प्रकरणानुक्रमणिका

प्रस्तावना.

वर्तमानन्यायसभासु व्यवहारोपयोगार्थं शालिवाहनशकस्य १७८६ तमे वर्षे धर्मशास्त्रप्रतिपादकेभ्योबहुग्रन्थेभ्यः सारमुद्धृत्यैकोहिन्दुधर्मशास्त्रनामकोऽल्पप्रबन्धः कैलासवासिनांविद्वद्वर्यगुर्जरोपनामकपाण्डुरङ्गोपाध्यायानांसाहाय्येन रचयित्वा प्रकाशितः । कतिपयवर्षेभ्योऽनन्तरं शालिवाहनशकस्य १८०० तमे वर्षे तस्मिन्नेव शास्त्रे द्वितीयं प्रबन्धमहंरचितवान् । तस्मिन् प्रथमंयाज्ञवल्क्यस्मृतिव्यवहारमयूखयोर्मूलं संशोध्य मुद्रयित्वा तयोराङ्गभाषायांटिप्पनीसहितमर्थप्रकाशनमकरवम् । तथाच तस्मिंश्चत्वारि परिशिष्टानि समगृह्णां येष्वेकोनविंशतिस्मृतिसापिण्ड्यविवाहदत्तकप्रकरणप्रतिष्ठोत्सर्गाः संक्षेपतोयथामति विवृताः । तथापि सर्वासांस्मृतीनामाद्या मूलभूता च या मनुस्मृतिस्तस्याउज्जीवनंमयावश्यकर्तव्यमिति बहुकालमनस्यासीत्तदनुरोधेन यत्नोऽप्यकारि । किन्त्वनभिज्ञलोकप्रमादेन प्राचीनपुस्तकानां बहुशोनष्टत्वात्कथमप्यवशिष्टानां बहुशोद्वीपान्तरंगतत्वाच्च पुस्तकप्रापणे मयाऽनल्पआयासोऽन्वभावि । तथापि नास्त्युद्यमवतां किमप्यसाध्यंनामेति श्रद्दधानः द्रव्यकालव्ययमगणयस्तत्तत्स्थलेभ्योविद्वत्साहाय्येन पुस्तकानि प्राप्य मुद्रणउद्युक्तोऽभवम् । अनेकटीकायुतमेतादृशंपुस्तकं दृष्टिपथंनावतरतीति मनुस्मृतिप्रख्यापनेऽपूर्वोऽयंयत्नइति वदन् क्षन्तव्योयंजनोदयालुभिर्विद्वद्भिः ।

मुद्रणोपक्रमकाले प्रसिद्धक्षेत्रादिषु निवसतांविदुषांसकाशाद्यानि मानवधर्मशास्त्रपुस्तकानि समाहृत्य यथामति मूलेषु प्रामाणिकपाठान्निश्चित्यायंग्रन्थोमुद्रितस्तानि निर्दिश्यन्ते ।

अ—बंगालस्थएशियाटिकसोसैटिनामकपर्षदः पुस्तकालयात्प्रापितम् । एतत्कुल्लूकभट्टकृतटीकया सहितंवर्तते ।

क—उज्जनीनगरात्सोरटीवावेत्युपधाधारिभीरामभाऊशर्मभिः प्रेषितम् । इदन्तुमूलमेव ।

ख—उज्जनीनगरादाठवलेइत्युपाह्वभिर्नानासाहेबइतिनामभिः प्रेषितम् । इदंरामचन्द्रकृतटीकोपेतम् ।

ग, घ, ङ, च, — एतत्पुस्तकचतुष्टयंश्रीप्रयागक्षेत्रान्मुनशीतिप्रसिद्धसंज्ञाधारिभिर्हनूमानप्रसादनामभिः प्रेषितम् । एतन्मूलमेव ।

छ—खण्डवाइतिप्रसिद्धग्रामाद्रावबहादुरइत्युपपदधारिभिः खेरेत्युपनामकबल्लाळात्मजवासुदेवशर्मभिः प्रेषितम् । एतन्मेधातिथिभाष्यसमेतम् ।

ज, झ, —एतत्पुस्तकद्वयंमिरजइत्याख्यनगरान्महाबळेपनामकवामनभट्टैः प्रेषितम् । एतन्मूलमेव ।

ञ—साताराइतिप्रसिद्धनगरसन्निहितयौतेश्वरस्थानाद्दविडाख्यशङ्करात्मजरामचन्द्राभिधैः प्रेषितम् । इदमपि मूलमेव

ट, ठ, ड—एतत्पुस्तकत्रितयंपुण्यपत्तनाज्जोशीत्युपनामकबलवन्तरावैः प्रेषितम् । मूलमेव ।

ढ—अहमदाबादनामकनगराच्छेटेतिसंज्ञाधारिभिर्बेचरदासाभिधैः प्रेषितम् । मूलमेव

ण—श्रीशम्भुमहादेवक्षेत्राद्दिन्दापुरस्थजावडेकरोपनामकगोपालात्मजबळवन्तरावैः प्रेषितम् । मूलमेव ।

त—मद्रासस्थएशियाटिकसोसैटिनामकसभायाः पुस्तकालयात्प्रापितम् । मूलमेव

थ—आर्टेनामकग्रामाल्लिमयेइत्युपनामकधोंडदेवात्मजगोविन्दाभिधैः प्रेषितम् । मूलमेव ।

द—लन्दननगरात्प्रापितम् । मूलमेव ।

ध—कालिकाताराजधान्यांमुद्रितम्। कुल्लूकभट्टकृतटीकासमवेतम्।

न—मिरजइत्याख्यनगरान्महाबलोपनामकवामनभट्टैः प्रेषितम्। राघवानन्दकृतटीकासहितम्।

व—बडोदाराजधान्याः सकाशाद्वापटोपनामकसदाशिवात्मजवासुदेवैः प्रेषितम्। कुल्लूकभट्टकृतटीकासमेतम्।

भ—जयपुरइत्याख्यनगराद्विडाख्यपण्डितलक्ष्मीनाथशास्त्रिभिः प्रेषितम्। राघवानन्दकृतटीकासमेतम्।

म—मद्रासइत्याख्यस्थानाद्दिवाणबहाद्दुरआररघुनाथरावाभिधैः प्रेषितम्। नन्दनकृतटीकायुक्तम्।

य — पुण्यपत्तनाद्दिङ्गांवकरोपनामकगणेशाभिधज्योतिर्विदांसकाशाज्जोशीत्युपनामकबलवन्तरावशर्मभिर्गृहीत्वा प्रहितम् मूलमेव

र—पुण्यपत्तनाद्गोखलेइत्युपनामकभट्टनारायणाभिधैः प्रेषितम्। मूलमेव।

ल—जयपुरइत्याख्यनगराद्विडोपनामकलक्ष्मीनाथशास्त्रिभिः प्रेषितम्। मूलमेव।

व—इदंतुस्वकीयम्। सर्वज्ञनारायणटीकासमेतम्।

श अथवा क्ष —आर्टेनामकग्रामाह्लिमयेइत्युपाह्वधोंडदेवात्मजगोविन्दशर्मभिः प्रेषितम्। राघवानन्दकृतटीकासहितम्।

एतानि पुस्तकानि समवलोक्य मूलगतान्पाठभेदानहं निश्चितवान्। तेचटिप्पनीरूपेणप्रदर्शिताः।

अथ टीकापाठभेदास्तावत्कथ्यन्ते। भट्टमेधातिथिकृतव्याख्यायाः पाठभेदावङ्गलिपिपुस्तकाद्गृहीताः। तेषु कतिपयाअस्मिन्ग्रन्थेऽधस्ताट्टिप्पनीरूपेण दत्ताः। अवशिष्टाश्चान्ते निवेशिताः। इण्डियाआफिसपुस्तकालयप्राप्तादष्टममेधातिथिरितिसंज्ञितपुस्तकाद्गृहीताः कतिपयाः पाठभेदास्तथैव टिप्पनीरूपेण दत्ताः सन्ति।

कुल्लूकभट्टकृतटीकायाः पाठभेदाअसंज्ञितपुस्तकाद्गृहीतामूलएव दत्ताः। डाक्टरपिटरसननामभ्योलब्धे पुस्तके द्वानि पाठान्तराण्यग्रे दत्तानि सन्ति।

राघ० २,३,४ एषु पाठभेदामूलग्रन्थएव दत्ताः। तथा च द्वितीयराघवानन्दपुस्तकस्यावशिष्टाः पाठास्तथैवपञ्चमपुस्तकस्थाःपाठभेदाश्चास्य ग्रन्थस्यान्ते विनिवेशिताः।

नन्दनकृतव्याख्यायाः पाठान्तराण्यग्रे नियोजिताम्येवसन्ति।

टीकापुस्तकानि मेऽसौर्ये तदर्थंयत्नोऽनुपारतएव। अतऊर्ध्वंपुस्तकान्तराण्युपलभेय पाठभेदांश्च पश्येयचेत् तानवश्यमागामिन्यां मुद्रणावृत्तौ दर्शयिष्यामीति दृढमाशासे।

इदानीं टीकापाठभेदाः केभ्योपुस्तकेभ्यो निश्चितास्तत्कथ्यते। आसुटीकास्वतिप्राचीनामेधातिथिकृता मनुभाष्यनाम्नी टीका वर्तते। तस्याः पुस्तकानि कालिकातावाराणसीन्दूरपुण्यपत्तनमुम्बापुरीलन्दनेभ्यः समानीतानि। तथापि सार्वमेधातिथिभाष्यंनाद्याप्युपलब्धमित्येतत्पुस्तकदर्शनाधक्कंभविष्यति। अस्यांटीकायांयत्र [ ] एतादृशंचिन्हंवर्तते तत्र निर्दिष्टाङ्कसमितावर्णाभ्रष्टाउपलब्धेषु च पुस्तकेषु न कस्मिंश्चिदपि लभ्यन्तइति विभावनीयम्। कालिकातानगर्या एशियाटिकसोसेटिनामकपर्षदः पुस्तकसङ्ग्रहालयस्थं (आ आ) इतिसंज्ञकंपुस्तकंखिस्तशकस्य १८२५ तमात्संवत्सरात्प्राग्लिखितमिव दृश्यते। तथा तस्यामेव नगर्यांसंस्कृतपाठशालायामन्यत्पुस्तकंवर्तते तत्पूर्वपुस्तकादेव प्रतिलिपितमिति तयोस्तुलनया.स्पष्टमवभासते। तस्मिन्नन्येतादृशानि खण्डितस्थलानि सन्ति। तत्पुस्तकद्वयंकस्मात्पुस्तकात्प्रतिलिखितमितिनिर्णेतंसम्प्रति साधनंनोपलभ्यते। मेधातिथिभाष्यपुस्तकानामतीवविरलतया लब्धपुस्तकानां पाठनिश्चयेऽपर्याप्ततया च तस्मि-

न शङ्कास्थानानि कतिचिद्वर्तन्त इतिजानन्नप्यकरणान्मन्दकरणंश्रेयइतिन्यायेन यथासंभवंशोधितस्य ग्रन्थस्य मुद्रणम-मुद्रणाद्वरमिति मनस्यकरवम् । एतद्भाष्यस्योद्धारे यः कोऽपि प्रवर्त्स्यति तस्य मदीययत्नात्किममि साहाय्यं स्याच्चेदात्मा-नंकृतार्थं मंस्ये । अस्याष्टीकायाः संशोधने विद्वन्मणीनांबोडसोपनामकराजारामशास्त्रिणामतीव साहाय्य जातम् ।

सर्वज्ञनारायणकृतटीकायास्त्रीणि पुस्तकानि लब्धानि । तेषांसमवलोकनात्प्रस्तुतटीका निश्चिता । तानि यथा

सर्व० १ एतत्स्वकीयंपुरातनटीकापुस्तकंगुर्जरदेशात्संप्राप्तम् । तत्तुप्रायः द्विशतवर्षेभ्योऽपि पुरातनमिति दृश्यते ।

सर्व० २ एतज्जयपुरनगराद्द्रविडोपनामभिर्विद्वन्मणिलक्ष्मीनाथशास्त्रिभिर्लेखयित्वा प्रेषितम् ।

सर्व० ३ इदंश्रीकाशीक्षेत्राद्ढोडसोपधानैः कैलासवासिविष्णुशर्मभिः प्रेषितम् । तस्य प्रथमभागोऽतिप्राचीनोवर्तते । सतु-प्रायस्त्रिशतवर्षेभ्योऽपि पुरातनइति पत्राक्षराभ्यामवभासते । तस्य आद्यानि पञ्चाशत्पत्राणि विनष्टानि । चरमभागो-नूतनमालेख्य प्रेषितः । एते द्वेअन्त्ये पुस्तके गुर्जरदेशादेव प्रथमतः प्राप्तेइत्यनुमीयते ।

कुल्लूककृतटीकायाः पुस्तकपञ्चकं लब्धम् । तद्यथा

कु० १ इदत्स्वकीयपुस्तकंहेगिष्टइत्युनामकहरशेटात्मजबापूशेटनामभीरामदासात्मजमहन्तमथुरादासनाम्नांपुस्तकादवतार्य स्वकीयशिलायन्त्रे मुद्रितंशालिवाहनशकाब्दाः १७८० ।

कु० २ वर्णचिन्हितग्रन्थेष्वस्य अ इतिसंज्ञा वर्तते । तस्य उपरि वर्णनं कृतमेव ।

कु० ३ नगरकरेत्युपनामकरावबहादुरदाजीसाहेबनामभिः प्रेषितंतस्यास्मिन्पुस्तके क्वचित्स्थलेषु निवेशः कृतः ।

कु० ४ इदंपुस्तकएच्यूटीकोलब्रुकनाम्नाम् । तदिण्डियाआफिसपुस्तकालयाधिकारिभ्यः डाक्टररेनहोल्डरास्ठनामभ्य-उपलब्धम् । एतन्मदीय पुस्तकेन प्रायः सदृशम् ।

कु० ५ मुम्बापुरस्थएल्फिन्स्टननामकपाठशालासंस्कृताध्यापकेभ्यः डाक्टरपिटरसननामभ्यः प्राप्तम् ।

राघवानन्दकृतटीकायाः पञ्चपुस्तकानि लब्धानि तानि यथा

राघ० १ वर्णचिन्हितपुस्तकेष्वस्य पुस्तकस्य भइतिसंज्ञावर्तते तत्पदरिवर्णितमेव ।

राघ० २ इदपुस्तकबुन्दीश्वरपुस्तकालयात् डाक्टरपिटर्सननामभिरानीतंदत्तंच । अस्य प्रायः राघवानन्दप्रथमपुस्तकेनसादृ-श्यंवर्तते । एतत्स्यपाठदर्शनेऽष्टमाध्यायस्य प्रथमश्लोकादारभ्य पञ्चाधिकशतश्लोकपर्यन्तंचतुर्थराघवानन्द इतिसंज्ञा-प्रमादाद्दत्ता ।

राघ० ३ संज्ञितग्रन्थेष्वस्य पुस्तकस्य नइतिसंज्ञा वर्तते । अस्य चतुर्थराघवानन्दस्य च बाहुल्येन सादृश्यादेकस्मादेव-पुस्तकादेतद्द्वयं लिखितमथवैकस्मादन्यल्लिखितमिति भाति ।

राघ०४ संज्ञितग्रन्थेष्वस्य पुस्तकस्य शवा क्षवा सज्ञा वर्तते ।

राघ० ५ इदपुस्तकंकालिकातानगर्यांशोभाबाजारवासिभ्योराजाकोमलकृष्णबहादुरनामभ्योन्यायरत्नेत्युपपदधारिभिः प-ण्डितमहेशचन्द्रनामभिरानीय दत्तम् ।

नन्दनकृतटीकापुस्तकद्वयंलब्धम् । तद्यथा

नं० १ एत्पुस्तकत्रावणकोरेश्वरैर्महाराजाधिराजरामवर्मभिः प्रेषितम् । तत्तु तैरेव संशोध्यास्मिन्पुस्तके निवेशनार्थंदत्तम् ।

नं० २ संज्ञितपुस्तकेष्वस्य पुस्तकस्य मइतिसंज्ञा वर्तते । इदंदिवाणबहादुरोपपदधारिभिः आररघुनाथरावैः शर्मण्यदेशे

प्रेषणार्थमत्र प्रहितम् । तत्तु तेषामनुमत्या कंचित्कालंमद्वस्तआसीत् । तस्य प्रतिलेखनंकारितम् । एतद्यातिवा शुद्धंवर्तते तथापि यानि कानिचित्पाठान्तराणि ग्राह्यण्यासंस्तानि गृहीतान्येव ।

रामचन्द्रकृतायाष्टीकायाः पुस्तकान्तरंन कुत्रापि प्राप्तम् । सङ्गितग्रन्थेष्वस्य खइतिसंज्ञावर्तते । तस्य विशेषः तत्रैव स्पष्टीकृतः । एषा टीकाऽतीवार्वाचीनापि मनुस्मृतिरद्यापि धर्मशास्त्रेष्वग्रेसरत्वेन गृह्यते परिष्क्रियते चेति दर्शयितुमेस्मिन्पुस्तके प्रतिनिवेशिता ।

एतट्टीकाषट्कंसंपाद्यायं मुद्रणारम्भः कृतः । एतद्भिन्ना मानवधर्मशास्त्रव्याख्याः सन्तीति तत्तद्धर्मशास्त्रनिबन्धेभ्योऽवगम्यते । ताश्चयथा

१ श्रीमाधवाचार्यकृता	५ रुचिदत्तकृता
२ धरणीधरकृता	६ विश्वरूपकृता
३ गोविन्दराजकृता	७ भोजदेवकृता
४ श्रीधरस्वामिकृता	८ भारुचिकृता

हिन्दुधर्मानुयायिसमयाभिज्ञानां मनुस्मृतिविभववर्णनं सर्वथा पुनरुक्तं भवेदिति नकिमपि तद्विषयेऽत्रोच्यते । केवलमिदंप्रार्थये यन्मदीयमिममारम्भमृजुधियोधर्मशास्त्रविदः परीक्षन्तां तत्रस्थान्दोषांश्च तथा प्रकाशन्तां यथा तन्निरसनेऽहं समर्थोभवेयम् । अखिलभारतवर्षे हिन्दुधर्मविषयकमज्ञानमनुदिनं वर्धमानमास्तइतिपश्यतोमेऽतीव दूयते चेतः । तत्प्रतीकारार्थकृतोऽयमल्पःसमारम्भोजगत्पूजाय परमात्मने निवेदितो भवत्वित्यलम् ।

फाल्गुनकृष्ण १४ शालिवाहनशके १८०७

विश्वनाथशर्मा.

श्रीगणेशाय नमः॥ श्रीलक्ष्मीकेशवौ जयतः

[स्वयंभुवे नमस्कृत्य ब्रह्मणेऽमिततेजसे ॥ मनुप्रणीतान्विविधान्धर्मान्वक्ष्यामि शाश्वतान् ॥ १§ ॥]

मनुमेकाग्रमासीनमभिगम्य महर्षयः ॥ प्रतिपूज्य यथान्यायमिदं वचनमब्रुवन् ॥ १ ॥

*(१) मेधातिथिकृतमनुभाष्यम्

श्रीकृष्णायनमः ॥ वेदान्तवेद्यतत्त्वाय जगच्चितयहेतवे । प्रध्वस्ताशेषदोषाय परस्मै ब्रह्मणे नमः ॥ १ ॥ चतुर्भिः पदश्लोकैर्विशिष्टकर्तृत्वमनन्यप्रमाणवेद्यपुरुषार्थोपदेशकत्वंचास्य शास्त्रस्य प्रतिपाद्यते प्रतिष्ठार्थम्। प्रतिष्ठिते हि शास्त्रे कर्तृभिः स्वर्गयशसी प्राप्येते यावत्संसारमनपायिनी च भवतः शास्त्रं च प्रतिष्ठां लभते । यदि तत्र केचिदध्ययनश्रवणचिन्तनादिषु प्रवर्तन्ते नच 'बुद्धिपूर्वव्यवहारिणोऽध्ययनादिष्वनवधृतप्रयोजनाः प्रवर्तितुमर्हन्त्यतःपुरुषार्थसिद्धावुपायपरिज्ञानार्थमिदशास्त्रमारभ्यतइत्येतत्प्रतिपादनार्थं श्लोकचतुष्टयमाचार्यः पपाठ ।' नचवाच्यमन्तरेणैवादितः प्रयोजनवचनं वक्ष्यमाणशास्त्रपौर्वापर्यपर्यालोचनयैवेदंपर्यवस्यामः किंतत्प्रतिपादनार्थेन यत्नेनेति किंच उक्तमपि प्रयोजनंयावत्परस्तान्नावष्टब्धं तावन्न निश्चीयते नहि सर्वाणि पुरुषवचांस्यर्थेनिश्चयनिमित्तम् नचैषनियमः सर्वत्रप्रयोजनपरिज्ञानपूर्विकैव प्रवृत्तिः स्वाध्यायाध्ययनेऽतन्निबन्धनायाः प्रवृत्तेर्दर्शनात्। पौरुषेयेष्वपि ग्रन्थेषु नैव सर्वेषु प्रयोजनाभिधानमाद्रियते तथाहि भगवान्पाणिनिरनुक्त्वैवप्रयोजनम् अथशब्दानुशासनमिति सूत्रसंदर्भमारभते । अत्रोच्यते । आरम्भेऽनवधृतप्रयोजनानैव प्रथमतोग्रन्थमुपाददीरन् । अनुपादानाच्च कुतः शास्त्रंकार्त्स्न्येन पर्यालोचयेयुः । किंच पौर्वापर्यपर्यालोचनया योऽर्थो बुद्धिगोचरमावहति सएवत्वादितः संक्षेपेणोच्यमानः सुग्रहोभवति । तदुक्तम् । इष्टं हि विदुषांलोके समासव्यासधारणमिति । तत्तूक्तमपि न निश्चीयते पौरुषेयेभ्योवाक्येभ्योऽर्थनिश्चयाभावात् एवमेवायंपुरुषोवेदेतिभवति प्रत्ययोनत्वेवमर्थइति नात्र विवदामहे निश्चयोनास्ति नास्तीतिग्रन्थगौरवमसद्भावात्। अर्थसंशयेऽपि प्रवृत्तिसिद्धौ नियतविषयसंशयोत्पत्तिर्नान्तरेण प्रयोजनवचनम् । अनुक्ते हि किमिदंधर्मशास्त्रमर्थशास्त्रकाकदन्तपरीक्षादिलक्षणरूपवेत्यपि संशयः स्यात्। अभिहिते तु प्रयोजनेऽप्येतावदेव महाश्रेयसः पन्थानंदर्शयामीति। न च मे प्रवृत्तस्य काचित्क्षतिरस्ति भवतु पर्यालोचयामीति प्रवृत्तिसिद्धिः। या तु स्वाध्यायाध्ययनेप्रवृत्तिः साऽऽचार्यप्रयुक्तस्य न स्वाधिकारप्रतिपत्त्या न हि तदानी बालत्वात्स्वाधिकारंप्रतिपत्तुमुत्सहते परप्रयुक्त्यैव च प्रवृत्तिसिद्धिः। नाधिकारप्रतिपादनेनापि चावेद्यते । अतस्तत्र प्रवृत्तस्य प्रयोजनमर्थावबोधोऽतश्च प्रवृत्तिः। इह तु योऽनधीत्य द्विजोवेदमन्यत्र कुरुते श्रममिति गृहीतवेदस्याध्ययनाधिकारः। तदानींचाव्युत्पन्नबुद्धित्वात्प्रयोजनमन्विच्छति। भगवतः पुनः पाणिनेरतिसंक्षिप्तानि सूत्राणि नैवार्थान्तराभिधानपरत्वाशङ्का। तत्राकुमारंच यशः पाणिनेः प्रख्यातमिति सुप्रसिद्धप्रयोजनत्वादनुपन्यासः। अयंतु विततोग्रन्थोऽनेकार्थवादबहुलः सर्वपुरुषार्थोपयोगी तत्र सुखावबोधार्थे प्रयोजनाभिधाने न किंचित्परिहीणम्। द्वयेच प्रतिपत्तारोन्यायमतिसरणाः प्रसिद्धिप्रतिसरणाश्च। तत्र प्रमुर्वै यत्किंचावदत्तद्भेषजमिति ऋचोयजूंषि सामानि मन्त्राआथर्वणाश्च ये सप्तर्षिभिस्तु यत्प्रोक्त-

---

§ अयश्लोकः क, ख, ग, घ, च, ज, झ, ञ, ट, ठ, ड, ढ, त, थ, न, भ, य, र, ल, चिन्हितेषु पुस्तकेषु दृष्टः। तस्य व्याख्यानं सर्वज्ञनारायणराघवानन्दाभ्यां कृततृतीयचतुर्थपृष्ठयोः क्रमेण द्रष्टव्यम् ॥

* वस्तुतस्तु भाष्यारम्भइदम्।

तत्सर्वंमनुरब्रवीदित्याद्यर्थवादेतिहासपुराणादिभ्यः प्रख्यातप्रभावोलोकेतत्प्रसिद्ध्यैव वा निरूपितमूलपातेन प्रजापतिनैतत्प्रणीतमित्येतावतैव श्रोत्रियाः प्रवर्तन्त इति तान्प्रति कर्तृविशेषसंबन्धोऽपि प्रवृत्त्यङ्गम्। अतएवच प्रश्नप्रतिवचनभङ्ग्या प्रयोजनोपन्यासोमहर्षयः प्रष्टारः प्रजापतिर्वक्ता धर्मलक्षणश्चार्थोन लोकावगम्यः शास्त्रैकगोचरोऽयम्। यत्र महर्षयोऽपि संशेरतइत्येवंपरादेशोऽपि सतैः पृष्टइति नाहंपृष्टइति तथाऽऽत्मनोब्रह्मणोऽकृत्रिमप्रतिमत्वंचेत्येवमादिस्तद्युत्पादनार्थोयुक्तः-शास्त्रारम्भइति श्लोकचतुष्टयस्य तात्पर्यम्। यथा चानेन पुरुषार्थोपदेशपरता शास्त्रस्योच्यते तथा पदार्थप्रयोजनात्प्रतिपादयिष्यामः। तत्र मनुमभिगम्य महर्षयइदंवचनमब्रुवन् धर्मान्नोवक्तुमर्हसीति सपृष्टः प्रत्युवाच। श्रूयतामित्येवं प्रश्नप्रतिवचने एकार्थप्रतिपादके तात्पर्येण भवतः। अतोधर्माअत्रप्रतिपाद्यन्तइत्युक्तंभवति। धर्मशब्दश्च लोके श्रेयःसाधने प्रत्यक्षादिभिर्लौकिकैः प्रमाणैः शब्दादितरैरविहिते प्रयुज्यते। अतः सश्रूयतामिति संबन्धे विशिष्टपुरुषार्थसाधनत्वमुक्तं भवति। मनुर्नाम कश्चित्पुरुषविशेषोऽनेकवेदशाखाध्ययनविज्ञानानुष्ठानसंपन्नः स्मृतिपरंपराप्रसिद्धस्तमभिगम्याभिमुख्येन तत्समीपगत्वा व्यापारान्तरत्यागेन. यदृच्छया संगम्य। अनेनचाभिगमनप्रयत्नेन पृच्छ्यमानवस्तुगौरववक्तुश्च प्रामाण्यं-ख्याप्यते। नह्यकुशलः प्रतिवचने यत्नेन पृच्छ्यते। आगत्यैकाग्रमासीनमेकाग्रं स्थितमेकाग्रसन्तंतत्वत्र वृत्त्याद्युपवेशनमासनमनुपयोगात्। आसनेन स्वस्थवृत्तिता लक्ष्यते। तथाभूतः प्रतिवचनसमर्थोभवति। अभिगम्येति केवलएव मनुः कर्मप्रश्नक्रियायास्त्वेकाग्रमासीनमिति विशेषणम्। कुशलप्रश्नानुरूपकथाप्रवृत्त्यादिनैकाग्रमविक्षिप्तमनस्कं ज्ञात्वा प्रश्नश्रवणे दत्तावधानमिदंवचनमब्रुवन्। एकाग्रशब्दोरूढ्या निश्चलतामाह। प्रत्याहारेण परित्यक्तरागादिदोषसंसर्गस्य विकल्पनिवृत्तौ तत्त्वावबोधचिन्तायांमनसः स्थैर्यमेकाग्रता। तथाभूतएव च संनिहितरूपशब्दादिविषयानवधारणे योग्योभवति न सदसद्विकल्पयुक्तः। अथवा योगंतोऽग्रशब्दोमनसि वर्तते ऽर्थग्रहणेचक्षुरादिभ्योऽग्रगामित्वात्। प्रथमप्रवृत्तियुक्तः पुरःसरोलोकेऽग्रउच्यते। एकस्मिन्ध्येये प्राप्ते वाऽग्रमस्येतिविग्रहोव्यधिकरणानामपि बहुव्रीहिर्गमकत्वात्। अत्रापि व्याक्षेपनिवृत्तिरेवैकाग्रता। प्रतिपूज्य यथान्यायम् न्यायः शास्त्रविहिता मर्यादा तामनतिक्रम्य यादृशी शास्त्रेणाभिवादनोपासनादिका गुरोः प्रथमोपसर्पणे पूजा विहिता तया पूजयित्वा भक्त्यादरौ दर्शयित्वा। महर्षयः ऋषिर्वेदस्तदध्ययनविज्ञानतदर्थानुष्ठानातिशययोगात्पुरुषेऽप्यृषिशब्दः महान्तश्च तऋषयश्च तेषामेव गुणानामत्यन्तातिशयेन महान्तोभवन्ति यथा युधिष्ठिर. श्रेष्ठतमः कुरूणामिति अथवा तपोविशेषात्पूजाख्यातिविशेषाद्वा महान्तः। इदंवचनमब्रुवन् उच्यतेऽनेनेतिवचनवक्ष्यमाणद्वितीयश्लोकप्रश्नवाक्यमिति। तदेव प्रत्यासन्नत्वादिदमिति प्रतिनिर्दिशति। येषामपि प्रत्यक्षवस्तुप्रतिनिर्देशकइदशब्दस्तेषामपि बुद्धिस्थत्वात्प्रश्नस्य प्रत्यक्षता। अथवोच्यतइतिवचनपृच्छ्यमानंवस्त्वब्रुवन्। वाक्यपक्षइदं वाक्यमुच्चारितवन्तः। कर्मसाधने तु वचनशब्दइदमपृच्छन्। द्विकर्मकश्चतदाब्रूञ्। अकथितकर्मणा मनुना तिसृणांक्रियाणांमनुःकर्म ॥ १ ॥

(२.) सर्वज्ञनारायणकृतमन्वर्थनिबन्धः

ॐनमःश्रीमहागणपतये ॥ अनेकशाखस्मृतिपारदृश्वासर्वज्ञनारायणनिर्मितेन ॥ मनुस्मृतेरर्थनिबन्धनेन बुधः स्वधर्मेषु भियंविधत्ते ॥ १ ॥ इहहि श्रुतिभ्यएवातिशयिततपःप्रज्ञाध्ययनप्रकर्षवत्परमाखिलपुरुषार्थसाधनसमधिगमः संभवन्नपि तासांदुरूहत्वविप्रकीर्णार्थतया संभावितैकदेशोत्सादतया च प्रसिद्धपदप्रकरणादिशब्दबोधसाधनोपेतोत्सन्नशाखार्थस्मारकस्मृत्यादिसापेक्षएवार्वाचीनानामुदेनीति। निखिलस्य लोकस्य भावितपःप्रज्ञाध्ययनापकर्षविमर्शकारितकरुणापरवशः परमेशो धर्मशास्त्रमेतत्प्रणीय मनुमध्यापयामास। मनुश्च भृगुमध्याप्य तन्मुखेन महर्षीन्ग्राहयामास। ततः पुनः सएव भृगुः

शिष्यान्तरेभ्योमनुनिदेशप्रवृत्तपौरस्त्याध्यापनवृत्तान्तानुकथनपूर्वकं तत्कथयन्नखिलविमोत्सारद्वारा शास्त्रसंप्रदायाविच्छेदाय देवतानमस्कारान्निबबन्ध स्वयंभुवे नमस्कृत्येति । स्वव्यापारमात्रगृहीतदेहः स्वयंभूर्ब्रह्मा बृंहकोऽमिततेजा-अनवच्छिन्नविषयज्ञानः । क्रियाग्रहणंकर्तव्यमितिवचनाच्चतुर्थी । मनुप्रणीतान्मनुनाप्रकाशितान् विविधान्वर्णादिभेदेनैहिकसुखमोक्षरूपफलभेदेन च नानाप्रकारान् । धर्मसाधनानि कर्माणि लक्षणया धर्माइत्युच्यन्ते । शाश्वतानिति कल्पान्तरेप्यविच्छिन्नानुष्ठानान् वक्ष्यामीतिशास्त्राभिधेयप्रतिज्ञाऽपि । नचास्य ग्रन्थसंदर्भस्य भृगुप्रोक्तत्वे ततस्तथा सतेनोक्तइत्यादिपरोक्षोक्त्यनुपपत्तिः । सर्वस्यैवास्यग्रन्थसंदर्भस्य ब्रह्मणैव प्रणीतत्वात् । तथाच वक्ष्यति, इदशास्त्रंतु कृत्वाऽसाविति । शास्त्रकारेणैव स्वसंदर्भएवोच्चकैःकृत्वेत्यभिधानात् । एवंपरोक्त्यनुवादिनोभृगोर्भूतभाविवृत्तान्तकथनप्रवृत्तस्य ब्रह्मणः स्वस्मिन्परोक्षोक्तिर्न संभाविनीति मनुप्रणीतानां स्वप्रणीतेऽपि परोक्षोक्तिः ॥१॥

[अथ प्रकृतंप्रक्रमते मनुमेकाग्रमिति । मननान्मनुः । एकाग्रमविक्षिप्तमनस्कम् । आसीनं स्वस्थतयोपविष्टम् । अभिगम्य संमुखतः प्राप्य । महर्षयोमरीच्यादिसंततिप्रभवाः । प्रतिपूज्य प्रत्येकपूजयित्वा । यथान्यायमयेन यादृशी पूजा कर्तव्या तेत तथैव ॥ १ ॥]

(३) कुल्लूकभट्टकृतमन्वर्थमुक्तावली.

श्रीगणेशाय नमः ॥ ॐनमोभगवते वासुदेवाय ॥ गौडे नन्दनवासिनाम्निसुजनैर्वन्द्येवरेन्द्र्यांकुले श्रीमद्भट्टदिवाकरस्य तनयः कुल्लूकभट्टोऽभवत् । काश्यामुत्तरवाहिजन्हुतनयातीरे समंपण्डितैस्तेनेयक्रियते हिताय विदुषामन्वर्थमुक्तावली ॥ १ ॥ सर्वज्ञस्यमनोरसर्वविदपि व्याख्यामियद्वाङ्मयंयुक्त्या तद्बहुभिर्यतोमुनिवरैरेतद्बहु व्याप्तम् । तव्याख्यामधुनातनैरपिकृतां न्याय्यांब्रुवाणस्य मे भक्त्या मानववाङ्मये भवभिदे भूयादशेषेश्वरः ॥ २ ॥ मीमांसेबहुसेविताऽसि सुहृदस्तर्काः समस्ताः स्थ मे वेदान्ताः परमात्मबोधगुरवोयूयंमयोपासिताः । जाता व्याकरणानि बालसखिता युष्माभिरभ्यर्थये प्राप्तोऽयसमयोमनूक्तविवृतौसाहाय्यमालम्ब्यताम् ॥ ३ ॥ द्वेषादिदोषरहितस्य सतांहिताय मन्वर्थतत्त्वकथनाय ममोद्यतस्य । दैवाद्यदि क्वचिदिह स्खलनंतथापि निस्तारकोभवतु मे जगदन्तरात्मा ॥ ४ ॥ मानववृत्तावस्यांक्षिया व्याख्या नवा मयोद्भिन्ना । प्राचीनाअपि रुचिरा व्याख्यातृणामशेषाणाम् ॥ ५ ॥ मनुमेकाग्रमासीनमित्यादि अत्र महर्षीणांधर्मविषयप्रश्ने मनोः श्रूयतामित्युत्तरदानपर्यन्तश्लोकचतुष्टयेनैतस्य शास्त्रस्य प्रेक्षावत्प्रवृत्त्युपयुक्तानि विषयसंबन्धप्रयोजनान्युक्तानि । तत्र धर्मएव विषयः । तेन सहवचनसंदर्भरूपस्य मानवशास्त्रस्य प्रतिपाद्यप्रतिपादकलक्षणः संबन्धः प्रमाणान्तरासन्निकृष्टस्य स्वर्गापवर्गादिसाधनस्य धर्मस्य शास्त्रैकगम्यत्वात् । प्रयोजनं तु स्वर्गापवर्गादि तस्य धर्माधीनत्वात् । यद्यपिपत्न्युपगमनादिरूपःकामोऽप्यत्राभिहितस्तथापि ऋतुकालाभिगामी स्यात्स्वदारनिरतः सदेत्यृतुकालादिनियमेन सोऽपि धर्मएव । एवंचार्थार्जनमपि ऋतामृताभ्यांजीवेदित्यादिनियमेन धर्मएवेत्यवगन्तव्यम् । मोक्षोपायत्वेनाभिहितस्यात्मज्ञानस्यापि धर्मत्वाद्धर्मविषयत्वंमोक्षोपदेशकत्वंचास्यशास्त्रस्योपपन्नम् । पौरुषेयत्वेऽपि मनुवाक्यानामविगीतमहाजनपरिग्रहाच्छ्रुत्युपग्रहाच्च वेदमूलकतया प्रामाण्यम् । तथाच छान्दोग्यब्राह्मणे श्रूयते मनुर्वै यत्किंचिदवदत्तद्भेषजंभेषजतायाइति । बृहस्पतिरप्याह वेदार्थोपनिबद्धत्वात्प्राधान्यंहि मनोः स्मृतम् । मन्वर्थविपरीता तु या स्मृतिः सा विनश्यति ॥ तावच्छास्त्राणि शोभन्ते तर्कव्याकरणानि च । धर्मार्थमोक्षोपदेष्टा मनुर्यावन्न दृश्यते । महाभारतेऽप्युक्तम् पुराणंमानवोधर्मःसाङ्गोवेदश्चिकित्सितम् । आज्ञासिद्धानि चत्वारि न हन्तव्यानि हेतुभिः ॥ विरोधिबौद्धादितर्केण हन्तव्यानि । अनुकूलस्तुमीमांसादितर्कः प्रवर्तनीयएव । अतएव वक्ष्यति आर्षंधर्मोपदेशंच वेदशास्त्राविरोधिना । यस्तर्केणानुसंधत्ते सधर्म-

वेद नेतरइति । सकलवेदार्थादिमननान्मनुंमहर्षयइदंद्वितीयश्लोकवाक्यरूपमुच्यतेऽनेनेतिवचनमब्रुवन् । श्लोकस्यादौ मनुर्निर्देशोमङ्गलार्थः परमात्मनएव संसारस्थितये सार्वज्ञ्यैश्वर्यादिसंपन्नमनुरूपेण प्रादुर्भूतत्वात् तदभिधानस्य मङ्गलातिशयत्वात् । वक्ष्यति हि एतमेकेवदन्त्यग्निमनुमन्ये प्रजापतिमिति । एकाग्रमविषयान्तराव्याक्षिप्तचित्तम् । आसीनंसुखोपविष्टमीदृशस्यैवमहर्षिप्रश्नोत्तरदानयोग्यत्वात् । अभिगम्यअभिमुखंगत्वा । महर्षयोमहान्तश्चतऋषयश्चेतितथा । प्रतिपूज्य पूजयित्वा । यद्वा मनुना पूर्वंस्वागतासनदानादिना पूजितास्तस्य पूजांकृत्वेति प्रतिशब्दादुन्नीयते यथान्यायंयेन न्यायेन विधानेन प्रश्नः कर्तुमुच्यते प्रणतिभक्तिश्रद्धातिशयादिना वक्ष्यतिच नापृष्टःकस्यचिद्ब्रूयान्नचान्यायेन पृच्छतइति । अभिगम्य प्रतिपूज्याब्रुवन्निति क्रियात्रयेऽपिमनुमित्येतत्कर्म । अब्रुवन्नित्यत्राकथितकर्मता ब्रुविधातोर्द्विकर्मकत्वात् ॥ १ ॥

(४) राघवानन्दसरस्वतीकृतमन्वर्थचन्द्रिका.

श्रीगणेशाय नमः ॥ आनन्दमजरंब्रह्म सर्वानर्थविवर्जितम् ॥ गुरुंच नत्वा रचिता राघवानन्दभिक्षुणा ॥ १ ॥ मन्वर्थकुमुदग्रन्थिविकासनपटीयसी । चन्द्रिकास्तु मुदे विद्वद्हृदयाम्भोधिवर्धिनी ॥ २ ॥ मृगुणोक्तपद्यशोऽत्र वाक्यार्थप्रमितये मया । विविच्यते समासेन श्रुतिन्यायानुसारिणा ॥ ३ ॥ कुल्लूकनारायणसमतानि गोविन्दमेधातिथिसद्गतानि ॥ ज्ञात्वा च वेदादिकमाकलय्य मनोर्मतं स्पष्टमहंकरोमि ॥ ४ ॥ तत्र सर्वेभ्योमुनिवाक्येभ्योऽतिशयेनादर्तव्यंमनुवाक्यमित्यत्र श्रुतिस्तत्प्रमाणम् । तथाहि । यद्वैकिंचमनुरवदत्तद्भेषजमितिश्रुतिः (अ)। स्मृतिरपि वेदार्थोपनिबन्धत्वात्प्राधान्यंहि मनोः स्मृतम् । मन्वर्थविपरीता तु या स्मृतिः सा न शस्यते ॥ तावच्छास्त्राणि शोभन्ते तर्कव्याकरणानिच । धर्मार्थमोक्षोपदेष्टा तु मनुर्यावन्न दृश्यते ॥ इतिबृहस्पतिः । भारतेऽपि पुराणंमानवोधर्मः साङ्गोवेदश्चिकित्सितम् । आज्ञासिद्धानि चत्वारि न हन्तव्यानि हेतुभिरिति । चिकित्सितमिषत्रूयास्तं हेतुभिः प्रतिकूलतर्कैर्न हन्तव्यानि नान्यथयितव्यानि किंतु मीमांसितव्यानि । तथाच वक्ष्यति आर्षंधर्मोपदेशंच वेदशास्त्राविरोधिना । यस्तर्केणानुसंधत्ते सधर्मंवेद नेतरः ॥ तर्केण मीमांसया अतश्च हैतुकस्तर्काभिमैर्देनोपादानमार्कणः । तथाचाह मीमांसासंज्ञकस्तर्कः सर्ववेदसमुद्भवः । सोतोवेदोरतांभासः काशम्बुलवणात्मवदिति ॥ अतएवात्र यद्वास्यान्तरमुपादीयते न तत्प्रामाण्यदार्ढ्याय किंतु व्याख्यानदार्ढ्याय । अत्रर्षिभिः साकंमनोर्यः संवादोवृत्तोनिरैकादिमर्यादानान्तंत्त्ववान्तरजातिसहितानांचतुर्णांवर्णानामाश्रमाणांच तंमनुवचनमङ्गीकृत्य वक्तुंप्रवृत्ते भगवान्भृगुः स्वयम्भुवे नमस्कृत्येतित्रिभिः । स्वयम्भुवे स्वभवनेऽन्यानपेक्षाय स्वयदामारतपात्विनइतिवत् अनादयइतियावत् । ब्रह्मणे बृहते अमिततेजसेअमितानि सृष्टिस्थितिसंहरणे तेजांसि सामर्थ्यानि यस्य तस्मै शाश्वतान्वेदोक्तत्वेन नित्यान् ॥ १ ॥

[मनुमिति ।] एकाग्रएकेषुधर्मवक्तृप्रधानेषुअग्रंश्रेष्ठएकाग्रचित्तता । यथान्यायम् । न्यायोऽत्रक्षत्रियेषुब्राह्मणादीनां नतनरस्तः किंतु वाङ्मूला तमनतिक्रम्य पृष्टवन्तइत्यर्थः ॥ १ ॥

(५) नन्दनकृतमनुव्याख्यानम्.

श्रीगणेशाय नमः ॥ मनुमिति मनुं स्वायंभुवस्तथाच वक्ष्यति स्वायंभुवोमनुर्धीमानिदं शास्त्रमकल्पयदिति । एकाग्रमनन्यहितम अनेन वक्ष्यमाणेष्वर्थेषु संदेहराहित्यमभिप्रेतम । इदं वक्ष्यमाणम् ॥ १ ॥

(६) रामचन्द्रकृतमनुभावार्थचन्द्रिका.

ॐ श्रीसिद्धिगणेशाय नमः ॥ गङ्गाशिवाख्यगणाधिपतिहरीशेश्वरीसिद्धिमरस्वतीश्च । नमामि मनसा परया च नित्यं

(अ) यद्वैकिंचमनुरवदत्तद्भेषजम् ॥

विश्वेश्वरविश्वविबोधरूपम् ॥ १ ॥ श्रुत्वा कुल्लूक भट्टीच दृष्ट्वा चैव मिताक्षराम् । कृता वै रामचन्द्रेण मनुभावार्थचन्द्रिका ॥ २ ॥ हनूमानेव जानाति श्रमंसागरलङ्घने । तथैव ग्रन्थकर्त्तैव ग्रन्थकर्तुः परिश्रमम् ॥ ३ ॥ ये केचिदत्रसगुणानपि दूषयन्तःसन्तोऽप्यसन्तइति.ते न विचारणीयाः । ये तु प्रगल्भमतयः कृतसारविज्ञालोकेषु ते कृतिमिमामवधारयन्तु ॥ ॥ ४ ॥ ऋषीणांसमवाये भृगुरुवाच मनुप्रणीतान्स्वायंभुवेन मनुना प्रणीतान्प्रवर्तितान्धर्मान्वक्ष्यामीति । कीदृशान्धर्मान्नृशाश्वतान्पारंपर्यक्रमागतान् पुनःकीदृशान् विविधानुषड्विधान् तद्यथा वर्णधर्मः १ आश्रमधर्मः २ वर्णाश्रमधर्मः ३ गुणधर्मः ४ निमित्तधर्मः ५ साधारणधर्मश्चेति ६ । तत्रवर्णधर्मः कथ्यते नित्यमद्यब्राह्मणोवर्जयेदित्यादिः । आश्रमधर्मः अग्नीन्धनभैक्ष्यचर्यादिः । वर्णाश्रमधर्मः पालाशोदण्डोब्राह्मणस्येत्येवमादिः । गुणधर्मः शास्त्रीयाभिषेकादिगुणयुक्तस्यराज्ञः प्रजापालनादिः । निमित्तधर्मः विहिताकरणप्रतिषिद्धसेवननिमित्तप्रायश्चित्तम् । साधारणधर्मः अहिंसादिः माहिंस्यात्सर्वाभूतानीतिश्रुतेस्तथाशौचाचारांश्चशिक्षयेदित्यादिः । किंकृत्वा ब्रह्मणे व्यापकाय नमस्कृत्य । कीदृशाय ब्रह्मणे स्वयंभुवे स्वयंभवतीति स्वयंभु तस्मै स्वयंभुवेऽजन्मत्वात् । पुनःकीदृशाय अमिततेजसे परिपूर्णतेजसइत्यर्थः । मनुमिति महर्षयः श्रवणधारणयोग्याएकाग्रमेकान्तआसीनंमनुमभिगम्य प्राप्येदवचनंवक्ष्यमाणलक्षणमब्रुवन्नुक्तवन्तः । किं कृत्वा यथान्यायंप्रतिपूज्यपूजयित्वा यथान्यायेन यादृशी पूजा कर्तुंशक्यते तेन तथेति ॥ १ ॥

भगवन्सर्ववर्णानांयथावदनुपूर्वशः ॥ (अ)अन्तरप्रभवानांच धर्मान्नोवक्तुमर्हसि ॥ २ ॥

[जरायुजाण्डजानांच तथासंस्वेदजोद्भिदाम् ॥ भूतग्रामस्य सर्वस्य प्रभवंप्रलयंतथा ॥ १ ॥
आचारांश्चैव सर्वेषां कार्याकार्यविनिर्णयम् ॥ यथाकामं(x)यथायोगंवक्तुमर्हस्यशेषतः ॥ २ ॥ SS]

(१) मेधातिथिः । ऐश्वर्यौदार्ययशोवीर्यादिभगशब्दः सोस्यास्तीति मनुः । तेन संबोधनभगवन्निति । वर्णशब्दश्च तिसृषु ब्राह्मणादिद्विजातिषु वर्तते । सर्वग्रहणशूद्रावरोधार्थम् । इतरथा महर्षीणांपृष्टत्वात् । त्रैवर्णिकविषये च प्रश्नः कृतः स्यादनतरतन्मध्यद्वयोर्जात्योः सकरादिकाप्यपरिपूर्णा जातिः अन्तरे प्रभवउत्पत्तिर्येषांतेऽन्तरप्रभवाःअनुलोमप्रतिलोममूर्धावसिक्ताम्बष्ठक्षत्तृवैदेहिकादयः । न हि ते मातापित्रोरन्यतरयापि जात्या व्यपदेष्टुयुज्यन्ते॥ यथा रासभाश्वसंयोगजः खरोन रासभोनाश्वोजात्यन्तरमेव । अतोवर्णग्रहणेनाग्रहणात्पृथगुपादीयन्ते । नन्वनुलोमामातृजातीयाइष्यन्ते । नेति ब्रूमः । सदृशानेवतानाहुरिति मातृजातिसदृशास्तेतज्जातीयाएव सोप्येषांधर्मोवाचनिकोनवस्तुस्वभावसिद्धोतः प्रमाणांतरगोचरत्वात्स्वधर्मपक्षपतितत्वे शास्त्रोपदेशार्हाएव । प्रतिलोमानामप्यहिंसादयोधर्मावक्ष्यते । यत्तु धर्मादिनाद्दति तद्व्रतोपवासादिधर्माभावाभिप्रायेण सर्वपुरुषोपकारिता चानेन शास्त्रस्य प्रदर्श्यते । यथावदर्हत्यर्थे वतिः येन प्रकारेणानुष्ठानमर्हतिइदंनित्यमिदकाम्यमिदमगमिदप्रधानद्रव्यदेशकालकर्त्रादिनियमश्च प्रकारोर्हतेर्विषयः । अनुपूर्वशः । आनुपूर्वी क्रमः । येन क्रमेणानुष्ठेयानि सोप्युच्यताम् । जातकर्मानतरचौडमौजीनिबंधनेत्यादि यथावदित्यत्र पदार्थविषयकात्स्न्र्यमुपात्तक्रमस्तुपदार्थोन भवत्यतः पृथगनुपूर्वशइत्युपात्तम् । धर्मशब्दः कर्त्तव्याकर्तव्ययोर्विधिप्रतिषेधयोरदृष्टार्थयोस्तद्विषयायांचक्रियायांदृष्टप्रयोगस्तस्य तु किमुभयपदार्थउतान्यतरत्र गौणइति नायविचारः क्रियते । ग्रंथांतरे विस्तरेण कृतत्वा-

(अ) अन्तरप्रभवाणांच,॥ सङ्करप्रभवानां, (क), (घ), (अ), चिन्हितपुस्तकेषु

(x) काम=काल (ग), (च) (ख)

(SS) (क), (ख), (ट), (त), अनयोर्व्याख्यानन्दनरामचन्द्राभ्यांकृतपृष्ठे पृष्ठे द्रष्टव्यम् ।

दिहानुपयोगाच सर्वथा तावदष्टकाः कर्तव्याः नकलञ्जंभक्षयेदित्यादावष्टकाविषया कर्तव्यता प्रतीयते । कलञ्जभक्षणविषयश्चप्रतिषेधः । तत्राष्टकाख्यकर्मधर्मस्तद्विषया वाकर्तव्यतेति फले न विशेषः । धर्मरूपोपदेशाच्चयत्तद्विपरीतमधर्मोसावित्यर्थात्सिध्यति । अतोधर्माधर्मावुभावपि शास्त्रस्यविषयइत्युक्तंभवति । तत्राष्टकाकरणंधर्मोब्रह्महत्यादिवर्जनधर्मः । अष्टकानामकरणमधर्मोब्रह्महत्यायाश्चकरणमधर्मोऽतोधर्माधर्मयोर्विवेकः । अर्हसीतिसमर्थ्यंलक्षणयायोग्यतया प्रवचनाधिकारमाचार्यस्याहुः ॥ यतस्त्वंसमर्थोधर्मान्वक्तुमतोधिकृतः सन्नध्येष्यसे ब्रूहीति यो यत्राधिकृतस्तत्तेन कर्तव्यमिति सामर्थ्यगम्यब्रूहीत्यध्येषणापदमध्याह्रियते । उक्तमदृष्टार्थे व्यापारमात्रेण धर्मशब्दोवर्तते । तत्र यथाष्टकादौ तस्य प्रयोगएवंचैत्यवन्दनादावपीति । तत्र कतमे धर्माअत्रोच्यन्तइति संशये धर्मविशेषप्रतिपादनार्थमुक्तसामर्थ्यप्रतिपादनार्थंचत्वमेकइति ॥ ॥ २ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । भगवन्निति । यथावत् यस्य यत्प्रकारोधर्मस्तथा । अनुपूर्वशःब्राह्मणादिक्रमेण । अन्तरेभवानांच वर्णद्वयसंबन्धवतां प्रतिलोमजादीनाम् ॥ २ ॥

(३) कुल्लूकभट्टः । किमब्रुवन्नित्यपेक्षायामाह । भगवन्नित्यादि । ऐश्वर्यादीनांभगशब्दोवाचकः । तदुक्तंविष्णुपुराणे । ऐश्वर्यस्य समग्रस्य वीर्यस्य यशसः श्रियः । ज्ञानवैराग्ययोश्चैव षण्णांभगइतीङ्गना ॥ मतुबन्तेन संबोधनंभगवन्निति । वर्णाब्राह्मणक्षत्रियवैश्यशूद्राः सर्वे च ते वर्णाश्चेति सर्ववर्णाः तेषामन्तरप्रभवाणांच संकीर्णजातीनांचापि अनुलोमप्रतिलोमजातानाम् । अम्बष्ठक्षत्तृकरणप्रभृतीनांतेषांविजातीयमैथुनसम्भवत्वेन खरतुरगीयसंपर्काज्जाताश्वतरवज्जात्यन्तरत्वाद्वर्णशब्देनाग्रहणात्पृथक्प्रश्नः । एतेनास्य शास्त्रस्य सर्वोपकारकत्वदर्शितम् । यथावत्योधर्मोयस्य वर्णस्य येन प्रकारेणार्हतीत्यनेनाश्रमधर्मादीनामपि प्रश्नः । अनुपूर्वशःक्रमेण जातकर्म तदनु नामधेयमित्यादिना धर्मान्नोऽस्मभ्यंवक्तुमर्हसि मदंधर्माभिधाने योग्योभवसि तस्माद्ब्रूहीत्यध्येषणमध्याहार्यम् । यत्तु ब्रह्महत्यादिरूपाधर्मकीर्तनमप्यत्र तत्प्रायश्चित्तविधिरूपधर्मविषयत्वेन न स्वतन्त्रतया ॥ २ ॥

(४) राघवानन्दः । भगवन्पूजायुक्त ऐश्वर्यादिशालित्वात् ॥ (अ) सर्ववर्णानां विप्रराजन्यवैश्यशूद्राणां यथावत् याथातथ्येन अनुपूर्वशः ब्राह्मणाद्यानुपूर्व्या अन्तरप्रभवानां संकरजातानां अनुलोमप्रतिलोमतः धर्मान् निषेकादिश्मशानान्तान्तेषु कर्तव्यान् भगवत्त्वादेव वक्तुं योग्योसीति नोऽस्मभ्यम् ॥ २ ॥

(५) नन्दनः । न केवलं त्रैवर्णिकानामेव किंतुशूद्राणामपीत्युक्तसर्वशब्दग्रहणेन । अन्तरप्रभवानांवर्णसंकरजातानाम् । धर्मान्विहितानुष्ठानप्रतिषिद्धवर्जनलक्षणान् ॥ २ ॥

जगयुजेति । भूतग्रामस्यमहदादितत्त्वसङ्घस्य । आचाराणामितिकार्याणांविवादपदानाम् । यथाकालमवसरेप्राप्ते । यथायोगमुचितोपायेन लक्षणेन प्रतिपद्योक्तयाचेति यावत् ॥

(६) रामचन्द्रः । भगवन्निति । तत्र प्रश्नमाह । हेभगवन्सर्ववर्णानांब्राह्मणक्षत्रियविट्शूद्राणांयथावत्यथायोग्यं अनुपूर्वशःअनुक्रमेण नः अस्माकंधर्मान्वक्ष्यमाणलक्षणान् वक्तुमर्हसि च पुनः अन्तरप्रभवानांअनुलोमजातीनां मूर्धाभिषिक्तादीनां धर्मानवक्तुमर्हसि ॥ २ ॥

[प्रश्नान्तरमाह जगयुजेति । द्वाभ्यां युग्मं । सर्वस्य भूतग्रामस्य चतुर्विधानांजरायुजादीनांउत्पत्तिप्रलयंनाशंवक्तुमर्हसि च

(अ) शालिवान् = (क्ष) शालिनत्वा ॥

पुन सर्वेषांब्राह्मणादीनांतथानुलोमजातीनांआचारान्वक्तुत्वमर्हसि तथा कार्यस्यउक्तस्यअकार्यस्यच विनिर्णयवक्तुंअर्हसि यथाक्रमब्राह्मणादिवर्णक्रमक्रमानुसारेण यथायोगंवक्तुमर्हसि ॥]

त्वमेकोह्यस्य सर्वस्य विधानस्य स्वयंभुव. ॥ अचिन्त्यस्याप्रमेयस्य कार्यतत्त्वार्थवित्प्रभो ॥ ३ ॥

(१) मेधातिथि । त्वमेवैकोऽसहायोऽद्वितीय सर्वस्य विधानस्य कार्यतत्त्वार्थवित् । विधानशास्त्रंविधीयन्तेऽनेन कर्माणीति तस्य स्वयंभुवोनित्यस्याकृतकस्यापौरुषेयस्य वेदाख्यस्य सर्वस्य प्रत्यक्षाक्षरस्यानुमेयाक्षरस्य चाग्निहोत्रंजुहुयादभयसहस्रमानवइत्येतयाहवनीयोपस्थाने विनियोग । अष्टका कर्तव्याइत्यत्र तु स्मृत्यानुमीयते वेद । बर्हिर्देवसदनंदामीतिलिङ्गादनेन बर्हिर्लुनातीतिश्रुतेरनुमानम् । अयंहि मन्त्रोदर्शपूर्णमासप्रकरणे पठितोबर्हिर्लवनच तत्राम्नातमनेनमन्त्रेण लुनीयादित्येतत्तु नास्ति । मन्त्र पुनारूपाद्बर्हिर्लवनप्रकाशनसमर्थ । प्रकरणात्सामान्यत सिद्धदर्शपूर्णमाससबन्ध । स्वसामर्थ्येन तु बर्हिर्लवने प्रयुज्यते । एषा ह्यत्र प्रतीति प्रकरणाद्दर्शपूर्णमासावनेन मन्त्रेण कुर्यात्कथमिति यथाशक्त्यादित्यनुक्तापि शक्ति सर्वत्र सहकारिणी । किंचशक्नोतिमन्त्र कर्तुंबर्हिर्लवनप्रकाशयितुंतत प्रकरणात्स्वसामर्थ्याच्चानेन मन्त्रेणबर्हिर्लुनातीतिबुद्धौ शब्दआगच्छत्यविकल्पकविज्ञाने पूर्वशब्द प्रतीयतइति । सबुद्धिस्थ शब्दोऽनुमेयोवेदउच्यते । वेदत्वञ्च तस्यदर्शपूर्णमासवाक्यमन्त्रवाक्याभ्यांश्रुत्यन्तराभ्यांस्वसामर्थ्येनोत्थापितत्वादितिकुमारिलपक्ष । अथवा विधिर्विधानमनुष्ठानप्रयोजनसपत्तिस्तस्यस्वयंभुवोनित्यस्यानादिपरपरायातस्य स्वयंभुवा वेदेन वा प्रतिपाद्यस्य श्रूयमाणाप्रतिपाद्यस्य प्रतिपन्नसामर्थ्यगम्यस्य च द्विविधोहि वैदिकोविधि । कश्चित्साक्षाच्छब्दप्रतिपाद्योयथा सौर्यचरुनिर्वपेत्ब्रह्मवर्चसकामइति सौर्ये चरौ ब्रह्मवर्चसकामोऽधिक्रियते । तस्य चरोर्ब्रह्मवर्चससाधयतइयमितिकर्तव्यताआग्नेयवदित्यत्रगमयति । उभयत्रापिचेयप्रतीति शब्दावगममूलत्वात् । शब्दोदयोऽपि शब्दादभिधानत प्रतीयते । यथाभिधेयप्रतिपत्तितोविशेषस्तुव्यवधानादिकृतोन शब्दताविहन्ति । यथावापीस्थमुदकहस्तेनाभिहतप्रदेशान्तरमभिहन्ति तदपिहस्तसयोगेनैवाभिहतभवति नतु साक्षात् । शर्करारेचककर्मण्यायप्रयत्नकृताएवोत्प्लुत्योत्प्लुत्य पाता । तादृशमेतद्दृष्टे कभणि विशिष्टेतिकर्तव्यतासबन्धोयएवविश्वजिता यजेतेत्युत्पत्तिर्नाधिकारशून्यास्तीतिस्वर्गकामइत्यधिकारावगति प्रतिपन्नार्थसामर्थ्यगम्या । अन्यतोद्वैरूप्येविधानस्य सर्वस्येतिपदसर्वस्य तात्पर्यमेवरूपवेदमूला स्मृतयइति ज्ञापयितुम् । द्वितीयेचैतद्दर्शयिष्याम । ननु लिङादिप्रतिपाद्योऽर्थ कर्तव्यतारूपोविधि । सच सर्वत्र प्रत्यक्षशब्दप्रतिपाद्यएव । तत्र किमुच्यते । द्विविधाहि वैदिकोविधिरिति निर्वपेदितिकर्तव्यतावगम्यते । इतिकर्तव्यतार्थसामर्थ्यगम्या । उक्तेनप्रकारेण नैषदोष । निर्वपेद्यजेतेति न केवलेधात्वर्थविषयत्वेऽवगते परिपूर्णा कर्तव्यता भवति । यावदर्थान्तराण्यधिकारेतिकर्तव्यतामयोगरूपाणि नावगतानि । एतैरसौवततरूपोविधि प्रतीयते । अतो-शरूपाण्यपि विधिशब्दाभिलप्यतया न विरुद्धान्येतदेवाह अचिन्त्यस्येति । अप्रत्यक्षस्येत्यर्थ । प्रत्यक्षह्यनुभूयतइत्युच्यते । नचिन्त्यते नस्मर्यतइति । अप्रमेयस्य कल्प्यस्य भायश स्मृतिवाक्यमूलस्य तद्धि प्रत्यक्षेण प्रमीयते । अतोऽप्रमेयस्येत्युच्यते । अथवाऽप्रमेयस्येयत्तया परिमातुमशक्यस्यातिमहत्वादनेकशाखाभेदभिन्नोवेदोनशक्यते सर्व प्रमातुम् । अतएवाचिन्त्यस्य यदतिबहु तद्बहुमहत्वादचिन्त्यमित्युच्यते । यथाच लोके वक्तारोभवन्ति । अन्येषागतिश्चिन्तयितुमप्येतन्नयुज्यतइति । मन किलसर्वविषयम् । अयचातिमहत्वात्तस्यापि न विषयइति पदद्वयेन बाह्यान्त करणविषयतया महत्त्वस्य । एतेनाचार्य मोत्साह्यते त्वमेव केवलेनैवविधोवेदआगमितो नस्तस्य य कार्यरूपस्तत्त्वार्थस्तवेत्सि जानीषे कार्यमनुष्ठेयमुच्यते । यत्र पुरुषोऽनुष्ठातृत्वेन विनियुज्यत इदंत्वया कर्तव्यमिदंत्वया न कर्तव्यमित्यग्निहोत्रादि कर्तव्यम् कलञ्जभक्षणादि न कर्तव्यम् । प्रतिषेधोऽप्यनुष्ठानमेव । यद्ब्राह्मणवधस्यानु-

ष्ठानंतदेव प्रतिषेधस्यानुष्ठानंप्रवृत्तिश्चक्रिया निवृत्तिश्चक्रियेति। नहि पारस्पन्दमानसाधनसाध्यमेवानुष्ठानमुच्यते किंतर्हि प्राप्ते तद्रूपे तन्निवृत्तिरपि यथाहितसेवीचिरायुरिति। यःप्राप्ते काले भुङ्क्तेऽप्राप्ते न भुङ्क्ते। अभोजनमपि हितमेव। अथवाकार्यशब्दः प्रदर्शनार्थोविधेः प्रतिषेधस्यच। एतावान्वेदस्य तत्त्वरूपः पारमार्थिकोऽर्थोयस्तुइतिवृत्तसंवर्णनरूपः सोरोदीद्यदरोदीत्तद्रुद्रस्य रुद्रत्वमिति।सन तत्त्वार्थोविध्यन्तरेणैकवाक्यत्वात्प्रशंसापरत्वेन स्वार्थेनिष्ठत्वाभावात्। अस्ति ह्यत्र विध्यन्तरम्। तस्माद्बर्हिषि रजतं न देयमितिसोरोदीदित्यादीनिपुरास्यसंवत्सराद्गृहेरोदनंभवतीत्यन्तानि तदेकवाक्यतापन्नानि।बर्हिषि रजतदाननिन्दया तत्प्रतिषेधस्तुवन्ति।तदुक्तसाध्येऽर्थे वेदः प्रमाणं न सिद्धरूपे। अर्थवादानांहि सिद्धरूपोऽर्थोनहि तदर्थस्य कर्तव्यताप्रतीयते। विध्युपदेशपरत्वच प्रतीयते। यदिच स्वार्थपराअपि स्युस्तद्वाविधिपरत्वव्याहन्येत। ततश्च प्रतीयमानैकवाक्यताबोधनेन च संभवत्येकवाक्यत्वे वाक्यभेदोऽन्याय्यः। नच साध्यस्य सिद्धार्थपरत्वेनैकवाक्यता घटते। तथाहि। न किंचिद्विदेनोपदिश्यते कर्तव्यम्। अतश्चाप्रमाणमेव वेदःस्यात्। विध्यर्थता चावगम्यमाना लिङादीनांत्यक्ता स्यात्। तस्मात्कार्यरूपोवेदस्य तत्त्वार्थइतिमनुर्भगवानाह। जैमिनिनाप्युक्तम् कार्येऽर्थे वेदःप्रमाणम्। चोदनालक्षणोऽर्थोधर्मइति। अतश्चनिरवशेषपदार्थपरिज्ञानातिशययोगाद्धर्मप्रवचनसामर्थ्यसिद्धवद्गुपादायप्रभो इत्यामन्त्रणम्। हेप्रभो धर्माभिधानशक्त त्वमनुब्रूहि धर्मानिति। एवमनया त्रिश्लोक्या धर्मान्पृष्टउत्तरेण श्लोकेन प्रतिजज्ञे ॥ १ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। त्वमेकइति। स्वयंभुवः प्रजापतेरभिधेयतया संबन्धिनोविधानस्य विधेर्वेदस्याचिन्त्यस्यापातर्क्यार्थस्याप्रमेयस्य प्रमाणान्तरागोचरस्य कार्यतयानुष्ठेयतया यत्तत्त्वतात्त्विकोर्थस्तद्वेदितात्वमेवास्येकइत्यर्थः ॥ ३ ॥

(३) कुल्लूकः। सकलधर्माभिधानयोग्यत्वेहेतुमाह त्वमेकइत्यादि हिशब्दोहेतौ। यस्मात्त्वमेकोऽद्वितीयः। अस्य सर्वस्य प्रत्यक्षश्रुतस्य स्मृत्याद्यनुमेयस्य च विधानस्य विधीयन्तेऽनेनकर्माण्यग्निहोत्रादीनीति विधानंवेदस्तस्य स्वयंभुवोऽपौरुषेयस्याचिन्त्यस्य बहुशाखाविभिन्नत्वादियत्तया परिच्छेत्तुमयोग्यस्य। अप्रमेयस्य मीमांसादिन्यायनिरपेक्षतयाऽनवगम्यमानप्रमेयस्य। कार्यमनुष्ठेयमग्निष्टोमादि तत्त्वंब्रह्म सत्यंज्ञानमनन्तंब्रह्मेत्यादिवेदान्तवेद्य तदेवार्थःप्रतिपाद्यभागस्तवेत्तीति कार्यतत्त्वार्थवित्। मेधातिथिस्तु कर्ममीमांसावासनया वेदस्य कार्यमेव तत्त्वरूपोऽर्थः स्तंवेत्तीतिकार्यतत्त्वार्थ विदिति व्याचष्टे तन्न। वेदान्तानांब्रह्मण्यपि प्रामाण्याभ्युपगमान्नकार्यमेव तत्त्वरूपोऽर्थः। धर्माधर्मव्यवस्थापनसमर्थत्वात्प्रभोइति सम्बोधनम् ॥ ३ ॥

(४) राघवानन्दः। त्वमिति। अस्य प्रत्यक्षादिसिद्धस्य सर्वस्य स्मृत्याद्यनुमेयस्य विधीयतेकर्मानेनेति विधानवेदः तस्यविधानस्याग्निहोत्रादिकर्मकलापबोधकस्येति यावत् स्वयंभुवोऽपौरुषेयस्य ब्रह्मस्वयंभूरितिश्रुतेः। स्वयंभूरेषभगवान्वेदोगीतस्त्वयापुरा। शिवाद्याऋषिपर्यन्ताःस्मर्तारोऽस्यनकारकादितिस्मृतेश्च। अचिन्त्यस्य अनेकशाखाभेदभिन्नत्वादियत्तयापरिच्छेत्तुमशक्यस्य। अप्रमेयस्य दुरधिगमार्थस्य अनेनार्थतोऽप्यचिन्त्यत्वमुक्तम्। कार्यतत्त्वार्थवित् कार्यधर्मः तदेववेदस्यतात्पर्यविषयत्वात्तत्त्वं तद्वेत्तीति। तथेतिमेधातिथिः। वस्तुतस्तुकार्यधर्मः तत्त्वार्थोब्रह्म तदुभयवेदार्थस्तद्वित् अन्यथाज्ञानकाण्डस्य अप्रामाण्यापत्तिः कृत्स्नवेदार्थविदित्वापत्तेश्च प्रभोइत्युभयकथने सामर्थ्यमुक्तम् ॥ ३ ॥

(५) नन्दनः। विधीयतइति विधानम्।स्वयंभुवा भगवता विहितस्यअचिन्त्यस्य दुर्ज्ञानस्य। अप्रमेयस्यअपर्यन्तस्य। सर्वस्यप्राणिजातस्य। कार्यधर्मस्तस्यतत्त्वंपारमार्थ्यंतस्यार्थःप्रयोजनमभ्युदयसिद्धिरूपंतत्त्वमेकोवेत्सि तेन भवानेवप्रष्टव्योनान्यइति ॥ ३ ॥

(६) रामचन्द्रः। त्वमिति। एकःअद्वितीयः हिहेत्वर्थे। अस्य विधानस्य सर्वस्य चतुर्विधस्य भूतग्रामस्य उद्भिदस्वेदजाण्डजजरायुजरूपेत्यर्थः। कार्यतत्त्वार्थवित्वेत्तासि हे प्रभो मनो यःप्रभुःसर्वंजानातीत्यर्थः। तथा स्वयंभुवोऽपौरुषस्य

कार्यतत्त्वार्थवित्। कीदृशस्य स्वयंभुवः अचिन्त्यस्य वाङ्मनसाभ्यामचिन्त्यप्रभावस्य। पुनःकीदृशस्य अप्रमेयस्य ॥ ३ ॥

सतैः पृष्टस्तथा सम्यगमितौजा महात्मभिः ॥ प्रत्युवाचार्च्यतान्सर्वान्महर्षीञ्छ्रूयतामिति ॥ ४ ॥

(१) मेधातिथिः। समनुरमितौजास्तैर्महर्षिभिर्महात्मभिः पृष्टस्तथा तान्प्रत्युवाच श्रूयतामिति। तथा तेन प्रागुक्तेन प्रकारेण। पृच्छ्यमानवस्तुप्रश्नविधिश्च प्रकारवचने तथाशब्देऽन्तर्भूतः। तेनायमर्थस्तथापृष्टस्तान्धर्मान्पृष्टः प्रत्युवाच। अथवा तथेतिप्रकारमात्रमाचष्टेपृष्टइतिपूर्वश्लोकात्पृच्छ्यमानविशेषोबुद्धौ विपरिवर्ततएव। तेन यत्पृष्टस्तत्प्रत्युवाच श्रूयतामिति प्रश्नप्रतिवचनयोरेककर्मता सिद्धा भवति। तदाच तथाशब्दः श्लोकपूरणार्थः आद्ये तु व्याख्याने तथाशब्दोपात्तैव प्रश्नप्रतिवचनयोरेककर्मता। सम्यक्शब्दः प्रतिवचनविशेषणसम्यक्प्रत्युवाच। प्रसन्नेन मनसा न क्रोधादियोगेन। अमितौजाअक्षीणवाग्विभवोमितमनन्तमोजोवीर्यमभिधानसामर्थ्यमस्येति। महात्मतयामहर्षीणांधर्मशब्दत्वंमहर्षित्वंचाविरुद्धमित्याह महर्षीनिति। परार्थकारी सततंमहात्मेत्युच्यते। तेन यद्यपि स्वयविद्वांसोऽधिगततयाथातथ्या अन्यथा महर्षित्वानुपपत्तेस्तथापि परार्थमपृच्छन्। मनुःप्रख्याततरप्रमाणभावः। एतेनयदुच्यते तल्लोकेनाद्रियते। प्रत्ययतोऽयसमुपास्यतेऽतः शास्त्रावतारार्थमुपाध्यायीकुर्मः अस्माभिश्चपृच्छ्यमानःप्रमाणतरीकरिष्यतेऽनेनेति। अतएवार्च्यतान्सर्वानित्यर्चनमविरुद्धम्। अन्यथाशिष्यस्योपाध्यायात्कीदृश्यर्चेति। अर्चयतेराङ्पूर्वस्यल्यबन्तस्यरूपमार्च्येति। पाठान्तरमर्चयित्वा तानिति। अत्र यथोच्यते। यदिमनुनाऽयंग्रन्थःकृतः प्ररोपदेशीन युक्तः सतैःपृष्टःप्रत्युवाचेत्यहंपृष्टःप्रत्यब्रवमितिन्याय्यम्। अथान्यतरएव ग्रन्थस्य कर्ता मानवव्यपदेशः कथमिति। तदाचार्यप्रायेण ग्रन्थकाराः स्वमतंपरापदेशेन ब्रुवते। अत्राह अत्र परिहरन्तीत्येवमहतेः पृष्टइति। योयः पूर्वतरःसप्रमाणतरोलोकेनाभ्युपगम्यते। तत्प्रमाणंबादरायणस्येति। अथवा भृगुणोक्ता संहितेयमानवीतुस्मृतिरूपनिबद्धेति मानवव्यपदेशः। प्रत्युवाचतान्महर्षीन् कितयदहंपृष्टस्ततःश्रूयतामिति ॥ ४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। सतैरिति। सम्यग्विनयाभ्युपेतंयथाभवति। अमितौजा अमितबलः। आर्च्यार्चयित्वा ॥ ४ ॥

(३) कुल्लूकः। सतैःपृष्टस्तथा सम्यगित्यादि। समनुस्तैर्महर्षिभिस्तथा तेन प्रकारेण पूर्वोक्तेन न्यायेन प्रणतिभक्तिश्रद्धातिशयादिना पृष्टस्तान्सम्यग्यथातत्त्वप्रत्युवाच श्रूयतामित्युपक्रम्य। अमितमपरिच्छेद्यमोजःसामर्थ्यज्ञानतत्त्वाभिधानादौ यस्य सतथा। अतएव सर्वज्ञसर्वशक्तितया महर्षीणामपि प्रश्नविषयः। महात्मभिर्महानुभावैः आर्च्य पूजयित्वा आङ्पूर्वस्यार्चतेर्ल्यबन्तस्यरूपमिदम्। धर्मस्याभिधानमपि पूजनपुरःसरमेव कर्तव्यमित्यनेन फलितम्। ननु मनुप्रणीतत्वेऽस्य शास्त्रस्य सपृष्टःप्रत्युवाच इति न युक्तमहपृष्टोब्रवीमीति युज्यते ऽन्यप्रणीतत्वे च कथमानवीयसंहितेति। उच्यते प्रायेणाचार्याणामियंशैली यत्स्वाभिप्रायमपि परोपदेशमिव वर्णयन्ति। अतएव कर्माण्यपि जैमिनिःफलार्थत्वादिति जैमिनेरेव सूत्रम्। अतएव तदुपर्यपि बादरायणःसम्भवादिति बादरायणस्यैव शारीरकसूत्रम्। अथवा मनूपदिष्टा धर्मास्तच्छिष्येण भृगुणा तदाज्ञयोपनिबद्धाः। अतएव वक्ष्यति एतद्वोऽयम्भृगुःशास्त्रंश्रावयिष्यत्यशेषतइत्यतोयुज्यतएव सपृष्टः प्रत्युवाचइति। मनूपदिष्टधर्मोपनिबद्धत्वाच्च मानवीयसंहितेति व्यपदेशः ॥ ४ ॥

(४) राघवानन्दः। तैर्महर्षिभिःपृष्टःसन्मनुरमितौजा धर्मब्रह्मणोर्वेदने शक्त आर्च्य सपूज्य श्रूयतामित्याह ॥ ४ ॥

(५) नन्दनः। आर्च्य भवन्तएवसर्वधर्मज्ञा इतिवाचा सभाव्य। आत्मनः प्रवचनादरप्रकर्षार्थमुक्तं श्रूयतामिति ॥ ४ ॥

(६) रामचन्द्रः। सइति तैर्महर्षिभिःसमनु सम्यग्यथा स्यात्तथा पृष्टःसंस्तान् सर्वान्महर्षीन्प्रति श्रूयतामित्यभ्यर्च्य संपूज्योवाच। कीदृशःमनुः अमितौजाः अमितओजःप्रभावोयस्यसः ॥ ४ ॥

आसीदिदंतमोभूतमप्रज्ञातमलक्षणम् ॥ अप्रतर्क्यमविज्ञेयंप्रसुप्तमिव सर्वतः ॥ ५ ॥

(१) मेधातिथिः । कास्ताःऽक निपतिताःशास्त्रोक्तनिपतितान् धर्मान्पृष्टस्तानेव वक्तव्यतया प्रतिज्ञाय जगतोव्याकृतावस्थावर्णनमप्रस्तुतमपुरुषार्थंच । सोऽयंसत्योजनप्रवादः आम्रान्पृष्टः कोविदारानाचष्टइति । नचास्मिन्वस्तुनि प्रमाणंनप्रयोजनमित्यतः सर्वएवायमध्यायो नाध्येतव्यः । उच्यते । शास्त्रस्यमहाप्रयोजनत्वमनेनसर्वेण प्रतिपाद्यते । ब्रह्माद्याः स्थावरपर्यन्ताः संसारगतयोधर्माधर्मनिमित्ता अत्र प्रतिपाद्यन्ते । तमसा बहुरूपेण वेष्टिताः कर्महेतुनेति । वक्ष्यतिच । एता दृष्ट्वातु जीवस्य गतीः स्वेनैव चेतसा । धर्मतोऽधर्मतश्चैव धर्मे दध्यात्सदा मनइति॥ ततश्च निरतिशयैश्वर्यहेतुर्धर्मस्तद्विपरीतश्चाधर्मस्तद्रूपपरिज्ञानार्थमिदंशास्त्रमहाप्रयोजनमध्येतव्यमित्यध्यायतात्पर्यम् । सूत्रत्वत्र मन्त्रार्थवादाः सामान्यतोदृष्टंच । तथाचमन्त्रः । तमआसीत्तमसा गूल्हमग्रेप्रकेतं सलिलंसर्वमाइदंतुच्छेनाभ्वपिहितंयदासीत्तमसस्तन्महिनाजायतैकम् । चन्द्रार्काग्न्यादिषु बाह्याध्यात्मिकेपु महाप्रलये प्रकाशकेपु नष्टेषु तमएवकेवलमासीत् । तदपि तमः स्थूलरूपतमसा गूढंसंवृत्तम् । न हि तदानींकश्चिदपि ज्ञाताऽस्ति । अतोज्ञातुरभावान्न कस्यचिज्ज्ञानमस्तीति तमसागूढमुच्यते । अग्रे भूतसृष्टेरर्वाक्प्रकेतमज्ञातंसर्वंआः आसीदिदंसलिलंसरणधर्मकम् । क्रियावचाःकिंचिच्चेष्टावत्तत्सर्वंनिश्चेष्टमासीत् । तुच्छेन सूक्ष्मेणाभ्वस्थूलमपिहितमप्रकृत्यात्मनि विशेषरूपंलीनमित्यर्थः । एतावता ऽव्याकृतावस्था जगतोद्योतिता । चतुर्थेन पादेनाद्या सृष्ट्यवस्थोच्यते । तमसंस्तन्महिना महत्त्वेनैकंयदासीत्तदजायत विशेषात्मनाऽभिव्यज्यतेस्म । कर्मवशात्पुनः प्रादुर्बभूवेत्यर्थः । अथवा तस्यामवस्थायांतमःकर्मणा महत्त्वेनहिरण्यगर्भआत्मनाऽजायत प्रादुरासीत् । यथावक्ष्यति ततः स्वयंभूरिति । सामान्यतोदृष्टेन महाप्रलयेऽपि संभाव्यते । यस्य ह्येकदेशे नाशोदृष्टस्तस्य सर्वस्यापि नाशोदृश्यते । यथा शालाऽपि क्वचिद्दह्यमाना दृष्टा कदाचित्सर्वोग्रामोदह्यते । ये च कर्तृपूर्वाभावास्ते सर्वे विनश्वरा गृहप्रासादादयःकर्तृपूर्वंचेदंजगत्सरित्समुद्रशैलाद्यात्मकम् । अतोगृहादिवन्नक्ष्यतीति संभाव्यते । कर्तृपूर्वत्वे च न सिद्धेतिचेत्सन्निवेशविशेषवत्त्वादिना गृहादिवत्साधि साध्यतइत्यादि सामान्यतोदृष्टम् । नच प्रमाणसिद्धौ तद्रूपे वा प्रयतामहे ऽनिदंपरत्वाच्छास्त्रस्य । एतद्धियावन्न विचार्यनिरूपितं तावन्न सम्यगवधार्यते । तथा निरूपणे च तर्कशास्त्रता स्यान्नधर्मशास्त्रता ग्रन्थविस्तरश्च प्रसज्यते । प्रक्रियाबहुलं चेदंसर्वमुपन्यसिष्यते । क्वचित्पौराणी प्रक्रिया क्वचित्सांख्यानाम् । नतया ज्ञातयाऽज्ञातया वा कश्चिद्धर्माधर्मयोर्विशेषइतिनिपुणतया न निरूप्यते । अर्थिताचेत्ततएवान्वेष्या पदार्थयोजना । व्याख्यानमात्रंत्वंध्यायस्योपदिश्यते तदेवकरिष्यामः । तात्पर्यमुपदर्शितमेव । आसीदिदंजगत्तमोभूतं तमइव । भूतशब्दोऽनेकार्थोऽप्युपमायांप्रयुक्तो यथा यत्तद्भिन्नेष्वभिन्नंछिन्नेष्वच्छिन्नंसामान्यभूतंसशब्दइतिसामान्यभूतइति सामान्यमिवेत्यर्थः । किंतमसा जगतः सादृश्यमतआह । अप्रज्ञातविशेषाणांस्वभावानां विकाराणांप्रकृतावुपलयनादतः प्रत्यक्षेणाज्ञातम् । अनुमानात्तर्हि ज्ञायेत । तदपिचालक्षणम् । लक्षणंलिङ्गं चिन्हंतदपि तस्यामवस्थायां प्रलीनमेव सर्वविकाराणांविशेषात्मना विनष्टत्वात् । अप्रतर्क्यंयद्रूपमासीत्तर्कयितुमपि न तद्रूपतया शक्यम् । तर्कप्रकारमनुमाननिषेधति । नसामान्यतोदृष्टमनुमानमस्ति । तद्रूपकावेदकं विशेषतोदृष्टमतश्चाविज्ञेयम् । नैवतर्ह्यासीदसदेवाजायतेति प्राप्तमेतन्निषेधति प्रसुप्तमिव सर्वतः । नासतः सतउत्पत्तिः । उक्तंच सदेव सोम्येदमग्रआसीत् कथमसतःसज्जायेतेत्याद्युपनिषत्सु । अतश्च विज्ञेयमवच्छेदविपर्यैः प्रमाणैरागमात्तादृशादेव गम्यते । प्रसुप्तमिव जाग्रत्स्वप्नावस्थांपरित्यज्य सम्प्रसादावस्था सुषुप्तिर्दृष्टान्तत्वेनोपात्ता यथायमात्मा सुषुप्तावस्थायांनि सम्बोधक्लेशप्रध्वस्ताशेषविकल्पआस्ते । नचनास्तीतिशक्यते वक्तुं प्रबुद्धस्य सुखमस्वाप्समितिप्रत्य

भिज्ञानदर्शनात्। एवंजगदागमात्सिद्धार्थरूपादाभासानुमानेभ्यश्चतार्किकाणामवसीयते। आसीदिति। वर्तमानातुसावस्थान-कस्यविज्ञेयेत्यतउक्तमविज्ञेयंसर्वतोनैकदेशप्रलयइत्यर्थः ॥ ५ ॥

(२) **सर्वज्ञनारायणः।** अत्रच वर्णक्रमेण धर्मकथनस्याकाङ्क्षितत्वात् सर्ववेदसंभवतत्त्वौक्तिज्ञानाद्ब्राह्मणादिवर्णानांपूर्वपूर्वश्रेष्ठ्यप्रतिपादनस्येष्टत्वेन मुखादिविशिष्टस्थानोत्पादनेन च तेषांश्रेष्ठत्वात् तदभिधानार्थशास्त्रप्रणायकब्रह्मोत्पत्तिप्रकारंच कथयितुंतस्यनिष्पत्तिजननद्वारा तत्पूर्वावस्थांतावदाह आसीदिदमिति। ततःशब्देन गुणैकदेशवाचिना तत्समुदायभूता प्रकृतिरुक्ता। जगतश्चोत्पत्तिसंमूढात्मकत्वेन तस्य सुप्रतिपादत्वात्। अप्रज्ञातंप्रत्यक्षागम्यम्। अलक्षणमलिङ्गम्। अप्रतर्क्यमतर्कविषयम्। अविज्ञेयंशब्दादिहीनतयाविशेषतोज्ञातुमशक्यम्। अधुनापि शब्दतःप्रतीयमानं यथाप्रतीयते तदाह प्रसुप्तमिवेति। वासनाकर्मशेषाणां पुरुषाणामवस्थानात्ततत्त्वरूपसाम्यम्। सर्वतःसर्वैःप्रकारैः। अतएवोक्तमिवेति ॥ ५ ॥

(३) कुल्लूकः। श्रूयतामित्युपक्षिप्तमर्थमाह आसीदिदमिति। ननु मुनीनांधर्मविषयप्रश्ने तत्रैवोत्तरदातुमुचितं तत्कोयमप्रस्तुतः प्रलयदशायां कारणलीनस्य जगतःसृष्टिप्रकरणावतारः। अत्र मेधातिथिः समादधे। शास्त्रस्य महाप्रयोजनत्वमनेन सर्वेणप्रतिपाद्यते। ब्रह्माद्याःस्थावरपर्यन्ताःसंसारगतयोधर्माधर्मनिमित्ताअत्र प्रतिपाद्यन्ते तमसा बहुरूपेण वेष्टिताःकर्महेतुनेति। वक्ष्यति च। एताद्दष्ट्वास्य जीवस्य गतीःस्वेनैव चेतसा। धर्मतोऽधर्मतश्चैव धर्मे दध्यात्सदामनइति तत्तश्च निरतिशयैश्वर्यहेतुर्धर्मस्तद्विपरीतश्चाधर्मस्तद्रूपपरिज्ञानार्थमिदशास्त्रंमहाप्रयोजनमध्येतव्यमित्याद्यध्यायतात्पर्यमित्यनेन गोविन्दराजस्यापीदमेव समाधानम्। नैतन्मनोहरम्। धर्मस्वरूपप्रश्ने यद्धर्मस्य फलकीर्तनतदप्यप्रस्तुतम्। धर्मोक्तिमात्रादिं शास्त्रमर्थवत्। किंच कर्मणांफलनिर्वृत्तिंशसेत्युक्तेः महर्षिभिर्द्वादशे वक्ष्यमाणा सा वक्तुमादो न युज्यते। इदंतु वदामः मुनीनांधर्मविषये प्रश्ने जगत्कारणतया ब्रह्मप्रतिपादनधर्मकथनमेवेति नाप्रस्तुताभिधानम्। आत्मज्ञानस्यापि धर्मरूपत्वान्मनुनैव धृतिःक्षमादमोऽस्तेयंशौचमिन्द्रियनिग्रहः धीर्विद्या सत्यमक्रोधोदशकंधर्मलक्षणमिति दशविधधर्माभिधाने विद्याशब्दवाच्यमात्मज्ञानंधर्मत्वेनोक्तम्। महाभारतेऽपि आत्मज्ञानंतितिक्षा च धर्मःसाधारणोनृपेत्यात्मज्ञानंधर्मत्वेनोक्तम्। याज्ञवल्क्येन तु परमधर्मत्वेन यदाह इज्याचारदमाहिंसादानंस्वाध्यायकर्म च। अयतु परमोधर्मोयद्योगेनात्मदर्शनमिति। जगत्कारणत्वंच ब्रह्मलक्षणमतएव ब्रह्ममीमांसायांअथातोब्रह्मजिज्ञासेति सूत्रानन्तरंब्रह्मलक्षणकथनाय जन्माद्यस्य यतइति द्वितीयसूत्रंभगवान्बादरायणःप्रणिनाय अस्य जगतोयतोजन्मादिसृष्टिस्थितिप्रलयमितिसूत्रार्थः। तथा च श्रुतिः। यतोवाइमानि भूतानि जायन्ते येनजातानिजीवन्ति यत्प्रयन्त्यभिसंविशन्ति तद्विजिज्ञासस्व। तद्ब्रह्मेतिप्राधान्येन जगदुत्पत्तिस्थितिलयनिमित्तोपादानब्रह्मप्रतिपादनमआत्मज्ञानरूपपरमधर्मावगमाय प्रथमाध्यायंकृत्वा संस्कारादिरूपंधर्मतदङ्गतया द्वितीयाध्यायादिक्रमेण वक्ष्यतीति न कश्चिद्विरोधः। किंच प्रश्नोत्तरवाक्यानामेव स्वरसादयमद्युक्तोऽर्थोलभ्यते। तथाहि धर्मे पृष्टे मनुर्ब्रह्म जगतःकारणंब्रुवन्। आत्मज्ञानपरंधर्मविवेत्तेति व्यक्तमुक्तवान् ॥ प्राधान्यात्प्रथमध्याये साधु तस्यैव कीर्तनम्। धर्मोऽन्यस्तु तदङ्गत्वाद्युक्तोवक्तुमनन्तरम् ॥ इदमित्यध्यक्षेण सर्वस्यप्रतिभासमानत्वात् जगन्निर्दिश्यते। इदंजगत्तमोभूततमसि स्थितंलीनमासीत्तम शब्देन गुणवृत्त्या प्रकृतिर्निर्दिश्यते। तमइवतमः। यथा तमसि लीनाःपदार्थाअध्यक्षेण न प्रकाश्यन्त एवप्रकृतिलीनाअपि भावानावगम्यन्तइति गुणयोगः। प्रलयकाले सूक्ष्मरूपतया प्रकृतौलीनमासीदित्यर्थः। तथाच श्रुतिः। तमआसीत्तमसा गूढ्हमग्रइति। प्रकृतिरपि ब्रह्मात्मनाऽव्याकृतासीत्। अतएवाप्रज्ञातमप्रत्यक्षंसकलप्रमाणश्रेष्ठतया प्रत्यक्षगोचरःप्रज्ञातइत्युच्यते तन्न भवतीत्यप्रज्ञातम् अलक्षणमन-

---

(२) मनु अध्याय १२ श्लोक २३

नुमेयंलक्ष्यतेऽनेनेति लक्षणलिङ्गंतदस्य नास्तीतिअलक्षणमप्रतर्क्यंतर्कयितुमशक्यमप्रज्ञातमविज्ञेयमर्थापत्त्याद्यगोचरमिति धरणीधरस्यापि व्याख्यानम्। नच वाचकस्थूलशब्दाभावातच्छब्द तोऽप्यविज्ञेयम्। एतदेव च प्रमाणत्रयंसतर्कंद्वादशाध्याये मनुनाभ्युपगतमअतएवाविज्ञेयमित्यर्थापत्त्याद्यगोचरमिति धरणीधरस्यापि व्याख्यानम्। नच नासीदेवेति वाच्यंतदानींश्रुतिसिद्धत्वात्। तथा च श्रूयते तद्धेदंतर्ह्यव्याकृतमासीच्छान्दोग्योपनिषच्च सदेव सौम्येदमग्रआसीदिदंजगत्सदेवासीद्ब्रह्मात्मनाआसीदित्यर्थः। सच्छब्दोब्रह्मवाचकःअतएव प्रसुप्तमिवसर्वतः। प्रथमार्थे तसिः स्वकार्याक्षममित्यर्थः॥ ५॥

(४) राघवानन्दः। धर्मोपयोगिचातुर्वर्ण्यस्योत्पत्तिक्रमेणैव प्राधान्याप्राधान्यंमुखतोवक्तु ब्रह्मज्ञानाय सृष्टेराविद्यकत्व प्रकटयञ्छ्रोतव्यमाह आसीदित्यादि यावत्समाप्ति। इदमिदानींप्रमाणषट्कजधीयोग्यंजगत्सृष्टेःपूर्वंतमोभूतं तमःप्रधाना विद्यातदवच्छिन्नंब्रह्म तद्भूतंतत्प्राप्तंतत्तादात्म्यंगतं नतुतद्व्यतिरेकेणोपलब्धमासीदितियावत्। तेनशून्यमतनिरात्ममतंचनिरस्तमतोब्रह्ममात्रपरिणतिरिति भास्करमतं परमाणूपादानमतंचनिरस्तं स्वात्मतमःस्वीकृतेः। तथा च श्रुतयः सदेवसोम्येदमग्रआसीत् एकमेवाद्वितीयंब्रह्मैवेदमग्रआसीत् तद्धेदंतर्ह्यव्याकृतमासीत् नासदासीन्नोसदासीत्तमआसीत् नैवेहकिंचनाग्रआसीत् मृत्युनैवेदमावृतमासीदित्यनेनाप्रब्रह्मैवोपक्रान्तं संन्यासेनापहत्येनः प्राप्नोतिपरमांगतिमिति। मध्येऽपितदेवपराघृष्ट ब्रह्माग्नौच एवंयः सर्वभूतेषुपश्यन्नात्मानमात्मना। ससर्वसमतामेत्यब्रह्माभ्येति परंपदमिति॥ अग्रचाप्रज्ञातमितिकीर्तनादपूर्वता ऽऽद्यन्तमध्यैकथनादभ्यासः परमांगतिमितिफलमितित्रितयंदर्शितम्। तथा आत्मैवदेवताः सर्वाः सर्वमात्मन्यवस्थितम् आत्मा हिजनयत्येषांकर्मयोगंशरीरिणामित्यर्थवादोपपत्ती दर्शिते तस्मादुपक्रमादिषड्विधलिङ्गोपेतंब्रह्मैवात्रविवक्षितम्। तथाच उपक्रमोपसंहारावभ्यासोऽपूर्वता फलम्। अर्थवादोपपत्ती चलिङ्गंतात्पर्यनिर्णयइतितच्छेषता धर्मस्य। तथाचश्रुतिः तमेववेदानुवचने न ब्राह्मणाविविदिषन्ति यज्ञेनदानेनेत्यादि। तथाधर्मेणपापमपनुदतीतिःश्रुतिः। स्मृतिरपि, ज्ञानमुत्पद्यते पुंसांक्षयात्पापस्य कर्मणः। सर्वकर्माखिलंपार्थ ज्ञाने परिसमाप्यतइत्यादिका। तदर्थधर्मोपदेशोऽत्रैव सर्वेपिक्रमशस्त्वेते यथाशास्त्रनिषेविताः। यथोक्तकारिणंविप्रं नयन्ति परमंपदमिति। सर्वेऽप्योक्ताधर्मधीद्वारेणेतिशेषोऽन्यथा नतत्र दक्षिणायन्तिनाविद्वांसोऽतपस्विनइति श्रुतेर्बाधः। तथा तमेवविदित्वातिमृत्युमेति नान्यः पन्थाविद्यतेऽयनायेतिच। अनेन धीकर्मणोः कार्यकारणपरत्वमतीतेस्तयोः समविषमसमुच्चयोऽपिनिरस्तः। तथात्रैव। सम्यग्दर्शनसंपन्नः कर्मभिर्न निबध्यते। दर्शनेन विहीनस्तु संसारंप्रतिपद्यतइति। तस्माद्ब्रह्मधीशेषता धर्मस्य। धर्मस्तु देहादिसृष्टिंविना नेतीयंसृष्टिद्वारिकासंगतिः शास्त्रस्येति। अप्रज्ञातमनुपलब्धं प्रत्यक्षेण तेन चार्वाकमतनिरस्तम्। अलक्षणं लक्षणमनुमानंतदगम्यं तेनसांख्यमतनिरस्तं तेषांप्रकृतेर्नित्यानुमेयत्वात्। अप्रतर्क्यंतर्कावेद्यं तेन नैयायिकमतंनिरस्तम्। अविज्ञेयतदानीमागमतः तेन मीमांसकमतनिरस्तम्। तर्हिसन्नेत्याह प्रसुप्तमिव सर्वतः सर्वेषां सुप्तिरिव तत्र यथात्मभावंगतस्य विश्वस्य तस्मादेवोत्पत्तिस्तथाह। यथाग्नेःक्षुद्राविस्फुलिङ्गाः प्रभवन्तिसरूपाएवमेवास्मादात्मनः सर्वे प्राणाः सर्वे लोकाः सर्वे वेदाः सर्वाणिभूतानि व्युच्चरन्ति जायन्ते तथान्यत्रापिमृत्युनैवेदमावृतमासीत् कथमसतः सज्जायेत नासतोविद्यतेभावोनाभावोविद्यतेसतइत्यादिश्रुतिस्मृति शतेनावगतसत्त्वस्य नासत्त्वम्॥ ५॥

(५) नन्दनः। तत्र सर्वतत्त्वेन सृष्टेः प्रथमंवक्तुमुचितत्वात्ताविवक्षुस्ततः पूर्वस्यांप्रलयावस्थायां जगदवस्थानं तावदाह आसीदिति। सर्वतः सर्वमिदंकार्यजातम् तमोमूलप्रकृतिः तत्सद्भूतकार्यावस्थांविहाय कारणतामधिगतम्। अलक्षणं लक्षणमाकारोधर्मः गन्धरसादिधर्मरहितमितियावत्। अनेनप्रत्यक्षाविषयत्वमुक्तम्। अप्रतर्क्यमित्यनुमानाविषयत्वमुक्तम्। अविज्ञेयमित्यागमाविषयत्वमुक्तम्। एवंप्रमाणत्रयागोचरत्वादप्रज्ञातमुपरतक्रियत्वात्प्रसुप्तमिवासीत्॥ ५॥

(६) रामचन्द्रः। आसीदिति। मनुरुवाच इदंविश्वंपूर्वंतमोभूतमासीत्। कीदृशंविश्वं न प्रज्ञातंकेनापि न प्रकर्षेणज्ञातं

नलक्षणंपूर्वापरंवायस्य तदलक्षणम् पुनःकीदृशंविश्वं अप्रतर्क्यंतर्कागोचरं तथाऽविज्ञेयं किमिव सर्वतःप्रसुप्तमिव॥५॥

ततःस्वयंभूर्भगवानव्यक्तोव्यञ्जयन्निदम् ॥ महाभूतादिवृत्तौजाःप्रादुरासीत्तमोनुदः ॥ ६ ॥

(१) मेधातिथिः। तस्यामहाराव्याअनन्तरंस्वयंभवतीति स्वयंभूः स्वेच्छया कृतशरीरपरिग्रहोन संसार्यात्मवत्कर्मपरतन्त्रंशरीरग्रहणमस्य । अव्यक्तो ध्यानयोगाभ्यासभावनावर्जितानामप्रकाशः अथवा अव्यक्तमिदमित्येवंपठितव्यम् । इदमव्यक्तावस्थंव्यञ्जयन् स्थूलरूपैर्विकारैः प्रकाशमानयन् । यदिच्छयापुनर्जगत्प्रादुर्भवति प्रादुरासीत्। प्रादुःशब्दः प्राकाश्ये। तमोनुदः तमोमहाप्रलयावस्था तांनुदति विनाशयति पुनर्जगत्सृजत्यतस्तमोनुदः । महाभूतानि पृथिव्यादीनि। आदिग्रहणात्तद्गुणाः शब्दादयोगृह्यन्ते तेषु वृत्तंप्राप्तमोजोवीर्यंसृष्टिसामर्थ्यंयस्य। सएवमुक्तः स्वयमसमर्थानि महाभूतानि जगन्निर्वर्तयितुं यदासंतु तेन तत्र शक्तिराधीयते तदावृत्ताद्यात्मना विक्रियन्ते। ननु प्रकृतिशक्त्यवस्थानि प्रकृतिरूपापन्नानि महाभूतानि जगत्सर्गादौ महाभूतशब्देनाभिप्रेतानि। पाठान्तरं महाभूतानुवृत्तौजाइति। अनुवृत्तमनुगतमिति प्रागुक्तएवार्थः ॥ ६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। ततइति । स्वयंभूर्भगवान् जगज्जननोचितवीर्यवानव्यक्तः प्रत्यक्षागम्यः परमात्मा व्यञ्जयन्निदं महाभूतेन्द्रियप्रकृतिव्यक्तं कुर्वन्नेवं प्रादुरासीद्व्यक्तोऽभवत् । जगतस्तदुपादेयस्य व्यक्तिरेव तद्व्यक्तिर्नान्येत्यर्थः। महाभूतानामादौ सृष्टेरेषे वृत्तौजाः प्रवृत्तबलः सृष्टौ तमोनुदोमोहापनोदकः सृष्टौ प्रलयकालिकतमोऽभिभवेन रजसः प्राबल्यात्॥ ६ ॥

(३) कुल्लूकः । अथ किमभूदित्याह ततःस्वयंभूर्भगवानित्यादि । ततःप्रलयावसानानन्तरं स्वयंभूः परमात्मा स्वयंभवति स्वेच्छया शरीरपरिग्रहंकरोति न त्वितरजीववत्कर्मायत्तदेहः । तथा च श्रुतिः । सएकधा भवति द्विधा भवति। भगवानैश्वर्यादिसंपन्नः । अव्यक्तोबाह्यकरणागोचरोयोगाभ्यासावसेयइतियावत्। इदंमहाभूतादि आकाशादीनिमहाभूतान्यादिग्रहणान्महदादीनि च व्यञ्जयन्नव्यक्तावस्थंप्रथमंसूक्ष्मरूपेण ततःस्थूलरूपेण प्रकाशयन् । वृत्तौजावृत्तमप्रतिहतमुच्यतेऽतएव वृत्तिसर्गतायनेषु क्रमइत्यत्र वृत्तिरप्रतिघातइति व्याख्यातंजयादित्येन। वृत्तमप्रतिहतमोजःसृष्टिसामर्थ्यंयस्य सतथा। तमोनुदः प्रकृतिप्रेरकः। तदुक्तंभगवद्गीतायाम् मयाध्यक्षेण प्रकृतिःसूयते सचराचरमिति ॥ प्रादुरासीत्प्रकाशितोबभूव। तमोनुदः प्रलयावस्थाध्वंसकइति तु मेधातिथिगोविन्दराजौ ॥ ६ ॥

(४) राघवानन्दः। एवंकारणात्मना स्थमुक्त्वा सृष्टिमाह ततइति । ततःप्रलयानन्तरं स्वयंभूः स्वभवनेऽन्यानपेक्षोऽनादिरित्युक्तम्। तस्य सृष्टिसामर्थ्यंद्योतयति भगवानिति। उत्पत्तिंच विनाशंच भूतानामागतिंगतिम्। वेत्ति विद्यामविद्यांच सवाच्योभगवानित्युक्तेः। अव्यक्तः उपनिषच्छब्दातिरिक्तप्रमाणागम्यः। तथाचश्रुतिः। तंत्वौपनिषदंपुरुषं पृच्छामीतिव्यञ्जयन्वटकणिकायांस्थितं वटवृक्षंवटकणिकेवइदं । तदा तमोभूतमविद्याद्वाराऽऽत्मन्यन्तर्लीनंव्यञ्जयन् व्यक्ततामापादयन् प्रादुरासीत् कार्योन्मुखोऽभूदित्यन्वयः। तथाचश्रुतिः तदात्मानंस्वयमकुरुतेति। तन्नामरूपाभ्यामेव व्याक्रियतइति । कथंभूतः महाभूतादिवृत्तौजाः महाभूतादिर्महाभूतस्यादिरहङ्कारतत्त्वंतत्र वृत्तसृष्टिकारणसामर्थ्यलक्षणमोजोयस्य सः । तमोनुदः तमोऽभिभवरूपः सत्त्ववृत्तिरीक्षणंकुर्वाणः। तथाचश्रुतिः तदैक्षत बहुस्यांप्रजायेयेति। एतदेवेक्षणमहत्तत्त्वंबुद्धिर्महानित्युक्तेः ॥ ६ ॥

(५) नन्दनः। विस्तरेण जगत्सृष्टिवक्ष्यन्सष्टारंसृज्योपादानंसृज्यंच संक्षिप्यतावदाह ततइति। ततःप्रलयावसाने। स्वयमेवसर्वदा भवतीति स्वयंभूः। भगवाञ्ज्ञानबलैश्वर्यशक्तितेजोरूपः। अव्यक्तोदुर्विज्ञानः। विशेषणत्रयेण परस्य पुंसोनि

स्यत्वंस्वरूपंमहिमा चोच्यते । तमोनुदःप्रकृतेः प्रेरकःपरिणमयिता । महाभूतादिवृत्तौजास्तद्गुणसंविज्ञानोबहुव्रीहिः । तेषु महाभूतादिषु चतुर्विंशतितत्त्वेषु प्रवृत्तवीर्यः । अनयोर्विशेषणयोश्चायमर्थः । चतुर्विंशतितत्त्वानि तदनुप्रविष्टंच भगवद्वीर्यंजगदुपादानमिति । इदंकार्यजातंव्यञ्जयन्नाविष्कुर्वन्प्रादुरासीत् । प्रादुर्भावश्चात्रतत्त्वानुप्रविष्टस्य भगवतः शरीरवत्त्वेन व्यक्तीभावः ॥ ६ ॥

(६) रामचन्द्रः । ततइति । ततस्तस्मात्कारणादव्यक्तोभगवानिदंविश्वंव्यञ्जयन्प्रादुरासीद्यतःस्वयंभूः । कीदृशःतमोनुदःप्रकाशकर्ता । पुनःकीदृशः महाभूतादिर्महदादीनिभूतानि तेषामादिः । पुनःकीदृशः वृत्तौजामहदादीनांभूतानामादौ प्रधाने वृत्तौजावृत्तबलः ॥ ६ ॥

योऽसावतीन्द्रियग्राह्यः[1] सूक्ष्मोऽव्यक्तःसनातनः ॥ सर्वभूतमयोऽचिन्त्यःसएव[X]स्वयमुद्बभौ ॥ ७ ॥

(१) मेधातिथिः । योसावितिसर्वनामभ्यांसामान्यतः प्रसिद्धमिवपरंब्रह्मोद्दिशति । योऽसौवेदान्तेष्वन्यासुचाध्यात्मविद्यास्वितिहासपुराणेषु च प्रसिद्धोवक्ष्यमाणैर्धर्मैः सएषप्रादुरासीदित्यत्रोक्तः स्वयमुद्बभावुद्भूतः शरीरग्रहणंकृतवान् । भातिरनेकार्थत्वादुद्भवे वर्तते । अथवा दीप्त्यर्थएव स्वयंप्रकाशआसीन्नादित्याद्यालोकापेक्षः । इन्द्रियाणामत्ययोऽतीन्द्रियम् । अव्ययीभावः । अतीन्द्रियग्राह्यः सुप्सुपेतिसमासः । इन्द्रियाण्यतिक्रम्य गृह्यते नकदाचिदिन्द्रियस्य गोचरः । अन्यदेव तद्योगजज्ञानंयेन गृह्यते । अथवेन्द्रियाण्यतिक्रान्तमतीन्द्रियं मनउच्यते । परोक्षत्वादिन्द्रियाणामविषयः । तथाचवैशेषिकायुगपज्ज्ञानानुत्पत्तिर्मनसोलिङ्गमित्यानुमानिकत्वंमनसः प्रतिपन्नास्तेन गृह्यते । तथाच भगवान्व्यासः । नैवासौ चक्षुषा ग्राह्यो नतु शिष्टैरपीन्द्रियैः । मनसा तु प्रयत्नेन गृह्यते सूक्ष्मदर्शिभिरिति ॥ प्रसन्नेन रागादिदोषैरकलुषितेन तदुपासनापरत्वेन लब्धसूक्ष्मदर्शनशक्तिभिः । सूक्ष्मइवसूक्ष्मोऽणुर्न ह्यसावणुस्थूलादिविकल्पानामाश्रयः । सर्वविकल्पातीतोह्यसौ । उक्तंच । यः सर्वपरिकल्पानामभ्यासेऽप्यनवस्थितः । तर्कागमानुमानेन बहुधा परिकल्पितः । व्यतीतोभेदसंसर्गाद्भावाभावौक्रमाक्रमौ । सत्यानृते च विश्वात्मा सविवेकात्प्रकाशतइति । सूक्ष्मत्वादव्यक्तः सनातनोव्यक्तत्वाभाविकेनानादिनिधनेनैश्वर्येण युक्तोयेषामपि कर्मप्राप्यहैरण्यगर्भपदं तन्मतेपि सनातनत्वत्यप्यादिमत्वेऽन्तत्वाभावात् । नहि सर्गादिफलभोक्तृत्वावस्थां कदाचिदपैति । सर्वाणि भूतानि मया स्रष्टव्यानीत्येवंभावितचित्तोभूतात्मैवसंपन्नः सर्वभूतमयइत्युच्यते । यथामृन्मयोघटोमृद्विकारत्वान्मृद्भिरारब्धशरीर एवंयःकश्चित्किंचिदत्यन्तंभावयति सतन्मयइत्युपचाराद्उच्यते । यथास्त्रीमयोयंपुरुषः ऋद्मयोयंनुर्मयइति । अथवाऽद्वैतदर्शनेनैव चेतनाचेतनानि भूतानि पृथक्के न सन्ति तस्यैवायविवर्तः । अतोविवर्तानांभूतमयत्वात्तैश्चतस्याभेदाद्युक्तमेवतन्मयत्वम् । कथंपुनरेकस्यनानारूपविवर्तितोपपत्तिरेकत्वाद्विरोधिनी । उच्यते । एवमाहुर्विवर्तवादिनोयथा समुद्राद्वायुनाभिहिताऊर्मयः समुत्तिष्ठन्ति तेच न ततोऽभिपद्यन्ते नापिलिप्यन्ते सर्वथाभेदाभेदाभ्यामनिर्वाच्या एवमयंब्रह्मणोविश्वविवर्तः । अपिशब्दश्चात्र द्रष्टव्यः । स्वरूपे स्थितोऽग्राह्यो विवर्तावस्थायामिन्द्रियग्राह्यः । एवसूक्ष्मः । अपिशब्दात् स्थूलावस्थायांस्थूलः । अव्यक्तोव्यक्तश्च शाश्वतोऽशाश्वतश्च । भूतमयस्तद्रूपरहितश्च । विवर्तावस्थाभेदेनैव व्याख्येयम् । अचिन्त्यः आश्चर्यरूपः सर्वविलक्षणया शक्त्या योगात् ॥ ७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । योऽसाविति । योऽसौ परमात्मा अतीन्द्रियोऽप्रत्यक्षः अग्राह्योऽधार्यः सूक्ष्मोमनसोऽप्यगो-

---

१ यग्राह्य = योऽग्राह्यः (सर्वज्ञनारायणमते)

X सएव = सएष (ख, ग, घ, च, अ, ज झ, ड,)

चरः अव्यक्तोव्यञ्जकशून्यः सनातनोनित्यः सर्वभूतमयः सर्वप्राणिनां तदुपादानत्वात् अचिन्त्यस्तर्कागम्यः सएवपरमात्मैपञ्जगद्रूपेण स्वयमुद्भभावाविर्भूतइति । एवंविधस्योपादानप्रकृतिशक्तियुक्तः परमात्मैवेति दर्शितम् ॥ ७ ॥

(३) कुल्लूकः । योऽसाविति । योऽसाविति सर्वनामद्वयेन सकललोकवेदपुराणेतिहासादिप्रसिद्धंपरमात्मानंनिर्दिशति । अतीन्द्रियग्राह्यइन्द्रियमतीत्य वर्ततइत्यतीन्द्रियंमनस्तद्ग्राह्यइत्यर्थः । यदाहव्यासः । नैवासौ चक्षुषा ग्राह्योन च शिष्टैरपीन्द्रियैः । मनसातु प्रयत्नेन गृह्यते सूक्ष्मदर्शिभिः ॥ सूक्ष्मोबहिरिन्द्रियागोचरः । अव्यक्तोव्यक्तिरवयवस्तद्रहितः । सनातनोनित्यः । सर्वभूतमयःसर्वभूतात्मा अतएवाचिन्त्यःइयत्तया परिच्छेत्तुमशक्यः । सएव स्वयमुद्बभौ महदादिकार्यरूपतया प्रादुर्बभूव उत्पूर्वोभातिः प्रादुर्भावेवर्तते धातूनामनेकार्थत्वात् ॥ ७ ॥

(४) राघवानन्दः । किंच योसाविति । अतीन्द्रियश्चासौ ग्राह्यश्चेति न चक्षुषा गृह्यते नापि वाचेति श्रुतेः । चक्षुराद्यविषयत्वेपि शब्दजन्यलक्षणावृत्तिविषयतया ग्राह्यः सूक्ष्मोनिरवयवोऽतएवाव्यक्तः सनातनोनित्यः सर्वभूतमय सर्वभूतानामभिन्ननिमित्तोपादानत्वात् । तथाच जन्माद्यस्य यतइति ब्रह्मलक्षणसूत्रे यतोवाइमानि भूतानि जायन्ते येन जातानि जीवन्ति यत्प्रयन्त्यभिसंविशन्ति तद्विजिज्ञासस्व तद्ब्रह्मेति । अभिन्ननिमित्तोपादानब्रह्मलक्षणार्थश्रुतिरुदाहृता कार्यस्याविद्यकतया कल्प्यत्वात्कारणतयाऽचिन्त्योऽपि विचारासहोऽप्यात्मा पञ्चभूतकारणतांगतइत्याह स्वयमुद्बभाविति । प्रादुरासीदित्यस्यानुवादमात्रम् ॥ ७ ॥

(०५) नन्दनः । सृष्टौ भगवान्स्वयमेव प्रवर्तते नान्यनियोगेनेत्याह योऽसाविति । सपन्नयोगसंस्कारंमनोऽतीन्द्रियंतेनग्राह्यः । अतीन्द्रियग्राह्यइत्ययमेव साधुः पाठः । सूक्ष्मः अणोरणीयान् । अव्यक्तः दर्शनागोचरः । सनातनःअनादिनिधनः । योऽसावेवलोकशास्त्रप्रसिद्धः सएषपरमः पुमान्सर्वभूतमयः प्रपञ्चरूपःस्वय न कस्यचिन्नियोगेन नापिकर्मवशो नोद्बभौव्यक्तोबभूव । एतदुक्तंभवत्यतीन्द्रियग्राह्यत्वादिगुणयुक्तोऽपि सदसद्विपरीतेन जगदाकारेण स्फुरन्स्वेच्छयाविहरतीति । नन्वतीन्द्रियग्राह्यत्वादिकल्याणगुणयुक्तस्य तत्प्रतिभटप्रपञ्चरूपधारणंकिमर्थमितिचोदनायामचिन्त्यइत्युक्तम् । अचिन्त्य. दुर्विज्ञानोदुर्निरूपाह्येवरप्रवृत्तिः ॥ ७ ॥

(६) रामचन्द्रः । यइति । सएवेश्वरः स्वयमुद्बभौ स्वयमुत्पन्नः । योऽसावतीन्द्रियोमनोग्राह्यइन्द्रियाण्यतिक्रम्य वर्तते सः । पुनःकीदृशः मनोवाकायकर्मभिरग्राह्य.सूक्ष्म. । पुन.कीदृशःअव्यक्तःन व्यक्तोऽव्यक्तः । पुनःकीदृशः सनातनःलयेऽपियोवर्तते ॥ ७ ॥

सोऽभिध्याय शरीरात्स्वात्सिसृक्षुर्विविधाः प्रजाः ॥ अपएव ससर्जादौ तासु बीजमवासृजत् ॥८॥

(१) मेधातिथि. । सपूर्वनिर्दिष्टविशेषणैर्हिरण्यगर्भः समवर्ततायइत्यादिभिर्मन्त्रैर्व्यहिरण्यगर्भाभिधानः । प्रजाविविधानानारूपा.सिसृक्षुः स्रष्टुमिच्छन्नपाः उदकमादौ प्रथमंससर्जोत्पादितवान् । शरीरात्स्वादयचेन गृहीतशरीरमद्वैतदर्शने । प्रधानमेव । तस्येदशरीरतदिच्छानुवर्तित्वात् स्वतःस्वशरीरनिर्माणहेतुत्वाच्च सर्वलोकानांशरीरकिंभौतिकेन व्यापारेण कुद्दालखननादिना ससंज नेत्याह । कथतर्ह्यभिध्यायापउत्पद्यन्तामेवमिच्छामात्रेण । अत्रेत्थचोच्यते ।

---

(८) भिध्याय = भिध्यायन् (ख, च,)

(१।८) बीज = वीर्यं (च, ग, क, ख)

(२।८) सृजत् = क्षिपत् (क)

पृथिव्यादीनांतदानीमभावादपांसृष्टानांकआधारः। अन्येभ्यइदमुच्यते स्रष्टुरपि परमेश्वरस्य गृहीतशरीरस्य कआधारइत्यपि वाच्यम्। अथ विलक्षणैश्वर्यातिशययोगादन्यैव सा कर्तृशक्तिरमन्नचोद्या प्रकृतधर्मसामान्येनेत्येवमेष्वपि द्रष्टव्यम्। तासु वीर्यशुक्रमवासृजत् न्यषिञ्चत् ॥ ८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। अथ सृष्टिक्रममाह सोभिध्यायेति। शरीराच्छरीरतुल्याच्छक्तिभूतात्प्रधानादुपादानीभूतात्सिसृक्षुः प्रजा अपः ससर्ज। बीजाधारतया वीर्यं बीजभूता भूतमात्राः ॥ ८ ॥

(३) कुल्लूकः। सोऽभिध्यायेति। सपरमात्मा नानाविधाःप्रजाःसिसृक्षुरभिध्यायापोऽजायन्तामित्यभिध्यानमात्रेणापएव ससर्ज। अभिध्यानपूर्विकांसृष्टिंवदतोमनोःप्रकृतिरेवाचेतनाऽस्वतन्त्रा परिणमतइत्ययंपक्षोन संमतः किंतु ब्रह्मैवाव्याकृतशक्त्यात्मना जगत्कारणमिति त्रिदण्डिवेदान्तसिद्धान्तएवाभिमतःप्रतिभाति। तथा च छान्दोग्योपनिषत् तदैक्षत बहुस्यांप्रजायेयेति। अतएव शारीरकसूत्रकृता व्यासेन सिद्धान्तितमीक्षतेर्नाशब्दमिति न ईक्षतेरीक्षणश्रवणात् प्रधानंजगत्कारणम् अशब्दं न विद्यते शब्दः श्रुतिर्यस्य तदशब्दमिति सूत्रार्थः। स्वाच्छरीराद्व्याकृतरूपादव्याकृतमेव भगवद्भास्करीयवेदान्तदर्शने प्रकृतिस्तदेव तस्य च शरीरमव्याकृतशब्देन पञ्चभूतबुद्धीन्द्रियकर्मेन्द्रियप्राणमनःकर्माविद्यावासनाएव सूक्ष्मरूपतया शक्त्यात्मना स्थिताअभिधीयन्तेऽव्याकृतस्य च ब्रह्मणा सह भेदाभेदस्वीकारात्। ब्रह्माद्वैतंशक्त्यात्मना च ब्रह्म जगद्रूपतया परिणमतइत्युभयमप्युपपद्यते। आदौ स्वकार्यभूमिब्रह्माण्डसृष्टेःप्रागपांसृष्टिर्महदहङ्कारतन्मात्रक्रमेण बोद्धव्या महाभूतादिव्यञ्जयन्निति पूर्वाभिधानादनन्तरमपि महदादिसृष्टेर्वक्ष्यमाणत्वात्। तास्वप्सुबीजंशक्तिरूपमारोपितवान् ॥ ८ ॥

(४) राघवानन्दः। ततोहिरण्यगर्भस्योत्पत्तिमाह सोऽभिध्यायेति। सईश्वरोऽभिध्याय सृज्यमानसूक्ष्मप्रपञ्चाभिमुख्येन मायावृत्तिभिरालोच्य स्वादव्यक्ताच्छरीरादवच्छेदकतया शरीरस्थानीयादविद्यातोविचित्रशक्तितोऽपः समर्जेत्यन्वयः। आदौ। सृष्टेः। किंकुर्वन् विविधाः स्थावरादिभेदभिन्नाः प्रजाः सिसृक्षुरपोऽपञ्चीकृतपञ्चभूतानि अण्व्योमात्राविनाशिन्योदशार्धानांच याःस्मृताः। ताभिः सार्धमिदंसर्वंसंभवत्यनुपूर्वशइत्यत्रोपसहारे वक्ष्यमाणत्वात् पूर्वजन्मनि हिरण्यगर्भेण यजमानावस्थेन क्षिप्तान्यग्निहोत्रादिसमवायीनि तासु बीजं हिरण्यगर्भोऽहमित्यादिवासनावासितकर्तृत्वाद्यवच्छिन्नचैतन्यमवासृजत्प्रकटतामनयदपञ्चीकृतपञ्चभूततत्कार्यलिङ्गशरीरावच्छिन्नचैतन्यस्य हिरण्यगर्भत्वात्। तथा। तपसा चीयते ब्रह्म ततोऽन्नमभिजायते। अन्नात्प्राणइति श्रुतेः। अन्नमत्रापञ्चीकृतपञ्चभूतानि तत्प्राणोहिरण्यगर्भोभिजायतइत्यनुषङ्गः ॥ ८ ॥

(५) नन्दनः। तत्त्वसृष्टिसक्षेपेणोक्त्वा तात्त्विकींसृष्टिंविस्तरेण वक्तुमुपक्रमते सइति। सभगवान्स्वाच्छरीराद्विविधाः प्रजाःसिसृक्षुरित्यभिध्यायापः सृष्ट्वा तत्रस्ववीर्यंमुक्त्वा तदण्डाकारेण परिणमय्य तत्रहिरण्यगर्भाख्यमात्मनः शरीरसपाद्य तस्मादेवोपादानात् प्रजासृजेयमितिविगणय्येत्यर्थः। आदावण्डादौ वीर्यमण्डपरिमाणानुगुणंशक्तिविशेषमवासृजदुक्तवानयेनानुप्रविशादित्यर्थः ॥ ८ ॥

(६) रामचन्द्रः। सइति। ईश्वरोऽभिध्याय ध्यानंकृत्वा कुतःसृष्टिंकरोमीति ध्यात्वा स्वातशरीराद्विविधाःप्रजाः सिसृक्षुः सन्नादौ सृष्ट्यादावपएव ससर्ज। तास्वप्सु बीजचिच्छक्तिमवासृजत् ॥ ८ ॥

तदण्डमभवद्धैमं सहस्रांशुसमप्रभम् ॥ तस्मिञ्जज्ञे स्वयंब्रह्मा सर्वलोकपितामहः ॥ ९ ॥

(१) मेधातिथिः । प्रथमप्रधानं सर्वतोभवत्तद्रूपसम्पद्यते । हिरण्यगर्भवीर्यसंयोगात्काठिन्यप्रतिपद्यते । तदण्डसमभवदित्युच्यते । हेम्नइदंहैमं स्वर्णमयमित्यर्थः । अशुसामान्यात्तस्य सुवर्णमयस्य । ननु नागमिकोयमर्थो न चात्र इवशब्दः श्रूयते तत्र कथमुपचारतोव्याख्यानमसति प्रमाणान्तरे । उच्यते । वक्ष्यति ताभ्यांशकलाभ्यांतु दिवभूमिचनिर्ममइति । इयभूमिर्मृन्मयी न सर्वतः सुवर्णमयीत्यतउपचारआश्रितः । सहस्रांशुरादित्यइत्यर्थः । अंशवोरश्मयस्ततुल्या प्रभा दीप्तिस्तस्याण्डस्य तस्मिन्नण्डे स्वयंब्रह्मा जातोजज्ञे सभूतः । ब्रह्माहिरण्यगर्भएव । स्वयमितिउक्तार्थम् । योगशक्त्या प्राग्गृहीतशरीरपरित्यज्यान्तरण्डमनुप्रविशन् । अथाशरीरएववयः ससर्ज ततोऽन्तरण्डलशरीरजयाह । अथवाऽन्योयोसावित्यत्रनिर्दिष्टः । अन्यश्चायमण्डजोब्रह्मेति । तथाचवक्ष्यति तद्विसृष्टइति । तेनेश्वरेण सृष्टः । कथतर्हि स्वयजज्ञे स्वयभूतश्च तत्र ब्रह्मोच्यते । नैषदोषः । पितृनाम्ना पुत्रोव्यपदिश्यते । आत्मा जज्ञआत्मनइति । अनिदंपरेभ्य आगमेभ्योलिखितमाचार्येण नचात्राभिनिवेष्टव्यम् । सएव स्वयजायतामन्योवा तेन सृज्यतामिति न धर्माभिधानउपयुज्यतइत्युक्तम् । सर्वलोकानांपितामहइति सजातस्योपचारतोवास्तवदृष्टत्वात् पितुरपि सकाशादधिकः पितामहःपूज्यः ॥ ९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । तदण्डमिति । तद्बीजंयदवसृष्टं तेजः तस्य च तेजोधातुत्वकल्पनांवक्तुमुक्तं सहस्रांशुसमप्रभमिति । तस्मिन्नण्डे ब्रह्मशब्दस्य नानार्थत्वात्सर्वलोकपितामहइत्युक्तम् । पितुरपि तज्जन्यत्वात्पितामहः ॥ ९ ॥

(३) कुल्लूकः । तदण्डमभवद्धैममिति । तद्बीजपरमेश्वरेच्छया हैममण्डमभवत् । हैममिव हैमशुद्धिगुणयोगा न तु हैममेव । तदीयैकशकलेन भूमिनिर्माणस्य वक्ष्यमाणत्वाद्भूमेश्चाहैमत्वस्य प्रत्यक्षत्वादुपचाराश्रयणम् । सहस्रांशुरादित्यस्ततुल्यप्रभतस्मिन्नण्डे हिरण्यगर्भोजातवान् येन पूर्वजन्मनि हिरण्यगर्भोऽहमस्मीति भेदाभेदभावनया परमेश्वरोपासना कृता तदीयलिङ्गशरीरावच्छिन्नजीवमनुप्रविश्य स्वयंपरमात्मैव हिरण्यगर्भरूपतया प्रादुर्भूतः । सर्वलोकानांपितामहोजनकः सर्वलोकपितामहइति वा तस्य नाम ॥ ९ ॥

(४) राघवानन्दः । ततोविराड्जज्ञइत्याह तदिति । तत्पूर्वोपस्थितजलरूपमपञ्चीकृतपञ्चीकृतपञ्चभूताण्डाकारेणाभवत्परिणनाम सोऽकामयत द्वितीयोमआत्माजायेतेत्युपक्रम्य तजातमभिव्याददातीति श्रुतेः । सहिरण्यगर्भोद्वितीयविषयककामनांकृत्वा तपुत्रस्थानीयं ब्रह्माण्डजनयित्वाऽन्तुमुखमभिव्याददादिति श्रुतेरर्थः । तेन हिरण्यगर्भस्य कार्यविराडिति । हैमग्रहुलप्रकाश न तु हेममयमपञ्चीकृतपञ्चभूतमयत्वादण्डस्य । अहगौरइति मनुष्यदेहआत्माभिमानएव तत्र तच्चैतन्याभिमानोब्रह्मइत्याह तस्मिन्नित्यादि । तस्मिन्नण्डे ब्रह्माविराड्जज्ञेऽभिमानी जातः पञ्चीकृतपञ्चभूताभिमानिनस्तस्यैव चैतन्यस्य विराट्त्वात् । तथा च श्रुतिः आपएवेदमग्रआसुस्ताआपः सत्यमसृजन्त सत्यब्रह्म ब्रह्म प्रजापतिं प्रजापतिर्देवानिति । अपञ्चीकृतपञ्चभूतानि ताः सत्यहिरण्यगर्भजनयामासुः । सत्यकर्तृ ब्रह्म विराज जनयामास । तच्च ब्रह्म कर्तृ प्रजापतिमनुसच मनुर्देवाञ्जनयामासेत्यनुपज्यतइति श्रुतेरर्थः । तथा च वार्त्तिकम् । आपोहग्रुतरा सत्यमसृजन्तइति श्रुतिः । क्रियाविज्ञानशक्त्यात्मा सोतिब्रह्माऽसृजत्परः । विराड् ब्रह्माथ ससृजे मनुदेव प्रजापतिम् । मनुर्देवा मनुष्याश्च स्थास्नु कृत्स्नचरिष्णुचेति । क्रियाविज्ञानशक्त्यात्मा हिरण्यगर्भः स्वकार्याद्विराड्ब्रह्मणःपरोवर्ततइति परशब्दार्थः ॥ ९ ॥

---

(९) तस्मिन् = अस्मिन् (ख, च)

ायनान्तरानुपपत्तेः अण्डाभिमानिनारायणइति केचित्। तन्न। नारायणः परोव्यक्तादण्डमव्यक्तसभवम्। अण्डस्यान्तस्त्विमे लोकाः सप्तद्वीपा च मेदिनीति ब्रह्माण्डपुराणोक्तेः। अव्यक्तादपि परोनारायणः सकथ ब्रह्माण्डमात्राभिमानी स्यादिति ॥ १० ॥

(५) नन्दनः। अथभगवतोजलसृष्टिलब्धांसंज्ञांसनिर्वचनामाह आपोनाराइति। आपोनाराइति प्रोक्ताः। कुतो नरस्य पुरुषस्य सूनवोभगवता सृष्टाइत्यर्थः। वैशब्दोहेतौ। ताःआपः अस्य नरस्य पूर्वमथममयनमनुप्रवेशस्थानमासीत्तेननारायणः स्मृतः ॥ १० ॥

(६) रामचन्द्रः। आपइति। नाराइत्यापःप्रोक्ताः। वै निश्चयेन। आपोनरसूनवो नराख्यस्य परमात्मनोनारा जीवसमूहास्ता आपो यद्यस्मादस्य ईश्वरस्य पूर्वमयन शयनस्थानमासीत्। तेन नारायणः स्मृतः नारायणः परो व्यक्तान् अण्डस्यान्तास्त्विमे लोकाः सप्तद्वीपा च मेदिनी। पिप्पलबीजन्यायेनेत्यर्थः ॥ १० ॥

यत्तत्कारणमव्यक्तंनित्यंसदसदात्मकम् ॥ तद्विसृष्टः सपुरुषोलोके ब्रह्मेति कीर्त्यते ॥ ११ ॥

(१) मेधातिथि। कारणमेव न कार्योन परेच्छाविधेयशरीरः। स्वाभाविकेन महिम्ना युक्तमव्यक्तनित्यमुक्तमित्युक्त्वा विरुद्धस्य भावाभावरूपधर्मद्वयस्य योगउच्यते। अर्वाग्दर्शनानांतद्विषयायाउपलब्धेरभावात्सत्ता यत्रहारयोग्यत्वादसत्मेत्युच्यते। आगमेभ्यः सर्वस्यास्य तत्कारणत्वावगमात्सदात्मकम्। अतः प्रतिपत्तृत्वभेदादुभयतोऽपि व्यवहारोब्रह्मण्यविरुद्धः। ननु च सर्वएव भावाएवरूपाःस्वेन रूपेण सदात्मकाः पररूपेणासन्तः किमुच्यते ब्रह्मण्यविरुद्धइति उच्यते अद्वैतदर्शिनैवान्यद्ब्रह्मणः किंचिदस्तीति कितत्परंयत्तद्रूपं तयाऽभावइत्युच्यते। तेन विसृष्टउत्पादितोऽन्तरण्डनिर्मितः पुरुषोलोके ब्रह्मेतकीर्त्यते। योऽसावुग्रतपसांदेवासुरमहर्षीणांवरदानार्थंतत्रतत्रोपविष्टइति महाभारतादौ श्रूयते सएषतेन महापुरुषेण परेणब्रह्मणा प्रथमविसृष्टः। अन्येतु त्वमेवैकइत्याद्यन्यथा वर्णयन्ति। अस्येतिप्रत्यक्षाभिनयने जगन्निर्दिश्यते सर्वस्यास्यजगतोविधाननिर्माणतत्त्वस्वयभुवः सबन्धेऽचिन्त्यमद्भुतरूपविचित्रमतिमहदप्रमेयं न शक्यसर्वेण ज्ञातुम्। तथाऋषिः। कोअद्धा वेदकइहप्रवोचत् कुतआजाताकुतइयविसृष्टिरिति। किमिदजगत्सर्वमुपादानमवेक्ष्य जायतउत नैर्माणिकमात्रम्। यद्यप्युधरूपानिकिमीश्वरेच्छाधीनमुत केवलकर्मवशजमुत स्वाभाविकमप्रमेयम् तथा किमहदादिक्रमेणोत्पद्यतउत द्यणुकादिक्रमेणाय स्वकार्यतत्त्वमर्थंच वेत्ति। कार्यमहतोऽहङ्कारोविशेषस्तन्मात्राण्यहकारस्य तन्मात्रणाविशेषाः पञ्चमहाभूतानि। अहङ्कारस्येन्द्रियाण्येकादश। विशेषाणामपि पिण्डीकार्यंब्रह्मादिस्तम्बपर्यन्ता। तेषामपिप्रत्ययारूत्त्वस्वभावोयथा महतोमूर्तिमात्त्वमधानस्य सर्वस्य विकारावस्था महदित्युच्यते। प्रकृतेर्महानितिप्रकृतिः प्रधानमित्येकोऽर्थः। अहङ्कारस्यतत्त्वमस्मिप्रत्ययमात्रत्वमविशेषाणामविशेषप्रत्ययसवेद्यत्वमिति। अर्थः प्रयोजनपुरुषार्थमिदवस्त्वनेन प्रकारेण पुरुषायोपयुज्यते चार्थसाधयति। यद्यपिधर्मजिज्ञासमानस्य जगन्निर्माणज्ञता आचार्यसम्बन्धिनी न क्वचिदुपकारिणी नच प्रष्टव्याप्यन्यतोदुर्विज्ञानंमहर्षीणांवैषम्याज्जगन्निर्माणमादौप्रश्नार्हंभवति। मनोहवचनीयम्। यद्वस्तुप्रमाणपञ्चकस्याप्यविषयस्तदत्वमार्षेण चक्षुषा वेत्सि। धर्मःपुनर्वेदगोचरः सोऽवश्यत्वया विज्ञातइत्येवप्रस्तुतविषयैव प्रवक्तृप्रशसा। एवस्तुत्यासाहितोजगन्निर्माणमेव तावद्वक्ति आसीदिदमिति। तत स्वयभूरिति। प्रधानमेवैतैः शब्दैरभिधीयते। स्वयभवति रणमति विक्रियांमेति महदादितत्त्वभावेन। नकश्चिदीश्वरः स्वभावसिद्धोऽस्ति यथेच्छमचेतन प्रधानमनुवर्तते वस्तु-

१ नित्यम्= लोके (च)

स्वभावएवाय तदुत प्रकृतिरूपंप्रधानंपुनर्विक्रियते । यथाक्षीरमचेतनं मण्डकावस्थाभिर्दधीभवति । भगवानिति । स्वव्यापारईश्वरोमहाभूतादिद्वारेण प्रवृत्तः । स्वकार्योत्साहओजः सामर्थ्यम् । आदिशब्दः प्रकारे व्यवस्थायांतेन महदादि-कारणमव्यक्तंभवति । विकारावस्थायांप्रच्युतंप्रायूपात्सूक्ष्मभावात्प्रकाशमयतमोनुदतीत्युच्यते । अर्थशब्दाध्याहारेण वा प्रधाने पुल्लिंगनिर्देशः । पुरुषशब्दश्चप्रधानादिषु दृष्टः । तेषामिदंतु समानांपुरुषाणामिति । योऽसाविति पूर्ववत् । सोऽभिध्याये-ति । अभिध्यानगुणतोऽचेतनात्प्रधानस्याभिधानासंभवात् । यथा कश्चिदभिध्यायैव कार्यंनिर्वर्तयेदन्यकार्यनिरपेक्षमेव वस्तु-स्वाभाव्येन परिणममानमीश्वरेच्छानपेक्षतयाभिध्यायेत्युच्यते । अपएवादौ ससर्ज । महाभूतान्तरापेक्षया तासामादित्वंनतु महदादितत्त्वोत्पत्तेः । वक्ष्यति हि तेषामिदंतुसमानामिति । प्रथमतत्त्वोत्पत्तिस्तथा भूतानाम् । तासु वीर्यमिति । वीर्य-शक्तिमवासृजत् । प्रधानमेव कर्तृ भवति । सर्वतः प्रधानंपृथिव्यादिभूतोत्पत्तौ काठिन्यमिति । अण्डरूपंसंपद्यते । तदण्ड-मिति । यथा तत्त्वानि स्त्रीपुरुषसंयोगंविनोत्पन्नानि प्रथममेवंपूर्वकर्मवशेन ब्रह्माऽपि स्वमहिम्नैवायोनिजंतस्य शरीरंदशमश-कादिवत् । तद्विसृष्टस्तेन प्रधानेन विसृष्टस्तन्मयत्वात्तच्छरीरस्य तद्विसृष्टइत्युच्यते । शेषपूर्ववत् । यदत्रार्थतत्त्वंतदस्मा-भिरुक्तमेव । अर्थवादाएते यथाकथंचिद्गुणवादेन नीयन्ते ॥ ११ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । यत्तदिति । कारणंविश्वस्य हेतुरव्यक्तंसदानुपलभ्यरूपं नित्यमनादि सदसदात्मकंवर्त-मानावर्तमानात्मकसर्वस्य तत्रोपादेयत्वेन स्थितेः तेन परमेश्वरेण प्रधानेन च विसृष्टोयः पुरुषः सब्रह्मा कीर्त्यते ॥ ११ ॥

(३) कुल्लूकः । यत्तत्कारणमव्यक्तमित्यादि । यत्तदिति सर्वनामभ्यांलोकवेदादिसर्वप्रसिद्धंपरमात्मानंनिर्दिशति । कारणंसर्वोत्पत्तिमतामव्यक्तंबहिरिन्द्रियागोचरंनित्यमुत्पत्तिविनाशरहितंवेदान्तसिद्धत्वात्सत्स्वभावम् प्रत्यक्षाद्यगोचरत्वा-दसत्स्वभावमिव । अथवा सद्भावजातमसदभावस्तयोरात्मभूतम् । तथा च श्रुतिः ऐतदात्म्यमिदंसर्वमिति । तद्विसृ-ष्टस्तेनोत्पादितः सपुरुषः सर्वत्र ब्रह्मेति कीर्त्यते ॥ ११ ॥

(४) राघवानन्दः । हिरण्यगर्भजोहि ब्रह्माभूरादिलोकस्य कारणमिति वक्तुंतदण्डमित्युक्तमनुवदति यदिति द्वाभ्याम् । अपञ्चीकृतपञ्चभूतात्मकमपुंशब्दवाच्यं तदेवाव्यक्तमाविष्णोर्व्यक्तं जातंकार्यतया अतएव हिरण्यगर्भदिः कारणञ्च सत्पृथिव्यप्तेज इतित्रयम् । असत्तद्वयूवाकाशौभूतद्वयं तदुभयात्मकंनित्यंकारणात्मना अमरादेवाइतिवद्वा । अन्यथाऽद्वैतश्रुतिविरोधः । तैर्हिरण्यगर्भावच्छेदकैः सूक्ष्मभूतैः पञ्चीकृततामापन्नैः सृष्टोजनितः पञ्चीकृतपञ्चभूतावच्छिन्न-श्चिदात्मापुरुषो विराट् ब्रह्मेति कथ्यतइत्यन्वयः ॥ ११ ॥

(५) नन्दनः । अथाण्डोद्भवस्यसंज्ञामाह यदिति । कारणशब्देन भगवानुच्यते सदसदात्मकंसदितिकारणमसदि-तिप्रकृत्यादिकार्यं प्रपञ्चउभयमात्मादेहोयस्य तथोक्तम् । तद्विसृष्टःतेन कारणाख्येनभगवता सृष्टः पुरुषशब्दोऽग्रराजपुरुष-शब्दवदधिकारवचनोभगवन्नियोगकरइत्यर्थः ॥ ११ ॥

(६) रामचन्द्रः । यत्तदिति । यदव्यक्तंकारणंतन्नित्यंब्रह्म । कीदृशंब्रह्म । सदसदात्मकम् कार्यकारणात्मकं तद्ब्रह्म तद्ब्रह्मणा विसृष्टः विशेषेण सृष्टःसन् सोपुरुषः लोके ब्रह्मेति कीर्त्यते ॥ ११ ॥

तस्मिन्नण्डे सभगवानुषित्वा परिवत्सरम् ॥ स्वयमेवात्मनोध्यानात्तदण्डमकरोद्द्विधा ॥ १२ ॥

(१) मेधातिथिः । सभगवान्ब्रह्मा परिवत्सरंसवत्सरमुषित्वातस्मिन्नण्डे स्थितः उत्पन्नःसर्वज्ञः कथंनिर्गच्छे-यमितिध्यातवान् । तदण्डमकरोद्द्विधा तावता कालेन गर्भःपरिपच्यते । अण्डमपि तावत्कालेन भेदंजात परिपाकादतः काकतालीयन्यायेन तदण्डमकरोद्द्विधेत्युच्यते ॥ १२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । तस्मिन्निति । सएव तस्मिन्नण्डे परिवत्सरंवत्सरमभिध्याय स्वयमेवद्विधाकरोदात्मनोध्यानादात्मसंबन्धिनोधारणाविशेषात् ॥ १२ ॥

(३) कुल्लूकः । तस्मिन्नण्डेसभगवानित्यादि । तस्मिनपूर्वोक्तेऽण्डे सब्रह्मा वक्ष्यमाणब्रह्ममानेन संवत्सरमुषित्वा स्थित्वाऽऽत्मनैवाण्डंद्विधा भवत्वित्यात्मगतध्यानमात्रेण तदण्डद्विखण्डंकृतवान् ॥ १२ ॥

(४) राघवानन्दः । तस्मिन्नण्डे ब्रह्माण्डे सउषित्वा परिवत्सरंसंवत्सरंस्थित्वाऽऽत्मनोध्यानादहंचिदात्मा देहादिविलक्षणइत्यनुसंधानादण्डंद्विधा भूम्यन्तरिक्षेअकरोदित्यन्वयः ॥ १२ ॥

(५) नन्दनः । परिवत्सरशब्दोऽण्डद्विधाकरणानुगुणपरिमाणकालवचनआत्मनोध्यानादिदमण्डंद्विधाकृत्यशकलाभ्यांदिवंभूमितयोर्मध्येऽन्तरिक्षलोकं च करवाणीति विगणय्य स्वयमेवात्मेच्छया न प्राकृतपुरुषवत्पराधीनइत्यर्थः॥ १२ ॥

(६) रामचन्द्रः । तस्मिन्निति । पञ्चभिराह । सकर्ता सर्वत्र सम्बध्यते । सभगवानात्मनोध्यानात्किंकार्यमिति विचिन्त्य तदण्डंस्वयमेव द्विधाकरोत् । किंकृत्वा तस्मिन्नण्डे परिवत्सरंसहस्रवत्सरमुषित्वा वासंकृत्वा ॥ १२ ॥

ताभ्यांसशकलाभ्यांच दिवंभूमिंच निर्ममे॥मध्ये व्योमदिशश्चाष्टावपांस्थानंच शाश्वतम्॥१३॥

[वैकारिकंतैजसंच तथाभूतादिमेवच ॥ एकमेवत्रिधाभूतमहानित्येव संस्थितम्॥ १ ॥
इन्द्रियाणांसमस्तानांप्रभवंप्रलयंतथा ॥ *]

(१) मेधातिथिः । शकलमण्डकपाले ताभ्यामण्डकपालाभ्यामुत्तरेण दिवंनिर्ममे निर्मितवानधरेण पृथिवीमध्ये व्योमाकाशदिशोऽष्टौच भागाद्याः । अवान्तरदिग्भिर्दक्षिणपूर्वादिभिः सहापांस्थानमन्तरिक्षे समुद्रमाकाशंच पृथिवीपातालगता ॥ १३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । ताभ्यामिति । शकलाभ्यामधः शकलात्भूमिमूर्ध्वशकलाद्दिवम् । शकलस्य लोकावच्छेदकतया प्रकृतिताविवक्षया पञ्चमी । व्योमान्तरिक्षलोक दिशःकाष्ठाअष्टौ निर्मितवान् । अपांस्थानंसमुद्रम् ॥ १३ ॥

(३) कुल्लूकः । ताभ्यांसशकलाभ्यांचेत्यादि । शकलखण्डंताभ्यामण्डशकलाभ्यामुत्तरेण दिवलोकमधरेण भूर्लोकमुभयोर्मध्यआकाशंदिशश्चान्तरालदिग्भिः सहाष्टौ समुद्राख्यमपांस्थानंस्थिरंनिर्मितवान् ॥ १३ ॥

(४) राघवानन्दः । ततोभूरादिचतुर्दशभुवनानांनिर्माणमाह । ताभ्यामिति । शकलाभ्यांखण्डाभ्यांनिर्ममदत्यन्वयः । तदण्डंनिरवर्तत । तत्संवत्सरस्य मात्रामशयतत्तन्निरभिद्यत तेआण्डकपाले रजतंच सुवर्णंचाभवताम् तद्यद्रजतंसेयंपृथिवी यत्सुवर्णंसा द्यौरित्यादिश्रुतेः । मात्रांपरिमाणं व्याप्याशयत तस्थौ । अपांस्थानंसमुद्राख्यं यद्रास्तेयमुदकंससमुद्रइतिश्रुतेः । बस्तिर्मूत्रस्थानम् । शाश्वतस्थिरं द्विपरार्धकालपर्यन्तस्थायित्वात् ॥ १३ ॥

(५) नन्दन । सब्रह्मताभ्यामखण्डखण्डाभ्यांदिवंस्वर्गादिलोकषट्कंभूमिंससप्तपातालांस्वर्गभूम्योरूर्ध्वाधोऽवस्थितयो-

---

(१३) ताभ्यांसशकलाभ्यां=ताभ्यांचशकलाभ्यां (ख)
= ——— मण्डकपालाभ्यां (च)
वपांस्थानंचशाश्वतम्= वपांस्थानमकल्पयत् (ग,)
अयं सार्धश्लोकः (क, ग, ट,) चिन्हितेषु पुस्तकेषु दृष्टः ॥

मध्ये व्योमान्तरिक्षलोकमष्टौदिशश्च तासु शाश्वतंयावत्प्रलयावस्थानमपांस्थानंसमुद्रांश्च निर्ममे । एवंतावद्ब्रह्मा भगवतस्तु-ष्यनुप्रविष्टतत्त्वसंघातविग्रहोभगवता सृष्टोभगवन्मयउक्तः ॥ १३ ॥

(६) रामचन्द्रः । ताभ्यामिति । सब्रह्मा ताभ्यांशकलाभ्यांखण्डाभ्यांदिवंस्वर्गंभूमिंच निर्ममे । तयोः शकलयोर्मध्ये व्योम च पुनःअष्टौ दिशः । कीदृशंव्योमशाश्वतमपांजलानांस्थानमास्पदम् ॥ १३ ॥

उद्बवर्हात्मनश्चैव मनः सदसदात्मकम् ॥ मनसश्चाप्यहङ्कारमभिमन्तारमीश्वरम् ॥ १४ ॥

(१) मेधातिथिः । तत्त्वसृष्टिरिदानीमुच्यते या च यथावयवा पश्चादुक्ताऽर्थान्पूर्वेति तथोक्तम् । तत्प्रधानात्त-स्माद्रूपान्मनउद्धृतवान् । प्रातिलोम्येनेयंतत्त्वोत्पत्तिरिहोच्यते । मनसःपूर्वमहंकारमभिमन्तारमहमित्यभिमानिताहंकारस्य वृत्तिः । ईश्वरंकार्यनिर्वर्तनसमर्थम् ॥ १४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । उद्बवर्हेति । आत्मनः स्वस्मादेव स्वस्मिन् सुसूक्ष्मतया स्थितंमनोमहत्तत्त्वमुद्ववर्ह तत्त्वभूत-मुत्पादयामास । अहंकारमनांसि परमार्थतोऽभिन्नान्यप्यध्यवसायाभिमानविकल्पव्यापारभेदमात्रभिन्नानीति कथयितु तत्र तत्र मुक्तात्मविध्यर्थं ब्रह्मणोमनउक्तं सदसदात्मकं वर्तमानावर्तमानात्मकं तस्मान्मनसो ऽहंकारमीश्वरमीशानादिवंतं धर्मवन्तमभिमन्तारस्वेच्छाभिमननशीलव्यापारधर्मम् ॥ १४ ॥

(३) कुल्लूकः । इदानींमहदादिक्रमेणैव जगन्निर्माणमिति दर्शयितुंतत्त्वसृष्टिमाह उद्बवर्हात्मनश्चैवेत्यादि । ब्रह्मा-आत्मनःपरमात्मनःसकाशात्तेन रूपेण मनउद्धृतवान्परमात्मनएव ब्रह्मस्वरूपेणोत्पन्नत्वात्परमात्मनएव च मनःसृष्टिर्वेदान्त-दर्शनेन प्रधानात् । तथा च श्रुतिः । एतस्माज्जायते प्राणोमनःसर्वेन्द्रियाणि च । खंवायुर्ज्योतिरापश्चपृथ्वी विश्वस्य धारि-णी । मनश्च श्रुतिसिद्धत्वाद्युगपज्ज्ञानानुत्पत्तिलिङ्गाच्च सदप्रत्यक्षत्वादसदिति । मनसःपूर्वमहङ्कारतत्त्वमहमित्यभिमाना-ख्यकार्ययुक्तमीश्वरंस्वकार्यकरणक्षमम् ॥ १४ ॥

(४) राघवानन्दः । हिरण्यगर्भसृष्ट्यनन्तरमस्मदादिलिङ्गशरीरजन्म वक्तव्यमासीत् । अपञ्चीकृतभूतकार्य-त्वात्तस्य तदिदानीमाह उद्बवर्हेति द्वाभ्याम् । उद्बवर्ह जनितवानात्मनःस्वस्माज्जीवस्य भोगार्थंवा । एतस्माज्जायते प्राणो-मनःसर्वेन्द्रियाणि च । खंवायुर्ज्योतिरापश्च पृथिवी विश्वधारिणीति ॥ तन्मनोकुरुत आत्मन्वी स्यामितिश्रुतेः । मनआ-दिका सर्वासृष्टिस्तस्य सदसदात्मकं तादृशापञ्चीकृतकार्यत्वात् मनसइति मनोवृत्त्यनन्तरभाविन्योऽहङ्कारबुद्धिसंकल्प अभिमत्य निश्चिनोति इदमित्थमितिनिश्चयात्मिका बुद्धिः । अहङ्कारंविशिनष्टि अभिमन्तारमीश्वरमिति । अभिमन्तारमहगौ-रइत्याद्यभिमानिनमीश्वरस्वातन्त्र्यात् सर्वप्रवृत्तेरहङ्काराधीनत्वादीश्वरः न ह्यनहङ्कृतिः प्रवर्ततइति ॥ १४ ॥

(५) नन्दनः । इदानींतस्य सर्वभूतानि सिसृक्षतउपादानश्लोकत्रयेणाह उद्बवर्हेति । आत्मनःआत्मसंबन्धि । सद-सदात्मकम् प्रकृतिविकृत्यात्मकम् ।मनःमहत्तत्त्वम् । तथाचोक्तं मनोमहान्मतिर्ब्रह्मापूर्बुद्धिःख्यातिरीश्वरइति । मनसोमह-त्तत्त्वादनन्तरमभिमन्तारमिमिताप्रत्ययरूपमीश्वरंसर्वकर्मप्रवर्तकमहङ्कारचोद्बवर्होद्धृतवान् ॥ १४ ॥

(६) रामचन्द्रः । उद्बवर्हेति । सआत्मनःसकाशात्सदसदात्मकंकार्यकारणात्मकमनउद्बवर्होद्धृतवानाविर-करोत् । अपि निश्चयेन । मनसःसकाशादहङ्कारमसृजत् । कीदृशमहङ्कारमभिमन्तारमहमस्मीति भावः । पुनः कीदृशम् । ईश्वरंसृष्ट्यादिकार्ये प्रभुम् ॥ १४ ॥

महान्तमेव चात्मानंसर्वाणि त्रिगुणानि च ॥ विषयाणांग्रहीतॄणि शनैः पञ्चेन्द्रियाणि च ॥१५॥

[अविशेषान् विशेषांश्च विषयांश्चपृथग्विधान् ॥+]

(१) मेधातिथिः । महानितिसंज्ञायांसांख्यानांतत्त्वंप्रसिद्धम् । आत्मानमिति महतासामानाधिकरण्यम् । सर्वपिण्डसृष्टौ च महत्तयानुरूपमतआत्मव्यवहारः । अहङ्कारात्पूर्वपूर्वेण न्यायेन ससर्ज सर्वाणि त्रिगुणानि च । यथानुक्रान्तंयथानुक्रम्यते तत्सर्वंत्रिगुणंसत्वरजस्तमांसि गुणाः । क्षेत्रज्ञाः केवलनिर्गुणाः प्रकृतोभागः सर्वः सत्त्वरजस्तमोमयः । पञ्चेन्द्रियाणि तेषांनिर्देशविषयाणांरूपरसादीनांयथास्वं ग्रहीतॄणि विज्ञानजनकानि, पञ्च श्रोत्रत्वगित्यादिना वक्ष्यन्ते विशेषना. मत्र शब्दान्विषयांश्च शब्दस्पर्शरूपरसगन्धान्पृथिव्यादीनि च ॥ १५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । महान्तमेवेति । महान्तंच मनोनाम तत्त्वमात्मानमात्मनोजीवस्यावच्छेदकत्वात्तद्व्यपदेशः । सर्वाणि मनोऽहंकारधर्मेण त्रिगुणानि गुणत्रयात्मकानि । प्रकृतानि पञ्चेन्द्रियाणि च शनैः क्रमेणोद्बर्हं विषयग्रहणव्यापाराणि च तानि ॥ १५ ॥

(३) कुल्लूकः । महान्तमेव चात्मानमित्यादि । महान्तमिति महदाख्यतत्त्वंमहङ्कारात्पूर्वंपरमात्मनएवाव्याकृतशक्तिरूपप्रकृतिसहितादुद्धृतवान् । आत्मनउत्पन्नत्वादात्मानमात्मोपकारकत्वाद्वा । यान्यभिहितान्यभिधास्यन्ते च तान्युत्पत्तिमन्ति सर्वाणि सत्त्वरजस्तमोगुणयुक्तानि विषयाणांशब्दस्पर्शरूपरसगन्धानांग्राहकाणि शनैःक्रमेण वेदान्तसिद्धेन श्रोत्रादीनि द्वितीयाध्यायवक्तव्यानि पञ्चबुद्धीन्द्रियाणि चशब्दात्पञ्च पाय्वादीनि कर्मेन्द्रियाणि शब्दतन्मात्रादीनि च पञ्चोत्पादितवान् । नन्वभिध्यानपूर्वकसृष्ट्यभिधानाद्वेदान्तसिद्धान्त एव मनोरभिमतइति प्रागुक्तंतन्नसङ्गच्छते । इदानींमहदादिक्रमेण सृष्ट्यभिधानाद्वेदान्तदर्शनेन च परमात्मनएवाकाशादिक्रमेण सृष्टिरुक्ता । तथा च तैत्तिरीयोपनिषत् तस्माद्वाएतस्मादात्मनआकाशःसंभूत आकाशाद्वायुर्वायोरग्निरग्नेरापोऽद्भ्यः पृथिवीति । उच्यते । प्रकृतितोमहदादिक्रमेण सृष्टिरिति भगवद्भास्करीयदर्शनेऽप्युपपद्यत इति तद्विदोव्याचक्षते । अव्याकृतमेव प्रकृतिरिष्यते तस्य च सृष्ट्युन्मुखत्वंसृष्ट्याद्यकालयोगरूपंतदेव महत्तत्त्वंततोबहुस्यामित्यभिमानात्मकेक्षणकालयोगित्वमव्याकृतस्याहंकारतत्त्वम् । ततआकाशादिपञ्चभूतसूक्ष्माणि क्रमेणोत्पन्नानि पञ्चतन्मात्राणि ततस्तेभ्यएव स्थूलान्युत्पन्नानि पञ्चमहाभूतानि सूक्ष्मस्थूलक्रमेणैव कार्योदयदर्शनादिति न विरोधः । अव्याकृतगुणत्वेपि सत्त्वरजस्तमसांसर्वाणि त्रिगुणानीत्युपपद्यते । भवतुवा सत्त्वरजस्तमःसमतारूपैव मूलप्रकृतिः भवन्तु च तत्त्वान्तराण्येव महदहङ्कारतन्मात्राणि तथापि प्रकृतिर्ब्रह्मणोऽनन्येति मनोः स्वरसः । यतोवक्ष्यति सर्वभूतेषु चात्मानंसर्वभूतानि चात्मनीति ॥ तथा । एवंयःसर्वभूतेषु पश्यत्यात्मानमात्मना । ससर्वसमतामेत्य ब्रह्माभ्येति परंपदमिति ॥ १५ ॥

(४) राघवानन्दः । महान्तमिति । महान्हैरण्यगर्भीबुद्धिः सर्वव्यष्टिबुद्धिव्यापकत्वादात्मानं महदवच्छिन्नचित्तएवात्मत्वव्यवहृतेरात्मनःसर्वार्थकारित्वान्महत्वमात्मायत्नोधृतिर्बुद्धिरित्याद्यभिधानाद्वा । क्रमवैपरीत्यधा महान्तंसृष्ट्वाहङ्कारमसृजत् ततोमनोऽसृजदिति । सर्वाणि त्रिगुणादीनि मनआदीनि त्रीणि सर्वाणि कार्याणि त्रिगुणात्मकानीति वा तत्र गुणशब्दप्रयोगो जडांशस्य प्राधान्यद्योतनार्थं । चकारोऽवधारणार्थः । अस्मिन्नेवमहति चित्तमन्तर्गतं किंच विषयाणांग्रहीतॄणि विषयाणांशब्दस्पर्शरूपरसगन्धादीनां ग्रहीतॄणि ग्रहणसाधनानि श्रोत्रत्वक्चक्षुर्जिह्वाघ्राणाख्यानि , शनैःरपञ्चे-

+ (क, ग,) चिन्हितपुस्तकयोः ॥

कृतभूतक्रमेण । चकारःकर्मेन्द्रियप्राणवर्गाणां समुच्चयार्थः । व्यष्टिलिङ्गदेहस्य एकोनविंशतित्वादेकोनविंशतिमुखइति-श्रुतेः ॥ १५ ॥

(५) नन्दनः । महान्तमात्मानंस्थूलमन्तःकरणंमनइतियावत् । तत्तत्स्वरूपेण विषयरूपेणेन्द्रियरूपेण च त्रिगुणीभूता यावस्था तांत्रिगुणानीति तन्मात्राण्युच्यन्ते । तानिच सर्वाणितथा विषयाणांग्रहीतॄणि पञ्च ज्ञानेन्द्रियाणि चकारात् कर्मेन्द्रियाणि पञ्चशनैः क्रमादुद्बबर्हेत्यनुवर्तते । अनेन श्लोकद्वयेनैतदुक्तंभवति । आत्मीयानांमहदहङ्कारमनस्तन्मात्रज्ञानकर्मेन्द्रियाणामात्मचिदंशप्रवेशेन सर्वभूतपरिणामदर्शनात्सएवभगवानुपादानमिति ॥ १५ ॥

(६) रामचन्द्रः । महान्तमिति । सआत्मानंमहान्तमेव महत्तत्वरूपंचाकरोत् । च शब्दात्सर्वाण्यहङ्कारादीनि त्रिगुणानि त्रिगुणात्मकानि राजसाहङ्कारतामसाहङ्कारसात्विकाहङ्काररूपाणि ॥ १५ ॥

तेषांत्ववयवान्सूक्ष्मान्षण्णामप्यमितौजसाम् ॥ सन्निवेश्यात्ममात्रासु सर्वभूतानि निर्ममे ॥ १६ ॥

(१) मेधातिथिः । तेषांषण्णांयाआत्ममात्रास्तासु सूक्ष्मानवयवान्सन्निवेश्य सर्वभूतानि निर्ममे । तत्र षट्संख्यया वक्ष्यमाणानि पञ्चतन्मात्राणिअतिक्रान्तश्चाहंकारः प्रतिनिर्दिश्यते । आत्ममात्रास्तेषांस्वविकारस्तन्मात्राणांभूतानि । अहङ्कारस्येन्द्रियाणि पृथिव्यादिषु भूतेषु शरीररूपतया तिष्ठत्सु सूक्ष्मानवयवांस्तन्मात्राहङ्कारात् सन्निवेश्य यथास्थानयोजनंकृत्वा सर्वभूतानि देवमनुष्यतिर्यक्पक्षिस्थावरादीनि निर्ममे । एतदुक्तंभवति । षडविशेषाअवयवाएकदेशारम्भकाः सर्वस्य जगतस्तस्य तदारब्धत्वात्सूक्ष्मत्वंतन्मात्रसंज्ञयैव सिद्धम् तानि संनिवेश्य संनिहत्य तेषामेवात्ममात्रास्तद्विकाराः । भूतेन्द्रियाणि निर्ममे तैश्च पिण्डयष्टिम् । चकारान्मात्रास्वित्यत्र मात्राभिरिति युक्तः पाठः ॥ १६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । तेषामिति । एतस्मादीश्वरात् प्राणमनसेइन्द्रियाणांमहदहंकारमनोरूपमकारवतश्चान्तःकरणस्येत्येव षण्णांमहौ जसां कार्योत्पत्तावतिबलानां सूक्ष्मानवयवानिति । एवंस्वपुत्रादि देहस्यलिङ्गदेहभूतानात्मनः स्वप्रकाशस्य मात्रास्वंशेषु सन्निवेश्यावच्छेदकत्वेन कल्पयित्वा सर्वभूतानि प्राणिजातानि तदवस्थानि ॥ १६ ॥

(३) कुल्लूकः । तेषांत्ववयवान्सूक्ष्मानित्यादि । तेषांषण्णांपूर्वोक्ताहङ्कारस्य तन्मात्राणांच ये सूक्ष्माअवयवास्तानात्ममात्रासु षण्णांस्वविकारेषु योजयित्वा मनुष्यतिर्यक्स्थावरादीनि सर्वभूतानि परमात्मा निर्मितवान् । तत्र तन्मात्राणांविकारः पञ्चमहाभूतानि । अहङ्कारस्येन्द्रियाणि पृथिव्यादिभूतेषु शरीररूपतया परिणतेषु तन्मात्राहङ्कारयोजनांकृत्वा सकलस्य कार्यजातस्य निर्माणम् । अतएवामितौजसामनन्तकार्यनिर्माणेनातिवीर्यशालिनाम् ॥ १६ ॥

(४) राघवानन्दः । समष्टिलिङ्गशरीरस्य हिरण्यगर्भाख्यस्योक्तव्यष्टिलिङ्गशरीराणि कार्यमित्याविद्यञ्जीवात्मनामाविर्भावमाह तेषामिति । तत्र च मनआदिचतुष्टयंमनोरूपान्तःकरणेनैकीकृत्य कर्मेन्द्रियाणि प्राणांश्च ज्ञानेन्द्रियत्वेन गृहीतानीति षट्कषण्णामित्युपसंहारात् पूर्वसृष्टेन लिङ्गेन प्राणाद्येन सयुज्यते । तेन युक्तस्य बन्धोवै तेन मुक्तस्य मुक्ततेति ब्रह्माण्डपुराणोक्तेः । पूर्याष्टकस्य षट्त्वंतर्भावबदेकोनविंशतेरप्यन्तर्भावः । मनःषष्ठानीन्द्रियाणि प्रकृतिस्थानि कर्षतीति भगवदुक्तेः ॥ षट्त्वंतत्र "प्रकृतिर्गोलकोऽवयवान्कार्यभूतान्दुरदृष्टवशेन परिच्छिन्नत्वात्सूक्ष्मानस्मदाद्यदृश्यरूपान्षण्णां मनआदीनाममितौजसांसमष्टिरूपाणां जगन्मण्डलव्यापिनाम् । सर्वएव समाः सर्वो-

---

(१६) षण्णामप्यमि= षण्मयानमि (ख)

मात्रासु= मात्रास्तु (क)

न्तइति श्रुतेः। आत्ममात्रास्वपरिच्छिन्नस्यैकस्यात्मनउपाधिवशादवयववत्प्रतीयमानेष्वात्मसु ममैवांशोजीवलोके जीवभूतःसनातनइति स्मृतेरंशोनानाव्यपदेशादित्यादिसूत्राच्च तासु मनआदिषडवयवान्सूक्ष्मान्सन्निवेश्य तत्तदढष्टवशेनलिङ्गदेहात्मनस्तादात्म्याध्यासंगमयित्वा सर्वभूतानि सर्वाञ्जीवान्निर्ममइत्यन्वयः। लिङ्गशरीरावच्छिन्नानामेव व्यवहर्तृजीवत्वात् सस्तंतदशकेनैव राशिना युज्यते पृथगिति व्यासोक्तेरुपाध्यवच्छिन्नत्वमेवनिर्माणंन वस्तुतः। तथा च श्रुतिः। एतस्मादात्मनः सर्वे प्राणा लोकाः सर्वे यस्मात्सर्वाणिभूतानि सर्वएवात्मानोव्युच्चरन्तीति। व्युच्चरन्ति जायन्तइत्यर्थः ॥ १६ ॥

(५) नन्दनः। तच्छब्देन महदहङ्कारमनस्तन्मात्रज्ञानकर्मेन्द्रियाणि परामृश्यन्ते। तत्रोत्तरेषांत्रिगुणज्ञानकर्मेन्द्रियाणांवर्गत्रयाभिप्रायेण षण्णामित्युक्तम्। अमितौजसामुपयुज्यमानेष्वप्यवयवेषु दीपवदक्षय्यवीर्याणाम्। अवयवानात्ममात्रासु स्वजीवांशेषु सन्निवेश्यात्मकार्यसर्वभूतानि देवमनुष्यादीन्निर्ममे। एतानिसर्वभूतोपादानानियेतावदेवात्र विवक्षितं न पुनः सृष्टिरित्यवगन्तव्यं द्विधाकृत्वेत्यादिना तस्यावक्ष्यमाणत्वात् ॥ १६ ॥

(६) रामचन्द्रः। तेषामिति तेषांषण्णामिन्द्रियाणांमध्ये षष्ठमनः। अहङ्कारात्पञ्चतन्मात्राणामवयवानात्ममात्रासु शब्दादिपञ्चसु विकारेषु संनिवेश्य सर्वाणि भूतानि निर्ममे ॥ १६ ॥

यन्मूर्त्यवयवाःसूक्ष्मास्तस्येमान्याश्रयन्ति षट्॥ तस्माच्छरीरमित्याहुस्तस्य मूर्तिंमनीषिणः ॥१७॥

(१) मेधातिथिः। मूर्तिःशरीरंतदर्थास्तत्संपादकाअवयवाःसूक्ष्माःषडुक्तस्वरूपाश्च विशेषाख्यास्तानीमानीन्द्रियाणि वक्ष्यमाणानि च भूतान्याश्रयन्ति। तस्योत्पत्तेर्भूतान्याश्रयन्तीत्युच्यते। तदाश्रयोत्पत्तिस्तेषाम्। पठितश्च पञ्चभ्यः पञ्चभूतानीतियथेन कारणेनाश्रयन्ति तस्मात्कारणाच्छरीरम्। तस्य प्रधानस्य येयमूर्तिः शरीरमित्युच्यते। मनीषिणः मनीषाबुद्धिस्तद्वन्तः। पण्डिताः। अथवा विपरीतःकर्तृभावः। सूक्ष्माःकर्तारइन्द्रियाणि कर्म। अवयवाश्चेन्द्रियाणामाश्रयभावमतिपद्यमानाआश्रयन्तीत्युच्यते। यथा बहुभिर्भुक्तइति भोजयन्भुक्तइत्युच्यते। अथवाऽनेकार्थत्वाद्धातूनामाश्रयन्ति जनयन्तीत्यर्थः ॥ १७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। यन्मूर्त्यवयवाइति। यद्यस्मान्मूर्तिभूतालिङ्गदेहभूतास्ते ऽवयवाः षट् तस्यात्मनइमानि स्थूलशरीराणि आश्रयन्तः श्रयणात् स्थूलशरीरमिति ॥ १७ ॥

(३) कुल्लूकः। यन्मूर्त्यवयवाःसूक्ष्माइत्यादि। यस्मान्मूर्तिःशरीरंतत्संपादकाअवयवाःसूक्ष्मास्तन्मात्राहङ्काररूपाःषट्तस्य ब्रह्मणःसप्रकृतिकस्येमानि वक्ष्यमाणानि भूतानीन्द्रियाणि च पूर्वोक्तानि कार्यत्वेनाश्रयन्तितन्मात्रेभ्योभूतोत्पत्तेः अहङ्काराच्चइन्द्रियोत्पत्तेः। तथा च पठन्ति प्रकृतेर्महांस्ततोऽहङ्कारस्तस्माद्गणश्चषोडशकः तस्मादपि षोडशकात्पञ्चभ्यःपञ्चभूतानि तस्मात्तस्य ब्रह्मणोया मूर्तिंस्वभावस्तांतथापरिणतामिन्द्रियादिशालिनीलोकाःशरीरमिति वदन्ति षडाश्रयणाच्छरीरमिति। शरीरनिर्वचनेनानेन पूर्वोक्तोत्पत्तिक्रमएव दर्शितः ॥ १७ ॥

(४) राघवानन्दः। लिङ्गशरीरस्य सृष्टिमुक्त्वा तदवच्छिन्नजीवस्यापि सृष्टिमुक्त्वा स्थूलशरीरसृष्टिवदञ्छरीरपदव्युत्पत्तिमाह यदिति। यद्यस्मात् तस्य हिरण्यगर्भस्य मूर्तेरपञ्चीकृतपञ्चभूतात्मकस्य लिङ्गस्य मूर्तेः कायस्य द्वेवावब्रह्मणोरूपेमूर्तंचामूर्तं चेति श्रुतेः। अवयवा अवयवभूताः सूक्ष्मा अदृश्यरूपाः षट्मनआदयइमानि वक्ष्यमाणिदानि पञ्चीकृतपञ्च-

(१७) स्तस्येमान्या=स्तानिमान्या (क)

भूतारब्धानि चतुर्विधजरायुजाण्डजस्वेदजोद्भिज्जरूपाणि स्थूलशरीराणि भोगायतनत्वेनाश्रयन्ति । अतोमूर्तीनांमनआदीनामाश्रयत्वाच्छरीरंमूर्तिमाहुस्तस्य जीवात्मनः । अतएवेन्द्रियाश्रयशरीरमिति तार्किका अवयवगतद्रव्यपरिमाणंमूर्तिरिति मूर्तिलक्षणमाहुः । तेन सर्वःप्रपञ्चोमूर्तिः । श्रुतावमूर्तपदंसूक्ष्मतापरम् ॥ १७ ॥

(५) नन्दनः । हिरण्यगर्भशरीरस्य सर्वभूतोपादानत्वंशरीरशब्दनिर्वचनेनाप्याह यदिति । तस्य ब्रह्मणोमूर्त्यवयवा देहांशाः षट्पूर्वोक्तामहदादयः । इमानीतिपूर्वश्लोकोक्तानांपरामर्शः । आश्रयन्ति व्याप्नुवन्तीतियावत् । तस्माच्छ्रयणाच्छरीरमिति तस्य ब्रह्मणोमूर्तिमाहुर्मनीषिणः । एतदुक्तंभवति । सर्वभूतान्यशेरुपादानत्वेन श्रयतीतिहिरण्यगर्भशरीरस्य शरीरत्वंनपुनः प्राकृतपुरुषशरीरवच्छीर्यतइति ॥ १७ ॥

(६) रामचन्द्रः । यन्मूर्तीति । यस्मात्कारणात्मूर्तेरहङ्कारस्वरूपस्यात्मनोवयवाःसूक्ष्मा अन्यविषया इन्द्रियाणि षट्पञ्च तन्मात्राआश्रयन्तीति ॥ १७ ॥

तदाविशन्ति भूतानि महान्ति सह कर्मभिः ॥ मनश्चावयवैः सूक्ष्मैः सर्वभूतकृदव्ययम् ॥ १८ ॥

(१) मेधातिथिः । तदेतत्प्रधानंसर्वभूतकृद्भवति । अव्ययमविनाशंकारणात्मना कथंसर्वाणि भूतानि करोति । यस्तत्तदाविशन्तीमानि । कानि पुनस्तानि । मनः सूक्ष्मैरवयवैः सह तन्मात्रैर्बुद्ध्यहंकारेन्द्रियलक्षणैः । अनन्तरंमहान्ति भूतानि पृथिव्यप्तेजोवाय्वाकाशाख्यानि । सहकर्मभिर्धृतिसंहननपक्तिव्यूहावकाशाः पृथिव्यादीनांयथाक्रमं कर्माणि । तत्र धृतिः कारणंसरणपतनधर्मस्य । एकशोऽवस्थानंसंग्राहकाद्विकीर्णस्य संहननं यथा पांसवोविकीर्णाउदकेन संहन्यन्ते पिण्डीक्रियन्ते । पक्तिरन्नौषधतृणादेस्तेजसः कार्यतया प्रसिद्धा । व्यूहोविन्यासः सन्निवेशः अवकाशोमूर्त्यन्तरेण प्रतिबन्धः । नहि यस्मिन्देशे मूर्तिरेका स्थिता तत्र मूर्त्यन्तरस्य स्थानंसुवर्णपिण्डे न कस्य चिदन्तः संभवः । मनोग्रहणंसर्वेन्द्रियप्रदर्शनार्थम् । कर्मग्रहणेन च कर्मेन्द्रियाणि वा गृह्यन्ते । अथवा तत्कार्यंसूक्ष्मैरवयवैर्युक्तं महान्ति भूतान्यधितिष्ठति पश्चादित्येवं योजना इन्द्रियाणि च मनःशब्दस्य प्रदर्शनार्थत्वात् ॥ १८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । तदाविशन्तीति । तदिति लिङ्गशरीरं महान्ति भूतानि स्थूलदेहारम्भकाण्याविशन्ति सहकर्मभिर्धर्मैरधर्मैश्च धर्माधर्मौ चापि तत्रैव सूक्ष्मतया स्थितौकार्योत्पादार्थमभिव्यक्तौ तदाश्रयतइत्यर्थः । मनश्च अव्ययाभिव्यक्तिंप्राप्तम् । अवयवैरिवावयवैर्ज्ञानेच्छाद्वेषप्रयत्नधर्माधर्मभावनासंस्कारैः सूक्ष्मैर्दुर्विवेकभेदैः सहितसर्वभूतकृत्सर्वभाण्युपादानीभूतशरीरमव्ययं प्रलयेप्यात्यन्तिकनाशशून्यमाश्रयन्ते ॥ १८ ॥

(३) कुल्लूकः । तदा विशन्ति भूतानीत्यादि । पूर्वश्लोकेतस्येति प्रकृतंब्रह्मात्र तदिति परामृश्यते । तद्ब्रह्म शब्दादिपञ्चतन्मात्रात्मनावस्थितंमहाभूतान्याकाशादीन्याविशन्ति तेभ्यउत्पद्यन्ते सह कर्मभिः स्वकार्यैः तत्राकाशस्यावकाशदानकर्म वायोर्व्यूहनंविन्यासरूपंतेजसः पाकोऽपांसंग्रहणपिण्डीकरणरूपपृथिव्याधारणम् । अहङ्कारात्मनावस्थितब्रह्म मनआविशन्त्यहङ्कारादुत्पद्यतइत्यर्थः । अवयवैःस्वकार्यैःशुभाशुभसंकल्पसुखदुःखादिरूपैःसूक्ष्मैर्बहिरिन्द्रियागोचरैः सर्वभूतकृत्सर्वोत्पत्तिनिमित्तंमनोजन्यशुभाशुभकर्मप्रभवत्वाज्जगतः । अव्ययमविनाशि ॥ १८ ॥

(४) राघवानन्दः । उक्तमर्थंसंकलयति तदिति । तत्स्थूलशरीरजातं तत्तददृष्टरूपं कर्मीभूतंमहान्ति भूतानि कर्तॄणि वेष्टनरूपाण्यारम्भकतया विशन्ति मनश्च जीवोपाधिःसह कर्मभिर्धर्माद्यैरवयवभावैरिन्द्रियैश्च सह भोगार्थमवि-

शतीत्यनुषज्यते मनुष्योहमित्याद्यध्यासमनुभवतीत्यर्थः। सर्वभूतकृदिति मनसोविशेषणं तस्यैव कर्तृत्वादिसूचनार्थम्। अव्ययज्ञानातिरिक्तानाश्यम् ॥ १८ ॥

(५) नन्दनः । हिरण्यगर्भशरीरतु सर्वभूतानांशरीरोपादानत्वेनोपयुज्यमानमपि न कदाचिदपि क्षीयतइत्याहतदिति । तदै हिरण्यगर्भशरीरसूक्ष्मैरवयवैः सर्वभूतकृत् सर्वभूतानिकुर्वाणमप्यक्षय्यावयवयथा भवति तथाऽव्ययमहान्ति भूतान्यहङ्कारमनस्तन्मात्रज्ञानकर्मेन्द्रियाणि मनश्च महत्तत्त्वच कर्मभिर्जीवैःसहाविशन्ति ॥ १८ ॥

(६) रामचन्द्रः । तदेति । तस्मिन्काले कर्मभिः सह महान्ति महत्तत्त्वादीनि भूतानि पृथिव्यादीनि अहङ्कारात्मनः शरीर आविशन्तिच पुनःषष्ठमनःकर्तृभूतसूक्ष्मैरवयवैःसह प्रविशति । कीदृशमनः सर्वभूतकृत् । पुनः कीदृशमनः । अव्ययविनाशरहितम् । पुनः कीदृशं वासनात्मकम् ॥ १८ ॥

तेषामिदंतु सप्तानांपुरुषाणांमहौजसाम् ॥ सूक्ष्माभ्योमूर्तिमात्राभ्यः संभवत्यव्ययाद्व्ययम् ॥ १९ ॥

(१) मेधातिथिः । सूक्ष्मात्स्थूलमुत्पद्यते सम्भवति । अव्ययाद्व्ययमित्येतावति तात्पर्य नतु षण्णांसप्तानांवा तत्त्वानांमात्राभ्यइति । चतुर्विंशतितत्त्वानि तानिसृष्टौ सर्वेषांनिमित्तम् । अथवा पिण्डसृष्टौ सप्तैव प्रधानंकारणम् । षड्विशेषाः सप्तमोमहांस्तेभ्योभूतेन्द्रियाण्युत्पद्यन्ते । तेषु चोत्पन्नेषु पिण्डीभवति शरीरम् । अथ यावत्प्रधानादुपसृतसर्वविकारादेकीभूताद्यबहुधा विप्रकीर्णविश्वरूपजगदुत्पद्यते किं युगपदेव समस्तैर्विकारैःस्थूलरूपैः प्रधानंविक्रियते । नेत्याह तेषामिदमिति । यादृशः प्रागुक्तःक्रमस्तेनैव प्रकृतेर्महांस्ततोऽहङ्कारस्तस्मादूणस्तु षोडशकइतिपुरुषशब्दस्तत्त्वेपुरुषार्थत्वात्प्रयुक्तः। महौजसांस्वकार्येवीर्यवताम् । अपरिमितविकारहेतुत्वान्महत्त्वम् । तेषांया सूक्ष्मामूर्तिमात्रामूर्तिःशरीर तदर्थामात्रास्ताभ्यइदंभवति । अतउच्यतेऽव्ययाद्व्ययमिति । काःपुनस्तेषांसूक्ष्मामात्राः । नहितन्मात्राणामन्यमात्राः सभवन्ति येनतेषांसूक्ष्मामात्राइतिव्यतिरेकेउपपद्यते । नतेषांस्वागतमात्रापेक्षत्वम् । किंतर्हि तन्मात्रेभ्यः सूक्ष्मोमहान्महतः प्रभुरिति ॥१९॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । तेषामिति । अन्तःकरणपञ्चेन्द्रियाण्यात्ममात्रा च तदवच्छिन्नेति सप्त । तेषांपुरुषाणांपुरुषदेहे सीदतां कार्योत्पादने महाबलानां सूक्ष्माभ्योलिङ्गमूर्तिरूपाभ्यो मात्राभ्योऽव्ययाद्व्य प्रकृतेर्व्ययविनाशि स्थूलदेहरूपंकार्यंसंभवत्युत्पद्यते ॥ १९ ॥

(३) कुल्लूकः । तेषामिदंतुसप्तानामित्यादि । तेषांपूर्वप्रकृतीनांमहदहङ्कारतन्मात्राणांसप्तसंख्यानांपुरुषादात्मनउत्पन्नत्वात् तदृत्तिग्राह्यत्वाच्च पुरुषाणांमहौजसांस्वकार्यसंपादनेन वीर्यवतांसूक्ष्मायामूर्ति । मात्राःशरीरसंपादकभागास्ताभ्यइदंजगन्नश्वरसंभवत्यनश्वराद्यतकार्यतद्विनाशि स्वकारणे लीयते । कारणंतु कार्यापेक्षया स्थिरं परमकारणंतु ब्रह्म नित्यमुपासनीयमित्येतद्दर्शयितुमयमनुवादः ॥ १९ ॥

(४) राघवानन्दः । सम्प्रति स्थूलभूतगुणान्वक्तुं स्थूलशरीरस्य तत्कार्यत्वमनुवदन्निदाह तेषामिति द्वाभ्याम् । इदंस्थूलदेहं पुरुषाणां मनआदिपुरुषान्तानां सप्तानांमहौजसां यन्मण्डलव्यापिनांतेषांभोगार्थं सूक्ष्माभ्योऽपञ्चीकृताभ्यो यामूर्तिमात्रा पञ्चीकृतानि महाभूतानि ताभ्यस्तदिदंस्थूलशरीरं संभवत्युत्पद्यतइत्यन्वयः । अव्ययात् अव्ययंजीवं अतत्मवच्छिनत्तीति अव्ययात् प्रथमान्तं स्थूलदेहविशेषणम् स्वतश्च व्ययप्रत्यक्षविनाशीति ॥ १९ ॥

(५) नन्दनः । यदुक्तंहिरण्यगर्भशरीरादपहृतमहदादितत्त्वतदंशजीवाश्च सर्वभूतोपादानमिति तदिदनिगमयति तेषामिति । सप्तानांमहदहङ्कारमनस्तन्मात्रज्ञानकर्मेन्द्रियजीवानांपुरत्वेन शरीरत्वेन शेरतइतिमहदादीनांपुरुषत्वं पुरेशेरतइति जीवानाम् । हौजसामक्षयशक्तीनामव्ययाद्ब्रह्मशरीरात्संभूताभ्यःसूक्ष्माभ्योमूर्तिमात्राभ्यः शरीरनिष्पादनक्षमाभ्योऽव्य-

यं नश्वरमिदंकार्यजातंसंभवति । हिरण्यगर्भशरीरस्थाः सप्ततत्त्वमात्राः कार्यजातस्योपादानमित्यर्थः ॥ १९ ॥

(६) रामचन्द्रः । तेषामिति । तेषांसप्तानांपुरुषाणांमहदहङ्कारपञ्चतन्मात्राणामवयवामसूक्ष्माः सूक्ष्माभ्योमूर्तिमात्राभ्यः शब्दस्पर्शरूपरसगन्धेभ्यः । अव्ययादीश्वराद्यंविश्वंसंभवतीति ॥ १९ ॥

आद्याद्यस्य गुणंत्वेषामवाप्नोति परःपरः ॥ योयोयावतिथश्चेषांससतावद्गुणःस्मृतः ॥ २० ॥

(१) मेधातिथिः । पूर्वश्लोके केचिदन्यथासप्तसंख्यांपरिकल्पयन्ति । पञ्चेन्द्रियाणि चक्षुरादीनि वर्गीकृतान्येकीभवन्ति । बोधहेतुतयैकेन धर्मेण योगादेकत्वेन निर्दिश्यन्ते । एवंकर्मेन्द्रियाणि तौचवर्गद्वित्वाद्द्वौपुरुषौभवतः । पञ्चभूतानि भेदेनैव निर्दिष्टानि कार्यवैलक्षण्यात् । तदेवंसप्तपुरुषास्तेषांया मूर्त्यर्थाः सूक्ष्मामात्रा निर्माणकार्याणि तन्मात्राण्यहङ्कारश्च । अन्यत्समानम् । अतश्च भूतानांपूर्वश्लोके संनिधानादेषामिति तेषांमतिनिर्देशः । यद्यपि च व्यवहिते बहूनि च तानि संनिहितानि तथापि यइहार्थः प्रतिपाद्यते विशिष्टसंख्याकर्तृगुणवत्त्वंतद्भूतानामेव संभवति नान्येषांप्रकृतत्वेसत्यपि । अतोऽयंश्लोकार्थएषांभूतानांयदाद्यन्तवचस्ययद्रूपंततोनन्तरंपठित । तत्तत्पूर्वस्यसंबन्धेन गुणंगृण्हाति । गुणशब्देन शब्दादयः पञ्चोच्यन्ते । आद्यत्वंचात्रवक्ष्यमाणया व्यवस्थयाऽऽकाशंजायतइति । गुणत्वंच शब्दादीनांतत्रैव वक्ष्यति । योयआकाशादिलक्षणोऽर्थोयावतिथः यावतांपूरणः । वतेरिंयुक् । द्वितीयेतृतीयेवस्थानेस्थितः सतावद्गुणस्तावन्तोगुणास्तस्य भवन्ति । द्वितीयस्थाने स्थितोद्विगुणइत्यादि परस्पराद्याद्यगुणसंबन्धित्वंप्रथमेर्धश्लोकउक्तम् । तत्र यः स्वशब्देन यस्यैव योगुणोऽभिहितस्तस्य शब्दगुणविदुस्तद्रूपगुणमुच्यतइत्यादि । ततश्चपूर्णगुणावाप्तौ द्वैगुण्यमाकाशंवर्जयित्वा भूतानांप्राप्तमतउक्तं योयोयावतिथइति । तेन द्विगुणोवायुस्त्रिगुणंतेज श्चतुर्गुणाआपः पञ्चगुणा भूमिरिति । आद्याद्यस्येति कथम् । आद्यस्याद्यस्येहभवितव्यं । नित्यवीप्सयोरितिद्विवचनेन । यथापरःपरइति । छन्दोभिरविशेषात् स्मृतीनांलुग्वृत्तानुरोधाच्चैवंपठितम् ॥ २० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । आद्याद्यस्येति । तेषामिति योग्यतया महान्ति भूतानीति प्राक्प्रक्रान्तानि महाभूतानि परामृशति । आकाशवायुतेजोजलक्षितिक्रमेणोत्पत्तेस्तत्क्रमेणाद्यस्याद्यस्य पूर्वस्य पूर्वस्य गुणंशब्दस्पर्शरूपरसगन्धान्यतमरूपंपरःपरआप्नोति स्वगुणेन च युज्यत इत्यर्थः योयोयावतिथोयावत्पूरणः सतावद्गुणः प्रथमएक गुणोऽन्येः क्रमेण द्व्यादिगुणाइत्यर्थः ॥ २० ॥

(३) कुल्लूकः । आद्याद्यस्य गुणंत्वेषामित्यादि । एषामिति पूर्वतरश्लोके तदा विशन्तिभूतानीत्यत्र भूतानांपरामर्शः । तेषांचाकाशादिक्रमेणोत्पत्तिक्रमःशब्दादिगुणवत्ता च वक्ष्यते । तत्राद्याद्यस्याकाशादेर्गुणंशब्दादिकंवाय्वादिःपरःपरः प्राप्नोति । एतदेव स्पष्टयति योयइति । एषांमध्ये योयोयावतांपूरणोयावतिथःवतेरिथुक् ससद्वितीयादिः द्वितीयोद्विगुणः तृतीयस्त्रिगुणइत्येवमादिर्मन्वादिभिःस्मृतः । एतेनेतदुक्तंभवति आकाशस्य शब्दोगुणः वायोःशब्दस्पर्शौ तेजसःशब्दस्पर्शरूपाणि अपांशब्दस्पर्शरूपरसाः भूमेःशब्दस्पर्शरूपरसगन्धाः । अत्र यद्यपि नित्यवीप्सयोरिति द्विर्वचनेनाद्यस्याद्यस्येति प्राप्तंतथापि स्मृतीनांछन्दःसमानविषयत्वात्सुपांसुलुगिति प्रथमाद्यस्य सुपूलुक् तेनाद्याद्यस्येति रूपसिद्धिः ॥ २० ॥

(४) राघवानन्दः । अतएव मूर्तिमात्राशब्दवाच्यानां स्थूलपञ्चमहाभूतानांगुणान्संकलयति आद्याद्यस्येति । एषामुक्तानामाकाशादिस्थूलपञ्चमहाभूतानांमध्ये योयोभूतविशेषोयावतिथो यावतांपूरणःस्मृतो मनीषिभिः ससतावद्गुणः । तेनाकाशाद्यायोर्द्वितीयतया वायोर्गुणद्वयम् एवमुत्तरत्रापि तेन स्थूलशरीरस्तावद्गुणोपलब्धिरिति भावः । देहस्य पञ्चात्मकत्वेपि पृथिवीमयआपोमयस्तेजोमयोवायुमयआकाशमयइति श्रुतौ तत्तत्प्राधान्यमात्रविवक्षितम् ॥ २० ॥

(५) नन्दनः । अथपञ्चभूतानांगुणगणसंख्यानप्रसङ्गादाह आद्येति। तेषांपञ्चानांपुरुषाणांमध्यआद्याद्यस्य पूर्वंपूर्वस्य गुणा शब्दादिकास्तानेतान्परः परः पुरुष प्राप्नोति । ततश्च योयोयावतिथोयावतांपुरुषाणांयावत्संख्याकःसतावद्गुण. स्मृतः। एतदुक्तभवति । आकाशः पुरुषः तस्यैकोगुण शब्दः । वायुर्द्वितीयस्तस्य द्वौ शब्दस्पर्शौ। तेजस्तृतीयस्तस्य त्रयः शब्दस्पर्शरूपाणि । आपश्चतुर्थस्तस्य चत्वारः शब्दस्पर्शरूपरसाः। भूमि पञ्चमस्तस्य पञ्चशब्दरूपरसगन्धाइति । एवतावन्तस्वंभूतानि सिसृक्षतोहिरण्यगर्भस्य स्वशरीरभूतमित्युक्तम् ॥ २० ॥

(६) रामचन्द्र । आद्येति । एषांपञ्चमहभूतानाम् । आद्याद्यस्य पर.परमवाप्नोति । तद्यथाआकाशस्य शब्दगुण वायो. स्पर्शगुणं वायौ शब्दस्पर्शौ भवत तेजसो रूपगुण तेजसि शब्दस्पर्शरूपाणि भवन्ति । एवमप्स्वप्युह्यम् । येषांपञ्च महाभूतानांयोयोयावतिथो यावत्सङ्ख्यावान् ससतावत्सङ्ख्याकगुणयुक्तः स्मृतः तद्यथाशब्दस्पर्शरूपरसगन्धाःपञ्चगुणापृथ्वीत्यादि ॥ २० ॥

सर्वेषांतु सनामानि कर्माणि च पृथक्पृथक् ॥ वेदशब्देभ्यएवादौ पृथक्संस्थाश्च निर्ममे॥ २१॥

(१) मेधातिथि. । सप्रजापतिः सर्वेषामर्थानांनामानि चक्रे । यथा कश्चित् पुत्राणांजातानामन्येषांवा सव्यवहारार्थंकरोति । वृद्धिरादैच् धीश्रीस्त्रीमितिशब्दार्थसबन्धस्तवान् गौरश्व. पुरुषइति । कर्माणिच निर्ममे । धर्माधर्माख्यान्यदृष्टान्यग्निहोत्रादीनिच । सृष्टाच कर्माणि तत्र सस्थाव्यवस्थाश्चकार । इदकर्म ब्राह्मणेनैव कर्तव्य कालेऽमुष्मे च फलाय । अथवा दृष्टार्थामर्यादा सस्था गोप्रचारइहच प्रदेशेनकर्तव्यउदक । सस्यसेकार्थममुष्मिन्ग्रामे नदेय । यावत्तस्माद्ग्रामादस्माभिरयमुपकारोन लब्ध । दृष्टानि च कर्माणि निर्ममे । तत्र यान्यदृष्टार्थानि तानि वेदशब्देभ्योवैदिकेभ्योवाक्येभ्य. । ननु सर्वस्य तेनैव सृष्टत्वात्तस्यैवत्वात्तत्त्वयाद्वेद ससर्ज कर्मानुष्ठानपरिपालनार्थमित्येववक्तव्य वेदसृष्टिश्चवक्ष्यते अग्निवायुरविभ्यश्चेत्यत्रान्तरे । उच्यते । भिन्नप्रदर्शनम् । केचिदाहुरन्यस्मिन्कल्पे वेदास्तेनाधीतास्तेच महाप्रलयेन प्रलीना. पुनरन्यस्मिन् कल्पे सुप्तप्रबुद्धवत्सर्वंप्रथमप्रतिभाति त्वमपठितोयथा कस्यचिच्छ्लोक. प्रतिभाति । भाति च वेदेगौरनुबन्ध्याऽश्वस्तूपरोगोमृगइत्यादिवाक्येभ्य शब्दानुस्मृतिपूर्वक झटिति तानर्थान्स्मृत्वोत्पद्यमानांश्च पदार्थान् दृष्ट्वा तस्यार्थस्यायशब्दः कल्पान्तरे नामासी त्समत्यस्यैवक्रियतामित्युभयवेदशब्देभ्यएव नामानि कर्माणि च सृष्टवान्। अथवा नैववेदा प्रलीयन्ते महाप्रलयेऽपि । योसौपुरुष. केषाचिदिष्टस्तथावेदाआसते । सएवान्तरण्ड ब्रह्माख्यपुरुषनिर्माय वेदानध्यापयामास । एव स ब्रह्मा वेदशब्देभ्य. सर्वंन्निर्मितवान् । यदत्रतत्त्वतदस्माभिरुक्तमेव । अथ पौराणिकीमतिश्चाभ्युच्यते तान्यानि तदर्थानिरुक्त । आदौ जगत्सर्गइत्यर्थः । अथवादौ यानि नामान्यनपभ्रष्टानि न पुनरिदानींतनान्यशक्तिजानि गव्यादीनि पृथक् । यथा शरीरत्वसमुदायरूपमेवंनिर्ममे । किंतर्हि पृथक् ॥ २१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । सर्वेषामिति । नामानि ब्राह्मणइत्यादीनि । कर्माणि याजनादीनि । वेदशब्देभ्योऽधिगम्य निर्ममेव्यवस्थापितवान् । पृथग्विभिन्ना सस्था सस्थानानि द्विपात्त्वादीनि ॥ २१ ॥

(३) कुल्लूक । सर्वेषातु सनामानीत्यादि । सपरमात्माहिरण्यगर्भरूपेणावस्थित सर्वेषांनामानि गोजातेर्गौरिति अश्वजातेरश्वइति । कर्माणि ब्राह्मणस्याध्ययनादीनि क्षत्रियस्य प्रजारक्षादीनि । पृथक्पृथक् यस्य पूर्वकल्पे यान्यभूवन् । आदौ सृष्ट्यादौ वेदशब्देभ्यएवावगम्य निर्मितवान् । भगवता व्यासेनापि वेदमीमासायावेदपूर्विकैव जगत्सृष्टिर्व्युत्पादिता । तथा च शारीरकसूत्र शब्दइति चेन्नात प्रभवात्प्रत्यक्षानुमानाभ्याम् । अस्यार्थ देवतानाविग्रहवत्त्वे वैदिके वज्रादिशब्दे देवतावाचिनि विरोधः स्याद्वेदस्यादिमत्त्वप्रसङ्गादिति चेन्नास्तिविरोध । कस्मादत शब्दादेव जगत प्रभवा-

दुत्पत्तेः प्रलयकालेऽपि सूक्ष्मरूपेण परमात्मनि वेदराशिःस्थितःसइह कल्पादौ हिरण्यगर्भस्य परमात्मनएव प्रथमदे-हिमूर्तेर्मनस्यवस्थान्तरमनापन्नः सुप्तप्रबुद्धस्येव प्रादुर्भवति तेन प्रदीपस्थानीयेन सुरनरतिर्यगादिप्रविभक्तंजगदभिधेयम् तन्निर्मिमीते कथमिदंगम्यते प्रत्यक्षानुमानाभ्यांश्रुतिस्मृतिभ्यामित्यर्थः । प्रत्यक्षंश्रुतिरनपेक्षत्वात् अनुमानंस्मृतिरनुमीय-मानश्रुतिसापेक्षत्वात् । तथा च श्रुतिः एतइति वै प्रजापतिर्देवानसृजतासृग्रमइति मनुष्यानिन्दवइति पितॄंस्तिरःप-वित्रमिति ग्रहानसवइति स्तोत्रविश्वानीति शस्त्रमिति सौभगायेत्यन्याःप्रजाः । स्मृतिस्तु सर्वेषांतु सनामानीत्यादिक्रा मन्वा-दिप्रणीतैव । पृथक्संस्थाश्चेति । लौकिकीश्च व्यवस्थाः कुलालस्य घटनिर्माणंकुविन्दस्य पटनिर्माणमित्यादिकविभागेन निर्मितवान् ॥ २१ ॥

(४) राघवानन्दः । एतइति । प्रजापतिर्देवानसृजतासृग्रमइति मनुष्यानिन्दवइति पितॄंस्तिरःपवित्रमिति ग्रहानसवइति स्तोत्रंविश्वानीति शस्त्रंसौभगाये त्यैताःप्रजास्तथाभूरिति भूमिमसृजदित्यादि श्रुतिमाश्रित्याह सर्वेषांत्विति । नामानि देवोऽयं मनुष्योऽयं इत्यादीनि कर्माणि यजनयाजनादीनि । पृथक्संस्थाः कुलालस्य कम्बुग्रीवादि घट-निर्माणं कुविन्दस्य पटनिर्माणं द्विचतुष्पदाद्याकृतीर्वा निर्ममइत्यन्वयः । पुरश्चक्रे द्विपदःपुनश्चक्रे चतुष्पदइति श्रुतेः । पुरःशरीराणि ॥ २१ ॥

(५) नन्दनः । इदानींतेन सृज्यमानानांभूतविशेषाणांनामकर्मरूपपृथक्करणंकुतस्त्यमित्यपेक्षायामाह सर्वेषामिति । सब्रह्मानामानि देवामनुष्याः पशवइत्यादीनि कर्माणि देवाएवंकुर्वन्तु मनुष्याएवंपशवएवमितिसंस्थाः संस्थानानि रूपाणी-तियावत् देवानामेवंसंस्था मनुष्याणामेवंपशूनामेवमिति । वेदशब्देभ्योमन्त्रार्थवादेतिहासादिपर्यालोचनया निर्ममे ॥ २१ ॥

(६) रामचन्द्रः । सर्वेषामिति । सब्रह्मा सर्वेषांप्राणिनांब्राह्मणादीनांवर्णानांनामान्येवंपृथक्पृथक्कृनिर्ममे । आदौ सृष्ट्यादौ वेदशब्देभ्यो वेदाभ्यासेभ्यः ब्राह्मणोस्य मुखमासीद्बाहूराजन्यः कृतइत्यादिभ्यः श्रुतिभ्योज्ञात्वा पृथक्कर्माणि ब्राह्मणादीनांनिर्ममे पृथक् संस्थांस्थितिंत्रिलोक्याःसंस्थांमर्यादांनिर्ममे ॥ २१ ॥

कर्मात्मनांच देवानांसोऽसृजत्प्राणिनांप्रभुः ॥ साध्यानांच गणंसूक्ष्मंयज्ञंचैव सनातनम् ॥ २२ ॥

(१) मेधातिथिः । कर्मात्मानः शरीरिणः प्राणिनः कर्मसु तत्परामनुष्याउच्यन्ते । तेषामर्थसिद्धये यज्ञमसृजत् । ये ब्रह्मोपासनात्वभिरताः पुत्रपश्वादिफलार्थिनो द्वैतपक्षाश्रितास्तेकर्मानुष्ठानपरत्वात्कर्मात्मानउच्यन्ते । षष्ठ्यपि तादर्थ्येभूतइति तदर्थंयज्ञमसृजदिति गम्यते । देवानांच गणंतदर्थमेवासृजत् । तंकर्मात्मानचेत्ययमदेशो यः पठितः । तस्य देशेदेवानामित्यतोनन्तरंयज्ञंससर्ज । अग्निरग्नीषोमाविन्द्राग्नीइत्यादियज्ञसिद्ध्यर्थेदेवानांगणमसृजत् । तथा साध्या-नांदेवानांगणमित्यनुपज्यते । भेदेनोपादानमहविर्भाक्त्वात्तेषांस्तुतिभाजएव तेकेवलम् । यत्र पूर्वे साध्याः सन्तिदेवाइति । साध्यावै नाम देवाइति । साध्यावैनाम देवाआसन् । अथवा ब्राह्मणपरिव्राजकवत् । सूक्ष्मंमरुतोरुद्राङ्गिरसइत्येतदपेक्षया साध्यगणः सूक्ष्मः । साध्यग्रहणंचान्यासामप्यहविःसंबन्धिनीनांदेवतानांवेनोस्तुनीतिरित्यादीनांप्रदर्शनार्थम् । अन्ये तु कर्मात्मनांदेवानांप्राणिनामिति समानाधिकरणानिमन्यन्ते । कर्माणि आत्मा स्वभावप्रतिलम्भोयेषांते कर्मात्मानः । यागा-दिकर्मनिवर्तनपरत्वात् प्रधानतयावा कर्मात्मानः । काश्चिद्देवतायागादिकर्मण्येव स्वरूपतइतिहासेश्रूयन्ते यथेन्द्रोरुद्रोविष्णु-रिति । अन्यासांतु यागएवदेवतात्वन स्वरूपतः अक्षाग्रावाणोरथाङ्गानि । नहि यथा भारते इन्द्रादीनांवृत्रादिभिरसुरैर्युद्धादि कर्मऽश्रूयते तथाक्षादीनांवर्ण्यते । अस्तिचसूक्तहविःसंबन्धेतेषामपिदेवतात्वम् । अक्षाणां प्रावेपामाइति ग्राव्णाम्प्रेतेवद-न्त्विति । वनस्पतेवीड्वङ्गइतिरथाङ्गानाम् । अतएव प्राणिनामिति । द्विविधाहि देवताः । प्राणवत्यस्तद्रहिताश्च । यथेन्द्रादयः

पुरुषविग्रहा प्राणवन्त पुराणेवर्ण्यन्ते। नाक्षादयइतिहासदर्शना।अतश्चायसर्वं सर्गादिप्रपञ्च। चशब्दश्चात्र द्रष्टव्य। प्राणिनामप्राणिनामपि निरुक्तदर्शनेऽपि द्विविधा देवता। अश्वामानोमित्रइति। शकुनि कनिक्रददिति। गावआगावो अग्मन्निति। एता प्राणवत्य। प्राणाउक्ता। सनातनग्रहणयज्ञविशेषणपूर्वकल्पेऽपि यज्ञस्यभावात्प्रवाहनित्यतया नित्यत्वम् ॥ २२ ॥

(२) **सर्वज्ञनारायण** । कर्मात्मनामिति। कर्मात्मनादेवदेहहेतुरूपकर्मयुक्तात्मनादेवाना ये कर्मणा देवत्वप्रानुवन्ति तेषाकर्मदेवानागणमसृजत्। ये तु देवसुतत्वेनाजानदेवास्तेदेवैरेव सृज्या। तथा प्राणिनाम येषा पितृयक्षादीनागण तथा साध्यानापूर्वकल्पदेवानागण यज्ञयज्ञकर्माभिमानिनपुरुषम् ॥ २२ ॥

(३) **कुल्लूकः** । कर्मात्मनाच देवानामित्यादि। सब्रह्मा देवानागणमसृजत्। प्राणिनामि द्रादीना कर्मण्यात्मा स्वभावोयेषातेषामप्राणिनाच ग्रावादीनादेवानासाध्यानाच देवविशेषाणासमूहंयज्ञचज्योतिष्टोमादिक कल्पान्तरेऽप्यनुमीयमानत्वान्नित्य साध्यानाच गणस्य पृथग्वचनसूक्ष्मत्वात् ॥ २२ ॥

(४) **राघवानन्द** । सर्वभूतानि निर्ममइत्युक्तासृष्टिविवृण्वन् विराट्सृष्टिमाह कर्मात्मनामिति दशभि। कर्मात्मना कर्मणैव प्राप्तदेवत्वाना ये कर्मणादेवत्वमायान्तीति श्रुते। कर्मणीयज्ञादे स्वरूपनिर्वाहकत्वेन वा अमुकस्य देवतायै इदनममेति त्यागोद्देश्यत्वात् प्राणिनामध्ये सूक्ष्ममस्मदाद्यदृश्यरूपदेवानागणमसृजत्। तथा साध्यानांगणयज्ञकर्म सनातनवैदिकम् कर्मब्रह्मोद्भवविद्धीति स्मृतेरवश्यफलदत्वात् ॥ २२ ॥

(५) **नन्दन** । अथलोकतन्त्रप्रवर्तकभाषाभिमानिनीनादेवतानासृष्टिचतुर्भि श्लोकैराह कर्मेति। प्राणिनामर्थप्राप्त्यर्थार्जनादीनि स्वभावप्राप्ता याहारनिद्रादीनि च यानि कर्माणि तदभिमानिनोदेवा कर्मात्मान कर्मनिर्वर्त्यफलाभिमानिनस्तुदेवा साध्यास्तेषामुभयेषासूक्ष्मसशयितगणतथा सनातनमादिकालप्रवाहरूपेण नित्ययज्ञयज्ञाभिमानिनीचदेवतासोऽसृजत् ॥ २२ ॥

(६) **रामचन्द्र** । कर्मेति॥ समभु हिरण्यगर्भ कर्मात्मनागणमसृजत् च पुन प्राणिनागणमसृजत् साध्यानागणमसृजत् सनातनमविनाशसूक्ष्ममतीन्द्रिययज्ञमपूर्वचैवासृजत् ॥ २२ ॥

अग्निवायुरविभ्यस्तु त्रयब्रह्म सनातनम् ॥ दुदोह यज्ञसिद्ध्यर्थमृग्यजु सामलक्षणम् ॥ २३ ॥

(१) **मेधातिथि** । त्रिस्रएव देवताअग्निप्रभृतयइति नैरुक्ता सत्यप्यभिधाननानात्वे। अतस्तेनदर्शनेननोच्यते। एताभ्यस्तिसृभ्योऽग्निप्रभृतिभ्योदेवताभ्यस्त्रयीप्रादुरभूत्। त्रयमृग्यजु सामलक्षणंब्रह्म वेदाख्ययुद्दोह। द्विकर्मकोऽयधातु प्रधानकर्म त्रयमप्रधानेनद्वितीयेन कर्मणा भवितव्यम्। नच तदस्ति। अत पञ्चम्येवेयमिति मन्यामहे। अग्न्यादिभ्यो दुदोहाक्षारयदभावयत्। कथ पुनरग्न्यादिभ्योवर्णात्मा शब्दोम त्रवाक्यानि ब्राह्मणवाक्यानिच भवेयु। किंनोपपद्यते। कशक्तीरदृष्टाअसतीर्वक्तुमर्हति। नाख्यातार्थोविकल्पयितुयुक्त। पञ्चमी तर्हि किमर्थं दुहियाचीतिद्वितीयया भवितव्यम्। किच दृष्टप्रमाणविरोधी प्रागवृत्तोऽर्थउच्यमानोमनस परितोषमाधत्ते प्रामाणिकानापरिव्हतोविरोध। स्वरूपपरत्वाश्रयणेनैषामागमानामृग्वेदएवाग्नेरजायत यजुर्वेदोवायो सामवेदआदित्यादिति। अग्न्यादयोऽपिदेवताऐश्वर्यभाजोनिरतिशयशक्तिश्च प्रजापतिरतत्रकानामानुपपत्ति। अस्मिन्दर्शनेपञ्चम्यपिविवक्ष्या। अत कारकाणि कथितान्यत्रापादानसज्ञेत्यपादानविवक्षायाभाष्ये समर्थितानि। अन्यदर्शने कथचतुर्थीतावद्युक्तैव। अर्थवादाश्चैते तत्र द्वितीयकर्मात्मैव प्रजापतिरात्मानदुदोह। दोहनचाध्यापनपरसक्रान्तिसामान्येन। अथापिपञ्चमी तत्राप्याग्नेयाप्रब्राआदावृग्वेदेऽतोऽग्नेरजायते मु-

च्यतेयजुर्वेदेऽपिइषेत्वोर्जेत्वेति । इडन्नंतन्मध्यस्थानत्वाद्वायुना वर्षदानेन क्रियते । ऊर्क्प्राणः स वायुरेव । अत आदितो-वायुकार्यसंबन्धाद्वायोरित्युपमा । अथवाध्वर्यवमार्त्विज्यं बहुप्रकाराश्चेष्टाश्च सर्वावायोरित्यनेन सामान्येन वायोर्जन्म यजुर्वेदस्यानधिकारस्यसामगीत्ययोग्यत्वादुत्तमाध्ययनानि सामान्युत्तमस्थानश्चादित्यइति ॥ २३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अग्निवाय्विति । अयंब्रह्म वेदत्रयंदुदोहान्तर्धृतमाकृष्टवान् ॥ २३ ॥

(३) कुल्लूकः । अग्निवायुरविभ्यस्त्वित्यादि । ब्रह्म ऋग्यजुःसामसञ्ज्ञवेदत्रयं अग्निवायुरविभ्यआकृष्टवान् सनात-ननित्यम् । वेदापौरुषेयत्वपक्षएव मनोरभिमतः । पूर्वकल्पे ये वेदास्तएवपरमात्ममूर्तेर्ब्रह्मणःसर्वज्ञस्य स्मृत्यारूढाः । तानेव कल्पादौअग्निवायुरविभ्यआचकर्ष । श्रौतश्चायमर्थोन शङ्कनीयः । तथा च श्रुतिः अग्नेर्ऋग्वेदोवायोर्यजुर्वेदआदित्यात्साम-वेदइति । आकर्षणार्थत्वाद्दुहिधातोर्नाग्निवायुरवीणामकथितकर्मता किन्त्वपादानतैव यज्ञसिद्ध्यर्थत्रयींसंपाद्यत्वात् यज्ञा-नांआपीनस्थक्षीरवद्विद्यमानानामेव वेदानामभिव्यक्तिप्रदर्शनार्थम् । आकर्षणवाचकोगौणोदुहिःप्रयुक्तः ॥ २३ ॥

(४) राघवानन्दः । अग्निवायुरविभ्यइति । अग्नेर्ऋग्वेदोवायोर्यजुर्वेद आदित्यात्सामवेदइतिश्रुतेः । ब्रह्म वेदंसना-तनंनित्यं विसदृशक्रमराहित्यात् यथापूर्वमकल्पयदिति श्रुतेः । सुप्तप्रबुद्धस्येवाविर्भावाच्च यज्ञसिद्ध्यर्थं आध्वर्यवौद्गा-त्रादिभेदेनैव यज्ञःसिध्यतीति दुदोहादित्यादिद्वाराविश्वकारान्यथा वेदस्यकर्त्रानन्त्यप्रसङ्गात् ॥ २३ ॥

(५) नन्दनः । अग्निवायुरविचक्षुश्रुतेभ्यइत्यर्थः । ब्रह्म वेदाभिमानिनींदेवतांदुदोह प्रादुष्कृतवान् । तदुक्तंबह्वृच ब्राह्मणे ऋग्वेदएवाग्नेरजायत यजुर्वेदोवायोः सामवेदआदित्यादिति ॥ २३ ॥

(६) रामचन्द्रः । अग्निरिति । सनातनंब्रह्मत्रयवेदत्रयमग्निवायुरविभ्यो दुदोह यज्ञसिध्यर्थम् । कीदृशंब्रह्म ऋग्यजुःसा-मलक्षणं अग्नेः सकाशात् ऋग्वेदः वायोः सकाशाद्यजुर्वेदः रवेः सकाशात्सामवेदइति निर्ममे निर्मितवानितिसिद्धम् ॥ २३ ॥

कालंकालविभक्तीश्च नक्षत्राणि ग्रहांस्तथा ॥ सरितःसागराञ्छैलान्समानि विषमाणि च ॥ २४ ॥

(१) मेधातिथिः । धर्मसामान्यादाह । द्रव्यात्मा कालोवैशेषिकाणांक्रियारूपोऽन्येषामादित्यादिगतिमतानआवृ-त्तिमान् । कालविभक्तयोविभागामासर्त्वयनसंवत्सराद्या । नक्षत्राणि कृत्तिकारोहिण्यादीनि । ग्रहाआदित्यादयः । सरितो-नद्यः । सागराःसमुद्राः । शैलाःपर्वताः । समानि स्थलान्येकरूपाभूभागाः खातप्रदरवर्जिताः । विषमाणिआरोहावरोहवन्ति ॥ २४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । कालमिति ॥ कालसामान्यकालात्मानं पुरुषं कालविभक्तीः कालविभागकल्पाद्यभिमा-निदेवताः नक्षत्राण्यश्विन्यादीनि समानि समस्थानानि विषमाणि विषमस्थानानि ॥ २४ ॥

(३) कुल्लूकः । कालंकालविभक्तीश्चेत्यादि । अत्रससर्जेत्युत्तरश्लोकवर्तिनी क्रिया संबध्यते । आदित्यादिक्रि-याप्रचयरूपकालंकालविभक्तीर्मासर्त्वयनाद्याः नक्षत्राणि कृत्तिकादीनि ग्रहान्सूर्यादीन् सरितोनदीः सागरान्समुद्रान् शैला-न्पर्वतान् समानि समस्थानानि विषमाणि उच्चनीचरूपाणि ॥ २४ ॥

(४) राघवानन्दः । कालमादित्यक्रियाप्रचय कालविभक्तीर्मासर्त्वयनाद्याः समानि एकाकारस्थानानि मनुष्या-न् विषमाणीति देवादितिरश्चः ॥ २४ ॥

(५) नन्दनः । चन्द्रादित्याश्विन्यादिग्रहनक्षत्रस्पन्दनः सामान्यलक्षणः कालः । कालविभक्तिसृष्टित्वादिरव-यवः । नक्षत्राणि कृत्तिकादीनि । ससर्जेति वक्ष्यमाणत्वेन संबन्धः । एताआन्तरिक्ष्योदेवताः । सरिदादयोभौम्याः ॥ २४ ॥

(६) रामचन्द्रः । कालमिति । युग्मसब्रह्माचेमाःप्रजाःस्रष्टुमिच्छंस्तदापूर्वमिमांसृष्टिंससर्ज कालादिसृष्टिंससर्ज

तद्यथापूर्वंकालंकालात्मकसंवत्सररूपं कालमसृजत् च पुनः कालविभक्तीःकालस्य विभागांश्च षडृतून् अयनादींश्च पुनः नक्षत्राणि अश्विन्यादीनि तथा नवग्रहांश्च सूर्यादीनससर्ज सरिदादींश्चससर्ज ॥ २४ ॥ २५ ॥

तपोवाचंरतिंचैव कामंच क्रोधमेव च ॥ सृष्टिंससर्ज चैवेमांस्रष्टुमिच्छन्निमाः प्रजाः ॥ २५ ॥

(१) **मेधातिथिः** । रतिर्मनसः परितोषः । कामोऽभिलाषोमन्मथोवा । अन्यत्प्रसिद्धम् । एवमादिकांसृष्टिंससर्ज मामत्रश्लोके पूर्वा च या सृष्टिरुक्ता । इमाःप्रजाःस्रष्टुमिच्छन् देवासुरायक्षराक्षसगन्धर्वाद्यास्तदुपकरणंतदात्मधर्मवच्छरीरंध मैचादावसृजदित्यर्थः । अथ केयवाचोयुक्तिः सृष्टिंससर्जेति यएवार्थःसृष्टिंकृतवानिति । सर्वेधातवः करोत्यर्थस्यविशेषाव च्छिन्नेवर्तन्ते पचति पाकंकरोति यजति यागंकरोति । तत्रकुदन्ताद्विशेषेऽवगतआख्यातगतोधातुः करोत्यर्थमात्रमति पादनपरोभवति । तस्मिन्नपिकृतश्चिन्मतिपन्ने पुनःप्रतिपादनेऽनुवाददोषोमाभूदिति कालकादिषुतात्पर्यम् । अथवासृज्य मानविशेषाः प्रमाणावच्छिन्ना सृष्टिःसामान्यसृष्टेः कर्म यथा तपोघंपुष्टइति ॥ २५ ॥

(२) **सर्वज्ञनारायणः** । तपइति । तपोऽनशनादि वाचमक्षरादिकां रतिंकामसुखं कामंरुप्यभिलाषं क्रोधंद्वेषम् इमांसृष्टिंतपआदिकामन्यांच पूर्वोक्तांसृष्टिंससर्ज इमावर्तमाना प्रजास्तत्तद्वारास्रष्टुमिच्छन् ॥२५॥

(३) **कुल्लूकः** । तपोऽवाचमित्यादि । तपःप्राजापत्यादि वाचंवाणीं रतिंचेतःपरितोषं काममिच्छां क्रोधंचेतो विकार इमांएतच्छ्लोकोक्तांपूर्वश्लोकोक्तांच सृष्टिंचकार । सृज्यतइति सृष्टिः कर्मणि क्तिन् । इमाःप्रजावक्ष्यमाणादेवादिकाः कर्तुमिच्छन् ॥ २५ ॥

(४) **राघवानन्दः** । तप्यान्द्रायणादि वाचस्तृत्यादिरूपां रतिंचेतःपरितोषं कामंरूपाद्यभिलाषं क्रोधमाशादे हेतुम् । सृष्टिमिति सृज्यतेइति सृष्टिः । तपआदेर्विशेषणम् सृष्टिंससर्जेति पाकंपचतीति वत् । प्रकृत्यर्थोऽविवक्षितः ॥ २५ ॥

(५) **नन्दनः** । वाचंसरस्वतींतपःप्रभृतयो भूतधर्माभिमानिन्योदेवता इमाः प्रजाः स्रष्टुमिच्छन्नासादेवमनुष्यादी- नांसृष्टिंनित्यर्थमित्यर्थः इमांकर्मात्मनामित्यारभ्यानुक्रान्तांसृष्टिंससर्ज चकार ॥ २५ ॥

कर्मणां च विवेकार्थंधर्माधर्मौ व्यवेचयत् ॥ द्वन्द्वैरयोजयच्चेमाःसुखदुःखादिभिःप्रजाः ॥ २६ ॥

(१) **मेधातिथिः** । धर्माधर्मौव्यवेचयद्विवेकेन पृथग्भावेन व्यवस्थापितवान् अयंधर्मएवायमधर्मएव । ननुच नैवायंविवेकोऽस्ति सन्तिहि कर्माण्युभयरूपाणि धर्माधर्मात्मकानि यथा दुःशबलानि वैदिकानि कर्माणि हिंसासाधन- कत्वात् यथाज्योतिष्टोमलरूपेण धर्मोहिंसाङ्गत्वात्त्वधर्मइति अतआह कर्मणांतु विवेकाय । कर्मशब्देनात्रप्रयोगः कर्मणामनुष्ठानमुच्यते । सएव पदार्थोऽन्यथाप्रयुज्यमानोविपरीतलभावोभवति । धर्मःसन्नधर्मरूपतामापद्यतेऽधर्मोधर्मत्वम् । तथा हिंसैव हिंसाबहिः प्रयुज्यमानाअधर्मः सः-नहिंस्यात्सर्वभूतानीतिप्रतिषेधगोचरत्वात् । अन्तर्वेदिकृताअग्नीषोमीयेधर्मो- विधिलक्षणत्वात् । एवतयोर्धर्मस्तदेवतु दम्भेनासमर्थेनवाक्रियमाणमधर्मः । एवंदेवरगमनं स्त्रीणामधर्मोगुरुनियुक्ता- नांपुत्रार्थिनीनांघृताक्ताद्यनुग्रहेणधर्मः । अतः स्वरूपैकत्वेऽपि प्रयोगभेदाद्धर्माधर्मव्यवस्था । एकत्वंच प्रमाणान्तरदृश्यातु- स्वरूपभेदएव । अथच कर्मफलेषु कर्मशब्दः कारणे कार्योपचारात् । तेनैतदुक्तंभवति कर्माणित्यवेचयत्कर्मफलविभागा- य । कः पुनः कर्मणांफलविभागोऽतउक्तंद्वन्द्वैरयोजयत्सुखदुःखादिभिः । धर्मस्यफलंसुखमधर्मस्यदुःखम् । अतउभयका- रिणोद्वन्द्वैर्योज्यन्ते धर्मकारित्वात्सुखेनाधर्मकारित्वाद्दुःखेन । द्वन्द्वशब्दोऽयरूढ्या परस्परविरुद्धेषु पीडाकरेषु वर्ततेशीतो-

(२५) तपोवाच=तपोबलं (ख)

ण्यवृष्ट्यातपक्षुत्सौहित्यादिषु । आदिग्रहणंसामान्यविशेषभावेनज्ञेयम् । केवलौ सुखदुःखशब्दौ स्वर्गनरकयोर्वाचकौ निरतिशयानन्दपरितापवचनौवा ।'-विशेषस्वर्गग्रामपुत्रपश्वादिलाभस्तदपहारश्चादिशब्दस्यविषयः । कर्मणांपूर्वमुत्पत्तिरुक्ताऽनेनतेषामेवप्रयोगविभागः फलविभागश्चप्रजापतिनाकृतइतिप्रतिपाद्यविवेकः ॥ २६ ॥

(२) **सर्वज्ञनारायणः** । कर्मणामिति । कर्मणांकार्याणामकार्येभ्योविवेकार्थंधर्माधर्मसाधने कर्मणी व्यवेचयत् द्वन्द्वैरन्योन्यविरुद्धरूपतया सदा युग्मनयैव बुद्धिसन्निहितैः सुखदुःखकामक्रोधादिभिः इमाःप्रजाःसृष्टाःअयोजयत् ॥ २६ ॥

(३) **कुल्लूकः** । कर्मणांचेति । धर्मोयज्ञादिः सच कर्तव्यः अधर्मोब्रह्मवधादिः सनकर्तव्यः इतिकर्मणांविभागाय धर्माधर्मौव्यवेचयत् पृथक्त्वेनाभ्यधात् । धर्मस्य फलसुखं अधर्मस्य फलंदुःखं धर्माधर्मफलभूतैर्द्वन्द्वैःपरस्परविरुद्धैःसुखदुःखादिभिरिमाःप्रजाःयोजितवान् । आदिग्रहणात् कामक्रोधरागद्वेषक्षुत्पिपासाशोकमोहादिभिः ॥ २६ ॥

(४) **राघवानन्दः** । सृज्यमानकारणमाह कर्मणामिति । अश्वमेधादिर्धर्मकारणंब्राह्मणवधाद्यधर्मकारणमिति कर्तव्याकर्तव्यार्थंव्यवेचयत् विवेकेनोक्तवान् । द्वन्द्वैःसुखदुःखाद्यैः ॥ २६ ॥

(५) **नन्दनः** । इदंकार्यमिदंवर्ज्यमिति ज्ञानंविवेकः । तदर्थं धर्माधर्मौ व्यवेचयदसंकीर्णरूपौ कृतवान् । इमाः प्रजाः सुखदुःखादिभिर्द्वन्द्वसृष्टैर्योजितवान् ॥ २६ ॥ २७ ॥'

(६) **रामचन्द्रः** । कर्मणामिति । ब्राह्मणादीनांविवेकाय ब्राह्मणस्य इदंकर्म क्षत्रियस्य इदंकर्मेति विवेकाय धर्माधर्मौ व्यवेचयत् व्यचारयत् । च पुनः इमाःप्रजाःद्वन्द्वैःसुखदुःखादिभिःअयोजयत् समयोजयत् ॥ २६ ॥

अण्व्योमात्राविनाशिन्योदशार्धानांतु याःस्मृताः ॥ ताभिःसार्धमिदंसर्वंसंभवत्यनुपूर्वशः ॥ २७॥

(१) **मेधातिथिः** । उपसंहारोऽयम् । दशार्धानांपञ्चानांमहाभूतानां या अण्व्यःसूक्ष्मामात्राअवयवास्तन्मात्रा स्ताविनाशिन्यः परिणामधर्मित्वात् स्थौल्यप्रतिपत्त्याविनाशिन्यउच्यन्ते ताभिः सार्धमिदंजगत्सर्वसम्भवत्युत्पद्यते । अनुपूर्वशः क्रमेण । सूक्ष्मात्स्थूलंस्थूलात्स्थूलतरम् । यादृशोवाक्रमउक्तःप्राक् ॥ २७ ॥

(२) **सर्वज्ञनारायणः** । अण्व्यइति । दशार्धानांपञ्चानांभूतानांया अण्व्यःसूक्ष्मामात्राः अवयवाः विनाशिन्य. प्रागस्वप्रकृतिलयास्तन्मात्ररूपास्ताभिःसार्धंविश्वकारणोत्पत्तिक्रमेण संभवति ॥ २७ ॥'

(३) **कुल्लूकः** । अण्व्योमात्राइति । दशार्द्धानांपञ्चानांमहाभूतानांयाःसूक्ष्माःपञ्चतन्मात्ररूपाविनाशिन्यः पञ्चमहाभूतरूपतया विपरिणामिन्यः ताभिःसहउक्तवक्ष्यमाणंचेदंसर्वमुत्पद्यते । अनुपूर्वशःक्रमेण सूक्ष्मात्स्थूलंस्थूलात्स्थूलतरमित्यनेन सर्वगतेऽप्रलगोमानससृष्टिः कदाचित्तत्त्वनिरपेक्षास्यादितीमांशङ्कामपनिनीषन्तद्द्वारेणैवेयंसृष्टिरिति मध्ये पुनःपूर्वोक्तंस्मारितवान् ॥ २७ ॥

(४) **राघवानन्दः** । अपएव ससर्जादावित्यत्रोक्ता । अपोऽनुवदन्तासां सर्वोपादानत्वमाह अण्व्यइति । दशार्धानांपञ्चानां अपञ्चीकृतानां आपएवेदमग्रआसुरित्याद्यपूशब्दवाच्यानां जगल्लक्षणकार्यं प्रत्युपादानकारणानां अण्व्यः सक्ष्मामात्राः मीयन्तेअमू विनाशिन्यः जनितत्वात् ताभिश्च सार्धंइदंचैतन्यं हिरण्यगर्भादिस्थावरपर्यन्त अनुपूर्वशःहिरण्यगर्भाण्डादिक्रमेण जगद्भवेत्यर्थः । तत्र ताभ्योऽपञ्चीकृतभूतमात्राभ्योऽन्तःकरणचतुष्टयंइन्द्रियदशकंप्राणपञ्चकञ्च समष्टिव्यष्टिरूपंपुनस्ताभ्यः पञ्चीकृताभ्यः चतुर्दशभुवनानि ब्रह्माण्डं जरायुजाण्डजस्वेदजोद्भिज्जचतुर्विधस्थूलशरीरं भोग्य-

(२७) सार्धं=विश्वं (च)

चान्नपानादिकंभवतीति । वेदान्तप्रक्रियातत्रापञ्चीकृतानि परस्पराप्रविष्टानि पञ्चीकृतानि तु पञ्चभूतानि दशधाकृतानि स्वेतराविभक्तार्धभागेषु स्वस्याष्टमांशप्रवेशात् ॥ २७ ॥

(६) रामचन्द्रः । अण्व्यइति । दशार्धानां पञ्चतन्मात्राः याःअविनाशिन्यःमात्राःविषया.ता.मात्राःअण्व्यः सूक्ष्माःस्मृता. तु पुनःताभिःसार्द्धसर्वंइदविश्वंअनुपूर्वशः क्रमशःसम्भवति उत्पद्यते ॥ २७ ॥

यंतु कर्मणियस्मिन्सन्ययुङ्क्तप्रथमंप्रभुः ॥ सतदेव स्वयंभेजें सृज्यमानः पुनःपुनः ॥ २८ ॥

(१ (मेधातिथिः । अस्यायमर्थः । यद्यपि प्रजापतिरीश्वरो भूतस्रष्टा शक्नोति यथेच्छंप्राणिनः स्रष्टुं तथापि न पूर्वकल्पकृतानि कर्माण्यनपेक्ष्य प्राणिनः सृजति येन यादृशपुराकल्पे कर्म कृतंतत्कर्माक्षिप्तायांजातौतंजनयति प्रजात्यन्तरेशुभेन कर्मणा तत्फलोपभोग्यायांदेवमनुष्यादिजातौ जनयति विपरीतेन तिर्यक्प्रेतादिषु । यथैवभूतेन्द्रियगुणाःकल्पादौ प्रकृतिस्था उद्भवन्ति एवंकर्माण्यपि प्रलये स्वप्रकृतिस्थानि पुनरुद्भवन्ति सर्गादौ । ततः शेषेणेत्येपन्यायस्तत्राप्यस्त्येव । यदि तर्हिकर्मापेक्षोत्पत्तिः कप्रजापतेरैश्वर्यमुपयोगि कीदृशंवासापेक्षस्यैश्वर्यं तस्मिन्नसतिजगतउत्पत्तेः । कथमनुपयोगः नतमन्तरेण स्थित्युत्पत्तिप्रलयाः सन्तिनित्यत्वात्तस्यतत्कर्मणि कारणं तदिच्छापि प्रकृतिपरिणामश्च । एतस्याः कारणसामग्र्याइदंजगदुत्पद्यते तिष्ठति प्रलीयतेच । सापेक्षस्याप्यैश्वर्येन विहन्यते यथेह राजादिरीश्वरोभृत्यादीन्फलेनयोजयेदेवमेवादिकर्मानुरूपेणैव योजयति नचानीश्वरः । ननुनास्यश्लोकस्यायमर्थः प्रतीयते । किंतर्हिप्रतीयते । विधातुरेव प्राणिनां कर्मविनियोगे स्वातन्त्र्यम् । सयप्राणिनंप्रथमं सर्गादौयस्मिनकर्मणि हिंसात्मके तद्विपरीतेवान्ययुङ्क्त सतदेव कर्मभजतेकरोति न पित्रादेरनुशासनमपेक्ष्य स्वेच्छयान्यथाप्रवर्तते । किंतर्हि प्राक्प्रजापतिनियोगवशात्साध्वसाधुवाप्रथमन्यानुशासननिरपेक्षोऽनुतिष्ठति । सृज्यमानः पुनर्जायमानः कल्पान्तरेऽस्मिन्नेव वा कल्पे प्रजापतिरेव क्षेत्रज्ञांस्तत्कर्तृत्वेननियुङ्क्ते । अतस्तन्नियोगमेवानुवर्तमानाः प्राचीनंशुभमशुभंवाकर्मकुर्वन्ति । तदुक्तम । कर्तृत्वंप्रतिपद्यन्तेअनीशाःस्वेषु कर्मसु । महेश्वरेण प्रेर्यन्तेशुभेवायदिवाशुभइति । अज्ञोजन्तुरनीशोऽयमात्मनः सुखदुःखयोः । ईश्वरप्रेरितोगच्छेत्स्वर्गंवाश्वभ्रमेववा । उच्यते । एवंसति कर्मफलसंबन्धस्त्यक्तः स्यात् पुरुषकारानर्थक्यंच स्यादग्निहोत्रादिकर्मांशुपदेशो ब्रह्मोपासनाश्च व्यर्थाःप्रसज्येरन् । यएवेश्वरस्वरूपाऽनभिज्ञास्तएव दृष्टादृष्टार्थेषु कर्मसु प्रवर्तेरन् । ये तु तदधीनकर्तृत्वभोक्तृत्वंच मन्यन्ते तेषांसर्वत्राप्रवृत्तिप्रसङ्गः । कृतमपि न तत्कर्म फलति अकर्तारोऽपि भोक्ष्यामहइतिमन्यमानाउदासीरन् नच व्याधिरिवापथ्याद्विदुषांबलादिच्छोपजायते कर्तृत्वईश्वरप्रेरणया । अथ कर्मफलसृष्ट्या तदिच्छा निश्चिता अस्मात्कर्मणइदंकर्तृफलंभवतीति । नतर्हि यंतुकर्मणीत्येतदपिशास्त्रादेव नियोगः प्रतिपत्तव्यः । तस्माद्यंपुरुषंप्रभुः प्रथमंन्ययुङ्क्तानादौ संसारे प्रथमंवर्तमानापेक्ष्यनियोक्तृत्वंचास्यसर्वभावेषुदिक्कालनिमित्तकारणत्वात् । अन्ये तु व्याचक्षते । जात्यन्तरापन्नस्यात्मनोनपूर्वजातिसंस्कारापेक्षा अतः स्वभावानुवृत्तिः यंजातिविशेषं यस्मिन्कर्मणि नियुक्तवान् पत्वधादौ स सिंहादिजातीयआत्मासंपन्नोमनुष्यत्वेमार्दवमभ्यस्तमपि हित्वा जातिधर्मंप्रतिपद्यते । अन्येनानुपदिष्टमपि स्वाभाव्यात्प्रजापतिप्रज्ञानकर्माणिवल्गन्तिप्रागभ्यासजात्यन्तरगतस्यैतिरमाग्यन्तीतिप्रदर्शितंभवति । एतदेवविस्तारयति ॥ २८॥

(२) सार्वज्ञनारायणः । अणूनांनित्यत्वपक्षेनिरस्यति यत्विति । ययज्जातीय यत्कर्मण्यन्नभक्षणायशनादिरूपे कर्मणि न्ययुङ्क्त सतज्जातीयस्तदेव तज्जातीयं कर्म स्वयतेनाप्रेरितोभेजे ॥ २८ ॥

---

(२८) यंतु=यत्तु (ग, घ.)

(३) कुल्लूकः । यंतुकर्मणीति । सप्रजापतिर्यंजातिविशेषंव्याघ्रादिकंयस्यांक्रियायांहरिणमारणादिकायांसृष्ट्यादौ नियुक्तवान् सजातिविशेषःपुनःपुनरपि सृज्यमानः स्वकर्मवशेन तदेवाचरितवान् । एतेन प्राणिकर्मसापेक्षंप्रजापतेरुत्तमाधमजातिनिर्माणंन रागद्वेषाधीनमिति दर्शितम् । अतएव वक्ष्यति यथा कर्मतपोयोगात्सृष्टस्थावरजङ्गममिति ॥ २८॥

(४) राघवानन्दः । कर्मपूर्वप्रज्ञयोर्हेतुतामाश्रित्याह यमिति । यंब्राह्मणादिं यस्मिन्याजनादौ तथा यंव्याघ्रादिं यस्मिन्हिंसादौ प्रथमंन्ययुङ्क्त सतदेव कर्म स्वयंभेजे । किंभूतः पुन.पुनःसृज्यमानः ॥ २८ ॥

(५) नन्दनः । नकेवलंसुखदुःखादिभिर्द्वन्द्वैः प्रजाब्रह्मा योजितवान्किंतु तद्धेतुभूतैः कर्मभिरपीत्याह यंतु कर्मणीति । प्रभुरीश्वरः प्रथमंगर्भनिषेककाले यंदेहिनं यस्मिन्कर्मण्ययुङ्क्तअयोजयत्सदेही तदेवेश्वरनियुक्तमेव कर्म स्वयंअनन्यापेक्षयाभेजेन केवलमेकस्मिन्नेवजन्मनीश्वरनियुक्तंकर्म देही भजतेऽपितु सर्वस्मिन्नपि जन्मनि तस्मिन्निषेककाले नियुक्तंभजतइत्युक्तं सृज्यमानः पुनः पुनरिति ॥ २८ ॥

(६) रामचन्द्रः । यमिति । सप्रभुःसमर्थःयस्मिन्कर्मणि यंपुरुषंप्रथमंप्रथमतः न्ययुङ्क्त संयुक्तमकरोत् पुनःपुनः सृज्यमानःसन्सःजातिविशेषस्तदेव कर्म जन्मान्तरकर्म स्वयंभेजेभजतीत्यर्थइतिसिद्धम् ॥ २८ ॥

हिंस्राहिंस्रे मृदुक्रूरे धर्माधर्मावृतानृते ॥ यद्यस्य सोऽदधात्सर्गे तत्तस्य स्वयमाविशत् ॥ २९ ॥

(१) मेधातिथिः । हिंस्रंपरप्राणवियोगकरंसर्पसिंहहस्त्यादि । तद्विपरीतमहिंस्रंरुरुपृषतादि । मृदुपेशलमनायासम् । क्रूरंकठिनं परदुःखोत्पादनात्मकम् । अन्यत्प्रसिद्धम् । यदेतद्विशःप्रसिद्धंकर्म जातंततोयस्ययदेवअदधाद्दत्तवान्कल्पितवान् प्रजापतिः सर्गे सृष्ट्यादौ पूर्वकर्मानुरूप्यमवेक्ष्य तत्कर्मसत्सृष्टः प्राणी स्वयमाविशत्प्रतिपद्यते । भूतकालता न विवक्षिता । आद्यत्वेऽपि जातिधर्मस्यानुपदिष्टस्य स्वयंप्रतिपत्तिदर्शनात् । अत्रदृष्टान्तः ॥ २९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । नकेवलं तादृशमेवकर्म किंतुधर्माधर्मसाधने अप्येवमित्याह हिंस्राहिंस्रेरिति । हिंस्रंकर्मव्याघ्रादेः अहिंस्रंशशादेः मृदु दुःखाजनकंक्रूरंदुःखजनकं धर्माधर्मौ धर्माधर्मसाधने कर्मणी आत्मप्रतिकूले ऋतंसत्यंस्वर्गादिहेतुः अनृतंमिथ्या यद्यस्य सोऽदधात् व्यदधात् कर्तव्यतया सर्गे सर्गादौ तत्तज्जातीयंसतज्जातीयःस्वयमीश्वरेच्छांविना प्राविशत्प्राप्नोति ॥ २९ ॥

(३) कुल्लूकः । एतदेव प्रपञ्चयति हिंस्राहिंस्रेत्यादि । हिंस्रंकर्म सिंहादेःकरिमारणादिकं अहिंस्रंहरिणादेः मृदु दयाप्रधानंविप्रादेः क्रूरंक्षत्रियादेः धर्मोयथा ब्रह्मचार्यादेःगुरुशुश्रूषादिः अधर्मोयथा तस्यैव मांसमैथुनसेवादिः । ऋतंसत्यंसच्च प्रायेण देवानां अनृतमसत्यंतदपि प्रायेण मनुष्याणां तथा च श्रुतिः सत्यवाचोदेवाअनृतवाचोमनुष्याइति तेषांमध्ये यत्कर्म सप्रजापतिः सर्गादौ यस्याधारयत्सृष्ट्युत्तरकालमपि ससेदव कर्म प्राक्तनादृष्टवशात्स्वयमेव भेजे ॥ २९ ॥

(४) राघवानन्दः । तथाहिंस्राहिंसनं अहिंस्रंतद्भिन्नमृदु मार्दवं क्रूरंक्रौर्यं संविद्याकर्मणीसमन्वारभेते पूर्वप्रज्ञा चेति विद्याविहितादिचतुर्विधंज्ञानंपूर्वप्रज्ञा पूर्वानुभूतविषयवासनातंगमनागमनशीलिनंशमाचारभेते स्वफलदाने न समनुगच्छतीति श्रुतेरर्थः । स्मृतिरपि । प्रकृतिंयान्ति भूतानि निग्रहःकिंकरिष्यतीत्यत्र प्रकृतिः पूर्वप्रज्ञास्तनपानादिसंस्कारः ॥ २९ ॥

(५) नन्दनः । एतमेवार्थंविशदयति हिंस्रेति । हिंस्राहिंस्रे मृदु क्रूरेरतिच भावप्रधानोनिर्देशः हिंस्राहिंस्रे मार्दवक्रौर्ये

---

(२९) प्राविशत्=माविशेत् (ख, ञ, घ, ज, झ, ड, य)

धर्माधर्मावृतानृतेइत्येवमादिषु शुभाशुभेष्वीश्वरोयत्कर्म यस्य देहिनः सर्गे जन्मन्यदधात्तत्वांस्तत्सदेही स्वयमेवाविशत्कृतवान् ॥ २९ ॥

(६) रामचन्द्रः । हिंस्रेति जन्मान्तरकर्माह भाक्तनकर्मतत्स्वभावमाह । सत्रह्मा यस्य पुंसः यत्स्वभावतत्सर्गे जन्मकाले तस्य अदधात् तत्स्वभाव.स्तर्यहिंस्राहिंस्रेत्याविशत् । तत्र दृष्टान्तमाह ॥२९॥

यथर्तुलिङ्गान्यृतवःस्वयमेवर्तुपर्यये ॥ स्वानि स्वान्यभिपद्यन्ते तथा कर्माणि देहिनः ॥ ३० ॥

(१) मेधातिथिः । अचेतनाअपियथाभावास्तन्मर्यादयैव व्यवस्थितस्वभावा.एवचेतनाअपि पुरुषकृतकर्मसह्यायेन प्रजापतिना कृतांमर्यादां नातिक्रामन्ति यस्यांजातौआतास्तदेव कुर्वन्ति नान्यदिच्छन्तोऽपि शक्नुवन्ति कर्तुम् । ऋतवोवसन्तादयः स्वलिङ्गानिचिन्हानि पत्रफलकुसुमशीतोष्णवर्षादीनि । पर्यये । यस्यर्तोर्यःपर्यायः स्वकार्यावसरस्तस्मिन् स ऋतुस्तंधर्मस्वयमेव प्रतिपद्यते नपुरुषप्रयत्नमपेक्षते । चूतमञ्जर्योवसन्तेस्वयमेव पुष्यन्ति न मूले सलिलसेकमपेक्षन्ते । एवं पुरुषकर्माण्यदृष्टानि । नास्तिसपदार्थो योनकर्मापेक्षते तथाहि वर्षाणांतत्स्वभावोयोवृष्टिप्रदोभवतिच । राजदोषाद्वाप्रदोषाद्वा कदाचिदवग्रहः तस्मात्कर्मशक्तिरेवानपसार्या । वृत्तानुरोधादसकृदनुग्रहणम् । अन्ये तु श्लोकत्रयमन्यन्यथा व्याचक्षते । कर्मशक्तीनांस्वभावनियमोऽनेनोच्यतंइत्याहुः । यत्फलंयस्मिन्कर्मण्याहितंप्रजापतिना सकर्मविशेषः पुनःपुनः सृज्यमानोऽनुष्ठीयमानः स्वयंतत्फलं भजते ददातीत्यर्थः । तेन यागःकृतोयदा फलिष्यति न तदाकिंचिदपेक्षत इति प्रतिपादितंभवति । सर्वाहिस्वकृतावपि मन्त्रिपुरोहितादिवाक्यमपेक्षते नैवयागः । दृष्टस्तु व्यापारस्तेनापेक्ष्यते । दृष्टादृष्टकारणद्वयजन्यत्वात्सर्वस्यकार्यस्यादृष्टान्तरापेक्षानिषिध्यतेतदानीम् । कर्माणीष्टानिष्टफलप्रदानि विधिप्रतिषेधविषयाणि कर्माणि द्विधाउदाहरति हिंस्राहिंस्रेइति । हिंसाप्रतिषिद्धा । तस्यानरकादिफलप्रदाननियमितम् । योब्राह्मणायावगुरेत् योग्रामकायावगुरेत्सशतेनयातयादितिवाक्यशेषेभ्यःसा ततः स्वभावान्न च्यवते।प्रायश्चित्तेषु विशेषवक्ष्यामः। अहिंसंविहितम् । तस्यापिनेष्टफलदानात्स्वभावच्युतिरस्ति । धर्माधर्मयोरेव विशेषायते । विहितंकर्म धर्मः प्रतिषिद्धमधर्मस्तयोर्विशेषाः सत्याऽनृतादयः सत्यंविहितमनृतंप्रतिषिद्धम् । एवंसर्वाणि पूर्वोत्तरपदानि विहितप्रतिषिद्धविशेषप्रदर्शनानि। अव्यभिचरितदृष्टकार्यकारणसंबन्धीनि कर्माणि । दृष्टान्तःयथर्तुलिङ्गनीति । शेषसमानम् ॥ ३० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । यथर्त्विति । ऋतुलिङ्गानि चूतकुसुमादीनि ऋतोः पूर्वतोःपर्ययेऽपगमे स्वयमनादिष्टाएव कर्माणि हिंस्रादीनि ॥ ३० ॥

(३) कुल्लूकः । अत्र दृष्टान्तमाह यथर्त्विति । यथा वसन्तादिऋतवऋतुचिन्हानि चूतमञ्जर्यादीनि ऋतुपर्यये स्वकार्यावसरे स्वयमेवानुवन्ति तथादेहिनोऽपि हिंस्रादीनि कर्माणि ॥ ३० ॥

(४) राघवानन्दः । तेषामावश्यकफलारम्भकत्वे दृष्टान्तोयथेति । यथर्तुवसन्ताद्यृतुमनतिक्रम्य लिङ्गानिऋतुलिङ्गानि वासन्तशारदीयानि फलपुष्पाणिऋतवःवसन्तादयः ऋतुपर्ययेअग्रिमवसन्तादावपि यथा प्रपद्यन्ते तथा स्वस्वकर्माणि देहिनः सृष्ट्यन्तरे प्रपद्यन्तइत्यन्वयः ॥ ३० ॥

(५) नन्दनः । तमेवार्थदृष्टान्तेनस्थापयति यथर्त्विति । ऋतुलिङ्गानि सहकारमल्लिकाकदम्बकुसुमादीनि स्वानि स्वानि कर्माणि स्वस्य स्वस्येश्वरेण विहितानि ॥ ३० ॥

(६) रामचन्द्रः । यथेति । ऋतवः पर्यये ऋतूनांपर्यये प्रत्वन्तेयथा अन्यर्तुलिङ्गानि स्वयमेवभवन्तिकेभिद्नोद्यमानत्वात् तथा देहिनःप्राणिनः कर्माणि भाक्तनानि स्वानि स्वानिअभिपद्यन्ते प्रपद्यन्ते ॥ ३० ॥

लोकानांतु विवृद्ध्यर्थंमुखबाहूरुपादतः ॥ ब्राह्मणंक्षत्रियंवैश्यंशूद्रंच निरवर्तयत्॥ ३१ ॥

(१) मेधातिथिः । पृथिव्यादीनांलोकानांविवृद्ध्यर्थं वृद्धिः पुष्टिर्बाहुल्यंवाब्राह्मणादिषु चतुर्षुवर्णेषु सत्सु त्रयाणांलोकानांवृद्धिः । इतः प्रदानंदेवाउपजीवन्ति । चेतनायागाद्यधिकृताअतस्तैः कर्म कृतमुभौ लोकौ वर्धयति । पुरुषकर्मप्रचोदितादेवाः । आदित्याज्जायते वृष्टिरिति अस्यापि लोकस्य सृष्टिर्वृद्धिः ब्राह्मणादीन्वर्णान्निरवर्तयन्निर्वर्तितवान् । असृजन्मुखबाहूरुपादतः । यथाक्रमं मुखाद्ब्राह्मणं स्वमुखावयवेभ्योदैव्या शक्त्या निर्मितवान् अद्यतनानां सर्वेषांमिथुनसंप्रयोगद्वारेण तत्त्वेभ्यउत्पत्तिदर्शनात् । परमार्थतः स्तुतिरेषावर्णानामुत्कर्षापकर्षप्रदर्शनार्थम् । सर्वेषांभूतानांप्रजापतिःश्रेष्ठस्तस्यापि सर्वेषामङ्गानांमुखंब्राह्मणोऽपि सर्वेषांवर्णानां प्रशस्यतमः । एतेन सामान्येन ब्रह्ममुखादुत्पन्नइत्युच्यतेमुखकर्माध्यापनाद्यतिशयाद्वा मुखतइत्युच्यते । क्षत्रियस्यापि बाहुकर्मयुद्धंवैश्यस्याप्यूरुकर्मपशुरूप रक्षतोगोभिश्चरन्तिभिर्भ्रमणंस्थलपथवारिपथादिषु वाणिज्यायैगमनम् । शूद्रस्य पादकर्मशुश्रूषा ॥ ३१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । लोकानामिति । मुखादिना मुखेन होमादिना ब्राह्मणं क्षत्रेण रक्षयेदित्यादिक्रियाभिस्तैस्तैर्वर्णैर्लोकरक्षणसंवर्तनार्थम् ॥ ३१ ॥

(३) कुल्लूकः । लोकानांत्विति । भूलोकानांबाहुल्यार्थंमुखबाहूरुपादेभ्योब्राह्मणक्षत्रियवैश्यशूद्रान्प्रथक्मनिर्मितवान् । ब्राह्मणादिभिःसायंप्रातरग्नावाहुतिःप्रक्षिप्ता सूर्यमुपतिष्ठते सूर्याद्वृष्टिर्वृष्टेरन्नमन्नात्प्रजाबाहुल्यं । वक्ष्यति च अग्नौप्रास्ताहुतिःसम्यगादित्यमित्यादि । दैव्या च शक्त्या अशादिस्योब्राह्मणादिनिर्माणम् । ब्राह्मणेन विशङ्कनीयः श्रुतिसिद्धत्वात् । तथा च श्रुतिः ब्राह्मणोऽस्य मुखमासीदित्यादि ॥ ३१ ॥

(४) राघवानन्दः । वेदादिष्वधिकारार्थंवर्णानांजनिस्थानस्तत्श्रेष्ठ्यान्याह . लोकानांत्विति । विवृद्ध्यर्थंस्वधर्मानुष्ठानेन विविधप्रकारवृद्ध्यर्थं निरवर्तयत् मुखादिभ्योविप्रादिचतुष्टयंजनितवान् ॥ ३१ ॥

(५) नन्दनः । अथचातुर्वर्ण्याभिमानिनांदेवतानांसृष्टिमाह लोकानामिति । लोकानांप्रजानांविवृद्ध्यर्थंबाहुल्यार्थंनिरवर्तयत् सृष्टवान् । प्रभुरित्यनुवर्तते ॥ ३१ ॥

(६) रामचन्द्रः । मुखबाहूरुपादत लोकानांविवृध्यर्थंब्राह्मणादीनवर्णान्निरवर्तयत्प्रावर्तयत् ॥ ३१ ॥

द्विधा कृत्वाऽऽत्मनोदेहमर्धेन पुरुषोऽभवत् ॥ अर्धेन नारी तस्यांसविराजमसृजत्प्रभुः ॥ ३२ ॥

(१) मेधातिथिः । एषासृष्टिः साक्षात्परस्य पुरुषस्य । इयंतुब्रह्मणस्तस्यैवेत्यन्ये । यत्तदन्तरण्डंसमुद्भूतंशरीरंतद्द्विधाकृत्वाऽर्धेन पुरुषोऽभवत् पुमान्संपन्नः शुक्रसेकसमर्थोऽर्धेन नारीगौरीश्वरभङ्ग्याऽथवा पृथगेवतांनिर्मितवान् । तांनिर्माय तस्यांमैथुनेन धर्मेण विराडितियस्यनाम प्रसिद्धंतंजनितवान् । एतदुच्यतेप्रजापतिःस्वांदुहितरमगच्छत् । इदमपि जायापत्योः शरीरमात्रभेदात् सर्वत्रकार्येष्वविभागात् तदालम्ब्यनंद्वैधकारवचनम् ॥ ३२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । द्विधेति । एतच प्रजानांमनसा सृष्टिमसृजत् । स्वदेहंद्विधा कृत्वा तदर्धेन पुमान्संपन्न । अपरार्धेन नारी लोकसृष्टिमुपदेष्टुम् ॥ ३२ ॥

(३) कुल्लूकः । द्विधाकृत्वेति । सब्रह्मा निजदेहं द्विखण्डंकृत्वा अर्धेन स्त्री तस्यांमैथुनधर्मेणविराट्संज्ञंपुरुषंनिर्मितवान् । श्रुतिश्च ततोविराडजायतेति ॥ ३२ ॥

---

(१) अशादित्योन्मुखादिभ्यो (अ)

(४) राघवानन्दः । संप्रति मन्वादिद्वारामैथुनजांसृष्टिमाह द्विधेति नवभिः । आत्मनोदेहंद्विधा कृत्वा स्थितात्स्माद्ब्रह्मणः पूर्वार्धावच्छिन्नोजगत्सृष्टिभावितान्तःकरणोजीवोमन्वाख्यः पुरुषोभवत् तादृशजीवान्तरमुत्तरार्धावच्छिन्नं शतरूपाख्या नारी बभूव तस्यांभोग्यत्वेनोपस्थितायां तद्भोक्तृत्वेनतमन्वाख्यं विराजमयूयुजत्ससृजे विविधराजमानत्वात् विराजमिति ससृजे मनुंदेवं प्रजापतिरिरिति वार्तिकोक्तेः । अतःश्रुतिः । सवै नैव रमेततस्मादेकाकी नरमते सद्वितीयमैच्छत् संहैतावानास यथा स्त्रीपुमांसौ संपरिष्वक्तौ सइममेवात्मानद्वेधा पातयत्ततः पतिश्च पत्नी चाभवताम् । अतएव भागवतमपि । तस्य कायमभूद्द्वेधा यत्कायमभिचक्षते । ताभ्यांरूपविभागाभ्यांमिथुनसमपद्यत । यस्तु तत्र, पुमान्सोभून्मनुः स्वायंभुवःस्वराट् । स्त्री चासीच्छतरूपाख्या महिष्यस्य महात्मनः । ततोमैथुनधर्मेण प्रजाएधांबभूविरइति ॥ ३२ ॥

(५) नन्दनः । अथसर्व भूतानांसृष्टिवस्तुमुपक्रमते द्विधाकृत्वेति ॥ ३२ ॥

(६) रामचन्द्रः । द्विधेति । प्रभुः ब्रह्मात्मनःस्वंदेहंद्विधाकृत्वा अर्द्धेन दक्षिणाङ्गे च पुरुषःअभवत् अर्द्धेन वामाङ्गेन नारी स्त्रीअभवत् तस्यांनार्यांस पुरुषःविराजंविराट् पुरुषं स्वायंभुवसंज्ञंमनुमसृजत् उदपादयत् ॥ ३२ ॥

तपस्तप्त्वा ऽसृजद्यंतु सस्वयंपुरुषोविराट् ॥ तंमांवित्तास्य सर्वस्य स्रष्टारंद्विजसत्तमाः ॥ ३३ ॥

(१) मेधातिथिः । सविराट्तपस्तप्त्वायंपुरुषमसृजत् तंमांवित्त जानीध्वम् । एवंस्मृतिपरंपरया नाद्यवः किञ्चिदविदितंमम वर्णयितव्यमस्ति । तन्मध्येशुद्धिमात्मनआचष्टे । अस्य सर्वस्य स्रष्टारमनेन सर्वशक्तिमाह । जन्मकर्मातिशयवन्तंमां प्रत्यपि तरीकरिष्यतीत्यभिप्रायः निश्चयोत्पत्त्यर्थंचान्यतोऽवगतेऽपि मनुजन्मनि स्वयमभिधानात् । यथाऽन्यतः श्रुतोऽपि कश्चित्पृच्छ्यते देवदत्तस्त्वं पुत्रइति बाढमिति तेनोक्ते निश्चयउपजायते । अभिजनवर्णनकवी नामत्रपाकरं सत्यामपि पारंपर्येणामस्तुतौ । द्विजसत्तमाइत्यामन्त्रणम् । सत्तमाः साधुतमाः श्रेष्ठाइति यावत् ॥ ३३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । तपस्तप्त्वेति । स्वयमसृजदित्यन्वयः । पुरुषःपुरुषशब्देन श्रुतौप्रसिद्धः तमांजानीत अस्य सकलस्य परंपरया च स्रष्टारम् ॥ ३३ ॥

(३) कुल्लूकः । तपस्तप्त्वेति । सविराट्तपोविधाय यंनिर्मितवान्तंमांमनुंजानीत । अस्य सर्वस्य जगतःस्रष्टारंभोद्विजसत्तमाः । एतेन स्वजन्मोत्कर्षसामर्थ्यातिशयावभिहितवान् लोकानांप्रत्ययितप्रत्ययार्थम् ॥ ३३ ॥

(४) राघवानन्दः । एतद्घनक्ति तपइति । यंमनुंतमेव मांवित्तजानीत स्रष्टारंतेषांमरीच्यादीनांस्पृष्टदेहावच्छिन्नानां द्विजसत्तमाद्विजश्रेष्ठाः ॥ ३३ ॥

(५) नन्दनः । न ब्रह्माणमपेक्षितवानित्युक्तस्स्वयमिति स्त्रियमपेक्षितवानित्युक्तम् पुरुषइति ॥३३॥ ॥३४॥ ॥३५॥

(६) रामचन्द्रः । तपइति । स पुरुषःविराट्तपस्तप्त्वायंपुरुषमसृजत् हे द्विजसत्तमाः तमांसंवित्तजानीत । कीदृशंमांअस्य विश्वस्य स्रष्टारम् ॥ ३३ ॥

अहंप्रजाःसिसृक्षुस्तु तपस्तप्त्वा सुदुश्चरम् ॥ पतीन्प्रजानामसृजंमहर्षीनादितोदश ॥ ३४ ॥

(१) मेधातिथिः । अहमसृजमुत्पादितवान् । दशप्रजापतीन्महर्षीन् । आदितःसुदुश्चरंतपःकृत्वा सुष्टु दुःखेन तपश्चर्यतेऽतिपीडाकरबहुकालं च । तान्महर्षीन्नामतोनिर्दिशति ॥ ३४ ॥ ३५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अहमिति । प्रजाःसिसृक्षुर्मरीच्यादिद्वारा आदितःसर्गादौ ॥ ३४ ॥

(३) कुल्लूकः । अहमिति । अहंप्रजाः स्रष्टुमिच्छन् सुदुश्चरंतपस्तप्त्वा दशप्रजापतीन् प्रथमंसृष्टवान् तैरपि प्रजानांसृज्यमानत्वात् ॥ ३४ ॥

(४) राघवानन्दः । अहमपि तथा चक्रेइत्याह अहमिति । महर्षीन् प्रजानांपतीनदशासृजमित्यन्वयः । आदित आदौ ॥ ३४ ॥

(६) रामचन्द्रः । अहमिति प्रजा सिसृक्षुः अहंप्रजानांपतीन्महर्षीन् आदितःप्रथमतः दशअसृजंसृष्टवान् । मरीच्यादीन्देवनिकायान् देवसमूहान् ॥ ३४ ॥

मरीचिमत्र्यङ्गिरसौ पुलस्त्यं पुलहं क्रतुम् ॥ प्रचेतसं वसिष्ठंच भृगुं नारदमेव च ॥ ३५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । मरीचिमिति दशेत्यस्य प्रपञ्चः ॥ ३५ ॥

(३) कुल्लूकः । मरीचिमित्यादि । तएते दश प्रजापतयोनामतोनिर्दिष्टाः ॥ ३५ ॥

(४) राघवानन्दः । नामतस्तानेवाह मरीचिमिति । प्राचेतसदक्षम् ॥ ३५ ॥

एतेमनूंस्तु सप्तान्यानसृजन्भूरितेजसः ॥ देवान्देवनिकायांश्चमहर्षींश्चामितौजसः ॥३६॥

(१) मेधातिथिः । एते महर्षयः सप्तान्यान्मनूनसृजन् । अधिकारशब्दोऽयं मनुरिति । मन्वन्तरे यस्य प्रजासर्गे तत्स्थितौ वाऽधिकारउक्तेन प्रकारेण समनुरित्युच्यते । भूरितेजस अमितौजसइतिचैकएवार्थः । एकंप्रथमान्तंस्रष्टृविशेषणम् द्वितीयान्तंस्रष्टव्यानांमन्वादीनां विशेषणम् । ननु देवाब्रह्मणैव सृष्टाः । सत्यं नसर्वे अपरिमिताहिदेवसंघाताः । देवनिकायाहिदेवस्थानानि स्वर्गलोकब्रह्मलोकादीनि ॥ ३६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । एतइति । प्रजापतिसर्गद्वारा परंपरया सप्तान्यान्प्रजापतीन् मनून्मनुनाम्नोऽसृजन् । सावर्णिमनुनाष्टमेन सह स्वायंभुवादन्ये स्वारोचिषादयः सप्तेत्यष्टमव्यवच्छेदार्थम् । तेनाऽन्येपि षण्मनवउपलक्ष्यन्ते । देवानिति । देवान् वस्वादीन् तेषांनिकायान् विमानानीति केचित् नितरांकायोयेषु तानि देवनिकायानि संघचारीणि विश्वादीनीत्यन्ये ॥ ३६ ॥

(३) कुल्लूकः । एते मनूंस्त्विति । एतेमरीच्यादयोदश भूरितेजसोबहुतेजसोऽन्यान् सप्तापरिमिततेजस्कान् मनून्देवान् ब्रह्मणासृष्टान् देवनिवासस्थानानि स्वर्गादीन्महर्षींश्च सृष्टवन्तः । मनुशब्दोऽयमधिकारवाची । चतुर्दशसु मन्वन्तरेषु यस्य यत्र सर्गाद्यधिकारः सएतस्मिन्मन्वन्तरे स्वायंभुवस्वारोचिषादिनामभिर्मनुरिति व्यपदिश्यते ॥ ३६ ॥

(४) राघवानन्दः । तेषामपि कृत्यमाह एतइति । एते मरीच्यादयो मनून्मन्वन्तराधिपान् सावर्णिप्रभृतीन्भूरितेजसः भूरीणि एकसप्ततियुगपरिमितः कालस्तत्रत्यादेवतास्तदिन्द्रोमनुपुत्राऋषयः ईश्वरावतारश्चएते षट्तेजांसि मन्वन्तरपालने सहकारीणि येषांते तथेति कर्मणोविशेषणम् । देवनिकायान् देवस्थानानि देवभृत्यान्वामहर्षीन् वामदेवादीन्॥ ३६॥

(५) नन्दनः । ब्राह्मणश्च ब्राह्मणी च क्षत्रियश्च क्षत्रिया च वैश्यश्च च वैश्या च शूद्रश्च शूद्राचे त्यष्टौ शास्त्रेषु मानवा उच्यन्ते । एतेषुब्राह्मणामनुत्वेन मरीच्यादयोमनुत्वेन हि सृष्टा असृष्टा ब्राह्मणीप्रभृतयः सप्त शिष्यानेतानसृजुः देवान् इन्द्रा दीन् देवनिकायान् मरुद्गणादीन् ॥ ३६ ॥

यक्षरक्षःपिशाचांश्च गन्धर्वाप्सरसोऽसुरान् ॥ नागान्सर्पान्सुपर्णांश्च पितॄणांच पृथग्गणान् ॥३७॥

(१) मेधातिथिः । यक्षादीनांतत्स्वभेदश्चेतिहासादिप्रमाणकएव नप्रत्यक्षादीनामन्यतमेन परिच्छिद्यते । तत्रवैश्रवणानुचरायक्षाः । रक्षांसिविभीषणादयः । तेभ्यः क्रूरतरा पिशाचाः अशुचिमरुदेशादिवासिनोनिकृष्टायक्षराक्षसेभ्यः स्मार्त्तुसर्वएव । छद्मकरणेन केनचित्प्राणिनांजीवमाकर्षन्त्यदृष्ट्या शक्त्या व्याधींश्चजनयन्तीत्यैतिहासिकामन्त्रवादिनः

श्च गन्धर्वादेवानुचरागीतनृत्तप्रधानाः । अप्सरसोदेवगणिका उर्वश्याद्याः । असुरादेवशत्रवो वृत्रविरोचनहिरण्याक्षप्रभृतयः । नागावासुकितक्षकादयः । सर्पाः प्रसिद्धाः । सुपर्णाः पक्षिविशेषागरुत्मत्प्रभृतयः । पितरः सोमपाज्यपादिनामानः स्वस्थाने देववद्वर्तन्ते तेषांगणमसृजन् ॥ ३७ ॥

(२) **सर्वज्ञनारायणः** । यक्षामणिभद्रादयः । रक्षांसिदैत्यजातिविशेषाः क्रव्यादाः । पिशाचाःपिशुनचेतसोदैत्यजातिभेदा अक्रव्यादादेवसत्वाः । नागानाभेरूर्ध्वंनराकाराः अधःसर्पाकृतयः । सर्पास्तदन्ये फणिधराः । सुपर्णा गरुडादयः पक्षिभेदाः । पितॄणांगणानग्निष्वात्तादीन् ॥ ३७ ॥

(३) **कुल्लूकः** । यक्षरक्षइति । एतेऽसृजन्निति पूर्वस्यैवात्रानुषङ्गः उत्तरत्र च श्लोकद्वये च । यक्षोवैश्रवणस्तदनुचराश्च रक्षांसि रावणादीनि पिशाचास्तेभ्योऽपकृष्टाः अशुचिमरुदेशनिवासिनः गन्धर्वाश्चित्ररथादयः अप्सरसउर्वश्यादयः असुराविरोचनादयः नागावासुक्यादयः सर्पास्ततोपकृष्टाः अलगर्दादयः सुपर्णागरुडादयः पितॄणामाज्यपादीनांगणःसमूहः । एषांच भेदइतिहासादिप्रसिद्धोनाप्यक्षादिगोचरः ॥ ३७ ॥

(४) **राघवानन्दः** । यक्षेति । यक्षावैश्रवणादयः । रक्षांसि रावणादयः । पिशाचाः पूतिनरमांसाशिनः । गन्धर्वाश्चित्रथादयः । अप्सरसः उर्वशीप्रभृतयः । असुराः हिरण्याक्षादयस्तान् । नागान्देवाकृतिसफणान् अनन्तादीन् । सुपर्णान् गरुडादीन् । पितॄणांपृथग्गणानग्निष्वात्तादीन् ॥ ३७ ॥

(५) **नन्दनः** । नागाःसौरसेयाः सर्पाः काद्रवेयाः । तदुक्तंमहाभारते सुरसाजनयन्नागान्कद्रूराजंस्तुपन्नगानिति ॥ ३७ ॥

विद्युतोऽशनिमेघांश्च रोहितेन्द्रधनूंषि च ॥ उल्कानिर्घातकेतूंश्च ज्योतींष्युच्चावचानि च ॥ ३८॥

(१) **मेधातिथिः** । मेघोदरदृश्यमभ्यमग्ज्योतिर्विद्युदुच्यते । यस्यास्तडित्सौदामिनीत्यादयः पर्यायाविशेषाश्रयाः । अशनिःशिलाभूताहिमकणिका सूक्ष्मदृश्यश्च वर्षधारादिवत्पतन्त्योवेगवद्वातप्रेरिताःसस्यादिविनाशिन्यउच्यन्ते । मेघाअम्भोदकमरुज्ज्योतिःसंघाता आन्तरिक्षाः । रोहितदण्डकारमन्तरिक्षे नीललोहितरूपंकदाचिद्दृश्यते । आदित्यमण्डललग्नंकदाचित् कदाचिद्देशान्तरेपि । तस्यैवविशेष इन्द्रधनुःवक्रत्वधनुराकारताऽधिकास्य । उल्काःसंध्याप्रदोषादौविसारिप्रभाण्युत्पातेदिक्षु पतन्ति यानि ज्योतींषि दृश्यन्ते । निर्घातःभूम्यन्तरिक्षउत्पातशब्दः । केतवउत्पातेदृश्यमानानि शिखावन्तिज्योतींषि । प्रसिद्धान्यन्यान्यपिध्रुवागस्त्यारुन्धतीप्रभृतीनि नानाप्रकाराणि ॥ ३८ ॥

(२) **सर्वज्ञनारायणः** । विद्युतोविद्युदधिष्ठात्रीदेवताम् । एवमुत्तरेषु । रोहितश्चिन्द्रधनुः । निर्घातोव्योममुद्गर । ज्योतींषिनक्षत्रादीनि । उच्चावचानि नानाभेदानि ॥ ३८ ॥

(३) **कुल्लूकः** । विद्युतइति । मेघेषु दृश्यदीर्घाकारं ज्योतिर्विद्युत् मेघादेव यज्ज्योतिर्वृक्षादिविनाशकंतदशनिः मेघा प्रसिद्धाःरोहितदण्डाकारंनानावर्णंदिवि दृश्यते यज्ज्योतिस्तदेव वक्रमिन्द्रधनुः । उल्कारेखाकारमन्तरिक्षात्पतज्ज्योति । निर्घातोभूम्यन्तरिक्षगतउत्पातध्वनिः । केतव-शिखावन्तिज्योतींषि उत्पातरूपाणि अन्यानि ज्योतींषि ध्रुवागस्त्यादीनि नानाप्रकाराणि ॥ ३८ ॥

---

(१) र्दा=र्घा (आ)

(४) राघवानन्दः । किंच विद्युतइति । रोहितंनानाकारदण्डायमानं तदेवेन्द्रधनुः। निर्घातोन्तरिक्षजउत्पातध्वनिः केतवः शिखावन्ति ज्योतींषि । उच्चावचानि ग्रहनक्षत्रताराः ॥ ३८ ॥

(५) नन्दनः । ऋजुदीर्घमिन्द्रायुधं रोहितमिन्द्रायुधंशक्रधनुस्तदेवर्जुरोहितं इत्यमरसिंहेनाभिहितम् । निर्घातः पवनाहतस्य वायोर्वेगोभूगतः । तथा च संहितायामुक्तम् पवनः पवनाभिहतो गगनादवनौयदासमापतति भवतितदा-निर्घातइति । केतवः सपुच्छनक्षत्राणि । ज्योतींषिनक्षत्राणि ॥ ३८ ॥

किंनरान्वानरान्मत्स्यान्विविधांश्चविहङ्गमान् ॥ पशून्मृगान्मनुष्यांश्च व्यालांश्चोभयतोदत ॥३९॥

(१) मेधातिथिः । अश्वमुखाः प्राणिनोहिमवदादिपर्वतेषु भवन्तितेकिंनराः । वानरा मर्कटमुखापुरुषविग्रहाः । विहङ्गमाः पक्षिणः । अजाविकोष्ट्रगर्दभादयः पशवः । मृगारुरुपृषतादयः । व्यालाः सिंहव्याघ्रादयः । द्वेदन्तपङ्क्तीउत्तराधरे येषांभवतस्तेउभयतोदतः ॥ ३९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । किंनरानिति । किंनरानराश्वमूर्तिमिश्रदेहा । पशूनग्राम्यारण्यान् । मृगानारण्यचराण्यर-प्यसद् । व्यालान्हिंस्रान्व्याघ्रादीन् । उभयतोदतःउभयोष्ठमान्तदष्ट्रावत ॥ ३९ ॥

(३) कुल्लूक । किंनरानिति । किंनराअश्वमुखादेवयोनयोनरविग्रहाः । वानराःप्रसिद्धा । मत्स्यारोहितादय । विहङ्गमा पक्षिण । पशवोगवाद्याः मृगाहरिणाद्याः व्याला सिंहाद्याः । उभयतोदत द्वे दन्तपङ्क्तीयेषांउत्तराधरेभवत ॥३९॥

(४) राघवानन्दः । किंच किंनरान् अश्वमुखनराकारान् । विहङ्गमानपक्षिणः । पशून्गवादीन् । मृगान्हरिणा-दीन् ग्रामारण्यभेदेनवा । व्यालान् सिंहादीन् । उभयतोदतः उभयतोदन्तपङ्क्तिर्येषांअश्वादीनातानपि ॥ ३९ ॥

(५) नन्दन । आस्याधरोत्तरभागयोर्दन्तायेषांतउभयतोदतोगर्दभादयः ॥ ३९ ॥

कृमिकीटपतङ्गांश्च यूकामक्षिकमत्कुणम् ॥ सर्वं च दंशमशकंस्थावरंच पृथग्विधम् ॥ ४०॥

[यथाकर्मयथाकालं यथाप्रज्ञं यथाश्रुतम् ॥ यथायुगंयथादेशं यथावृत्ति* यथाक्रमम् ॥ १×॥]

(१) मेधातिथिः । कृमयोऽत्यन्तसूक्ष्माः प्राणिनः । कीटास्तेभ्यईषत्स्थूलाभूमिचराः । पतङ्गाः शलभादयः । स्थावरवृक्षपर्वतादिः । पृथग्विधंनानाप्रकारम् । क्षुद्रजन्तवइत्येकवद्भावः ॥ ४० ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । कृमीति । कृमयोमलादिसम्भवा क्षुद्रजन्तवः । कीटयोनिजा पिपीलिकादय । मत्कुणउदंश । स्थावरवृक्षादि ॥ ४० ॥

(३) कुल्लूक । कृमिकीटेति । कीटाःकृमिभ्य किंचित्स्थूलाः । पतङ्गाःशलभाः । यूकादय प्रसिद्धाः । क्षुद्रजन्तवइ-त्यनेनएकवद्भाव । स्थावरवृक्षलतादिभेदेन विविधप्रकारम् ॥ ४० ॥

(४) राघवानन्दः । किंच कृमयः अपादा । सपादाः कीटाः पतङ्गाःशलभादय । मत्कुणाःदशा । दंशास्तु वनम-क्षिका । यूकादीनामेकवद्भाव क्षुद्रजन्तुत्वज्ञापनार्थं : असृजन्नित्यन्वय ॥ ४० ॥

(५) नन्दन । पतङ्गान् शलभानसृजन्नित्यनुवर्तते ॥ ४० ॥

× (क, ख, ञ)

* यथावृत्ति=यथोत्पत्ति (ख)

एवमेतैरिदंसर्वं मन्नियोगान्महात्मभिः ॥ यथाकर्म तपोयोगात्सृष्टंस्थावरजङ्गमम् ॥ ४१ ॥

(१) मेधातिथिः । एवमितिप्रक्रान्तप्रकारप्रत्ययपरामर्शः । एतैर्महात्मभिर्मरीच्यादिभिः । इदसर्वस्थावरजंगमसृष्टम् । यथाकर्म यस्यजन्मान्तरे यादृशंकर्म तदपेक्षं । यस्यांजातौ यस्य तु युक्तमुत्पत्तुकर्मवशात्सतस्यामेवोत्पादितः । मन्नियोगान्मदाज्ञया । तपोयोगान्महत्कृत्वा तपः । यावत्किंचिन्महदैश्वर्यंतत्सर्वंतपसा प्राप्यमित्येतदनेनाह ॥ ४१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । एवमिति । मन्नियोगान्मज्ज्ञानोपदेशात् आत्मनस्तपोयोगात् यथाकर्मयादृगुत्पाधानां कर्म तदनुरूपेण ॥ ४१ ॥

(३) कुल्लूकः । एवमेतैरिति । एवमित्युक्तप्रकारेण एतैर्मरीच्यादिभिरिदसर्वस्थावरजङ्गमसृष्टम् । यथाकर्म यस्य जन्तोर्यादृशकर्म तदनुरूपतस्य देवमनुष्यतिर्यगादियोनिषूत्पादनम्मन्नियोगान्मदाज्ञया तपोयोगान्महत्तपःकृत्वा सर्वमैश्वर्यंतपोऽधीनमिति दर्शितम् ॥ ४१ ॥

(४) राघवानन्दः । जङ्गमसृष्टिमुपसंहरन् स्थावरसृष्टिं ब्रुवाणोजरायुजत्वेदजान् प्रतियोगितया भिनत्ति एवमिति दशभिः । स्थावरजङ्गम जङ्गमवत्स्थावरमपि सृष्टमित्यर्थः । आज्ञागुरूणांह्यवधारणीयेति मानयन्नाह मन्नियोगादिति । ममनोर्नियोगादाज्ञातः । मरीच्यादिमहात्मभिरित्यनेन महतामप्यकार्यकारित्वयत्स्थावरादिसृष्टिः ॥ ४१ ॥

(५) नन्दनः । यथाकर्म सृज्यमानप्राणिकृतकर्मानुरूपम् । तपोयोगात्ज्ञानयोगेन सृज्यमानदेहिकर्माणि ज्ञानचक्षुषा दृष्ट्वेत्यर्थः ॥ ४१ ॥

(६) रामचन्द्रः । एवमिति । एवंमन्नियोगात् एतैर्ऋषिभिर्मरीच्यादिभिः तपोयोगात् स्थावरजङ्गमसृष्टं यथाकर्मपूर्वसृष्ट्यादिक्रमेण ॥ ४१ ॥

येषांतु यादृशंकर्म भूतानामिहकीर्तितम् ॥ तत्तथा वोऽभिधास्यामि क्रमयोगंच जन्मनि ॥४२ ॥

(१) मेधातिथिः । येषांभूतानांयादृशंकर्म स्वभावतोहिंस्रमहिंस्रवा तद्वत्तथैवकीर्तितम् । इदानींजन्मक्रमयोगमभिधास्यामि । क्व पुनः कर्म कीर्तितं यत्रैदंयक्षरक्षइत्यादि नामनिर्देशो न कर्मनिर्देशः । उच्यते नामनिर्देशादेव कर्मावगतिः कर्मनिमित्तत्वादेषांनामम्नमनिलम्भस्य । तथाहि यक्षणाद्रक्षणाद्वा यक्षाः । रहसिक्षणनाद्रक्षांसि । पिशिताशनात्पिशाचाः । अद्भ्यः सृताइत्यप्सरसः । अमृताख्यायाःसुरायाअलाभादसुरा इत्याद्यप्यूह्यम् । जन्मनि क्रमयोगोजरायुजाण्डजाइत्यादिवक्ष्यते ॥ ४२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । येषांत्विति । यज्जातीयस्य यदध्यापनादि कर्म कीर्तितंविक्षिप्तंतदिहाभिधास्यामि । तथा जन्मनि क्रमयोगयेन क्रमेण यज्जायते येन च जराय्वादिना युक्तयज्जायते तच्चाभिधास्यामि ॥ ४२ ॥

(३) कुल्लूकः । येषामित्यादि । येषांपुनर्यादृशकर्म इहसंसारे पूर्वाचार्यैःकथितं यथोपथ्यःफलपाकान्तावहुपुष्पफलोपगाः ब्राह्मणादीनांचाध्ययनादि कर्म तत्तथैव वोयुष्माकंवक्ष्यामि जन्मादिक्रमयोगंच ॥ ४२ ॥

(४) राघवानन्दः । येषांप्राणिनांजन्मनिमित्तयादृशकर्म स्थावराणांकायिकंनिषिद्धाचरणं पश्वादीनांवाचनिकंदेवादीनांकायादिजपुण्यंमनुष्यादीनांउभयमिति इहमनुना कीर्तितंयत्तदभिधास्यामीत्यन्वयः । क्रमयोगम् ब्राह्मणादिक्रमेण ॥ ४२ ॥

---

(४१) मन्नियोगात्=सन्नियोगात् (क, ख)   (४२) येषां=तेषां (ख)

(५) नन्दन । अथ वृत्तमर्थंवर्तिष्यमाणं च विवेचयति येषामिति। येषांभूतानांयादृशानांयत्प्रकारपूर्वकृतंकर्म तेषां-तत्प्रकारफलमिहसृष्टौभवतीतिव कीर्तितम् । इदानींजन्मनि क्रमयोगत्वभिधास्यामि जन्मतारतम्य च क्रमहेतुकमभि-धास्यामीत्यर्थ । तच्च तारतम्यंपशवइत्यादिनाश्लोकषट्केणवक्ष्यमाणजरायुजाण्डजस्वेदजोद्भिज्जलक्षणमित्यनुसधात-व्यम् ॥ ४२ ॥

(६) रामचन्द्र. । येषामिति । येषांभूताना चतुर्विधानांयादृशकर्मेहकीर्तित तथातत्कर्म वः युष्माक अभिधा-स्यामि । च पुन. । जन्मनि क्रमयोगःक्रमानुसारेण कथयिष्यामि ॥ ४२ ॥

पशवश्च मृगाश्चैव व्यालाश्चोभयतोदतः ॥ रक्षांसि च पिशाचाश्च मनुष्याश्च जरायुजाः ॥४३॥

(१) मेधातिथिः । एते जरायुजा.जरायुरुल्वंगर्भशय्या तत्रप्रथमंतेसंभवन्ति ततोमुक्ताजायन्ते । एषएतेषांजन्म-क्रम । दन्तशब्दसमानार्थोदत्शब्दोऽन्योस्तीत्युभयतोदतइति प्रथमाबहुवचने रूपयुज्यते ॥ ४३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण. । तत्र लघुत्वादादौ जन्मक्रममाह पशवश्चेति । एते जरायुजाजरायुसहिताजायन्ते॥४३॥

(३) कुल्लूक. । पशवश्चेति । जरायुर्गर्भावरणचर्म तत्र मनुष्यादय प्रादुर्भवन्ति पश्चान्मुक्ताजायन्ते । एषामेव जन्म-क्रम प्रागुक्तोविवृत । दन्तशब्दसमानार्थोदच्छब्द प्रकृत्यन्तरमस्ति, तस्येदप्रथमाबहुवचनेरूपउभयतोदतइति ॥ ४३ ॥

(४) राघवानन्द. । किंच, पशवश्चेति । जरायुरुल्वगर्भपरिवेष्टनत्वक्तततोजाता पशवइत्याद्यनुवादोजरायुज-त्वविधेयम् ॥ ४३ ॥

(६) रामचन्द्रः । पशवइति । पश्वादिमनुष्यान्ता जरायुजा. स्मृताः ॥ ४३ ॥

अण्डजाःपक्षिणःसर्पानक्रामत्स्याश्चकच्छपाः॥यानि चैवंप्रकाराणि स्थलजान्यौदकानि च॥४४॥

(१) मेधातिथि । नक्रा. शिशुमारादय । कच्छपः कूर्म । यानिचैवंप्रकाराणि कृकलासादीनि स्थलजानि । एवंरू-पाण्यौदकानि जलजानि शङ्खादीनि ॥ ४४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अण्डजाइति । एवप्रकाराणि स्थलजानि नकुलादीनि । औदकानि मण्डूकादीनि । एता-न्यण्डयुक्तानि जायन्तइत्यर्थ ॥ ४४ ॥

(३) कुल्लूक । अण्डजा पक्षिणइति । अण्डआदौ सम्भवन्ति ततोजायन्तइतिएषाजन्मक्रम । नक्र कुंभीरः । स्थल-जानि कृकलासादीनि । औदकानिशङ्खादीनि ॥ ४४ ॥

(४) राघवानन्दः । एवंपक्षिणइत्याद्यनुवादोऽण्डजत्वविधेयम् । एवंमशकाद्यनुवाद स्वेदजत्वविधेयम् । औदजा-निउदकजातानि ॥ ४४ ॥

(६) रामचन्द्रः । अण्डजाइति । अण्डजा. पक्षिण. । औदकानि जलजातान्यनन्तानि । अण्डजास्मृता द्विविधा -स्थलजाउदकजा. ॥ ४४ ॥

स्वेदजंदंशमशकंयूकामक्षिकमत्कुणम् ॥ ऊष्मणश्चोपजायते यच्चान्यत्किंचिदीदृशम् ॥ ४५ ॥

(१) मेधातिथि । स्वेदः पार्थिवानांद्रव्याणामग्न्यादित्यादितापसबन्धादन्त क्लेदस्ततोजायतेदंशमशकादि । अन्यद-पिपरीदृशम् यत्तत्सदृशंपुत्तिकापिपीलिकादि यदूष्मणउपजायते । उष्मास्वेदएव तद्धेतुर्वातापःउपजायन्तेतिवा पाठेयच्चान्य-त्किंचिदीदृशइति परितव्यम् ॥ ४५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । स्वेदजमिति । स्वेदस्तेजसोष्णाजलावयवाः । ऊष्मणा ये जायन्ते कृमयः । यच्चान्यदण्डजादिजातौ । ईदृशवृश्चिकाद्यपि ॥ ४५ ॥

(३) कुल्लूकः । स्वेदजमिति । स्वेदः पार्थिवद्रव्याणांतापेन क्लेदः ततोदंशमशकादिर्जायते । ऊष्मणश्च स्वेदहेतुतापादपिअन्यत्दंशादिसदृशपुत्तिकापिपीलिकादि जायते ॥ ४५ ॥

(४) राघवानन्दः । एवमशकाद्यनुवादः स्वेदजत्वविधेयम् । ऊष्मण.स्वेदहेतुतापात् । ईदृशंयूकादितुल्यम् ॥ ४५॥

(६) रामचन्द्रः । स्वेदजमिति । ऊष्मणः संकाशात्स्वेदजंदंशादिमत्कुणान्तमुपजायते यच्चान्यत्किञ्चित् ईदृश स्वेदजस्मृतम् ॥ ४५ ॥

उद्भिज्जाःस्थावराःसर्वे बीजकाण्डप्ररोहिणः ॥ ओषध्यःफलपाकान्ताबहुपुष्पफलोपगाः ॥४६॥

(१) मेधातिथिः । उद्भेदनमुद्भित्भावेक्विप् । ततोजायन्तइतिउद्भिज्जाः । उभबीजभूमिंच भित्त्वा विदार्यजायन्ते वृक्षाः । सर्वे बीजात्काण्डाच्चप्ररोहन्ति जायन्ते मूलस्कन्धादिनावृद्धीभवन्ति । तथौषध्यः ओषधयइतियुक्तमीकारः-कृदिकारादिति छान्दसोवा । इदतासांस्वाभाविककर्म पाकान्ताः फलपाकः अन्तो नाशआसामिति । पक्के फले व्रीह्यादयो-नश्यन्ति बहुना च पुष्पफलेनोपगताः युक्ताभवन्ति । ओषधीनांवृक्षाणांचयथासंभवमेतद्विशेषणम् ॥ ४६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । उद्भिज्जाइति । भुवमुद्भिद्यजायन्त इत्युद्भिज्जाः स्थावराइत्यस्य प्रपञ्चः । बीजकाण्डेत्यादि । बीजप्ररोहिणो ये बीजाज्जायन्ते काण्डप्ररोहिणोये शाखायारोपिताजायन्ते । फलस्य पाकएवान्तो नाशकोयासांता ओषध्योपि बहुपुष्पफलाउद्भिज्जाइत्यर्थः ॥४६ ॥

(३) कुल्लूकः । उद्भिज्जाइति । उद्भेदनमुद्भित् भावे क्विप् ततोजायन्तेऊर्ध्वबीजभूमिंच भित्त्वेत्युद्भिज्जावृक्षाः ते च द्विविधाःकेचिद्बीजादेव जायन्ते केचित्काण्डात्शाखाएव रोपितावृक्षतांयान्ति । इदानींयेषांयादृशंकर्म तदुच्यते ओषध्यइति । ओषध्योव्रीहियवादय.फलपाकेनैव नश्यन्ति बहुपुष्पफलयुक्ताश्चभवन्ति । ओषधिशब्दादेवकृदिकारादक्तिन इति ङीपादीर्घत्वेओषध्यइति रूपम् ॥ ४६ ॥

(४) राघवानन्दः । उद्भिज्जाः ऊर्ध्वंभिनत्तीतिउद्भित् तज्जनित्वंविधेयं तत्रापि बीजमुद्भिद्य जातास्तरवः भूमिमुद्भिद्य जातास्तृणवृक्षादयः बीजकाण्डप्ररोहिण. प्ररोहोऽङ्कुरः बीजप्ररोहिणोवयश्वत्थादयः काण्डाश्छिन्ना अच्छिन्नावाशाखास्तेभ्य.जाताः इक्षुगुडूच्यादयः बदर्यादयश्च बहूनि पुष्पाणि फलानि च यासां व्राह्यादिजातीनाम् ॥ ४६ ॥

(५) नन्दनः । बीजप्ररोहिणआम्रादयः । काण्डप्ररोहिणं केतक्यादयः । फलपाकान्ताः कदल्यादयः । बहुपुष्पफलोपगानिष्पावकादयः ॥ ४६ ॥

(६) रामचन्द्रः । सर्वेस्थावरा वृक्षजातयः उद्भिज्जाःउद्भिज्जातीयाः एकानि बीजानि जातानि एकानि काण्डरुहाणि वल्ल्यादीनि वटरुहाणि यथा छेदनजातानि स्तम्बप्रतानिनीवीरुदित्यमरः ॥ ४६ ॥

अपुष्पाःफलवन्तोये ते वनस्पतयःस्मृताः ॥ पुष्पिणःफलिनश्चैव वृक्षास्तूभयतः स्मृताः ॥ ४७ ॥

(१) मेधातिथिः । विना पुष्पेण फलंजायते येषांते वनस्पतयःकथ्यन्ते न वृक्षाः । पुष्पिणःफलिनश्च वृक्षाउभयोगात्क्वचिद्वनस्पतयोवृक्षाअपिउच्यन्ते वृक्षाश्चवनस्पतयोऽपि । तत्र विशेषहेतुत्वंदर्शयिष्याम । वयतुब्रूमः । नायंशब्दा-

---

[४६) स्थावराः=तरवः (ग, घ, च, अ, ज, झ, ठ)

र्थसंबन्धविधिर्व्याकरणस्मृतिवत् । तेननायमर्थोयएवंस्वभावास्तेवनस्पत्यादिशब्दवाच्याः । किंतर्हि पुष्पफलानांजन्मोच्यते । तस्य वक्तव्यतया प्रकृतत्वात्क्रमयोगंतु जन्मनीति द्विधा फलानामुत्पत्तिःअन्तरेणपुष्पाणिजायन्ते पुष्पेभ्यश्च एवंपुष्पाणि वृक्षेभ्यश्च । तेन यद्यप्येवमभिधानंये फलिनस्तेवनस्पतयोज्ञेयास्तथापि प्रकरणसामर्थ्याद्यत्तदोर्व्यत्ययःकर्तव्यः ये वनस्पतयइति एवंप्रसिद्धास्तेऽपुष्पाः फलवन्तस्तेभ्यः पुष्पमन्तरेण फलानिजायन्तेइतिसामर्थ्याच्चायंक्रमोऽवतिष्ठते । यथावाससास्तम्भंपरिवेष्टयेति वाससिपरिधातव्येऽयमर्थोऽस्य भवति स्तम्भेनिधाय वासः परिधापयेति । प्रसिद्धमप्येतदनूद्यते तमसा बहुरूपेणेत्येतत्प्रतिपादयितुम् ॥ ४७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अपुष्पाइति । ते वनस्पतयउद्भिज्जाःस्मृताः । उभयतः उभयेन पुष्पफलाभ्याम् ॥ ४७ ॥

(३) कुल्लूकः । अपुष्पाइति । नास्य श्लोकस्याभिधानकोषवत्संज्ञासंज्ञिसंबंधिपरत्वमप्रकृतत्वात् । किंतु क्रमयोगंच जन्मनीति प्रकृतंतदर्थमिदमुच्यते । ये वनस्पतयस्तेषांपुष्पमन्तरेणैव फलजन्म इतरेभ्यस्तु पुष्पाणि जायन्ते तेभ्यः फलानीति एवंवृक्षाउभयरूपाः । प्रथमान्तात्तसिः ॥ ४७ ॥

(४) राघवानन्दः । अपुष्पाः पुष्पंविनैव फलवन्तोये ते वनस्पतयः पुष्पिनःपुष्पपूर्वकाःफलिनः तेउभयेपि वृक्षाः ॥ ४७ ॥

(५) नन्दनः । अपुष्पाइति । पुष्पैर्विनाफलवन्तउदुम्बरादयोवनस्पतयः पुष्पिणः फलिनश्चूतपनसादयः फलिनः फलग्राहिण उभयत उभयथेत्यर्थः । उभयथेतिसाधुः पाठः ॥ ४७ ॥

गुच्छगुल्मंतु विविधंतथैव तृणजातयः ॥ बीजकाण्डरुहाण्येव प्रतानावल्ल्यएव च ॥ ४८ ॥

(१) मेधातिथिः । या सहताभूमेर्वृद्धाएकमूलाअनेकमूलाश्चलतास्तिष्ठन्ति नच वृद्धिमहतींप्राप्नुवन्ति तासांसंघातो गुच्छगुल्मशब्दवाच्यः । तृणमूलकादिरनयोस्तुभेदः । पुष्पवदपुष्पकृतोवान्यावा तृणजातयः कुशशाद्वलशङ्खपुष्पीप्रभृतयः । प्रतानादीर्घाभूमिगतास्तृणप्ररोहाः । वल्ल्योप्रतत्यः भूमेरुत्पत्य वृक्षमन्यंवा कंचित्परिवेष्ट्योर्ध्वमारुहन्ति । सर्वमेतद्वृक्षवत्बीजकाण्डरुहम् ॥ ४८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । गुच्छेति । गुच्छोमल्लिकादिः । गुल्मोवंशादिः । प्रतानाश्चैव वल्ल्यश्च वीरुधःपरिकीर्तिताः इत्युत्तरार्धपाठः । वीरुधःकीर्तिताश्चोद्भिज्जाइत्यर्थः ॥ ४८ ॥

(३) कुल्लूकः । गुच्छगुल्मन्त्विति । मूलतएव यत्र लतासमूहोभवति न च प्रकाण्डानि ते गुच्छामल्लिकादयः । गुल्माएकमूलाःसंघातजाताःशरेक्षुप्रभृतयः तृणजातयःउलपाद्याः । प्रतानास्तन्तुयुक्तास्त्रपुषालाबुप्रभृतयः वल्ल्योगुडूच्यादयः याभूमेर्वृक्षमारोहन्ति एतान्यपिबीजकाण्डरुहाणि । नपुंसकमनपुंसकेनैकवच्चास्यान्यतरस्यामिति नपुंसकत्वम् ॥ ४८ ॥

(४) राघवानन्दः । गुच्छाः पृथक्जनिपूर्वकं मिलितामल्लिकाद्याः गुल्माएकमूलाःशरादयः प्रताना कूष्माण्डालाबुप्रभृतयः सांकुशाःवल्ल्योवासन्त्यादयः एतान्यपि बीजकाण्डरुहाणीत्यनुवादः ॥ ४८ ॥

(५) नन्दनः । गुच्छगुल्मं स्तबकवद्गुल्मंशेफालिकादि । प्रतानामल्लिकादयः । वल्ल्यः कारवल्ल्यादयः ॥ ४८ ॥

---

(४८) रुहाण्येव=रुहश्चैव (ग, च)

तमसा बहुरूपेण वेष्टिताःकर्महेतुना ॥ अन्तःसंज्ञाभवन्त्येते सुखदुःखसमन्विताः ॥ ४९ ॥

(१) मेधातिथिः । कर्मअधर्माख्यहेतुर्यस्य तमसस्तेन वेष्टिताव्याप्ताः । बहुरूपेण विचित्रदुःखानुभवनिमित्तेन । यद्यपि सर्वेत्रिगुणं तथाप्येषांतमउद्रिक्तमपचिते सत्त्वरजसी अतस्तमोबाहुल्यान्नित्यनिर्वेददुःखादियुक्ताअधर्मफलमनुभवन्तः सुचिरमासते । सत्त्वस्यापि तत्र भावात् कस्यांचिदवस्थायांसुखलेशमपि भुञ्जते । तदाह सुखदुःखसमन्विताइति अन्तः सज्ञाबुद्धिस्तल्लिङ्गस्य बहिर्विहारव्याहारादेः कार्यस्य चेष्टारूपस्याभावादन्तःसज्ञाउच्यन्ते । अन्यथान्तरेवसर्वः पुरुषश्चेतयते । अथवा यथा मनुष्याः कण्टकादितोदमाक्चेतयन्तेनैवस्थावराः तेहि महान्तंप्रतोदपरशुविदारणादिदुःखसंज्ञामपेक्षन्ते यथा स्वापमदमूर्च्छावस्थागता प्राणिनः ॥ ४९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । तमसेति । तमसा गुणेन बहुरूपेण नानाविधेनाल्पबहुत्वादिना कर्महेतुना अधर्मसंभवेन वेष्टिताव्याप्ताः अन्तः सज्ञामानसज्ञानमात्रवन्तः । तदेवोक्तसुखेनेति । उपलक्षणज्ञानादेरप्येतत् ॥ ४९ ॥

(३) कुल्लूकः । तमसेति । एते वृक्षादयस्तमोगुणेन विचित्रदुःखफलेनाधर्मकर्महेतुकेन व्याप्ताःअन्तश्चैतन्याभवन्ति । यद्यपि सर्वे चान्तरेव चेतयन्ते तथापि बहिर्व्यापारादिकार्यविरहात्तथा व्यपदिश्यन्ते । त्रिगुणारब्धत्वेपि चैषांतमोगुणबाहुल्यात्तथा व्यपदेशः । अतएव सुखदुःखसमन्विताः । सत्त्वस्यापि भावात् कदाचित्सुखलेशोपि जलधरजनितजलसंपर्कादेषांजायते ॥ ४९ ॥

(४) राघवानन्दः । स्थाणुमन्ये प्रपद्यन्ते शरीरत्वाय देहिनइति श्रुतिमाश्रित्याह तमसेति । कर्महेतुना कायिकनिषिद्धाचरणजेनहेतुना शरीरजैः कर्मदोषैः याति स्थावरतांनर इति वक्ष्यमाणत्वात् । अतोबहुरूपेण स्थावरसृष्टीनामनन्तत्वात् अन्तःसज्ञाः पेपीयमानस्तिष्ठतीति श्रुतेः तस्मात्पश्यन्ति पादपाइति स्मृतेश्च । एतदन्ता स्थावरान्ता गतयइति गति फलोपभोगार्थगमनम् तयाउत्पत्तिरपि लक्षिता ॥ ४९ ॥

(५) नन्दनः । स्थावराणांचैतन्योपलम्भात्कर्मफलानुभवःकथमित्याशङ्क्य परिहरति तमसेति । एते स्थावरादयः ॥ ४९ ॥

(६) रामचन्द्रः । तमसेति । कर्महेतुनाबहुरूपेणएतेउद्भिज्जाः अन्तःसज्ञा सुखदुःखसमन्विताः भवन्ति मोक्षधर्मेप्युक्तंशीतोष्णमाहिणःभवन्ति ॥ ४९ ॥

एतदन्तास्तु गतयोब्रह्माद्याःसमुदाहृताः ॥ घोरेऽस्मिन्भूतसंसारे नित्यंसततयायिनि ॥ ५० ॥

(१) मेधातिथिः । एषोऽन्तोऽवसानवल्लीगतिर्यासांगतीनांताएतदन्ताः । कृतकर्मफलोपभोगार्थमात्मनस्तच्छरीरसम्बन्धोगतिरुच्यते । अस्याः स्थावरात्मिकायागतेरन्या निकृष्टा दुःखबहुला गतिर्नास्ति । ब्रह्मगतेश्चान्याऽऽद्योत्तमागतिरानन्दरूपा नास्ति । एतागतयः शुभाशुभैः कर्मभिर्धर्माधर्माख्यैः प्राप्यन्ते । परब्रह्मावाप्तिस्तु मोक्षलक्षणा केवलानन्दरूपा ज्ञानात् ज्ञानकर्मसमुच्चयाद्वेति वक्ष्याम । भूतससारे भूतानांक्षेत्रज्ञानांससारे जन्ममरणप्रबन्धे जात्यन्तरागमने । घोरेप्रमादालस्यवतांभीषणे । इष्टवियोगानिष्टयोगोत्पत्त्या सततसर्वकालंगमनशालिनि विनाशिन्यसारेऽपि नित्यंघोरे

(४९) अन्तःसंज्ञा=अत संज्ञा (क)
=अन्तसंज्ञा (अ, ज, झ, ढ)
सुखदुःख=फलपुष्प (भ, न)

न कदाचिदघोरे । देवादिगतिष्वपि सुचिरस्थित्वा मर्तव्यमिति नित्यघोरः । तदनेन धर्माधर्मनिमित्तत्वसंवर्णनेन संसारस्य शास्त्रस्य महाप्रयोजनता प्रतिपादिता भवति । शास्त्रादि धर्माधर्मयोर्विवेकज्ञानमित्यध्येतव्यम् ॥ ५० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । एतदन्ताइति । स्थावरान्ताब्रह्माद्यागतयोर्विधाभवन्त्यस्मिन् भूतानांप्राणिनांसंसारे नित्ये अविच्छिन्नप्रवाहे सततयायिनि सर्वदा नाशशीले । नित्यमिति पाठे नित्यघोरइत्यन्वयः ॥५०॥

(३) कुल्लूकः । एतदन्ताइति । स्थावरपर्यन्ताब्रह्मोपक्रमागतयउत्पत्तयःकथिताः भूतानांक्षेत्रज्ञानांजन्ममरणप्रबन्धे दुःखबहुलतया भीषणे सदाविनश्वरे ॥ ५० ॥

(४) राघवानन्दः । भूतसंसारेभूतः क्षेत्रज्ञःतस्य संसारे प्रवाहरूपेण नित्यसततयायिनि अनुवर्तमाने सततं सात्यअनवच्छिन्नमिति यावत् जायस्व म्रियस्वेत्यनुपरमश्रवणात् ॥ ५० ॥

(५) नन्दनः । सृष्टिमुपसंहरति एतदिति । गतयस्तत्तत्कर्मफलानुरूपदेहप्राप्तयः । एतदन्ताःस्थावरान्ताः ॥ ५० ॥

(६) रामचन्द्रः । एतदिति । अस्मिन्भूतसंसारे ब्रह्माद्यागतयःएतदन्ताःस्थावरान्ताः पापपुण्यानांगतयःब्रह्मादिस्तम्बपर्यन्ताउदाहृताः । कीदृशेऽस्मिन्घोरे । पुनःकीदृशे नित्यंसततंयायिनि गच्छति अनित्यत्वात् ॥ ५० ॥

एवंसर्वंसदृष्ट्वेदंमांचाचिन्त्यपराक्रमः ॥ आत्मन्यन्तर्दधे भूयः कालंकालेन पीडयन् ॥ ५१ ॥

(१) मेधातिथिः । एवंकिंचित्साक्षात्किंचित्प्रजापतिनियोगेन सभगवान् सर्वमिदजगत्सृष्ट्वोत्पाद्यमांच जगत्स्थितौ नियोज्य सोऽन्तरेऽचिन्त्यआश्चर्यरूपोमहान् प्रभावः पराक्रमः सर्वविषयाशक्तिर्यस्य ससृष्ट्वाऽन्तर्दधेऽन्तर्धानंकृतवानिच्छागृहीतशरीरयोगशक्त्योज्झित्वा पुनरप्रकाशःसवृत्तः । आत्मनीति । यथाऽन्येभावाः प्रकृतावन्तर्धीयन्त एवंसोऽप्यन्यत्रेत्येवं न । किंतर्ह्यात्मन्येव प्रलीनः नहितस्यान्याप्रकृतिरस्ति यत्रान्तर्धीयेत सर्वभूतानांतत्प्रकृतित्वात् । जगत्सर्वव्यापारान्निवृत्तिर्वाऽन्तर्धानम् । भूयः कालकालेन पीडयन् सृष्टेत्येतत्क्रियापेक्षः, शताद्वर्ष्यः प्रलयकालंसर्गस्थितिकालेन विनाशयन् । भूयः पुनरित्यर्थः । वक्ष्यत्यनन्ताः सर्गसंहाराइति ॥ ५१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । एवमिति । सोऽचिन्त्यपराक्रमः प्रलयकाल आत्मन्यन्तर्दधे अन्तर्हितान्यकरोत् । भूयः पुनःपुनः । कालंसृष्टिकालं प्रलयकालेन पीडयन् ॥ ५१ ॥

(३) कुल्लूकः । इत्थंसर्गमभिधाय प्रलयदशामाह एवसर्वमिति । एवंउक्तप्रकारेण इदसर्वस्थावरजङ्गमंजगत्सृष्ट्वा प्रजापतिरचिन्त्यशक्तिरात्मनि शरीरत्यागरूपअन्तर्धानंकृतवान् । सृष्टिकालप्रलयकालेन नाशयन्प्राणिनांकर्मवशेन पुनःपुनःसर्गप्रलयान्करोतीत्यर्थः ॥ ५१ ॥

(४) राघवानन्दः । तस्य स्वसृष्टौलाघवमोपलक्षेन निरूपयति एवमिति द्वाभ्याम् । मांचसृष्ट्वेत्यनुषज्यते । आत्मनिहिरण्यगर्भे अन्तर्दधे तिरोहितोभूत् । भूयइति । प्रवाहानादित्वसूचनार्थम् । कालसर्गकालंकालेन चतुर्युगसहस्रान्तनाम्नसज्ञकेन प्रलयकालेन पीडयन्निरोधयन् ॥ ५१ ॥

(५) नन्दनः । एवतावन्महदादिहिरण्यगर्भपर्यन्तायाः सृष्टेर्भगवत्कर्तृत्वंचराचरसृष्टेर्हिरण्यगर्भकर्तृत्वंचोक्तम् । इदानींहिरण्यगर्भमन्वादयश्चराचरसृष्टेरपि निमित्तमात्रमेव नसाक्षात्स्रष्टारः साक्षात्स्रष्टा तु सभगवानन्यः तज्जनकस्यविदर्शयतीत्याह एवमिति अचिन्त्यपराक्रमोऽप्रमेयशक्तिः । सइति परमप्रकृतस्य भगवतः परामर्शोन तु तत्सृष्टस्य हिरण्यगर्भस्य अचिन्त्यपराक्रमइतिविशेषणेन । योऽसावतीन्द्रियग्राह्यःसूक्ष्मोऽव्यक्तःसनातनः सर्वभूतमयोऽचिन्त्यइत्यचिन्त्यशब्देन भगवतएव प्रत्यभिज्ञाप्यमानत्वात् । सएव स्रष्टा कालं कालेन प्राणिनांकर्मानुरूपसुखकालंदुःखकालेन दुःखकाल-

सुखकालेन च पीडयन्भूयोभूयस्तिरस्कुर्वन्नात्मनि स्वस्मिन्नन्तर्धेस्वरूपेण कस्यचिद्दर्शितवानित्यर्थः ॥ ५१ ॥

(६) रामचन्द्रः एवमिति । सईश्वरः इदंविश्वसर्वएवंसृष्ट्वा मांच सृष्ट्वा आत्मनि भूयः अन्तर्दधे । किंकुर्वन् कालंपूर्वकालं कालेनोत्तरकालेन प्रयाणकालेन पीडयन् ॥ ५१ ॥

यदा सदेवोजागर्ति तदेदंचेष्टते जगत् ॥ यदा स्वपिति शान्तात्मा तदा सर्वंनिमीलति ॥ ५२ ॥

(१) मेधातिथिः । सदेवोयदा जागर्ति यदेतदिच्छतीदंजगदुत्पद्यतामेतांस्थितिंच कालमियन्तलभतामिति तदा चेष्टते । मानसवाचिकभौतिकैर्व्यापारैरान्तरैर्बाह्यैश्च श्वासप्रश्वासाहारविहारकृषियागादिभिर्युक्तंभवति । यदा स्वपिति यदानिवृत्तेच्छोभवति जगत्सर्गस्थितिभ्यांतदा सर्वंनिमीलति प्रलयंमाप्नोति । जागर्यास्वापश्च प्रजापतेरिच्छा प्रवृत्तिनिवृत्ती उच्येते । शान्तात्मत्वंभेदावस्थोपसंहारः ॥ ५२ ॥

(२०) सर्वज्ञनारायणः । तत्प्रपञ्चयति यदेति । जागर्ति सृष्ट्यर्थं चेष्टते स्वपिति ततोविरमति शान्तात्मानिवृत्त प्रयत्नः ॥ ५२ ॥

(३) कुल्लूकः । अत्रहेतुमाह यदेति । यदा सप्रजापतिर्जागर्ति सृष्टिस्थितीइच्छति तदेदंजगच्छ्वासप्रश्वासाहारादिचेष्टांलभते । यदा स्वपिति निवृत्तेच्छोभवति शान्तात्माउपसंहारमनाः तदेदंजगत्प्रलीयते ॥ ५२ ॥

(४) राघवानन्दः । देवोद्योतनात्मकः जागर्ति स्थूलाकाशाद्याकारेण च विवर्तते चेष्टते कर्मकरोति यदा स्वपिति निमीलति न चेष्टते ॥ ५२ ॥

(५) नन्दनः । अथस्थितिप्रलयकालावाह यदेति । यथा सभगवाञ्जागर्तिदेवत्वेन प्रभुत्वेन कुर्वद्रूपोभवति चेष्टते जीवति शान्तात्माऽकुर्वद्रूपः स्वपितियोगेन निद्राति निमीलति न चेष्टते ॥ ५२ ॥

(६) रामचन्द्रः । यदेति । सदेवईश्वरःयदाजागर्ति तदेदंजगच्चेष्टते उत्पद्यते । यदाशान्तात्मासन्स्वपिति । लीनचेष्टोभवति तदा सर्वं जगत् निमीलति लयमाप्नोति ॥ ५२ ॥

तस्मिन्स्वपति तु सुस्थे कर्मात्मानःशरीरिणः॥ स्वकर्मभ्योनिवर्तन्ते मनश्च ग्लानिमृच्छति ॥५३॥

(१) मेधातिथिः । पूर्वव्याख्यश्लोकोऽयविस्पष्टार्थः । सुस्थे सुस्थिरे । शान्तात्मवच्छुद्ध रूपे स्वात्मन्यवस्थानमौपाधिकभेदनिवृत्तिः । कर्मात्मानः कर्मप्रधानाः संसारिणः क्षेत्रज्ञाः शरीरिणः कर्मसम्बन्धेन शरीरसंबन्धानुभवादेवमुच्यन्ते । तस्मिन्स्वपति शयाने स्वकर्मभ्योनिवर्तन्ते । दाग्निवर्तते । शरीरचेष्टानिवृत्तिरेतेनोच्यते । मनश्च ग्लानिमृच्छति । एतेनान्तरव्यापारनिवृत्तिः । अतोबाह्यान्तर व्यापारनिवृत्तिः । अतोबाह्यान्तरव्यापारनिवृत्त्या प्रलयःप्रतिपादितोभवति । ग्लानिर्निरुत्साहः स्वव्यापारेऽशक्ततामृच्छतिप्राप्नोति ॥ ५३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अस्मिन्निति । स्वस्थे स्वमात्रवेदिनि कर्मात्मानःकर्मसहिता आत्मानः नकेवलंकर्माणि कुर्वन्ति मनोपि तेषांवृत्तिरहितंभवतीत्याह मनश्चेति ॥ ५३ ॥

(३) कुल्लूकः । पूर्वोक्तमेव स्पष्टयति तस्मिन्स्वपतीति । तस्मिन्प्रजापतौ निवृत्तेच्छे सुस्थे उपसंहृतदेहमनोव्यापारे कर्मलब्धदेहाःक्षेत्रज्ञाः स्वकर्मभ्योदेहग्रहणादिभ्योनिवर्तन्ते । मनःसर्वेन्द्रियसहितंवृत्तिरहितंभवति ॥ ५३ ॥

(४) राघवानन्दः । किंच तस्मिन्निति । निवर्तन्ते न कर्म कुर्वन्ति ग्लानिं सर्वेन्द्रियसहितमनः निवृत्तव्यापारतामृच्छति स्थूलाकाशाद्यभावेन तदारब्धस्थूलजरायुजादि देहाभावात् आकाशाद्यभावश्च आकाशंप्राप्य तस्मात्तस्य शब्द-

---

(५२) निमीलति=प्रलीयते (क, च)

गुणंविदुरिति वक्ष्यमाणत्वात् । तस्मिन्हिरण्यगर्भे स्वस्थे स्वस्मिन्नात्मीये कारणे विष्ठति सति स्वयंविराट्स्वपिति लीयते । स्वपतीति पाठे स्वस्थे हिरण्यगर्भे तस्मिन् स्वपति लीने विराजि सति । व्यधिकरणे सप्तम्यौ । अयमेव दैनदिनप्रलयो वक्ष्यते । तावती रात्रिरित्यादिनानात्र हिरण्यगर्भस्य प्रलयइति सिद्धान्तः ॥ ५३ ॥

(५) नन्दनः । तस्मिन्भगवति स्वस्थआत्मस्थेजगद्व्यापारतउपरते कर्मात्मानोऽनुभवितव्यफलकर्मयुक्तात्मानः स्वकर्मभ्यस्तदानीं भुज्यमानेभ्यः क्रियमाणेभ्यश्च मनश्च महत्तत्वंच जगदितियावत् तत्कार्यत्वाज्जगतो ग्लानिसंकोचंप्रलयमितियावत् ॥ ५३ ॥

(६) रामचन्द्रः । तु पुनस्तस्मिन् ईश्वरे स्वपति सति कर्मात्मानःशरीरिणःसर्वकर्मभ्योनिवर्तन्ते । च पुनः मनःग्लानिल्यमगच्छति प्राप्नोति ॥ ५३ ॥

युगपत्तु प्रलीयन्ते यदा तस्मिन्महात्मनि ॥ तदायंसर्वभूतात्मा सुखं स्वपिति निर्वृतः ॥ ५४॥

(१) मेधातिथिः । यत्तदोर्व्यत्ययेनायंश्लोकोव्याख्यातव्यः । अन्यथा पूर्वश्लोकापेक्षयेतरेतराश्रयः प्रसज्येत । एतदुक्तंयदा स्वपिति तदा निमीलतिसर्वं । सुखंस्वपिति निर्वृतः सुखस्वरूपमेव परब्रह्म न तस्य स्वापावस्थायांसुखमन्यदादुःखम् । स्वापश्च तस्य यादृशः समागुक्तएवनिर्वृतिश्च तस्य सर्वकालम् । नह्यसौ परमात्माऽविद्योपप्लवतरङ्गैराप्लुयते । केवलसुखमयस्तस्य सर्वस्य कर्तृत्वंमप्यते । यथांऽयंपुरुषउपरतोगृहकृत्येभ्यः कृतकृत्यतयार्जितंमया धनंगृहीपयोगि निरुपद्रवश्चास्मि संवृत्तइत्येवंसुखंस्वपिति निर्वृतोनिराशङ्कात्मबाधएवमुपमीयतेऽसावपि । तस्याऽपीदंजगत् कुटुम्बंभूतमितिप्रशंसा । प्रधानविषयोवाऽयंश्लोकोवर्णनीयः । तदा प्रधानंस्वपिति । यदा युगपत्सर्वाणि भूतानि तत्र प्रलीयन्ते तदात्मतांकारणरूपतामापद्यन्ते विकारावस्थामुज्झन्ति युगपद्यावन्तित्रैलोक्योदरवर्तीनि । स्वापश्च परिणामनिवृत्तिर्न पुनर्ज्ञानोपसंहृतिश्चैतस्य प्रधानस्य सुखंचोपचारतोऽचेतनत्वादेव ॥ ५४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । यदास्येदृशःस्वापस्तदाह युगपत्त्विति । युगपत् समकाले भुवनचतुष्टयंयदा लीयते तदास्यास्वपतोपि स्वापउच्यतइत्यर्थः । यदाऽयंसर्वभूतानामात्माधिष्ठानसुखदुःखप्रायवृत्तिजनकरजोगुणविरहेण निर्वृतो निवृत्ताज्ञानावरणः ॥ ५४ ॥

(३) कुल्लूकः । इदानींमहाप्रलयमाह युगपत्त्विति । एकस्मिन्नेव काले यदा तस्मिन्परमात्मनि सर्वभूतानि प्रलयंयान्ति तदायंसर्वभूतानामात्मानिर्वृतः निवृत्तजाग्रत्स्वप्नव्यापारः सुखंस्वपिति सुषुप्तइव भवति । यद्यपि नित्यज्ञानानन्दस्वरूपे परमात्मनि न सुप्त्वाप तथापि जीवधर्मोऽयमुपचर्यते ॥ ५४ ॥

(४) राघवानन्दः । हिरण्यगर्भोपि नङ्क्ष्यति इति ज्ञापयन् महाप्रलयमाह युगपदिति । यदाद्विपरार्धकाले युगपत् हिरण्यगर्भविराड्भ्यांसह पूर्वोक्ताकर्मात्मानोजीवाःसंस्कारमात्रावशेषाः परब्रह्मणि प्रलीयन्ते तदायंसर्वभूतात्माईश्वरः सुखंस्वपिति निर्वृतः सुखंस्वानन्दनिर्वृतः शान्तः जगद्व्यापारोपरमः। स्वपितीत्युपचर्यते स्वस्य स्वापप्रबोधयोरभावात् ॥ ५४ ॥

(५) नन्दनः । प्रलयकाले जीवाः कुत्र तिष्ठन्ति भगवतश्च किंकृत्यमित्यपेक्षायामाह युगपदिति । सर्वकार्याणांनिजौनाशोयुगपच्छब्दप्रयोगोक्तः । महात्मनि महावकाशे प्रलीयन्ते । शरीरिणइत्यनुषङ्गः । सर्वे भूतात्मानोजीवायस्मिन्निति ससर्वभूतात्मा स्वेनानन्देन निर्वृतोजगत्कार्यचिन्ताराहित्येन सुखंस्वपिति ॥ ५४ ॥

(६) रामचन्द्रः । युगपदिति । तस्मिन्महात्मनि महत्तत्वे युगपत्तदाशरीरिणः प्रलीयन्तेलीनाभवन्ति ॥ ५४ ॥

तमोयंतु समाश्रित्य चिरंतिष्ठति सेन्द्रियः ॥ न च स्वंकुरुते कर्म तदोत्क्रामति मूर्तितः ॥ ५५ ॥

(१) मेधातिथिः । इदानीं ससारिणः पुरुषस्य मरणं देहान्तर गतिश्चाभ्यां श्लोकाभ्यां कथ्यते । तमोज्ञाननिवृत्तिस्तां समाश्रित्य चिरतिष्ठत्यास्ते सेन्द्रियः नचस्वं कुरुते कर्म श्वासप्रश्वासादिक तदा मूर्तितः, शरीरादुत्क्रामति गच्छति । ननुच सर्वगतआत्माऽऽकाशवद्विभुस्तस्य कीदृगुत्क्रान्तिः । कर्मोपार्जितशरीरत्यागएवोत्क्रान्तिः न पुनर्मूर्तस्यैवार्थस्य देशाद्देशान्तरगमनम् । अथवा केश्चिदिष्यते अस्त्यन्यदन्तराभवशरीरसूक्ष्मयस्येयमुत्क्रान्तिः । अन्यैस्त्वन्तराभवदेहोनेष्यते । यथाह भगवान्व्यासः अस्मिन्देहे व्यतीते तु देहमन्यन्नराधिप । इन्द्रियाणि व सन्त्येव तस्मान्नास्त्यन्तराभवः । सांख्याअपि केचिन्नान्तराभवमिच्छन्ति विन्ध्यवासप्रभृतयः । कोयमन्तराभवोनामास्मिञ्छरीरे नष्टे मातृकुक्ष्यादिस्थानंद्वितीयशरीरग्रहणार्थयावन्न गमतावदन्तरा निरुपयोगिशरीरमुपजायते सूक्ष्मयस्य न ह चित्संयोगोनाभ्यादिवाहीन महाभूते मूतिबन्धः । अन्येतु मूर्तिपरमात्मानमाहुः । सर्वात्मरूप. परमात्मा समुद्रस्थानीयस्ततः प्रादुर्भवन्तिजीवाअविद्यावशाद्देदमुपयान्तिमहोदधेरिवोर्मयः । तस्य च ततोनिष्क्रामत पुर्यष्टाकाख्यलिङ्गमभ्युपगम्यते । धर्माधर्मपूर्वकृतवशात्प्रत्येकस्य जीवस्य वास. स्थानीयसूक्ष्मशरीरम् । यथापुराणउक्तम् पुर्यष्टकेन लिङ्गेन प्राणाख्येन सयुज्यते । तेनबद्धस्य वैबन्धोमोक्षोमुक्तस्य तेनतु ॥ ते च प्राणापानव्यानोदानसमानाः पञ्चभूतेन्द्रियवर्ग एवंकर्मेन्द्रियवर्गोऽष्टममनइत्येतत्पुर्यष्टकम् । तच्छरीरंन नश्यत्यामो क्षावस्थायाः । तदुक्त ससरति निरुपभोगभावैरधिवासितलिङ्गम् ॥ ५५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । प्रलयप्रसङ्गेन मूर्च्छाप्रलयअपिदर्शयति यमोयमिति । तमोगुणमाश्रित्य चिरनिश्चति तथा च रजसोभिभूतत्वात्सेन्द्रियोमन प्रभृतीन्द्रियवानपि न स्वय कर्मकुरुते तदा मूर्च्छितोभूत्वोत्क्रामति । जीवस्यलिङ्गदेहः प्रदेशान्तरे तिष्ठति सेयमूर्च्छेत्युच्यते ॥ ५५ ॥

(३) कुल्लूकः । इदानीमल्पमसङ्गेन जीवस्योत्क्रमणमपि श्लोकद्वयेनाह तमोयमिति । अयजीवस्तमोज्ञाननिवृत्तिमाप्य बहुकालमिन्द्रियादिसहितस्तिष्ठति । नचात्मीयकर्म श्वासप्रश्वासादिककरोति तदा मूर्तित पूर्वदेहादुत्क्रामति अन्यत्र गच्छति लिङ्गशरीरावच्छिन्नस्य जीवस्यउत्क्रान्तिगमनमप्युपपद्यते । तथा चोक्त बृहदारण्यके तमुत्क्रामन्तंप्राणोनूत्क्रामति प्राणमनूत्क्रामन्तसर्वे प्राणाअनूत्क्रामन्ति । प्राणाइन्द्रियाणि ॥ ५५॥

(४) राघवानन्दः । प्रलयप्रसङ्गेन मरणमाह तमइति द्वाभ्याम् । अयंजीवात्मा यदा तमोचैतन्यमाश्रित्य जडत्वंप्राप्य देहाद्यध्यासपरित्यागात् एवमेवायमात्मेदंशरीरंनिहत्याविद्यां गमयित्वान्यन्नवतर कल्याणतररूपंतनुतइति श्रुते । बहुकालंसेन्द्रियः वागादीन्द्रिययुक्तोपि न च कर्म कुरुते सुषुप्तिवत् श्वासादिकमपि कुतः । यतः मूर्तित स्थूलशरीरात् ॥ ५५ ॥

(५) नन्दनः । अथभगवास्तमोमूलप्रकृतिमाश्रित्य यदा चिरंयावत्प्रलयकालतिष्ठति तदा सेन्द्रियोमूर्तिमानभवति जगदाकारेण स्फुरतीत्यर्थः । किंच तमः समाश्रित्यायसकर्मसृष्ट्यादिकयदा न कुरुते तदा मूर्तितउत्क्रामति जगदाकारेण न स्फुरतीत्यर्थः ॥ ५५ ॥

(६) रामचन्द्रः । तमइति । यदा तम समाश्रित्य सेन्द्रिय सचिरतिष्ठति सकर्म न कुरुते तदा मूर्तितउत्क्रामति मूर्तितोनिर्गतएवभवति ॥ ५५ ॥

---

(५५) तमोयन्तु=तमोयदा (क, ख, ग)

यदाणुमात्रिकोभूत्वा बीजं स्थास्नु चरिष्णुच ॥ समाविशति संसृष्टस्तदा मूर्तिंविमुञ्चति ॥ ५६ ॥

(१) मेधातिथिः । अण्वयः सूक्ष्मामात्राअवयवायस्य सोऽणुमात्रिकः । पुर्यष्टकमन्तराभवदेहोवा । स्वभावतएव वाऽऽत्मनः सूक्ष्माः यथोक्तम् सएषआत्माऽन्तर्हृदयेऽणीयानित्यादिबीजंशरीरोत्पत्तिकारणम् । स्थास्नुवृक्षादिजन्महेतुभूत- चरिष्णुजङ्गमसमाविशत्यधितिष्ठति प्रतिनिबध्यतेयदा संसृष्टः माणादिभिस्तदा मूर्तिंविमुञ्चत्यावृणोति शरीरंगृह्णातीत्यर्थः ॥५६

(२) सर्वज्ञनारायणः । श्रुतिमाह यदेति । अणुमात्रिकोमनसानुभावच्छेदात्तत्तुल्यपरिमाणः संसृष्टोलिङ्गदेहेनस- हितः स्थास्नुस्थावरंचरिष्णु जङ्गमंच बीजरेत शोणितादि प्रविशतितदामूर्ति पूर्वदेहं त्यजति सम्रियत इत्यर्थः ॥ ५६ ॥

(३) कुल्लूकः । कदा देहान्तरगृह्णातीत्यतआह यदाणुमात्रिकइति । अणवोमात्राःपुर्यष्टकरूपा यस्य सोऽणुमा- त्रिकः । पुर्यष्टकशब्देन । भूतादीन्यष्टावुच्यन्ते । तदुक्तंसनन्देन भूतेन्द्रियमनोबुद्धिवासनाकर्मवायवः अविद्या चाष्टकमोक्तं पुर्यष्टमृषिसत्तमैः । ब्रह्मपुराणेप्युक्तम् पुर्यष्टकेन लिङ्गेन प्राणाद्येन सयुज्यते । तेन बद्धस्य वैबन्धोमोक्षोमुक्तस्य तेन तु ॥ यदाऽणुमात्रिकोभूत्वासंपद्य स्थास्नु वृक्षादिहेतुभूतंचरिष्णु मानुषादिकारणंबीजमविशत्यधितिष्ठति तदा संसृष्टःपुर्यष्टकयुक्तोमूर्- तिस्थूलदेहान्तरंकर्मानुरूपविमुञ्चतिगृह्णाति ॥ ५६ ॥

(४) राघवानन्दः । सदा मरणकालेउत्क्रामति देहान्तरार्थं किंभूतः अणुमात्रिकः अणवोऽणुतुल्यामात्राः पुर्यष्ट- करूपा अवच्छेदत्वेन यस्य चैतन्यस्य सतथा पुर्यष्टकेन लिङ्गेन प्राणाद्येन सयुज्यते तेनबद्धस्य बन्धोवै मोक्षोमुक्तस्य- मुक्तता । तेनत्वित्युक्तम् । बीजंविद्याकर्मवासनाः भूत्वासम्प्राप्य तंविद्याकर्मणीसमन्वारभेते पूर्वप्रज्ञाचेति श्रुतेरुक्तत्वात् । तदनुरूपेण सृष्टस्थावरजङ्गमवा विशति वृक्षोहं मनुष्योहमिति अभिमन्यते । संसृष्टः पूर्वादृष्टेन जन्मनानियुक्तः सन्मुञ्चति च मूर्तिंपूर्वामिति ॥ ५६ ॥

(५) नन्दनः । अथसृष्टिकालमाह यदेति । अणुमात्रिकंचैतन्यांशीभूयबीजंतत्त्वसंघातंसमाविशत्यनुप्रविशतिसंसृ- ष्टोसृष्ट्यांमूर्तिंजगद्विमुञ्चति सृजति जगदाकारेणस्फुरतीत्यर्थः ॥ ५६ ॥

(६) रामचन्द्रः । यदेति । देहत्यागो वर्ण्यते । यदाअणुमात्रकोभूत्वा स्थास्नु स्थावरेषु चरिष्णु चरेषु बीजं- बीजरूपसमाविशति संसृष्टः सयुक्तः तदामूर्तिं शरीरमुञ्चति ॥ ५६ ॥

एवं सजाग्रत्स्वप्नाभ्यामिदंसर्वंचराचरम् ॥ संजीवयति चाजस्रंप्रमापयति चाव्ययः ॥ ५७ ॥

(१) मेधातिथिः । उपसंहारः पूर्वोक्तस्य । आत्मसंबन्धिभ्यांजाग्रत्स्वप्नाभ्यांचराचरंस्थावरजङ्गमंजीवयति मारय- तिच जगत् । अव्ययोऽविनाशी ॥ ५७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । एवमिति । स्वेन जाग्रता सञ्जीवयति स्वीयेन स्वप्नेनाव्ययोऽविनाशी प्रमापयति मा- रयति चरमचरच अजस्रंसर्वदा ॥५७ ॥

(३) कुल्लूकः । प्रासङ्गिकजीवस्योत्क्रमणमभिधाय प्रकृतमुपसंहरति एवंसजाग्रत्स्वप्नाभ्यामिति । सब्रह्मा अनेन प्रकारेण स्वीयजाग्रत्स्वप्नाभ्यामिदंस्थावरजङ्गमसञ्जीवयति मारयति च । अजस्रंसततम् । अविनाशीअव्ययः ॥ ५७ ॥

(४) राघवानन्दः । प्रकृतमनुसरति एवमिति । जाग्रत्स्वप्नाभ्यां दैनंदिनसृष्टिप्रलयाभ्यां प्रमापयति नाशयति यमोऽन सुषुप्तिः स्वपितीत्युक्तेः ॥ ५७ ॥

---

(५६) संसृष्टोइति पाठान्तरम् (नन्दन.)

(५) नन्दनः । प्रकरणार्थमुपसंहरति एवमिति । जागृदितिपाठः । जागृज्जागरणं सम्पदादित्वात्क्विप् । अजस्रमविच्छेदेन ॥ ५७ ॥

(६) रामचन्द्रः । एवमिति । सईश्वरः जाग्रदवस्थासुस्थितः सन्इदं चराचरंसर्वमेवमजस्रंसञ्जीवयति । स्वप्नेस्थितःसन्अजस्रमिमंप्रमापयति नाशयति स्वयमव्ययः देशतःकालतश्च ॥ ५७ ॥

इदंशास्त्रंतु कृत्वासौ मामेव स्वयमादितः ॥ विधिवद्ग्राहयामास मरीच्यादींस्त्वहंमुनीन् ॥ ५८ ॥

(१) मेधातिथिः । इदं शास्त्रशब्देन स्मार्तोविधिप्रतिषेधसमूहउच्यते नतु ग्रन्थस्तस्य मनुना कृतत्वात् । तथा हि मानवइति व्यपदेशोऽस्येतरथा हि हिरण्यगर्भइति व्यपदिश्येत । केचित्तु हिरण्यगर्भेणापि कृते ग्रन्थे मनुना बहूनां प्रकाशितत्वात्तेन व्यपदेशोयुज्यतएव यथा हिमवति प्रथममुपलभ्यमाना गङ्गाऽन्यतोप्युत्पन्ना हैमवतीति व्यपदिश्यते यथा च नित्यदर्शनात्काठकप्रवचनंकठेन व्यपदिश्यते । सत्स्वप्यन्येष्वध्येतृष्वध्यापयितृषु च प्रवचनप्रकर्षात्कठेनव्यपदेशः । नारदश्च स्मरति शतसाहस्रोऽयंग्रन्थः प्रजापतिना कृतस्ततःसमन्वादिभिः क्रमेण संक्षिप्तइति । अतोऽन्यकृतत्वेऽपि मानवव्यपदेशोनं विरुद्धः । शास्त्रशब्देनग्रन्थाभिधानमपिशासनरूपाऽर्थप्रतिपादकत्वाद्दृष्टमेव । मामेव ग्राहयामासाहंतेनाध्यापितइत्यर्थः । स्वयमादितोविधिवदित्येभिः पदैरागमस्याविभ्रंशउच्यते । ग्रन्थकारेण हि स्वकृतोग्रन्थोयः स्वयमध्याप्यते प्रथमंतत्र मात्रापि न परिहीयते । अन्यस्य हि तस्मादधिगतवतोऽन्यमध्यापयतोनतद्ग्रन्थाविनाशो यत्नोभवति कर्तुरप्यध्यापितपूर्वस्य प्रतिष्ठापितोपि मया पूर्वमयं ग्रन्थइति द्वितीयवारंप्रमादालस्यादिना भ्रंशः संभाव्यते श्रेतआदितइत्युक्तम् । विधिवच्छिष्योपाध्याययोरनन्यमनस्कतादिगुणोऽवहितचित्ततान्विधिः । अर्हवतिः । मरीच्यादींस्त्वहमुनीन्मरीच्यादयः प्रसिद्धमभावास्तैरप्येतन्मत्सकाशादधीतमित्यात्मनोविशिष्टशिष्यसंबन्धेन सिद्धमौपाध्यायिकदर्शयन्महर्षीणांशास्त्रमाहात्म्येन च श्रद्धातिशयंजनयत्यध्ययनंविरामाय । एवंविधमेतन्महच्छास्त्रंयन्मरीच्यादिभिरप्यधीतम् । एवंचेदशोमहात्मा मनुस्तेषामुपाध्यायइति युक्तमेतस्य सकाशादेतद्ग्रन्थाध्ययनमित्यांशास्त्रपरिसमाप्तेर्नोपरमन्ते श्रोतारइत्युभयथापि शास्त्रप्रशंसा ॥ ५८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । इदमिति । इदस्मार्तधर्माधर्मोपादानहानात्मकं न ग्रन्थंशास्त्रं सर्वज्ञोहिरण्यगर्भात् प्राप्य मांभृगुनामानमेव कृपयाऽध्यापयामास । पुनरहंमरीच्यादिदशमुनीन् बहुविशिष्टेभ्यःशिष्येभ्यः आदितःसर्वेभ्यः पूर्वम् ॥५८॥

(३) कुल्लूकः । इदंशास्त्रमिति । असौ ब्रह्माइदंशास्त्रंकृत्वा सृष्ट्यादौ मामेव विधिवच्छास्त्रोक्तात् जातानुष्ठानेनाध्यापितवान् । अहतु मरीच्यादीनध्यापितवान् । ननु ब्रह्मकृतत्वेऽस्य शास्त्रस्य कथंमानवव्यपदेश. । अत्र मेधातिथिः शास्त्रशब्देन शास्त्रार्थोविधिनिषेधसमूहउच्यते तत्ब्रह्मा मनुग्राहयामास मनुस्तु तत्प्रतिपादकमन्थकृतवानिति न विरोधः । अन्ये तु ब्रह्मकृतत्वेप्यस्य मनुना प्रथममरीच्यादिभ्यः स्वरूपतोऽर्थतश्च प्रकाशितत्वान्मानवव्यपदेशः वेदापौरुषेयत्वेपि काठकादि व्यपदेशवत् । इदतूच्यते ब्रह्मणा शतसाहस्रमिदधर्मशास्त्रंकृत्वा मनुरध्यापितआसीत्ततस्तेन च स्ववचनेन संक्षिप्य शिष्येभ्य प्रतिपादितमित्यविरोधः । तथा च नारदः शतसाहस्रोयंग्रन्थ इति स्मरति स्म ॥ ५८ ॥

(४) राघवानन्दः । गुरुपरंपरागतमिदंशास्त्रं न स्वमनीषाकल्पितमित्याह इदमिति । आदितः सृष्ट्यादौ असौ विराड्ब्रह्मा मांमनुंआह मनुर्मरीच्यादीनमुनीन् ग्राहितवानस्मीत्यन्वयः । आदावस्य मनुत्वकृत्वं कर्तृत्वंतु विराजएवेति ध्वनिः ॥ ५८ ॥

(५) नन्दनः । एवंतावज्जगत्सृष्टिप्रलयावुक्तौ इदानींमर्यादास्थापनशास्त्रसंप्रदायोपन्यासद्वारेणस्थितिमभ्याह इदमिति । शास्त्रस्य तदा मनसि विपरिवर्तमानत्वादिदमिति परामर्शोयुज्यते ॥ ५८ ॥

(६) रामचन्द्र । मनुरुवाच । असावीश्वादिदंशास्त्रं कृत्वामामेवादितः विधिवत्स्वयंग्राहयामास । तु पुनः मरीच्यादीन्मुनीन्प्राहयामास ग्राहयतिस्म ॥ ५८ ॥

एतद्वोऽयंभृगुः शास्त्रंश्रावयिष्यत्यशेषतः ॥ एतद्धिमत्तोऽधिजगे सर्वमेषोऽखिलंमुनिः ॥ ५९ ॥

(१) मेधातिथिः । एतच्छास्त्रंवोयुष्माकमयंभृगुरशेषतः सर्वंश्रावयिष्यति कर्णपथनेष्यत्यध्यापयिष्यति व्याख्यास्यतिच । एतच्छास्त्रस्यैतदा मत्यवमर्शः । एतच्छास्त्रमेषमुनिरखिलमशेषमत्तोमत्सकाशादधिजगेऽधिगतवाञ्ज्ञातवान् । गुरुमुखाद्विद्यानिष्क्रामतीव शिष्यः मतिगृह्णातीवेत्यतोपादाने तसिर्मत्तइति युक्तः । भृगुस्तु महर्षीणांप्रख्याततरस्तभावं । तस्य प्रवक्तृत्वनियोगेनानेकाशेषनिरतिशयविद्याविदामागमनपरंपरयागतमेतच्छास्त्रमितिमदर्श्यते । अतश्च केषाञ्चिदयमपि प्रवृत्तिप्रकारोदर्श्यते । बहुभ्योमहात्मभ्यः शास्त्रमिदमवतीर्णमिति किमिति नाधीमहइत्यध्ययनादिप्रवृत्त्याभिमुख्यंशास्त्रे जन्यते ॥ ५९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । एतदिति । अखिलंकृत्स्नम् ॥ ५९ ॥

(३) कुल्लूकः । एतद्वोयमित्यादि । एतच्छास्त्रमयंभृगुः युष्माकमखिलंकथयिष्यति यस्मादेषोऽशेषमेतन्मत्तोऽधीतवान् ॥ ५९ ॥

(४) राघवानन्दः । भृगोरपि गुर्वधीनविद्यत्वंसूचयति एतदिति । मत्तोमत्तः अधिजगे ज्ञातवान् सर्वमखिलं एतेनाक्षरमात्रमप्यस्य न त्याज्यमित्यर्थः ॥ ५९ ॥

(५) नन्दनः । अखिलंनिरवशेषम् ॥ ५९ ॥

(६) रामचन्द्र । एतदिति । अयंभृगुः एतच्छास्त्रंधर्मशास्त्रंच अशेषतः श्रावयिष्यति मुनिः भृगुः एतत् शास्त्रंसर्वमेव अखिलंसरहस्यमत्तः सकाशात्अधिजगे ज्ञातवान् । गैशब्दे इत्यस्य धातोरूपं अधिजगेमे गत्यर्थास्ते ज्ञानार्थाः ॥ ५९ ॥

ततस्तथा सतेनोक्तोमहर्षिर्मनुना भृगुः ॥ तानब्रवीदृषीन्सर्वान्प्रीतात्मा श्रूयतामिति ॥ ६० ॥

(१) मेधातिथिः । समहर्षिर्भृगुस्तेन मनुना तथोक्तएव श्रावयिष्यतीति नियुक्तस्ततोऽनन्तरंतानृषीनब्रवीच्छ्रूयतामिति । प्रीतात्माऽनेकशिष्यसन्निधावहमत्र नियुक्तइति बहुमानेन प्रीतात्मत्वमवक्तृत्वयोग्यतयाज्ञाकरोऽहमनेन संभावितइत्यात्मनि भृगोर्बहुमानः ॥ ६० ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । ततइति । सभृगुरित्यात्मनि परोक्षत्वारोपेण ॥ ६० ॥

(३) कुल्लूकः । ततस्तथेति । सभृगुर्मनुना तथोक्तोऽयंश्रावयिष्यतीतियस्मादेषोऽधिजगइत्युक्तः ततोऽनन्तरमनेकमुनिसन्निधौ गुरुसम्भावनया प्रीतमनास्तानृषीनप्रत्युवाच श्रूयतामिति ॥ ६० ॥

(४) राघवानन्दः । अध्यापनेपि गुर्वाज्ञावश्यकतामाह ततइति । तान्मनुसमीपे पूर्वोपस्थितान् प्रीतात्मा प्रीतियुक्तः । एतेमनूंश्च समान्यानित्यनेन सावर्ण्यामनवउक्ताअपरइति विशेषणात् सावर्ण्यादिभ्यः स्वायंभुवाद्याभिन्नाः अन्यथा मनूनाचतुर्दशत्वंव्याहन्येत ॥ ६० ॥

(५) नन्दन । तथा तेनोक्तोयुष्मानयंभृगुरेतच्छास्त्रंश्रावयिष्यतीति मनुनोक्तः ॥ ६० ॥

(६) रामचन्द्रः ततइति । भृगुरुवाच भृगुः धर्मानाह । तत मनुवचनानन्तरं समहर्षिर्भृगुः तान्सर्वानृर्षीञ्श्रूयता मित्यब्रवीत् । कीदृशः प्रीतात्मा प्रफुल्लितात्मा तथा तेन मनुनोक्तः ॥ ६० ॥

स्वायंभुवस्यास्य मनोःषड्वंश्यामनवोऽपरे ॥ सृष्टवन्तःप्रजाःस्वाःस्वामहात्मानोमहौजसः ॥ ६१ ॥

(१) मेधातिथिः । उपाध्यायोधर्मान्पृष्टोजगदुत्पत्त्यादि वर्णितवान् । तथैवशिष्योऽपि तन्नियुक्तस्तच्छेषमेव वर्णयितुमारब्धः । अस्येति साक्षात्कारेण मनुंप्रत्यवमृशति । अस्मदुपाध्यायस्य स्वायंभुवइतिख्यातस्य षडन्येऽपरेमनवोवंश्याएकस्मिन्वंशे कुले जाताः सर्ववश्याः । सर्वे हि साक्षाद्ब्रह्मणा सृष्टा इत्येककुलसंभवाद्वंश्याउच्यन्ते । अथवा एकस्मिन्कार्येऽधिकृतावंश्या एककर्मान्वयेन प्राणिनांवंशव्यवहारोभवति । द्वौ मुनी व्याकरणस्यवंश्यौ तंत्रैकधर्मदर्शयति सृष्टवन्तःप्रजाः स्वास्वा इति । मन्वंतरे मन्वन्तरे यस्य मनोरधिकारः सएव प्रजानांपूर्वमन्वन्तरविनष्टानांस्रष्टा पालयिता च । अतोयेन याः प्रजा सृज्यन्ते तास्तस्य स्वाभवन्ति ॥ ६१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । स्वायंभुवस्येति । अस्य वंशभवाः अन्ये षण्मनवोपि स्वाइति अन्येष्वपरेष्वस्याः पूर्ववत् । ६१ ।

(३) कुल्लूकः । स्वायंभुवस्येति । ब्रह्मपुत्रस्यास्य मनोःषड्वंशप्रभवाअन्येमनवः एवकार्यकारिणःस्वस्वकाले सृष्टिपालनादावधिकृता स्वा स्वाःप्रजाउत्पादितवन्तः ॥ ६१ ॥

(४) राघवानन्दः । एते तु कश्यपवंश्याःकिन्नामानइत्यपेक्षायामाह स्वायंभुवस्येति त्रिभिः । सृष्टिकरणे तेषांसामर्थ्यमाह अमितौजसइति अमितंओजोबलंज्ञानंतपश्च येषांते तथा ॥ ६१ ॥

(५) नन्दनः । स्वयंभुवोभगवतः शिष्यत्वात्स्वायंभुवइदंशास्त्रमित्यनेनभगवतोहि मनुःशिष्यत्वेनोक्तः ॥ ६१ ॥

(६) रामचन्द्रः । अस्य मनोः षट् वंश्याःअपरे मनवआसन् ॥ ६१ ॥

स्वारोचिषश्चोत्तमश्च तामसोरैवतस्तथा ॥ चाक्षुषश्च महातेजाविवस्वत्सुतएवच ॥ ६२ ॥

(१) मेधातिथिः । तान्मनून्नामतोनिर्दिशति । महातेजाइति विशेषणम् । अन्यानि नामानि रूढ्या संबन्धेन वा । विवस्वत्सुतइति समासपदरूपशब्दान्तरकृष्णसर्पनरसिंहादिशब्दवत् ॥ ६२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । स्वारोचिषइति । विवस्वत्सुतः प्रकृतमन्वन्तराधिपः ॥ ६२ ॥

(३) कुल्लूकः । स्वारोचिषइति । षड्ते वैवस्वतपर्यन्ता नामतोनिर्दिष्टाः ॥ ६२ ॥

(४) राघवानन्दः । तेषांनामापेक्षांपूरयति । स्वारोचिषइत्यादिनामानि । विवस्वत्सुतोयमः ॥ ६२ ॥

(६) रामचन्द्रः । स्वेति । तेषांमनूनां नामान्याह द्वाभ्यां स्वारोचिषइत्यादिना । विवस्वत्सुतोवैवस्वतः ॥ ६२ ॥

स्वायंभुवाद्याःसप्तैते मनवोभूरितेजसः ॥ स्वेस्वेन्तरे सर्वमिदमुत्पाद्यापुश्चराचरम् ॥ ६३ ॥

[कालप्रमाणंवक्ष्यामि यथावत्तन्निबोधत* ॥]

(१) मेधातिथिः । अत्र सप्त मनवोमया प्रोक्ताः । अन्यत्र चतुर्दशसंपद्यन्ते । स्वे स्वेन्तरेऽवसरे प्राप्तेऽधिकारकाले

(६२) उत्तमश्च=श्चोत्तमिश्च (अ, द, ध)

* (ग) ॥ इदमर्धं (क) चिन्हितपुस्तके समतिनमश्लोकेपठितम् ।

इति यावत्। उत्पाद्य प्रजा आपुः पालितवन्तः। स्वे स्वेन्तरेऽधिकारावसरे यस्य मनोर्यस्मिन्काले प्राप्तः सर्गस्थितिपालनाधिकार.। अन्येत्वन्तरशब्दमासादिशब्दवत्कालविशेषवाचिनमन्यन्ते तदयुक्तम्। मनुशब्दोपसंहितः कालविशेषविषयोमन्वन्तरोनाम कालोनतु केवलइति ॥ ६३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। स्वायंभुवाद्याइति। आपुर्व्याप्तवन्तश्चराचरंतत्सर्वमभ्यतिष्ठन्नित्यर्थः ॥ ६३ ॥

(३) कुल्लूकः। स्वायंभुवेति। स्वायंभुवमुखा सप्तामी मनवः स्वीयस्वीयाधिकारकालेइदंस्थावरजङ्गममुत्पाद्य पालितवन्त ॥ ६३ ॥

(४) राघवानन्दः। इदानीं वर्तमान.स्वेस्वेऽन्तरे स्वकीयस्वकीयमन्वन्तरे इदंस्वानुरूपाः प्रजाउत्पाद्य चराचरंसर्वं आपुः रक्षितवन्त. मनूनांस्वायंभुवादीनां नामतएव मन्वन्तराणामपि नामानीति ध्येयम् ॥ ६३ ॥

(५) नन्दनः। अन्तरशब्देन कालविशेषउच्यते। आपु.पालितम् ॥ ६३ ॥

(६) रामचन्द्रः। स्वारोचिष २ औत्तम ३ तामस ४ रैवत ५ चाक्षुष ६ वैवस्वत ७ एतेस्वायंभुवाद्याः सप्तमनवः स्वेस्वेन्तरे इद सर्वचराचरमुत्पाद्यापुः अगमन् ॥ ६३ ॥

निमेषादशचाष्टौच काष्ठा त्रिंशत्तुताः कला ॥ त्रिंशत्कलामुहूर्तः स्यादहोरात्रंतु तावतः ॥ ६४॥

(१) मेधातिथिः। स्थितिप्रलयकालपरिमाणनिरूपणार्थंज्योतिःशास्त्रगोचरंकालविभागवक्तुमुपक्रमते। अष्टादश निमेषाः काष्ठानाम कालोभवति। त्रिंशत्काष्ठाः कलात्रिंशत्कलाश्च। एकोमुहूर्तः स्यात्। तावतस्त्रिंशवित्यर्थः। त्रिंशन्मुहूर्ता महोरात्रम्। विद्यादिति क्रियापदमाहृत्य तावदिति द्वितीयाबहुवचनम् ॥ ६४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। अथ सृष्टिकालसङ्ख्यार्थंकालविभक्तीर्गणयति निमेषाइति। अक्षिपक्ष्मद्वयसंयोगहेतु कर्मनिमेष। सयदा शीघ्रस्तदपेक्षयापञ्चदशनिमेषाःकाष्ठा पुराणेपूक्ता। अत्रतुमन्दकर्माभिप्रायेणाष्टादशेति। ताःकाष्ठा त्रिंशत्कला। तावतस्तावन्त विभक्तिव्यत्ययात्त्रिंशदित्यर्थः। तावतेतिकचित्पाठः ॥ ६४ ॥

(३) कुल्लूकः। इदानीमुक्तमन्वन्तरसृष्टिप्रलयादिकालपरिमाणपरिज्ञानायाह निमेषादशचाष्टाविति। अक्षिपक्ष्मणोःस्वाभाविकस्यउन्मेषस्य सहकारीनिमेषः तेऽष्टादशकाष्ठानामकालः त्रिंशच्च काष्ठाःकलासंज्ञकः त्रिंशत्कलाःमुहूर्ताख्यः काल.तावतश्चत्रिंशन्मुहूर्त्तानहोरात्रंकालंविद्यात्। तावतइति द्वितीयानिर्देशात् विद्यादित्यध्याहारः ॥ ६४ ॥

(४) राघवानन्दः। कालकालविभक्तीश्चेत्युक्तं सर्गादिज्ञापनार्थंविवृणोति निमेषाइति दशभिः। पक्ष्मणोः स्वाभाविकः कर्मनिमेषःसच मनुष्याधिकारकं शास्त्रमिति न्यायान्मनुष्यस्यैव देवानांनिमेषाभावाच्च तेषामष्टादशनिमेषैः काष्ठा स्यात्। काष्ठानांत्रिंशताकलास्यात् कलानांत्रिंशतामुहूर्तः दण्डद्वयम्। तावतोमुहूर्तान्त्रिंशन्मुहूर्तान्अहोरात्रकालंविद्यादिति शेषः ॥ ६४ ॥

(५) नन्दन.। अथ सृष्टिसंहारौ कालतः परिच्छेत्तुंकालपरिमाणविभागंतावन्नवभिः श्लोकैराह निमेषाइति। तावत तावन्तस्त्रिंमुहूर्ताः ॥ ६४ ॥

(६) रामचन्द्रः। मन्वन्तरस्य परिमाणार्थं कालस्यपरिमाणमाह निमेषेति। अष्टादशनिमेषै.काष्ठासंज्ञोच्यते।

---

(६१) चापुश्च=चायुश्च (क, ख, ग)

* स्वाभाविकस्य उन्मेषस्य सहकारी=स्वभाविकःउन्मेषसंकोचः (अ)

तास्तुत्रिंशत्काष्ठाःकलात्रिंशत्कलात्मक-कालोमुहूर्तःस्यात् । तावतामुहूर्तेन त्रिंशदिति त्रिंशन्मुहूर्तात्मके न कालेन अहोरात्रंस्यात्मानुषाणाम् ॥ ६४ ॥

अहोरात्रे विभजते सूर्योमानुषदैविके ॥ रात्रिःस्वमाय भूतानांचेष्टायै कर्मणामहः ॥ ६५ ॥

(१) मेधातिथिः । अथ कोयंनिमेषोनाम । अक्षिपक्ष्मणोर्नैसर्गिककर्मोन्मेषसहचारी । अन्येस्तु पठित भावताकालेनाविकृतमक्षरमुच्चार्यते सनिमेषः । अहश्च रात्रिश्च तेअहोरात्रे । तयोर्विभागंकरोति । आदित्यउदितआदित्येयावत्तदीयारश्मयोदृश्यन्तेतावदहर्व्यवहार. । अस्तमिते तु प्रागुदयाद्रात्रिव्यवहारः । मनुष्यलोके देवलोके वा यत्र तर्ह्यादित्योन व्याप्नोति रश्मिभिस्तत्र कथमयमहोरात्रविभागोविज्ञेयोऽतआह रात्रिःस्वमायेति । स्वयमपेषु भूतेषु नित्यप्रकाशत्वात्कर्मचेष्टाकार्यारम्भेण स्वापेन च विभागः । यथैवौषधीनानियतः प्रादुर्भावकालः स्वाभाव्यादेवकर्मचेष्टास्वापावपि कालस्वभावतएव नियतौ ॥ ६५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अहोरात्रेइति । सूर्योयथा मानुषमहोरात्रंविभजते तथा दैविकमप्ययनस्य सूर्यगत्यधीनत्वात् । पित्र्याहोरात्रस्य तु तिथिनियतत्वेन चन्द्रनियम्यत्वान्न सूर्योनियामकः । मानुषलौकिकइतिकचित्पाठः । तत्र मानुषलोकसंबन्धिनीइत्यर्थः । यद्यपिलोके तादृगन्धकारादेव रात्रित्वाभिव्यञ्जकस्याभावस्तथापि चेष्टानिवृत्त्यैतद्बोध्यइत्याह रात्रिरिति । स्वस्यामिर्व्यामिर्बाह्यनिवृत्तिरुक्ता स्वमश्चेष्टानिवृत्तिः तदर्थपरःकालः सरात्रिः भूतानां कर्मणांक्रियाणां चेष्टायै निष्पादनाय ॥ ६५ ॥

(३) कुल्लूकः । अहोरात्रेइति । मानुषदैवसम्बन्धिनौ दिनरात्रिकालावादित्य पृथक्करोति । तयोर्मध्ये भूतानांस्वमार्थंरात्रिर्भवति । कर्मानुष्ठानार्थंच दिनम् ॥ ६५ ॥

(४) राघवानन्दः । एतत्सर्वंसूर्यक्रियाकृतमित्याह अहोरात्रेइति । मानुषदैविकेइति ब्राह्मपित्र्ययोरप्युपलक्षणम् । स्वमाय निर्व्यापाराय । चेष्टायै कर्मणांकर्मानुष्ठानार्थंबहिरिन्द्रियाणांप्रवृत्त्यर्थंवा । भूतानांमनुष्यपितृदेवब्रह्मणाम् ॥ ६५ ॥

(५) नन्दनः । अहोरात्रपरिच्छेदकारणमाह अहोरात्रेइति । मानुषदैविके मनुष्यदेवसंबन्धेअहोरात्रेसूर्यउदयास्तमयाभ्यांविभजते । पित्र्यहोरात्रस्याप्युपलक्षणमेतत् ॥ ६५ ॥

(६) रामचन्द्रः । अहरिति । सूर्यः स्वगत्या मानुषदैविके अहोरात्रे अहश्च रात्रिश्च अहोरात्रेविभजते विभागकरोति । भूतानांप्राणिनांरात्रिःस्वमाय शयनार्थं कर्मणांचेष्टायै कर्मणांक्रियायैअहःसंज्ञः ॥ ६५ ॥

पित्र्ये राव्यहनी मासःप्रविभागस्तुपक्षयोः ॥ कर्मचेष्टास्वहःकृष्णःशुक्लःस्वमाय शर्वरी ॥६६॥

(१) मेधातिथिः । योमनुष्याणांमासः सपितॄणामहर्निशम् । कतरदहः कतमा च रात्रिरिति प्रविभागः इदमहरियंरात्रिरित्येपविभागः । पक्षयोःपञ्चदशरात्रिसंमितयोरर्धमासयोर्व्यवस्थितः पक्षाश्रितइत्यर्थः । एकः पक्षोहरपरोरात्रिस्तयोश्च भिन्नस्वभावत्वान्नियतक्रमत्वाच्च विशेषमाह । अहः कृष्णपक्षः शुक्लपक्षः शर्वरी रात्रिः । कर्मचेष्टाप्यइति युक्तः पाठोयथा स्वमायेति तादर्थ्यमेवविषयभावेन विवक्षितवृत्तानुरोधादत सप्तमी ॥ ६६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । पित्र्येइति । पक्षयोःपक्षाभ्यांविभागः कर्मचेष्टासु पितृकर्मार्थं चेष्टासु कर्तव्यासु कृष्णःपक्षोहस्त्वेनहेतुः । एवमुत्तरत्र ॥ ६६ ॥

(३) कुल्लूकः । पित्र्येइति । मानुषाणांमास पितृणामहोरात्रेभवतः । तत्र पक्षद्वयेन विभागः कर्मानुष्ठानाय । पूर्वपक्षोऽहः स्वापार्थंशुक्लपक्षोरात्रिः ॥ ६६ ॥

(४) राघवानन्दः । ततःकिमित्यतआह पित्र्येइति । प्राधान्यान्निमेषाद्यत्यनेन मासानांनृणांपञ्चदशाहोरात्रेःपक्षः तयोर्द्वयमासः । सच पित्र्येराम्यहनी प्रविभागः पक्षयोःप्रविभक्तयोः पक्षयोर्मध्ये कृष्णोहः । सच साधुःकर्मचेष्टासु पितृणांशुक्लःपक्षःशर्वरी सच तेषांस्वप्नायेति तयोर्विभागः । अहरित्यतिदेशोयंतल्लैकाष्ठन्यायेन कार्यार्थः । अविकृते तादृशी काष्ठे यथा पशुर्बध्यते तथात्र कृष्णपक्षश्राद्धादिकं क्रियतइति ॥ ६६ ॥

(५) नन्दनः । अथ पितृणामहोरात्रपरिमाणमाह पित्र्येइति । प्रविभागउच्यतइतिशेषः । कर्मचेष्टासु कर्मचेष्टार्थमित्यर्थः । पितृलोकेसूर्यः । कृष्णपक्षे नतु शुक्लपक्षे । तस्मात्कृष्णशुक्लपक्षौ पितृणामहोरात्रेतेनपित्र्यकर्मानुष्ठाने कृष्णपक्षः प्रशस्तइति शास्त्रेपूच्यते ॥ ६६ ॥

(६) रामचन्द्रः । पितृणामहोरात्रमाह पित्र्यइति । मासःकृष्णादिमास पित्र्ये पितृणांराम्यहनी रात्रिश्च अहश्च राम्यहनी च कृष्णशुक्लपक्षयोःप्रविभागः । कर्मचेष्टासुअहःस्मृतःकृष्णपक्षोऽहःस्मृत शुक्लःशुक्लपक्षःस्वमाय निद्रायैशर्वरीरात्रिसज्ञेति ज्ञेयमिति ॥ ६६ ॥

दैवे राम्यहनी वर्षं प्रविभागस्तयोः पुनः ॥ अहस्तत्रोदगयनंरात्रिःस्याद्दक्षिणायनम् ॥ ६७ ॥

(१) मेधातिथिः । वर्षमनुष्याणांद्वादशमासास्तदेकमहोरात्रंदेवानाम् । तयोश्च विभागउदगयनदक्षिणाभ्यांतत्रोदीचींदिशमभिप्रतिष्ठमानस्यादित्यस्य षण्मासाउदगयनभवति । अयनगमनमधिशनवा । तस्यांदिशि षण्मासानादित्यउदेति । तत परावृत्तस्य दक्षिणायनम् । तथा हि दक्षिणांदिशमाक्रम्योदीचींहित्वा ह्युदयंकरोति ॥ ६७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । दैवेइति । उदगयनात्सूर्यक्रियानिमित्ततोक्तेः सौरमानऋतुवंत्सरस्यैवाहोरात्रत्वन चान्द्रमानेन ॥ ६७ ॥

(३) कुल्लूकः । दैवे राम्यहनी वर्षमिति । मानुषाणांवर्षंदेवानांरात्रिदिने भवतः । तयोरप्यप्रविभागः नराणामुदगयनदेवानामह । तत्र प्रायेण देवकर्मणामनुष्ठान दक्षिणायनंतु रात्रि ॥ ६७ ॥

(४) राघवानन्दः । तथादैवेइति । नृद्वादशभिर्मासैः वर्षंतत्रदैवे राम्यहनी तयोरुदगयनंदैवकर्मयज्ञादि प्रवृत्त्यर्थमहः दक्षिणायनरात्रिरिति विभागः ॥ ६७ ॥

(५) नन्दनः । देवलोके सूर्यउत्तरायणे दृश्यते न तु दक्षिणायने । तस्माद्देतदेवानामहोरात्रम् ॥ ६७ ॥

(६) रामचन्द्रः । दैवइति देवानामह परिमाणमाह । वर्षसंवत्सररूपं कालदेवानांराम्यहनीइत्युच्यते पुनस्तयोराम्यन्हो' प्रविभाग क्रियते । तत्र विभागे उदगयन उत्तरायण देवानामहरुच्यते । दक्षिणायनरात्रि स्यात् ॥ ६७ ॥

ब्राह्मस्य तु क्षपाहस्य यत्प्रमाणं समासतः ॥ एकैकशोयुगानांतु क्रमशस्तन्निबोधत ॥ ६८ ॥

(१) मेधातिथिः । ब्रह्मा प्रजानांस्रष्टा तस्य योलोकस्तत्रक्षपाहस्याहोरात्रस्य यत्प्रमाणयुगानांचैतत्समासतः संक्षेपेण निबोधत मत्सकाशाच्छृणुत । एकैकशःएकैकस्य युगस्य वक्ष्यमाणस्य प्रकरणस्य पिण्डार्थकथनार्थोऽयंश्लोकः श्रोतृणामवधारणार्थं । तथा च संबुध्यन्ते निबोधतेति । प्रवृत्ते कालविभागे पुनः प्रतिज्ञाकरणतत्त्वज्ञापनार्थम् । तेन वक्ष्य-

। पूर्वपक्ष =कृष्णपक्ष. (अ)

माणोऽर्थो न शास्त्रारम्भशपएवापि तु धर्मायापि । तथाच वक्ष्यति ब्राह्मंपुण्यमहर्विदुरिति'। तद्वेदनाच्च पुण्यंभवतीत्यर्थः ॥ ६८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । ब्राह्मस्येति । क्षपाहस्याहोरात्रस्य । समासतःसंक्षेपतः ॥ ६८ ॥

(३) कुल्लूकः । ब्राह्मस्येति । ब्रह्मणोऽहोरात्रस्य यत्परिमाणंप्रत्येकयुगानांच कृतादीनांतत्क्रमेण समासतःसंक्षेपतःशृणुत । प्रकृतेपि कालविभागे यद्ब्रह्मणोऽहोरात्रस्य पृथक्कथनंतज्ज्ञानंतद्दीयज्ञानस्य पुण्यफलज्ञानार्थम् । वक्ष्यति च ब्राह्मपुण्यमहर्विदुरिति । तद्वेदनात्पुण्यभवतीत्यर्थः ॥ ६८ ॥

(४) राघवानन्दः । किंच मनुष्यस्य युगानांसत्यत्रेताद्वापरकलिसंज्ञकानांचतुर्णांप्रमाणंतुब्रह्मणः क्षपाहस्यक्षपाराचि तया सहअह क्षपाह. तस्य प्रमाणमिति प्रतिज्ञाद्वयम् । प्रमाण परिमाणम् ॥ ६८ ॥

(५) नन्दनः । ब्राह्मस्य हैरण्यगर्भस्य प्रमाणपरिमाणक्रमशोऽर्थक्रमेण ननिर्दिष्टक्रमेण ॥ ६८ ॥

(६) रामचन्द्रः । ब्रह्मणः दिवसस्य परिमाण कालमाह ·ब्राह्मेति । ब्राह्मस्य क्षपाहस्य क्षपा·रात्रिः अह दिवसः एतयो.यत्प्रमाण वर्षाणां यत्परिमाणं अहकथयिष्ये । समासत कृतादीनांएकैकस्य.परिमाण क्रमशोवक्ष्ये ॥ ६८ ॥

चत्वार्याहुः सहस्राणि वर्षाणांतत्कृतंयुगम् ॥ तस्य तावच्छतीसंध्या संध्यांशश्चतथाविधः॥६९॥

(१) मेधातिथिः । प्रकृतत्वाद्दैविकानि वर्षाणि परिगृह्यन्ते । तथा च पुराणकारः इत्येतदर्षिभिर्गीतं । दिव्यया सख्यया द्विजा दिव्येनैव प्रमाणेन युगसंख्या प्रकीर्तिता ॥ तानि चत्वारिसहस्राणि कृतयुगनामकालस्तस्य कृतयुगस्य तावन्त्येव शतानि चत्वारि सध्या । सध्यांशस्तस्य तथाविधस्तत्परिमाणश्चत्वारिवर्षशतानीत्यर्थः। तत्रातीतस्य कालस्यागामिनश्च स्वभावानुवृत्ति. सा सध्या । उभयकालधर्मानुविधानसध्यांशोयत्रेपत्पूर्वधर्मानुवृत्तिर्भूयसी भाविनोयुगस्य ॥६९॥

(२) सर्वज्ञनारायण' । चत्वारीति । देवमानेन चत्वारि सहस्राणि वर्षाः कृतम् । तस्य च चत्वार्येव शतानिदैवेन सन्ध्या पूर्वसन्ध्या सन्ध्यांशउत्तरयुगादिसन्ध्याभागतयोत्तरसन्ध्योच्यते सोपितावानेवेत्यर्थः ॥ ६९ ॥

(३) कुल्लूकः । चत्वार्याहुरिति । चत्वारि वर्षसहस्राणि कृतयुगकालमन्वादयोवदन्ति तस्य तावद्वर्षशतानि सन्ध्यासन्ध्यांशश्च भवति । युगस्य पूर्वासन्ध्याउत्तरश्च सन्ध्यांशः । तदुक्त विष्णुपुराणे तत्प्रमाणैः शतै सन्ध्यापूर्वा तत्राभिधीयते । सन्ध्यांशकश्च तत्तुल्योयुगस्यानन्तरोहियः ॥ सन्ध्यासन्ध्यांशयोरन्तर्य कालोमुनिसत्तम । युगाख्यःसतुविज्ञेयः कृतत्रेतादि संज्ञकः ।' चतुर्युगंद्वादशभिर्दिव्यमानेन तत्सहस्रमक्तत्वात् दिव्यैर्वर्षसहस्रैस्तु कृतत्रेतादि संज्ञितम् चतुर्युगंद्वादशभिस्तद्विभागनिबोध मे इतिविष्णुपुराणवचनाच्च ॥ ६९ ॥

(४) राघवानन्दः । तत्र सत्ययुगसङ्ख्यामाह चत्वारीति । कृतसत्याख्य वर्षाणांदैवसंवत्सराणांचतुर्युगपरिमाणेन दैवद्वादशसहस्रस्य न्यूनतामाभिसन्ध्यासन्ध्यांशाभ्यांपूरयन्नाह तस्येति । तावच्छती चतुःशती सन्ध्यासन्ध्यांशः सन्ध्ययोःपूर्वापरभागः सतथाविधश्चतुःशतपरिमाण. तेनाष्टशताधिकचतु सहस्रपरिमितंकृतम् ॥ ६९ ॥

(५) नन्दनः ।·वर्षाणांदैववर्षाणांसन्ध्यायुगारम्भकालः सन्ध्यांशोयुगावसानकालः ॥ ६९ ॥

(६) रामचन्द्रः । युगानांपरिमाणमाह चत्वारीति । वर्षाणां चत्वारि सहस्राणि तत्कृतयुगमाहुः । तस्य कृतयुगस्य सन्ध्या तावती ·चत्वारिशत् शतानि भवन्ति तथाविधः तेनप्रकारेण ·सन्ध्यांशश्च तावती चतुःशतानि भवन्ति ॥ ६९ ॥

इतरेषु ससंध्येषु ससंध्यांशेषु च त्रिषु ॥ एकापायेन वर्तन्ते सहस्राणि शतानि च ॥ ७० ॥

(१) मेधातिथिः । कृतयुगादन्येषु त्रेतादिषु सन्ध्यासन्ध्यांशसहितेषु सहस्राण्येकापायेन वर्तन्ते । हानिरपायः । एकसहस्रहीनं त्रेतायां कृतयुगात् । एवं त्रेताऽतो द्वापरस्य द्वापरात्कलेः । एवं च त्रीणिवर्षसहस्राणि त्रेता द्वे द्वापर एकं कलिरिति भवति । शतानिर्ह्रीयन्ते सन्ध्यातदंशयोर्विशिष्टोऽहः सघातोयुगाख्यस्तस्य विशेषाः कृतादयः तावच्छतीति ईकारः स्मर्तव्यः । इह स्मृतिः तावतांशतानांसमाहारस्तावच्छब्दस्यबहुगणवतुडतीति वत्वन्तत्वात्संख्यासंज्ञायांसत्यां संख्यापूर्वोद्विगुरिति द्विगुसंज्ञायां सत्यां टापोपवादोद्विगोरिति ङीप् । शतंपरिमाणमस्य यत्तदेतेभ्यइति वतुप् । आसर्वनाम्नइत्याकारः । अन्यथाबहुव्रीहौ तावन्तिशतानियस्याः शतशब्दस्याकारान्तत्वादजाद्यतष्टाबिति टापाभवितव्यम् । तस्मिन्सते तावच्छताइतिस्यादित्यभिप्रायः ॥ ७० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । इतरेष्विति । ससन्ध्येषु ससन्ध्यांशेषु युगेषु यावन्त्युक्तान्यब्दसहस्राण्यत्वेन शतानि सहस्राणि च तान्येकैकसख्यापायेनोक्तक्रमादन्ययुगेषु । सहस्रत्रयशतत्रयंच त्रेतायाः द्वे द्वे द्वापरस्यैकैककलेरित्यर्थः ॥७०॥

(३) कुल्लूकः । इतरेष्विति । अन्येषु त्रेताद्वापरकलियुगेषु सन्ध्यासन्ध्यांशसहितेषुएकहान्या सहस्राणि शतानि च भवन्ति । तेनैवंसम्पद्यते । त्रीणि वर्षसहस्राणि त्रेतायुगतस्य त्रीणि वर्षशतानि सन्ध्यासन्ध्यांशश्च । एवद्विवर्षसहस्रेद्वापरः तस्य द्वे वर्षशतेसन्ध्या सन्ध्यांशश्च । एवंवर्षसहस्रंकलिः तस्यैकवर्षशतंसन्ध्यासन्ध्यांशश्च ॥ ७०॥

(४) राघवानन्दः । इतरेषु त्रेताद्वापरकलिसंज्ञकेषुएकापायेनेत्ययमर्थः । त्रेताख्यंयुगषट्शताधिकसहस्रत्रितयपरिमितम् । द्वापराख्यं चतु शताधिकसहस्रपरिमितम् । कलिसंज्ञकं द्विशताधिकसहस्रपरिमितमिति ॥ ७० ॥

(५) नन्दनः । इतरेषु त्रेताद्वापरकलियुगेषु । एकापायेनएकलोपेन ॥ ७०॥

(६) रामचन्द्रः । इतरेषु त्रेतादिषु त्रिषु सन्ध्येषु सन्ध्यांशेषु सहस्राणि शतानि च एकापायेनएक चरणन्यूनाब्देनप्रवर्तन्ते । तद्यथा त्रेतायुगत्रीणि सहस्राणि त्रिशतानि पूर्वसन्ध्या तथा सन्ध्यांशश्च त्रिशतानि च द्वापरयुगद्विसहस्राणि द्विशतानि सन्ध्या तथा सन्ध्यांशः द्विशतानि कलिः कलियुगं एकसहस्रमेकशतसन्ध्या तथा सन्ध्यांशः एकशतम् ॥ ७०॥

यदेतत्परिसंख्यातमादावेव चतुर्युगम् ॥ एतद्द्वादशसाहस्रंदेवानांयुगमुच्यते ॥ ७१ ॥

(१) मेधातिथिः । यदेतदिति लौकिकीवाचोयुक्तिः । समुदायेनप्रक्रान्तोऽर्थः परामृश्यते । यदेतच्चतुर्युगपरिसंख्यातं चत्वारिसहस्राणीत्यादिना निश्चितसंख्यमादौ प्रागस्मादिच्छ्लोकाकस्य चतुर्युगस्य द्वादशभिः सहस्रैर्देवानांयुगमुच्यते । द्वादशचतुर्युगसहस्राणि देवयुगनामकालइत्यर्थः । सहस्रशब्दात्स्वार्थेऽण् । द्वादशचतुर्युगसहस्राणि परिमाणं यस्मिन्निति विग्रहः ॥ ७१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । यदेतदिति । एतच्चतुर्युगंद्वादशसाहस्रंद्वादशभिर्वत्सरसहस्रैर्दैविकैर्भवति । तच्च देवानामेकयुगमुच्यते ॥ ७१ ॥

(३) कुल्लूकः । यदेतदिति । एतस्य श्लोकस्यादौ यदेतन्मानुषंचतुर्युगपरिगणितंएतद्देवानांयुगमुच्यते । चतुर्युगशब्देनसन्ध्यासन्ध्यांशयोरभिधानात्तयामाह एतद्द्वादशसाहस्रमिति । स्वार्थेऽण् । चतुर्युगैरेव द्वादशसहस्रैर्दिव्यंयुगमिति तु मेधातिथिभ्रमोनादर्तव्यः । मनुनानन्तरंदिव्ययुगसहस्रेण ब्रह्माहस्याप्यभिधानात् विष्णुपुराणे च मानुषचतुर्युगसहस्रेण ब्रह्मा-

* द्वादश=द्वादशसहस्र (अ)

द्वकीर्तनान्मानुषचतुर्युगेनैव दिव्ययुगानुगमनात्। तथा च विष्णुपुराणम् कृतत्रेताद्वापरंच कलिश्चेति चतुर्युगम्। प्रोच्यते तत्सहस्रंतु ब्रह्मणोदिवसोमुने ॥ ७१ ॥

(४) राघवानन्दः। दैवयुगमाह यदिति। एतानि द्वादशसहस्राणि क्रियापरिच्छेदकानि यस्य ॥ ७१ ॥

(५) नन्दनः। साहस्रदेवानामिति पूर्वोत्तराभ्यां संगच्छते ॥ ७१ ॥

(६) रामचन्द्रः। एतद्द्वादशसहस्रद्वादशसहस्रककालोदेवानांयुगमुच्यते ॥ ७१ ॥

दैविकानांयुगानांतु सहस्रंपरिसंख्यया ॥ ब्राह्ममेकमहर्ज्ञेयंतावतींरात्रिमेवच ॥ ७२ ॥

(१) मेधातिथिः। देवयुगसाहस्रब्राह्ममेकमहः। तावती ब्रह्मणोरात्रिर्देवयुगसहस्रमेव। परिसंख्यया संख्यानेन यत्सहस्रमितिसंबन्धः। श्लोकपूरणार्थश्चायमनुवादः। नह्यसंख्यया सहस्रादिव्यवहारः। हेतौतृतीया ॥ ७२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। दैविकानामिति। रात्रिःप्रलयकालः ॥ ७२ ॥

(३) कुल्लूकः। दैविकानामिति। देवयुगानांसहस्रंब्राह्मदिनज्ञातव्यंसहस्रमेव रात्रिः। परिसंख्ययेति श्लोकपूरणोऽर्थानुवादः ॥ ७२ ॥

(४) राघवानन्दः। ब्राह्ममहराह। दैविकानांदिव्यमानेन द्वादशसहस्राब्दात्मकानांपरिसंख्यया गणनया सहस्रं ब्राह्ममहः। ब्रह्मात्रविराट्तस्य संबन्धितया तावतीरात्रि देवयुगसहस्रपरिमितेत्यर्थः। अतोभिधानदैवे युगसहस्रे द्वे ब्राह्मरात्र्यहोरात्रे मनुष्याणांयुगानामष्टौ सहस्राणि। कृत त्रेताद्वापरंचकलिश्चेति चतुर्युगम् प्रोच्यते तत्सहस्रंतु ब्रह्मणोदिवस मुनेइति विष्णुपुराणोक्तेः ॥ ७२ ॥

(५) नन्दनः। ब्राह्मंहैरण्यगर्भम् ॥ ७२ ॥

(६) रामचन्द्रः। देवानांयुगानांसहस्रसङ्ख्यया ब्राह्ममहः ब्रह्मणः एकज्ञेयंरात्रिरेवंतावती सख्यायुगानांसहस्रसङ्ख्ययारात्रिर्ज्ञातव्या ॥ ७२ ॥

तद्वै युगसहस्रान्तंब्राह्मंपुण्यमहर्विदुः ॥ रात्रिंच तावतीमेव तेऽहोरात्रविदोजनाः ॥ ७३ ॥

(१) मेधातिथिः। युगसहस्रमन्तोयस्याह्नस्तद्युगसहस्रान्तम् येमनुष्याएतज्जानते तेऽहोरात्रविदः। किंतेषामित्यपेक्षायां पुण्यभवतीति संबन्धः। ब्राह्मस्याह्नः परिमाणवेदनंपुण्यमतस्तद्वेदितव्यमितिस्तुत्या विधिप्रतिपत्तिः ॥ ७३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। नन्वस्तु ब्रह्मणोदिनव्यवस्था रात्रिव्यवस्थातुकथंसूर्यगत्यादेस्तदवच्छेदकस्याभावादत आह तद्वतदिति। ये ब्रह्मलोकनिवासिनः स्वलोकस्थोपाध्यवच्छेदेन ब्राह्ममहर्युगसहस्रपरिसमाप्तंविदुस्ते रात्रिमपि तावतीमेव तथा च तल्लोकस्थोपाधिरेवावच्छेदइत्यर्थः। पूर्वचतुर्मुखापवर्गानन्तरकल्पभाविचतुर्मुखतासृष्टिरुक्ता ॥ ७३ ॥

(३) कुल्लूकः। तद्वैयुगेति। युगसहस्रेणान्त समाप्तिर्यस्य तद्ब्राह्ममहस्तत्परिमाणांच रात्रिंये जानन्तितेऽहोरात्रज्ञाइति स्तुतिरियम्। स्तुत्या च ब्राह्ममहोरात्रंज्ञातव्यमिति विधिः परिकल्प्यते। अतएतत्पुण्यहेतुत्वात्पुण्यमितिविशेषणकृतम् ॥ ७३ ॥

(४) राघवानन्दः। किंच तद्वाइति। पुण्यपुण्य हेतुत्वात्। तद्वै युगेत्यनुवाद। अहोरात्रत्वंविधेयम् ॥ ७३ ॥

---

(७३) तद्वैयुगसहस्रान्त=तथैवयुगसाहस्रम् (क)
=एतद्युगसहस्रंतु (ग)
=एतद्युगसहस्रान्तं (ख)

(५) नन्दन । अथ हिरण्यगर्भाहोरात्रविदाफलमाह तद्वाइति । युगसहस्रा तदेवयुगसह स्रा तत्परिमाणविद्यापुण्य फलप्रदत्वात्पुण्यतद्ब्राह्ममहस्तावतीरात्रिच ये विदुस्ते जनाअहोरात्रविदोभवन्ति ब्रह्मलोकप्राप्य ब्रह्माहोरात्रपरिवृत्तिमनुसद धतइत्यथ ॥ ७३ ॥

(६) रामचन्द्र । दैविकेप्यन्यन्मतम् । ते ब्रह्मलोकनिवासिनोजना अहोरात्रविद ब्रह्मण अहोरात्रंजानन्ति ॥७३॥

तस्य सोऽहर्निशस्यान्ते प्रसुप्त प्रतिबुध्यते ॥ प्रतिबुद्धश्च सृजति मन सदसदात्मकम् ॥ ७४ ॥

(१) मेधातिथि । सब्रह्मा तावतींदीर्घानिशामनुभूय निद्राप्रतिबुध्यते । तत पुनर्जगत्सृजति । स्वापोब्रह्मणउक्त रूप । नह्यसा भाक्तपुरुषवत्स्वपिति नित्यप्रतिबोधात् । तत सर्गक्रममाह मन सदसदात्मकमिति । ननु चापएवससर्जादा वित्युक्तम् । केचिदाहुर्द्विविध प्रलय महाप्रलयोऽवान्तरप्रलयश्च । अवान्तरप्रलये ऽयक्रम । मनश्चात्र न तत्त्वान्तर्गततस्य पूर्वमुत्पन्नत्वात् । किंतर्हि प्रजापति प्रबुद्ध मन सर्गाय सृजति नियुङ्क्त इत्यर्थ । द्वितीयेतुमहाप्रलयपक्षे मन प्रकारणत्वा न्महत्तत्त्वमत्रमनस्ततश्च प्रागुक्तमहानिति । पुराणेहि मनोमहान्मतिर्बुद्धिर्महत्तत्त्व च कीर्त्यते । पर्यायवाचका शब्दामहत परिकीर्तिता इति ॥ ७४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । अथतस्यैवाहोरात्रस्य तर्भाविनमवान्तरसृष्टिक्रममाह तस्येति । मनोमहान्तवर्तमानावर्तमान वस्तूपादानभूतम् ॥ ७४ ॥

(३) कुल्लूक । तस्येति । सब्रह्मा तस्य पूर्वोक्तस्य स्वीयाहोरात्रस्य समाप्तौ प्रतिबुद्धोभवति । प्रतिबुद्धश्च स्वीय मन सृजति भूर्भुवःस्वराकादित्रयसृष्टये नियुङ्क्ते न तु जनयति । तस्य महाप्रलयानन्तरजातत्वादनष्टत्वाच्चावान्तरप्रलये भूर्लोकादित्रयमात्रनाशात् सृष्ट्यथमनोनियुक्तिरेव मन सृष्टि । तथा च पुराणे श्रूयते मन सिसृक्षया युक्तसर्गाय निदधे पुनरिति । अथवा मन शब्दोयमहत्तत्त्वपरएव । यद्यपि तन्महाप्रलया तरमुत्पन्नमहा तमेव चेत्यादिना सृष्टिरपि तस्योक्ता तथाप्यनुक्त भूतानामुत्पत्तिप्रसङ्गतद्गुणाश्च कथयितु महाप्रलयानन्तरितामेव महदादिसृष्टि भूतसृष्टिंच हिरण्यगर्भस्यापि § परमा थ वात्तत्कर्तृतामनुवदति । एतेनदमुक्त भवति । ब्रह्मा महाप्रलयानन्तरितसृष्ट्यादौपरमात्मरूपेण महदादितत्त्वानि जगत्सृष्ट्य थसृजति । अतएव शेष वक्ष्यात इत्येषासृष्टिरादितइति । अवान्तरप्रलयानन्तरतु मन प्रभृतिसृष्ट्यभिधानक्रमेणैव प्राथ म्यमात्रमित्यपासृष्टिरादितइति निष्प्रयोजनोनुवाद स्यात् ॥ ७४ ॥

(४) राघवानन्द । अहोरात्रादिपरिमाणफलमाह तस्येति । अहर्निशस्य अहश्चनिशाचेति अहर्निशतस्य नि शायाःप्रान्तइत्यथ । प्रतिबुद्ध किंचकरोत्याह प्रतिबुद्धश्चेति । मनोलिङ्गशरीरंतत्तत्प्राण्यदृष्टसयुक्त सृजति प्रेरयति पुन भोगाय तन्मनो कुरुता म वास्यानतआपोनाम तइति श्रुते ॥ ७४ ॥

(५) नन्दन । सभगवास्तस्यब्रह्मणोऽहर्निशस्याह्नानिशानाचान्तेआयुषोऽ तइत्यर्थ । नचैवनिशान्तइत्येवंवक्त व्यम् । प्रसुप्तस्तावंतकाप्रत्युपरतक्रियोभूत्वा प्रतिबुध्यते पुन सृष्ट्युन्मुखाभवति । सदसदात्मकप्रकृतिविकृत्यात्मकम् । अत्र मनःशब्देन महदहङ्कारमनासि गृह्यन्ते नातिमहत्त्वात्तेषामेषम्यस्य ॥ ७४ ॥

(६) रामचन्द्र । तस्येति सब्रह्मा तस्य सहस्राहर्निशस्यान्ते प्रसुप्त शयनकरोति निद्रायाअन्तेप्रतिबुध्यते जागति । प्रतिबुद्ध सन्सदसदात्मककार्यकारणात्मकमन सृजति ॥ ७४ ॥

---

§ परमाथ-परमात्म (अ)

मनःसृष्टिंविकुरुते चोद्यमानंसिसृक्षया ॥ आकाशंजायते तस्मात्तस्य शब्दंगुणंविदुः ॥ ७५ ॥

(१) मेधातिथिः । उक्तोऽप्येष तत्त्वस्यसृष्टियौंविशेषोनोक्तस्तत्प्रतिपादनाय पुनरुच्यते ब्रह्मणा चोद्यमानं तस्मान्नोदितादाकाशंजायते । तस्याकाशस्य शब्दाख्योगुणोभवति । गुणआश्रितउच्यते । आकाशंतस्याश्रयोनह्याकाश विना शब्दस्य संभवः ॥ ७५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । मनइति । सृष्टिंसृज्यंविकुरुते तद्रूपेण विक्रियते । ईश्वरस्य सिसृक्षया प्रेर्यमाणंतस्ये-च्छया तस्मादहंकारतया परिणतात् यद्यद्विशिष्टमेव गम्यते सतस्य गुणइति राजवार्त्तिकम् ॥ ७५ ॥

(३) कुल्लूकः । मनःसृष्टमिति । मनोमहान्सृष्टिंकरोति परमात्मनःस्रष्टुमिच्छया प्रेर्यमाणंतस्मादाकाशमुत्पद्यते । तच्च पूर्वोक्तानुसारादहङ्कारतन्मात्रक्रमेणाकाशस्य शब्दंगुणंविदुर्मन्वादयः ॥ ७५ ॥

(४) राघवानन्दः । लिङ्गशरीराभिव्यक्त्यनन्तरं स्थूलाकारादिसृष्टिः अतआह मनइति । सृष्टेर्मनः कर्तृ चोद्यमा-नंजीवादृष्टाकृष्टंसत्सृष्टिंस्थूलाकारादि कुरुते हिरण्यगर्भावच्छेदकत्वेनापञ्चीकृतानामाकाशादीनांतदानींसत्त्वात् न तेषांप्रजा-पतिसृष्टत्वमिन्द्रियाणांवा ॥ ७५ ॥

(५) नन्दनः । सिसृक्षया भगवतः ॥ ७५ ॥

(६) रामचन्द्रः । मनइति । सिसृक्षया सृष्टेः शिक्षया नोद्यमानंतामसाहंकारात्मकंमनः सृष्टिंविकुरुते करोति तामा-त्तामसाहंकारात्आकाशंआकाशसंज्ञंप्रथमंजायते तस्याकाशस्यगुणंशब्दंविदुः शब्दगुणमाकाशमित्यर्थः ॥ ७५ ॥

आकाशात्तु विकुर्वाणात्सर्वगन्धवहः शुचिः ॥ बलवाञ्जायते वायुःसवै स्पर्शगुणोमतः ॥ ७६ ॥

(१) मेधातिथिः । भूताद्भूतान्तरस्योत्पत्तिर्नेष्यते । महतः सर्वभूतानामुत्पत्त्यभ्युपगमात्तेनैवंव्याख्यायते । आका-शादनंतरंमहतोविकुर्वाणात्स्पर्शमात्राभावंगताद्वायुर्जायते सर्वगन्धाञ्छुचीनशुचींश्च वहति । अथचशुचिः पवित्रः । बलवा-न्काचिद्बलनक्तिश्चेष्टारूपा सा वायुकर्मणः कम्पाक्षेपोर्ध्वाधस्तिर्यग्गमनादिलक्षणा यत्किंचिच्चलितंस्पन्दितंतत्सर्ववाय्वा-यत्तमित्येनत्प्रदर्शयितुंबलवानित्युक्तम् । उत्तरत्रापियाःपञ्चम्यस्तानजन्यर्थापेक्षाः किंतर्हि वायोः परतोऽनन्तरमित्येव योजनीयाः ॥ ७६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । आकाशात्त्विति । सर्वगन्धवहइति तदर्थक्रियोपदर्शनम् ॥ ७६ ॥

(३) कुल्लूकः । आकाशादिति । आकाशात्तुविकारजनकात्सुरभ्यसुरभिगन्धवहःपवित्रोबलवांश्च वायुरुत्पद्यते । सच स्पर्शाख्यगुणवान्मन्वादीनांसंमतः ॥ ७६ ॥

(४) राघवानन्दः । आचार्यस्य गुणत्वेपामित्यत्रोक्तान् भूतगुणान्प्रपञ्चयितुंतान्यनुवदति आकाशमिति सार्ध-त्रिभिः । आकाशमत्र स्थूलंविकुर्वाणात् कार्याकारेण परिणममानात् । शुचिःपावनः पन्थानश्च विशुध्यन्ति सोमसूर्याशु-मारुतैरित्युक्तेः ॥ ७६ ॥

(६) रामचन्द्रः । आकाशादिति । आकाशात्तु विकुर्वाणाद्रूपान्तरंप्राप्तवतः वायुर्जायते सवैवायुः स्पर्श-गुणोमतः ॥ ७६ ॥

वायोरपि विकुर्वाणाद्विरोचिष्णु तमोनुदम् ॥ ज्योतिरुत्पद्यते भास्वत्तद्रूपगुणमुच्यते ॥ ७७ ॥

(१) मेधातिथिः । विरोचिष्णुभास्वदिति समानार्थेन शब्दद्वयेन स्वपरप्रकाशता प्रतिपाद्यते । स्वयंदीप्तिमत्परंच भासयति ॥ ७७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । तमोनुदमन्धकारविरोधि । भास्वत् परप्रकाशकदीप्तिमत् । ज्योतिस्तेजः ॥ ७७ ॥

(३) कुल्लूकः । वायोरपीति । वायोरपि तेजउत्पद्यते विरोचिष्णु परप्रकाशकंतमोनाशनंभास्वत्प्रकाशकंतच्च गुणरूपमभिधीयते ॥ ७७ ॥

(४) राघवानन्दः । रोचिष्णु परप्रकाशकं अतएव तमोनुदं भास्वत्स्वप्रकाशम् ॥ ७७ ॥

(६) रामचन्द्रः । वायोरिति । विकुर्वाणाद्रूपान्तरप्राप्तवतः सकाशाज्ज्योतिरुत्पद्यते तस्य च ज्योतिषः रूपंगुणमाहुः । अन्यत्सर्वंविशेषणज्ञातव्यम् ॥ ७७ ॥

ज्योतिषश्च विकुर्वाणादापोरसगुणाःस्मृताः ॥ अद्भ्योगन्धगुणाभूमिरित्येषा सृष्टिरादितः ॥ ७८ ॥

[परस्परानुप्रवेशाद्धारयन्तिपरस्परम् ॥ गुणंपूर्वस्यपूर्वस्य धारयन्त्युत्तरोत्तरम् ॥ †]

(१) मेधातिथिः । रसोमधुरादिः सलिलस्यगुणोगन्धःसुरभिरसुरभिश्च सभूमेर्गुणः । तथा च वैशेषिकाः क्षिताविव गन्धइत्येतेषांसिद्धिकाएकैकस्य गुणाः ससर्गात्तुसंकीर्यन्तेतद्रुक्तंयोयोयावतिथइति । एतच्च गुणानुकथनमध्यात्मचिन्तायामुपयुज्यते । उक्तंहि पुराणकारेण दशमन्वन्तराणीह तिष्ठन्तीन्द्रियचिन्तकाः । भौतिकास्तुशतपूर्णंसहस्रंत्वभिमानिनः ॥ अहंकारचिन्तकाः । महात्मकाःसहस्राणि दशतिष्ठन्तिविज्वराः । पूर्णंशतसहस्रंतु तिष्ठन्त्यव्यक्तचिन्तकाः । पुरुषनिर्गुणमाप्यपरिसंख्या न विद्यते ॥ ७८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । ज्योतिषस्त्विति । रसगुणत्वमात्मा स्वभावोवा यासांतारसगुणात्मिकाः । आदितोवान्तरसृष्त्यादौ । जलभूम्योर्थक्रियायाःप्रसिद्धत्वेनानभिधानम् ॥ ७८ ॥

(३) कुल्लूकः । ज्योतिषश्चेति । तेजसश्चापउत्पद्यन्ते । ताश्च रसगुणयुक्ताअद्भ्योगन्धगुणयुक्ता भूमिरित्येषा महाप्रलयान्तरसृष्त्यादौ भूतसृष्टिः । तैरेव भूतैरवान्तरप्रलयान्तरमपि भूरादिलोकत्रयनिर्माणम् ॥ ७८ ॥

(४) राघवानन्दः । आदितः स्थूलब्रह्माण्डसृष्टेःपूर्वम् ॥ ७८ ॥

(५) नन्दनः । गन्धवहा गन्धगुणा । आदितोऽण्डसृष्टेः प्राक् ॥ ७८ ॥

(६) रामचन्द्रः । ज्योतिषइति ज्योतिषस्तु विकुर्वाणात् आपः उत्पद्यन्तेकीदृशः आपः रसगुणात्मकाः रसः गुणोयासांताः रसगुणात्मकाः अद्भ्यः सकाशात्भूमिरुत्पन्ना जाता कीदृशी भूमिः गन्धगुणाआदितः प्रथमतः एवासृष्टिः उदिता ॥ ७८ ॥

[रामचन्द्रः । परस्परेति । महाभूतानांआकाशादीनां परस्परानुप्रवेशात्परस्परम् धारयन्ति । तद्यथा कारणस्य आकाशस्यकार्ये वायौ प्रवेशः । एवमग्रेप्यूह्यम् । पूर्वंपूर्वस्य उत्तरोत्तरगुणंधारयन्ति तद्यथा आकाशस्य शब्दंगुणवायोः स्पर्शगुण वायौ शब्दस्पर्शौभवतः तेजसः रूपगुण तेजसिशब्दस्पर्शरूपाणिभवन्ति । एवमपिअग्रेऊह्यम् ॥ १ ॥]

यत्प्राक्द्वादशसाहस्रमुदितंदैविकंयुगम् ॥ तदेकसप्ततिगुणंमन्वन्तरमिहोच्यते ॥ ७९ ॥

(१) मेधातिथिः । एकसप्ततिर्दैविकानि युगानि मन्वन्तरंनामकालः ॥ ७९ ॥

---

† अय (ख, ग, ञ) चिन्हितपुस्तकेषु दृष्टः ।

(७९) सप्ततिगुणं=सप्ततियुगं (च)

(२) सर्वज्ञनारायणः । यत्प्रागिति । एकसप्ततिगुणं किंचिदधिकमित्यल्पत्वान्नोक्तम् । मनोरधिकारलाभस्यान्तरमेकमनुपालनावच्छिन्नः काल इत्यर्थः ॥ ७९ ॥

(३) कुल्लूकः । यत्प्रागिति । यत्पूर्वं द्वादशवर्षसहस्रपरिमाणं सन्ध्यासन्ध्यांशसहितं मनुष्याणां चतुर्युगं देवानामेकं युगमुक्तं तदेकसप्ततिगुणितं मन्वंतराख्यः काल इह शास्त्रेऽभिधीयते । तत्रैकस्य मनोः सर्गाद्यधिकारः ॥ ७९ ॥

(४) राघवानन्दः । मन्वन्तरसङ्ख्याख्यापनार्थं पूर्वोक्तमनुवदति यदिति । देवैकयुगसप्ततिपरिमितमन्वन्तरमित्यर्थः ॥ ७९ ॥

(५) नन्दनः । अथ मन्वन्तरं कालेन परिच्छिनत्ति यत्प्रागिति । द्वादशसाहस्रं देववर्षाणां गणः ॥ ७९ ॥

(६) रामचन्द्रः । यदिति । तद्दैविकं युगमेकसप्ततिगुणं मन्वन्तरसंज्ञकं काल इहोच्यते । परमेष्ठी पितामह इत्यमरः ॥ ७९ ॥

मन्वन्तराण्यसंख्यानि सर्गः संहार एव च ॥ क्रीडन्निवैतत्कुरुते परमेष्ठी पुनः पुनः ॥ ८० ॥

(१) मेधातिथिः । नैषां संख्याविद्यत इत्यसंख्यानि । ननु चतुर्दश मन्वन्तराणीति संख्या श्रूयते ज्योतिःशास्त्रादौ । उच्यते आवृत्त्या ह्यसंख्यानि यथा द्वादश मासाः । सर्गसंहारयोरप्यावृत्तिरनुपरतैव । क्रीडन्निवैतत्कुरुत इति सुखार्थितया क्रीडा तस्य चाप्तकामत्वादानन्दैकरूपत्वाच्च न क्रीडा प्रयुक्तौ । सर्गसंहारावत इवशब्दः प्रयुक्तः अत्र परिहारः सप्रयुक्त एव । लीलयापि कौतुकेनापि लोके राजादीनां प्रवृत्तिर्दृश्यत इति ब्रह्मविदः ॥ ८० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । मन्वन्तराणीति । असङ्ख्यान्येकस्मिन्ब्रह्मायुषि क्रीडन्निवेति किमर्थं करोतीति प्रयोजनप्रश्ननिरासार्थम् ॥ ८० ॥

(३) कुल्लूकः । मन्वन्तराणीति । यद्यपि चतुर्दश मन्वन्तराणि पुराणेषु परिगण्यन्ते तथापि सर्गप्रलयानामानन्त्यादसङ्ख्यानि आवृत्त्या सर्गः संहारश्चासङ्ख्यः । एतत्सर्वं क्रीडन्निव प्रजापतिः पुनः पुनः कुरुते । सुखार्थी हि प्रवृत्तिः क्रीडा तस्य चाप्तकामत्वान्न सुखार्थितेति इव शब्दः प्रयुक्तः । परमे स्थाने ऽनावृत्तलक्षणे तिष्ठतीति परमेष्ठी । प्रयोजनं विना परमात्मनः सृष्ट्यादौ कथं प्रवृत्तिरिति चेत् लीलयैव एवंस्वभावत्वादित्यर्थः व्याख्यातुरिव करताडनादौ । तथा च शारीरकसूत्रं लोकवत्तु लीलाकैवल्यम् ॥ ८० ॥

(४) राघवानन्दः । सृष्ट्यादि ब्रह्मणो लीलामात्रमित्याह मन्विति ॥ ८० ॥

(५) नन्दनः । असंख्यानी संख्यया रहितानि । एतत् जगत् । परमेष्ठी भगवान् । प्रयोजनराहित्यमुक्तं क्रीडन्निवेति स्पष्टम् ॥ ८० ॥

चतुष्पात्सकलो धर्मः सत्यं चैव कृते युगे ॥ नाधर्मेणागमः कश्चिन्मनुष्यान्प्रतिवर्तते ॥ ८१ ॥

(१) मेधातिथिः । चत्वारः पादा यस्य चतुष्पाद्धर्मः । यागादेश्च धर्मत्वात्तस्य चानुष्ठेयत्वभावत्वाद्विग्रहाभावान्न पादशब्दः शरीरावयववचनः किंतर्हि अंशमात्रवचनः नहि धर्मस्य शरीरमस्ति पुरुषविधपशुपक्ष्यादिविषयं वा । तेन साधौश्चतुर्भिरुपेतश्चतुष्पादुच्यते । तेन योयधर्मः चतुष्पात्कृतयुग आसीत् यागस्य तावत्प्रयोगावस्थस्य चत्वारो निरूपकाः । होता

---

* सुखार्थितेति=सुखार्थेति (अ)

ब्रह्मा उद्गाता अध्वर्युरिति चत्वारोवर्णाः कर्तारआश्रमा वा सर्वथा यावान्वेदेधर्मउक्तः ससर्वस्तस्मिन्कालेऽशतोभिनहीनः अविगुणः सर्वोऽनुष्ठीयते । बाहुल्येन चतुःसंख्याः । एवंदानादिष्वपि योज्यम् । दाता द्रव्य पात्रंभावस्तुतिः अथवा यागदानतपांसि ज्ञानंच । तथा वक्ष्यति तपः परमिति । अथवा धर्मप्रतिपादकंवाक्यंधर्मः तस्य च चत्वारः पादाः चत्वारिपदजातानि । नामाख्याते चोपसर्गनिपाताश्च । तथा चाह चत्वारिवाक्परिमितापदानितानि विदुर्ब्राह्मणाये मनीषिणः । मनसईषिणः समर्थाविद्वांसोधार्मिकाः । अथत्वे तु गुहायां त्रीणि निहितानि नेङ्गयन्ति न हि प्रकाशन्ते । तुरीयंभागंवैदिकानां मनुष्यावदन्ति । एतदुक्तंभवति किंचिदन्तरितम् । नच काचिद्वेदशाखा । अथत्वे तु महन्तरितम् । सत्यचैवंसकलमित्यनुषङ्गः । सत्यपि सत्यस्यविहितत्वाद्धर्मत्वे प्राधान्यार्थः पृथगुपदेशः हेत्वर्थे वा । सकलस्य धर्मानुष्ठानस्य सत्यंहेतुः येत्वनृतिनस्तेलोकाद्वर्जनार्थांकिंचिदनुतिष्ठन्त्यन्यस्त्यजन्ति । नाधर्मेण निषिद्धेन मार्गेण कश्चिदागमोविद्या वार्थोवानुष्ठातुरुपवर्तते आगच्छति युगस्वाभाव्यान्नमनुष्याअधर्मेण विद्यामागमयन्ति नापि धनमर्जयन्ति । विद्याधने धर्मानुष्ठानकारणे तत्परिशुद्धिः सकलधर्मसद्भावस्यहेतुत्वेन नोच्यते ॥ ८१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । चतुष्पादिति । धर्मोहितपोज्ञानयज्ञदानपादचतुष्टयवान् सत्यमूर्धा । अधर्मस्तुचौरिकानृतमायाख्यचरणत्रयमात्रात् । यथाचाधर्माभावात्तदा कृते संपूर्णएवंचतुष्पाद्धर्मः । सत्यंचैव सकलं । आगमोर्थागमोनाधर्मेणोपवर्तते । यतइतिसाकल्यहेतुः ॥ ८१ ॥

(३) कुल्लूकः । चतुष्पात्सकलोधर्मइति । सत्ययुगे सकलोधर्मश्चतुष्पात्सर्वाङ्गसम्पूर्णआसीत् । धर्मे मुख्यपादासंभवात् वृषोहि भगवान्धर्मइत्याद्यागमे वृषत्वेन कीर्तनात्तस्य पादचतुष्टयेन सम्पूर्णसत्त्वात्सत्ययुगेऽपियज्ञादि धर्माणांसर्वेरङ्गैः सम्पन्नत्वात्सम्पूर्णत्वपरोऽयंचतुष्पाच्छब्दः । अथवा तपःपरमित्यत्र मनुनैव तपोज्ञानयज्ञदानानांचतुर्णांकीर्तनात् तस्य पादचतुष्टयेन सम्पूर्णत्वात्पादत्वेन निरूपिताःसत्ययुगे समग्राइत्यर्थः । तथा सत्यंच कृतयुगमासीत्सकलधर्मश्रेष्ठत्वात् सत्यस्य पृथक्ग्रहणम् । तथा न शास्त्रातिक्रमेण धनविद्यादिरागमउत्पत्तिर्मनुष्यान्प्रतिसम्पद्यते ॥ ८१ ॥

(४) राघवानन्दः । तत्रादौ त्रेतादिषु पादशोधर्मस्य ह्रासवक्तुंसत्ययुगस्य धर्मस्य संपूर्णत्वंदर्शयति चतुष्पादिति । वृषोहि भगवान्धर्मइत्यागमात् तपोज्ञानयज्ञदानानांपादत्वेन निरूपणम् । अतएवाह सकलइति । कलाअवयवाः पादलक्षणाः तपआद्यस्तैःसहितः सत्यस्य सकलधर्मवत्त्वेन श्रेष्ठत्वंज्ञापनाय पृथङ्निर्देशः । सत्यमिति । अधर्मेण शास्त्रनिषेधेन धर्मविद्यादेरागमउत्पत्तिर्मनुष्यान्नगच्छतीत्यर्थः ॥ ८१ ॥

(५) मन्दनः । अथोक्तपरिमाणानांकृतादियुगानांस्वभावषड्भिः श्लोकैराह चतुष्पादिति । चतुष्पाच्चातुर्वर्ण्याश्रयः । सकलः संपूर्णः । सत्यस्य पृथगुपादानप्राधान्यप्रतिपत्त्यर्थम् । आगमोऽर्थादेः प्राप्तिः । नाधर्मेणागमः कश्चिदितिचपठन्ति । तत्रायमर्थः । नाधर्ममनुष्यानुपवर्तते । आगमःशास्त्रंसचापिनोपावर्तते । शास्त्रापेक्षातत्रनास्ति । स्वयमेव धर्मधर्मफलंच ते साक्षात् कुर्वन्तीत्ययमेव साधुः पाठउत्तरश्लोकानुगुण्यात् ॥ ८१ ॥

(६) रामचन्द्रः । चतुरिति । कृते युगे चतुष्पात्चतुश्चरणः सकलः पूर्णः धर्मः सत्यसंज्ञकः अधर्मेण कश्चिदर्थागमः स्वीकारः मनुष्यान्प्रति नोपवर्तते ॥ ८१ ॥

इतरेष्वागमाद्धर्मःपादशस्त्ववरोपितः ॥ चौरिकानृतमायाभिर्धर्मश्चापैति पादशः ॥ ८२ ॥

(१) मेधातिथिः । कृतयुगादन्येषु युगेष्वागमादेदाख्याद्धर्मः पादशः युगेयुगे पादेनावरोपितोऽपनीतः अन्तर्हित तावदेवशाखापुरुषाणांमहणावधारणशक्तिर्विकल्पायोऽप्यथत्वे धर्मोज्योतिष्टोमादिःप्रचरति सोऽपिचौर्यादिभिः पाद-

शोहीयते । ऋत्विजांयजमानानांदातॄणांसंप्रदानानांचैतेषांपर्युक्तत्वान्नयथाविधिधर्मोनिष्पद्यते । फलमतोयथोक्तं न परिमाप्यते तेन धर्मापायहेतूनांचौरिकादीनांनयुगैर्यथासंख्यसर्वेषामयोपलम्भात् ॥ ८२ ॥

(२) **सर्वज्ञनारायणः**। इतरेष्विति । त्रेतादिष्वर्थागमार्थात निषिद्धात्पादशः तपआद्येकैकपदार्थापचयेनधर्मो वरोपितः तानेव निषिद्धागमान् धर्मस्य त्रीन्पदार्थान् । चौरिकेति । चौरिकापरस्वापन्हवः । अनृतंमिथ्योक्तिः । माया परविप्रलम्भसाधनाचरणम् ॥ ८२ ॥

(३) **कुल्लूकः** । इतरेष्विति । सत्ययुगादन्येषु त्रेतादिषु आगमात् अधर्मेण धनविद्यादेरर्जनात् तस्यैव पूर्वश्लोके प्रकृतत्वात् । आगमाद्वेदादिति तु गोविन्दराजोमेधातिथिश्च । धर्मोयागादिः । यथाक्रमप्रतियुगं पादपादमवरोपितोहीनः कृतस्तथाधनविद्यार्जितोऽपि योधर्मः प्रचरति सोऽपि चौर्यासत्यछद्मभिः प्रतियुगं पादशोन्हासाधपगच्छति । त्रेतादियुगेः सहचौरिकानृतच्छद्मनां न यथासङ्ख्यं सर्वत्र सर्वेषांदर्शनात् ॥ ८२ ॥

(४) **राघवानन्दः** । इतरेषु त्रेतादिषु आगमात् चौरिकादेःपादशः अंशेन तपआदिचतुर्णामिति शेषः । अवरोपितस्त्याजितः अतएवाह चौरिकेति ॥ ८२ ॥

(५) **नन्दनः** । इतरेषु त्रेतादिष्वागमाच्छास्त्राद्धर्मोऽध्यवसीयते । सतु धर्मः पादशोऽवरोपितः । धर्माध्यवसायावरोपणमेव धर्मावरोपणमभिमेतम् । चौरकमितिपाठः । चोरकंचौर्यमनोज्ञातित्वाद्वुञ् । द्वितीयोत्रधर्मशब्दोनुष्ठानवचनः ॥८२॥

(६) **रामचन्द्रः** । इतरेष्विति । इतरेषु त्रेतादिषु युगेषु अधर्मस्य आगमात् अधर्मात्पादशः एकचरणः धर्मः अवरोपितः न्यूनचरणः कृतः । तद्यथा त्रेतायुगे चौरिकारूपेणाधर्मेण धर्मः पादशः अपैतिएकचरणन्यूनोभवति । द्वापरेअनृताख्येनाधर्मेण द्वितीयः पादः धर्मस्यअपैति नाशमेति । कलौमायाख्येनाधर्मेण धर्मस्य तृतीयः पादः नाशमेति ॥ ८२ ॥

अरोगाःसर्वसिद्धार्थाश्चतुर्वर्षशतायुषः ॥ कृते त्रेतादिषु ह्येषामायुर्ह्रसति पादशः ॥ ८३ ॥

(१) **मेधातिथिः** । अधर्मस्य रोगकारणस्याभावादरोगाः । रोगोव्याधिः । सर्वएव चत्वारोवर्णाः सिद्धाभिमेतार्थाः । अर्थःप्रयोजनम् अथवा सर्वेऽर्थाः सिद्धाः येषांकाम्यानांकर्मणांमतिबन्धकाभावादव्याक्षेपेणाशेषफलसिद्धिः । चतुर्वर्षशतायुषइति । ननु सहषोडशवर्षशतमजीवदिति परममायुर्वेदे श्रूयतेअतएवाहुः वर्षशतशब्दोऽवयवोभेदंनतिपादकः चत्वारिवयांसिजीवन्तीति । नपुरायुषः प्रमीयते नाप्राप्यचतुर्थवयोम्रियते । अतएव द्वितीये श्लोकार्धे वयोन्हसतीत्याह । पूर्वत्र वयसोवृद्धानुक्तायामुत्तरत्र तस्यैवन्हासाभिधानोपपत्तिः । पादशइति । नचात्र चतुर्थोभागः पादःकिंतर्हि भागमात्रमशतआयुःक्षीयतइत्यर्थः । तथा च केचिद्बालाम्रियन्ते केचित्तरुणाः केचित्प्रागजरसः प्रतिपूर्णमायुर्दुर्लभम् ॥ ८३ ॥

(२) **सर्वज्ञनारायणः** । अरोगाइति । सर्वःसिद्धएवार्थोपेक्षितोवा कर्मणांयत्नेन येषांते सर्वसिद्धार्थाः । वयोन्हसतीत्युपलक्षणम् आरोग्यसिद्धार्थत्वे अपीति ग्राह्यम् ॥ ८३ ॥

(३) **कुल्लूकः** । अरोगाइति । रोगनिमित्ताधर्माभावादरोगाः सर्वसिद्धकाम्यफलाः प्रतिबन्धकाधर्माभावाच्चतुर्वर्षशतायुष्ट्च स्वाभाविकर्माधिकायुःप्रापकधर्मवशादधिकायुषोपिभवन्ति । तेन दशवर्षसहस्राणि रामोराज्यमकारयदित्याद्यविरोधः । शतायुर्वैपुरुषइत्यादिश्रुतौ तु शतशब्दोबहुत्वपरःकल्पिपरोवा । एवरूपामनुष्याःकृतेभवन्ति । त्रेतादिषु पुनःपादपादमायुरल्पभवतीति ॥ ८३ ॥

(४) **राघवानन्दः** । किमसाध्यधर्मस्येति साश्चर्यमाह अरोगाइति । सर्वसिद्धार्थाःसर्वआरम्भाः फलन्ति । चतुर्वर्षशतायुषइति शतायुर्वैपुरुषइतिश्रुतेः । विरोधे त्वनपेक्षंस्यादसतिह्यनुमानमिति न्यायेन शतपरिमितपुरुषायुरेव अधि

क्तु तपोविद्यावशात् अतएव दशवर्षसहस्राणि रामोराज्यमकारयदित्यादिसंगतम् । यद्वावर्षशतशब्दोबाल्यादिवयश्चतुष्कपरः तेन शतान्तएव म्रियतेइत्यर्थः । न तु कलियुगमधिकृत्य श्रुतेः प्रवृत्तिः तस्याः साधारण्यात् । न्हासवचनंतु तपोविद्यारहित्यसूचनपरम् ॥ ८३ ॥

(७) नन्दनः । कृतयुगे पुरुषाणांस्वभावमात्रमायुश्चत्वारिवर्षशतानि । यत्पुनरितिहासपुराणेषु तेषांतत्र बहुवर्षसाहस्रजीवित्वमुक्तंतत्तु तेषांश्रद्धया साधितमिति वेदितव्यम् । तथाचमहाभारते कृतयुगपुरुषानधिकृत्य स्मर्यते । यावद्यावत्कृता श्रद्धा देहधारयितुंनृणाम् । तावत्तावदजीवंस्ते नासीधमकृतंभयमिति ॥ ८३ ॥

(८) रामचन्द्रः । अरोगेति । कृतयुगे चतुर्वर्षशतायुषः प्रजाभवन्ति त्रेतादिषु युगेषु एषांप्रजानांवयः पादशः ह्रसति तद्यथा त्रेतायुगे प्रजानांआयुः त्रिशतानि द्वापरे युगे प्रजानांआयुर्द्वेशते कलौशतमित्यर्थः ॥ ८३ ॥

वेदोक्तमायुर्मर्त्यानामाशिषश्चैव कर्मणाम् ॥ फलन्त्यनुयुगंलोके प्रभावश्च शरीरिणाम् ॥ ८४ ॥

(१) मेधातिथिः । केचिदाहुर्वैदिकैः कर्मभिः सहस्रसंवत्सरादिभिरपेक्षितमायुर्वेदोक्तम् । तदनुयुगंफलति युगानुरूपेण संपद्यते न सर्वेषु युगेषु । नाथकश्चित्सहस्रसंवत्सरजीवीय सर्वश्चिरजीवतिसवर्षशतंतदपरेनाद्रियन्ते यतोदीर्घसत्रेषु संवत्सरशब्दे दिवसेषुव्यवस्थापिते विधेयान्तरविरोधाद्वाक्यभेदापत्तेः । एषहितत्र ग्रन्थः । पञ्चपञ्चाशतस्त्रिवृतः संवत्सराइत्यादि । तत्रत्रीण्यहानिगवामयनप्रकृतित्वात्प्राप्तानि विशिष्टानुसंख्या पञ्चपञ्चाशतइत्यप्राप्तविधेया । यद्यपरा संवत्सरता प्रतीयेत वाक्यभिद्येत तत्रावश्यमन्यतरस्यानुवादआश्रयितव्यः । संवत्सरशब्दः सौरसावनादिमानभेदेन षष्ट्यधिकशतत्र्यात्मनोऽहःसंघातादन्यत्रापि दृष्टप्रयोगएवेति । तस्यैवलक्षणया दिवसेष्वनुवादोयुक्तइति । अन्ये तु मन्त्रार्थवादेषु शतमिन्नुशरदोऽन्ति देवाः शतायुर्वै पुरुषः इति । शतशब्दश्च बहुनामसु परितोबहुत्ववचानवस्थितम् । युगानुरूपेण दीर्घजीविनोऽल्पायुषश्च भवन्ति । यथाश्रुतव्याख्याने तु कलौ सर्वे शतायुषश्च भवन्ति । अथ वायुःकाम्यस्य यानि कर्माणि नच तत्र प्रमाणश्रुतम् । तत्रानुयुगपरिमाणवेद्यम् । आशिषोन्यापिफलविषयावेदशासनाःकाम्यानांकर्मणामः . आयुषःकाम्यत्वेपिप्राधान्यात्पृथगुपदेशः । तथाहाह आयुर्वै परमः कामः । प्रभावोऽलौकिकी शक्तिरणिमादिगुणयोगः अभिशापोवरदानम् । अनुयुगंफलन्तीति सर्वत्र योज्यम् ॥ ८४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । वेदोक्तमिति । यद्यपि शतायुःपुरुषइति वेदे पठ्यते तदेव चतुर्वर्षशतमेव शतवर्षत्वेनोक्तम् । भवति हि वरांदे परिमाणोत्कर्षेदेवादिषु तद्विशिष्टमनुष्येष्वपीति प्रासमं । तथा कर्मणामनुष्ठितानामाशिषोपि यथाकारीर्यादिभिःफलान्यर्थतानि अनुयुगयुगानुरूपेण फलन्ति । यथाकृते कारीर्यादिभिःशीघ्रंमहतीव वृष्टिः न तथा त्रेतादावित्यर्थः । तथा परमतप आदिजाशक्तिरनुयुगफलति । कृते सद्येव फलत्यन्यदा विलम्बेनेत्यर्थः ॥ ८४ ॥

(३) कुल्लूकः । वेदोक्तमायुरिति । शतायुर्वैपुरुषइत्यादि वेदोक्तमायुः कर्मणांच काम्यानांफलविषयाःप्रार्थना ब्राह्मणादीनांच शापानुग्रहक्षमत्वादिप्रभावायुगानुरूपेणफलन्ति ॥ ८४ ॥

(४) राघवानन्दः । अतएवाह वेदोक्तमायुरित्यादि । अयमर्थः शतायुर्वै पुरुषइति वेदोक्तमायुः काम्यकर्मणामाशिषः फलंशरीरिणांशापानुग्रहप्रभावश्चअनुयुगंयुगेयुगे फलतिअसति प्रतिबन्धे सेत्स्यतीत्यर्थः ॥ ८४ ॥

(५) नन्दनः । आयुश्चतुर्वर्षशतादि । आशिषः फलानि । प्रभावः शापानुग्रहादिशक्तिः । अनुयुगयुगानुरूप्येण पूर्णानिहीनानि हीनतराणि हीनतमानि चभवन्तीत्यर्थः ॥ ८४ ॥

---

(८४) प्रभावश्च-प्रभावाश्च (स्र)

(६) रामचन्द्र । वेदोक्तमिति । अनुयुगयुगानुरूपलोके सर्वफलमित्यर्थ ॥ ८४ ॥

अन्ये कृतयुगे धर्मास्त्रेतायाद्वापरे परे. ॥ अन्ये कलियुगे नृणायुगह्रासानुरूपत. ॥ ८५ ॥

(१) मेधातिथि । युक्तोऽस्य कालभेदेन पदार्थस्वभावभेदस्योपसहार धर्मशब्दोन यागादिवचनएव किंतार्हं पदार्थगुणमात्रे वर्तते । अन्ये पदार्थानाधर्मा प्रतियुगभवन्ति यथा प्राक्दर्शितम् । यथावसन्तेन्य पदार्थानात्स्वभावोऽन्यो ग्रीष्मेन्य.एववर्षास्वेवयुगेष्वपि । अन्यत्वचात्र न कारणानादृष्टकार्यत्यागेन कार्यान्तरजनकत्वमप्यपरिपूर्णस्य कार्यस्यो त्पत्ते शक्तेरपचयात्तदाहुर्युग ह्रासानुरूपतइति । ह्रासोन्यूनता ॥ ८५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । अन्यइति । युगह्रासस्यानुरूपेण शक्त्यपेक्षया धर्माअवस्थिताइत्यर्थ ॥ ८५ ॥

(३) कुल्लूक । अन्यइति । कृतयुगेऽन्येधर्माभवन्ति त्रेतादिष्वपि युगापचयानुरूपेणाधर्मवैलक्षण्यम् ॥ ८५ ॥

(४) राघवानन्द । अतएवाह । अन्यइति । सकलासकलाभ्याभिन्नाइति अतआह युगन्हासानुरूपतइति युगा न्हासोयुगेयुगे धर्मन्हास तदनुसारेण पृथक्कम् न तु शूद्रस्य वेदाध्ययन विप्रस्य सेवेति भाव ॥ ८५ ॥

(५) नन्दन । युगन्हासानुरूपत परेन्येभवन्तीत्यनुपङ्ग । यथायुगानामादौ धर्मा न तथा, मध्ये यथामध्ये न तथाऽन्तइत्यर्थ ॥ ८५ ॥

(६) रामचन्द्र । अन्येति । कृतादीनायुगानाधर्मा युगह्रासानुरूपत भवन्तितमाह तपइति । कृतेतु मान्वाध र्मास्त्रेतायागौतमा स्मृता । द्वापरे शङ्खलिखिता कलौ पाराशरा स्मृता ॥ ८५ ॥

तप परंकृतयुगे त्रेतायाज्ञानमुच्यते ॥ द्वापरे यज्ञमेवाहुर्दानमेककलौ युगे ॥ ८६ ॥

[ब्राह्मकृतयुगप्रोक्त त्रेतांतुक्षत्रियंयुगम् ॥ वैश्योद्वापरमित्याहुः शूद्र कलियुग स्मृतः ॥ १]

(१) मेधातिथि. । अयमन्योयुगस्वभावभेद कथ्यते । तप प्रभृतीनावेदे युगभेदेन विधानाभावात्सर्वदा सर्वा-ण्यनुष्ठेयानि । अयत्वनुवादोयथाकथचिदाख्येय । इतिहासेषु एवमवर्ण्यते । तप प्रधानतत्त्वमहाफलम् । दीर्घायुषोरोगव-र्जितास्तपसिसमर्थाभवन्त्यनेनाभिप्रायेणोच्यते । ज्ञानमध्यात्मविषयशरीरक्लेशादन्तर्नियमोनातिदुष्कर । यागे तु न महाक्ले-शइति द्वापरे यज्ञ प्रधानम् । दाने तु नशरीरक्लेशोनान्त सयमो न चातीवविद्वत्तोपयुज्यतइति सुसपादना ॥ ८६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । तपइति । परअभ्याहततपो ऽन्येष्वपि ज्ञानादिषु क्रियमाणेषु तपोह्यनाशकायतिबले-रेव शक्यतइति कृते तस्य प्राधान्यम् । त्रेतायां ज्ञानम् मन्दबलस्तया तपस्यशक्तेनाल्पयुगानुष्ठितेतप परिपक्वक-षायाणाज्ञाने सामर्थ्यसभवात् । तत्रोऽप्यशक्तानाहोमायल्पव्यापारोयज्ञएव द्वापरे शक्यइति तत्प्रधानोद्वापरे धर्म । यज्ञा-ङ्गबहुव्यापारशून्यतया यज्ञादप्यल्पायाससाध्य दानमेककलौ तप प्रभृति च शक्यमेवेत्यर्थ ॥ ८६ ॥

(३) कुल्लूक । तप परमिति । यद्यपि तप प्रभृतीनि सर्वाणि सर्वयुगेष्वनुष्ठेयानि तथापि सत्ययुगे तप्र प्रधानंम-हाफलमिति ज्ञाप्यते । एवमात्मज्ञानत्रेतायुगे द्वापरे यज्ञ दानकलौ ॥ ८६ ॥

(४) राघवानन्द । सर्वयुगेषु चतुर्णामनुष्ठेयत्वेपि प्राधान्येनानुष्ठेयार्थमाह तपइति तपोध्यान ज्ञानमात्मधी . शास्त्रधीर्वा ॥ ८६ ॥

---

(८५) युगह्रासानुरूपत =तत्तद्धर्मानुरूपत (ठ)

१ अय (ख) पुस्तके राघोरामचन्द्रेण व्याख्यातश्च

(५) नन्दनः । धर्मभेदमेवदर्शयति तपइति । तपः सात्त्विकोनिवृत्तिधर्मः रजस्तमोमयंकर्म तपसस्तत्तल्लक्षणमितिमहाभारतेस्मरणात् । परंप्रधानज्ञानंनानाशास्त्रविज्ञानम् । यज्ञंफलाभिसंधियुक्तंयत्कर्मएवशब्दाभ्यांपूर्वपूर्वधर्मानादरः सूचितः ॥ ८६ ॥

रामचन्द्रः । [ब्राह्ममिति । कृतयुगंब्राह्मणोक्तंसत्त्वगुणसंज्ञमित्यर्थः। त्रेतायुगंक्षत्रियाधिष्ठितंसत्त्वरजोगुणमित्यर्थः। द्वापरंवैश्यः वैश्याधिष्ठितंरजस्तमोभ्यांयुक्तम् । कलियुगः शूद्रः शूद्राधिष्ठितः तमोगुणरूपः एवंतद्रूपमाचार्याआहुः ॥ १ ॥]

सर्वस्यास्य तु सर्गस्य गुप्त्यर्थंसमहाद्युतिः ॥ मुखबाहूरुपज्जानांपृथक्कर्माण्यकल्पयत् ॥ ८७ ॥

(१) मेधातिथिः । उक्तः कालविभागः । ब्राह्मणादीनांगुणाइदानींकथ्यन्ते । तत्रायमुपक्रमः । सर्वस्यसर्गस्य सर्वेषांलोकानांगुप्त्यर्थंरक्षार्थंमहातेजाःप्रजापतिः मुखादिजातानांब्राह्मणादीनांचतुर्णांवर्णानांदृष्टादृष्टार्थानिकर्माण्यकल्पयद्व्यवस्थापितवान् ॥ ८७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । येषांतु यादृशमिति प्राक्प्रतिज्ञातंप्रक्रमते सर्वस्येति । गुप्त्यर्थंब्राह्मणैर्यज्ञादिद्वारा अन्यैरक्षणादिद्वारा गुप्तिरक्षांकर्तुं ॥ ८७ ॥

(३) कुल्लूकः । सर्वस्यास्येति । सब्रह्मा महातेजा अस्य सर्गस्यसमयस्याग्नौ प्रास्ताहुतिरिति न्यायेन रक्षार्थंमुखादिजातानांब्राह्मणादीनांविभागेन कर्माणि दृष्टादृष्टार्थानि निर्मितवान् ॥ ८७ ॥

(४) राघवानन्दः । संप्रत्यनुवादपुरःसरंप्रतिवर्णंव्यवस्थयाधर्मानाह सर्वस्येति पञ्चभिः । सर्वस्य सृज्यमानप्रपञ्चस्य सब्रह्मा मुखबाहूरुपज्जानांपृथक्कर्माण्यकल्पयदित्यन्वयः । तथाच श्रुतिः ब्राह्मणोस्य मुखमासीदित्यादि पद्भ्यांशूद्रइति व्यधिकरणनिर्देशोवेदानधिकारसूचनार्थः । अकल्पयदिति यथापूर्वमकल्पयदिति श्रुतिस्मरणार्थः । तेनानादिव्यवस्थेति ॥ ८७ ॥

(५) नन्दनः । अथवर्णधर्मनियमोऽपि हिरण्यगर्भेणैव कल्पितस्तस्मादविमर्शमादरोत्रकर्तव्यइत्यभिप्रायेणाहसर्वस्येति । हिरण्यगर्भसर्गस्य प्रपञ्चस्य मुखबाहूरुपज्जातीनांब्राह्मणादीनांमुखाद्यङ्गजातत्वोपन्यासोवर्णानामुत्कर्षापकर्षप्रदर्शनार्थं ॥ ८७ ॥

(६) रामचन्द्रः । अतःपरंचतुर्वर्णादीनांकर्माण्याह प्रथमंब्राह्मणस्यधर्ममाह सर्वस्येति । मुखबाहूरुपज्जानांब्राह्मणक्षत्रविट्शूद्राणांकर्माणि पृथक्पृथक्अकल्पयत् सकल्पयामास ॥ ८७ ॥

अध्यापनमध्ययनंयजनंयाजनंतथा ॥ दानंप्रतिग्रहंचैव ब्राह्मणानामकल्पयत् ॥ ८८ ॥

(१) मेधातिथिः । तानीदानींकर्माण्युच्यन्ते ॥ ८८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अध्यापनमिति । अध्यापनंयज्ञादिवियानां ब्राह्मणानाम् । स्पष्टमन्यत् ॥ ८८ ॥

(३) कुल्लूकः । अध्यापनमिति । अध्यापनादीनामिह सृष्टिप्रकरणे सृष्टिविशेषतयाभिधानंविधिस्तेषामुत्तरत्र भविष्यति । अध्यापनादीनि षट्कर्माणिब्राह्मणानांकल्पितवान् ॥ ८८ ॥

(४) राघवानन्दः । कर्माण्येवाह अध्यापनमिति । अध्यापनशिष्येभ्यःप्रतिपादनम् ॥ ८८ ॥

(५) नन्दनः । कानि पुनस्तानिकर्माणीत्यपेक्षायामाह अध्यापनमिति ॥ ८८ ॥

(६) रामचन्द्रः। ब्राह्मणस्य षट्कर्माण्याह अध्येति। स्वयंअधीयीत शिष्यान्अध्यापयेदित्यर्थः। स्वयंयजेत्अन्यान्याजयेत्दानंदद्यात्स्वयंगृह्णीयाच्च ॥ ८८ ॥

प्रजानांरक्षणंदानमिज्याध्ययनमेव च ॥ विषयेष्वप्रसक्तिश्च क्षत्रियस्यसमासतः ॥ ८९ ॥

(१) मेधातिथिः । विषयाभिलाषजनकागीतशब्दादयोभावाउच्यन्ते । तत्राप्रसंगः पुनः पुनरसेवनम् ॥ ८९॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। प्रजानामिति । विषयेषुस्त्र्यादिषु प्रसक्तिमतिशयेनचित्तस्य निवेशनम्। यद्यपि विप्रादेरप्येतदवश्यंकार्यं तथापि विशादीनांव्यसनेनेर्नापकर्षणंयएव व्यसनी तस्यैव नाशोराज्ञस्तु व्यसनाकृष्टत्वे राष्ट्रस्यैव विनाश इत्येतदर्थमत्रोक्तम् ॥ ८९ ॥

(३) कुल्लूकः। प्रजानामिति। प्रजारक्षणादीनि क्षत्रियस्यकर्माणि कल्पितवान्। विषयेषु गीतनृत्यवनितोपभोगादिष्वप्रसक्तिस्तेषांपुनरनासेवनं समासत सक्षेपेण ॥ ८९ ॥

(४) राघवानन्दः । इज्या यज्ञः । अप्रसक्तिरनासङ्गः ॥ ८९ ॥

(६) रामचन्द्रः। क्षत्रस्य धर्मानाह प्रजेति। प्रजानांरक्षणंदानंइज्या यागः अध्ययनवेदाध्ययनंविषयेअप्रसक्तिम्-मासक्तिसब्रह्माआदिशति ॥ ८९ ॥

पशूनांरक्षणंदानमिज्याध्ययनमेव च ॥ वणिक्पथंकुसीदंच वैश्यस्य कृषिमेव च ॥ ९० ॥

(१) मेधातिथिः । वणिक्पथः वणिक्कर्मणा स्थलपथवारिपथादिना धनार्जनमुपयुज्यमानदेशान्तरीयद्रव्यसन्निधापनं यस्य राज्ञोविषये वसति। कुसीदंवृद्ध्याधनप्रयोगः ॥ ९० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । पशूनामिति। वणिक्पथवाणिज्यम्। कुसीदंवृद्धिजीवनम्। एषु च त्रयाणामपि वर्णानां इज्याध्ययनदानान्यदृष्टार्थानीतराणि जीविकाः ॥ ९० ॥

(३) कुल्लूकः। पशूनामिति। पशूनांपालनादीनि वैश्यस्य कल्पितवान्। वणिक्पथंस्थलजलादिना वाणिज्यं कुसीदंवृद्ध्याधनप्रयोगः ॥ ९० ॥

(४) राघवानन्दः। वणिक्पथंवाणिज्यम्। कुसीदंलाभेन वित्तवर्धनम् ॥ ९० ॥

(५) नन्दनः। वणिक्पथवाणिज्यार्थस्थलजलयात्राम्। कुसीदंवार्धुष्यंअकल्पयदित्यनुवर्तते ॥ ९० ॥

(६) रामचन्द्रः। पशूनामिति वैश्यस्य धर्मानाह कुसीदवृद्धिजीविका ॥ ९० ॥

एकमेव तु शूद्रस्य प्रभुःकर्म समादिशत् ॥ एतेषामेववर्णानांशुश्रूषामनसूयया ॥ ९१ ॥

(१) मेधातिथिः । प्रभु. प्रजापतिरेककर्म शूद्रस्यादिष्टवान्एतेषांब्राह्मणक्षत्रियवैश्यानांशुश्रूषा त्वया कर्तव्या ऽनसूययाऽनिन्दया चित्तेनापितदुपरि विषादो न कर्तव्यः। शुश्रूषा परिचर्या तदुपयोगिकर्म करणशरीरसंवाहनादिचित्तानुपालनम्। एतद्दृष्टार्थंशूद्रस्यअविधायकत्वाच्चैकमेवेति नदानादयोनिषिध्यन्ते । विधिरेषांकर्मणामुत्तरत्र भविष्यंति अतः स्वरूपविभागेन यागादीनांतत्रैव दर्शयिष्यामः ॥ ९१ ॥

---

(८९) विषयेष्वप्रसक्तिश्च क्षत्रियस्यसमादिशत ॥ (न, भ ल, य, ग, क,)

——————— क्षत्रियाणामकल्पयत् ॥ (ख)

(२) सर्वज्ञनारायणः । एकमेवेति । शुश्रूषाऽद्वेषी अशुश्रूष्यमाणेष्वपि द्विजेषु तद्रहितेकस्मिंश्चन ब्राह्मणे क्षत्रिय वैश्ये वा शुश्रूषा परिचरणम् । एतच्चास्य जीविकार्थंपारत्रिकंच । अतएवास्यजीविकात्वेन प्रसिद्धेः पारत्रिकत्वेनाध्ययनादेः प्रसङ्गमाशंक्यैकमेवेति व्यवच्छिनत्ति ॥ ९१ ॥

(३) कुल्लूकः । एकमेवत्विति । प्रभुर्ब्रह्माशूद्रस्य ब्राह्मणादिवर्णत्रयपरिचर्यात्मकंकर्म निर्मितवान् । एकमेवेति प्राधान्यप्रदर्शनार्थंदानादेरपि तस्य विहितत्वात् । अनसूयया गुणानिन्दया ॥ ९१ ॥

(४) राघवानन्दः । एकमेवेत्याद्यपि धर्मान्तरव्यावृत्त्यर्थं प्रभुःविराट् अनसूययेत्ययमभिप्रायः द्विजानांवेदाध्ययनाद्युत्कर्षासहिष्णुतया तत्र न प्रवर्तितव्यं वेदमुपशृण्वतः त्रपुजतुभ्यांकर्णपूरणमिति श्रुतेः । प्राणान्तिकप्रायश्चित्त श्रवणादिति भावः ॥ ९१ ॥

(५) नन्दनः । अनसूययाऽनहंकारेण ॥ ९१ ॥

(६) रामचन्द्रः । एकमिति एतेषां चतुर्णांवर्णानांसेवा अनसूयया निष्कपटेनेत्यर्थः ॥ ९१ ॥

ऊर्ध्वंनाभेर्मेध्यतरःपुरुषःपरिकीर्तितः ॥ तस्मान्मेध्यतमंत्वस्य मुखमुक्तंस्वयंभुवा ॥ ९२ ॥

(१) मेधातिथिः । आपादान्तान्मेध्यः पुरुषस्तस्य नाभेरूर्ध्वमतिशयेन मेध्यंततोऽपि मुखम् । एतच्चस्वयमेव जगत्कारणपुरुषेणोक्तम् ॥ ९२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । चतुर्वर्णकार्यमुक्त्वा प्रकृतशास्त्राध्यापकत्वेन ब्राह्मणान्नियन्तुंतत्प्रशंसामुपक्रमते ऊर्ध्वंनाभेरिति । फलतएव पुरुषोमेध्यस्त्वस्य नाभेरूर्ध्वं मेध्यतरं तस्मात्अपि मुखं मेध्यतममित्यर्थः ॥ ९२ ॥

(३) कुल्लूकः । इदानींप्राधान्येन सर्गरक्षार्थत्वाद्ब्राह्मणस्य तदुपक्रमधर्माभिधानत्वाच्चास्य शास्त्रस्य ब्राह्मणस्य स्तुतिमाह ऊर्ध्वमिति । सर्वतएव पुरुषोमेध्यःनाभेरूर्ध्वमतिशयेन मेध्यःततोपि मुखमस्य मेध्यतमंब्रह्मणोक्तम् ॥ ९२ ॥

(४) राघवानन्दः ।इदानीमर्थवादपूर्वकब्राह्मणस्यैव श्रैष्ठ्यंहव्यकव्यादिभोक्तृत्वनिष्पादितामित्वमेतच्छास्त्राधिकारित्वंच विधत्ते ऊर्ध्वमिति षोडशभिः ॥ ९२ ॥

(५) नन्दनः । एवंतावद्वर्णधर्माणांश्रद्धेयतमत्वमुक्तम् । इदानींतत्प्रवचनाधिकारिणांब्राह्मणानांवैशिष्ट्यवक्तुमाह ऊर्ध्वमिति । तस्मान्नाभेरूर्ध्वप्रदेशादत्रसामान्येन पुरुषाणांमुखोत्कर्षवचनं ब्राह्मणोत्पत्तिस्थानस्यहिरण्यगर्भस्योत्कर्षस्य प्रतिपत्त्यर्थम् ॥ ९२ ॥

(६) रामचन्द्रः । ऊर्ध्वमिति । नाभेःऊर्ध्वमेध्यतरःअतिशयेन मेध्यः मेध्यतरःहृदये मध्ये पुरुषः पुरुषसंज्ञकः कीर्तितःसर्वतःवृत्वाऽत्यतिष्ठद्दशाङ्गुलमिति श्रुतिः । तस्मात् पुरुषाधिष्ठितात् तस्य स्वयंभुवःमुखमेध्यतमंज्ञेयम् ॥ ९२ ॥

उत्तमाङ्गोद्भवाज्ज्यैष्ठ्याद्ब्रह्मणश्चैव धारणात् ॥ सर्वस्यैवास्य सर्गस्य धर्मतोब्राह्मणःप्रभुः॥ ९३॥

(१) मेधातिथिः । ततःकिमतआह । उत्तमाङ्गंमूर्धा ततउद्भवउत्पत्तिर्ब्राह्मणस्य । ज्येष्ठश्चासावन्येभ्योवर्णेभ्यः पूर्वंब्रह्मणा सृष्टः ब्रह्मणोवेदस्य धारणात्तस्य हि सविशेषतद्विहितमतः सर्वस्य जगतोऽस्माद्धेतुत्रयाद्ब्राह्मणः प्रभुः प्रभुरिव । प्रभुर्विनयेनोपसर्पणीयः । तदाज्ञायांच धर्मे स्थातव्यंधर्मतः प्रभुर्धर्मेणप्रभुरित्यर्थः । आद्यादित्वात्तसिः ॥ ९३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । ततःकिमतआह उत्तमाङ्गेति । नाभ्यूर्ध्वमेध्यतमंब्रह्ममुखोद्भवत्वात् । तत्रापि प्रथमजन्महेतोः ज्यैष्ठ्यात् वेदस्य च क्षत्रियाद्यपेक्षाया सम्यक्धारणात् । सर्गस्य सृज्यमानस्य । धर्मतोन बलतः । प्रभुर्यथेष्टविनियोगकारी ॥ ९३ ॥

(३) **कुल्लूकः** । ततःकिमतआह उत्तमाङ्गोद्भवादिति । उत्तमाङ्गमुखंतदुद्भवत्वात् क्षत्रियादिभ्यःपूर्वोत्पन्नत्वाद्ध्यापनव्याख्यानादिना युक्तस्यातिशयेन वेदधारणात् सर्वस्यास्य जगतोधर्मानुशासनेन ब्राह्मणःप्रभुः । संस्कारस्य विशेषाच्च वर्णानांब्राह्मणःप्रभुः ॥ ९३ ॥

(४) **राघवानन्दः** । तस्मात्ततोपिउत्तमाङ्गंशिरः तदेकदेशोमुखंतदुद्भवत्वाज्ज्यैष्ठ्यात्प्रथमजत्वात् । ब्रह्मवाइदमग्रआसीदिति श्रुतेः । ब्रह्मब्राह्मणजातिः ब्रह्मणोवेदस्य सर्गस्य सृष्टस्य ब्राह्मणादेः धर्मादौ शास्ता । अन्योन्यंगुरवोविप्राइत्युक्तेः विप्रस्यापि विप्रःशास्ता ॥ ९३ ॥

(५) **नन्दनः** । उत्तमाङ्गंमुखंमेध्यतममित्युक्त्वाद्ब्रह्मणोवेदस्य धारणादध्यापनात् । धर्मतोन्यायतोहेतोरित्यर्थः प्रभुःस्वामी ॥ ९३ ॥

(६) **रामचन्द्रः** । उत्तमाङ्गेति । उत्तमाङ्गात् उद्भवोयस्य सउत्तमाङ्गोद्भवःतस्मातउत्तमाङ्गोद्भवात् ब्राह्मणोस्य मुखमासीदिति श्रुतिः ज्यैष्ठ्यात् प्रथमोत्पन्नत्वात्ब्रह्मणः वेदस्य धारणात् अस्य सर्वस्यैव सर्गस्य विश्वस्य ब्राह्मणः धर्मतः प्रभुःस्मृतः ॥ ९३ ॥

तंहि स्वयंभूः स्वादास्यात्तपस्तप्त्वादितोऽसृजत् ॥ हव्यकव्याभिवाह्याय सर्वस्यास्य च गुप्तये ॥ ९४ ॥

(१) **मेधातिथिः** । पूर्वस्यैव हेतुत्रयस्यविशेषार्थमिदम् । अन्यस्यापिपुरुषस्योत्तमाङ्गंप्रधानम् । तंपुनर्ब्राह्मणस्वयंभूः स्वादास्यान्मुखादसृजत् । तपश्च कृत्वैषोत्तमाङ्गादुत्पत्तिः । ज्यैष्ठ्यमाह आदितः । यद्देवानुद्दिश्य क्रियते तद्धव्यंपितॄनुद्दिश्य तत्कव्यंतयोरभिवहनायदेवान्पितॄंश्च प्रति प्रापणाय अभिवाह्यायेति भावे कृत्यः कथंचिद्द्रष्टव्यः सकर्मत्वाद्वहतेः । तेनच कर्मणा सर्वस्य त्रैलोक्यस्य गुप्तिः परिपालनंभवति । इतः प्रदानंदेवाउपजीवन्ति । ते च शीतोष्णवर्षैरोषधीः पाचयन्ति । अतःपरस्परोपकाराद्गुप्तिः ॥ ९४ ॥

(२) **सर्वज्ञनारायणः** । अन्यदप्याह तंहीति । यतःस्वादास्यादादितोऽसृजत्तपस्तप्त्वाअतस्तपः प्रभावादपि प्रभुरसौ न त्वेवमन्ये तपसा सृष्टाइत्यर्थः । हव्यदेवभागः कव्यपितृभागस्तद्रूपयदभिवाह्यमभिवर्तनीयं तस्मै तदर्थतस्य देवपितृप्रापणयइति यावत् । गुप्तयेहोमजन्यवृष्टिद्वारा ॥ ९४ ॥

(३) **कुल्लूकः** । कस्योत्तमाङ्गादयमुद्भूतइत्यतआह तंहि स्वयम्भूरिति । तत्राह्मणं ब्रह्मा आत्मीयमुखात् देवपितृभ्योहविःकव्ये वहनाय तपःकृत्वा सर्वस्य जगतोरक्षायैच क्षत्रियादिभ्यःप्रथमसृष्टवान् ॥ ९४ ॥

(४) **राघवानन्दः** । अभिवाह्याय साक्षात्वहनाय देवाद्यर्थगुप्तये संरक्षणाय च यथा गुप्तच धनमुत्तरकाले सुखहेतुस्तथा ब्राह्मणार्पितमपि । ब्राह्मणोहि निधिर्देवइति वक्ष्यति ॥ ९४ ॥

(५) **नन्दनः** । नचैषांहेतुनामसिद्धिराशङ्कनीयेत्याह तंहीति । आस्यान्मुखाद्धव्यकव्यातिवाह्याय । हव्यदेवकव्यपितृभ्यमतिवाह्यमतिवाहनंप्रापणदेवान्पितॄंश्च हव्यकव्यादिमन्त्रैः प्रापयितुमितियावत् । अत्रस्वादास्यादित्युत्तमाङ्गोद्भवत्वंसमर्थ्यते । तपस्तप्त्वेत्यादरातिशयः । आदितइतिज्यैष्ठ्यम् । हव्यकव्यातिवाह्यायेतिवेदधारणम् । अस्यगुप्तयइतिप्रपञ्चरक्षणम् । गुप्तिश्चाध्यापनयाजनप्रीतियहेरित्यवगन्तव्यम् । ९४ ॥

(६) **रामचन्द्रः** । तंमिति । स्वयंभूः तपस्तप्त्वा स्वात्आस्यात् मुखात् आदितः तत्राह्मण हव्यकव्याभिवाह्याय असृजत् । हव्यकव्यानांअभिवाहः हव्यकव्याभिवाहः तस्मै हव्यदेवानां कव्य पितॄणांप्रापकायेत्यर्थः ॥ ९४ ॥

यस्यास्येनं सदाश्नन्ति हव्यानि त्रिदिवौकसः ॥ कव्यानि चैव पितरः किंभूतमधिकंततः ॥९५॥

(१) मेधातिथिः । हव्यादिवहनंपूर्वोक्तंदर्शयति । त्रिदिवमोकोगृहंयेषान्तएवमुच्यन्ते । स्वर्गवासिनोदेवाः । ब्राह्मणेनभुक्तमन्नंदेवाउपतिष्ठन्ति श्राद्धे पित्र्यस्य कर्मणोङ्गभूतंविश्वेदेवानुद्दिश्य ब्राह्मणभोजनविहितम् । तदपेक्ष्यैतदुक्तम् । किंभूतमन्यदधिकंश्रेष्ठंततस्तस्मादिति । स्वयंविस्मर्यते । देवाः पितरश्चोत्तमस्थानामध्यमस्थानाश्चामत्यक्षान् तेषांभोजनोपायोऽन्योस्त्यन्यतोब्राह्मणभोजनादतोमहान्ब्राह्मणः ॥ ९५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । यस्यास्येनेति । आस्येनाभ्यवहरणसाधनभूतेन ॥ ९५ ॥

(३) कुल्लूकः । पूर्वोक्तहव्यकव्यवहनंस्पष्टयति यस्यास्येनेति । यस्य विप्रस्य मुखेन श्राद्धादौ सर्वदा देवाहव्यानि पितरश्चकव्यानि भुञ्जते ततोन्यत्प्रकृष्टतमंभूतंकिंभवेत् ॥९५॥

(४) राघवानन्दः । तमेवाह यस्येति । यस्य ब्राह्मणस्यास्येन मुखेन ब्राह्मण्ये मनुष्येष्विति श्रुतेः । अग्निरिवदेवदति शेषः । हव्यानि देवतोद्देश्यानि चरुपुरोडाशादीनि कव्यानि पित्रुद्देश्यानि श्राद्धादीनि किंभूतंजन्तुःदत्तस्य कल्मापकवा ततोविप्रात् ॥ ९५ ॥

(६) रामचन्द्रः । यस्येति । यस्य ब्राह्मणस्य आस्येन मुखेन देवताःपितरश्चहव्य कव्यानि अश्नन्तिभुञ्जते । ततःब्राह्मणात्अधिकंकिंभूतंकःप्राणाधिक इत्यर्थः ॥ ९५ ॥

भूतानांप्राणिनः श्रेष्ठाः प्राणिनांबुद्धिजीविनः ॥ बुद्धिमत्सु नराःश्रेष्ठानरेषु ब्राह्मणाःस्मृताः ॥९६॥

(१) मेधातिथिः । पृथिव्यांये भावाः स्थावरावृक्षादयोजङ्गमाः कृमिकीटादयस्तेभूतशब्देनोच्यन्ते । तेषांये प्राणिनआहारविहारादिचेष्टासमर्थास्तेश्रेष्ठाः प्राणिनस्तेहि पटुतरंसुखमनुभवन्ति । तेषांये बुद्ध्या जीवन्ति हिताहितेविचिन्वन्ति श्वशृगालादयः ते हि घर्मेणोपतप्ताः छायामुपसर्पन्ति शीतेनार्दिता आतपनिराहारंस्थानंत्यजन्ति । तेषामधिकतरामनुष्यास्तेषांच ब्राह्मणा ते हि लोके पूज्यतमाः । नच सर्वेण परिभूयन्ते जातिमात्राश्रयहि तद्वधे महत्प्रायश्चित्तम् ॥ ९६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । तर्हियथा तथा ब्राह्मणः श्रेयानित्यध्ययनादिप्रकर्षोव्यर्थइति नेत्याह भूतानामिति । भूतानामाकाशादिभूतविशेषाणांमध्ये प्राणिनः प्राणवन्तः शरीरभूतानि भूतानि तेषांवरःस्वपररूपाणांमध्येवराःबुद्धिजीविनः । स्वबुद्धिकृतचेष्टया स्वहिताचरणक्षमा श्रेष्ठाः ॥ ९६ ॥

(३) कुल्लूकः । भूतानामिति । भूताख्यानांस्थावरजङ्गमानांमध्ये प्राणिन कीटादयःश्रेष्ठाः । कदाचित्सुखलेशात् । तेषामपि बुद्धिजीविनःसार्थनिरर्थदेशोपसर्पणापसर्पणकारिणःपश्वादयः । तेभ्योपि मनुष्याःप्रकृष्टज्ञानसंबन्धात् । तेभ्योपि ब्राह्मणाःसर्वपूज्यत्वात् अपवर्गाधिकारयोग्यत्वाच्च ॥ ९६ ॥

(४) राघवानन्दः । भूतानांस्थावरजङ्गमानांमध्ये प्राणिनोजङ्गमाःमहीरुहादिभ्यःश्रेष्ठाः। तेष्वपि बुद्धिजीविनः पशुतिर्यञ्चः । तेषु नराः ॥ ९६ ॥

(५) नन्दनः । नच सर्वत्र ब्राह्मणेषु तुल्यबुद्धिः कर्तव्येतिश्लोकाभ्यामाह भूतानामिति । अनयोः पूर्वश्लोकोद्देशान्तार्थः । भूतानांजङ्गमस्थावराणांप्राणिनोजङ्गमाः बुद्धिजीविनः पश्वादयः ॥ ९६ ॥

(६) रामचन्द्रः । भूतानां चराचरादीनां मध्ये प्राणिनः प्राणवन्तः श्रेष्ठाः ॥ ९६ ॥

ब्राह्मणेषु च विद्वांसोविद्वत्सु कृतबुद्धयः ॥ कृतबुद्धिषु कर्तारःकर्तृषु ब्रह्मवेदिनः ॥ ९७ ॥

[तेषांनपूजनीयोन्यस्त्रिषु लोकेषु विद्यते ॥ तपोविद्याविशेषेण पूजयन्तिपरस्परम् ॥ १ ॥]

[ब्रह्मविद्भ्यः परंभूतं न किंचिदिहविद्यते § ॥-]

(१) मेधातिथिः । विदुषांश्रेष्ठ्यंमहाफलेषु यागादिष्वधिकारात् । तेषामपि कृतबुद्धयः परिनिष्ठितवेदतत्त्वार्था नयोहादिभिः कलुषीक्रियन्ते । तेषामपिकर्तारः कर्मणामनुष्ठातारः । ते हिं विहितकरणात्प्रतिषिद्धासेवनाच्च नोपहन्यन्ते तेषामपि ब्रह्मस्वरूपत्वात्तत्ब्रह्मक्षय्यानन्दः ॥ ९७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । विद्वांसःकर्मकाण्डदण्डनीत्यादिवेदितारः । कृतबुद्धयः कुशलाः सम्यक्तत्त्वज्ञाः । कर्तारोविदि त्वानुष्ठातारः । ब्रह्मवादिनोब्रह्मकाण्डार्थ तत्त्वविदः । ब्रह्मवेदिनइति क्वचित्पाठः । अत्र च सर्वत्रपूर्वपूर्वविशेषणवत्तामेवोत्तरो त्तरविशेषणसंबन्धावैशिष्ट्यमन्यथा ब्राह्मणत्वस्याप्युत्तरेष्वननुवृत्त्यापत्तेः ॥ ९७ ॥

(३) कुल्लूकः । ब्राह्मणेषु चेति । ब्राह्मणेषु तु मध्ये विद्वांसोमहाफलज्योतिष्टोमादिकर्माधिकारित्वात् । तेभ्योपि कृतबुद्धयःअनागतेऽपि कृतं मयेति बुद्धिर्येषांशास्त्रोक्तानुष्ठानेषूत्पन्नकर्तव्यताबुद्धयइत्यर्थः । तेभ्योपि अनुष्ठातार.हिताहितमानिपरिहारभागित्वात् । तेभ्योपि ब्रह्मविद.मोक्षलाभात ॥ ९७ ॥

(४) राघवानन्दः । तेष्वपि विद्वांस.यज्ञशास्त्रविदः । तेषु कृतबुद्धयः कृतंकर्तव्यं ब्राह्मणेन मयेदमिति बुद्धिर्येषां तथा आलस्यादिना केवलं न कुर्वन्तीति । तथात्वनिश्चये अनुष्ठातारोये ते कर्तारः । तेष्वपि ब्रह्मविदोब्रह्मतत्त्वज्ञाः श्रेष्ठाइति सर्वत्रानुषज्यते सर्वकर्मणांपारपर्येण ब्रह्मण्येव. तात्पर्येणोपयोगात् सर्वकर्माखिलंपार्थज्ञाने परिसमाप्यतइति भगवदुक्तेः ॥ ९७ ॥

(५) नन्दनः । विद्वांसोवेदविदः । कृतबुद्धयः परिचितवेदार्थाः । कर्तारश्चोदितकर्मकृतः । ब्रह्मवेदिनः परमार्थवेदिनः । एवंवदता ब्रह्मविद्भिरपि कर्मकर्तव्यमितिसूचितम । ९७ ॥

(६) रामचन्द्र. । ब्राह्मणेष्विति । सम्यक्कृता बुद्धिर्यैस्ते कृतबुद्धयस्तेषु कृतबुद्धिषु कर्मकर्तारः श्रेष्ठा. । कर्मकर्तृषुब्रह्मवेदिनः श्रेष्ठाः ॥ ९७ ॥

उत्पत्तिरेव विप्रस्य मूर्तिर्धर्मस्य शाश्वती ॥ सहि धर्मार्थमुत्पन्नोब्रह्मभूयाय कल्पते ॥ ९८ ॥

(१) मेधातिथिः । विद्वत्तादिगुणसम्बन्धिनोब्राह्मणस्य विशेषे दर्शिते जातिमात्रब्राह्मणंकश्चिदवमन्येत तन्निवृत्त्यर्थमिदमुच्यते । उत्पत्तिरेव गुणानपहाय जन्मैव ब्राह्मणस्य जातिरेव शाश्वतीधर्मस्य मूर्तिः शरीरम । धर्मार्थमुत्पन्नो द्वितीयेनजन्मनोपनयनेन संस्कृतः सा हि तस्य धर्मार्थोत्पत्तिर्ब्रह्मत्वाय कल्पते सपद्यते । धर्मशरीरमुज्झित्वा परानन्दर्भाग्भवतीति श्रुति ॥ ९८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । उत्पत्तिरिति । यान्विप्रस्य शरीरोत्पत्तिः साधर्म्यस्य मूर्तिर्मूर्तावस्था शरीरावस्थेति यावत । शाश्वती चिरस्थायिनी विप्रस्योत्पत्त्या धर्मस्य चिरमुपचयसिद्धेः । तदाहसहीति । धर्मार्थधर्मोत्पादनार्थोकिचान्येभ्योऽस्यैतदधिक यथासौ ब्रह्मभूयाय कल्पते. मोक्षाय समर्थो न क्षत्रियादयः पारिव्राज्यानधिकारात । अतएवोक्तंपुराणे क्षत्रियस्यापि यतिधर्मोविधीयतइति। यतिधर्मोयमनियमादिः नतुयतितैव अत्रापि.षष्ठाध्याये ब्राह्मणस्येत्युपसंहरिष्यति ९८

(१) (ट, ड) पुस्तकद्वये . § (क, ग)

(३) **कुल्लूकः** । उत्पत्तिरेवेति । ब्राह्मणदेहजन्ममात्रमेव धर्मस्य शरीरमविनाशि यस्मादसौधर्मार्थजातःधर्मानुगृहीतात्मज्ञानेन मोक्षायसम्पद्यते ॥ ९८ ॥

(४) **राघवानन्दः** । अत्र हेतुरुत्पत्तिरिति । मूर्तिर्देहइव शाश्वती शश्वत् निरन्तरंधर्महेतुत्वात् ब्रह्मभूयाय ब्रह्मत्वाय मुक्तयइति यावत् । अन्यथा ब्राह्मण्यावाप्तिर्व्यर्थैवेति भावः ॥९८ ॥

(५) **नन्दनः** । वर्णान्तरेभ्योब्राह्मणस्यवैशिष्ट्यंजन्मतएव नसंस्कारविशेषतइत्याह उत्पत्तिरिति । उत्पद्यतइत्युत्पत्तिः शरीरम् । कल्पते शक्नोति ॥ ९८ ॥

(६) **रामचन्द्रः** । उत्पत्तिरिति । विप्रस्य मूर्तिः धर्मस्य मूर्तिरित्यर्थः शाश्वती एषाउत्पत्तिः उदिता । सः ब्राह्मणः ब्रह्मभयाय ब्रह्मरूपाय कल्पते समर्थोभवेदित्यर्थः ॥ ९८ ॥

ब्राह्मणोजायमानोहि पृथिव्यामधिजायते ॥ ईश्वरःसर्वभूतानांधर्मकोशस्य गुप्तये ॥ ९९ ॥

(१) **मेधातिथिः** । सर्वलोकस्योपरिभवति । श्रैष्ठ्यमुपरिभावेनाह । ईश्वरः सर्वभूतानामिति प्रभुत्वंधर्माख्यस्य कोशस्य गुप्तये जायते । द्रव्यसंचयः कोशउपमानाद्धर्मसंचयउच्यते कोशइति ॥ ९९ ॥

(२) **सर्वज्ञनारायणः** । ब्राह्मणइति । जायमानएव पृथिव्यां पृथिव्याधीश्वरोभूत्वा जायते । नतुक्षत्रियादिः । अतोसौ सर्वभूतानामीश्वरः । स्वेच्छयाआदेष्टा यतः उपदेशादिद्वारा धर्मस्य रूपंत्रकोशस्य गुप्तयेऽसौ जनितः ॥ ९९ ॥

(३) **कुल्लूकः** । ब्राह्मणइति । यस्माद्ब्राह्मणोजायमानः पृथिव्यामधिउपरि भवति श्रेष्ठइत्यर्थः । सर्वभूतानांधर्मसमूहरक्षायै प्रभुःब्राह्मणोपदिष्टत्वात्सर्वधर्माणाम् ॥ ९९ ॥

(४) **राघवानन्दः** । किंच जायमानोजातमात्रः पृथिव्यांवर्तमानोनामाधिक्येन आधिक्यमाह ईश्वरइति । धर्मकोशस्य वेदस्य वेदाद्धर्मोहि निर्बभौ तथा ब्रह्मकर्मोद्भवविद्धीति स्मृतेः ॥ ९९ ॥

(५) **नन्दनः** । पृथिव्यांपृथिवीजातिष्वधिजायतउपरिजायते सर्वस्माद्विशिष्टइत्यर्थः । अतएवसर्वभूतानामीश्वरः । धर्मकोशस्य वेदस्य ॥ ९९ ॥

(६) **रामचन्द्रः** । ब्राह्मणेति । जायमान उत्पन्नमात्रो ब्राह्मणः पृथिव्यांसर्वभूतानांधर्मकोशस्य धर्मएव भाण्डागारः तस्य गुप्तये रक्षणाय ईश्वरः प्रभुः ॥ ९९ ॥

सर्वंस्वंब्राह्मणस्येदंयत्किंचिज्जगतीगतम् ॥ श्रैष्ठ्येनाभिजनेनेदंसर्वंवै ब्राह्मणोऽर्हति ॥ १०० ॥

(१) **मेधातिथिः** । असंतुष्टस्य प्रतिग्रहादिषु पुनः प्रवृत्तौ दुष्कृतितामाशङ्क्य समाधत्ते । सर्वमिदंत्रैलोक्यान्तर्गतिधनंब्राह्मणस्यस्वंनात्रप्रतिग्रहोविद्यते प्रभुत्वेनासौ गृह्णाति न प्रतिग्रहीतृतयेति । प्रशंसैषा न विधिरतएवार्हतिशब्दः । अभिजनोऽभिजाततावैशिष्ट्यम् ॥ १०० ॥

(२) **सर्वज्ञनारायणः** । सर्वस्वमिति । सर्वस्याब्राह्मणस्य यत्सर्वमस्वंतत् ब्राह्मणस्यैव । एतच्च तस्य हरणे दोषाल्पत्वेनोपचारात् तत्रहेतुः श्रैष्ठ्येनेति । अभिजन उत्पत्तिस्थानंपुण्यरूपम् ॥ १०० ॥

(३) **कुल्लूकः** । सर्वस्वमिति । यत्किंचिज्जगद्गतिधनंतद्ब्राह्मणस्य स्वमिति स्तुत्योच्यते । स्वमिवस्वं न सुस्वमेव ब्राह्मणस्यापि मनुनास्तेयस्यवक्ष्यमाणत्वात् । तस्माद्ब्रह्ममुखोद्भवत्वेनाभिजनेन श्रेष्ठतयासर्वंब्राह्मणोऽर्हति सर्वग्रहणयोग्यो भवत्येव । वै अवधारणे ॥ १०० ॥

(४) राघवानन्दः । अभिजनेन उत्कृष्टस्थानजन्मना ॥ १०० ॥

(६) रामचन्द्रः । सर्वमिति । इदंवस्तु यत्किञ्चित्स्वल्पमपि वस्तु जगतीगतंसर्वस्वं ब्राह्मणस्येत्यर्थः । इदंसर्वविश्व स्याधिपत्यंब्राह्मणःश्रेष्ठत्वेनअर्हति । अभिजनेनकुलाभिमानेन ॥ १०० ॥

स्वमेव ब्राह्मणोभुङ्क्तेस्वंवस्तेस्वंददातिच ॥ आनृशंस्याद्ब्राह्मणस्य भुञ्जते हीतरेजनाः ॥१०१॥

(१) मेधातिथिः । यत्परगृहे आतिथ्यादिरूपेण भुङ्क्तेतदात्मीयमेव नैवमन्तव्यंपरपाकेनेति । स्ववस्ते याचित्वाऽयाचित्वा वा वस्त्रंलभते नासौतस्य लाभाय अपितु स्वंकृत्याच्छादनेविनियोगः । निष्ठतु तावदात्मोपयोगि गृह्णाति तत्र प्रभूतंयदन्येभ्योददाति परकीयंतदपितस्य नानुचितम् । आनृशंस्यंकारुण्यंतदीयया महासत्त्वतया पृथिव्यां राजानः स्वानिधनान्युपयुञ्जते । अन्यथा यद्यसाविच्छेदहमेतदादायस्वकार्ये विनियुञ्जीयेति तदा सर्वे निर्धनाः निरुपयोगाः स्युः॥१०१॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । स्वमेवेति । क्षत्रियादेर्यत्स्वार्जितमपि भुङ्क्ते आच्छादयति ददाति च तद्ब्राह्मणस्वमेव । अतस्तद्धनोपभोक्तृत्वात्तस्यासौ भेभ्यइव भेभ्यो भृत्यःभृत्यइवेत्यतआह आनृशंस्यादिति । ब्राह्मणस्य करुणया प्राणिनांस्वेच्छया भोग्यत्वंधनस्य विसृष्टत्वान्न मुख्याप्रभुतेत्यर्थः ॥ १०१ ॥

(३) कुल्लूकः । स्वमेवेति । यत्परस्यान्नंब्राह्मणोभुङ्क्तेपरस्य च वस्त्रंपरिधत्ते परस्य गृहीत्वान्यस्मै ददाति तदपि ब्राह्मणस्य स्वमिव पूर्ववत्स्तुति एवंसति ब्राह्मणस्य कारुण्यादन्ये भोजनादि कुर्वन्ति ॥ १०१ ॥

(४) राघवानन्दः । वस्ते परिदधाति वसनादिकं आनृशंस्यादकार्पण्यात् कारुण्याद्वा ॥ १०१ ॥

(६) रामचन्द्रः । स्वमिति । ब्राह्मणःस्वमेव वस्तु भुङ्क्तेभोजनंकरोति । स्वंवस्ते स्ववस्तु स्ववस्त्रंवस्तेआच्छादयति । वसआच्छादनेइत्यस्य धातोःरूपम् । ब्राह्मणस्य आनृशंस्यात्कृपातःइतरेजनाःक्षत्रियादयः भुञ्जतेभोगंकुर्वतइत्यर्थः ॥ १०१ ॥

तस्य कर्मविवेकार्थंशेषाणामनुपूर्वशः ॥ स्वायंभुवोमनुर्धीमानिदंशास्त्रमकल्पयत् ॥ १०२ ॥

(१) मेधातिथिः । सर्वस्या ब्राह्मणश्रुतेः फलप्रदर्शनार्थश्लोकोऽयम् । एवंविधमिदंतदर्थंशास्त्रंयत्तस्य स्वमहिम्नाऽऽस्त्यन्तिकेन महत्त्वमस्य ब्राह्मणस्य कर्मविवेकार्थं इमानि कर्माणि कर्तव्यानीमानि वर्ज्याणि एषविवेकस्तदर्थंशेषाणांच क्षत्रियादीनामनुपूर्वशः प्राधान्याद्ब्राह्मणस्यानुपङ्गात्क्षत्रियादीनामिदंशास्त्रमकल्पयत्कृतवान् ॥ १०२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । प्रकृतमाह तस्येति । तस्य ब्राह्मणस्य धर्माधर्मविवेकार्थंशेषाणांक्षत्रियाणां वैश्यानांचानुपूर्वशो ब्राह्मणमुखेन अकल्पयत् ॥ १०२ ॥

(३) कुल्लूकः । इदानींप्रकृष्टब्राह्मणकर्माभिधायकतया शास्त्रप्रशंसांप्रक्रमते तस्य कर्मविवेकार्थमिति । ब्राह्मणस्य कर्मज्ञानार्थंशेषाणांक्षत्रियादीनांच स्वायंभुवोब्रह्मपुत्रोधीमान्सर्वविषयज्ञानवान्मनुरिदंशास्त्रंविरचितवान् ॥ १०२ ॥

(४) राघवानन्दः । तस्य ब्राह्मणस्य कर्मविवेकार्थंइमानि कर्माणि कर्तव्यानि नेमानीति निर्धारेण शुद्धयर्थं शेषाणांक्षत्रियादीनांचइदमन्वाख्यंशास्त्रं अकल्पयत् पूर्वसर्गानुरोधात् ॥ १०२ ॥

(५) नन्दनः । स्तेयादिषु पतनदण्डप्रायश्चित्तोपदेशाद्देवतावद्ब्राह्मणवैशिष्ट्यमुक्तम् । इदानींशास्त्रप्रयोजनमाह तस्येति । तस्य ब्राह्मणस्य शेषाणांक्षत्रियादीनांच शास्त्रमकल्पयत्पूर्वंभगवता विस्तरेणकृत्वा आहितत्वयत्कृतंग्रन्थंसंगृहीतवान् । नैवचेदिदंशास्त्रंकृत्वेत्यनेन विरोधः प्रसज्येत ॥ १०२ ॥

(६) रामचन्द्र । तस्येति । तस्य ब्राह्मणस्य कर्मविवेकार्थशेषाणाक्षत्रियादीनाकर्मविवेकार्थअनुपूर्वशः क्रमेण स्वायंभुवोमनु इदंशास्त्रअकल्पयत्कल्पयामासेत्यर्थः ॥ १०२ ॥

विदुषा ब्राह्मणेनेदमध्येतव्यंप्रयत्नतः ॥ शिष्येभ्यश्च प्रवक्तव्यंसम्यङ्नान्येन केन चित् ॥१०३॥

(१) मेधातिथि । अध्येतव्यमवक्तव्यमित्यर्हेकृत्योन विधौ । द्वितीयादध्यायात्प्रभृतिशास्त्रप्रवर्तितं मते । अयं ह्यध्यायोऽर्थवादएव नात्र कश्चिद्विधिरस्ति । तेन यथा राजभोजना शालयइति शालिस्तुतिर्न राज्ञोऽन्यस्येति तद्भोजननिषेध एवमत्रापि नान्येन केनचिदिति नान्यनिषेध केवलशास्त्रस्तुति । सर्वलिङ्गगति श्रेष्ठोब्राह्मणः सर्वशास्त्राणांशास्त्रमिदमतस्तादृशस्य विदुषोब्राह्मणस्याऽध्ययनप्रवचनार्हं सामान्येन शक्यते अध्येतुमवक्तुंवा । अतएवाह प्रयत्नतइति । यावन्महान्प्रयत्न आस्थितोयावन्नशास्त्रान्तरैस्तर्कव्याकरणमीमांसादिभिः संस्कृतआत्मातावदेतत्प्रवक्तुं न शक्यते । अतएवाध्ययनेन श्रवणलक्ष्यते । न हि विद्वत्तोपयोगिनी नसपाठे । विधौह्यध्ययने विद्वत्ताऽदृष्टायैव स्यान्नच विधौ श्रवणमध्ययनेन लक्ष्यतइति युक्तवक्तुं न विधेयं लक्षणार्थता युक्ता । अर्थवादे तु प्रमाणान्तरानुसारेण गुणवादो न दोषाय । तस्मात्त्रैवर्णिकाधिकारशास्त्रमेतच्च परस्ताद्विशेषतोवक्ष्यते ॥ १०३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । विदुषेति । प्रयत्नतोवश्यमध्येतव्यम् । अन्ययोस्त्वनियम । शिष्येभ्यस्तु प्रवचनमन्येन न कर्तव्यं किंतु विप्रेणैव । सम्यक्यथाविधि ॥ १०३ ॥

(३) कुल्लूक । विदुषेति । एतच्छास्त्राध्ययनफलज्ञेन ब्राह्मणेन एतस्य शास्त्रस्य व्याख्यानाध्यापनोचितप्रयत्नतोऽध्ययनकर्तव्यं शिष्येभ्यश्चेदव्याख्यातव्यं नान्येन क्षत्रियादिना । अध्ययनमात्रतुव्याख्यानाध्यापनरहितक्षत्रियवैश्ययोरपि निषेकादिश्मशानान्तरित्यादिना विधास्यते । अनुवादमात्रमेतदिति मेधातिथिमतं तन्नमनोहरं द्विजैरध्ययनब्राह्मणेनैवाध्यापनव्याख्यानेइत्यस्याप्राप्तेः । यत्तु अधीयीरंस्त्रयोवर्णाइत्यादि तद्वेदविषयमिति वक्ष्यति । विप्रेणैवाध्यापनमिति विधानेन संभवत्यपि अनुवादत्वमस्येति वृथामेधातिथेर्वचः ॥ १०३ ॥

(४) राघवानन्द । विदुषाधीतवेदवेदाङ्गेन प्रयत्नतः प्रयत्नेन सम्यक् यथाविधिना नान्येन क्षत्रियादिना । अयमर्थः । इदंहि धर्मशास्त्रधर्मवक्तव्यच विप्रस्यैव न राजन्यादेः । तेनात्र विधिनिषेधाभ्यांविप्रएवाधिक्रियते । वैदिकत्वाविशेषेपि बृहस्पतिसवइवअध्येतव्यमित्यर्हार्थेनान्येनेति । राजभोजना शाल्यइति वन्नान्येषानिषेधइति मेधातिथि ॥१०३॥

(५) नन्दन । अथ शास्त्राध्ययनेऽधिकारिणमाह विदुषेति । विदुषा साङ्गवेदविदा । प्रयत्नतआदरेण । अन्येनाविदुषा ब्राह्मणेन विदुषाऽपि क्षत्रियेणेत्यर्थः ॥ १०३ ॥

(६) रामचन्द्र । विदुषेति । ब्राह्मणेनइदंधर्मशास्त्रअशेषतः सम्पूर्णतः प्रयत्नतः अध्येतव्यं सम्यक्ज्ञानेनसम्यक्प्रकारेणकेनचित्विदुषाशिष्येभ्यः वक्तव्यम् ॥ १०३ ॥

इदंशास्त्रमधीयानोब्राह्मणः शंसितव्रतः ॥ मनोवाग्देहजैर्नित्यंकर्मदोषैर्न लिप्यते ॥ १०४ ॥

(१) मेधातिथि । एवसर्वं पर्यायेण ब्राह्मणार्थतया शास्त्रस्तुत्वाऽधुनासाक्षात्स्तौति । इदंशास्त्रजानानः शंसितव्रतोभवतीति परिपूर्णयमनियमानुष्ठायी भवति । शास्त्रादननुष्ठाने प्रत्यवायंज्ञात्वातद्भयादनुतिष्ठति सर्वान्यमनियमान्यथाशास्त्रमनुतिष्ठति । अननुनिर्वहितातिक्रमप्रतिषिद्धकमजनितैर्दोषैर्न लिप्यते न संबध्यते ॥ १०४ ॥

(१०३) शिष्यभ्यश्चप्रवक्तव्यं शिष्येभ्यश्च प्रकर्तव्यं (ठ, भ, र, ल,)

(२) सर्वज्ञनारायणः । शास्त्रप्रशंसाक्रमते इदमिति । शसितव्रतः चीर्णव्रतः कर्मजन्यैर्दोषैः पापैर्मनोवाक्कायकारणभेदभिन्नैर्न लिप्यते प्रत्यवायज्ञानेन तत्राप्रवृत्तेः ॥१०४॥

३ कुल्लूकः । इदशास्त्रमिति । इदशास्त्रपठन्नेतदीयमर्थज्ञात्वा शसितव्रतोऽनुष्ठितव्रतः मनोवाक्कायसम्भवै पापैर्न संबध्यते ॥ १०४ ॥

(४) राघवानन्दः । शसितव्रतोनुष्ठितब्रह्मचर्यादिव्रतः कर्मदोषै पापैः ॥ १०४ ॥

(५) नन्दनः । शास्त्राध्ययनस्यफलमाह इदमिति ॥ १०४ ॥

(६) रामचन्द्रः । इदमिति । शसितव्रत-परिपूर्णव्रतःब्रह्मचर्ययुक्तः ॥ १०४ ॥

पुनाति पंक्तिवंश्यांश्च सप्तसप्त परावरान् ॥ पृथिवीमपि चैवेमांकृत्स्नामेकोऽपि सोऽर्हति ॥ १०५ ॥

[यथात्रिवेदाध्ययनं धर्मशास्त्रमिदंतथा ॥ अध्येतव्यंब्राह्मणेन नियतंस्वर्गमिच्छता [१] ॥ १ ॥]

(१) मेधातिथिः । पङ्क्तिपावनोभवति । विशिष्टानुपूर्वीकः सघातः पङ्क्तिरुच्यते तांपुनाति निर्मलीकरोति । सर्वे दुष्टास्तत्सन्निधानाददुष्टाः संपद्यन्ते । वश्यान्स्वकुलसभूतान्सप्तपरानुपरितनान्पित्रादीनागामिनोऽवरांश्चनिष्यमाणान्संशुद्ध-पर्यन्तांपृथिवीमपिप्रतिग्रहीतुमर्हन्ति । धर्मज्ञताहि प्रतिग्रहाधिकारे हेतुरितश्च सर्वे धर्माज्ञायन्ते ॥ १०५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । पुनातीति । पुनाति निष्पापांकरोति । पङ्क्तिएकपङ्क्तिस्थांजनतां वश्यान्स्ववंशे जातान् पूर्वापरान् सप्तसप्त । पृथिवीमिति विद्यानिमित्तकं दानपात्रत्वमुक्तम् । पृथिवींभूमात्रमर्हति । किंवा वाच्यमपि चेमापृथ्वीकृत्स्नां सर्वधनपूर्णामर्हतीति ॥ १०५ ॥

(३) कुल्लूकः । पुनातीति । इदशास्त्रमधीयानइत्यनुवर्तते । अपांक्त्योपहतांपङ्क्तिमानुपूर्व्यानिविष्टजनसमूहंपवित्रीकरोति वंशभवांश्च सप्तपरान्पित्रादीनअवरांश्च पुत्रादीन्पृथिवीमपि सर्वासकलधर्मज्ञतया पात्रत्वेन गृहीतुयोग्योभवति ॥१०५॥

(४) राघवानन्दः । किंच पुनातीति । पङ्क्तिम् । यस्यांपङ्क्तौभुङ्क्ते पठति वा परावरानपित्रादीन् अवरानपुत्रादीन्विशिष्टसंस्कारवद् कुलजत्वात् कृत्स्नांससागरमेखलां एतच्छास्त्राधिगमेन धर्मज्ञता प्रतिग्रहेहेतु ॥ १०५ ॥

(५) नन्दनः । शास्त्राध्यायिनोवैशिष्ट्यमाहपुनातीति ॥ १०५ ॥

(६) रामचन्द्रः । पुनातीति । पाङ्क्तिवश्यांश्चवंशेभवावश्यास्तान् ॥ १०५ ॥

[यथेति । त्रिवेदाध्ययनंत्रयाणावेदानाअध्ययने यथापफलभवेत्स्वर्गसाधनभवेत् । तथा स्वर्गइच्छता ब्राह्मणेन नियतंइदं धर्मशास्त्रअध्येतव्यम् ॥ १ ॥]

इदंस्वस्त्ययनंश्रेष्ठमिदंबुद्धिविवर्धनम् ॥ इदंयशस्यमायुष्यमिदंनिःश्रेयसंपरम् ॥ १०६ ॥

(१) मेधातिथिः । स्वस्त्यभिप्रेतस्यार्थस्याविनाशोऽयनप्रापणमस्ति प्राप्यते येन तत्स्वस्त्ययनश्रेष्ठमन्येभ्यो-जपहोमादिभ्यः । नहि शास्त्रमन्तरेण तेषामनुष्ठानसभवति अतस्तदनुष्ठानहेतुत्वाच्छ्रेष्ठमेतत् । अथवा धर्मज्ञानार्थवास्यान्येव श्रेयस्यान्यनुष्ठानतु क्लेशकरमतउच्यते श्रेष्ठमिति । इदबुद्धिविवर्धनम् शास्त्रे ह्यासेव्यमाने तदर्थस्य प्रकाशनाद्ग्रन्थि-

[१] (ख, ङ,) चिह्नितपुस्तकयोर्दृष्टोरामचन्द्रेण व्याख्यातश्च ।

मनोज्ञाद्बुद्धिविवृद्धिः प्रसिद्धैव । इदंयशस्यं धर्मज्ञः संशयानैः पृच्छ्यमानः ख्यातिंलभते यशसो निमित्तंयशस्यं विद्वत्तौदार्यादिगुणवत्तया प्रसिद्धिर्यशः । निःश्रेयसंदुःखाननुविद्धायाः प्रीतेः स्वर्गापवर्गलक्षणायास्तत्प्राप्तिहेतुकर्मज्ञानहेतुत्वान्निःश्रेयसपरंश्रेष्ठम् ॥ १०६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । इदंस्वस्त्ययनमिति । स्वस्तिसमृद्धिस्तस्याः अयनंस्थानंश्रेष्ठं धर्मादीनांप्रशस्ततमं निःश्रेयस निश्चितस्य श्रेयसोमोक्षस्य साधनम् ॥ १०६ ॥

(३) कुल्लूकः । इदमिति । अभिप्रेतार्थस्याविनाशःस्वस्ति तस्यायनंप्रापकएतच्छास्त्रस्याध्ययन स्वस्त्ययन जपहोमादिवोधकत्वाच्च श्रेष्ठंस्वस्त्ययनान्तरात्प्रकृष्टंबुद्धिविवर्द्धनमेतच्छास्त्राभ्यासेनाशेषविधिनिषेधपरिज्ञानात् । यशसे हित यशस्यंविद्वत्तया ख्यातिलाभात्परंप्रकृष्टं निःश्रेयसनिःश्रेयसस्य मोक्षस्योपायोपदेशकत्वात् ॥ १०६ ॥

(४) राघवानन्दः । स्वस्त्ययनंमाङ्गल्यंस्वस्ति अभिप्रेतार्थाविनाशस्यअयनप्रापणमिति वा । श्रेष्ठंचदृष्टादृष्टार्थत्वात् । बुद्धिविवर्धनमबुद्धिःसद्बुद्धिः आयुष्यंपरदारादिसेवाराहित्यादृष्टाकुष्टायुः क्षयाभावात् । निःश्रेयसं संस्कारावारकर्मादिपरंपरया तत्त्वज्ञानसाधनम् । परमितिविशेषणात् यस्यैतेअष्टाचत्वारिंशत्संस्काराभवन्ति ब्रह्मणःसायुज्यंसलोकतांगच्छतीत्याद्युक्तेः ॥ १०६ ॥

(५) नन्दनः । शास्त्रप्रसङ्गमाह इदमिति । स्वस्त्ययनंस्वस्तिकल्याणंधर्मइति यावत्तत्प्राप्त्युपायः स्वस्त्यनम् । यशस्यंयशस्करम् । निःश्रेयसमपवर्गनिमित्तम् ॥ १०६ ॥

(६) रामचन्द्रः । इदंधर्मशास्त्रंपरमुत्कृष्टंनैश्रेयसंमोक्षसाधनमित्यर्थः ॥ १०६ ॥

अस्मिन्धर्मोऽखिलेनोक्तोगुणदोषौचकर्मणाम् ॥ चतुर्णामपिवर्णानामाचारश्चैव शाश्वतः ॥१०७॥

(१) मेधातिथिः । इदानींत्वशास्त्रस्य स्वविषये साकल्येन वृत्तेरन्यनिरपेक्षतामाह । कश्चिद्योनाम धर्मः ससर्वशास्त्रेऽस्मिन्कात्स्र्न्येनाभिहितोन तत्माद्धर्मज्ञानाय शास्त्रान्तरापेक्षा कर्तव्येत्यतिशयोक्तिः स्तुतिः । अस्मिञ्छास्त्रे धर्मःस्वाखेलोऽखिलेन निःशेषेणोक्तौ गुणदोषौ च कर्मणामिष्टानिष्टे फले गुणदोषौ कर्मणांयागादिब्रह्महत्यादीनाम् । एवंहि साकल्यंभवति यदि कर्मस्वरूपमिति कर्तव्यतांफलविशेषः कर्तृविशेषसंबन्धोनित्यकाम्यताविवेकः । एतत्सर्वंगुणपदेन प्रतिज्ञातम् । धर्मइत्युक्ते कर्मग्रहणंवृत्तपूरणार्थम् । चतुर्णामपिवर्णानामेतदपि साकल्यार्थम् । योनाम कश्चिद्धर्मेऽधिकृतस्तस्य सर्वस्येतोधर्मलाभः । आचारश्चैव शाश्वत आचारप्रमाणकोधर्म आचारइत्युक्तः द्वितीये चैनविवेक्ष्यामः । शाश्वतोवृद्धपरम्परया नेदानींतनैः प्रवर्तितः ॥ १०७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अस्मिन्निति । धर्माधर्मसाधनं कर्मगुणदोषौ हिंसादिकर्मणो वैधत्वे गुणवत्त्वम् वैधत्वेदोषवत्त्वमिति । आचारःसाक्षाद्धर्मजनयन्नपिधर्मसाधनाद्वाचमनादि ॥ १०७ ॥

(३) कुल्लूकः । अस्मिन्धर्मइति । अस्मिन्कात्स्र्न्येन धर्मोऽभिहितइति शास्त्रप्रशंसा । कर्मणांच विहितनिषिद्धानामिष्टानिष्टफले वर्णचतुष्टयस्यैव पुरुषधर्मरूपआचारः शाश्वतःपारंपर्यागतः । धर्मत्वेप्याचारस्य प्राधान्यख्यापनाय पृथङ्निर्देशः ॥ १०७ ॥

(४) राघवानन्दः । अखिलेन समग्रेण गुणदोषौ विहितस्य करणंगुणःनिषिद्धाचरणंदोषःतदुभयमप्युक्तम् ॥१०७॥

(५) नन्दनः । अत्र कारणमाह अस्मिन्निति । कर्मणांविहितप्रतिषिद्धानांगुणदोषावितिफलंगुणोअनिष्टंदोषः । धर्मानिमित्तंशौचाचमनादिलक्षणः क्रियाविशेषआचारः ॥ १०७ ॥

(६) रामचन्द्र । अस्मिन्निति । अस्मिन्धर्मशास्त्रेऽखिलेन प्रकारेण धर्मउक्त । अस्मिन्धर्मशास्त्रे चतुर्णामपिवर्णा नागुणदोषौउक्तौ । शाश्वता पारम्पर्यक्रमागता आचाराउक्ता ॥ १०७ ॥

आचार परमोधर्म श्रुत्युक्त स्मार्तएवच ॥ तस्मादस्मिन्सदायुक्तोनित्यस्यादात्मवान्द्विज ॥१०८॥

(१) मेधातिथि । परम प्रकृष्टोधर्म आचारस्तथा श्रुतौ वेदे यउक्त स्मार्त स्मृतिपूक्तस्तस्मादाचारधर्मे नित्ययु क्त स्यान्नित्यमनुतिष्ठेदात्मवानात्मनोहितमिच्छन् । सर्वस्याऽऽत्मास्त्यतोमतुपा तद्धितपरत्वमुच्यते ॥ १०८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । नन्वाचारोयदिनसाक्षाद्धर्महेतु किमिति कर्तव्यइत्यतआह आचारइति । यद्यप्यसा वङ्गमेव न प्रधानतथाप्ययमपि परमोधमस्तद्विनाप्यप्रवृत्ते । सच श्रुत्युक्त दीक्षादौ नवनीताभ्यञ्जनादि आचमना दि स्मार्त यद्यप्यसावपिश्रौतस्तथापि श्रुते प्रत्यक्षाया तत्परया भूलोकेऽनध्ययनात्स्मार्ततोक्ता । अस्मिन्नाचारे । सदायु क्त उद्युक्त । आत्मवान्धृतिमान् ॥ १०८ ॥

(३) कुल्लूक । प्राधान्यमेव स्पष्टयति । आचारइति । युक्तोयत्नवान् आत्महितेच्छु सर्वस्यात्मास्तीतिआत्मश ब्देनआत्महितेच्छा लक्ष्यते ॥ १०८ ॥

(४) राघवानन्द । आचारहीन न पुनन्ति वेदा इत्युक्तिमालम्ब्यवेदार्थानुष्ठानहेतुमाचारविधास्यस्तमेव सप्रमाण कस्तौति आचारइति त्रिभि । सदा युक्ता सर्वदोद्युक्ता आत्मवान्पारलौकिकात्मतत्त्वज्ञानतदभावेआचारविश्वसन् प्रत्ययमनावा ॥ १०८ ॥

(५) नन्दन । धर्मएवहि श्रेयससाधन तस्मात्सएव वक्तव्य किमाचारेणेतिचेदत्राह आचारइति । श्रुत्युक्तोग्निहो त्रहोमादि स्मार्तोऽष्टकादि । अस्मिन्नये ॥ १०८ ॥

(६) रामचन्द्र । आचारेति । श्रुत्युक्त स्मृत्युक्तएवआचार परमोधर्म उक्त । तस्मा कारणात् आचारे सदा युक्त स्याद्विज नित्यआत्मवान्भवेत्जितेन्द्रिय भवेत् ॥ १०८ ॥

आचाराद्विच्युतोविप्रोन वेदफलमश्नुते ॥ आचारेण तु सयुक्त सपूर्णफलभाग्भवेत् ॥१०९॥

(१) मेधातिथि । प्रकारान्तरेणेयमाचारस्तुति । आचारात्प्रच्युत आचारहानो न वेदफलमाप्नोति । वदवि हितकर्मानुष्ठानफलवेदफलमित्युक्तम् । समग्राणिवदिकानि कर्माण्यनुतिष्ठन्यद्याचारभ्रष्टोन तत पुनकामादिफलमश्नुतइति निन्दा । एषएवार्थोविपर्ययेणोच्यते । आचारेणतुसयुक्त सकलफलमाप्नोति । काम्यानाचारा यद्ददति सपूर्णवचनादाचारहा नस्याप्यस्ति काम्येभ्य फलसबन्धोन कृत्स्नफललाभइति तन्न किंचिदर्थवादत्वादस्य ॥ १०९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । आचारादिति । विच्युत सम्यगकर्ता वेदफलवैदिककर्मफलसपूर्णनाश्नुते व्यङ्गात्ताद्रूक् फलासिद्धे अतएवाह आचारेणत्विति ॥ १०९ ॥

(३) कुल्लूक । आचारादिति । आचाराद्विच्युतोविप्रोन वैदिकफललभेत् । आचारयुक्त पुन समग्रफलभाग्भवति ॥ १०९ ॥

(४) राघवानन्द । आचारात् यथाविध्याचमनादे ॥ १०९ ॥

---

* (१०८) परमोधम =प्रथमोधम (ख) सदायुक्तो समायुक्तो (मेधा०)

(५) नन्दनः । श्रौतस्मार्ताचाराणामादरार्थमेतमेवार्थमपञ्चयति आचारादितिद्वाभ्याम् वेदफलं । वेदोक्तफलधर्मफलमितियावत् ॥ १०९ ॥

(६) रामचन्द्रः । आचारेति । वेदफलंवेदाध्ययनफलमश्नुते नप्राप्नोति ॥ १०९ ॥

एवमाचारतोदृष्ट्वा धर्मस्य मुनयोगतिम् ॥ सर्वस्यतपसोमूलमाचारंजगृहुः परम् ॥ ११० ॥

(१) मेधातिथिः । यात्किंचित्तपः प्राणायाममौनयमनियमकृच्छ्रचान्द्रायणानशनादि तस्य सर्वस्य फलप्रसवे मूलमाचारोऽतस्तमेव मुनयस्तपःफलार्थिनोमूलत्वेन कारणतया जगृहुः गृहीतवन्तः। आचारान्दृष्ट्वा धर्मरूपमुनयोगतिमाप्तिमतिक्लेशाकरतपस्तदाप्याचारहीनस्य न फलतीति श्रुतिः ॥ ११० ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । गतिमाप्तिं तपसः प्रधानस्य धर्मसाधनस्य मूलंवृक्षस्येवमूलं प्रधानमङ्गम् ॥ ११० ॥

(३) कुल्लूकः । एवमिति । उक्तप्रकारेणाचाराद्धर्ममाप्तिंप्रपयोबुद्ध्वा तपसश्चान्द्रायणादेःसमग्रस्य कारणमाचारमनुष्ठेयतया गृहीतवन्तः। उत्तरत्र वक्ष्यमाणस्याचारस्य इह स्तुतिःशास्त्रस्तुत्यर्था ॥ ११० ॥

(४) राघवानन्दः । आचारतः आचारानुष्ठानेन शुद्धान्तःकरणात् धर्मस्य गतिंतत्त्वरूपदृष्ट्वा ज्ञात्वा सर्वस्य तपसो धर्मस्य आचारोमूलमित्यनुष्ठेयतया जगृहुरित्यन्वयः ॥ ११० ॥

(५) नन्दनः। अथशिष्टपुरुषव्यवहारेण धर्मस्याचाराधीनत्वंद्रढयति एवमिति । यथामुनयस्तात्पर्येणधर्मान्तरमुपेक्षितवन्तो न तथा कदाचिदाचारम् । तस्मादाचाराधीनत्वधर्मस्य दृष्टवन्तइत्यभिप्रायः ॥ ११० ॥

(६) रामचन्द्रः । एवमिति । अस्मिन्धर्मशास्त्रेएतद्वस्तूनांसङ्ग्रहआदिभिःकथयिष्ये ॥ ११० ॥

जगतश्च समुत्पत्तिंसंस्कारविधिमेवच ॥ व्रतचर्योपचारंच स्नानस्यच परंविधिम् ॥ १११ ॥

(१) मेधातिथिः । उक्तधर्मात्र विशिष्यन्ते । श्रौतप्रवृत्तमर्थंचानन्तफलता धर्मस्योक्ता एतदन्तास्त्वित्यादिना । तत्रातीन्द्रियोऽयमनन्तोदुष्पारइति मन्वानाअवसीदेयुरतउत्साहजननार्थंशास्त्रार्थसंकलनात्मिकामनुक्रमणीपठति । एतावन्त्यत्र वस्तूनि नातिबहूनि श्रमयन्तेश्रद्दधानैः पुरुषैर्ज्ञातुमिति संक्षेपोपदिष्टमार्गआक्रम्यमाणोन दुःसहोभवतीति । जगतश्च समुत्पत्तिमिति कालपरिमाणतत्त्वभावभेदो ब्राह्मणस्तुतिरित्यादि सर्वंजगदुत्पत्त्यावन्तर्भूतम् । एतच्चार्थवादतयोक्तन प्रमेयतया । संस्कारविधिव्रतचर्योपचारेच गर्भाधानादय संस्काराः तेषांविधिः कर्तव्यता ब्रह्मचारिणोव्रतचर्यायाउपचारोनुष्ठानमितिकर्तव्यता वा । एतद्द्वितीयाध्यायप्रमेयार्थः । स्नानं गुरुकुलान्निवर्तमानस्य संस्कारविशेषः । दाराणामधिगमनं भार्यासङ्ग्रहः । विवाहानाब्राह्मादीनां तत्प्राप्त्युपायानांचलक्षणं स्वरूपाधिगमनेहेतुम् । महायज्ञाः पञ्चवैश्वदेवादयः । श्राद्धस्य पितृयज्ञस्य नकल्पोविधिरितिकर्तव्यता । परग्रहणशाश्वतग्रहणंच वृत्तपूरणार्थम् । एषतृतीयाध्यायार्थः । वृत्तीनांजीवनोपायानाधनार्जनात्मकानामृत्यादीनांलक्षणं स्नातकस्यसमाप्तवेदाध्ययनस्य गुरुकुलान्निवृत्तस्य व्रतानि नेक्षेतोद्यन्तमादित्यमित्यादीनि । एषचतुर्थोऽर्थः । भक्ष्याभक्ष्यप्रपञ्चनंभक्ष्याभक्ष्यं अभक्ष्यंपलाण्ड्वादि शौचंकाल्पतजन्मादावुदकादिनाचद्रव्यशुद्धिः । स्त्रीधर्मयोगः सम्बन्धोवाउ युक्त्यादि । एतत्पाञ्चमिकम् । तापसाय द्वितंतापस्य तपःप्रधानस्तानोवानप्रस्थस्तस्यधर्मस्तापस्य मोक्षः परिव्राजकधर्मः सन्यासश्च तद्विशेषएव सच तत्रैव दर्शयिष्यते । षष्ठाध्यायवस्त्वेतत् । राज्ञः पृथिवीपालनाधिकृतस्य क्षत्रियस्य धर्मोऽनिर्दिष्टार्थोऽदृष्टार्थश्च । एषसप्तमाध्यायगोचरः । कार्याणामृणादीनांविनिर्णयोविचार्यसंशयच्छेदेनान्यतरपक्षमनुष्ठेयनिश्चयः । साक्षिणाचप्रश्ने योविधिः प्राधान्यात्पृथङ्निर्देशः । आष्ट-

मिकोऽयमर्थ धर्म स्त्रीपुंसयोरित्येकादशे स्थितयो प्रवासवियुक्तयोश्च परस्परंवृत्ति । ऋक्थविभागधर्म । द्यूततद्विषयो-विधि द्यूतशब्देनोक्त । कण्टकादीनाचौराटविकादीनाशोधन राष्ट्रान्निरसनोपाय । यद्यपि विभागादिरष्टादशपदान्तर्गतत्वात्कार्याणाचेत्यनेनैवोपादानादणादानादिवत्पृथङ्निर्देशो ऽध्यायेभदात्पृथङ्निर्देश । वैश्यशूद्रयोरुपचार स्वधर्मानुष्ठानम् । एतन्नवमे । सकीर्णानाक्षत्रियवैदेहकादीनासभवमुत्पत्ति मापद्धर्मच स्ववृत्त्याऽजीवताग्राणात्यये योधर्म । एतद्दशमे । प्रायश्चित्तविधिरेकादशे । संसारगमनधर्मेण धर्मो उच्यते । संसारी पुरुषआत्मा तस्य गमनंदेहाद्देहान्तरमाविरथवासंसार-विषया पृथिव्यादयोलोकाउच्यन्ते । तत्र गमनपूर्वकत्रिविधमुत्तमाधममध्यमकर्मसभवशुभाशुभकर्मनिमित्तम् नि श्रेयस न केवलकर्मनिमित्तागतयउक्तायावद्यत परमन्यच्छ्रेयोनास्ति तदुपायोप्य ध्यात्मज्ञानमुक्तम् । कर्मणाच विहितमति पिद्धानागुणदोषपरीक्षा ॥ १११ § ॥

(२) **सर्वज्ञनारायण** । अथ सक्षिप्यशास्त्रवाच्यमर्थजातमाह जगतश्चेति श्लोकैरष्टभि । जगत समुत्पत्तिप्रथमेऽध्यायेउक्तवान् । संस्कारोजातकर्मादि व्रतचर्या नियमचरणव्रतिन । उपचारगुरो शिष्यस्य । स्नातकस्यविधिगुरुकुल-समावृत्तसंस्कारस्य ॥ १११ ॥

(३) **कुल्लूक** । इदानींशिष्यस्य सुखप्रतिपत्तये वक्ष्यमाणार्थानुक्रमणिकामाह जगतश्चसमुत्पत्तिमिति यावण्ड गणधर्माश्चेत्य तम् । जगदुत्पत्तिर्यथोक्ता ब्राह्मणस्तुतिश्चसर्गरक्षार्थत्वेन ब्राह्मणस्य शास्त्रस्तुत्यादिक्च सृष्टावेवान्तर्भवति । एतत्प्रथमाध्यायप्रमेयम् । सस्काराणाजातकर्मादानाविधिमनुष्ठानब्रह्मचारिणोव्रताचरणउपचारच गुर्वादीनामभिवादनोपासनादि । सर्वाद्वन्द्वोविभाषयैकवद्भवतीत्येकवद्भाव । एतद्द्वितायाध्यायप्रमेयम् । स्नानगुरुकुलान्निवर्तमानस्य सस्कारविशेष-स्तस्य प्रकृष्टविधानम् ॥ १११ ॥

(४) **राघवानन्द** । समनि द्वादशभिरध्यायैर्यत्प्रतिपाद्यतत्र सक्षेपत सुखप्रतिपत्त्यर्थमतिजानीते जगतश्चेत्यष्टभि । समुत्पत्तिमासिदिद तमोभूतमित्यादिनाक्त सृष्ट्यादित्रयमिति । प्राथमिकसस्कारविधिजातकर्मादिविधानम् । व्रतचर्योपचार ब्रह्मचारिव्रताचरणम् । उपचारगुर्वादीनापूजाभिवादनादीनि । द्वैतीयकम् । स्नानस्य समावर्तनाख्यस्य ॥ १११ ॥

(५) **नन्दन** । अथशास्त्रविषयानर्थानध्येतृप्ररोचनार्थसक्षेपेणानुक्रामति जगतइति । सस्कारोनिषेकादि । व्रतचर्या ब्रह्मचारिधर्म । उपचारोगुरुशुश्रूषा ॥ १११ ॥

(६) **रामचन्द्र** । जगतइति । प्रथमत जगदुत्पत्तिसंस्कारविधिम् ॥ १११ ॥

दाराधिगमनंचैव विवाहानाच लक्षणम् ॥ महायज्ञविधानचश्राद्धकल्पचशाश्वतम् ॥ ११२ ॥

(१) **सर्वज्ञनारायण** । दाराधिगमनदारगणायादशाना अधिगमनकार्यम् । विवाहानाब्राह्मादीनाम् । महायज्ञावैश्वदेवादि । श्राद्धस्यपि यस्य कर्मण कल्पप्रकारम् ॥ ११२ ॥

(२) **कुल्लूक** । दाराधिगमनमिति । दाराधिगमनविवाह सद्विशेषणब्राह्मादीनाच लक्षणामहायज्ञा पञ्चवैश्वदेवादय श्राद्धस्य विधि शाश्वत प्रतिसर्गमनादिप्रवाहप्रवृत्त्या नित्य । एषतृतीयाध्यायार्थ ॥ ११२ ॥

---

§ जगतश्चेत्यादि ससारगमनमित्यन्तनासमाना श्लोकाना व्याख्या अग्रेव द्रष्टव्या

(४) राघवानन्दः। दाराधिगमनविवाहः। विवाहानां ब्राह्मादीनां लक्षणमाच्छाद्येत्यादि। महायज्ञविधानं वैश्वदेवादयः पञ्चयज्ञास्तेषां विधानमनुष्ठानम्। श्राद्धकल्पं श्राद्धविधिं शाश्वतं प्रवाहानादितं इति। तार्तीयके ॥ ११२ ॥

(६) रामचन्द्रः। दारेति। गम्यागम्यदाराणां अधिगमनं ब्राह्मादिअष्टविवाहानां लक्षणं पञ्चयज्ञविधानं वैश्वदेवविधानम् ॥ ११२ ॥

वृत्तीनां लक्षणं चैव स्नातकस्य व्रतानि च ॥ भक्ष्याभक्ष्यं च शौचं च द्रव्याणां शुद्धिमेव च ॥ ११३॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। वृत्तीनां धनार्जनानां प्राणयात्रार्थानाम्। स्नातकस्य स्नातस्य व्रतान्यभ्युदयसाधनान्यकरणे प्रत्यवायकारीणि। भक्ष्यं दध्यादि अभक्ष्यं लशुनादि। शौचं सूतकादि। शुद्धिं द्रव्याणां तैजसादीनां शुद्धिपाविध्यम् ॥ ११३ ॥

(३) कुल्लूकः। वृत्तीनामिति। वृत्तीनां जीवनोपायानां ऋतादीनां लक्षणं स्नातकस्य गृहस्थस्य व्रतानि नियमाः। एतच्चतुर्थाध्यायप्रमेयम्। भक्ष्यं दध्यादि अभक्ष्यं लशुनादि शौचं मरणादौ ब्राह्मणादेर्दशाहादिना द्रव्याणां शुद्धिमुदकादिना॥११३॥

(४) राघवानन्दः। वृत्तीनां जीवनोपायानां शिलोञ्छादिभेदभिन्नानाम्। स्नातकस्य स्नातकादिनवकल्पस्य व्रतानि नियमाः एतस्माद्ब्राह्मं तस्माल्लीति। चातुर्थिकम्। भक्ष्यं दध्यादि अभक्ष्यं लशुनादि। शौचं मरणादौ दशाहादिना। शुद्धिर्द्रव्याणां चोदकादिना ॥ ११३ ॥

(५) नन्दनः। वृत्तीनां जीवनानाम्। स्नातकस्य गृहस्थस्य ॥ ११३ ॥

(६) रामचन्द्रः। वृत्तीति। द्रव्याणां वस्तूनां शुद्धिमेव च ॥ ११३ ॥

स्त्रीधर्मयोगं तापस्यं मोक्षं संन्यासमेव च ॥ राज्ञश्च धर्ममखिलं कार्याणां च विनिर्णयम् ॥ ११४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। स्त्रीणां धर्मयोगं धर्मसयोगं धर्मसंबन्धम्। तापस्यं वानप्रस्थम्। मोक्षं मोक्षहेतुकर्मसंन्यासकर्मफलत्यागम्। राज्ञो धर्मं धर्मसाधनम्। कार्याणां व्यवहाराणाम् ॥ ११४ ॥

(३) कुल्लूकः स्त्रीधर्मयोगमिति। स्त्रीणां धर्मयोगं धर्मोपायं एतत्पाञ्चमिकम्। तापस्यं तपसे वानप्रस्थाय हितं तस्य धर्मम्। मोक्षहेतुत्वान्मोक्षं यतिधर्मम्। यतिधर्मत्वेपि संन्यासस्य पृथगुपदेशः प्राधान्यज्ञापनार्थः। एष षष्ठाध्यायार्थः। राज्ञोभिषिक्तस्य सर्वो दृष्टादृष्टार्थो धर्मः। एष सप्तमाध्यायार्थः। कार्याणामृणादीनामर्थिप्रत्यर्थिसमर्पितानां विनिर्णयो विचार्य तत्त्वनिर्णयः ॥ ११४ ॥

(४.) राघवानन्दः। स्त्रीधर्मयोगं स्त्रीनिमित्तकधर्मोपायमिति पाञ्चमिकम्। तापस्यं वानप्रस्थानां धर्मः। मोक्षं मोक्षहेतुत्वात् यतिधर्मं यतिधर्मत्वेपि संन्यासस्य पृथगुपदेश प्राधान्यख्यापनायेति षाष्ठम्। राज्ञोभिषिक्तस्य अखिलं जाङ्गलदेशमित्यादि दृष्टादृष्टार्थमिति साप्तमिकम्। कार्याणामृणादीनाम् ॥ ११४ ॥

(५) नन्दनः। स्त्रीधर्मयोगं स्त्रीधर्मलक्षणम्। तापस्यं वानप्रस्थधर्मः। कार्याणां विवादपदानाम् ॥ ११४ ॥

(६) रामचन्द्रः। स्त्रीति। कण्टकानां शोधनं चोरप्रायाणां शोधनम् ॥ ११४ ॥

साक्षिप्रश्नविधानं च धर्मं स्त्रीपुंसयोरपि ॥ विभागधर्मं द्यूतं च कण्टकानां च शोधनम् ॥ ११५॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। स्त्रीपुंसयोर्धर्मं मन्योन्यकार्यम्। विभागो धनविभजनम्। कण्टकानां चोरादीनामुपद्रवदेतॄनां शोधन तद्दण्डनोपायम् ॥ ११५ ॥

(३) कुल्लूकः साक्षीतिसाक्षिणांच प्रश्नेयद्विधानंव्यवहाराङ्गत्वेपि साक्षिप्रश्नस्य विधाननिर्णयोपायत्वात्पृथङ्निर्देशः। एतदाष्टमिकम्। स्त्रीपुंसयोर्भार्यापत्योः सन्निधावसन्निधौ च धर्मानुष्ठानंऋक्थभागस्य च धर्मम्। यद्यपि ऋक्थभागोपिकार्याणांच विनिर्णयमित्यनेनैव प्राप्तस्तथाप्यध्यायभेदात्पृथङ्निर्देशः। द्यूतविषयोविधिर्द्यूतशब्देनोच्यते कण्टकानांचोरादीनांशोधनंनिरसनम् ॥ ११५ ॥

(४) राघवानन्दः। साक्षिणांव्यवहाराङ्गत्वेपि प्रधानत्वख्यापनार्थं पृथङ्निर्देशइत्याष्टमिकम्। स्त्रीपुंसयोःसंनिधानासंनिधाननिबन्धनंधर्मानुष्ठानम्। धनविभागस्य व्यवहाराङ्गत्वेपि अध्यायपृथक्त्वात्पृथक्कृत्वनिर्देशः। द्यूतद्विविधम्। कण्टकानांचोराणांशोधननिरसनम् ॥ ११५ ॥

(५) नन्दनः। स्त्रीपुंसधर्मोदम्पतिभ्यामन्योन्यस्मिन्कर्तव्यधर्मः ॥ ११५ ॥

वैश्यशूद्रोपचारंच संकीर्णानांच संभवम् ॥ आपद्धर्मंच वर्णानांप्रायश्चित्तिविधिंतथा ॥ ११६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। वैश्यशूद्राभ्यांकार्यमुपचारम्। वर्णस्य संकीर्णानामनुलोमप्रतिलोमानां आपद्धर्ममापदि धर्मोत्पादनविधिम्। प्रायश्चित्तस्याधर्मनिवर्तककर्मणोविधिम् ॥ ११६ ॥

(३) कुल्लूकः। वैश्यशूद्रोपचारचेति। वैश्यशूद्रोपचार स्वधर्मानुष्ठानंएतन्नवमे। एवंसङ्कीर्णानां अनुलोमप्रतिलोमजानामुत्पत्तिमापदि च जीविकोपदेशंआपद्धर्मंएतद्दशमे। प्रायश्चित्तविधिमेकादशे ॥ ११६ ॥

(४) राघवानन्दः। वैश्यशूद्रोपचारंच स्वस्वधर्मानुष्ठानमिति नावमिकम्। सङ्कीर्णानामनुलोमप्रतिलोमजानांसंभवमुत्पत्तिम्। आपद्धर्मंजीविकान्तराद्युपदेशइति दाशमिकम्। धर्मभिक्षुकादिप्रायश्चित्तविधानमित्यैकादशिकम् ॥ ११६ ॥

(५) नन्दनः। वैश्यशूद्रोपचारतयोराचारंधर्ममितियावत् ॥ ११६ ॥

(६) रामचन्द्रः। संसारस्य। गमनागमनंत्रिविधंकर्मकायिकवाचिककर्मसंभवंवक्ष्ये ॥ ११६ ॥

संसारगमनंचैव त्रिविधंकर्मसंभवम् ॥ निःश्रेयसंकर्मणांच गुणदोषपरीक्षणम् ॥ ११७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। संसारोजीवस्य गमनं उत्तमाधममध्यमधर्मसंभवत्वेन त्रिविधम्. कर्मणांनिःश्रेयससाधनत्वम्। कर्मणामेवगुणदोषयोः पुण्यहेतुत्वपापहेतुत्वयोः परीक्षणम् ॥ ११७ ॥

(३) कुल्लूकः संसारगमनमिति। संसारगमनदेहान्तरप्राप्तिरूपंउत्तममध्यमाधमभेदेन त्रिविधं शुभाशुभकर्महेतुकम्। निःश्रेयसमात्मज्ञानंसर्वोत्कृष्टमोक्षलक्षणस्यश्रेयोहेतुत्वात्। कर्मणांच विहितनिषिद्धानांगुणदोषपरीक्षणम् ॥ ११७ ॥

(४) राघवानन्दः। संसारगमनंचैव। तिर्यग्योन्यादिप्राप्तिम्. उत्तममध्यमाधमभेदेनत्रिविधंकायिकवाचिकमानसिकंचेति निःश्रेयसंतत्वज्ञानात् कर्मणांविहितनिषिद्धानामिति द्वादशिकम् ॥ ११७ ॥

(५) नन्दनः। त्रिविधंनोवाक्कायभेदेन कर्मणांनैःश्रेयसंश्रेयोनिःश्रेयसंतत्रभवंनैःश्रेयसम्। सत्काराणांकर्मणांमध्येप्रकृष्टतरकर्मेत्यर्थः ॥ ११७ ।

इतिलक्ष्मणाचार्यात्मजेन श्रीवीरमल्लप्रियसखेन श्रीनन्दनेनविरचिते मानवव्याख्याने प्रथमोध्यायः ॥ ६ ॥

देशधर्माञ्जातिधर्मान्कुलधर्मांश्च शाश्वतान् ॥ पाषण्डगणधर्मांश्च शास्त्रेऽस्मिन्नुक्तवान्मनुः ॥ ११८ ॥

(१) मेधातिथिः। तदेव साकल्याभिधानं द्रढयति। प्रतिनियते देशेऽनुष्ठीयमाना न सर्वस्यां पृथिव्यां

ते देशधर्माः । ब्राह्मणादिजात्याश्रयाजातिधर्माः । कुलधर्माः प्रख्यातवंशप्रवर्तिताः । पाखण्डं प्रतिषिद्धव्रतचर्या । गणः-संघातो वणिक्कारुकुशीलवादीनाम् । तान्सर्वधर्मान्भगवान्मनुरस्मिञ्छास्त्र उक्तवान् ॥ ११८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । देशधर्मांस्तत्तद्देशासाधारणधर्मांस्तत्र तत्र प्रसङ्गेन न तु कण्ठरवेण । एवंजातिधर्मान् ब्राह्मणादिजातिधर्मान् । कुलधर्मान् तत्तदसाधारणगोत्रधर्मान् । पाषण्डधर्मान्पाषण्डान् प्रतियेन्यैःकार्याधर्माः तेपाषण्ड-धर्मास्तथागणधर्मान्नैगमादिगणधर्मास्तान्प्रति तैर्वाकर्तव्यास्तान् ॥ ११८ ॥

(३) कुल्लूकः । देशधर्मानिति । प्रतिनियतदेशेऽनुष्ठीयमानादेशधर्माः । ब्राह्मणादिजातिनियताजातिधर्माः । कुलविशेषाश्रयाःकुलधर्माः । वेदबाह्यागमसमाश्रयाप्रतिषिद्धव्रतचर्यापाषण्डं तद्योगात्पुरुषोपि पाषण्डः तन्निमित्तायेधर्माः पाषण्डिनो विकर्मस्थानित्यादयःतेषांपृथग्धर्मानभिधानात् । गणःसमूहोवणिगादीनाम् ॥१८॥

(४) राघवानन्दः । देशधर्मान्प्रतिनियतदेशानुष्ठेयहोलिकादिधर्मानिति । जातिधर्मान्ब्राह्मणादिजातिनियतानध्या-पनादीन् । कुलधर्मादीनपठेन्नयाधानंमासीत्यादिकान् । पाखण्डधर्मान्वेदबाह्याचारान् । गणःसंघातस्तद्युक्तानांवणिक्कारुकु-शीलवादीनांधर्मान् ॥ ११८ ॥

(६) रामचन्द्रः । अस्मिञ्छास्त्रेएतेषांवस्तूनांनिर्णयंमनुःउक्तवान्पूर्वम् ॥ ११८ ॥

यथेदमुक्तवाञ्छास्त्रंपुरा पृष्टोमनुर्मया ॥ तथेदंयूयमप्यद्य मत्सकाशान्निबोधत ॥ ११९ ॥

इतिमानवेधर्मशास्त्रेभृगुप्रोक्तायांसंहितायांप्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥ ॥ ७ ॥ श्रीकृष्णाय नमः

(१) मेधातिथिः । तदेव साकल्याभिधानंद्रढयति । प्रतिनियते देशेऽनुष्ठीयमाना नसर्वस्यां पृथिव्यान्ते देशधर्मा ब्राह्मणादिजात्याश्रयाजातिधर्माः । कुलधर्माः प्रख्यातवंशप्रवर्तिताइति पाखण्डप्रतिषिद्ध व्रतचर्याऽऽवाह्य स्मृतिसमाश्रया स्तत्रये धर्माः । पाखण्डिनोविकर्मस्थानिति । गणोगणःसंघातो वणिक्कारुकुशीलवादीनाम । तान्सर्वान्भगवान्मनुरस्मिञ्छा स्त्रउक्तवान् । यथेदमुक्तवाञ्छास्त्रंपुरापृष्टोमनुर्मया । तथेदंयूयमप्यद्य मत्सकाशान्निबोधत अवधानार्थः प्रतिबोधः ॥ ११९ ॥

इतिश्रीभट्टमेधातिथिविरचिते मनुभाष्ये प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥ ७ ॥ ॥ ॥ ७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । यथेदमिति । यथा येन श्लोकादिनिबन्धनप्रकारेण ॥ ११९ ॥

श्रीनारायणसर्वज्ञरतावृत्तिर्मनुस्मृते. । कुनिबन्धकृतव्याख्यामियद्दूरे निरस्यति । सर्वज्ञनारायणकृतौ मनुसमस्त व्यवहारापातनिकानाम प्रथमोध्याय. ॥ १ ॥

(३) कुल्लूकः । यथेदमिति । पूर्वमया पृष्टोमनुर्यथेदशास्त्रमभिहितवान् तथैवान्यूनानतिरिक्तंमत्सकाशाच्छृणुतेति ऋषीणां श्रद्धातिशयार्थपुनरभिधानम् ॥ १९ ॥ ॥ इतिश्रीकुल्लूकभट्टकृतायांमन्वर्थमुक्तावल्यांमनुवृत्तौ प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥

(४) राघवानन्दः । अध्यायमुपसहरति यथेदमिति ॥ ११९ ॥

॥ इतिश्रीराघवानन्दसरस्वतीविरचितायांमन्वर्थचन्द्रिकायांप्रथमोध्यायः ॥ १ ॥ ७ ७

(६) रामचन्द्रः । मत्सकाशाद्भृगुःभृगो.सकाशात्यूयंऋषयोनिबोधत जानीतेति ॥ ११९ ॥

इतिश्रीरामचन्द्रविरचितायांचन्द्रिकायांमानवे धर्मशास्त्रे जगदुत्पत्तिप्रकरणंनाम प्रथमोध्यायः ॥ १ ॥

श्री

अथ द्वितीयाध्यायः

विद्वद्भिः सेवितः सद्भिर्नित्यमद्वेषरागिभिः ॥ हृदयेनाभ्यनुज्ञातो योधर्मस्तंनिबोधत ॥ १ ॥

(१) मेधातिथि । प्रथमोऽध्याय शास्त्रप्रतिपाद्यार्थतत्त्वदर्शनार्थोऽनुक्रान्त । जगत्सृष्ट्यादिवर्णन च तत्क्षेपमेव व्याख्यातम् । इदानींशास्त्रमारभते । तत्र प्रतिज्ञातोर्थोजगत्सर्गादिवर्णनेन व्यवायाद्विस्मृतइत्यनुसधानार्थपुन शिष्यान्प्रति बोधयति। योधर्मोभवताशुश्रूषितस्तमिदानीमयोच्यमाननिबोतावहिताभूत्वा शृणुत । प्रथमेऽध्याये पञ्चषा श्लोका प्रयोजनादिप्रतिपादनार्था । परिशिष्टमर्थवादरूपम्।तच्चेन्नातिसम्यगवधारितनधर्मपरिज्ञाने महतीक्षति।इह तु साक्षाद्धर्मउपदिश्यते। ततोऽवधानवद्भिरवधारणीयोऽयमर्थइति पुनरुपन्यासफलम् । धर्मशब्द उक्तार्थोऽष्टकाद्यनुष्ठानवचन । बाह्यदर्शनिनस्तुभस्मकपालादि धारणमपि धर्ममन्यन्ते। तन्निवृत्त्यर्थविद्वद्भिरित्यादीनि विशेषणपदानि। विद्वास शास्त्रसस्कृतमतय प्रमाण प्रमेयस्वरूपविज्ञानकुशला । तेच वेदार्थविदोविद्वासोनान्ये यतोवेदादन्यत्रधर्मप्रति ये गृहीतप्रामाण्यास्ते विपरीतप्रमाणप्रमेयग्रहणादविद्वासएव। एतच्चमीमासातस्तत्त्वतोनिश्चीयते। सन्त साधव प्रमाणपरिच्छिन्नार्थानुष्ठायिनोहिताहितप्राप्तिपरिहारार्थायत्नवन्त । हिताहितच दृष्टप्रसिद्धम्। अदृष्टच विधिप्रतिषेधलक्षणम्। तदनुष्ठानबाह्याअसन्तउच्यन्ते । अत उभयमत्रोपात्त ज्ञानमनुष्ठानंच । विद्यमानतावचन सच्छब्दोन सभवत्यानर्थक्यात्। यद्धि येन सेव्यते तत्तेन विद्यमानेनैव सेवानुष्ठानशीलता। भूतप्रत्ययेनानादिकालप्रवृत्ततामाह । नायमष्टकादिधर्मोऽद्यत्वे केनचित्प्रवर्तितइतरधर्मवदितेदेव नित्यशब्देन दर्शयति। यावत्ससारमेषधर्म । बाह्यधर्मास्तु सर्वे मूर्खदुःशीलपुरुषप्रवर्तिता कयन्तकालल्धावसराअपि पुनरन्तर्धीयन्ते। नहि व्यामोहो युगसहस्रानुवर्तीभवति। सम्यग्ज्ञानमविद्यासच्छन्नमपि तत्क्षयेनिर्मलतामेवैति। न हि तस्य निर्मलतया छेद सभव इति। अद्वेषरागिभिदबाह्यधर्मानुष्ठाने द्वितीयकारणम्। व्यामोह पूर्वमुक्त । अनेन लोभादयउच्यन्ते रागद्वेषग्रहणस्य प्रदर्शनार्थत्वात् । लोभेन मन्त्रतन्त्रादिषु प्रवर्तयति । अथवा रागद्वेषयोर्लोभो न्तर्भूत । आत्मानिये भोगोपयोगासरेण जीवितुमसमर्थालिङ्गधारणादिना जीवन्ति । तदुक्त भस्मकपालादि धारण नग्नता कापाये च वाससीबुद्धिपौरुषहीनानाजीविकेति । द्वेषोविपरीतानुष्ठानकारणम् । द्वेषप्रधानाहि नातीव तत्त्वावधारणे समर्थाभवन्त्यतोऽधर्ममेव धर्मत्वेनाध्यवस्यन्तीति । अथवोभावपि रागद्वेषौ तत्त्वावधारणे प्रतिबन्धकौ । सत्यामपि कस्याचिच्छास्त्रवेदनमात्राया लब्धेऽपि विद्वद्व्यपदेशे रागद्वेषवत्तया विपरीतानुष्ठानसभवति। जानानाअपि यथावच्छास्त्र कस्यचिद्द्वेष्यस्योपघाताय प्रियस्य चोपकाराय कौत्साद्याधर्मसेवन्ते तेषावेदमूलमेवानुष्ठानमित्यशक्यनिश्चयकारणान्तरस्य रागद्वेषलक्षणस्य सभवादतस्तत्प्रतिषेध । अत्रचोच्यते सद्भिरिति सच्छब्द साधुतावचनोवर्णित । की दृशीच साधुता तस्य यदि रागद्वेषाभ्यामधर्मे प्रवृत्ति सभाव्यते तस्मादद्वेषरागिभिरिति न वक्तव्यम्। एव तर्हि हेतुत्वेनोच्यते। यतोरागादिवर्जिताअत । सन्तोभवन्ति । रागद्वेषप्रधानत्वाभावश्चात्र प्रतिपाद्यते। न सर्वेण सर्वतदभावयोग्यावस्थागतस्य हेतोर्निरन्वयमुच्छिद्यते। तथाच श्रुति नहवै सशरीरस्य सत प्रियाप्रिययोरपहतिरस्तीति। रागो-

विषयोपभोगगृध्नुता तत्प्रतिषेधव्यापारो द्वेषः। लोभोमात्सर्यमसाधारण्येन स्पृहा परस्य चैतन्माभूदिभवोऽप्यस्यापीति। चित्तधर्माएते। अथवा चेतनावत्सुस्त्रीसुतसुहृद्बान्धवादिषु स्नेहोरागः लोभोऽचेतनेष्वपि धनादिषु स्पृहा। हृदयेन हृदयशब्देन चित्तमाचष्टे। अनुज्ञानंच हृदयस्य प्रसादः। एषाहि स्थितिरन्तर्हृदयवर्तीनिबुद्ध्यादितत्त्वानि। यद्यपि बाह्यहिंसाभक्ष्यभक्षणादिषु मूढाधर्मबुद्ध्या प्रवर्तन्ते तथापि हृदयाक्रोशनतेषांभवति। वैदिके त्वनुष्ठाने परितुष्यति मनः। तदस्य सर्वस्यायमर्थः। न मया तादृशोधर्मउच्यते यत्रैते दोषाः सन्ति किंतु यएवंविधैर्महात्मभिरनुष्ठीयते स्वयच यत्र चित्तंप्रवर्तयति वा। अत आदरातिशयउच्यमानेषु धर्मेषु युक्तः। अथवा हृदयंवेदः। सह धीतोभावनारूपेण हृदयस्थितोहृदयम्। ततश्चत्रितयमत्रोपात्तम्। यदि तावदविचार्यैव स्वाग्रहात्काचित्प्रवृत्तिः कस्यचित्तथाप्यत्रैवयुक्ता। एतद्धृदयेनाभ्यनुज्ञातइत्यनेनोच्यते। अथाप्ययन्यायोमहाजनोयेन गतः सपन्थाइति तदप्यत्रैवास्ति। विद्वांसोह्यत्र निष्कामाः प्रवृत्तिपूर्वाअनिन्द्याश्च लोके। अथाप्रामाणिकीप्रवृत्तिः सापि वेदप्रामाण्यात्सिद्धैवेति। सर्वप्रकारप्रवृत्त्याभिमुख्यमनेन जन्यते। अन्येत्वेतंश्लोकंसामान्येन धर्मलक्षणार्थंव्याचक्षते। एवंविधैर्यः सेव्यते सधर्मोऽवगन्तव्यः। प्रत्यक्षवेदविहितस्य स्मार्तस्य वाचारतः प्राप्तस्य सर्वस्यैतल्लक्षणंविद्यते। अत्रतु यद्वैतैः सेव्यते तंधर्मंनिबोधतेतिपाठोयुक्तः ॥ १ ॥

(२) **सर्वज्ञनारायणः**। अथ प्रकृतप्रतिज्ञातंधर्मसाधनमभिधातुमवतारयति। विद्वद्भिर्विद्यावद्भिः सद्भिराचारपरैः द्वेषःक्रोधानुबन्धो रागोभिलाषानुबन्धः तद्रहितैःसेवितोयो धर्माधर्महेतुः तथा सेव्यमानोपि हृदयेन शङ्कावतानाभ्यनुज्ञायते चेन्नासौ धर्मोऽतउक्तं हृदयेनेति। अभ्यनुज्ञातःस्वीकृतः एवंविधोयोधर्मस्तं अस्माच्छास्त्रान्निबोधत। तत्तत्कालपठ्यमानश्रुतिमतिपादितोपि हि धर्मस्ततएव प्रसिद्धोपि दुरुहपदवाक्यार्थसंकीर्णश्रुतिप्रमाणकतया स्मृतिमपेक्षतएव ॥ १ ॥

(३) **कुल्लूकः**। प्रकृष्टपरमात्मज्ञानरूपधर्मज्ञानाय जगत्कारणंब्रह्म प्रतिपाद्याधुना ब्रह्मज्ञानाङ्गभूतंसंस्कारादिरूपं धर्मंप्रतिपिपादयिषुर्धर्मसामान्यलक्षणंप्रथममाह विद्वद्भिरिति। विद्वद्भिर्वेदविद्भिः सद्भिर्धार्मिकैरागद्वेषशून्यैरनुष्ठितः। हृदयेनाभिमुख्येन ज्ञातइत्यनेन श्रेयःसाधनमभिहितम्। तत्र हि स्वरसान्मनोभिमुखीभवति, वेदविद्भिर्ज्ञातइति विशेषणोपादानसामर्थ्यात् ज्ञातस्य वेदस्यैव श्रेयः साधनज्ञाने कारणत्वविवक्षितम्। खड्गधारिणा हतइत्युक्ते घृतखड्गस्यैव हनने प्राधान्यमतोवेदप्रमाणकःश्रेयःसाधनंधर्मइत्युक्तम्। एवंविधोयोधर्मस्तंनिबोधत। उक्तार्थसप्रहश्लोकाः। वेदविद्भिर्ज्ञातइति प्रयुञ्जानोविशेषणम्। वेदादेव परिज्ञातोधर्मइत्युक्तवान्मनुः॥ हृदयेनाभिमुख्येन ज्ञातइत्यपि निर्दिशन्। श्रेयः साधनमित्याह तत्रह्यभिमुखंमनः॥ वेदप्रमाणकःश्रेयःसाधनधर्मइत्यतः। मनूक्तमेव मुनयःप्रणिन्युर्धर्मलक्षणम्॥ अतएव हारीतः अथातोधर्मंव्याख्यास्यामः श्रुतिप्रमाणकोधर्मःश्रुतिश्च द्विविधा वैदिकी तान्त्रिकीच। भविष्यपुराणे धर्मःश्रेयःसमुद्दिष्टंश्रेयोभ्युदयलक्षणम्। सतु पञ्चविधःप्रोक्तोवेदमूलःसनातनः॥ अस्य सम्यगनुष्ठानात्स्वर्गोमोक्षश्च जायते। इह लोके सुखैश्वर्यमतुलंच खगाधिप॥ श्रेयःसाधनमित्यर्थः। जैमिनिरपि इदमपि धर्मलक्षणमसूत्रयत् चोदनालक्षणोऽर्थोधर्मइति। उभयचोदनया लक्ष्यतेऽर्थः श्रेयःसाधनज्योतिष्टोमादिः अनर्थः प्रत्यवायसाधनंश्येनादिः तत्र वेदप्रमाणकश्रेयःसाधनंज्योतिष्टोमादिधर्मइति सूत्रार्थः। स्मृत्यादयोऽपि वेदमूलत्वेनैव धर्मेप्रमाणमिति दर्शयिष्यामः। गोविन्दराजस्तु हृदयेनाभ्यनुज्ञातइत्यन्तःकरणविचिकित्साशून्यइतिव्याख्यातवान्। तन्मते वेदविद्भिरनुष्ठितःसंशयरहितश्च धर्मइति धर्मलक्षणंस्यात्। एवंच दृष्टार्थंयामगमनादिसाधारणधर्मलक्षणंविचक्षणान श्रद्दधते। मेधातिथिस्तु हृदयेनाभ्यनुज्ञातइति यत्र चित्तप्रवर्तमतीति व्याख्यायाथवा हृदयंवेदः सहधीतोभावनादिरूपेण हृदयस्थितोहृदयमित्युच्यतइत्युक्तवान्॥ १ ॥

(४) राघवानन्द. । एवमाचारतोदृष्ट्वा धर्मस्य मुनयोगतिमित्यनेन पूर्वाध्याये धर्मउपक्षिप्तस्तमनुष्ठातृविशेषानुष्ठेयत्वेनाह. विद्वद्भिरिति । विद्वद्भिःधर्मबुद्ध्याअनुष्ठेयत्वेन वेदवेदार्थविद्भिः सद्भिः वेदप्रमाणकाग्निहोत्राद्यनुष्ठानवद्भिः.एतेन बौद्धादीनां परजिगीषाकुतूहलादिना वेदतत्त्वार्थवित्त्वेपि वेदार्थाननुष्ठातृत्वेनाशिष्टताव्याख्याता । अद्वेषरागिभिरित्यनेन श्येनयागवामदेव्युपासनादीनावेदबोधितत्वेपि दृष्टार्थतया न धर्मतेति दर्शितम् । हृदयेनेति शास्त्रद्वैधे सति साधुना मनस्यतीवेष्टेष स धर्म. । तथाच व्यासः वैकल्पिके आत्मतुष्टिः प्रमाणमिति । तन्निबोधतेत्यन्वय. । इति तु कामयमान एतावान्वैकामइति श्रुतेरत्यन्तकामात्मता निन्दिता ॥ १ ॥

(५) नन्दनः । धर्मोनित्यंसेवितोधर्मत्वेननित्यमनुष्ठितोनशोकमोहादिना कादाचित्केन निमित्तेन किंच हृदयेनाभ्यनुज्ञातइदमेवश्रेयइतिस्वारस्ययुक्तेनत्हृदयेनस्वीकृतोनतुक्लेशात । एवंभूतोयोऽर्थस्तंधर्मंव्यवस्यत हे महर्षयोनिश्चिनुत । तधर्मंव्यवस्यतेतिसाधु पाठः ॥ १ ॥

(६) रामचन्द्र. । विद्वद्भिः सेवितः धर्मं तधर्मंनिबोधत कीदृशैः सद्भिः नित्यंअद्वेषरागिभिः रागद्वेषरहितैः यः धर्मं हृदयेनअभ्यनुज्ञातः मनसा ज्ञात ॥ १ ॥

कामात्मता न प्रशस्ता न चैवेहास्त्यकामता ॥ काम्योहिवेदाधिगमः कर्मयोगश्च वैदिकः ॥ २ ॥

(१) मेधातिथि. । फलाभिलाष. कर्मप्रवृत्तेर्हेतुर्यस्य सकामात्मा तद्भाव कामात्मता । तत्प्रधानताआत्मशब्देन प्रतिपाद्यते । सान प्रशस्ता निन्दिता अतश्च निन्दया प्रतिषेधानुमाने न कर्तव्येति प्रतीयते । अर्थात्सौर्यादीनासर्वेषांकाम्यानांनिषेधोऽयम् । अथवाकिंविशेषेण ब्रूम सौर्यादीनामिति सर्वमेवक्रियानुष्ठानफलसिद्ध्यर्थंन स्वरूपनिष्पत्तये। नच क्वाचन निष्फलाक्रिया । यदपि नकुर्वीत वृथाचेष्टामिति भस्मनिहुतविषयान्तरे द्वेशराजवार्ताद्यन्वेषणतत्रापि क्रियाफलविद्यते किंतु प्रधानफलस्वर्गग्रामादि पुरुषस्य यद्दृष्टादृष्टयोरुपयुज्यते तदभावाद्वृथाचेष्टेत्युच्यते । अथोच्यते । भवतु क्रियाफलवती तद्विषयेऽभिलाषोन कर्तव्योवस्तुस्वाभाव्यात्फलभविष्यति । अत्रापि सौर्यादीनामफलत्वकाम्यमानफलज्ञात नानिच्छोस्तद्भविष्यतीति । नच लौकिकीप्रवृत्तिर्दृश्यते फलाभिसन्धिनिरपेक्षा । नचात्र विशेष. श्रुतावैदिकेषु कर्मसु फलनाभिसधेयमिति । तत्र फलवत्सु श्रुतेषु कामनानिषेधादप्रवृत्तौ श्रुतिविरोध. । नित्येषु तु प्राप्तिरेव नास्ति । विशेषानुपादानाच्च लौकिकव्यापारनिवृत्तौ दृष्टविरोध । तदिदमापतितम् न किंचित्केनचित्कर्तव्यसर्वैस्तूष्णीभूतै स्थातव्यम् । उच्यते । यत्तावद्दुक्तकाम्येषु सौर्यादिषु निषेधप्रसङ्गइतितत्र वक्ष्यति यथा सकल्पिताश्चेहसर्वान्कामानसमश्नुतइति । निषेधेहि कुत. संकल्पः कुतश्च कामावाप्ति । तदपि विशेषानुपादानाल्लौकिकेपि प्रसङ्गइति । तत्रोपात्तएव विशेषः योधर्मस्तंनिबोधतेति धर्मस्य प्रकृतत्वात् । यदप्युक्तंनित्येषु फलाश्रयणात्फलाभिसन्धे प्राप्तिरेव नास्ति किंनिषेधेनेति तत्राप्युच्यते। फलाभावात्कश्चित्सम्यक्शास्त्रार्थमजानानोन प्रवर्तेत।सौर्यादिषु चाश्रुतफलेषु फलाभिसन्धिपूर्विकाप्रवृत्तिदृष्टासामान्यतोदृष्टेन यत्कर्तव्य तत्फलहेतो क्रियतइत्यश्रुतमपि फलमभिसदधीत तन्निवृत्यर्थमिदमारभ्यते । यद्यप्यन्यायोयत्फलवच्छ्रुततत्तथैव कर्तव्यम् यदापि निष्फलमेव कर्तव्यतया शास्त्रेण यावज्जीवादिपदैर्विनैव विश्वजिन्न्यायेनफलकल्पनयावगमित तस्यान्यथानुष्ठाने प्रसङ्गएव नास्ति तथापि यएतन्न्यायप्रतिपत्तुमसमर्थ. सवचनेन प्रतिपाद्यते । न्यायत प्रतिपत्तौ हि गौरवम् । वचनात्तु लघीयसी सुखप्रतिपत्तिरितिसुहृद्भूत्वाप्रमाणसिद्धमर्थमुपदिशतिस्म । नचैवेहास्त्यकामता । कामशब्दोयमद्यपि हृच्छयवचनोदृष्टस्तथापि तस्येहासम्भवात्कामइच्छाभिलाषइत्यनर्थान्तरम् । तत्र वक्ष्यमाणपर्यालोचनया फलाभिलाषेण

न सर्वत्र प्रवर्तितव्यमित्ययमर्थःस्थास्यति । परस्तु कामात्मतामिच्छामात्रसंबन्धमात्रपदार्थमन्वानश्चोदयति । नचैवेहास्त्यकामतेति । नचेह लोके काचिदकामिनः प्रवृत्तिरस्तीत्यर्थः । आस्तांतावत्कृषिवाणिज्यादि व्युत्पन्नबुद्धिना क्रियमाणम्यः,ग्ययवेदाधिगमोवेदाध्ययनबालः कार्यते पित्रादिना ताड्यमानःसोपि न काममन्तरेणोपपद्यते । अध्ययनंहि शब्दोच्चारणरूपम् । नचोच्चारणमिच्छया विना निर्घातध्वनिवदुत्तिष्ठति । इच्छति चेत्किमिति ताड्यतइति सैव तथेच्छोपजन्यते । अभिमतेतु विषये स्वयमुपजायतइत्येतावान्विशेषः । यश्चायवैदिकोवेदविहितकर्मयोगोदर्शपूर्णमासादिकर्मानुष्ठाने नित्यत्वेनावगतः सोपि न प्राप्नोति । नह्यनिच्छतोदेवतोद्देशेन स्वद्रव्य त्यागोपपत्तिः । तस्मात्कामात्मतानिषेधे सर्वश्रौतस्मार्तकर्मनिषेधः प्रसक्तइति ॥ २ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । धर्ममात्रमभिधेयतया प्रतिज्ञातमत्रावष्टभ्नाति । कामात्मता रागपरता न प्रशस्ता आयत्यांनाभ्युदयहेतुः कामतः कर्मणि प्रवृत्तौ पुनःपुनर्वासनानुच्छेदे संसारानुच्छेदात् । न चाकामताइहलोकेस्ति । संभवत्वादुपपादयतिकाम्योहीति । वेदानामधिगमोध्ययनंकाम्यःकामविषयःकामिनोपनिबद्धयजनयाजनादितात्पर्येण तत्र प्रवृत्तेरध्ययनानन्तरकर्तव्योपि वैदिकोवेदप्रतिपादित कर्मयोग.कर्मप्रयोग.काम्य.कामनाविषयःतद्द्वाराध्ययनमपितथेत्यर्थः ॥ २ ॥

(३) कुल्लूकः । कामात्मतेति । फलाभिलाषशीलत्वंपुरुषस्य कामात्मता सा. न प्रशस्ता बन्धहेतुत्वात् । स्वर्गादिफलाभिलाषेण काम्यानि कर्माण्यनुष्ठीयमानानि पुनर्जन्मने कारणंभवन्ति । नित्यनैमित्तिकानि स्वात्मज्ञानसहकारितया मोक्षाय कल्पन्ते । न पुनरिच्छामात्रमनेन निषिध्यते तदाह न चैवेहास्त्यकामतेति । यतोवेदस्वीकरणवैदिकसकलधर्मसम्बन्धश्चेच्छाविषयएव ॥ २ ॥

(४) राघवानन्दः । सर्वेषांकर्तव्यस्य तु काममूलता प्रत्यक्षसिद्धा तस्तत्रव्यवस्थामाह कामात्मतेति चतुर्भिः । इहेति प्राणिभूमौअतीव फलाभिलाषिता कामात्मता तदभावस्त्वकामता तथाचकिकार्यमित्यपेक्षायामाह वेदाधिगमेति वेदाधिगम वेदतदर्थज्ञानंवैदिक.वेदप्रमाणकोऽग्निहोत्रादिः चकारात्स्मार्तोपि धर्मपत्नीसयोगादिःकाम्यः । एतेनैवपुमर्थसिद्धेः न सर्वत्र काममूलप्रवृत्तिरितिभावः ॥ २ ॥

(५) नन्दन. । अस्मिञ्छास्त्रेऽनुशिष्यमाणस्य धर्मस्य प्रवृत्तिफलस्यापि निवृत्तिफलत्वंक्रियाविशेषसाध्यमिति चतुर्भिः श्लोकैराह कामात्मतेति । चोदितेषु कर्मसु फलाभिसंधिः कामात्मता, सा न प्रशस्ता निन्दिता प्रतिषिद्धेतियावत् । न च कर्मण स्वरूपप्रवृत्तिनिष्कामता प्रशस्तेत्युक्त नचैवेहास्त्यकामतेति । ईहा प्रवृत्तिः । अत्रहेतुरुक्तः काम्योहीति । वेदाध्ययनवेदार्थज्ञानंच वेदाधिगम कर्मयोगः पञ्चमहायज्ञादिकः काम्य कामसाध्यःतौकाममन्तरेणदुष्करावित्यभिप्राय ॥ २ ॥

(६) रामचन्द्र. । कामेआत्मा यस्य सः कामात्मनोभावः कामात्मताप्रशस्ता न सकामता ईहाः चेष्टाः प्रशस्ता न वेदाधिगमः काम्य वेदानांअधिगम अध्ययनंकाम्यः कामार्हः च पुनः कर्मयोगः कर्ममार्गः वैदिकः वेदेश्चोक्तः काम्यः धार्यः ॥ २ ॥

संकल्पमूलःकामोवैयज्ञाःसंकल्पसम्भवाः ॥ व्रतानियमधर्माश्च सर्वेसंकल्पजाःस्मृताः ॥ ३ ॥

(१) मेधातिथिः । ततश्च यद्दुक्तंयागस्य कामेन विना नतद्रूपनिर्वृत्तिरिति तदनेन विस्पष्टंकृत्वा कथयति ।

सङ्कल्पोयागादीनामूलं कामस्यच । यागादींश्चिकीर्षन्नवश्यसङ्कल्पकरोति । सङ्कल्पे च क्रियमाणे तत्कारणेन कामेन स-निधातव्यमनिष्टेनापि यथा पाकार्थिनोज्वलनकुर्वनस्तत्समानकारणोधूमोऽप्यनिष्टोजायते । तत्र नशङ्का यज्ञादय क-रिष्यन्ते कामश्च न भविष्यतीति । अथकोयसङ्कल्पोनाम य सर्वक्रियामलम् । उच्यते ।। यश्चेत मद्दर्शननाम यदनन्तर-प्रार्थनाध्यवसायो क्रमेण भवत । एते हि मानसाव्यापारा सर्वक्रियाप्रवृत्तिषु मूलतामतिपद्यन्ते । नहि भौतिकाव्यापारा-स्तमन्तरेण सभवन्ति । तथाहि प्रथमपदार्थस्वरूपनिरूपणम् । अयपदार्थइमामर्थक्रियासाधयतीतियज्ज्ञानसइह सङ्कल्पा-ऽभिमेत । अनन्तरप्रार्थना भवति इच्छासैव काम । कथमहमिदमनेन साधयामीतीच्छाया सत्यामध्यवस्यति करोमीति निश्चिनोतिसोऽध्यवसाय । तत साधनोपादाने बाह्यव्यापारविषये प्रवर्तते । तथाहि बुभुक्षित आदौ भुजिक्रिया पश्यति ततइच्छति भुञ्जीयेति ततोऽध्यवस्यति व्यापारान्तरेभोविनिवृत्य भोजन करोमीति तत कर्मकरणस्थानाधिकारिणआ-ह सज्जीकुरुत रसवतीसचारयतेति । नन्वेवसति न यज्ञादयं सकल्पमात्राद्भवन्ति अपितु सकल्पप्रार्थनाध्यवसाये भ्य तत्र किमुच्यते यज्ञा सकल्पसभवाइति । सकल्पस्यादिकारणत्वाददोष । अतएवोत्तरत्र नाकामस्य क्रिया काचि-द्दृश्यतइति वक्ष्यति । व्रतानि मानसोऽध्यवसायोव्रतमिदमया यावज्जीवकर्तव्यमिति यद्विहितम् यथा स्नातकव्रतानि । यमधर्मा प्रतिषेधरूपा । अहिंसादय कर्तव्येषु प्रवृत्तिर्निषिद्धेभ्योनिवृत्तिर्नान्तरेण सकल्पमस्ति ॥ ३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । तथाऽपरमप्याह सकल्पेति । सकल्पएतत्फलममसपद्यतामिति फलाभिलाष तन्मूल कामं साक्षात्प्रयत्नहेतु तत्साधनविषयेच्छा । न चैतावता वैदिककर्मणाकामहेतुकता सिध्यतीत्यतउक्तयज्ञाइति । यज्ञा पाकयज्ञहविर्यज्ञसोमयज्ञजपयज्ञरूपा । व्रतानि स्नातकव्रतादीनि । यमानिषिद्धाननुष्ठाननियमा । सर्वे सकल्पजा सङ्क-ल्पाद्यकामइति । सर्वाणि रागजानि रागश्च तद्विरुद्धविषयद्वेषानुबन्ध । तत कथधर्मद्वेषिणाविदुषारागद्वेषराहित्यसभवतीत्याक्षेपतात्पर्यम् ॥ ३ ॥

(३) कुल्लूक । अत्रोपपत्तिमाह सकल्पमूलइति । अनेनकर्मणेदमिष्टफलसाध्यतइत्यवविषया बुद्धि, सकल्प । तदनन्तरमिष्टसाधनतयावगते तस्मिन्निच्छा जायते तदर्थप्रयत्नकुरुते चेत्येवयज्ञा सकल्पप्रभवा । व्रतानि यमरूपाश्च धर्माश्चतुर्थाध्याये वक्ष्यमाणा । सर्वइत्यनेन पदेनान्येऽपि शास्त्रार्था सकल्पादेव जायन्तइच्छामन्तरेण तान्यपि न सभव-न्तीत्यर्थ । गोविन्दराजस्तु व्रतान्यनुष्ठेयरूपाणि यमधर्मा प्रतिषेधार्थकाइत्याह ॥ ३ ॥

(४) राघवानन्द । सच काम सकल्पमूलइत्याह सकल्पमूलइति काम जानामि ते मूलसकल्पात्किलजायसे इत्यत्रोक्ते । सकल्पोनामानेन कर्मणेदफलसाध्यमिति निश्चय । तदनन्तरमिष्टसाधनतयावगते तस्मिन्कर्मणि कामं तदनन्तरप्रयत्नइत्येव यज्ञा सकल्पसभवाइति मनसा सकल्पयति वाचा विल्पति कर्मणा चापपादयतीति श्रुते ॥ ३ ॥

(५) नन्दन । एतदेवप्रपञ्चयतिसंकल्पमूलमिति । सकल्प कर्मानुष्ठानाध्यवसाय तस्य मूलकारणकाम । यज्ञ इतिगृहस्थधर्मालक्ष्यते । व्रतानीति ब्रह्मचारिधर्म । यमधर्माइतिवानप्रस्थसन्यासिधर्मा ॥ ३ ॥

(६) रामचन्द्र । काम इच्छासकल्पमलं काम । सकल्प कर्म मानसमित्यमर ॥ ३॥

अकामस्य क्रियाकाचिद्दृश्यते नेह कर्हिचित् ॥ यद्यद्धि कुरुते किंचित्तत्तत्कामस्य चेष्टितम् ॥४॥

(१) मेधातिथि । पूर्वेण शास्त्रीये प्रवृत्तिनिवृत्ती सकल्पाधीने व्याख्याते । अनेन लौकिकेषु कर्मसु तदधीन तोच्यतइति विशाय । नेह लोके कर्हिचित्कदाचिदपि जायदवस्थाया किंचिदनुष्ठेयत्वेनानिच्छत सभवति। यत्किंचिल्लौकि कवैदिकवा कुरुते कर्मविहितप्रतिषिद्धच तत्सर्वकामस्य चेष्टितम् ॥ ४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । किंचाद्यापि या काचित्क्रिया काममूलैवेत्याह अकाम्यस्येति । कारणप्राप्तत्वाद्व्यतिरेकमुक्त्वान्वयमाह यद्यद्धीति ॥ ४ ॥

(३) कुल्लूकः । अत्रैव लौकिकनियमं दर्शयति अकामस्येति । लोके या काचिद्भोजनगमनादिक्रिया साप्यनिच्छतोन कदाचिद्दृश्यते । ततश्च सर्वं कर्म लौकिकं वैदिकं च यद्यत्पुरुषः कुरुते तत्तदिच्छाकार्यम् ॥ ४ ॥

(४) राघवानन्दः । किंच प्रवृत्तेःकाममूलतामन्वयव्यतिरेकाभ्यामाह . अकामस्येति । नात्र प्रमाणयुक्तमपेक्षेति भावः ॥ ४ ॥

(५) नन्दन. । आश्रमाणां तत्तत्प्रधानत्वाद्व्यतिरेकान्वयाभ्यामेतदेव निगमयति अकामस्येति ॥ ४ ॥

(६) रामचन्द्र. । कर्हिचित्कदाचित् अकामस्य निष्कामस्य क्रिया न दृश्यते ॥ ४ ॥

तेषु सम्यग्वर्तमानोगच्छत्यमरलोकताम् ॥ यथा संकल्पितांश्चेह सर्वान्कामान्समश्नुते ॥ ५ ॥

[असद्वृत्तस्तुकामेषु कामोपहतचेतनः ॥ नरकं समवाप्नोति तत्फलं न समश्नुते ॥ १ ॥

तस्माच्छ्रुतिस्मृतिप्रोक्तं यथाविध्युपपादितम् ॥ काम्यं कर्मेह भवति श्रेयसे न विपर्ययः[+] ॥ २ ॥]

(१) मेधातिथिः । हेतुत्वाच्चेष्टितंकामस्यैवेत्युक्तं तदिदमतिसंकटं कामात्मता नप्रशस्ता नचानया विना किंचिदनुष्ठानमस्ति अत्रप्रतिविधत्ते । तेषु कामेषु सम्यग्वर्तितव्यम् । कापुनःसम्यग्वृत्तिः यद्यथा श्रुतंतत्तथैवानुष्ठेयंनित्येषु फलनाभिसंधेयम् । अश्रुतत्वात्काम्येषु त्वनिषेधः । तथा तेषांश्रुतत्वात्फलसाधनतयैव तानि विधितोवगम्यन्ते । फलानिच्छोरसदनुष्ठानमश्रुतकारणं स्यात् । नित्येषु फलाभिसंधिर्व्यामोहएव । नह्यभिसंधिमात्रात्प्रमाणतोऽनवगते फलसाधनत्वे फलमुत्पद्यते । एवंकुर्वन्गच्छति प्राप्नोत्यमरलोकताम् अमराः देवास्तेषांलोकः स्वर्गः तन्निवासादमरेषु लोकशब्दः स्थानस्थानिनोरभेदात् । मञ्चाःक्रोशन्तीतिवत् । तेनायंसमासः अमराश्च ते लोकाश्चअमरलोकास्तद्भावः अमरलोकता देवजनत्वंप्राप्नोति देवत्वंप्राप्नोतीत्यर्थः । वृत्तानुरोधादेवमुक्तम् । अथवाऽमरांल्लोकयति पश्यत्यमरलोकः । कर्मण्यणुतदन्ताद्भावप्रत्ययः । देवदर्शीसंपद्यते । अनेनापि प्रकारेण स्वर्गप्राप्तिरेवोक्ता भवति । अथवाऽमरइव लोक्यते लोके । अर्थवादश्चायमनात्र स्वर्गः फलत्वेन विधीयते नित्यानांफलाभावात्काम्यानांच नानाफलश्रवणात् । तेन स्वर्गप्राप्त्या शास्त्रानुष्ठानसंपत्तिरेवोच्यते लक्षणया यदर्थंकर्मण्यनुष्ठानतत्संपद्यतइत्यर्थः । तत्रनित्यानांप्रत्यवायानुत्पत्तिर्विध्यर्थसंपत्तिर्वाप्रयोजनम् । काम्येषुतुयथासंकल्पितान्प्रगाश्रुतसंकल्पितान्प्रयोगकाले यस्य कर्मणोयत्फलश्रुतंतत्संकल्पादभिसंधाय मनसा कामयित्वेदमहमतः फलमाप्नुयामिति । तत सर्वान्कामान्काम्यानर्थान्समश्नुते प्राप्नोति । अतः परिरक्षा संकयापत्तिः यतोनसर्वविषयः कामोनिषिध्यते किंतर्हि नित्येषु फलाभिलाषलक्षणः । साधनसंपत्तिस्तु काम्यैव । ब्रह्मवादिनस्तु सौर्यादीनांनिषेधार्थंकामात्मतेतिमन्यन्ते । फलार्थतयाक्रियमाणान्यात्मकाभवन्ति । निष्कामस्तु ब्रह्मार्पणन्यायेन कुर्वन्मुच्यते । तदुक्तंभगवता कृष्णद्वैपायनेन माकर्मफलहेतुर्भूः । तथा साधनानामरन्त्वत्वाप्नोत्यांत्कर्मकृतस्तथा । फलस्य चाभिसंधानादपवित्रोविधिः स्मृतइति । बहवश्चात्र व्याख्याविकल्पाअसारत्वात्तु न प्रदर्शिताः ॥ ५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । तत्रसमाधि तेष्विति । तेषु यज्ञादिषु सम्यक्कामपरतांविहायकेषुचिदीश्वरार्पणबुद्ध्या केषुचित्तत्कालोपनिपतितावश्यसंपाद्यफलार्थतयावर्तमानोऽमरलोकतांन.म्रियते यत्र सोमरस्तादृशोलोकोयत्र तद्भावं मोक्षंगच्छति भगवत्यर्पिते. फलार्थंतु कृतेयथासंकल्पितान् कामान् काम्यानि फलान्यश्नुते ॥ ५ ॥

+ (ख, ग) मध्येटपलब्धाः ।

(३) कुल्लूकः। सम्प्रति पूर्वोक्तफलाभिलाषनिषेधनियमयति तेषुसम्यग्वर्तमानइति। नात्रेच्छानिषिध्यते किन्तु शास्त्रोक्तकर्मसु सम्यग्वृत्तिर्विधीयते। बन्धहेतुफलाभिलाषंविना शास्त्रीयकर्मणामनुष्ठानंतेषु सम्यग्वृत्तिः सम्यग्वर्तमानोऽमरलोकताममरधर्मकब्रह्मभावंगच्छति मोक्षमाप्नोतीत्यर्थः। तथाभूतश्च सर्वेश्वरत्वादिहापि लोके सर्वानभिलषितानामाप्नोति। तथा च छान्दोग्ये सयदा पितृलोककामोभवति सङ्कल्पादेवास्यपितरः समुत्तिष्ठन्तीत्यादि ॥ ५ ॥

(४) राघवानन्दः। ततः किमित्याह तेष्विति। तेषु कर्मसु सम्यगिति अथकामाद्युपाधिंविना प्रवर्तते योनुष्ठाता सोऽमरलोकतांस्वर्गंसाक्षात्मुक्तिंवा सत्त्वशुद्धिद्वारेति भावः। इह च मर्त्ये लोके कामान्पशुपुत्रादीन् अश्नुते माप्नोति। इह सङ्कल्पितान्वा परलोके माप्नोति यथा क्रतुरस्मिँल्लोके पुरुषोभवति तथेतःप्रेत्य भवतीति श्रुतेः। तत्र सङ्कल्पः ॥ ५ ॥

(५) नन्दनः। फलनैरपेक्ष्येण कर्मानुष्ठायिनः फलातिशयमाह तेष्विति। तेषु वेदाऽधिगमादिषु सम्यग्वर्तमानः समीचिनवर्तमानः। समीचीनवृत्तित्वंचकर्मफलत्यागेनचोदितकर्मानुष्ठानम्। अमरलोकताशाश्वतलोकान्मुक्तिमित्यर्थः। इहास्मिँल्लोके यथासङ्कल्पितान्यथासंकल्पानुरूपान्कामान्भोगान्। केचित्तु वक्ष्यमाणयोर्धर्मप्रवृत्तिनिवृत्त्योः प्रतिपक्षनिराकरणपरत्वेन श्लोकचतुष्टयमिदानींव्याचक्षते। कामात्मतेतिकामात्मता निषिद्धेष्वपिप्रवर्तकः कामप्रकर्षः नचैवेहास्त्यकामतेतिकामस्यात्यन्तोच्छेदः प्रतिषिध्यते कार्यवशेन कामस्यावर्जनीयत्वात्अविहितत्वेन सर्वत्र कामोद्भवस्यजइत्यर्थः। काम्योहीत्यर्थेन कारणतोऽपि कामस्यावर्जनीयत्वंप्रतिपाद्यते। संकल्पमूलमिति। सम्यगधिगतंज्ञानसंकल्पः तत्सम्भवो यज्ञाद्यनुष्ठानलक्षणः कामोऽपि संकल्पमूलत्वेनावर्जनीय सिद्धइत्यर्थः। अकामस्येत्यत्र नास्ति व्याख्याविकल्पः। तेष्विति। सम्यग्वर्तमानः समीचीनकामः समीचीनसंकल्पश्च। अमरलोकतादेवत्वमिति ॥ ५ ॥

(६) रामचन्द्रः। तेषु कर्मसु वर्तमानः अमरलोकतांस्वर्गलोकप्राप्तिंगच्छति काम्यस्य चेष्टितकर्मणश्चेष्टितमित्यर्थः ॥ ५ ॥

वेदोऽखिलोधर्ममूलंस्मृतिशीले च तद्विदाम् ॥ आचारश्चैव साधूनामात्मनस्तुष्टिरेव च ॥ ६ ॥

(१) मेधातिथिः। कोस्याभिसम्बन्धः। यावता धर्मोऽत्र वक्तव्यतया प्रतिज्ञातः सच विधिप्रतिषेधलक्षणः। तत्र नवेदस्य धर्ममूलता विधेया। वेदोधर्ममूलत्वेन ज्ञातव्योधर्मप्रामाण्यआश्रयणीय अन्तरेणैवोपदेशातत्सिद्धेः। नहि मन्वाद्युपदेशसमधिगम्यवेदस्य धर्ममूलत्वमपि स्वबाधितविषयप्रतीतिजनकत्वेनापौरुषेयतया च पुरुषसंसर्गदोषैरपि मिथ्याभिधानाशङ्काभावात् स्वतश्च शब्दस्यादुष्टत्वात्तत्पक्षवत्स्वतःप्रामाण्यसिद्धिः। अथोच्यते न्यायतः सिद्धवेदस्य प्रामाण्यमनूद्य मन्वादिस्मृतीनातन्मूलता वचनेन ज्ञाप्यतइति तदपिन। तत्रापि पूर्वज्ञानसापेक्षत्वात्स्मरणस्य भ्रान्तिविप्रलम्भादीनांमराजनपरिग्रहादिना निरस्तत्वादतीन्द्रियार्थदर्शनमशक्यप्रभावाच पुरुषस्य च स्वानुभवसिद्धेर्वेदार्थस्मरणस्य वेदमूलत्वेनावधिष्यते। नहि वेदविदाकार्यार्थविषये स्मरणसम्भवति। वेदस्यच मूलत्वेन मूलान्तरकल्पनायाऽनवसरः। नाप्येतद्युज्यते वक्तुं स्मृतिशीले च तद्विदामित्येतदप्यनूद्यते बाह्यस्मृतीनामप्रामाण्याय यतस्तासांन्यायतएव सिद्धमप्रामाण्यम्। नहि शाक्यभोजकक्षपणकादीनांवेदसंयोगसंभवोयेनतन्मूलतया स्वविषयेप्रमाणस्युः स्वयमनभ्युपगमात्तैश्च वेदस्याप्रामाण्याभिधानात्प्रत्यक्षवेदविरुद्धार्थोपदेशाच्च। तत्रासंभवस्तासु स्मृतिषु वेदाध्ययननिषेधात्। सतिहि वेदाध्ययने बुद्धादीनां तन्मूलतास्यान्नवेति जायतेविचारणा। यत्रतु तत्संबन्धोदूरापेतस्तत्र कातन्मूलताशङ्का। स्वयंच मूलान्तरंस्मृतिनिरपेक्षमभ्युपगच्छन्ति। परयाम्यहंभिक्षुकानादिव्येन चक्षुषा सुगतिदुर्गतिंच। एवंसत्यत्र बाह्याभोजकपाञ्चरात्रिकनिर्ग्रन्थानार्थ-

याद्पाशुपतप्रभृतयःस्वसिद्धान्तानांप्रणेतॄन्पुरुषातिशयान्देवताविशेषांश्च प्रत्यक्षतदर्शनेदर्शिनोऽभ्युपयन्ति । न वेदमूलत्वमपि धर्ममभिमन्यन्ते । प्रत्यक्षेण च वेदेन विरुद्धास्तत्रार्था उपदिश्यन्ते । तथाहि हिंसाचेद्धर्म उच्यते, संसारमोचकादिभिः सा चात्र प्रत्यक्षतः प्रतिषिद्धा । तथान्यत्र तीर्थस्नानमधर्मोऽभ्युपेयते इहत्वहरहःस्नायात्तीर्थानि सेवेतेति च विधिः । तथाग्निष्टोमीयवधः क्वचित्पापहेतुरिष्यते स च ज्योतिष्टोमविधिना विरुद्धः । तथान्ये सर्वानेव यागहोमानात्मार्थान्समन्यन्ते देवताभेदविधिभिर्नानादेवत्यास्तेत्रगमितार्थतो विरोधः । येप्याहुर्ग्रहणाग्रहणवदुदितानुदितहोमकालवत्प्रत्यक्षश्रुतिविरोधदर्शनात् स्यात्संभवः शाखान्तरस्योच्छिन्नस्यानुच्छिन्नस्य वा तद्विरुद्धार्थविधिपरस्य । अनन्ताहि वेदशाखास्ता कथमेकस्य प्रत्यक्षा उत्सादश्च संभवतीति । तत्र स्यात्तादृशी वेदशाखा यस्यामयनराश्थिपात्रभोजननग्नचर्यादिरुपदिष्टो भवेत् । उच्यते न वयं ब्रूमः वेदविरुद्धार्थोपदेशान्संभवतीति । किन्तु समकक्षत्वात्तयोर्विकल्पितत्वयोगयोरव्याघातः । इहतु कल्प्योवेदेन च प्रत्यक्षविरोधिकल्पनायाअवसरः । नच संभवमात्रेण तावता निश्चयः । निश्चितस्तु तद्विरुद्धप्रत्यक्षविधिनिश्चितेन । नवानिश्चितबाध्यते । शाखोत्सादपक्षश्चात्रैव श्लोके पुरस्तात्प्रपञ्चयिष्यामः । सर्वत्र च प्रत्यक्षश्रुतिभिर्मन्त्रादिस्मृतीनाव्यतिबद्धः क्वचिन्मन्त्रेण क्वचिद्देवतया क्वचिद्द्रव्यविधिभिः । नच बाह्यासु तत्संभवतीति तासामप्रामाण्यम् । एवमाचारस्यापि वेदविद्भिरदृष्टार्थतयाचर्यमाणस्य स्मृतिवदेव प्रामाण्यमूलसंभवात् । असाध्वाचारस्यापि दृष्टकारणादिसंभवादविदुषांच भ्रान्त्यादिसंभवादप्रामाण्यम् । एवमात्मनस्तुष्टेरपि । यदि च वेदस्मृत्याचाराणांमन्वाद्युपदेशसमधिगम्यप्रामाण्य मन्वादीनांकथतत्राप्युपदेशान्तरात् स्मार्तंच मनुरब्रवीदित्यादेस्तत्र कथतस्मादिदंप्रमाणमिदमप्रमाणमिति युक्तितएतदवसेयम् । नोपदेशतस्तत्पशाखायमनर्थकः श्लोकः । एतत्समानरूपाउत्तरेऽपि । अत्रोच्यते । इहये धर्मस्वरूपकाराअव्युत्पन्नपुरुषव्युत्पादनार्थंपदार्थसंपादनपरतया ग्रन्थसंदर्भानारभन्ते तत्र यथैवाष्टकादीनवेदात्तयकर्तव्यतामवगम्य परावबोधनार्थमुपनिबन्धः । एवप्रमाणान्तरसिद्धस्य वेदप्रामाण्यादेः सन्तिकेचित्प्रतिपत्तारोये न्यायतस्तत्त्वविवेचनासमर्था ऊहापोहादिरूपबुद्ध्यभावात् । तान्प्रति न्यायसिद्धोप्यर्थः सुहृदुपदेशवदुपदिश्यते तत्र यन्न्यायतः सिद्धवेदस्य धर्ममूलत्वं तदेवानेनानूद्यते । वेदोधर्ममूलधर्मस्य मूलत्वेन वेदोविचार्य युक्त्या सिद्धोनात्राप्रामाण्यशङ्का कर्तव्या । भवन्ति च लोके प्रमाणान्तरसिद्धानामर्थानामुपदेष्टारः । न त्वया जीर्णेभोक्तव्यमजीर्णप्रभवाहि रोगा । नचैतद्वक्तव्यम् ये न्यायतोवेदस्य धर्ममूलत्वं न शक्नुवन्तिप्रतिपत्तुं ते वचनादपि न प्रत्येष्यन्ति । यतोदृश्यते । यआप्तत्वेन प्रसिद्धास्तदीयवचनमविचार्यैव केचन प्रमाणयन्ति । तदेवंसर्वमिदंप्रकरणंन्यायमूलं न वेदमूलम् । अन्यत्रापि व्यवहारस्मृत्यादौ यत्र न्यायमूलता तत्र यथावसरंदर्शयिष्याम । अष्टकादीनांयथा वेदमूलता तथात्रैव निर्दिश्यते । वेदशब्देनर्ग्यजुःसामानि ब्राह्मणसंहितान्युच्यन्ते । तानि चाध्येतॄणां वाक्यान्तरेभ्यः प्रसिद्धभेदान्युपदेशपरम्परास्तताअध्येतारः श्रुत्वैव वेदोऽयमिति प्रतिपद्यन्ते यथा ब्राह्मणोऽयमिति । तत्र वाक्यसमूहेऽप्यग्निर्मीळेऽग्निर्देवानामवमइत्यादौ ससमिद्युवसेऽश्रमहाव्रतमित्यन्ते वेदशब्दः प्रयुज्यते तदवयवभूतेषु केवलेषु वाक्येष्वपि । नच ग्रामादि शब्दवद्गौणमुख्यता विद्यते । तत्रसमुदायेषु हिवृत्ताः शब्दाअवयवेष्वपि वर्तन्तइत्येषन्यायः । ग्रामशब्दोहि प्रसिद्धभूमिष्ठप्रयोगः समुदायएव ग्रामोदग्धइत्यादि पदसम्बन्धात्तदवयवेवर्तते । कतिपयशालादाहेपि लौकिकायामेदग्धइति प्रयुञ्जते । अथवा तत्रापि समुदायवचनएव । दाहस्त्वेकदेशवर्तीसमुदायसंबन्धितया व्यपदिश्यते । अवयवद्वारकएव समुदायस्य क्रियासम्बन्धः । एवमेव समुदायस्य क्रियासम्बन्धोयोऽवयवानाम् । नह्यवयवान्परिहाप्य समुदायोदग्धुंस्प्रष्टुंवाशक्यते । व्युत्पाद्यते च वेदशब्दः विदन्त्यनन्यप्रमाणवेद्यधर्मलक्षणमर्थमस्मादिति वेदः । तच्च वेदनमेकैकस्माद्वाक्याद्भवति न मायाव्यवेदादिशब्दवाच्योऽध्यायानुवाकसमूहः । एवञ्चोदाहरणे जिह्वाच्छेदइत्येकवाक्यविषयोऽप्ययदण्डः ।

न्यद्वा सांप्रतिकंभूतमनुवदन्ति । प्रजापतिना पुराआत्मनोवपोत्खाताउत्खिदत्तुमावाउत्खिदत्तुकिमसौकमेतेन । तथाग्ने-रपि सर्वदेवतात्मत्वमाग्नेयकर्मण्युपयुज्यते । अग्निशब्देनोद्देशार्थनिवृत्तेरन्यदेवत्वेऽन्यत्वादग्नेरुद्देशएव नास्ति । आवाहन-स्यापि वचनान्तरेणाग्निमग्नआवहेत्यादिना विहितत्वात्सदेवानाव्हयति च जुहोति चेत्यादिरनर्थकः । मन्त्राअपि न मृत्यु-रासीदमृतंनतर्हि सुदेवोऽद्यप्रपतेदनावृदित्यादयोभावव्रत्तपरिदेवनादिरूपार्थाभिधायिनः कथंधर्मेप्रमिमते । तस्मिन्काले न मृत्यु-र्जातोनाप्यमृतंजीवितंप्राक्सृष्टेर्भूतानामनुत्पन्नत्वान्नकस्यचिज्जीवितमासीन्नापि मृत्युः प्रलये सर्वेषांमृतत्वाद्भवतुवा मृत्यु-र्मावा न किंचिदेतेन कर्तव्यमुपदिष्टंभवति । एवंसुदेवोऽसौ महापुण्योदेवतुल्योमनुष्योयोद्यप्रपतेच्छ्वभ्रआत्मानंक्षिपेदनावृत्ता-वृत्तिः प्रत्युज्जीवनंयस्मात्प्रपातान्न भवति । उर्वश्यावित्रलब्धः पुरूरवाः परिदेवयांचक्रे तथा नामधेयमुद्भिदा यजेत बलभिदा यजेतेत्यादि न कस्यचिदर्थस्य क्रियायाद्रव्यस्य वा विधायकमाख्यातेन क्रियायांविधानाद्द्रव्यवचनत्वाच्च बलभिदादेः सोमस्य चाव्यक्तचोदनत्वेन प्रकृतितः प्राप्तत्वान्न क्लेशेन द्रव्यवचनता कल्प्यते । तस्मान्नाम्नायेन धर्मउपदिश्यते । अतः कथमुच्यते कृत्स्नोवेदोधर्ममूलमिति । उच्यते । अनयैवाशङ्कयाऽखिलग्रहणंकृतंयतः सर्वेषामेतेषांधर्मप्रतिपादनपरत्वम् । तथा ह्यर्थवादानैव विधायकेभ्योवाक्येभ्यःपृथगर्थाः येन धर्मंनप्रमिमीरन् । विभज्यमानसाकाङ्क्षत्वे विधिपरत्वावगमात्त-त्परत्वे च सिद्धायामेकवाक्यतायां यथा तदर्थानुगुण्यंप्रतिपद्यन्ते तथाव्याख्येयाः । अतःप्रजापतेर्वपोत्खादनवचनंन स्वार्थनिष्ठंकिंतर्हि विधिशेषम् । नच विधेयंद्रव्यगुणाद्यर्थवादेभ्यः प्रतीयतइतिप्रकारान्तरेण विधेयार्थस्तावकत्वेन तच्छे-षतांप्रतिपद्यन्ते । तदपि तत्र प्रतीयतएव । इत्थंनाम पशुयागः कर्तव्योयदसत्सुपशुषु गत्यन्तराभावात्प्रजापतिनात्मैव-पशुत्वेन कल्पितोवपा चोत्खिन्ना यतस्तत्सहितान्येव विधायकानि यत्रार्थवादाःसन्ति । यद्यपि तैर्विनापि भवति वि-ध्यर्थावगतिर्विध्युद्देशादेव वसन्तायकपिञ्जलानालभतइति तथापि न तेषामानर्थक्यम् । तेषु हि सत्सु नकेवलादवगतिः । नच केन चित्कृतोवेदोयेनोच्यते यथान्यत्र न सन्तितथात्रापि माभूवन् । सत्स्वर्थवादेष्वस्याभिर्गतिर्वक्तव्या सा चोक्ता । नचायमलौकिकोऽर्थोलोकेपि हि स्तुतिपदानि दृश्यन्ते विधिशेषभूतान्येव । यथा भृति दाने प्रवृत्तस्य स्वामिनः कश्चिद्भृ-तकःप्रीत्याचष्टेसाधुर्देवदत्तोनित्यसंनिहितः परिचर्याभूमिज्ञस्तत्परश्चेति । अतोविधेयार्थस्तुतिद्वारेणार्थवादाविधायकाएव । तथा क्वचिदर्थवादादेव विधेयविशेषावगतिर्यथाक्ताः शर्कराउपदधाति । अत्र ह्यञ्जनसाधनंसांपस्तैलादि यत्किंचिद्वि-धिनापेक्षितम् । तेजोवैघृतमित्यर्थवादे घृतस्तुत्या घृतमध्यवसीयते । एवंप्रतितिष्ठन्तियएतारात्रीरुपयन्तीति रात्रिष्वर्थ-वादादधिकारावगमस्तस्मादर्थवादाअपि धर्ममूलम् । मन्त्रास्तु केचिद्विधायकाएव यथा वसन्ताय कपिञ्जलानिति । आधारे देवताविधिर्मान्त्रवर्णिकएव । नहि तत्रदेवता कर्मोत्पत्तिवाक्ये श्रुता नापि वाक्यान्तरेण विहिता । मन्त्रस्तु विहितोनियुक्तःइतइन्द्रइत्यादिः । अतोस्मान्मन्त्रवर्णाद्देवताप्रतिपत्तिः । सहस्रशश्च मान्त्रवर्णिकादेवताविधयः सन्ति । येभ्यन्ये क्रियमाणानुवादिनस्तेपिस्मृतिलक्षणंधर्ममेव बुद्धकुर्वन्तीति । भवतिधर्ममूलमनुपेयार्थप्रकाशनेन । नाम त्वाख्या-तार्थादभिन्नार्थमाख्यातार्थवत्सुप्रसिद्धधर्ममूलभावम् । गुणविधयश्च प्रायशोनामाश्रयाएव । शरदिवाजपेयेन यजेतस्वारा-ज्यकामोवाजपेयेनेति । तस्मात्सिद्धंकृत्स्नस्य वेदस्यधर्ममूलत्वम् । अन्ये तु श्येनादिवाक्यानांधर्मोत्पत्तिमत्त्वाभावमा-शङ्कमानानिषेधानांच न व्याप्नुनभक्षयेदित्यादीनामखिलग्रहणंमन्यन्ते । अभिचाराहि श्येनादयोमारणात्मानोहिंसारूपाः । क्रूरत्वाच्च हिंसायाअभिचाराणांच प्रतिषेधादधर्मत्वमतोन कृत्स्नोवेदोधर्ममूलम् । कर्तव्यश्चधर्मउक्तः । ब्रह्महत्यादिश्च नकर्तव्यः । अतः कथं तद्वाक्यानि धर्ममूलंस्युः । किंच येऽपि पशुयागाअग्नीषोमीयादयस्तेपि हिंसासाधकत्वाद्दूरापेतधर्म-भावाः । हिंसाहि पापमिति सर्वप्रवादेष्वभ्युपगमः । उक्तंच यत्रप्राणिवधोधर्मः अधर्मस्तत्र कीदृशः । कथपुनरियमाश-

द्वारोऽपनुद्यते अखिलग्रहणात् । नह्यस्यान्यत्प्रयोजनमस्ति । हेतुर्नोक्त इति चेदागमग्रन्थोऽयं सिद्धमर्थमाह । हेत्वर्थिनो मीमा
सातो विनीयन्ते । अस्माभिरुक्त यत्र आगममात्रेण प्रतिपत्तारस्तान्प्रत्येतदुच्यते । विवरणकारास्तु युक्तिलेशमत्र दर्शयन्ति य
दुक्त श्येनादय प्रतिषिद्धत्वादधर्म इति तत्सत्यम् तथापि प्रतिषिद्धेष्वपि तेषु योऽत्यन्तप्रवृद्धद्वेषोन हिंस्याद्भूतानीत्य-
तिक्रान्तनिषेधाधिकारस्तस्य ते शत्रुवधलक्षणां प्रीतिमनुष्ठीयमाना निर्वर्तयन्तीत्येतावतांशेन वेदस्य धर्ममूलत्व श्येनादिवा-
क्येष्वपि न विहन्यते । निषेधेष्वपि योरागत प्रवृत्तो हनने स निषेधे नियुज्यते एतदेव निषेधस्यानुष्ठानयन्निरिध्यमानस्या
ननुष्ठानम् । अग्नीषोमीयादौ तु नैव हिंसाप्रतिषेधोस्ति द्वेषलक्षणायालौकिक्या हिंसाया निषेधेन निषिद्धत्वात् । शास्त्रीयातु वि-
धिलक्षणा न निषेधेन विषयीक्रियते लौकिक्या चरितार्थत्वान्निषेधस्य । नच सामान्यतोदृष्टेन हिंसात्वाल्लौकिकहिंसावद्वै-
दिक्या पापहेतुत्वमापादयितु शक्यते यतो न हिंसात्वं पापहेतुत्वे कारण अपितु प्रतिषेधेन विषयीकरणम् । नचात्र प्रतिषेधो
ऽस्तीत्युक्तम् । केचित्तु मूलशब्द कारणपर्यायो व्याख्यायते । धर्मस्य वेदो मूलप्रतिष्ठा कारण साक्षात्प्रणाड्या च । स्वाध्या-
यमधीयीत ऋग्वेद धारयन्विप्र इत्यादि चोदनासु साक्षादग्निहोत्रादिकर्मस्वरूपज्ञापकतया प्रणाड्या । स्मृतिशीले च तद्विदामनु
भूतार्थविषयविज्ञानस्मृतिरुच्यते । तच्छब्देन वेद प्रत्यवमृश्यते । तविदन्ति तद्विद । वेदार्थविदामिदकर्तव्यमिद न कर्तव्य-
मिति यत्स्मरण तदपि प्रमाणम् । ननु च स्मृतिर्न प्रमाणमित्याहुः साहि पूर्वप्रमाणावगतप्रमेयानुवादिनी नाधिकमर्थं परि-
च्छिनत्तीति वदन्ति । सत्यम् । ये स्मरन्ति तेषामाद्यमेव तत्र शब्दादि प्रमाण नात्मीया स्मृति । अस्माकतु मन्वादिस्मृतिरेव
प्रमाणम् । नहि वयतामन्तरेणान्यतोऽष्टकादिकर्तव्यतामवगच्छाम । तच्च मन्वादीनामीदृशस्मरण तत्त्व तेभ्यो वाक्येभ्य
स्मृतिपरंपराप्रातेभ्योऽवसीयते । तस्माच्च स्मरणादनुभूतोऽप्यमर्थः प्रमाणेन मन्वादिभिरितिनिश्चिनुमो यत एते स्मरन्ति ।
नह्यननुभूतस्य स्मरणोपपत्ति । ननु कल्पयित्वा ग्रन्थमुपनिबध्नीयुरननुभूयैव केन चित्प्रमाणेन यथोत्पाद्यवस्तु क-
थानकं केचन कवय कथयेयुः । अत्रोच्यते । भवेदेव यद्यत्र कर्तव्यतोपदेशो न स्यात् । कर्तव्यतोपदेशो ह्यनुष्ठानार्थ ।
नचकेन चित्स्वेच्छया कल्पिते बुद्धिपूर्वव्यवहारिणोऽनुष्ठातुमर्हन्ति । भ्रान्त्याप्यनुष्ठानसिद्धिरिति चेन्नस्यादन्ये-
कस्य भ्रान्ति सर्वस्य जगतो भ्रान्तिर्यावत्संसारभाविनीचेत्यलौकिकी कल्पना । नच संभवति मन्वादीनां वेदमूलत्वे
भ्रान्त्यादेरवसर । अतएव प्रत्यक्षतो मन्वादयो धर्मान्द्दृशुरिति नाभ्युपगम्यते । इन्द्रियैरर्थानां सन्निकर्षे यज्ज्ञानं तत्प्र-
त्यक्षम् । नच धर्मस्येन्द्रियैः सन्निकर्षः संभवति तस्य कर्तव्यतास्वभावत्वात् । असिद्धं च कर्तव्यम् सिद्धवस्तुविषयश्च
सन्निकर्षः । अनुमानादीनि तदात्वे यद्यप्यसन्तमर्थमवगमयन्ति पिपीलिकाण्डसंचारेण हि भविष्यन्तीं वृष्टिमनुमिमते तथापि
नतेभ्य कर्तव्यतावगति । तस्मात्कर्तव्यतास्मरणस्यानुरूपकारणकल्पनाया वेद एवोपदिश्यते । सच वेदोऽनुमीयमानो म-
न्वादिभिरुपलब्धः । इदानीमुत्सन्नास्ता शाखा यस्याममीस्मार्ता धर्मा आसन् । तथा किमेका शाखाऽथ बह्व्यस्तासु च कश्चि-
दष्टकादि कस्याचिदित्येतदनुमानप्रवर्तते । अथाद्यत्वे पठ्यन्त एव ता शाखाः किंतु विप्रकीर्णास्ते धर्मा कस्याचिच्छा-
खायामष्टकादीनां कर्मणामुत्पत्ति कस्याचिद्द्रव्य कचिद्देवता कचिन्मन्त्र इत्येव विप्रकीर्णाना मन्वादयो ह्युपसहारसुखाव बो-
धार्थं चक्रु । अथ मन्त्रार्थवादलिङ्गमा त्र प्रभवा एते धर्मा । अथायमनादिरनुष्ठेयो योऽविच्छिन्नपारंपर्यसंप्रदायायातो वेदं वि-
नित्य उतास्मदादीनामिव मन्वादीनामपि परप्रत्ययानुष्ठानो नित्यानुमेयश्रुतिक इत्येवमादि बहुविकल्पविचारमर्ति विवरण-
कारा । एतावांस्तु निर्णयो वैदिकमेतदनुष्ठानं स्मार्तानां वैदिकैर्विधिभिर्व्यतिषङ्गावगमादनुष्ठातृणां च तदष्टानुष्ठानाद्व्यतिषङ्गश्च द-
र्शितः । कचिद्वैदिकमङ्गप्रधानं स्मार्तं कचिदेतदेव विपरीतं कचिदुत्पत्ति कचिदधिकार कचिदर्थवाद इत्येवमन्यैव स्मार्तावै-
दिकैर्व्यतिपक्ता । निपुणतश्चैतन्निर्णीतमस्माभि स्मृतिविवेके । स्मार्तवैदिकयोर्नित्यव्यतिषङ्गात्परस्परम् । कर्तृन धर्मनो

वापि वियुज्येते न जातुतौ ॥ प्रत्यक्षश्रुति निर्दिष्टंयेनुतिष्ठन्ति केचन । तएव यदि कुर्वन्तितथास्याद्वेदमूलता ॥ प्रामाण्यकारणंमुख्यंवेदविद्भिः परिग्रहः । तदुक्तंकर्तृसामान्यादनुमानंश्रुतीः प्रति ॥ विशेषनिर्धारणे तु न किंचित्प्रमाणंनच प्रयोजनम् उत्सादोऽपि संभाव्यते दृश्यन्ते हि प्रविरलाध्येतृका अद्यत्वेपि 'शाखास्ताभ्यःसंभाव्य भाव्युत्सादाभ्यो विधिमात्रमर्थवादविरहितमुद्धृत्योपनिबद्धस्मृतिकारैरिति केश्चिदभ्युपगम्यते । ब्राह्मणोक्ताविधयस्तेषामुत्सन्नाः पाठाः प्रयोगादनुमीयन्तइत्यापस्तम्बः । अत्रतुयैवंमहाप्रयोजनाशाखा यस्यां सर्वे स्मार्तागार्ह्यांश्च सर्ववर्णाश्रमधर्माआम्नातास्तस्याउपेक्षणमसंभाव्यम् । सर्वाध्येतॄणांचोत्सादइत्यादि बव्हदृष्टंप्रकल्प्यम् । विप्रकीर्णानांत्वर्थवादगहनात्तांक्रत्वर्थपुरुषार्थतया च दुर्विज्ञानानांप्रयोगोन्नयनमभियुक्तानांन्यायतोनिश्चितार्थानांघटते । अस्मिंस्तु पक्षे विरोधद्वयस्यापि प्रत्यक्षश्रौतत्वाद्विकल्पेन स्मृतेर्बाधः । सचविशिष्टानांनाभिप्रेतः । स्मृतिकाराश्च बाधमनुमेयश्रुतिमूलत्वंच प्रतिपन्नाः । एवमप्याह गौतमः ऐकाश्रम्यंत्वाचार्याः प्रत्यक्षविधानाद्गार्हस्थ्यस्येति । यदि हि मन्वादीनांप्रत्यक्षास्ताः शाखाअभवन्कथंवाचोयुक्तिर्गार्हस्थ्यस्य प्रत्यक्षविधानादिति । ननुसर्वएवाश्रमाः प्रत्यक्षविधानाः सत्यमतमेव चैतद्गौतमेनाचार्यापदेशेनोपदिष्टं तस्याश्रमविकल्पमित्याद्युपक्रम्यानेनोपसंहृतत्वात् । मन्त्रार्थवादप्रमाणभावोऽप्यविरुद्धः । यद्यप्यर्थवादाविध्युद्देशस्तुतिपरा न स्वार्थस्य विधायकास्तथापि केषांचिदन्यपरतैव नोपपद्यते यावत्स्वार्थविषयोविधिर्नावगमितः यथास्तेनोहिरण्यस्यसुरां पिबंश्चेत्यादेःपञ्चाग्निविधिशेषत्वमेतावतैव नोपपद्यते यावद्धिरण्यस्तेयादेःप्रतिषेधोनावगमितः । यएतांविद्यामधीते सहिरण्यस्तेयाद्यप्याचरंस्तैश्च संवसन्नपतति अन्यथा तु पततीत्यवगतिरविरुद्धा । अथविध्युद्देशोविधेः प्रतिपादकोनार्थवादइति केनैषा परिभाषा कृता । एतेपतन्ति चत्वारइत्यत्राप्याख्यातश्रवणमस्ति । लिङादयोनसन्तीति चेत्प्रतितिष्ठन्तीति रात्रिष्वपि नैवलिङ्श्रुतिरस्ति । अथ तत्राधिकाराकाङ्क्षायामेकवाक्यतायां सत्यां पञ्चमलकारादिकल्पनया विध्यवसायः एवमत्रापि भविष्यति । बहवश्च द्रव्यदेवताविधयोर्थवादावगम्याः सन्ति । तत्र यस्य विधेः शेषाअर्थवादास्तद्विधिनैव द्रव्यदेवतादेरपेक्षितत्वाद्विशेषसमर्पणमात्रे व्यापारान्तर्गतविशेषावगतिरर्थवादाधीना न दोषाय । इह तु तदसंबद्धस्य विध्यन्तरस्येष्यमाणत्वाद्वाक्यभेदापत्तिरतश्च न प्रकृतिशेषता । तदभावे च तन्मूलप्रतिषेधावगतिर्नस्यादतश्चाक्ताः शर्कराउपदधाति तेजोवै घृतमित्यनेन वैषम्यमित्याहुः । तदसत् । सत्यप्यर्थान्तरत्वे तदेकवाक्यता मूलत्वादस्याऽवगतेर्नास्तिवाक्यभेदाभिचोद्यापत्तिः । मन्त्राः प्रयोगप्रकाशत्वेन रूपादेवावगतास्तस्य प्रयोगस्यान्यतोसिद्धेः प्रकाशकत्वनिर्वहणाय प्रकाश्यंकल्पयन्ति । नवा सतोरुत्पत्त्यधिकारयोः प्रकाशनमदृष्टकार्यात्संभवतीत्युत्पत्त्यधिकारविनियोगप्रयोगबोधकामन्त्राः । एवंमान्त्रवर्णिकाश्च विधयोप्युपगम्यन्ते यथाधारे देवताविधिप्रतुष्याद्विधर्मोभ्युपगतस्तत्रान्यतरांशः श्रुतः सकलेतरांशबोधहेतुस्तथात्रिपएव विधौसंबन्धग्रहणादिति सर्वथा तावत्संभवति वेदसंयोगः । मनुर्यद्बहुभिर्बहुशाखाध्यायिभिः शिष्यैरन्यैश्चश्रोत्रियैः संगतस्तेभ्यः शाखाः श्रुत्वा ग्रन्थंचकार ताश्च मूलत्वेन मरःपंपराप्रमाणीकृतवान् । एवमन्ये तत्तत्ययादनुष्ठानमार्त्तवन्तोन मूलोपलम्भे यत्नकुर्वन्ति । अस्माकंचैतदनुमानम् । अतोविरोधे सत्यपि तुल्ये श्रौतत्वेबाधोपपत्तिः । प्रत्यक्षया श्रुत्या प्रयोगसंपत्तौ श्रुत्यन्तरप्रत्याकाङ्क्षैव नास्ति । यथा सामिधेनीषु साप्तदश्यपाञ्चदश्ययोः पाञ्चदश्येन प्रकृतिरवरुद्धा साप्तदश्यंप्रत्यक्षश्रुतमपि नाकाङ्क्षति । आभिधानिकोह्यर्थः सन्निकृष्यतेऽभिहितार्थाकाङ्क्षावगम्यमन्यपविप्रकर्षाद्दुर्बलंबाधते । नचैतावताऽप्रामाण्यापत्तिः । यथा प्राकृतान्यङ्गानि विकृतिषु चोदकनामानि वैकृतिकैर्निरूप्यमानानिबाध्यन्ते तद्वदेव द्रष्टव्यम् । यत्र । संप्रदायविच्छेदस्तत्रच परंपरापत्तिः । नहि तत्र परपरिग्रहप्रमाणंप्रवृत्तम् । नित्यानुमेयपक्षोऽपि संप्रदायपक्षान्नातीव भिद्यते । मन्वादि स्मरणस्य वेदमूलंपरी-

क्षितुंप्रवृत्ताः। यदिच तेषामप्यसावनुमेयोवेदोवयमिव न ते स्मर्तारः। नच यः पदार्थोन कस्यचित्प्रत्यक्षस्तस्यानुमेयता संभवत्यन्वयासंभवात्। क्रियादिषु सामान्यतोऽस्त्येव संबन्धदर्शनम्। यदि वार्थापत्त्यवसेयाः क्रियादयोनचेहान्यथा नुपपत्तिरस्ति। तस्मादस्तिमन्वादीनामस्मिन्नर्थे वेदसंबन्धोन पुनरयमेव प्रकारइति निर्धारयितुंशक्यम्। द्रढीयसी कर्तव्यतावगतिर्वेदविदांवेदमूलेव युक्ता कल्पयितुंन भ्रान्त्यादिमूलेत्यवगत्यनुरूपकारणकल्पना कृता भवति। तत्रोत्सादविप्रकीर्णमन्त्रार्थवादेप्रत्यक्षचोदनाकारणानांसंभवात्कल्प्यत्वमुपदिश्यते। प्रत्यक्षोऽपि विधिः क्वचिन्मूलत्वेन दृश्यते न मलवद्वाससा सह संवसेदिति। सचाध्ययने चोपनयने च पठ्यते।तदेतल्लेशतोऽस्माभिरुक्तम्। विस्तरस्तु स्मृतिविवेकाज्ज्ञातव्यः। शाखाः काश्चित्समुत्सन्नाःपक्षोनैषमतोमम। पक्षेऽस्मिन्नप्रमाणंहि बह्वदृष्टंप्रसज्यते॥ उपपन्नतरःपक्षोविक्षिप्तानांततस्ततः। उत्पत्त्यादि समाहारः प्रायशोदृश्यते ह्यदः॥ अनेकशाख्योपाध्यायैः श्रोत्रियैराद्यतोपरैः। शक्तैरचयितुंश्रुत्वा शाखांतांतांकृतश्रम॥ उपपन्नस्तदानींच दृष्टमूलैः परिग्रहः। निश्चयोऽस्माकमप्यत्र यथा संभवतः स्थितः॥ प्रयोगद्योतकामन्त्राद्योतनंतस्य नामतः। नतैरधिकारोत्पत्तिभ्यांप्रयोगस्यास्ति संभवः॥ विशिष्टदेवतालाभआधारे मान्त्रवर्णिकः। प्रकाशकत्वान्मन्त्रस्य तन्निर्वहणहेतुकः॥ यासिद्धेरूपएकस्मिन्नरूपान्तरगतिर्भवेत्। नसास्वरूपनाशाय विश्वजित्यधिकारवत्॥ प्रतिपन्ने विधौ युक्तंतत्संबन्धार्थकल्पनम्। गतिर्मन्त्रार्थवादेभ्योन दृष्टा चेद्विधेः क्वचित्॥ लिङ्गादिगम्यंभगवान्विधिंस्मरति पाणिनिः। नशक्तास्ते विधिंवक्तुंसिद्धवस्त्वभिधायिनः॥ ध्याख्येयोगुणवादेन योर्थवादादतत्परात्। अर्थोधिगन्तुमिष्येत कथंस्यात्तस्य सत्यता॥ भिन्द्युद्वाक्यंन प्रतिष्ठाः साकाङ्क्षाश्रयोयतः। विशेषे तद्गते युक्ता वाक्यशेषावगम्यता॥ स्तेयादीनांनिषेधेपि विध्यन्तरगतिर्ध्रुवा। ततश्च वाक्यभेदः स्यान्नोपन्यासस्ततः समः॥ वाचःस्तोमे प्रयुज्यन्ते सर्वे मन्त्रविधिश्रुतेः। नाष्टकादौ विशेषोस्ति हेतुर्मन्त्रस्य बोधने॥ विनासामान्यसंबन्धाल्लिङ्गं च विनियोजकम्। नच नास्त्यस्य संबन्धो विना प्रकरणादिभिः॥ परिहारंब्रुवन्त्यत्र केचित्तन्मूलवादिनः रात्रिषु प्रतितिष्ठन्तीत्यसत्स्वेवलिङ्गादिषु॥ पक्षमेन स्वकारेण तदर्थगतिरिष्यते। पतन्तिनम्लेच्छितवाइत्यादिषु तथा भवेत्॥ ऋचांविधिर्वाचिस्तोमे सर्वदाशतयीरिति। दशम्योमण्डलेऽभ्यस्तावाञ्जताः पठिताबहिः॥ सामान्यसंबन्धकारीसमाख्यैवेति गीयते। समाख्यागृह्यमन्त्राणांतेन तेनास्ति कर्मणाम्॥ पक्षाप्रिविषयोपत्वंहिरण्यस्तेन निन्दया। स्तेनोहिरण्यवाक्यस्य न विना तन्निषेधतः॥ शेषत्वावगमोऽर्थात्तु तदकर्तव्यता तु या। द्रढिम्नेशेषतायाःसा न पुनस्तद्विरोधिनी॥नित्यानुमेयपक्षोयोवाप्यागमपरंपरा। तयोरथ्यनवाह्यत्वन भेदः कश्चिदीक्ष्यते॥ एवंच सति यागौतमेन प्रत्यक्षविधानता गार्हस्थ्यस्योक्ता सा शब्दस्याप्यवहितत्व्यापाराभिप्रायेण। श्रवणानन्तरयोर्थः प्रतीयते सप्रत्यक्षःपरस्तु प्रतीतेऽर्थे तत्सामर्थ्यपर्यालोचनया गम्यः सविलम्बितत्वात्प्रतीतप्रत्यक्षइति सर्वमुपपन्नम्। स्मृतिशीलेचतद्विदाम्। स्मृतिश्चशीलंच स्मृतिशीले शीलं रागद्वेषप्रहाणमाहुस्तपधर्मज्ञ वैदस्पर्शनिरम्भापक-

तोषेण सर्वनिर्मलीक्रियते । अतोयथा प्रतिषिद्धमपि ग्रहणंषोडशिनि विधिनानुष्ठीयमानंनदोषाय । नचात्र ग्रहणवद्विकल्पः । प्रतिषेधाद्यात्मतुष्टिव्यतिरेकेणान्यत्र विषये व्यवस्थाप्यन्ते । अथवानैवतेषामधर्मेआत्मापरितुष्यति यथाविषधीमेवौषधी नकुलोदशति नान्याम् अतउच्यते नकुलोयांयांदशति सासाविषघ्नीति । इह भवन्तश्चाहुः ये वैकल्पिकाः पदार्थास्तेषु यस्मिन्पक्षे मनः प्रसीदत्ति सपक्षआश्रयितव्यः । वक्ष्यति च द्रव्यशुद्धौ प्रायश्चित्तेषु च तांस्तावत्तपः कुर्याद्यावत्तुष्टिकरंभवेत् । अथवा योऽश्रद्दधानोनास्तिकतया तस्यानधिकारमाह । नास्तिकस्य हि न वैदिकंकर्मकुर्वतोप्यात्मा तुष्यति । अतस्तेन क्रियमाणमपि कर्मनिष्फलमेव । अथवा सर्वकर्मविषयोभावप्रसादउपदिश्यते । अनुष्ठानकाले क्रोधमोहशोकादिंस्त्यक्त्वा प्रमुदितेन भाव्यम् । अंतश्च शीलवदस्याः सर्वशेषतया धर्ममूलत्वाभिधानम् ॥ ६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । एवधर्मंव्यवस्थाप्य तत्र प्रमाणान्याह । वेदोखिलइति अखिलःसार्थवादः तेषामपि विधितात्पर्यात् सवेदोधर्मस्य मूलंप्रमाणम् । यत्र साक्षात्श्रुतिर्नोपलभ्यते तत्र कथं तदुक्तं स्मृतिशीलेचेति । वेदविदांया स्मृतिर्वाक्यविशेषविवक्षोत्पादिकार्थविशेषविषय चिन्तातत्प्रभवत्वात् वाक्यमपिस्मृतिः । वेदेनुपलभ्यमाने सा धर्मेप्रमाणम् । तस्याअप्यनुपलम्भे यत्र वेदविदांबहूनांशील चित्तस्य स्वभावप्रवणता सापि धर्मस्यमूलम् । यथा श्रुतिः यद्वैकिंचानूचाम्यूहतितदार्षेयवेदयन्तीति । तस्याप्यनुपलम्भउक्तमाचारइति । साधवोवेदार्थसाधनप्रवृत्ताः तेषामाचारः स्वल्पकालीनसाध्वनुष्ठितस्य प्रतिसंधानमनुष्ठान तच्च प्रमाणंधर्मे लब्धशीलादप्यप्रयुक्तत्वशङ्कारहितान्निर्धारितमूलंमिप्रसिद्धमूलताशङ्काकलुषितमीषत्प्रत्यवरमिति क्रमार्थः । यत्राचारोऽपि नोपलभ्यते तत्राह आत्मनइति । वक्ष्यति च कर्म कुर्वतोस्यस्यात्परितोषइति । तदयमर्थः यत्र विषये वेदादिकं धर्मप्रमाणचतुष्टयं सदपि नोपलब्धंउत्सादादिव शास्त्र यत्कर्म कुर्वतश्चेतसोऽश्लाघवापरनामाप्रसादातिशयः तस्य साधकत्वे सएव प्रमाणम् । किन्त्वेकपुरुषप्रतिभानतयाशीलाचाराभ्यां बहुजनप्रतिभानतदनुष्ठानरूपत्वेनान्योन्यसंवादप्रामदार्ढ्याभ्यां किंचिदपकृष्टत्वमिति ॥ ६ ॥

(३) कुल्लूकः । इदानींधर्मप्रमाणान्याह. वेदोऽखिलोधर्ममूलमिति । वेदऋग्यजुःसामाथर्वलक्षणः ससर्वोविध्यर्थमन्त्रात्माधर्मे मूलंप्रमाणमर्थवादानामपि विध्येकवाक्यतयास्तावकत्वेन धर्मे प्रामाण्यात् । यदाह जैमिनिः विधिनात्वेकवाक्यत्वात्स्तुत्यर्थे न विधीनांस्युः । मन्त्रार्थवादानामपि विधिवाक्यैकवाक्यतयैव धर्मे प्रामाण्यंप्रयोगकाले चानुष्ठेयप्रकाशकवेदस्य च धर्मे प्रामाण्यंयथानुभवकरणत्वरूपंन्यायसिद्धम् । स्मृत्यादीनामपि तन्मूलत्वेनैव प्रामाण्यप्रतिपादनार्थमनूते । मन्वादीनांच वेदविदांस्मृतिर्धर्मे प्रमाणम् । वेदविदामिति विशेषणोपादानाद्वेदमूलत्वेनैव स्मृत्यादीनांप्रामाण्यमभिमतम् । शीलंब्रह्मण्यतादिरूपम् । तदाह हारीतः ब्रह्मण्यता देवपितृभक्तता सौम्यताऽपरोपतापिताऽनसूयता मृदुताऽपारुष्यमैत्रता प्रियवादित्वंकृतज्ञता शरण्यता कारुण्यप्रशान्तिश्चेति त्रयोदशविधंशीलम् । गोविन्दराजस्तु शीलंरागद्वेषपरित्यागमाह । आचारःकम्बलवल्कलाद्याचरणरूपः । साधूनांधार्मिकाणामात्मतुष्टिश्च वैकल्पिकपदार्थविषया धर्मे प्रमाणम् । तदाह गर्गः । वैकल्पिकेआत्मतुष्टिःप्रमाणम् ॥ ६ ॥

(४) राघवानन्दः । अधुना प्रत्यक्षवेदमात्रमितीधर्मइतितु, नार्थइत्याह वेदइति चतुर्भिः । अखिलऋग्यजुःसामाथर्वाणःधर्ममूलंधर्मे प्रमाणम् । स्मृतिशीले स्मृतिमन्वाद्याख्या शीलंवृत्तंचरित्रम् । तद्विदामनुष्ठेयत्वेन वेदार्थविदाम् । ब्रह्मण्यतापितृदेवभक्तता अपरोपतापिता मृदुता अनसूयताअपारुष्यमैत्रता प्रियवादित्वं कृतज्ञता शरण्यता कारुण्यप्र

1 गर्गव्यासः (अ)

शान्तिरितित्रयोदशविधशीलमिति हारीतोक्तंवा । अत्र स्मृतिः श्रुत्यविरोधिनी ग्राह्या । तथा च सूत्रं विरोधे त्वन पेक्षंस्यादसति ह्यनुमानमिति । प्रत्यक्षश्रुतिविरोधे स्मृत्यादिहेयम् । यथासर्वोदुम्बरींवेष्टयितव्येति । असति तद्विरोधेअनु मानंयथाष्टकाःकर्तव्याइति स्मृतिवाक्यंवेदानुमापकतया मानमित्यर्थः । आचारोविवाहादौ कङ्कणबन्धादिःसाधूनाममत्सरा णांतुष्टिर्मनसःपरिणामविशेषःसोपि धर्मे मानमित्यन्वयः ॥ ६ ॥

(५)नन्दनः। अथधर्मप्रमाणान्युपन्यस्यति वेदइतिजातावेकवचनम् । धर्ममूलंधर्मस्य प्रमाणंन केवलंविध्या देशएव धर्मप्रमाणं किंतु मन्त्रार्थवादावपीत्युक्तमखिलइति। तद्विदांवेदार्थविदाम्। स्मृतिर्धर्मशास्त्रेतिहासपुराणानि। शीलंच धर्ममूलंसत्त्वसंभावनीयताहेतुः आत्मगुणसंपच्छीलम्। तदुक्तंमहाभारते तत्तु कर्म तथा कुर्याद्येन श्लाघ्येत संसदि । शील समासेनैतत्तेकथितंकुरुनन्दनेति । अत्रोदाहरणंयुधिष्ठिरस्य यक्षरूपधारिणाधर्मात्सोदरानादरेण नकुलजीविंतवरणम्। त द्विदामाचारश्चैवधर्ममूलम् । आचारोव्याख्यातः । साधूनांपरमधार्मिकाणामात्मनस्तुष्टिर्मनसोरुचिःसाचधर्ममूलंप्रमाणा न्तरागोचरत्वेन धर्मत्वंनति सर्वार्यतेष्वर्थेषु योऽर्थोधर्मत्वेन साधूनांमनसे रोचते सधर्मइत्यर्थः ॥ ६ ॥

(६) रामचन्द्रः। अखिलोवेदो धर्मस्यप्रमाणम् । च पुनः । तद्विदांधर्मविदांस्मृतिशीले स्मृतिश्च शीलंच स्मृतिशीले धर्मस्यमूले भवतः शुचौ तु चरिते शीलमित्यमरः। आचारः सदाचारः साधुतुष्टिरेव साधुतुष्टिकर्ता च पुनः आत्मनः रस्य तुष्टिकर्ता ॥ ६ ॥

यःकश्चित्कस्य चिद्धर्मोमनुना परिकीर्तितः ॥ ससर्वोऽभिहितोवेदे सर्वज्ञानमयोहिसः ॥ ७ ॥

(१) मेधातिथिः । यदुक्तंवेदवित्सम्बन्धेन स्मृतेः प्रामाण्यंतदनेन प्रकटयति । यः कश्चिद्धर्मोवर्णधर्मआश्रमधर्मः संस्कारधर्मः सामान्यरूपोविशेषरूपश्च कस्यचिद्ब्राह्मणादेर्वर्णस्य मनुनापरिकीर्तितः ससर्वोपिवेदेऽभिहितः प्र तिपादितोयथाचैतत्तथा पूर्वश्लोकउक्तम्। सर्वज्ञानमयोहि सः सर्वेषांज्ञानानामदृष्टविषयाणांहेतुर्निमित्तवेदः सर्वज्ञानैर्नि र्मितइवेतिज्ञाने तद्विकारत्वमध्यारोप्य मयट्कृतः। योहि यद्विकारः सतन्मयस्तत्स्वभावइत्युच्यते। वेदश्च ज्ञानहेतुत्वात्तन्म यइति । यत्कार्यंदर्शने कारणंकार्यतत्स्वभावमिति । अथवा सर्वज्ञानाद्धेतोरागतोहेतुमनुष्येभ्यइति मयट्क्रियते ॥ ७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। यःकश्चिदिति । यःकश्चिदिदानीमनुपलभ्यमान मूलत्वात् वेदोपि कस्यचित्संकीर्ण स्यापि सर्वेषां वेदानांमतज्ञानं तन्मयोहि सइत्यनुधापयेपितस्य सवेदः प्रत्यक्षएवेत्यर्थः ॥ ७ ॥

(३) कुल्लूकः । वेदादन्येषांवेदमूलत्वेन प्रामाण्येऽभिहितेऽपिमनुस्मृतेः सर्वोत्कर्षज्ञापनायविशेषेण वेदमूलतामाह यःकश्चिदिति । यःकश्चित्कस्यचिद्ब्राह्मणादेर्मनुना धर्मउक्तः ससर्वोवेदे प्रतिपादितः। यस्मात्सर्वज्ञोऽसौमनुः। सर्वज्ञतया श्री सन्नविप्रकीर्णपठ्यमानवेदार्थंसम्यग्ज्ञात्वा लोकहितायोपनिबद्धवान् । गोविन्दराजस्तु सर्वज्ञानमयइत्यस्य सर्वज्ञाना रम्भइव वेदइति वेदविशेषणनामाह ॥ ७ ॥

(४) राघवानन्दः । सर्वासांस्मृतीनांवेदमूलत्वेपि मनुस्मृतेरतिशयमाह यइति। कस्य चित्पुंसःसवेदःसर्वज्ञा नमयः सर्वेषांज्ञानानामदृष्टविषयाणांहेतुतया निर्मित सर्वविषयज्ञानवतोभगवतःपूर्वपूर्वसर्गसदृशतया कार्यत्वेपि सर्वांशप्रका शकत्वात् ॥ ७ ॥

(५) नन्दनः । पूर्वपूर्वश्लोकैः वेदविदांस्मृतिः प्रमाणमित्युक्तम् वेदवित्तमत्वान्मनुनाप्रणीतंशास्त्रंस्मृत्य न्तरेभ्यः प्रमाणमित्यभिप्रायेणाह यःकश्चिदिति । सर्वज्ञानमयः सर्ववेदार्थज्ञानमयः ॥ ७ ॥

'(६) रामचन्द्रः । यः कश्चिद्धर्मः कस्यचिद्विप्रादेः धर्मः मनुना परिकीर्तितः सः सर्वः धर्मः वेदेअभिहितः उक्त सवेदः सर्वज्ञानमयः सर्वंजानातीत्यर्थः । यद्वा समनुः सर्वज्ञानमयः ॥ ७ ॥

सर्वंतु समवेक्ष्येदंनिखिलंज्ञानचक्षुषा ॥ श्रुतिप्रामाण्यतोविद्वान्स्वधर्मे निविशेत वै ॥ ८ ॥

(१) मेधातिथिः । सर्वज्ञेयकृतकाकृतकशास्त्रगोचरप्रत्यक्षादिगोचरसमवेक्ष्यैतज्ज्ञानचक्षुषा तर्कव्याकरणनिरुक्तमीमांसादिविद्यास्थानश्रवणचिन्तनात्मकेन चक्षुरिव चक्षुः शास्त्राभ्यासोज्ञानस्य कारणत्वसामान्यात् । यथा चक्षुषा रूपज्ञायते एवंशास्त्रेण धर्मइति सामान्यसमवेक्ष्य सम्यग्विचारपूर्वकनिरूप्य श्रुतिप्रमाणतोवेदप्रामाण्येन धर्मे निविशेतधर्ममनुतिष्ठेत् । सर्वेषु हि शास्त्रेषु सम्यग्ज्ञातेषुवेदप्रामाण्यमेवावतिष्ठते नाज्ञातेषु । तथाहि तानि शास्त्राणि निपुणत्वेन चिन्तयन्ति नतेषांप्रामाण्ये सम्यग्युक्तिरस्ति वेदे त्वस्तीति निश्चिनोति । सर्वग्रहणंज्ञेयविशेषणम् । निखिलशब्दश्च समवेक्ष्येतिक्रियाविशेषणम् । निखिलंसमवेक्ष्य निःशेषेणपूर्वपक्षेण शास्त्रान्तराणांप्रामाण्ये वेदस्य वा प्रामाण्येयावन्त्य'काश्चन युक्तयः प्रतिभासन्ते ताः सर्वाः प्रदर्श्य सिद्धान्तसिद्धैर्हेतुभिर्यथालक्षणलक्षितैर्निराकृत्य स्वपक्षसाधने चोपन्यस्तेवेदप्रामाण्यमवतिष्ठतइति निखिलशब्देन प्रदर्श्यते । तेन तौनिखिलसर्वशब्दौ पर्यायावपि भिन्नविषयत्वान्नपुनरुक्तौ । स्वग्रहणमनुवादः । योह्यन्यस्य धर्मः सोऽन्यस्याधर्मएव ॥ ८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । सर्वंत्विति । सम्यगवेक्ष्यालोच्य इदमानवशास्त्रएतच्छास्त्रोक्तेन ज्ञानरूपचक्षुषाऽनुपलभ्यमानवेदमूलेषुकर्मसु उपलभ्यमानतन्मूलेनच श्रुतेरपि प्रामाण्यत' प्रमाणत्वेन सिद्धेः तदुक्ते स्वधर्मे स्वसपाद्येधर्मे निविशेत नितान्तमन्तर्भवेत् । वैप्रसिद्धौ ॥ ८ ॥

(३) कुल्लूकः । सर्वंत्विति । सर्वशास्त्रजातवेदार्थावगमोचितज्ञानंमीमांसाव्याकरणादिकंज्ञानमेव चक्षुस्तेन निखिलतद्विशेषेण पर्यालोच्य वेदप्रामाण्येनानुष्ठेयमवगम्य स्वधर्मेऽवतिष्ठेत ॥ ८ ॥

(४) राघवानन्दः । तत किंतत्राह सर्वमिति । ज्ञानचक्षुषा ज्ञायते ऽनेनेति ज्ञानंगुरु सएव चक्षुस्तेनोपदिष्टमवेक्ष्य शब्दतोर्थतश्चाधीत्येत्यर्थः । इदमनुशास्त्रंश्रुतिप्रामाण्यत श्रुतिलिङ्गवाक्यप्रकरणस्थानसमाख्याभिर्गृहीततात्पर्यार्थः । विद्वान् स्वधर्मेअनुष्ठेये कर्तव्याकर्तव्येति विशेषत प्रवर्तेत ॥ ८ ॥

(५) नन्दनः । शीलादिभ्य श्रुतिस्मृतीबलीयस्यावित्यभिप्रायेणाह सर्वमिति । इदंश्रुत्यादिप्रमाणजातम् । निखिलंनिरवशेषम् । ज्ञानचक्षुषा बुद्ध्या । श्रुतिप्रामाण्यतः श्रुतिशब्द स्मृतेरप्युपलक्षणार्थंउत्तरश्लोकानुगुण्याच्छ्रुतिसमत्वाभ्युपगमाच्च ॥ ८ ॥

(६) रामचन्द्रः । इमंनिखिलसर्वधर्मविप्रादीनांधर्मज्ञानचक्षुषाअवेक्ष्य विचार्य विद्वान्श्रुतिप्रामाण्यात्वै निश्चयेन् निविशेतस्वधर्मे प्रविष्टोभवेत् ॥ ८ ॥

श्रुतिस्मृत्युदितंधर्ममनुतिष्ठन्हि मानवः ॥ इह कीर्तिमवाप्नोति प्रेत्य चानुत्तमंसुखम् ॥ ९ ॥

(१) मेधातिथिः । योनास्तिकतया वैदिकानि निष्फलानि कर्माणीति व्यामुह्य नतदनुष्ठाने प्रवर्तते तस्य प्रवृत्त्यर्थमुत्कृष्टंवेष्टफलप्रदर्शनकरोति । तिष्ठतु तावदन्यत्फलश्रुतौ स्मृतिषु च यदुदितमुक्तधर्माख्यकर्मतदनुतिष्ठन्निहासिल्लोके यावज्जीवति तावत्कीर्तिप्रशस्यतापूज्यतासौभाग्यलभते न्याय्ये पथि स्थितोमहापुण्योयमिति सर्वेण पूज्यतेप्रियश्च सर्वस्यभवति । प्रेत्य देहान्तरे यस्मादन्यदुत्तमनास्ति तत्सुखप्राप्नोति प्रायेण स्वर्गकामस्याधिकारी । निरतिशया च प्रीतिः

स्वर्गस्ततउच्यते अनुत्तममिति । तस्मान्नास्ति कस्यापि दृष्टफलार्थिनोऽत्रैव प्रवृत्तिः प्रयुक्तेत्येवंपरमेतत् ॥ ९ ॥

(२) **सर्वज्ञनारायणः** । अत्रफलमाह श्रुतीति । श्रुतिस्तत्कालोपलभ्या अनुत्तमसुखस्वर्गाख्यंमोक्षाख्यंवै । अत्र चशीलादीनांमनुक्तिरपकृष्टत्वकथनार्थंम् अतएव वक्ष्यमाणस्य श्रुतिस्मृत्यमीमांस्यत्वस्य शीलादावपि प्रसङ्गनिवारयितु श्रुतिस्मृतिपदार्थौ व्याकर्तव्यौ ॥ ९ ॥

(३) **कुल्लूकः** । श्रुतिस्मृत्युदितमिति । श्रुतिस्मृत्युदितधर्ममनुतिष्ठन्मानवइह लोके धार्मिकत्वेनानुपङ्क्तिकांकीर्तिपर लोके च धर्मफलमुत्कृष्टस्वर्गापवर्गादिसुखरूपमाप्नोति । अनेन वास्तवगुणकथने श्रुतिस्मृत्युदितंधर्ममनुतिष्ठेदितिविधिः कल्प्यते ॥ ९ ॥

(४) **राघवानन्दः** । किंच श्रुतीति । अनुत्तमंनास्त्युत्तमंयस्मात् । मानवःमनुष्याधिकारकंशास्त्रमिति न्यायात् ॥ ९ ॥

(५) **नन्दनः** । श्रुतिस्मृत्योस्तुल्यकक्षतांविशदयति श्रुतीति ॥ ९ ॥

(६) **रामचन्द्रः** । श्रुतिस्मृत्युदितश्रुतिस्मृतिभ्यांयत्उदितंउक्तंधर्मंमानवः अनुतिष्ठन्इहलोके प्रेत्य परलोके कीर्तिं सुखमवाप्नोति ॥ ९ ॥

श्रुतिस्तु वेदोविज्ञेयोधर्मशास्त्रंतु.वै स्मृतिः॥ ते सर्वार्थेष्वमीमांस्ये ताभ्यांधर्मोहि निर्बभौ ॥ १० ॥

(१) **मेधातिथिः** । किमिदंशब्दार्थसम्बन्ध स्मरणमभिधानकोशशास्त्रंमात्मभूः परमेष्ठीत्यादिवन्नधर्मशास्त्रयेनेदमुच्यते श्रुतिस्तु वेदोविज्ञेयोधर्मशास्त्रंतुवै स्मृतिरिति उच्यते । इहसदाचारोन श्रुतिर्नस्मृतिर्निबन्धाभावान्निबद्धाक्षराहिस्मृतयः प्रसिद्धाःतस्तस्यस्मृतित्वमुपपादयति । यत्कार्यधर्मप्राप्त्यर्थंतद्धर्मशास्त्रंयत्र धर्मःशिष्यते कर्तव्यतया प्रतीयते सा स्मृतिः।निबंन्धाविभावप्रयोजक शिष्टसमाचारादपि धर्मस्य कर्तव्यतावगतिःसोऽपि स्मृतिरिव । ततश्च यत्र कस्मैचित्कार्याय स्मृतेरुपादानंतत्र सदाचारोपि ग्रहीतव्यः । धर्मशास्त्रंचेत्स्मृतिर्वेदोऽपि सर्वमुख्यधर्मशासनमिति तस्यापि स्मृतित्वप्रसङ्गस्तन्निवृत्त्यर्थमाह श्रुतिस्तु वेदोविज्ञेयः । यत्रश्रूयते धर्मानुशासनंशब्द. साश्रुति । यत्र च स्मर्यते सा स्मृतिः तच्च समाचारे प्यस्तीत्यत सोऽपि स्मृतिरिव । नहि तत्राप्यस्मृतवैदिके शब्दे प्रामाण्यमथवा श्रुतिग्रहणंस्मृतेर्वेदतुल्यत्वार्थंकिंपुन.श्रुतिस्मृत्योः समानकार्यत्वसमाचारेप्यन्येन प्राप्यते । उच्यते । ते सर्वार्थेष्वमीमांस्ये ते श्रुतिस्मृती सर्वेष्वर्थेष्वत्यन्तासंभाव्येष्वपि दृष्टविपर्यैः प्रमाणैर्यथा तथादेवहिंसालक्षणात्पदार्थात्कचिदभ्युदयः क्वचित्प्रत्यवाय. सुरापानान्नरकः सोमपानात्पापशुद्धिरित्यादौ पक्षप्रतिपक्षगमनेन विचारोन कर्तव्य । आशङ्कापक्षान्तरसंभावनमीमांसनम् । यथाहिंसा चेत्पापहेतु स्वरूपाविशेषाद्वैदिक्यपि तथा भवितुमर्हति । अथवैदिक्यभ्युदयहेतुर्लौकिक्यपि तथा स्यात् । तद्रूपसमानत्वाद्यस्ययद्रूपंवेदादवगततस्य तद्विपरीतरूपंमत्यनमसत्तर्काश्रयैरसम्यग्घेतुभिर्यद्विचारणतत्सिद्धान्ताभिनिवेशः सइह प्रतिषिध्यते । न पुनरयमर्थोवेदस्यायः पूर्वपक्षउत्तरोयः सिद्धान्तइत्येषामीमांसानिषिध्यते । यतोवक्ष्यति यस्तर्केणानुसधत्ते सधर्मंवेद नेतरइति । किंपुनरयमदृष्टार्थमीमांसनप्रतिषेधः नेत्याह । ताभ्यांधर्मोहि निर्बभावनेनतार्किकप्रमाणानांवेदार्थंविपरीतसाधनानामाभासतामाह । ईदृशाहितेषांहेतवोवैदिकी हिंसा पापहेतुः हिंसात्वाल्लौकिकहिंसावत् । तत्र हिंसायां पापहेतुत्वंन कुतश्चिदन्यतः प्रमाणादन्यत्रागमम । एवंचेन्नास्तिहिंसायाः पापसाधन सिद्धोहेतुः यावदागमः प्रामाण्येन नाभ्युपगतः । अभ्युपगतेचागमप्रामाण्ये तद्विरुद्धे हेतुर्न प्रवर्ततेअप्रामाण्यापत्तेरागमस्य । ततश्चेतरेतरव्यापारः पूर्वंप्रामाण्येनं परिग्रहः पश्चादप्रामाण्यमिति । सोऽयं स्ववचनविरुद्धः पक्षोनैनं तार्किका अनुमन्यन्ते प्रमप्रमाणाभ्युपेतेनागमविरुद्धश्च । अथोच्यतेनैवागम प्रमाणक

र्थंतद्विरोधोद्भावनंदूषणम् । अनृतव्याघातपुनरुक्तदोषेभ्यः । कारीर्यादिकर्मणांतत्समनन्तरंफलार्थितयाऽनुष्ठीयमानानां नि-
यमतोऽनुष्ठानसमनन्तरंफलंप्राप्तिः । कालान्तरेभविष्यतीतिचेदुक्तमत्र कृता शरदि कारीरी मृशंशुष्यन्तु शालिषु । वर्षन्ते
जायते वृष्टिस्तस्यादौनभवेत्फलमिति । यान्यप्यन्यत्र भाविफलानि ज्योतिष्टोमादीनि तत्रापि निरन्वयविनाशात्कर्मणो-
वर्षशते फलंभविष्यतीति निःसदिग्धवैतानिकव्यवहारोपममेतत् । तस्मादनृतम् । व्याघातःउदिते होतव्यमनुदिते जुव्हतो दो-
षः। प्रातःप्रातरनृततेवदन्तिपुरोदयाज्जुव्हति येऽग्निहोत्रम् । तथाऽनुदिते होतव्यंयथातिथये प्रद्रुतायदद्यात्तादृगेतद्यज्जुहु या-
दित्येकत्रोदितहोमोविधीयतेऽनुदितहोमनिन्दया । तदेवविपरीतमन्यत् । तत्रैकः पक्षआश्रीयतामित्यनध्यवसायः यदि-
वाग्निहोत्राद्येकस्यां शाखायांविद्यते तदेवशाखान्तरेपि । सर्वशाखाप्रत्ययमेकंकर्मेत्यभ्युपगमः । ततश्च पुनरुक्तंतत्रानृतमेव
तत्रभवतीत्येतेनैव पादेन प्रतिपाद्यते । यतोवेदाद्धर्मएव कर्तव्यतोमात्रयागादिविषयनिर्बंभौ विभाति गम्यते । न पुनः
कालविशेषः फलस्योत्पत्तावधिकारवाक्येषु कालविशेषाश्रवणाद्विधितोहि फलंभवतीत्येतावद्गम्यते । कालावच्छेदोन विधि।
धात्वर्थसम्बन्धिनोहि कालविभागाभूतभविष्यद्वर्तमानाः। नचैतद्धात्वर्थफलंकिन्तुवैधम् । धात्वर्थफलंहि तदानीमेवनिर्वर्तते।
देव तोद्देशेनद्रव्यत्यागः हविर्विकारादि यदिकश्चित्कस्यचिदाज्ञाकारोभवति तेन प्रेष्यते गच्छ याहि ग्राममिति सआज्ञा-
संपादने प्रवृत्तः कदाचित्प्रारम्भएव वेतनफललभते कदाचिन्मध्ये कदाचित्कृतएवाज्ञाविषये समनन्तरमन्येद्युर्वाकाला-
न्तरेऽथवा एवमेतच्छास्त्रफलमनियतकालम् । दिव्यवृष्ट्यादेस्तु लाभाल्येन प्रसक्तिमात्रंगम्यते । ननुतदहरेवोत्पत्तिः प्रतिम-
बन्धकानि च यथा फलस्यैवंविधस्य लोके भवन्ति तथा वेदेपि पुराकृतंदुष्कृतादि । तथा च वेदएवैतद्दर्शयति यदि न
वर्षेत्तथैव वसेदिति । सर्वस्वादौतु विवदन्ते नैतत्क्रतुफलम् । अङ्गमेतत्स्मरणम् । क्रतुफलयः कामयेतानामयः स्वर्गलोक-
मियामिति । यच्चोक्तंहिंसायांलोकवेदयोर्न विशेषइति तत्र शास्त्रावगम्योहि तस्याऽयत्नभावोन प्रत्यक्षादिगोचरस्तत-
च भेदः । रागलक्षणा लौकिकीहिंसा विधिलक्षणाऽलौकिकी हिंसा विधिलक्षणा त्वग्नीषोमीयस्येति महान्भेदः । तस्मान्न
किंचिद्वेदेऽनृतम् व्याघातंपरस्तात्परिहरिष्यतिश्लोकेनैव ॥ १० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । श्रुतिस्त्विति । तुशब्देन शीलादिशब्दव्यवच्छेदः । वेदइति प्रसिद्धतामाह । धर्मशास्त्रप्र-
धान्येन यत्रानुशासनीयं तद्धर्मशास्त्रम् । अमीमांस्ये तद्विरुद्धतर्कविचारादिभिर्न बाधनीये शीलादिकंतद्विरोधे बाध्यमेवे-
त्यर्थः । निर्बभौ प्रकाशितः ॥ १० ॥

(३) कुल्लूकः । श्रुतिस्त्विति । लोकप्रसिद्धसंज्ञासंज्ञिसम्बन्धप्रत्युदासेः यं श्रुतिस्मृत्योः प्रतिकूलतर्केणामीमांस्यत्वविधि-
धानार्थंस्मृतेः श्रुतितुल्यत्वबोधनेनाचारादिभ्योबलवत्त्वप्रतिपादनार्थंच । तेन स्मृतिविरुद्धाचारोहेयइत्यस्य फलम् । श्रुति-
र्वेदःमन्वादिशास्त्रंस्मृतिः । तेउभेप्रतिकूलतर्केर्न विचारयितव्ये यतस्ताभ्यांनिःशेषेण धर्मोनिर्बभौ प्रकाशतांगतः ॥ १० ॥

(४) राघवानन्दः । श्रुतिस्मृत्युदितमित्युक्तंतत्र का श्रुतिः का च स्मृतिरित्याकाङ्क्षायामाह श्रुतिस्त्विति ।
धर्मशास्त्रंधर्मप्रतिपादकमन्वादि तस्य च कर्तृविशेषात्प्रामाण्यम् । तदाह याज्ञवल्क्यः कर्तारोधर्मशास्त्राणांमनुर्विष्णुर्य-
मोऽङ्गिराः । वसिष्ठदक्षसंवर्तशातातपपराशराः । आपस्तम्बोशनोव्यासाःकात्यायनबृहस्पती । गौतम शङ्खलिखितौ
हारीतोत्रिरहंतथेति । श्रुतिस्मृती सर्वार्थेषु ज्ञातव्येषुअमीमांस्ये प्रतिकूलतर्केण न विचारयितव्येइति कुल्लूकः तन्न ।
सर्वार्थेषु मीमांस्येएवइतिपाठः । तथा च सर्वार्थेषु ज्ञातव्येषु मीमांस्ये एव धर्मस्यातीव सूक्ष्मत्वात् । यस्तर्केणानुसंधत्ते-

सधर्मवेदनेतरइति । त्रयंसुविदितंज्ञेयंकार्यसिद्धिमभीप्सतेति । त्रयंमत्यक्षानुमानशब्दाः । मीमांसा हि पूजितविचारवचनेः थातोधर्मजिज्ञासेत्यादि । तत्र जातंतया सुत्यादिपदैकेनिर्णेतव्येऐन्द्र्यागार्हपत्यमुपतिष्ठते अस्याःश्रुतेरमिपरतावत ॥ १० ॥

(५) नन्दनः । श्रुतिस्मृत्योस्तुल्यकक्ष्यतामेव प्रकान्तरेणाहश्रुतिस्त्विति ॥ १० ॥

(६) रामचन्द्रः श्रुतिः वेदः स्मृतिर्धर्मशास्त्रते श्रुतिस्मृती सर्वार्थेषु सर्वकार्येषु अमीमांस्येअविचार्ये । मानविचारणे इत्यस्य धातोरूपम् । ताभ्यांश्रुतिस्मृतिभ्यांधर्मः निर्बभौ नितरांबभौ ॥ १० ॥

योऽवमन्येत ते मूले हेतुशास्त्राश्रयाद्द्विजः ॥ ससाधुभिर्बहिष्कार्योनास्तिकोवेदनिन्दकः ॥ ११ ॥

(१) मेधातिथिः । असत्यप्रामाण्यहेतोर्वेदस्य योद्विजोहेतुशास्त्राश्रयाद्धेतुशास्त्रंनास्तिक तर्कशास्त्रंबौद्धचार्वाकादि शास्त्र यत्र वेदोऽधर्मायेति पुनः पुनरुद्घुष्यते तादृशंतर्कमाश्रित्य योऽवज्ञांकुर्याच्छ्रुतौ स्मृतौ च केनचिदकार्यमिति षत्र्यंतमेवकार्यौः प्रतिषिद्धंवेदेनेति तमनादृत्य चिकीर्षत्किनाम वेदे यदि वेदे स्मृतिषु वा प्रतिषिद्धकितयोः सम्यक्प्रामाण्यमस्तीति कथयेन्मनसा वाविचिन्तयेत्तर्कशास्त्रेषु निबद्धादरोयदि दृश्येत ससाधुभिः शिष्यैर्बहिःकार्यस्तत्सकार्येभ्यो याजनाध्यापनातिथिसत्कारादिभ्यः । क्रियाविशेषस्यानिर्देशाद्विद्वद्धर्मेभ्यइति गम्यते यतोऽविद्वान्सम्यगसंस्कृतान् तार्किकगन्धितमेवव्यवहरति आसु च क्रियासु विद्वानधिक्रियते । अतएव पूर्वश्लोके विचारईदृशः प्रतिषिध्यते यतस्तदवज्ञानपरतया क्रियते । ननु यतस्तदर्थविशेषजिज्ञासयैवमर्थमेवहेतुमाह नास्तिकोवेदनिन्दकः । अतश्च पूर्वपक्षे योवेदस्याप्रामाण्यंब्रूयान्नासौ नास्तिकःस्यात् ।सिद्धान्ततदार्ढ्यार्थमेवपूर्वपक्षे हेतुकथनवेदनिन्दकइति । स्मृतिग्रहणं नकृतंतुल्यत्वे नोभयोः प्रकृतत्वादन्यतरनिर्देशेनैव सिद्धमुभयस्यापि ग्रहणमित्यभिप्रायः ॥ ११ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । यइति । तथा च शीलादिभिस्तदपवादेधर्मव्यवस्थैव न स्यात् अतस्तदुभयंन विचार्यम् । हेतुशास्त्रंश्रुतिविरोधितर्कशासनम् । बहिष्कार्यःसाधुभावात् । सहि नास्तिकोनास्ति परलोक इत्येवंच वर्तते । वेदानांचनिन्दकोभवति । अतोबहिष्कार्यइत्यर्थः ॥ ११ ॥

(३) कुल्लूकः । योवमन्येतेति । यःपुनस्ते द्वे श्रुतिस्मृती द्विजोऽवमन्येत सशिष्टैर्द्विजानुष्ठेयाध्ययनादिकर्मणोनिःसार्यः । पूर्वश्लोके सामान्येनामीमांस्येइति मीमांसानिषेधाद्मनुकूलमीमांसापि न प्रवर्तनीयेति भ्रमोमाभूदिति विशेषयति हेतुशास्त्राश्रयात् वेदवाक्यमप्रमाणवाक्यत्वाद्विप्रलम्भकवाक्यवदित्यादिप्रतिकूलतर्कावष्टम्भेन चार्वाकादिनास्तिकइव । नास्तिकोयतोवेदनिन्दकः ॥ ११ ॥

(४) राघवानन्दः । अतएवाह यइति । अवमन्येतअप्रमाणोयंवेद स्वर्गकामोयजेतेत्यादेर्भुञ्जानस्तृप्यतीतिवत्कार्यकारणादृष्टे ग्रावाणःश्रुणुतेत्यादेरर्थव्यभिचाराच्चेत्यादिरेतुशास्त्रम् । वेदनिन्दकत्वेन पतितत्वात्सर्वधर्मानधिकारित्वमाह बहिष्कार्यइति ॥ ११ ॥

(५) नन्दनः । तेश्रुतिस्मृती । वेदस्मृतिनिन्दकइत्येव वक्तव्ये वेदनिन्दक इत्युक्तंस्मृतेरपितन्मूलत्वाद्वेदत्वाभ्युपगमेनेनोक्तम् ॥ ११ ॥

(६) रामचन्द्रः । यः पुरुषः तेउभे श्रुतिस्मृतीहेतुशास्त्राश्रयात्हेतुः तर्कविद्या पाखण्डशास्त्राश्रयात् अवमन्येतस साधुभिर्बहिष्कार्यः वेदनिन्दकत्वात् ॥ ११ ॥

---

(११) योऽवमन्येत तेमूले= योऽवमन्येत तेतूभे । (अ, घ, ज, झ, ट, ठ, ड, ढ, न, ब, भ, य, स, मेधा०)

वेदःस्मृतिःसदाचारःस्वस्य च प्रियमात्मनः ॥ एतच्चतुर्विधंप्राहुःसाक्षाद्धर्मस्य लक्षणम् ॥ १२ ॥

(१) मेधातिथिः । यस्त्वेतमर्थमविदित्वा वेदशब्दस्य विवक्षितार्थत्वमेव मत्वा स्मृतिनिन्दकस्य न बहिष्कारोनेन-वेदनिन्दकस्यैव विहितइतिप्रतिपद्येत तंप्रत्याह नात्र कश्चिद्विशेषः वेदनिन्दाप्रतिषेधेन स्मृतिसदाचारात्मतुष्टीनामपि नि-न्दकस्य बहिष्कारोनेन विहितस्तेषामपि वेदमूलधर्माभिधानमतः स्मृत्यादिनिन्दकोवेदनिन्दकएव । ननु श्लोकद्वयेननार्थः । एवंवक्तव्यं । श्रुत्यादीनात्मतुस्यन्तान्हेतुशास्त्राश्रयाद्द्विजः । योनिन्देत्सबहिष्कार्यः साधुभिर्नास्तिकत्वतः । उच्यते । ना-चार्याग्रन्थगौरवंमन्यन्ते । बुद्धिगौरवंयत्नेन परिहरन्ति तस्मिन्ह्निसत्यसम्यगवबोधोधर्मस्य सच पुरुषार्थंनिहन्ति । भेदनि-र्देशेपि हि चोदयेयुर्वेदग्रहणमेवकर्तव्यं सर्वस्य धर्मस्य वैदिकत्वात्तस्माद्विस्पष्टार्थभेदेनोभयनिर्देशः । संक्षिप्तरुचीनांपूर्वश्लो-कोऽन्येषांश्लोकद्वयम् । स्वस्य च प्रियमात्मनइत्यनेन प्रागुक्ताऽऽत्मतुष्टिरेवोक्ता । स्वग्रहणवृत्तपूरणार्थम् । एतत्साक्षाद्धर्मस्य ल-क्षणनिमित्त ज्ञापकं न पुनः प्रत्यक्षम् यथा नैरुक्तसाक्षात्कृतधर्माणइति । विधाशब्दःप्रकारवचनः । एकमेव धर्मेप्रमाणवेदाख्य तस्यत्वेते भेदाः स्मृत्यादयः । अन्ये रूपसंहारार्थमिमंश्लोकंव्याचक्षते । समाप्तधर्मलक्षणप्रकरणमिति पुनः पाठः समाप्तिसू-चयति यथा द्विरभ्यासोवेदाद्वे पुसस्थाजपेनोपतिष्ठन्तउपतिष्ठन्तइति । तथा च पिण्डीकृतइव प्रागुक्तोऽर्थोत्वदिवर्तते । यथा नैयायिकाअनित्यः शब्दइतिप्रतिज्ञाय साधनोपन्यासंकृत्वा निगमयन्ति तस्मादनित्यः शब्दइति । प्रायेण चैषा ग्रन्थका-राणांरीतिः । तथा महाभाष्यकारोऽपि क्वचित्सूत्रंवार्तिकंवा पठित्वा व्याख्याय पुनः पठति ॥१२॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । वेदस्मृत्योरेवात्र पुनःपुनरभिधानात् शीलादीनांव्यवच्छेदोमाभूदितिप्रागुक्तानि मूलानि संक्षिप्य दर्शयति वेदइति । सदाचारपदंबहूनां साधूनामपि प्रतिपत्तिविप्लुतयतामात्रकृतानुष्ठानपरम् । तेन शीलग्रहः स्वस्य स्वीयस्यात्मनःमनसःप्रियसाक्षात् साक्षादिव साक्षात्कारइवेत्यर्थः आचारादात्मप्रीतिरपि प्रमाणमेव धर्मे किन्तु तयोः ना-त्यन्तंश्रुतिस्मृतिवन्निःशङ्कप्रवृत्तिहेतुतेति च तात्पर्यसंक्षेपः ॥ १२ ॥

(३) कुल्लूकः । इदानींशीलस्याचारएवान्तर्भावसंभवाद्वेदमूलताएव तत्त्वं न स्मृतिशीलादिप्रकारनियमइति दर्शयितुं चतुर्धा धर्मप्रमाणमाह वेदइति । वेदोधर्मप्रमाणंक्वचित्प्रत्यक्षः क्वचित्स्मृत्यानुमित इत्येवतात्पर्यं नतु प्रमाणपरिगणने । अत-एव श्रुतिस्मृत्युदितंधर्ममित्यत्र द्वयमेवाभिहितवान् । सदाचारः शिष्टाचारः । स्वस्य चात्मनः प्रियमात्मतुष्टिः ॥ १२ ॥

(४) राघवानन्दः । वेदोखिलइत्यत्रोक्तमनुवदंस्तत्राप्येषांप्रमितिमाह वेदइति । वेदस्यत्र पाठक्रम स्मृते-र्वेदोमूलमिति सूचनार्थः । स्मृतिपूर्वकत्वाद्यन्तरितआचारः । आचारेप्वनुष्ठानंप्रत्यक्षम् । कर्तव्यताधीस्तु स्मृतिमूलैव । लो-भाद्यसत्त्वे स्वस्य वेदार्थानुष्ठातुः प्रियंरागाद्यनुपहिततदपि धर्मे प्रमाणमित्यन्वयः । समाप्तिंद्योतयति प्राहुरिति । लक्षण-प्र-मानम् ॥ १२ ॥

(५) नन्दनः । धर्मप्रमाणान्युपसहरतिवेदइति । सदाचारशब्देनात्र शीलस्यापि परिग्रहः । लक्ष्यतेनेनेतिल-क्षणंप्रमाणम् ॥ १२ ॥

(६) रामचन्द्रः । वेदः वेदोक्तधर्मः स्मृतिः स्मृत्युक्तधर्मः सदाचारः सतामाचारः आत्मनः स्वस्य यत्प्रियं-तद्यथा स्वकीयस्य बन्धोः आत्मनश्च प्रिययत् । चकारः समुच्चये । आत्मनः प्रियं परदाराभिमर्शनमिप्रियंभवेत्चेत्तन्न-बन्धूनांतत्प्रियंन तस्मात्स्वस्यआत्मनः प्रियएतच्चतुर्विधधर्मप्राहुः ॥ १२ ॥

अर्थकामेष्वसक्तानांधर्मज्ञानंविधीयते ॥ धर्मंजिज्ञासमानानांप्रमाणंपरमंश्रुतिः॥ १३ ॥

(१) मेधातिथिः । गोभूमिहिरण्यादिधनमर्थः । तत्रसक्ति स्तात्पर्येण तदर्जनरक्षणार्थंकृषिसेवादिव्यापारकरणम् । कामः स्त्रीसंभोगः तत्रसक्तिर्नित्यतदासेवनं तदङ्गानांचगीतवादित्रादीनाम् । तद्वर्जितानांपुरुषाणांधर्मज्ञानंधर्मावबोधोविधीयते विशेषेणधीयते व्यवस्थितंभवति । धाआधारइत्यस्यैतद्रूपम् । किमर्थंपुनस्तत्र सक्तानांनभवति धर्मज्ञानंयावता तेपि यथा लक्षणंतदविरोधिष्ववसरे भोजनादावितिहासश्रवणादन्योपदेशात्समाचाराद्वा शक्नुवन्तिज्ञातुमित्यतआह धर्मंजिज्ञासमानानामिति । मुख्यप्रमाणं धर्मेवेदः सचतैर्नशक्योज्ञातुम् । अत्यन्त दुर्विज्ञानोह्यसौ निगमनिरुक्तव्याकरणतर्कपुराणमीमांसाशास्त्रश्रवणमपेक्षते स्वार्थबोधे । न चेयान्ग्रन्थराशिः सर्वव्यापारपरित्यागेन विनाशक्यआसादयितुम् । समाचारेतिहासादेः कतिपयेधर्माअवगम्यन्ते । न वेदादिवत्समस्ताग्नयुक्तोज्योतिष्टोमादिप्रयोगः । अतउक्तप्रमाणंपरमंश्रुतिः । नतुसमाचारादेःप्रामाण्यापकर्षः तदुक्तं योऽहेरिव धनाद्भीतोमिष्टान्नाच्च विषादिव । राक्षसीभ्यइव स्त्रीभ्यःस विद्यामधिगच्छति । अपरेत्वर्थंकामदृष्टफलैषिणउच्यन्ते । तत्र सक्तानांपूजाख्यात्यादिकामानांदृष्टफलार्थितया लोकपङ्क्तिमात्रप्रयोजनानां धर्मज्ञानंधर्मानुष्ठानंविधीयत उपदिश्यते। ज्ञायतेऽस्मिन्निति ज्ञानमनुष्ठानमित्युच्यते । अनुष्ठीयमानोहि धर्मोव्यक्ततरोभवति शास्त्रावगमकातरोऽपिअतोऽनुष्ठानंधर्मज्ञानमुच्यते । अतएतदुक्तंभवति । यद्यपि धर्मानुष्ठानाल्लोकःऽपत्त्यादि दृष्टप्रयोजनमुपलक्ष्यते तथापि न तत्सिद्धिपरतया तत्रप्रवर्तितव्यम् । किंतर्हि शास्त्रेण तच्चोदितमिति कृत्वा तथा च प्रवृत्तौ यदि दृष्टमपिभवति भवतु न विचार्यते । तथा च श्रुतिः स्वाध्यायस्य दृष्टंफलमनुवदति यशोलोकपङ्क्तिरिति । लोकः पच्यमानश्चतुर्भिरेनंभुनक्ति । अर्चयादानेनाजेयतया चावध्यतयेत्यादि । श्लोकश्चात्र भवति ,यथेक्षुहेतोरिह सेचितंपयस्तृणानिवल्लीरपि च प्रसिञ्चति । तथा नरोधर्मपथेन संचरन्यशश्चकामांश्च वसूनि चाश्नुते । ननु च प्रत्ययः स्वभावोऽवगतः सोऽन्योद्देशेनाप्यनुष्ठीयमानो न स्वभावांच्यवते करोत्येव तत्कार्यम् यथा विषमौषधोद्देशेनापि पीतंहन्त्येव । अतोदृष्टार्थतयाप्यनुष्ठीयमानानि कर्माणि शास्त्रीयाण्यदृष्टार्थान्यपि भविष्यन्ति । कोभवतोमत्सरोलोकावर्जनहेतुतया न प्रवर्तितव्यमिति प्रेनाथअतआहधर्मंजिज्ञासमानानां वेदो धर्मे प्रमाणम् । तेन चैतदुक्तं दृष्टफलकामार्थानांनादृष्टंभवति । न केवलमदृष्टंनभवति । यावत्प्रतिषिद्धसेवनादधर्मोऽपि भवति ॥ १३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । तत्रापि श्रुतेः प्राधान्यमाह अर्थेति । धर्मविरोधिनोरर्थकामयोः प्रबन्धेन प्रवृत्तिःसङ्गस्तद्रहितानामेव धर्मज्ञानविधेयम् । तदीयस्यैव धर्मज्ञानस्य प्रवृत्तिपर्यन्तत्वात्तेषांच परमंप्रमाणं श्रुतिरेव । अतः श्रुतिरेकवाक्यतयैव स्मृतेरप्यादरणीयतेत्यर्थः ॥ १३ ॥

(३) कुल्लूकः । अर्थकामेष्विति । अर्थकामेष्वसक्तानामर्थकामलिप्साशून्यानांधर्मोपदेशोऽयम् । येऽत्वर्थकामसमीहयालोकप्रतिपत्त्यर्थंधर्ममनुतिष्ठन्ति न तेषांकर्मफलमित्यर्थः । धर्मंच ज्ञातुमिच्छतांप्रकृष्टंप्रमाणंश्रुतिः । प्रकर्षबोधनेन च श्रुतिस्मृतिविरोधे स्मृत्यर्थोनादरणीयइति भावः । अतएव जाबालः श्रुतिस्मृतिविरोधे तु श्रुतिरेव गरीयसी । अविरोधे सदा कार्यंस्मार्तंवैदिकवत्सता ॥ भविष्यपुराणेऽप्युक्तम् श्रुत्यासह विरोधे तु बाध्यते विषयंविना । जैमिनिरप्याह विरोधे त्वनपेक्षंस्यादसतिह्यनुमानकम् । श्रुतिविरोधे स्मृतिवाक्यमनपेक्ष्यमप्रमाणमनादरणीयमसति विरोधे मूलवेदानुमानमित्यर्थः ॥ १३ ॥

(४) राघवानन्दः । संप्रतिअधिकारिणंविशिनष्टि अर्थकामेष्विति । असक्तानांअलोलुपानांतद्धर्माणां धर्मे अ-
श्वासात्धर्मज्ञानधर्मानुष्ठानविधीयते कर्तव्यतयाउपदिश्यते । परमंप्रमाणं परतत्त्वम् ॥ १३ ॥

(५) नन्दनः । यथा धर्मस्य श्रुत्यादीनध्यवसायमूलत्वथार्थकामेष्वनतिसक्तिरपीत्यभिप्रायेणाहअर्थेति । प्रम
णेषु बलाबलजिज्ञासायामुक्तमुत्तरार्धम् । श्रौतस्मार्तसन्निपाते श्रौतंप्रमाणबलीयइत्यर्थः ॥ १३ ॥

श्रुतिद्वैधंतु यत्र स्यात्तत्र धर्मावुभौ स्मृतौ॥ उभावपि हि तौ धर्मौ सम्यगुक्तौ मनीषिभिः॥१४॥

(१) मेधातिथिः । प्रागुक्तोव्याघातः परिह्रियते । यत्र श्रुत्योर्द्वैधंविरुद्धाभिधानयधर्मोऽयमिति काचिच्छ्रुतिरा
तमेवाधर्ममित्यन्या तत्र उभावपि तौ धर्मावनुष्ठेयौ विकल्पेन । तुल्यबले हि ते श्रुती । तत्रेयप्रमाणमियनेत्यशक्योविवेक
अतएकार्थतुल्यबलविरोधे विकल्पइत्युभावपि तौ धर्मावित्युक्तम् । तत्र समुच्चयः प्राप्नोति । एवमुभौ धर्मौ भवतोऽन्यथ
एकः स्यात् । नेति ब्रूमः । पर्यायेणापि प्रयोगेनोभयशब्दस्य प्रवृत्तिविरोधः न ह्ययसापेक्ष्यद्वयविषयएव । न्याय्यश्च वि
कल्पः । यथाऽग्निहोत्राख्यमेककर्म तस्य कालत्रयमुपदिष्टतत्र कर्मप्रधानकालोगुणः नचैकस्मिन्प्रयोगे कालत्रयसंभवः नच
कालानुरोधेन प्रयोगावृत्तिर्युक्ता नाङ्गानुरोधेन प्रधानमावर्तनीयम् तस्मान्न्याय्योऽयतुल्यबलविरोधे विकल्पइति न प्रच
नाद्भावपि हि तौ धर्मौ । ननु च कोभेदस्तत्र धर्मावित्यस्मादेतस्य न कश्चित् । पूर्वेण स्वमतमुपन्यस्तमुत्तरेणान्यैरपि
मनीषिभिरेतदेवोक्तमिति स्वमतमाचार्यान्तरमतसवादेन द्रढयति ॥ १४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । श्रुतिद्वैधमिति । द्वैधविरुद्धार्थद्वयदर्शकत्व तस्मिन्नव्यवस्था उभौ धर्मौ तत्तच्छाखीय-
परतया विकल्पेनवा । सम्यगित्यव्ययम् । समीचीनौ मनीषिभिरुक्तौ यतइत्यर्थः ॥ १४ ॥

(३) कुल्लूकः । श्रुतिद्वैधमिति । यत्र पुनः श्रुत्योरेव द्वैधपरस्परविरुद्धार्थप्रतिपादनतत्र द्वावपि धर्मौ मनुना स्मृतौ
तुल्यबलतया विकल्पानुष्ठानविधानेन च विरोधाभावः । यस्मान्मन्वादिभ्यःपूर्वतरैरपि विद्वद्भिः सम्यक्समीचीनौ द्वावपि तौ
धर्मावुक्तौ समानन्यायतया स्मृत्योरपि विरोधे विकल्पइति प्रकृतोपयोगस्तुल्यबलत्वाविशेषात् । तदाह गौतमः तुल्य-
बलविरोधेविकल्पः ॥ १४ ॥

(४) राघवानन्दः । प्रातः प्रातरनृतते वदति पुरोदयाज्जुह्वति येऽग्निहोत्रतथाअतिथये प्रद्रुताय बलिंहरन्ति यदुदिते
जुहोतीत्यर्थवादोपेतोदिते जुहोतीत्यनुदिते जुहोतीत्यादिश्रुतिमाश्रित्याह श्रुतिद्वैधमिति । द्वाभ्याम् ॥ १४ ॥

(६) रामचन्द्रः । यत्र श्रौतस्थले श्रुतिद्वैधंभवेतत्र श्रौतस्मार्तयोरुभौ धर्मौ स्मृतौ उभावपि तौ धर्मौ मनीषिभिः
सम्यगुक्तौ ॥ १४ ॥

उदितेऽनुदिते चैव समयाध्युषिते तथा ॥ सर्वथा वर्तते यज्ञइतीयंवैदिकी श्रुतिः ॥ १५ ॥

[श्रुतिंपश्यन्तिमुनयःस्मरन्तितुयथास्मृति ॥ तस्मात्प्रमाणंमुनयः प्रमाणंप्रथितंभुवि ॥ १ ॥

धर्मव्यतिक्रमोदृष्टःश्रेष्ठानांसाहसंतथा ॥ तदन्वीक्ष्यप्रयुञ्जानाःसीदन्त्यपरधर्मजाः ॥ २ ॥[1]]

(१) मेधातिथिः । उदाहरणमिदमनन्तरप्रदर्शिते विरोधे । यएते त्रयः कालाइतरेतरनिन्दया होमस्य विहि-
ताः तत्रायमर्थः श्रुतिवाक्यानाम् । सर्वथावर्ततेयज्ञः सर्वप्रकारोहोमः प्रवर्तते प्रवर्तनीयइत्यर्थः । या उदितहोमनिन्दा सा

1 (क, ग, ट)

न तन्निषेधार्थो किंतर्ह्यनुदितहोमविध्यर्थो । एवमितरत्रापि । तेनायमर्थउक्तोभवति सर्वथा कर्तव्यएतेषांकालानामन्यतमस्मिन्काले तत्रयस्मिन्कृतस्तत्र संपूर्ण शास्त्रार्थोभवतीतीयंवैदिकी श्रुतिरेवपरा अस्मिन्नर्थेऽस्यास्तात्पर्येण पुनर्निन्द्यमानमतिषेधे । यज्ञोहोमोग्निहोत्राख्यो ऽभिमेतोयागहोमयोर्यतोनात्यन्तभेद । देवतामुद्दिश्य द्रव्यस्य स्वत्वत्यागोनेदमम देवतायाइदमिति याग । एतच्चस्वरूपहोमेऽप्यस्ति । अयतु विशेषोयद्द्रव्यस्य होमे प्रक्षेपोऽधिकआरोपण विशेषोऽस्यादावतोयज्ञशब्देनात्र होमस्याभिधानम् । होमेहेतेकाला श्रुतावाम्नातान यागमात्रे । उदितादिशब्दैश्चोदिते होतव्यमित्यादिका श्रुतिरेकदेशेन लक्ष्यते । येयमुदिते होतव्यमनोदितेहोतव्यमिति श्रुति सैवपरेत्येवयोजना । समयाध्युषितशब्देन समुदायेनैवोपसकालउच्यते । अन्येतु पदद्वयमेतदित्याहु । समयाशब्द समीपवचन समीपिनमपेक्षते । उदितानुदितयो सन्निधानात्तत्र समीपसंध्याकाल । अध्युषितरात्रेर्विवासकालोव्युष्टाया रात्रावित्यर्थ । कासु चिच्छ्रुतिष्वेवपठितकासुचिदेवमिति श्रुतिवाक्यानुकरणमेषा स्मृतिस्तत्रैकपदद्वयमे तदुतैकमिति ततएवनिर्णय । अतोविकल्पेनैकहोमाख्यकर्मप्रतिकालत्रयेऽपि श्रुतिविधानान्नास्तिविरोध । सिद्धरूपे हि वस्तुन्युतरेतरविरुद्धरूपसमावेशासंभवस्तस्माद्विरोधोन साध्ये साध्यह्यनेनापि सिध्यत्यनेनापीति एवमवगम्यते । तत्र कुतोविरोध । एषएवच स्मृतीनाविरुद्धानाविकल्पोन्याय्य ॥ १५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । विरोधमुदाहरति उदितइति । समयाध्युषिते उदयसमीपे यज्ञोग्निहोत्रहोम वैदिकी वेदरूपाश्रुति शब्द ऽ एतत्श्रुतिविरोधउक्त स्मृत्योरप्य यो ऽयविरोधेदृष्टव्यम् ॥ १५ ॥

(३) कुल्लूक । अत्र दृष्टान्तमाह उदितेऽनुदितेचैवेति । सूर्यनक्षत्रवर्जित काल समयाध्युषितशब्देनउच्यते । उदया पूर्वमरुणकिरणवान्प्रविरलतारको ऽनुदितकाल परस्परविरुद्धकालश्रवणेऽपि सर्वथा विकल्पेनाग्निहोत्रहोम प्रवर्तते । देवतोद्देशेन द्रव्यत्यागगुणयोगाद्यज्ञशब्दोऽत्र गौण । उदितेहोतव्यमित्यादिका वैदिकी श्रुति ॥ १५ ॥

(४) राघवानन्द । समयाध्युषित सूर्यनक्षत्ररहिते काले अत्र व्यवस्थितं विकल्पोऽधिकारी भेदेन सर्वथा त्रिष्वपि पक्षेषु होमस्य । नित्यवत्सिद्धिरित्यर्थ । वर्तते कर्तव्यतया ॥ १५ ॥

(५) नन्दन । अत्रोदाहरणमाह उदितइति । समयाध्युषितेउदितानुदितइत्यर्थं । सूर्यइतिशेष । अतएव स्मृत्यादिद्वैधेऽपि न्यायोऽवगन्तव्य ॥ १५ ॥

(६) रामचन्द्र । श्रुतिद्वैधेदृष्टान्तमाह । उदिते जुहुयातअनुदितेजुहुयाततथा समयाध्युषितेउदितसमये जुहुयात् यज्ञ सर्वथावर्ततइतीयं वैदिकी श्रुति । कात्यायन रात्र्यास्तु षोडशेभागे ग्रहनक्षत्रभूषिते । कालंचानुदितंज्ञात्वा होमंकुर्याद्विचक्षण ॥ तथाचनात समये नष्टे नक्षत्रमण्डले । रविर्यावन्नदृश्येतसमयाध्युषितंचतत ॥ रेखामात्रच दृश्येत रश्मिभिश्च समन्वित । उदितंतंविजानीयात्तत्र होमंप्रकल्पयेत् ॥ बोधायनापस्तम्बाश्वलायनप्रभृतिभिरुदितेउदयान्तरहोम कार्य । मध्यंदिनवाजसनेयिभिरनुदितेउदयात्पूर्वहोम कार्यइत्युक्तम् ॥ १५ ॥

निषेकादिश्मशानान्तोमन्त्रैर्यस्योदितोविधि ॥तस्य शास्त्रेऽधिकारोस्मिञ्ज्ञेयोनान्यस्य कस्यचित् ॥ १६ ॥

(१) मेधातिथि । विदुषा ब्राह्मणेनेदमध्येतव्यमिति पठ ति सयथार्थवाद । तत्र तव्यप्रत्ययदर्शनात्कस्यचिद्विधिभ्रान्ति स्यात्तथा च सति क्षत्रियवैश्ययोरध्ययननिवर्ततइत्येतदाशङ्कानिवृत्यर्थोऽयश्लोक क्षत्रियवैश्ययो प्रामिदर्शयति । तथा यथा कामी शूद्रोऽप्यनतिषेधादध्येतुंप्रवर्तेत तन्निवृत्त्यर्थमपीयेवमिमंश्लोकपूर्वे व्याचचक्षिरे । शास्त्रशब्दो

यमानवग्रन्थवचनः अधिकारोमयैतदनुष्ठेयमित्यवगमः । नच शब्दराशेः सिद्धस्वभावस्यानुष्ठेयत्वावगतिः संभवति । नहि द्रव्यमनाश्रित्य क्रियाविशेषसाध्यतयावगम्यते । अतः शास्त्रविषयायांकस्यांचित्क्रियायामधिकारइत्यवगम्यते । तत्र कृभ्वस्तयस्तावन्नविषयतया प्रतीयन्ते । भ्वसोरभवत्यर्थत्वात् । भ्वस्तिसंबन्धे ह्ययमर्थः प्रतीयते शास्त्रस्य यद्भवनया चसत्ता तामनुतिष्ठेदिति । नचान्यदीयायांसत्तायामन्यस्यानुष्ठातृत्वसंभवः । करोत्यर्थेऽपि न संभवति पदानांनित्यत्वाद्वाक्यानांचान्येन कृतत्वात् । अतः शास्त्रसहचारिण्यध्ययनक्रिया प्रतीयते । अतोऽयमर्थउक्तोभवति । शास्त्राध्ययने तस्याधिकारः यथैवाध्ययने तथैव तदर्थश्रवणेऽपि । नचादिमत्त्वान्मानवस्य ग्रन्थस्य कथंतद्विषयोविधिरनादिवेदमूलइति शक्यते वक्तुम् । उच्यते । यानि कानि च शास्त्रप्रतिपादकानि वाक्यानि न तानि शूद्रेणाध्येयानीति शक्यते । सामान्यतोऽनुमानंयानि वेदवाक्यानि यानि तदर्थव्याख्यानवाक्यानि व्याख्यातॄणांतत्प्रतिरूपकाणि तान्यपि प्रवाहनित्यतया नित्यान्येव । अनुष्ठानंतु शास्त्रविषयः, तत्र चातुर्वर्ण्यस्याधिकारः । नन्वेवंसत्यनुपात्तकर्तृविशेषेषु सामान्यधर्मेषु शूद्रस्याधिकारप्रसङ्गः । यथा च न भवति तथा च तत्र तत्र कथयिष्यामः । ननु कथमध्ययनावबोधाधिकारनिषेधे कर्माधिकारः नह्यविदितकर्मरूपस्य तदनुष्ठानसंभवः नचाध्ययनमन्तरेण तदर्थावबोधसंभवः नचावेद्योऽधिक्रियते । सत्यम् । परोपदेशादपि यावत्तावत्सिध्यति परिज्ञानंयब्राह्मणमाश्रितः शूद्रोयोवार्थतः प्रवृत्तः सएवशिक्षयिष्यतीदंकुर्विदंकुर्विति । अतोनकर्मानुष्ठानप्रयुक्ते शूद्रस्याध्ययनवेदने स्त्रीवत्परप्रत्ययादप्यनुष्ठानसिद्धेः यथा स्त्रीणांभर्तृविद्यैव प्रसङ्गादुपकरोति । न कर्मश्रुतयोविद्यांप्रयुञ्जतेतेषामेव स्वप्रत्ययोऽनुष्ठानहेतुर्येषांस्वाध्यायोऽध्येतव्यइति विधिरस्ति पुंसां सच पुंसांत्रैवर्णिकानांतेषामपि नार्थज्ञानप्रयुक्तेऽध्ययनवेदनेअपितु विधिद्वयप्रयुक्ते आचार्यकरणविधिना स्वाध्यायाध्ययनविधिना च । निषेकोगर्भाधानंसआदिर्यस्य संस्कारकलापस्य सनिषेकादिः गर्भाधानंच विवाहादनन्तरंप्रथमोपगमे विष्णुर्योनिंकल्पयत्वितिमन्त्रवत्केषांचि द्विहितं परेषामागर्भग्रहणात्प्रत्यृतु । श्मशानमन्तोऽस्येतिश्मशानान्तः । श्मशानशब्देन मृतशरीराणि यत्र निधीयन्तेतत्स्थानमुच्यते । तच्च साहचर्यात्पितृसंस्कारपराचीमिष्टिंलक्षयति साहिमन्त्रवती न स्थानम् । अनेन च द्विजातयोलक्ष्यन्ते । तेषांहिमन्त्रवन्तःसंस्कारा द्विजातीनामितिनोक्तम् । विचित्राश्लोकानांकृतिः स्वायंभुवस्यास्य मनोः । मन्त्रैरुदितउक्तोविधिरितिनायसंबन्धः । नहिमन्त्राविधिंवदन्तिकिंतर्हिप्रयोगावस्थस्य विधेयस्य स्मारकानविधायकाः । तस्मादेवंव्याख्येयमन्त्रैर्युक्तः समन्त्रकोयेषामयंविधिरिति नान्यस्य कस्य चिदित्यनुवादोद्विजातीनानियतत्वात् । अथवाकश्चिन्मन्येत द्विजातीनामयंविहितोऽवश्यकर्तव्यः । शूद्राणांत्वशिष्टोप्रतिषिद्धइति तदा शङ्कानिवृत्त्यर्थमिदमुक्तम् ॥ १६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । निषेकोरेतः । सेकःगर्भाधानम् । श्मशानमन्त्येष्टिः । अधिकारोऽध्ययनेनाऽभरय शूद्रस्य सङ्करस्यवा ॥ १६ ॥

(३) कुल्लूकः । निषेकादीति । गर्भाधानादिरन्त्येष्टिपर्यन्तोयस्यवर्णस्य मन्त्रैरनुष्ठानकलापउक्तोद्विजातेरित्यर्थः तस्यास्मिन्मानवधर्मशास्त्रे ऽध्ययने श्रवणे ऽधिकारोन त्वन्यस्य कस्य चिच्छूद्रादेः । एतच्छास्त्रानुष्ठानंचयथाधिकारं सर्वैरेवकर्तव्यम् । प्रवचनंत्वस्याध्यापनव्याख्यानरूपंब्राह्मणकर्तृकमेवेति विदुषा ब्राह्मणेनेत्यत्रव्याख्यातम् ॥ १६ ॥

(४) राघवानन्दः । विदुषा ब्राह्मणेनेदमध्येतव्यमित्युक्तं तत्र पतितस्य ब्रह्मबन्धोः प्रकारान्तरेण संपादितविद्यस्य नास्त्यधिकारइत्यभ्यासे नद्दयन्नाह निषेकादिरिति । यस्य मन्त्रैः साक्षाद्विधिरनुष्ठेयत्वेनोदित तस्यैवात्राधिकारः । तेन क्षत्रियवैश्ययोः श्रवणाधिकारिता । अत्र अपर्युदस्ततया त्रैवर्णिकोनिषेकादियोग्योविवक्षितः अन्येषांश्मशानान्तत्वाद्यभावात् । निषेकोगर्भाधानम् । श्मशानान्तोदाहकालीनान्त्येष्टिः । अस्मिन्शास्त्रे सर्वथाद्रितशासनात् ॥ १६ ॥

(५) नन्दनः। धर्मप्रमाणयोः श्रुतिस्मृत्योरध्ययनाधिकारिणमाहनिषेकेति । मन्त्रैः सहितोविधिः क्रियाकलापः। तस्य त्रैवर्णिकस्य अस्मिन्प्रकृतेशास्त्रे श्रुतिस्मृत्याख्येअधिकारः अध्ययनाधिकारः। अन्यस्यशूद्रस्य ॥ १६ ॥

(६) रामचन्द्रः। यस्य पुंसःमन्त्रैर्निषेकादिर्गर्भाधानादिश्मशानान्तःविधिःतस्य पुंसःअस्मिन्शास्त्रे अधिकारोभवेत् कस्य चिदन्यस्य नाधिकारः ॥ १६ ॥

सरस्वतीदृषद्वत्योर्देवनद्योर्यदन्तरम् ॥ तंदेवनिर्मितंदेशंब्रह्मावर्त्तंप्रचक्षते ॥ १७ ॥

(१) मेधातिथिः। उक्तानि धर्मे प्रमाणानि विरोधे च विकल्पोऽभिहितोऽधिकारिणश्च सामान्येनोक्ताः। इदानींयेषु योग्यतया धर्मोऽनुष्ठेयतामापद्यते तेदेशावर्ण्यन्ते। सरस्वतीनाम नदीअपरा दृषद्वती तयोर्नद्योर्यदन्तरंमध्यंतंदेशंब्रह्मावर्तंइत्यनया संज्ञया प्रचक्षते व्यवहरन्तिशिष्टाः। देवग्रहणमवध्यवधिमतोः स्तुत्यर्थंदेवैः सनिर्मितोऽतः सर्वेभ्योदेशेभ्यः पावनतरइति ॥ १७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। उक्तंशिष्टाचारं व्यवस्थापयितुं शिष्टस्य निमित्तान्निवासदेशविशेषानाह सरस्वतीति। दनतयोर्देवैरपि सेव्ययोर्नद्योः देवनिर्मितं देवैरुत्तमदेशतया विहितम्। ब्रह्मावर्ततेऽनुवर्तते यत्र स ब्रह्मावर्तः ॥ १७ ॥

(३) कुल्लूकः। सरस्वतीति। धर्मस्य स्वरूपंप्रमाणंपरिभाषांचोक्त्वेदानींधर्मानुष्ठानयोग्यदेशानाह। सरस्वतीदृषद्वत्योर्नद्योरुभयोर्मध्यंब्रह्मावर्तदेशमाहुः। देवनदीदेवनिर्मितशब्दौ नदीदेशप्राशस्त्यार्थौ ॥ १७ ॥

(४) राघवानन्दः। आचारश्चेत्युक्तंतत्र किंदेशीयःसआचारःकिंप्रमाणकःकस्माद्गुरोःशिक्षणीयइत्यपेक्षांपूरयंस्तेषांवसतिनियममाह सरस्वतीति समभिः। देवनिर्मितंदेवैर्निर्मितंदेवोदेवता तदुद्देश्यकयज्ञादि तदर्थनिर्मितंदेवैरधिष्ठितं वा ब्रह्मावर्तमित्यपूर्वसंज्ञा ॥ १७ ॥

(५) नन्दनः। पूर्वसतामाचारः प्रमाणमित्युक्तंसपुनः कुत्रत्यानामित्यपेक्षायांवक्तुमारभतेसरस्वतीति। अत्रदेवसंबन्धवचनंप्रशंसार्थम्। ब्रह्म धर्मः आवृत्तमागतंमहर्षीणामत्र प्रतिभातमिति ब्रह्मावर्तः ॥ १७ ॥

(६) रामचन्द्रः। पुण्यदेशानाह। सरस्वतीदृषद्वत्योर्यदन्तरंदेवनद्योःगङ्गायमुनयोः अन्तरदेशंदेवनिर्मितंब्रह्मावर्तसंज्ञंप्रचक्षते ॥ १७ ॥

तस्मिन्देशे यआचारःपारम्पर्यक्रमागतः ॥ वर्णानांसान्तरालानांससदाचारउच्यते ॥ १८ ॥

[विरुद्धाच विगीताच दृष्टार्थादिष्टकारणे ॥ स्मृतिर्नश्रुति मूलास्यायाचैषासंभवश्रुतिः॥१॥ ऽऽ]

(१) मेधातिथिः। अथास्मिन्देशे यआचारस्तस्य प्रामाण्ये किंविद्वत्ता शिष्टता चोपाधिरङ्गीक्रियतेअथाविद्वत्त्वमशिष्टानांच देशोपाधिरेव प्रमाणम्। किंचातः यदि नापेक्ष्यते यत्तदुक्तं आचारश्चैव साधूनामिति विशेषणद्वयमनर्थकम्। नत्वसाध्वाचारस्य धर्ममूलतोपपद्यतेवेदसयोगासभवात्। अथापेक्ष्यते देशविशेषसंबन्धानुपकारोनहि देशान्तरेऽपिशिष्टसमाचारस्याप्रामाण्यंशक्यते वक्तुम्। उच्यते। प्रायिकमेतदभिधानंप्रायोवृत्त्यास्मिन्देशे शिष्टानांसंभवइत्युक्तंतस्मिन्देशे यआचारः ससदाचारइति। अन्ये तु देशान्तरे मातुलदुहितुः परिणयनादेशाचारनिषेधार्थमिदमित्याहुः स्तदयुक्तम्। अविशेषेणैवोक्तत्देशकुलजातीनामविरुद्धंपकल्पयेत् सच विरुद्ध ऊर्ध्वंसप्तमात्पितृबन्धुभ्योमातृबन्धुभ्यश्च पञ्चमादित्येतेनाभिन्नपि देशेऽनुपनीतेन सहभोजनादिराचारोनैव धर्मत्वेनेष्यते। नच स्मृतिविरुद्धस्याचारस्य प्रामाण्यसभवः। श्रुति-

ऽऽ मेधा०।

विप्रकर्षादाचारात्स्मृतिरनुमातव्या स्मृते 'श्रुति' स्मृतिस्त्वव्यवहितामेव श्रुतिमनुमापयति । किंचकारणमहाचैवमदेराचारस्य रूपवतींमातुलकन्याकामयमानाराजभयाद्वन्ते कन्यागमनदण्डोमाभूदिति । अन्येत्वविद्वांसोयेनास्य पितरोयाताइत्यस्य यथा श्रुतमर्थगृहीत्वा धर्मोयमितिप्रतिपन्नाः । अपिच । एतास्तिस्रस्तु भार्यार्थे नोपयच्छेतेति प्रायश्चित्तश्रुतमपि भ्रान्तिहेतुराभ्यस्तिसृभ्योऽन्यानप्रतिषिद्धादति । यथाचास्य नायमर्थस्तथा वक्ष्याम' । नच दृष्टकारणयो स्मृत्याचारयो प्रामाण्यम । उक्तचभट्टपादै विरुद्धाचविगीताच दृष्टार्थादिष्टकारणे । स्मृतिर्नश्रुतिमूलास्यायाचैषासभवश्रुति ॥ तस्मादेतान्द्विजातयोदेशान्सश्रयेरन्नित्येतद्विविशेषादेशप्रशसार्थवादाएते परपरैव पारपर्यमन्यस्मादन्यमुपसक्रामति । तस्माद्न्यतोऽप्यन्यमित्येवरूप प्रवाह परपराक्रम· तदविच्छेदस्ततआगत सम्राम सकीर्णयोनयोऽतराल्या तत्सहितानावर्णानाम् ॥ १८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । आचार आचर्यमाणोधर्म पारपर्यपित्रादिपरपराक्रमेणागतोन त्वधुनातनेन केनचिदनुष्ठितः । अन्तराला सकरजाना । सदाचार' सद्भिराचीर्णोधर्मइत्युच्यते ॥ १८ ॥

(३) कुल्लूकः । तस्मिन्देशइति । तस्मिन्देशे प्रायेणशिष्टानासभवात्तेषाब्राह्मणादिवर्णानासकीर्णजातिपर्यन्तानायश्चाचार पारम्पर्यक्रमागतोनत्विदानीतन ससदाचारोऽभिधीयते ॥ १८ ॥

(४) राघवानन्द । तस्मिन्पारपर्यक्रमप्रमाणआचार सान्तरालानाअन्तराल सकरजाति तत्सहितानाआन्तरोऽव्यवहित किंचिन्न्यूनोवा ॥१८ ॥

(५) नन्दन· । सान्तरालानावर्णसकरजसहितानांससदाचार· । तस्यधर्मप्रतिप्रामाण्यमित्यर्थ ॥ १८ ॥

(६) रामचन्द्र· । तस्मिन्ब्रह्मावर्तैकदेशे पारपर्यक्रमागत य आचार·सआचार वर्णानाब्राह्मणादीनांतथाचान्तरालानावर्णद्वयजातानांअनुलोमप्रतिलोमजातीनास सदाचार ईयदुच्यते ॥ १८ ॥

कुरुक्षेत्रंच मत्स्याश्च पञ्चालाः शूरसेनकाः ॥ एषब्रह्मर्षिदेशोवै ब्रह्मावर्तादनन्तरः ॥ ॥ १९ ॥

(१) मेधातिथि· । देशनामधेयान्येतानि कुरुक्षेत्रेसमन्तपञ्चकप्रसिद्धेकुरवस्तत्रक्षयगता कुरुत वा सुष्ठुतस्मिन्प्रमत्ते त्राणभवतीति व्युत्पत्ति· मत्स्यादय शब्दाबहुवचनान्ताएव देशवचना' । ब्रह्मर्षिदेशइति समुदायसज्ञा । देवनिर्मितोदेशोब्रह्मावर्तः देवेभ्यः किंचिन्न्यूनाब्रह्मर्षयइत्यतोऽयदेशोब्रह्मर्षिसबन्धाद्ब्रह्मावर्तान्न्यून· । तथाचाहब्रह्मावर्तादन्तरईषद्भिन्न· तत्रेदर्शयथानुष्णायवागूपिबेदामयावीतीषदुष्णामुपदिशन्ति । अनन्तरशब्दोवभेदवचन । नारीपुरपतोयानमन्तरमहदन्तरमितियथा ॥ १९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । शूरसेनका सूरसेनाख्यनृपतिना निवासत्वेननिर्मिता नामसुरोपलक्षितदेशा अनन्तरोनिर्विशेष ॥ १९ ॥

(३) कुल्लूक । कुरुक्षेत्रमिति । मत्स्यादिशब्दाबहुवचनान्ताएव देशविशेषवाचका· पञ्चाला कान्यकुब्जदेशा शूरसेनकामथुरादेशा । एषब्रह्मर्षिदेशोब्रह्मावर्तात्किंचिदून ॥ १९ ॥

(४) राघवानन्द । ब्रह्मर्षिदेशइत्यपि समाख्या ॥ १९ ॥

२१ (५) नन्दन· । अत्रापि ब्रह्मर्षिसबन्धवचनप्रशसार्थम । अनन्तर किंचिन्न्यून ॥ १९ ॥

---

(१९) शूरसेनका=रसशेनजा (क, ख, च,)

विमकर्यादाचारात्स्मृतिरनुमातव्या स्मृते तीच्यांपश्चिमः । उदग्दक्षिणयोर्हिमवद्विन्ध्यौ एतौ ह्यवधित्वेनोपात्तौ । न तयो-
रस्य रूपवतींमातुलकन्यांकामयमान ग्रामइदमाह ॥ २२ ॥

इत्यस्य यथा श्रुतमर्थंगृहीत्वा धर्म योर्हिमवद्विन्ध्ययोःपर्वतयोर्मध्य आरात् पापेभ्योगता आर्यास्तस्मिन्नावर्तन्ते भ्रमन्ति
मपि भ्रान्तिर्हेतुराभ्यस्तिसृभ्योऽन्या ॥

चारयोः प्रामाण्यम् । उक्तंच भट्टपादै वति । आपूर्वसमुद्रादापश्चिमसमुद्राद्धिमवद्विन्ध्ययोश्च यन्मध्यंतमार्यावर्तदेशंपण्डिता-
स्मादेतान्द्विजातयोदेशान्संश्रयेरन्नित्ये यो तेन समुद्रमध्यद्वीपानांनार्यावर्तता । आर्याअत्रावर्तन्ते पुनःपुनरुद्भवन्तीत्या-
न्यंततोऽप्यन्यानित्येवंरूपः प्रवाह प

वर्णानाम् ॥ १८ ॥ पश्चिमसमुद्राभ्यन्तरयोर्विन्ध्यहिमवतोर्मध्यदेशः सआर्यावर्तइत्यर्थः । तयोर्हिमवद्वि-

(२) सर्वज्ञनारायणः । आचारान् । तेन समुद्रद्वीपानांपर्वतयोश्चनार्यावर्तत्वम् । उक्तार्यावर्तव्याप्योमध्यदेशस्त-
दनुष्ठितः । अन्तरालाः सकरजानाः । सदा ॥ २२ ॥

(३) कुल्लूकः । तस्मिन्देशइति । तस्मि यार्यावर्तः । हिमवद्विन्ध्ययोरित्यादिश्लोकद्वयेऽप्येतद्देशमस्तस्येति श्लोक-
चार.पारम्पर्यक्रमागतोनत्विदानीतनःससदाचारो एवंपूर्वदेशाचारोबलीयानित्यवगन्तव्यम् ॥ २२ ॥

(४) राघवानन्दः । तस्मिन्पारपर्यक्रमम नआसमुद्रात्तयोःगिर्योःहिमवद्विन्ध्ययोः अनन्तरंआर्यावर्तमचक्षतेकथ-
ऽव्यवहितः किंचिन्न्यूनोवा ॥१८ ॥

(५) नन्दनः । सान्तरालानांवर्णसकरजसहित! सज्ञेयोयज्ञियोदेशोम्लेच्छदेशस्त्वतःपरः ॥ २३ ॥

(६) रामचन्द्रः । तस्मिन्ब्रह्मावर्तकदेशे पार१ कृष्णसारस्तुमृगोयत्र चरति निवसति । संभवउत्पत्तिर्यत्र देशे
स्तानांवर्णद्वयजातानांअनुलोमप्रतिलोमजातीनांसःसदाचारःप्रसिनानीतस्य कियन्तमपि कालंनिवासःसदेशोयज्ञियोयागार्हो-

कुरुक्षेत्रंच मत्स्याश्च पञ्चालाः शूरसेनकाः ॥ ेच्छाः प्रसिद्धाः । चातुर्वर्ण्यजात्यपेताः प्रतिलोमजातीयानधि-

(१) मेधातिथिः । देशनामधेयान्येतानि कुरुक्षेत्रेत्य यदेशस्य विधीयते । समेयजेतेतिवच्चरतीति वर्तमाननिर्देशात् ।
त्राणंभवतीति व्युत्पत्तिः मत्स्यादय. शब्दाबहुवचनान्ताएव २ हिदेशोऽधिकरणतत्साधनकर्त्रादिकारकाश्रितद्रव्यादिधारण
ब्रह्मावर्तःदेवेभ्यः किंचिन्न्यूनाब्रह्मर्षयइत्यतोऽयंदेशोब्रह्मर्षिसंज्ञ त्वान्तरलक्षणा न्याय्या विधौ लक्षणायाअन्याय्यत्वाद्यथो-
केंशूपाधिकरणे एताइकिंभ ... आमपर्वदिशन्ति । अन न गापकएवाधेयोयेन कुरु । धाराभिव्याप्त्यैवाधिकरणार्थनि-
वृत्तिः स्यात्तिलेषु तैलमितिवत् । किंतर्हि एकदेशत्वाभ्याधेयेन भवति कृत्स्नस्याधारभावः । प्रासादआस्ते शयन-
धितिष्ठतीति । एवमिह ग्रामनगरसमुदायस्य नदीपर्वताद्यवधिकस्य देशस्य महत्त्वादेकदेशोऽपि पर्वतारण्यादौ च-
रन्सर्वमाधारी करोति । तेनायमदोषोमूर्तयोर्नैकदेशः संभवति । उच्यते । नैवात्र यष्टव्यमिति विधिरस्ति जानातेः प्र-
रोविधायकश्रुतौ न यजेः यागस्य तदार्हता श्रुता यागार्होऽसौ देशइति । सा च यागार्हता सत्यपि विधौ घटते । एते-
षुदेशेषु यागाङ्गानि दर्भपलाशखदिरादीनि प्रायेण च भवन्ति । अधिकारिणश्च त्रैवर्णिकाविद्याश्च तेष्वेव देशेषु दृश्यन्ते।
अतएतदवलम्बनोयागार्हतानुवादः । कृत्योपि त्रैयइत्यध्यारोपितविध्यर्थोजातिलयवाग्वाजुहुयादिति वद्विधिवन्निगदार्थ-
वादएव । यश्चोक्तम्लेच्छदेशस्त्वतःपरइत्ययेोपिमाधिकोऽनुवादएव । प्रायेण तेषु देशेषु म्लेच्छाभवन्ति । नत्वनेन देशसम्ब-
न्धेन म्लेच्छाव्यस्यन्ते । स्वतस्तेषांप्रसिद्धेर्ब्राह्मणादि नातिवत् । अथार्यद्वारेणायशब्दः प्रवृत्तोम्लेच्छानांदेशइति तत्र यदि
कथंचिद्ब्रह्मावर्तादि देशमपि म्लेच्छाआक्रमेयुः तत्रैवावस्थानकुर्युर्भवेदेवासौम्लेच्छदेशः । तथा यदि कश्चित्क्षत्रियादि गा

तीयोराजा साध्वाचरणोम्लेच्छान्पराजयेतचातुर्वर्ण्यवासयेत् म्लेच्छांश्चार्यावर्तइव चाण्डाला व्यवस्थापयेत्सोपि स्याद्यज्ञिय । यतोन भूमि स्वतोदुष्टा संसर्गाद्धिसादुष्यत्यमेध्योपहतेव । अतउक्तदेशव्यतिरेकेणापि सतिसामर्थ्ये चैवंविधेत्कृष्णमृगचरणेऽपि देशे यज्ञध्यमेवतस्मादनुवादोयम । सङ्गोयोयन्नियोदेशाम्लेच्छदेशस्त्वत परस्त्युत्तरविधिशेष ॥ २३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । स्वभावतोन न्वन्येनानीत सआर्यावर्तात् बहिर्भूतोपि याज्ञिकोयज्ञार्ह अत परोयो म्लेच्छानायज्ञानुष्ठानानर्हाणामेव निवासदेश. एतेनाचारशिक्षान्विवास यज्ञानुष्ठानोचितदेशा.नमाहुक्ता ॥ २३ ॥

(३) कुल्लूक । कृष्णसारस्त्विति । कृष्णसारोमृगोयत्र स्वभावतोवसति न तु बलादानीत सयज्ञार्होदेशोज्ञातव्य । अन्योम्लेच्छदेशोन यज्ञार्हइत्यर्थ ॥ २३ ॥

(४) राघवानन्द. । यथा यज्ञस्य दर्शादिकालोहृतथा कृष्णसारविशिष्टदेशोपीत्याह कृष्णइति । स्वभावत बलाकारंविना ॥ २३ ॥

(५) नन्दन । अथ सर्वदेशेषु यज्ञार्हदेशमाह कृष्णेति । स्वभावत स्थिरम । अत परएभ्योब्रह्मावर्तादिभ्योऽन्योम्लेच्छदेश । म्लेच्छादियज्ञानधिकृता ॥ २३ ॥

(६) रामचन्द्र । कृष्णसार.मृग यत्रदेशेस्वभावत स्वच्छन्दत चरति विचरति । सदेश.यज्ञिय यज्ञयोग्य, यज्ञार्होज्ञेय जानीयात । तत पर अन्यदेश.म्लेच्छदेशउच्यते ॥ २३ ॥

एतान्द्विजातयोदेशान्संश्रयेरन्प्रयत्नतः ॥ शूद्रस्तु यस्मिन्कस्मिन्वा निवसेद्वृत्तिकर्शितः ॥ २४ ॥

यत्कर्शनंतत्संबन्धितयोच्यते । यथावर्षकृते सुभिक्षसुभिक्षे वर्षाभावकृतंदुर्भिक्षवर्षकृतत्वेनव्यपदिश्यते ॥ २४॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। सर्वे चैते निवासयोग्याइत्याह । एतानिति । म्लेच्छदेशादन्यान् प्रयत्नेनामहता-प्यायासेन यस्मिनकस्मिन्म्लेच्छदेशेपि वृत्तिकर्शितानतु स्वस्थः सोपि जीवनसंभवे स्वदेशएव नियमेन द्विजातिः वृत्तिकर्शितोन म्लेच्छदेशे संवसेदित्यर्थः ॥ २४ ॥

(३) कुल्लूकः। एतानिति। अन्यदेशोद्भवाअपि द्विजातयोयज्ञार्थत्वाददृष्टार्थत्वाच्चैतान्देशानप्रयत्नादाश्रयेरन्। शूद्रस्तु वृत्तिपीडितोवृत्त्यर्थमन्यदेशमप्याश्रयेत् ॥ २४ ॥

(४) राघवानन्दः। आश्रयेरन्नित्यनेनान्यत्र वसतिरयोग्येतिभावः। शूद्रस्य वसतेर्ननियमइत्याह शूद्रस्त्विति। वृत्तिकर्शितःवृत्त्यर्थः ॥ २४ ॥

(५) नन्दनः। एतान्ब्रह्मावर्तादीनकृष्णसारमृगैरसंचरितदेशपर्यन्तान्प्रयत्नतआपद्यपि संश्रयेरन्नाधिवसेयुः। एते तु पूर्वपूर्वदेशः । प्रशस्तइत्यवगन्तव्यम् ॥ २४ ॥

(६) रामचन्द्रः। वृत्तिकर्शित शूद्रःयस्मिनकस्मिनदेशे निवसेनद्विजाःएतानसंश्रयेयुः ॥ २४ ॥

एषा धर्मस्य वोयोनिःसमासेन प्रकीर्तिता ॥ संभवश्चास्य सर्वस्य वर्णधर्मान्निबोधत ॥ २५ ॥

शब्दश्च वर्णधर्माश्रमधर्मवर्णाश्रमधर्मगुणधर्मनैमित्तिकधर्माणामुपलक्षकः । ते च भविष्यपुराणोक्ताः । वर्णधर्मः स्मृतस्त्वेकआश्रमाणामतःपरम् । वर्णाश्रमस्तृतीयस्तु गौणोनैमित्तिकस्तथा । वर्णत्वमेकमाश्रित्य योधर्मः संप्रवर्तते । वर्णधर्मः सउक्तस्तु यथोपनयनंनृप । यस्त्वाश्रमंसमाश्रित्यअधिकारःप्रवर्तते । सखल्वाश्रमधर्मस्तु भिक्षादण्डादिकोयथा । वर्णत्वमाश्रमत्वंच योऽधिकृत्य प्रवर्तते । सवर्णाश्रमधर्मस्तु मौञ्जीया मेखला यथा । योगुणेन प्रवर्तेत गुणधर्मः सउच्यते । यथामूर्धाभिषिक्तस्यप्रजानांपरिपालनम् । निमित्तमेकमाश्रित्य योधर्मः संप्रवर्तते । नैमित्तिकः सविज्ञेयः प्रायश्चित्तविधिर्यथा ॥ २५ ॥

(४) राघवानन्दः । वर्तिष्यमाणंवक्तुंवृत्तंनिगमयति एषेति । योनिःकारणम् । श्रुतिस्मृतिसदाचारब्राह्मणोपदेशैर्विना धर्मोन जायतइति भावः । संभवः प्रथमाध्यायोक्तःसर्गः । वर्णधर्मानिति तेन भविष्यपुराणोक्तानांवर्णमाश्रित्ययोधर्मोवर्णधर्मःसउच्यते । यथा विप्रोन हन्तव्यःसुरापेया न च द्विजैः । यस्त्वाश्रमसमाश्रित्यअधिकारःप्रवर्तते ॥ सखल्वाश्रमधर्मस्तुभिक्षादण्डादिकोयथा । वर्णत्वमाश्रमत्वंच योधिकृत्य प्रवर्तते ॥ सवर्णाश्रमधर्मस्तुमौञ्जीयमेखला यथा ॥ योगुणेन समुद्भूतोगुणधर्मःस उच्यते ॥ यथामूर्धाभिषिक्तस्य प्रजानांपरिपालनम् । निमित्तमेकमाश्रित्य योधर्मः संप्रवर्तते ॥ नैमित्तिकः सविज्ञेयः प्रायश्चित्तं विधीयते । इत्यादिवर्णाश्रमगुणनैमित्तिकधर्माणांप्रश्नानांसंग्रहः ॥ २५ ॥

(५) नन्दनः । योनिः कारणपरिज्ञानोपायइति यावत् । संभवश्चास्यसर्वस्येति प्रथमार्धार्थानुभाषणम् ॥ २५ ॥

(६) रामचन्द्रः । युष्माकंएषा धर्मस्य योनिःउत्पत्तिः ज्ञप्तिकारणंप्रकीर्तिता तथा अस्य सर्वस्य विश्वस्य सम्भवः उक्तः ॥ २५ ॥

वैदिकैःकर्मभिःपुण्यैर्निषेकादिर्द्विजन्मनाम् ॥ कार्यःशरीरसंस्कारःपावनःप्रेत्य चेह च ॥ २६ ॥

(१) मेधातिथिः । मन्त्रप्रयोगावैदिककर्माणि । वेदमन्त्राइहाभिप्रेतास्तेषांयान्युच्चारणानि तानि तत्रभवान्यतोऽध्यात्मादित्वाट्ठञ् वेदमूलत्वाद्वोपचरितोवैदिकशब्दः । कर्मशब्देन च इतिकर्तव्यतारूपंकर्म गृह्यते । ततश्च कर्मभिर्निषेकादिः संस्कारःकार्यइति साध्यसाधनभेदोपपत्तिः । प्रधाननिषेकोमन्त्रोच्चारणमितिकर्तव्यतानिषेकोयोनौ शुक्रनिक्षेपः सप्रादिर्यस्य संस्कारकलापस्य वक्ष्यमाणस्योपनयनपर्यन्तस्यैकवचनशरीरसंस्कारइति समुदायापेक्षम् संस्कारशब्देन च सगुणशरीरनिर्वर्तकमुच्यते । तत्र निषेकादीनि विशेषजनकान्येतदेवाह पावनइति पावयति । अशुद्धतामपकर्षति पावनः । प्रेत्य चेह चेति। संस्कृतस्य सर्वत्रदृष्टादृष्टफलेषु कर्मसुकारीरीज्योतिष्टोमादिष्वधिकारादुभयलोकोपकारकत्वमाह । पुण्यैःशुभैर्मङ्गलैरितियावत् । सौभाग्यमावहन्तिदौर्भाग्यंचापनुदन्तीति पुण्यपावनशब्दयोरर्थभेदः द्विजन्मनामिति शूद्रपर्युदासार्थम् । संस्कार्यनिर्देशश्चायलक्षणया च त्रैवर्णिकाः प्रतीयन्ते । नहि तदानीं द्विजन्मानोभवन्ति ॥ २६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । वेदोक्तैःक्रियाविशेषैः पुण्यैः पुण्यसाधनैर्गर्भाधानादिभिः शरीरसंस्कारः शरीरगतातिशयजननकार्य ऐहिकफलेषु कर्मसु कर्तव्येषु पावनोनधिकारहेतुःपापनाशकः एवंप्रेत्येत्यत्रापि तत्र निषेकः पित्रैव कार्यः ततोन्यानि कर्माण्यन्येनापि संस्कारश्रुतेर्नित्यत्वस्थितेरन्येनापि करणसंभवाच्च ॥ २६ ॥

(३) कुल्लूकः । वैदिकैरिति । वेदमूलत्वाद्वैदिकैः पुण्यैः शुभैर्मन्त्रप्रयोगादिकर्मभिर्द्विजातीनांगर्भाधानादिशरीरसंस्कारःकर्तव्यः । पावनःपापक्षयहेतुः । प्रेत्य परलोके संस्कृतस्य यागादिफलसम्बन्धात् । इह लोके च वेदाध्ययनाद्यधिकारात् ॥ २६ ॥

(४) राघवानन्दः । निषेकादिसंस्कारस्यैव खादिरादिवदधिकारार्थतातत्तन्त्रफलतावेत्याह वैदिकैरिति ।

वैदिकैः कर्मभिर्वेदमन्त्रमयोगैः मेत्यचेति संस्कृतस्यैव वेधकर्मद्वारा स्वर्गमोक्षौ इह च वेदाद्यधिकारिता ॥ २६ ॥

(५) नन्दनः । वैदिकैः । श्रौतस्मार्तैः । नकेवलंयस्मिञ्छरीरे संस्कारःकृतस्तस्यैव पावनः किल भविष्यतोऽपीत्युक्तमेत्यचपावनइति ॥ २६ ॥

(६) रामचन्द्रः । द्विजन्मनांब्राह्मणक्षत्रियविशांनिषेकादिःशरीरस्य संस्कारःगर्भादिसंस्कारःमन्त्रैः पुण्यैः कर्मभिः कार्यः ॥ २६ ॥

गार्भैर्होमैर्जातकर्मचौडमौञ्जीनिबन्धनैः ॥ बैजिकंगार्भिकंचैनोद्विजानामपमृज्यते ॥ २७ ॥

(१) मेधातिथिः । उक्तसंस्कारप्रयोजनपावनः शरीरसंस्कारः पुण्यश्च तत्र पावनत्वमुच्यते दुष्टस्य दोषापकर्षणम् । कुतः पुनः शरीरस्य दुष्टतेत्याशङ्कायामाह । बैजिकंगार्भिकचैनइति बीजे भवंबीजनिमित्तंवा बैजिकंएवंगार्भिकम् । एनः पापमदृष्टंदुःखकारणंतस्य बीजगर्भयोर्निमित्तभावादशुचित्वमात्रमिहोच्यते । शुक्रशोणिते पुरुषस्य बीजतेच स्वभावादशुचिनी गर्भाधान्यपि दोषसंक्रान्त्या दुष्टैव । अतस्तन्निमित्तमशुचित्वंपुरुषस्य संस्कारैरपमृज्यतेऽपनुद्यते । तानीदानींकांश्चिन्नामधेयेन कांश्चित्सकार्यविशेषोपलक्षितान्कृत्वा निर्दिशति । गार्भैर्होमैः । गर्भेसंभूतेनार्याःक्रियन्ते । गर्भवाधहेतुगर्भप्रयोजनकत्वाद्गार्भाः । नारी तत्र द्वारमात्रंप्रयोजकस्तु गर्भएवातस्तत्प्रयुक्तत्वाच्च तदर्थाहोमाःपुंसवनसीमन्तोन्नयनगर्भाधानानि । होमशब्दउपलक्षणार्थः कर्ममात्रस्य । "नहिगर्भाधानंहोमएतेषांच कर्मणांद्रव्यदेवतादिरूपगृह्यस्मृतिभ्योऽवसातव्यम् । यथैव गार्भैर्होमैरेवंजातकर्माख्येन संस्कारेण । एवंचौडेन चूडार्थः चौडः मौञ्जीनिबन्धनमुपनयनम् । सत्रहि मुञ्जविकारोमेखला बध्यते । अतस्तेनोपनयनकर्मोपलक्ष्यते । बन्धनमेवनिबन्धनंनिर्वृत्तेपूरण जातकर्मादीनि संस्कारनामधेयानि कृतद्वन्द्वानि करणविभक्त्या एनोपमार्जनस्य निर्दिश्यन्ते । संस्कारश्च सर्वः संस्कार्यकार्यान्तरशेषभूते कृत्सार्थे करिष्यमाणार्थे वा कंचिद्दृष्टमदृष्टंवाविशेषमादधातिव्रीहीनवहन्तीति । व्रीहिभिर्यजेतेति यागंनिवर्तयिष्यतांतुपकृताविप्रमोक्षीदृष्टोविशेषआदधाति शिरसोऽवतार्य सजशुचौ देशे निदधातीति । उपभुक्तायाआकीर्णाकारायाः प्रतिपत्तिनियमाददृष्टःस्रजोविशेषस्तत्रेमे संस्काराः शरीरशुद्ध्यर्थाः श्रुताः नच गन्धाद्यपकर्षणंमूत्रादिसंबन्धादिवशरीरे दृश्यते । तेनेयन्ज्ञानादिकालशुद्धिवददृष्टविशेषा शुद्धिर्वेदितव्या । एतया च शुद्ध्या पूतः श्रौतस्मार्तेषु कर्मस्वधिक्रियते । यथा मन्त्रपूतमाज्यंहोमे लौकिके तुकार्ये द्रव्यशुद्ध्यैव शुद्धिर्यथाज्यस्य भोजनादौ । स्पृश्यताहि कुमारस्याङ्गिगात्राणि शुध्यन्तीत्येतावतैव भवति । तथा चाह । न तत्तुमस्पर्शनादशौचमिति । कथंपुनः कर्मार्थत्वमेतेषांयुक्तमुत्पन्नस्याद्द्वारकंप्रकरणेन विनियोगात् अर्मातु बाह्या न कस्यचित्कर्मणः प्रकरणे श्रुताः । अतः पुरुषद्वारिका कर्मार्थता दुर्भणा । नह्यासति कार्योपयोगे स्वरूपतः संस्कारएव निर्वर्त्यः । तथासति संस्कारतैव हीयेत प्रधानकर्मता स्यात् । अतश्च कार्यः शरीरसंस्कारइति कुमोर जाते पुरान्यैरालम्भादिति च द्वितीया श्रुतिर्बाध्येत । यत्रजुहोतीति वह्निनियोगभङ्गःस्यात्तत्राधिकारकल्पनेत्यादिबव्हसमञ्जसप्राप्नोति । उच्यते न वयंश्रुत्या प्रामाण्यापेक्ष्यतादर्थ्यमंगल्लक्षणब्रूमः । अपितूपकारकत्वंतत्त्वानद्दत्वेऽप्युपपद्यते । यथाधानविधिः स्वाध्यायाध्ययनविधिश्च । नह्यत्र श्रुत्यादयः सन्ति । सदाहवनीये जुहोतीत्याहवनीयादयोविनियुक्ताः । अलौकिकत्वाच्चतत्स्वरूपस्याधानविधिनैव सिद्धिर्वसन्ते ब्राह्मणोग्नीनादधीतेति । अतआहवनीयादि निर्वृत्तिद्वारेणाधानंक्रतुषूपयुज्यते नचाङ्गम् । अध्ययनविधिरप्यर्थावबोधद्वारेण क्रतूपकारकएव प्रमी संस्कारएतत्संस्कृतस्याध्ययनविधिनिष्पादितोध्ययनविध्यर्थस्य विवाहः कृतविवाहस्याधानमाहिताग्नेरधिकारइत्यस्ति संस्कारकार्योपयोगिता चाप्सुपुरुषसंस्काराणाम् । निषेकग्रहाच्च सर्वत्रापि पितुरधिकारस्तथा च जातकर्मणि मन्त्रःआत्मावै पुत्रनामासीति । तस्य सपत्नी-

त्पादनमपत्यानुशासनंच विहितम्। ऋणानि त्रीण्यपाकृत्येति। तस्मादनुशिष्टंपुत्रंलोक्यमाहुरिति अनुशासनच स्वाधिकारप्रतिपादनतच्च वेदाध्यापनेनार्थावबोधपर्यन्तेन भवतीति वक्ष्यामः। अतएवोभयोपकारकाःसस्कारात्अपत्योत्पत्तिविधौ पितुर्माणवकस्य च सस्कृतसाध्यासु क्रियासु तस्मात्पितुरधिकारस्तदभावेतत्स्थानापन्नस्य तथा चाह असस्कृतास्तु सस्कार्याभ्रातृभि. पूर्वसंस्कृतैरिति ॥ २७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण। गर्भै गर्भावस्थायांकर्तव्यैर्निषेकादिकर्मभि. तथा होमैरपि सीमन्तकर्मादिनामकैर्गार्भैरेव जातानन्तरकर्तव्यैश्चजातकर्मादिभि तैश्च बैजिकपितृगततत्त्पापविशेषदूषितशुक्रसभवपाप तथा गर्भोमातृगजस्तद्दोषमभवच पापद्विजानामपनीयते अथोपनयनादिभिः सस्कारैरुपनीतस्य देहशोधनार्थानीत्यर्थ. ॥ २७ ॥

(३) कुल्लूकः। कुतःपापसभवोयेनैषांपापक्षयहेतुत्वमतआह गार्भैरिति। ये गर्भशुद्धये क्रियन्ते ते गार्भाः। होमग्रहणमुपलक्षणगर्भाधानादेरहोमरूपत्वात्। जातस्य यत्कर्ममन्त्रवत्सर्पिःप्राशनादिरूपतज्जातकर्म। चौडचूडाकरणकर्म। मौञ्जीनिबन्धनमुपनयनम्। एतैर्बैजिकप्रतिषिद्धमैथुनसकल्पादिनाच पैतृकरेतोदोषाद्यत्पापगार्भिकचाशुचिमातृगर्भवासजतद्द्विजातीनामपमृज्यते ॥ २७ ॥

(४) राघवानन्द.। शरीरसंस्कारइत्युक्ततत्र कथकस्य सस्कारस्तत्राह गार्भैरिति द्वाभ्यां। गर्भधेहि सिनीवालीत्यादिमन्त्रोक्तैः गर्भसस्कारैः गार्भहोमै. सीमन्तोन्नयनादिभियुक्ते. जातकर्म जातस्य यत्कर्म समन्त्रकसर्पि. प्राशनादरूपतत्। चौडचूडाकर्म। मौञ्जीनिबन्धनमौञ्जीनिबध्यतेऽनेनेति मौञ्जीनिबन्धनउपनयन एतैरेन. पापमपमृज्यते नाश्यते न. श्यतीति यावत्। बैजिकमतिपिद्धमैथुनसकल्पादिना पैतृकरेतोदोषेणोत्पन्न। गार्भिकअशुचिमातृगर्भवासजमातुर्व्यभिचारमकल्पज च। यन्मे माता मलुलोभेत्यादिश्रुतेः ॥ २७ ॥

(५) नन्दनः। पित्रादिना कार्यै. सस्कारैरपनेयपापमाह गार्भैरिति। गार्भैर्निषेकपुंसवनविष्णुबलिसीमन्तोन्नयनसबन्धिभिर्जातकर्मचौलमौञ्जीबन्धनैश्च। मौञ्जीबन्धनमुपनयनम्. बैजिकगार्भिकपितुश्चमातुश्चापराधैःकृतमित्यर्थ. ॥ २७ ॥

(६) रामचन्द्र.। गार्भै. गर्भसस्कारहोमै. शडामर्कादीनांहोमै. जातकर्मभिः चौलमौञ्जीनिबन्धनैरेतै. सस्कारै द्विजानांबैजिकमेन. अपमृज्यते पापनाशमेति बैजिकशुक्रशोणितसम्बन्धजमित्यर्थ.। गोत्रव्याधिसङ्क्रमनिमित्तम ॥ २७ ॥

स्वाध्यायेन व्रतैर्होमैस्त्रैविद्येनेज्यया सुतैः ॥ महायज्ञैश्च यज्ञैश्च ब्राह्मीयंक्रियते तनुः ॥ २८ ॥

(१) मेधातिथिः। येषु कर्मसु माणवकस्य सस्काराउपकारकास्तानिदानीमुदाहरणमात्रेण दर्शयति। अध्ययनक्रिया स्वाध्यायशब्देनात्राभिप्रेता तस्याएव विषयनिर्देशस्त्रैविद्येनेति। व्यवधानेप्यर्थलक्षण. सबन्धोयस्य येनार्थसबन्धइति न्यायेन। अतएव सामानाधिकरण्येऽपि श्रुते विषयविषयिभावोविभक्तिविपरिणामेन। त्रयाणावेदानामध्ययनेनेत्यर्थः। त्रयएव वेदा. त्रैविद्यचातुर्वर्ण्यादिवद्रूपसिद्धिः। अथवा स्वाध्यायेनेति। वेदाध्ययनंत्रैविद्येनेति तदर्थावबोधः। व्रतैः सावित्र्यादिभिर्ब्रह्मचारीकर्तृकैः होमैर्व्रतादेशनकाले ये क्रियन्ते। यदि वा सायमातः समिद्भिरग्नीन्धनब्रह्मचारिणोहोमशब्देनाघ्याधारसबन्धसामान्यादुच्यते। अथ किंसमिदाधानंन होमोयेनैवमुच्यतेसबन्धसामान्यादिति न भवतीति ब्रुवन्ति अदर्नाद्रव्यसाध्यत्वाद्यागहोमयोः। कथंतर्हि सायमातश्च जुहुयात्ताभिरग्निमतद्दितइत्युक्तम्। लक्षणया समिदाधानंहोमशब्देनोच्यते। यथैव हूयमानंद्रव्यमग्नौमक्षिप्यते। एवंसमिन्धनार्थाः समिधोऽप्यतएतेन सामान्येन समिन्धनमेव होमइत्युच्यते। उत्पत्तिवाक्ये हि समिधमादध्यादितिश्रुतम्। जुहुयात्ताभिरग्निमित्यनुवादोयमन्यार्थइति परस्ताद्वक्ष्यामः। मत्रानुवा-

दे लक्षणादोषः । इदंतु युक्तंयन्मेध्यमात्रद्रव्यसाध्यौ यागहोमौ । तथाच सति बह्व्यश्चोदनायथार्थाभवन्ति । यथा सूक्तवाकेन प्रस्तरंमहरतीति । तत्र हि प्रस्तरंद्रव्यमाहुहरतिचयजति । अथ वचनादसौतादृशएव यागः । दर्भाश्चाप्यदनीयाः केषांचित् । कथंशाकलहोमे । तत्रापि हिशकलान्यभ्यादधातीत्युत्पत्तिरितिचेद्दृह्यज्ञे कागतिः । महेभ्यएकैकस्मैसमिधोजुहुयादर्कादीनां अतोयत्र जुहुयादिति देवतासंबन्धश्च काष्ठादेरपि श्रुतउत्पत्तिवाक्ये सोपि होमएव । इज्ययादेवर्षितर्पणेन । एषतावदुपनीतस्य ब्रह्मचर्येक्रियाकलापः । इदानींगृहस्थधर्माः । सुतैरपत्योत्पत्तिविधिना महायज्ञैः । पञ्चभिर्ब्रह्मयज्ञादिभिः । यज्ञैः श्रौतैर्ज्योतिष्टोमादिभिः ननु यद्येषांकर्मणांकिंचित्प्रयोजनंस्यात्तदा तदधिकारयोग्यतोत्पत्त्यर्थावाह्याः संस्कारा अर्थवन्तः स्युः अतआह ब्राह्मीयंक्रियते तनुः । ब्रह्म परमात्मा कारणपुरुषः तस्येयंसंबन्धिनी तनुः शरीरमेतैः श्रौतस्मार्तैः सर्वैः कर्मभिः क्रियते । ब्रह्मसंबन्धिता च तद्भावापत्तिलक्षणा सहि परः पुरुषार्थः । संबन्धान्तराणि सर्वस्य कस्यचित्कारणत्वेन सिद्धत्वान्नाभिलषितव्यानि । ततोमोक्षप्राप्तिरुक्ता भवति । ब्राह्मीत्यनेन तनुशब्देन च तदधिष्ठाता पुरुषोलक्ष्यते । तस्य ह्येते शरीरद्वारकाः संस्काराः तस्यैव च मोक्षप्राप्तिःशरीरस्य पञ्चतापत्तेः । अन्ये त्वाहुर्ब्रह्मत्वप्राप्तौ योग्या क्रियते । नहि कर्मभिरेव केवलैर्ब्रह्मत्वप्राप्तिः प्रज्ञानकर्मसमुच्चयात्किल मोक्षः एतैस्तु संस्कृतआत्मोपासनास्वधिक्रियते । तथा च श्रुतिः यएतदक्षरंगार्ग्यविदित्वा यजते जुहोति तपस्तप्यते अधीते ददात्यन्तवदेवास्य तद्भवतीति । ननु च नैतेषांकर्मणांब्रह्मप्राप्तिः फलंश्रुतम् । तथा हि नित्यानि तावदश्रुतफलान्येव कल्पनायां च पौरुषेयत्वंयावज्जीवादिपदैश्च नित्यतायांअवगमितत्वाद्विश्वजिन्न्यायोऽपि नास्त्यथास्मादेववचनादेतत्फलत्वमिति । यदुच्येतमोक्षार्थिनः तदाधिकारः स्यात्तथा च नित्यत्वहानिस्ततश्च श्रुतिविरोधः । निष्फलं न कश्चिदनुतिष्ठति तत्रानर्थक्यमिति चेत् कामनानुष्ठानात्प्रमाणस्य प्रमेयावगतिरर्थः साचेत्कृताजातमर्थवत्त्वम् । अस्तिचात्र कर्तव्यतावगतिःसत्यां च तस्यामकरणे शास्त्रार्थातिक्रमस्ततश्च प्रत्यवायईदृशएवार्थेलिङादीनांवृद्धव्यवहारे व्युत्पत्तिः । योहि भृत्यादिः कर्तव्यंनकरोति कस्यचिदाज्ञातुः सवेतनार्थीवेतन न लभते । यदिवा प्रत्यवायेन योज्यते । तत्र फलस्याश्रुतत्वान्न फलानुत्पत्तिः प्रत्यवायः । अपितु दुःखेन योजनंनित्येषु । एवंसर्वपुंस्याधिकारोनित्यः समर्थितोभवति । तस्मान्ननित्यानांकिंचित्फलम् काम्यानांत्वन्यदेव फलं न मोक्षः श्रुतत्वात्तच्च कथमेतत्सर्वकर्मानुष्ठानसाध्यः परः पुरुषार्थइति । अतएवकेश्चिदर्थवादोऽयमिति व्याख्यायते । संस्कारविधिः स्तुत्यर्थः । अत्र च ब्राह्मीयमिति यत्किंचिदालम्बनमाश्रित्य गुणवादेन नीयते । ब्रह्म वेदस्तदुच्चारणार्हा तत्कर्माधिकारिणी च । यत्तु हि गौतमेनोक्तम् । चत्वारिंशत्संस्कारा इति । तत्कथंतत्र हि सोमसंस्थाऽपि संस्कारत्वेनोक्ता नच प्रधानकर्मणांसंस्कारत्वोपपत्तिः । नाप्येतदर्थवादतया शक्यव्याख्यातुमविशेषत्वात् । तत्राप्यात्मगुणशेषसंस्कारत्वाध्यारोपेण स्तुतिः । एवमिहापि संस्कारैः संस्कारान् समानीकृत्यतुल्यफलताध्यारोपेण संस्काराणामवश्यकर्तव्यतामापद्यते तथाच संस्कारप्रकरणान्नोत्कृष्यते स्तुतिः क्रियतइति च वर्तमानापदेशोनविधिविभक्तिस्तत्र कुतोब्रह्मप्राप्तेः फलत्वावगमः । नचात्र कर्माणि विधीयन्ते येनाधिकाराकाङ्क्षायां सत्यपि वर्तमाननिर्देशे रात्रिसत्रे प्रतिष्ठावत्फलनिर्देशः स्यात् । तस्मात्संस्कारस्तुत्यर्थमेतत्कर्वमेतदुच्यते । येऽपि विभागेन वर्णयन्ति नित्यानां ब्रह्मप्राप्तिफलंकाम्यानांतु यथा श्रुतमेव तदप्यप्रमाणसर्वस्यार्थवादत्वात्तदन्तरेण च फलंनित्येष्वनुष्ठानसिद्धेः । प्रतिपादितत्वात्तदुक्तंकामात्मता नप्रशस्तेति ॥ २८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । उपनयनानन्तरंक्रियमाणेन स्वाध्यायेन व्रतैः स्वाध्यायप्रमयमारभ्य व्रतैर्यैः सायप्रातरग्निसमिन्धनादिभिःव्रातकव्रतादिभिश्च होमैरुपाकरणोत्सर्जनहोमैः त्रैविद्येन षट्त्रिंशदब्दपर्यन्तैदत्रयाध्ययनार्थं गृह-

कृत्वासेन त्रैविद्येन स्वाध्यायेनेति व्यस्तपदसबन्ध इज्यया पाकयज्ञेन हविर्यज्ञैः सुतै पुत्रोत्पादनेन महायज्ञैः ब्रह्मयज्ञाद्यैः पञ्चभिर्यज्ञैरग्निष्टोमादिभि सामयज्ञैः इयमेतस्मिन्लोके या तनुर्देह सब्राह्मी ब्रह्मप्राप्तियोग्याक्रियते अपाकृतर्णत्रयस्य मोक्षोपायेधिकारात ॥ २८ ॥

(३) कुल्लूक । वेदाध्ययनेन व्रतैर्मधुमांसवर्जनादिनियमैर्होमैः सावित्रचरुहोमादिभि सायप्रातर्होमैश्च त्रैविद्याख्येन च व्रतेन्प्रधानाद्यस्यपृथगुपन्यास । इज्यया ब्रह्मचर्यावस्थायादेवर्षिपितृतर्पणरूपया गृहस्थावस्थायापुत्रोत्पादनेन महायज्ञैः पञ्चभिर्ब्रह्मयज्ञादिभि । यज्ञैर्ज्योतिष्टोमादिभि । ब्राह्मी ब्रह्मप्राप्तियोग्येयतनुस्तत्त्ववच्छिन्नआत्माक्रियते कर्मसहकृतब्रह्मज्ञानेन मोक्षाप्राप्ते ॥ २८ ॥

(४) राघवानन्द । स्वाध्यायेन वेदाध्ययनेन व्रतैर्मधुमांसादिवर्जनात्मकै होमैः । सायप्रात समिदाधानै । त्रैविद्येन पराशरादाव्दकाख्यादिव्रतेन । इज्यया ब्रह्मचारिक्रियमाणदेवर्षिपितृतर्पणरूपया । सुतै पुत्रोत्पादने । एकवाक्यपाठात वनेषु वाप्यपाल्लीवतजुहोतीतिवतसमुच्चय । महायज्ञैः वैश्वदेवादिपञ्चभि । यज्ञैः ज्योतिष्टोमादिभि । ब्राह्मी ब्रह्मप्राप्तियोग्या तनु क्रियतइत्यन्वय ॥ २८ ॥

(५) नन्दन । अथोक्तैरुपासस्काराणाफलविशेषमाह स्वाध्यायेनेति स्वाध्यायेन वेदाध्ययनेन । व्रतै प्राजापत्यादिभि । होमैः समिदाधानादिभिर्नित्यनैमित्तिकै । त्रिविद्यावेदेतित्रैविद्यस्तस्य भावस्त्रैविद्यवदत्रयार्थज्ञानमितियावत् । इज्यया स्मार्तेन पाकयज्ञेन सुतशब्देन समावर्तनविवाहश्चोपचर्यते । महायज्ञैर्देवर्षिपितृमनुष्यभूतब्रह्मयज्ञैरन्याधानादिभि । ब्राह्मीब्रह्मप्राप्त्यर्हा ॥ २८ ॥

(६) रामचन्द्र । वेदाध्ययनेनव्रतै होमैः त्रिविधेन वेदत्रयोक्तकर्मणा श्रुतै पुत्रोत्पत्तिभि एतैर्धर्मैः ब्राह्मीब्रह्मप्राप्तियोग्याइयंतनु क्रियते ॥ २८ ॥

प्राङ्नाभिवर्धनात्पुंसोजातकर्म विधीयते ॥ मन्त्रवत्प्राशनचास्य हिरण्यमधुसर्पिषाम् ॥ २९ ॥

(१) मेधातिथि । वर्धनेछेदनजातकर्मेति कर्मनामधेयमेतत् । रूपचास्य गृह्यस्मृतिभ्योज्ञातव्यकस्य पुन कर्मणोजातकर्मेति नाम तदर्थमुक्तप्राशनहिरण्यमधुसर्पिषाम् । अस्येति दारकव्यपदिशन्ति । कर्मवाऽस्य जातकर्मणइदप्रधानम् । य मन्त्रव प्राशनमिति । समन्त्रकमन्त्रेण कर्तव्यमित्यर्थ मन्त्रस्यचेहानुक्तत्वात् । सर्वस्मृतीनाचैकार्थ्यादिदन्यत्रोक्ततदत्रापि प्रतीयते तेन गृह्यस्मृतिषु ये मन्त्राउपात्तास्तैर्मन्त्रवदिति द्रष्टव्यम् यदि गृह्यस्मृतयोऽपेक्ष्य तेइहव्यनिर्देशोऽपि न कर्तव्य । एवति तत्र पठ्यते । सर्पिर्मधुनी हिरण्यनिकाषहिरण्येन प्राशयेत् । प्रातर्ददामि मधुनोघृतस्येति । किंच बह्व्योगृह्यस्मृतयोभिन्नाश्च प्रतिगृह्यमन्त्रा । अत्रापि भिन्नेतिकर्तव्यतात्र काऽऽश्रीयतामिति न विद्म । अथ चरणसमाख्या नियामिकाभविष्यति ध्यर्थस्तर्हि जातकर्माद्युपदेशास्ततएवसिद्धे । कठानागृह्यबह्वृचमाश्वलायनानाम् गृह्यमिति यद्येन समाख्यायते सतद्गुन मनुष्ठास्यतीति । उच्यते । दृष्टादिनिर्देशेन सुस्पष्टकर्मैकत्वमिति प्रतीयते । तथा हिप्रत्यभिज्ञा सिद्धि । तदेवेतन्नामधेयकचेदंकर्मातस्तदेवेदमिति भूयसा दृष्टतद्गुणयोगेन प्रत्यभिज्ञायते । सति चैकत्वे यदत्र जातक चिन्नोक्ततदन्निरुद्धमप्यत्रानेतव्यम् यथासर्वशाखाप्रत्ययमेककर्म एवसर्वस्मृतिप्रत्ययमपि । ननु बहुत्वात्स्मृतीनाकाऽऽश्रीयतामित्यनध्यवसाय । सर्वासाप्रामाण्याविशेषादेकार्थानाचविकल्प । भिन्नार्थानासमुच्चय । चरणसमाख्यातुनैव नियामिका यतो न समाख्यया पुरुषस्य नियत सबन्धः गोत्रप्रवरवत् । येन शाखयेनाधीता सण्व तथा समाख्यायतेकठोबह्वृचइति । नचाध्ययने नियमो यनेनैवशाखाऽध्येतव्येति । अनेकशाखाध्ययनमप्यस्ति वेदानधीत्येति तत्र त्रिवेदाध्यायिन सर्वव्यपदेशा

प्रवर्तन्ते । केप्युचुःकठोबह्वृचइति तत्रावश्यंविकल्पआस्थेयएकशाखाध्यायिनस्तु यद्द्वयंयया शाखयासमाख्यायते तदु कर्मैव तस्य युक्तंकर्तुम् । एपहि तदुंकर्मैव शक्नोति कर्तुंतच्छाखामन्त्राएव तेनाधीताः शक्नोतितान्प्रयोक्तुं तमेवचाध्येवेद वेदनेच कर्मानुष्ठानार्थं वेदाध्ययनं येनतावतो मन्त्रान्कर्मोपयोगिनोध्येप्यत इत्युच्यते । स्वाध्याय विधिवशेन वेदाध्ययन अनधीतवेदस्यनाधिकारो न कर्मप्रयुक्तमध्ययनम् । अतइयंसमाख्या मन्त्रविशेषविनियोगनिमित्तैव कठानांगृहंवाजसने यिनांगृह्यमिति । यस्यांशाखायां ये मन्त्राअधीतास्ते यत्र बाहुल्येन विनियुक्तास्तद्गृह्यतथा समाख्यायते । प्रमाणंगृह्यस्मृतिः साकठानामियमिति व्यपदिश्य माना बह्वृचानामपि स्वार्थावगमनंकरोत्येव कर्तव्यता वेदस्य स्वार्थस्मृतीनांच । अवगतायां च कर्तव्यतायां कर्तृविशेषश्रावणे स्वाधिकारोनस्याद्यथाच तनूनपाति प्रयाजे वसिष्ठानांनिषेधाद्वा पतितम् । नचेह द्वेषम- प्यस्ति । नच शक्यं कल्पयितुंनहि कठानांबाह्वृच्यं न प्रमाणंबह्वृचानांवा काठकंयतोयएव कठः सएवाकंठोसति तच्छाखा- ध्यायेन । गोत्रतु नियतमित्यसमानएवार्थः । स्वसूत्रंयःपरित्यज्य परसूत्रेण वर्ततइति । यद्येतदस्ति तदेव क तर्हि स्वकीय- दधीततदर्थः शक्योनुष्ठातुं । तेन स्वाधीतांशाखामतिक्रम्यपित्राद्यधीतशाखया कर्माणि कुर्यात्तद्गृह्यच समाश्रयेन्नतस्यशाखा- त्यागदोषः पित्रादीनांवाशाखात्यागः येर्माणवकः क्रमाधीतांशाखांनाध्यापितः माणवकस्यात्रदोषोनास्तियदाप्रतपितृकोशा- बालवदयंबालः स्वयमाचार्यमाश्रयेत्तदायेनास्य पितरोयाताइत्यनेन शास्त्रेण सेवाध्येतुंयुक्तास्यात् । अथात्मशाखाध्ययन- नं न संभवति तदा स्वशाखात्यागः । अत स्थितमिदंसर्वेसर्वासु स्मृतिषु जातकर्माद्युपदिश्यते तत्र भिन्नार्थं मन्त्रजातम- मुच्यते विरुद्धविकल्प्यतेसमानार्थंच । पुंसइति स्त्रीनपुंसकव्यावृत्त्यर्थम् । अन्ये त्वविवक्षितंपुमर्थमन्यन्ते । द्विज- न्मनामिति सामान्येन त्रैवर्णिकानांसंस्कार्यत्वेन अकृतत्वात्संस्कार्यश्च प्रधानमुद्देशोनच प्रधानेलिङ्गसंख्यादिविशेषो विवक्ष्यते । ग्रहंसंमार्ष्टीति सत्यप्येकवचने सर्वे ग्रहाः संमृज्यन्ते । ज्वरितज्वरमुक्तंचदिनान्तेभोजयेन्नरमिति नार्याअपि ज्वरितायाएषएव भोजनकालस्तथाच मासमतिषेधस्त्रीणाममन्त्रिकातुकार्या इयंस्त्रीणामावृदिति नपुंसकानांच पाणिग्रहणदर्श- नंयथार्थितानुदारैः स्यात्स्त्रीबादीनामिति तत्रोच्यते । नायंपुंशब्दोमनुष्यजातिवचनोनरशब्दवद्येन विभक्तिवाच्यलिङ्गं नवि- वक्ष्येत एपहि सर्वत्रस्थावरमूर्तामूर्तगतलिङ्गविशेषप्रसवरूपमाचष्टे । प्रातिपदिकार्थोह्यत्र लिङ्गं विभक्तिवाच्यस्यह्यर्थस्य वि- वक्षाविवक्षे युज्येते यतो न विभक्तेर्वचनमेवैकप्रयोजनंकर्माद्यर्थान्तराभिधानेनाप्यर्थवत्त्वात् । इहत्वविवक्षायामानर्थक्यमेव प्राप्नोति पुंस्पदस्य यथा तत्रैव ग्रहप्रातिपदिकार्थोविवक्ष्यते । वाक्यानर्थक्यपरिहाराय । अथोच्येत नमत्ययार्थमात्रस्य विवक्षा कृत्स्नोऽपि पदार्थउपदिश्यमानविशेषणं न विवक्ष्यते । यथा यस्योभयहविरिति सत्यप्युभयपदश्रवणे दधिपय- सोरन्यतरदुष्टतायामपि तदेवमायश्चित्तं तदविवक्षितउभयशब्दः । अत्र केचित्परिहारमाहुः नैतत्तेन समानमुभे हविरर्थं पञ्चशरावोहविर्विनाशे हि नैमित्तिकोधिकारः । इहतु माणवकार्थाएव संस्काराः । एवन्नप्रयोजकोविशेषः वाक्यभेदश्च आद्विशेषणविवक्षा नेष्यते । तादर्थ्येपि वाक्यभेदोनैवापैति तस्मादयंपरिहारः एतदेवोत्पत्तिवाक्यजातकर्मणोवैदिकैः कर्मभिरित्येतदुपक्रमंतत्र पुमानेव संस्कार्यतया निर्दिष्टस्तदविवक्षायांवाक्यानर्थक्ययथा तत्रैव हविःपदविवक्ष्यते । यथे- वशूद्रस्यापि प्राप्तिर्जातिविशेषानिर्देशान्नप्राप्स्यति मन्त्रसाध्यत्वात् । अथवा द्विजन्मनामितिवाक्यशेषःकोभविष्यति नच तदानीविधेयार्थविषयत्वेन निर्दिष्टोयेनततएव संस्कार्यावगतौ पुंमइत्येतदुभयपदविवक्षितमाशङ्क्येत स्त्रीणांत्वप्राप्तेःपि वि- धानमुपपद्यते क्लीबस्यापि दारदर्शनंवातरेतायःक्लीबोभयव्यञ्जनोभवृत्तेन्द्रियोवा बहुप्रकारव्याधितिकरजातकर्मादिसंस्का- रकालेऽपरिच्छेद्यत्वाच्चक्यप्रतीकारत्वाच्च नच योननियतोधर्मः सोधिकारव्यात्रर्तयति यथाःद्रव्यवत्सद्रव्यानिय- तजातित्रयवाद्रव्यःसोपिद्रव्यवान्भवति । चिरमधनोभूत्वा भवत्यन्हामहाधनःद्रव्यस्यैवपदस्यवधेपत्यात्भारकशुद्धि.स-

ह्रसस्तत्तोनुपनीतः शान्यैन कस्यचित्तिष्ठति। अत स्थितंपुंसामेवैते संस्काराएभिर्विधीयन्ते । विध्यन्तरेण स्त्रीणाममन्त्रका नपुंसकस्य नैवसन्तीती ॥ २९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । वर्धनं छेदनं जातकर्म तन्नामकंकर्म मन्त्रवन्मेध्यं तदेव सवितेत्यादि मन्त्रयुक्तंयद्धिरण्यसस्पृष्टानांमधुसर्पिषां अस्य शिशोःप्राशनंतदपि प्रागेव नाभिच्छेदात् एतच्च गृह्यसूत्रेषु जातकर्म जातसाक्षादिवणनदद्भमनुर्मन्यते पुंसो न नपुंसकस्य स्त्रीणांतु वक्ष्यते ॥ २९ ॥

(३) कुल्लूकः । नाभिच्छेदनात्प्राक्पुरुषस्य जातकर्माख्यःसंस्कारःक्रियते तदाचास्यस्वगृह्योक्तमन्त्रैःस्वर्णमधुघृतानांप्राशनम् ॥ २९ ॥

(४) राघवानन्दः । जातकर्मान्नप्राशनचौडोपनयनानांयोग्यकालदर्शयन्स्वरूपमाह । प्रागिति । दशभिः । नाभिवर्धनात्नाभिच्छेदात् । वृधुच्छेदनइत्यस्य धातोरूपम् । मन्त्रवत्प्राशनमेव सुवर्णादेरस्य जातस्य । द्विजातिःकर्म । जातकर्म ॥ २९ ॥

(५) नन्दनः । अथ जातकर्मणः कालंस्वरूपंचाहप्रागिति । वर्धनछेदनम् ॥ २९ ॥

(६) रामचन्द्रः । नाभिवर्द्धनात्प्राक्नालच्छेदात्प्राक्पूर्वंजातकर्म विधीयते जातकर्मणि हिरण्यमधुसर्पिर्भिः अस्य कुमारस्य मन्त्रवत्मन्त्रपूर्वकंप्राशनकार्यम् ॥ २९ ॥

नामधेयंदशम्यांतु द्वादश्यांवास्य कारयेत् ॥ पुण्ये तिथौ मुहूर्ते वा नक्षत्रे वा गुणान्विते ॥ ३० ॥

(१) मेधातिथिः । दशम्यां तिथौ द्वादश्यां वास्य दारकस्य नामधेयंकुर्वीत । णिजर्थोनविवक्षितः तथाच गृह्यंदशम्यामुत्थाप्य पिता नामकरोतीति नामैव नामधेयंयेन शब्देन कार्येष्वाहूयते तन्नाम शङ्काभिवर्धनादितिजातकर्मणःप्रकृतत्वाज्जन्मनःप्रभृतिदशमीद्वादश्यौ गृह्येते न चन्द्रतिथी । इह केचिद्दशमीग्रहणमाशौचनिवृत्तिरित्युपलक्षणार्थंवर्णयन्तिअतीतायामिति चाध्याहारः दशम्यामतीतायांब्राह्मणस्य द्वादश्यां क्षत्रियस्य पञ्चदश्यांवैश्यस्येति । तदयुक्तंलक्षणायां प्रमाणाभावाजातकर्मवदाशौचेऽपि करिष्यते यदितु ब्राह्मणभोजनंविहितंकचित्तदा युक्तालक्षणा । यदि दशमीद्वादश्यौ वक्ष्यमाणगुणयुक्ते भवत तदा तयोः कर्तव्यमथन तदाऽन्यस्मिन्नपि पुण्येहनि पुण्यान्यहानि द्वितीयापञ्चम्यादीनि पुण्यंप्रशस्तंनवमीचतुर्दश्यादयोरिक्तास्तिथयअपुण्याः मुहूर्तोलग्नंकुम्भादि तस्मिन्पुण्ये पापग्रहैरनधिष्ठिते गुरुभ्यांच दृश्यमाने लग्नशुद्धिर्ज्योतिषादवगम्यते । नक्षत्रे च गुणयुक्ते । नक्षत्रंश्रविष्ठादि तद्यस्मिन्नहनिगुणयुक्तंभवतिनक्षत्रगुणाश्च क्रूरग्रहपापग्रहविष्टिपातविवर्जितवा शब्दः समुच्चये । तेन प्रशस्तायांतिथौ नक्षत्रे च शुद्धे लग्नइत्युपदिष्टंभवति । समुच्चयश्च ज्योतिषावगम्यः । अयंच परमार्थः दशमीद्वादशीभ्यामर्वाक् कर्तव्यम् । उत्तरकालच यदहर्नक्षत्रलग्नंपरिशुद्धंतदहरेव कर्तव्यम् ॥ ३० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । नाम्नोव्यवस्थापनं दशम्यांतिथौ द्वादश्यांवाकारयेत् । स्वयंकरणाशक्तावन्येनापि इत्येमदर्थंकारयेदित्युक्तम् । मम नामप्रथमंजातवेदःपिता माताचदधतुरिति मन्त्रलिङ्गात्पित्रोरेव मुख्यत्वेनाधिकारात् तत्रचतिथिव्ह्रासवृद्ध्योरपि दशमतिथावेव नामधेयं न दशमेह्न्येवेत्येतदर्थंस्त्रीलिङ्गनिर्देशः क्वचिद्रात्रिविशेषणतया स्त्रीलिङ्गत्वम् । तथा चाहोरात्रोपलक्षण मित्याहुः । पुण्ये मङ्गलयोग्ये वा यत्र क्वापि तिथौ तादृशेवा मुहूर्ते लग्ने नक्षत्र मात्रे वा ज्योतिषोक्तगुणवतीति पक्षत्रयं पूर्वोक्तपक्षद्वयासंभवे ॥ ३० ॥

(३) कुल्लूक । जातकर्मेतिपूर्वश्लोके जन्मनः प्रस्तुतत्वाज्जन्मापेक्षयैव दशमे द्वादशे वाऽहन्यस्य शिशोर्नामधेयं [illegible] कारयेत् । अथवा ऽशौचे तु व्यतिक्रान्ते नामकर्मविधीयतइति शङ्खवचनाद्दशमेऽहन्यतीतेएकादशाहइति व्या-

स्थेयम् । तत्राप्यकरणे प्रशस्ते तिथौ प्रशस्तएव मुहूर्ते नक्षत्रे च गुणवत्येव ज्योतिषावगते कर्तव्यम् । वा शब्दोऽवधारणे ॥ ३० ॥

(४) राघवानन्दः । नामेति दशम्यामिति पूर्वाशौचनिवृत्तिपरम् । आशौचेतु व्यतिक्रान्तेनामकर्म विधीयतइति शङ्खोक्तेः । सामीप्येसप्तमीवा । अहन्येकादशे नामेति याज्ञवल्क्यः । एकादशेहन्यपिनामकुर्यादिति श्रुतेः । द्वादशीपदप्राशस्त्यपरमतएवाह । पुण्यमित्यादि ॥ ३० ॥

(५) नन्दनः । दशम्यांद्वादश्यांतिथौ जन्मदिनाद्दशमे द्वादशे वादिनइत्यर्थः । पुण्येमुहूर्तइत्यन्वयः ॥ ३० ॥

(६) रामचन्द्रः । शूद्रोकर्माधिकारोनास्ति तेन कारणेन एकादशेऽहनि नामधेयनामकर्मकारयेत् । दशमदिवसे वा द्वादशेन्हिवाकारयेत् कार्यव्यग्रतया द्वादशेन्हि नामकरणं यदा न जातंतदा सुमुहूर्ते पुण्येन्हिगुणान्विते नक्षत्रेज्योतिर्विदादिष्टे काले शुक्रास्तादिवर्जिते काले नामधेयकार्यम् विष्णुपुराणवचनात् ततस्तु नामकुर्वीत पितैवदशमेहनीत्यादि वाक्यम् । शङ्खः दशमेहनि सूतिकांपूर्वसध्यतः उत्थाप्य कुशरान्नस्य पिण्डवर्द्धनंनाम कर्म कार्यमितिवा ॥ ३० ॥

मङ्गल्यंब्राह्मणस्य स्यात्क्षत्रियस्य बलान्वितम् ॥ वैश्यस्य धनसंयुक्तंशूद्रस्यतु जुगुप्सितम् ॥ ३१॥

(१) मेधातिथिः । इदानींयादृशंनामकर्तव्यंतन्नियमयतिस्वरूपतोर्थतश्च तत्र स्वरूपमवधारयिष्यन्नाहंमङ्गलाय हितंतत्र वा साधुमाङ्गल्यमिति व्युत्पत्तिः । अभिमतस्यार्थस्य चिरजीवित्वबहुधनादेर्दृष्टादृष्टसुखफलस्य सिद्धिर्मङ्गलं । तदभिधानमेव शब्दाभ्यर्हितत्वंसाधुत्वंचेति तद्धितसिद्धिःनाभिमितार्थसिद्धिप्रतिपादनमेव विवक्षितं । किंतर्हि यआशास्यते तद्वचनेनैव सिद्धिसमासाद्यायु.सिद्धिर्धनसिद्धिःपुत्रलाभइत्यादेः प्रतीयते । तद्धिताद्वा हितनिमित्तप्रयोजनार्थीयात् तत्र गृहीतेद्धितान्तमतिप्रसिद्धंरूतकुर्यान्न तद्धितमिति । समासेपि पदद्वयेकार्थीभावस्तत्र यव्द्व्यक्षरंप्रयोगप्रसंगेयतीवक्ष्यति शर्मवद्ब्राह्मणस्येत्युपपदनियमतत्र चतुरक्षरे त्र्यक्षरे वा नाम्नि शर्मशब्दे चोपपदे पञ्चाक्षरंषडक्षरंनामभवति तच्च प्रतिषिद्धव्यक्षरंचतुरक्षरं वा कुर्यादिति तेन यत्किंचित्प्रायेण सर्वस्याभिलषणीयमगर्हितंपुत्रपशुग्रामकन्याधनादि तद्वचनाः शब्दानामधेयत्वेनविनियोक्तव्याः शर्मान्तास्तेन गोशर्मा धनशर्मा हिरण्यशर्मा कल्याणशर्मा मङ्गल्यशर्मेत्यादिशब्दपरिग्रहः सिद्धोभवति । अथवा मङ्गलंधर्मस्तत्साधनंमङ्गल्यनामकतमत्पुनर्धर्मसाधनंनाम यएते देवताशब्दाः इन्द्रोग्निर्वायुः तथा ऋषिशब्दाव्वसवोविश्वामित्रोमेधातिथिस्तेषामपि धर्मसाधनमस्ति ऋषींस्तर्पयेत्पुण्यश्लोकमनसा ध्यायेदिति देवतानामृषीणांच द्विजानांपुण्यकर्मणांप्रातःप्रबुद्धःश्रीकामोनरोनामानि कीर्तयेदितिमङ्गल्यग्रहणाच्च यदुप्रशस्तपमोमृत्युरित्यादितन्निरस्यते यच्चानर्थकडित्थादियदृच्छानिमित्तं क्षत्रियस्यबलान्वितं बलसंयुक्तं बलवाचि अन्वयः संबन्धशब्दस्यार्थेन संबन्धः प्रतिपादकभावएव । सामर्थ्यंतद्येन येन प्रतिपाद्यते तादृशंनाम क्षत्रियस्य कर्तव्यमत्रुतपः दुर्योधनः प्रजापालइत्यादिविभागेन च नामनिर्देशोजातिबलचिन्हंएवंवैश्यस्य धनसयुक्तनभाग्य पर्यायाएव गृहस्तेधनवित्तस्वापतेयमिति किंतर्हियेन प्रकारेण प्रतिपत्तिः यदिवा धनादि शब्दप्रयोगादर्थसंबन्धाद्वा धनकर्मा महाधनः गोमान्धान्यमहइत्येवंसर्वत्र द्रष्टव्यं तथाचान्वितादिशब्दप्रयोगोयबलान्वितं धनसंयुक्तमिति । इतरथा एवमेवावश्यद्बलनामानि कुर्यादिति । स्वबलाद्बलार्थवाचिनामानन्त्याच्च पुरुषव्यक्तीनांदुःखधाने भेदे व्यवहारोच्छेदएवस्यात् । शूद्रस्य जुगुप्सितंकृपणकोदीनः शबरकइत्यादिसल्पत्वाद्बलाद्यर्थवाचिनांमानन्त्याच्च ॥३१ ॥

(३१) वैश्यस्यधनसंयुक्तंशूद्रस्यतुजुगुप्सितम् ॥ (ख, ट, ठ)
———————शूद्रस्यप्रेष्यसंयुतम् ॥ (क, त, थ,)

(च, ग,) एतयो पुस्तकयोर्द्धावपि पाठोस्थेते ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । मङ्गल्यवत् भद्रमित्यादि राज्ञः क्षत्रस्य बलसमन्वित उदयवीरइत्यादि धनसयुक्त धन करइत्यादि जुगुप्सित पाण्डुरित्यादि ॥ ३१ ॥

(३) कुल्लूक । ब्राह्मणादीनायथाक्रममङ्गलबलधननिंदावाचकानि शुभबलवसुदीनादीनि नामानि कर्तव्यानि॥३१॥

(४) राघवानन्द. । मङ्गल्यमङ्गलद श्रवणेन बलान्वितंबलसूचक धनसूचकधनवत्वज्ञापक जुगुप्सिताद्दिजदास-द्विजगुमरूपम ॥ ३१ ॥

(५) नन्दन । मङ्गल्यविष्णुमित्रादि । बलान्वितपरतपादि । धनसयुक्तनिधिपालादि । जुगुप्सितपल्वकादि । अत्रनामधेयमित्यनुकर्षं । कारयेत्पिताऽन्योवा तत्स्थानीयः ॥ ३१ ॥

(६) रामचन्द्र । मङ्गल्यमिति । नामकरणत्रिभिराहब्राह्मणस्य नाम माङ्गल्यशर्मान्तिस्यात्तद्यथा विष्णुशर्मेति नाम । क्षत्रियस्य नाम रक्षासमन्वितबलान्वितनाम तद्यथा नृसिंहवर्मेति । वैश्यस्य नाम पुष्टिवृद्धिसमन्वितकुर्यात धनपतिरिति नाम शूद्रस्य नाम प्रेष्यसयुक्तकुर्यात् तद्यथा कृष्णदासेति नाम ॥ ३१ । ३२ ॥

शर्मवद्ब्राह्मणस्य स्याद्राज्ञोरक्षासमन्वितम् ॥ वैश्यस्य पुष्टिसंयुक्तंशूद्रस्य प्रेष्यसंयुतम् ॥ ३२ ॥

(१) मेधातिथि । अत्र स्वरूपग्रहणपाठानुक्रमश्चादौ मङ्गल्यमेते शर्मशब्दा । तथाचोदाहृत । क्षत्रियादिनाम्नांतु नैतत्सभवति रक्षाशब्दस्य स्त्रीलिङ्गस्य श्रवणात्पुसासामानाधिकरण्यानुपपत्ते तस्मादेकोपक्रमत्वात्समाचाराच्च सर्वत्रार्थ-ग्रहणवाक्यभेदाच्च समुच्चय. यन्मङ्गल्यतच्छर्मार्थवच्छर्मशरणमाश्रय । सुखचार्थग्रहणात्नामिदत्तभवभूत्यादिशब्दप-रिग्रह इन्द्रत्वामीन्द्राश्रय इन्द्रावतोपि तदाश्रयता मतीयतेएवसर्वत्रोन्नेयम । अथ कोयहेतुर्वाक्यभेदात्समुच्चयइति । व्रीहिभिर्यजेत यवैर्यजेतेति किंन समुच्चयइति । उच्यते । लिङ्गदर्शनमात्रमेतत्पौरुषेयत्वात् । ग्रन्थस्य विकल्पेऽभि-प्रेतमङ्गल्यशर्मवद्वेति लाघवादवक्ष्यत् । वाक्यभेदे हि द्विराख्यातोच्चारणतद्रूपभवति रक्षा परिपालनपुष्टिर्वृद्धिगुमिश्च । गोवृ-द्धोधनगुमइति । प्रेष्योदासोब्राह्मणदासोदेवदासोब्राह्मणाश्रितोदेवताश्रितइति ॥ ३२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । । एवनामान्युक्त्वा तत्रेदमितिनित्यान्वितानि पदान्याह शर्मवदिति । अन्ते शर्मपदवत् रक्षासमन्वितयतिरित्यादिवत् पुष्टिसयुक्त आप्योगोमीत्यादि धनबाहुल्यख्यात प्रेष्यपदन्नत् प्रेष्यसयुक्त दासादि-पदवत् ॥ ३२ ॥

(३) कुल्लूक । इदानीमुपपदनियमार्थमाह शर्मवद्ब्राह्मणस्येति । एषायथाक्रमशर्मरक्षापुष्टिप्रेष्यवाचकानि कर्तव्या-निशर्मवर्मभूतिदासादीन्युपपदानि कार्याणि । उदाहरणानि तु शुभशर्मा बलवर्मा वसुभूति दीनदास इति । तथा च यम शर्म देवश्च विप्रस्य वर्म त्राता च भूभुज । भूतिदत्तश्च वैश्यस्य दास शूद्रस्य कारयेत् । विष्णुपुराणेऽप्युक्त शर्मवद्ब्राह्मणस्यो-क्तवर्मेति क्षत्रसयुतम् गुप्तदासात्मकनाम प्रशस्तवैश्यशूद्रयो ॥ ३२ ॥

(४) राघवानन्द- । एतान्येवोत्तरपदत्वेन वर्णानुरूपव्यवस्थित्या समाचारान्निगमयति शर्मवदिति यथाह यम । शर्मदेवश्च विप्रस्य वर्मत्राता च भूभुज । भूतिर्दत्तश्च वैश्यस्य दास शूद्रस्य कारयेदिति भूतिपदपुष्टेरुपलक्षणम् । एतेन पूर्वपदे नियमाभाव । द्व्यक्षरचतुरक्षरंवा नामकुर्यादिति स्मृते । मङ्गल्यादिसूचकदेवादीनाहर्षादिनामकार्यशर्मादिपदत्वयपरतेन शर्मशरणमित्यादीति मेधातिथि ॥ ३२ ॥

---

(३२) प्रेष्यसंयुतम=प्रेष्यसयुतम (अ, द)
राज्ञोरक्षासमन्वितम=राज्ञोवर्मसमन्वितम् (न) .

(५) नन्दन । मकारान्तरमाहशर्मेति । शर्मवत्सुखवत्सुखमकाशनसमर्थमित्यर्थ । एवमुत्तरत्र । यथासुमति सुमन्तुरित्यादि । रक्षासमन्वितधतराष्ट्रादि । पुष्टि सम्वृद्धिस्तेनसयुक्तम् । तेनधनसयुक्तमित्यनेननपुनरुक्ति । यथासीरभद्रादि मे यसयुतपशुसखादि । अन्ये तु शर्मादीनाशब्दपरत्वमेवम यन्ते । नत्वर्थपरत्वम् ॥ ३२ ॥

स्त्रीणासुखोद्यमक्रूरंविस्पष्टार्थमनोहरम् ॥ मङ्गल्यंदीर्घवर्णान्तमाशीर्वादाभिधानवत् ॥ ३३ ॥

(१) मेधातिथि । पुसइत्यधिकृतत्वात्स्त्रीणामप्राप्तौ नियम्यते । सुखेनोद्यते सुखोद्यस्त्रीबालैरपि यत्सुखेनोच्चारयितु शक्यते तत्स्त्रीणानाम कर्तव्य बाहुल्येन स्त्रीणास्त्रिभिर्बालैश्च व्यवहारस्तेषाच लकारणसौष्ठवाभावान्न सर्वसस्कृतशब्दमुच्चारयितुशक्तिरस्ति । अतोविशेषेणोपदिश्यते तत्पुसामसुखोद्यमभ्यनुज्ञायते । उदाहरणमङ्गल्देवीचारुदती सुवदनेत्यादि प्रत्युदाहरणशर्मिष्ठा सुश्लिष्टाङ्गाति । अक्रूरमक्रूरार्थवाची क्रूरार्थावाचिक्रूरार्थडाकिनीपरुषेति । विस्पष्टार्थयस्यार्थाव्याख्यानगम्यो न भवति श्रुतएव विदुषामविदुषावार्थप्रतीतिकरोत्स विस्पष्टार्थयथा कामनिधाकारीषगन्ध्येति । कामस्य निधेव निधा तया कामस्तत्रैव तिष्ठताति । एवयावन्नव्याख्याततावन्नावगम्यते । एवकारीषगन्धेर्दुहिताकारीषगन्ध्येति व्याख्यानमपेक्ष्यते मनोहरचित्ताल्हादकरश्रेय्सीविपरीततु कालाक्षी शर्मवती रुद्रवतीतिमङ्गल्विपरीतम भागा मंदभागेति दीर्घवर्णान्तेयस्य विपरीतशरत् आशिषवदतीत्याशार्वादमभिधानशब्द तयोर्विशेषणसमासस्तद्यस्मिन्नास्ति विद्यते तदाशीर्वादाभिधानवत्सपुत्राबहुपुत्राकुलवाहिकेति एतेह्यर्थाआशीर्विषयाविपरीताअप्रशस्ता अलक्षणेति । अथमङ्गल्स्याशीर्वादस्य च कोविशेष । न कश्चिद्वृत्तपूरणार्थतु भेदेनोपादानम् ॥ ३३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । सुखोद्यदुरुच्चाराक्षररहित अक्रूरहिंसादितीक्ष्णार्थशून्य विस्पष्टार्थशीघ्रेणार्थप्रत्यायक मनोहरप्रीतिजनकार्थवत् मङ्गल्यशुभहेतु वसूचक दीर्घवर्णान्तमीकारायन्त आशीर्वादाभिधानवत् । आशीर्वादाभिधायिप्रत्ययादियुक्त यशोदेत्यादि स्त्रीणा अत्रवचनरूपसमुच्चये तात्पर्य किंचैकद्विरूपवत्वे ॥ ३३ ॥

(३) कुल्लूक । स्त्रीणामिति । सुखोच्चार्यमक्रूरार्थवाचिव्यक्ताभिधेयमनःप्रीतिजननमङ्गल्वाचिदीर्घस्वरा तआशीर्वाचकेनाभिधानेन शब्देनोपेतस्त्रीणानाम कर्तव्ययथा यशोदादेवीति ॥ ३३ ॥

(४) राघवानन्द । सुखोद्यअनायासोच्चार्यअक्रूरप्रीतिजनकशर्मदायशोदेत्यादि ॥ ३३ ॥

(५) नन्दन । सुखोद्यसुखेन वदितुमीरयितुशक्ययशोदादि । अक्ररसुमित्रादि । विस्पष्टार्थचित्राङ्गदादि । मनोरम चारुमत्यादि । मङ्गल्यकल्याणादि । दीर्घवर्णान्तसुमङ्गल्यादि । आशीर्वादाभिधानवत्आशीर्वाचकशब्दयुक्तसुभद्रादि । अत्रापि नामधेयस्यादित्यनुकर्ष ॥ ३३ ॥

(६) रामचन्द्र । स्त्रीणामिति । स्त्रीणाकन्यानांनाम सुखोद्यमिति । सुखेनोच्चारणीयमित्यर्थ अक्रूरक्रूरत्वरहितमिति ॥ ३३ ॥

चतुर्थे मासि कर्त्तव्यंशिशोर्निष्क्रमणगृहात् ॥ षष्ठेऽन्नप्राशनमासि यद्वेष्टमङ्गलकुले ॥ ३४ ॥

(१) मेधातिथि । जन्मचतुर्थमासे गृहाद्बहिर्निष्क्रमणमादित्यदर्शनशिशोर्बालस्य कर्तव्यम् । त्रीन्मासानगर्भगृह एव वासयेत् । शिशुग्रहणशूद्रस्यापि प्राप्त्यर्थ । एवषष्ठे मास्यप्यन्नप्राशनपञ्चमासा क्षीराहारएव । यद्वा कुलेदारकस्य श्रेयस्यमङ्गल्यंपूतना शकुनिकेक्षक्षोपहारादि प्रसिद्धकालविशेषे वा त क्तव्यमयच संस्कार शेष , तेन नामधेयमुक्त

लक्षणव्यतिरेकेणापि यथा कुलधर्मलभ्यते । इन्द्रलामी इन्द्रशर्मा इन्द्रभूमि इन्द्रघोषइन्द्ररातइन्द्रविष्णुइन्द्रदेवइन्द्रज्योतिइन्द्रयशाइत्यादि कुलभेदेनोपपन्नंभवति ॥ ३४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । जन्मदिनाचतुर्थे गृहात् प्रसवगृहात् । जन्मदिनादेव षष्ठे मास्यन्नप्राशनंयच्च गृह्योक्तविधानवदन्नभक्षणम् । यद्वेष्टमिति । अयनमपि यत्कर्णवेधादिदृष्टमपेक्षितमनिर्दिष्टकालंकर्म यच्च मङ्गलं शूर्पकर्णशिशूनां कुले तेषु तेषु कुलेष्वसाधारणंकर्म तदपिषष्ठएवेत्यर्थः ॥ ३४ ॥

(३) कुल्लूकः । चतुर्थे मासीति । चतुर्थे मासे बालस्य जन्मगृहान्निष्क्रमणमादित्यदर्शनार्थंकार्यम् । अन्नप्राशनंच षष्ठे मासे ऽथवाकुलधर्मत्वेन यन्मङ्गलमिष्टंतत्कर्तव्यंतेनोक्तकालादन्यकालेऽपिनिष्क्रमणम् । तथा च यमः ततस्तृतीये कर्तव्यंमासि सूर्यस्य दर्शनम् । सकलसंस्कारशेषेणैवायंतेननामशर्मादिकमभ्युपपदंकुलाचारेण कर्तव्यम् ॥ ३४ ॥

(४) राघवानन्दः । निष्क्रमणंसूर्यावलोकनार्थम् । ततस्तृतीये कर्तव्यंमासि सूर्यस्य दर्शनमिति यमोक्तेःतृतीयं चतुर्थोपलक्षणं इष्टंकुलधर्मतया ॥ ३४ ॥

(५) नन्दनः । निष्क्रमणं गृहाच्चन्द्रादित्यदर्शनम् । अयमपिकश्चित्संस्कारविशेषः । कुले कुलधर्मानुसारेणेत्यर्थः ॥ ३४ ॥

(६) रामचन्द्रः । कुले संकुले यद्वाइष्टंमङ्गलंचूडावत्संकुलाचारमित्यर्थः ॥ ३४ ॥

चूडाकर्म द्विजातीनां सर्वेषामेव धर्मतः ॥ प्रथमेऽब्दे तृतीये वा कर्तव्यंश्रुतिचोदनात् ॥ ३५ ॥

(१) मेधातिथिः । चूडा शिखा तदर्थंकर्म चूडाकर्म केषु चिन्मूर्धदेशेषु केशानांस्थापनंरचना विशेषश्चैतच्चूडाकर्मोच्यते । प्रथमवर्षेतृतीये वा यहसौस्थित्याविकल्पः श्रुतिनोदनादित्यनुवादस्तन्मूलतयैव प्रामाण्यस्योक्तत्वात् । अथवा श्रुतिशब्देन नविध्यापकान्येव वाक्यान्युच्यन्ते । किंतर्हिमन्त्रास्ते च चूडाकर्मण्यञ्जनाइतिवदर्दष्टमकाशयन्तिपरक्षुरेण मार्जयेतेत्यादि तेन समन्त्रकमेतत्कर्मेत्युक्तंभवति विशेषापेक्षायां गार्ह्योविधिरङ्गीक्रियते । अतः शूद्रस्य नायंसंस्कारः द्विजातिग्रहणाच्च अनियतकालंतु केशवपनंशूद्रस्यार्थप्राप्तं न निवार्यते ॥ ३५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । सर्वेषांद्विजातीनां न विप्रस्यैवधर्मतः कुलधर्मानुसारेण शिखाकरणात् प्रथमेऽब्देतृतीयेवाब्दे कर्तव्य श्रुते मन्त्ररूपायाश्चोदनाल्लिङ्गतायाश्चैवंतत्त्वात् मन्त्रश्च यत्र बाणाः संपतन्ति कुमाराविशिखाइवेति । बाणवत्संपतनयोग्यता तृतीयएव संभवतिइति कुमारपदेनाभिधाने ततःप्रागवस्थापि विज्ञायेतेति विशिष्टाविशिष्टशिखाइति विशेषेणकृतमिति ॥ ३५ ॥

(३) कुल्लूकः । चूडाकर्मेति । चूडाकरणप्रथमे वर्षे तृतीये वा द्विजातीनांधर्मतो धर्मार्थंकार्यंश्रुतिचोदनात् । मन्त्रबाणाः संपतन्तिकुमाराविशिखाइवेति मन्त्रलिङ्गात्कुलधर्मानुसारेणायंव्यवस्थितविकल्पः । अतएवाश्वलायनगृह्यम् । तृतीयेवर्षेचौलंयथाकुलधर्मंवा ॥ ३५ ॥

(४) राघवानन्दः । चूडाकर्म केषुचिन्मूर्धदेशेषुकेशानांस्थापनविशेषः । तृतीये वर्षे चौलमित्याश्वलायनोक्तेः । श्रुतिचोदनात् । यत्रबाणाः संपतन्ति कुमाराविशिखाइवेति श्रुतेः । सशिखतेषांछेदनम् ॥ ३५ ॥

(५) नन्दनः । चूडा शिखा । द्विजातिग्रहणेन शूद्रस्य पर्युदासः । धर्मतः कुलधर्मतः । चूडानिवेशदेशविशेषश्च गोत्र-

* शेष=विषय (अ)

विशेषेण स्मर्यते दक्षिणतश्चूडा वसिष्ठानांवामतो भारद्वाजानामुभयतः काश्यपानामिति । चूडाकर्मण्यादरातिशयप्रकाशयति श्रुतिचोदनादिति । श्रूयतेहि । कुमाराविशिखांइवेति ॥ ३५ ॥

(६) रामचन्द्रः । सर्वेषांद्विजातीनांधर्मतः चूडाकर्मप्रथमेब्दे कार्यश्रुतिनोदनात् तृतीयवर्षेकुर्यात् ॥ ३५ ॥

गर्भाष्टमेऽब्देकुर्वीत ब्राह्मणस्योपनायनम् ॥ गर्भादेकादशे राज्ञोगर्भात्तुद्वादशे विशः ॥ ३६ ॥

(१) मेधातिथिः । गर्भस्थस्य यः संवत्सरस्ततआरभ्यते योष्टमोब्दः गर्भशब्देसाहचर्यात्संवत्सरोलक्ष्यते नहि मुख्यया वृत्त्या गर्भस्य संवत्सरोष्टमइति व्यपदेशलभते तस्मिन्नौपनायनब्राह्मणस्य कुर्वीत । उपनयनमेवौपनायनस्वार्थिकोऽणअन्येषामपिदृश्यत इत्युत्तरपदस्य दीर्घः छांदसत्वाद्वोभयपदवृत्तिः उपनयनमिति हि एवसंस्कारोवेदविदांगृह्यस्मृतिषु प्रसिद्धोमौञ्जीबन्धनापरपर्यायः । उपनीयते समीपंप्राप्यते येनाचार्यस्य स्वाध्यायाध्ययनार्थंकुड्यकटवा कर्तृतद्वुपनयनं । विशिष्टस्य संस्कारकर्मणोनामधेयमेतत् । गर्भादेकादशे राज्ञः । गर्भात्प्रभृति गर्भाद्वा परीयएकादशोब्दस्तत्र क्षत्रियस्य कर्तव्यम् । राजशब्दोयक्षत्रियजातिवचनोनाभिषेकादिगुणयोगमपेक्षते ग्रन्थेषु तथा प्रयोगदर्शनाद्ब्राह्मणादिजातिशब्दसाहचर्याच्चगुणविधिषु च क्षत्रियशब्ददर्शनात्क्षत्रियस्य तुर्मोर्वीति यस्तु राजशब्दस्य क्षत्रियादन्यत्र जनपदेश्वरे वैश्यादौ प्रयोगः । सगौणइति वक्ष्यामः मुख्ये चासति गौणस्य ग्रहणम् । तथाच गृह्यकारः । अष्टमेवर्षेब्राह्मणमुपनयेदेकादशेक्षत्रिय द्वादशे वैश्यमिति । भगवांश्च पाणिनिः एवमेव प्रतिपन्नोराज्ञः कर्म राज्यइति राज्यशब्दस्य राज्यशब्दप्रतिप्रकृतित्वब्रुवन्नेव जनपदेश्वर्येण राजशब्दार्थप्रसिद्धिमाह । एवंगर्भात्तु द्वादशेब्दे विशः वैश्यस्य ॥ ३६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । तन्मातुर्गर्भग्रहणदिनादष्टमे तत्रापि उपनयनंपित्राकार्यमसंभवेन्येनापि कारयितव्यमित्येतदर्थमुपनयनमिति प्रयोजनव्यापारः पित्रादीनांदर्शितः राज्ञः कर्तव्यः ॥ ३६ ॥

(३) कुल्लूकः । गर्भाष्टमइति । गर्भवर्षादष्टमे वर्षे ब्राह्मणस्योपनायनकर्तव्यम् । उपनयनमेवोपनायनमन्येषामपि दृश्यतइति दीर्घः । गर्भैकादशे क्षत्रियस्य गर्भद्वादशे वैश्यस्य ॥ ३६ ॥

(५) नन्दनः । नामधेयादिषु जन्मारभ्यकालसंख्योक्ता उपनयनेसामाभूदितिगर्भग्रहणम् । गर्भशब्देनच गर्भसहचरितोब्दोऽपिविवक्षितः । गर्भाष्टमे गर्भादारभ्याष्टमे । उपनयनमेवोपनायनम् । उपनयनात्पूर्वमेव जन्मतएव ब्राह्मण्यमस्तीति सूचितम् ब्राह्मणस्येत्यब्दसंख्यानियमस्यायमभिप्रायः ब्रह्मक्षत्रविशांगायत्रत्रैष्टुभजागतैश्छन्दोभिः । सहजत्वश्रूयते तेरेव तेषामुपनयनम् तस्मादुपनयनाब्दाअपिस्वस्वच्छन्दोऽक्षरसमसंख्याभवितुमर्हन्तीति ॥ ३६ ॥

(६) रामचन्द्रः । अतः परद्विजानांउपनयनकालमाहब्राह्मणस्योपनयनगर्भाष्टमेऽब्दे गर्भाष्टमे वर्षे उपनयनकार्यं राज्ञः गर्भात्एकादशे वर्षे वा कर्तव्यम् । वैश्यस्य गर्भात्द्वादशे वर्षे जन्मद्वादशे वा वर्षे इत्यर्थः ॥ ३६ ॥

ब्रह्मवर्चसकामस्य कार्यंविप्रस्य पञ्चमे ॥ राज्ञोबलार्थिनः षष्ठे वैश्यस्येहार्थिनोऽष्टमे ॥ ॥ ३७ ॥

(१) मेधातिथिः । पितृधर्मेणापत्यव्यादिशति ब्रह्मवर्चसी मे पुत्रः स्यादिति पुत्रकामनया पुत्रोप्यपदिष्टस्तत्कामस्येति पुत्रस्य बालत्वान्नैवंविधा कामना संभवति । न नुचैवमन्यकृतात्कर्मण अन्यस्य फलेऽभ्युपगम्यमानेऽकृताभ्यागमदोषापत्तिः । अकाम्यमानंच फलभवत्येतदप्युत्क्रान्तशब्दप्रमाणन्यायमर्यादयोच्यते । नैषदोषः श्येनवदेतद्द्रष्टव्यमिति श्येनमभिचरन्करोत्यभिचर्यमाणश्च म्रियते । अथोच्यतेकामिनएवैतत्फलंशत्रुमरणंहि यजमानः कामयते तदेव

चाप्नोतीति नाकर्तृगामिता फलस्य । अत्रापि विशिष्टपुत्रवत्तालक्षणमुपनेतुरेवफलंयथा पुत्रस्यारोग्येण पितुः प्रीतिः एवंब्रह्मवर्चसेनाप्यतोऽधिकृतस्य कर्तुश्च पितुरेव तत्फल मन्वयानुसारीहि शास्त्रार्थावसायइहच पुत्रस्य फलकामेनैवंकर्तव्यमित्यन्वयः प्रतीयते । नच यथाश्रुतान्वयापरोकिंचनप्रमाणमस्ति । एतेन पितुरौर्ध्वदेहिकः पुत्रकृतउपकारोव्याख्यात स्तत्रापिहि पुत्रः कर्ता पितृप्रीतिश्च फलंतथाच लिङ्गमात्मावै पुत्रनामासीति । पित्रैव हि तावत्श्राद्धमात्मसंप्रदान कंवस्तुतः कृतमेव येनाप्यन्त्योत्पादनमेवमर्थमेवकृतं । यथा सर्वस्वारे मृतस्यार्भकावमानाये पराञ्चपदार्थास्तेभ्वपि यजमानस्यैव कर्तृत्वंब्राह्मणाः संस्थापयतयज्ञमिति प्रैषेण दक्षिणाभिर्वरणेन वा प्रयोगसमाप्तावृत्विजोविनियोक्तृत्वादेवमिहापि तादर्थ्येन पुत्रस्योत्पादनाचत्श्राद्धादिकंपित्रर्थक्रियते पित्रैव तत्कृतंभवति अध्ययनविज्ञानसंपन्नंब्रह्मवर्चसंबलंसामर्थ्यमाभ्यन्तरंबाह्यंचोत्साहशक्तिर्महाप्राणताचेतदाभ्यन्तरंबाह्यंच हस्त्यश्वरथपदातिकोशसंपत्तदुक्तंयोगाभ्युच्चयसंयोगिकानांवाऽर्थानामिति । ईहाचेष्टा बहुना धनेन कृषिवाणिज्यादिव्यवहारः सर्वत्र गर्भादिसंख्याच वर्णानांगर्भादिति ह्यनुवर्तते ॥ ३७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । सुततपः प्रभृतिभिरुत्कर्षोब्रह्मवर्चसं पञ्चमेजन्मत आरभ्य बलार्थिनःसामर्थ्यातिशयार्थिनः ईहाकृष्यादावुद्यम.तदतिशयार्थिनः अत्र बालस्य तादृक्कामनायाअसंभवेपि तत्पित्रादिकामनायाएव तदीयत्वोपचारेणोपनयन सामानाधिकरण्यात एतादृक्कामस्य पुत्रस्येत्यधिकरणेषष्ठीवा ॥ ३७ ॥

(३) कुल्लूकः । ब्रह्मवर्चसकामस्येति । वेदाध्ययनतदर्थज्ञानादि प्रकर्षकृततेजोब्रह्मवर्चसंतत्कामस्य ब्राह्मणस्य गर्भपञ्चमे वर्षे उपनयनकार्यम् क्षत्रियस्य हस्त्यश्वादिराज्यबलार्थिनोगर्भषष्ठे वैश्यस्य बहुकृष्यादिचेष्टार्थिनोगर्भाष्टमे गर्भवर्षाणामेव प्रकृतत्वात् । यद्यपि बालस्य कामना न संभवति तथापि तत्पितुरेव तद्गतफलकामना तल्लिन्नुपचर्यते ॥ ३७ ॥

(४) राघवानन्दः ब्रह्मवर्चसकामस्येति । ब्रह्मवर्चसंवृत्तस्वाध्यायनिमित्ततेजः बलार्थिनःचक्रेहस्त्यश्वादि शारीरं वा । ईहार्थिनःईहाकृष्यादिचेष्टा । अत्र फलंएकस्य तुभयत्वे संयोगपृथक्त्वमिति न्यायेन । अस्यार्थःएकस्य कर्मणउभयार्थे वचनद्वयेन श्रुतेः । फलसाधनाभेदइत्यर्थः ॥ ३७ ॥

(५) नन्दनः । ब्रह्मतेजोब्रह्मवर्चसंपञ्चमे गर्भात्पञ्चमेऽब्दे ॥ ३७ ॥

(६) रामचन्द्रः । विप्रस्य पञ्चमे वा वर्षे कार्यं राज्ञः षष्ठे वा वैश्यस्य अर्थार्थिनः अष्टमे वा वर्षेकार्यम् ॥ ३७ ॥

आषोडशाद्ब्राह्मणस्य सावित्री नातिवर्त्तते ॥ आद्वाविंशात्क्षत्रबन्धोराचतुर्विंशतेर्विशः ॥ ३८ ॥

(१) मेधातिथिः । एवतावन्मुख्यकाम्यावुपनयनकालावुक्तौ । इदानींपितुरभावे व्याध्यादिना वा कथंचिदनुपनीते माणवके कालातिपत्तावनुपनेयता माभूत् सत्यपि कालस्याद्यन्तेतदभावेऽधिकारनिवृत्ते यथा सायंप्रात.कालातिपत्तावग्निहोत्रस्याकरणे । अतोविहितकालव्यतिरेकेण प्रतिप्रसवार्थमिदमारभ्यते यावत्षोडशंवर्षंगर्भादारभ्य तावद्ब्राह्मणस्योपनयनार्हता न निवर्तते । सावित्रीशब्देन तदनुवचनसाधनमुपनयनाख्यंकर्म लक्ष्यते नातिवर्तते नातिक्रान्तकालंभवतीत्यर्थः । एवमाद्वाविंशात्क्षत्रबन्धोः क्षत्रियजातियस्येत्यर्थः बन्धुशब्दोयक्व चित्कुत्सायांप्रवर्तते । यत्त्वंकथंचेच्छ ब्रह्मबन्धाविति ज्ञातिवचनोयथा ग्रामताजनताचैवबन्धुताच सहायता महेंद्रस्याप्यगम्यासौ भूमिभागभुजांकृतः । द्रव्यवचनोजात्यन्ताच्छबन्धुनीति तत्र पूर्वयोरर्थयोरसंभवात्तृतीयोऽर्थोगृह्यते । द्वाविंशते.पूरणोद्वाविंशोब्दः तद्धितार्थः । आचतुर्विंशतेर्विशः प्राप्तोप्यत्र पूरणप्रत्य-

योवृत्तानुरोधान्नकृतः प्रतीयतेतुतदर्थः । नहि समुदायविषयायाश्चतुर्विंशतिसंख्यायाअवधित्वेन संभवःतदवयवस्तु चतुर्विंशोभवति सवत्सरोवधिः । आङ्मभिविधौ व्याचक्षते लिङ्गदर्शनंचोदाहरन्ति गायत्र्या ब्राह्मणमुपनयीत त्रिष्टुभा राजन्यजगत्या वैश्यमित्येतेषांच छंदसामियता कालेन द्वौ पादौ पूर्येते । तावन्तंकालंबलवन्ति नत्यजन्ति स्वाश्रयभूतान्वर्णान् । तृतीये तु पादेऽप्रक्रांतेगतरसान्यतिवयांसि न्यूनसामर्थ्यानि भवन्ति समाप्तिमुपयान्ति यथा पञ्चाशतास्थविरोमनुष्यइत्यतश्चनैतेन वयमुपासितानीति त्यजन्ति तवर्णततो न गायत्रीब्राह्मणो न त्रैष्टुभोराजन्यो न जागतीवैश्यइति । सविता देवता यस्याऋच. सा सावित्री सा त्र गायत्रीद्रष्टव्या । प्रदर्शिता गृह्याचएवक्षत्रियस्य त्रिष्टुप् सावित्री आकृष्णेनेति वैश्यस्य जगती ॥ विश्वारूपाणीति ॥ ३८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । यथोक्तसमयउपनयनाशक्तौ षोडशाब्द समाप्तिपर्यन्तं ब्राह्मणस्य सावित्री नातिवर्तते नातिक्रान्तकालाभवति । आङत्राभिविधौ तच्छब्दः पादाक्षरवदब्दसमवाय उपनयनमिति हारीतवचने गायत्री त्रिष्टुब्जगतीनां क्रमात् ब्राह्मणादिवर्णसंबन्धिनां छन्दसांपादाक्षरसङ्ख्यै रब्दैरुपनयनस्य विधेर्मुख्यासंभवे च तद्वैगुण्यस्य काले युक्तत्वे क्षत्रबन्धो.क्षत्रजातेः ॥ ३८ ॥

(३) कुल्लूकः । आषोडशादिति । अभिविधावाङ् ब्राह्मणक्षत्रियविशामुक्ताष्टमैकादशद्वादशवर्षद्वैगुण्यस्य विवक्षितत्वात् । षोडशवर्षपर्यन्तब्राह्मणस्य सावित्र्यर्थवचनमुपनयननातिक्रान्तकालभवति । क्षत्रियस्य द्वाविंशतिवर्षपर्यन्त वैश्यस्य चतुर्विंशतिवर्षपर्यन्तम् । अत्र मर्यादायामाङ्केचिद्व्याख्यापयन्ति यमवचनदर्शनात् । तथा च यमः पतिता यस्य सावित्रीदशवर्षाणिपञ्च च । ब्राह्मणस्य विशेषेण तथा राजन्यवैश्ययो' ॥ प्रायश्चित्तं भवेदेषांप्रोवाच वदतांवर' । विवस्वतः सुतःश्रीमान्यमोधर्मार्थतत्त्ववित् ॥ सशिखवपनंकृत्वा व्रतकुर्यात्समाहितः । हविष्यभोजयेदन्नब्राह्मणान्सप्त च वा ॥ ३८ ॥

(४) राघवानन्दः । उपनयनस्योत्तरावधिद्योतयन्प्रासार्थवादतै सह संसर्गनिषेधति आषोडशादितित्रिभिः । आङ्मर्यादायां गर्भादित्यनुवर्तते नातिवर्तते अतिक्रान्तता सती प्रायश्चित्तविनाअधिकारित्वेन सावित्रीपतितान्प्रतिसावित्री नाधिगच्छति । पतिता यस्य सावित्री दशवर्षाणि पञ्चेत्युपक्रम्य । सशिखवपनंकृत्वा व्रतंकुर्यात्समाहितः । हविष्यभोजयेदन्नब्राह्मणान्सप्त पञ्च चेति । यमोक्तप्रायश्चित्तम् ॥ ३८ ॥

(५) नन्दन. । आषोडशाब्दात्आकारोऽत्राभिविधिर्वचनः मुख्यकल्पसख्याद्वैगुण्यात्सावित्रीप्रधानत्वादुपनयनस्य सावित्रीतितस्य भेदोपचारनिर्देशः । क्षत्रबन्धो क्षत्रियस्येति । यावच्चतुर्विंशतेराचतुर्विंशात् ॥ ३८ ॥

(६) रामचन्द्र. । उपनयनार्थकार्यव्यग्रतया स्वस्य स्वस्य कालातिक्रमोभवेच्चेत्तर्हि किंकर्तव्यतत्राह । ब्राह्मणस्य षोडशवर्षपर्यन्तऔपनायनिकः कालः क्षत्रियस्यद्वाविंशतिवर्षपर्यंत विशश्चतुर्विंशतिवर्षपर्यन्त उपनयनकाल. । अतः सावित्रीपतितोभवेत् ॥ ३८ ॥

अतऊर्ध्वंत्रयोप्येते यथाकालमसंस्कृताः ॥ सावित्रीपतिताव्रात्याभवन्त्यार्यविगर्हिताः ॥ ३९ ॥

(१) मेधातिथि. । अस्मात्कालादूर्ध्वपरेण त्रयोप्येते वर्णाः ब्राह्मणादयोयथाकालंयस्योपनयनकालस्तत्रानुकल्पिकेप्यसंस्कृताअकृतोपनयनाः सावित्री पतिता । उपनयनभ्रष्टाभवन्तिव्रात्याश्च सज्ञयाऽऽर्यैः शिष्टैः विगर्हिताः निंदिता. व्रात्यसंज्ञाव्यवहारप्रसिद्ध्यर्थोयंश्लोकः । अनुपनेयत्वंतु पूर्वेण च सिद्धमुक्तमार्यैर्निन्दितइति ॥ ३९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। यथाकालंषोडशादर्वाक् सावित्री पतिताः कालातिक्रमेण सावित्र्याअपगताः व्रात्यात्रा-त्यसंज्ञाः संज्ञात्वोत्तरव्यवहारोपयुक्ताः आर्याः पापेभ्यः आराद्गताः ॥ ३९ ॥

(३) कुल्लूकः। अतऊर्ध्वमिति। एतेत्राह्मणादयोयथाकालंयोयस्यानुकल्पिकोप्युपनयनकालउक्तः षोडशवर्षादिपर्यन्तंतत्रासंस्कृतास्तदूर्ध्वंसावित्रीपतिताउपनयनहीना.शिष्टगर्हिताव्रात्यसंज्ञाभवन्ति। संज्ञाप्रयोजनंच व्रात्यानां याजनं-कृत्वेत्यादिनाव्यवहारसिद्धिः ॥ ३९ ॥

(४) राघवानन्दः व्रात्याइत्यपूर्वसंज्ञा ॥ ३९ ॥

(५) नन्दनः। अतः षोडशाब्दादिभ्यः असंस्कृताअनुपनीताः सावित्रीपतिताः। सावित्र्युपदेशहीनाः। व्रात्याः व्रात्यनामानः ॥ ३९ ॥

(६) रामचन्द्रः। पितैवोपनयेत्पुत्रांस्तदभावे पितामहः। तदभावे पितृव्यः स्यात्तदभावे तु सोदरः ॥ कालाति क्रमेप्रायश्चित्तमाह अतऊर्ध्वंषोडशद्वाविंशचतुर्विंशवर्षादूर्ध्वंएते द्विजाः संस्कारहीनाः शूद्रप्राया भवन्ति। अकृतप्रायश्चित्तमाह योगीश्वरः। व्रात्यस्तोमात्क्रतोः व्रात्यस्तोमसंज्ञात्क्रतोर्यज्ञादित्यादिनाकृते तु। व्रात्यस्तोमयज्ञउपनयनाधिकारोभवत्येव॥ ३९॥

नैतैरपूतैर्विधिवदापद्यपि हि कर्हिचित् ॥ ब्राह्मान्यौनांश्च सम्बन्धान्नाचरेद्ब्राह्मणैःसह ॥४०॥

(१) मेधातिथिः। कापुनरेषांनिन्देत्याह। एतैर्व्रात्यैरपूतैरकृतप्रायश्चित्तैर्विधिवद्यादृशोविधिः।प्रायश्चित्ते शास्त्रेणोपदिष्टः तान्श्चारयित्वा श्रोत्कृच्छ्रानित्यापद्यपि हिकर्हिचित्कस्यांचिदप्यापदि नसंबन्धानाचरेत्कुर्यात्तैः सह किंसर्वसंबन्धनिषेधोनेत्याह। ब्राह्मान्यौनांश्च। ब्रह्मवेदः। तन्निमित्तान्संबन्धान्याजनाध्यापनप्रतिग्रहान्। नते याज्याः न याजकाः कर्तव्याः एवनाध्याप्यानैतेभ्योध्येतव्यविदार्थविदुषः प्रतिग्रहाधिकारादेषोपि ब्राह्मसंबन्धोभवति। यौनः संबन्धः कन्यायादानादाने। ब्राह्मणग्रहणंप्रदर्शनार्थम्। अस्माच्च दोषदर्शनाद्व्रात्यता परिहारार्थं पितुरभावोपि व्युत्पन्नबुद्धिनामाणवकेनाप्यात्मनात्मोपनाययितव्यइति प्रतीयते। तथाच। श्रुतिः सत्यकामोजाबालः सहहारिद्रुमतंगौतममियाय ब्रह्मचर्यं भवति वत्स्यामीति स्वयमाचार्यमभ्यर्थितवानुपनयनार्थम् ॥ ४० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। विधिवत् व्रात्याहोमादिनायेनपूतास्तैः ब्राह्मान्वैदिकानध्यापनादिसंबन्धान्यौनान्कन्यादानप्रतिग्रहरूपान्. ब्राह्मणइति वचनं क्षत्रादेस्तत्संबन्धे तादृक्दोषाभावकथनार्थं ब्राह्मणैरित्यपिपाठे तद्दोषाधिक्योपदर्शनार्थं तदिति प्राहम ॥ ४० ॥

(३) कुल्लूकः। नैतैरिति। एतैरपूतैर्व्रात्यैर्यथाविधि प्रायश्चित्तमकृतवद्भिःसहापत्कालेऽपिकदाचिदध्यापनकन्यादानादीन्संबन्धान्ब्राह्मणोनानुतिष्ठेत् ॥ ४० ॥

(४) राघवानन्दः। ब्राह्मान्ब्रह्म वेदस्तन्निमित्तकानध्ययनाध्यापनादीन्यौनान्ब्राह्मद्यष्टौ विवाहान् ॥ ४० ॥

(५) नन्दनः। अपूतैरकृतप्रायश्चित्तैः। ब्राह्मानध्ययनाध्यापनादीन्यौनान्कन्यादानप्रतिग्रहादीन्। अत्रब्राह्मणग्रहस्त्रैवर्णिकवचनपरतच्छब्देन प्रकृतवर्णत्रयपरामर्शिनासामानाधिकरण्यावगमात् ॥ ४० ॥

(६) रामचन्द्रः। आपद्यपिकर्हिचिदपूतैः अकृतप्रायश्चित्तैः एतैः त्रिभिर्वर्णैः सह ब्राह्मणः ब्राह्मान्संबन्धाननाचरेत्तैराध्यापनप्रबन्धान् न कारयेत् च। पुनः यौनान्योनिसम्बन्धान्विवाहादीन्एतैः अकृतप्रायश्चित्तैः सह न आचरेत् न वर्तयेत ॥ ४० ॥

कार्ष्णरौरववास्तानि चर्माणि ब्रह्मचारिणः ॥ वसीरन्नानुपूर्व्येण शाणक्षौमाविकानि च ॥ ४१॥

(१) मेधातिथिः। कृष्णशब्दोयद्यपि कृष्णगुणयुक्तवस्तमात्रे वर्तते कृष्णा गौः कृष्णः कम्बलइति तथापीह स्मृत्यन्तराद्रौरवसाहचर्याच्च मृगएव प्रतीयते रुरुर्मृगजातिविशेषः बस्तः छागः सर्वत्र विकारेऽवयवेवा तद्धितः। कृष्णाजिनं ब्राह्मणोरुरुचर्मक्षत्रियोवैश्यश्छागचर्म वसीरन्नाच्छादयेयुः शणक्षुमोर्णास्तत्र कृता नि च वस्त्राणि। च शब्दः समुच्चये। तत्रानुत्तरीयाणि शाणादीनि चर्माण्युत्तरीयाण्यौचित्यात्कौपीनाच्छादनानि च वस्त्राण्यानुपूर्व्येण नैकैकस्य सर्वैरभिसंबन्धोनापित्व्युत्क्रमेण। प्रथमस्य ब्रह्मचारिणः प्रथमेन चर्मणा वस्त्रेणच संबन्धोद्वितीयस्य द्वितीयस्थानस्थेन। तथाच दर्शितं। ननु चान्तरेणापि वचनल्लोकतएवैतत्सिद्धंचूर्णिताक्षिप्तदग्धानांवज्रानिलहुताशनैरिति यथाक्रमंसंबन्धप्रतिपत्तिःचूर्णिता वज्रेणाक्षिप्तानिलेनदग्धाऽग्निनेति। उच्यते भवेदेवंयदि भेदेन निर्देशस्यात्समसङ्ख्यात्वंच। इहतु ब्रह्मचारिणइत्येकशब्दोपादानात्तत्क्रमोवगम्यते त्रयश्च ब्रह्मचारिणः षडनुदेशिनः त्रीणि चर्माणि वस्त्राणि। आनुपूर्व्यग्रहणे तु सति वाक्यान्तरोपात्तः क्रमआश्रीयते। तथाच चर्मभिः सम्बध्यपुनर्ब्रह्मचारिपदमावर्त्यवासोभिः संबध्यते। ततः संख्यासाम्यप्रसिद्धिः। ईदृशएव विषये भगवता पाणिनि ना यत्नः कृतोयथासङ्ख्यमनुदेशः समानामिति ॥ ४१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। कृष्णः कृष्णोमृगः तस्य चर्मार्थैरुत्पादितं रौरवंरुरोः वास्तंछागस्य एतानि चर्माणि विप्रादयःक्रमाद्वसीरन्नुत्तरीयाणि कुर्युः अजिनंत्वेवोत्तरमित्यापस्तम्बवचनात्। तथाशणातसीमेषरोमसूत्र कृतानि वासांसि क्रमाद्वसीरन् अर्थादधः षण्णांविधेयानांत्रिषु यथाक्रमभावभ्रमनिरासार्थमानुपूर्व्येणेति त्रिषु त्रिषु क्रमइत्यर्थः ॥ ४१॥

(३) कुल्लूकः। कार्ष्णइतिविशेषानभिधानेऽपि मृगविशेषोरुरुसाहचर्यात् हारिणमैणेयवा कार्ष्णंवाब्राह्मणस्येत्यापस्तम्बवचनाच्च कृष्णमृगोगृह्यते। कृष्णमृगरुरुच्छागचर्माणि ब्रह्मचारिणउत्तरीयाणि वसीरन् चर्माण्युत्तरीयाणीतिगृह्यवचनात्। तथाशणक्षुमामेषलोमभवान्यधोवसनानि ब्राह्मणादयः क्रमेण परिदधीरन् ॥ ४१ ॥

(४) राघवानन्दः। ब्राह्मणादीनांब्रह्मचारिनियतवस्त्रमेखलायज्ञोपवीतदण्डानुपादानपरिमाणसहितानाह कार्ष्णेति सप्तभिः। कार्ष्णंकृष्णंहरिणंसंबंधिहारिणंएणेयं वा कृष्णंब्राह्मणस्येति आपस्तम्बस्मरणात्। रुरव्योमः रुरुर्नवभिलक्ष्यदिति क्रमदीपिकायाम् वस्तोऽज एतान्युत्तरीयाणि शाणादीनि वसनानि तत्र शाणंशणसूत्रनिर्मितंक्षौमंक्षुमाएरण्डिपर्याय आविकंअविर्मेषस्तल्लोमजं अत्र यथासङ्ख्यंविवक्षितम् ॥ ४१ ॥

(५) नन्दनः। कृष्णः कृष्णमृगः रुरुः पृषतमृगः बस्तश्छागविशेषः। तत्संबन्धीनिकार्ष्णरौरववास्तानि। शणविकारः शाणम् क्षुमाऽतसी। तद्विकारःक्षौमंअविश्छागविशेषोरक्तवर्णः तद्रोमकृतमाविकम्। चर्माण्युत्तरीयाणिशाणादीन्यन्तरीयाणीतिविवेकः ॥ ४१ ॥

(६) रामचन्द्रः। ब्राह्मणस्य कार्ष्णाजिनसंज्ञचर्म धार्यं। क्षत्रस्य रौरवंरुरुजातीयमृगस्य चर्म रौरवाजिनंधार्यं। वैश्यस्य ब्रह्मचारिणःवास्तंअजाजिनंधार्यं आनुपूर्व्येण ब्राह्मणक्षत्रियवैश्यै एतानि चर्माणि शणक्षौमाविकानि पक्षान्तरे पूर्वेषामलाभेवसीरन्आच्छादयेयुः। शणस्यइदंशाणंक्षुमाअतसी तस्यइदंक्षौमं ॥ ४१ ॥

मौञ्जीत्रिवृत्समा श्लक्ष्णा कार्या विप्रस्य मेखला ॥ क्षत्रियस्य तु मौर्वीज्या वैश्यस्य शणतान्तवी ॥ ४२ ॥

(१) मेधातिथिः। मुञ्जस्तृणजातिस्तद्विकारोमौञ्जीसाब्राह्मणस्य मेखला रशना कर्तव्यामध्यबन्धनी त्रिवृत्त्रिगुणा

समा नकचित्सूक्ष्मा न.कचित्स्थूलतरा किंतर्हिसर्वतएव समा श्लक्ष्णा तनुत्वगुणयुक्ता परिमृष्टा च। क्षत्रियस्य पुनर्ज्या धनुर्गुणः साकदाचिच्चर्ममयी भवति कदाचित्तृणमयी भङ्गोमादिरज्जुर्वा तदर्थमाह। मौर्वीति तया धनुषोवतारितया श्रोणीबन्धः कर्तव्यः यद्यपि त्रिवृत्तादिर्गुणोमेखल्या मात्राश्रितोमौञ्ज्याएवं तथापि ज्यायाः स्वरूपनाशप्रसंगान्नभवति। शणतंन्तुविकारः शणतान्तवी छांदसत्वादुत्तरपदवृद्धिः अथवाकेवलात्तन्तुशब्दात्तद्धिते कृते तदन्तस्य शणैः संबन्धः। शणानांतान्तवीति। विस्तेर्विकारः शणतान्तवी॥ प्रकृतिसबन्धितयाव्यपदिश्यते। गव्यघृतदेवदत्तस्य पौत्रइति ततु. सूत्रंशणमौञ्जीवत्कर्तव्या। गृह्यकारैर्वैश्यमेखलाया स्त्रिवृत्तादिधर्मः सुस्पष्टएवोक्तः॥ ४२॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। मौञ्जीमुञ्जत्वक्कृता त्रिवृत् त्रिगुणवलिता समामध्येनिम्नोन्नतशून्या श्लक्ष्णा मृदुस्पर्शा मौर्वीनामौषधिभेदस्तत्ताधनुषि गुणत्वेनार्पिता अतएवास्यां त्रिवृतेतिनान्वित ज्यात्वापगमापत्तेः शणतन्तुकृतायांतु त्रिवृत्त्वमन्वीयतेऽविरोधात्॥ ४२॥

(३) कुल्लूकः। मौञ्जीति। मुञ्जमयी त्रिगुणासमगुणत्रयनिर्मिता सुखस्पर्शा ब्राह्मणस्य मेखला कर्तव्या क्षत्रियस्य मुर्वामयीज्याधनुर्गुणरूपा मेखला। अतोज्यात्वविनाशापत्तेस्त्रिवृत्त्वनास्तीति मेधातिथिगोविन्दराजौ। वैश्यस्य शणसूत्रमयी। अत्रैगुण्यमनुवर्ततएव त्रिगुणाः प्रदक्षिणामेखलाइति सामान्येन प्रचेतसा त्रैगुण्याभिधानात्॥ ४२॥

(४) राघवानन्दः। मौञ्जीति मुञ्जः शरत्वक्त्रिवृत्त्रिगुणासमा गुणगतान्यूनातिरिक्तपरिमाणा श्लक्ष्णाष्टढ्ढीमौर्वी ज्या मूर्वातृणविशेषः तद्विकृतिः ज्याया धनुषः सैव त्रिगुणा प्रदक्षिणा मेखला भवतीति प्रचेतसोवचनात् मेखलात्रयं तुल्यत्रयाणाम्॥ ४२॥

(५) नन्दनः। त्रिवृत् त्रिवृद्गुणासमा सगुणा श्लक्ष्णा परिघर्षणेन सुखस्पर्शा मूर्वायाविकारोमौर्वीतिज्याविशेषणम्॥ ४२॥

(६) रामचन्द्रः। मुञ्जोद्भवामौञ्जीत्रिवृन्मेखला समा ग्रन्थिरहिता ब्राह्मणस्य कार्या। क्षत्रियस्य मौर्वीज्या मेखला कार्या। मुरस्तृणविशेष.मुरोद्भवामौर्वाज्या मेखला कार्या। वैश्यस्य शणतान्तवतृणस्य वा मेखलातन्तोःसूत्रस्य वा मेखला कार्या। शणतान्तवमिश्रिता वा कार्या॥ ४२॥

मुञ्जालाभे तु कर्तव्याः कुशाश्मन्तकबल्वजैः॥ त्रिवृता ग्रन्थिनैकेन त्रिभिःपञ्चभिरेव वा॥४३॥

(१) मेधातिथिः। आदिशब्द लोपमत्रस्मरन्ति। मुञ्जाद्यभावइति कर्तव्याइति च बहुवचनमुपपन्नताभिन्नजातिसंबन्धितया मुख्यत्तमेखलाभेदः एकजातिसम्बन्धित्वेतुकेवलव्यक्तिभेदालम्बनंबहुवचनंस्यात्। विभस्येति च प्रकृतस्य बहुवचनेन परिणामः कर्तव्यः विकल्पश्चैकविषयत्वे स्यात् नच संभवत्यां गतौ विकल्पोयुक्तः तेन मुञ्जाभावेकुशौ। कुशाभावेऽश्मन्तकेनशाणानांबल्वजैस्तृणौषधिवचनात्कुशादयः प्रतिनिधिनियमश्चायंकुशाद्यभावेप्यन्यन्मुञ्जादिसदृशामुपादेयंत्रिवृता ग्रन्थिनैकेन। नायग्रन्थिसंख्याभेदोवर्णभेदेन। अपि तु त्रत्येकविकल्पः। कुशादिमेखलास्वप्ययग्रन्थिभेदोधर्मभेदश्चोद्यमानः स्मृत्यन्तरसमाचारस्यानित्यत्वेपि द्रष्टव्यः॥ ४३॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। अश्मन्तकादतिडलपः मुञ्जालाभइति विशेषनिर्देशात् मौर्वीशाण्यलाभे क्षत्रियवैश्याभ्यां अन्य.तमदत्तः प्रतिनिधिः वाचनिकएवोपादेयः केचित्तु प्रतिनिधौ चिन्हदर्शनात् वर्णक्रमेणान्वयमाहुः। तथा च मुञ्जाद्यलाभइत्यादिपरंतुतद्दृष्टं सा च मौञ्जी त्रिगुणवलिता त्रिवृता कटौ त्रिर्वेष्टनेन धार्यात्रिभिरपि च वेष्टनैरेकोग्रन्थिः त्रयोयः पञ्च वा वाद्यर्थोनिशादिवन्मेवान्वयनिरासार्थः। केचिन्नवरसंख्याव्यवस्थया ग्रन्थिविकल्प इत्याहुः एतच्च प्रति

निधिसनिधिपाठेपि मुख्येनाप्यन्वितं तत्रापि ग्रन्थ्यादेरपेक्षितत्वात् वित्तस्य देव्योग्रन्थिमविश्रसइति ग्रन्थिकृत्वेति मोघामेव लौगाक्षिस्मरणाच्च ॥ ४३ ॥

(३) कुल्लूकः । मुञ्जालाभेत्विति । कर्तव्याइति बहुवचननिर्देशाद्ब्रह्मचारित्रयस्य प्रकृतत्वान्मुख्यालाभेत्रिष्वप्यपेक्षायाः समन्वीत् । कौशादीनाच तिसृणांविधानान्मुञ्जायलाभइति बोद्धव्यम् । कर्तव्याइति बहुवचनमुपपन्नतरं भिन्नजातिसबन्धितयेति ब्रुवाणस्य मेधातिथेरपिबहुवचनपाठः संमतः मुञ्जायलाभे ब्राह्मणादीनांत्रयाणांयथाक्रमंकुशादिभिस्त्रिभिर्विशेषैर्मेखला कार्याः । त्रिगुणेनैकग्रन्थिनायुक्तास्त्रिभिर्वापञ्चभिर्वा । अत्र च वाशब्दनिर्देशाद्ग्रन्थीनां न विप्रादिभिः क्रमेणसंबन्धः किंतु सर्वत्र यथाकुलाचारविकल्पः । ग्रन्थिभेदश्चायंमुख्यामुख्यापेक्षासंभवाद्ग्रहीतव्यः ॥ ४३ ॥

(४) राघवानन्दः । उक्तमुख्यालाभे यथासङ्ख्यं प्रतिनिधीनाह मुञ्जेति मुञ्जस्य मुञ्जादस्य अलाभे कुशादिवेषीकामिति श्रुतेः मुञ्जं अश्मन्तको मालवतृणमिति नारायणसर्वज्ञः बल्वजइति बगई इतिप्रसिद्धतृणं वा शब्दोत्र यादृच्छि कार्थः तेन स्थले चालनीन्यायात् ग्रन्थीनांविप्रादिषु न क्रमनियमः यथा कुलाचारव्यवस्था ॥ ४३ ॥

(५) नन्दनः । मुञ्जाग्रहणंमूर्वाशणतन्त्वोरप्युपलक्षणम् । कुशादयोविप्रादीनांयथासंख्यम् । अश्मन्तकंदारुविशेषः बल्वजस्तृणविशेषः । अत्रमेखलेत्यनुषज्यते । मेखलानांमुख्यानामनुकल्पोक्तानांचग्रन्थिविकल्पउत्तरार्धेनोक्तः । त्रिवृतात्रिगुणेन । एकेन ग्रन्थिना त्रिभिर्ग्रन्थिभिः पंचभिर्वोपलक्षिता । त्रयाणांवर्णानांनियमेन ग्रन्थिविकल्पोऽयमुक्तः । नात्रयथासंख्यवाशब्देन सर्वेषामेकविषयत्वावगमात् ॥ ४३ ॥

(६) रामचन्द्रः । मुञ्जालाभे ब्राह्मणस्य कुशैःकार्या मेखला । क्षत्रियस्य अश्मन्तकःतृणविशेषस्तस्य वा मेखला कार्या । वैश्यस्य बल्वजैर्वा मेखला कार्या । एकेन त्रिवृता मौञ्जी कार्या त्रिभिर्वाग्रन्थिभिःत्रिवृता कार्या पञ्चभिर्ग्रन्थिभिः त्रिवृता वा कार्या ॥ ४३ ॥

कार्पासमुपवीतंस्याद्विप्रस्योर्ध्ववृतंत्रिवृत् ॥ शणसूत्रमयंराज्ञोवैश्यस्याविकसौत्रिकम् ॥ ४४ ॥

(१) मेधातिथिः । उपवीतशब्देन वासोविन्यासविशेषउच्यते । वक्ष्यत्युद्धृते दक्षिणे पाणाविति तत्र धर्मे माध्यस्थ्य नकार्पासता सभवत्यतोधर्मेण धर्मी लक्ष्यतेयस्यासौविन्यासस्तत्कार्पासमुच्यते । अर्शआदित्वाद्वा मत्वर्थीयोकारः कर्तव्य ।उपवीतवद्धुपवीतमिति। ऊर्ध्ववृत्तऊर्ध्वादिशांप्रतिवर्त्यते वेष्टते त्रिवृतत्रिगुणकर्तनिकाप्योलब्धसूत्रभावस्यत्रिगुणीकृतवेदमूर्धनि वर्तनंविधीयते । सहृत्य तन्तुत्रयमूर्ध्ववेष्टनेन रज्ज्वाकारत्वात्तेनोपवीतकुर्यात्साचरज्जुरेकैव धारयितव्यातिल- पञ्चसमना यज्ञसबन्धाद्धितयज्ञोपवीताख्यांलभते । यज्ञार्थीयपुच्यतइति भक्त्योपचर्यते तत्रेष्टिपशुसोमानांयज्ञरूपतयैकत्वादेकतन्तुकक्रियते । अग्नित्रयसाध्यत्वादहीनैकाहसत्रभेदाद्वात्रितन्तुकसोमसस्थानांसप्तसंख्यत्वात्सप्तमना तन्तवः श्रौगिसप्तना- नित्रिसप्येनेति पञ्चसूत्राभावेपि पटादिनापि कर्तव्यम् । स्मृत्यन्तरएवमुक्तं । अविकौ मेषस्तस्य सूत्रेतेन कृतंआविकम्ः त्रिकअध्यात्मादित्वाठञ्कर्तव्य- । अविकस्त्रिकमिति वा पठितव्यतत्र च मत्वर्थीयेष्ठना रूपसिद्धिः ॥ ४४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । उपवीत ब्रह्मसूत्र त्रिवृत त्रिसूत्रक तच्चोर्ध्ववृतमदक्षिणवलित तान्यपि सूत्राणि त्रिभिः सूत्रैः कृतानीति स्मृत्यन्तरसिद्धं तानि चाप्रदक्षिणवलितानि सामर्थ्यात् आविकेन सूत्रेण कृतमाविकसूत्रम् ॥ ४४ ॥

(३) कुल्लूकः । कार्पासमिति । यदीयविन्यासविशेषस्योपवीतमख्यांवक्ष्यति तद्ब्राह्मणस्य कार्पासंक्षत्रियस्य शणसूत्रमयंवैश्यस्य मेषलोमनिर्मितम् । त्रिवृदिति त्रिगुणकृत्वा ऊर्ध्ववृतदक्षिणावर्तितं एतच्चसर्वत्रसंबध्यते यद्यपि

गुणत्रयमेवोर्ध्ववृतंमनुनोक्तंतथापितत्रिगुणीकृत्य त्रिगुणंकार्यम्। तदुक्तंछन्दोगपरिशिष्टे। ऊर्ध्वंतुत्रिवृतंकार्यं तन्तुत्रयमधोवृतम्। त्रिवृतंचोपवीतंस्यात्तस्यैकोग्रन्थिरिष्यते। देवलोप्याह यज्ञोपवीतंकुर्वीत सूत्राणि नवतन्तवः॥ ४४॥

(४) राघवानन्दः। किंच कार्पासमिति ऊर्ध्ववृतंपूर्वंऊर्ध्वाकारेण वृतत्रिगुणितंयत्सूत्रंअधोवृतंत्रिवृत्ततदेव त्रिवृत्कार्यम्। तदुक्तछन्दोगपरिशिष्टे ऊर्ध्वंतुत्रिवृतंकार्यंतंतुत्रयमधोवृतम्। त्रिवृतंचोपवीतंस्यात्तस्यैकोग्रन्थिरिष्यतइति॥ अतो नवगुणंभाति। तथा च देवलः यज्ञोपवीतं कुर्वीत सूत्राणिनवतन्तवइति। कार्पासवत्शणसूत्रादावपि ज्ञेयम्॥ ४४॥

(५) नन्दनः। कार्पासंकार्पासविकारःकार्पाससूत्रमितियावत्। ऊर्ध्ववृतंसव्यंहस्ततलेविन्यस्यदक्षिणहस्ततलेचोर्ध्वमावर्तितमूर्ध्ववृतत्रिवृदितिच शणाविकसूत्रयोरपिप्रत्येकंविशेषणे। आविकसूत्रिकंअविभवंआविकंरोमेतियावत्। सूत्रिकंसूत्रनिर्मितमविरोमसूत्रनिर्मितमित्यर्थः॥ ४४॥

(६) रामचन्द्रः। विप्रस्यउपवीतंकार्पासंस्यात्। कार्पाससूत्रस्येत्यर्थः। त्रिवृत्ऊर्ध्ववृतंकार्यंतत्त्रिवृत्जातंतत्अधःसकाशात् तत्नवगुणऊर्ध्वंकार्यंउदीच्यानांमतम्। अथदाक्षिणात्यानांमतम्। पूर्वंतन्तुत्रयंअधोवृतंअधःसकाशात्ऊर्ध्वंकार्यंतत्त्रिवृतंऊर्ध्वंनवगुणंअधःकार्यम्॥ ४४॥

ब्राह्मणोबैल्वपालाशौ क्षत्रियोवाटखादिरौ॥ पैलवौडुम्बरौ वैश्यो दण्डानर्हन्ति धर्मतः॥ ४५॥

(१) मेधातिथिः। सत्यपि द्वन्द्वनिर्देशे गुणविधिष्वेकत्वश्रवणात्केशान्तिकइति प्रतिगृह्येप्सितंदण्डमिति च विकल्पितमेकदण्डधारणंप्रतीयते बैल्वः पालाशोब्राह्मणस्य दण्डइति गृह्ये गौतमीये चैकदण्डग्रहणमेवोक्तम्। इह केवला दण्डसत्ता श्रूयते॥ दण्डानर्हन्तिदण्ड्याएते ब्रह्मचारिणांयोग्याःकस्यांक्रियायामित्येतदत्र चोक्तंउत्तरत्र भविष्यति प्रतिगृह्येप्सितमिति। तस्मिंश्च ग्रहणेदण्डस्योपायत्वाद्विवक्षितमेकत्वमतइह द्विवचननिर्देशोदेवश्रेष्ठदेहवः कुर्युरिति यथा .ग्रामानुवादः बिल्वपलाशवटखदिरपीलूदुम्बरवृक्षजातिविशेषनामधेयानि। बिल्वस्य विकारोवयवोवा बैल्वः। एवसर्वंप्रदर्शनार्थाश्चैते यज्ञियावा सर्वेषामिति वचनात्। एतान्दण्डान्वक्ष्यमाणे कार्ये अर्हन्ति। धर्मतः शास्त्रतः॥ ४५॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। धर्मतः. कुलशीलानुरोधेन द्वयोर्द्वयोरन्यतरोबिल्वादिर्यस्य कुले यःपरिगृहीतइत्यर्थः। अतएवात्र विकल्पोसवर्णेपि न द्विद्विदण्डसमुच्चयः शङ्क्यः प्रतिगृह्येप्सितं दण्डमिति वक्ष्यमाणत्वात्. औदुम्बरःकाष्ठसाहचर्यान्न ताम्रमयः॥ ४५॥

(३) कुल्लूकः। ब्राह्मणइति। यद्यपि द्वन्द्वनिर्देशेन समुच्चयावगमाद्धारणमपि समुच्चितस्यैव प्राप्तंतथापि केशान्तिकोब्राह्मणस्यदण्डः कार्यइति तथा प्रतिगृह्येप्सितंदण्डमिति विधावेकत्वस्य विवक्षितत्वात्। बैल्वःपालाशोवादण्डइति वासिष्ठे विकल्पदर्शनात्। एकस्यैव दण्डस्य धारणविकल्पितयोरेवैकब्राह्मणसंबन्धात् समुच्चयोद्वन्द्वेनानूद्यते ब्राह्मणादयोविकल्पेन द्वौ द्वौ दण्डौ वक्ष्यमाणकार्ये कर्तुमर्हन्ति॥ ४५॥

(४) राघवानन्दः। तेषांदण्डानविधत्ते ब्राह्मणइति। बैल्वपालाशावित्यादिषु द्वन्द्वसाहित्यबोधनेपि विकल्पः। वक्ष्यति प्रतिगृह्येप्सितदण्डमिति विधेयगतैकवचननिर्देशात्। बैल्वः पालाशोवाब्राह्मणदण्डः इति वासिष्ठेविकल्पदर्शनाच्च॥ ४५॥

(५) नन्दनः। अत्र द्वन्द्वनिर्देशेऽपिदण्डानांविकल्पएव विवक्षितः प्रतिगृह्येप्सितंदण्डमित्येकवचननिर्देशो न वक्ष्यमाणत्वात्। पैप्पलआश्वत्थः। धर्मतः समानधर्मयोगादित्यर्थः। ब्राह्मणोबैल्वदण्डंधर्मतोऽर्हत्युभयोरपि ब्रह्मवर्चससम्बन्धसामान्यात्। ब्रह्मवर्चसाधिकरणंब्राह्मणः। बैल्वस्तुब्रह्मवर्चसविकारः असौवाऽऽदित्योयतोऽजायत ततोबिल्वउदतिष्ठ-

सयो-ष्वब्रह्मवर्चसमवरुन्द्धेइतिश्रुते । ब्राह्मण पालाशचार्हंयुभयोर्गायत्रवात्गायत्रोवे ब्राह्मण गायत्र पर्णइति श्रूयते । वाटदण्डक्षत्रियोधर्मतोऽर्हन्त्युभयोरेकवर्ण वात् । तदुक्तमैतरेयब्राह्मणेक्षत्रवाएतद्वनस्पतीनायन्न्यग्रोध क्षत्रं राजन्यइति। क्षत्रिय खादिरचार्हति धर्मतउभयोर्बलिष्ठत्वसामान्यात्। वैश्य पैप्पलदण्डधर्मतोऽर्हं यश्वत्थवैश्ययोरोज सबन्धसामान्यात् मरुतावाएतदोजोयदश्वत्थ । मरुतोवैदेवानाविशइतिहिश्रुते । वैश्यऔदुम्बरचार्हतिधर्मतउभयोर-पि पशुसबन्धसामान्यात् पशुपालोवैश्य प्रसिद्ध पशुविकारउदुम्बर ऊरूपशवइतिश्रुते । वैल्वतिपाठे समानधर्मयो-गोन्वेष्टव्य पीलोगुडफल स्रसीत्यमर ॥ ४५ ॥

(६) रामचन्द्र । द्विजानादण्डानाह । ब्राह्मणस्य बैल्वपालाशौ भवत पालाशस्याभावेबिल्व बिल्ववृक्षस्य दण्ड कार्य । राज्ञ वाटखादिरौ वटवृक्षस्य वा खदिरवृक्षस्य वा दण्ड । वैश्यस्य पैल्व । पीलुवृक्षोद्भवोवा दण्ड उदुम्बरवृक्ष जोवा दण्ड । एतान्धर्मत धारयितुमर्हन्ति ॥ ४५ ॥

केशान्तिको ब्राह्मणस्य दण्ड कार्य प्रमाणतः ॥ ललाटसमितोराज्ञ स्यात्तु नासान्तिको

विश ॥ ४६ ॥

(१) मेधातिथि । आकारविशेषवचनोदण्डशब्द दीर्घकाण्डसम्मितायामदण्डइत्युच्यते । कियत्तस्य दैर्घ्यमित्यपे क्षायामाह केशान्तगच्छति प्राप्नोति केशान्तगोमूर्ध्वप्रमाण पादाग्रादारभ्य मूर्द्धावधि केशान्तग केशावाऽन्तोऽस्ये ति केशान्तक समासान्त ककार प्रमाणत प्रमाणेनानेन युक्तोदण्ड कार्य कारयितव्योब्राह्मणस्याचार्येण ललाटसमित ललाटान्तमित ललाटान्तप्रमाण ललाटमाने चतुरङ्गुलेन मीयमानस्य दण्डशब्दवाच्यत्वाभावादेवव्याख्यायते पादामादा रभ्य यावल्ललाटान्तप्राप्त । एवविशोवैश्यस्य नासान्तगइति ॥ ४६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । केशाएवान्तोऽवच्छेदोयस्य ललाटोपरिस्थकेशपर्यन्तइत्यर्थ ललाटसमितो ललाटा दधोमित ॥ ४६ ॥

(३) कुल्लूक । केशललाटनासिकापर्यन्तपरिमाण क्रमेणब्राह्मणादीनांदण्डा कर्तव्या ॥ ४६ ॥

(४) राघवानन्द । दण्डानापरिमाणमाह केशेति । केशान्तगइति मेधातिथि । केशान्तश्च मूर्धावधि ब्रह्मरन्ध्र मिति यावत् । केशान्तिकइति पाठेपि सएवार्थ ॥ ४६ ॥

(५) नन्दन । ललाटसमित ललाटान्तिक ॥ ४६ ॥

(६) रामचन्द्र । दण्डस्य प्रमाणमाह । ब्राह्मणस्य दण्ड प्रमाणत केशान्तिक कार्य । राज्ञ दण्ड ललाटसम्मित ललाटपर्यन्तउक्त । विश वैश्यस्यदण्ड नासान्तिक नासिकापर्यन्तस्यात् ॥ ४६ ॥

ऋजवस्तेतु सर्वेस्युरव्रणा सौम्यदर्शना ॥ अनुद्वेगकरानृणासत्वचोनग्निदूषिता ॥ ४७ ॥

(१) मेधातिथि । ऋजव अवक्रा सर्वे इत्यनुवाद प्रकृत वाविशेषात् । अव्रणाअच्छिद्रा सौम्यनियंकर दर्शन मेषा ते सौम्यदर्शना वर्णपरिशुद्धा । अकण्टकिताश्च अनुद्वेगकरा नैते कश्चिदुद्वेजयितव्य श्वा वा मनुष्योवा नृणामिति प्रदर्शनार्थ । सत्व च अतष्टा अनग्निदूषिता वैद्युतेन दावोग्नेन वाऽस्पृष्टा ॥ ४७ ॥

(४६) केशान्तिको—केशान्तगो (मेधा)। एव नासान्तगइति ।

(२) सर्वज्ञनारायणः। अव्रणामध्ये काष्ठभागे छेदशून्याः सौम्यदर्शनाभयहेतवः अनुद्वेगकरानिम्निन्नतादिदोषेणाधृष्यहेतवः नाग्निदूषिता अग्निसंबन्धेन भ्रष्टपूर्वरूपाः ॥ ४७ ॥

(३) कुल्लूकः। ते दण्डाअव्रणाअक्षताः शोभनदर्शनाः सवल्कला अग्निदाहरहिता भवेयुः ॥ ४७ ॥

(४) राघवानन्दः। किंच ऋजवइति ऋजुताऽवक्रता अव्रणाः छिद्ररहिता अनुद्वेगकरा नातिस्थूलाः ॥ ४७ ॥

(५) नन्दनः। ते दण्डाः ॥ ४७ ॥

(६) रामचन्द्रः। अग्निदूषिता दण्डा न कार्याः न व्रणाः ॥ ४७ ॥

प्रतिगृह्येप्सितंदण्डमुपस्थायच भास्करम् ॥ प्रदक्षिणंपरीत्याग्निंचरेद्भैक्षं यथाविधि ॥ ४८ ॥

(१) मेधातिथिः। प्रावृतेषु चर्मसु मेखलाबन्धनंकर्तव्यम। आबध्यमेखलामुपनयनंकर्तव्यंकृतेचोपवीते दण्डग्रहणंदण्डगृहीत्वा भास्कर आदित्यउपस्थेयः अभिमुखंस्थित्वाऽऽदित्यदेवतैरभिधानमादित्यस्य कर्तव्यंगृह्यात्मन्त्रावगमः अन्मा चेतिकर्तव्यता तत्रएव यत्सर्वसाधारणंतदिहोच्यते प्रदक्षिणंपरीत्यसर्वतोगत्वाग्निंचरेत्कुर्यात्। भैक्षभिक्षाणां समूहो-भैक्षंतच्चरेद्याचेत यथाविधीनि वक्ष्यमाणविध्यनुवादः भिक्षाशब्देन स्वल्पपरिमाणंभक्तमुच्यते ॥ ४८ ॥

(२) सार्वज्ञनारायणः। ईप्सित उपनयनकालएव नियतत्वेनपरिगृहीतजातीयं मध्ये विजातीय ग्रहणनिषेधार्थमेतत् उपस्थाय सौरैर्मन्त्रैः परीत्य वेष्टयित्वा चयमन्येतनभिक्षाद्यंयथाविधिवक्ष्यमाणविधिना ॥ ४८ ॥

(३) कुल्लूकः। न च तेषामिजातमुद्वेजनीयमित्याह प्रतिगृह्येप्सितमिति। उक्तलक्षणं प्राप्तमिष्टंदण्डंगृहीत्वाऽऽदित्याभिमुखस्थित्वाग्निंप्रदक्षिणीकृत्य यथाविधि भैक्षं याचेत ॥ ४८ ॥

(४) राघवानन्दः। भास्करोपस्थानंभिक्षायाः पूर्वकालेपीत्याह उपस्थायेति। परीत्याग्निमग्निंपरिक्रम्य प्रदक्षिणंयथास्यात्तथा न सव्यापसव्येन भिक्षेत भैक्षभिक्षासमूहः ॥ ४८ ॥

(५) नन्दनः। वैकल्पिकमीप्सितम्। भिक्षेत भैक्षंभिक्षांयाचांचरेत्कुर्यात्। ब्रह्मचारीतिशेषः। केचिदेतद्भैक्षाचरणमुपनयनाङ्गमाहुरन्येतु नित्यम्। नित्यपक्षे भास्करोपस्थानमग्निप्रदक्षिणंचाह्निककर्मोपलक्षणम् ॥ ४८ ॥

(६) रामचन्द्रः। ईप्सितदण्डंयथोक्तदण्डंप्रगृह्य भास्करमुपस्थाय कस्य ब्रह्मचारिणइतिउपस्थायअग्निंप्रदक्षिणंपरीत्यरत्वा यथा विधिवद्भैक्ष्यंचरेत ॥ ४८ ॥

भवत्पूर्वंचरेद्भैक्षमुपनीतोद्विजोत्तमः ॥ भवन्मध्यंतु राजन्यो वैश्यस्तु भवदुत्तरम् ॥ ४९ ॥

(१) मेधातिथिः। भिक्षा प्रार्थनावाक्यमत्र भैक्ष्यशब्देनोच्यते। तस्य हि भवच्छब्दपूर्वता संभवति। भक्तोद्देशेनस्य भौगोन प्रथमभिक्षमाणतयोपदेशात्प्रार्थनायां च प्राप्यमानस्य संबोध्यत्वात्संबुद्धिविभक्त्यन्तः स्त्रीलिङ्गोभवच्छब्दः प्रयोक्तव्यः अप्रमत्र पात्रादशब्दोनियम्यते यथार्थतु शब्दप्रयोगो भवति भिक्षांदेहीति कुतः पुनः संस्कृतशब्दार्थलाभः यावन्नास्य यथोपयतनाभ सम्स्कृतनावबुध्यन्ते। नित्यमुपनयनतस्य च शब्दोच्चारणप्रकृत्वेनोक्तमितिनित्याश्चापभ्रंशाः न नैमित्तिकस्य संयोगउपपद्यते। तथैव च शिष्टाअसाधुरूपश्रुत्यैकदेशसादृश्येन साधुसंस्मृत्यावगतियन्यसाधुरनुमानेन गमयन्ति दर्शनेन गागन्दोहि सादृश्याच्छब्दमनुमापयन्ति। तत्रार्थप्रतिपत्तेरेवस्त्रियः सादृश्यादसाधुभ्य साधुनुत्यस्मरणमात्मस्यान्ते पोऽर्थसम्बन्धपन्ति। गत्याक्षरमेतत्पदत्रयंसर्वत्रधर्मसिद्धर्थमिरपि गृह्णाते। एवंभवन्मध्यंक्षत्रियः भिक्षाभवंदेहीति। तथा वैश्योभवच्छब्दउत्तरस्मिन् भाइन्नंवाक्यंप्रयोगार्हः। उपनीतइति पुनरन्वयनिर्देशादाह्निके नित्यस्य भैक्षचरणेऽप्ययमेव विधिरिति दर्शयति। एवमेतोहि द्विजातीनामौपनायनिकदृव्यत्रोपनयनप्रकरणमुपसंहरन्तु-

पनयनाङ्गस्यापि भैक्ष्यस्यायमेव विधिरित्याह । अन्यथाकरणाद्युपनयनाङ्गमेवैतत्स्यायदिवा न प्रत्ययसामर्थ्यात्प्रकरणं बाधित्वा वृत्त्यर्थएव भैक्ष्यउपनीयमानस्यतदङ्गयद्भैक्षयचाहरहर्वृत्त्यर्थंतत्र सर्वत्रायंधर्म ॥ ४९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । चरेदिति याच्ञालक्षयति । अतकर्मभिर्भैक्षमिति तेन भिक्षादेहीति वाक्यरचनाप्रसिद्धा तस्य वाक्यस्यादिमध्यान्तेषु वर्णक्रमेण सगौरवसंबोधनार्थो भवत्पदकार्यमिति विधियुते तच्च सचुन्ध्यते सामर्थ्यात् स्त्रीप्रत्ययवच्च तासामेव भिक्षाप्रार्थनविषयतया विधानात् तेन भवति भिक्षादेहीत्यादि प्रार्थनावाक्यम् ॥ ४९ ॥

(३) कुल्लूक । ब्राह्मणोभवति भिक्षादेहीति भवच्छब्दपूर्वभिक्षायाचनवाक्यमुच्चारयेत् । क्षत्रियोभिक्षाभवति देहीति भवन्मध्य । वैश्योभिक्षादेहि भवतीति भवदुत्तरम् ॥ ४९ ॥

(४) राघवानन्द । प्राथमिकभिक्षाङ्गभूतसंबोधनपदस्य स्थाननियमयन्नृतद्द्वारोराद्राभ्या । भवत्पूर्वमिति । भवति भिक्षादेहि भिक्षा भवतिदेहि भिक्षादेहिभवतीत्येवमप्रयोग ॥ ४९ ॥

(५) नन्दन । यथाविधीतियदुक्तंतदाह भवदिति । भवच्छब्दमुपनयनाङ्गत्वेनोक्तोप्ययंभिक्षाचरणविधि सार्वनिक मन्येतव्य ॥ ४९ ॥

(६) रामचन्द्र । उपवीतीद्विजोत्तम कृतयज्ञोपवीत भवत्पूर्वभैक्ष्यचरेत् । राजन्य भवन्मध्यचरेत् । वैश्य भवदुत्तरभैक्ष्यकार्यं । तद्यथा ब्राह्मण ॐभवतिभिक्षादेहीति उच्चरेत् । क्षत्रिय भिक्षाभवति देहीतिउच्चरेत् । भिक्षादेहिभवता स्येववर्णक्रमेण ज्ञेयम् ॥ ४९ ॥

मातरंवा स्वसारंवा मातुर्वा भगिनींनिजाम् ॥ भिक्षेत भिक्षाप्रथमं याचैनं नावमानयेत् ॥ ५० ॥

(१) मेधातिथि । मात्रादय शब्दा प्रसिद्धाया निजासोदर्यायाचैनंविमानयेत् । विमानना अवज्ञान मदीमतहान प्रत्याख्यान । तथा च गृह्य । अप्रत्याख्यायिनमग्रे भिक्षेताप्रत्याख्यायिनींवेति । तदेव हि मुख्यमशक्य यदुपनीयमानस्या दूरहस्तु न विमानना भयमाश्रयणीयम् ॥ ५० ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । एवच गुरो कुले नभिक्षेतेत्यादिर्वक्ष्यमाणनिषेधस्यापवाद अतस्तत्रापि गुरुपदमाचार्यपरमेव तेन पितुराचार्यपरत्वेपि तद्गृहभिक्षण न निषिद्ध निजासोदर्यां भिक्षेत याचेत प्रथमतोभिक्षारम्भेनित्य याचनमित्यवशिष्टेपि स्त्रीलिङ्गनिर्देशात् स्त्रीष्वेव भैक्षचरणम् ॥ ५० ॥

(३) कुल्लूक । उपनयनाङ्गभूताभिक्षाप्रथममातरभगिनींवा मातुर्वाभगिनीसहोदरायाचेत् । या चैन ब्रह्मचारिणप्रत्याख्यानेन नावमन्येत पूर्वासभवउत्तरापरिग्रह ॥ ५० ॥

(४) राघवानन्द । अप्रत्याख्यायिनींचाग्रे भिक्षेतेति गृह्यात् । अतामातरंप्रथमभिक्षेत निजासोदरायाचैनंन विमानयेत् ननिराकुर्यात् । विमानितोनाप्तिब्रह्मचर्यव्रते क्षुब्ध स्यादिति भाव ॥ ५० ॥

(५) नन्दन । पूर्वस्त्रियमेवानुमत्य भिक्षेत न पुमासमित्याह मातरमिति । विमानना प्रत्याख्यानम् भिक्षानियमोऽयप्रथमभिक्षाविषय । देवयज्ञेरहानानामित्यादिनाद्वितीयाद्रौ नियमं वक्ष्यति ॥ ५० ॥

(६) रामचन्द्र । निजाभगिनींभिक्षाभिक्षेत याचेत् यएवब्रह्मचारिणं न विमानयेत् न अवमन्येत ॥ ५० ॥

समाहृत्य तु तद्भैक्षयावदन्नममायया ॥ निवेद्यगुरवेश्नीयादाचम्य प्राङ्मुख शुचि ॥ ५१ ॥

(१) मेधातिथि । समाहृत्येति शब्दोबहुभ्यआहरणदर्शयति । नैकस्या प्रत्याशाहृयापहारन्या । तदति

(५१) यावदन्न=यावदर्थं (मेधा०)

यस्यानन्तरशब्दसन्निधिर्वृत्त्यर्थस्य नशाकरणिकस्योपनयनादस्य । तस्यहिगृह्यकारै रनुप्रवचनीयं श्रपयेदिति विहित न भोजनविधिरिह. शेषमितिच स्तत्रभातराशस्य चोपनयनं अतोनोपनयनाद्भैक्षभोजनं । यावदर्थं यावता भैक्ष्येण तृप्त्या-द्यर्थभोजननिर्वृत्तिः न यद्बहुभिक्षितव्यममाययानिवेद्य गुरवे न कदन्नेन सत्कृतमन्नंप्रच्छाद्य कदन्नगुरोः प्रकाशयेत्। तदन्नकिल ऐतद्ग्रहीष्यतीत्यनया बुद्ध्यानिवेदनमिदशार्थमिति प्रकटीकरणम्। अगृहीति गुरुणानुज्ञातोनाश्नीयात्। कथंपुन-र्निवेदनमदृष्टसंस्कारार्थमेव न भवतीतिहासप्रामाण्यान् तथाच भगवान्व्यासः । स्त्रितकूपाख्याने गुरुणा गृहीतमिति दर्शित-वान्। अनुज्ञातोभुञ्जीतेति यत्कचिच्छ्रूयते । आचम्य प्राङ्मुखः आचमनेप्राङ्मुखतेयमानन्तर्यादिति केचित्तदयुक्तम्। प्रागुद-ङ्मुखइत्याचमनेदिङ्नियमोभविष्यति तस्माद्भोजने नैवसम्बन्धः शुचिश्चाण्डालादि दर्शनमशुचिदेशात्क्रमनिष्ठीवनादिकृता-चमनस्य भोजनकालेऽनेन निषिध्यते ॥ ५१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । यावदर्थयावत्त स्वोपयुक्तांअमायया प्रतारणायकृत्वा निवेद्य उपदर्श्यप्राङ्मुखआचम्येति भोजनाद्वाचमनउदङ्मुखतानिवृत्तिः न तु प्राङ्मुखोश्नीयादित्यर्थः तद्यथाचाचमननित्यत.प्राङ्मुखत्वञ्च विधीयतइत्याहुः शुचि कृतसम्यक्शौचो नाप्रयत. गृहस्थस्य भोजने प्राकृत्यदङ्मुखतारूपदिङ्नियम. स्मृत्यन्तरसिद्धोमनोरप्यभिमतएव तस्यापि श्रुतिमूलत्वात् तथा च तादृङ्नियमोब्रह्मचारिणो नास्तीत्येतदर्थ. ॥ ५१ ॥

(३) कुल्लूकः । तद्देश्यंबहुभ्यआहृत्य यावदन्नंतृप्तिमात्रोचितगुरवे निवेद्य निवेदनकृत्वा ऽमायया न कदन्नेन सदन्नप्रच्छाद्यैवमेतद्गुरुर्ग्रहीष्यतीत्यादिमायाव्यतिरेकेण तदनुज्ञातआचमनकृत्वा शुचि सन्भुञ्जीत प्राङ्मुखः ॥ ५१ ॥

(४) राघवानन्दः सापतनादिसञ्चयपुर सरगुरवे निवेद्यैव भुञ्जीतेत्यादिनियममाह समाहृत्येति अमायया नि-वेद्य जपदन्नेन सदन्नस्याथान्यत्र स्थापयित्वा वा किंचिन्निवेदयेदिति । अष्टौग्रासामुनेःभोक्ता.षोडशारण्यवासिन. । द्वा-त्रिंशत् गृहस्थस्य यथेष्टंब्रह्मचारिणइति ॥ ग्रासनियमाभावपर ननु बहुवारपरअतउक्तयावदर्थयावतोदरपरिपूर्तिस्तथान्ना-द्यन्नतमान्तरेति वक्ष्यति तेन भोजनद्वयम् ॥ ५१ ॥

(५) नन्दन । भैक्षंभिक्षासमूहम्। यावदर्थयावत्पृष्टाशनम्। अमायया रागद्वेषपरित्यागेन । गुरवे निवेद्य गुरुम-नुज्ञाप्येत्यर्थ । गुरुनिवेदनचभिक्षासंस्कारार्थम् ॥ ५१ ॥

(६) रामचन्द्र । यावदर्थयावतअर्थमयोजनतत्भैक्ष्यअन्नंसमाहृत्यआनीयअमायया गुरवे निवेद्य तदाज्ञया गुरोः-आज्ञयाऽऽचम्य प्राङ्मुखसन्नश्नीयात् ॥ ५१ ॥

आयुष्यंप्राङ्मुखोभुङ्क्तेयशस्यंदक्षिणामुखः ॥ श्रियंप्रत्यङ्मुखोभुङ्क्तेऋतंभुङ्क्तेउदङ्मुखः ॥ ५२ ॥
[सायंप्रातर्द्विजातीनामशनंस्मृतिनोदितम् ॥ नान्तरेभोजनंकुर्यादग्निहोत्रसमोविधिः ॥ १ ॥ [1]]

(१) मेधातिथि । निष्कामस्य प्राङ्मुखस्य भोजनविहितमित्यतंयेदानींकाम्याविधयउच्यन्ते । आयुषे हित-आयुष्यंप्राङ्मुखोभुङ्क्तइति । यदि तद्भोजनादायु. प्राप्यते ततआयुष्यतद्भवति तेनायमर्थ सम्पद्यते । आयुष्कामः प्राङ्मुखो भुञ्जीतअधिकारद्वयमाख्यानित्यकाम्यच। आयुःकाम फलमभिसंदधीतइतरस्तु न तथेति यथा नित्यमग्निहोत्रंस्वर्गकामस्य च सहत्वयोगात्तत्रैण फलकामस्य नित्योप्यधिकारोनिवर्तते । एवयशः कामोदक्षिणामुख इमे काम्याएवविधय । श्रि-यमित्यत्रश्रियं नवयजन्ताच्छन्दा एत श्रियैदितिवा श्रियमिति मकारान्त पाठः। आयुष्यादिवत्पाण्यङ्गत्वात्स्वार्थे भुजिर्व-र्तते यशोभुङ्क्तइति श्रियभोजनात्प्राप्नोतीति तथा च द्वितीयान्तः पाठ. श्रियमिति।नादर्थे वाचतुर्थी श्रियै प्रत्यगिति । ऋतं-

[1] (ख, ढ) । परन्तु (ग) पुस्तके स्मृतिनोदितमित्यस्यस्थानेश्रुतिनोदितमिति वर्तते ।

सत्ययज्ञश्च तत्फलंवा स्वर्गः स्वर्गकामउदङ्मुखोभुञ्जीत । अन्तरेणापि विधिप्रत्ययमप्रमत्वाद्विध्यर्थावगतिः पञ्चमलकारादिकल्पनया । एवमेतद्दिग्विभागेन भोजनफलविशेषार्थं । विदिग्भोजनंत्वर्थप्राप्तं नित्येन प्राङ्मुखतानियमेनोपपद्यते । अयुत्र काम्योविधिर्नब्रह्मचारिणएव भैक्ष्यभोजनविषयोऽपि तुगृहस्थादीनामपि भोजनमात्राश्रितः तथा चाश्नीयादितिप्रकृते भुंक्त इत्याख्यातान्तरनिर्देशोलिङ्गमितरथाश्नीयादिति यतोनिःसंदिग्धा प्रकृतविषयता प्रतीयते। तदेवनिर्देश्यत । भुङ्क्त इति तु निर्देशे किंप्रकृतएवार्थःशब्दान्तरेण निर्दिष्टउतशब्दार्थतया भोजनमात्रमिति संदेहस्याख्यातावृत्तावर्थान्तरावगतिर्नप्रकृतप्रत्यभिज्ञानमेव । यत्तु विधिप्रत्ययाभावादर्थवादएवायपूर्वशेषइति चोक्तः परिहारवचनानि त्वपूर्वत्वादिति नच पूर्वेकवाक्यता हेतुर्विभज्यमानसाकाङ्क्षत्वादिररिता। यद्यप्युत्तरेषांचैतदवरोधीत्यनेनातिदेशेन ब्रह्मचारिधर्मोपि पुरुषमात्रविषयः स्यात्फलंतु नस्याद्गुणकामनायां हि नातिदेशात्प्रवृत्तिमनुमन्यते । गोदोहनेन पशुकामस्य प्रणयेत । खादिरंवीर्यकामस्येति विकृतिषु नेष्यते केश्चित् ॥ ५२ ॥

(२) **सर्वज्ञनारायणः**। सर्वासुदिक्षुफलानिदर्शयति आयुष्यमिति। यत्भुंक्ते तदायुष्यमायुषोहितमिति योज्यं यद्युदङ्मुखोभुंक्ते तत्श्रियंभुक्तइत्यावर्तनीय एवमृतमित्यत्रापि ऋतंयज्ञःसत्यंवा ॥ ५२ ॥

(३) **कुल्लूकः**। इदानींकाम्यभोजनमाह आयुष्यमिति । आयुषे हितमन्नंप्राङ्मुखोभुङ्क्ते आयुःकामःप्राङ्मुखोभुञ्जीतेत्यर्थः । यशसे हितंदक्षिणामुखः श्रियमिच्छन्प्रत्यङ्मुखः ऋतसत्यंतत्फलमिच्छन्नुदङ्मुखोभुञ्जीत ॥ ५२ ॥

(४) **राघवानन्दः**। प्राङ्मुखइत्युक्तंतत्र गोदोहनन्यायेन गुणफलंविधास्यन्नाह । आयुष्यमिति । चमसेनापःप्रणयेद्गोदोहनेन पशुकामस्यइत्यत्र श्रुतौ यथा चमसमुपलक्षणीकृत्य गोदोहनप्रवेशेन पशुफलमेवंभोजनमाश्रित्य प्राङ्मुखत्वमुपलक्षणीकृत्य दक्षिणामुखादिप्रवेशोयथोक्तफलाय आयुष्यमायुषेहितंतेनायुःकामःप्राङ्मुखोश्नीयादिति । एवमन्यत्र श्रियं श्रियमिच्छन् ऋतसत्यमिच्छन् विदिग्भोजनंतुप्राङ्मुखत्वनियमेन निरस्तम् ॥ ५२ ॥

(५) **नन्दनः** । अथकाम्यभोजनविधिमाहआयुष्यमिति । प्राङ्मुखोयदन्नंभुङ्क्तेतदायुष्यंतदायुष्करमित्यर्थः । दक्षिणामुखोयद्भुङ्क्तेतद्यशस्यंयशस्करमित्यर्थः । पश्चान्मुखोयद्भुङ्क्तेतच्छ्रियंश्रीकरमित्यर्थः । उदङ्मुखोयद्भुङ्क्तेतदृतमृतनिमित्तंसत्यवादित्वनिमित्तमित्यर्थः ॥ ५२ ॥

(६) **रामचन्द्रः**। ऋतंसत्यंउदङ्मुखःसन्भुंक्ते । एतच्छ्लोक्यंकाम्यपरम् ॥ ५२ ॥

[**रामचन्द्रः**। सायमिति अन्तरेदिवसमध्येभोजनं न कुर्यात् अग्निहोत्रसमोविधिः ॥ १ ॥]

उपस्पृश्य द्विजोनित्यमन्नमद्यात्समाहितः॥ भुक्त्वा चोपस्पृशेत्सम्यगद्भिः खानि च संस्पृशेत्॥५३॥

(१) **मेधातिथिः**। आचमनोपस्पृशतिशब्दो समानार्थौशुद्ध्यर्थसंस्कारविशेषवचनौ शिष्टव्यवहारादवगम्येते यद्युपस्पृशतिरर्थान्तरे पठितस्त्रिरभ्युक्षणमात्रे तथापि विशेषएव सोपसर्गयोः प्रयोगदर्शनात्तदर्थतैव प्रतीयते । स्पृशेः सामान्यविषयत्वेऽपि प्रयोगोनियामकोगण्डविदनेकदेशे पठ्यते।सच कपोलएव गण्डइति प्रयुज्यते। नैकदेशान्तरे पुष्यसिद्ध्यौ नक्षत्रमात्रे पठ्येते विशेषे च वर्तेते। धाय्याशब्द सामिधेनीमात्रे पठ्यते । धावापिकीषु च वर्तते । अतोपएवाचम्येत्यर्थः । सएवोपस्पृश्येतिसचपरस्ताद्विधास्यते। सामानाधिकरण्यंचानयोर्दश्यते नित्यकालमुपस्पृशेदित्यभिधाय त्रिराचामेदित्याहातःसमानार्थउक्तेष्वाचम्येति भोजनार्थतयाऽऽचमने पुनर्वचनमानन्तर्यार्थमनन्तरमेवभुञ्जीत न व्यापारान्तरेणव्यवदधीत। तथा च भगवान्व्यासः पञ्चार्द्रोभुञ्जीतेनित्यंतेषु यस्याम्यहंहरे॥ श्रीः किलैवमाह । द्वौ हस्तौ द्वौपादावास्यच शुपापचार्द्रतायाचोपस्पर्शनानन्तरंभुञ्जानस्य भवति न विलम्बमानस्य। इहापि वक्ष्यत्यार्द्रपादस्तु भुञ्जीतेति स्नातकव्रतेषु

तस्यापौनरुक्त्यच वक्ष्याम। नित्यग्रहणप्रकरणाद्ब्रह्मचारीधर्मभोजनतामाविज्ञायि भोजनमात्रधर्मोयथास्यादुपदेशतएव। अ द्विजग्रहणभोक्तृमात्रधर्मार्थंचाहु नित्यग्रहणचानुवादंमते सम्यग्म यन्ते। यदिद्विजशब्द प्रकृते ब्रह्मचारिणि न समाविशे न्तदा स्यादपि। यदा तु तस्याप्येतदभिधानतदा ना तरेण नित्यग्रहणप्रकरणबाधोपलभ्यते समाहित भुज्यमानद्रव्यस्वा त्मशक्तिचावेक्षमाणोऽन्यचेतस्करस्यहि गुरुविरुद्धवादादिवर्जन खात्म भोजनच नस्याद्भुक्त्वा चोपस्पृशेत् स्नेहादिलेपापनयन- द्रव्यशुद्धावुक्त कृते तस्मिन्भुक्तवतङदमाचमनविधीयते। अत्र केचिन्मन्यन्तेशुत्ध्यर्थमेकमाचमनमुक्त्वाक्षुत्वा च भुक्त्वा चेति। अनेनादृष्टार्थंद्वितीयकर्तव्यम्। एवच पठ्यतेआचान्त पुनराचमेदिति। एतत्पश्चमे स्थापयिष्याम सम्यगिति वधतामाच नपदार्थस्यानुवदति यादृशोविधिरुक्तस्तसर्वमनुतिष्ठेदद्भि खानिचसस्पृशेत् खानि छिद्राणि शीर्षण्यानि ननु चैतदुक्तमेव खानि चैव स्पृशेदद्भिरिति। आत्मशिरसोर्व्यावृत्त्यर्थमिति केचित्। यदा शुचि सन्नभोजनार्थतयैवाचामति। येषाच भो जनोत्तरकाल्मेकशुध्यर्थमाचमनमपरमदृष्टार्थंतत्रादृष्टार्थंआत्मशिरसी नस्पृश्येते शुध्यर्थंतु तादृशमुत्पन्नतस्य सपूर्णाङ्गस्यप्र योगोवक्ष्यते शौचेप्सु सर्वदाचामेदिति यदिवा विधिप्रत्यभिज्ञानार्थंशास्त्रीयमेतदाचमन नलौकिककर्मेति। ज्ञानाङ्ग विशेषसबन्ध- स्यतदद्भिर्निर्देशेतदेवेदमिति प्रत्यभिज्ञानसिद्धि। अतश्च यत्राचामेदिति श्रुत तत्र नयस्य कस्यचिद्द्रव्यस्य भक्षणमात्रप्रती- यते किंतर्हि शास्त्रीयस्यसस्कारस्य सपरिकरस्येति यदुक्ततद्दर्शितभवति ॥ ५३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण। समाहित वैश्वानरोपासनादिरूपचित्तसमाधिमान् भुक्त्वाचोपस्पृशेदाचामेत् तथाप्रा णादि क्रियाशक्त्यधिष्ठातृदेवतानामाप्यायनस्यप्राणाहुतिभि कृतत्वात् बुद्धिशू या मकबुद्धीन्द्रियाधिष्ठातृदेवताना आ प्यायनार्थ खानि बुद्धीन्द्रियाधिष्ठानछिद्राण्यद्भि सहितेन हस्तेनोपस्पृशेदित्याचमनाङ्ग खस्पर्शनादन्यत् भोजनाङ्गमेत द्विरिति आचमनाङ्गतु वक्ष्यति। एतच्चोपस्पृशेत्यादि गृहस्थादीनामपीति कथयितु नित्यमित्युक्त सर्वदायावज्जीवमि त्यथ ॥ ५३ ॥

(३) कुल्लूक। निवेद्यगुरवेऽश्नीयादाचम्येति यद्यपि भोजनात्प्रागाचमनविहिततथाप्यद्भि खानि च सस्पृशे दिति गुणविधानार्थोऽनुवाद। नित्यब्रह्मचर्यानन्तरमपि द्विजआचम्यान्नभुञ्जीत। समाहितोऽनन्यमना। भुक्त्वा चाचामेदिति सम्यग्यथाशास्त्रतेन। प्रक्षाल्य हस्तौ पादौ च त्रि पिबेदम्बुवीक्षितइत्यादि दक्षाद्युक्तमपि सगृह्णा ति। जलेन खानीन्द्रियाणि षट्छिद्राणिच स्पृशेत्। तानि च शिरस्स्थानि घ्राणचक्षुश्रोत्रादीनि ग्रहीतव्यानि। खानि चोपस्पृशेच्छीर्षण्यानीति गौतमवचनात्। उपस्पर्शनकृत्वा खानि सस्पृशेदिति पृथग्विधानात् त्रिरभक्षणमात्रमाचमन- खस्पर्शनादिकमितिकर्तव्यता इति दर्शितम् ॥ ५३ ॥

(४) राघवानन्दः। आचम्येत्युक्त तदनुष्ठानंज्ञापयनतत्करणकालभोजननियमसार्थवादंचाह उपस्पृशेदिति द शभि। उपस्पृशेदाचामेत् वामहस्तस्थाभिरद्भि सम्यक्यथाशास्त्रखानि शीर्षण्यानीन्द्रियाणि चकाराद्धृदयशिरसा ॥ ५३ ॥

(५) नन्दन। उपस्पृश्याचम्य नियमाश्रमान्तरेऽपि। समाहितोऽनन्यपर। खानि नेत्रादीनि। अद्भि सह ॥ ५३ ॥

(६) रामचन्द्र। द्विज अपउपस्पृश्य आचम्य अन्न अद्यात् भक्षयेत्। भुक्त्यनन्तरअपउपस्पृशेनआचामेत् अ- द्भिः खानि छिद्राणि मुखनासिकादीनि सस्पृशेत् ॥ ५३ ॥

पूजयेदशननित्यमद्याच्चैतदकुत्सयन् ॥ दृष्ट्वा हृष्येत् प्रसीदेच्च प्रतिनन्देच्च सर्वश ॥ ५४ ॥

(१) मेधातिथि। अ यतद यदनंभक्तसनुपपाद्युच्यते। तदशनार्थमानीतदेवतारूपेण पश्येत्। एषा वै परा

देवता यदन्नन्तस्य सर्वेषां । भूतानांहृष्टत्वेन स्थितिहेतुतया च यद्दर्शनंसास्य पूजा । अथवा प्राणार्थत्वेन भावनंध्यानं यजन्ममतदर्थत्वंसंपूजयतिमांसदेति नमस्कारादिना वा प्रणम्य ग्रहणंपूजा । अद्याचैतदकुत्सयन् । कदन्नतया दुःसंस्कारमयहणेन वा कुत्साहेतु संभवे नान्नंकुत्सयेत् । किमिदमश्यते । अरुचिकरंधातुवैषम्यजनकमित्येवमादिनाभिधानेन नाक्षिपेत् । यदि तु तद्रूपभवति तदा नाद्यान्नकुत्सयन्नद्याद्दृष्ट्वैव हृष्येत् । पुत्रजन्मादिसंदर्शनेन चिरप्रवासप्रत्यागतइव हृष्येत प्रीयेत प्रसीदेच्च निमित्तान्तरजमपि कालुष्यमन्नदर्शनेन हित्वा मनःप्रसादमाश्रयेत् । प्रतिनन्देच्च सम्यग्भ्याशंसनंप्रतिनन्दनं नित्यमुक्ताएते नह्यामेत्यादरोपदर्शनमभिनंदनंसर्वशः सर्वदा । अन्यतरस्यामिति व्यवस्थितविभाषाविज्ञानात्समस्यर्थे शस्कर्तव्यः । सर्वदेति वा पठितव्यम् ॥ ५४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । पितृनुस्तोषमित्यादिमन्त्रैरत्र स्तुतिः पूजाअकुत्सयन् विरसमेतदन्नमित्याद्यनवदन् हृष्येत्संतोषंकुर्यात् प्रसीदेदुतान्न द्वेषोपि पूर्वतदेतन्निवर्तयेत् प्रतिनन्देत् प्रीतिद्योतकवचनान्युच्चारयेत् ॥ ५४ ॥

(३) कुल्लूकः । सर्वदाऽन्नपूजयेत् प्राणार्थत्वेन ध्यायेत् । तदुक्तमादिपुराणे अन्नंविष्णुः स्वयंप्राहइत्यनुवृत्तौ । प्राणार्थं मांसदाध्यायेत्समांसपूजयेत्सदा । अनिन्दश्चैतदद्यात्तुदृष्ट्वाहृष्येत्प्रसीदेच्चेति ॥ हेत्वन्तरमपि खेदमन्नदर्शनेन त्यजेत् प्रतिनन्देत् । नित्यममास्माकमेतदस्त्वित्यभिधायवन्दनंप्रतिनन्दनम् । तदुक्तमादिपुराणे अन्नंदृष्ट्वाप्रणम्यादौ प्राञ्जलिःकथयेत्ततः । अस्माकनित्यमस्त्वेतदिति भक्त्या स्तुवन्नमेत् ॥ सर्वशःसर्वमन्नम् ॥ ५४ ॥

(४) राघवानन्दः । किंचपूजयेदितिअश्यतइत्यशनमन्नंपूजयेद्ब्रह्मदृष्ट्यापश्येत्अकुत्सयन्अनिन्दयन्हृष्येत् अद्योप्राणतृप्तिर्भविष्यतीति प्रसीदेत् तत्काले प्रकारान्तरोपस्थितखेदंत्यजेत्अभिनन्देत्नित्यमेस्त्वित्यादिति ॥ ५४ ॥

(५) नन्दनः । नित्यमाश्रमान्तरेऽपिपूजयेद्देवतामिव सत्कुर्यात् । प्रसीदेदन्यस्मै कुपितोऽपि । सर्वदाअभोजनसमयेऽपि ॥ ५४ ॥

(६) रामचन्द्रः । प्रथमनित्यंअशनंअन्नंपूजयेत् । एतत् अन्नंअकुत्सयन् अद्यात्भक्षयेत् अन्नं । दृष्ट्वा हृष्येतप्रसीदेत् प्रसन्नोभवेत ॥ ५४ ॥

पूजितह्यशनंनित्यंबलमूर्जं च यच्छति ॥ अपूजितंतु तद्भुक्तमुभयंनाशयेदिदम् ॥ ५५ ॥

(१) मेधातिथिः । पूर्वविधिशेषोयमर्थवादोनतु फलविधिः फलविधौहिकाम्योयंविधिः स्यादूर्जकामस्य बलकामस्य च ततश्चानित्यशब्दोनोपपद्येत पूजितंह्यशनं नित्यमिति अतोयमर्थवादोनित्यः प्रागुक्तानां नियमः । अपूजितंभुक्तमुभयंनाशये दलमूर्जंच बलंसामर्थ्यमनायासेन भारोद्यमनादिशक्तता दृशस्याप्यूर्जमहाप्राणताऽङ्गोपचयः महाकायोमहाबलश्चभवति ॥ ५५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । बलंसामर्थ्यं ऊर्जं मुत्साहं ॥ ५५ ॥

(३) कुल्लूकः । पूजितमिति । यस्मात्पूजितमन्नसामर्थ्यंवीर्यंच ददात्यपूजितंपुनरेतदुभयनाशयति तस्मात्सर्वदाऽन्नंपूजयेदिति पूर्वेणैकवाक्यतापन्नमिदफलश्रवणम । सन्ध्यावन्दनादावुपात्तदुरितक्षयवन्नित्यत्वामनाविषयत्वेनापि नित्यश्रुतिरविरुद्धानित्यश्रुतिविरोधात् । फलश्रवणस्तुत्यर्थमिति नु मेधातिथिगोविन्दराजौ ॥ ५५ ॥

(४) राघवानन्दः । पूजितायानेदृष्टफलमाह पूजितमिति । बलंदेहिकंऊर्जंअमपत्नोपस्थितान्नंव्यतिरेकेदोषमाह अपूजितमिति । भक्तंभुज्यतइतिअन्नंउभयबलमूर्जंच ॥ ५५ ॥

(५) नन्दन । पूजाकुत्सनयोरर्थवादमाहपूजितमिति । तत्रापि भक्तमित्यपकृष्य संबध्यते । नित्यमचलशाश्वतम् । बलमूर्जमुत्साहम् । उभयमिदंबलंचोर्जंच ॥ ५५ ॥

(६) रामचन्द्र । पूजितसस्तत अन्नबलऊर्जंप्रभावनियच्छति । अपूजितअन्नयद्भुक्तंददतुउभयबलओज नाशयेत् ॥ ५५ ॥

नोच्छिष्टंकस्य चिद्दद्यान्नाद्याच्चैव तथान्तरा।।नचैवात्यशनंकुर्यान्न चोच्छिष्ट क्वचिद्व्रजेत् ॥ ५६ ॥

(१) मेधातिथि । पात्रीस्थमन्नमास्यस्पर्शदूषितमुच्छिष्टमुच्यते तन्न कस्यचिद्दद्यादनेनैव सिद्धे स्नातकव्रतेषु य शूद्रविषय प्रतिषेध सतत्रैवनिरूपयिष्यते चतुर्थ्या मात्राया षष्ठीसबन्धमात्रनिषेधार्थायेऽपिदत्तमिदमसम्भ्यमिति न विदुस्तेषामपि भोजनाय प्रकल्पश्वबिडालादीनाम् । नह्यत्र ददात्यर्थः परिपूर्णस्त्वत्वनिवृत्तिमात्रदातु । परस्य सत्वापत्तिर्नास्ति । अन्तराशब्दोमध्यवचन । द्वौ भोजनकालौ सायप्रातश्चततोन्यस्मिन्काले न भुञ्जीत । अथवा व्यवधाने नान्तराशब्द त्यक्तभोजनव्यापार क्रियान्तरेण व्यवधीय पुनस्तदेव प्राक्पात्रगृहीतन भुञ्जीत । स्मृत्यन्तरे तु विशेष पठ्यते । उत्थानाचमनव्यपेतमिति केचित्तु विच्छेदमन्तरमाचक्षते । सव्येन पाणिना पात्रमन्वालभ्य दक्षिणेनावदाय प्राणायास्ये जुहोतीति श्रूयते । तत्र य सव्येन पात्रस्यानुग्रहस्तदनन्तरनचैवात्यशनमतिमात्रमशनकुर्यात् एतच्चानारोग्यकारणगुरुविरुद्धादीनाप्रदर्शनार्थहेतूपदेशान्मात्राशितायाश्चायुर्वेदादतिमात्रता बोद्धव्या । यावदशितमन्नमुदरपूरनकरोति सम्यग्जीर्यति तावदशितव्यम् । त्रय कुक्षेर्भागाअध्यर्धमन्नस्य भागार्धपानस्य भागोदोषसचाराय । अन्यथा नारोग्यनचोच्छिष्ट॰ क्वचिद्व्रजेदतश्चोच्छिष्टमपनीय शुचित्वमापादिते तस्मिन्नेव देशआचान्तव्यम् ॥ ५६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । नोच्छिष्टमिति । उच्छिष्ट पात्रोच्छेषण एतदन्नमन्तरासायप्रातरतरातयोर्मध्येनाद्यात् ॥ अनशनशक्तयनरणादन्नादधिकशासन क्वचिदुच्छिष्टासन्निकर्षान्निकर्षादन्यत्र ॥ ५६ ॥

(३) कुल्लूक । भुक्तावशेषकस्यचिन्नदद्यात् । चतुर्थ्यार्थमात्रायासबन्धमात्रविवक्षया षष्ठी । अनेनैव सामान्यनिषेधेन शूद्रस्याप्युच्छिष्टदान निषेधे सिद्धे नोच्छिष्टन हविष्कृतमिति शूद्रगोचरनिषेधश्चातुर्थं स्नातकव्रतत्वार्थं । दिवासायभोजनयोश्च मध्ये न भुञ्जीत वारद्वयेऽप्यतिभोजन न कुर्यान्नातिसौहित्यमाचरेदिति चातुर्थस्नातकव्रतार्थम् । उच्छिष्टसन्क्वचिन्न गच्छेत् ॥ ५६ ॥

(४) राघवानन्द । किंचनेति । उच्छिष्टभुक्तावशिष्टकस्यचिदिति सबन्धिसामान्यप्रयोगाच्छूद्रादेरपि निषेधोब्रह्मचारिविषय । यत्तु वक्ष्यति उच्छिष्टमन्नदातव्यजीर्णानिवसनानि चेति तत् स्वदासविषय । चातुर्थिकत्तु । नोच्छिष्टन बहिष्कृतमिति शूद्रसामान्यविषयमिति भेद । अन्तरामध्यान्हसायान्हकालीनयोर्भोजनयोर्मध्येनाद्याद्ब्रह्मचार्यपि सायप्रातर्द्विजातीनामशनदेवनिर्मितमिति भोजनर्हित्वमाभे ॥ ५६ ॥

(५) नन्दन । एतदुच्छिष्टमन्तरा भोजनमध्ये भोक्तव्योच्छिष्टमाचार्यपित्रादिभिर्दत्तनाद्यात् ॥ ५६ ॥

(६) रामचन्द्र । अथान्तरा भोजनमध्येएतदुच्छिष्टंनाद्यात्नभक्षयेत् । अत्यशनबहुभोजनन कुर्यात्शरीरस्यारोग्यार्थत्वात्उच्छिष्टसन्क्वचिन्न व्रजेत्न गच्छेदिति ॥५६ ॥

अनारोग्यमनायुष्यमस्वर्ग्यंचातिभोजनम् ॥ अपुण्यलोकविद्विष्टंतस्मात्तत्परिवर्जयेत् ॥ ५७॥

(१) मेधातिथि । दृष्टमूलतानत्यशनप्रतिषेधस्याचष्टे । अनारोग्यव्याध्युत्पत्तिर्ज्वरोदरादिपीडा विषूचिकादिना

जीवितनाश अनायुष्यंसर्वतएवात्मानंगोपायेदिति शरीरपरिरक्षादि व्यतिक्रमादस्वर्ग्यंनरकप्राप्तिः स्वर्गाभावेन प्रतिपद्यते। अपुण्यंदौर्भाग्यकरंलोकविद्विष्टंबहुभोजितया निन्द्यते तस्मात्कारणादत्यशनंपरिवर्जयेन्न कुर्यात् ॥ ५७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । रोगजनकत्वादनायुष्यं ततएव स्वविहितकर्माशक्तिस्तुत्वादस्वर्ग्यं अपुण्यंच अपुण्य पापंतद्धेतुरपुण्यंलोकविद्विष्टं ब्रह्वयमश्नातीति प्रसिद्धेर्लोकद्वेषकरत्वात् मृत्यूपरोधसंभवाच्च ॥ ५७ ॥

(३) कुल्लूकः । अतिभोजने दोषमाह अनारोग्यमिति । अरोगोरोगाभावस्तस्मैहितमारोग्यं । आयुषेहितमायुष्यं-तस्मादतिभोजनमनारोग्यमनायुष्यंच भवत्यजीर्णजनकत्वेन रोगमरणहेतुत्वात् । अस्वर्ग्यंच स्वर्गहेतुयागादिविरोधित्वात् । अपुण्यमितरपुण्यप्रतिपक्षत्वात् । लोकविद्विष्टंबहुभोजितया लोकैर्निन्दनात् । तस्मात्तन्नकुर्यात् ॥ ५७ ॥

(४) राघवानन्दः । अत्यशनमतीव निन्दितमिति दृष्टादृष्टार्थतामाह अनारोग्यमिति । अनारोग्यंबह्वाशि-नोविषूचिकादिरोगदर्शनात्अनायुष्यंअजीर्णेन धातुक्षयात्बहुतरभोजनउदरगरिम्णाकाम्यनित्यानधिकृतत्वेन स्वर्गपुण्ये न स्यातांलोकविद्विष्टमयंबहुभोजी लुब्धइत्यादिद्वेषविषयमिति भावः ॥ ५७ ॥

(५) नन्दनः । अनारोग्यमनारोग्यकरंतस्मादनायुष्यंनियमादिक्रमहेतुत्वादपुण्यंतस्मादस्वर्ग्यम् ॥ ५७ ॥

ब्राह्मेण विप्रस्तीर्थेन नित्यकालमुपस्पृशेत् ॥ कायत्रैदशिकाभ्यांवा नपित्र्येण कदाचन ॥ ५८ ॥

(१) मेधातिथिः । तीर्थशब्देन पवित्रमुदकाधिकरणमुच्यते । तारणाय पापप्रमोचनाय च तिष्ठतीति तीर्थं । क्वचित्तुतरन्त्यनेनेति तीर्थमुदकावतरणमार्गः । इह तूदकाधारकरतलैकदेशउच्यते स्तुत्या वा तीर्थशब्दप्रयोगोनहि तत्र नित्यस्थाआपस्तेनोपस्पृशेदाचामेद्ब्राह्मेणेत्येतदपि स्तुत्यर्थमेव ब्रह्मा देवतास्येति नहि तीर्थस्यदेवता भवत्ययागरूपत्वाद मन्त्रत्वाच्च यागरूपतांच केन चिद्धर्मेण शुद्धिहेतुत्वादिनाध्यारोप्य देवता तद्धितः नित्यकालंशौचार्थं कर्मणिच कः प्रजापतिः सदेवतास्येति कायं एवत्रिदशादेवताअस्येति त्रैदशिकंत्रिदशशब्दाद्देवताणिकृते स्वार्थेकः देवतात्वंच पूर्ववत् । एभिस्तीर्थै-रुपस्पृशेद्विप्रग्रहणमविवक्षितं यतः क्षत्रियादीनांविशेषंवक्ष्यति । नचासत्यां सामान्यतः प्राप्तौ विशेषविधानमुपपद्यते कण्ठगा-भिस्तु भूमिपइत्यादि नपित्र्येण पितृदैवत्येन कदाचिदपि स्फोटपिटकादिना ब्राह्मादितीर्थेष्वयोग्यतामायातेष्वपि ननु चावि-धानवदेव पित्र्यस्याप्राप्तिरस्त्यत्राशङ्का पितृतीर्थज्ञापनार्थतावत्पित्र्यंतयोरवश्यवक्तव्य नच तस्येह कार्यनिर्दिश्यते कार्या कांक्षायां प्रकृतत्वात्तेन कार्येण संबन्धआशक्येतायपुनः प्रतिषेधे सति पित्र्यमिति समाख्ययैव कार्यंवगतिरुदकतर्पणादि पितृकर्म एतेन तीर्थेनकर्तव्यं । एवस्तुतिरन्वयिनी भवति श्रुतिनोदितत्वाच्च ब्राह्मादीनांतदभावे प्राप्ताशंकानिवृत्त्यर्थमुक्तम-स्याभिधानम् ॥ ५८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । पूर्वविहितस्याचमनस्य प्रकारमाह ब्राह्मेणेति । नित्यकार्यंगार्हस्थ्यादिकालेपि कश्चि-त्तत्रव्रणादिनाचमनासंभवे कायत्रैदशिकाभ्यांतयोरन्यतरेणेत्यर्थः । कायप्राजापत्यं । तयोरपि व्रणादि दूषत्वे तीर्थनैवाच-मेन्न तु तीर्थसाम्यात् पित्र्येण तदर्थं न पित्र्येणेत्युक्तं विप्रइति प्राधान्यादुक्तः शूद्रवैश्ययोरप्याचमनविधिःतस्य चेति कर्तव्यतापेक्षत्वात् ॥ ५८ ॥

(३) कुल्लूकः । ब्राह्मेणेति । ब्राह्मादिसंज्ञेयशास्त्रे संव्यवहारार्था स्तुत्यर्था च न तु मुख्यंब्रह्मदेवताकत्वंसं-भवत्ययागरूपत्वात् । तीर्थशब्दोऽपि पावनगुणयोगाद्ब्राह्मेण तीर्थेन सर्वदाविप्रादिराचामेत् । कःप्रजापतिस्तदीयस्तस्येदमि-त्यण् इकारश्चान्तादेशः । त्रैदशिकोदेवस्ताभ्यांवा पित्र्येण तु तीर्थेन न कदाचिदाचामेत्प्रसिद्धत्वात् ॥ ५८ ॥

(४) राघवानन्दः । आचमनाद्धतीर्थान्याह ब्राह्मेणेति । कायेतिकःप्रजापतिःतस्येदंतथा त्रैदशिकं त्रिदशादेवास्तेषामिदंउपस्पृशेदाचामेत् ॥ ५८ ॥

(५) नन्दनः । भोजनस्याद्यन्तयोरुपस्पर्शनंविहितं तत्प्रकारोनोक्तस्तमिदानीमाहब्राह्मेणेति । ब्राह्मेण हिरण्यगर्भदैवत्येनतदभावे कायेन कः प्रजापतिः दक्षः तद्दैवत्यंकायं तदभावेत्रैदशिकेन त्रिदशदैवत्येन । कुतोऽयंविकल्पनाभ्युपगमः देवतातारतम्यवत्तीर्थतारतम्यस्याप्रतीयमानत्वेनतुल्यविकल्पत्वसंभवात् । अत्र देवतासंबन्धेन तीर्थवचनमरोचनार्थम् ॥ ५८ ॥

(६) रामचन्द्रः । विप्रःब्राह्मेणतीर्थेन नित्यकालंपादप्रक्षालनपूर्वकंअपस्पृशेतआचामेत् । कायत्रैदशिकाभ्यांवा कायेनदैवेन तीर्थेन वा पित्र्येण कदाचन न पितृतीर्थेन कदाचिदपिनाचामेत् ॥ ५८ ॥

अङ्गुष्ठमूलस्य तले ब्राह्मं तीर्थं प्रचक्षते ॥ कायमङ्गुलिमूलेऽग्रे दैवं पित्र्यं तयोरधः ॥ ५९ ॥

(१) मेधातिथिः । अङ्गुष्ठस्य मूलमधोभागः । तस्यतलप्रदेशोब्राह्मंतीर्थं । हस्ताभ्यन्तरंतलमाह महारेखांतमभिमुखमात्मनोब्राह्मंहस्तमध्ये अङ्गुलीनांमूलेदण्डरेखायाऊर्ध्वंकायमग्रे अङ्गुलीनांदैवमुपसर्जनीभूतोपि मूले अङ्गुलिशब्दः सापेक्षत्वादग्रशब्दस्य संबध्यते पित्र्यंतयोरधः । अत्रापि गुणीभूतस्याङ्गुलीशब्दस्याङ्गुष्ठस्य च संबन्धः प्रदेशिनी चात्राङ्गुलिर्विवक्षिता । तयोरध अन्तरंपित्र्यस्मृत्यन्तरशिष्टप्रसिद्धिसामर्थ्यादेवंव्याख्यायते यथा श्रुतान्वयासंभवात्तथा च शंखः अङ्गुष्ठस्याधस्तः प्राग्रायाश्चोर्ध्वायाब्राह्मंतीर्थंप्रदेशिन्यङ्गुष्ठयोरन्तरापित्र्यंकनिष्ठान्तरलयोः कायंपूर्वेणाग्रमङ्गुलीनांदैविकमिति ॥ ५९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । एतच्च ब्राह्मणस्य दक्षिणहस्ते पञ्चतीर्थानिइति प्रचेतसस्मृतेर्दक्षिणएवाङ्गुष्ठमूलस्थलइति करस्याधोभागमध्यमभिप्रेति ब्राह्मं ब्रह्मदैवतं एवंकायादौ काये अङ्गुलिपदंकनिष्ठापरं कनिष्ठादेशिनीति याज्ञवल्क्यवचनात् । अग्रइत्यंगुलीपदमन्वीयते तच्च सर्वांगुलिपरमग्रं करस्य वेति वचनात् तयोरित्यत्राङ्गुष्ठाङ्गुल्यौ मते तत्र चाङ्गुलीतर्जनीदेशिनी याज्ञवल्क्यवचनात् तथा च तयोरिवइति द्वयोरधोमूलं द्वयोर्मध्यभागे ग्राह्यम् ॥ ५९ ॥

(३) कुल्लूकः । ब्राह्मादितीर्थान्याहअङ्गुष्ठमूलस्येति । अङ्गुष्ठमूलस्याधोभागे ब्राह्मं कनिष्ठाङ्गुलिमूले कायमङ्गुलीनामग्रे दैवमङ्गुष्ठप्रदेशिन्योर्मध्ये पित्र्यंतीर्थं मन्वादयआहुः । यद्यपि कायमङ्गुलिमूले तयोरधइत्यत्र चाङ्गुलिमात्रंश्रुतंतथापि स्मृत्यन्तराद्विशेषसंग्रहः । तथा च याज्ञवल्क्यः । कनिष्ठादेशिन्यङ्गुष्ठमूलान्यग्रंकरस्यच । प्रजापतिपितृब्रह्मदेवतीर्थान्यनुक्रमात् ॥ ५९ ॥

त्रिराचामेदपः पूर्वं द्विःप्रमृज्यात्ततोमुखम् ॥ खानि चैव स्पृशेदद्भिरात्मानंशिरएव च ॥ ६० ॥

(१) मेधातिथिः । अन्यतमेन तीर्थेन त्रिरपउदकमाचामेदास्येन जठरप्रवेशयेत्ततउदकभक्षणान्तरंद्विरभ्यर्मेन मुखमोष्ठद्वयपरिमृज्यादोष्ठश्लिष्टानामुदकावयवानांसोदकेन हस्तेनापनयनप्रमार्जनमत्र कुतः पुनर्हस्तेनेति समाचारात्तीर्थाधिकाराद्वातीर्थेनैवाद्भिरिति चोत्तरत्र श्रुतमत्राप्यपकृष्यते । दृष्टार्थत्वाच्च प्रमार्जनस्य मुखशब्दएकदेशे यथोक्ते वर्तते । खानि छिद्राणि चोपस्पृशेदद्भिर्हस्तगृहीताभिः स्पर्शनमेवोपस्पर्शनंमुखस्य च प्रकृतत्वान्मुख्यानामेव खानामेवस्पर्शनविधिः गौतमश्चाह । खानि चोपस्पृशेच्छीर्षण्यान्यात्मानमिति हृदयंनाभिंवा निर्दिशति । उपनिषत्सुहिह्यन्तर्हृदयमात्मानंपश्येदिति कथ्यते । अतोहृदयस्यायस्पर्शः क्षेत्रज्ञस्यात्मनोविभोः । अमूर्तस्य न स्पर्शसंभवः नाभिमात्मेतेति कश्चित्स्मर्यते तेन नाभिमन्यामहे शिरःप्रसिद्धस्मृतीनाचैकार्थ्यादामणिबन्धात्पाणिप्रक्षालयेत्येवमादिरुच्यते तथाऽशब्दकरणंवाद्भिर्यमः पादाभ्युक्षण महाभारते प्रक्षालनमपि पादयोर्दर्शितम् ॥ ६० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । आचमनप्रयोगस्वरूपमाह त्रिरिति । आचामेदपि नेद्युक्ततीर्थेन मुखंमुखरन्ध्रसन्नोमकोष्ठोपरिद्विः प्रमृज्यात् । खानीन्द्रियाणि सजलेन पाणिनास्पृशेदद्भिरिति वचनादार्द्रत्वेपि पुनःपुनर्जलमुपादायस्पर्शःकार्य इत्युक्तं । आत्मानमिति तत्स्थानं हृदयम् ॥ ६० ॥

(३) कुल्लूकः । सामान्येनोपदिष्टस्याचमनस्यानुष्ठानक्रममाह त्रिराचामेदिति । पूर्वंब्राह्मादितीर्थेन जलगण्डूषत्रयंपिबेत् । अनन्तरसंवृत्यौष्ठाधरौ वारद्वयमङ्गुष्ठमूलेन संमृज्यात् संवृत्याङ्गुष्ठमूलेन द्विःप्रमृज्यात्ततोमुखमितिदक्षेण विशेषाभिधानात् । खानि चेन्द्रियाणि जलेन स्पृशेन्मुखस्य सन्निधानान्मुखखान्येव । गौतमोऽप्याह । खानि चोपस्पृशेच्छीर्षण्यानि हृद्यन्तर्ज्योति पुरुषइत्युपनिषत्सु हृदयदेशत्वेनात्मनः श्रवणादात्मानंहृदयशिरश्चाद्भिरेव स्पृशेत् ॥ ६० ॥

(४) राघवानन्दः । तत्रसङ्ख्यामाह त्रिरिति । प्रमृज्यादितिओष्ठश्लिष्टानामुदकावयवानांसोदकेन हस्तेनापनयनमिति मेधातिथिः । खानि शीर्षण्यानि इंद्रियाणि चक्षुश्रोत्रनासिकाः आत्मानंहृदयउत्तानुवादमायोयम् ॥ ६० ॥

(५) नन्दनः । मुखमास्यमोष्ठावितियावत् । अद्भिःसह । आत्मानंहृदयम् ॥ ६० ॥

(६) रामचन्द्रः । अपःपूर्वंत्रिवारआचामेत् । ततआचमनानन्तरंमुखंद्विःप्रमृज्यअद्भिःखानि मुखादीनिछिद्राणि स्पृशेत् । च पुनःआत्मानंहृदयशिरएव स्पृशेत् ॥ ६० ॥

अनुष्णाभिरफेनाभिरद्भिस्तीर्थेन धर्मवित् ॥ शौचेप्सुःसर्वदाचामेदेकान्ते प्रागुदङ्मुखः ॥ ६१ ॥

(१) मेधातिथिः । उष्णशब्दः स्वभावोपलक्षणार्थः तथा हि पठ्यतअशृताभिरद्भिरिति । एवंच ग्रीष्मोष्णतमा स्वभावोष्णाश्च न प्रतिषिध्यन्ते । फेनग्रहणंबुद्बुदानामपिप्रदर्शनार्थं । पठितंच हीनाभिः फेनबुद्बुदैरिति तीर्थेन धर्मविदिति वृत्तपूरणमेव शौचमाप्तुमिच्छुः शौचेप्सुः शुद्धिकामइत्यर्थः नान्यथा शुद्धोभवति सर्वदा न प्रकरणाद्भोजनएव किंतर्हि नैतगेविण्मूत्रादिशुद्धिष्वप्यपांभक्षणे कर्मत्वात्तृतीयानिर्देशोन भक्षमाणानामेवायधर्मोऽपितु करणभूतानामपि पादाभ्युक्षणादौ । वयंतु ब्रूमोभक्षणेऽपि कर्णमेवापोनहि तासामाचमनसंस्कारः । एकान्तेशुचौदेशएकान्तेहि जनैरनाकीर्णः प्रायेण शुचिर्भवति प्रागुदङ्मुखः । मुखशब्दः प्रत्येकमभिसंबध्यते । प्राङ्मुखउदङ्मुखोवा । एवंहि गौतमेन पठितम् । द्विपदश्चैवकर्तव्यः प्रागुदङ्मुखस्येति । नायंद्वन्द्वगर्भोबहुव्रीहिरपि तु बहुव्रीहिरेव । द्वन्द्वगर्भतायां समाहारे समासान्तेनाकारेण भवितव्यमितरेतरयोगोपि नैव । नहि युगपदुभयदिङ्मुखता संभवति तत्र कश्चिदाचमनभागः प्राङ्मुखेन कर्तव्यः कश्चिदुदङ्मुखेन-

त्यापतति । नचैकदेशआचमनं नच दिगर्थउपादेयोयेन परस्परापेक्षे संबध्येयातां नापि दक्षिणपूर्वादिवत्प्रागुदक्शब्दोपरा-
जितायादिशोवाचकत्वेन प्रसिद्धोयेन दिक्समासबहुव्रीहिर्ज्ञायते । तस्मान्नायवृत्त्यन्तरगर्भोबहुव्रीहिरतोविकल्प.। उदाहृतंच
स्मृत्यन्तरे प्राङ्मुखउदङ्मुखोवा शौचमारभेतेति । यथाबृहद्रथन्तरंसाम पडहइति केषु चिदहरहः सुबृहत् केषुचिद्रथन्तरं-
नत्वेकस्मिन्नहनि.समस्तोभयसामत्वम् ॥ ६१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अमृताभिरिति शङ्खस्मृतेरग्नि,न मौख्यं निषिद्धं एकान्ते क्वचिदस्पृशन् प्रागुदङ्मुखःप्रा-
ङ्मुखउदङ्मुखोवा ॥ ६१ ॥

(३) कुल्लूकः । अनुष्णाभिरिति । अनुष्णीकृताभिः फेनवर्जिताभिर्ब्राह्मादितीर्थेन शौचमिच्छन्नेकान्तेजनैरना-
कीर्णे शुचिदेशइत्यर्थः । प्राङ्मुखउदङ्मुखोवा सर्वदाचामेत् । आपस्तम्बेन तप्ताभिश्च कारणादित्यभिधानाद्व्याध्यादि-
कारणव्यतिरेकेण नाचामेत् । व्याध्यादौ तु उष्णीकृताभिरप्याचमने दोषाभावः । तीर्थव्यतिरेकेणाचमने शौचाभावइति
दर्शयितुमुक्तस्यापितीर्थस्य पुनर्वचनम् ॥ ६१ ॥

(४) राघवानन्दः । अपोविशिनष्टि । अनुष्णेति । तीर्थेन ब्राह्मेणेत्युक्तेन शौचप्सुःशुचितामिच्छुःप्रागुदङ्मुखःप्र-
त्येकंविशिष्टंच तज्जलावधिविधत्ते त्र्यदिति ॥ ६१ ॥

(५) नन्दनः । अनुष्णाभिरनग्नितप्ताभिः । तीर्थेन मुख्यानुकल्पेषु यथासम्भवमन्यतमेन । एकान्ते शुद्धे देशे । प्रा-
गुदङ्मुखईशानदिङ्मुखः प्राङ्मुखोवा । अत्राचमनकल्पेनुक्तंसर्वधर्मशास्त्रान्तरेषु विद्यादित्यभिप्रायेणोक्तधर्मविदिति ॥ ६१ ॥

(६) रामचन्द्रः । धर्मविद्ब्राह्मेनअद्भिःएकान्तेएकाग्रचित्तःसन्सर्वदाआचामेत् । प्राङ्मुखोवाउदङ्मुखोवा ॥ ६१ ॥

हृद्गाभिःपूयते विप्रःकण्ठगाभिस्तुभूमिपः ॥ वैश्योद्भिःप्राशिताभिस्तु शूद्रःस्पृष्टाभिरन्ततः ॥६२॥

(१) मेधातिथिः । उक्तमाचमनं तीर्थेनापांभक्षणं परिमाणंतु नोक्तमतस्तदवधारणार्थमाह । हृदयगच्छन्तिप्राप्नु-
वन्तिहृद्गा. अन्येष्वपि दृश्यतइति गमेर्डः हृदयस्यहृदिति योगविभागाद्धृदादेशः पूयते पवित्रतांप्राप्नोत्यशुचित्वव्यावर्तते
स्पर्शईषदूनचुलुकमात्रप्रमाणः । कण्ठगाभिस्ताभिः । कण्ठमात्रव्यापिनीभिः भूमिप. क्षत्रियः भूमेराधिपत्यंक्षत्रियस्य विहि-
ततेन प्रसिद्धेन कर्मणा क्षत्रियजातिर्लक्ष्यते । आधिपत्यविवक्षायां राजधर्मेष्वेवावक्ष्यत् । वैश्यः प्राशिताभिरन्तरास्य
प्रवेशिताभिः कण्ठमप्राप्ताअपि शुद्धिहेतवोवैश्यस्य शूद्र. स्पृष्टाभिरन्तत अन्तेनेत्याद्यादित्वात्तृतीयार्थे तसिः । अन्तशब्दोय-
समीपवचनोस्त्युदकान्तेगतउदकसमीपमिति गम्यते । अस्त्यवयववचनोवस्त्रान्तोवसनान्तइत्युभयत्रापि वर्तमानः संबन्ध्य-
न्तरमपेक्ष्यते । अस्य समीपकस्य वाअवयवइति तत्रेहयेन स्थानेन वर्णान्तराणामाचमनविहितंतौष्ठौजिह्वौष्ठे नचलदन्ते-
नेति प्रतीयते समीपवचनस्तु नसम्भाव्यः विधीयमानस्याचमनस्य तत्साध्यत्वासंभवात्स्पर्शेपि प्राशनमस्ति जिह्वोष्ठे नहि
स्पृश्यमानस्य रसास्वादनमव.श्यंभावि तत्र वैश्यपरिमाणात्किञ्चिन्न्यूनतात्रविवक्षिता जिह्वामूलंयावद्वैश्यस्य जिह्वाग्रशूद्रस्य
द्रवत्वादुदकस्यापरिहार्योःवध्यतिक्रम अवध्य प्राप्तो त्वशुद्धिः सर्वश्चायतीर्थविभागोदक्षिणहस्तस्योपस्पर्शने हस्तयो-
श्चिन्त्याद्दक्षिणाचारतापाश्च-पुरुषधर्मतया विहितत्वादेवमर्थमेव चास्मिन्नवधाविदमुच्यते ॥ ६२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण. । हृद्गाः हृदयप्राप्ताः यावत्य आपोहृदयमाप्तियोग्यास्ताभिः पीत्वा यावद्धृदयमाप्तिस्ताव-
न्मतिक्षणं गण्डूषान्तरपातमित्यर्थात्सिद्धं प्राशिताभिर्वक्त्रविवरप्रवेशमात्रेण अन्ततोमुखप्रान्तभागेनौष्ठौ न स्पृष्टाभिः संबद्धा
भिरित्यर्थ. ॥ ६२ ॥

(३) कुल्लूकः । हृद्गाभिरित्याचमनजलपरिमाणमाह । ब्राह्मणो हृदयगामिनीभिः । क्षत्रियःकण्ठगामिनीभिर्वैश्यो-न्तरास्यप्रविष्टाभिः । कण्ठमप्राप्ताभिरपिशूद्रोजिव्हौष्ठान्तेनापिस्पृष्टाभिरद्भिःपूतोभवति । अन्ततइति तृतीयार्थे तसिः ॥ ६२॥

(४) राघवानन्दः । प्राशिताभिः तालुगाभिः अन्ततोजिह्वाग्रेण शूद्रइति स्त्रीणामुपलक्षणम् । शुध्येरन्स्त्रीचशूद्रश्च । सकृत्स्पृष्टाभिरन्ततइति याज्ञवल्क्यवचनात् । अनेनैव जलपरिमाणमपिमाम्म ॥ ६२ ॥

(५) नन्दनः । प्राशिताभिर्जिह्वागताभिः । अन्ततो ऽन्तेनास्यान्तेनौष्ठेनेत्यर्थः ॥ ६२ ॥

(६) रामचन्द्रः । विप्रःहृद्गाभिःअद्भिःपूयते । भूमिपःकण्ठगाभिःअद्भिःपूयते । प्राशिताभिःअद्भि तालुगताभि वैश्य.पूयते । स्त्री च शूद्रश्च अन्ततःवर्णान्ततः स्पृष्टाभि अद्भिः पूयते ॥ ६२ ॥

उद्धृते दक्षिणे पाणावुपवीत्युच्यते द्विजः॥ सव्ये प्राचीनआवीती निवीतीकण्ठसज्जने ॥६३॥

(१) मेधातिथिः । ननु च लोकतः सिद्धाः पदार्थाधर्मशास्त्रेप्वाश्रीयन्ते न पदार्थसंविज्ञानार्थानि मन्वादिवाक्यानि व्याकरणाभिधानकाण्डस्मृतिवत् । उक्तमस्माभिर्योनातिप्रसिद्धोर्थस्तत्चेल्लक्षयन्ति किमुपालम्भमर्हन्ति अस्ति चात्र किंचित्प्रयोजनमन्यदप्याचमनक्रममुच्यमानमुपसंध्यानादिकमाचमनाङ्गंयथा विज्ञायते । यद्यप्युपवीतधारणंव्रतार्थतया पुरुषार्थतया वा सर्वदाप्राप्तमतथापि तेन विनाचमनंपरिपूर्णमेव स्यात् असत्यस्मिन्वचने व्रते वैगुण्यपुरुषदोषश्चस्यात् । अथ पुनरन्तरेणोपवीतमाचमनंकृतमप्यकृतसमदोषश्च स्यादप्यशुचिना कृतमप्राभक्षणमिति कथंपुनः केवलस्योपवीतस्यैवाचमनाङ्गता यावतान्यदप्यत्र निर्दिष्टप्राचीनावीति च उच्यते । प्राचीनावीतंस्वशब्देनैव पित्र्ये कर्मणि विहिततत्रार्थवत्तायामुभयत्रार्थाना नाङ्गतार्थेनोपवीतेन विकल्पितुमर्हति निवीतमप्यभिचारेर्थवत् । यद्यप्यत्र निवीतस्य विनियोगोनास्ति तथापिस्मृतीनामैकार्थ्यादन्यत्रयोविनियोग स्तेनेहाप्यर्थवत्ता भवत्येव पाणिग्रहणबाहूपलक्षणार्थमुद्धतबाहुर्यतोलोकउपवीतीत्युच्यते । सार्वकालिकचोपवीतंवक्ष्यामः । नच केवलपाणावुद्धृतउपवीतीसव्येउद्धृते प्राचीनावीती समासपदान्नामधेयम समासस्तु वृत्तानुरोधितया कण्ठसज्जने कण्ठेसज्जनंसङ्गःस्थापनं यदा वस्त्रस्य सूत्रस्य वान्यतरोपि बाहुरुद्ध्रियते तदा निवीती भवति ॥६३॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । उद्धृतइति । उद्धृते यज्ञसूत्रोपरिस्थिते अर्थात्सव्ये अधस्थे सव्येउद्धृते अर्थादन्यस्मिन्नधस्थे प्राचीनावीती प्राणावित्युभयत्र बाहुपरं कण्ठसङ्गावे कण्ठमावेष्ट्य । बाहुद्वयोपरि उपवीतसङ्गे अर्थात् पुरतो लम्बमानेअत्र चोपवीति प्रदेशात् तत स्मारित कार्पासमुपवीतमित्यत्र स्थितं उपवीतमुद्धरणादिप्रतियोगितया ग्राह्यम् ॥ ६३ ॥

(३) कुल्लूकः । उद्धृतेइत्याचमनाङ्गतामुपवीतस्य दर्शयितुमुपवीतलक्षणंतत.प्रसङ्गेनप्राचीनावीतीत्यादिलक्षणमाह । दक्षिणे पाणावुद्धृते वामस्कन्धस्थिते दक्षिणस्कन्धावलम्बे यज्ञसूत्रे वस्त्रेवोपवीती द्विज.कथ्यते । वामपाणावुद्धृते दक्षिणस्कन्धस्थिते वामस्कन्धावलम्बे प्राचीनावीती भण्यते । सव्ये प्राचीनआवीतीति छन्दोनुरोधादुक्त । तथा च गोभिलः दक्षिणंबाहुमुद्धृत्य शिरोऽवधाय सव्येंसेप्रतिष्ठापयति दक्षिणस्कन्धमवलम्बनभवत्येवयज्ञोपवीती भवति सव्यबाहुमुद्धृत्यशिरोऽवधायदक्षिणेंऽसे प्रतिष्ठापयति सव्यकक्षमवलम्बनभवत्येवप्राचीनावीतीभवति निवीतीकण्ठसज्जनइति शिरोऽवधाय दक्षिणपाण्यादावप्यनुद्धृते कण्ठादेव सज्जनऋजुप्रालम्बे यज्ञसूत्रेवस्त्रेचनिवीती भवति ॥ ६३ ॥

(४) राघवानन्दः । अयज्ञोपवीती कथब्राह्मण.स्यादिति श्रुतेः । यज्ञोपवीतपरमंपवित्रंप्रजापतेर्यत्सहजंपुरस्तात् ।

* स्कन्ध=कक्ष (अ)

आयुष्यमग्र्यंप्रतिमुञ्च शुभ्रंयज्ञोपवीतंबलमस्तु ते जइति मन्त्रलिङ्गात्। यदुपव्ययते देवलक्ष्ममेवतत्कुरुते । त्रिवृत्सूत्रं-स्यजेद्विद्वान्बहिःसूत्रंत्यजेद्बुधइतिश्रुतेर्यज्ञोपवीतंविनाआचान्तोदकेन कृत्यमिति गोभिलस्मरणात् । विशिरोऽप्युपवीतश्च यत्करोति न तत्कृतमित्यादिस्मृतेश्च । नित्यवत्प्राप्तयज्ञसूत्रानुवादेन तत्तत्कर्मनियतोपवीतत्वादेर्लक्षणमाह । उद्धृतेति । उपवीतंदेवानांनिवीतंमनुष्याणांप्राचीनावीतंपितॄणामितिश्रुतेर्दक्षिणंबाहुमुद्धृत्य सव्येंसेप्रतिष्ठापयति दक्षिणंकक्षमवलम्बं भवति एवंयज्ञोपवीतीत्यादिस्मृतेश्च अतएवाभिधानं । उपवीतंयज्ञसूत्रंप्रोद्धृते दक्षिणे करे । प्राचीनावीतमन्यस्मिन्निवीतं-कंठलंबितमिति ॥ यज्ञोपवीतमाश्रित्य त्रितयविधिरिति सदोपवीतिना भाव्यमिति बाधित्वान्निवीतित्वादिः प्रवेशइति-केचित् ॥ ६३ ॥

(८) नन्दनः । कथंसंनिवेशमुपवीतमित्यपेक्षायामाहउद्धृतइति । सूत्रस्य ग्रीवासज्जने निवीतमितिसंज्ञा तद-दस्यास्तीतिनिवीती । निवीतस्यमध्येदक्षिणेपाणावुद्धृते यः संनिवेशविशेषः तदुपवीतंनाम तदस्यास्तीत्युपवीती । सव्ये पाणावुद्धृते तु यः संनिवेशविशेषस्तत्प्राचीनावीतंनाम । तदस्यास्तीतिप्राचीनावीती । अत्र प्राचीनावीतनिवीतयोरुपन्यासः प्रासङ्गिकः । इमंश्लोकमुपरिष्टाद्दशश्लोकानतीत्य पठन्ति तल्लेखकजनप्रमादादित्यवगन्तव्यम् ॥ ६३ ॥

मेखलामजिनंदण्डमुपवीतंकमण्डलुम् ॥ अप्सु प्रास्य विनष्टानि गृह्णीतान्यानि मन्त्रवत् ॥६४॥

(१) मेधातिथिः । विनष्टानामप्सु प्रासनमन्येषांच ग्रहणमत्र विधीयते । प्रासनग्रहणयोः पौर्वापर्यंयथा श्रुतमे-वाश्राव्य पुनरुपादानात्तेषामुपनयनाङ्गतैव तदङ्गत्वे हि तत्प्रयोगापवर्गितैव स्यात् । किंतर्हि यावद्ब्रह्मचर्यधारणंचअथ किमु-पनयनकालएव प्राक्कर्मनिष्पत्तेः । दैवान्मानुषाद्वा प्रतिबन्धाद्विनष्टानांप्रतिपत्तिर्न संभवति प्रयोगसमाप्त्यर्थंच पुनरुपादानंयथा कपालस्य येनैवमुच्यतअस्मात्पुनरुपादानाद्धारणमनुमीयते । उच्यते । ग्रहणंतावद्दण्डस्य चोदितमेखलायाबन्धनन्तत्र सूत्रस्यविन्यासस्तावदुपनयनाङ्गत्वेनावश्यंकर्तव्यं । कृते तस्मिन्कृतः शास्त्रार्थःउत्तरकालंकितैर्नष्टैरनष्टैर्वाऽङ्गनाशे च प्रतिपत्ति-विशेषःकर्मोपकारकोभवति।नच तेषांकिंच न कार्यमाम्नातयेन तत्सिद्ध्यर्थंविशिष्टेकाले वाचनिकमुपादानमकृतत्वाच्च का-र्यस्य तत्प्रयुक्तंपुनरुपादानमर्थसिद्धमुच्यते । तत्प्रात्प्रतिपत्तिविधानादुपादानवचनाच्च धारणमङ्गं नच प्रयोगापवर्गि यतः कमण्डलुनोपनयनोत्तरकालानुवर्तिना तुल्यवन्निर्देशात्तेषामप्युत्तरत्रानुवृत्तिः प्रतीयते । सा च प्रतात्प्रतउभयार्थामेखलाद-यः प्रकरणादुपनयनार्था निवृत्ते चोपनयने दर्शनाद्यावद्ब्रह्मचर्यभाविनः कमण्डलुनाचोदकार्थः कर्तव्योतादेव प्रतिपत्तिविधा-नादन्यथा यदा कमण्डलुस्तदैवप्रतिपत्तिरिति पाक्षिकत्वस्याद्यच्चदण्डधारणंप्रतिगृह्य दण्डभिक्षांचरेदिति क्रमान्नैत्स्यचर्याङ्ग-त्वमत्र प्राप्तं समाचारादभैक्षेऽपि भ्रमणंभवत्येव । ननु सर्वदेव करतलधृतदण्डस्य स्थानासनशयनभोजनादीनि तथा च-स्वाध्याये प्रक्षांजलिवस्पति मन्त्रवदित्युपनयनविधिना ग्रहणमनुवदति तत्र च मेखलायामन्त्रो न दण्डस्य ॥ ६४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । प्रासनमादौ ततोऽन्यग्रहणपूर्वंपरिग्रहकाल्प्रयुक्त मन्त्रैःकमण्डलावपि बौधायनेन मन्त्रः पठितः ॥ ६४ ॥

(३) कुल्लूकः । मेखलामिति । मेखलादीनि विनष्टानि भिन्नानि छिन्नानि च जले प्रक्षिप्यान्यानि स्वस्वगृह्यो-क्तमन्त्रैर्गृह्णीयात् ॥ ६४ ॥

(४) राघवानन्दः । जीर्णोपवीतमप्सुप्रास्यनूतनंयाह्यमितिअप्सुप्रास्येति चाण्डाले स्पृष्टविषयाणांप्रास्यतीति वन-प्रतिपत्तिः मन्त्रवदिति क्रियाविशेषणंस्वगृह्योक्तेन मन्त्रेण गृह्णीयादित्यर्थः ॥ ६४ ॥

(५) नन्दनः । पूर्वमजिनमेखलादीनिधार्यत्वेनोक्तानि इदानींतद्विनाशे किंकर्तव्यमित्याहमेखलामिति । अत्रसूत्रमेवोपवीतिशब्देनोच्यते न संनिवेशविशेषः । विनष्टानि जीर्णानिध्वस्तानिवा । कमण्डलुधारणस्य पूर्वमविहितत्वान्मेखलादिवदवश्यंभावोनाभिमतइत्यवगन्तव्यम् ॥ ६४ ॥

(६) रामचन्द्रः । विनष्टानि । मेखलादीनिअप्सुमास्य विनिक्षिप्यअन्यानिनूतनानि मन्त्रवत्मन्त्रपूर्वकंगृह्णीयात ॥ ६४ ॥

केशान्तःषोडशे वर्षे ब्राह्मणस्य विधीयते ॥ राजन्यबंधोर्द्वाविंशे वैश्यस्य द्व्यधिके ततः ॥ ६५ ॥

(१) मेधातिथिः । केशान्तोनाम संस्कारः सगर्भषोडशे वर्षे ब्राह्मणस्य कर्तव्यः । तस्य च स्वरूपपरिज्ञाने गृह्यमेव शरणं द्वे वर्षेऽधिके यस्य द्वाविंशस्तस्य तस्मिन्द्व्यधिके द्वाविंशेऽथवा कालमात्रमन्यपदार्थः ततोद्वाविंशाद्वर्षाद्व्यधिके काले वैश्यस्येति द्विशब्दस्य च वर्षाण्येव सख्येयानि प्रकृतानि हि तानि ॥ ६५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । सर्वान्केशानवापयन्तइति क्वचित् गृह्ये विकल्पेन गोदान कर्मणि सर्वकेशवपनविधेस्तेनेमलक्षणेन गोदानकर्मकेशान्त उच्यते केशानामन्तोत्रेति व्युत्पत्त्या ॥ ६५ ॥

(३) कुल्लूकः । केशान्ताख्योगृह्योक्तसंस्कारोगर्भादिसंख्यावर्णानामिति बौधायनवचनाद्गर्भषोडशे वर्षे ब्राह्मणस्य क्षत्रियस्य गर्भद्वाविंशे वैश्यस्य ततोद्व्यधिकेगर्भचतुर्विंशे कर्तव्यः ॥ ६५ ॥

(४) राघवानन्दः । गृह्योक्तसंस्कारविशेषस्य कालमाह । केशान्तइति षोडशइत्यागर्भात् । तथा च बौधायनः । केशान्ताख्यःस्वगृह्योक्तःसस्कारोगर्भादिसङ्ख्यावर्णानामिति द्व्यधिके ततश्चतुर्विंशतिवर्षएतदेव पुनर्गोदानाख्यंकर्म॥ ६५ ॥

(५) नन्दनः । षोडशे जन्मनआरभ्य । ततोद्व्यधिके चतुर्विंशे ॥ ६५ ॥

(६) रामचन्द्रः । द्विजानांगोदानाख्यंकर्माह । ब्राह्मणस्य केशान्त संस्कारःगोदानाख्यंकर्मेत्यर्थः । षोडशे वर्षेविधीयते । क्षत्रियस्य द्वाविंशे वर्षे केशान्तसंस्कारःकार्यः । वैश्यस्य द्व्यधिके द्वाभ्यांअधिके चतुर्विंशे वर्षे केशान्तकर्म ॥ ६५॥

अमन्त्रिका तु कार्येयंस्त्रीणामावृदशेषतः ॥ संस्कारार्थं शरीरस्य यथाकालं यथाक्रमम् ॥ ६६ ॥

(१) मेधातिथिः । इयमावृद्विशेषतस्त्रीणाममन्त्रिका कार्या जातकर्मणआरभ्येयंसंस्काराणामावृत्परिपाटी सेतिकर्तव्यता कः सस्कारकलापइति यावत् । सस्कारार्थशुद्ध्यर्थंशरीरस्य पौंस्नमेव स्त्रीणामपि प्रयोजनमाह । यथा कालंयस्मिन्काले यः संस्कारउक्तस्तंकालमनतिक्रम्य पदार्थानतिवृत्तौ यथासादृश्येऽव्ययीभावः । एवंक्रमेपि द्रष्टव्यम । मन्त्रमात्ररहितायाआवृतोविहितत्वादयथाकालक्रमप्राप्तिरेवनास्तीत्यतोनिषेधोनित्यानुवादोवृत्तपूरणार्थः । एतावद्विवक्षितस्त्रीणांपेतेअमन्त्रकाइति ॥ ६६ ॥

(२)सर्वज्ञनारायणः । प्राङ्नाभिवर्धनात्पुंसइत्यनुवर्ततेऽनःस्त्रीणाममामी विधिः इयमावृज्जातकर्मादि क्रियापरिपाटी गर्भाधानादेस्तत्पूर्वकर्मणः स्त्रीत्वानिश्चयेनामन्त्रकत्वायोगात् अशेषतः सकलाइवती सस्कारार्थं बैजिकगार्भिकदोषनस्यानकवाचधिकारसिद्ध्यर्थं यथाकालंदशम्यांनामधेयमित्यादिकालेपि कार्या संभवेन्येनापि स्वकाले च कर्तुं शक्तानां कालान्तरेपि नामकरणादीनां यथोक्तक्रमेणैवानुष्ठानमित्येतदर्थं यथाक्रममित्युक्तम । अत्र शब्दस्य विशेषानभिधानात् नामकरणगुणविधेश्च स्त्रीणामेवामन्त्रकं सर्वकार्यमिति गम्यते ॥ ६६ ॥

(३) कुल्लूकः । अमन्त्रिकेति । इयमावृदयजातकर्मादि क्रियाकलापः समग्रउक्तकालक्रमेण शरीरसंस्कारार्थं स्त्रीणाममन्त्रकःकार्यः ॥ ६६ ॥

(४) राघवानन्दः । तेषु स्त्रीणांविशेषमाह । अमन्त्रिकात्विति द्वाभ्याम् । आवृत्जातकर्मादिक्रियाकलापपरिपाटी-अमन्त्रिकाअत्रो पयुक्ताहोमास्तु समन्त्रकाएव ॥ ६६ ॥

(५) नन्दनः । एवंतावज्जातकर्मादयः संस्काराः पुंसामुक्ताः स्त्रीणामप्येतानमन्त्रकानतिदिशतिअमन्त्रकेति । आवृत्प्रयोगः क्रियेतियावत् ॥ ६६ ॥

(६) रामचन्द्रः । स्त्रीणांकन्यानां आवृत्जातकर्मादिक्रिया प्रधानक्रिया अमन्त्रिका कर्तव्या आविवाहंशरीरस्य संस्कारार्थं यथाकालंकालानुसारेण ॥ ६६ ॥

वैवाहिकोविधिःस्त्रीणांसंस्कारोवैदिकःस्मृतः ॥ पतिसेवा गुरौ वासोगृहार्थोऽग्निपरिक्रिया ॥ ६७ ॥

[अग्निहोत्रस्य शुश्रूषा सायमुद्वासमेव च ॥ कार्यं पत्न्या प्रतिदिनं इतिकर्मच वैदिकम् ॥ १ ॥ [1]]

(१) मेधातिथिः । पूर्वेणावृद्वचनेन जातकर्मादिवदुपनयनेप्यमन्त्रके प्राप्ते तदापत्तिवचनंविवाहस्य तन्निवृत्यर्थमारभ्यते । वेदग्रहणार्थोवैदिकः संस्कारउपनयनाख्योयः सस्त्रीणांवैवाहिकोविधिः । विवाहे भवोविवाहविषयोविवाहसाध्यःअतोविवाहस्योपनयनस्थाने विहितत्वात्तस्य निवृत्तिर्यदि विवाहस्तत्कार्यंकरोहन्त प्राप्तंवेदाध्ययनंप्राप्ता च व्रतचर्योपनयनंनाम माभूद्वदुभयमपि निवर्तयति । पतिसेवा गुरौ वासः पतिंयत्सेवतउपचरत्याराधयति सएवास्या गुरौ वसतिः गुरौ वसत्याऽध्ययनंकर्तव्यंन चास्या गुरौवासोस्त्यतःकुतोध्ययनं गृहार्थोगृहकृत्यानि रन्धनपारिणह्यप्रत्यवेक्षणादीनि यानि नवमेवक्ष्यन्तेऽर्थस्य संग्रहे चैनामित्यादि सायंप्रातर्ब्रह्मचारिणोयत्समिदाधानंतदेवास्या गृहकृत्यमग्निक्रियया स्व यावान्यम नियमसमूहोब्रह्मचारिणः ससर्वउपलक्ष्यते । एवंचैतदुक्तंविवाहस्योपनयनापत्यंयथैवमनुष्योयोपनयनात्प्रभृतिश्रौताःस्मार्ताआचारप्राप्ताश्च विधयोभवन्ति प्राकृतः कामचारवादभक्षत्वमेवंस्त्रीणांप्राग्विवाहात्कामचारः परस्मात्श्रौतस्मार्तेष्वधिकारएवंवा पदयोजना विवाहएव स्त्रीणांवैदिकः संस्कारउपनयनमनुपनयनेऽपि विवाहे भक्त्योपनयनत्वमुच्यते । किंतदुपनयनेन विवाहस्य साम्यंयेनास्य तद्यपदेशअतआहपतिसेवेत्यादि ॥ ६७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । उपनयनंतु न कार्यंतासां विवाहसंस्कारस्य तत्स्थानीयत्वादित्यर्थः । वैदिकोवेदाधिगमार्थउपनयनरूपः धर्मातिदेशार्थं तदङ्गसंपादनोक्तापतिसेवेति यथा गुरुशुश्रूषा व्रतिनस्तेनैव प्रकारेण स्त्रियापतिः शुश्रूष्यः । यथाचाप्रमादेनाभ्युपचरणंतत्र यथागृहार्थेषु गृहप्रयोजनेषु पाकादिष्वप्रमत्तया भाव्यमित्यर्थः । परिक्रिया परिचर्या शूद्रस्य तु द्विजसेवैव गुरौ वासइति प्राह्म ॥ ६७ ॥

(३) कुल्लूकः । अनेनोपनयनेऽपि प्राप्ते विशेषमाह वैवाहिकइति । विवाहविधिरेव स्त्रीणांवैदिकःसंस्कारउपनयनाख्योमन्वादिभिःस्मृतः । पतिसेवैव गुरुकुले वासोवेदाध्ययनरूपः । गृहकृत्यमेवसायंप्रातःसमिद्धोमरूपोऽग्निपरिचर्या । तस्माद्विवाहादेरुपनयनस्थाने विधानादुपनयनादेर्निवृत्तिरिति ॥ ६७ ॥

(४) राघवानन्दः । वैवाहिकोवक्ष्यमाणविवाहसंबन्धीसंस्कारःउपनयनसंस्कारस्थानीयः । तेन तन्निवृत्तिः वैदि-

---

(६७) संस्कारो वैदिकःस्मृतः=औपनायनिकः स्मृतः (ड)

(६७) गृहार्थोग्निपरिक्रिया=गृहार्थोग्निपरिग्रहः (क)

=गृहार्थेग्निपरिक्रिया (ख, ग)

1 (ख)

क वेदमन्त्रकृत विवाहस्तु समन्त्रकइयुक्ते । तासांपतिसेवैव गुरुकुलवासतया विधीयते । अकरणेप्रत्यवायस्मरणात् । करणे च स्तुतिस्मरणात् । एवंगृहार्थोगृहकृत्यमेव सायंप्रातः समिद्धोमरूपाग्निपरिचर्या ॥ ६७ ॥

(५) नन्दन । उपनयनात्ततासांसमन्त्रक तच्चविवाहएवेत्याह वैवाहिकइति । संस्कारउपनयनम् । वैदिकः समन्त्रक । तत्रगुरुकुलवासोऽग्निकार्यंचोत्तरार्धेनोक्तम् । गृहार्थं गृहकार्यम् । अग्निपरिक्रियाऽग्निपरिचर्या । विवाहस्योपनयनत्वप्रतिपादनततऊर्ध्वकामचारवादभक्षादिवर्जनार्थम् ॥ ६७ ॥

(६) रामचन्द्र । स्त्रीणांसंस्कार वैवाहिकोविधि वैदिक वेदमन्त्रैःस्मृत स्त्रीधर्मानाह पतिसेवा गुरौ वास गुरौ आचार्यस्यसमीपेवास । कार्यःअग्ने परिक्रिया गृहार्थे पाकनिमित्तम् ॥ ६७ ॥

[रामचन्द्र । अग्निहोत्रस्येति स्त्रीभि । अग्निहोत्रस्य शुश्रूषा कार्या सायंकालेउद्वासवैदिक अग्निकर्म प्रतिदिन पत्न्या कार्यम् ॥ १ ॥]

एषप्रोक्तोद्विजातीनामौपनायनिकोविधि ॥ उत्पत्तिव्यञ्जक पुण्य कर्मयोगंनिबोधत ॥ ६८ ॥

(१) मेधातिथि । प्रकरणोपसंहार । एतावदुपनयनप्रकरणम् । अतयदुक्तंतत्सर्वमुपनयनार्थम् । ननु केशान्तोप्येवमाप्नोति नानिवृत्तउपनयने स्वकाले तस्य विधानात् प्रकरणेऽपि पठितस्य वाक्याद्यार्थता भवति । तथा च केशान्त समावृत्तस्यापि कैश्चिदिष्यते । उपनयने भवऔपनायनिकउत्तरपदस्य दीर्घत्व । पूर्ववदुत्पत्तिस्तस्मातापित्रा सकाशाज्जन्मताव्यनक्ति प्रकाशयति । सगुणतां करोतीत्युत्पत्तिव्यञ्जक जातोप्यजातसमोऽनुपनीतोधिकाराभावात् । अतोयविधिरुत्पत्तिव्यञ्जक पुण्यइत्युक्तार्थमुपनीतस्य येन कर्मणा योग सबन्धोधिकारोयत्तेनोपनीतेन कर्तव्यंतदीदानीवक्ष्यमाणनिबोधत ॥ ६८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । उपनयनसबन्ध उत्पत्तौहितायस्याद्विजत्वरूपायाव्यञ्जकोजनक । कर्मयोगमुपनेयस्य कर्मणासबन्धम् ॥ ६८ ॥

(३) कुल्लूक । एषइति । औपनायनिकइत्यनुशतिकादि वादुभयपदवृद्धि । अयद्विजातीनामुपनयनसम्बन्धी कर्मकलापउक्त । उत्पत्तेर्द्वितीयजन्मनोव्यञ्जक ॥ ६८ ॥

(४) राघवानन्द । वर्तिष्यमाणकर्मयोगवक्तुवृत्तकीर्तयति एषइति । औपनायनिकउपनयनसबन्धीउपनयनपर्यन्तोवाउपनीतस्य येन कर्मणा योगस्तउत्पत्तिव्यञ्जकउत्पत्तेर्द्वितीयजन्मनो व्यञ्जक पुण्यस्तं मेद ॥ ६८ ॥

(५) नन्दन । उत्पत्तिव्यञ्जकोमातापितृज मविशेषक उपनयनस्य संस्कारान्तरेभ्य प्रधानसंस्कारत्वप्रतिपादितं पुण्यइति कर्मयोगकर्माभ्यासशौचाचारादिपुकौशल्यम् अत्रापिद्विजातीनामित्यनुकर्षं कर्मयोगमपिनितिचपठन्ति ॥ ६८ ॥

(६) रामचन्द्र । अत कर्मयोगनिबोधत ॥ ६८ ॥

उपनीय गुरु शिष्यंशिक्षयेच्छौचमादित ॥ आचारमग्निकार्यंच सन्ध्योपासनमेव च ॥ ६९ ॥

(१) मेधातिथि । शिक्षयेद्ग्राहयेच्छौचमादित । आदित इति वचनेनाचारादिभ्य प्रागुपदेश शौचस्येष्यते । किंतर्हिनियतक्रमका परस्परमेते केवलमुपनयनानन्तरव्रतादेशनवद्यति । आदिष्टवेदव्रतस्य च वेदाध्ययनप्रतोऽग्नीन्धनादि

ध्योपासनयोः समन्त्रकत्वादकृतेवतादेशे मन्त्रोच्चारणमप्राप्तं विधीयते शौचंचानियतकालंतदवश्यंतदहरेवोपदेष्टव्यमेवमाचारोपि । अतद्दमादितइति वचनमादरार्थं न प्रथमोपदेश्यतांशौचस्य विधत्ते । शौचमेकालिङ्गइत्याद्याचमनान्तम्। आचोसेगुर्वादीनांमभ्युत्थानासनदानाभिवादनादिभिः । अग्निकार्यमग्न्याधानकार्यंसमित् समिन्धनं संध्यायामादित्यस्योपासनंतत्स्वरूपश्रावणंसंध्यायाउपासनएववा पूर्वांसंध्यामित्यादि । एषव्रतधर्मः ॥ ६९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । शौचंमृज्जलपरिमाणनियमादिविशिष्टं आदितःपूर्वंआचारं अभिवादनादि अग्निकार्यं समिदाधानं सन्ध्योपासनं सन्ध्यात्रयस्याचरणम् ॥ ६९ ॥

(३) कुल्लूकः । इदानीमुपनीतस्य येन कर्मणायोगस्तंशृणुतेत्याह उपनीय गुरुरिति । गुरुः शिष्यमुपनीय प्रथममेकालिङ्गेगुदेतिसइत्यादिवक्ष्यमाणंशौचंस्नानाचमनाद्याचारमग्नौसायंप्रातःसमिद्धोमानुष्ठानंसमन्त्रकसन्ध्योपासनविधिंचशिक्षयेत् ॥ ६९ ॥

(४) राघवानन्दः । तत्रादौ गुरुशिक्षणीयमाह उपनीयेति । शिष्यमिति लिङ्गसङ्ख्येअविवक्षिते अष्टवर्षंब्राह्मणमुपनयीतेत्यादिश्रुतेर्जातिवत्पशुमालभेतेतिवतविधेयगतत्वात्पूर्वांमीमेरेकवाक्यैपात्वाच्च । अतोवक्ष्यति । अध्येष्यमाणइत्येकवचनान्तंशौचवक्ष्यतेएकालिङ्गइत्यादिभिः अग्निकार्यंअग्नौ सायंप्रातःसमिद्धोमानुष्ठानम् ॥ ६९ ॥

(५) नन्दनः । शौचहस्तपादादिप्रक्षालनम् । आचारमाचमनादिकम् ॥ ६९ ॥

अध्येष्यमाणस्त्वाचान्तोयथाशास्त्रमुदङ्मुखः।ब्रह्माञ्जलिकृतोध्याप्योलघुवासाजितेन्द्रियः ॥७०॥

(१) मेधातिथिः । अध्ययनधर्मानिदानीमाह । प्रत्यासन्ने भविष्यति लृडयद्रष्टव्यः । अध्ययने प्रवर्तमान अध्ययनमारभमाण अध्येतुमिच्छन्निति यावत् । उदङ्मुखोध्याप्यः गौतमीये तु प्राङ्मुखोवा शिष्यः प्रत्यङ्मुखआचार्यइति आचान्तोयथाशास्त्रमिति प्रागुक्तमाचमनविधिंस्मारयति ब्रह्माञ्जलिः कृतोयेनेति । आहिताग्न्यादेराकृतिगणत्वान्निष्ठान्तस्य परनिपातः। ब्रह्माञ्जलिकृदिति वा पाठः।लघुवासाधौतवासाः प्रक्षालनेन लघुनी वाससी भवतः। अतोलघुत्वेन वाससःशुद्धिर्लक्ष्यते।अथवापरोमादिरथूलवसनः चित्तमाक्षेपताड्यमानोन प्रहारवेदयेत्ततश्च न युक्तः पठेत् । अपनीयमाने तु वाससि गुरोःखेदः स्यात् । निरावरणे च काये रज्ज्वादिना ताड्यमानोमहतींबालोवेदनामनुभवेदतोदृष्टार्थंलघुवासस्त्वम् । जितानि नियमितानीन्द्रियाण्युभयान्यपि येन सजितेन्द्रियः नइततस्ततोवीक्षेत यत्किंचिन्नशृणुयादध्ययनेऽवहितोभवेदित्युक्तंभवति ॥ ७० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । यथाशास्त्रमाचान्तः उदङ्मुखःशिष्यः प्राङ्मुखेनाध्याप्यो ब्रह्माञ्जलिकृतः कृतब्रह्माञ्जलिः लघुवासाः स्वल्पवासाः जितेन्द्रियोनन्यमनाः ॥ ७० ॥

(३) कुल्लूकः । अध्येष्यमाणइति । अध्ययनंकरिष्यमाणः शिष्योयथाशास्त्रंकृताचमनउत्तराभिमुख कृताञ्जलिःपवित्रवस्त्रःकृतेन्द्रियसंयमोगुरुणा अध्याप्यः प्राङ्मुखोदक्षिणतःशिष्यउदङ्मुखोवेति गौतमवचनात्प्राङ्मुखस्याप्यध्ययनम् । ब्रह्माञ्जलिकृतइति वाहिताग्न्यादिष्वित्यनेन कृतशब्दस्य परनिपातः ॥ ७० ॥

(४) राघवानन्दः । शिष्यस्य वेदग्रहणनियममाह अध्येष्यमाणइति त्रिभिः । लघुवासा गुरुतोलघुवासाःपवित्रवासावाएवंविधएवाध्याप्यः ॥ ७० ॥

(५) नन्दनः । अथाध्ययननियमानाहअध्येष्यमाणमिति । यथाशास्त्रमाचान्तः प्राङ्मुखस्य गुरोर्दक्षिणतउदङ्मुखआसीनः । अध्याप्योगुरुणा ब्रह्मचारी लघुवासाअनुल्बणवसः । ब्रह्माञ्जलिकृतः कृतब्रह्माञ्जलिः ॥ ७० ॥

(६) रामचन्द्रः । पूर्वं आचान्तःयथाशास्त्रं यथावेदंउदङ्मुखअध्येष्यमाणः शिष्यःब्रह्माञ्जलिकृत.सन्अध्याप्यः ॥ ७० ॥

ब्रह्मारम्भेवसाने च पादौ ग्राह्यौ गुरोःसदा ॥ संहत्य हस्तावध्येयं स हि ब्रह्माञ्जलिः स्मृतः ॥ ७१ ॥

(१) मेधातिथिः । ब्रह्मशब्दोयमनेकार्थोप्यध्ययनाधिकारादत्र वेदवचनः प्रतीयते । तस्यारम्भेनिमित्तसमम्येषा । अध्ययनाधिकारादेव च तद्विषयाऽध्ययनक्रिया तस्यायमारम्भः प्रथमावृत्तिः पुरुषस्य तत्रेदपादग्रहणंवेदस्य तुयान्यायक्षराण्यभिमीलेदयेत्वाअग्नआयाहीति न सोत्रारम्भउच्यते । नहि तस्य निमित्तभावः सभावितः नित्यत्वात् । कादाचित्कहि निमित्तंभवति तेनैतदुक्तंभवति । वेदाध्ययनमारिप्समानोगुरोः पादसंग्रहणकुर्यात्कृत्वा ततः स्वाध्यायाक्षराण्युच्चारयेन्न पुनः प्रवृत्ताध्ययनक्रियः पादौगृण्हीयात् । ननु चाय क्रियाक्षणआरम्भः सच निमित्तंविद्यमानस्य च निमित्तत्वंयुक्तंजीवनस्येव । अत्र गेहदाहाद्यतीतमपि निमित्तंतत्र तथैव श्रवणम् । तस्मात्सहप्रयोगएवाध्ययनपादोपसंग्रहणयोर्युक्तः । उच्यते । अध्यापनाध्यवसायआरम्भउच्यते । नाद्यः क्रियाक्षणः यदैव गुरुरधीष्वेत्याह तदैवाध्यवस्यति माणवकः । अतस्तदनन्तरपादोपग्रहउपकारप्रवृत्तस्य गुरोश्चित्तप्रसादनमेतत् यथा लोके कश्चिदुपकारप्रवृत्तसभाजयतिवाचा ननुवयवमस्मात्पापान्मोचिताइति । अनक्षरा चेयमध्येषणोपसन्नाः स्माध्ययनायेति । नहि गुरुरपरोध्योध्यापयति केवलमुपसदनमस्य कर्तव्यसबोधार्थमवसरोध्ययनस्येति । अतः कृतोपसदनस्य वेदाक्षरोच्चारणमपि च संहत्य हस्तावध्येतव्यमित्युच्यते । तत्राधीयान. पादोपसंग्रहणविधिमतिक्रमेत । अवसानसमाप्तिरध्ययनादुपरमः यद्यपि ब्रह्मशब्दआरम्भेगुणभूतस्तथाप्यवसानस्य सापेक्षत्वात्सन्निहितत्वाद्ब्रह्मपदेनैव संबन्धः प्रयते ऽन्यस्याश्रुतत्वात्सदाग्रहणमन्वहंभाविप्रयोगारम्भावसानयोरेषविधिर्यथास्यादितरथा यएव व्रतादेशानन्तरोमुख्यआरम्भः तत्रैव स्यात् । अथान्वारम्भणीयादर्शपूर्णमासारम्भे चोदितोयएवाधानानन्तरभावी दर्शपूर्णमासप्रयोगारम्भःतत्रैव भवति । न मासिकप्रयोगारम्भे । न मासिकप्रयोगारम्भेप्रातःप्रातरारभ्य यावदाह्निकंननिवृत्तप्रपाठकद्वयमात्रपरिमाणतावदेकैव साध्ययनक्रियेत्यतरा कथंचिद्विच्छेदेपि पुनः प्रवृत्तानांरम्भशब्दवाच्यतास्तीति न पुनः पादोपसदनंक्रियते । स्मृत्यन्तरे च पठ्यते पादोपग्रहणंगुरोःप्रातरन्वहमिति । संहत्य संलग्नौ सश्लिष्टौ परस्परंकृत्वाऽध्येयंकच्छपकर्णइति यःसन्निवेशोहस्तयोः प्रसिद्धस्तथा कर्तव्यःसहिब्रह्माञ्जलि । पदार्थकथनमेतत् ॥ ७१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । सदाप्रत्यहंसंहत्य हस्तौ हस्ततले संमील्य ॥ ७१ ॥

(३) कुल्लूकः । ब्रह्मारम्भेवसानेचेति । वेदाध्ययनस्यारम्भेकर्तव्ये समापने च कृते गुरोःपादोपसंग्रहणकर्तव्यं हस्तौ संहत्य सश्लिष्टौ कृत्वाऽध्येतव्यंसएव ब्रह्माञ्जलिःस्मृतइति पूर्वश्लोकोक्तब्रह्माञ्जलिशब्दार्थव्याकारः ॥ ७१ ॥

(४) राघवानन्दः । किंच ब्रह्मेति । ब्रह्मारम्भे वेदस्याध्ययनसमाप्त्योर्ब्रह्माञ्जलिकृतइत्युक्त तल्लक्षणमाह संहत्येति । अञ्जलिरत्र कदलीपुष्पाकारः ॥ ७१ ॥

(५) नन्दनः । ब्रह्माञ्जलिवक्ष्यतिब्रह्मारम्भइति । सदाअहरहः । ग्राह्यौब्रह्मचारिणा ॥ ७१ ॥

(६) रामचन्द्रः । ब्रह्मारम्भे वेदारम्भे तथा वेदावसाने गुरोः पादौ ग्राह्यौ भवत. । हस्तौ संहत्य संयोज्य अध्येयं सहि ब्रह्माञ्जलिःस्मृतः ॥ ७१ ॥

व्यत्यस्तपाणिना कार्यमुपसङ्ग्रहणं गुरोः ॥ सव्येन सव्यः स्प्रष्टव्यो दक्षिणेन च दक्षिणः ॥७२॥

(१) मेधातिथिः । यदुपसंग्रहणं पूर्वश्लोके गुरोरुक्तं तद्व्यस्तपाणिना कार्यं कीदृशः पुनः पाण्योर्व्यत्यासः कर्तव्य इत्यत आह । सव्येन हस्तेन सव्यः पादः स्प्रष्टव्यः स्पर्शः कर्तव्यो नतु चिरं निपीडयासितव्यं । एवं च व्यत्यासो युगपदितरेतरदिक्सञ्चारेण हस्तयोर्भवति अग्रतः स्थितेन संमुखेन गुरोरुपसंग्रहणं कर्तव्यम् । तत्र वामो दक्षिणमार्गं नीयते दक्षिणो वाममित्येवं सव्येन सव्यः स्पृष्टो भवति दक्षिणेन च दक्षिण इत्येष पाणिव्यत्यासः अन्ये तु विन्यस्तपाणिनेति पठन्ति । स्पर्शादेव च विन्यासे सिद्धे मार्गितमात्रं पिण्डस्पर्शनं वदन्ति मृत्पादाङ्गुल्यग्रमात्रेण स्पर्शनं न कर्तव्यमपि तु हस्तौ विन्यसितव्यौ निधातव्यौ पीडनं तु पीडाकरं निषिद्धमिति वर्णयन्ति ॥ ७२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । उपसंग्रहणप्रकारमाह व्यत्यस्तेति । व्यत्यस्तौ दक्षिणोत्तरौ स्वस्तिकाकारेण संहतौ पाणी यस्य एव चार्थादभिमुख्येनाभिवादने सव्येन हस्तेन सव्यस्य पादस्य स्पर्शः प्राप्तः तथापि यत्र पर्यङ्के खट्वादिवत्सान् व्यत्यस्तपादएवास्ते गुरुः तत्र पाणिव्यत्यासो न कार्यः तथा सन्ध्यायामात्मनाभिवादने सव्येन हस्तेन सव्यस्य पादस्य स्पर्शः स्पर्शार्थत्वात् व्यत्यासस्य इत्येतदर्थं सव्येन सव्य इत्युक्तम् ॥ ७२ ॥

(३) कुल्लूकः । व्यत्यस्तपाणिनेति । पादोपसंग्रहणं कार्यमित्यनन्तरमुक्तं तद्व्यत्यस्तपाणिना कार्यमिति विधीयते । कीदृशो व्यत्यासः कार्य इत्यत आह सव्येन पाणिना सव्यः पादो दक्षिणेन पाणिना दक्षिणः पादः गुरोः स्प्रष्टव्यः । उत्तानहस्ताभ्यां चैतत्पादयोः स्पर्शनं कार्यम् । यदाह पैठीनसिः उत्तानाभ्यां हस्ताभ्यां दक्षिणेन दक्षिणं सव्यं सव्येन पादावभिवादयेत् । दक्षिणोपरिभावेन व्यत्यासो वाचशिष्टसमाचारात् ॥ ७२ ॥

(४) राघवानन्दः । गुरोः पादौ ग्राह्याविर्युक्तं तत्प्रकारमाह व्यत्यस्तेति । उपसंग्रहणं पादयोरितिशेषः एतद्व्यनक्ति सव्येनेति सव्येन स्वस्य वामहस्तेन सव्यो गुरोः पादः एवमुत्तरत्रनायक्रमः तथा च पैठीनसिः । उत्तानाभ्यां दक्षिणं दक्षिणेन सव्यं सव्येन पादावभिवादयेदिति ॥ ७२ ॥

(५) नन्दनः । कथमाह्यौ पादावित्यपेक्षायामाह व्यत्यस्तेति । उपसंग्रहणं गुरुपादस्पर्शः । अस्य व्याख्यानमुत्तरार्धम् । सव्येन पाणिना सव्यः पादः स्प्रष्टव्यः ॥ ७२ ॥

अध्येष्यमाणं तु गुरुर्नित्यकालमतन्द्रितः ॥ अधीष्व भो इति ब्रूयाद्विरामोऽस्त्विति चारमेत् ॥ ७३ ॥

(१) मेधातिथिः । अध्येष्यमाणमित्यादीनि भाष्याख्यातानि पदानि गुरोरयं नियोगः । गुरोर्यदा माणवकोऽध्यापयितुमभिलषितस्तदाधीष्व भो इत्यामन्त्रयितव्यः । अनामन्त्रितेन न गुरुः खेदयितव्यः उपदिशानुवाकामिति । उक्तं च । आहूतश्चाप्यधीयीतेति विरामोऽस्त्वित्येतं शब्दं समुच्चार्यारमेत् निवर्तेत । कः गुरुरेव । प्रथमान्तनिर्देशात् । अथवा गुरुणोक्तः शिष्यो निवर्तेत । न स्वेच्छया एवं च तदाख्यायते । यदा गुरुर्विरामोऽस्त्विति ब्रूयात्तदा विरमेद्ब्रह्मचारी । अन्ये त्वध्येतृमात्रस्य शिष्याणामुपाध्यायस्य च उपरमणकाले धर्ममिममिच्छन्ति । तथा च स्मृत्यन्तरम् । स्वाध्यायमधीत्य विरमणकाले प्रदेशिन्या पृथिवीमालभ्य स्वस्तीति ब्रूयाद्दिस्पृष्टमिति साम्सु विराम परमास्वृक्षु आरमस्त्वथर्वसु । अतन्द्रितः अनलसः । तन्द्राऽऽलस्यं तद्योगात्पुरुषस्तन्द्रित इत्युच्यते त्यक्तालस्यमतन्द्रितः । अनुवादश्चायं नात्र तन्द्राश्रमः नैत्यिकमीषदाकर्तव्या । यश्चातन्द्रितस्तस्यापि विधा । आलस्यवतस्त्वन्य ॥ ७३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । अध्ययनार्थशिष्योगुरुमधीष्वेति ब्रूयात् स्वाध्यायान्ते विरामोस्त्विति ब्रूयात् । अत्र पाठे अधीष्वेत्यन्तर्भावितण्यर्थशिष्येण गुरुमति वाच्यम् । अध्येष्यमाणतु गुरुरिति क्वचित्पाठः । तत्र गुरुणातद्वाच्यम् ॥ ७३ ॥

(३) कुल्लूक । अध्येष्यमाणमिति । अध्ययनकरिष्यमाणशिष्यसर्वदाऽनलसोगुरुरधीष्व भो इतिप्रथमवदेत् । शेषे विरामोऽस्त्वित्यभिधायविरमेन्निवर्तेत ॥ ७३ ॥

(४) राघवानन्द । गुरुशिष्ययोर्नियममाह अध्येष्यमाणत्विति त्रिभिः । अध्येष्यमाणशिष्यअधीष्वभोइति ब्रूयात्तथा विरामोऽस्त्विति विरामोऽस्त्वित्युक्ते आरमेत् निवर्तेताध्ययनात् शिष्यइति शेषः ॥ ७३ ॥

(५) नन्दन । अधीष्वेतिमार्थनायांलकारः विधेरन्नायुक्तत्वात् । ब्रूयाद्ब्रह्मचारी ॥ ७३ ॥

(६) रामचन्द्र । अतन्द्रित गुरुः अध्येष्यमाणशिष्यभोशिष्यअधीष्वइति ब्रूयात् अन्यत्र क्रीडातविरामअस्त्वित्विति वारयेत् ॥ ७३ ॥

ब्रह्मणः प्रणवकुर्यादादावन्ते च सर्वदा ॥ स्रवत्यऽनोङ्कृतपूर्वंपरस्ताच्च विशीर्यति ॥ ७४ ॥

—(१) मेधातिथि । अत्रापि पूर्वोक्तेन न्यायेन ब्रह्मणआदावन्तेच प्रणवकुर्यात् । ब्रह्मविषयायाअध्ययनक्रियाया इति द्रष्टव्यम् । प्रणवशब्दॐकारविषयस्तथा वक्ष्यति स्रवत्यनोङ्कृतमिति । सर्वदाग्रहणमध्ययनविधिमात्रधर्मोयथास्यादितरथा प्रकरणाद्ग्रहणार्थएव ब्रह्मचारिणः स्यात् । अस्मिंस्तुसतियोऽप्यविलक्षणार्थोपचारहरह स्वाध्यायमधीयीतेति गृहस्थादीनातत्र सर्वं सिद्धभवति । सन्ध्याजपादौतु स्वशब्देन विधास्यति । एतदक्षरमेनाचेति । नचायवेदधर्मोयेन यत्र कुत्रचिद्वैदिकवाक्योच्चारणमारभेत तत्रप्राप्नुयादतोहोममन्त्रजपशास्त्रानुवचनयाज्यादीनामारम्भेनास्तिप्रणवोन्यत्राप्युदाहरणार्थं वैदिकवाक्यव्याहारे तस्मात्स्थितप्राकरणिकत्वाध्यायाध्ययनविधिधर्मार्थ सर्वदाग्रहणम् । प्रणवप्रयोगस्यान्वाहिकारम्भार्थता तु नित्यकालग्रहणानुवृत्त्यैव सिद्धा । अस्यार्थवाद स्रवत्यनोङ्कृतपूर्वमारम्भअनोङ्कृतब्रह्मस्रवति ॐमितिकृतॐशब्देन संस्कृत । साधनकृतेति समास । अथवा ॐकृतमित्युच्चारितोयस्मिन्ब्रह्मणि तदोङ्कृतसुखादित्वात्परनिपात परस्ताच्च समाप्तौ चकारेणानोङ्कृतमिति सबध्यते । स्रवति विशीर्यत इत्युभाभ्यामपि नैष्फल्यमध्ययनस्य प्रतिपाद्यते । अधीतब्रह्म यस्मिन्कर्मणि विनियुज्येत तन्निष्फलभवतीति निन्दार्थवादश्च पाकार्थनिषिक्तस्यापाकक्षीरादेरवच्छिद्रिते भाजने यद्वत स्ततोविक्षेपः प्रक्षरणतत्स्रवतीत्युच्यते तच्च पाकस्य पिण्डीभूतस्य भोग्यतामाप्तस्य योविनाश सविशरणम् ॥ ७४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । आदावन्ते च प्रणवकुर्यादुपादयात् सर्वदा ब्रह्मयज्ञादावपि पूर्वमाग्गृहीत स्रवतिनश्यति परस्तादगृहीष्यमाणविशीर्यते ग्रहणकालेएव सम्यक्नगृह्यते ॥ ७४ ॥

(३) कुल्लूक । ब्रह्मण प्रणवमिति । ब्रह्मणोवेदस्याध्ययनारम्भेऽध्ययनसमाप्तौ चोङ्कारकुर्यात् । यस्मात्पूर्वयस्योङ्कारोन कृतस्तत्स्रवति शनै शनैर्नश्यति यस्य परस्तान्न कृतस्तद्विशीर्यत्यवस्थितिमेव न लभते ॥ ७४ ॥

(४) राघवानन्द । ॐकाराद्यन्तमध्ययननियमयति ब्रह्मणइति । ब्रह्मणोवेदस्य पूर्वमनोङ्कृतब्रह्म स्रवति च्यवते स्वरवर्णत विशीर्यते । यदप्यधीततदपि विस्मृतस्यादिति प्रणवोच्चारणेर्थवादः ॥ ७४ ॥

(५) नन्दन । ब्रह्मणोवेदस्याध्येतव्यप्रदेशस्यादावन्तेच सर्वदासदाआश्रमान्तरेऽपिआद्यन्तयोरनोङ्कृतब्रह्म । ब्रह्मगीतमदृष्टसाधनपरम् ॥ ७४ ॥

(६) रामचन्द्र । ब्रह्मणः वेदस्यारम्भे अध्ययनारम्भे सदा प्रणवकुर्यात् । अनोङ्कृतपूर्ववेद स्रवति ॐकारउच्चरति परस्तादध्ययनात् पश्चादध्ययनाद्वेद विशीर्यते विस्मरण यातीत्यर्थः ॥ ७४ ॥

प्राक्कूलान्पर्युपासीनःपवित्रैश्चैव पावितः ॥ प्राणायामैस्त्रिभिःपूतस्तत ॐकारमर्हति ॥ ७५ ॥

(१) मेधातिथिः । कूलशब्दोदर्भाग्रवचनः तान्पर्युपासीनः तेषु प्रागग्रेषु दर्भेषूपविष्टइत्यर्थः । अधिशीङ्स्थासामिति स्थाआआसामित्याङ्प्रश्लेषात्कर्मत्वपरि उपआआसीनइतीहाप्याङाश्लिष्टनिर्दिष्टोद्रष्टव्यः पर्युपशब्दावनर्थकौ। पवित्रैर्दर्भैरेवमादितः शुचित्वमापादितः । अघमर्षणादिषु मन्त्रोनेह पवित्रशब्देनोच्यते । ब्रह्मचारिणस्तदानीमनधीतत्वात्तेषांन च दर्भाः स्वसत्तामात्रेण काश्चिक्रियामकुर्वतः पावने करणंभवन्तीति । अवान्तरव्यापारापेक्षया स्मृत्यन्तरे प्राणोपस्पर्शनप्रतीयते । आह च गौतमः । प्राणोपस्पर्शनंदर्भैः प्राक्कूलेष्वासनंच प्राणायामैस्त्रिभिः पूतःमुखनासिकासंचारी वायुः प्राणस्तस्यायामोनिरोधः शरीरे धारणबहिर्निष्क्रमणनिषेधः तस्यस्मृत्यन्तरे धारणकालस्य मानंसमाम्नातं । मन्त्रानुस्मरणंच प्रतिप्रणवसंयुक्तांगायत्रीशिरसा सह । त्रिर्जपेदायतप्राणःप्राणायामः सउच्यते ॥ वसिष्ठेन भगवता महाव्याहृतयोऽप्युक्ताः मन्त्रावसानएव निरोधावधिरन्यस्यानाम्नातत्वात्सर्वस्मृतीनांचासति विरोधएकार्थत्वादिहाप्येवमेवानुष्ठानम् । नन्वेवमितरेतराश्रयः स्यादकृतेषु प्राणायामेषुओंकारोनकर्तव्योन चौंकारेण विना प्राणायामोनिवर्तते । नैषदोषः । त्रिर्जपेदिति प्राणायामेषुमानसव्यापारेणोंकारस्य स्मरणमुच्यते । नहिनिरुद्धप्राणस्य शब्दोच्चारणसंभवति । यद्यपि जपः कश्चिद्वाग्व्यापारसाध्योभवति । स्वाध्यायाध्ययनेतु पुनरुच्चारणविवक्षितं । अध्ययनक्रियायाएवंरूपत्वाच्छब्दक्रियायां धातु श्रोत्र ग्राह्यश्च शब्दोन केवलेन मनसा गृह्यते । न चायमोंकारधर्मोयेनान्यत्रापि तस्मिन्नुच्चार्यमाणेऽपि प्रसज्येत । उक्तंच स्वाध्यायारम्भेकर्तव्यइत्योंकारधर्मत्वे हि लौकिकेषु वाक्येष्वोमिति ब्रूमइत्यादिषु प्रसज्येत । गौतमेन तुपठितम् । प्राणायामास्त्रयः पञ्चदशमात्राइति मात्राशब्देन चाविकृतस्य स्वरस्याकारादेर्यावान्कालः सउच्यते तत्र विरोधात्स्मृत्यन्तरोक्तः कालोनास्ति नच मन्त्रस्मरणतत्रानोंकाराअपिप्राणायामाः सन्तीति नेतरेतराश्रयदोषापत्तिः । ततॐकारमर्हतिकर्तुमिति शेषः यदा यःसमुदायएवरूढिरूपेण प्रणववचनः यदातुकरणंकारः ॐमित्येतस्यकारउच्चारणमोङ्कारस्तदानास्ति पदान्तरापेक्षा । प्रणवशब्देन कर्तव्यतामुक्त्वाऽत्रोंकारमित्यनुवदन्त्यनएतावेकार्थौ । तथा च दर्शितम् ॥ ७५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । प्राक्कूलानि कूलमग्रं प्रागग्रेषु दर्भेषूपरि वेष्टयित्वा स्थितेष्वासीनः पवित्रैर्दर्भैः पावितः । यथा गौतमः प्राणोपस्पर्शनदर्भैरिति प्राणाइन्द्रियाणि प्राणदेशोहृदयं वा प्राणायामैरिति प्राणायामास्त्रयःपञ्च दशमात्राइति गौतमः । ॐकारब्रह्मणआदिभूतम् ॥ ७५ ॥

(३) कुल्लूकः । प्राक्कूलानिति । प्राक्कूलान्प्रागग्रान्दर्भानध्यासीनः पवित्रैःकुशैः करद्वयस्थैः पवित्रीकृतः प्राणायामास्त्रय पञ्चदशमात्राइति गौतमस्मरणात् पञ्चदशमात्रैस्त्रिभिः प्राणायामैः प्रयतोऽकारादिलघ्वक्षरकालश्च मात्रा ततोऽध्ययनार्थमोङ्कारमर्हति ॥ ७५ ॥

(४) राघवानन्दः किच प्रागिति । प्राक्कूलान्प्रागग्रान् कुशानिति शेषः । पवित्रैर्हस्तद्वयस्थैतकुशैः ॥ ७५ ॥

(५) नन्दनः । प्राक्कूलान्कुशान्परि प्रागग्रेषु पवित्रैर्मन्त्रप्रोक्षणादिभिः । ओङ्कारमोङ्कारोच्चारमर्हति प्राप्नोति । एषविधि प्रथमाध्ययनपरः सर्वदेतिवचनाभावात् ॥ ७५ ॥

(६) रामचन्द्रः । प्राक्कूलान्कुशान्गृहीत्वा गुरुपर्युपासीत पवित्रैःकुशैः पावितः त्रिभि प्राणायामैः पूतोभवेत् ओंकारोच्चारणार्थंस अर्हति ॥ ॥ ७५ ॥

---

(७५) उपासीन = उदासीनः (च),

अकारंचाप्युकारंच मकारंच प्रजापति ॥ वेदत्रयान्निरदुहद्भूर्भुव स्वरितीति च ॥ ७६ ॥

(१) मेधातिथि । पूर्वस्य विधेरर्थवाद । अक्षरत्रयसमाहाररूपओंकारस्तत्रैकैकस्य व्युत्पत्तिमाह । वेदत्रयात्रिभ्योवेदेभ्य निरदुहद्दुद्धृतवान्यथा दध्नोघृतमुद्ध्रियते । नकेवलमक्षरत्रययावदिदमपरभूर्भुव स्वरिति ॥ ७६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । प्रणवस्य प्रकृतस्तुतौ कार्यायाध्याहृतिगायत्र्यो स्तुतिस्तयोरप्यादौ दपार्थां ॐ कारमात्रजपस्तु प्रागुक्त स्तदसभवे निरबृहद्दुद्धृतवान् इतीति। इतीति द्वयेन प्रकारद्वयाभिधानेन भूर्भुव स्वरित्येव प्रकाराध्याहृतय सगृहीता ॥ ७६ ॥

(३) कुल्लूक । अकारचेति । एतदक्षरमेताचेति वक्ष्यति तस्यायशेष । अकारमुकारमकारच प्रणवावयवभूत ब्रह्म वेदत्रयादृग्यजु सामलक्षणाद्भूर्भुव स्वरिति व्याहृतित्रयच क्रमेण निरदुहदुद्धृतवान् ॥ ७६ ॥

(४) राघवानन्द । प्राणायामपूतस्यैव प्रणवोच्चारणाधिकारइत्युक्ते स्तदङ्गगायत्रीप्रणवव्याहृतिसयुक्तज्ञापयन् आदौ प्रणवस्य वेदत्रयसारतामाह अकारचेति द्वाभ्या । वेदत्रयादृग्यजु सामभ्य निरदुहदुद्धृतवान् दध्नइव नवनीतम् ॥ ७६ ॥

(५) नन्दन । वेदग्रहणारम्भे व्याहृतित्रयसावित्र्योरपि प्रयोज्यताश्लोकद्वयेनाह अकारमिति । निरदुहन्निश्कर्षं । अस्यानन्तरद्वितीयस्येतिकरणस्यान्वय पश्चात्भूर्भुव स्वरितिचेत्यन्वय । ततोऽयमर्थ इतिएवयथाऽकारादीन्वर्णा न्निरदुहदेवभूर्भुव स्वरिनिचनिरदुहदिति ॥ ७६ ॥

(६) रामचन्द्र । प्रजापति अकारऋग्वेदाददूदुहत् उकारच यजुर्वेदाददुदुहत् । मकारसामवेदाददूदुहत् । ऋग्वेदाद्भू अदुहत् । यजुर्वेदाद्भुव । सामत स्वरिति अदुहत् । तिस्र व्याहृतय भवन्ति ॥ ७६ ॥

त्रिभ्यएव तु वेदेभ्य पादंपादमदूदुहत् ॥ तदित्यृचोस्या सावित्र्या परमेष्ठी प्रजापति ॥ ७७ ॥

(१) मेधातिथि । अयतत्सवितुर्वरेण्यमित्येतस्या गायत्र्याव्सत्यर्थवादोविधानार्थ । पूर्वश्लोकेचार्थवादादेवव्याहृतीनामपि विधानम् । क्रमस्तु पाठावगम्य वक्ष्यति च । एतदक्षरमेताच जपव्याहृतिपूर्विकामिति । अदूदुहदुधृतवानिति । यद्यपि तदित्येतत्प्रतीकेन तत्सवितुर्वृणीमहइतिवा शक्यते लक्षयितुनतुसा त्रिपदेति । त्रिपदैव माहा त्रिपदाचैव सावित्रीति कश्यपादयोपि प्रजापतय सन्त्यतोविशिनष्टि । परमेष्ठीति हिरण्यगर्भ सहि परमे स्थानेऽनावृत्तिलक्षणे स्थित आदरातिशयार्थंचैतत्सावित्र्या साक्षात्किलेयसर्वमुख्येन प्रजापतिना वेदेभ्य समुद्धृतेति ॥ ७७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । अदूदुहत्सारसामर्थ्यमाकृष्टवान् सावित्र्या सावित्रीति निरुपपदेन पठनदृष्टात सवितुर्वरेण्यमिति गृह्यते न तत्सवितुर्वृणीमहइत्यादय ॥ ७७ ॥

(३) कुल्लूक । त्रिभ्यएवेति । तथात्रिभ्यएव वदेभ्य ऋग्यजु सामभ्यस्तदित्यृचइति प्रतीकेनानूदिताया सावित्र्या पादपादमिति त्री पादान् ब्रह्माचकर्ष । परमेस्थाने तिष्ठतीति परमेष्ठी ॥ ७७ ॥

(४) राघवानन्द । तेभ्योगायत्र्यास्त्रीन्पादानदूदुहदित्याह त्रिभ्यइति। तदित्यृच तत्सवितुरित्याद्यायाऋच परमेष्ठी हिरण्यगर्भ आपोज्योतिरित्यादिशिरोपि ज्ञेयं । सव्याहृतिसप्रणवागायत्रींशिरसासह । त्रि पठेदायतप्राण प्राणायाम सउच्यतेइति श्रुते । गायत्रींशिरसासार्धजपेद्व्याहृतिपूर्विका । प्रतिप्रणवसंयुक्ता त्रिरयमाणसंयमइति याज्ञवल्क्योक्तेश्च ॥ गायत्री युपलक्षणत्रिष्टुब्जगत्यो सवत्सरे षण्मासेचतुर्विंशत्यहे द्वादशाहे षडहे त्र्यहे वा सद्यश्चेत्गायत्र्यानिर्दिष्टायामनुष्ठ-

यादाग्नेयोवै ब्राह्मणइति श्रुतेः। त्रिष्टुभंराजन्यस्य जगतींवैश्यस्य सर्वेषांवागायत्रीमिति त्रिष्टुभंक्षत्रियाय. त्रिष्टुप्छंदस्कां
तथावैश्याय विनियुक्तांविश्वरूपाणि प्रतिमुंचते
कविः मासावी. इत्येतामृचंप्रब्रूयात् बृहस्पतिदृष्टस-
पितृदेवत्यांदेव पुनातु वाचस्पतिर्वाचमद्यः स्वदा-
तिनः स्वाहाजपेत्वोज्यविनियुक्ताम् ॥ ७७ ॥

(५) नन्दनः। तदितितत्सवितुरितिसाविच्याः सवितृदेवत्यायाऋचोऽदूदुहदधुक्षत्। तस्माद्वेदत्रयसारत्वाद्व्याहृतित्रयसावित्र्यौ वेदारम्भे प्रयोज्येति ॥ ७७ ॥

(६) रामचन्द्रः। तस्मात् कारणात् अस्याःसावित्र्याःऋचःइति निश्चितं त्रिभ्यएव वेदेभ्यः पादं पादं अदुहत् ॥ ७७ ॥

एतदक्षरमेतांच जपन्व्याहृतिपूर्विकाम् ॥ संध्ययोर्वेदविद्विप्रोवेदपुण्येन युज्यते ॥ ७८ ॥

(१) मेधातिथिः। सत्यपि स्वाध्यायविधिप्रकरणैकवाक्यात्संध्याजपविधिरयंतत्र गायत्र्याऽनुवादः प्रणवव्याहृतीनामप्राप्तविधिरत्र कश्चिदाह। नायंसंध्याविधिरप्रकरणात्. विधिर्हिभवन्ब्रह्मचारिणः स्यात्तस्य प्रकृतत्वात्। नच तस्य संभवतीहहि वेदविदित्युच्यते। नच तस्य प्रथमोपनीतस्य, वेदविच्त्वमस्त्यपिच फलमत्र श्रूयते। वेदपुण्येनःयुज्यते। नित्यस्य संध्योपासनविधिः न फलार्थः नचैतद्विद्मः किमिदंवेदपुण्यंनामफलंयेनयोगोयंजपउच्यते। यदि तावद्वेदाध्ययनत्वायत्पुण्यमभिप्रेतंतदवाप्तिर्वेदपुण्येनयोगोभिप्रेतस्तत्रयस्तावदयंप्रकृतः स्वाध्यायविधिस्तस्य नार्थावबोधादृते किंचित्फलमस्त्यश्रुतत्वाद्दृष्टत्वाच्चार्थावबोधस्य कल्पनापि नास्ति। यश्च गृहस्थादीनांविधिरहरहः स्वाध्यायमधीयीतेति सोपि नित्यएव यत्तत्रफलश्रवणं पयोदधिघृतमध्विति सोर्थवादएव तस्मान्नायंविधिः विधौ हि सर्वमेतद्विवक्षितव्यं यदात्वयमर्थवादस्तदा जपन्निति प्रकृतमध्ययनमुच्यते वेदपुण्येनेत्येतदपि यथाकथंचिन्नीयते। अत्रोच्यते वाक्येन प्रकरणंबाध्यतइत्युक्तमेव। यतएव वेदवित्पदं संध्यापदंचन प्रकृतविषयतयाप्येति ततएवान्यत्रायंविधिः संध्ययोरित्त्रयंजपेदित्येतावान्विधिः वेदवित्पदमनुवदिष्यते गृहस्थादीनांवेदवित्त्वस्यसंभवाद्ब्रह्मचारिणोवेदवित्त्वंन संभवतीति चेत्किंतदीयेन संभवेन यथा प्राप्तानुवादे हि सत्याश्रमिणामधिकारः कर्तृविशेषणेहि वेदवित्पदे ब्रह्मचारिणोनाधिकारः स्यात्कथंपुनरस्यानुवादः वाक्यभेदप्रसङ्गात्। विधौ संध्याविधौ प्राप्ते प्रणवव्याहृतयस्तावदप्राप्तास्तत्रविधातव्या तत्रयद्यपरंवेदविदिविधीयते तदा वाक्यभेदः स्यात् प्राप्ते हि कर्मणि नानेकार्थविधानंसंभवति प्रणवव्याहृतिनांतु नानुवादः संभवति। तेनायमत्र वाक्यार्थः संध्ययोर्यत्सावित्रींजपेदित्युक्तं तत्रायमपरोगुणः प्रणवव्याहृतीपूर्विकांतांजपेत्। विप्रग्रहणंच तदा प्रदर्शनार्थमेव। यदप्युक्तं फलमत्रश्रूयते नित्यश्चायंविधिः संध्यायाः कोनामायंविरोधः नित्यएव तस्मिन्गुणे काम्योभविष्यति। प्रणवव्याहृतीगुणकात्तस्मादिदंफलमिति। यथा गोदोहनप्रणयनकादग्निहोत्रात्पशवः फलं। गोदोहनेन पशुकामस्य प्रणयेदिति वाक्यसामर्थ्येन उभ्येनुश्रेतदुक्तं न त्वयंकाम्योविधिः स्मृत्यन्तरे हिनित्यएवायंविधिः स्पष्टएवोक्तोगायत्रींशिरसासार्धंजपेद्व्याहृतिपूर्विकामिति। फलनामवगमोभवतैनोक्तं। अयंहयर्थवेदपुण्येनेति वेदे यत्सन्ध्योपासनात्पुण्यमुक्तं तेनत्रिकमेतज्जपन्युज्यते न केवलंगायत्र्या। पुण्यंच धर्मः प्रेदमूलत्वात्स्मृतीनांस्मृत्युक्तमपि वेदपुण्यतया व्यपदिश्यते वेदस्य पुण्यंवेदपुण्यंकिंच वेदस्यपुण्यंयत्नेन प्रतिपाद्यते पठ्यमानाद्वेदाद्यजायते तदपि शक्यते तस्येति वक्तुम् किंत्वसाधारणत्वात्प्रतिपाद्यमेव मुक्तंव्यपदेष्टुंनोत्पाद्यंयागादयोधर्ममुत्पादयन्ति प्रतिपादकस्तु वेदएव येभ्यस्त्वस्य पादस्य सामर्थ्यमाहुः। यदुक्तंनित्यसा-

:ध्यायइति तत्र सध्यायां त्रिकजपादेव कृतार्थाभवन्तीति तदभ्यसन्। एवसति तेन विधिना विकल्पेत। तत्र च पाक्षिको नित्यस्वाध्यायताबाधःस्यात्। नचाबाधे सभवति बाधोभ्युपगतव्यः। एतदक्षरमित्योंकारस्य प्रतिनिर्देशः। ननु च नैतदेकमक्षरद्वे वा त्रीणिवा उच्यते। अक्षरशब्देन केवलस्वरउच्यते। व्यञ्जनसयोगश्च तत्रेह यादृशः प्रकृतः तादृशस्याभिधानम्। एतांच तत्सवितुर्वरेण्यमिति सावित्री व्याहृतयः पूर्वायस्यास्तांव्याहृतीपूर्विकांतिस्रः प्रकृताएव ताव्याहृतयोगृह्यन्ते प्रकृतपरत्वादस्य नसमस्तव्यानन्ताः ॥ ७८ ॥

(२) **सर्वज्ञनारायणः**। प्रसगादन्यदप्येतैः कार्यमाह एतदिति। वेदविदिति वेदाध्ययनवान् ननु गायत्रीमात्रसारोपीति श्रुतिदर्शनादनधीत वेदोपि वेदपुण्येन कृत्स्नवेदाध्ययनफलेन ॥ ७८ ॥

(३) **कुल्लूकः**। यतएवमतएतदक्षरमिति। एतदक्षरमोङ्काररूपमेतांच त्रिपदांसावित्रींव्याहृतित्रयपूर्विकांसन्ध्याकाले जपन्वेदज्ञोविप्रादिर्वेदत्रयाध्ययनपुण्येन युक्तोभवति। अत सन्ध्याकाले प्रणवव्याहृतित्रयोपेतांसावित्रींजपेदिति विधिःकल्प्यते ॥ ७८ ॥

(४) **राघवानन्दः**। संप्रत्यस्याजपार्थमानुपूर्वीमदर्शयति एतदिति। एतदक्षरमोंकाराक्षरएतांतत्सवितुरित्यादिमधोदयादित्यन्तांभूर्भुव स्वरिति व्याहृतयः प्रणवात्परस्मिन्पूर्वे च व्याहृतयोयस्यातदित्यादिकाया तामित्यर्थः वेदपुण्येन वेदत्रयाध्ययनजतुल्यपुण्येन ॥ ७८ ॥

(५) **नन्दनः**। अथप्रणवव्याहृतिसावित्रीणांमाहात्म्यमसङ्गादाह एतदति। अक्षरंप्रणवम्। एतांसावित्रीम्। विप्रशब्दोऽत्रक्षत्रियवैश्ययोरप्युपलक्षणार्थः। वेदविद्वेदविद् पुण्येन युज्यते वेदत्रयार्थविदोवेदत्रयजापिनश्चयत्फलंतल्लभतइत्यर्थः ॥ ७८ ॥

(६) **रामचन्द्रः**। एतदक्षरमोंकारंएतात्रिपदींव्याहृतिपूर्विकांसन्ध्ययोर्जपन्तदा वेद पुण्येन वेदाध्ययनजन्यपुण्येन युज्यते ॥ ७८ ॥

सहस्रकृत्वस्त्वभ्यस्य बहिरेतत्त्रिकंद्विजः ॥ महतोप्येनसोमासात्त्वचेवाऽहिर्विमुच्यते ॥ ७९ ॥

(१) **मेधातिथिः**। बहिरित्यनावृतोदेशउच्यते तेनैतदुक्तभवति। ग्रामनगराभ्यांबहिररण्ये नदीपुलिनादौ सहस्रवारानभ्यस्याऽऽवर्त्य ननु कृत्वसुचोप्यावृत्तिः प्रतिपाद्यते। अभ्यस्येत्यनेनापि तत्रपौनरुक्त्य। सामान्यविशेषभावाददोषः। अभ्यस्येत्यनेन सामान्यतोभ्यासउक्तस्तत्र विशेषापेक्षायां सहस्रकृत्वेति नच कृत्वसुजतादेवाभ्यासावगतिरतस्यां क्रियां विशेषापेक्षत्वात्। नहि देवदत्त पञ्चकृत्वोभ्यस्येत्युक्ते यावद्भुङ्क्ते इति तेनोच्यते तावद्वाक्यार्थः समाप्यते। ननु पाप्मभ्यो मुच्यते न कार्त्स्न्येनेति सत्यम् जपः प्रकृतस्तमभ्यस्येति प्रतीयते। आवृत्तिः पौनःपुन्येन सेवा। महतोप्येनसः महत्पापच ब्रह्महत्यादि। ततोपि मुच्यते किंपुनरुपपातकेभ्यःअपिः संभावने नसमुच्चये भेदोपादानेन समुच्चयावगमोयथा देवदत्तस्यात्र प्रभुत्वयज्ञदत्तस्यापीह न तथा निर्देशः केभ्यः पुनरुपपातकेभ्योयंमोक्षउच्यते। गोवधादीन्युपपातकानि तानि च प्रतिपापमाम्नातप्रायश्चित्तानि सरहस्यानि यानि वा सर्वेषि नक्तान्यनुक्तपरिहाराण्यवस्थभाविततया च ज्ञायते। कृतानीति। तेषामपि नित्यानिसध्योपासनादीन्यपनोदकानि। यदिचैतत्प्रायश्चित्तस्यात्तदा तत्रैवावक्ष्यत्। जपेद्वै नियताहारः त्रिर्वेदस्य संहितामिति चेत्प्रायश्चित्ते चास्मिन्प्रायश्चित्तप्रकरणमेवानर्थकस्यात्। कोहि देवदत्तगामोजपमात्रसाध्यांनिष्कृतिंहित्वा कृच्छ्रेषुशरीरप्राणहरेष्वभ्यवस्येत्। उक्तंच। अर्के चेन्मधुविन्देत किमर्थंपर्वतंव्रजेत्। इष्टस्यार्थस्य सप्राप्तौ कोविद्वान्यत्नमाचरेत्॥ तथा पणलभ्यहि न माङ्कः क्रीणाति दशभि पर्णैरिति। नच प्रकृतेन

कवाक्यताबीजंकिंचिद्विभज्यमानसापेक्षत्वाद्यस्ति येनतच्छेषतयार्थवादउच्यते अत्रोच्यते । विधिरेवायंपापप्रमोचनार्थः एवायप्रयोगः । यत्तूक्तंविषमशिष्टेर्विकल्पोन सिध्यतीति जपप्रायश्चित्तएवामिन्विकल्पार्थोभविष्यति । अघमर्षणादिभिः सर्वपापापनोदनमुक्तंतेनास्य विकल्पअघमर्षणे हि त्र्यहमुपवासउक्तः । इहाप्यनेनैव मासिकेन प्रयोगेण शुध्यति। ततो न दूरविप्रकृष्टे न तपसा समीयते येन विषमशिष्टता स्यात्। अथवा पूर्वकृतस्यैनसः शुद्धिरेषा महादोषस्थित्यादो- सूचिते दैवे दोषे तस्मान्मोक्षअनिष्टमेनउच्यते । तस्मान्मुच्यते तत्फलेननसबध्यतइत्यर्थः। त्वचेवाहि जीर्णया त्वचामुक्तः सर्पोयथा भवति निरवशेषेण पापनाशएतेन प्रतिपाद्यते । यत्तुदोषश्चर्यादिसूचितंपूर्वकृतमशुभतत्र स्मृत्यन्तरे प्रायश्चित्तमाम्नातयत्तु तत्प्रायश्चित्तेष्वेव निदर्शयिष्यामः। एतदेवाभिप्रेत्योक्तं। जपतांजुह्वतांचैव विनिपातोन दृश्यतेइति ॥७९॥

(२) सर्वज्ञनारायण.। बहिर्ग्रामात् त्रिकप्रणवव्याहृतिगायत्रीरूपं महतोब्रह्महत्यादेरपि अबुद्धिपूर्वकृतप्रायब्राह्मणवधादिरूपात् मासात्कालमात्रात् त्वचेत्यादिदृष्टान्तोदार्ष्टान्तिकदार्ढ्यार्थः ॥ ७९ ॥

(३) कुल्लूकः। सहस्रकृत्वइति सन्ध्यायामन्यत्र कालएतत्त्रिकंतत्प्रणवव्याहृतित्रयसावित्र्यात्मकंत्रिकंग्रामाद्बहिर्नदीतीरारण्यादौ. सहस्रावृत्तिजपित्वामहतोऽपि पापात्सर्पइवकञ्चुकान्मुच्यते । तस्मात्पापक्षयार्थमिदजपनीयमित्यप्रकरणेऽपिलाघवार्थमुक्तम्। अन्यत्रेतत्त्रयोच्चारणमपि पुनः कर्तव्यंस्यात् ॥ ७९ ॥

(४) राघवानन्दः। किंच तस्याजपविशेषे फलविशेषमाह सहस्रेति। त्रिकप्रणवादित्रयंबहिः ग्रामात् न धूरण्यादौ त्रयः कञ्चुकात्वउपमानार्थः त्वचेवेति क्वचिन्महतोब्रह्महत्यादेः तस्मात्सर्वपापक्षयकामेनैषाजपनीयेतिभावः ॥ ७९ ॥

(५) नन्दनः। बहिः सन्ध्याभ्यामन्यस्मिन्कालेऽपिग्रामाद्बहिरितिवा ॥ ७९ ॥

(६) रामचन्द्रः। तुपुनः जनाद्बहिर्गत्वाएतत्त्रिकंत्रिपदांसहस्रकृत्वःसहस्रसङ्ख्यांजपित्वामहतोपिएनसःपापात् मासात्मासपर्यन्तात् विमुच्यते ॥ ७९॥

एतयर्चाविसंयुक्तः काले च क्रियया स्वया ॥ ब्रह्मक्षत्रियविड्योनिर्गर्हणांयाति साधुषु ॥ ८० ॥

(१) मेधातिथिः। एतया सावित्र्या विसंयुक्तोहीनसंध्योपासनस्त्यक्तस्वाध्यायश्च गर्हणांनिन्दांसाधुषु विशिष्टेषु याति। प्राप्नोति। कीदृशींगर्हणांप्राप्नोतीत्यतआह। काले च क्रियया स्वया कालआषोडशादित्यस्मिन्वियुक्तेगतेनिन्द्यते। एवमुपनीतोपि स्वाध्यायारम्भयोग्य. सावित्रीवर्जितोव्रात्यएव भवति त्रयाणांया साधारणी स्वक्रिया सह निर्दिष्टा साचोपनयनमेव कालशब्दश्चैव मर्थवान्। अध्ययनादित्यकर्मविवक्षायामेतावदेववाच्यस्यात्। स्वक्रिया या स्वयेति योनिशब्दोजन्मपर्यायो जात्यर्थंगमयतिविप्रादिजातीयइत्यर्थः। अर्थवादोयंव्रात्यप्रायश्चित्तार्थ. ॥ ८० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। विसंयुक्तोवियुक्तः स्वया कृतयाअग्निहोत्रादिकया गर्हणांनिन्दांग्रहणमितिपाठे ग्रहणंपरिग्रहं तत्रापिसंयुक्तइत्यकारप्रश्लेषेण पाठ. ॥ ८० ॥

(३) कुल्लूकः। एतयर्चेति। सन्ध्यायामन्यत्र समयऋचैतयासावित्र्यावियुक्तस्त्यक्त सावित्रीजप.स्वकीययाक्रियायासायमातर्होमादिरूपया स्वकाले त्यक्तोब्राह्मणः क्षत्रियोवैश्योपि सज्जनेषु निन्दांगच्छति तस्मात्स्वकाले सावित्रीजपसत्क्रियांच न त्यजेत् ॥ ८० ॥

(४) राघवानन्दः। एतद्वैमुख्येदोषमाह एतयेति । एतयाऋचातत्सवितुरित्यादिकया विसंयुक्तः परित्यक्तः। भिपयासन्ध्याग्निहोत्रादिकया चगर्हणांनिन्द्यताम् ॥ ८० ॥

(५) **नन्दनः** । एतयर्चा प्रणवव्याहृतिपूर्वया सावित्र्या विसयुक्तः काले च क्रियया स्वयेत्युपन्यासोदाहृतार्थः । यथासन्ध्योपासनादिस्वकर्मणावियुक्तस्तथेति । गर्हणायाति साधुषु दोषभूयिष्ठत्वात्साधुभिस्त्याज्यइत्यर्थः । अपरेतु-मन्यन्तेएतयर्चा विसयुक्तोऽनुपनीतअतएव तत्तत्कालविहितस्वकर्मरहितोविप्रक्षत्रियविड्योनिजातोऽपि सन्तु त्याज्यतां-यातीति ॥ ८० ॥

(६) **रामचन्द्रः** । एतयाऋचा गायत्र्या विसंयुक्तः विरहितः काले जपकाले च पुनः स्वया क्रियया सायंप्रात-र्होमादिक्रियया विसयुक्त रहितःविप्रक्षत्रियविड्योनिः साधुषु गर्हणांयाति ॥ ८० ॥

ओंकारपूर्विकास्तिस्रोमहाव्याहृतयोऽव्ययाः॥ त्रिपदा चैव सावित्री विज्ञेयंब्रह्मणोमुखम् ॥८१॥

(१) **मेधातिथिः** । ओंकार.पूर्वोयासांताओंकारपूर्विकाः । महाव्याहृतयः महत्ताएव भूर्भुवःस्वरित्येते शब्दाअभिधी-यन्ते । अव्ययाअविनाशिन्यः फलस्य दीर्घकालत्वादेवमुच्यते । अन्यथा सर्वएव शब्दानित्याइति विशेषणमनर्थकम् । त्रि-पदातत्सवितुरित्येषा सावित्री ब्रह्मणोमुखं । आद्यत्वान्मुखव्यपदेशअतश्चारम्भअध्येयमेतदित्यस्यैवार्थवादः । अथवा मोक्ष-द्वारमुपायोब्रह्मप्राप्तिरनेन भवतितदेवाह ॥ ८१ ॥

(२) **सर्वज्ञनारायण**.। । ब्रह्मणोवेदस्य मुखं ततस्तदारम्भ एतत्त्रयजप.कार्यइत्यर्थः ॥ ८१ ॥

(३) **कुल्लूकः** । ओंकारपूर्विकेति ओङ्कारपूर्विकास्तिस्रोव्याहृतयोभूर्भुवःस्वरित्येताअक्षरब्रह्मावाप्तिफलत्वेनाव्ययाः त्रिपदा च सावित्रीब्रह्मणोवेदस्य मुखमाद्य तत्पूर्वकवेदाध्ययनारम्भात् । अथवा ब्रह्मणः परमात्मनः प्राप्तिद्वारमेतद्-ध्ययनजपादिना निष्पापस्य ब्रह्मज्ञानप्रकर्षेण मोक्षावाप्तेः ॥ ८१ ॥

(४) **राघवानन्दः** । मुमुक्षूणांतदेव शरणमित्याह ओमिति । अव्ययां अव्ययफलदात्री ब्रह्मण.परब्रह्मण.मुखंप्रा-प्त्युपायंवेदस्य प्रधानभूतंवा ॥ ८१ ॥

(५) **नन्दन**: ।ब्रह्मणोवेदस्य मुखंशरीरम् । तथा च सामुद्रिकवचनमुखमर्धंशरीरस्येति । अथवाब्रह्मणोमुखंवे-दाधिगमनद्वारम् ॥ ८१ ॥

(६) **रामचन्द्रः** । त्रिपदा चैव सावित्री ब्रह्मणःवेदस्य मुखंआद्यतत्पूर्वकवेदाध्ययनंविज्ञेय ओंकारपूर्विकामहा-व्याहृतयःतिस्रःअव्ययाःतद्यथा ओंभूः ओंभुवः ओंस्वरितित्रय. व्याहृतय अथवा ब्रह्मणःपरमात्मन.प्राप्त.मुखद्वारंएतद्-ध्ययनजपादिना ॥८१॥

योऽधीतेऽहन्यहन्येतांत्रीणि वर्षाण्यतन्द्रितः ॥ सब्रह्मपरमभ्येति वायुभूतःखमूर्तिमान् ॥ ८२ ॥

(१) **मेधातिथिः** । आकाशइव सर्वव्यापाविभु सपद्यते खमूर्तिः ख स्वभाववान् ननु मूर्तिःशरीरमाकाशस्य शरी-राभावात् । अथ किमिदंब्रह्म यद्रूपापत्तिरुच्यते । परमात्माऽऽनन्दरूप यस्येमे क्षेत्रज्ञा पवनजवोद्धतस्य वारिराशेरिवो-र्मयः । ते यथा प्रशान्तावस्थे तस्मिंस्तद्रूपाभवन्ति । एवममीतद्रूपाआत्मानः सपद्यन्ते । विशेषतश्च सर्वमेतद्द्वादशे वक्ष्यते । अध्ययनमिदंगायत्र्याश्चोदितेन जपेन चावृत्तिगणनास्ति । अतन्द्रितइतिवचनाद्दुःखः कारणप्रतीयते । सकृत्प्रयोगे हि नास्ति तन्द्राशङ्कामोक्षार्थोनायविधि. ॥ ८२ ॥

(८२) खमूर्तिमान्=खमूर्तिमान (ज, झ,)

(२) सर्वज्ञनारायणः । वायुभूतोऽप्रतिहतगतिः खमूर्तिमानशुद्धः ॥ ८२ ॥

(३) कुल्लूकः । अतएवाह योऽधीतइति । यःप्रत्यहमनलसः सन्सावित्रींप्रणवव्याहृतियुक्तांवर्षत्रयमधीते सपरंब्रह्माभिमुखेन गच्छति सवायुभूतोवायुरिवकामचारी जायते खंब्रह्मतदेवास्य मूर्तिरिति खमूर्तिमान्भवति शरीरस्यापिनाशात् ब्रह्मैवसपद्यते ॥ ८२ ॥

(४) राघवानन्दः । किंच यइति । अधीतेअभ्यस्यति संख्यापूर्वोक्तैव वायुभूतःवायुर्वैगौतमतत्सूत्रमित्यादिश्रुतेर्हिरण्यगर्भपदवींप्राप्य खमूर्तिमान् आकाशवद्देहाद्यनवच्छिन्नःब्रह्मवेदिति क्रममुक्तिरित्यर्थः ॥ ८२ ॥

(५) नन्दनः । एतांप्रणवव्याहृतिपूर्विकांसावित्रीम् । अतन्द्रितः शक्तौ सत्यां न कदाचिदप्यनन्यपरः । वायुभूतः सर्वव्यापी । खमूर्तिमान् लेपरहितः । परब्रह्माभ्येति परस्मिन्ब्रह्मणि लीयते ॥ ८२ ॥

(६) रामचन्द्रः । अहन्यहनि प्रत्यहंएतांत्रिपदींयःअधीते त्रीणि वर्षाणि त्रिवर्षपर्यन्तंसपुरुषःपरंब्रह्मअभ्येति ब्रह्मत्वंएति वायुभूत वायुरूपःखमूर्तिमान अमूर्तत्वात् ॥ ८२ ॥

एकाक्षरंपरंब्रह्मप्राणायामाःपरंतपः ॥ सावित्र्यास्तु परंनास्ति मौनात्सत्यंविशिष्यते ॥ ८३ ॥

(१) मेधातिथिः । ॐकारएकाक्षरंतत्परंब्रह्म । ब्रह्मप्राप्तिहेतुत्वात् । तज्जपतदर्थभावनयाब्रह्मप्राप्तेरेवमुच्यते । ॐमिति ब्रह्माभिधानम् । एवंह्याहुस्तस्य वाचकः प्रणवइति तत्परप्रकर्षंकुतोऽभ्याभ्योब्रह्मोपासनाभ्योऽन्नंब्रह्मेत्युपासीतेत्योंब्रह्मेत्यादेशइति एवमाद्याभ्यउपासनाभ्य. ॐकारोपासनाप्रकृष्यते । अध्ययनादेव तत्प्राप्त्यभिधानात् । शब्दस्यैव च ब्रह्मत्वेन श्रवणात् । शब्दब्रह्मणि निष्णातः परब्रह्माधिगच्छतीति । सर्वोह्यर्थोवाग्व्यवहारानतीतोवाचश्च सर्वस्या. ॐकारोमूलं तथाच श्रुतिस्तद्यथाशङ्कुना सर्वाणि पत्राणि संतृण्णान्येवमोंकारेण सर्वा वाक्संतृण्णाॐकारएवेदंसर्वमिति । अन्तर्धानमनुस्मृतिः आश्रयभावापत्तिर्वाकथंपुनः सर्वावागोंकारेण संतृण्णा वैदिक्यास्तावदोंकारपूर्वकत्वमुक्तम् । लौकिक्याअपि तदादीनि वाक्यानि स्युरित्यापस्तम्बवचनात् उपनिषद्भाष्ये चैतदन्यथा व्याख्याततत्त्विहानुपयोगान्नप्रदर्शितम् । प्राणायामशब्दआचमनवद्विशिष्टेतिकर्तव्यताके प्राणनिरोधे वर्तते । परंतपश्चान्द्रायणादिभ्यः किंपुनस्तस्य श्रैष्ठ्यंभक्तिरेषा सावित्र्याः परमन्त्रज्ञाननास्ति । एवमिति प्रशंसा मौनात्सत्यविशिष्यते । मौनंवाङ्नियमउच्यते तस्य च नियमउच्यते । यत्फलंते नियमंउच्यते । यत्फलंततोधिकसत्यवचनात्प्राप्यते सत्यवचने विध्यर्थोपि तथानुष्ठितोभवति । मौने तु केवलमनृतनिषेधानुष्ठानमेव । अर्थवादोयंश्लोकः ॥ ८३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । परंब्रह्म परमोवेदः प्राणायामसत्ययोः प्रसङ्गात्श्रुतेःपरंजप्यंनास्ति सत्यंविशिष्यते । उभयत्रानृतानतिधानसाम्येपि सत्याभिधाननियमाधिक्यात् ॥ ८३ ॥

(३) कुल्लूकः । एकाक्षरमिति । एकाक्षरमोङ्कारःपरब्रह्म परब्रह्मावाप्तिहेतुत्वादोङ्कारस्य जपेन तदर्थस्य च परब्रह्मणोभावनया तदवाप्तेः । प्राणायामाः सप्रणवसव्याहृतिसशिरस्कगायत्रीभिस्त्रिरावृत्तिभिः कृताश्चान्द्रायणादिभ्योऽपि परंतपः । प्राणायामाइति बहुवचननिर्देशात्त्रयोऽवश्यंकर्तव्या इत्युक्तम् । सावित्र्याःप्रकृष्टमन्यन्मन्त्रजातंनास्ति । मौनादपि सत्यंवाग्विशिष्यते । एषांचतुर्णांस्तुत्या चत्वार्येतान्युपासनीयानीति विधिः कल्प्यते । धरणीधरेण तु । एकाक्षरपरंब्रह्मप्राणायामपरंतपइति पठितंव्याख्यातंच एकाक्षरंपरंयस्यतदेकाक्षरपरंएवंप्राणायामपरमिति मेधातिथिप्रभृतिभिर्वृद्धैरलिखितपतः ज्ञियमाणपाठान्तरंतत्र स्वतन्त्रोधरणीधरः ॥ ८३ ॥

(४) राघवानन्दः। संप्रति मुमुक्षूणांसंनिपत्योपकारकाणि ब्रुवन्नीशादिसाभ्याहिंसात्मकानि कर्माणि निन्दति एकाक्षरमितिद्वाभ्याम्। एकाक्षरंप्रणवःपरब्रह्मतदभिधायकत्वात् तस्य वाचकःप्रणवइति पातञ्जलोक्तेः। परतपःशारीरशोषणपापनाशकत्वसाम्यात्प्राणायामेन पातकमित्युक्तेः अतआह मौनात्सत्यमिति। मौनात् तूष्णींभावात्सत्यंप्रणवादिजपः उपक्रमोपसंहाराभ्यांप्रणवएवतात्पर्यात् ॥ ८३ ॥

(५) नन्दनः। शास्त्रान्तरेषु ब्रह्मप्राप्तेरुपायःसमाधिरित्युक्तंतस्मादपिप्रणवादित्रिकजपोविशिष्टतरइत्याह एकाक्षरमिति। एकाक्षरंप्रणवः परंब्रह्मब्रह्मस्वरूपत्वात्। तथाहि ब्रह्मनन्दिवाक्यंओमित्यात्मेति। प्रतीमइति। तथाचोपनिषद्युक्तंओमितिब्रह्मेति। प्राणायामशब्देन व्याहृतयो लक्ष्यन्ते। ताः खल्वाप्रमितोः प्राणायामस्य रेचयतः प्रजापतेरास्यादेचकशब्दरूपानिर्गताः। तथाहि श्रुतिः सचतुर्होत्रातप्यतसोऽताम्यत्। सभूरितिव्याहरत् सद्वितीयमतप्यत। सोऽताम्यत् सभुवइतिव्याहरत् सतृतीयमतप्यत सोऽताम्यत् ससुवरितिव्याहरदिति। परमतप.साधनत्वात्परमंतपः। मौनं तूष्णींभावः समस्तेन्द्रियोपरतिः समाधिरितियावत्। सत्यंजप.सत्यरूपत्वात्। एतदुक्तंभवति प्रणवः परब्रह्मस्वरूपं व्याहृतयःपरमतप.साधनभूताः सावित्र्याविशिष्टनकश्चिदस्ति तस्मात्तेषांजपः समाधेरपिविशिष्यतइति ॥ ८३ ॥

(६) रामचन्द्रः। एकाक्षरपरंब्रह्म ओंकाररूपंपरंब्रह्मप्राणायामा.प्राणसयमाःपरंउत्कृष्टतपः सावित्र्या.जपात्परंनास्ति। मौनात्सत्यंविशिष्यते। प्रलापरहितमौनमप्रलापोनर्थकवचः इत्यमरः ॥ ८३ ॥

क्षरन्ति सर्वावैदिक्योजुहोति यजति क्रियाः ॥ अक्षरंदुष्करंज्ञेयंब्रह्म चैव प्रजापतिः ॥ ८४ ॥

(१) मेधातिथिः। यावन्तः केचन वैदिकाहोमाअग्निहोत्रादयोये,च यागाज्योतिष्टोमादयः ते सर्वे क्षरतिन परिपूर्णफलाभवन्ति। फलवा तदियंसंस्त्वाशु विनश्यति अक्षरत्वेतदोंकाराख्यमक्षरंज्ञेयमक्षयफलं। ब्रह्मीभूतस्य न पुनः संसारापत्तिः अतोक्षयफलत्वादक्षरमुच्यते। एकोक्षरशब्दउद्देश्यः। सज्ञाशब्दो द्वितीयोयौगिकः क्रियाशब्दः ब्रह्मैवतदेव प्रजापतिश्चोङ्कारएव। स्तुतिरेषा जुहोति यजतीति धातुनिर्देशस्तयोः क्रियाप्रतिपाद्यार्थायागहोमाः। व्यक्त्यपेक्षबहुत्वं। अथवाधात्वर्थनिर्देशएवायंजुहोति यजतीति.क्रियास्तंद्व्यतिरिक्तादानाद्याइहश्चायजुहोति यजतीति च क्रियाश्च होमयागौ प्राधान्यात्पृथगुपादीयेते। अथ युक्ताओंकारस्य स्तुतिः। केवलस्यापि जपविधानार्थेति केचित् नहि प्रकृतविधिशेषतैवात्र पुनः परामर्शाभावात्। वैश्वानरे द्वादशकपालंनिर्वपेत्पुत्रे जाते यदष्टाकपालोभवति। गायत्र्यावैनंब्रह्मवर्चसेन पुनाति यन्नव कपालस्त्रिवृतैवास्मिंस्तेजोदधातीति। सर्वत्र वैश्वानरपदापेक्षया तदेकवाक्यत्वे संभवति न वाक्यभेदकल्पनयाविध्यन्तरसंभव इह त्वक्षरंज्ञेयमिति। न पूर्वापेक्षानापि सावित्र्यादीनांपुनः परामर्शोस्ति। अतः स्वपदार्थैरेव वाक्यार्थपरिसमाप्तेर्नान्यशेषता। ज्ञेयमित्यत्र कृत्योविधायकः ब्रह्मपदेन च सबन्धाद्ब्रह्मरूपतया ज्ञेयमुपास्यभावनीयं भाव्यमाने च तस्मिन्मानसजपउक्तो भवति ॥ ८४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। विनाशिफला इतिपुधातुस्वरूपनिर्देशेविहितोपि शिष्टैरर्थनिर्देशेपि प्रयुज्यते। जुहोतिरुपविष्टहोमः। यजतिस्तिष्ठद्धोमः। अक्षरमोंकारोक्षरमविनाशिफलं ब्रह्म परमात्मा निराकारोपासने साकारोपासनेतु, तदीयरूपंशक्तिः प्रजापतिरोंकारार्थभूतौअक्षरौ उपासकानामनाशिफलदौ ॥ ८४ ॥

(३) कुल्लूकः। क्षरन्तीति। सर्वावेदविहिताहोमयागादिरूपाः क्रियाः स्वरूपतः फलतश्च विनश्यन्ति। अक्षरंतु

(८४) दुष्करं=त्वक्षर (क, ख, ग, घ, च, मेधा०)

प्रणवरूपमक्षयंब्रह्मप्राप्तिहेतुत्वात् । फलद्वारेणाक्षरंब्रह्मीभावस्याविनाशात्कथमस्य ब्रह्मप्राप्तिहेतुत्वमतआह ब्रह्मचैवेति । चशब्दोहेतौ । यस्मात्प्रजानामधिपतिर्यद्ब्रह्म तदेवायमोङ्कारः स्वरूपतोब्रह्मप्रतिपादकत्वेन चास्य ब्रह्मत्वंउभयथापि ब्रह्मत्वेन प्रतिपादकत्वेन•वायमुपासितोजपकाले मोक्षहेतुरनेन दर्शितम् ॥ ८४ ॥

(४) राघवानन्दः । किंचान्यत्क्षरन्ति हिरण्यगर्भपदस्यासाधकत्वान्नितत्र दक्षिणायंतीति श्रुतेः । दक्षिणाअग्निहोत्रादिपराः अतएवाक्षरमित्यादि अक्षरंअविनाशि तदेवब्रह्मप्रजापतिर्हिरण्यगर्भश्च•एतद्वै सत्यकामःपरंचापरंच यदोंकार इति श्रुतेः परापरब्रह्मप्राप्त्युपायत्वात् ॥ ८४ ॥

(५) नन्दनः । क्षरन्तिस्वरूपतः फलतश्चनश्यन्ति । अक्षरंप्रणवादित्रिकंनक्षरंविनश्वरफलंन भवति । ब्रह्म परमात्मलक्षणः । प्रजापतिर्मुख्यः । चकारोऽत्रदृष्टान्तार्थः । प्रणवादित्रिकवाच्यंपरमात्माथया न क्षरति तद्वत्तंद्वाचकंप्रणवादित्रिकमपीति । श्रौतस्मार्तानिकर्माणि न क्षरफलानि प्रणवादिकस्यस्वरूपतोर्थतश्चानश्वरत्वात् । तज्जपफलमप्यनश्वरमित्यभिप्रायः ॥ ८४ ॥

(६) रामचन्द्रः । सर्ववैदिक्यःजुहोति अग्निष्टोमादिना यजति वैश्वदेवादिकंजुहोतिइत्यादिक्रियाःक्षरन्तिस्रवन्ति अक्षरं ओंकारंअक्षरंअविनाशिरूपंज्ञेयंप्रजापतिःब्रह्मब्रह्मैव वेदस्वरूपमेव ज्ञेयम् ॥ ८४ ॥

विधियज्ञाज्जपयज्ञोविशिष्टोदशभिर्गुणैः ॥ उपांशुःस्याच्छतगुणःसाहस्रोमानसःस्मृतः ॥ ८५ ॥

(१) मेधातिथिः । विधिविषयोयज्ञोविधियज्ञोज्योतिष्टोमादिर्यत्कर्म यजेतेति चोदितंग्राह्येन व्यापारेण ऋत्विगादिसर्वाङ्गसंपत्त्याक्रियते सविधियज्ञइहोच्यते । जपस्तु न•यज्ञः । प्रशंसया यज्ञउपचारेणोच्यते । अतोनासौ विधियज्ञः सविशिष्टः प्रकृष्टः श्रेष्ठोयज्ञोज्योतिष्टोमादेर्दशभिर्गुणैः महाफलत्वमेतेन जपस्योच्यते. । यदेव यागात्फलंतदेव बहुतरंजपात्प्राप्यते नच यागेभ्यः श्रौतेभ्योजपस्याधिकफलत्वमुक्तंतथाहि.सति कः शरीरधनपरिक्षयरूपेषु यागेष्वध्यवस्येत् । तस्मात्प्रशंसैषा पूर्णाहुत्या सर्वान्कामानवाप्नोतीतिवत् । एतावदस्यार्थस्तदेव स्वर्गादिफलमवाप्यते । किंतु लोकवत्प्रयत्नविशेषात् । फलपरिमाण विशेषोविशेषित्वात् । यज्ञस्य स्वर्गग्रामपुत्रपश्वादियस्य यज्ञस्ययत्फलंतत्तज्जपात्प्राप्यते । उपांशुः शतगुणः यदन्योनशृणोति समीपस्थोपि सहस्रगुणः साहस्रोमानसोव्यापारमात्रेण यश्चिन्त्यते जपमात्रविषयउपांशुत्वादिगुणः प्रकृतस्य योधीतेत्यनेन विच्छेदात्तेन यः प्रायश्चित्तादौ जपोयः शान्तिकोयश्चाभ्युदयिकः सर्वत्रैते गुणाः सहस्रमस्यास्तीति साहस्रः गुणानांप्रकृतत्वात्सहस्रगुणसद्भावः प्रतीयते । गुणशब्दश्चावयववचनः फलभूमा च संबन्धादवगम्यते ॥ ८५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । विधियज्ञोवेदोभूयसाग्रन्थेन • विहितोयज्ञोग्निष्टोमादिर्दर्शपूर्णमासादिश्च जपयज्ञउच्चैरपि क्रियमाणोदशगुणफलः अक्षराणांव्यक्तत्वस्यान्योन्यसंश्लिष्टज्ञाने रूपस्यैवजपत्वात् । उपांशुःपराश्रवणीयशब्दोच्चारणंमानसः स्वस्यापि मनोमात्रग्राह्याक्षरः साहस्रःसहस्रगुणोविधियज्ञादेव ॥ ८५ ॥

(३) कुल्लूकः । विधियज्ञादिति । विधिविषयोयज्ञोविधियज्ञोदर्शपौर्णमासादिस्तस्मात्प्रकृतानांप्रणवादीनांजपयज्ञोदशगुणाधिकः । सोप्युपांशुश्चेदनुष्ठितस्तदा शतगुणाधिकः । यत्समीपस्थोऽपि परोनशृणोति तदुपांशु । मानसस्तु जपः सहस्रगुणाधिकः यत्र जिव्हौष्ठमनागपिनचलति समानसः ॥ ८५ ॥

(४) राघवानन्दः । जपस्यश्रेयस्त्वंप्रदर्श्यतद्विशेषे फलभूमानमाह विधेति । विधियज्ञादग्निहोत्रादेःजपयज्ञो वाचिकःदशभिर्गुणैर्विशिष्टोदशगुणफलद.सएवोपांशुत्वेनानुष्ठितःशतगुणफलद. । उपांशुरिति यत्समीपस्थोजनोनशृणोति

सएवमानस ईषदपिजिह्वोच्चारणरहितः । ननु । नकर्मणामनारंभान्नैष्कर्म्यंपुरुषोश्नुतेइत्यादेः कागतिरितिचेत्तत्राह । कर्मजद्दानमति ॥ ८५ ॥

(५) नन्दनः । यतएवमतोयज्ञान्तरेभ्योजपयज्ञोविशिष्टतरइतिश्लोकद्वयेनाह विधियज्ञादिति. । विधियज्ञादग्निहोत्रादेर्जपयज्ञोदशभिर्गुणैर्विशिष्टः साधनवैगुण्यदोषराहित्यात् । उपांशुजपयज्ञोविधियज्ञाच्छतगुणः । मनसोजपयज्ञोविधियज्ञात्साहस्र-सहस्रगुणः ॥ ८५ ॥

(६) रामचन्द्रः । जपयज्ञः जपरूपोयज्ञः विधियज्ञातअग्निष्टोमादियज्ञातदशभिर्गुणैः विशिष्टउत्कृष्टः उपांशु किंचित्श्रवणयोग्यः उपांशुः जपः शतगुणः स्यात् मानसोजपः सहस्रगुणः स्मृत. ॥ ८५ ॥

ये पाकयज्ञाश्चत्वारोविधियज्ञसमन्विताः ॥ सर्वेते जपयज्ञस्य कलांनार्हन्तिषोडशीम् ॥ ८६

(१) मेधातिथिः । महायज्ञा. पाकयज्ञाउच्यन्ते । ब्रह्मयज्ञंवर्जयित्वा चत्वारोयज्ञाभवन्ति । विधियज्ञाउक्तास्तैः समन्विताः । सहिताः कलामंशंषोडशींनार्हन्ति । षोडशेन भागेन न समाभवन्ति । अथवार्हतिः प्राप्त्यर्थेमूल्यपणनेवर्तते ॥ अर्हशब्दात्क्विपंकृत्वाअर्हन्तिरुपम् ॥ ८६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अस्तुतावद्विधियज्ञमात्रमन्यैरपि यज्ञैर्मिलितस्य जपयज्ञस्य साम्यमित्याह । यइति चत्वारोये देवभूतमनुष्यपितृयज्ञरूपाः ब्रह्मयज्ञस्य जपयज्ञप्रवेशादपाकयज्ञत्वाच्च विधियज्ञोग्निष्टोमादिः षोडशींकलांभागंनार्हन्तिमूल्यार्थं न लभन्ते ॥ ८६ ॥

(३) कुल्लूकः । ये पाकयज्ञाइति । ब्रह्मयज्ञादन्ये ये पञ्च महायज्ञान्तर्गतावैश्वदेवहोमबलिकर्मनित्यश्राद्धातिथिभोजनात्मकाश्चत्वारः पाकयज्ञा विधियज्ञादर्शपौर्णमासादयस्तैः सहिताजपयज्ञस्य षोडशीमपिकलांन प्राप्नुवन्ति जपयज्ञस्य षोडशांशेनापि न समाइत्यर्थः ॥ ८६ ॥

(४) राघवानन्दः । तत्कार्यमन्त.करणशुद्धिरपि जपसाध्येत्याह यइति द्वाभ्याम् । पाकयज्ञावक्ष्यमाणा.विधियज्ञादर्शपौर्णमासादयः ॥ ८६ ॥

(५) नन्दनः । पाकयज्ञशब्दोऽत्राल्पवचन. । चत्वारोदेवपितृमनुष्यभूतभेदात् ॥ ८६ ॥

(६) रामचन्द्रः । ये चत्वार. पाकयज्ञाः वैश्वदेवादयः विधियज्ञसमन्विताः अग्निहोत्रादियज्ञसमन्विताः सर्वेजपयज्ञस्य षोडशीकलांनार्हन्ति ॥ ८६ ॥

जप्येनैव तु संसिध्येद्ब्राह्मणोनात्र संशयः ॥ कुर्यादन्यन्न वाकुर्यान्मैत्रोब्राह्मणउच्यते ॥ ८७ ॥

(१) मेधातिथिः । जप्येनैव सिद्धिकाम्यफलावाप्तिंब्रह्मप्राप्तिंवा प्राप्नुयात् नात्र तदाशङ्का कर्तव्या यज्योतिष्टोमादिभ्योमहाप्रयासेभ्योभावनाप्यस्य यल्लब्धव्यंतज्जपेन कथंसिध्यतीति सिद्धयत्येव । कुर्यादन्यन्नित्यज्योतिष्टोमादि । अथवा तदपि न कुर्याद्यतोमैत्रोब्राह्मणउच्यते । मित्रमेव मैत्रःसर्वभूतमैत्रीरतेन ब्राह्मणेन भवितव्यम् । अग्निषोमीयमशुहिंसायां च कुतोमैत्री । अयमर्थवादएव । न पुन. पश्वङ्गकर्मप्रतिषेध· पूर्वशेषत्वावगतेः प्रत्यक्षश्रुतिविहितत्वाच्च तेषामतिक्रान्तोजपविधिः ॥ ८७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । ससिध्येन्मोक्षलभेत । तद्विरोधेनान्यन्नकुर्यादित्युपक्रम्य स्वसिद्धान्तमाह न कुर्यादिति । मैत्रोहिंस्रोविधियज्ञानांबीजपश्वादिहिंसयैवावृत्तिरित्यर्थः ॥ ८७ ॥

(३) कुल्लूकः । जप्येनैवेति । ब्राह्मणोजप्येनैव निःसन्देहांसिद्धिंलभते मोक्षप्राप्तियोग्योभवति । अन्यद्वैदिकंयागादिकंकरोतु न करोतु वा यस्मान्मैत्रोब्राह्मणोब्रह्मणःसंबन्धीब्रह्मणिलीयतइत्यागमेषूच्यते । मित्रमेव मैत्रः स्वार्थेऽण् । यागादिषु पशुबीजादिवधान्न सर्वप्राणिप्रियतासंभवति । तस्माद्यागादिना विनापि प्रणवादिजपनिष्ठोनिस्तरतीति जपप्रशंसा, न तु यागादीनांनिषेधस्तेषामपिशास्त्रीयत्वात् ॥ ८७ ॥

(४) राघवानन्दः । जप्येन मन्त्राणांजपेन ससिध्येदंन्तःकरणशुद्धिंलभेत धर्मेण पापमपनुदतीति महतोप्येनसोमासात्त्वचेवाहिर्विमुच्यतइति । जपतोनास्ति पातकमिति श्रुतेः । स्मृतिर्यांअन्यद्यागादिकंमैत्रःमित्रःसूर्यःतद्दैवत्यःगायत्र्युपासकः अथवा माणिमात्रप्रियःअणुत्वार्थक ब्राह्मणोब्रह्मनिष्ठःकृतसाक्षात्कारउच्यते स्वमूर्तिमानित्युक्तम् । स ब्राह्मणः केनस्याद्येनस्यादित्यादिश्रुतेः ॥ ८७ ॥

(५) नन्दनः । ब्राह्मणस्य विशेषेण जपः परमोधर्मइत्याह जप्येनेति । ससिध्येन्मुक्तोभवति । अन्यत्कर्म कुर्यान्नवा कुर्यात् । अत्रहेतुर्मैत्रोब्राह्मणइति । सर्वानुकूल्यं मैत्री तद्वान् मैत्रः । अतोहिंसानुबन्धिनोविधियज्ञाद्ब्राह्मणस्य जपयज्ञोविशिष्टतरइति ॥ ८७ ॥

(६) रामचन्द्रः । ब्राह्मणःगायत्र्या जाप्येनैव संसिध्येत् अन्यजपादिकं कुर्याद्वा न वा कुर्यात् ब्राह्मण मैत्रःअहिंस्रःउच्यते ॥ ८७ ॥

इन्द्रियाणांविचरतांविषयेष्वपहारिषु ॥ संयमे यत्नमातिष्ठेद्विद्वान्यन्तेव वाजिनाम् ॥ ८८ ॥

(१) मेधातिथिः । इन्द्रियाणांसंयमे यत्नमातिष्ठेदित्येतावाञ्छास्त्रार्थःपरिशिष्टोर्थवादः । आसंध्योपासनविधेः संयमः प्रतिषिद्धेषुविषयेषु प्रवृत्तिपरिहारोप्रतिषिद्धेष्वप्यतिसक्तिवर्जनं तत्र प्रतिषिद्धपरिहारस्तैरेव प्रतिषेधैः सिद्धः । अप्रतिसिद्धेष्वप्यतिसक्तिनिषेधार्थोयश्लोकसघातःएतदेवाह विचरतांविषयेषु स्वातंत्र्येण वस्तुशक्त्या प्रवर्तमानानामपहारिषु विषयेष्वपहरन्त्याकर्षन्त्यात्मसात्कुर्वन्ति । पारतन्त्र्यमापादयन्ति । पुरुषानपहारिणोविषयामनोहरायउच्यन्ते तत्र विचरतांविविधंविशेषेणचरतांयदीन्द्रियाणि विशेषेण न चरेयुरपरिहारिणोपि तदा विषयाः किंकुर्युः भवन्तुवा निरङ्कुशानीन्द्रियाणि यदि विषयाः प्रत्याख्यायिकारस्तथापि सुसंयमःपुरुषेणात्मा यतस्तूभयसापराधमतोयत्नआस्थेयोदुर्नियमानि ह्येतानि नियन्तेव वाजिनांयन्तासारथिरश्वानां यथा रथयुक्तानांस्वभावतोविचलनशीलानांसंयमे नियमे यत्नंकरोति न तदानिच्छया उन्मार्गेण वहन्ति । विधेयतांतस्य भजन्तएवमिन्द्रियाणि विधेयीकर्तव्यानि ॥ ८८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण. । जप्ये अवश्योपसहायमङ्गदर्शयति इन्द्रियाणामित्यादिना । अपहारिष्विन्द्रियाधकर्षकेषु यन्तेवेत्यैकाग्रतार्थं दृष्टान्तः ॥ ८८ ॥

(३) कुल्लूकः । इदानींसर्ववर्णानुष्ठेयसकलपुरुषार्थोपयुक्तमिन्द्रियसंयममाह इन्द्रियाणामिति । इन्द्रियाणांविषयेष्वपहरणशीलेषु वर्तमानानांक्षयित्वादिविषयदोषाज्ञानात्संयमेयत्नंकुर्यात्सारथिरिवरथनियुक्तानामश्वानाम् ॥ ८८ ॥

(४) राघवानन्दः । अनुपसन्नेतेन्द्रियाणांजपोपिनफलायेति तदर्थंप्रत्याहारमाह । इन्द्रियाणामिति । अपहारिषुइन्द्रियाणि स्वप्रवणंकर्तुंशीलेषु यन्ताअश्वनियमनसारथिरिव संयमनकुर्यात् ॥ ८८ ॥

(५) नन्दनः । एवतावद्ब्रह्मचारिणोवेदाध्ययनधर्मांउक्ताः प्रसङ्गात्प्रणवव्याहृतिसावित्रीमाहात्म्यंचोक्त इदानींतस्येन्द्रियसंयममाह इन्द्रियाणामिति । अपहारिष्विन्द्रियापहारिषु ॥ ८८ ॥

(६) रामचन्द्र. । अपहारिषु हरणशीलेषु विषयेषु विचरतामिन्द्रियाणांसयमे यत्नआतिष्ठेत्विद्वान् कइव वाजिनयन्तेव ॥ ८८ ॥

एकादशेन्द्रियाण्याहुर्यानि पूर्वे मनीषिण. ॥ तानि सम्यक्प्रवक्ष्यामि यथावदनुपूर्वश ॥ ८९ ॥

(१) मेधातिथि. । सख्यानिर्देशोयप्रमाणान्तरगम्योन पदार्थ सौहार्देनतु व्युत्पाद्यते । तानि पूर्वेमनीषिणआहु । परस्तान्नामत कर्मतश्च वक्ष्यामि । आनुपूर्व्यमनाकुलता पूर्वग्रहणान्नियतार्किकैरेव व्यवस्था कल्पिता । किंतु पूर्वेषामप्याचार्याणामस्थितैव । एतामजानतोनागमिकइति लोकैरपि दृश्यते । इत्यतोयवेदितव्या प्रसिद्धा पदार्थव्याख्याताश्च प्राक् ॥ ८९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । नियमान्दर्शयति एकादशेति । यथावत् स्वस्वप्रकारवत्तया ॥ ८९ ॥

(३) कुल्लूक । एकादशेति । पूर्वपण्डितायान्येकादशेन्द्रियाण्याहुस्तान्यर्वाचाशिक्षार्थंसर्वाणि कर्मतोनामतश्च क्रमाद्वक्ष्यामि ॥ ८९ ॥

(४) राघवानन्द. । तानि कतीत्यपेक्षायामाह एकेति । पूर्वे ब्रह्मादय आनुपूर्वशश्श्रोत्रादिक्रमण ॥ ८९ ॥

(६) रामचन्द्र. । इन्द्रियाणामुत्पत्तिमाह । यानिएकादशेन्द्रियाणि पूर्वे मनीषिण आहु । तानि सम्यक् प्रवक्ष्यामिअनुपूर्वश ॥८९॥

श्रोत्रंत्वक्चक्षुषीजिव्हानासिकाचैव पञ्चमी ॥ पायूपस्थंहस्तपादंवाक्चैव दशमी स्मृता ॥ ९० ॥

(१) मेधातिथि । श्रोत्रादीनि प्रसिद्धान्यधिष्ठानभेदाच्चक्षुषीइति द्विवचनमन्यत्र तदाधाराया शक्तेरेकत्वादेकवचन । उपस्थ शुक्रोत्सर्जन पुसोजवस्तदाधारश्च स्त्रिया । द्वन्द्वनिर्दिष्टयो प्राण्यङ्गत्वादेकवद्भाव वाक्ताल्वादि शब्दाभिव्यञ्जक शरीरावयववचन नाम निर्देशोयम् ॥ ९० ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । जिव्हा रसना वागभिधानशक्तिरास्यगता त्वक्च चक्षुश्च त्वक्चक्षुषी आधारभेदेपीन्द्रियशक्ते रेकत्वात् द्याधारत्वेपि चक्षुराद्येकैकमिन्द्रियम् करौपादावित्याधारापेक्षद्वित्वम् ॥ ९० ॥

(३) कुल्लूक । श्रोत्रमिति । तेष्वेकादशसु श्रोत्रादीनि दशैतानि बहिरिन्द्रियाणि नामतोनिर्दिष्टानि । पायूपस्थ हस्तपादमिति द्वन्द्वश्चप्राणितूर्यसेनाङ्गानामिति । प्राण्यङ्गद्वन्द्वत्वादेकवद्भाव ॥ ९० ॥

(४) राघवानन्द । तेषांस्वरूपसख्याकार्याण्याह श्रोत्रमिति त्रिभि । स्वरूपश्रोत्रमित्यादि सङ्ख्यापञ्चेन्द्रियादि, कार्यधीकर्मजनकताएषामध्ये स्वगुणेन सकल्पेनोभयात्मकमुभयगुणैरेके यस्मिन्मनसि जिते गणौधाद्वियकर्मेन्द्रियात्मकौ ॥ ९० ॥

(५) नन्दन । त्वक्चक्षुषीइतिद्वन्द्वसमास न ॥ ९० ॥

(६) रामचन्द्र । श्रोत्रश्रवणत्वक्चक्षुषी नेत्रे जिव्हा पञ्चमी नासिका पायुर्गुदउपस्थगुह्येन्द्रिय हस्तौ पादौ एते पञ्चएवएकादशेन्द्रियाणामध्ये पञ्चश्रोत्रादीनि पञ्चबुद्धीन्द्रियाणि ज्ञानेन्द्रियाणि पाय्वादीनि पञ्चकर्मेन्द्रियाण्याहु ॥९०॥

बुद्धीन्द्रियाणि पञ्चैषांश्रोत्रादी न्यनुपूर्वश ॥ कर्मेन्द्रियाणि पञ्चैषा पाय्वादीनि प्रचक्षते ॥९१॥

(१) मेधातिथि । कार्यमिदानीमेषामाहस्वरूपाऽवधारणार्थं । न हितानि प्रत्यक्षानि बुद्धीन्द्रियाणिजनकानि कार्य-

(५) नन्दन । प्रसङ्गेन विषयेषु निरङ्कुशाया प्रवृत्त्या ॥ ९३ ॥

(६) रामचन्द्र । पुरुष इन्द्रियाणामसङ्गेन सयोगेन दोषमृच्छति प्राप्नोति। असशयतानिइन्द्रियाणि सन्नियम्यजित्वा सिद्धिनियच्छति प्राप्नोति ॥९३॥

न जातु काम कामानामुपभोगेन शाम्यति ॥ हविषा कृष्णवर्त्मेव भूयएवाभिवर्धते ॥ ९४ ॥

(१) मेधातिथि । तिष्ठतुतावद्विषयाभिलाष शास्त्रोपदेशान्निक्रियते। किन्तु दृष्टमेव सुखतावान्निवृत्तेर्भवति। तथाहि सेव्यमानाविषयाअपि अधिकगर्द्धमुत्पादयन्त्युदरपूरभुक्तवतस्तस्यातिसौहित्यमपिगतवतोभवति। हृदयसमीहा किमिति न शक्नोमिअभ्यवहर्तुमशक्त्या तु न प्रवर्तते। ततोनैषाभोगेन शक्यानिवृत्तिर्न कदाचित्कामोभिलाष कामानाकाम्यमानाना स्पृहणीयानामर्थानामुपभोगेन सेवया शाम्यति निवर्तते। भूयोऽधिकतरवर्धते। हविषा घृतेन कृष्णवर्त्माग्निरिव दुःखरूप श्चाभिलाषोऽनुपभुक्तरसस्यत्वभिलाषानुत्पत्तिरस्तत्वमसख्यानमेतत्। उक्तञ्च यत्पृथिव्या व्रीहियवहिरण्यपशवस्त्रिय। नाल्मेकस्य तत्सर्वमिति मत्वा शमव्रजेत् ॥ ९४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । प्रसङ्गे जातेपि भुक्तभोग्यतया स्वयनिर्वर्त्स्यत इत्यपि नाशक्यमित्याह नजात्विति। कामइच्छा कामानाभोगाना कृष्णवर्त्मेत्युचितपदन्यास ॥ ९४ ॥

(३) कुल्लूक । किमिन्द्रियसयमेन विषयोपभोगादेरलब्धकामोनिर्वर्त्स्यतीत्याशङ्क्याह नजात्विति। न कदाचित्कामोऽभिलाष काम्यन्तइति। कामाविषयास्तेषामुपभोगेन निवर्तते किंतुघृतेनाग्निरिवाधिकाधिकतममेव वर्धते। प्रामभोगस्यापि प्रतिदिनतदधिकभोगवाञ्छादर्शनात्। अतएव विष्णुपुराणे ययातिवाक्यम् यत्पृथिव्यांव्रीहियवहिरण्यपशव स्त्रिय। एकस्यापि न पर्याप्तमतदित्यतितृष्णत्यजेत् ॥ तथा पूर्णवर्षसहस्रमविषयासक्तचेतम। तथाप्यनुदिन तृष्णायतेष्वेव हि जायते ॥ ९४ ॥

(४) राघवानन्द । ननुभोगे सति स्वयमेवउपरमेयस्तानि किमुपसहारेणेत्यतआह। नेति। कामोभिलाष कामा नाकाम्यतेषामुपभोग साक्षात्करणतेन शान्तिर्दूरे अपि तु वर्धतएवेत्याह। हविषेति। कृष्णवर्त्माग्नि। तथा च विष्णुपुराणे ययातिवाक्यम्। यत्पृथिव्याव्रीहियवहिरण्यपशव स्त्रिय ॥ एकस्यापि न पर्याप्तमतदित्यतितृष्णत्यजेत् ॥ अतितृष्ण अतितृष्णामित्यर्थ ॥ तथा पूर्णवर्षसहस्रम विषयासक्तचेतस। तथाप्यनुदिनतृष्णा ममैतेष्वेव जायते ॥ इत्यादि ॥ ९४ ॥

(५) नन्दन । न पुनर्भोजनेनक्षुधइवविषयोपभोगेन कामस्य निवृत्तिर्भवतइत्यत्राह नजात्विति। कामाना विषयाणा। हविषाआज्येन ॥ ९४ ॥

(६) रामचन्द्र । काम्यन्तइतिकामा तेषाकामानाउपभोगेन जातु काम नशाम्यति ॥ ९४ ॥

यश्चैतान्प्राप्नुयात्सर्वान्यश्चैतान्केवलास्त्यजेत् ॥ प्रापणात्सर्वकामानापरित्यागोविशिष्यते ॥ ९५ ॥

(१) मेधातिथि । पूर्वोक्तहेतुत्वेनोपजीव्यायनियम श्लोक पठितोयदा सेवया वर्धते काम अतोयएतान्कामान्कामी सर्वान्प्राप्नुयात्सेवेतानेकमण्डलेश्वरेव तरुणोयश्चैनास्त्यजति केवलानीषदपि न स्पृशति नैष्ठिकएव वा स्तयोप्रापकोभोक्ता तस्मात्सविशिष्यते। अतिशयेन श्रेष्ठोभवति। य परित्यजेदिति। एतच्चा प्रवृत्त्यक्षम ॥ ९५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । केवलान् कृत्स्नान् विशिष्यते विशिष्टफलत्वात् ॥ ९५ ॥

(३) कुल्लूक । यश्चैतानिति। यएतान्सर्वान्विषयान्प्राप्नुयाद्यश्चैतान्कामानुपेक्षते तयोर्विषयोपेक्षक श्रेयास्तस्मा

त्सर्वकामप्राप्तेस्तदुपेक्षा प्रशस्या । तथाहि विषयलोलुपस्य तत्साधनाद्युत्पादने कष्टसंभवोविपत्तौ च क्लेशातिशयोन तु विषयविरसस्य ॥ ९५ ॥

। (४) राघवानन्दः । हतभोगादकृतभोगोजनःश्रेष्ठइत्याह यश्चैतानिति । प्राप्नुयात् भुञ्जीत केवलानिन्द्रियसम्बन्धानसर्वकामानाविषयाणांप्रापणात्भोगात् ॥ ९५ ॥

(५) नन्दन. । यतएवततोविषयाणांभोगात्त्यागएव श्रेयानित्याह यश्चैतानिति । यद्यप्यसाधुः पाठः । एतान्कामान्प्राप्नुयाद्भुञ्जीत । केवलान्कृत्स्नान् । तयोः प्राप्तित्यागयोः प्रापणात्प्राप्तेस्त्यागोविशिष्यतेविषयत्यागेविनाशनिमित्तदुःखस्पर्शाभावात् ॥ ९५ ॥

(६) रामचन्द्रः । य.पुरुष.एतान्सर्वान् प्राप्नुयात् य पुरुष.एतान्कामानकेवलान्त्यजेत्. सर्वकामानां प्रापणात् प्राप्ति कामानांसर्वकामनापरित्यागोविशिष्यते ॥ ९५ ॥

न तथैतानि शक्यन्ते संनियंतुमसेवया ॥ विषयेषु प्रजुष्टानि यथाज्ञानेन नित्यशः ॥ ९६ ॥

(१) मेधातिथिः । यद्येवमरण्यवासएव तर्हि प्राप्तोनहि तत्र विषयासंनिधीयन्ते । असनिहिताश्च न सेविष्यन्ते तदर्थमाह न सेवया इन्द्रियाणि नियन्तव्यानीति । अथोच्यते । निःशुल्कः स्यादिति हि स्मरन्ति । असनिहिताश्च न सेविष्यन्ते तदर्थमाह नासेवया 'इन्द्रियाणि नियन्तव्यानीति पूर्वाण्हमध्यदिनापराण्हानफल्यान्कुर्याद्यथाशक्तिधर्मार्थकामेभ्यः नच शरीरधारणमसेवया भवति किंतु गर्द्धनिषेधोयमुच्यते। सच गर्द्धः सत्यपि सेवया ज्ञानेन विषयगतदोषज्ञानेन। अस्थिस्थूणास्नायुतमित्यादि शास्त्रोक्तेन रसविदा च विपाकविरसतया किंविपाकफलमेवादिदोषभावनया वैराग्याभ्यासेन क्रमेण स्पृहा निवर्तते । ननु सहसैवत्यक्तुंशक्यते कर्तुंनित्यश. नित्यकालं ज्ञानविशेषणमेतत् । प्रदुष्टानि प्रवृत्तानि दोषत्वात् । प्रदुष्टान्येव प्रवृत्तान्युच्यन्ते।अयमशास्तत्र तत्र नित्य.अनुपूर्वशः सर्वशः।पूर्वशइति व्यासमनुप्रभृतिभिर्महामुनिभिः प्रयुज्यते। तस्य साधुत्वे यत्न. कर्तव्य' तत्र शस् विधावेकवचनाच्च वीप्सायामिति पठ्यते तत्र वीप्सार्थः कथंचिद्द्योतयितव्यः अन्येतु शसस्तिप्रत्यर्थस्य क्विपिरूपवर्णयन्ति । क्रियाविशेषणचैतत् नपुंसकनित्यस्थितेन ज्ञानेनेत्यर्थः ॥ ९६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण. । न चैवमुपभोगमात्रेणेन्द्रियजयमिति ग्राह्यमित्याह न तथेति । एतानीन्द्रियाणि विषयेषु वर्तमानानि पूर्वपूर्वजन्मसंस्कारवशात् प्रदुष्टानि दोषजनकानि ज्ञानेनात्मनः शरीरादिव्यतिरिक्तस्य ज्ञानेन विषयदोषभावनेन च नित्यम् ॥ ९६ ॥

(३) कुल्लूकः । इदानीमिन्द्रियसंयमोपायमाह न तथेति । एतानीन्द्रियाणि विषयेषु प्रसक्तानि तथा नासेवया विषयसन्निधिवर्जनरूपया नियन्तुं न शक्यन्तेदुर्निवारत्वात् । यथा सर्वदा विषयाणांक्षयित्वादिदोषज्ञानेन शरीरस्य चास्थिस्थूलमित्यादिवक्ष्यमाणदोषचिन्तनेन तस्माद्विषयदोषज्ञानादिना बहिरिन्द्रियाणि मनश्च नियच्छेत् ॥ ९६ ॥

(४) राघवानन्द. । बलादिन्द्रियसंबन्धे कउपायस्तत्राह न तथेति । एतानीन्द्रियाण्यसेवया शुष्कवैराग्येण तत्रहेतु प्रदुष्टानि प्रकर्षेणबहुकालसेवया प्रसक्तानि ज्ञानेन क्षयिष्णुत्वादिदोषदृष्ट्या तत्वज्ञानेन वा तदुक्तम् । विषयाविनिवर्तन्तेनिराहारस्यदेहिनः। रसवर्जंरसोप्यस्यपरंदृष्ट्वा निवर्ततइति ॥ निराहारस्यइन्द्रियैर्विषयानसेविन. रसोरागः सोपि परब्रह्मदृष्टवतोनिवर्ततइति गीतार्थ. ॥ ९६ ॥

(९६) प्रजुष्टानि=प्रदुष्टानि (मेधा०)

(५) नन्दन । तर्हि विषयत्यागएवसंयमोपायोनान्यइत्यत्राह नतथेति ॥ ९६ ॥

(६) रामचन्द्र । कामाना असेवया तानिंइन्द्रियाणि विषयेषु सनियन्तु तथा न शक्यन्ते कीदृशानि । प्रदुष्टानि प्रकर्षेण दुष्टानि यथा ज्ञानेन ज्ञानमार्गेण नित्यश नियन्तुशक्यन्ते ॥ ९६ ॥

वेदास्त्यागश्च यज्ञाश्च नियमाश्च तपांसि च॥न विप्रदुष्टभावस्य सिद्धिं गच्छन्ति कर्हिचित् ॥९७॥

(१) मेधातिथि । अयमत्रविधिरेव । वेदास्तद्विषयमध्ययनजपादित्यागोदानलक्षणया 'अथवाऽप्रतिषिद्धस्यापि मधुमासभक्षणादेर्निवृत्ति फलदेत्यनेन वर्जनविप्रदुष्टोभावश्चित्तमस्य तस्य सिद्धिं न गच्छति फलसाधकानि न भवन्ति। कस्मिंश्चिदपि काले। अतोनुष्ठानकालेनाभिप्रेतादिगतमानसभवितव्यम् । शक्यतर्हि सर्वेतरविकल्पतिरस्कारेण कर्मणि मनआधेय अगर्हित कर्मसु विषयचिन्तात्यागोनेन वाक्येन विहितस्तदभावे कर्मनैष्फल्यस्यात्। एषहि भावदोषोयत्कर्मानुष्ठानेप्रवृत्तस्य तत्परतात्यागेनन्यस्तनेषु मनोवधानम् ॥ ९७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । वेदा अध्ययनानि त्यागा दानानि नियमा स्नातकव्रतादीनि तपांसि कृच्छ्रादीनि विप्रदुष्टभावस्य विषयप्रसक्तौ ॥ ९७ ॥

(३) कुल्लूक । यस्मादनियमितमनोविकारस्य हेतु स्यात्तस्माह वेदाइति । वेदाध्ययनदानयज्ञनियमतपांसि भोगादिविषयसेवासंकल्पशीलिनो न कदाचित्फलसिद्धये प्रभवन्ति ॥ ९७ ॥

(४) राघवानन्द । अतएवाम्नाना॰मविवेकशून्यस्य न केपि शोधकाइत्याह वेदाइति । वेदाअभ्यस्यमाना त्यागा सन्यासादानवानियम शौचसंतोषादय तपांसि कृच्छ्रादीनि एतेअनुष्ठीयमानाअपि विप्रदुष्टभावस्य रूपादिष्वत्यासक्तस्य ॥ ९७ ॥

(५) नन्दन । ज्ञानेन विषयेषु दोषदर्शनेन न केवलब्रह्मचारिणामेवायमिन्द्रियसंयमोदोषावह किंतु सर्वाश्रमिणामित्यभिप्रायेणाह वेदाइति । वेदाइत्यनेनब्रह्मचारिधर्मोलक्ष्यन्तेयज्ञादिति । गार्हस्थ्यधर्मा' । त्यागाइतिसंन्यासधर्मा । तपांसीति वानप्रस्थधर्मा । विप्रदुष्टभावस्य कामक्रोधादिदूषितचित्तस्य । भावदोषाणामिन्द्रियासंयमहेतुत्वादिन्द्रियसंयम' कर्तव्यइतिभाव ॥ ९७ ॥

(६) रामचन्द्र । दुष्टभावस्य वेदा सिद्धिंकर्हिचित् न गच्छन्ति वेदावेदाध्ययनानि । त्यागा दानानि ॥ ९७ ॥

श्रुत्वा स्पृष्ट्वा च दृष्ट्वा च भुक्त्वा घ्रात्वा च योनर. ॥ न हृष्यति ग्लायति वा सविज्ञेयोजितेन्द्रिय ॥ ९८ ॥

(१) मेधातिथि । श्रुत्वावशागीतादिष्वनित्व बृहस्पतिरित्यादिवचनश्रुत्वा न हृष्यति रूक्ष परुषा क्रोशवाच श्रुत्वा न ग्लायति न मनोदु खमजति ग्लानि खेदं स्पृष्ट्वाराङ्कवकौशेयादिवस्त्र अजलोमकृतप्रश्नसमत्वेनानुभवति । एवसुवेषतरुणीजननटप्रेक्षासु शत्रुदर्शने च सम बहुघृतक्षीरपौष्टिकान्कोद्रवाश्च समभोजने देवदारुतैलकर्पूरादि च तुल्यानि प्रतस्तथाकर्तव्यम् । यथा केवलैर्मानसे सुखदु खैर्न स्पृश्यते । एवंतेन जितानीन्द्रियाणि भवन्ति नत्वप्रवृत्त्यैवइयत्पर्यंत संयम आश्रयणीय ॥ ९८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । ग्लायति दु खितोभवति ॥ ९८ ॥

(३) कुल्लूक । जितेन्द्रियस्यस्वरूपमाह श्रुत्वेति । स्तुतिवाक्यनिन्दावाक्यंच श्रुत्वासुखस्पर्शदुकूलादि दु:ख-

(९८) चयोनर =शुभाशुभ (ठ)

स्पर्शमिषकम्बलादि स्पृष्ट्वा। सुरूपंकुरूपंच दृष्ट्वा। स्वाद्वस्वादुच भुक्त्वा। सुरभिमसुरभिंच घ्रात्वा। यस्य न हर्षविषादौ सजि-तेन्द्रियोज्ञातव्यः ॥ ९८ ॥

(४) राघवानन्दः। तर्हि विषयाभोगे मृतिरेव तत्राह श्रुत्वेति। भोगो नप्रतिबन्धकः किंत्वासक्तिः तदुक्तम् प-श्यन्शृण्वन्स्पृशन्नित्यादीन्द्रियार्थेषुवर्ततइति धारयन्नित्यन्तंभगवता कृष्णेन ॥ ९८ ॥

(५) नन्दनः। इदानीमिन्द्रियसंयमस्वरूपतोविविनक्ति श्रुत्वेति। श्रुत्वाइष्टमनिष्टंच। एवमुत्तरत्र। हृष्यतिमनसा-ग्लायति विषीदतीष्टानिष्टविषयसंसर्गे। मनोविकारराहित्यमिन्द्रियसंयमइत्यभिप्रायः ॥ ९८ ॥

(६) रामचन्द्रः। यःनरःविषयानश्रुत्वा न हृष्यति न ग्लापयति सः जितेन्द्रियः ग्लैहर्षे इत्यस्यधातोरूपम ॥९८॥

इन्द्रियाणांतुसर्वेषांयद्येकंक्षरतीन्द्रियम् ॥ तेनास्य क्षरति प्रज्ञा दृतेःपादा दिवोदकम् ॥ ९९॥

(१) मेधातिथिः। ननु च ब्रह्मचारिणास्त्रीसंबन्धोयत्नेन वर्ज्यः संस्कृतभिक्षाशभस्तु किमिति निषिध्यते अत-आह निर्धारणे षष्ठी एकमेव यदीन्द्रियंक्षरति। स्वातन्त्र्येण स्वविषयेवर्तमानंननिवार्यते। ततोस्यक्षरति प्रज्ञाधैर्यमिन्द्रिया-न्तरविषयमपि दृति श्छागादिचर्मादकाद्याहरणभाजनतस्य संवृतेष्वपीतरेषु यद्येकस्मादुदकंपादात्स्रवति सर्वरिच्यते। ज्ञानाभ्याससमुत्थधैर्यसम्यक्ज्ञानमेव वा विषयगृध्नुतयातद्गतमानसस्य न तत्वतोयुक्तिशास्त्रगम्याअर्थाः सम्यक् प्रतिभा-सन्ते ॥ ९९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण.। क्षरति विषये सज्यते क्षरति प्रज्ञासर्वाबहिः संबध्यते दृतेर्जलसेकार्थकृतस्य चर्मभा-ण्डस्य जलनिर्गमार्थंकृते अनेकसच्छिद्रधारारूपपादवतः एकेनापि पादेन यथासर्वजलसेकोभवतीत्यर्थः ॥.९९ ॥

(३) कुल्लूकः। एकेन्द्रियासंयमोऽपि निवार्यत इत्याह इन्द्रियाणांत्विति। सर्वेषामिन्द्रियाणांमध्ये यद्येकमपी-न्द्रियविषयप्रवणंभवति ततोऽस्य विषयपरस्येन्द्रियान्तरैरपि तत्वज्ञानक्षरति न व्यवतिष्ठते चर्मनिर्मितोदकपात्रादिवेकेना-पि छिद्रेण सर्वस्थानस्थमेवोदकं न व्यवतिष्ठते ॥ ९९ ॥

(४) राघवानन्दः। सयतेन्द्रियस्य सिद्धिरुक्तातोक्ता तत्र सर्वेषां अप्रवृत्तावप्येकस्यप्रवृत्तौ कोदोषस्तत्राह.। इन्द्रियाणांत्विति। सर्वेषामिन्द्रियाणांमध्ये यत्किंचित्क्षरतिइन्द्रियविषयप्रवणंस्यात् प्रज्ञाधैर्यंतेनैव क्षरति दृतेश्चर्ममयो-दकपात्रस्य पादान्तच्छिद्रात्सर्वउदकंक्रमशोनश्यति तथा च विषयेन्द्रियसंयोगान्मनः क्षुभ्यति नान्यथा। अत्र गीता। इन्द्रियाणांहि चरतांयन्मनोनुविधीयते। तदस्य हरति प्रज्ञांवायुर्नावमिवाम्भसि इति ॥ मनः सहकृतंयदिन्द्रियंचक्षुरादि तद्धरतीति गीतार्थः। एवंप्रसक्तइन्द्रियमात्रप्रज्ञांहरतीतिभावः ॥ ९९ ॥

(५) नन्दनः। सर्वेन्द्रियाणांयुगपदेव संयमः कार्यः एकस्यासंयमेतदितरसंयमवैयर्थ्यादित्याह इन्द्रियाणामिति। प्रज्ञाक्षरति विषयपरा भवति ॥ ९९ ॥

(६) रामचन्द्रः। सर्वेषांइन्द्रियाणांमध्ये यद्येक इन्द्रियंक्षरति स्रवति तेन कारणेन अस्य पुंसःप्रज्ञाक्षरति। दृतेः पादादुदकमिव दृतिःचर्मकोशः ॥ ९९ ॥

---

(९९) पादा=पात्रा (अ)

इन्द्रियाणांतुसर्वेषां=इन्द्रियाणांतुचरतां (मेधा०)

तेनास्यक्षरति=ततोस्यक्षरति (मेधा०)

वशेकृत्वेन्द्रियग्रामंसंयम्य च मनस्तथा ॥ सर्वान्संसाधयेदर्थानक्षिण्वन्योगतस्तनुं ॥ १०० ॥

(१) मेधातिथिः । उपसंहरति सत्यपीन्द्रियत्वे मनसः प्राधान्यात्पृथगुपादानंग्रामः संघातः विधेहि कृत्येन्द्रियाणि तथा मनः सर्वानर्थाञ्श्रौतस्मार्तकर्मसाध्यान्संसाधयेन्निष्पादयेत्तनुंशरीरमक्षिण्वन्नपीडयन्योगतः । युक्त्या सहसाकस्यचित्कठिनासनकृष्णाजिनादिप्रावरणपीडा भवति सुकुमारत्वात्प्रकृतेस्तदर्थमिदमुच्यते । येषांसुशीलितंसुसंस्कृतंभोजनंमृदुशय्यादि नतैः सहसा तत्यक्तव्यमपितु क्रमेण साम्यमानेतव्यतद्विपरीतयोगः क्रमेण प्रवृत्तिरुच्यते । तत्र च योगतोवशीकृत्वेति संबन्धः यथा स्थानमेव वा योगतइति योजनीयम् । युक्त्या कुञ्चितातः शरीरंनाप नयेत् । यदुचितंशरीरस्य न तद्धसादिति निवर्तयेत्तात्पर्यंवा योगस्तृतीयायोगस्तृतीयार्थे तसिः तात्पर्येण शरीरंरक्षेत् ॥ १०० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । इन्द्रियग्रामंबाह्यंसर्वानर्थान्स्वर्गादीनपि योगतोपेक्षितदेवतादि ध्यानतोन चेन्द्रिय संयममात्रात्तनुंदेहमक्षिण्वन्नपीडयन्नपि ॥ १०० ॥

(३) कुल्लूकः । इन्द्रियसंयमस्य सर्वपुरुषार्थहेतुतांदर्शयति वशेकृत्वेति । बहिरिन्द्रियगणमायत्तंकृत्वा मनश्च संयम्य सर्वान्पुरुषार्थान्सम्यक्साधयेत् योगतउपायेन स्वदेहमपीडयन्यः सहजसुखी संस्कृतान्नादिकंभुङ्क्ते सक्रमेण तंत्यजेत् ॥ १०० ॥

(४) राघवानन्दः । प्रकरणार्थंनिगमयन्तस्य पुमर्थपर्यवसायितामाह वशीति । अर्थान्धर्मादीन् अक्षिण्वन् अपीडयन्योगतः योगोपायेन अवर्जनीयविषयसेवयेतियावत् ॥ १०० ॥

(५) नन्दनः । इन्द्रियसंयमफलमाह वशइति । योगतोयोगेनसमाधिलक्षणेन । अर्थान्पुरुषार्थान् । संसाधयेत्सम्यक्साधयितुंशक्नुयात् । तनुमक्षिण्वंस्तपोभिःशरीरमपीडयन् ॥ १०० ॥

(६) रामचन्द्रः । इन्द्रियग्रामं वशीकृत्वातथा मनःसंनियम्यसर्वानर्थान्साधयेत् । योगतः योगाभ्यासतः तनुं देहंअक्षिण्वन्क्षीणमकुर्वन्इति ॥ १०० ॥

पूर्वांसंध्यांजपंस्तिष्ठेत्सावित्रीमार्कदर्शनात् ॥ पश्चिमांतुसमासीनःसम्यगृक्षविभावनात् ॥ १०१ ॥

(१) मेधातिथिः । संमुखे प्रातः पूर्वासंध्याऽऽदित्यास्तमये पश्चिमा तांतिष्ठेत्सावित्रीमासनादुत्थायनिवृत्तगतिरेकत्र देशे स्यात् । सावित्रीउक्तैव तत्सवितुर्वरेण्यमिति तस्याह्यनुवादाओंकारादिविधिश्लोके संध्याजपार्थमेतदक्षरमेतांचेति । आऽर्कदर्शनादिति यावद्भगवानादित्योदृष्टोजपस्थानयोरयमेव विनिर्देशः । ननु किमत्रविधिनाऽर्कोदयएव संध्यानिवर्तते । तथाहि नसर्वतमः क्षीणंनापि परिपूर्णः प्रकाशएषा संध्याउक्तच दिवि प्रकाशोभुवि चान्धकारः कालः ससाविन्दति प्रदिष्टः निरुक्तेप्युक्तमधोभागः सावित्रइति । पशुसमाम्नाये विज्ञायते कस्मात्सामान्यादधस्ताद्धामोधस्तात्कृष्णइति । आदित्योदये च सर्वतस्तमोनिवर्तते । उभयधर्मानिवृत्तौ च संध्यारात्रिधर्मेऽहर्धर्मेच । अत्यन्तसंयोगे चैषा द्वितीया संध्यामिति । तेन यावत्संध्याकालस्तिष्ठेदित्युक्तभवति तत परंन्नातंन्प्रस्थितमेव । केचिदाहुर्नैवेयमत्यन्तसंयोगे द्वितीया किंतर्हि कालभावकर्मकाणांकर्मसंज्ञोभवतीति वार्तिककारस्तत्र कर्मणिद्वितीयेत्येव द्वितीया । यत्तु कालाध्वनोरत्यन्तसंयोगइति । तयत्र क्रियावाची शब्दोन प्रयुज्यते । क्रोशकुटिला नदी सर्वरात्रंकल्याणीउभयत्र च सकर्मकोधातुर्मासमधीयतइतिसत्यंतस्य विषयइह पुनः संध्यांतिष्ठेदिति तिष्ठतिरकर्मकअतोविधिनिर्देशः कृत्स्नसंध्याकालपर्यन्तस्थानासनयोः कर्तव्यः आरम्भकालस्त्विह नोक्तः संध्याशब्देनैव समर्पितत्वात् । यएव हि संध्याकालस्यारम्भः सएव तद्विधेः

श्रोत्रियस्यापि नहिपूर्णमास्यादि कालवद्दीर्घः संध्याकालोयदि विलम्बःस्यादुर्लक्षोह्यसावति सूक्ष्मत्वात्कलान्तरयोरिव नामोल्लासावलक्ष्यपौर्वापर्यावधिनिवासोन्हश्च अतिशीघ्रगतिर्भगवान्भास्करस्तस्य यथा निर्भुक्तेराशौ राश्यन्तरसंक्रमणंतु त्रुटिमात्रकालमिच्छन्तिज्योतिषिकाः। एवंदिवसारम्भावसानयोरप्युदयास्तमयौ प्रागुदयाद्रात्रिरुदितेहअनेन च नास्ति संध्याऽऽदित्योदयेनैव रात्रिविरामात्। अतएवोदयास्तमयसमीपयोरनुद्यानप्रवृत्तिः स्पष्टे च सूर्ये नक्षत्रेषु च निवृत्तिर्यतोयद्दृयन्तकालमुपास्ते तेनावश्यंमुख्येकाले विधिनिर्वर्तितोभवति अतएव यावान्सावित्रः कालःसेह संध्याभिप्रेता न ज्योतिःशास्त्रगणिता सा चोक्ता पुरस्ताद्येवंयेषामयमेवाग्निहोत्रकालस्तेषांसंध्याविधेरभावः प्रसक्तः। केयंपरिनोदना श्रौतेन स्मार्तस्यत्राधोयुक्तएव गृहाग्निहोमेन विकल्पित नैव चात्रविरोधस्तिष्ठतापि शक्यहोतुमासीनेन च ननु च न केवले स्थानासने सध्ययोर्विहिते किंतु त्रिकजपोपि तच्च सावित्रीजपन्कथंहोममन्त्रमुच्चारयेत्। अस्तु जपस्य बाधः प्रधाने तावत्स्थानासनेन विरुध्येते। गुणलोपे च मुख्यस्येत्यनेन न्यायेन जपस्याङ्गत्वाद्वाधायुक्तस्तयोश्च प्रधानत्वंसाक्षाद्विधिसंबन्धात्तिष्ठेदासीतवेति च। जपस्य तु गुणत्वंशब्दान्तत्वाज्जपतेर्लक्षणत्वावगमात्। अधिकारसंबन्धश्च स्थानासनयोरेव। नतिष्ठतितुयः पूर्वांनयातिपश्चिमे नोप्यपोहतीति यत्तु केनचिदुक्तंतिष्ठतिरत्र गुणः प्रधानेजपकर्म ततोहिफलमश्नोत्मेति। तत्रोच्यते नेवायंकामिनोधिकारः कुत फलश्रवणंयत्तुप्रमाणवादवाक्ये वेदपुण्येन युज्यतइति फलानुवादभ्रमः सतत्रैव निर्णीतस्तस्मात्स्थानासने प्रधाने। अथवाग्निहोत्रिणः सकृत्सावित्रीजपिष्यन्तित्रिरावर्तयिष्यन्तिवा। न तावताग्निहोत्रस्य कालातिपत्तिः अश्नन् सायविनिर्मुक्तइति नतावताविनिहन्यते। अश्नशब्दः चिरकालवचनस्तावता च कृतः संध्यार्थोभवति। अर्कदर्शनपर्यन्तताहङ्गमेवोदितहोमिनांकृतसंध्यानामेवाग्निहोत्रहोमः। गौतमेनतु सज्योतिषाज्योतिषोदर्शनादिति। सूत्रस्यार्थः एतावान्कालः सध्योच्यतेनवाप्यङ्गंतत्रैतावतिकाले नास्त्यावृत्तिः यथा पौर्णमास्यां यजेतेति न कालानुरोधेन। कर्मणआवृत्तिः तथा पूर्वांसंध्यांसनक्षत्रांपश्चिमांसदिवाकरामिति। तदपि काललक्षणंएतावान्कालइहसंध्याशब्देनोच्यते। तत्र सांध्योविधिरनुष्ठेयस्तत्रैयतिसन्ध्याशब्दवाच्ये काले च मुहूर्तमात्रे यदि त्रिचतुरासु कालकलासु स्थानासनजपान्कुर्यात्। संपन्नएव विध्यर्थः न सत्र कृत्स्नकालव्याप्तिः श्रुता मनोरिवसर्वथाग्निहोत्रसंध्याविधीसमानकालावपि शक्यावनुष्ठातुं सदाशब्दोनित्यतामाह। उभयसंध्यांरोपः आसीतआसनमनूर्ध्वतावस्थानमुपविष्टोभवेत्। ऋक्षनक्षत्रमातद्विभावनात्। आ अर्कदर्शनादिति यथाकार सदहानुपत्त्यः सम्यकशब्दोदर्शनविभावनयोर्विशेषणंसम्यग्यदा परिपूर्णमण्डलआदित्योभवति नक्षत्राणि च भासंति सभासायुक्तानि नादित्यतेजोभिभूतानि ॥ १०१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। तिष्ठे दूर्ध्वस्तिष्ठेज्जपनसन्ध्यांपूर्वामत्यन्तसंयोगेन समासीनोपविशेत्। असम्यक्ऋक्षाणांविभावनादर्शनाद्विवेकेन बहूनांप्रकाशनात्। अत्र तिष्ठन्नासीनोजपेदिति प्रत्यस्य ध्यत्ययोचोद्द्व्यः। जपस्य प्राधान्यात्। तथाच यजुर्वेदब्राह्मणे अथातः सन्ध्योपासनविधिंव्याख्यास्यामइत्युपक्रम्य पूर्वांगायत्रींजपेदष्टकृत्वइत्यादि। अतएव जपस्य कर्मणि सान्निध्यंलभ्यते। एतदक्षरमेतांचेत्युक्तत्वाच्च ॥ १०१ ॥

(३) कुल्लूकः। पूर्वांसंध्यामिति। पूर्वांसंध्यांपश्चिमामिति च कालाध्वनोरत्यन्तसंयोगेद्वितीया। प्रथमसंध्यांसूर्यदर्शनपर्यन्तसावित्रींजपस्तिष्ठेदासनादुत्थाय निवृत्तगतिरेकत्र देशे कुर्यात्। पश्चिमांतुसंध्यांसावित्रींजपन्सम्यङ्नक्षत्रदर्शनपर्यन्तमुपविष्टः स्यात्। अत्र च फलवत्त्वाज्जपःप्रधानम्। स्थानासनंत्वंगेफलवत्संनिधावफलंतदङ्गमितिन्यायात्। सं ध्ययोर्वेदविद्विप्रोवेदपुण्येन युज्यते। सहस्रकृत्वस्त्वभ्यस्य इति च पूर्वंजपात्फलमुक्तम्। मेधातिथिस्तु स्थानासनयोरेव प्राधान्यमाह। संध्याकालश्च मुहूर्त्तमात्रतदाह योगी याज्ञवल्क्यः ह्रासवृद्धीतुसंततदिवसानांयथाक्रमम्। संध्या मुहूर्तमात्रं तु ह्रासे वृद्धौ च सा स्मृता ॥ १०१ ॥

(४) राघवानन्द । सन्ध्ययार्वदविदियुक्त तच्च कियत्काळव्याप्य कर्तव्यमिति प्रकारान्तरणेणाह पूर्वामिति। सन्ध्याव्याप्य जपन्नूर्ध्वंतिष्ठन्नासनाभवेदितिविधिस्तत्रैवावधेरपक्षणात्। जपे तु सङ्ख्यैव नियम्यते नतु काल। सहस्रपरमादेवींशतमध्यादशावरामित्युक्तर्कदर्शनात् सपूर्णार्कदर्शनमभिव्याप्य तद्दर्शनयावत्सम्यगक्षावभावनात्सम्य ग्भक्षसम्यगृक्ष तस्य विभावनप्रकाशः तावदभ्यासीत उपविश्य जपेदित्यर्थः। ह्रासवृद्धौ तु सततदिवसानायथाक्रमं। सन्ध्यामुहूर्तमात्रं तु ह्रासे वृद्धौ च सास्मृतेति योगियाज्ञवल्क्योक्तरुण्ठद्वयसन्ध्या ॥ १०१ ॥

(५) नन्दन । अथकर्मान्तरमाह पूर्वामिति। आर्क्षविभावनात् आऋक्षविभावनादितिपदच्छेदः। आ नक्षत्रदर्शनात् ॥ १०१ ॥

(६) रामचन्द्र । सन्ध्योपासनविधिमाह। पूर्वांसन्ध्यासावित्रीजपन्नार्कदर्शनात्सूर्यदर्शनपर्यं तन्तिष्ठेत्। पश्चिमांसन्ध्यासमासीन आर्क्षविभावनात् नक्षत्रदर्शनपर्यन्त गायत्रीजपस्तिष्ठेत् ॥ १०१ ॥

पूर्वांसन्ध्याजपस्तिष्ठन्नैशमेनोव्यपोहति ॥ पश्चिमांतु समासीनोमलंहन्ति दिवाकृतम् ॥ १०२ ॥

(१) मेधातिथि । अयमत्राधिकारउच्यते। एनः प्रतिषिद्धसेवनाज्जातोदोषस्तव्यपोहत्यपनुदति। निशिभवनैश रात्रौ कृतम्। एवमलमेन शब्देनसमानार्थम्। नच सर्वस्य दिवाकृतस्य नैशिकस्य चैतत्प्रायश्चित्ततथा सति कृच्छ्राद्युपदेश प्रायश्चित्तविशेषोऽनर्थक स्यात्। अर्केचेन्मधुविन्देत किमर्थपर्वतंव्रजेदिति लौकिकात्मवादात्। किंतर्हि यदमतिकृतमशक्यपरिहारमनाज्ञातप्रायश्चित्तविशेषमघोषएनस्तदपैति यथाशुचस्य हस्तचारभ्यापरिवर्तनादिनासङ्गमस्त्रीणांगिवधीगुह्याङ्गकण्डूकर्षणेनाकस्मात्स्पृशेदिति प्रतिषिद्धम्। शालाप्रवादिना चाशुचित्वमेतत्कालप्रतातशौचस्यावस्थाने प्रतिषिद्धसेवनादि। एतदभिप्रायमेवेदं सर्वदेवाशुचिर्ज्ञेय सन्ध्योपासनवर्जितइति। नचानित्यत्वापत्तिरेवंविधस्य दोषस्य सर्वदाभावात्। दिवा च पथि गच्छन्नन्यस्त्रीमुख्यसधान सपत्न तत्र यचित्तविकारोन्मीलने क्रुद्धास्यलोमभाषणे तत्सन्ध्याविधौ अपनुदत ॥ १०२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । जपस्तिष्ठन् तिष्ठञ्जपन् मलपापमलिनीकरणरूपं। एतच्च सायमर्कदर्शनप्रातर्प्रातश्च नक्षत्रदर्शनकाल आरभ्य कार्यसन्ध्योतिपोदर्शनादिति गोतमोक्ते ॥ १०२ ॥

(३) कुल्लूक । पूर्वांसन्ध्यामिति। पूर्वसन्ध्यायातिष्ठञ्जपकुर्वाणोनिशार्सचितपार्पनाशयति। पश्चिमसन्ध्यायातूपविश्यजपंकुर्वन्दिवार्जितपापनिर्हन्ति तत्रापि जपात्प्रमुक्तम्। एतच्चाज्ञानादकृतपापविषयम्। अतएव याज्ञवल्क्य दिवा वा यदि वा रात्रौ यदज्ञानकृतभवेत्। त्रिकालसन्ध्याकरणात्सर्वविप्रणश्यति ॥ १०२ ॥

(४) राघवानन्द । प्रादिरयापनाह नैशमिति। निशाकृतएनः पापमल्पमपि पापयशा प्रादिरेवशुभभाति दादिरवीर्यकामस्य यपकुर्वीतेति वचनद्वयेनैकएव सादिरोयूपउभयाश एवंसन्ध्यापाति न्यायात् ॥ १०२ ॥

(६) रामचन्द्र । पूर्वासन्ध्यागायत्रीजपस्तिष्ठन् निशायाभवंनैश एनःपापव्यपोहति नाशयति। सायंसन्ध्यांकुर्वाणा दिवा कृतंपापमलंहन्ति ॥ १०२ ॥

न तिष्ठति तु य पूर्वांनोपास्ते यश्च पश्चिमाम् ॥ सशूद्रवद्बहिष्कार्य सर्वस्माद्द्विजकर्मण ॥ १०३ ॥

---

(१०२) नतिष्ठतितुयःपूर्वांनानुतिष्ठतियःपूर्वां (क ग)।

(१) मेधातिथि । अनेनाननुष्ठानप्रत्यवायवदन्नित्यतामेव समर्थयति । य प्रात सध्यायां नोर्ध्वआस्ते नच पश्चिमायामुपविष्टोभवति सशूद्रवत्तुल्योवेदितव्य । सर्वस्माद्विजातिकर्मण आतिथ्यादिसत्कारसम्प्रदानादितोबहि कार्योऽपनोद्य । अत शूद्रसमानतानिरासार्थंनित्यमनुष्ठेया सध्या । इदमधिकारवाक्यम् । अत्र च स्थानासनएवोपपत्तेर्जपेयस्य धाधिकारसम्बन्धस्तत्प्रधानमन्यत्तत्सम्बन्धमद्वम ॥ १०३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । न तिष्ठति तिष्ठञ्जपतीत्यर्थ । एवमुपास्तइत्यत्रापि ॥ १०३ ॥

(३) कुल्लूक । न तिष्ठतीति । य पुन पूर्वसन्ध्यानानुतिष्ठति पश्चिमातु नोपास्ते तत्काल विहितजपादि न करोतीत्यर्थ । सशूद्रइव सर्वस्माद्विजातिकर्मणोऽतिथिसत्कारादेरपि बाह्य कार्य । अनेनैव प्रत्यवायेन सन्ध्योपासनस्य नित्यतोक्ता । नित्यत्वेऽपिसर्वदापेक्षितपापक्षयस्य फलत्वमविरुद्धम् ॥ १०३ ॥

(४) राघवानन्द । सन्ध्याकरणे दोषमाहनेति । शूद्रवदिति तदकरणेऽनधिकारितैव तत्पूर्वकत्वात्सर्वकर्मणाम ॥ १०३ ॥

(५) नन्दन । स्थानासनयोरकरणेप्रत्यवायमाह । नतिष्ठतीति ॥ १०३ ॥

(६) रामचन्द्र । य पुरुष पूर्वोपश्चिमासन्ध्यानउपास्ते न करोति स सर्वस्मात्द्विजकर्मण सकाशाद्विद्वद्भिर्बहिष्कार्य निष्काशनीय ॥ १०३ ॥

अपांसमीपे नियतोनैत्यकं विधिमास्थित ॥ सावित्रीमप्यधीयीत गत्वारण्यंसमाहितः ॥ १०४ ॥

(१) मेधातिथि । अयमपर स्वाध्यायविधि प्रकरणान्तरे श्रुत वात्पूर्वस्मात्प्रकरणाद्भिद्यते । बहिर्ग्रामान्निर्जनो देशआरण्यंतद्गत्वा सन्ध्योपासमीपे नदीवाप्यादिस्थाने तदभावे कमण्डल्वादिभाजनस्थानामपि नियत शुचिर्यत्नवान्त्वा समाहित परित्यक्तचित्तव्याक्षेप सावित्रीमप्यधीयीत यदि बहुसूक्तानुवाकाध्यायादि कयाचित्कार्यातिपत्त्या नशक्यते । नैत्यकविधिमास्थित नित्यएवनैत्यक नित्योयविधिरित्येवस्थितमङ्ग ग्रहणार्थश्च स्वाध्यायाध्ययनविधि प्रकृतिरयविकार सस्तदीयान्धर्मान्गृह्णाति तेन ब्रह्मण प्रणवमाकुर्यान्नित्यादिधर्मोभवति । अन्येतु विधिर्विधाप्रकारइति कर्तव्यतेत्यादि पक्षन नित्येब्रह्मचारिणावश्यकर्तव्येसाध्यायाध्ययनविधेतिकर्तव्यता तामाश्रित । अस्य तु विधेस्तदा नित्यत्वब्रह्मन्नादि तस्मृतमित्यादिवाक्येभ्योवमात्यम । श्राद्धमेवव्याख्यानमुक्तरूपद्दृश्यते । नहि विधिशब्द प्रकारवचनतया प्रसिद्धो यदि च नैत्यकशब्देन ब्रह्मचारिणोविधिरुच्यते । तदा नैत्यकेनास्त्यनध्यायइत्यत्रापि नैत्यकशब्देन तस्यैवाभिधान स्यात्तनध्यानध्यायनिषेधस्तत्रैव न प्रसज्येत ॥ १०४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । अथब्रह्मयज्ञविधिमाहअपामिति । नियत शुचि नैत्यकविधि ब्रह्मयज्ञविधिब्रह्मयज्ञेनयक्ष्यमाणइत्यादिनाश्रुतावुक्त । आरण्यग्रामाद्बहि सावित्रीमपीत्य माध्ययनाशक्त्यावुपाकरणाद्वा पूर्वमगृहीतवेदस्य ब्रह्मचारिणोनुकल्प । आदिक्रमेण स्वशाखायान्नित्यपाठोमुख्योब्रह्मयज्ञ । समाहितोनन्यचेता ॥ १०४ ॥

(३) कुल्लूक । अपांसमीपइति । ब्रह्मयज्ञरूपमिदंबहुवेदाध्ययनाशक्तो सावित्रीमात्राध्ययनमपि विधीयते । आरण्य दिनिर्जनदेशगतनद्यादिजलसमीपेनियतेन्द्रिय समाहितोऽनन्यमनानैत्यकविधिब्रह्मयज्ञरूपमास्थितोनुतिष्ठासु सावित्रीमपि प्रणव व्याहृतित्रयपुनायगोत्तामधीयीत ॥ १०४ ॥

(४) राघवानन्द । तत्र प्रशस्तस्थानमाह अपामिति । नैत्यकब्रह्मयज्ञरूपंसमाहितोऽनन्यमना सावित्रीमपीति अनधीतमन्त्रा तस्य ब्रह्मयज्ञार्थं । विशिष्टोयमपरोविधिरिति मधातिथि ॥ १०४ ॥

(५) नन्दन । प्रथमब्रह्मयज्ञमाह अपामिति । नियतसमाहितश्च दाम्याकर्मज्ञानेन्द्रियसंयमावृत्तौ । नित्यमेवनैमित्तिक अनेनाहरहः कर्तव्यत्वमुक्तं विधिब्रह्मयज्ञनयक्ष्यमाण माच्यान्दिशात्यनुवाकेनात्त । अधायात स्वाध्यायनकल्पस्वाध्यायिकमवाधार्यात । किन्तुसावित्रीमपि । श्लोकस्यास्यब्रह्मयज्ञविषयत्वम् ॥ १०४ ॥

(६) रामचन्द्र । युग्म अपामिति । नैत्यकविधिंआश्रित्य सन्नपानिके नियतः सावित्रीमपि । गत्वारण्यसमाहित सन्पुरुषादिकृत सन्सम्यगधीयीत अध्ययनं कुर्वीत ॥ १०४ ॥

वेदोपकरणे चैव स्वाध्याये चैव नैत्यके ॥ नानुरोधोऽस्त्यनध्याये होममन्त्रेषु चैव हि ॥ १०५ ॥

(१) मेधातिथि । उपकरणमुपकारकवेदाङ्गकल्पसूत्रनिरुक्ताद्युच्यते। तस्मिन्पठ्यमानेऽनध्यायेऽप्यनुरोधआदरोनास्ति । अनध्याये होममन्त्रेषु चैव ह्यनध्यायानादरणीयाअनध्यायेऽप्यध्येतव्यम् । न निरोधइति वा पाठः । निवृत्तिरनध्यायष्वध्ययनस्य नास्ति । यद्यप्यध्ययनविधिधर्मोनध्यायेष्वनध्ययन अध्ययनविधिश्च स्वाध्यायविषय स्वाध्यायश्च वेदोनवेदशब्दवाच्यान्यङ्गानि तथापि वेदवाक्यमिथत्वबुद्धि स्यादिति स्पष्टार्थमुच्यते । एषा नीवायवेदाङ्गेष्विव वदेष्यनध्यायोनास्ति । होममन्त्रेष्वग्निहोत्रहोमे ये मन्त्राअन्यस्मिन्वासावित्रादिशान्तिहोमे । एतच्च प्रदर्शनार्थम् शन्वञ्जपमैत्रादिमन्त्राणाकर्माङ्गानावैदिकवाक्याच्चारणमात्रधर्मोनध्यायानध्ययनस्वाध्यायनविधिप्रयुक्तइति मन्यमानोहोमादिमन्त्रेषु चतुर्दश्यादिष्वनुच्चारणप्रसक्त य सन्यायसिद्धेनार्थेनानूद्यमानेन प्रतिषेध्यते । स्वाध्यायाध्ययनविधिप्रयुक्तमनध्यायानुक्रमणेन वेदधर्मस्ततोनास्तिकर्माङ्गमन्त्रेष्वनध्याय । नैत्यके स्वाध्याये पूर्वेण वाक्येन सर्वाश्रमिणाविहिते नित्ये स्वाध्यायविधौ ॥ १०५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । वेदोपाकरणे व्याकरणाद्यङ्गे नैत्यके स्वाध्याये ब्रह्मयज्ञे होममन्त्रेषु काम्यकर्माङ्गेष्वपि अनध्यायेनध्ययनदिनेनानध्ययनानुरोध । अयन भवत्यनध्यायाभाव ॥ १०५ ॥

(३) कुल्लूक । वेदोपकरणइति । वेदोपकरणे वेदाङ्गे शिक्षादौ नैत्यके नित्यानुष्ठेये च स्वाध्याये ब्रह्मयज्ञरूपे होममन्त्रेषु चानध्यायादरोनास्ति ॥ १०५ ॥

(४) राघवानन्द । अहन्यहनायुक्तमष्टकापौर्णमास्यावित्यादौ कागतिरिति चेत्तत्र पर्युदासाधिकरणन्याये नाह वेदोपकरणइति । वेदोपकरणे शिक्षादिवेदाङ्गे नैत्यके ब्रह्मयज्ञादिरूप गुरुमुखात्प्रथमाध्ययने वा तएव स्वात्मकप्रकरणएवानध्याये गणितस्तस्याध्ययनस्य काम्यत्वातअनुरोधिअपेक्षाअङ्गादिनास्ति तथा च सूत्रम् । कामवेदाङ्गानान्ति । काममिच्छा तद्वशात्वेदाङ्गाध्ययनमिति जैमिनिसूत्रार्थः । यजतिषु । ये यजामहे कुर्यान्नानुयाजान्वात तत्र यथा अनुयाजवर्जितेषु यागेषुययजामहकरणतद्वदत्रापि अनध्याये नाङ्गादिपाठइति न्यायार्थः ॥ १०५ ॥

(५) नन्दन । सावित्रीग्रहणन्ज्ञापितनचात्रब्रह्मयज्ञग्रहणाध्ययनदेवानध्यायकालइत्याहवेदोपकरणइति । वेदोपकरण वेदाङ्गेनत्रप्रतिषेधाभावावहोममन्त्रपूर्वाधिवत्वाच्चयथानध्यायानुरोधोनास्ति एवमेवमिमित्येपायश ॥ १०५ ॥

(६) रामचन्द्र । वेदोपकरणे उपाकर्मकरणे ॥ १०५ ॥

नैत्यके नास्त्यनध्यायोब्रह्मसत्त्रंहि तत्स्मृतम् ॥ ब्रह्माहुतिहुतंपुण्यमनध्यायवषट्कृतम् ॥ १०६ ॥

(१) मेधातिथि । पूर्वविधिशेषोयमर्थवादः । एतेन हेतुना नैत्यकेनास्त्यनध्यायोयतोऽ सत्रमेतत् स्मृतसततप्रवृत्तं सत्रयथा सहस्रसंवत्सरादिसत्रन कदाचिच्छिद्यतइत्यत सत्रमेवमिदमपि ब्रह्माध्ययननिर्वर्त्य ब्रह्मसत्रत्वाच्च नकदाचिच्छेत्तव्यम् । विच्छेदेहि सत्रत्वनस्यात् । सत्रत्वमिदानीरूपकभङ्ग्यायोजयति । ब्रह्माध्ययनमाहुतिहुतम पत्रत्वमेभा हुत्या

हूयते । जुहोतिरनिवृत्तौ वर्तते । अनेकार्थत्वाद्धातूनांब्रह्मशब्देन तद्विषयाध्ययनक्रिया लक्ष्यते । ब्रह्माध्ययनमाहुतिरिवोपमित्याघ्रादिभिरितिसमासः । अनध्याये यदध्ययनतेन वषट्कृतयथा याज्यान्तअविच्छेदोवषट्कारेण क्रियतएवंचतुर्दश्याद्यनध्यायाध्ययनंवषट्कारस्थानीयम । वषट्शब्देन वौषट्शब्दोलक्ष्यते तेन कृतयुक्तसस्कृतं साधनं कृतेति समासः॥१०६॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । स्वाध्यायरूपे तु ब्रह्मयज्ञे कथमेवमध्ययनविरोधित्वादनध्यायस्येत्यतआह नैत्यकंइति । ब्रह्मणा वेदेन सत्रं सतन्यमानाक्रियायतेत.क्रियासतत्यविच्छेदार्थेनानध्यायानुरोधः किन्वेकांवर्चमेकंवा यजुरेकंवासामाहरेदित्यापस्तम्बवचनादनुसधानमप्राल्पमर्णायोनुष्ठेयं एतदर्थमपि चैतद्धोममन्त्रादेः पृथक्कृत्यंपुनरुक्तम । अत्र चानध्यायानामनुरोधाभिधानात स्नातकव्रतकरणेध्यापकमति कथितानामनध्यायानामध्ययनकारिण ब्रह्मचारिणं प्रत्यन्वयोपेक्षित ।तेन विधिलघनेनाध्यापकस्याध्ययनमवृत्तावन्यध्येत्रा नाध्येतव्यमिति लभ्यते । ब्रह्मसत्रमित्यत्र गुणयोगेन सत्रशब्दस्य प्रवृत्त्यायोगेनतांवक्तुंगवामयनादिसत्रसाम्यमस्याह । ब्रह्माहुतीति । वेदरूपायाआहुतेर्होतव्यस्य हुतंहोमोयत्र तत्पुण्यहेतुस्वाध्यायमया च सत्रि वषट्कारो होममन्त्रस्तथात्रापि अनध्यायोनध्ययननिमित्तमेघनिर्घातशब्दादि वषट्कारस्थानीयम । यदाहापस्तम्बः ब्रह्मयज्ञोहवाएषय स्वाध्यायतस्येते वषट्कारायत्स्तनयतीत्यादि ॥ १०६ ॥

(३) कुल्लूकः । नैत्यकेइति पूर्वोक्तनैत्यकस्वाध्यायस्यायमनुवादः । नैत्यके जपयज्ञेऽनध्यायोनास्ति यत सततभवत्वात । ब्रह्मसत्रतम्मन्वादिभिःस्मृतंब्रह्मैवाहुतिर्ब्रह्माहुतिर्हविस्तस्याहुतअनध्यायाध्यनमध्ययनरूपमनध्यायवषट्कृतमपि पुण्यमेव भवति ॥ १०६ ॥

(४) राघवानन्द. । अर्थवादेनोक्तमर्थंद्रढयति नैत्यकइति । ब्रह्मसत्रंसततभवत्वात्ब्रह्मैवाहुतिस्तस्याहुतंहोमरूपाध्ययनसोमाहुतिस्थानीयअनध्यायवषट्कृतेअनध्यायाध्ययनवषडिति याज्यासमापकवौषट्स्थानीयंतेन कृतसस्कृतब्रह्मसत्रमितिरूपकपण्य पुण्यद । नापोरेदमिपु क्रियाइति होमे नास्त्यनध्यायआवश्यकत्वात । तथा मात्यहिकजपेपीति भाव ॥ १०६ ॥

(५) नन्दनः । उक्तमेवार्थंहेतुन्यासेनस्थिरीकरोति नैत्यकइति । नैत्तिकेस्वाध्यायेनास्त्यनध्यायः कुतः ब्रह्मैवाहुति ब्रह्माहुति वेदस्याहुतिरितियावत । सायस्मिनसत्रेहुतातद्ब्रह्माहुतिहुतंअनध्यायकारेएववषट्कृतंयसतदनध्यायवषट्कृतम्श्रूयतेहितस्यवाएतस्ययज्ञस्यमेघोहविर्धानमित्यादिअधीयतइत्यध्यायोयाज्यापुरोनुवाक्यादिः । वषट्कृतमववषट्कारः । ताभ्यांरहितमनध्यायवषट्कृतं । ततब्रह्मसत्रवेदसत्रसत्रशब्देननैरंतर्येणदीर्घकालानुष्ठेयत्वाभिमेतास्सत्तानैत्यकेनास्त्यनध्यायइत्यर्थः । सवःसरमपिब्रह्मयज्ञकुर्वंतसर्वपुरुषार्थलाभःयावज्जीवकुर्वंत किपुनरित्यभिप्रायेणाह । यस्स्वाध्यायमिति । स्वाध्यायंब्रह्मयज्ञविषयमव्दमव्दमात्रमध्येपस्वाध्यायः । पयोधर्मशुचिसामान्यात । मेद अर्थपुष्टिहेतुत्वसामान्यात । घृतसाम्यस्नेहसाम्यात । मधुरस.नानारसैक्यात क्षरति । दुग्धेकेचिदपांसमीपइत्यादि-श्लोकचतुष्टयेनगृहीतस्वाध्यायस्यानित्याध्ययनमुक्तमितिध्याचक्षते ॥ १०६ ॥

(६) रामचन्द्र. । नित्यस्वाध्यायेअनध्याय.अध्ययनस्यअनुरोधेन भवेत् च पुन. होममन्त्रेषु मन्त्रोच्चारेषु अनध्यायो न भवेत नित्यकर्मणिअनध्यायोनास्ति ततःअध्ययन ब्रह्मसत्रं ब्रह्मयज्ञस्मृत ब्रह्माहुतिहुतपुण्यब्रह्मणआहुतिहुतब्रह्माहुतिहुतवेदाहुतिहुतमित्यर्थः ब्रह्मणास्रुवेणाहुतिहुतमितिवार्थः अनध्याये वषट्कृतंपुण्य भवति ॥ १०६ ॥

यःस्वाध्यायमधीतेऽब्दंविधिना नियतःशुचिः ॥ तस्य नित्यंक्षरत्येषपयोदधिघृतंमधु ॥१०७॥

(१) मेधातिथिः । प्रकृतविधिशेषोयम । सच नित्यः समधिगतः नित्येषु फलश्रवणमर्थवादोनच विधिविभक्तिर्वि-

घते येनैकस्य तूभयत्वेसंयोग पृथक्त्वमित्यनेन न्यायेनाधिकारान्तरहेतुः पयप्रभृतिः स्यात्। लब्धे च नित्येऽधिकारे रात्रिसत्रन्यायोपि नास्ति येन पयआदीनि निष्फलत्वेन कल्पेरन्। तस्मादर्थवादएवायम्। अधीयानस्य लोकपत्त्या श्रुतिग्रहादिना गौणभावपयः प्रभृतेः प्रक्षरणानुवादस्यालम्बनम्। स्वाध्यायंवेदमधीतेऽब्दंसंवत्सरंविधिना शाकलाभ्यासेनेन नियतः सयन्तेन्द्रियः शुचिः स्नानादिना तस्य पुरुषस्य नित्यंयावज्जीवंक्षरति स्रवति ददाति । एषः स्वाध्यायः पयोदधीति। अन्येतु धर्मार्थकाममोक्षात्पयआदिभिः शब्दैरभिहितान्मन्यन्ते । पयः शुद्धि सामान्याद्धर्मः दधिपुष्टिहेतुत्वादर्थः। स्नेहसामान्याद्घृतकामः सर्वरसैक्यान्मधुमोक्षः। यावान्कश्चन पुरुषार्थः ससर्वोवेदाध्ययनात्संवत्सरेणैव प्राप्यते किंपुनर्बहुना कालेनार्थवादत्वात्पयआदिशब्दानांकोर्थोयुक्तइति नाभिनिवेष्टव्यम् ॥१०७॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । यावज्जीवाध्ययनेनियतेप्यब्दमात्रेणैवलभ्यं फलमाहयइति। नियतइन्द्रियप्रत्याहारवान् पयःश्वेतवर्णसारूप्याद्धर्मः तद्भवत्वादर्थोदधि तदुभयप्रभवत्वाद्घृतंकामः मध्विति परमात्मनातद्विषयतया ब्रह्मविद्यायांमधुशब्दप्रयोगः। अथातो सर्वांमधुप्रवोचदिति ॥ १०७ ॥

(३) कुल्लूकः। यःस्वाध्यायमिति । अब्दमित्यत्यन्तसयोगे द्वितीया। योवर्षमप्येकंस्वाध्यायमहरहर्विहिताद्युक्तनियतेन्द्रियःप्रयतोजपति तस्यैव स्वाध्यायोजपयज्ञः।क्षीरादीनि क्षरति क्षीरादिभिर्देवान्पितॄंश्च प्रीणाति ते च प्रीताः सर्वकामैर्जपयज्ञकारिणस्तर्पयन्तीत्यर्थः । अतएव याज्ञवल्क्यः मधुना पयसा चैव सदेवांस्तर्पयेद्द्विजः। पितॄन्मधुघृताभ्यांच ऋचोधीते हि योऽन्वहमित्युपक्रम्य चतुर्णामेव वेदानांपुराणानांच जपस्य देवपितृतृप्तिफलमुक्त्वा शेषे तेतृप्तास्तर्पयन्त्येनंसर्वकामफलैः शुभैरित्युक्तवान् ॥ १०७ ॥

(४) राघवानन्दः । अध्ययनस्य गुणफलमाह । यइति । विधिना शाकलानिह्न्युक्तेनक्षरन्तिपित्रादीनांप्रीतिभवति। तदुक्तंयाज्ञवल्क्येन । मधुना पयसा चैव सदेवांस्तर्पयेद्द्विजः। पितॄन्मधुघृताभ्यांचऋचोधीते तु योन्वहम् ॥ ईदृशः स्वाध्यायः गोदोहनविशिष्टपः प्रणयनं यथापशुसाधनंतथायमुक्तफलसाधनमिति अर्थवादोयमिति मेधातिथिः । तन्न अर्थवादत्वे परपदार्थापत्तिः स्वपदार्थत्यागइति मीमांसामुद्राभङ्गः अन्यथा गोदोहमप्यर्थवादः स्यात् ॥ १०७ ॥

(६) रामचन्द्रः। यःपुरुषःअब्दपर्यन्तं स्वाध्यायंअधीते करोति तस्य नित्यंएषःस्वाध्यायःपयोदधिघृतंमधु क्षरति स्रवति ददातीत्यर्थः। धर्मार्थकाममोक्षाःपयोरूपीधर्मः। दधिरूपीअर्थः घृतरूपःकामः। मधुरूपोमोक्षः ॥ १०७ ॥

अग्नीन्धनंभैक्षचर्यामधःशय्यांगुरोर्हितम् ॥ आसमावर्तनात्कुर्यात्कृतोपनयनोद्विजः॥१०८॥

*मेधातिथिः। सायंप्रातः समिद्भिरग्नेराद्दीपनमग्नीन्धनम्। अपर्यङ्कारोहणमधः शय्या नतु स्थण्डिलशायित्वमेव। गुरो*र्हितमुदकुम्भाद्याहरणशुश्रूषणलक्षणम्। यत्तुतदुपकारकरणंतद्यावज्जीविकम् । एतदाब्रह्मचर्यसमाप्तेर्गुरुकुलनिवृत्तिलक्षणात् स्नानात्कर्तव्यं स्वाध्यायाध्ययनविध्यर्थत्वात् । ब्रह्मचर्यस्य तद्धर्माणांच यावद्ग्रहणमनुवृत्तिस्तन्निवृत्त्या च निवृत्तिः सिद्धैवेति। अग्नीन्धनादीनांपुनर्वचनं तद्व्यतिरिक्तस्यातिक्रान्तस्य धर्मकलापस्योत्तरेषामप्याश्रमिणामनुष्ठानार्थम् । तथाच गौतम उत्तरेषांचैतदविरोधीति। अथैवंकस्मान्नभवत्येते यावद्ब्रह्मचर्यभाविनोन्ये पुनरर्वागपि निवर्तन्तइति स्मृत्यन्तरमात्रदर्शितप्रधानकालानुवर्तिनश्च नियमाइत्येषन्यायः सत्यां गतौ बाधितः स्यात्। गुरवे हितमिति हितयोगे चतुर्थी न्याप्यातद्वक्ष्यति ॥ १०८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । *समिदाधानमिन्धनं अधःशय्या खट्वाद्युपरिशयनत्यागः गुरोर्हितंतत्परिचर्याएतच्चैतेषां*ब्रह्मयज्ञसन्ध्योपासनादिवत् समावर्तनादूर्ध्वमप्यनुष्ठानप्रसङ्गंवारयितुमुक्तम्। अतएव गौतमः उत्तरेषांचैतदविरोधीति॥१०८॥

(३) कुल्लूकः। अग्नीन्धनमिति सायंप्रातःसमिद्धोमंभिक्षासमूहाहरणमखट्वाशयनरूपामधःशय्यां न तु स्थण्डिलशायित्वमेवगुरोरुदककुम्भाद्याहरणरूपहितंकृतोपनयनोब्रह्मचारी समावर्तनपर्यन्तंकुर्यात् ॥ १०८ ॥

(४) राघवानन्दः। ब्रह्मचारिणोऽवश्यकर्तव्यमाह अग्नीन्धनमिति अग्नीन्धनंसायंप्रातः समिद्धोमः अधःशय्यांखट्वाद्यनारूढतांकुर्यात्समावर्तनपर्यन्तमित्यन्वयः ॥ १०८ ॥

(५) नन्दनः। अथब्रह्मचर्यारम्भकरणोक्तानांकेषांचिद्धर्माणामुत्तराश्रमेष्वप्यनुवृत्तिप्रदर्शनार्थंकेषांचिन्नियममाह अग्नीन्धनमिति। अग्नीन्धनादीनांयावत्ब्रह्मचर्यकालभाविन्वंप्रधानवशवर्तित्वात् गुणानां सिद्धिं सिद्धिसत्यारम्भोनियमार्थः अग्नीन्धनादिभ्योन्येषांयावज्जीवकालप्रयोगइति। गुरोर्हितउदकुम्भाहरणादि अन्यस्ययावज्जीवकालत्वात् ॥ १०८ ॥

(६) रामचन्द्रः। ब्रह्मचारिधर्मानाह कृतोपनयनोद्विजः समावर्तनपर्यन्तअग्निं अग्निशुश्रूषांकुर्यात्इन्धनंगुरोः इन्धनानयनं गुरोर्हितंकुर्यात् ॥ १०८ ॥

आचार्यपुत्रःशुश्रूषुर्ज्ञानदोधार्मिकःशुचिः ॥ आप्तःशक्तोऽर्थदःसाधुः स्वोऽध्याप्यादश धर्मतः॥१०९॥

(१) मेधातिथिः। सर्वेषामेव दानानांब्रह्मदानंविशिष्यतइति तत्रकीदृशायं विद्यादातव्याइति पात्रलक्षणार्थः श्लोक ब्रह्मचारिधर्मप्रसङ्गेनाध्यापनविधिरयमुच्यते। आचार्यस्य पुत्रः शुश्रूषा परिचर्या गृहोपयोगिशक्तितः कर्मकरणं शरीरसंवाहनं च ज्ञानदय कश्चिद्ग्रन्थआचार्यस्य न विदित शिष्येण कथंचिच्छिक्षितोऽर्थकामकलाविषयोधर्मविषयो वा विद्याविनिमयेनेदमध्यापनम्। धार्मिकः अग्निहोत्रादिकर्मानुष्ठानप्रधानः शुचिर्मृद्वारिशुद्धअर्थशुद्धश्च। गोबलीवर्दवत्पदत्रयस्य पुनरुक्तधार्मिकः शुचिः साधुरिति। आप्तसुहृद्बान्धवादिः प्रत्यासन्नः शक्तः ग्रहणधारणसमर्थः स्वःपुत्रः उपनीतश्च पूर्वः अन्योपनीताअप्यध्याप्याः। ननु च धर्मतइत्युच्यते एतैरध्यापितैर्धर्मोभवति अर्थदश्च दृष्टेनोपकरोति तत्र कुतोऽदृष्टकल्पना केनोक्तकल्पमिति श्रुते का कल्पना साक्षादेवहिश्रुतमध्याप्यादशधर्मतइति। उपाध्यायस्त्वाह धर्मशास्त्रव्यवस्थोच्यते। एतैरध्यापितैर्धर्मातिक्रमोन भवतिन पुनरर्थदअध्यापिते विद्यादानलक्षणो धर्मोभवति ॥ १०९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। शुश्रूषुः कृतचर्यः। धार्मिकोधर्मानुष्ठानशीलः। शुचिः शुद्धभावः। आप्तोबन्धुः। शक्तो ग्रहणधारणादिशक्तिमान्। अर्थदः परिभाषाविना पूर्वधनेन कृतोपकारः। साधुरार्जवोपेतः। स्वोज्ञातिः। धर्मतोधर्मार्थमुद्दिश्यन तु भविष्यदर्थशुश्रूषादिना ॥ १०९ ॥

(३) कुल्लूकः। कीदृशाःशिष्योऽध्याप्य इत्याह आचार्यपुत्रइति। आचार्यपुत्रःपरिचारकोज्ञानान्तरदाता धर्मविन्मृदाद्यादिषु शुचिःबान्धवो ग्रहणधारणसमर्थः धनदाताहितेच्छुःज्ञातिः दशैते धर्मेणाध्याप्याः ॥ १०९ ॥

(४) राघवानन्दः। विद्यादानपात्राण्याह आचार्यपुत्रइति। ज्ञानद अथवा विद्यया विद्येत्युक्तत्वात्धार्मिकः लाभाद्यनुपजीव्यधर्मार्थंयः पठति शुचिरलुब्धः आप्तोबन्धुः। शक्तोवेदतदर्थविचारणादौअर्थदउत्तरकाले स्वोज्ञाति ॥ १०९ ॥

(५) नन्दनः। इदानींगुरोरध्यापनयोग्यान्प्रसङ्गादाह आचार्येति। शक्तःग्रहणधारणादौगुरुकार्येषुवा समर्थः। स्वः ज्ञातिः धर्मतःन्यायतः ॥ १०९ ॥

(६) रामचन्द्रः। आचार्यपुत्रादि एते। दश धर्मतः स्वःपुत्रादि स्वाध्याप्याः अध्ययनयोग्याभवन्ति ॥ १०९ ॥

नापृष्ट कस्यचिद्ब्रूयान्नचान्यायेन पृच्छत. ॥ जानन्नपि हि मेधावी जडवल्लोकआचरेत् ॥ ११० ॥

(१) मेधातिथि । अधीयानेनानुपसन्नेन यदि नाशितमपाक्षरविस्वरवाऽधीततदाऽपृष्टेन न वक्तव्यम्। नाशितत्वर्थैवमेतत्पठितव्यमिति शिष्यस्य त्वपृच्छतोपि वक्तव्यम् । पृच्छमानोऽपि यद्यन्यायेन पृच्छति तथापि न वक्तव्यम । भक्तिपूर्वकमस्मिन्वस्तुनि मे संदेहस्तदुपदेष्टुमर्हसीति शिष्यधर्मेण प्रश्नोन्यायेन। अन्यथा तु जानन्नपि जडवन्मूकइव लोके वर्तताऽऽचरेदज्ञइव तूष्णीमासीत । शास्त्रविषयोयमपृष्टसंदेहापनयननिषेध । व्यवहारे तु वक्ष्यति नियुक्तो वा नियुक्तोवाधर्मज्ञोवक्तुमर्हतीति । अन्येत्वविशेषेणेच्छंन्ति ॥ ११० ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । एभ्यस्त्वन्यस्यापृष्टो न ब्रूयात् न चान्याये न परिहासादिना पृच्छत ॥ ११० ॥

(३) कुल्लूक । नापृष्टइति यथान्येनाल्पाक्षरविस्वरघाधीततस्य तत्त्वंन वदेत् शिष्यस्यत्वपृच्छतोऽपि वक्तव्यम् । भक्तिश्रद्धादिप्रश्नधर्मोल्लङ्घनमन्यायस्तेन पृच्छतोन ब्रूयात् जानन्नपि हि प्राज्ञोलोके मूकइव व्यवहरेत् ॥ ११० ॥

(४) राघवानन्द । सार्थवादानिपात्राण्याह नापृष्टइति षड्भि । अन्यायेन यथाविधिनमस्कारादिरहितेन पृच्छतस्तत्प्रति न ब्रूयादिति । जानन्नपि तत्र तत्र समर्थोऽपि लोकेऽपात्रे जडवन्मूकवत्स्यात् ॥ ११० ॥

(५) नन्दन । पुनरत्रक न्यायद्वयपेक्षायामाह नापृष्टइति । दशानामेतेषामध्ये कस्यचिदप्रश्ने न्यायवर्जितप्रश्नेचजानन्नपिजडवत्भवेत् ॥ ११० ॥

(६) रामचन्द्र । अपृष्ट सन्कस्य चित्नब्रयात् अन्यायेन पृच्छत कस्य चित् न ब्रूयात् मेधावी जानन्नपि जडवल्लोकआचरेत् ॥ ११० ॥

अधर्मेण च य प्राह यश्चाधर्मेण पृच्छति ॥ तयोरन्यतर प्रैति विद्वेषवाधिगच्छति ॥ १११॥

(१) मेधातिथि । अस्य प्रतिषेधस्यातिक्रमे दोषमाह अधर्मेण पृष्टोन्यायपृष्टश्च य प्रब्रवीति एवमेतद्युक्तमध्येतुमिति यश्च पृच्छतितावुभावपि म्रियेतेअप्राप्तकाले । अनेकोव्यतिक्रमकारी सएव म्रियते । यद्यन्यायेन पृष्टोन वक्ति तदा सएव वाऽधर्मतिवक्ति तदोभावपि । अनेनान्यायप्रश्ने दोषदर्शने न प्रदर्शयन्य प्रश्नविधि । विद्वेषवा द्वेष्यतालोके प्राप्नोति॥१११॥

(२) सर्वज्ञनारायण । अधर्मेण यथोक्ताध्यायनविधिविना । प्रैति म्रियते विद्वेषमन्यतरस्मान्यतरोधिगच्छति ॥ १११ ॥

(३) कुल्लूक । उक्तप्रतिषेधद्वयातिक्रमे दोषमाह अधर्मेणेति । अधर्मेण पृष्टोऽपि योयस्य वदति यश्चान्यायेन यपृच्छति तयोरन्यतरोव्यतिक्रमकारी म्रियते विद्वेषवा तेन सह गच्छति ॥ १११ ॥

(४) राघवानन्द । उक्तातिक्रमेऽनर्थमाह अधर्मेणेति । अधर्मेण पृष्टइति शेष । प्राहअधर्मेण च पृच्छति य तयोर्मध्येअन्यतर व्यतिक्रमकारी प्रैति म्रियते फलाद्च्यवते ॥ १११ ॥

(५) नन्दन । न्यायवर्जितप्रश्नेप्रवचनेपदोषमाह अधर्मेणेति । प्राह वचनकरोति प्रैतिम्रियते ॥ १११ ॥

(६) रामचन्द्र । अधर्मेणेतिद्वाभ्यामाह। य ब्रह्मचारीअधर्मेण अनृतेन प्राह य अधर्मेण पृच्छति तयोर्मध्ये अन्यतर एक प्रैति मृत्युएति यदि जीवेतु विद्वेष अधिगच्छति ॥ १११ ॥

---

(११०) लोकआचरेत्=लोकमाचरेत् (न, ल, य, र,)

(१११) वाधि=चाधि (न, व, ल म,)

धर्मार्थौ यत्र न स्यातां शुश्रूषा वापि तद्विधा ॥ तत्र विद्या न वक्तव्या शुभंबीजमिवोषरे ॥ ११२ ॥

(१) मेधातिथिः । यदुक्तमध्याप्यादशधर्मतइति तस्यैवायंप्रकारान्तरेण संक्षेपतः प्रतिनिर्देशोनापूर्वार्थाऽभिधानम् । प्रकृतानुवादत्वादर्थशब्दउपकारमात्रलक्षणाऽपरोद्रष्टव्यः विद्याविनिमयेनापि पूर्वमध्ययनस्योक्तत्वात् । तद्विधाऽध्यापना-ऽनुरूपामहति महती स्वल्पे स्वल्पेति तत्रविद्या विद्यतेज्ञायते यया सर्वोऽर्थइति साविद्यापाठोऽर्थावबोधश्च । अनुपकारी नाऽध्याप्योन चास्यार्थविवरणकर्तव्यम् । उषरोभूमिभागउच्यते यस्मिन्नखिलेपिसृत्तिकादोषाद्बीजन प्ररोहति शुभश्रेष्ठ-व्रीह्यादिक लाङ्गलादिनोप्यते । एवविद्यापि क्षेत्रे शुभा महाफला भवति । नचैतन्मन्तव्यम् । अर्थमादाय यदध्यापनसा भृति नहि पणपरिमाणसंभाषणपूर्विका तत्र प्रवृत्तिः यदेयद्ददासि तदेतदध्यापयामीति । एतद्भृतेरूपम् । न पुनरर्थोपकार गन्धमात्रेण । यत्तु न पूर्वकिंचिद्गुरवे उपकुर्वीतेति नासौ पूर्वोपकारप्रतिषेधः किंतुलास्यतावश्यमाश्रमेन गुर्वर्थोयथा शक्ति स-पाद्य तच्छेपएव प्रतिषेधोन पूर्णमव्याप्यः ॥ ११२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । धर्मः उक्तेषु दशसु । अर्थ परिभाषांविना भविष्यदर्थसंभावना । शुश्रूषा परिचर्या । सापि तद्विधाध्ययनस्य यादृशमभ्यर्हितत्वंतदनुरूपा ऊषरे लवणभूमौ ११२ ॥

(३) कुल्लूकः । धर्मार्थाविति यस्मिञ्छिष्येऽध्यापिते धर्मार्थौ न भवतः परिचर्या वा ऽध्ययनानुरूपा तत्र विद्या-नार्पणीयासुष्ठुव्रीह्यादिबीजमिवोषरे यत्र बीजमुप्तंन प्ररोहति सऊषरः । न चार्थग्रहणे भृतकाध्यापकत्वमाशङ्कनीयमयेताव-न्मह्यंदीयते तदेतावदध्यापयामीति नियमाभावात् ॥ ११२ ॥

(४) राघवानन्दः । किंच धर्मार्थाविति । तद्विधा विद्यादानानुरूपाऊषरेक्षारभूमौ तत्रोप्तयथानाङ्कुरयति तथा तादृशे धर्मार्थादयोन स्युरिति ॥ ११२ ॥

(५) नन्दनः । तद्विधा गृहविद्यानुरूपा ॥ ११२ ॥

(६) रामचन्द्रः । यत्र ब्रह्मचारिणिधर्मार्थौ न स्यातांधर्मश्चअर्थश्च धर्मार्थौ न भवतः च पुनः तद्विधा शुश्रूषा गुरु-योग्या शुश्रूषा न स्यात् तत्र तस्मिन्ब्रह्मचारिणि विद्या न वक्तव्या ज्ञानं च न वक्तव्यमित्यर्थः । ऊषरे भूमौ शुभबीजमिव निष्फलं भवतीत्यर्थ ॥ ११२ ॥

विद्ययैव समंकामंमर्तव्यंब्रह्मवादिना ॥ आपद्यपि हि घोरायांनत्वेनामिरिणे वपेत् ॥ ११३ ॥

(१) मेधातिथिः । समशब्दः सहार्थे । अप्रतिपादितया स्वदेहएवजर्जरिततया युक्तब्रह्मवादिनोवेदाध्यायिनोमरणन् पुनरपात्रे प्रतिपादनमनेन च ज्ञायते । अध्यापनमप्यधीतवेदेनावश्यकर्तव्यं न केवलवृत्त्यर्थम् । नापि धार्यादिदानवत्फल कामस्यैवाधिकारः । तथा च श्रुतिः योहिविद्यामधीत्यार्थिने न ब्रूयात्सकार्यहा स्यात् श्रेयसोद्वारमपावृणुयादध्यापयेन्म-हदेतद्यशस्यवाचोधिकारकवयोवदन्ति अस्मिन्योमेसर्वमिदंप्रतिष्ठितम् यएवविदुरमृतास्तेभवन्ति । सकार्यहास्यादित्य-नेनानध्यापनेदोषमनुवदन्तीतिश्रुतिरेवावश्यकर्तव्यताज्ञापयति । इरिणे पूर्वोक्तप्रयोजनत्रयाभावोयत्राऽऽपद्यपि हि घोराया कष्टायामपि कष्टाआपदुक्तशिष्याभावः । एतच्चावश्यकर्तव्ये सत्युपपद्यतेनित्यत्वे हि मुख्याभावे प्रतिनिधिशिष्योपादाने नाध्यापननिवृत्तिः प्राप्ता । ब्रीह्यभाववन्नीवारैरतोस्यामवस्थायामध्यापनाधिकारनिवृत्तिरेव यथोक्तलक्षणातिथ्यभावेऽति-थिपूजानिवृत्तिं वपेदिति लक्षणयाबीजधर्मेणाध्यापनमुच्यते । बीजकिलक्षेत्रोप्तंबहुफलंभवत्येवविद्याऽपि । येतु धनाभा-वनिमित्तामापदमाचक्षते अत्यन्तदुर्गतेनापि नेरिणेवमध्येति वरम्रियता । सर्वतएवात्मानंगोपायेदिति नैषविधिरितिप्रा-

न्तो भवति। 'सत्यपि तथाविधाध्यापने' वृत्त्युपाये तदेतदयुक्तं अर्थदानैर्वैरिणं पूर्वोक्तानुवादत्वादिरिणशब्दस्य । यदि वार्थदोपि न भवति कथमापदि तत्र प्रवृत्तिः संभाव्यते या निषिध्यते ॥ ११३ ॥

(२) **सर्वज्ञनारायणः** । ब्रह्मवादिना वेदवादिना घोरायामापदि दुर्भिक्षादौ अर्थकामनया इरिणे ऊषरेविद्यान्तांज्ञानुपालनासमर्थे ॥ ११३ ॥

(३) **कुल्लूकः** । विद्ययेति । विद्ययैव सहवेदाध्यापकेन वरंमर्तव्यं नतु सर्वथाध्यापनयोग्यशिष्याभावेचापात्रायैव तांप्रतिपादयेत्। तथा छान्दोग्यब्राह्मणम् विद्यया सार्धंम्रियेत नविद्यामूषरे वपेत् ॥११३ ॥

(४) **राघवानन्दः** । अयोग्येऽप्रदानंश्रेयइत्याह विद्ययैवेति । ब्रह्मवादिना वेदानध्यापयितुमिच्छता घोरायां वृत्त्यभावेन मृत्युपर्यवसितायांफललोभात् कस्यचिदूषरेपि शुभबीजारोपणंशमंतन्निरासायाह न त्वेनामिति । इरिणेऊषरेएतांविद्याम्। अयमर्थः कङ्कुबीजादेरल्पतयाऽन्यतोनुपकारकत्वविद्याया स्वतएव पारायणादिनोपकारकत्वम् ॥ ११३॥

(५) **नन्दनः** । इरिणेऊषरेधर्मार्थशुश्रूषाहीने पुरुषइतियावत्नवपेत् न ब्रूयात् ॥ ११३ ॥

(६) **रामचन्द्रः** । ब्रह्मवादिना कामंअतिशयेन विद्ययैव सर्वविद्यासंयुक्तंमर्तव्यंमरणं कर्तव्यम्। आपद्यपि घोरायांएनांविद्यांइरिणेऊषरेनवपेत् न दध्यात् ॥ ११३ ॥

विद्या ब्राह्मणमेत्याह शेवधिष्टेऽस्मिरक्ष माम्॥ असूयकाय मांमादास्तथा स्यांवीर्यवत्तमा॥ ११४॥

(१) **मेधातिथिः** । अयमप्यर्थवादएव । विद्या मूर्तिमती कश्चिदुपाध्यायमागत्याह शेवधिर्निधिरस्मि तां रक्षमां । का पुनस्तेरक्षा । असूयकाय कुत्साकराय निन्दकाय मांमाऽदाःनिन्दकंमाध्यापय तथा चैवमहंवीर्यवत्तमा अतिशयेन तव कार्यकरी भवामि । वीर्यंकार्यनिवृत्तौ सामर्थ्यातिशयः । शेवधिष्टेऽस्मीति कुतश्चत्पठितंतच्छान्दसप्रयोगाऽनुकरणम् ॥ ११४ ॥

(२) **सर्वज्ञनारायणः** । विद्याह वै ब्राह्मणमाजगाम गोपाय मांशेवधिष्टेहमस्मि । असूयकायानृजवेयताय नमाब्रूयावीर्यवती तथास्याम्। यमेव विद्याशुचिमप्रमत्तं मेधाविनंब्रह्मचर्योपपन्नम् यस्तेन द्रुह्येत्कतमच्चनाहतस्मै माब्रूयानिधिपाय ब्रह्मन्निति श्रुतिवाक्यद्वयवाक्यान्तररचनयाप्यभ्यास्मिन्नर्थे प्रमाणमाह विद्येति। शेवधिर्निधिः ॥ ११४ ॥

(३) **कुल्लूकः** । अस्यानुवादमाह विद्याब्राह्मणमिति । विद्याधिष्ठात्री देवता कश्चिदध्यापकब्राह्मणमागत्यैवमवदत् तवाहंनिधिरस्मिमांरक्षासूयकादिदोषवते नमांवदेः । तथा सत्यतिशयेन वीर्यवती भूयासम् । तथाच छान्दोग्यब्राह्मणम् विद्या हवै ब्राह्मणमाजगाम तवाहमस्मि त्वंमांपालयस्वानर्हतेमानिमादा गोपायमांश्रेयसी तथाऽहमस्मीति॥११४॥

(४) **राघवानन्दः** । अत्रहेतुर्विद्येति । शेवधिर्निधिःतदसूयया विद्याकुण्ठिता स्यात् । अदाने वीर्यवत्तमा वीर्यातिशयवतीअपात्रदाने तु दुरदृष्टजनकतयाऽध्ययनोक्तफलाजनिका । आदाने तु तज्जनिकेतिभावः ॥ ११४ ॥

(५) **नन्दनः** । उक्तमेवार्थमर्थवादेनस्थिरीकरोतिविद्येति । शेवधिरित्यादिउत्तरश्लोकश्चविद्यायावचनम् । शेवधिर्निधिः । असूयकायअपात्रभूताय । तथा पात्रदत्ता ॥ ११४ ॥

(६) **रामचन्द्रः** । विद्या ब्राह्मणमित्याह । शेवधिःतेऽस्मि शेवधिःनिधिःते तवास्मि यथा शेवधिः रक्षति तथा मांत्वंरक्ष मांअसूयकाय असूयायुक्तायमांमादामादेहीति। तथा वीर्यवती प्रभाववती अहस्यामिति। निधिर्नाशेवधिरित्यमरः ॥ ११४ ॥

यमेवतु शुचिंविद्यान्नियतंब्रह्मचारिणम् ॥ तस्मै मांब्रूहि विप्राय निधिपायाप्रमादिने ॥ ११५ ॥

(१) मेधातिथिः । यंशिष्यंशुचिंजानीयान्नियतंसंयतेन्द्रियंयत्र परंब्रह्मचारिणंतस्मैमांब्रूहि योहि निधिपाति रक्षति यतोसावप्रमादी न प्रमाद्यति न स्खलति । तत्परत्वाच्छक्यामार्थदादीनांसर्वशिष्याणामेतद्गुणसंयोगे देयेत्यस्मादर्थवादाद्गम्यते ॥ ११५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । नियतंनिश्चयवन्तम् । ब्रह्मचारिणमच्युतब्रह्मचर्यम् ॥ ११५ ॥

(३) कुल्लूकः । यमिति । यमेव पुनःशिष्यंशुचिंनियतेन्द्रियब्रह्मचारिणंजानासि तस्मै विद्यारूपनिधिरक्षकाय प्रमादरहिताय मांवद ॥ ११५ ॥

(४) राघवानन्दः । दानपात्रमाह यमिति । यंनियतंउक्तनियमवन्तंतंविद्यात् जानीयात् । निधिपायनिधिविद्यांपातुंशीलायाप्रमादिनेऽकुत्सिताय ब्रूहि ॥ ११५ ॥

(५) नन्दनः । विद्यात्जानीयात् निधिपायविद्यानिधिपालाय पात्रे प्रदानं रक्षणमत्राभिमतम् । विप्रशब्दोऽक्षत्रियवैश्ययोरप्युपलक्षणार्थः ॥ ११५ ॥

(६) रामचन्द्रः । यंब्रह्मचारिणंशुचिंविद्यात् नियतंतस्मै ब्रह्मचारिणे मांब्रूहि कीदृशाय निधिपाय निधिंपातिइतिनिधिपःतस्मै, अप्रमादिने प्रमादशून्याय । प्रमादोऽनवधानताइत्यमरः । यथा निधिंपाति तथा मांयःपाति रक्षति तस्मै ॥ ११५ ॥

ब्रह्म यस्त्वननुज्ञातमधीयानादवाप्नुयात् ॥ सब्रह्मस्तेयसंयुक्तोनरकंप्रतिपद्यते ॥ ११६ ॥

(१) मेधातिथिः । योभ्यासार्थमधीयानस्यान्यंचोद्दिश्यैवंव्याचक्षाणस्य तत्संनिकर्षमन्यत्रागत्य तद्ब्रह्मापूर्वंगृह्णीयात्सदेहवापनुहेत्तस्यैषदोषउच्यते । यावदनुज्ञामसौ न दाप्यते यथैते त्वत्सकाशादधीयतएवमप्यहमप्यधीयीयेत्यनुज्ञातुमर्हसीति लब्धानुज्ञाशिक्षेत । अन्यथा तु,यद्ब्रह्माध्ययनंनरस्तेयमिव सोध्येतानेन ब्रह्मचौर्येण संयुक्तोनरकंमहायातनास्थानप्राप्नोति । अधीयानादिति पञ्चमी आख्यातोपयोगइति । अपायस्य वा गम्यमानत्वाद्ब्रह्म,ह्यध्येतुर्निष्क्रामतीव । ल्यब्लोपेवा कर्मणि । अधीयानश्रुत्वाऽऽप्नोति शिक्ष्यते ॥ ११६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अवाप्नुयात् अभ्यस्येत् ॥ ११६ ॥

(३) कुल्लूकः । ब्रह्मेति । यः पुनरभ्यासार्थमधीयानादन्यंवा कंचिदध्यापयतस्तदनुमतिरहितवेदंगृह्णाति सवेदस्तेययुक्तोनरकंगच्छति तस्मादेतन्न कर्तव्यम् ॥ ११६ ॥

(४) राघवानन्दः । गुरोरननुज्ञया विद्यानग्राह्येत्याह ब्रह्मेति । ब्रह्म वेदंअधीयानादन्यस्मात्तदर्थाचरितंनियतरतत्पश्यात्अवाप्नुयात् । स्वीकुर्यात्सब्रह्मस्तेयीति ॥ ११६ ॥

(६) रामचन्द्रः । यःब्रह्मचारीगुरोःअननुज्ञात अनध्यापितं अधीयानात् ब्रह्मवेदंप्राप्नुयात् सः ब्रह्मस्तेयसंयुक्तः वेदस्तेयसंयुक्तः नरकंप्रतिपद्यते ॥ ११६ ॥

लौकिकंवैदिकंवापि तथाध्यात्मिकमेव च ॥ आददीत यतोज्ञानंतंपूर्वमभिवादयेत् ॥ ११७ ॥

[जन्मप्रभृति यत्किञ्चिच्चेतसा धर्ममाचरेत् ॥ तत्सर्वंविफलंज्ञेयमेकहस्ताभिवादनात् * ॥ १॥]

* (८)

(१) मेधातिथिः। अतिक्रान्तंशसद्दिकम्। अभिवादनविधिरिदानीप्रक्रम्यते। लोके भवंलौकिकंलोकाचारशिक्षण मश्वागीतवादित्रकलानांज्ञानवात्स्यायनविशाखिकल्पविषयग्रन्थज्ञानंवा। वैदिकविधिनोदितं। वेदवेदाङ्गस्मृतिविषयाऽध्य त्मिकंविद्याऽऽत्मोपनिषद्विद्याऽऽत्मोपचाराद्वा शरीरस्य वैदिकमेतज्ज्ञानयतः शिक्षेत तत्पूर्वमुपदेष्टारपुरुषमभिवादयेत्। प्रथम संगमे यदाश्री.प्रयोगार्थवक्ष्यमाणस्वरूपेण प्रयोगेण शब्देन समुखीकरणसोऽभिवादयतेरर्थः। पूर्वमिति प्रथमतेनासौ सबो ध्योन पुनस्तदोयवचनमपेक्षितव्यंतदाहिं प्रत्यभिवादयिताऽभिवादयेदित्यनेनैव सिद्धत्वात्। पूर्वशब्दोऽनर्थकइति चेत्तन सति ह्यस्मिन्नयमर्थोलभ्यते धातूपसर्गार्थपर्यालोचनया ह्याभिमुख्येन वदनमात्रंप्रतीयते। अन्येनापि सबोधितस्य भवत्येव ये तु पूर्वंत्वयोगिगुरुभ्यइति व्याचक्षते तदप्रकृतसंशब्दितमित्युपेक्ष्यम् ॥ ११७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। लौकिकमौषधनीत्यादिविषयम्। वैदिकंयज्ञादिकर्मकाण्डविषयम्। आध्यात्मिकमात्मवि षयम्। तत्पूर्वमभिवादयेदाचार्यादिष्वसत्सु। अत्रापि ज्ञानप्रकर्षाधिक्यापेक्षया प्राथम्यमूह्यम् यथा आद्यापेक्षया द्वितीयस्य तदपेक्षया तृतीयस्य अभिवादनादिरूपम् ॥ ११७ ॥

(३) कुल्लूकः। लौकिकमिति । लौकिकमर्थशास्त्रादिज्ञानंवैदिकंवेदार्थज्ञानमाध्यात्मिकब्रह्मज्ञानयस्मात्तु गृण्हीति तंबहुमान्यमध्ये स्थितप्रथममभिवादयेत्। लौकिकादिज्ञानदातॄणामेव त्रयाणांसमवाये यथोत्तरमान्यत्वम् ॥ ११७ ॥

(४) राघवानन्दः। नमस्कारस्य विद्याग्रहणे पूर्वाङ्गत्वंमापूर्वनोक्तंतत्र बहुवक्तव्यत्वादिदानीतदाहलौकिक- मिति समदशभिः।लौकिकंकृषिचित्रादिविषय स्मार्तवा वैदिकअग्निहोत्रादिप्रतिपादकंआध्यात्मिकमात्मानात्मविवेकविष- यकज्ञानंतद्धेतुशास्त्रादि ॥ ११७ ॥

(५) नन्दनः। नियमान्तरमाहलौकिकमिति। लौकिकअर्थशास्त्रादिविषयम्। वैदिककर्मविषयम्। आध्यात्मिकमा- त्मविषयम्। आध्यात्मिकंविषयस्यज्ञानस्यवैदिकत्वेपिपृथगुपादानंतस्य श्रद्धेयतरत्वप्रतिपत्यर्थम्। तस्याधिमयोजनज्ञान- प्रदाने सन्निपातेह्याध्यात्मिकज्ञानप्रदस्यपूर्वाभिवादनीयत्वज्ञापनपूर्वज्ञानग्रहण । त्रयोनिगुरुभ्य आशीर्वचनार्थोनमस्का- रोभिवादनंविद्याहीनोपिवृत्तवानभिवाद्य॥ ११७ ॥

(६) रामचन्द्रः। यत सकाशात्लौकिकादिज्ञानं आददीत लौकुर्यात् तंज्ञानोपदेष्टार पूर्वं अभिवादयेत् ॥११७॥

सावित्रीमात्रसारोपि वरंविप्रःसुयन्त्रितः॥ नायन्त्रितस्त्रिवेदोऽपि सर्वाशी सर्वविक्रयी॥ ११८ ॥

(१) मेधातिथिः। अभिवादनाद्याचारविधेः स्तुतिरियम्। सावित्रीमात्रसारप्रधानयस्य सएवमुच्यते। सावित्रीमात्रा- ध्ययनोवरश्रेष्ठोविप्रोयदि सुयन्त्रितोभवति शास्त्रनिगृहीतात्माऽयन्त्रितस्त्रिवेदोपि बहुशास्त्रविदपि सर्वमश्नाति लोकाचारगर्हि- तंसाक्षाद्प्रतिषिद्धमपि। एवसर्वविक्रयी। प्रदर्शनार्थवशनविक्रयवन्यस्यापि प्रतिषिद्धस्य । एतदुक्तभवति। यथान्यनि- यमत्यागोनिन्द्यते एवप्रत्युत्थानादित्यागादपि। अथ कथवरविप्रइति यावता वरोविप्रइति भवितव्यम्। केचिदाहु सामान्योपक्रमस्य विशेषस्याभिधानात्। वरमेतत् किंतद्यत्सुयन्त्रितोविप्रइति। अन्ये त्वाहुराविष्टलिङ्गोवरशब्दोनपुंसक- लिङ्गोप्यस्ति ॥ ११८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। अनेन वृत्तहीन बहुतरविद्यापेक्षयापि वृत्तवदल्पविद्याग्नीकार्यंतिप्रसंगादाह। वेदस्यैकांशा- खामधीत्य सावित्रीमात्रसारत्वेनोपादायतज्जपादि मात्रपरोपि सुयन्त्रितोवृत्तस्थः श्रेयान् न त्रिवेदोपि वेदत्रयाध्ययनजपा- दिमानपि। अयन्त्रितः सर्वाशी सर्वविक्रयीति ॥ ११८ ॥

(३) कुल्लूकः । सावित्रीति । सावित्रीमात्रवेत्ताऽपि वरं सुयन्त्रितः शास्त्रनियमितो विप्रादिर्मान्यः नायन्त्रितो वेदत्रयवेत्ताऽपि निषिद्धभोजनादिशीलः प्रतिषिद्धविक्रेता च । एतच्च प्रदर्शनमात्रं सुयन्त्रितशब्देन विधिनिषेधनिष्ठत्वस्य विवक्षितत्वात् ॥ ११८ ॥

(४) राघवानन्दः । ननु तथाविधः अवेदविच्चेत् कथं नमस्य स्तत्राह सावित्रीति । सुयन्त्रितः असत्प्रतिग्रहनिषिद्धरसादिविक्रयपराङ्मुखः अयन्त्रितो भिन्नमर्यादः सर्वाशी सर्वमत्तुं शीलः सर्वविक्रेतुं शीलः सर्वविक्रयी त्रिवेदो वेदत्रयवेत्तापि नाभिवाद्यः प्रकरणात् ॥ ११८ ॥

(५) नन्दनः । ननु विद्यावानपि वृत्तहीन इत्यभिप्रायेणाह सावित्रीति । सुयन्त्रितः अनुल्लङ्घितशास्त्रमार्गः । विप्रः द्विजः ॥ ११८ ॥

(६) रामचन्द्रः । सुयन्त्रितः वशीकृतचित्तः विप्रः सावित्रीमात्रसारोपि वरं उत्कृष्टो भवति । न यन्त्रितः अयन्त्रितः न वशीकृतचित्तः सन् त्रिवेदोपि त्रिवेदाध्यायी तु सर्वाशी सर्वविक्रयी वरं न उत्कृष्टो भवति ॥ ११८ ॥

शय्यासनेऽध्याचरिते श्रेयसा न समाविशेत् ॥ शय्यासनस्थश्चैवैनं प्रत्युत्थायाभिवादयेत् ॥ ११९ ॥

(१) मेधातिथिः । शय्या चासनं चेति जातिरप्राणिनामिति द्वन्द्वैकवद्भावस्तस्मिन् श्रेयसा विद्याद्यधिकेन गुर्वादिना च न समाविशेन्न सहासीत । किं सर्वस्मिन्नेव नेत्याह । अध्याचरिते कल्पिते शय्यात्वेनासनत्वेन च । यत्तु शिलाफलकादिष्वत्र न दोषः । वक्ष्यति च आसीत गुरुणा सार्धमिति तस्यैवायमनुवादः । अन्ये व्याचक्षते अध्याचरिते अधिष्ठित इति । न समाविशेत् उत्तरकालमपि न केवलं सहासनप्रतिषेधः स हि वक्ष्यमाणेनैव सिद्धः । विधौ च संभवति नानुवादो युक्तः । तत्र केचिदाचारतो भेदं व्याचक्षते । यद्गुरोरसाधारण्येन शय्यात्वेनासनत्वेन च विज्ञातं तत्र गुरुः शेते आस्ते च तत्र शिष्यः प्रत्यक्षपरोक्षं च नोपविशेत् यत्र तु कथंचिदेते क्रिये गुरुणा कृते तत्र गुरोः प्रत्यक्षं प्रतिषेधः । ईदृशमेवाध्याचरितमुच्यते । न स्वप्याभिसंबन्धेन यदधिष्ठानं शय्यासनस्थस्य च यदि श्रेयानागच्छति तदा तत उत्थायाभिवादनं कर्तव्यम् । यत्तु यानासनस्थ इति तद्गुरुविषयमवरोहणम् । शय्यासनत्याग एव भूमिष्ठेन कर्तव्य इति तस्यार्थः इदं त्वगुरोः श्रेयसः प्रत्युत्थानमासनस्थस्यैव संभवति ॥ ११९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । शय्यासनं यद्गुर्वादिनाऽध्याचरितं उपभुक्तं तत्र न समाविशेत् नोपवेशनादि कुर्यादित्यर्थः । एतश्चैवासनं प्रत्युत्थाय तत्समुखं उत्थाय ॥ ११९ ॥

(३) कुल्लूकः । शय्येति । शय्या चासनं च शय्यासनम् । जातिरप्राणिनामिति द्वन्द्वैकवद्भावः । तस्मिन् श्रेयसा विद्याद्यधिकेन गुरुणा चाध्याचरिते साधारण्येन स्वीकृते च तत्कालमपि नासीत । स्वयं च शय्यासनस्थो गुरावागते उत्थायाभिवादनं कुर्यात् ॥ ११९ ॥

(४) राघवानन्दः । किंच शय्येति । श्रेयसा गुरुणा अध्याचरिते स्वीकृते वक्ष्यमाणकटादिचतुष्टयातिरिक्तेन समाविशेन्नाधितिष्ठेत् एनं गुरुं प्रत्युत्थाय शय्यादेरित्यर्थः ॥ ११९ ॥

(५) नन्दनः । श्रेयसा गुर्वादिना आचरिते परिगृहीते परिगृहीतयोः शय्यासनयोरधिष्ठाने न समाचरेत् नोपविशेत् न संविशेच्च ॥ ११९ ॥

---

(११९) अध्याचरिते = अध्यावृत्तिते (ग, घ, च,) (पतत क, ख,) चिह्नितेष ते इति स्थलं ॥

(६) रामचन्द्र । अध्याचरितेअधिष्ठिते शय्याधाआसने च श्रेयसा पुरुषेण सह न समाविशेत् नउपविशेत् स्वयशय्यासनस्थश्चेत् प्रत्युत्थायआसनात् उत्थायएनज्ञानदश्अभिवादयेत् ॥ ११९ ॥

ऊर्ध्वंप्राणाह्युत्क्रामन्ति यून स्थविरआयति ॥ प्रत्युत्थानाभिवादाभ्यांपुनस्तान्प्रतिपद्यते ॥ १२० ॥

(१) मेधातिथि । पूर्वस्यार्थवाद । स्थविरे वृद्धवयस्ययत्यागच्छति यूनस्तरुणस्योर्ध्वंप्राणा जीवितहेतवोऽन्तर्मरुत ऊर्ध्वमस्याद्बहिर्निष्क्रामन्ति अपानवृत्तिपरित्यज्य जीवविच्छेदचिकीर्षन्ति । प्रत्युत्थाय यदभिवादनक्रियतेतेन यथा पूर्वजीवितस्थेम्ने कल्पते प्रतिपद्यते प्रत्युज्जीवति ॥ १२० ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । अप्रत्युत्थानमनायुष्यमित्यर्थ । आयत्यागच्छत्यप्रत्युत्थिते । पुन शब्दस्तुशब्दार्थे न त्वभ्यावृत्त्यर्थे । प्रतिपद्यते प्राप्नोति । सप्राणएव भवत्यनुक्रमणात् ॥१२० ॥

(३) कुल्लूक । अस्यार्थवादमाह ऊर्ध्वमिति । यस्माद्यूनोऽल्पवयसोवयोविद्यादिना स्थविरआयत्यागच्छति सति प्राणाऊर्ध्वमुत्क्रामन्ति देहाद्बहिर्निर्गन्तुमिच्छन्ति तान्वृद्धस्य प्रत्युत्थानाभिवादाभ्यापुन सुस्थान्करोति । तस्माद्वृद्धस्य प्रत्युत्थायाभिवादनकुर्यात् ॥ १२० ॥

(४) राघवानन्द । यतोहिस्थविरे गुणाधिकेआयति सतिऊर्ध्वंनिष्क्रामन्तिदेहाद्बहिर्गताइवभवन्तिप्रत्युत्थानसमम तिगुरुप्रत्यभिवादनताभ्यातानत्युत्क्रान्तानपि प्राणान्प्रतिपद्यते । पुनरित्यन्वय ॥ १२० ॥

(५) नन्दन । अभिवादनविधेरर्थवादश्लोकद्वयेनाह ऊर्ध्वमिति । यून बालस्यस्थविरेतस्माद्वयसागुणेनवाधिकेआयतिआगच्छति ॥ १२० ॥

(६) रामचन्द्र । पुन प्राणा स्थविरे आयतिसतिआगच्छतिसतिऊर्ध्वत्वयात्तुऊर्ध्वउत्क्रामन्तिऊर्ध्वगच्छन्तिय प्रत्युत्थानाभिवादाभ्याउत्थानच अभिवादनच कृत्वा तान् हृदयस्थान् च पुनःप्रतिपद्यते स्वस्थानस्थिता प्राणाभवन्तीत्यर्थ ॥ १२० ॥

अभिवादनशीलस्य नित्यंवृद्धोपसेविनः ॥ चत्वारि तस्य वर्धन्ते आयुर्विद्या यशोबलम् ॥ १२१ ॥

(१) मेधातिथि । सर्वानेव प्रति पूर्वाभिभाषिता यथार्हाभिवादनशीलता न पुनरभिवादनशब्दोच्चारणमेव शीलशब्देन प्रयोजनापेक्षाभावउच्यते । नित्यवृद्धानुपसेवते प्रियवचनादिना यथाशक्त्या ह्युपकारेण चाराधयते तस्य चत्वारि सप्रवर्धन्ते । आयुर्धर्मोऽमुत्र स्वर्गादिफलपादप । यशोबले च प्रागुक्ते । अर्थवादोऽप्ययफलावगमहेतु ॥ १२१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । नित्यवृद्धोपसेविनोवृद्धानासमीपे स्थित्वा माननाद्यातत्सेवाकुर्वत ॥ १२१ ॥

(३) कुल्लूक । इतश्च फलमाह अभिवादनशीलस्येति । उत्थाय सर्वदावृद्धाभिवादनशीलस्यवृद्धसेविनश्चायु प्रज्ञायशोबलानि चत्वारि सम्यक्प्रकर्षेण वर्धन्ते ॥ १२१ ॥

(४) राघवानन्द । न केवलमेवअपितुअभीति । प्रज्ञाबुद्धि । विद्येति क्वचित्पाठ ॥ १२१ ॥

(५) नन्दन । वृद्धोपसेविन वृद्धानभिवादनेनसेवमानस्येत्यर्थ ॥ १२१ ॥

(६) रामचन्द्र । नित्यवृद्धोपसेविन तस्यचत्वारिवर्धन्ते । आयु प्रज्ञायशोबलम्कीदृशस्य तस्यअभिवादनशीलस्य ॥ १२१ ॥

---

(१२१) तस्य=सम्यक् (द, ठ, ल, म, र, व)=नित्य (थ) विद्या-प्रज्ञा (राघवानन्द.

अभिवादात्परं विप्रो ज्यायांसमभिवादयन् ॥ असौ नामाहमस्मीति स्वं नाम परिकीर्तयेत् ॥ १२२ ॥

(१) मेधातिथिः। येन शब्देन परः संबोध्यते आशिषं प्रति प्रयोज्यते कुशलप्रश्नं वा कार्यते सोऽभिवादः। अस्मादभिवादादभिवादप्रतिपादकाच्छब्दात्परमव्यवहितमपूर्वं शब्दमुच्चारयेत्। असौ नामाहमस्मीत्यसाविति सर्वनाम सर्वविशेषप्रतिपादकमभिमुखीकरणार्थोऽयमीदृशः शब्दप्रयोगः मया त्वमभिवाद्यसे आशीर्वादार्थमभिमुखीक्रियसे ततोऽध्येषणामवगम्य प्रत्यभिवादमाशीर्दानादिकर्तुमारभते। न च सामान्यवाचिना सर्वनाम्ना प्रयोज्यमानेनैतदुक्तं भवतीदंनामधेयेन मयाभिवाद्यसे इत्यतोऽध्येषणामनवबुध्य कस्याशिषं प्रयुञ्जाम। अपि च स्वनाम परिकीर्तयेदिति श्रुतम्। तत्रासौ देवदत्तनामाहमित्युक्तेनाभिवादनं प्रतिपद्येत। असावित्येतस्य पदस्यानर्थक्यादर्थानिवसायः। स्मृत्यन्तरतन्त्रेणापि व्यवहरन्ति च सूत्रकाराः। यथा पाणिनिः कर्मणि द्वितीयादिशब्दैः इहाप्यसाविति स्वनामातिदिशतेति यज्ञसूत्रेऽपि परिभाषितम्। यद्येवं स्वं नामेत्यनेनैव सिद्धेऽसौ नामेत्यनर्थकम्। नाम शब्दप्रयोगार्थं कथं स्वं नाम कीर्तयेदिदं नामाहमिति। अनेन स्वरूपेणाहमस्मीति समानार्थत्वाद्विकल्पं मन्यन्ते। अत्र श्लोक एतावदभिवादनवाक्यस्य रूपं सिद्धम् अभिवादये देवदत्तनामाहं भो। उत्तरेण श्लोकेन भो रित्येतद्विधास्यते। ज्यायांसमिति वचनात्समहीनानामप्यभिवादनमस्ति नत्वयं प्रकारः ज्यायोविषयत्वादस्य ॥ १२२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः अभिवादनं आशीरभिवादनं करिष्यन्तपादोपसंग्रहतदर्थवाक्योच्चारणाभ्यां प्रयोजनत्वाभिवादादभिवादनव्यापारप्रकाशकादभिवादयइति शब्दात्परं अनन्तरं स्वं नाम कीर्तयेदमुकशर्मनामाहमस्मीति। असाविति सविभक्तिकनामनिर्देशादमुकशर्मेत्यपि सविभक्तिककार्यम्। ज्यायांसमिति वदन्ज्यायानेवाभिवाद्य इति कथयति। इह प्रत्यभिवादनश्लोके च विप्रपदं द्विजोपलक्षणम् ॥ १२२ ॥

(३) कुल्लूकः। संप्रत्यभिवादनविधिमाह अभिवादात्परमिति। वृद्धमभिवादयन्विप्रादिरभिवादात्परमभिवादय इति शब्दोच्चारणानन्तरममुकनामाहमस्मीति स्वं नाम परिकीर्तयेत्। अतो नामशब्दस्य विशेषपरत्वात्स्वनामविशेषोच्चारणानन्तरमभिवादनवाक्ये नामशब्दोऽपि प्रयोज्य इति मेधातिथिगोविन्दराजयोरभिधानमप्रमाणम्। अतएव गौतमः स्वनाम प्रोच्याहमभिवादय इत्यभिवदेत्। शाङ्खायनोऽप्यसावहं भो इत्यात्मनो नामादिशेदित्युक्तवान्। यदि च नामशब्दश्रवणात्तस्य प्रयोगस्तदाऽकारश्चास्य नाम्नोऽन्त इत्यभिधानात्प्रत्यभिवादनवाक्ये नामशब्दोच्चारणं स्यात्। न च तत्कस्य चित्संमतम् ॥ १२२ ॥

(४) राघवानन्दः। अभिवादने पदनियममाह अभीति। येन शब्देन परः संबोध्यते आशिषमतिप्रयोज्यते कुशलप्रश्नं वा कार्यते सोऽभिवाद एतदर्थकात् अभिवादात् अभिवादये इत्यस्मात्परमसौ देवदत्तनामाहमस्मीति ज्यायांसं अभिवादयन्नमस्कुर्वन्ब्रूयात्। गौतमोऽप्याह स्वनाम प्रयुक्त्याभिवादयेदिति ॥ १२२ ॥

(५) नन्दनः। अभिवादनप्रकारमाह अभिवादादिति। ज्यायांसमभिवादयन्विप्रो द्विजः अभिवादात्परं अभिवाद्य इति शब्दादुपरि असः शब्देन तत्तन्नाम वानुपादीयते अभिवादये देवदत्तो नामाहमस्मीति ब्रूयादित्यर्थः ॥ १२२ ॥

(६) रामचन्द्रः। विप्रः ज्यायांसं दृष्ट्वा अभिवादात्परं केवलं अभिवादनात्परं ऊर्ध्वं वा पूर्वं अभिवादयेत् असौ नामाहं अस्मीति परिकीर्तयेत् ॥ १२२ ॥

नामधेयस्य ये केचिदभिवादं न जानते ॥ तान्प्राज्ञोऽहमिति ब्रूयात् स्त्रियः सर्वास्तथैव च ॥ १२३ ॥

(१) मेधातिथिः। विद्याधिक्येनाविदुषोऽपि यथाविध्यभिवाद्यतायां प्राप्तायां तन्निवृत्त्यर्थमिदम्। ये केचिदविद्वांसो नामधेयस्य संस्कृतस्योच्चारितस्याभिवादमभिवादार्थमभिवादिता एतेन वर्षमित्यवैयाकरणान जानते संस्कृतनाव-

बुध्यन्ते तान्प्राज्ञोनारीश्चाभिवाद्याः । एतेन संस्कृतमुच्यमानंप्रतिपद्यते । तत्र त्रिष्येकदेशात्वनामग्रहणंहित्वाऽभिवादयेऽह-मित्येतावदेव ब्रूयात्तदपि चेन्नावबुध्यन्ते लौकिकेनापभ्रंशेनाप्यभिवाद्याइत्येवमर्थंप्राज्ञग्रहणम् । तदीयामबोधशक्तिमज्ञात्वो-हितव्योऽभिवादप्रयोगोनोपदेशएवादर्तव्यः । स्त्रियोप्येवमेव । सर्वग्रहणंगुरुपत्नीनांसंस्कृतप्रयोगज्ञानामपि । अन्येतु यउपना-मिक्या,प्रसिद्धोवनमालीवर्णइति । पितृकृतयत्तस्यनामतन्न प्रसिद्धयत्प्रसिद्धं न तन्नामेत्यतोऽसौस्वनामकीर्तयेत् । अन्ये-तु प्रत्यभिवाद न जानतइति वर्णयन्ति । प्रत्यभिवादे शूद्रइति नामान्तेप्लुतोविहितः । त्रयेन विदुस्तेष्वहमित्येव वाच्यम् । ध्याकरणप्रयोजनोपन्यासप्रसङ्गेन चैतन्महाभाष्यकारेण प्रदर्शितम् । अविद्वांसः प्रत्यभिवादे नाम्नोये न प्लुतिविदुः । कामते-षु तु विप्रोष्य स्त्रीष्विवायमहवदेत् । स्मृत्यन्तरसामर्थ्यादेवायमभिवादशब्दः प्रत्यभिवादे वर्ततइत्याहुः । यदिचैतदेवन व्याख्यायते तदा नाभिवाद्यः सविदुषेति सर्वेण सर्वमभिवादप्रतिषेधआश्रीयमाणे यमर्हवदेदिति स्मृत्यन्तरविरोधः । अतिस्त्वेवंव्याख्याते सप्रतिषेधः स्तुत्यालम्बनोन विधायकएतदर्थानुसारितया नीयते ॥ १२३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । नामधेयस्याभिवादनवाक्यार्थंसंस्कृतानभिज्ञत्वादिवधर्मशास्त्राज्ञानेन च ये न जान ते प्र-त्यभिवादनत्वाद्यत्ववक्ष्यति । तत्र नाभिवाद्यइति पादोपसग्रहनिषेधपरम् । मात्रादिषुत्वहमिति ब्रूयादितिविधानादभिवा-दनवाक्यरूपशब्दमात्रस्यैव तत्सजातीयस्य निवृत्तिः पादोपसग्रहणनिवृत्तिः ॥ १२३ ॥

(३) कुल्लूकः । नामधेयस्येति । नामधेयस्योच्चारितस्य सतोयेकेचिदभिवाद्याः संस्कृतानभिज्ञतयाभिवादनम-भिवादार्थं न जानन्तितान्प्रत्यभिवादनेऽप्यसमर्थत्वात्प्राज्ञइत्यभिवाद्यशक्तिविज्ञोभिवादयिताऽभिवादयेऽहमित्येवब्रूयात् । स्त्रियः सर्वास्तथैव ब्रूयात् ॥ १२३ ॥

(४) राघवानन्दः । येनमस्यास्तेयदिनामधेयस्योक्ताभिवादस्यअभिवादंअभिवादार्थंनजानतेतान्प्रत्येअह-मित्येवब्रूयान्नाधिकम् ॥ १२३ ॥

(६) रामचन्द्रः । तथैव सर्वाःस्त्रियःअहमिति ब्रूयुः ॥ १२३ ॥

भोःशब्दंकीर्तयेदन्ते स्वस्य नाम्नोऽभिवादने।नाम्नांस्वरूपभावोहि भोभावऋषिभिःस्मृतः॥१२४॥

(१) मेधातिथिः । स्वस्य नाम्नोन्ते भोःशब्दकीर्तयेत् । स्वग्रहणमभिवाद्यमानप्रतिषेधार्थम् । परिशिष्टोर्थवादः । न च नामाक्षराणामिवान्तेऽपितु ततः परेणाममहमस्मीति । एषहि तत्रैति करणप्रयोगावधारणार्थमेवमेव प्रयोक्तव्यः । अपि च देवदत्तोभोअहमिति दुःश्लिष्टे प्रयोगे विलम्बितायां प्रतिपत्तौ सन्मुखीभावः चिरेण स्यात्तत्र कार्यविरोधः । व्यवहितसब-न्धे कश्चिन्नैवावधानवान्स्यात् । स्वरूपभावः स्वरूपस्य सत्ताऽथवाभिवाद्यनाम्नांस्वरूपे भवति तत्स्थाने भवत्यतस्तन्नामनि-वृत्तिः । भावसाधनः कर्तृसाधनोवा भावशब्दः स्वरूपभावइति समम्यन्तोवा पठितव्यः । भोभावो भोइत्येतस्य यद्भवनय-त्स्वरूपतन्नाम्नांस्वरूपम् । यथैव नामगृहीत्वा कस्यचित्संबोधनंक्रियते देवदत्तश्रूयतामित्येव भोः शब्दोप्यामन्त्रितविभ-क्त्यन्तः संबोधनार्थेवऋषिभिः स्मर्यते ॥ १२४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अभिवादनवाक्यशेषमाह भो शब्दमिति । स्वस्य नाम्नःस्वनामवद्वाक्यस्याभिवादये असौनामाहमस्मीत्यस्यान्ते भोःशब्दोनाम्नांलीयानां स्वरूपभावः स्वरूपस्य संबोध्यंप्रति प्रमितेहेतुः भो शब्देन हि बो-धितोसावस्य नामबुध्यतइत्यर्थः । भूधातुः प्राप्त्यर्थः । भो भावइति पाठे भोःशब्दस्य भावःसत्तेत्यर्थः ॥ १२४ ॥

(३) कुल्लूकः । भोःशब्दमिति । अभिवादने यन्नाम प्रयुक्तस्यान्ते भोःशब्दकीर्तयेदभिवाद्यसंबोधनार्थम् ।

अतएवाह नाम्नामिति । भोइत्यस्य योभावः सत्ता सोऽभिवाद्यनाम्नांस्वरूपभावऋषिभि स्मृतस्तस्मादेवमभिवादनवाक्यमभिवादये शुभशर्माहमस्मि भो ॥ १२४ ॥

(४) राघवानन्दः। अभिवादने कर्तव्ये यन्नाम प्रयुक्तस्तस्यान्ते भो शब्दंकीर्तयेदित्यन्वयः। भोःशब्दप्रयोगे हेतुः नाम्नामिति। अभिवाद्यस्य नाम्नांस्वरूपभावे भोभावो भोइत्यनुशिष्टस्तेन भोइत्यव्ययंप्रयुज्यते अभिमुखीकरणाय तथा असौ नामाहमस्मि भो । अतएव साङ्ख्यायनः असावहंभोः इत्यात्मनोनामादिशेदिति ॥ १२४ ॥

(५) नन्दनः। तत,किन्नूयात् भो शब्दमिति। अभिवादनेअभिवादयेत्यत्रशब्देनस्थितस्येत्यर्थः। देवदत्तोनामाहंशर्मेतिप्रयुक्तस्यस्वनाम्नोन्ते भोःशब्दंकीर्तयेत् । अभिवाद्यस्यनाम्नासंबोधयितुंअयुक्तत्वात् भोःशब्देनसंबोधयेत् । पूर्वंहिभोःशब्दोनामधेयवत्संबोधयतीत्युक्तंनामस्वरूपभावोहिभोभावइति। भोभावः भोशब्दसत्तानाम्नां स्वरूपभाव. नाम्नांस्वरूपसत्ता। समस्तनामधेयकार्यकारणशब्दो भोःशब्दइत्यर्थः । केचिदिमंश्लोकंनामधेयस्यपर्येकेचिदित्यस्यश्लोकस्यानन्तरपठन्तितल्लेखकप्रमादकृतम् * ॥ १२४ ॥

(६) रामचन्द्रः । अभिवादनतस्य नाम्नःअन्ते भोःशब्दकीर्तयेत् । भो भावःनाम्नांस्वरूपभावःऋषिभि स्मृतःअमुकशर्माहमभिवादयेइत्यर्थः ॥ १२४ ॥

आयुष्मान्भव सौम्येति वाच्यो विप्रोऽभिवादने ॥ अकारश्चास्य नाम्नोऽन्ते वाच्यःपूर्वाक्षरःप्लुतः ॥ १२५॥

(१) मेधातिथिः । अभिवादने कृते प्रत्यभिवादः विप्राऽभिवादयिता एववाच्य आयुष्मान्भवसौम्येति । इति शब्द. प्रकारे । आयुष्मानेधि दीर्घायुर्भूयाश्चिरञ्जीवेत्येवमादिशब्दपरिग्रहः शिष्टाचारप्रसिद्धोभवति । अकारश्चास्य प्रत्यभिवाद्यस्ययन्नाम तदन्तेयोऽकार. सप्लुतः कर्तव्यः । प्लुतइति त्रिमात्रस्य संज्ञा । अकारग्रहणमिकारादीनामपि प्रदर्शनार्थम् । अजपेक्षमेवचान्तत्वंद्रष्टव्यम् व्यञ्जनान्तस्यापि योन्त्यः, स्वरस्तस्य भवति । पूर्वाक्षरएव प्लुत भाविनोऽकारस्य विशेषणमेतत् । अक्षरमत्रव्यञ्जनं तत्र पूर्वस्मिन्यस्मिनश्लिष्टः सएवमुच्यते । एतदुक्तंभवति पूर्वएवनादन्तुरकारः प्लुतःकर्तव्यः, किंतर्हि यएव नाम्नि विद्यते सएव श्रावयितव्यः । सर्वंचैतदेवंव्याख्यानं भगवत पाणिनेः स्पृशति । सामर्थ्येन शब्दार्थप्रयोगे च मन्वादिभ्योऽधिकतरः प्रामाण्ये भगवान्पाणिनिः । सचप्रत्यभिवादे शूद्रे टेः प्लुतिमाहति स्त्रियामेभ्योन्त्योप्लुतदादिशब्दलम्पुच्यते । निग्रहणमविवक्षितंक्षत्रियादीनामप्येषएवविधिः स्मृत्यन्तरसमाचाराद्येवमेवस्थितो न चैषांविध्यन्तरमस्ति । अत्रोदाहरणमायुष्मान्देवदत्त व्यञ्जनान्तस्यायुष्मानेधि सोमशर्मन् ॥१२५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण. । अभिवादने कृते अभिवादयिता वाच्यइत्यर्थ. । अकारइति आयुष्मानभव सौम्येति । वाक्यान्तेरप्राभिवादकस्य नामवाच्यममुकशर्मन्निति । तस्य चान्ते अकारोवाच्यः तस्य च पूर्वाक्षर. पूर्वमक्षरम् । लिङ्गव्यत्ययश्छान्दसः । सप्लुतोवाच्य. । नकारस्य व्यवहितपूर्वत्वेभिव्यञ्जनस्य प्लुतत्वायोगात् । शर्मन्नित्यत्रान्त्योकारएव पूर्वपदेनोक्तइति । तस्यैव प्लुतताएवंक्षत्रियादेः शर्मस्थाने वर्मादिपदम् । पूर्वाक्षरप्लुतइति क्वचित्पाठ. । तत्र पूर्वमक्षरप्लुतमस्येति सुग्रमेव ॥ १२५ ॥

---

* भोः शब्दमितिश्लोकोऽभिवादात्परमित्यस्यानन्तरं नन्दनमते

(३) कुल्लूक । आयुष्मानिति अभिवादने कृते प्रत्यभिवादयित्राऽभिवादको विप्रआयुष्मान्भव सौम्येति वाच्य । अस्य चाभिवादकस्य यन्नाम तस्यान्ते योऽकारादि स्वरोनाम्नामकारान्तत्वनियमाभावात्सप्लुत कार्य । स्वरापेक्षचेद्व्यञ्जनान्तेऽपि नाम्नि सभवति ।, पूर्वंनामगतमक्षरसश्लिष्टयस्य सपूर्वाक्षरस्तेनानागन्तुरपकृष्य चाकारादि स्वर प्लुत, कार्य ।'एतच्च वाक्यस्पष्टे प्लुतउदात्तइत्यस्यानुवृत्तौ प्रत्यभिवादेऽशूद्रइति प्लुतमरन्पाणिनि स्फुटमुक्तवान् । व्याख्यातंच वृत्तिकृता वामनेन टेरिति किंव्यञ्जनान्तस्यैव टे प्लुतो यथास्यादिति । तस्मादीदृशप्रत्यभिवादनवाक्यमायुष्मान्भव सौम्य शुभशर्मन् । एवक्षत्रियस्य बलवर्मन्एववैश्यस्य वसुभूते । प्लुतोराजन्यविशावेति कात्यायनवचनात् क्षत्रियवैश्ययो पक्षे प्लुतोन भवति । शूद्रस्य प्लुतोन कार्य अशूद्रइतिपाणिनिवचनात् । स्त्रियामपि निषेधइति कात्यायनवचनात्स्त्रियामपि प्रत्यभिवादनवाक्ये न प्लुत । गोविन्दराजस्तु ब्राह्मणस्य नाम्नि शर्मोपपदनित्यप्रागभिधाय प्रत्यभिवादनवाक्यआयुष्मन्भव सौम्य भद्रइति निरुपपदोदाहरणसोपपदोदाहरणानभिज्ञत्वमेव निजज्ञापयति । धरणीधरोऽपि आयुष्मान्भव सौम्येति सबुद्धिविभक्त्यन्तमनुवचनपश्यन्नप्यसबुद्धिप्रथमैकवचनान्तममुकशर्मेऽत्युदाहरन्विचक्षणैरुपेक्षणीयएव ॥ १२५ ॥

(४) राघवानन्द । विप्रकर्तृकेऽभिवादने सोऽभवादयिता विप्रआयुष्मान्भव सौम्येति वाच्य प्रत्यभिवादनीयोऽभिवाद्येनेति वाक्यार्थ । आयुष्मानिति चिरजीवेत्यादेरुपलक्षणम् । अकारश्चेतिअकारादिस्वर अस्याभिवादकस्य नाम्नोन्तेअमुकशर्मन्नित्यादेरन्ते वर्तमानोय सप्लुत प्रत्यभिवादकेन वाच्य । वाक्यस्य टे प्लुत उदात्त इत्यनुवृत्ते प्रत्यभिवादे अशूद्रइति हि सूत्रम् ।अस्यार्थ । वाक्ये वर्तमानष्टिरन्त्यस्वर प्लुत स्यात्त्रिमात्र स्यादुदात्तश्च शूद्रवर्जभिवादात् पूर्वाक्षरश्चान्कारस्य पूर्वपूर्वमश्रुतइत्यक्षर अक्षरमहावर्णयोरित्यभिधानाविरोधोऽन्यथाअकारादेर्देवभृत्यो पूर्वत्वाभावेपि राहो शिरोवदुपचारात्अन्तत्वस्वरापेक्षमिति नव्यञ्जनान्तेपि स्यात्तथा च वसिष्ठ । आमन्त्रिते योन्त्य स्वर सप्लूयते सन्ध्यक्षरमप्रगृह्य । अथभावचापद्यतेपूर्वनामगतमक्षरसश्लिष्टयस्य सपूर्वाक्षर तेनागन्तुरपकृष्यवाअकारादिस्वर प्लुतोन कार्यइति मेधातिथि । तथा चआयुष्मान्भव सौम्यअमुकशर्मन्निति प्रयोग । अमुकवर्मन् अमुकभूपते भोराजन्यविशावेति स्मरणात्क्षत्रियवैश्ययोस्तु वैकल्पिक । तस्मादत्र विप्रइत्युपलक्षणम् । गोविन्दराजस्तु एवंप्रयुङ्क्ते । अमुकशर्मन्नायुष्मान्भवइति । धरणीधरस्त्वायुष्मान्भव सौम्यामुकशर्मेति । तत्सर्वमनुक्तायुष्मान भव सौम्येति वाक्योविप्रइत्यानुपूर्व्याविरुद्धम् ॥१२५ ॥

(५) नन्दन । आयुष्मानितिअभिवादनेकृतेसति विप्रोद्विज वाच्य ज्यायसा कनीयान् । अस्यकनीयसोनाम्नोन्तेपूर्वाक्षर प्लुत अत्राक्षरशब्देनस्वरोविवक्षित व्यञ्जनस्यप्लुतासभवात् । यस्मादकारात्पूर्वमक्षरप्लुतभवति सपूर्वाक्षर प्लुत अकारश्चवाच्य आयुष्मान्भव सौम्यदेवदत्ताइतिवाच्य इतियावत् ॥ १२५ ॥

(६) रामचन्द्र । अस्य नाम्न अन्तेअकार पूर्वाक्षर प्लुत वाच्य । तद्यथा अमुकशर्माहं अमुकनामाहमित्यर्थ १२५

यो न वेत्त्यभिवादस्य विप्र प्रत्यभिवादनम् ॥ नाभिवाद्य स विदुषा यथा शूद्रस्तथैव स ॥ १२६ ॥

(१) मेधातिथि । योन वेत्ति प्रत्यभिवादनमित्येव वाच्यमभिवादस्येत्यतिरिच्यते न सगच्छते नैवमभिवादस्यानुरूपप्रत्यभिवादनमित्येवयोजना क्रियते । येन सनामोच्चार्याभिवादनकृतस्य नामान्ते प्लुति कर्तव्यायस्त्वहभोइत्येवमभिवदेत्न तस्य नाम्नोच्चारणनापि प्लुतिरिति नाभिवाद्यइत्यभिवादनशब्दोच्चारणप्रतिषेध । यथा विहितमभिवादनकर्तव्यम् न पुनरहभोइत्यादि तस्यभागदर्शितत्वात् । यथा शूद्रइति च दृष्टान्तेनैतदेवज्ञायते शूद्रस्यापि वृद्धवयसोभिवाद्यत्वपूर्वाभिभाष्यत्वमिष्यते । विदुषेति पादपूरणार्थम् ॥ १२६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अभिवादनस्य कृतस्य यत्प्रत्यभिवादनंअभिवादनमतियोगिवाक्यम् ॥ १२६ ॥

(३) कुल्लूकः । योनवेत्तीति । योविप्रोऽभिवादनस्यानुरूपप्रत्यभिवादनं जानात्यसावभिवादनविदुषाऽपि स्वना-मोच्चारणायुक्तविधिना शूद्रइव नाभिवाद्यः । अभिवादयेऽहमिति शब्दोच्चारणमात्रंतु चरणग्रहणादिशून्यमनिषिद्धमा-गुक्तत्वात् ॥ १२६ ॥

(४) राघवानन्दः । प्रत्यभिवादनाज्ञाने कथमित्यत्राह । यइति । नाभिवाद्यइति "यथाशास्त्रं नमस्यःतत्र हेतुः यथाशूद्रइति । गायत्रीमात्रसारइत्यनेन तादृशांतदज्ञानामपि नमस्यतोक्ते.निन्दार्थवादमात्रवा ॥ १२६ ॥

(५) नन्दनः । योनवेत्तीति विप्रः द्विजः अभिवादस्यअभिवादवाक्यस्य प्रत्यभिवादनवाक्यं यथाशूद्रइति । नि-न्दापरमेतन्नतस्त्वकथनं निषेधशेषत्वावगमात्प्रत्युप्रमाणान्तरविरोधाच्चेति । प्रत्यभिवादनमजानन्प्रतिकिंकर्तव्यमित्यपेक्षा-यामाह नामधेयस्येति । नामधेयस्यअभिवादनवाक्यस्य अभिवादन प्रत्यभिवादनवाक्यअहमितिब्रूयात् नत्वना-मेति ॥ १२६ ॥

ब्राह्मणंकुशलंपृच्छेत्क्षत्रबन्धुमनामयम् ॥ वैश्यंक्षेमंसमागम्य शूद्रमारोग्यमेव च ॥ १२७ ॥

(१) मेधातिथिः । कृताभिवादनप्रत्यभिवादनयोः सौहार्दे प्राप्ते जिज्ञासाप्रश्ने जातिभेदाश्रयः शब्दनियमोऽयमिष्यते । प्रष्टव्यानांजातिनियमोऽयंन प्रष्टृणाम् । नात्यन्तभिन्नार्थत्वाच्च एतेषांत्वल्पनियमोऽप्यविधीयते । आरोग्यानामयशब्दौ समा-नार्थावेवक्षेमकुशलशब्दावपि नात्यन्तभिन्नौ । कुशलशब्दोयद्यपि प्रावीण्यवचनस्तथापीहतयोगिनामर्थानांशरीराणांचान-पाये वर्तते । एतेऽवश्यमयोक्तव्या अन्येषामपि यथाप्रतिभविशेषे जिज्ञासयाऽप्रतिषेध. । तथा महाभारते कस्मिंश्चिदध्याये-दर्शितम् । केचिदिहसमागम्येति लिङ्गान्न गुर्वादिविषयोयप्रश्नः किंतर्हि सवयसामेव । अभिगमनहि गुरौ विहितंन यदृच्छया समागम. । अभिगमनेऽपि समागमोस्तीति यत्किंचिदेतत् ॥ १२७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अथयोनाभिवाद्यस्त्रिवर्षपूर्वत्वादिगुणरहितः । तत्र दृष्टे यत्कार्यं तदाह ब्राह्मणमिति । ब्राह्मणादीनांस्वजातीये दृष्टे स्वस्त जात्युक्तं तथा स्वस्मावरजातीये तत्तज्जात्युक्तं न चेतदवरजातेरुत्तमप्रति कुशलंपृच्छेत् । कुशलंकिं भवतोमुकस्येति पृच्छेदित्यर्थ. । एवसर्वत्र केचित्प्रत्यभिवादनाभिधानानन्तरमभिवादनेनैतत्प्रष्टव्यमित्याहुः १२७

(३) कुल्लूकः । ब्राह्मणमिति । समागम्य समागमे कृतेऽभिवादकमवरवयस्कसमानवयस्कमनभिवादकमपि ब्रा-ह्मणं कुशलंक्षत्रियमनामयंवैश्यंक्षेमंशूद्रमारोग्यंपृच्छेत् । अतएवापस्तम्बः कुशलमवरवयसंसमानवयसंवाविप्रंपृच्छेदनामयं-क्षत्रियंक्षेमंवैश्यमारोग्यंशूद्रम् । अवरवयसमभिवादकंवयस्यमनभिवादकमपीति मन्वर्थमेवापस्तम्बःस्फुटयतिस्म । गोवि-न्दराजस्तु प्रकरणात्प्रत्यभिवादकस्यैव कुशलादिप्रश्नमाह तन्नाभिवादकेन सह समागमस्यानुप्राप्तत्वात् समागम्येति-निष्प्रयोजनानुवादप्रसङ्गात् । अतः कुशलक्षेमशब्दयोरनामयारोग्यपदयोश्च समानार्थत्वाच्छब्दविशेषोच्चारणमेव विव-क्षितम् ॥ १२७ ॥

(४) राघवानन्दः । तत्रैव प्रासङ्गिकमप्रश्नप्रकारमाह ब्राह्मणमिति । ब्राह्मणादिदर्शनादौ किंचिद्वक्तव्यमिति मामंतरनियमादृष्टार्थशब्दविशेषोच्चारणमर्थैक्येऽपि ॥ १२७ ॥

(५) नन्दनः । अयसमानैरवरैश्चसमागमेवक्तव्यमित्याह ब्राह्मणमिति । समागम्येति ब्राह्मणादिभिः प्रत्येकंसं-बध्यते । कुशलंनाभ्यायपर्याप्तंक्षेमंक्षत्रबन्धुंक्षत्रियमितियावत् । अनामयंशरीरकुत्सराद्रुपुरुषं क्षेमद्रव्यादिस्वनाशंआरो-ग्यंशुश्रूषायांशरीरपाटवम् ॥ १२७ ॥

अवाच्योदीक्षितोनाम्ना यवीयानपि योभवेत्॥भो भवत्पूर्वकंत्वेन मभिभाषेत धर्मवित्॥ १२८॥

(१) मेधातिथिः। प्रत्यभिवादनकालेऽन्यत्र च दीक्षितोज्योतिष्टोमादिषु दीक्षणीयातः प्रभृत्याऽऽवभृथात्नाम्ना न वाच्यस्तस्य-यन्नामधेयतन्नोच्चारयितव्यम्। यवीयान्कनीयानचिरकालजातः। अपिशब्दात्ज्येष्ठस्यादीक्षितस्यापि नामग्रहणनिषेधोऽनुमीयते। तथाच गौतमः नाम गोत्रे गुरोः समानतोनिर्दिशेत्। मान.पूजातत्पूर्वकंनाम ग्रहीतव्यतत्रेश्वरोजनार्दनमिश्रइति। कथंतर्हि दीक्षितेनेकार्यार्थसभाषः कर्तव्यः भो भवत्पूर्वकंभोः शब्दपूर्वप्रयुज्यैनंदीक्षितमभिभषेत दीक्षितयजमानादिशब्दैर्यौगिकैः। ननु भोः शब्दपूर्वकंनामग्रहणमभ्यनुज्ञायते। भोभवच्छब्दःपूर्वोयस्याभिभाषणस्य तदेवमुक्तं द्वयोश्चैतयोः शब्दयोरेकत्र वाक्ये प्रयोगाभावाद्व्यवस्थांव्याचक्षते। यदा तेन सह सभाषणंभवति तदाऽऽमन्त्रितविभक्त्यन्तेन भोः शब्देन संबोध्यः। यदा तु तदीयगुणाख्यानंपरोक्षकरोति तत्रभवता दीक्षितेनैवकृत तत्रभवानेवंकरोतीत्येवप्रयोक्तव्यम्। भवदिति च प्रातिपदिकमात्रमुपात्तंयथा विभक्त्यासंबन्धमुपैतितदन्तंप्रयोक्तव्यम्॥ १२८॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। कुशलप्रश्नादावपि यावद्दीक्षासमाप्तिस्तावन्नाम दीक्षितस्य न ग्राह्मम्। दीक्षितेत्येव संबोधनम्। तस्य तत्रापि भोःशब्दभवच्छब्दान्यतरपूर्वकमभिभाषेत संबोधयेत्॥ १२८॥

(३) कुल्लूकः। अवाच्यइति। प्रत्यभिवादनकालेऽन्यदा च दीक्षणीयातःप्रभृत्यावभृथस्नानात्कनिष्ठोऽपि दीक्षितोनाम्ना न वाच्यः। किंतु भोभवच्छब्दपूर्वकंदीक्षितादिशब्दैरुत्कर्षाभिधायिभिरेव धार्मिकोऽभिभाषेत। भोदीक्षितइदंकुरु भवता यजमानेनइदंक्रियतामिति॥ १२८॥

(४) राघवानन्दः। दीक्षितादिषु विशेषमाह। दीक्षितःसोमयागादिषुअभिवादनादिके कार्ये निजनाम्नाऽवाच्यः किन्तुभो.दीक्षित किंकरोति भवान्कुत्र गच्छतीत्यादि॥ १२८॥

(५) नन्दनः। दीक्षितः सोमयाजी। भोःशब्दो भवच्छब्दश्चयस्याभिभाषणस्यपूर्वौ तत्भोभवत्पूर्वकम्। सन्निधौभोःशब्दः यथा भोयजमानेति। असन्निधौ भवच्छब्दः यथातत्रभवान्यजमानइति॥ १२८॥

(६) रामचन्द्रः। यःयवीयानपि दीक्षितःनाम्नाअवाच्योभवेत् भोअमुकशर्मनइति भवत्पूर्वकएतंदीक्षितं धर्मवित् अभिभाषेत॥ १२८॥

परपत्नी तु या स्त्री स्यादसंवन्धा च योनितः॥ तांब्रूयाद्भवती त्येवंसुभगे भगिनीति च॥ १२९॥

(१) मेधातिथिः। अर्थप्रयुक्तसंभाषणंस्त्रियासहं यदा भवति तदैवंकर्तव्यम्। यातावत्परस्य पत्नीसाभवति सुभगे अथवा भवति भगिनि। भवच्छब्दीयस्त्रीप्रत्ययान्तः संबुद्धौ कृतर्न्हस्वः। भवतीत्यत्रेतिकरणपदार्थविपर्यासकृत्स्वरूपपरबोधयति सुभगे भगिनीत्यत्र प्रकारे। ब्रूयादित्यधिकाराच्छब्दस्वरुपग्रहणसिद्धम्। आकार्यतायांचमातर्यशस्विनि कनीयसी-चदुहितरायुष्मतीत्येवमादिभिः शब्दैः सभाष्या। पत्नीग्रहणात्कन्यायानैषविधिः। असंबद्धाचयोनितः मातृपक्षपितृपक्षाभ्यां। यां ज्ञातित्वंनागता मातुल्दुहित्रादिस्तासामन्यविधिवक्ष्यति ज्ञातिसंबन्धियोषितइति। ननु च नैवंतत्सिद्धमस्योत्सर्गस्यान्यत्र चरितार्थत्वात्किमसंबद्धाचेत्यनेन। नात्र पौनरुक्त्योद्भावने यतितव्यपयग्रन्थोऽयम्॥१२९॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। असंबद्धयोनितः स्वोत्पत्तिस्थानेन मात्रापित्रा च समन्वयात्। अभिवाद्यं तु भगिनी

---

(१२९) भगिनीतिच (ग, ढ, ञ)

——वा (क, ख, घ, च, ज, झ,)

त्यादिभिर्नामभिः । स्वपत्नीव्यवच्छेदस्य गार्हस्थ्यएव संभवादत्र प्रकरणे तदध्यवच्छेदंकुर्वन् गुर्वभिवन्दनादिविधयः स्नातकादिषु संभविनस्ते स्नुषेयादिति ज्ञापयति ॥ १२९ ॥

(३) कुल्लूकः । परपत्नीत्विति । या स्त्री परपत्नीभवति असंबन्धा च योनितइति स्वस्रादिर्नभवतिता मनुप्रयुक्तसंभाषणकाले भवति सुभगे भगिनीति वा वदेत् । परपत्नीग्रहणात्कन्यायांनैषविधिः । स्वसुःकन्यदिस्त्वायुष्मत्यादिपदैरभिभाषणम् ॥ १२९ ॥

(४) राघवानन्दः । अर्थप्रयुक्तपरस्त्रिया सह संभाषणमाह परेति । योनितोऽप्यसंबद्धाउभयलक्षणसंबन्धहीनाः सुभगेइत्यादि ब्रूयादित्यन्वयः । स्त्रीति वक्तव्ये परपत्नीया स्त्रीति स्वस्त्रीव्यतिरेकनिश्चयार्थम् ॥ १२९ ॥

(५) नन्दनः । योनितोसम्बन्धामाता पितृसबन्धरहिता । व्यवस्थितविषयोयंविकल्पः । तांज्यायसींभवतीतिसमानां सुभगेइतियवीयसींभगिनीतिब्रूयात् ॥ १२९ ॥

(६) रामचन्द्रः । या स्त्री परपत्नी स्यात् । तु पुनः । योनितःअसम्बन्धातांयस्याः संबन्धोनास्ति तांस्त्रियंभवति सुभगेइत्येवंवा भगिनीइति वा ब्रूयात् ॥ १२९ ॥

मातुलांश्च पितृव्यांश्च श्वशुरानृत्विजोगुरून् ॥ असावहमिति ब्रूयात्प्रत्युत्थाय यवीयसः ॥१३०॥

(१) मेधातिथिः । गुरूनिति वचननिर्देशान्नयएवात्र गुरुरुक्तः सएव गृह्यते किंतर्हि गौतमीयइव सामान्यशब्दोवित्तादिज्येष्ठवचनः । तान्यवीयसोभागिनेयादेःस्ववयोपेक्षया हीनवयसः । असावहमिति स्वनामनिर्दिश्यते । तत्परश्चाहंशब्दोऽभ्य नुज्ञायते । एतच्च प्रत्युत्थायागतानांकर्तव्यम् । अभिवादने भोःशब्दप्रयोगो निषिध्यते । उक्तंच गौतमीये प्रत्युत्थानमभिवाद्यइति ॥ १३० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । गुरूनुपाध्यायान् । असावहमित्यत्रासौपदस्थाने स्वनाम प्रत्युत्थाय कीर्तयेत् । यवीयसस्तत्तद्वय समुचिताभिवादनेन ॥ १३० ॥

(३) कुल्लूकः । मातुलांश्चेति । मातुलादीनागतान्कनिष्ठानासनादुत्थायासावहमितिवदेन्नाभिवादयेत् । असाविति स्वनामनिर्देशः । भूयिवांसःखलु गुरवइत्युपक्रम्य ज्ञानवृद्धतपोवृद्धयोरपि हारीतेन गुरुत्वकीर्तनात्तयोश्च कनिष्ठयोरपि संभवात्तद्विषयोऽप्यगुरुशब्दः ॥ १३० ॥

(४) राघवानन्दः । गुरूनिति ज्ञानवृद्धतपोवृद्धयोरुपलक्षणंयविद्याःखलु गुरवइत्यादिहारीतवचनात् । असावहमिति स्वनामनिर्देशःयवीयसोपि कनिष्ठान्मातुलादीनित्यर्थः ॥ १३० ॥

(५) नन्दनः । श्वशुरानृत्विजइत्यनेनास्यप्रकरणस्यसर्वाश्रमसाधारणत्वंसूचितम् । गुरूनआचार्यादीन् । असावहमितिब्रूयात्देवदत्तोहमितिब्रूयात् नाभिवादयेत् ॥ १३० ॥

(६) रामचन्द्रः । यवीयसः कनिष्ठःमातुलादीन्प्रत्युत्थायअसौअहंनमस्करोमिइति ब्रूयात् ॥ १३० ॥

मातृष्वसा मातुलानी श्वश्रूरथ पितृष्वसा ॥ संपूज्या गुरुपत्नीवत्समास्ता गुरुभार्यया ॥ १३१ ॥

(१) मेधातिथिः । एताश्च गुरुपत्नीवत्संपूज्याः प्रत्युत्थानाभिवादनासनदानादिभिः । गुरुपत्नीवदित्यनेनैव सिद्धेसमास्तादति वचनमन्यदप्याज्ञादिगुरुपत्नीकार्यंकदाचिदनुजानाति । इतरथा प्रकरणात्संपूज्याइत्यभिवादनविषयमेव स्यात् पलितवयसश्चस्त्रियः स्पर्शन्ते । कनीयसीनामप्येषएवाभिवादनविधिः ॥ १३१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । समास्ताइति । तदाक्रोशादिना गुरुभार्याक्रोशादिदोषार्थम् ॥ १३१ ॥

(३) कुल्लूकः । मातृष्वसेति । मातृष्वसादयोगुरुपत्नीवत्प्रत्युत्थानाभिवादनासनदानादिभिःसंपूज्याः । अभिवादनप्रकरणादभिवादनमेव . संपूजनविज्ञायतइति । समास्ताइत्यवोचत् गुरुभार्यासमानत्वात्प्रत्युत्थानादिकमपि कार्यमित्यर्थः ॥ १३१ ॥

(४) राघवानन्दः । संपूज्याःप्रत्युत्थानादिभिःगुरुपत्नीति । गुरुरत्र ब्रह्मदस्तस्य पत्नी तत्र हेतुःसमास्ताइति ॥ १३१ ॥

(५) नन्दनः । भ्रातृभार्येतिभ्रातृभार्यासोदरज्येष्ठभ्रातृभार्याउपसंग्राह्या पादौस्पृष्ट्वा नमस्कार्या । विप्रोष्यप्रोषितागमनेसतीत्यर्थः । ज्ञातिसम्बन्धयोषितइत्यत्रापिसवर्णशब्दोनुषज्यते ॥ १३१ ॥

(६) रामचन्द्रः । गुरुभार्यया सह गुरूणांज्येष्ठानांभार्या गुरुभार्या तया गुरुभार्यया सह । एताःसमास्तामातृष्वसाद्या नमस्करणीयाभवन्ति गुरुपत्नीवत् विशेषेण संपूज्या भवन्ति ॥ १३१ ॥

भ्रातुर्भार्योपसंग्राह्या सवर्णाहन्यहन्यपि ॥ विप्रोष्यतूपसंग्राह्या ज्ञातिसंबन्धियोषितः ॥ १३२ ॥

(१) मेधातिथिः । भ्रातुर्ज्येष्ठस्येति द्रष्टव्यम् । उपसंग्राह्या पादयोरभिवाद्या । सवर्णा समानजातीया । क्षत्रियादिस्त्रीणांतु ज्ञातिसंबन्धिधर्मो भ्रातुर्भार्याणामपि । विप्रोष्यज्ञातिसंबन्धियोषित् । विप्रोष्य प्रवासात्प्रत्यागतेन । नहि योषितस्योपसंग्रहणसंभवः । ज्ञातयः पितृपक्षाः पितृव्यादयःसंबन्धिनोमातृपक्षाः श्वशुरादयश्च तेषां ज्येष्ठानांयाः स्त्रियः पूजार्हत्वादुपसंग्रहणस्य । न कनीयांसः पूजामर्हन्ति ॥ १३२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । भ्रातुर्भार्या ज्येष्ठाउपसंग्राह्याअभिवाद्या । विप्रोष्य प्रवासंकृत्वा । ज्ञातिस्त्रियः सपिण्डस्त्रियः संबन्धिस्त्रियः । एतास्वपिज्येष्ठास्वेवैतत् ॥ १३३ ॥

(३) कुल्लूकः । भ्रातुर्भार्येति । भ्रातु सजातीया भार्या ज्येष्ठा पूजाप्रकरणादुपसंग्राह्या पादयोरभिवाद्या । अहन्यहनि प्रत्यहमेव । अपिरेवार्थे । ज्ञातयःपितृपक्षा पितृव्यादयः संबन्धिनोमातृपक्षाःश्वशुरादयश्च तेषांपत्न्यः पुनर्विप्रोष्य प्रवासात् प्रत्यागतेनैवाभिवाद्याः न तु प्रत्यहनियमः ॥ १३२ ॥

(४) राघवानन्दः । स्ववर्णा.स्वस्वजातयःविप्रोष्य प्रवासंकृत्वोपसंग्राह्याः । पादयोरिति शेषः । ज्ञातिसंबन्धीनि ज्ञातीनांस्वगोत्रजानांसंबन्धिनांमातुलानांच ज्येष्ठानांयोषितः ॥ १३२ ॥

(६) रामचन्द्रः । भ्रातुर्भार्याःसवर्णाअहन्यहनिनित्यं . उपसंग्राह्याः । तथा ज्ञातिसम्बन्धियोयोषितः विप्रोष्य प्रवासादागत्यउपसंग्राह्याः ॥ १३२ ॥

पितुर्भगिन्यांमातुश्च ज्यायस्यांच स्वसर्यपि ॥ मातृवद्वृत्तिमातिष्ठेन्माता ताभ्योगरीयसी ॥ १३३ ॥

(१) मेधातिथिः । पितुश्च या भगिनी मातुश्च या भगिनी तस्यां स्वसरि चात्मीयायां ज्येष्ठायांभगिन्यां मातृवद्वृत्तिरतिदिश्यते । ननु च मातृष्वसुः पितृष्वसुश्चायमुक्तएव धर्मोमातृष्वसा मातुलानीत्यत्र । अथोच्यते तत्रगुरुपत्नीवदित्युक्तं इह तु मातृवद्वृत्तिरित्युच्यतइति नैषभेदः तुल्याहि गुरुपत्न्यां मातरि च वृत्तिः । केचिदाहुः मातातांभ्योगरीयसीत्येतद्वक्तुमनूद्यते भगिन्योः पितुर्मातुश्च गरीयस्त्वम् । यदा माताज्ञांददाति श्वश्र्वादयश्च तदा मातुराज्ञाश्रियते नतासाम् । न चैतद्वाच्यमेतदपि सिद्धंमातागौरवेणातिरिच्यतइत्यर्थवादत्वात्तस्य । अन्येतु गुरुपत्न्यामातुश्च वृत्तिभेदमन्यन्ते । गुरुपत्न्याः पूजाह्याव-

श्यकम्। मातुस्तु शैशवात्वात्सल्येनान्यथात्वमपि। अलनात्तत्रोभयापदेशान्मातृष्वसुः पितृष्वसुश्च व्यवस्था। शैशवेलालनं तुल्यमेव स्वस्र्यांस्वसरि। अतीतशैशवस्य तु गुरुपत्नीवत्सपूज्यत्वमिति। नचानेनैवैतत्सिध्यति असति हि वाक्यद्वये मातृवद्वृत्तिरित्येतावता प्राकरणिकीअभिवादननिवृत्तिरेव विज्ञायेत ॥ १३३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। स्वसरिस्वस्र्यांमातृवद्वृत्तिर्वर्तनं मातरि यथावृत्तंवर्तनमन्नदानादिना पोषण आतिष्ठेत् अनुतिष्ठेत। अत्रपितृमातृस्वसृसाहचर्यात् स्वज्येष्ठश्वशुराभिवादनमपि सिद्धम्। माताताभ्यइति तेन तासामुपकारे क्रियमाणे यदि मातुरनिष्टस्यात् तदा न कार्यमित्युक्तभवति ॥ १३३ ॥

(३) कुल्लूकः। पितुर्भगिन्यामिति। पितुर्मातुश्च भगिन्यांज्येष्ठायांचात्मनोभगिन्यांमातृवद्वृत्तिमातिष्ठेत्। माता गुणैस्ताभ्योगुरुतमा। ननु मातृष्वसा मातुलानीत्यनेनैव गुरुपत्नीवत्पूज्यत्वमुक्तं किमधिकमनेन बोध्यते। उच्यते इदमेव माता ताभ्योगरीयसीति। तेन पितृष्वस्रानुज्ञायांदत्तायांमात्रा च विरोधे मातुराज्ञाअनुष्ठेयेति। अथवा पूर्वपितृष्वस्रादेर्मातृवत्पूज्यत्वमुक्तम्। अनेनतु स्नेहादिवृत्तिरप्यतिदिश्यतइत्यपुनरुक्तिः ॥ १३३ ॥

(४) राघवानन्दः। ज्यायस्यांज्येष्ठायांस्वसरिभगिन्यांएतासांसमवाये तासांकनीयस्यपिमातैव पूर्वनमस्येत्याहमातेत्यादि ॥ १३३ ॥

(५) नन्दनः। पितुश्चमातुश्च। ज्यायस्यांभगिन्यामात्मनोज्यायस्यांस्वसर्यपिचमातृवत्वृत्तिंपादोपसंग्रहणादिकामातिष्ठेत् कुर्यात्। आज्ञाकरणादौमाताताभ्योगरीयसी। मातृष्वसामातुलानीत्यादिश्लोकेमातृष्वसृपितृष्वस्रोरुपादानंकनीयोविषयमितिविवेक्तव्यम् ॥ १३३ ॥

(६) रामचन्द्रः। पितुर्भगिन्यां मातुश्च भगिन्यां ज्यायस्यांज्येष्ठायांस्वसर्यपि भगिन्यामपि ॥ १३३ ॥

दशाब्दाख्यंपौरसख्यंपश्चाब्दाख्यंकलाभृताम् ॥ त्र्याब्दपूर्वंश्रोत्रियाणांस्वल्पेनापि स्वयोनिषु ॥ १३४ ॥

(१) मेधातिथिः। अथ पुनः स्नेहवृत्तिरतिदिश्यते उक्तंपूर्वंमाणानुक्रामन्ति यूनः स्थविरआयतीति तत्र कियद्भिर्वर्षैः स्थाविर्यंभवति। लोके हि शिरः पालित्ये स्थविरव्यवहारस्तन्निरुपणार्थमिदम्। दशभिर्वर्षैर्जन्मनोऽधिकैरपि पौराणांसख्यमाख्यायते। तेन दशवर्षाधिकोप्येष्वोभवत्यपि तु मित्रवद्व्यवहर्तव्योयथोक्तभो भवन्निति वयस्येति। दशाब्दोर्ध्वंम्यऊर्ध्वंज्येष्ठः। आख्यानमाख्यादशाब्दाआख्यायस्य सख्यस्यत्रिपदोबहुव्रीहिः। आख्यानिमित्तत्वाद्वर्षाणांसामानाधिकरण्यंनिमित्तनिमित्तिनोर्भेदस्याविवक्षितत्वात्। एतावांश्च समासान्तभूतोर्थः पूर्वंओदशवर्षाणांयावत्ससखैव भवति। पुरे भवाः पौरास्तेषाम्। पुरग्रहणमदर्शनार्थम्। ग्रामवासिनामपि एषएव न्यायः। ये केचिदेकस्मिन्ग्रामे सन्निताः कश्चित्परस्परमत्यासन्निरैनुगिच्छते ते सखायः। ये तु कलांकांचन विद्यांत शिल्पगीतवाद्यादिकांतेपांपञ्चवर्षाणि योधिकः समया तनऊर्ध्वंज्येष्ठः। त्र्योऽब्दाः पूर्वे यस्य तच्छ्रोत्रियाणांसख्यम्। अल्पेनापि कालेन स्वयोनिष्वेकवंश्येषु कतिपयहानि योधिकः सज्येष्ठः। कियान्पुनः स्वल्पकालःन तावदब्दःप्यब्दपूर्वमिति निर्दिश्यात्वेनेत्युच्यमानस्ततोन्युनः प्रतीयते। एकवचननिर्देशाच न वर्षद्वयमाप्यकोब्दः स्वल्पेनेति विशेषणानुपपत्तेः। परिच्छिन्नपरिमाणोह्यब्दवाच्योर्थस्तस्यापेक्षमावेण न्यूनस्य नाब्दत्वमस्ति। तस्मादल्पेनेति कालसामान्यमपेक्षते। संवत्सरादवरश्च तस्य विशेषः। अनिर्धारितविशेषस्यायं द्रष्टव्यः। अल्पेनैव कालेन मध्यमवहुना तुज्येष्टत्वमेव। एतच्च समानगुणानांसमानजातीयानांच

द्रष्टव्यम । एतेन लौकिकंस्थविरलक्षणंनिवर्तितसापेक्षिकमाश्रितम । अन्येतुव्याचक्षते नानेन स्थविरत्वंलक्ष्यते किंतर्हि सखित्वमेव यथा श्रुतार्थत्यागेन स्थविरलक्षणंस्यात् इयता कालेन सखापरस्तुज्येष्ठइति अयंचश्लोकार्थः एकत्र पुरे वसन्तिदशवर्षाणि यावत्तानिमित्राणि कलाश्चतु षष्टिस्तद्विदांसंगत्या पञ्चभिर्वर्षैः स्वयोनिषु स्वल्पेनापि च कालेन सह वसतांमित्रत्वमेव अतश्च न सर्वोवयसा तुल्योवयस्यःकिंतर्हि एतदेव समानवयस्त्वैवेलक्षणम । युक्त मेतत्किंतूत्तरश्लोको विरुध्यते । तत्रहि जातिः प्राधान्यनवयसः । यदि चात्रेयता कालेन ज्यैष्ठ्यमुक्तंभवति तदा विजातीयानामप्याशङ्क्यमानंननिवर्त्यतइति युक्तम । पूर्वे च व्याख्यातारआचमेव व्याख्यानंमन्यन्ते ॥ १३४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । दशाब्दपर्यन्तमाख्यायते कथ्यते पौराणांसख्यं पौराणांपुरवासिनां अन्योन्यं दशाब्दादूर्ध्वमेव ज्येष्ठापत्यतायामभिवादनमित्यर्थः । पञ्चाब्दपर्यन्तं कलाभृतां कलागीतादिकारिणां चारणानाम । त्र्यब्दपूर्वमित्यथ त्रिवर्षपूर्वः श्रोत्रियोभिवादनमर्हतीति स्मृत्यन्तरात् । अभिवादनंव्यवहितमप्यन्वीयते । त्रिभ्योब्देभ्य पूर्वमेव जातस्याभिवाद्यत्वमित्यर्थः । त्र्यब्दपूर्वस्त्र्यब्दपूर्वकालोत्पन्नतया ज्येष्ठस्तद्धिमयत्वादभिधानमपि त्र्यब्दपूर्वम् । एवंस्वयोनिषु स्वसमानयोनिषु ज्ञातिबन्धुष्वल्पेनापि कालेन दिनैकपूर्वकत्वेनापि ज्येष्ठतायामभिवादनमित्यर्थः । तदुक्तम वयस्यः समानेहनि जातइति ॥ १३४ ॥

(३) कुल्लूकः । दशाब्दाख्यमिति । दशअब्दाआख्यायस्य तद्दशाब्दाख्यंपौरसख्यम । अयमर्थः एकपुरवासिनांवक्ष्यमाणविद्यादिगुणरहितानामेकस्य दशभिरब्देर्ज्येष्ठत्वे सत्यपि सख्यमाख्यायते । पुरग्रहणप्रदर्शनार्थम । तेनैकग्रामादिनिवासिनामपिस्यात् । गीतादिकलाभिज्ञानांपञ्चवर्षपर्यन्तंसख्यम । श्रोत्रियाणांत्र्यब्दपर्यन्तम । सपिण्डेष्वत्यन्ताल्पेनैव कालेन सह सख्यम । अपिरेवार्थे । सर्वत्रोक्तकालादूर्ध्वंज्येष्ठव्यवहार ॥ १३४ ॥

(४) राघवानन्दः । नमस्कारप्रसङ्गेन मान्यत्वे कारणमाह । दशाब्दाख्यमिति चतुर्भि । एकपुरवासिनांविद्यागुणहीनत्वेपि दशाब्दाख्यंवयसा स्थित्या वा दशवर्षाधिक्यंअभ्युत्थानाख्यमान्यत्वे कारणम । पुरग्रहणंग्रामाद्युपलक्षणम । तथापञ्चाब्दाख्यंगीतादिकलावतांकलाग्रहणापेक्षया स्वयोनिषु पितृव्यतत्पुत्रादिषु स्वल्पेन वयसा ॥ १३४ ॥

(५) नन्दनः । अत्रपौरशब्देनसमानदेशवासिनोलक्ष्यन्ते । सख्यशब्देनाऽऽलिङ्गनादिकं । पौरैरन्योन्यंसख्यं दशाब्दाख्यंकर्तव्यंस्यात्दशभिः शब्दैराख्याव्यपदेशोयस्यतद्दशाब्दाख्यम । ननुकिमुक्तंभवतीतिचेतएकपुरवासिनः सवर्णलक्ष्यमाणलक्षणाहितादशवर्षान्तरालजन्मानश्चेत्तैरसमेत्यसख्यमेवकर्तव्यम । अल्पेनापिस्वयोनिषुस्वल्पेनापिसख्यंस्यात् । ज्ञातिष्वन्तर्वर्षान्तरालजन्मापि यावत्कालभृतांशिल्पविद्याविदांपञ्चवर्षान्तरालजन्मनांसख्यमेवकर्तव्यंतैरन्योन्यसमेत्येत्यर्थः । श्रोत्रियाणांत्र्यब्दपूर्वसख्यंस्यात् । त्र्यब्दपूर्वंत्र्यब्दनिमित्तम । श्रोत्रियास्त्रिवर्षान्तरालजन्मानश्चेत् तैश्चापिसमेत्यसख्यमेव कर्तव्यम । एवमुक्तंभवति । दशपञ्चत्र्येकवर्षाधिक्येश्रैष्ठ्यमेवमतिपत्तव्यमिति ॥ १३४ ॥

(६) रामचन्द्र । पौरसख्यपौराणांएकपुरनिवासिनांविद्यादिगुणरहितानांसख्यदशाब्दाख्यदशवार्षिकसख्यत्रिश्रीसाघर्दकलाभृतां काव्यनाटकादिज्ञातॄणांपञ्चाब्दाख्य पञ्चवार्षिकसख्यश्रोत्रियाणांत्र्यब्दपूर्वकसख्यम । स्वयोनिषु स्वबन्धुषु अल्पेनापि नमस्कारार्हत्वसख्यकार्य व्यवहरणम ॥ १३४ ॥

ब्राह्मणंदशवर्षंतु शतवर्षंतु भूमिपं ॥ पितापुत्रौ विजानीयाद्ब्राह्मणस्तु तयोः पिता ॥ १३५ ॥

(१) मेधातिथिः दशवर्षाणि । जातस्य यस्य सभवति दशवर्षः । परिच्छेदकः कालः तस्य परिच्छेद्योब्राह्मणः श्रुतः । नच तस्योच्चनीचतादिकार्यादिवा कालेन परिमातुंशक्यम । किंतर्हि तदीया काचित्क्रिया सा च जन्मनः प्रभृति नि-

त्यसमवायिनी प्राणधारणलक्षणैव । एवंशतवर्षमिति । पितापुत्रौ तौ द्रष्टव्यौ । तयोः संप्रधार्यमाणयोर्ब्राह्मणः पिता । चिरवृद्धेनापि क्षत्रियेण स्वल्पवयोपि ब्राह्मणः प्रत्युत्थायाभिवाद्यश्चेति प्रकरणार्थः ॥ १३५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अतस्तादृशंब्राह्मणंतादृक् क्षत्रियोभिवादयेदित्यर्थः । एवंक्षत्रियाद्यपेक्षया वैश्यादीनामप्युन्नेयम् । तथा वैश्यस्य च शूद्रस्य च शतवर्षातिरिक्तज्येष्ठतायामपि विप्रापेक्षंपुत्रत्वमित्यर्थादुक्तम् ॥ १३५ ॥

(३) कुल्लूकः । ब्राह्मणमिति । दशवर्षंब्राह्मणंशतवर्षंपुनः क्षत्रियंपितापुत्रौ जानीयात् । तयोर्मध्ये दशवर्षोऽपि ब्राह्मणएव क्षत्रियस्य शतवर्षस्यापि पिता तस्मात्पितृवदसौ तस्य मान्यः ॥ १३५ ॥

(४) राघवानन्दः । पितेति । पितृवन्मानार्हः ॥ १३५ ॥

(५) नन्दनः । वर्णज्येष्ठवयोज्येष्ठयोर्वर्णज्येष्ठ्यमान्यतानिमित्तमित्याहब्राह्मणमिति । अत्रब्राह्मणक्षत्रियशब्दावुत्कृष्टापकृष्टवर्णोपलक्षणार्थौ । अन्योन्यमपिमान्यतानिमित्तानि ॥ १३५ ॥

(६) रामचन्द्रः । ब्राह्मणंदशवर्षंतु । दशवार्षिकःब्राह्मणः शतवर्षीयक्षत्रियःतस्यक्षत्रियस्य ब्राह्मणःपूज्यः । पितृरूपंब्राह्मणंपुत्ररूपंक्षत्रियंजानीयात । तयोःक्षत्रियवैश्ययोःब्राह्मणःपिता पितृस्थानीयइत्यर्थः ॥ १३५ ॥

वित्तंबन्धुर्वयःकर्मविद्या भवति पञ्चमी ॥ एतानि मान्यस्थानानि गरीयोयद्यदुत्तरम् ॥ १३६ ॥

(१) मेधातिथिः । उक्तजातेरुत्कर्षहेतुत्वं हीनजातीयेनोत्तमजातीयः पूज्यः । इदानींसमानजातीयानां य अभिवादनादिपूजाहेतवस्तेषांबलाबलमुच्यते । तत्र वयसः पुनरभिधानं बलाबलार्थम् । वित्तादिसंबन्धोत्र सर्वत्र पूजाहेतुः । वित्तवत्त्वबन्धुमत्त्वंमानस्थानमित्ययमत्रार्थः । विशिष्टता बन्धुत्वेव पितृव्यमातुलादिरूपता मानकारणं बन्धुमान्योबहुबन्धुः सपूज्यः वय. प्रकृष्टमितिज्ञेयम् । ईदृशएव चार्थे प्रायेणायंप्रयुज्यते । पित्रा पुत्रोवयःस्थोपि सततंवाच्यएव सइति । यावच्च वयः पूजाहेतुः तदुक्तमेव दशाब्दाख्यमिति । कर्मश्रौतंस्मार्तं तदनुष्ठानपरता विद्या सान्ता सोपकरणवेदार्थज्ञानम् । ननु विद्वान्यजते विद्वान्याजयतीत्यविदस्य कर्मानुष्ठानानधिकाराद्विद्यया विना कथंकर्मणांमानहेतुता । नैषदोषः प्रकर्षोत्राभिप्रेतः । अतिशयवती विद्या मानहेतुः । स्वल्पविदस्याप्यनुष्ठानोपपत्तिः । योयावज्जानातिसतावत्यधिक्रियते । न विद्यायावाचनिकमधिकारहेतुत्वमपि तु सामर्थ्यलक्षणम् । अविदितकर्म स्वरूपोहवैयर्थ्यंर्त्तियंकर्माकाधिक्रियतां शक्यंह्यनेन कतिचित्स्मृतिवाक्यान्युपश्रुत्य जपतपस्यनुष्ठानुम् । अग्निहोत्रादिकर्मणांतु वेदवाक्यावबोधउपकरोति । तत्रापि योयावज्जानाति सतावत्यधिक्रियते । अग्निहोत्रवाक्यानांयोर्थंवेत्ति सतत्राधिक्रियते । क्रत्वन्तरज्ञानंन तत्रोपकारकम् । अथोच्यते वेदः कृत्स्नोधिगन्तव्यइति कृत्स्नवेदविषयोयंविधिरवबोधपर्यन्तस्तत्र कृत्स्नस्य वेदस्यावबोधे कर्तव्ये कुतोयंप्रतिभागावबोधसंभवो येनोच्यते योग्निहोत्रवाक्यस्यार्थंवेत्ति वाक्यान्तरार्थमविद्वानप्यधिक्रियतइति । अत्रोच्यते । एकशाखाध्ययनं तावदवश्यंकर्तव्यं तत्रयेनैकशाखाधीनातस्यार्थावगतः सोऽनवधृतशाखान्तरार्थोऽधिक्रियते । ननु च सर्वत्रैकएव शाखार्थोपदिनामपदवर्णानुपूर्वीभेदः शाखारूपन्नभिन्नं पदार्थन्यायव्युत्पत्त्याद्यवबोधः न च प्रतिशाखंपदार्थाभिद्यन्ते नापि न्यायस्तत्र येनैव हेतुनैकस्याः शाखायाअर्थोवधार्यते शाखान्तरेष्यमावस्ति न व्युत्पत्त्यन्तरमपेक्षते तत्र यथैका शाखाद्वगतासर्वाएवा वगताभवन्ति । सत्यम् । यान्येकस्यामग्निहोत्रादीन्युपदिष्टानि तेषांशाखान्तरेऽप्युपदिश्यमानानांमभूद्भेदः । किंतु कस्यांचिच्छाखायांकानि चित्कर्माणि नैवोपदिश्यन्ते यथा बाह्वृचे आन्वारम्भणके दर्शपूर्णमासौश्येनादिरेषएवाभिचारिकः । अन्येच सोमयाग वाजपेय बृहस्पतिसवादयः तत्र यस्तच्छाखाधीनमग्निहोत्रज्योतिष्टोमादि तत्राधिक्रियते शाखान्तरस्त्वनधीतमश्रुतकर्मतद्विदितानि कर्माण्यतच्छाखाध्यायापीवैनु । नचैतेसोमयागानित्याः येनाननुष्ठानप्रत्यवायभयात्परिज्ञानाय शाखान्तरमन्विष्यते । आधानतु यद्यपि

तत्र न पठितंतत्राप्युद्धराहवनीयमित्याहवनीयस्य विधानं लोकात्तदर्थमनवबुध्यमानः कोयमाहवनीयोयस्याधानमिति शाखान्तरमन्विष्यति । ततः शाखान्तरेपठ्यमानमाधानप्रकरणंसर्वंपर्यालोचयति । एवमामावास्येन वा हविषेष्ट्वापौर्णमासेन वेति श्रुत्वा कीदृशमनयोः कर्मणोरूपमिति तथैव शाखान्तरंगवेषयते । एवमन्यदपि यत्काम्यंनित्यंवानुष्ठेयं तस्य यत्किंचिदङ्गजात तत्र नाम्नातं माध्वर्यवमौद्गत्रंवा तत्परिज्ञाय तथैव शाखान्तराद्विधते । यत्तु शाखान्तराधीतमनुष्ठेयं तस्य न वेदनसंभवः । अनेकशाखाध्यायिनस्तु तदर्थपरस्य सर्वमेतत्प्रत्यक्षमिति । अस्तीदृशीविद्यामन्तरेणापि कर्मानुष्ठानअथवा ईषच्छ्रुतपरत्यापि संभवत्यनुष्ठानं यस्य तु निर्मला विद्या व्याख्येयानि विद्यास्थानानि तस्य विद्यामान्यतत्स्थानं गरीयइति द्वयोर्द्वयोःसंप्रधारणेऽयमियसुन्प्रत्ययः । चतुर्दशविद्यास्थानज्ञः पङ्ग्वन्धनिर्धनादिरनधिकृतोपि विद्ययैव पूज्यते । तेषांविरोधे बलाबलमाह गरीयोयद्यदुत्तरम् । एकस्य वित्तमन्यस्य बहुबन्धुता तत्र वित्तवतो बन्धुमान्मान्यः यस्माच्च यत्परंतत्तस्मात्तद्गुरु । यथा बन्धोर्वयः ततः पूर्वस्मादपि वित्तात्तद्गुरुसिद्धम् । अतउपपन्नंश्रुतंतु सर्वेभ्योगरीयस्तन्मूलत्वाद्धर्मस्येति गौतमवचनम् । गरीयइति कथंप्रकर्षप्रत्ययोयावता नैव पूर्वस्य गुरुत्वम् यदि हि द्वे रूपिणी तत्रोत्तरीयस्य गरीयस्त्वमस्ति तर्हि पूर्वापेक्षया वित्तस्य नास्तीति चेत्समुदाये सामान्येन गुरुत्वेपेक्षिते अपरस्य प्रकर्षविवक्षायांयुज्यतईयसुन् । मानः पूजा तस्य स्थानंकारणम् । मानस्थानानीति वा पाठेन्तर्भूतभावार्थोद्रष्टव्यः मान्यत्वस्थानानि मान्यत्वकारणानि ॥ १३६ ॥

(२) **सर्वज्ञनारायणः** । मान्यस्थानानि यदपेक्षया यत्र वित्ताद्युत्कर्षस्तत्र मान्यताकारणमिति यथाशतवित्तापेक्षया सहस्रवित्तोमान्यः । न तु देहदीर्घत्वादेरिवाधिक्येपि न मान्यत्वनिमित्तता । अर्थेषु पञ्चसु पूर्वापेक्षयाउत्तरोत्तरं गरीयोमाननाहेतुः । बन्धवःज्ञातयः । कर्म यागादिविधावेतदर्थज्ञानम् । एतच्च सवर्णेष्वन्योन्यम् । न तु वर्णापकर्षोत्कर्षहेतुत्वमेषाम् ॥ १३६ ॥

(३) **कुल्लूकः** । वित्तंन्यायार्जितंधनं बन्धुः पितृव्यादिः वयोऽधिकवयस्कता कर्म श्रौतस्मार्तंच विद्या वेदार्थतत्त्वज्ञानं एतानिपञ्च मान्यत्वकारणानि । एषांमध्ये यद्यदुत्तरंतत्तत्पूर्वस्माच्छ्रेष्ठमिति बहुमान्यमेलके बलाबलमुक्तम् ॥ १३६ ॥

(४) **राघवानन्दः** । विजातीयानामुत्कर्षमुक्त्वा सजातीयानांतमाह वित्तमिति । वित्तंधनंन्यायार्जितम् । बन्धु.पितृव्यादिः । कर्मश्रौतंस्मार्तंच । विद्यावेदार्थतत्त्वज्ञानम् । यद्युत्तरमिति । तादृशधनवतोबन्धुमान्मान्यःबन्धुमतोवयोधिकस्ततोपिकर्मीततोपिविद्यावानिति । एवंत्रिषु विप्रादिषु भूयांसि गुणवन्तीति बहवोगुणायत्रेत्यर्थः । तेनायमर्थः वित्तबन्धुयुक्तो वयोधिकान्मानार्हः एवंवित्तादित्रययुक्तकर्मवतःवित्तादिचतुष्टययुक्तविद्यावतइति ॥ १३६ ॥

(५) **नन्दनः** । तेषांबलाबलंचाहवित्तमिति । बन्धुः कुलम् । कर्मयज्ञदानादि । मान्यस्थानानि मान्यमानपूजास्थानानि पूजानिमित्तानि । एतेषुयद्यदुत्तरंतत्तत्पूर्वस्मात्पूर्वस्मात्गरीयोमान्यस्थानम् ॥ १३६ ॥

(६) **रामचन्द्रः** । वित्तवित्तवन्तंलबन्धुवयःवयसाधिक्यंसुकर्मकर्तारविद्यापञ्चमीभवति एतानि मान्यस्थानानि पूज्यस्थानानि । यत्यत्उत्तरंगरीयःपूज्यंभवतीत्यर्थः । पञ्चानांवित्तादीनांयत्र पूर्वमप्येकभवति सउत्तरस्मादपि मान्य.तेन वित्तबन्धुयुक्तोवयोधिकात्मान्यः । एवंवित्तादिगुणत्रययुक्तःकर्मतःवित्तादिचतुष्टययुक्त.विद्वुषोमान्यः । गुणवतितद्वत् ॥१३६॥

पञ्चानांत्रिषु वर्णेषु भूयांसि गुणवन्ति च ॥ यत्र स्युःसोत्र मानार्हःशूद्रोपि दशमींगतः ॥ १३७॥

(१) **मेधातिथिः** । एकैकगुणसंबन्धे परस्य ज्यायस्त्वमुक्तम् । यत्रेदानींद्वौ पूर्वविकस्य भवतोऽपरस्यैकः परइति तत्र कथमित्यतआह । पञ्चानामेतेषांमान्यस्थानानांयत्र भूयांसि बहून्यसर्वाणि तत्र परत्वमादर्तव्यम् । एकस्य वित्त-

बन्धू द्वेऽन्यो वृद्धवयास्तत्रपूर्वे बाधके सत्यपि बहुत्वे यदि न श्रेष्ठानि भवन्ति। एकंचैकस्यात्युत्कृष्टंतदा साम्यं न पुनःपरबाधकत्वंगरीयः. एकापेक्षया चरितार्थत्वात् । यदितु भूयांसि गुणवन्त्यत्युत्कृष्टानि तदा साम्येऽपि सङ्ख्यया परेषां पूर्वाणि परैश्च सम संख्यानि तदा न पूर्वतरतया बाध्यबाधकभावः किंतर्हि सामान्यमेव । ननु च यत्र गुणवन्ति स्युः सोऽत्र मानार्हइत्यभिधानेन समसंख्यस्यापि पूर्वस्यवा बाधकत्वमेव युक्तम् । नैवं तुल्यत्वे गुणानामेतस्य चरितार्थत्वात्। यथैकोऽपि विद्यावानपरोऽपि तयोर्यस्य गुणवती प्रकृष्टा विद्या समशस्यते। एव सर्वत्र त्रिषुवर्णेषु ब्राह्मण क्षत्रिय वैश्येषु यद्येते गुणाभूयांसःप्रकृष्टाश्च क्षत्रियस्यापि भवन्ति तदा ही । न गुणेन ब्राह्मणेन जात्युत्कृष्टेनापि क्षत्रियः पूज्यः । एवंक्षत्रियेण वैश्यः । एवंत्रिभिरपि द्विजातिभिः शूद्रोऽपि दशमीमितः दशमी । अन्त्यावस्थोच्यते । अत्यन्तवार्धकोपलक्षणमेतत् । एवंच वित्तबन्धू शूद्रस्य माने हेतूत्रैवर्णिकान्प्रति दशमीग्रहणात। न कर्मविद्येतुनैव तस्य सभवतोऽनभिकारात्।भूयांसीत्याधिक्यमात्रंविवक्षितंन बहुत्वसंख्यैव । तेन द्विविषयतापि सिद्धा भवति । नह्ययसंख्यावाच्येव बहुशब्दइत्यत्र प्रमाणमस्ति भूयः शब्दश्चायंन बहुशब्दः । आधिक्ये च तत्रतत्र दृष्टः प्रयोगः । भूयांश्चात्र परिहारोभूयसाऽभ्युदयेन योक्ष्यइति प्रत्ययार्थबहुत्वमपि न विवक्षितम् । जात्याख्यायां ह्येतद्बहुवचनम् । विवक्षायां हि एकस्य गुणवतोमानहेतुत्वंन स्यात्ततश्चपूर्वाऽवगतिर्बाध्यते । शूद्रोपि दशमीमित्यत्र च केवलस्यैव वयसः प्रकर्षे मानहेतुत्वंब्रुवन्नविवक्षांदर्शयति । समाचारश्चैवमेव ॥ १२७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । पञ्चानांमध्ये वित्तादीन्येकैकसजातीयानि ब्राह्मणादिवर्णत्रये यत्र गुणवन्ति भूत्वा भूयांसि समानार्हः न तु निर्गुणःतद्भूयस्त्वे । यथामतिप्रहार्जितालपधनादपि न वृद्धार्जितबहुधनःश्रेयानित्येवमन्यत्राप्युन्नेयम्। यथा शूद्रोपि दशमीमवस्थांगतोनवतिवर्षादूर्ध्वंवित्तादिचतुष्टयबाहुल्ये शूद्रान्तराणांद्विजातीयानांच मान्यः । चकाराद्विवक्षनाभावएव चास्य द्विजैर्मान्यता । विद्या[*] तु तस्य न सभवत्येवेति ॥ १२७ ॥

(३) कुल्लूकः । त्रिषु वर्णेषु ब्राह्मणादिषु पञ्चानांवित्तादीनांमध्ये यत्र पुरुषे पूर्वमप्यनेकंभवति सएवोत्तरस्मादपि मान्यः । तेन वित्तबन्धुयुक्तोवयोधिकान्मान्यः । एवंवित्तादित्रययुक्तः कर्मवतोमान्यः । वित्तादिचतुष्टययुक्तोविदुषोमान्यः गुणवन्ति चेति प्रकर्षवन्ति तेन द्वयोरेवविद्यादिसत्त्वे प्रकर्षोमानहेतुः । शूद्रोऽपि दशमीमवस्थांनवत्यधिकांगतोद्विजन्मनामपि मानार्हः । शतवर्षाणांदशधाविभागे दशम्यवस्था नवत्यधिका भवति ॥ १२७ ॥

(४) राघवानन्दः । दशमीगतःनवत्यूर्ध्ववयोगतः ॥ १२७ ॥

(५) नन्दनः । पञ्चानांवित्तादीनांमध्येत्रिषु वर्णेषु यस्मिन्भूयांसि वित्तबन्धुवयांसि स्युः यस्मिन्वा गुणवन्तिगरीयांसि विद्याकर्मवयांसि स्युः सवित्तबन्धुवयोयुक्तोवित्तबन्धुवयोहीनादत्रलोकेमानार्हः । एवंविद्याकर्मवयोयुक्तोविद्याकर्मवयोहीनाच्छूद्रोऽपिवित्तादिमांश्चतद्वन्मानार्हः सचेद्दशमीमवस्थांगतः । अनेनवयसानवत्याऊर्ध्वंशूद्रस्यवयोज्यैष्ठ्यमितिसूचितम् ॥ १२७ ॥

(६) रामचन्द्रः । वित्तबन्ध्वादीनांपञ्चानांमध्येत्रिषुवर्णेषुगुणवन्ति भूयांसिबहूनि यत्रस्युःतेचमानार्हाभवन्ति । तथ्यात्त्रिषुवर्णेषुयदिब्राह्मणाबहवःसन्तितर्हियेगुणिनःभवन्तितेमानार्हा भवन्तीत्यर्थः । बहवःक्षत्रियाःसन्तिचेत्तेषांक्षत्रियाणांमध्येयेगुणिनःभवन्तितेमानार्हाभवन्तीत्यर्थः । बहव वैश्याःसन्तितेषांमध्ये गुणिनःभवन्ति ते मानार्हाभवन्तीत्यर्थः । शूद्रोपिदशमींगतःवृद्धत्वंगतःसन्मानार्हःपूजार्हःस्यादित्यर्थः ॥ १२७ ॥

---

[*] विद्यादि=वित्तादि (अ)

चक्रिणोदशमीस्थस्य रोगिणो भारिणःस्त्रियाः॥स्नातकस्य च राज्ञश्च पंथादेयोवरस्य च॥ १३८॥

(१) मेधातिथिः । अयमन्यः पूजाप्रकारः प्रासङ्गिकउच्यते । चक्री रथिकोगन्त्यादियानाधिरूढस्तस्यपन्था देयः। येन भूमिभागेन ग्रामादिदेशान्तरंगम्यते सपद्धतिः पन्थाउच्यते । तत्र यदि पृष्ठतः संमुखतोवा रथिकआगच्छेत्तदा तद्गमनोपरोधिनः पथि प्रदेशात्स्वदातिरपक्रामेत्। दशमीस्थोऽत्यन्तपरिणतवयाः। रोगीव्याधिनात्यन्तपीडितः । भारी गृहीतव्रीह्यादिगुरुद्रव्यः सोऽपियथोपसर्तुमशक्तोऽनुग्राह्यः स्त्रियाअनपेक्ष्य जातिगुणभर्तृसंबन्धान्स्त्रीत्वमात्रेणैव । राजा च विषयेश्वरोत्राभिमेतोन क्षत्रियएव । तथा चोत्तरत्र पार्थिवग्रहणेन निगमने पृथिव्याईश्वरः पार्थिवः । ननु चोपक्रमे राजशब्दश्रवणाद्वाक्यान्तरगतः पार्थिवशब्दस्तत्परएव युक्तः । राजशब्दोहि क्षत्रियजातिवचनोविज्ञातः सतावदनुपजातविरोधित्वादुपक्रमगतोमुख्यार्थोग्राह्यः । बलादिवाक्ये तु तत्सापेक्षक्षत्रियजातिविहितेन धर्मेण पृथिवीपालनाख्येन पार्थिवशब्दस्यप्रयोगसंभवेन जात्यन्तरविषयत्वमयुक्तम् । अत्रोच्यते । मान्यतात्र श्रुता स्नातकोनृपमानभागीति तत्र क्षत्रियजातीयमात्रान्मान्यत्वंस्नातकस्य सिद्धमेव ब्राह्मणंदशवर्षमिति । तत्र हि भूमिपशब्दः क्षत्रियजातिमात्रोपलक्षणार्थइत्युक्तम् । उपलक्षणत्वाच्च राजजातेः क्षत्रियस्यापि प्रजेश्वरस्यायंधर्मोविज्ञायते । वरोविवाहाय । प्रवृत्तः एतेषांपन्थादेयः त्यागमात्रच ददातीत्यर्थः । त्यागश्च पथोऽपसरणमतएव चतुर्थी न कृता ॥ १३८॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । चक्रिणः शाकटिकादेः । दशमीस्थस्य दशमभागायुः शेषस्य । रोगिणोऽत्यन्तार्त्तस्य । भारिणोभारवहतः । स्नातकस्य विद्याव्रतस्नातस्य । राज्ञोभिषिक्तस्य । वरस्य विवाहार्थंगच्छतः । पन्थादेयोपसृत्य स्वयंगन्तव्यमित्यर्थः । केचिद्वरस्य श्रेष्ठस्यादरेण पन्थादेयइत्यस्यार्थः । तथाच योयदपेक्षया जातिगुणादिनोत्कृष्टस्तस्य वर्त्मदानमिति लभ्यते । अत्र च माननार्थं वर्त्मदानं स्नातकपार्थिववराणांवृद्धादीनांत्वपसाराशक्ततया करुणया तत्रापि । वरापेक्षयानृपतिस्नातकयोर्मान्यता ॥ १३८ ॥

(३) कुल्लूकः । अयमपि पूजाप्रकारः प्रसङ्गादुच्यते चक्रिणइति । चक्रयुक्तरथादियानारूढस्य नवत्यधिकवयसोरोगार्त्तस्य भारपीडितस्य स्त्रिया अचिरनिवृत्तसमावर्तनस्य देशाधिपस्य विवाहाय प्रस्थितस्य पन्थास्त्यक्तव्यः । त्यागार्थत्वाच्च ददातेर्न चतुर्थी ॥ १३८ ॥

(४) राघवानन्दः । ज्येष्ठ वरयमान्यत्वकारणप्रसङ्गेनान्यदप्याह चक्रिणइति द्वाभ्याम् । चक्रिणः रथकारारूढस्य । स्नातकस्य तद्व्रतधारिणः । भारिणोभाराक्रान्तस्य । वरस्य कन्यामुद्वोढुंप्रस्थितस्य । एतेभ्यः पन्थादेयइत्यन्वयः ॥ १३८॥

(५) नन्दनः । अग्रमार्गप्रदानार्हानाह चक्रिणइति । चक्रंरथाद्युपलक्षणम् । तेनयोगच्छतिसचक्री । तस्यानिर्गुणस्यापिपन्थादेयः । एवंदशमीस्थस्य वृद्धतरस्य । भारिणोभारवाहस्य । स्नातकस्य गृहस्थस्य ब्राह्मणस्य । वरस्य श्रेष्ठस्य ॥ १३८ ॥

(६) रामचन्द्रः । चक्रिणइति । दशमीस्थस्यचक्रिणः वृद्धस्य चक्रिणःतैल्किस्य पन्थादेयः । भारिणःभाराक्रान्तस्य । रोगिणःरोगाक्रान्तस्य स्त्रियाः स्नातकस्यच राज्ञश्च पुनःवरस्यच विद्यास्नातकःव्रतस्नातकोवानस्य । एतेषांपन्थादेयः । वरोविवाहयोग्यः ॥ १३८ ॥

तेषांतु समवेतानां मान्यौ स्नातकपार्थिवौ ॥ राजस्नातकयोश्चैव स्नातकोनृपमानभाक् ॥ १३९॥

(१) मेधातिथिः । तेषांतु समवेतानामेकत्र संनिपतितानांमान्यौ स्नातकपार्थिवौ । प्रवर्तन पथोदानेन नृपमान-

(४) राघवानन्दः । आचार्यपुत्रइत्युक्तंतत्र क आचार्यइत्यपेक्षायांतल्लक्षणंउपाध्यायादिसमतियौगिकंसार्थवादंच ब्रूते उपनीयेति अष्टादशभिः । सकल्पंयज्ञविद्यासहितंसरहस्यमुपनिषदुक्तोपासनासहितम् ॥ १४० ॥

(५) नन्दनः । अथगुणानांतारतम्यंवक्ष्यस्तेषांक्रियाविशेषैः, संज्ञाविशेषांश्चतुर्भिः श्लोकैराहउपनीयेति । सकल्पसकर्मविधम् । सरहस्यंसाध्यात्मविधम् ॥ १४० ॥

(६) रामचन्द्रः । उपनीयेति। सद्भिःउपनीय शिष्यंवेदअध्यापयेत् । च पुनः । सरहस्यंसकल्पं शिक्षा कल्पव्याकरणादिसहित अध्यापयेत् यस्तं आचार्यप्रचक्षते सरहस्यंतदर्थवाक्यसहितमित्यर्थः॥ १४० ॥

एकदेशंतु वेदस्य वेदाङ्गान्यपि वा पुनः ॥ योध्यापयति वृत्त्यर्थमुपाध्यायः सउच्यते ॥१४१॥

(१) मेधातिथिः । वेदस्यैकदेशोमन्त्रः ब्राह्मणवा । वेदवर्जितानि वा केवलान्यङ्गान्येव योध्यापयति तथा सर्वमपि वेदम् । वृत्त्यर्थजीविकार्थम् नाचार्यकरणविधिवशेन सउपाध्यायोनाचार्यः। अन्येनोपनीतयः कृत्स्नमपि वेदध्यापयति नासावाचार्यः । उपनीयापि य कृत्स्नंवेदंनाध्यापयति सोऽपि नाचार्यः । यद्येवमेकदेशग्रहणमुपाध्यायलक्षणेकृतमाचार्यलक्षणउपनयनग्रहणंयस्तर्हिनुपनेता कृत्स्नवेदाध्यापकश्च तस्य किंलक्षणंनासावाचार्योनाप्युपाध्यायः ॥ न चापि नामान्तरंतस्य श्रुतम् । उच्यते। अल्पंवा बहुवा यस्य श्रुतस्येत्यनेनगुरुरसावाचार्यान्न्यूनउपाध्यायादभ्यधिकः । अपिपुनः शब्दौ पादपूरणार्थौ ॥ १४१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । एकदेशवेदस्य वेदाङ्गमात्र वा धर्मार्थमध्यापयति अपरिभाषितवृत्त्यभिसंधानेन वा कृत्स्नमपि वेदमध्यापयति स उपाध्यायइत्यर्थः । योध्यापयतीत्यावृत्त्या योज्यम् । तेन सामान्यतोवृत्त्यर्थं वेदाध्यापनलभ्यते १४१

(३) कुल्लूकः । वेदस्यैकदेशंमन्त्रब्राह्मणच वेदरहितानि व्याकरणादीन्यङ्गानि योवृत्त्यर्थमध्यापयति स उपाध्यायउच्यते ॥ १४१ ॥

(४) राघवानन्दः । एकदेशंशाखामात्रंमन्त्रब्राह्मणंवा । वेदाङ्गानिशिक्षाकल्पोव्याकरणंनिरुक्तछन्दोज्योतिषमिति । षट्एतानिवृत्त्यर्थंयोध्यापयति सउपाध्याय. ॥ १४१ ॥

(५) नन्दनः । एकदेशंमन्त्रमात्रंब्राह्मणमात्रंवा । वृत्त्यर्थंधर्मार्थंजीवनार्थम् ॥ १४१ ॥

(६) रामचन्द्रः । मन्त्रब्राह्मणयोःएकदेशः ॥ १४१ ॥

निषेकादीनि कर्माणि यः करोति यथाविधि ॥ संभावयति चान्नेन सविप्रोगुरुरुच्यते ॥ १४२ ॥

(१) मेधातिथिः । निषेकग्रहणात्पितुरयगुरुत्वोपदेशः । निषेकोरेत सेकः सआदिर्येषांकर्मणाम् । आदिग्रहणात्सर्वे संस्कारागृह्यन्ते । तानि यः करोत्यन्नेन च यःसभावयति संवर्धयति । चैवेनमिति वा पाठः । अर्थस्तु सएव अन्नेनैव संभावनोपपत्तेः । अर्थान्तरनिर्देशः एनकुमार । ननुचान्वादेशः नचोक्त कुमारस्यपूर्वमुपदेशः । नैवंकस्यान्यस्य निषेकादीनिक्रियन्ते तानियत्करोति सामर्थ्यादपि निर्देशोन निर्देशतएव । एवमाभ्यां गुणाभ्यांहीनः केवलजनकत्वेपि तेव भवतिन गुरुः । नचैवंमन्तव्यमसति गुरुत्वे नासौ मान्यः सर्वप्रथममसावेव मान्य ।तथा च भगवान्व्यासः प्रभुः शरीरप्रभवः प्रियकृत्प्राणदोगुरुः । हितानामुपदेष्टा च प्रत्यक्षंदैवतपितेति ॥ विप्रग्रहणं प्रदर्शनार्थम् ॥ १४२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । गर्भाधानादि कर्मउपनयनान्तकरोत्यन्नेन च पुष्णाति य सगुरुरिति पितैवोक्तः । तदेकदेशमात्रकरणे तु पितृत्वमात्रम् ॥ १४२ ॥

(३) कुल्लूकः । निषेकोगर्भाधानम् । तेन पितुरयंगुरुत्वोपदेशः । गर्भाधानादीनि संस्कारकर्माणि पितुरुपदिष्टानि यथाशास्त्रंय करोत्यन्नेन च सवर्धयति सविप्रोगुरुरुच्यते ॥ १४२ ॥

(४) राघवानन्दः । गर्भाधानंयोनौ रेतोनिषेकइति । विप्रपदमुपलक्षणंसंस्कारस्य द्विजातिमात्रनियतत्वात् । संभावयति पुष्णाति निषेकातिरिक्तसंस्काराकर्तृत्वेपि पिता गुरुः । तथाच व्यासः प्रभुः शरीरप्रभव-प्रियकृत्प्राणदोगुरुः । हितानामुपदेष्टा च प्रत्यक्षदैवतंपितेति ॥ प्रभुः कार्याकार्यनियोक्ता शरीरस्य प्रभवउत्पत्तिर्यस्मात्तत्प्रभवः ॥ १४२ ॥

(५) नन्दनः । निषेकादीनि कर्माणि यः करोति नोपनयनाध्यापने । संभावयति पोषयति ॥ १४२ ॥

(६) रामचन्द्रः । गर्भाधानादिनिषेकादीनि कर्माणि यथाविधियः करोतिसगुरुरुच्यते । अन्नेनअन्नप्राशनेन यःअन्नदानेन प्राशयति सउच्यते ॥ १४२ ॥

अग्न्याधेयंपाकयज्ञानग्निष्टोमादिकान्मखान् ॥ यःकरोति वृतोयस्य सतस्य र्त्विगिहोच्यते॥ १४३॥

(१) मेधातिथिः । आहवनीयादीनामग्नीनामुत्पादककर्माग्न्याधेयमुच्यते । वसन्ते ब्राह्मणोग्नीनादधीतेति विहितम् । पाकयज्ञादर्शपूर्णमासादयः । अग्निष्टोमादयोमखाःसोमयागः । मखशब्दः क्रतुपर्यायः । एतानि कर्माणियस्ययः करोति स तस्यर्त्विगित्युच्यते । यस्यतस्येतिशब्दौसबन्धिप्रदर्शयतः । यस्यैवैतानिकर्माणिकरोति तस्यैवासावृत्विगुच्यते नान्यस्य । सर्वएतआचार्यादयः सम्बन्धिशब्दाः । वृतः प्रार्थितः शास्त्रीयेण विधिना कृतवरणः । मान्यताप्रसङ्गादृत्विक्संज्ञोपदेशोत्र नहि ब्रह्मचारिधर्मेषु ऋत्विजामवसरः ॥ १४३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । पाकयज्ञानपक्वहविःसंपाधानहविर्यज्ञान् दर्शपौर्णमासादीन् । एतच्चैकदेशकरणेपि । तथाच प्रयोगमध्येऋत्विगशक्तावनुप्रविष्टस्यापि ऋत्विक्त्वस्यात् अतउक्तंवृतइति ॥ १४३ ॥

(३) कुल्लूकः । आहवनीयाद्यग्न्युत्पादकंकर्माग्न्याधेयमष्टकादीन्पाकयज्ञानग्निष्टोमादीन्यज्ञानकृतवरणोयस्य करोति सतस्यर्त्विगिह शास्त्रेऽभिधीयते । ब्रह्मचारिधर्मेष्वनुपयुक्तमप्यृत्विग्लक्षणमाचार्यादिवदृत्विजोऽपिमान्यत्वंदर्शयितुंप्रसङ्गादुक्तम् ॥ १४३ ॥

(४) राघवानन्दः । अग्न्याधेयंआहवनीयाद्युत्पादकंकर्म । पाकयज्ञानष्टकादर्शादीनि । मखानित्यग्निष्टोमादिः विशेषणम् । यस्य वृतः वरण गतः सन् । आचार्यादिऋत्विगन्ताः सबन्धिशब्दास्तेन यस्यैते संबन्धिनस्तस्यैवैतानि कुर्युर्नान्यस्येतिभावः ॥ १४३ ॥

(६) रामचन्द्रः । अग्न्याधेयंअग्निहोत्रंपाकयज्ञानबलिवैश्वदेवादीनअग्निहोत्रसंज्ञकान्मखान्यस्य वृतःसन्यः करोति सतस्य ऋत्विक्इह गुरुरुच्यते ॥ १४३ ॥

यआवृणोत्यवितथंब्रह्मणा श्रवणावुभौ ॥ समाता सपिता ज्ञेयस्तंन द्रुह्येत्कदाच न ॥ १४४ ॥

(१) मेधातिथिः । आचार्यादिवत्पूज्यत्वप्रसिद्धत्वधीतलक्षणमुच्यते यउभौ श्रवणौ ब्रह्मणावेदाध्यापनेनावृणोति समाता सपिता ज्ञेयः । नेदमध्यापकस्य मातापितृशब्दवाच्यताविधानम् । आचार्यादिशब्दवत्प्रसिद्धायाहि पितृमातृशब्दौ जनकः पिता जननी माता उपचारेणाध्यापकस्तुत्यर्थंप्रयुज्येते यथा गौर्वाहीकइति । लोकेहत्यन्तोपकारको मातापितरौ प्रथितौ तौ हि जनकौ भक्तादिदानपुष्णीतः स्वशरीरमनपेक्षमपि पुत्रहिते प्रवर्तेतेअतोमहोपकारकत्वात्ताभ्यामुपमाप्यादःस्तूयते । योविद्यायामुपकरोति सस्वर्वोपकारकेभ्यः श्रेयानअवितथ क्रियाविशेषणमेतत् । अवितथेन सत्येन ब्रह्मणा-

ऽनक्षरविस्वरवर्णितेन तन्न दुह्येत । अपकारोद्रोहस्तदुपरिअवज्ञानंच कदाचननिष्पन्नमपि ग्रन्थग्रहणेतदुत्तरकालमपिन्न द्रुह्येत । तथाच निरुक्तकारः अध्यापितायेगुरुन्नाद्रियन्तेविप्रावाचा मनसा कर्मणा वा नाद्रियन्ते अवज्ञांकुर्वन्तियथैव ते शिष्यानगुरोर्भोजनीयाः न भोगाय कल्पन्ते तथैव तान्न भुनक्ति । श्रुतंतत्पाठान्तरमातृणत्तिति । अर्थकर्णौभिनत्ति विध्यतीत्युपभ्याध्यापनमेवोच्यते । अविद्धकर्णः किल सस्मृतोनरः श्रुतंन यस्य श्रुतिगोचरंगतमिति । सर्वाध्यापकानामाचार्योपाध्यायगुरूणामयंरक्तविषयस्यापि द्रोहप्रतिषेधः ॥ १४४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अत्रऋत्विगपेक्षयोपाध्यायापेक्षया च वेदोपाध्यायाचार्यौ मान्यतरावित्याह यआतृणत्तीति । यआतृणत्त्यवितथेनकर्णाविदु.खं कुर्वन्नमृतंसंप्रयच्छन् तंमन्येत पितरमातरंच तस्मै न द्रुह्येत्कतमच्च नाहेति श्रुतेरयमर्थोनिबद्धः । आतृणत्ति सूच्या सूत्रेणेव कुसुमविचया श्रोत्र संश्लेषयति अकारेण सर्ववाक्संतृणत्तीत्यादिश्रुतिषुतृदिधातोरेवमर्थत्वेन प्रसिद्धेः । अवितथममिथ्यात्वेन । ब्रह्मणा वेदेन । समाता पिता मातेव पितेवेत्यर्थः ॥ १४४ ॥

(३) कुल्लूकः । यउभौ कर्णाववितथमिति वर्णस्वरवैगुण्यरहितेन सत्यरूपेण वेदरूपेण वेदेनापूरयति समाता पिता च ज्ञेयः महोपकारकत्वगुणयोगात् । अयमध्यापकोमातापितृशब्दवाच्यस्तन्नामकुर्यात् । कदाचनेति गृहीते वेदे ॥ १४४ ॥

(४) राघवानन्दः । मुख्याचार्यस्य सर्वोत्कृष्टत्वात्तस्य मनसाप्यनिष्टंनाचरणीयमिति औत्सुक्यादाह यइति । अवितथंवर्णस्वरवैगुण्यरहितंब्रह्मणावेदेन श्रवणौ कर्णौआवृणोति सरहस्यादिवेदमध्यापयतीत्यर्थः ॥ १४४ ॥

(५) नन्दनः । तथ्येनवेदेनेत्यर्थः । आवृणोतिविविक्तीकरोति । कदाचनकृतार्थोपीत्यर्थः ॥ १४४ ॥

(६) रामचन्द्रः । ब्रह्मणा वेदेन उभौ श्रवणौ अवितथं सत्यआवृणोतिआच्छादयतियः गायत्र्युपदेशसमयेकरीतीत्यर्थःसमातृतुल्योज्ञेयः सपितृतुल्योज्ञेयः । गायत्र्युपदेष्टारंकदा चन नद्रुह्येत् ॥ १४४ ॥

उपाध्यायान्दशाचार्यआचार्याणांशतंपिता ॥ सहस्रंतु पितृन्माता गौरवेणातिरिच्यते ॥ १४५ ॥

(१) मेधातिथिः । स्तुत्यक्रमेण प्रकृष्टपूर्वविधानम । उपाध्यायाच्छ्रेष्ठआचार्यस्तस्मात्पिता ततोऽपि मातेति दशादिसख्यानिर्देशः स्तुतिमात्रम् । पूर्वस्मात् पूर्वस्मात्परस्यपरस्यातिशयोविवक्षित अतएव सहस्रंपितुरिति वचनम्।उपाध्यायान्दशातिरिच्यते । दशभ्यउपाध्यायेभ्योऽधिकः । कथपुनरत्र द्वितीया । अतिरयंकर्मप्रवचनीयः । उपाध्यायानतिक्रम्यातिक्रम्यातिरिच्यते गौरवेण सातिशयेन युज्यते । अथवाऽऽधिक्यमतिरेकः तद्धेतुकेऽभिभवे धातुर्वर्तते गौरवाधिक्येनोपाध्यायानभिभवति । अतिरिच्यतइति कर्मकर्तरिद्वितीया चाविरुद्धा दुहियाच्योर्बहुलसकर्मकयोरिति बहुलग्रहणात् । ननु यानन्तरमेव वक्ष्यतिगरीयान्ब्राह्मणःपितेति । इह चाचार्यात्पितुराधिक्यमुच्यते तदितरेतरव्याहतम । नैषदोषः । इहाचार्यो नैरुक्तदर्शनेनाध्यापकः संस्कारमात्रेणाचारोपदेशमात्रेण चाभिप्रेत आचार्यआचारग्राहयतीति । नचैषनियम स्वशास्त्रसिद्धाभिरेव संज्ञाभिर्व्यवहारः । गुरुशब्दोऽत्र पितरि परिभाषित आचार्ये च तत्रतत्र प्रयुज्यते । तेन स्वल्पोपकारादुपनयनमात्रकरादाचारमाहकादध्यापनरहितादिदंपितुर्ज्यायस्त्वम । अस्मिंश्च क्रमे विवक्षिते समैत्रायएतेषांमाता प्रथमजन्या ततः पिता ततआचार्यस्ततउपाध्यायः ॥ १४५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । दशोपाध्यायानतिरिच्य तत्तद्दशकापेक्षयाउत्कृष्येत गौरवेण धर्मेण तत्तद्विषये यत्नंध्ये

(१४५) न्दन्द (ग, ङ, ज, न)

पितॄन्माता=पितुर्माता (— " ————)

हेतुभूते न दशगुणंपूजादिगौरवंकुर्यादित्यर्थः । अतिरभिक्रमणइति कर्मप्रवचनीयत्वेनोपाध्यायानिति द्वितीया । एवमुत्तरेषु आचार्यशतात्पितोत्कृष्टोयद्युपनेता ब्रह्मणि सहस्रं सहस्रगुणं पितुः सकाशान्मातातिरिच्यते तदपेक्षया बहुदुःखानुभवात् ॥ १४५ ॥

(३) कुल्लूकः । दशोपाध्यायानपेक्ष्याचार्य आचार्यशतमपेक्ष्य पिता सहस्रपितॄनपेक्ष्य माता गौरवेणातिरिक्ता भवति । अत्रोपनयनपूर्वकसावित्रीमात्राध्यापयिताऽऽचार्योऽभिप्रेतस्तमपेक्ष्य पितुरुत्कर्षः । उत्पादकब्रह्मदात्रोरित्यनेन मुख्याचार्यस्य पितरमपेक्ष्यउत्कर्षंवक्ष्यतीत्यविरोधः ॥ १४५ ॥

(४) राघवानन्दः । अत्र हेतुरुपाध्यायानिति । उपाध्यायान्दशापेक्ष्यदशसूपाध्यायेषुयावत्पूजादितत्सर्वमेकोऽप्याचार्योऽर्हतीत्येवमुत्तरत्र ॥ १४५ ॥

(५) नन्दनः । अथगुरूणांतारतम्यमाह उपाध्यायानिति । सहस्रंतु पितुरितिपाठः । गौरवेणगुरुतरोपकारकारणेन ॥ १४५ ॥

(६) रामचन्द्रः । उपाध्यायाद्दशगुणः आचार्यःश्रेष्ठःउच्यते आचार्याणांमध्ये शतंशतगुणःश्रेष्ठःपिताभवति । एवं पितुःसहस्रगुणितमातापूजार्हा गौरवेण श्रेष्ठाउच्यते ॥ १४५ ॥

उत्पादकब्रह्मदात्रोर्गरीयान्ब्रह्मदःपिता ॥ ब्रह्मजन्म हि विप्रस्य प्रेत्य चेह च शाश्वतम् ॥ १४६ ॥

(१) मेधातिथिः । मुख्याचार्यसन्निधौ पितरिच संस्कर्तरिसन्निहिते तत्र क्रमः अतआह । उत्पादकोजनकब्रह्मदाताऽध्यापकः तौ द्वावपि पितरौ तयोः पित्रोर्गरीयान्पिता योब्रह्मदः । अतः पित्राचार्यसमवाये आचार्यः प्रथममभिवाद्यः । अत्र हेतुरूपमर्थवादमाह । ब्रह्मजन्म हि ब्रह्मग्रहणार्थंजन्म ब्रह्मजन्म शाकपार्थिवादित्वात्समासः । अस्मिन्समासे उपनयनंब्रह्मजन्म । अथवा ब्रह्मग्रहणमेव जन्म । तद्विप्रस्य शाश्वतं नित्यं प्रेत्योपकारकमिह चोपकारकम् ॥ १४६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । केवलोत्पत्तिमात्रकारिणः पितुर्ब्रह्मपिता सावित्र्यामुत्पादयिता गरीयान् प्रेत्यमोक्षसाधनपर्यन्तयोग्यतापादकत्वादिह च सर्वकर्माधिकारापादकत्वात् । शाश्वतंचिरकालस्थायिफलम् क्वचित्ब्रह्मदात्रोरिति पाठः ॥१४६॥

(३) कुल्लूकः । जनकाचार्यौ द्वावपि पितरौ जन्मदातृत्वात् तयोराचार्यं पिता गुरुतरःयस्माद्विप्रस्य ब्रह्मग्रहणार्थंजन्मोपनयनजन्म संस्काररूपंपरलोकेइहलोके च शाश्वतंनित्यं ब्रह्मप्राप्तिफलकत्वात् ॥ १४६ ॥

(४) राघवानन्दः । आचार्याणांउपनयनपूर्वकसाङ्गवेदाध्यापयितृणांगर्भाधानादिदृष्टोपकारकतया पित्रोर्गरीयस्त्वेऽपि दृष्टादृष्टार्थतयाआचार्यएव श्रेयान्गरीयानित्याह उत्पादकेति । गरीयान्ब्रह्मदः पितेत्यत्र हेतुः ब्रह्मजन्मेतिउपनीतस्यैव वेदस्वीकारद्वारेण कर्माधिकारिता तद्द्वारा च स्वर्गापवर्गाप्तिः । शश्वद्ब्रह्मावाप्तिहेतुत्वाच्छाश्वतमिति भावः ॥ १४६ ॥

(५) नन्दनः । अथब्रह्मचारिणापितुरप्याचार्योगरीयानित्याह उत्पादकेति । उत्पादकः जनयिता पिताब्रह्मपिता आचार्यः । तयोर्ब्रह्मदः पितागरीयान् । अत्रहेतुरुत्तरार्धेनोक्तः । ब्रह्मजन्म उपनयनजन्योऽतिशयः । विप्रस्यद्विजस्य । शाश्वतंजन्मान्तरेष्वप्यनुवृत्तम् ॥ १४६ ॥

(६) रामचन्द्रः । उत्पादकश्च ब्रह्मदाता च उत्पादकब्रह्मदातारौ तयोः उत्पादकब्रह्मदात्रोर्मध्ये ब्रह्मदःपिता वेदाध्यापकरूप गायत्र्युपदेष्टा पिता गरीयान्श्रेष्ठोभवतीत्यर्थः । विप्रस्यब्रह्मजन्म प्रेत्य परलोकेइह च लोके शाश्वतगायत्र्युपदेशेन यज्जन्मतत्शाश्वतमित्यर्थः ॥ १४६ ॥

कामान्माता पिता चैनं यदुत्पादयतोमिथः ॥ संभूतितस्य तांविद्याद्यद्योनावभिजायते ॥ १४७ ॥

(१) मेधातिथिः । श्लोकद्वयमर्थवादः । मातापितरौ यदेनंदारकमुत्पादयतोजनयतो मिथोरहसि परस्परंतत्कामाद्धेतोर्मन्मथपरवशौ संभूतितस्य तांविद्यात् । तस्य दारकस्य संभवोत्पत्तिर्यद्योनो मातृकुक्षावभिजायतेऽङ्गप्रत्यङ्गानि लभते ।संभवश्च येषांभावानांते तथैव विनश्यन्ति अतः किंतेन संभवेन यस्यानन्तरभावीविनाशः ॥ १४७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । कामसिद्धेरपि तत्रोद्देशात् कामादित्युक्तम् । सभूतिजन्ममात्रम् ॥ १४७ ॥

(३) कुल्लूकः । मातापितरौ यदेनंबालककामवशेनान्योन्यमुत्पादयतः सभवमात्रंतत्तस्य पश्वादिसाधारणम् । यद्योनौ मातृकुक्षावभिजायतेऽङ्गप्रत्यङ्गानि लभते ॥ १४७ ॥

(४) राघवानन्दः । पितुरुत्पादकत्वमन्यथा सिद्धमित्याह कामादिति त्रिभिः । कामान्मन्मथवशात्संभूतिंपश्वादिसाधारणींयद्यतोयोनिपुअभिजायतेअभित पूर्वजातोप्युत्तरत्रापि जायते रतिसुखार्थप्रवृत्तयोर्मातापित्रोर्दुःखैकहेतुजनिहेतुत्वाद्विधिकृधिक्कृतजन्मेत्याशयः ॥ १४७ ॥

(५) नन्दनः । मातापितरौ यदेनद्विजमुत्पादयतस्तन्मिथः कामादन्योन्यरागात्प्रवृत्तंनास्योपकर्तृकिंचिद्विजोयद्योनावभिजायते तस्यद्विजस्यतांसंभूतितदभिजननविचाताद्विविच्यात् । विविच्यमानासासंभूतिरसत्याजरामरणयुक्तानिर्णीयतइत्यर्थः । उत्तरश्लोकानुगुण्यादेवंव्याख्यातम् ॥ १४७ ॥

(६) रामचन्द्रः । यत्योनौअभिजायते तांसंभूतिविद्यात्यतःयोनौअभिजायते ॥ १४७ ॥

आचार्यस्त्वस्य यांजातिंविधिवद्वेदपारगः॥उत्पादयति सावित्र्या सा सत्या साजरामरा॥ १४८॥

(१) मेधातिथिः । आचार्यात्तुयत्तस्य जन्म तदविनाशि । गृहीते वेदेऽवगते च तदर्थेकर्मानुष्ठानात्स्वर्गापवर्गप्राप्तिरित्यस्य सर्वस्याचार्यमूलत्वात्सश्रेष्ठः । यांजातिमुत्पादयति यसंस्कारमुपनयनाख्यद्वितीयजन्मेतिजन्मसंस्तुतिंनिर्वर्तयति सावित्र्या तदनुवचनेन साजातिः सत्या साऽजरामरा । यद्यप्यंते ऽभिप्रायाः शब्दास्तथापीहोपनयनाख्यस्य जन्मनोमातृजन्मनः सकाशाद्गुणातिशयविवक्षायां प्रयुक्ताः । नहि जराम्रत्यूप्राणिनामिव जातेः संभवतः । अविनाशित्वस्वेकेनैव शब्देन शक्यते प्रतिपादयितुम् । नच तत्प्रतिपाद्यते वेदपारगआचार्योयांजातिविधिवत्सावित्र्या उपयनाङ्गकल्पेन सावित्रीशब्दस्य तल्लक्षणत्वात् उत्पादयति सा श्रेयसीति पदयोजना । जातिर्जन्म ॥ १४८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । यज्जातीयजन्मगौरवेण धर्मेण तत्तद्विषये कर्तव्येन हेतुभूतेन विधिवदुपनयनविधिना सावित्र्या मातृभूतया सासत्या सत्यलोकप्राप्तिहेतुः अजराअजरत्वंदेवत्व तत्प्राप्तिहेतुत्वात् अमराअमृतत्वस्य मोक्षत्वस्यहेतुः ॥ १४८ ॥

(३) कुल्लूकः । आचार्य पुनर्वेदज्ञोऽस्य माणवकस्य यांजातियज्जन्म विधिवत्सावित्र्येति साङ्गोपनयपूर्वकसावित्र्यनुवचनेनोत्पादयति सा जातिःसत्याऽजराऽमरा ब्रह्मप्राप्तिफलत्वादुपनयनपूर्वकस्य वेदाध्ययनतदर्थज्ञानानुष्ठानैर्निष्कामस्य मोक्षलाभात् ॥ १४८ ॥

(४) राघवानन्दः । ब्रह्मजन्मब्रह्मसावित्रीवद्ग्रहणमेव जन्म ब्रह्मग्रहणयोग्यंवा ब्रह्मजन्मनःपुनःप्रायेण न जायतएवेत्याह आचार्यइति । अस्यमाणवकस्य सावित्र्या सकलरहस्यसावित्र्युपदेशेन सासत्येत्यादितादृशस्य समानज-

न्मानुष्ठितकर्मजशुद्ध्याविरक्तस्य मुक्त्युपपत्तेरिति तमेतंवेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्तितथा परीक्ष्य लोका कर्मचिता-न्ब्राह्मणोनिर्वेदमायानास्त्यकृत कृतेन सत्यज्ञानमनन्तंब्रह्म ब्रह्म वेदब्रह्मैव भवतितदात्मानमेवावेदअहंब्रह्मास्मीति श्रुते ॥ १४८ ॥

(५) नन्दन । आचार्याज्जन्म नैवविधमित्याहआचार्यस्त्विति । जातिजन्म । सत्याहितनियता ! तस्मान्निरिथ रमेततगरीयान्ब्रह्मद पितेति ॥ १४८ ॥

(६) रामचन्द्र । आचार्य साविन्युपदेशात् तस्यता जातिउत्पादयति साजाति सत्या नित्याप्ता अजरा जाति अमराजातिर्भवत्येव ॥ १४८ ॥

अल्पंवा बहु वा यस्य श्रुतस्योपकरोति यः॥ तमपीह गुरुंविद्या च्छ्रुतोपक्रियया तया॥ १४९॥

(१) मेधातिथि । यउपाध्यायो यस्य माणवकस्योपकरोति श्रुतस्य श्रुतेनेत्यर्थ । अल्पवा बहुवाक्रियाविशेष-णमेतत्।तमपि स्वल्पश्रुतोपकारिणगुरुविद्यात्। एवतु योजना ज्यायसी। यस्य श्रुतस्य सामानाधिकरण्यवेदविषयस्य वेदाङ्ग विषयस्य वा शास्त्रान्तरविषयस्य तर्ककलाशास्त्रस्य यदल्पबहुवा तेनोपकरोतीत्यध्याहार। श्रुतच तदुपक्रिया चासौ श्रुतो पक्रिया तया उपकारक्रियया तद्धेतुत्वाच्छ्रुतमुपक्रियेति सामानाधिकरण्यम्। गुरुवृत्तिस्त नकर्तव्या तद्यपदेशोवा तत्राचार्या-दिशब्दवत्स्मर्यते ॥ १४९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । क्वचिद्गुरुराज्ञामीयो गुरुरनुगन्तव्यइत्यादौ गुरुपदमध्यापकमात्रवाचि श्रूयते। तदर्थगुरुस्त ज्ञाधानानार्थतामाह अल्पवेति। यस्य श्रुतस्य शाब्दज्ञानस्यार्थे यउपकरोति। अतिशयमापादयतीत्यर्थ ॥ १४९ ॥

(३) कुल्लूक । श्रुतस्य श्रुतेनेत्यर्थ । उपाध्यायोयस्य शिष्यस्याल्पवा बहुवा कृत्वा श्रुतेनोपकरोति तमपीह शास्त्रे तस्य गुरुजानीयात्। श्रुतमेवोपक्रिया तया श्रुतोपक्रियया ॥ १४९ ॥

(४) राघवानन्द । वेदार्थोपदेष्टृत्वगुरुत्वे हेतुर्नतु वयोबाहुल्यादीत्याह । सार्थवाददशभि । अल्पमितियस्यय-मति श्रुतस्य वेदस्य श्रुतेन वेदशास्त्रतर्कव्याकरणकल्पादिकेन तदर्थेनाल्पमप्युपकरोति यस्तगुरुविद्यादित्यर्थ । श्रुतमेवोप क्रियाउपकारस्तया ॥ १४९ ॥

(५) नन्दन । आचार्यगरीयस्त्वमेवोक्तप्रकारान्तरेणप्रतिपादयति अल्पवेति । अल्पविद्याप्रदमपिगुरुविद्यात्बहु-विद्याप्रदंकिंपुनरित्यभिप्राय ॥ १४९ ॥

(६) रामचन्द्र । य यस्य श्रुतस्य अध्ययनस्यअल्पवा बहु वाउपकरोतिउपकारयेत् तमपिइह गुरुंविद्यात्। तया श्रुतोपक्रियया श्रुतअध्यापनतस्यउपकारेणेत्यर्थ ॥ १४९ ॥

ब्राह्मस्य जन्मनं कर्त्ता स्वधर्मस्य च शासिता ॥ बालोपि विप्रो वृद्धस्य पिता भवति धर्मत ॥ १५० ॥

(१) मेधातिथि । ब्रह्मग्रहणार्थजन्म ब्राह्ममुपनयनंतस्य कर्ता स्वधर्मस्य शासिता उपदेष्टा वेदार्थव्याख्यानेन सताद्दशोबालोपि ब्राह्मणोवृद्धज्येष्ठस्य तर्ककलाशास्त्रस्यवायदल्पवा बहुवा तेन पिता भवति पितृतुल्या तत्रवृत्ति कर्तव्या ज्येष्ठेनापि। कथपुन कनीयाञ्ज्येष्ठमुपनयते अष्टमे त्युपनयनंथावच्च नाधीतश्रुतवेदस्तावन्नाचार्यकरणविधावधिक्रियते एवतर्हि नोपनयनमत्र ब्रह्म जन्म किंतर्हि स्वाध्यायग्रहणमेव तस्य कर्ताध्यापयिता । स्वधर्मस्य वेदार्थस्य शासिता

व्याख्याता पिता भवति धर्मतः पितृधर्मास्तत्र कर्तव्याः । धर्मतइति धर्मनिमित्ततत्र पितृत्वम् । नच ते धर्माध्यापकव्याख्यातॄ पितृसबन्धिनः सिद्धा सन्ति । अतोविधीयते ब्राह्मणवत्क्षत्रिये वर्तितव्यमिति ॥ १५० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । ब्रह्म वेदस्तस्याध्ययनेन यस्तद्विशिष्टस्वरूपलाभ सब्राह्मजन्म तस्य यः कर्ता । न त्वेते नोपनेतृत्वमिष्टं बालोपीत्यनेन विरोधात् कथायामध्यापयामासेत्यभिधानाच्च । योवास्वधर्मशासिता बालोल्पवयाः । वृद्धस्याधिकवयसः ॥ १५० ॥

(३) कुल्लूकः । ब्रह्मश्रवणार्थजन्म ब्राह्ममुपनयनयनस्वधर्मस्य शासिता वेदार्थव्याख्याता तादृशोऽपि बालोवृद्धस्य ज्येष्ठस्य पिता भवति धर्मतइति पितृधर्मास्तस्मिन्ननुष्ठातव्या ॥ १५० ॥

(४) राघवानन्दः । ब्राह्मणस्य ब्रह्मग्रहणयोग्यस्यउपनयनाभावेन पितृमातृतोजन्मसत्त्वेपि शूद्रादेरिवानधिकारात्धर्मस्य शासितोपदेष्टा च बालोपि पिता स्याद्धर्मतोधर्मशास्त्रप्रामाण्यात् ॥ १५० ॥

(५) नन्दनः । ब्राह्मस्यवैदिकस्यजन्मन उपनयनस्यकर्तापिता भवति पितृकल्पोभवति गुरुतरोभवतीत्यर्थः ॥ १५० ॥

(६) रामचन्द्रः । ब्राह्मणस्यजन्मन कर्ता वेदाध्यापकं च पुनः स्वधर्मस्य शासिताउपदेष्टा बालोपि विप्र वृद्धस्य शिष्यस्य धर्मतः पिता भवति ॥ १५० ॥

अध्यापयामास पितॄन्शिशुराङ्गिरसः कविः ॥ पुत्रकाइति होवाच ज्ञानेन परिगृह्य तान् ॥ १५१ ॥

(१) मेधातिथिः । पूर्वस्य पितृवद्वृत्तिविधेरर्थवादोऽयमपरकृतिनामा । अङ्गिरसः पुत्रः कविर्नाम शिशुर्बालः पितृतुल्यान्पितृव्यमातुलतत्पुत्रादीनधिकवयसोऽध्यापयाञ्चकाराध्यापितवान् । सचाह्वाननिमित्तेषु तान्पुत्रकाआगच्छतइत्याजुहावज्ञानेन परिगृह्यता स्वीकृत्य शिष्यान्कृत्वा ॥ १५१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । पितॄन् अग्निष्वात्तादीन् । कविः कविनामा । ज्ञानेनोपदेशेन । परिगृह्य शिष्यतानीत्वा ॥ १५१ ॥

(३) कुल्लूकः । प्रकृतानुरूपार्थवादमाह अध्यापयामासेति । अङ्गिरसः पुत्रोबालः कविर्विद्वान्पितॄन्गौणान्पितृव्यतत्पुत्रादीनधिकवयसोऽध्यापितवान् । तान्ज्ञानेन परिगृह्य शिष्यान्कृत्वा पुत्रकाइतिआजुहावइति । ह इत्यव्ययपुरावृत्तसूचनार्थम् ॥ १५१ ॥

(४) राघवानन्दः । अत्रेतिहासमाह अध्यापयामासेति । आङ्गिरसः अङ्गिरसःपुत्रःकविः क्रान्तदर्शी ज्ञानेन तद्धेतुना वेदाध्यापनेन परिगृह्यशिष्यतानीत्वा ॥ १५१ ॥

(५) नन्दनः । मन्त्रदस्यबालस्यापि पितृत्वमवस्थापयितुमितिहासश्लोकत्रयेणोदाहरति अध्यापयामासेति । परिगृह्यआहूय ॥ १५१ ॥

(६) रामचन्द्रः । शिशुः आङ्गिरसः कविः पितॄन्अध्यापयामासतान्पितॄन्ज्ञानेन ज्ञानोपदेशेन परिगृह्य स्वीकृत्य हे पुत्रकाइत्युवाच ॥ १५१ ॥

ते तमर्थमपृच्छन्त देवानागतमन्यवः ॥ देवाश्चैतान्समेत्योचुर्न्याय्यंवः शिशुरुक्तवान् ॥ १५२ ॥

(१) मेधातिथिः । ते पित्रादिस्थानीयाः पुत्रकाइत्याह्वानेनागतमन्यवउत्पन्नक्रोधास्तमर्थंपुत्रशब्दाह्वानंदेवाः पृष्ट-

वन्तअनेन बालेन वयमेवमाहूयामहे किमेतद्युक्तंतेदेवाः पृष्टाः सन्तः सर्वे समवायंकृतवन्तः समेत्य ऐकमत्यस्यापयित्वे-ताक्वेः पितॄनूचुरुक्तवन्तोन्याय्ययुक्तवोयुष्मान् शिशुरुक्तवान् ॥ १५२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । तमर्थंकिमेतदस्य युक्तंन वेति ॥ १५२ ॥

(३) कुल्लूकः । ते तमर्थमपृच्छन्तेति तेपितृतुल्याः पुत्रकाइत्युक्ताअनेन जातक्रोधाः पुत्रकशब्दार्थंदेवान्पृष्टवन्तः । देवाश्च पृष्टामिलित्वाएतानवोचन्युष्मान्यच्छिशुःपुत्रशब्देनोक्तवानतद्युक्तम् ॥ १५२ ॥

(४) राघवानन्दः । ते पितरस्तमर्थंपुत्रकाइति शब्दार्थंआगतमन्यव.पुत्रकाइत्याव्हानेन जातमन्यवोमन्युंभाजः एतान्पितॄन् ॥ १५२ ॥

(६) रामचन्द्रः । ते पितरःआगतमन्यव.देवान्प्रतिअर्थंपुत्रमित्यस्यार्थंअपृच्छन्त । देवास्तान्समेत्यइतिऊचुःवः-यन्माकशिशुःउक्तवान्यत्तदपि योग्यमित्यर्थः ॥ १५२ ॥

अज्ञोभवति वै बालः पिता भवति मन्त्रदः ॥ अज्ञंहि बालमित्याहुः पितेत्येव तु मन्त्रदं॥१५३॥

(१) मेधातिथिः । यस्मान्न वयसाल्पेन बालोभवति किंतर्ह्यज्ञोमूर्खोवृद्धोपि यः । मन्त्रदउपलक्षणम् । मन्त्रान्वेदान्योददात्यध्यापयति विवृणोति च सपिता भवति । वै शब्दआगमान्तरसूचकः । देवानाम्पयआगमः पुराण-एव । तथा चेनिहासूचकःपरोपदेशआहुरिति । अज्ञंमूर्खंबालमित्याहुरस्मत्पूर्वेपि । पिते ति मन्त्रदम् । इतिकरणंस्वरूप-परतांबोधयति यतः परतः श्रूयते । बालइत्येतेन शब्देनाज्ञमात्रः । अतश्च बालशब्दाद्द्वितीयायाअभावः छान्दोग्ये शैशवब्राह्मणमेतद्वस्तुतः स्मृतिकारेण वर्णितम् ॥ १५३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अज्ञंहीतिप्रसिद्धताभिधानंदार्ढ्यार्थम् ॥ १५३ ॥

(३) कुल्लूकः । अज्ञइति । वैशब्दोऽवधारणे अज्ञएव बालोभवति न त्वल्पवयाः । मन्त्रदः पिता भवति । मन्त्रग्रहणंवेदोपलक्षणार्थम् । योवेदमध्यापयति व्याचष्टे सपिता ॥ १५३ ॥

(४) राघवानन्दः । व्याप्यत्वेहेतुःअज्ञइत्यादि । बालःसंस्कार्यत्वातपिता मन्त्रप्रदानेन संस्कारकत्वात । पितेति नद्वितीया । इतिपरत्वाभावात ॥ १५३ ॥

(६) रामचन्द्रः । अज्ञःशुद्धापशब्दज्ञानरहितः वैअवधारणार्थः बालएव भवति । सएवं बालःमन्त्रतःमन्त्रोपदेशात ज्ञानोपदेशात्पिता भवति तथा हि निश्चयेन अज्ञंबालं आहुः । मन्त्रदउपदेष्टापितेत्येव ज्ञेयमिति ॥ १५३ ॥

न हायनैर्न पलितैर्न वित्तेन न बन्धुभिः ॥ ऋषयश्चक्रिरे धर्मंयोनूचानः सनोमहान् ॥ १५४ ॥

(१) मेधातिथिः । इयमप्यध्यापकप्रशंसा । हायनशब्दः संवत्सरपर्यायः । न बहुभिर्वर्षैः परिणतवयामहान्पूज्योभवति न पलितैः केशश्मश्रुलोमभिः शुक्लैर्न वित्तेन बहुना न बन्धुभिः मातुलादीनि मान्यस्थानान्यापद्यन्ते । समुदितैर्न महान्भवति किंतर्हि एकयैव विद्यया । यस्मादृषयश्चक्रिरे ऋषिदर्शनान्निःशेषवेदार्थदर्शिनोनिश्चित्येमधर्मव्यवस्था-पितवन्तः । योनूचानः अनुवचनमध्यापनंतच्छीलस्य वेदस्य सनोस्माकमहाञ्छ्रेष्ठः करोति व्यवस्थापने वर्तते नाभूतजन्मनि ॥ १५४ ॥

---

(१५४) धर्मन्पूर्वं (ह)

(२) सर्वज्ञनारायणः । हायनैर्वर्षैर्बहुभिर्गतैरिति वृद्धत्सरकर्तव्यसोमयागादिकमबाहुल्यमुक्तम् । पलितैरिति वयोबाहुल्यम् । अनूचानः साङ्गवेदाध्येता ॥ १५४ ॥

(३) कुल्लूकः । अत्रैवहेतुमाह यस्मात्पूर्वेऽपि मुनयो ऽङ्गबालमित्यूचुः मन्त्रदंच पितेत्येवाब्रुवन्नित्याह न हायनैरिति । न बहुभिर्वर्षैर्नकेशश्मश्रुलोमभिः शुक्लैर्न बहुना धनेन न पितृव्यत्वादिभिर्बन्धुभावैःसमुदितैरप्येतैर्नमहत्त्वभवति किन्त्वृषयइमंधर्मकृतवन्तः । यःसाङ्गवेदाध्येता सोऽस्माकंमहान्संमतः ॥ १५४ ॥

(४) राघवानन्दः । तत्रार्थे ऋष्युक्तिःप्रमाणमित्याह महायनैरिति । हायनैर्वर्षैर्वयोबाहुल्येन जराकृतकेशपालित्यैकेशधावल्यैर्वाबन्धुभिःपुत्रपौत्राद्यैर्वाएतैर्व्यस्तसमस्ततयावाधिक्ये न महत्त्वंकिंतर्हि यःअनूचान साङ्गवेदाध्येता तस्यैव महत्त्वमित्याह ऋषयइत्यादिना । धर्ममयंधर्मइति निर्णयस्तुतिमात्रंवा ॥ १५४ ॥

(५) नन्दनः । श्रैष्ठ्यकारणवैदुष्यमित्याह नहेति । हायनैः वयोभिः । पलितैः वार्द्धकैः । बन्धुभिः कुलेन । धर्मश्रैष्ठ्यापादकंन्यायमनूचानः वेदवित् । नः अस्माकम् । ब्राह्मणानांमध्येमहान्विशिष्टः ॥ १५४ ॥

(६) रामचन्द्रः । बहुभिःगतहायनैःपलितैःकेशैः न च सच्चरित्रैःन बन्धुभिःश्रेष्ठतांयाति । यःअनूचानःवेदपारगःसःनःअस्माकंमते महान्श्रेष्ठःइति । धर्मऋषयःचक्रिरेइत्यर्थः ॥ १५४ ॥

विप्राणां ज्ञानतोज्यैष्ठ्यं क्षत्रियाणांतु वीर्यतः॥ वैश्यानांधान्यधनतः शूद्राणामेवजन्मतः॥१५५॥

(१) मेधातिथिः । अयमप्यर्थवादएव । यदुक्तवित्तादिभ्यः समुदितेभ्यःकेवलापि विद्या ज्यायसीति तदेव समपश्रमनेन निर्दिश्यते । ब्राह्मणानांज्ञानेन ज्यैष्ठ्यंन वित्तादिभिः क्षत्रियाणांवीर्यतः वीर्यद्रव्यस्य कौशलंदक्षता च वैश्यानांधान्यधनतः । धान्यस्य पृथगुपादानाद्धनशब्दोहिरण्यादिवचनः ब्राह्मणपरिव्राजकवत् । बहुधनोवैश्यःसज्यैष्ठः । आद्यादित्वात्तृतीयार्थे तसिः । हेतौतृतीया ॥ १५५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । ज्ञानतोज्ञानाधिक्येन ॥ १५५ ॥

(३) कुल्लूकः । ब्राह्मणानांविद्यया क्षत्रियाणांपुनर्वीर्येण वैश्यानांधान्यवस्त्रादिधनेन शूद्राणामेव पूर्वजन्मना श्रेष्ठत्वम् । सर्वत्रतृतीयार्थेतसिः ॥ १५५ ॥

(४) राघवानन्दः । विप्राणांज्ञानतोज्यैष्ठ्यमितिवदंस्तत्प्रतियोगितया ऽन्येषामपि तदाह विप्राणामिति । ज्ञानइत्यादिचतुर्ष्वपि तृतीयार्थे तसिः । वीर्यतःशस्त्रकौशलेन केनापि धनविद्यादिमत्त्वेपि शूद्रस्य जन्मनैवेत्यवधारणार्थः ॥ १५५ ॥

(५) नन्दनः । ब्राह्मणानांज्ञानतएवश्रैष्ठ्यंक्षत्रियादीनांतु निमित्तान्तरादित्याह विप्राणामिति । जन्मतः वयस्तः । क्षत्रियादीनामुपन्यासोदृष्टान्तार्थः ॥ १५५ ॥

न तेन वृद्धोभवति येनास्य पलितंशिरः ॥ योवै युवाप्यधीयानस्तंदेवाः स्थविरंविदुः ॥ १५६ ॥

(१) मेधातिथिः । नतेन वृद्धउच्यते येनास्य पलितधवलंशिरः शिरःस्थाःकेशाः । कथंतर्हि योवैयुवापि तरुणोऽपि अथ धाधीते तदेवाः स्थविरविदुः ब्रुवते देवाः किल सर्वस्य वेदितारइति प्रशंसा ॥ १५६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । स्थविरःस्थविरपदवाच्यम् । येन वयोबाहुल्यादिना हेतुना ॥ १५६ ॥

(३) कुल्लूकः। न तेन वृद्धो भवति येनास्य शुक्लकेशशिरः किंतु युवाऽपि सन्विद्वांस्तं देवाः स्थविरं जानन्ति॥१५६॥

(४) राघवानन्दः। अत्रार्थे देवसमतिमप्याह न-तेनेति। शिरसः पालित्यं पक्वकेशतात्वक्शैथिल्यं वा। अधीयानो-अध्ययनोद्यतोऽपि किमुताधीतवेदः॥ १५६॥

(५) नन्दनः। उक्तमर्थं निगमयति नेति॥ १५६॥

(६) रामचन्द्रः। अस्य शिरः येन वयसा पलितं भवेत्तेन वयसा वृद्धो न भवतीत्यर्थः॥ १५६॥

यथा काष्ठमयो हस्ती यथा चर्ममयो मृगः॥ यश्च विप्रोऽनधीयानस्त्रयस्ते नाम बिभ्रति॥१५७॥

(१) मेधातिथिः। इयमध्ययनाध्येतृस्तुतिः। काष्ठमयो दारुणो यः क्रियते क्रकचादिना हस्त्याकृतिः स यथा निष्फलो न हस्तिकार्यं राज्ञां शत्रुवधादि करोति एवं यो ब्राह्मणो नाधीते स काष्ठतुल्यो न कश्चिदधिकारी। चर्ममयो मृगः चर्मविकारोऽन्योऽपि यो मृगः स निष्फलो नाखेटकादिकार्यं करोति। त्रय एते नाममात्रं बिभ्रति न तस्यार्थम्॥ १५७॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। काष्ठमयो हस्तीति लेशतोऽपि तदन्वयाभावः चर्ममये मृगे लेशतोऽन्वयासंभवात् नाममात्रं बिभ्रति। अतो यद्विप्रैकार्यं तदनधीयानेन कुर्यादित्यर्थः॥ १५७॥

(३) कुल्लूकः। यथा काष्ठघटितो हस्ती यथा चर्मनिर्मितो मृगः यश्च विप्रो नाधीते त्रय एते नाममात्रं दधति। न तु हस्त्यादिकार्यं शत्रुवधादिकं कर्तुं क्षमन्ते॥ १५७॥

(४) राघवानन्दः। अनधीयानस्य दानापात्रत्ववदंस्तं सदृष्टान्तं निन्दति यथेति द्वाभ्याम्। काष्ठमयः कृत्रिमः नाम बिभ्रति मृग इत्यादि नाम भ्रियन्ते न तु ते मृगादयः तत्कार्याकारित्वात्॥ १५७॥

(५) नन्दनः। अनधीयाननिन्दामधीयानप्रशंसार्थं प्रसङ्गादाह यथेति। नाम बिभ्रति नामैव बिभ्रति ब्राह्मण इत्येव बिभ्रति न तस्य प्रवृत्तिनिमित्तमित्यर्थः॥ १५७॥

(६) रामचन्द्रः। विप्रः यथा चर्ममयो मृगः तथा अनधीयानः नाम केवलं बिभर्तीत्यर्थः॥ १५७॥

यथा षण्ढोऽफलः स्त्रीषु यथा गौर्गवि चाफला॥ यथा चाज्ञेऽफलं दानं तथा विप्रोऽनृचोऽफलः॥ १५८॥

(१) मेधातिथिः। षण्ढो नपुंसकः अपत्यजननेऽसमर्थः स्त्रीषु अफलः यथा स्त्रीव्यवहारः पुंसा गौर्गवि स्त्रीगोः स्त्रीत्यर्थाः तथा विप्रोऽनृचोऽनधीयानोऽफलः॥ १५८॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। षण्ढो नपुंसकः। गौरिति गवीति च स्त्रीलिङ्गे पदे। अज्ञे स्थावरादौ अफलं दानं प्रत्युपकाराभावात्। अनृचोऽवेदः ऋक्पदं वेदोपलक्षणं अफलो दानफलाहेतुः॥ १५८॥

(३) कुल्लूकः। यथा नपुंसकः स्त्रीषु निष्फलः यथा च स्त्री गवी गव्यामेव निष्फला यथा चाज्ञे दानफलं तथा ब्राह्मणोऽप्यनधीयानो निष्फलः श्रौतस्मार्तकर्मानर्हतया तत्फलरहितः॥ १५८॥

(४) राघवानन्दः। यथा षण्ढो नपुंसकः दृष्टादृष्टकार्यशून्यः गौः स्त्रीगवान्तरगवि वत्सोत्पादनयोग्यायां फलमण्डकोराः अनृचः ऋग्शून्यो वा नाम अनृचः वेदशून्य दैवद्रव्यादिफलाजनकत्वात्। ब्राह्मस्येत्यादि नवश्लोका अध्ययनस्तुत्यर्थाः॥१५८॥

(५) नन्दनः। ब्राह्मण्येनावाप्यं फलमनधीयानस्य न सिध्यतीत्याह यथा षण्ढ इति। गौरित्यपहतपुंभावो बलीवर्दोऽभिमतः। अफलोऽनिष्पाद्यः॥ १५८॥

(६) रामचन्द्रः । पण्ढःस्त्रीषु यथाअफलः भवत्येवयथागविगौःसंयोगे विफला भवति यथाअज्ञेमूर्खेदत्तंदानंअफलंभवति निष्फलमित्यर्थः तथा अनृचःविप्रःअफलःभवतिऋङ्मात्रमपि नाधीयानइत्यर्थः ॥ १५८ ॥

अहिंसयैव भूतानांकार्यंश्रेयोनुशासनम्॥वाक्चैव मधुरा श्लक्ष्णा प्रयोज्या धर्ममिच्छता॥१५९॥

(१) मेधातिथिः । समाप्तश्लोकाःअध्येतृवेदित्रोःप्रशंसार्थाअति क्रान्ताः । इदानीमश्रद्धस्य शिष्यस्याधीयानस्येतस्ततश्चित्तव्याक्षिप्यते । अध्यापयितुः क्रोधोत्पत्तौ ताडनपरुषभाषणाद्यमत्यर्थंप्राप्तंनिषिध्यते । अहिंसयाअताडनेन भूतानांभार्यापुत्रदासशिष्यसोदर्याणांश्रेयोर्थमनुशासनंकार्यम् । भूतग्रहणान्माशिष्यस्यैव विज्ञायि । दृष्टादृष्टफलप्राप्तिःश्रेयः तदर्थमनुशासनमग्रन्थकोवोपदेशः शास्त्राध्यापनव्याख्यानेवा । यथा सम्भव प्रतिताडनक्रोशनचात्र प्रतिषिध्यते । ईषत्ताडनत्वभ्यनुज्ञातमेव रज्ज्वा वेणुदलेन वेति । कथर्ताहि मार्गेस्थाप्याः । वाक्चैव मधुरा सान्त्वपूर्विका प्रियया वाचा श्लक्ष्णया नोच्चैरुद्धतेनकाकरूक्षेण स्वरेण प्रियेणापि अधीष्वपुत्रक मा चित्तमन्यत्राबध्धाः श्रद्धया समापय शीघ्रमपाठकतत्क्षणविहरिष्यसिशिशुभिः सवयोभिः । यस्तुन तथा श्रद्धामुपैति तस्योक्तोविधिः वेणुदलेनेति । प्रयोज्यावक्तव्याधर्ममिच्छता । एवसातिशयोध्यापनधर्मोभवति ॥ १५९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अहिंसयाताडनायकुर्वतः उपदेशत्वेन मधुरार्थतः श्लक्ष्णामृदुः शब्दतः अतः शिष्येपि । नाकस्मात्ताड्योनाप्रियवाच्यइत्यर्थः । रज्ज्वा वेणुदलेन वेति त्ववश्यानुशासनीयपुत्रादिविषयम् ॥ १५९ ॥

(३) कुल्लूकः । भूतानांशिष्याणांप्रकरणाच्छ्रेयोऽर्थमनुशासनमन्ताहिंसया कर्तव्यरज्ज्वा वेणुदलेन वेत्यहिंसायाअभ्यनुज्ञानात् । वाणी मधुरा प्रीतिजननी श्लक्ष्णया नोच्चैरुच्यते सा शिष्यशिक्षायै धर्मबुद्धिमिच्छता प्रयोक्तव्या ॥१५९॥

(४) राघवानन्दः । वाङ्मनसयोः शुद्धौ गुरौ शिष्यस्य वेदाध्ययनसाधु तत्रादौ गुरु शिक्षयति अहिंसयैवेति त्रिभिः । भूतानांशिष्याणांप्रकरणातहिंसात्रोपकोसल्वद्बहुकालव्यापि दुःखवत्तकादिवद्दक्षिणादानवाअद्रोहस्यवक्ष्यमाणत्वात् । श्रेयोनुशासनश्रेयःपुमर्थचतुष्टयसाधनत्वात्वेदाध्यापनस्य तस्यानुशासनदानमधुराप्रीतिजननीअतएव श्लक्ष्णामृद्वीधर्ममिच्छता । अनुद्वेगकरवाक्यसत्यप्रियहितञ्च यत् । स्वाध्यायाभ्यसनचैववाङ्मयतपउच्यते ॥ इतिस्मृतेः । शिष्यानुग्रहोवाधर्मः । तमिच्छता ॥ १५९ ॥

(५) नन्दनः । अथब्रह्मचारिणानियमान्तरमाह अहिंसयेति । श्रेयोऽनुशासनमहिंसया सहैव धर्ममभीप्सताकार्यमहिंसाश्रेयोऽनुशासनकुर्यादितियावत् । अथवाहिंसायुक्तश्रेयोऽनुशासननकुर्यादिति ॥ १५९ ॥

(६) रामचन्द्रः । भूतानांप्राणिनांअहिंसयैव श्रेयःकार्यइति वा श्रेयोवेद तस्य वेदस्यानुशासनधर्ममिच्छता पुंसा वाक्मधुराश्लक्ष्णा प्रयोज्या ॥ १५९ ॥

यस्य वाङ्मनसे शुद्धे सम्यग्गुप्ते च सर्वदा ॥ स वै सर्वमवाप्नोति वेदान्तोपगतंफलम् ॥१६०॥

(१) मेधातिथिः । यस्याध्यापयितुरन्यस्य वासंक्षोभहेतौ सति वाङ्मनसी शुद्धे न कालुष्यं गच्छतः सम्यग्गुप्ते चोत्पन्नेपि कालुष्ये न परद्रोहव्यवसायोन च तत्पीडार्थं कर्मारम्भएतत्सम्यग्गोपनवाङ्मनसयोः । सर्वदा ग्रहणपुरुषमात्रधर्मार्थनाध्यापयितुरेव । अध्यापनकाले सर्वं सर्वमवाप्नोति । वेदान्तावेदसिद्धान्ताः सिद्धशब्दस्यात्यन्तसिद्धइति सिद्धे शब्दार्थसम्बन्धइत्यत्रात्यन्तशब्दस्येव लोपः । वैदिकेषु वाक्येषु यः सिद्धान्तोव्यवस्थितार्थोऽस्य कर्मणइदफलमित्युपगतअभ्यु-

* वेत्य=वेत्यल्प (अ)

पगतोवेदविद्भिस्तत्फलंसर्वमाप्नोति । एवच वदता वाङ्मनस संयमस्यानेन वाक्येन ऋतुषु पुरुषोभयधर्मतोक्ता भवति । केवलपुरुषधर्मातिक्रमे ह्यसति क्रतुवैगुण्येऽसयतोपि वाङ्मनसाभ्यांकिमिति कृत्स्नफलनमाप्नोति येनोच्यते संयमी सर्वमाप्नोतीति । अन्ये तु वेदान्तात्रहस्यब्राह्मणान्व्याचक्षते तेषु यदभ्युपगतंफल नित्यानांकर्मणांनिष्फलानांच यमनियमानां तत्फलंब्रह्मप्राप्तिलक्षण सर्वमाप्नोति । कथंपुनर्नित्यानि ब्रह्मप्राप्त्यर्थानीति चेदस्ति केषाचिद्दर्शनम् । अथवा वेदस्यान्तोऽध्यापनसमाप्तिस्ततोयत्फलमाचार्यकरणविधिस्तत्प्राप्नोति । एवंतुव्याख्यानेऽध्यापनविध्यर्थतैव स्यात् ॥ १६० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । वक्ष्यमाणपूर्वोक्तवाङ्माधुर्यादिस्तुतिः यस्येति । वाक्शुद्धिर्माधुर्यादि । मनः शुद्धिरक्रोधादि । वाचोगुप्ततारक्षा अनृतादिनिवर्तनात् मनसोनिष्ठध्यानादिनिवर्तनात् । वेदान्तादुपगतं अधिगतमोक्षाख्यम् ॥१६०॥

(३) कुल्लूकः । इदानींपुरुषमात्रस्य फलधर्मवाङ्मनःसंयममाह नाध्यापयितुरेव । यस्य वाङ्मनश्चोभयंशुद्धभवति । वागनृतादिभिरदुष्टा मनश्च रागद्वेषादिभिरदूषितंभवति एते वाङ्मनसी निषिद्धविषयप्रकरणे सर्वदा यस्य पुंसः सुरक्षिते भवत.सवेदान्तेऽवगतंसर्वफलसर्वज्ञत्वसर्वेशानादिरूपमोक्षलाभादवाप्नोति ॥ १६० ॥

(४) राघवानन्दः । यन्मनसाध्यायति तद्वाचा विलपतीति श्रुतेः तत्कारणस्य मनसोपि शुद्धिःकार्येत्याह । यस्येति यस्य गुरोःसक्षोभहेतौसति क्रोधरागद्वेषानभिभवत्वंमनसःशुद्धि.वाचःशुद्धिरुक्तागुप्तेअसत्यादितोरक्षिते प्रकर्षेण सर्वात्मकवेदान्तोपगतब्रह्म वागिति दृष्टान्ततया वाचइव मनसःशुद्धिःकार्येति भावः ॥ १६० ॥

(५) नन्दनः । वाचः शुद्धिरसत्यादिवर्जनंमनसोरागादिवर्जनम् । सम्यग्गुप्ति स्तत्राप्रमत्तत्वम् । सर्वदाऽऽश्रमान्तरेपिवेदांतोपगतवेदान्तोवेदाध्ययनसमाप्तिःतेनोपगतपरिपूर्णवेदाध्ययनोपलभ्यमित्यर्थः ॥ १६० ॥

(६) रामचन्द्रः । यस्य पुंसःवाङ्मनसे शुद्धे भवतः । च पुनः । सम्यक्गुप्ते रक्षिते व्यर्थालापरहितेइत्यर्थः सःवेदान्तोपगतफलंवेदेउक्तफलंसर्वमाप्नोति ॥ १६० ॥

नारुन्तुदःस्यादार्त्तोपि न परद्रोहकर्मधीः॥ ययास्योद्विजते वाचा नालोक्यांतामुदीरयेत् ॥ १६१ ॥

(१) मेधातिथिः ।अयमपरः पुरुषार्थमात्रधर्मः । अरूंषि मर्माणि तुदति व्यथयंतीत्यरुन्तुदोमर्मस्पर्शीनीर्वाचोऽत्यन्तोद्वेजनकरीराक्रोशवाक्योयोवदति । आर्त्तः पीडितोऽपिपरेण नताडृशमप्रियभाषेत । तथा परद्रोह. परापकारः तदर्थंकर्म तद्धीश्च न कर्तव्या । अथवा परद्रोहश्चासौ कर्म च तत्र धीः बुद्धिरपि न कर्तव्या । यया वाचा नर्मप्रयुक्तयापि परउद्विजते अथ च तांवाचनोदीरयेत् वाक्यैकदेशमपि तादृशंनोच्चारयेयतएकदेशादर्थप्रकरणादिनार्थान्तरसूचनंप्रतीयते । यतः सा वागलोक्यालस्वर्गादिलोकप्राप्तिप्रतिबन्धिनी ॥ १६१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । वाङ्मनसयोः शुद्धतांविवृणोति नारुन्तुदइति । अरुन्तुदोदोषरूपव्रणस्य वाचा प्रकाशनेन तोदकः । परद्रोहोहिंसातत्कर्मर्मनसाध्यायतीति परद्रोहकर्मधीः । दोषप्रकाशकत्वाभावेपि यत् श्रुत्वा परस्योद्वेगो यथावर्षशतान्ते अवश्यंभवतीमृत्यादितथालोक्याम ऽलोकहितां तांवाचंनोदीरयेत् ॥ १६१ ॥

(३) कुल्लूकः । अयमपि पुरुषमात्रस्यैव धर्मोनाध्यापकस्य आर्तः पीडितोऽपि नारुन्तुदःस्यात् । मर्मपीडाकर तत्स्वरूपणमुदाहरेत् । तथा परस्य द्रोहोऽपकारस्तदर्थकर्मबुद्धिश्चनकर्तव्या । तथा यया वाचास्य परोव्यथते तां मर्मस्पृशमयालोक्यांस्वर्गादिप्राप्तिविरोधिनींन वदेत् ॥ १६१ ॥

(४) राघवानन्दः । तत्रैव हेतुतया व्यतिरेकमाह नारुन्तुदइति । आर्तोरोगादिना शिष्यकृतापराधेन वा न परद्रोहेकर्मधीःपरस्य द्रोहःपीडातस्यै यत्कर्मअभिशापादिस्तत्रधीर्मतिर्यस्यसःतथा न स्यात् । अलोक्यांस्वर्गादिलोकानर्हांतांतादर्शीनोदीरयेन्नोच्चारयेत् ॥ १६१ ॥

(५) नन्दनः । यतएवमतः नारुन्तुदइति । अरुन्तुदः परमर्मप्रकाशनः अलोक्यांअस्वर्ग्याम् ॥ १६१ ॥

(६) रामचन्द्रः । आर्त्तोऽपि सन्नरुन्तुदोनस्यात् । अरुंतुदःस्याद्यथकइत्यमरः । परद्रोही नभवेत् । यया वाचाउद्विजतेअलोक्यांल्लोककर्मरहितां न उदीरयेत् न वदेदिति ॥ १६१ ॥

संमानाद्ब्राह्मणोनित्यमुद्विजेत विषादिव ॥ अमृतस्येव चाकांक्षेदवमानस्य सर्वदा ॥ १६२ ॥

(१) मेधातिथिः । भिक्षमाणस्य ब्रह्मचारिणोगृहे वोपाध्यायस्य जीविकयाऽध्यापयतो यत्र संमानं न स्यान्नतेन चित्तसंक्षोभमाददीतापि तु संमानादेवोद्विजेत पूजयेव दीयमानंन बहु मन्येत । अमृतमिवाकाङ्क्षेदभिलषेदवमानमवज्ञांसर्वदा उत्कण्ठा सामान्यात् । अधीता त्वर्थमाकाङ्क्षेत् । आरोप्य षष्ठी कृता । ननु चानर्चितमभोज्यं सत्यं चित्तसंक्षोभप्रतिषेधार्थमेतत् नतु तादृशस्य भोज्यतोच्यते । संमानावमानयोः समेन भवितव्यंन पुनरवमानंप्रार्थनीयम् । ब्रह्मचारिणस्त्ववमतमपि भिक्षाऽऽदानम् न चायंप्रतिग्रहोयोऽर्चितंप्रतिगृण्हातीत्येतस्य येन विषयः स्यात् ॥ १६२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । एतच्च सर्वमत्यन्तावमतेनापि न कार्यमित्याह संमानादिति । अवमानस्यअमृतस्येवाल्पंशमित्यर्थः ॥ १६२ ॥

(३) कुल्लूकः । ब्राह्मणः संमानाद्विषादिव सर्वदोद्विजेत समाने प्रीतिंन कुर्यात् । अमृतस्येवसर्वलाल्लोकादवमानस्याकाङ्क्षेत् । अवमाने परेण कृतेऽपि क्षमवांस्तत्र खेदंन कुर्यात् । मानावमानद्वन्द्वसहिष्णुत्वमनेन विधीयते ॥ १६२ ॥

(४) राघवानन्दः । दैवाद्गुरोर्वाध्यानसरस्खलने शिष्यशिक्षयति संमानादिति । विषादिवविषवदुद्वेगहेतुत्वाल्लोकावर्जनस्यअमृतंयथाअमरत्वहेतुत्वादाकांक्षितअवमानोपि श्रेयोहेतुत्वात्तथाअनेन गुरोरत्यागेदोषानध्ययनाद्यनर्थः ॥ १६२ ॥

(५) नन्दनः । सर्वदाआश्रमान्तरेऽपि ॥ १६२ ॥

(६) रामचन्द्रः । सर्वदाऽवमानस्य मार्गि आकाङ्क्षेतअमृतस्येव मार्गियथाआकाङ्क्षन्तितथा ॥ १६२ ॥

सुखंह्यवमतः शेते सुखं च प्रतिबुध्यते ॥ सुखं चरति लोकेस्मिन्नवमन्ता विनश्यति ॥ १६३ ॥

(१) मेधातिथिः । पूर्वस्य [illegible] । योऽवमानान्नक्षुभ्यति ससुखंशेते अन्यथा द्वेषेण दह्यमानोन कथंचिन्निद्रांलभते प्रतिबुद्धश्च तच्चिन्तापरोन सुखविन्दति । उत्थितश्च शयनात्कार्येषु सुखंचरति ॥ १६३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । सुखशेते तत्कृतसंमानज्ञानाहितप्रत्युपकारचिन्ताविधुरत्वाभावात् । नन्वेवमयमपिपरस्याभ्युदयातिसंबन्धिना अवमानं कुर्यादित्याह अवमन्तेति ॥ १६३ ॥

(३) कुल्लूकः । अवमानसहिष्णुत्वे हेतुमाह यस्मादवमाने परेण कृते तत्रखेदमकुर्वाणः सुखंनिद्राति । अन्यथावमानदुःखेनदह्यमानः कथंनिद्रांलभतेकथंचसुखंप्रतिबुध्यते प्रतिबुद्धश्चकथंसुखंकार्येषुचरति । अवमानकर्ता तेन पापेन विनश्यति ॥ १६३ ॥

---

(१६२) सम्मानाद्ब्राह्मणोविद्वानुद्विजेतविषादिव । (मेधा०)

(४) राघवानन्द । देवादपि तदुत्पत्तौ गुणमेवाह । सुखह्यवमतइति । अवमत तिरस्कृत समाननाभावाज्जनना-रहित अथवाऽवमत खण्डितमान स्वविवेकबुद्ध्यासुखशेते निद्रातिअन्यथाअवमानदु खैर्दह्यमानोननिद्राति अतएव सुखनमतिबुध्यते सम्यगनिद्रितत्वात्सुखचरति स्वेष्टसाधनेषु प्रवर्ततेअवमतस्त्ववमानासहिष्णु किंचित्कर्तुंनक्षमतइत्यनुभवसिद्धम ॥ १६३ ॥

(५) नन्दन । अत्रहेतुमाह सुखमिति । क्षममाणोऽवमतोदृष्टादृष्टभयाभावात्सुखशेते । अवमन्ता विनश्यति राजदण्डेन यमदण्डेन वा ॥ १६३ ॥

(६) रामचन्द्र । अवमत तिरस्कृत स ब्राह्मण सुखशेते । य अवमन्तातिरस्कारकर्ता स पुरुष विनश्यति ॥१६३॥

अनेन क्रमयोगेन संस्कृतात्मा द्विज शनै. ॥ गुरौ वसन्सञ्चिनुयाद्ब्रह्माधिगमिकंतप. ॥१६४॥

(१) मेधातिथि । संस्कृतात्मोपनीतोद्विजोऽनेन क्रमयोगेन तप संचिनुयात् । अध्येष्यमाणइत्यतआरभ्य यद्ब्रह्मचारिण कर्त प्रमुक्तस्य तेनेति मत्यवमर्श । अनेन विधिसंघातेन, क्रमयोगेन क्रमेणानुष्ठीयमानेन, तपआत्मसंस्कार-निष्कल्मषत्वलक्षण यथा तपसा चान्द्रायणादिना निष्कल्मषत्वभवत्येवमनेनापि वेदग्रहणार्थेन यमनियमसमूहेन अत सचिनुयात शनैरत्वरयार्जयेच्च वर्धयेच्च । क्रम परिपाटीदरुत्वेदकर्तव्यमोंकारपूर्विकाइत्यादिस्तेनयोग सबन्धोमस्यानुष्ठानस्येति यावत्। ब्रह्मण आधिगमिकमधिगमार्थम् । अध्ययनबोधावधिगम ॥१६४॥

(२) सर्वज्ञनारायण । धर्मानुक्त्वोपसंहरति अनेनेति । क्रमयोगेन क्रमिकेणोद्योगेन यत्नेन संस्कृतात्मा शोधितात्मा शनैरत्वरित सचिनुयात्वेदाधिगमरूपतप ॥ १६४ ॥

(३) कुल्लूक । अनेनक्रमकथितोपायेन जातकर्मादिनोपनयनपर्यन्तेन संस्कृतोद्विजोगुरुकुले वसञ्छनैरत्वरया वेदग्रहणार्थतपोऽभिहिताभिधास्यमाननियमकलापरूपमनुतिष्ठेत् । विध्यन्तरसिद्धस्याप्ययमनुवादोऽध्ययनाङ्गत्वबोधनाय ॥ १६४ ॥

(४) राघवानन्द । एवसशिक्षित शिष्य किंकुर्यात्तत्राह अनेनेति । संस्कृतात्मोपनीत अनेनाव्यवहितोक्तेन क्रमयोगेन तप सचिनुयात् द्विजस्त्रैवर्णिक । तपोब्रह्मचर्यादि ब्रह्माधिगमिकवेदप्राप्त्युपायम् ॥ १६४ ॥

(५) नन्दन । उक्तानाब्रह्मचारिधर्माणामध्ययनाङ्गतामाह अनेनेति । अनेनोक्तेनब्रह्माधिगमिकवेदाधिगमिकम् । स्वार्थेतद्धित । वेदाधिगमस्यतपस्त्ववचनप्रशसार्थम् ॥ १६४ ॥

(६) रामचन्द्र । अनेन क्रमयोगेन अनेन प्रकारेण संस्कृतात्माद्विज गुरौ वसन्तप सञ्चिनुयात् सङ्ग्रहकुर्यादित्यर्थ । कीदृशतप ब्रह्माधिगमिक ब्रह्मण वेदस्यअधिगमिकप्राप्तिसाधन मित्यर्थ ॥ १६४ ॥

तपोविशेषैर्विविधैर्व्रतैश्च विधिचोदितै ॥ वेद कृत्स्नोधिगन्तव्य सरहस्योद्विजन्मना ॥ १६५॥

(१) मेधातिथि । तपोविशेषै कृच्छ्रचान्द्रायणादिभिर्विविधैर्बहुप्रकारैरेकाहारचतुर्थकालाहारादिभिरभिक्षिप्यता शरीर व्रतैश्चोपनिषदमहानाम्निकादिभिर्विधिनोदितैर्गृह्यस्मृतिभ्याम्नातैरनुष्ठीयमानैर्वेद कृत्स्नोधिगन्तव्य । ये तु पूर्वश्लोके तप शब्दोब्रह्मचारिधर्मे प्रयुक्तइहापि तपोविशेषास्तएवाभिप्रेताइत्याहुर्नते सम्यग्मन्यन्ते व्रतशब्देनैव तेषा सगृहीतत्वात् । व्रतमिति हि शास्त्रतोनियमउच्यते। सामान्यशब्दत्वाच्च व्रतशब्दस्य महानाम्निकादीनामपि ग्रहणसिद्धि । तस्मात्तपास्युपवा-

(१६५) विधिचोदितै = श्रुतिचोदितै (२)

सादीन्यभिप्रेनानि । इह केचिद्वेदइत्यनेकवचनविवक्षितमन्यन्ते । यद्यपि तव्यप्रत्ययनिर्देशाद्विनियोगतोवेदस्य प्राधान्यसंस्कार्यतया प्रतीयते तथापि विधितोवस्तुनश्चार्थावबोधे गुणभावएव । गुणे चसतिविवक्षितेऽर्थावबोधपर्यन्तोह्ययवेदविषयोमाणवकस्य व्यापारोविधिवृत्तपर्यालोचनयाऽवसीयते । अर्थह्यत्र विध्यर्थोधीतेन वेदेनार्थावबोधंकुर्यान्न संस्कार्यत्वमन्यथा निर्वहति । सर्वोहि कार्यान्तरे शेषभूतः संस्क्रियते । वेदस्य च दृष्टमेव कार्यमधीतस्य स्वार्थबोधजनकत्वमन्यथा सक्तून्जुहोतीति वत्प्राधान्यश्रुतमप्युत्सृज्येत । धातुरप्यवबोधार्थएव । अधिगमनंहि ज्ञानमुच्यते । सर्वे गत्यर्थाज्ञानार्थाइति स्मृतम् । स्वरूपग्रहणश्च वेदस्य प्रागेव विहित सहत्य हस्तावध्येयमित्यादिना । तस्यैवार्थग्रहणपर्यन्ततानेन प्रतिपाद्यते । विवक्षामेव मत्वाऽनेकवेदाध्ययनमप्राप्तप्रतिप्रसविष्यते वेदानधीत्येति । यद्यप्यनेक वेदाध्ययनमस्ति कैकत्वविवक्षोपयुज्यते । श्रा-द्धमुपयुज्यते । एकस्यामेवशाखायामधीतायां स्वाध्यायोध्येतव्यइति विध्यर्थनिवृत्तिः । इच्छा तस्त्वनेकवेदाध्ययनयदि न विधिचोदितकउत्पन्नीदन्तकल्शिकयाऽऽत्मानक्लेशयिष्यति । अस्त्येवात्रविध्यन्तरं वेदानधीत्येति तच्च फलकामस्य फलं च स्वर्गः । अथास्य विधेर्वाक्यशेषे किंचिदाम्नायते । घृतकुल्यादयोऽन्यद्वा ततस्तदेव भवितुमर्हति ब्रह्मचारिणोहि नि-धिरर्थावबोधविषयोदृष्टप्रयोजनश्च । अवबोधस्य कर्मानुष्ठानोपयोगादर्थदर्शनाद्विदुषः कर्मण्यधिकारादेकैकवेदाध्ययनमदृष्टायैव अन्यैथकेवदाध्ययनेनैव स्वाध्यायविधिनिर्वृत्तेरसति पमाय विधौ वेदानधीत्येत्यादिवचनमनर्थकमेवस्यात् । तत्रोच्यते । कथमयपक्षः सगच्छेत यावतैकोयविधिर्वेदोऽधिगन्तव्यइति । सचेत्संस्कारविधित्वाद्दृष्टकर्मानुष्ठानोपयोगाच्च नादृष्टार्थः कल्प्यते तद्वनेकवेदाध्ययनेऽपि तुल्यम् । तत्रापिह्ययप्रकारोस्त्येव वैरूप्यच स्यात् । क्वचिदाधानविधिवदवबोधद्वारेण नित्यकाम्यकर्मसंबन्धः क्वचि साक्षात्फलार्थतेति । अथ मतवेदानधीत्येति विध्यन्तरमेतन्न वाचार्यकरणविधिप्रयोज्यतत्फलकामएवात्राधिक्रियतइति तदसत् । नचैतद्विध्यन्तरमतस्तस्यैव विधेरसत्यासंख्याविवक्षायां पञ्चषट्सप्तादिशाखाध्ययनयावच्छक्तिप्राप्तत्रयनियमयति । न चाधीयीतेति विधिरत्र श्रूयते अपितु गृहस्थाश्रममावसेदित्ययमत्रविधिः । यदपि संख्यायाविवक्षितत्वमुक्तंतदत्यन्तासम्बद्धम् । विनियोगतोहिसंख्याविवक्षानोपपादनतः । सच विनियोगः स्वाध्यायार्थमध्ययनमाह नार्थेन गुणभावेन द्वितीयान्ताभ्यामवगतप्राधान्यमपैति । एवंह्याश्रीयमाणे ग्रहेष्वेकत्वविवक्ष्येतग्रहसमार्ष्टीति । प्रधानभूतस्यापि हितस्य समार्गप्रत्ययस्त्येव साधनभावोनत्वसौ शब्देनाभिधीयते । तथा ग्रहेर्जुहोतीति होमेपि गुणभावः । तस्मादभिधानविनियोगाभ्यां प्राधान्यस्वाध्यायस्य । सति च प्राधान्ये नविवक्षितमेकत्वम् । हन्त तर्हि यद्येकेनापि वेदेन गृहीतेन निर्वर्तेत स्वाध्यायविध्यर्थोवक्तव्यमनेकवेदाध्ययनप्रयोजनम् । तृतीये वक्ष्याम । ननु यद्यवबोधपर्यन्तोयविधिस्तदा गृहीतेऽपि स्वरूपतोवेदे यावदर्थावबोधोन जातस्तावदन्तरा मधुमांसादियमनियमानुष्ठानमप्यावृत्तस्यात् तत्र कोदोषः । शिष्टसमाचारविरोधः । नहि शिष्टाअधीते वेदे तदर्थमुपशृण्वन्तोपि मधुमांसादिवर्जयन्ति । नैषदोषः । अस्तिहि स्मृत्यन्तरं वेदमधीत्य स्नायादिति । तत्राधीत्येति पाठमात्रमुच्यते । स्नायादिति च स्वकालस्वाध्यायविध्यङ्गयमनियमनिवृत्तिर्लक्ष्यते यथैवमधुमांसे प्रतिपिद्धे एवस्नानमपि तत्र स्नानमनुज्ञाय मानसाहचर्यान्मधुमांसादीन्यपि तुल्यप्रकरणत्वादनुजानाति । स्त्रीसंप्रयोगस्तु वचनान्तरेणाविप्लुतब्रह्मचर्यइति प्रतिषिद्धः । तद्व्यतिक्रमे च न स्वाध्यायविधेरर्थावबोधकाले किंचित्परिहीणम् । नहि तस्यामवस्थायां तदङ्गसर्वेषायमनियमानाग्रहणान्तत्वात् । पुरुषार्थस्त्वयप्रतिषेधः । अतएव कथंचिद्विप्रवेनावकीर्णिप्रायश्चित्तम् । अप्रव्रतस्थस्य ह्रिरेत सेकोविकारो नचव्रतस्थश्चान्द्रायणादिनानेनोपपातक प्रायश्चित्तेनाधिक्रियते । किंपुनः स्नायादिति लक्षणत्वे कारणमुच्यते । न तावदिदस्नानमदृष्ट शरीरक्षालनरूपमदृष्टार्थत्वप्रसङ्गात् ब्रह्मचारिनियमानाचावध्यपेक्षत्वादस्य चावधिसमर्पकत्वेनापेक्षितार्थविधिनोपपत्ते । न पुनरेवनेषामवध्यन्तरापे-

क्षा। स्वाध्यायविध्यर्थाहितेऽनस्तन्निवृत्तिरेव तेषामवधिः। तस्य चनिवृत्तिविषयनिवृत्त्या। अध्ययनंच तस्य विषयस्तन्निवृत्तिः प्रत्यक्षैव। सत्यं यद्यस्य श्रुतविषयनिष्ठतैव स्यात्। अश्रुतोन्यस्य विषयः फलभूतोर्थाधिगमोपि संस्कारविधित्वान्यथाऽनुपपत्त्या विषयतामापन्नोयतः श्रुताध्ययननिष्ठत्वे विधित्वमेवास्य व्याहन्येत। विधेर्हि स्वार्थानुष्ठापकत्वंरूपम् स्वार्थश्च कार्यकारणेतिकर्तव्यतात्मक. तच्च विध्यर्थव्यतिरेकेण नान्यत्किंचिन्नकार्यकरणंविषयएकपदोपादानो:। अधीयीतेत्यध्ययनादिधात्वर्थावच्छिन्नोभावार्थः यमनियमानुष्ठानमिति कर्तव्यता। न तत्र तावदस्यविधेः स्वार्थानुष्ठापकत्वसंभवः यतोविषयानुष्ठानद्वारिकासर्वाविधीनांस्वार्थानुष्ठानसंपत्ति.। तस्यास्य विषयानुष्ठानविध्यन्तरवशादेवसिद्धम्। आचार्यस्यहि विधिरस्ति उपनीय शिष्यंवेदमध्यापयेदिति। नचाध्यापनमन्तरेणाध्ययनसिद्धिः। अतआचार्यः स्वविधिसम्पत्त्यर्थमध्ययने माणवकंप्रवर्तयति स्वयंच ज्ञात्वानाचार्येणाप्रवर्तितस्यानुष्ठानसंभवः। अतोऽवश्यमाचार्यविधिप्रयुक्तता एषितव्या। तत्प्रयुक्तत्वे सति सिद्धमनुष्ठानमिति न स्वाध्यायाध्ययने माणवकस्याविधिना कश्चिदर्थः। अतः प्रयोक्तृत्वासंभवात्कीदृशी विधिरूपतास्य विधे. स्वरूपनाशे प्रसक्ते सप्रकारोन्विष्यते। यथास्य प्रयोक्तृत्वंलभ्यते तत्रनिश्चितस्तावदयंसंस्कारविधिः। नच निष्फलः संस्कारोऽध्ययने सतियादृशस्य तादृशस्यार्थबन्धस्य दर्शनात्तस्य च सकलतत्कर्मानुष्ठानोपयोगित्वात्। अतः श्रुताध्ययनविषयसंबद्धावबोधकर्तव्यतातोविधिः प्रतीयते यद्यपि वस्तुस्वाभाव्येन वाक्यग्रहणसमनन्तरमवबोधोजायते नतु निश्चितरूपोभवति। अतोयेन प्रकारेण निश्चयोभवति तस्मिन्नंशे विधेः प्रयोक्तृत्वनिश्चयविचार्यसंशयादिष्युदासेन भवति। नच विचारोऽन्यतः प्राप्तोनाचार्यविधेः तस्याध्ययनमात्रेण निवृत्तेः। नापि दृष्टकार्यप्रयुक्त. किंविचारमन्तरेण पुरुषस्य नसिध्येदर्थप्रवर्तेतयदृच्छया ग्रामादिकामस्येव विचारोऽपि प्राप्तइति चेत्। एवं तर्हि नियतत्वात्पुरुषेच्छायाः कश्चिन्नविचारयेत्।यदिविचारयेद्वाध्ययनंसमनन्तरमतोस्यांशस्याप्राप्तत्वाद्यावदप्राप्तविधेर्विषयइत्यस्ति विधेर्व्यापारःतस्मादध्ययनस्यान्यतः प्राप्तत्वात्तत्संबन्धस्यावबोधस्यानिश्चितरूपस्य वस्तुस्वाभाव्येनोत्पत्तेस्तादृशस्य न क्वचिदर्थवत्त्वात्सत्यपि तस्मिन्संस्कारकत्वान्निर्व्यूढे निश्चितस्यैव फलवत्कर्मोऽनुष्ठानोपयोगित्वान्निश्चयस्य विचारसाध्यत्वात्तस्य च नियतकालावश्यकर्तव्यताप्राप्तेस्तन्निवृत्त्यर्थंविचारपर्यवसायी विधिरयमवतिष्ठते। अतोभवत्याकाङ्क्षानियमानांकिंश्रुताध्ययनपर्यवसानावधिरुताक्षिप्तनिश्चितावबोधजननार्थविचारपर्यवसानः। अतोस्यामपेक्षायां वेदमधीत्य स्नायादित्यनेनावधिसमर्पणंक्रियते। तत्र प्रकृतस्यापेक्षायाश्चाविशेषाद्युक्तालक्षणा। ननु किमिदमुच्यतेऽश्रुतोवबोधः यावताधिगन्तव्यइति श्रूयतएव वेदे स्मृतिषु चान्यासु वेदमधीते स्वाध्यायोऽध्येतव्यइति च पठ्यते मानव्यामपि स्मृतैरेतत्स्मृतिमूलत्वादभिन्नार्थतैवा आक्षिप्तावबोधाभिप्रायोयमधिगमोयदि वा स्वरूपग्रहणमेवाधिगमः अवबोधपर्यन्तता तु, तेनैव न्यायेन लभ्यते नच विसमञ्जसमेकोयंविधिरस्तस्य च विषयांशः कश्चिदाचार्यविधिना प्रयुज्यतेकस्य चिदंशस्य सएव प्रयोजकइति वैरूप्यम्। किमत्रानुपन्नमर्थभूतस्यैवावगमात्। यत्तूक्तमनेकवेदाध्ययनमष्टार्थयुक्तमिति तस्य षट्त्रिंशदाब्दिकमित्यत्र परिहारंवक्ष्यामः। वेदशब्दो मन्त्रब्राह्मणवाक्यसमुदायात्मिकांशाखामाचष्टे। तदवयवेऽपि वाक्ये वेदशब्दस्य प्रयोगदर्शनात् तदाशङ्कानिवृत्त्यर्थः कृत्स्नशब्दः। यद्यप्येकस्मिन्वाक्येधीते वाक्यान्तरस्यापि वेदशब्दवाच्यत्वादेवनिवृत्तमध्ययनसंस्कारकर्मत्वाद्ग्रहणवत्तथापिविस्पष्टार्थंकृत्स्नग्रहणम्। अन्येत्वङ्गविषयंकृत्स्नशब्दंवर्णयन्ति। वेदशब्दोह्युक्तपरिमाणस्य वाक्यसमुदायस्य वाचकस्तत्र ऋङ्मात्रेणापि न्यूनेन स्वाध्यायोऽधीतोभवति। तस्मात्कृत्स्नशब्दोङ्गाध्ययनप्राप्त्यर्थः। तथाच स्मृत्यन्तरंब्राह्मणेननिष्कारणोधर्मः षडङ्गोवेदोध्येयइति। ननु योवेदः सकृत्स्नइत्येतदत्र प्रतीयते नचाङ्गानि वेदशब्दवाच्यानि तत्र कुतोङ्गैः साहित्यंयात्वेषा स्मृतिः षडङ्गः वेदोध्येयइति तत्र स्वशब्देनाङ्गान्युपात्तानि। इहतु वेदविशेषणत्वात्कृत्स्नशब्द-

स्पकयमिवाङ्गानि गृह्णेरन्। उच्यते। स्वाध्यायोध्येतव्यइति मूलैवेषा स्मृतिः सा चा वबोधपर्यन्ता व्यवस्थापिता अवबोधश्च नान्तरेणाङ्गानि कल्पतइत्यर्थसिद्धमङ्गानामुपादानम् अतोनिगमनिरुक्तव्याकरणमीमांसाविदनमपि विध्याक्षिप्तम्। एवमर्थमङ्गानामुपादानमङ्गीकृत्य कृत्स्नशब्दोद्योतकत्वेन युक्तउपादातुम्। तत्र यथाऽऽरम्भकाणि पुरुषस्य हस्तपादादीन्यगाङ्गान्युच्यन्ते। नैववेदस्य निरुक्तादीन्यारम्भकाणि। अथ च भक्त्याङ्गत्वेन वेदस्योच्यन्ते न किल तैर्विना वेद स्वार्थाय प्रभवत्यतोङ्गानीवाभ्यासोऽत्र। एवमभ्यारोपितवेदत्वेन कृत्स्नशब्दोनोपपद्यते। सरहस्य इति रहस्यमुपनिषद सत्यपि वेदत्वे प्राधान्यात्पृथगुपादानम् ॥ १६५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। तपोविशेषैः प्राणायामादिभिर्व्रतैःसाविच्यादिभिः तत्तच्छाखाभागाध्ययनाङ्गभूतैः वेदएकशाखासूत्रभूतमन्त्रब्राह्मणसमुदायः सकृत्स्नः षडङ्गसहितोध्येतव्यइत्यर्थः। सरहस्योनिगूढवेदार्थसहितः ॥ १६५ ॥

(३) कुल्लूकः। अध्ययनाङ्गत्वमेव स्पष्टयति तपोविशेषैरिति। तपोविशेषैर्नियमकलापैर्विविधैर्ब्रह्मप्रकारैश्च अध्येष्यमाणस्त्वाचान्तइत्यादिनोक्तैः सेवेत। इमांस्तु नियमानित्यादिभिर्वक्ष्यमाणैरपि व्रतैश्चोपनिषन्महानाम्निकादिभिर्विधिदेशितै स्वगृह्यविहितैःसमग्रवेदोमन्त्रब्राह्मणात्मकः सोपनिषत्कोप्यध्येतव्यः। रहस्यमुपनिषदः। प्राधान्यख्यापनाय पृथङ्निर्देशः ॥ १६५ ॥

(४) राघवानन्दः। तत्रैव नैतदचीर्णव्रतोधीतेइत्यादिश्रुतिंप्रमाणयति तपइति। तथाहि मुण्डकमधीयान शिरस्यगारपात्रंबिभर्ति कश्चित्तथा कारीरीमधीयानोभूमिभोजनकरोति अश्वमेधमधीयानोअश्वस्य घासं प्रयच्छति। तपोविशेषैर्विधिचोदितैः स्वस्वगृह्योक्तैः। सरहस्य रहस्यंनामोपासनादि तद्युक्तः ॥१६५॥

(५) नन्दनः। अङ्गान्तराण्याह तपइति। व्रतैः प्राजापत्यादिभिः कर्माधिकृत्यप्रवृत्तः शब्दराशिविशेषोवेदः ज्ञानमधिकृत्यतुरहस्यम् कृत्स्नःसाङ्गः अध्येतुरेकवेदाध्ययनेन कृतार्थता स्यादित्येकवचनेनसूचितम् ॥ १६५ ॥

(६) रामचन्द्रः। द्विजन्मना सरहस्य वेदःकृत्स्न अधिगन्तव्य तपस विशेषैर्व्रतैर्विविधै विविधशास्त्रोदितैः ॥ १६५॥

वेदमेव सदाभ्यस्येत्तपस्तप्स्यन्द्विजोत्तमः॥ वेदाभ्यासोहि विप्रस्य तपः परमिहोच्यते ॥ १६६॥

(१) मेधातिथिः। प्रकृतशेषतया प्राप्तएव ग्रहणार्थोभ्यासोनूद्यते स्तुत्यर्थन पुनर्विध्यन्तरम्। सदा शब्दोग्रहणकालापेक्षएव। तपःशब्दः शरीरक्लेशजननेष्वाहारनिरोधादिषु वर्तते। इहतु तज्जन्यात्मसंस्कारोवराभिशापादिसामर्थ्यलक्षणयोच्यते। ततस्तपस्तप्स्यस्तपसाऽर्जयितुमिच्छन्नर्जनाङ्ग सतापे धातुर्वर्तते। कर्मकर्तृत्वस्याविवक्षितत्वात्परस्मैपदम्। हेतुरूपोद्वितीयश्लोकार्थवादः वेदाभ्यासोहि यावत्किंचित्प्रकृष्टंतपः ततः परश्रेष्ठवेदाभ्यास स्तत्तुल्यफलतामारोप्य स्तूयते ॥ १६६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। सदा आश्रमान्तरेपि वेदमेव तपःस्थानेभ्यस्येद्ब्राह्मणः न तु तद्विरोधि तपोपि कुर्यात्। पुनर्विप्रस्येति पदद्विजोत्तमपदस्योपलक्षणार्थ शङ्कानिवृत्त्यर्थम् ॥ १६६ ॥

(३) कुल्लूकः। यैत्र नियमानामङ्गत्वमुक्तंतत्कृत्स्नस्वाध्यायाध्ययनमनेन विधत्ते। तपस्तप्स्यंश्चरिष्यन्द्विजोवेदमेव ग्रहणार्थमावर्तयेत्। तस्माद्वेदाभ्यासएव विप्रादेरिहलोके प्रकृष्टतपोमुनिभिरभिधीयते ॥ १६६ ॥

(४) राघवानन्दः। सत्यंवद धर्मंचर स्वाध्यायान्माप्रमदः इत्यादिश्रुतिंब्रह्मचारिप्रकरणगतांप्रमाणयति वेदेति। अभ्यसेच्छब्दतोऽर्थतश्चावर्तयेत् तप्स्यन्तप्तुमिच्छन् तपःस्थाने वेदाध्ययनमेवकुर्यादिति ॥ १६६ ॥

(५) नन्दनः। ब्राह्मणस्य वेदजपएवतपोनान्यदितिप्रसङ्गादाहवेदमिति। तपस्तप्स्यंस्तपएवपरमनिःश्रेयसकरमितिपश्यन्। सदाआश्रमान्तरेऽपि। इहवेदेउच्यते। तपोहिस्वाध्यायइतिश्रूयते। हिहेतौ ॥ १६६ ॥

(३) कुल्लूक । योद्विजोवेदमनधीत्यान्यत्रार्थशास्त्रादौ श्रमयत्नातिशयकरोति सजीवन्नेव पुत्रपौत्रादिसहितः शीघ्रमशूद्रत्वगच्छति । वेदमनधीत्यापि स्मृतिवेदाङ्गाध्ययने विरोधाभाव ।अतएव शङ्खलिखितौ । न वेदमनधीत्यान्या-विद्यामधीयीतान्यत्र वेदाङ्गस्मृतिभ्य ॥ १६८ ॥

(४) राघवानन्द । अध्ययनस्यावश्यकत्वेऽर्थवादमाह यइति । अन्यत्र तर्कव्याकरणादौ गुरुमुखादनधीतस्य वेदस्य कर्मानधिकाराच्छूद्रत्वम् । सान्वय पुत्राद्यन्वित । मेधातिथिस्तु द्विजस्यादै शूद्रापरिणयनउपनीतस्य प्रथमतो-व्याकरणाद्यध्ययने शूद्रत्वमिति अर्थावबोधकमस्य वेदाध्ययनमिति श्रुते । अयमर्थवादो नित्यकर्माकरणे पर्यव-सित ॥ १६८ ॥

(५) नन्दन । आर्यपक्षपरोऽपिवदमनधीत्यविद्यान्तरमभ्यस्यतोब्रह्मचारिणोदोषमाह यइति । अन्यत्र विद्यान्तरे शूद्रतायाति वेदानध्ययनसामान्यात्द्विजातिशयोयमभ्ययनस्तुत्यर्थ ॥ १६८ ॥

मातुरग्रेऽधिजननं द्वितीयंमौञ्जिबन्धने ॥ तृतीयंयज्ञदीक्षायां द्विजस्य श्रुतिचोदनात् ॥ १६९ ॥

(१) मेधातिथि । द्विजातीनांतत्र तत्राधिकार श्रुतस्तत्राचार्यादिशब्दवत्तुद्वत्वात्तदर्थनिरूपणार्थमाह । मातु सकाशादग्रे आदावधिजननजन्मपुरुषस्य द्वितीयमौञ्जीबन्धने उपनयने । इत्यापोर्बहुलमिति ह्रस्व । तृतीयज्योतिष्टोमादिय-ज्ञदीक्षायाम् । दीक्षापिजन्मत्वेन श्रूयते पुनर्वारतदृत्विजोगर्भकुर्वन्ति यद्दीक्षयन्तीति । त्रीणि जन्मानि द्विजस्य श्रुतिनोदि-तानि । नन्वेवंसति त्रिज प्राप्नोति । अस्तु । द्विजव्यपदेशे तावदुपनयननिमित्त तद्यपदेनिबन्धनश्च श्रौतस्मार्तसामयिकाचा-रिक कर्माधिकार । प्रथमतृतीयजन्माभिधानद्वितीयजन्म स्तुत्यर्थं सर्वजन्म श्रेष्ठत । अदीक्षितोहि यज्ञएव नाधिक्रियते अनुपनीतस्तु न क्वचिदेव । अन्येत्वाधत्वसामान्यादाधानयज्ञदीक्षामन्यन्ते । तस्यापि जन्मसम्भवोस्ति अजातएवासौयो-ऽग्नीन्नाधत्तइति ॥ १६९॥

(२) सर्वज्ञनारायण । मातु अधिमातर्याधारभूताया मौञ्जीबन्धने साविष्या यज्ञदीक्षायादीक्षात द्विजस्य द्विजतामाप्तस्य तत्तृतीयजन्म ॥ १६९ ॥

(३) कुल्लूक । द्विजानातत्र तत्राधिकारश्रुतेर्द्विजत्वनिरूपणार्थमाह मातुरग्रेइति । मातु सकाशादादौ पुरुषस्य जन्म द्वितीयमौञ्जिबन्धनेउपनयने । इत्यापो सञ्ज्ञाछन्दसोर्बहुलमिति ह्रस्व । तृतीयज्योतिष्टोमादि यज्ञदीक्षायावेदश्रवणात् । तथा च श्रुति पुनर्वायदृत्विजोयज्ञियकुर्वन्ति यद्दीक्षयन्तीति । प्रथमद्वितीयतृतीयजन्मकथनं चेदद्वितीयजन्मस्तुत्यर्थ द्विजस्यैव यज्ञदीक्षायामप्यधिकारात् ॥ १६९ ॥

(४) राघवानन्द । अधीतवेदस्य जन्मद्वयमनुवदन्ज्योतिष्टोमादियज्ञस्यावश्यकत्वतृतीयजन्मत्वेनाह मातु-रिति । मातुरधिजननजन्ममौञ्जीबन्धने द्वितीयंतन्निमित्तयावज्जीवमग्निहोत्रजुहुयादिति श्रुते । वसन्तेवसन्ते ज्योतिषा य-जेतेति । प्रतिसंवत्सरसोमइतिस्मृतेश्च । तेषामावश्यकत्वेन दीक्षायाअप्यावश्यकत्वात् पुनर्जायेरन्नृत्विजोगर्भकुर्वन्तिदी क्षयन्ति इत्यादिश्रुतेर्दीक्षाया जन्मान्तरहेतुत्वश्रवणात्अतएवाह श्रुतिचोदनात् ॥ १६९ ॥

(५) नन्दन । इदानीमुपनीतस्यैव वेदाध्ययनेऽधिकारोनान्यस्येतिविवक्षन्नुपनयनस्यजननकल्पतातावदाह मातुरिति । मौञ्जीबन्धनेउपनयने । ह्रस्वोऽत्रवृत्तिभङ्गपरिहारार्थं । प्रथमतृतीययोर्जन्मनोरुपन्यासोदृष्टान्तार्थ ॥ १६९ ॥

(६) रामचन्द्र । द्विजत्वमाह मातुरिति । मातु सकाशात्अग्रेअधिजननजन्म द्वितीयजन्म मौञ्जीबन्धने भवति । यज्ञदीक्षायान्तृतीयजन्म द्विजस्य विधिनोदनाद्भवतीत्यर्थ ॥ १६९ ॥

तत्र यद्ब्रह्मजन्मास्य मौञ्जीवन्धनचिन्हितम्॥तत्रास्य माता सावित्रीपितात्वाचार्यउच्यते ॥१७०॥

(१) मेधातिथिः । तत्रैतेषु द्विजन्मसु संदेतद्ब्रह्मजन्म उपनयनंमौञ्जीबन्धनचिन्हितमेखलाबन्धनेनोपलक्षितम् । तत्रस्यं माता सावित्रीतया ह्यनूक्तया तन्निष्पन्नंभवति । अनेन च साविम्यनुवचन मुपनयने प्रधानदर्शयति । तदर्थह्यसौ समीपमानीयतेपिताऽऽचार्यः । मातापितृनिवर्त्यजन्म । अतोरूपकभङ्ग्या तत्राप्याचार्यसाविम्यौ मातापितराधुक्तौ ॥१७०॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । यद्ब्राह्मणे वेदात्सावित्रीरूपाजन्ममौञ्जीवन्धनेनोपनयनकर्मणा चिन्हितमुन्नेयम् ॥ १७० ॥

(३) कुल्लूकः । तत्रेति तेषु त्रिषु जन्मसु मध्ये यदेतद्ब्रह्मग्रहणार्थंजन्मउपनयनसंस्काररूपंमेखलाबन्धनोपलक्षितं तत्रास्य माणवकस्य सावित्री माताऽऽचार्यश्चपिता मातृपितृसपाद्यत्वाज्जन्मनः ॥ १७० ॥

(४) राघवानन्दः । ब्रह्मदस्य पितुःजनयितव्ये परत्वापेक्षांपूरयन्मौञ्जीवन्धनदीक्षालक्षणजन्मद्वयकारणत्वादेव पितृतःश्रैष्ठ्यमाह तत्रेति त्रिभिः । तत्रद्वितीये जन्मन्युपनयनाख्ये तृतीये यज्ञजन्मनि दीक्षामस्यःऋत्विक्पितेत्युक्तः ॥१७०॥

(५) नन्दनः । तेषुत्रिषु जन्मसु मध्ये ब्रह्मजन्मोपनयनम् ॥ १७० ॥

(६) रामचन्द्रः । यत्र द्विजानांमध्येअस्य द्विजस्य ब्रह्मजन्मब्राह्मणवेदस्य सकाशात्तजन्मबन्धनचिन्हितंतत्र जन्मनिअस्य सावित्री माता पिताआचार्यउच्यते ॥ १७० ॥

वेदप्रदानादाचार्यं पितरंपरिचक्षते ॥ नह्यस्मिन्युज्यते कर्म किञ्चिदामौञ्जिवन्धनात् ॥ १७१ ॥

(१) मेधातिथिः । मौञ्जीवन्धनचिन्हितमित्युक्तम् । तत्र रज्वासञ्जनादाचार्यः पितृवन्मान्यः स्यात्तदर्थमुच्यते वेदप्रधानादाचार्यपितरंपरिचक्षते कृत्स्नवेदाध्यापनान्नोपनयनाद्भूतसाविम्यनुवाचनमात्रादेव । मदामंत्रीकारोत्पादनवेदाक्षरोच्चारणे माणवकस्य । यथैवंयावन्नाचार्येण पितृत्वंमामंतावन्न माणवकोद्वितीयंजन्म समश्नुते । अमानद्विजभावश्च प्रागिवोपनयनात्कामचारः स्यादतआह नह्यस्मिन्नाद्मौञ्जीवन्धनादस्य माणवकस्य किंचित्कर्म श्रौतस्मार्तमाचारभतिर्दृष्टार्थमयुज्यते न तत्राधिक्रियते । उपनयनसमनन्तरमेव सर्वोहि जातिपुरुषधर्मेरधिक्रियते । नन्वेवंचत्वात्तस्यानवस्थायां कथमधिक्रियतां एतदर्थमेवोक्तगुरौ शिष्यश्च याज्यश्चेति । आचार्येणासौ शिक्षयितव्यः । तदुक्तं शौचाचारांश्च शिक्षयेत् । यथा च गौतमः उपयनाद्विनियमइति । आचार्यस्य तु वेदसमापनान्तोव्यापारः ॥ १७१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । पितामातेतिनिरुक्तं तत्कथमाचार्यस्तथेत्यतआह वेदप्रदानादिति । प्रत्यवायनिवर्तनंहि रक्षणं तच्चाचार्येणापि वेदानधिगमजन्यप्रत्यवायरक्षणात् कृतमिति भवत्यसौपितेत्यर्थः । प्रत्यवायमाह न ह्यस्मिन्निति । अस्मिन्बाले ॥ १७१ ॥

(३) कुल्लूकः । वेदाध्यापनादाचार्यंपितरंमन्वादयोवदन्ति । पितृवन्महोपकारफलात्गौणपितृत्वम् । महोपकारमेव दर्शयति नह्यस्मिन्निति । यस्मादस्मिन्माणवके प्रागुपनयनात्किंचित्कर्म श्रौतंस्मार्तंच न सबध्यते न तत्राधिक्रियतइत्यर्थः ॥ १७१ ॥

(४) राघवानन्दः । अस्मिन्ननुपनीते बाले न युज्यतेअदृष्टार्थकर्तृत्वेनेति शेषः ॥ १७१ ॥

(५) नन्दनः । अथआचार्यस्य पितृत्वे हेतुमाहवेदेति । वेदप्रदानात्सावित्रीप्रदानात् । सर्वेहिवेदाःसावित्री । उपनयनाख्यजन्मप्रदानादितियावत् । उपनयनस्योत्पादनसाधर्म्यकथनंतत्कर्तुराचार्यस्य पितृत्वोपपादनार्थमुत्तरार्धेनोपपादितम् । तत्रायमर्थः । अजातस्य यथा न किंचिदस्ति कर्म कर्मणः शरीरसापेक्षत्वादेवमनुपनीतस्यापि विहितंकर्मनास्ति ।

जातस्यतु यथास्तिकर्मैवमुपनीतस्यापिविहितंकर्मास्ति । तेनैवमुपनयनस्योत्पादनसाधर्म्यात्तत्कर्तुराचार्यस्य पितृत्वमुपपन्नमिति ॥ १७१ ॥

(६) रामचन्द्रः । वेदप्रदानात्वेदस्यअध्यापनात् आचार्यपितरंपितृतुल्यंप्रचक्षते । अस्यद्विजस्य आमौञ्जीबन्धनात्किंचित्कर्म कर्तव्यंन विद्यते विना यज्ञोपवीतकर्माहीन भवन्तीत्यर्थः ॥ १७१ ॥

नाभिव्याहारयेद्ब्रह्म स्वधानिनयनादृते॥ शूद्रेण हि समस्तावद्यावद्वेदे न जायते॥ १७२ ॥

(१) मेधातिथि । आमौञ्जीबन्धनादित्यनुवर्तते । यदि वा यावद्वेदे न जायतइत्यर्थवादतोऽवधिपरिनिश्चय.ब्रह्म वेदस्तन्नोच्चारयेत् । पितुरयमुपदेशः यथामद्यपानादिभ्योरक्षतेत्तथा वेदाक्षरोच्चारणात् । केचित्तिममेव ब्रह्माभिव्याहार निषेधंप्रागुपनयनाद्याकरणाद्यध्ययने ज्ञापकंवर्णयन्ति । णिजर्थव्याचक्षते पित्रा न वाचनीयः बाल्या तु कानिचिद्व्यक्तानि वेदवाक्यानि स्वयपठतोन दोषः । एतत्तुनयुक्तं स्मृत्यन्तरे हिपठ्यते न ब्रह्माभिव्याहरेदिति । अर्थवादे च श्रुतंशूद्रेण हि समस्तावदिति । यथा शूद्रोदुष्यति तद्वदयमपीत्युक्तभवति । स्वधाशब्देन पितृभ्यः कल्पितमन्नमिहोच्यते । अथवा पित्र्यंकर्म स्वधाशब्देनोच्यते । तन्निनीयते त्यज्यते प्राप्यते येन मन्त्रेण सस्वधानिनयनः । शुन्धन्तांपितरइत्या दिस्तवर्जयित्वान्यमन्त्रोनोच्चारयितव्यः । अनुपनीतेनोदकदानवश्राद्धादिपितुः कर्तव्यमित्यस्मादेव प्रतीयते । पार्वणश्राद्धादौ त्वग्निमत्त्वाभावादनधिकारः पिण्डान्वाहार्यकंहि तद्वक्ष्यते । तृतीये चैतन्निपुणमुपपादयिष्यामः ॥ १७२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । धर्मकर्मसाधनतपः प्रभृतितदेवकुतइत्याह । नाभिव्याहारयेदिति । ब्रह्म वेदम् । स्वधाशब्देनापोनिनीयन्तेत्रेति स्वधानिनयनंश्राद्ध तत्र मन्त्रोच्चारणमनुपनीतेनापि कार्यमेव ततोन्यविषये वेदोच्चारणंन कारयेदिति । श्राद्धेनवश्राद्धादौ वेदोच्चारणमनुज्ञातम् । एतच्च कर्त्रन्तरासंभवे शूद्रेण हीत्यन्य विषये वेदोच्चारणे तादृशप्रायश्चित्तलाभार्थम् । वेदे सावित्र्याम् ॥ १७२ ॥

(३) कुल्लूकः । आमौञ्जीबन्धनादित्यनु वर्तते प्रागुपनयनाद्वेदंनोच्चारयेत् । स्वधाशब्देन श्राद्धमुच्यते निनीयते निष्पाद्यते येन मन्त्रजातेन तद्वर्जयित्वा मृतपितृकोनवश्राद्धादौ मन्त्रनोच्चारयेत् । तद्व्यतिरिक्तंवेदनोदाहरेत् यस्माद्यावद्वेदे न जायते तावदसौ शूद्रेण तुल्यः ॥१७२ ॥

(४) राघवानन्द । किंच वेदग्रहणयोग्यतासपादकजन्मयावन्न जायते तावन्नाभिव्याहारयेत् नअध्यापयेत् ब्रह्म वेदम् । स्वधाश्राद्धतन्नीयतेनिष्पाद्यते येन मन्त्रजातेन तद्वर्जयित्वा । तेनानुपनीतस्यपितुरौर्ध्वदेहिकेअस्त्यधिकारइति । शूद्रेण हि समःवेदयथाशूद्रंन वाचयति किंतु तूष्णींकर्ताकरोति शूद्रोऽमन्त्रेण गृह्णतइति स्मृतेः एवमस्य तदतिरिक्तवेदावाचकत्वात् ॥ १७२॥

(५) नन्दनः । यतएवतस्मादनुपनीतंतन्नाभिव्याहारयेद्ब्रह्म पिता तत्समोवा । स्वधा निनयनात्स्वधानिनयनमन्त्रवत् पितृकर्ममन्त्रादिति यावत् । हि हेतौ । वेदे सावित्र्याम् ॥ १७२ ॥

(६) रामचन्द्रः । ब्रह्म वेद नअभिव्याहरेत् न वेदस्यउच्चारणकुर्यात् । प्रेतकर्मणि स्वधानिनयनादृतेअकृतोपनयन-

---

(१७२) स्वधानिनंयनादृते (ग, च)
——निर्वपनादृते (ख)

स्य द्विजस्य पित्रोर्मरणभवेत् चेत्तार्हिस्वधोच्चारणंकर्तव्यमेतकर्म करणीयम् । यावद्वेदेन जायते वेदस्य सकाशातजन्म न भवेततावतशूद्रसमोभवेत् ॥ १७२ ॥

कृतोपनयनस्यास्य व्रतादेशनमिष्यते ॥ ब्रह्मणोग्रहणंचैव क्रमेण विधिपूर्वकम् ॥ १७३ ॥

(१) मेधातिथि । उपनीय गुरु शिष्यमित्यनेन शौचाचाराध्ययनानाक्रमउक्त । अतश्च तेनैव क्रमेण पठेत्। उपनयनानन्तरमध्ययने प्राप्ते क्रमान्तरार्थमिदमारभ्यते । उपनीतस्य त्रैविद्यादिव्रतच कर्तव्यम् । तत स्वाध्यायोध्येतव्य । कृतोपनयनस्य ब्रह्मचारिणोव्रतादेशनमिष्यते क्रियतेचाचार्यै । शास्त्रवशेनैव मिष्यते । अतश्च कर्तव्यतैवैषणा प्रतिपाद्यते। ततोब्रह्मणोवेदस्य ग्रहणक्रमेणानेन विधिपूर्वकमित्यर्थवाद श्लोकपूरणार्थ ॥ १७३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । व्रतादेशनमधुमासभक्षणादिनियमोपदेश । यद्वा व्रतयच्च भक्षणादि आदेशनचान्द्रायणादिप्रायश्चित्तोपदेशइति विभज्य व्याख्येयम् । क्रमेणनत्वन्त्यभागस्य पूर्वमध्ययनेन ॥ १७३ ॥

(३) कुल्लूक । यस्मादस्य माणवकस्य समिधमाधेहि दिवा मा स्वाप्सीरित्यादि व्रतादेशनवेदस्याध्ययनमन्त्रब्राह्मणक्रमेणाध्येष्यमाणस्त्वाचाम्लइत्यादि विधिपूर्वकमुपनीतस्योपदिश्यते तस्मादुपनयनात्पूर्वं न वेदमुदाहरेत् ॥ १७३ ॥

(४) राघवानन्द । सम्प्रति ब्राह्मणादिब्रह्मचारिण प्रजापत्युक्तव्रताद्यनुवादेन नियमानाह कृतोपनयनस्येति सप्तदशभि । व्रतादेशनत्रैविद्यकादिव्रतोपदेशोगुरुणाकार्य ततोवेदाध्ययनततश्चोपनीयगुरुरित्युक्तक्रमोबाध्यतेइति मेधातिथि । उपनीयेत्येववेदशब्दोत्र गायत्रीपरइति न क्रमविरोध ॥ १७३ ॥

(५) नन्दन. । उपनयनानन्तरमध्ययनेप्रसक्तेक्रमोविधीयते कृतेति । व्रतादेशनंव्रतानाप्राजापत्यादीनामुपदेशक्रमेण वेदाध्यायिनामाचारेण ॥ १७३ ॥

(६) रामचन्द्र । अस्य द्विजस्य कृतोपनयनस्य व्रतादेशनव्रताचरणमिष्यते । ब्रह्मण वेदस्यग्रहणक्रमेणऋग्यजु सामक्रमेण विधिपूर्वकमाह्यम् ॥ १७३ ॥

यद्यस्य विहितंचर्म यत्सूत्रंया च मेखला ॥ योदण्डो यच्च वसनं तत्तदस्य व्रतेष्वपि ॥ १७४ ॥

(१) मेधातिथि । गृह्यकारैर्व्रतनामधेयकानि कर्माण्युपदिष्टानि संवत्सरवेदभागवार्किचिज्जिघृक्षतइयंब्रह्मचर्यायोयमनियमसमूह एतत पूर्वव्रतसधर्मो व्रतान्तरारम्भे उपनयने ये विधयस्तादृशएव व्रतादेशेषु । अथ प्रागुपात्तानाका प्रतिपत्ति. । अप्सु प्रासनम् । ननु च तदुक्तंप्रागुपात्ताना विनष्टाना का प्रतिपत्ति । विनाशे शास्त्रनोदितचेष्टाकार्यमन्योपादानाद्य तेषानिवृत्ति । यच्चर्मयस्य ब्रह्मचारिणोविहितयथा कार्ष्णीब्राह्मणस्य रौरवक्षत्रियस्येति। एवंदण्डादिष्वपि द्रष्टव्यम् तस्य व्रतेष्वपि एतत्स्यात । व्रतशब्दोत्रतादेशो वर्तते ॥ १७४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण. । व्रतेषु चान्द्रायणेषु गार्हस्थ्येपि चान्द्रायणादिव्रतेषु एतत्पञ्चकं स्ववर्णोक्तं ग्राह्यमित्यर्थं । उपविद्वेदाध्ययनाद्व्रतेषुसाविश्यादिष्वविनष्टान्यपिपुराणिजले स्यधकातज्जातीयान्यन्यान्युपादेयानीत्यस्मार्थमाह ॥ १७४ ॥

(३) कुल्लूक । यस्य ब्रह्मचारिणोयानि चर्मसूत्रमेखलादण्डवस्त्राण्युपनयकाले गृह्येण विहितानि गोदानादिव्रतेष्वपि तान्येव नवानि कर्तव्यानि ॥ १७४ ॥

(४) राघवानन्द । व्रतेषु षट्त्रिंशदाब्दिकादिवेदव्रतेषुकाम्येषु वेदग्रहणतात्पर्यन्ते पुना ॥ १७४ ॥

(५) **नन्दन** । अथ कानिचिद्व्रतानि व्रतप्रसङ्गादाह यद्यस्येति । यस्य ब्राह्मणस्य क्षत्रियस्य वैश्यस्य वा यच्चर्मकार्गरौरवप्रस्तादि । एतेनयज्ञसूत्रमित्यादिव्याख्यातम् । पुराणानि चर्मादीनि समुत्सृज्यान्यानि नवानि चर्मादीनि व्रतेषु धार्याणीत्यर्थ ॥ १७४ ॥

(६) **रामचन्द्र** । यस्य ब्राह्मणस्य वा क्षत्रियस्य वा वैश्यस्य वा यत्सूत्रयज्ञोपवीतच चर्म विहित या च मेखला स्थिताय दण्ड यत्तु वसन तत्तत्अस्येद्विजव्रतेष्वपि ॥ १७४ ॥

सेवेतेमांस्तु नियमान् ब्रह्मचारी गुरौ वसन् ॥ सन्नियम्येन्द्रियग्रामंतपोवृद्ध्यर्थमात्मन. ॥ १७५ ॥

(१) **मेधातिथि** । वक्ष्यमाणस्य यमनियमसमूहस्य पृथक्प्रकरणत्वेन श्लोकोयगौरवख्यापनार्थ । एवतु यत्पूर्वमुक्तंतदवश्यकर्तव्यमिदतु ततोगुरुतरमनुष्ठीयमानमहते फलाय । ब्रह्मचारिग्रहण प्रकरणान्तरत्वेनातद्धर्माशङ्कयाऽनुसधानार्थम् । यदि ब्रह्मचारिधर्मएवाऽऽसीत्किंतर्हीदमुच्यते प्रकरणान्तरमिति । पूर्वेष्वप्येतेषामतिशयात्समानधर्मत्वादेतावता वैलक्षण्येन प्रकरणान्तरत्वव्यवहार । परिशिष्टानि पदानि श्लोकपूरणार्थतयानूद्यन्ते । सेवेत अनुतिष्ठेत । इमान्वक्ष्यमाणान् । बुद्धौ संनिहितत्वादिदमानिर्दिश्यन्ते । गुरौ वसन्गुरुसमीपे विद्याध्ययनार्थवसन् । नियमानाह । सनियम्येन्द्रियग्रामप्रागुक्तेन मार्गेण तपोवृद्ध्यर्थम्भ्यायविध्यनुष्ठानजन्यात्मसस्कारार्थम् ॥ १७५ ॥

(२) **सर्वज्ञनारायण** । इमान्वक्ष्यमाणान् ॥ १७५ ॥

(३) **कुल्लूक** । ब्रह्मचारी गुरुसमीपे वसन्निन्द्रियसयमकृत्वात्मगतादृष्टवृद्ध्यर्थमिमान्नियमाननुतिष्ठेत् ॥ १७५ ॥

(४) **राघवानन्द** । इमान्वक्ष्यमाणान् ॥ १७५ ॥

(५) **नन्दन** । इमान्वक्ष्यमाणान् ॥ १७५ ॥

(६) **रामचन्द्र** । ब्रह्मचारी गुरौ वसन्गुरौ समीपे वसन् इमाननियमान्सेवेत कुर्यात् ॥ १७५ ॥

नित्यस्नात्वा शुचि. कुर्याद्देवर्षिपितृतर्पणम् ॥ देवताभ्यर्चनचैव समिदाधानमेव च ॥ १७६ ॥

(१) **मेधातिथि** । तानीदानींप्रतिज्ञातान्पूर्वेण नियमानाह । प्रत्यहस्नात्वा शुचि स्नानेनापनीताशुचिभावोदेवर्षिपितृतर्पणकुर्यात् । यदि पुनर्न शुचि तदावश्यस्नायात् । शुचिग्रहणेन शुद्धिहेतुतयात्रस्नानस्योपदिष्टत्वान्न स्नातकव्रतवत्तदनुष्ठेयम् । अतएव स्मृत्यन्तरे च स्नानप्रतिषिद्धप्रतिषेधोमृदा स्नानस्य प्रसाधनलक्षणस्य । गौतमेनतु स्नानमेवविहितदण्डइवाप्सु परिप्लवते । मलापकर्षणकरनिघर्षणादिना न कर्तव्यम् । अस्थामेध्यादिससर्गेष च त्वेद मलक्षरेयुसयोगादिसहजमलनदशुचित्वमापादयति तद्विनियतरूपमेव । तथा च ब्राह्मणं किनुमलकिमजिनकिमुश्मश्रुणि किलपद्यति । धर्मसाधनतामेवनिषेधस्य मलधारणस्य दर्शयति । कथपुन स्नानस्य शौचार्थता प्रतीयते । न पुन स्नात शुचिश्शोभयविशिष्टेदेवकार्ये विनियुज्यते । स्नातस्याशुचित्वाभावात्कृतशौचाचमनादे स्नानविधानात्स्नात्वाचाचान्त पुनराचामेदिति च स्नातस्यापि शुचिरित्येतावता यादृशी शुद्धिस्तस्या विज्ञायमानाया स्नानमपि सति निमित्ते प्राप्तपुनरुच्यते । स्मृत्यन्तरचेदसत्यशुचित्वे निमित्ते प्रतिषेधार्थम् । तथाच वेदमधीत्य स्नायादिति समाप्ते स्वाध्यायविधौ प्रतिप्रसविष्यति । कुर्याद्देवर्षिपितृतर्पणम् उदकदानदेवादिभ्योगृहस्थधर्मेषु यदुक्तत्तादृशमेव प्रतीयते तर्पणशब्दसाहचर्यात् । यदेवतर्पयत्यद्भिरिति तथादेवताभ्यर्चयतीति गृह्यकारैरुदकसाधनीयविधिरुक्त । उदकतर्पणमिति चैतत्सविज्ञायते । तदेवागृह्यकारे पठिता अग्निप्रजापतिब्रह्मेत्यादय । तेषाचतर्पण न सौहित्योत्पादन किंतर्हि तदुद्देशेनोदकाञ्जलिप्रक्षेप । अतोयमुदकद्रव्यकोयागएवोक्तोभवति । नह्यन्यथा देवतात्वभवति ।

यागसंप्रदानंहिसेति स्मर्यते न तृप्तेः कर्त्री। एतावद्धि देवतालक्षणम्। सूक्तभाजोहविर्भाजश्चदेवताः तत्रसूक्तस्तुत्यतयाभ जन्ते हविः संप्रदानतया। तर्प्यत्वेन चोदकदानसंप्रदानतामेव गुणवृत्त्या वक्ति। गुर्वादिसंप्रदानंगवादिना तद्वद्दिश्यमानंसा-म्येन प्रतीयते। देवताऽपि संप्रदानमतः संप्रदानत्वसाम्यात्तृप्यन्तीत्युच्यते। यदि देवतातृप्त्यर्थमेतत्स्यात्तदा संस्कारकर्मोदकतर्पणंस्यात्। नच देवतानांसंस्कार्यत्वोपपत्तिः नहि ताः कचिदुपयुक्ताउपयोक्ष्यन्तेवा नवा कृताः करिष्यमाणकार्यस्य संस्कारतोपपत्तिः। ऋषयोयेषस्यार्षेयाः यथा पराशराणांवाशिष्ठशाक्त्यपाराशर्येति। गृह्यकारैस्तु मन्त्रदृशऋषयस्तर्पणीयत्वेनोक्ताः मधुच्छन्दोगृत्समदोविश्वामित्रइति। अविशेषाभिधानादृषिशब्दस्योभयेऽपि ग्राह्याः विशेषस्मृतित्वात्गृह्यस्मृतेस्तएव ग्रहीतुंयाप्याः। पितरः पूर्वप्रेताः पितृपितामहाः सपिण्डाः समानोदकाश्च। पितॄणांतर्पणंतर्पणमेव। एतच्च श्राद्धविधौ प्रत्यक्षेण वक्ष्यते। देवताभ्यर्चनं अत्र केचिच्चिरन्तनाविचारयांचक्रुः काएतादेवतानाम यासामिदमभ्यर्चनमुच्यते यदि तावच्चित्रपुस्तकन्यस्तः चतुर्भुजोवज्रहस्तइत्याद्या प्रतिकृतयइति लौकिकाव्यवहरन्ति अतोगौणस्तत्र देवताव्यवहारः अथ या सूक्तहविःसंबन्धिन्योवैदिकीभ्यश्चोदनाभ्योमन्त्रवाक्येभ्यश्चावगम्यन्ते शब्दार्थसंबन्धविदश्च स्मरन्ति अग्निः अग्नीषोमौ मित्रावरुणौ इन्द्रोविष्णुरिति यथैवतत्क्रियासंबन्धितयैव तेषांदेवतात्वंनार्थसंबन्धितया तत्रापि यस्यैव हविषोया देवता तेन चोदिता तस्यैव सा भवति तथा ह्याग्नेयोऽष्टाकपालइत्याग्नेये देवतापुरोडाशे न सौर्ये चरौ अयंच तेषांनिर्णयः मुख्यासंभवाद्गौणस्यैव ग्रहणं न्याय्यसमाचाराच्च अतः प्रतिमानामेवैतत्पूजाविधानम्। यच्चात्र तत्त्वंतद्व्रतवद्देवदैवत्यइत्यत्र वक्ष्यामः। समिदाधानंसायंप्रातरग्नौ दारुशकलप्रक्षेपणम् ॥ १७६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। अवगाहनेन स्नात्वा मार्जनादिना वा शुचिर्भूत्वा। आदिष्टीनोदकं कुर्यादिति तु प्रेततर्पणपरम्। देवतानामर्चनंपुष्पाद्यैः ॥ १७६ ॥

(३) कुल्लूकः। प्रत्यहंस्नात्वा देवर्षिपितृभ्यउदकदानप्रतिमादिषु हरिहरादिदेवपूजनंसायंप्रातश्च समिद्धोमंकुर्यात्। यस्तु गौतमीये स्नाननिषेधोब्रह्मचारिणः ससुखस्नानविषयः। अतएव बौधायनः नाप्सु श्लाघमानःस्नायात्। विष्णुनाप्रकालद्वयमभिषेकाग्निकार्यकरणमप्सु दण्डवन्मज्जनमिति ब्रुवाणेन वारद्वयंस्नानमुपदिष्टम् ॥ १७६ ॥

(४) राघवानन्दः। नित्यस्नात्वेत्यादिकान्। समिदाधानमग्नाविति शेषः ॥ १७६ ॥

(५) नन्दनः। तानेवनियमानाह नित्यमिति। आश्रमान्तरेऽपि तर्पणार्चनयोः करणार्थंनित्यग्रहणम्। समिदाधानस्यपुनर्ग्रहणमादरातिशयार्थम् ॥ १७६ ॥

(६) रामचन्द्रः। समिदाधानंअग्नौआधानस्थापनकर्तव्यम् ॥ १७६ ॥

वर्जयेन्मधुमांसंच गन्धंमाल्यंरसान्स्त्रियः॥ शुक्तानि यानि सर्वाणि प्राणिनांचैव हिंसनम्॥१७७॥

(१) मेधातिथिः। मधुसारघम्। माध्वीकस्य तु मद्यत्वात्तागम्युपनयनात्प्रतिषेधोनित्यमयंब्राह्मणोवर्जयेदिति। मांसप्रोक्षितमपि। गन्धशब्देन सुरभित्वातिशययुक्तानि कर्पूरागरुप्रभृतीनि द्रव्याणि सबन्धिलक्षणया प्रतिषिध्यन्ते। तेषामनुलेपनाद्युपभोगप्रतिषेधः। गन्धस्तुत्तद्देशान्निर्गतआगच्छतीत्यशक्योनिषेद्धुंतत्राप्याकस्मिकस्याप्यप्रतिषेधात्। भोगेच्छया त्वगरुधूपादौ दोषइ। अतउपाध्यायेन चन्दनवृक्षादिच्छेदने नियुक्तस्य तद्गन्धस्याघ्राणे वस्तुस्वभावतउत्पद्यमाने न दोषः। माल्यसाहचर्यादिष्टोगन्धः प्रतीयते। यस्तु नेदशोत्वदयोत्पादकरः कुष्ठघृतपूतिदार्वादिगन्धस्तस्य प्रतिषेधः। माल्यंकुसुमप्रथि-

(१७७) शुक्तानि० (च, ख, ग, घ, मेधा०)

तम् । रसामधुराम्लादयः। ननु च नीरसस्य भोज्यत्वासंभवात्प्राणवृत्तिरेवनस्यात् । सत्यम् उद्रिक्तरसाः केवलागुडादयोनिषिध्यन्ते । संस्कारकरणे द्रव्यान्तर्गतानामपि प्रतिषेधः । अथचात्यन्तमसंस्कृतस्यान्नस्य उक्तिप्रतिषेधोयम् । यथोक्तम् योहेरिव धनाद्भीतोमिष्टान्नाच्च विषादिव । राक्षसीभ्यइव स्त्रीभ्यः सविद्यामधिगच्छतीति । अन्येतु शृङ्गारादीन्मन्यन्ते । नाटकादिप्रेक्षणेन काव्यश्रवणेन वा रसपुष्टिर्न वक्तव्या । अन्येषांतु दर्शनमिक्ष्वामलकादीनांयोन्तर्द्रवरूपोदकवत्सरसस्तस्य निष्पीडितस्य प्रतिषेधोन पुनस्तदन्तर्गतस्य । तच्चैतदयुक्तं नहि रसशब्दोद्रवपर्यायः प्रसिद्धः । यत्र च यस्योचितमुपभोगान्तत्वंतदेव तस्य निषिध्यते । तेन मधुमांसयोर्भोजने प्रतिषेधोन दर्शनस्पर्शनयोः । गन्धमाल्यस्यापि शरीरमण्डनाभिमानतयोपादाननिषिध्यते नतुकथंचिद्धस्तादिना ग्रहणम् । एवंस्त्रियोमैथुनसंबन्धेन । तदाशङ्कयैव च प्रेक्षणालम्भौनिषेत्स्यति । तथाचगौतमः स्त्रीप्रेक्षणालम्भने मैथुनशङ्कयामिति । शुक्तानि ग्रामात्स्वरसानि केवलात्परिवासाद्द्रव्यान्तरसंसर्गाद्वाऽम्लतामापन्नानि । तेषांच द्विजातिधर्मत्वादेव सिद्धः प्रतिषेधः पुनर्ग्रहणंगौणशुक्तपरिग्रहणार्थम् । तेन रूक्षपरुषावाचोनिषिद्धाभवन्ति । यदुक्तंगौतमेन शुक्तावाचइति । तदिदंसर्वग्रहणंचास्यैवार्थस्याविष्करणार्थम् । रसशुक्तान्यनूद्य सर्वाणीति विधीयते । ततोगौणपरिग्रहः सिद्धोभवति येत्वेवंव्याचक्षते । शुक्तशब्देन रसप्रतिषेधः सर्वशब्देन मानसानि वचांसि तद्द्रष्टव्याः अर्थप्रतिषिद्धानांप्रतिषेधार्थंसर्वग्रहणंकस्मान्नभवति । तथा सति च दध्यादेःशुक्तीभूतस्य प्रतिषेधः प्राप्नोति । यदितु प्राप्तिमाश्रित्य पुनः प्रतिषेधउक्तार्थोव्याख्यायते तथा सति नकश्चिद्दोषः । प्राणिनां मशकमक्षिकादीनांबाल्यार्द्धिंसने प्रोप्ते यत्नतः परिहारार्थंपुनः प्रतिषेधः । स्वाध्यायविध्यइत्वार्थोवा । न केवलांहिंसायांपुरुषार्थः प्रतिषेधातिक्रमोयावत्स्वाध्यायविध्यर्थातिक्रमोपि । शुक्तादिष्वप्येवंकस्मान्न कल्प्यतइति चेदस्ति तत्र विषयान्तरेसावकाशत्वमेकरूपस्य विषयस्य व्यर्थत्वंसति गत्यन्तरे गरीयः ॥ १७७ ॥

(२) **सर्वज्ञनारायणः** । वर्जयेन्नोपयुञ्जीत । माल्यंपुष्पं । रसाउत्कटरसाः गुणादयः शृङ्गारादयइत्यन्ये । सर्वाणिशुक्तानिदध्यादीन्यपि । शुक्तमिति शुक्तमनम्लं कालवशेन द्रव्यान्तरयोगेन वाऽम्लतांगतम् । न त्वत्र शुक्तवागपि ग्राह्याप्रवृत्तिनिमित्त भेदात् ॥ १७७ ॥

(३) **कुल्लूकः** । क्षौद्रंमांसंच न खादेत्गन्धंच कर्पूरचन्दनकस्तूरिकादिवर्जयेत् । एषांच गन्धानांयथा संभवंभक्षणमनुलेपनंच निषिद्धंमाल्यंच न धारयेत् । उद्रिक्तरसांश्च गुडादीन् खादेत् । स्त्रियश्च नोपेयात् । यानि स्वभावतोमधुरादिरसानि कालवशेनोदकवासादिनाचाम्लयन्ति तानिशुक्तानि न खादेत् । प्राणिनांहिंसांन कुर्यात् ॥ १७७ ॥

(४) **राघवानन्दः** । मधुसारघम् । रसान् रेतोवृद्धिहेतुदुग्धादीन्स्त्रियःभोगविषयत्वेन । शुक्तानीति स्वरसतोमधुराणि कालवशेनअम्लतांयान्ति यानि तानीति ॥ १७७ ॥

(५) **नन्दनः** । रसान्घृततैलादीन् । कालातिपत्या स्वरसंपरित्यज्य रसान्तरमापन्नानि शुक्तानि ॥ १७७ ॥

(६) **रामचन्द्रः** । मध्वादि वर्जयेत् स्त्रियःभोगार्थंवर्जयेत् सर्वप्राणिनांहिंसनंवर्जयेत् । शुक्तद्रव्यान्तरसंयोगात् अमृतामापन्नानि निष्ठुरवचनानि वा ॥ १७७ ॥

अभ्यङ्गमञ्जनंचाक्ष्णोरुपानच्छत्रधारणम् ॥ कामंक्रोधंच लोभंच नर्तनंगीतवादनम् ॥ १७८ ॥

(१) **मेधातिथिः** । घृततैलादिना स्नेहेन शिरः शरीरम्रक्षणमभ्यङ्गः । अञ्जनंचाक्ष्णोः । अक्षिग्रहणंवृत्तपूरणार्थम् । अनयोश्चापिदेहमण्डनार्थतया प्रतिषेधोनौषधार्थतया गन्धमाल्यादिसाहचर्यात् । उपानहौ चर्मपादुके नकेवलंछत्रधारणंचस्वहस्तेन परहस्तेन वोभयस्यापि निषेधः । कामोमन्मथस्य स्त्रीप्रतिषेधादेव सिद्धः । क्रोधोरोषः । लोभोमोहः । अहंकार

ममकारी चित्तधर्मविते । नर्तनं शाक्तपुरुषाणां हर्षाय गात्रविक्षेपो भरतादिदृष्टाभिनयप्रयोगश्च । गीतषड्जादिस्वरसंदर्शनं वादित्रवीणावंशादिभिः स्वरवच्छन्दकरणं पणवमृदङ्गाद्यभिघातश्च तालानुवृत्त्या ॥ १७८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अभ्यङ्गं तैलादिभिर्ग्रहणम् । स्त्रियमिति स्त्रीसंबन्धो निषिद्धः । कामशब्देन त्वत्र तदभिलापो निषिध्यते ॥ १७८ ॥

(३) कुल्लूकः । तैलादिना शिरःसहितदेहमर्दनमञ्जनं कज्जलादिभिश्च चक्षुषोरञ्जनं पादुकायाश्छत्रस्य च धारणं कामं मैथुनातिरिक्तविषयाभिलाषातिशयं मैथुनस्य स्त्रियमित्यनेनैव निषिद्धत्वात् क्रोधलोभनृत्यगीतवाद्यानि वर्जयेत् ॥ १७८ ॥

(४) राघवानन्दः । अभ्यङ्गं तैलादिनोन्मर्दनम् । कामो धनाभिलापः ॥ १७८ ॥

(५) नन्दनः । अत्र वर्जयेदित्यनुवर्तते ॥ १७८ ॥

(६) रामचन्द्रः । अभ्यङ्गं तैलादिना अक्ष्णोरञ्जनं कज्जलादिना वर्जयेत् । उपानच्छत्रधारणं कामादि वर्जयेत् ॥ १७८ ॥

द्यूतंच जनवादंच परिवादंतथानृतम् ॥ स्त्रीणांच प्रेक्षणालम्भमुपघातंपरस्य च ॥ १७९ ॥

(१) मेधातिथिः । द्यूतमक्षक्रीडा । समाह्वयः कुक्कुट्यादिभिः प्रतिषिद्धो द्यूतशब्दस्य सामान्यशब्दत्वात् । जनैर्वादः अकारणेन लौकिकेष्वर्थेषु वाक्कलहः । देशवार्ताद्यन्वेषणं प्रश्नो वा परिवादः । असूयया परदोषकथनमनृतमन्यथा दृष्टमन्यथा च श्रुतं यदन्यथोच्यते । सर्वत्र वर्जयेदित्यनुषङ्गाद्विनीया । स्त्रीणांच प्रेक्षणालम्भौ अवयवसंस्थाननिरूपणं प्रेक्षणमिदमस्या शोभतेऽङ्गमिदमेति आलम्भ आलिङ्गनं मैथुनशङ्कायां चैतौ प्रतिषिध्येते बालस्य यथातथम् । परस्योपघातोपकारः कस्यांचिदर्थसिद्धौ प्रतिबन्धः कन्यालाभादौ पृच्छ्यमानेन प्रयोगस्याप्ययोगत्वं न वक्तव्यम् । तूष्णीमासितव्यम नृतमतिदेधात् ॥ १७९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । जनवादं वार्तादिकथनं स्त्रीणामानुतुल्याभ्योऽन्यासामकामतोऽपि प्रेक्षणमालम्भश्च उपघातमनोदुःखकरणम् ॥ १७९ ॥

(३) कुल्लूकः । अक्षक्रीडां जनैःसह निरर्थकवाक्कलहं परस्य दोषवादं मृषाभिधानं स्त्रीणांच मैथुनेच्छया सानुरागेक्षणालिङ्गनं परस्य चापकारं वर्जयेत् ॥ १७९ ॥

(४) राघवानन्दः । जनवादं निरर्थकवाक्कलहम् । स्त्रीणामिति इदमस्याः सौकुमार्यमित्यादि सरागेक्षणं स्पर्शनं । उपघातं अपकारं मनोवचोभिः हिंसानुकार्येनेति भेदः ॥ १७९ ॥

(५) नन्दनः । प्रेक्षणालम्भरागयुक्ते दर्शनस्पर्शने । उपघातं द्रोहम् ॥ १७९ ॥

(६) रामचन्द्रः । द्यूतादि स्त्रीणां वीक्षणं तथाभ्यङ्ग आलिङ्गनं परस्य अन्यस्य उपघातं मनोदुःखकारणं वर्जयेत् ॥ १७९ ॥

एकः शयीत सर्वत्र न रेतःस्कन्दयेत्क्वचित् ॥ कामाद्धि स्कन्दयन्रेतो हिनस्ति व्रतमात्मनः ॥ १८० ॥

(१) मेधातिथिः । एकः शयीत सर्वत्र नरेतः स्कन्दयेत्क्वचित् । अयोनावपि योनौ स्त्रीप्रतिषेधादेव सिद्धत्वादत्रार्थवादः । कामाद्धि स्कन्दयन् इच्छातः कामः हस्तव्यापारादिनाऽयोनौ मैथुनेन च रेतः शुक्रं स्कन्दयन्क्षरयन्हिनस्ति नाशयति ब्रह्मचर्यव्रतमात्मनः ॥ १८० ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । एकोन द्वितीयेन सहैकशय्यायाम्। सर्वत्र जनाकीर्णेपि कचिद्भूम्यादावपि न स्कन्दयेत्। कामत स्कन्दयन् कामतस्तु स्त्रियदृष्टापि स्कन्दनेन व्रतहानि । व्रतहिनस्त्यत पुनरुपनयनतस्येत्यर्थ ॥ १८० ॥

(३) कुल्लूक । सर्वत्र नीचशय्यादावेकाकी शयनकुर्यात्। इच्छया न स्वशुक्रपातयेद्यस्मादिच्छया स्वमेहन्शुक्रपातयन्स्वकीयव्रतनाशयति व्रतलोपे चावकीर्णिप्रायश्चित्तकुर्यात ॥ १८० ॥

(४) राघवानन्द । न स्कन्दयेत्स्वेच्छया न पातयेत्। कचिद्योनावपि । कामादिति प्रायश्चित्तार्थमनुवाद अवकीर्णा नैर्ऋतगर्दभालम्भनकुर्यादितिस्मृते ॥ १८० ॥

(५) नन्दन । सर्वत्र मातृपितृसमीपे । हिंहेतौ । व्रतब्रह्मचर्यम्। हिनस्तिहन्त्येव ॥ १८० ॥

(६) रामचन्द्र । एक शयीत स्त्रिया सह न शयीत रेत कचित् न स्कंदयेत् न पातयेत्। तद्यथा अयोनौ च वियोनौ च पशुयोनौ तथाविध ॥ १८० ॥

स्वमे सिक्त्वा ब्रह्मचारी द्विज.शुक्रमकामत॰॥स्नात्वाऽर्कमर्चयित्वा त्रि. पुनर्मामित्यृचजपेत् ॥ १८१॥

(१) मेधातिथि । कामाद्व्रतलोपोनावकीर्णिप्रायश्चित्तमकामात्त्विदमाह । स्वमग्रहणमविवक्षितमकामतइत्येतदेव-देव निमित्तम्। नहि स्वमे कामसभव अतोयद्यसुप्तस्यापि कथचिदनिच्छया स्वमलाभुगवयववत्क्षरति शुक्रंतत्राप्येतदेव प्रायश्चित्तम्। अकामतोरेत सिक्त्वेदप्रायश्चित्तकुर्यादित्येतत्तृचजपेत् ॥ १८१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । अकामत स्त्रियमनुध्यायापि सुप्त सकृद्गन्धपुष्पादिनार्चयित्वा त्रिर्जपेत् । अत्र प्राय श्चित्तेति प्रसङ्गात्। एतच्चान्येषामपि वनस्थादीनाब्रह्मचर्यनियममवृत्तानाम् ॥ १८१ ॥

(३) कुल्लूक । ब्रह्मचारी स्वमादावनिच्छया रेत सिक्त्वा कृतस्नानश्चन्दनाद्यनुलेपनपुष्पधूपादिभि सूर्यमभ्यर्च्य पुनर्मामैत्विन्द्रियमित्येतामृचवारत्रयपठेत्। इदमत्र प्रायश्चित्तम् ॥ १८१ ॥

(४) राघवानन्द । ऋचपुनर्मामैत्विन्द्रियमित्येताम् ॥ १८१ ॥

(५) नन्दन । अकामतोहि रेत स्कन्दने प्रायश्चित्तप्रकरणउक्तमप्यत्रादरातिशयार्थमाह स्वमइति ॥ १८१ ॥

(६) रामचन्द्र । ब्रह्मचारी द्विज स्वमे शुक्रअकामत सिक्त्वा शुक्रपातयेत्चेत्पूर्वस्नात्वाअर्कअर्घ्यदत्वा त्रि निवार पुनर्मामित्यृचजपेत् ॥ १८१ ॥

उदकुम्भंसुमनसोगोशकृन्मृत्तिकाकुशान् ॥ आहरेद्यावदर्थानि भैक्षचाहरहश्चरेत् ॥ १८२ ॥

(१) मेधातिथि । यावद्भिरर्थ प्रयोजनमुपाध्यायस्य सिध्यति तावदुदकुम्भादिआहरेत्। प्रदर्शनार्थचैतत्। अन्यदपिगृहोपयोगि यदगर्हितकर्म तत्कुर्याद्गर्हितंगुरुव्यतिरेकेणोच्छिष्टापमार्जनादिन कारयितव्यइत्येवमर्थोयश्लोक यत सामान्येन शुश्रूषागुरौ विहिता। यावानर्थएषामिति विग्रह । भैक्ष्यचाहरहश्चरेत्सिद्धमन्नमत्य तात्पर्यात्रविषयंभैक्षमत्रोच्यते। नैकान्नादि प्रतिषेधेऽन्नशब्दोपादानादन्नप्रतीयते । समाहृत्य भैक्षनिवेद्याश्नीयादिति सामाधिकरण्यात्सिद्धान्नप्रतिपत्ति । शुष्केऽन्ने भिक्षिते कुतस्तस्याशनम् । समाहृतस्य गुरुगृहे पच्यमानस्य भैक्षप्रकृतिता स्यान्नभैक्षता। प्रसिद्ध्यापेदशमेव भैक्षमुच्यते। अहरह ननु भैक्षेण वर्तयेन्नित्यमित्येतस्मादेव सिद्धमहरहश्चरणसिध्यति । वृत्तिविधानार्थ नित्यग्रहणम्। पर्युषितेनापि घृतादिस्नेहसयुक्तेन स्यादित्तिस्तदर्थमिदमहरहर्भिक्षित्वाशितव्यम् । न पुनरेकस्मिन्नहनि भिक्षितमपरेद्यु परिवास्य यत्किंचित्स्नेहयुक्तमिति शतिप्रसवेन भुञ्जीत ॥ १८२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । गोशकृद्गोमयम् । यावदर्थानि यावता तद्विनासाध्यसिद्धिः । अहरहर्नदिनंद्वयार्थम्॥१८२॥

(३) कुल्लूकः । जलकलशपुष्पगोमयमृत्तिकाकुशान्यावदर्थानि यावद्भिः प्रयोजनान्याचार्यस्य तावन्त्याचार्यार्थमाहरेत् । अतएव उदकुम्भमित्यत्रएकत्वमप्यविवक्षितंप्रदर्शनचैतत् । अन्यदप्याचार्योपयुक्तमुपहरेद्भैक्षंच प्रत्यहमर्जयेत् ॥ १८२ ॥

(४) राघवानन्दः । गोशकृद्गोमयम् । यावदर्थानि प्रयोजनोपयुक्तानि नाधिकानीति ॥ १८२ ॥

(५) नन्दनः । यावदर्थानि यावत्प्रयोजनानि । अहरहर्भैक्षंचरेत्तत्परेद्युरर्थंपूर्वेद्युः ॥ १८२ ॥

(६) रामचन्द्रः । गोशकृत्गवांशकृत्गोमयं यावदर्थयावत्प्रयोजनंचाहरेत् आनयेत् । अहरहःभैक्ष्यंचरेत् ॥१८२॥

वेदयज्ञैरहीनानांप्रशस्तनांस्वकर्मसु॥ब्रह्मचार्याहरेद्भैक्षंगृहेभ्यःप्रयतोऽन्वहम् ॥ १८३ ॥

(१) मेधातिथिः । येभ्योभैक्षमासादयितव्यंतान्वक्ति । वेदयज्ञैश्च यअहीना वेदाध्ययनेन संयुक्ताः यज्ञानांच सत्यधिकारे कर्तारअहीनाऽवर्जितास्तदुपेताइति यावत् । स्वकर्मसु च प्रशस्ताः येषांयज्ञेधिकारोनास्त्यन्यस्मिन्प्रशस्ते कर्मणि तत्पराः । अथ वा स्वकर्मप्रशस्तास्तउच्यन्ते ये स्ववृत्तावेव संतुष्टानवार्धुषिकारिङ्ग स्युपजीविनस्तेषांगृहेभ्योभैक्षमाहरेद्याचित्वागृह्णीयात्प्रयत. शुचिः । अन्वहमित्यनुवादः ॥ १८३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । प्रशस्तानांलब्धोत्कर्षाणां स्वकर्मसु ब्रह्मचारिकर्मसु ॥ १८३ ॥

(३) कुल्लूकः । वेदयज्ञैश्चात्यक्तानां स्वकर्मसुदक्षाणांगृहेभ्यः प्रत्यहब्रह्मचारी सिद्धान्नभिक्षासमूहमाहरेत् ॥ १८३ ॥

(४) राघवानन्दः । येभ्योभैक्ष्यमाहार्यतानाह वेदेति । प्रशस्तानांदक्षाणांस्वकर्मसु ॥ १८३ ॥

(५) नन्दनः । अथ भैक्षेऽप्यादाननियममाह वेदयज्ञैरिति । प्रयतोवाङ्मनश्चक्षुर्भिः ॥ १८३ ॥

(६) रामचन्द्रः । वेदयज्ञैः अहीनानांन हीनानांपूर्णानांस्वकर्मसु स्वस्वकर्मसु प्रसक्तानांगृहेभ्य.अन्वहप्रत्यहप्रत्यक्षःसन्ब्रह्मचारी भैक्ष्यआहरेत् ॥ १८३ ॥

गुरोःकुले न भिक्षेत न ज्ञातिकुलबन्धुषु ॥ अलाभे त्वन्यगेहानांपूर्वंपूर्वंविवर्जयेत् ॥ १८४ ॥

(१) मेधातिथिः । सत्यप्येतद्गुणयोगे गुरुगृहे न भिक्षेत । पूर्वकुलवंशस्ततोगुरोर्ये पितृव्यादयस्तेभ्योऽपि न ग्रहीतव्यम् । ज्ञातयोब्रह्मचारिणः पितृपक्षास्तेषांकुलेबन्धुषु च मातृपक्षेषु मातुलादिषु नैवमभिसं बन्धः कर्तव्योगुरुज्ञात्यादिष्विति यतोगुरोः कुलइति कुलशब्देनैव तेषांसंगृहीतत्वात् । कुतस्तर्हि भिक्षेत । एतद्व्यतिरेकेणान्यगेहेभ्यअलाभेऽसम्भवेऽन्यगेहानां सर्वएवयदि ग्रामोगुरुज्ञातिबन्धुभिर्व्याप्तोभवत्यन्ये नैवसती वान्नंनददति । एतेष्वपि गृहेषु भिक्षितव्यमन्याभावेप्रथमंबन्धुं भिक्षेत तदभावे ज्ञातिं तदभावे गुरुकुलम् ॥ १८४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । गुरोराचार्यस्य पितृकुलस्य मातरंचेत्यत्रानुज्ञानात् अतएव स्वस्रादिभ्योन्येषामेव बन्धूनांनिवासः ज्ञाति सपिण्डस्तस्य कुले तथा बन्धुषु तदन्यसमानयोनिषु अन्यगेहानांनिषिद्धान्यगृहाणांपूर्वंपूर्वमुक्तेषु मिरु ॥ १८४ ॥

(३) कुल्लूकः । आचार्यस्य सपिण्डेषु बन्धुषु च मातुलादिषु न भिक्षेत । तद्गृहव्यतिरिक्तभिक्षायोग्यगृहाभावे चोक्तेभ्य पूर्वंपूर्वंवर्जयेत् । ततश्च प्रथमंबन्धुंभिक्षेत तत्रालाभे ज्ञातीस्तत्राऽलाभेगुरोरपिज्ञातीन्भिक्षेत ॥ १८४ ॥

---

(१८३) प्रशस्तानां=प्रसक्तानां (ड)

(४) राघवानन्द । भिक्षाहरणे प्रतिषिद्धानाहगुरोरिति । तस्योद्विग्नहेतुत्वाद्दूरदृष्टाशङ्कयायस्मै देयततोयाह्यमिति न्यायविरोधात्तज्ज्ञातिकुलबन्धुषु स्नेहादसादिदानहेतो बन्धुषु मातुलादिषु । अलाभेइत्यादे गुरुत्यागेतात्पर्यम् ॥ १८४ ॥

(५) नन्दन । बन्धुषु मातृष्वसृपितृष्वसृबन्धुषु । अन्यगेहानामलाभेभिक्षाऽलाभेगेहानामलाभेवापूर्वंपूर्वंवर्जयेत् । अयमर्थ अन्यगेहालाभेबन्धुषु भिक्षेत तदलाभेज्ञातिकुले तदलाभे गुरुकुलइति । अत्रपूर्वार्धेन मुख्यकल्पउक्तउत्तरार्धे नापत्कल्पइति विवेक ॥ १८४ ॥

(६) रामचन्द्र । अन्यगृहाणाअलाभे पूर्वंविवर्जयेत् ॥ १८४ ॥

सर्ववापि चरेद्ग्रामंपूर्वोक्तानामसंभवे ॥ नियम्य प्रयतोवाचमभिशस्तांस्तु वर्जयेत् ॥ १८५ ॥

(१) मेधातिथि । पूर्वोक्तानावेदयज्ञैरहीनानामसंभवे सर्वग्राममनपेक्षवर्णविभागविचरेत् आन्येजीवनार्थक्र वलमभिशस्तान्कृतपाकत्वेन प्रसिद्धानदृष्टपातकानपि वर्जयित्वा । तथा च गौतम सार्ववर्णिकभैक्षचरणमभिश स्तपतितवर्जम् । नियम्य वाचंभिक्षावाक्यवर्जयित्वाऽऽभैक्षलाभादन्या वाचनोच्चरेत् ॥ १८५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । पूर्वोक्तानादेवयज्ञादीनासपूर्णभिक्षादातृत्वासंभवे नियम्य वाग्यमपरातदर्थभाषा प्रयतो॰ शुच्याचरपर्शी । अभिशस्तानिति पतितशूद्रयोरप्युपलक्षणम् ॥ १८५ ॥

(३) कुल्लूक । पूर्ववेदयज्ञैरहीनानामित्यनेनोक्तानामसंभवे सर्ववा ग्राममुक्तगुणरहितमपि शुचिर्मौनी भिक्षन् । महापातकाद्यभिशस्तांस्त्यजेत् ॥ १८५ ॥

(४) राघवानन्द । पूर्वोक्तानावेदयज्ञैरहीनानाअसंभव स्वरूपतोद्रव्यतश्च । अभिशस्तान्महापातकित्वादिनासंदि ग्धान् ॥ १८५ ॥

(५) नन्दन । आपद्यप्यभिशस्तानाप्रतिषेध कृत पतितानादण्डापूपिकया ॥ १८५ ॥

(६) रामचन्द्र । पूर्वोक्तानामसम्भवे सर्वग्रामंभिक्षार्थंविचरेत् । मौनपूर्वक वर्जनमाह । अभिशस्ता पतिता व र्जयेत् ॥ १८५ ॥

दूरादाहृत्य समिध संनिदध्याद्विहायसि ॥ सायंप्रातश्च जुहुयात्ताभिरग्निमतन्द्रित ॥ १८६ ॥

(१) मेधातिथि । दूरग्रहणमपरिगृहीतदेशोपलक्षणार्थम् । ग्रामात्किलदूरमरण्यं नच तत्र कस्यचित्परिग्रह । *अनुपलक्षणे हि दूरार्थे कियद्दूरमित्यनवस्थित शास्त्रार्थ स्यात् । आहृत्याऽऽनीय सनिदध्यात्स्थापयेत् । विहायसि गृह* स्योपरि नहि निरालम्बनेन्तरिक्षे निधानसंभवति । ताभि सायंप्रातर्जुहुयात् । आहरणतु तात्कालिकमन्यदा बेच्छया विहा यसनिधानमदृष्टार्थमित्याहु । अन्येतु ब्रुवते सद्यआनीयमानवृक्षाद्दारुआर्द्रंभवतीति गृहस्योपरि अन्यस्य वा प्राकारादे स्ततएवाव गन्तव्यम् ॥ १८६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । दूरात्ग्राम्याशुचिशङ्काशून्यादृशात् । विहायसि मञ्चादौ ॥ १८६ ॥

(३) कुल्लूक । दूराद्विग्म्य परिगृहीतवृक्षेभ्य समिधआनीयाकाशे धारणाशक्त पटलादौ स्थापयेत् । ताभिश्च समिद्भि सायंप्रातरनले होमकुर्यात् ॥ १८६ ॥

(४) राघवानन्द । दूराद्वनादे । विहायसि भूम्यतिरिक्तशुचिदेशे । ताभि समिद्भि ॥ १८६ ॥

(५) नन्दन । नियमान्तरमाह दूरादिति । दूराद्विप्रकृष्टप्रदेशात् । रजस्वलादिस्पर्शोभूमिष्ठजन्तुसङ्क्रान्तिश्चमाभुदित्युक्तसन्निदध्याद्विहायसीति । विहायस्याकाशेसन्निदध्यात्दन्त्वादिष्ववलम्बयेत् ॥ १८६ ॥

(६) रामचन्द्र । समिध दूरात्आहृत्यआनीय विहायसिआकाशे गृहादिकेउच्चप्रदेशे मण्डपादौ सन्निदध्यात्स्थापयेत् । पुस्याकाशविहायसीत्यमर० । ताभि समिद्भि अग्निसायसन्ध्याकाले प्रात प्रातःकाले जुहुयात् ॥ १८६ ॥

अकृत्वा भैक्षचरणमसमिध्य च पावकम् ॥ अनातुरः सप्तरात्रमवकीर्णिव्रतंचरेत् ॥ १८७ ॥

(१) मेधातिथि । अग्नीन्धनभैक्षचरणे नैरन्तर्येण सप्तरात्रसप्ताहमकृत्वानियम्यविच्छिद्यते कालोनियतस्तुतयोरपि । अनातुरस्याव्याधितस्य सतोऽवकीर्णिव्रतनाम प्रायश्चित्तमेकादशे वक्ष्यमाणस्वरूपचरेत्कुर्यात् । देवगुरुत्वख्यापनार्थत्वेत दत्र प्रायश्चित्तमेव । स्मृत्यन्तरे ह्यत्राल्पमन्यत्प्रायश्चित्तमुक्तमाज्यहोम सवितुर्वारेतस्यास्यामिति । इहापि च लिङ्ग यदि प्रायश्चित्तमिदमभविष्यत्तदा स्त्रीगमनमिवावकीर्णिप्रायश्चित्तप्रकरणे निमित्तत्वेनापठिष्यत् । येतु व्याचक्षते सप्तरात्र मेतदुभममवश्यकर्तव्यमकरणात्तत्र दोष कृतसप्तरात्रस्य तु परतोक्रियाया न दोषस्तानि च सप्ताहानि प्राथम्यादुपनयना त्प्रभृतिगृह्यते तदेतदयुक्त आसमावर्तनात्कुर्यादिति विरोधात् । उपरितनानन्तरश्लोकविरोधाच्च ॥ १८७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । भैक्षातिरिक्तानानोपयोग । समिदाधानाकरणेनेत्यर्थ । एतच्चउभयो समुच्चितयो सप्तरात्रमकरणे अवकीर्णिव्रतमेकादशे वक्ष्यमाणम् अनातुरइत्यनापदुपलक्षणम् । आपदितुरोगादावदोष । अन्यतरातिक्रमेकाहाद्यतिक्रमयोस्तु गौतमोक्त क्रमादाज्यहोम समिद्वयहोमश्च ॥ १८७ ॥

(३) कुल्लूक । भिक्षाहारसायप्रात समिद्धोममरोगीनैरन्तर्येणसप्तरात्रमकृत्वा लुप्तव्रतोभवति । ततश्चावकीर्णिप्रायश्चित्तकुर्यात् ॥ १८७ ॥

(४) राघवानन्द । उपदिष्टाकरणे दोषमाहअकृत्वेति । असमिध्यअप्रज्वाल्य होमार्थम् । अवकीर्णिव्रतनैर्ऋतगर्दभालम्भनम् ॥ १८७ ॥

(५) नन्दन । अथभिक्षाकरणाग्निकार्ययोरवश्यकर्तव्यतातदकरणे प्रायश्चित्तोपदेशेन प्रकाशयति अकृत्वेति । उभयो समुदितयोरकरणे प्रायश्चित्तमेतत् । चकारेण समुच्चयावगमात् । सप्तरात्रमिति निमित्तयोर्नैमित्तिकस्य च कालोपदेश स्मृत्यन्तरानुगुण्यात् । तथाच गौतम अग्नीन्धनभैक्षचरणेसप्तरात्रमकृत्वाऽऽज्यहोमइति । अग्निन्धकारेबृहस्पति अवकीर्णिव्रतंकुर्यात्सप्तरात्रमसत्रायमिति ॥ १८७ ॥

(६) रामचन्द्र । पावकअसमिध्यअग्निअनुपास्य भैक्ष्यचरणंअकृत्वापकस्य गृहे भुक्त्वासप्तरात्रपर्यन्तंअनातुर० सन्स अवकीर्णी भवेत् । अवकीर्णीक्षतव्रतइत्यमर । सदा प्राय पवित्रतार्थंयदुक्तव्रततचरेत् ॥ १८७ ॥

भैक्षेण वर्तयेन्नित्यंनैकान्नादी भवेद्व्रती ॥ भैक्षेण व्रतिनोवृत्तिरुपवाससमा स्मृता ॥ १८८ ॥

[न भैक्ष्यं परपाक स्यात् न च भैक्ष्यप्रतिग्रह० ॥ सोमपान समंभैक्ष्यं तस्माद्भैक्षेणव्रतं चरेत् ॥ १ ॥
भैक्ष्यस्यागमशुद्धस्य प्रोक्षितस्य हुतस्य च ॥ यास्तस्य ग्रसते ग्रासांस्ते तस्य क्रतुभिः समाः* ॥ २॥]

* (क, ख, ग, ट, ठ, ड, ढ,) । (च) चिन्हित पुस्तके इमौ श्लोकौ टीकायास्त । परंतु तेषा स्थान मूलमेवेति भाति ।

(१) **मेधातिथि** । ननु च भैक्षमहरहश्नीयादिति श्रुतमेवैतत्। एवहि भैक्षचर्या दृष्टार्था भवति उक्तच निवेद्य गुरवेऽश्नीयादिति । नच तदशनभैक्षसंस्कार. येन वृत्त्यर्थः स्यात् । केचिदाहुरनूद्यते नैकान्नादीभवेद्वतीति वस्तुमेतदप्यसत् भैक्षशब्देनैवैकान्नादनस्य निषेधात् । भिक्षाणासमूहो भैक्षमुच्यते । तत कुतएकान्नादनमाप्तिस्तस्यपित्र्येप्यनुज्ञानार्थंसर्वमेतदनयते । भैक्षेण वर्तयेदात्मान भैक्षभोजनेन पालयेत्जीवितस्थितिकुर्यान्नैकस्य सबन्धिअन्नमद्यान्नैकभिक्षान्नभुञ्जीत। न पुनरियमाशङ्काकर्तव्यानैकस्वामिकभुञ्जीत पि तु बहुस्वामिकमविभक्त भ्रातृसबन्ध्येकस्यान्नमेकवाऽन्नमेकान्नतदत्ति भुङ्क्तएकान्नादी । ब्रतीब्रह्मचारीप्रकरणादेव लब्ध श्लोक पूरणार्थोव्रतिशब्दोर्थवाद । भैक्षेणैव केवलेन व्रतिनोयावृत्ति. शरीरधारणमुपवासतुल्यफला सा वृत्ति स्मर्यते ॥ १८८॥

(२) **सर्वज्ञनारायण** । वर्तयेत्जीवेत् । नैकान्नादीएकस्यान्नेनैकदिनक्षपणकृतभैक्षेणेति नित्यत्वेपि भैक्षस्य नित्योपवासफलहेतुरित्यर्थ । प्रोषितस्य प्रवासादागतस्य ॥ १८८ ॥

(३) **कुल्लूक** । ब्रह्मचारी नैकान्नमद्यात्किंतु बहुगृहाहृतभिक्षासमूहेन प्रत्यहजीवेत् यस्माद्भिक्षासमूहेन ब्रह्मचारिणोवृत्तिरुपवासतुल्या मुनिभि स्मृता ॥ १८८ ॥

(४) **राघवानन्द** । नैकान्नादीनैकमात्रस्यान्नगृह्णीयात् । उपवाससमाइति परपाकरुचिर्नस्यादनिन्द्यामन्त्रणादृतइति यत्परपक्वान्नाशने पापतन्न स्यात्सन्यासी ब्रह्मचारी च पक्वान्नस्वामिनावुभौइत्युक्ते । स्तुतिरिति मेधातिथि ॥ १८८ ॥

(५) **नन्दन** । एकान्नाशनप्रतिषेधति भैक्षेणेति ॥ १८८ ॥

(६) **रामचन्द्र** । भैक्ष्येणान्येन नित्यवर्तयेत् व्रती ब्रह्मचारी नैकान्नादी भवेत् । एकस्यान्नं भक्षयेदिति एकचान्नं भक्षयेत्इत्यर्थ । व्रतिन ब्रह्मचारिण वृत्ति भैक्षण भैक्षान्नेन वृत्ति प्राणधृति उपवाससमास्मृता ॥ १८८ ॥

[**रामचन्द्र** । न भैक्ष्यमिति । परपाकरुचिर्न स्यात्इति याज्ञवल्क्य । भैक्षभिक्षान्नपरपाक न स्यात् । भैक्ष्यभिक्षान्नमतिमहीन भवतिमतिग्रहस्तु निषेध्य आगमशुद्धस्य प्रतिग्रहशुद्धस्य प्रोक्षितस्य हुतस्य च हुतशेषस्य च भैक्षस्य यान्ग्रासान् ग्रसते ते ग्रासाक्रतुभि समा भवन्ति ॥ १-२ ॥]

व्रतवद्देवदैवत्ये पित्र्ये कर्मण्यथर्षिवत् ॥ काममभ्यर्थितोश्नीयाद्व्रतमस्य न लुप्यते ॥ १८९ ॥

(१) **मेधातिथि** । अयमपवादोनिमित्तविशेषे भैक्षवृत्त्युपदेशस्य । देवदैवत्ये देवोद्देशेन ब्राह्मणभोजने क्रियमाणे पित्र्ये च पितृनुद्दिश्याभ्यर्थितोभ्येषित काममेकान्नमश्नीयात् नतु स्वययाचेत । तस्य व्रतवद्व्रतविरुद्धमधुमासवर्जितमित्यर्थ । व्रतवदृषिवदिति च शब्दद्वयेनैकएवार्थोच्यते न पुनर्ग्रामारण्ययो क्रमभेदेन व्यवस्था । वृत्तानुरोधात् द्विरभिधानम् । ऋषिर्वैखानसस्तदशनाभ्यनुज्ञाने मासमपि ब्रह्मचारिणोनुज्ञातस्यात्तस्य हि वैष्णवमप्युपभुञ्जीतेति मासाशनमप्यस्ति । देवादेवताप्रस्य तद्देवदैवत्यतत्चाग्निहोत्रदर्शपूर्णमासादिषु दैवेषु कर्मसु ब्राह्मणभोजनमाम्नातम् । आग्रहायण्यादिषुत्वाम्नात ब्राह्मणा भोजयित्वा स्वस्त्ययनवाचयेदिति । तत्रेयमनुज्ञा । अन्येतु समम्यादावादित्यादिदेवोद्देशेन यत्क्रियते ब्राह्मणभोजनतद्देवदैवत्यमन्यन्ते तदसत् । नहि भुजेर्देवतासम्बन्धोस्त्ययागसाधनत्वात्तस्य । ननूद्देशमात्रदेवता । उपाध्यायाय गादहाति महसमार्षीत्युपाध्याये ग्रहेपि प्रसङ्गात् । भुजेर्हि प्रत्यक्षोभोक्त्वासम्बन्ध आदित्यस्तु न कारक नचोद्देश्योग्रहवत् नतदर्थभोजनम् । द्वितीयाहि भोक्तृत्वर्थताज्ञापयति नादित्यार्थतम् । न चैतत्क्वचिन्नोदितमादित्याद्युद्देशेन ब्राह्मणान्भोजयेदिति । समाचाराद्विधि कल्प्यतइति चेन्न तस्योपलभ्यमानमूलत्वादस्ति हि मूलबाह्या स्मृतय । तत्रर्हि ब्राह्मणभोजनेन देवता प्रीणयेदिति शास्त्रार्थ । न चायमर्थ शक्य कल्पयितुं नहि देवताप्रीतिप्रधान शास्त्रार्थ किंतर्हि विध्यर्थप्रधान । नचास्मिन्विध्यर्थआदि-

त्यादीनांदेवताभिमतानांविषयद्वारकः संबन्धोनाप्यधिकारद्वारकः। नहि भेदनादिवन्निमित्तंनापि पश्वादिवत्स्वसंबन्धितया काम्यते। अभोग्यरूपत्वात्। अथ तद्गतातुष्टिः काम्यते साप्यात्मसिद्धौप्रमाणान्तरमपेक्षते नच तदस्ति न ह्यादित्यादितुष्टिः प्रत्यक्षादिसिद्धा पश्वादिवद्येन काम्येन पशेष्टिविधिनायुज्येत। अथतु प्रत्यंभुरिति स्वाभिप्रेतेन फलेन योजयिष्यतीति। एतदपि प्रमाणाभावादुपेक्षणीयम्। नचास्मिन्नर्थेविधिः प्रमाणं सहि ज्ञातस्यानुष्ठातृविशेषणस्य स्वसंबन्धितया पुरुषंनियुङ्क्ते न पुनः काम्यमानस्य सद्भावमवगमयति। प्रमाणान्तरावगतंहि काम्यमनुष्ठातृविशेषणमनुष्ठातृसंबन्धीति विधिः प्रमाणंमिमीते। अथायंयागस्तस्य च भोजनंप्रतिपत्तिर्भवतुयदिशिष्ट समाधारः। भोजनंतावन्न देवतासंबन्धिसाक्षादिति नं साध्यम्। यागव्यवहितस्तु संबन्धोन निवार्यते। नचात्र यागबुध्या प्रवर्तते किंतर्हि ब्राह्मणेषु भोजितेषु देवता तुष्यतीति। अत्यतोन देवता भोजनकारकेन कारकविशेषणम्। ततोनविषयोनहि संबन्धः। उद्देश्यत्वमप्यादित्यादीनांनास्ति। भोजने हि सउद्दिश्यते यस्मै भोजनंदीयते तच्च ब्राह्मणेभ्यः। नचोद्देश्यमात्रंदेवता उपाध्यायाय गांददाति प्रहृसमार्ष्टीति प्रहोपाध्याययोरपि प्रसङ्गात्। ननु त्र्यपिण्ड्ये कथंब्राह्मणभोजनं तत्रापिहि न पितरो देवताःस्युः नच होमस्य पिण्ड्यंदेवतान्तरश्रवणात् आदित्यादिप्रीतेरिव पितृप्रीतेः प्रमाणान्तरासिद्धत्वान्नविधेः संबन्धः साध्यतया। अत्र वदन्ति सिद्धा ह्यत्रापितृप्रीतिरात्मनामविनाशित्वात्पितरः सिद्धास्तेषांचशरीरसंबन्धः क्रियते। कर्माख्येप्राधान्यमुपाध्यायायगांददाति तद्भोजनंह्यत्र प्रधानम्। तस्य हि फलंश्रुतभो जयन्पुष्कलफलमाप्नोति। तच्च फलपितॄणांतस्य तृप्तिः स्यादिति तृप्तिश्च प्रीतिमात्रंनमनुष्याणामिव भुजिक्रियाफलंसौहित्यलक्षणमुत्पद्यते। काचित्पितॄणां प्रीतिः स्वकर्मवशतोयत्र तत्र जातावुत्पन्नानाम्। प्रीतिमात्रवचनोयंधातुः सौहित्यतु विशेषः सप्रमाणान्तरावसेयः। न चात्रैतच्चोदनीयपुत्रः कर्ताकथंकर्तृगामिफलंन हीमानि कर्माणि वैदिकानि परस्परकर्मादीनीतिन्यायविदोवदन्ति। यतः पितरएवात्राधिकारिणः कर्तारश्च। अपत्योत्पादनेनैव सर्वमेतत्पितृभिः कृतंएवमर्थमेवासावुत्पादितोदृष्टादृष्टमुपकारं करिष्यतीति। ततश्च यथा सर्वस्वारेऽभावादौत्तरकालिकेष्वङ्गेषु ब्राह्मणाः संस्थापयतमे यज्ञमिति प्रैष्यं मृतस्य कर्तृत्वमेवमत्रापि द्रष्टव्यम्। एतावान्विशेषः सूत्राधिकारान्तरप्रयुक्ता जीविकार्थिनोभृतिपरिक्रीताऋत्विजः कर्तारः। इह तु तद्विधिप्रयुक्तएव पुत्रः प्रथैवापत्यत्तिविधिप्रयुक्तस्य पुत्रार्थेषु पितुः संस्कारेष्वधिकारानुशासनपर्यन्तत्वात्तस्य विधेः एवंपित्रर्थे श्राद्धादौ पुत्रस्य तथैव जीविनः पितुर्वृद्धौतु मातापितरावित्यवश्यंकर्तव्यम्। एवंदृष्टान्तगतिस्तस्यापि। न चायंवैश्वानरवत्काम्योधिकारः वैश्वानरंद्वादशकपालंनिर्वपेत् पुत्रे जाते तस्मिन्जातएतामिष्टिंनिर्वपति पूतएव सतेजस्व्यन्नादइन्द्रियवान्पशुमान्भवतीति। एवमादिपुत्रफलार्थिनोधिकारः पितुर्वैश्वानरे नचूडादिष्विवावश्यकः। इहतु पिण्ड्यमानिधनात्कार्यमिति यावज्जीविकालात्कर्तुर्वैदिकफलमित्येतदन्यथा परिक्रियते। यथैव वैश्वानरविशिष्टपुत्रवत्ता लक्षणंपितुरेव फलंतात्कर्तृगामिता फलस्य एवमिहापि पुत्रस्यैवतत्फलंयत्पितुः प्रीतिरुभयथा पितृकर्तृगामिता फलस्य न विरुध्यते। अपत्योत्पादनेनैवेनतादृस्य फलस्येष्टत्वात्। पितॄणामपि नाकामितंफलावाप्तिः यदि न श्राद्धेन पितरोदेवताः कथंतर्हि पित्र्यमेतत्कर्मेति देवतातद्धितः। अनुद्देश्यत्वसामान्यादिति वदामः। युष्मदुपकारार्थमिदंब्राह्मणभोजनमिति पितरउपदिश्यन्ते। पिण्डपितृयज्ञे तु पितरोदेवताएव नश्राद्धे पितॄणांदेवतात्वंमन्यन्ते। यत्तु ब्राह्मणाभोज्यन्तेतत्पथायामी होमाज्यपुरोडाशादीनांद्रव्यदानस्य। तादृशमेतत्। तथा च ब्राह्मणाःपितृत्वमापद्यन्तअतोऽन्नपरिवेषणकाले पितरएवोद्देश्यायुष्मभ्य मिदंनममेति। ब्राह्मणास्त्वाहवनीयस्थानीयाः एतावान्विशेषोयदाहवनीये हविःप्रक्षिप्यते ब्राह्मणानांतु सन्निधाप्यते ते तुल्यमुपाददतइति। नच यागोमेदेवतार्थः स्याताकार स्विष्टकृदादिषु दर्शनात्। अतोयागोपि सन्श्राद्धकर्मपित्र्यर्थंभविष्यति पितॄणांदेवतात्वंफलभागित्वंन निरोत्स्यते। तृतीये किंचिदनुक्तमेव तत्संबद्धंवक्ष्यामः। तस्मान्नादित्यादयोब्राह्मणभोजने। देवताइति स्थितम्।

ननुचाव्यापकमेतदपि लक्षणम् यागउद्देश्यदेवतेत्यन्तरेणापि यागसंबन्धे देवताव्यवहारदर्शनात्। देवतानांच पूजनंदेव-
तान्यभिगच्छेदिति न यागोनाप्याभिमुख्येन गमनपादविहारात्मकंदेवताः प्रतिसंभवति । नैषदोषः । यत्र देवताचोदना
तत्रैतत्पूजाविधानंभविष्यति वैश्वदेवदेवतात्वमग्निहोत्रादिसंबन्धिनी पुत्रा। ननु चैवमपि नोपपद्यते नहि देवतायाः पूज्य-
त्वंसंभवति स्वरूपहानिप्रसङ्गात् । पूजाकर्मत्वेपि यागसंप्रदानता स्यात् । उक्तंन क्रियान्तरस्य किंचिद्भवतीति शक्ति-
र्हि कारकंसाच प्रतिक्रियंविभिद्यते। कार्यावगम्यत्वाच तस्यायावत्कार्यंभेदोन्याय्यः। अतोयत्संप्रदानमेव न तस्यकर्मा-
पत्तिः। कथं तर्हि पाचकाय देहि पचेः कर्ता ददातेः संप्रदानम्। शरैःक्षताङ्गः प्रियया कटाक्षैर्निरीक्ष्यमाणोविवशोज-
गाम। उक्तोत्र परिहारः। शक्तिशक्तिमतोर्भेदस्यौपचारिकत्वात्सिद्धंप्रजति भुक्त्वेति । तस्माद्यदि पूजाविषयमेतन्न देवता-
लाभ. अथदेवताआदित्यादयोन पूजाविधिः । नहि देवतायांसिद्धायामुद्दिश्य पूजाविधीयते न ह्यादित्यादीनांदेवतासा-
मान्यशब्दोगोशब्दवच्छागमेषादीनाम । अत्रोच्यते। सत्यं नादित्यादयः स्वरूपतोदेवताः संबन्धिशब्दोयंविधितएव
नार्थोवगन्तव्योयस्य हविश्चोद्यते सा तस्य देवतेति सएवाग्निराग्नेयादन्यत्रनदेवतेत्युक्तम्। किंतुन पूजाविधिः पूज्यमा-
नमन्तरेण संभवति। देवताश्च पूज्यत्वेन श्रुतास्तत्र यदि देवतार्थे मुख्येनं पूजा संभवति तदा यागएव पूजाविशेषा।
तस्यचारूपत्वादसति द्रव्यदेवताश्रवणे पूर्वाह्ण कालविध्यर्थोयमनुवादोविशेषः। अतः पूर्वाह्णे दैवतानि कर्तव्यानीत्यु-
क्तंभवति । किमुच्यते। देवता न श्रूयते यावता न साक्षाद्देवताशब्दोस्ति प्रायंसामान्यवचनोदेवतार्थः यासामन्यत्र
देवतात्वदृष्टंतासामेतत्पूजाविधानम्। तेनाग्निरादित्योरुद्रइन्द्रोविष्णुः सरस्वतीत्येवमादयः पूज्याः । पूजार्थेष पुष्पधूपमा-
ल्योपहारादीनांनिवेदनम्। तत्राग्नेस्तावत्साक्षात्संबन्धस्तथादित्यस्य दूरदेशवर्तित्वाच्चक्षुषावकाशेतदुद्देशेन गन्धादिनिक्षे-
पः। इन्द्रादीनांस्वरूपस्याप्रत्यक्षत्वादिन्द्रादिशब्दोद्देशेनैव तथा विधानम् । यद्यपि पूज्यमानप्रधाना पूजा तथापि हि
पूज्यमानानांकार्यान्तरशेषाभावेपूजैव कर्तव्यतया विज्ञायते। द्रव्यप्रधानेहि न विधिविषयत्वसंभवः सन्तानि द्रव्यगुणप्रधा-
नभूतानि येस्तु द्रव्यंचिकीर्ष्यंतइति न्यायात्स्तुतिशास्त्रादिवत्। प्रधानस्तुतिः स्तुत्यार्थाएवमियमपि पूज्यान पूज्यार्था। स्तौ-
ति शंसत्योर्निर्देशानास्तीतिचेत् अत्रोक्तद्वितीया सक्तुषु दर्शनात्। एवमुदगादैवतप्रदक्षिणानि कुर्यादिति दक्षिणाचारताविधी-
यते। दक्षिणेन दैवानि कर्माणि कर्तव्यानि। नहि मृदादितदेवतायादक्षिणेन मार्गेण स्थानम मूर्तत्वात्। पूज्यते एवंदेवता-
न्यभिगच्छेदिति। पादविहारव्यापारेण देवतासमीपप्राप्त्यसंभवाद्गमेश्च ज्ञानार्थत्वादभिगमनंस्मरणंकविशिष्यते। देवताअ-
भिगच्छेत्कर्मकाले मनसा ध्यायेचित्तव्याक्षेपतामाकुलताव्यापरिहरेदित्यर्थः। तथा चोपलभ्यमानमूलैवेयंस्मृतिर्भवति ।
यस्यैदेवतायै हविर्गृहीतस्यात्तांमनसा ध्यायेदिति। ननु चैतदप्युद्देश्यत्वान्यथानुपपत्तेः प्राप्तमेव तथ्याक्षिप्तस्याकुलस्य
च संभवाददोषः। एवदेवस्वंदेवपशवोदेवद्रव्यमित्यादयोव्यवहारास्तादर्थ्येनोपकल्पितेषु पश्वादिषु द्रष्टव्याः। इन्द्रादिषु
तु प्रतिकृतिविषयमेवदेवताव्यवहारमिच्छन्ति। अन्यथा व्यवस्थाप्रसङ्गःस्यात्। कल्पितदेवतारूपाणांप्रतिकृतीनांकल्पने
नैव स्वस्वामिभावेन यत्संबधिदेवब्राह्मणराज्ञांतु द्रव्यविशेषमुत्तममित्यादिषु देवद्रव्यंनहि देवतानांस्वस्वामिभावोस्ति मुख्या-
र्थासंभवाद्गौणएवार्थोपासः। कः पुनरत्र गौणोर्थः कार्यप्रसाधयेयएवाग्निर्माणवकइत्यादिषु नैवंगुणोमाणवके तद्गुणदर्श-
नात्। सर्वत्र हि साधारणगुणयोगाद्गौणार्थावगतिस्ते च गुणाः प्रत्यक्षावसेयाः इह तु देवतार्थस्य कार्यावगम्यत्वात्कार्य
तः स्वरूपविशेषानवगमात्कुतः प्रकृतिषु साधारणगुणावसायः। अत्रोच्यते। मन्त्रार्थवादेषु तथाविधरूपश्रवणात्तेषांच गुण-
वादेन व्याख्यानम्। तन्मूलप्रपञ्चोयथाधुनार्थवाहिणस्ताद्रूप्यमिन्द्रादिषु प्रतिपाद्यमानाः पुरुषेषु प्रत्यपनयन्तीति
मुखैवगौणता। यत्तु श्राद्धएवंवैश्वदेवब्राह्मणभोजनंदेवदेवत्यप्रमाणपक्षेने तेषांपित्र्याद्यन्यात्। तस्य निष्प्रयत्नेन गृहीतव्य-

दनर्थकं पुनर्वचनम्। सामान्यशब्दत्वाच्च क्रतोर्विशेषावगतिसाहचर्यादिति यद्यपि चपित्र्यशब्देन ग्रहणभवेद्गोबलीवर्दन्यायोपिसतिविषयभेदेभवति ॥ १८९॥

(२) सर्वज्ञनारायण । व्रतमधुमांसाद्यभक्षणनियमस्तद्युक्तऋषिवत् वानप्रस्थवदिति मुन्यन्नाशनम् भिप्रेति। दैवंदेवत्ये विश्वेदेवदेवता यत्र तत्रपित्र्येवाअत्यन्ताभ्यर्थनयोपरुद्धोश्नीयात् अकामानुमतौ । कामअतएवोक्तम्। व्रतमस्य न लुप्यते न प्रत्यावर्तते। प्रत्यवायस्तुस्यादेव तदर्थप्राणायामादि कुर्यात्। पित्र्यस्य समभिव्याहारेणदैवकर्मप्रतीतिरितरदैवव्यवच्छेद । अथ पित्र्ये कर्मणीत्यन्वय ।अथेति च पित्र्यक्रमंगोदैवापेक्षया विशेषद्योतनार्थम्। तेन दैविकान्नभोजनात् पित्र्यान्नभोजनस्याधिकपापहेतुता सूच्यते।-दैवदैवत्यपदसमभिव्याहाराच्च वैश्वदेविकश्राद्धाशन व्रतलोपएवं। एतदपि निरन्तरसमराचक्रियमाण गौतमोक्तप्रायश्चित्तेनैवशोध्यते ॥ १८९ ॥

(३) कुल्लूक । पूर्वनिषिद्धस्यैकान्नभोजनस्यायमतिप्रसव । दैवदैवत्येकर्मणि देवतोद्देशेनाभ्यर्थितोब्रह्मचारीव्रतवदिति व्रतविरुद्धमधुमासादिवर्जितभेकस्याप्यन्नयथेप्सितभुञ्जीत। अथपित्रुद्देशेनाभ्यर्थितोभवति तदापियति. सम्यग्दर्शनमपन्नत्वात्सइव मधुमासवर्जितमेकस्याप्यन्नयथेप्सितभुञ्जीतेतिसएवार्थोवेदव्येनोक्त.।तथापि भैक्षवृत्तिनियमलुप्तव्रतमस्य लुप्त न भवति। याज्ञवल्क्योऽपि श्राद्धेभ्यर्थितस्यैकान्नभोजनमाह-ब्रह्मचर्ये स्थितोनैकमन्नमद्यादनापदि । ब्राह्मण काममश्नीयाच्छ्राद्धेव्रतमपीडयन्निति । विश्वरूपेण तु व्रतमस्य न लुप्यतइति पश्यता ब्रह्मचारिणोमासभक्षणमनेन मनुवचनेन विधीयतइति व्याख्यातम् ॥ १८९ ॥

(४) राघवानन्द. । दैवदैवत्येआग्रयण्यादिषु तत्र ब्राह्मणभोजयित्वा स्वस्त्ययनवाचयीतैरयुक्तेरिति .मेधातिथिस्तन्न कर्माङ्गत्वात्तस्य किंतुमार्कण्डेयोक्तविष्ण्वादिश्राद्धे तत्र श्राद्धभेदा नित्यनैमित्तिककाम्यवृद्धिश्राद्धसपिण्डनम्। पार्वणचेति विज्ञेयगोष्ठ्याशुद्ध्यर्थमष्टकम् ॥ कर्माङ्गनवमप्रोक्तदैविकदशमस्मृतमितिविश्वामित्रोक्त. ॥ नैमित्तिकमेवोद्दिष्टम्। तत्रैकान्नमद्याद्व्रतवन्मधुमासवर्जमश्नीयात्तथापित्रेऋषिवदर्थे सम्यग्दर्शनसपन्नत्वेपि मधुमासयोर्वर्जनात् अथवा ऋषिर्मुनिसन्यासीति तद्वदालादनासक्तऔषधवदशनमाचरेदिति सन्यासप्रकरण श्रुते । एवदैवार्थेभ्यर्थितोव्रतलोपनन प्राप्नोतीत्याह काममिति। तदुक्तयाज्ञवल्क्येन ब्रह्मचर्येस्थितोनैकमन्नमद्यादनापदि। ब्राह्मण काममश्नीयाच्छ्राद्धव्रतमपीडयन्निति॥१८९॥

(५) नन्दनः । प्रतिषिद्धमेकान्नाशनमतिप्रस्तौति व्रतइति मधुमासादिवर्जनमभिप्रेतम्। ऋषिवदित्यल्पवन्याशनम् ॥ १८९ ॥

(६) रामचन्द्र. । दैवदैवत्ये कर्मणि विश्वेदेवकर्मणिअभ्यर्थित सन्निमन्त्रित सकामअश्नीयात्भोजनकुर्यात्। प्रतिवत्ब्रह्मचारीव्रतपित्र्ये कर्मणिऋषिवतअश्नीयात्। अस्यब्रह्मचारिण व्रतनलुप्यते लोपनयातीत्यर्थ ॥ १८९ ॥

ब्राह्मणस्यैव कर्मैतदुपदिष्टमनीषिभि. ॥ राजन्यवैश्ययोस्त्वेव नैतत्कर्म विधीयते ॥ १९० ॥

(१) मेधातिथि । यदेतदेकान्नभोजनकर्मादिष्टमेतद्ब्राह्मणस्यैव मनीषिभिर्विद्वद्भिर्वेदादुपलभ्योपदिष्ट क्षत्रियवैश्ययोस्तुनैतदिच्छन्ति न कदाचित्तयोर्भैक्षभोजनम्। ननु च श्राद्धभोजने ब्राह्मणानामेवाधिकारोथ तत्र भोजनीया स्युर्य च वर्ण्या इज्जोत्तमा अर्हत्तमाय विप्रायैतिवचनाद्ब्राह्मणस्यैव प्रतिग्रहाधिकारस्तत्र कुतोयमनिषेधोराजन्यवैश्ययोरिति प्रतिप्रसवप्रापणापूर्वविधे प्राप्तिसत्यपेक्षाश्च प्रतिषेधाभवन्ति। उच्यते। भुक्तवताब्राह्मणानामेव शिष्टस्यान्नस्य प्रतिपत्तिराम्नाता ज्ञातिप्रायमन्नकल्पयेदिति। नच तत्र जात्यपेक्षा यस्य ज्ञाति सतेन भोजयितव्य । नच तत्र क्षत्रियादय प्रतिगृहीततया सबध्यन्ते अपितु ज्ञातये । अतोस्या प्राप्ते प्रतिषेध ॥ १९० ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । एतत्कर्मश्राद्धान्नाशनम् । केचित्त्वेतत्पदेनैकान्नाशनमात्रपरामर्शइत्याहु ॥ १९० ॥

(३) कुल्लूक । ब्राह्मणक्षत्रियविशां त्रयाणामेव ब्रह्मचारिणांभैक्षाचरणविधानाद्व्रतवदित्यनेन तदपवादरूपमेकान्नभोजनमुपदिष्टम् । क्षत्रियवैश्ययोरपि पुनरुक्तेन पर्युदस्यते । तदेकान्नभोजनरूपकर्म तद्ब्राह्मणस्यैव वेदार्थविद्भिर्विहितम् । क्षत्रियवैश्ययो पुनर्नचैतत्कर्मेति ब्रूते ॥ १९० ॥

(४) राघवानन्द । एतत्कर्मनिमन्त्रितभोजनराज न्यवैश्ययोर्ब्रह्मचारित्वेपि श्राद्धादिषु नाश्नीयादित्याहु राजन्येति ॥ १९० ॥

(५) नन्दन । ब्रह्मचारिप्रकरणविषयत्वात्क्षत्रियवैश्ययोरयविधि र्नाम प्रतिषिध्यते ब्राह्मणस्यैवेति । कर्म पूर्व श्लोकोक्तम् ॥ १९० ॥

(६) रामचन्द्र । एत कर्म दैवपितृरूपकर्म नियन्त्रणब्राह्मणस्यैवमनीषिभि उपदिष्टम् । एवराजन्यवैश्ययोर्व्रतिनो एतद्वै कर्मणि पित्र्ये कर्मणिनिमन्त्रणन विधीयते ॥ १९० ॥

चोदितो गुरुणा नित्यमप्रचोदितएव वा ॥ कुर्यादध्ययने यत्नमाचार्यस्य हितेषु च ॥ १९१॥

(१) मेधातिथि । नोदितोगुरुणाऽ नियुक्तोऽपिकुर्यादध्ययनेयोगयत्नम् । ननु चाहूतोधीतइत्युक्तंकथमनोदितस्य योगउच्यते । गृहीतवेदैकदेशस्य परिशेषकगुणार्थमेतदुच्यते । न तत्राचार्यनियोगोपेक्षितव्य । एवमाचार्यहितमुद्दकुम्भाहरणादिश्रा तसंवाहनादितदप्यनियुक्तेन कर्तव्यम् ॥ १९१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । योगमुद्यमम् । यत्नमिति क्वचित्पाठ । अचोदितोपि गृहीतवेदभागाभ्यासकर्तुंस्वतएव शक्नोतीति न तत्र गुर्वपेक्षा ॥ १९१ ॥

(३) कुल्लूक । आचार्येण प्रेरितोनप्रेरितोवात्वयमेव प्र त्यहमध्ययने गुरुहितेषु चोद्योगकुर्यात् ॥ १९१ ॥

(४) राघवानन्द । किंच चोदितइति । कुर्यात्योगउपायम् ॥ १९१ ॥

(५) नन्दन । योगमभ्यासम् ॥ १९१ ॥

शरीरंचैव वाचंच बुद्धीन्द्रियमनांसि च ॥ नियम्य प्राञ्जलिस्तिष्ठेद्वीक्षमाणोगुरोर्मुखम् ॥ १९२॥

(१) मेधातिथि । कुतश्चिदागतोगुरोर्मुखवीक्षमाणस्तिष्ठेन्नोपविशेन्नियम्य च शरीरपादहस्तचालनहसितानि न कुर्यान्नकिंचिद्वदेत् । अनुपयोगिबुद्धीन्द्रियाणि नियच्छेत् । यदाश्चर्यरूपंकिंचिद्गुरुसकाशे नत पुन पुनर्भावयेत् श्रोत्रादा पि । चक्षुर्नियमस्तु गुरुवक्त्रप्रेक्षणादेव सिद्ध । मनश्च नियच्छेच्छास्त्रीयाविकल्पान्गृहकुटुम्बारम्भा मनसा वर्जयेत् । उक्तस्तु सयमेयत्नमिति शक्तिप्रतिषेधार्थ । सप्रतिषेध गुरुसन्निधौ स्वल्पोपीन्द्रियाणामप्रतिषिद्धेपि विषये प्रसरोन देय । प्राञ्जलिरूर्ध्वकृतकरकपोल ॥ १९२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । शरीरनियमोवृथा चेष्टा- बुद्धीन्द्रियाणिपञ्च मनश्चनियम्य स्वस्वविषयव्यावृत्तानि कृत्वा गुरुसमीपावस्थाने सर्वदैतद्विधेयं विशेषत स्वाध्यायकाले ॥ १९२ ॥

(३) कुल्लूक । देहवाग्बुद्धीन्द्रियमनांसि नियम्य कृताञ्जलिर्गुरुमुखपश्यस्तिष्ठेन्नोपविशेत् ॥ १९२ ॥

(४) राघवानन्द । किंच शरीरमिति । प्रामे गुरौ तथा भूतस्तिष्ठन्मुखनिरीक्षमाणइत्यध्ययनकालइति शेष ॥ १९२॥

(५) नन्दन । बुद्धिरध्यवसायात्मिका मन संशयात्मकम् ॥ १९२ ॥

नित्यमुद्धृतपाणिः स्यात्साध्वाचारः सुसंयतः॥ आस्यतामिति चोक्तः सन्नासीताभिमुखं गुरोः ॥१९३॥

(१) मेधातिथिः। न केवलमुत्तरकात्पाणिरुद्धर्तव्योऽपितु वाससोऽपि। नित्यग्रहणं नतिष्ठतएवायमपागुद्धारोनाप्यध्ययनवेलायम्। किंतर्हि ततोऽन्यत्रापि। साध्वाचारः साध्वनिन्द्यः आचारोवाग्व्यवहारादिः कार्यः। अश्लीलादिभाषणमसंनिधानेपि गुरोर्नित्यग्रहणान्नकर्तव्यम्। सुसंवृतः वाङ्मनश्चक्षुर्भिः नियतात्माल्पोपि दोषस्तंपरिहरेत्। अनावृतोलोकउच्यते योयथा कामी तद्विपरीतः सुसंवृतः। अन्येतु मन्यन्ते वस्त्रेणाच्छादितशरीरोगुरुसंनिधौ भवेत् नोत्तरीयमन्तरायेदेवं तिष्ठेत्। यदा तु गुरुणाऽऽस्यतामित्युक्त एतेन शब्देन भ्रूविक्षेपादिना वाविधेः प्रतिपादनार्थत्वात् प्रतिपादनंच न शब्दव्यापारएव तदाऽऽसीतोपविशेत्। अभिमुखः संमुखः ॥ १९३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। उद्धृतपाणिः उत्तरीयबहिरुपरिस्थदक्षिणबाहुः साध्वाचारोगुर्वनुगमनादिविशिष्टाचारकारी सुसंयतोचपलचित्तःउक्तोगुरुणा अभिमुखंदर्शनविषये ॥ १९३ ॥

(३) कुल्लूकः। सततमुत्तरीयाद्बहिष्कृतदक्षिणबाहुः शोभनाचारोवस्त्रावृतदेहआस्यतामिति गुरुणोक्तः सन्गुरोरभिमुखंयथा भवति तथाऽऽसीत ॥ १९३ ॥

(४) राघवानन्दः। किंच नित्यमिति। उद्धृतपाणिःवस्त्रादिभ्योविकासितदक्षिणपाणिःसुसंवृतःवस्त्रावृतदेहःप्रोक्तो गुरुणेति शेषः ॥ १९३ ॥

(५) नन्दनः। नित्यमाश्रमान्तरेऽप्युद्धृतपाणिःस्यात् वस्त्रादिभिराच्छादितदक्षिणपाणिःस्यात् ॥ १९३ ॥

(६) रामचन्द्रः। नित्यंउद्धृतपाणिःस्यात् पठनसमयेउद्धृतपाणिःस्यातसाध्वाचारःसाधुयथा स्यात्तथाआचारवान्भवेत्। सुसयत.यतचित्तःसन्नग्रतमपीडयन्नित्यर्थः। आस्यतांउपविश्यतामिति गुरुणा चोदितः सन्गुरोरभिमुखंआसीत उपविशेदित्यर्थः ॥ १९३ ॥

हीनान्नवस्त्रवेषः स्यात्सर्वदा गुरुसन्निधौ ॥ उत्तिष्ठेत्प्रथमंचास्य चरमंचैव संविशेत् ॥ १९४ ॥

(१) मेधातिथिः। हीनंन्यूनमन्नंभुञ्जीत गुरुसंनिधौ। न्यूनता च परिमाणतः कश्चित्कचित्संस्कारतः। यदि संस्कृतमाज्यघटितक्षीरादिव्यञ्जनभिक्षातोलब्धंस्यात्तदा यदि गुरुणातादृशमन्नंन भुक्तस्यादेककाले चगुरुणा सह भोजने यदि गुरोस्तादृशमन्नंगृहे न सिद्धंस्यात्तदा तत्तेन नाशितव्यम्। अथ गुरोरपि तादृशमन्नंस्यात्तदा ऽपचयः कर्तव्यः। वस्त्रंयदि गुरोर्जीर्णंस्यात्तदा न कार्पासादिशिष्येण प्रावरीतव्यं। वेषआभरणमण्डनादिः सोपि हीनः। सर्वदा ब्रह्मचर्यात्परोऽपि। अतएव वेषग्रहणम्। नच ब्रह्मचारिणोमण्डनमिष्यते। उत्तिष्ठेत्प्रथमंचास्य शय्यायाराम्युपरमे आसनाद्वा उत्थानावसरंबुद्ध्वा प्रथमपूर्वंगुरोरुत्तिष्ठेत्। चरमंपश्चात्स्वापकाले सुप्ते गुरौ सविशेच्छय्यांसमाश्रयेदासने चोपविशेत् ॥ १९४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। हीनमपकृष्टंगुरुभोग्यान्नवस्त्रःगुरुवेषेभ्यःस्वस्य वस्त्रादेर्हीनत्वम्। उत्तिष्ठेत्शयनात्। सविशेत्शयीत ॥ १९४ ॥

(३) कुल्लूकः। सर्वदा गुरुसमीपे गुर्वपेक्षया त्ववकृष्टान्नवस्त्रप्रसाधनोभवेत्। गुरोश्च प्रथमरात्रिशेषेशयनादुत्तिष्ठेत्प्रदोषे च गुरौ सुप्ते पश्चाच्छयीत ॥ १९४ ॥

(४) राघवानन्दः। हीनान्नवस्त्रवेषःअपकृष्टान्नादिर्गुरुतःप्रथमगुरूत्थानात्पूर्वंचरमंगुरुसंवेशनादुत्तरंसंविशेत्शयीत ॥ १९४ ॥

(५) नन्दनः। सर्वदाआश्रमान्तरेऽपिसन्निधाविंतिविशेषणादसन्निधावदोषः ॥ १९४ ॥

(६) रामचन्द्र । सन्दा गुरुसन्निधौ हीनान्नवस्त्रवेष स्याद्गुरो स्तरुपात्हीन अन्नवस्त्रवेषोयस्य स हानान्नवस्त्रवेष अस्य गुरो प्रबोधनात्पूर्वउत्तिष्ठेत्चरमतस्माल्लविरोत् सुप्यात् ॥ १९४ ॥

प्रतिश्रवणसम्भाषे शयानोन समाचरेत् ॥ नासीनोन च भुञ्जानोन तिष्ठन्न पराङ्मुख ॥ १९५ ॥

(१) मेधातिथि । प्रतिश्रवणमाहूयमानस्य कार्ये नियुज्यमानस्य गुरुसवन्धिवचनाकर्णनम् । सभाषा गुरुणा सहोक्तिप्रत्युक्तिकरणम् । तेप्रतिश्रवणसभाषे । शयान स्वेसस्तरेनिक्षिप्तगात्रोन समाचरेन्नकुर्यात् । नासीन आसने चोपविष्ट न भुञ्जान न तिष्ठन्नेकस्मिन्नेव देशेऽविचलन्नूर्ध्वस्थित न पुन पराङ्मुख यस्या गुरुदृश्यते तत परावृत्य स्थितोन कुर्यात् ॥ १९५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । प्रतिश्रवणमाज्ञास्वीकार ॥ १९५ ॥

(३) कुल्लूक । प्रतिश्रवणमाज्ञाङ्गीकरणसभाषणच गुरो शय्यायासुम आसनोपविष्टोभुञ्जानस्तिष्ठविमुखश्च न कुर्यात् ॥ १९५ ॥

(४) राघवानन्द । प्रतिश्रवणसभाषेआज्ञाङ्गीकरणसभाषणे नासीन पीठादिषु न तिष्ठन्दूरतइतिशेष न पराङ्मुख गुरुपृष्ठत कृत्वा ॥ १९५ ॥

(५) नन्दन । प्रतिश्रवणमा मानप्रति गुरुणा प्रयुज्यमानस्य वाक्यस्याश्रवणम् । प्रतिसभाषा गुरुप्रति वाक्यम् ॥ १९५ ॥

(६) रामचन्द्र । शयान शिष्य प्रतिश्रयणसमभाषे न समाचरेत्प्रतिश्रयण च समभाषा च प्रतिश्रयणसमभाष प्रतिश्रयणविनयसभाषा वचनं न गुरुसमाचरेत् ॥ १९५ ॥

आसीनस्य स्थित कुर्यादभिगच्छस्तु तिष्ठत ॥ प्रत्युद्गम्य त्वाव्रजत पश्चाद्धावस्तु धावत ॥१९६॥

(१) मेधातिथि । कथर्तांहि । आसीनोयदाज्ञाददाति तदास्थितआसनादुत्थाय प्रतिश्रवणसभाषे कुर्यात् । अभिगच्छस्तु तिष्ठत तिष्ठ गुरुर्यदादिशति तदाभिगच्छस्तदभिमुख कतिचित्पदानि गत्वाआ व्रजत आगच्छत प्रत्युद्गम्याभिमुख्येन गत्वा प्रतिराभिमुख्ये धावतोवेगेन गच्छत पश्चाद्धावन् ॥ १९६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । यथा समाचरेत्तदाह आसीनस्येति । अभिगच्छन्संमुखमागच्छन् ॥ १९६ ॥

(३) कुल्लूक । कथर्तांहिकुर्यात्तदाह आसीनस्येति । आसनोपविष्टस्य गुरोराज्ञाददत स्वयमासनादुत्थितस्तिष्ठतोगुरोरादिशतस्तदभिमुखकतिचित्पदानि गत्वा यथा † गुरुरागच्छति * तथाप्यभिमुखगत्वा यदा तु गुरुधावन्नादिशति तदा तस्य पश्चाद्धाव प्रतिश्रवणसभाषे कुर्यात् ॥ १९६ ॥

(४) राघवानन्द । आसीनोयदा जातस्तदा स्थितआसनादुत्थित अभिगच्छन्कतिचित्पदानि प्रत्युद्गम्यआसनादेरुत्थित तत्तत्क्रियाकुर्वन्प्रतिश्रवणसभाषणे कुर्यात्गुरोरित्यन्वय ॥ १९६ ॥

---

† यथा–यदा (अ)

* तथा–तदा (अ)

(५) नन्दनः । प्रतिश्रवणसंभाषेकथंकुर्यादित्यपेक्षायामाह आसीनस्येति । कुर्यात्प्रतिश्रवणसंभाषेइत्येव । अभिगच्छंस्तुगच्छतइतिपाठः ॥ १९६ ॥

(६) रामचन्द्रः । आसीनस्य गुरोःस्थितःशिष्यःअभिवादंकुर्यात्तिष्ठतःगुरोःअभिगच्छन्सन्मुखःसन्नमःस्कुर्यात् । आव्रजतःआगच्छतःप्रत्युद्गम्य नमस्कारंकुर्यात् । गुरोर्धावतः पश्चाद्धावेत् ॥ १९६ ॥

पराङ्मुखस्याभिमुखोदूरस्थस्यैत्य चान्तिकम् ॥ प्रणम्य तु शयानस्य निदेशे चैव तिष्ठतः॥१९७॥

(१) मेधातिथिः । तथा पराङ्मुखस्य गुरोः संमुखोपविष्टः शिष्योयदि गुरुःपरावृत्य कथंचित्स्थितः प्रेष्यति तादिशंगत्वाऽभिमुखीभूय पूर्वोक्तंकर्तव्यम् । दूरस्थस्य समीपंअन्तिकंप्रत्याऽऽगत्य प्राग्व्यासीनस्यापि शयानस्य प्रणम्य प्रह्वीभूत्वा गात्राण्यवनमय्य निदेशे निकटे तिष्ठतोऽपि प्रणम्यैव यत्प्रागुक्तमभिगछन्निति ॥ १९७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । निदेशेयः स्थानान्नीचे निम्नेदेशे गर्तादौ तिष्ठतः प्रणम्य कुर्यादित्यन्वयः । निदेशे निकटे देशेइत्यन्ये ॥ १९७ ॥

(३) कुल्लूकः । तथा पराङ्मुखस्येति । पराङ्मुखस्य वा स्थितः संमुखस्थोदूरस्थस्य गुरोः समीपमागत्य शयानस्य गुरोःप्रणम्य प्रह्वीभूत्वा निदेशे निकटे ऽवतिष्ठतोगुरोरादिष्टतः प्रह्वीभूयैव प्रतिश्रवणसंभाषेकुर्यात् ॥ १९७ ॥

(४) राघवानन्दः । किंच पराङिति । पराङ्मुखस्यगुरोःअभिमुखःसन्दूरस्थस्य गुरोरन्तिकमेत्यगत्वा निदेशे निकटदेशे तिष्ठतोगुरोःप्रणम्यशयानस्य । गुरोःनिदेशे समीपेप्रतिश्रवणादिकंकुर्यादित्यनुषज्यते । उक्तपदार्थजातमतिशयविनयसूचनार्थम् ॥ १९७ ॥

(५) नन्दनः । प्रणम्य प्रवणोभूत्वा । निदेशे विनते देशे श्वभ्रादौ ॥ १९७ ॥

(६) रामचन्द्रः । पराङ्मुखस्य गुरोःअभिमुखस्तिष्ठेत् । दूरस्थस्य गुरोःअन्तिकंसमीपंप्रत्यआगत्य तिष्ठेत् । शयानस्य गुरोःपृष्ठतःचरणौप्रणम्य निदेशेचैव तिष्ठति गुरोर्निदेशे तिष्ठेदित्यर्थः ॥ १९७ ॥

नीचंशय्यासनंचास्य सर्वदा गुरुसन्निधौ ॥ गुरोस्तु चक्षुर्विषये न यथेष्टासनोभवेत् ॥ १९८ ॥

(१) मेधातिथिः । नीचमनुन्नतं गुरुशय्याद्यपेक्षया च नीचत्वम् । नित्यग्रहणाद्ब्रह्मचर्यादुत्तरकालमपि गुरोश्च दृष्टिगोचरेनास्थातव्यम् । गुरुः पश्यति तत्र न यथेष्टमासीत पादप्रसारणाद्विनिबद्धादिना । आसनग्रहणंचेष्टामात्रोपलक्षणार्थम् । यथेष्टचेष्टोन भवेत् ॥ १९८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अत्र शय्यानीचत्वाभिधानात् अधःशय्यामिति प्रागुक्तंखट्वाद्यूर्ध्वशय्यानिषेधपरं न तु भूशयनपरम् । यथेष्टासनः पर्यङ्कबन्धादिनां केवलंचरणाद्युपपदशून्यम् ॥ १९८ ॥

(३) कुल्लूकः । गुरुसमीपेचास्य गुरुशय्यासनापेक्षयानीचे एव शय्यासने नित्यं स्याताम् । यत्र च देशे समासीनंगुरुः पश्यति न तत्र यथेष्टचेष्टां चरणप्रसारादिकांकुर्यात् ॥ १९८ ॥

(४) राघवानन्दः । किंच नीचमिति । अस्य शिष्यस्यनीचमित्यादिनिषेधार्थः न यथेष्टासनःकृतपर्यङ्कबन्धः ॥ १९८ ॥

(५) नन्दनः । सर्वदानित्यमुत्तराश्रमेष्वपि ॥ १९८ ॥

(६) रामचन्द्रः । नीचंशय्यासनंनित्यंस्यात् अस्य शिष्यस्य गुरुसन्निधौ ॥१९८॥

नोदाहरेदस्य नाम परोक्षमपि केवलम् ॥ न चैवास्यानुकुर्वीत गतिभाषितचेष्टितम् ॥ १९९ ॥

[परोक्षंसत्कृपापूर्वंप्रत्यक्षंनकथंचन ॥ दुष्टानुचारीच गुरोरिहवामुत्रचेत्यधः ॥ + १ ॥]

(१) मेधातिथिः । नोदाहरेन्नोच्चारयेदस्य गुरोर्नाम केवलमुपाध्यायाचार्यभट्टाद्युपपदरहितंपरोक्षमपि । न चैवास्यानुकुर्वीत सदृशंनकुर्यान्नाट्यकारइव गतिः एवमस्मद्गुरुरपक्रामति भाषितद्रुतविलम्बितमध्यमत्वादिचेष्टितंएवभुंक्तेएवमुष्णीषंबध्नाति एवंपरिवर्ततइत्यादि । उपहासबुद्ध्या यमनुकरणप्रतिषेधः ॥ १९९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । नोदाहरेत् परोक्षमपि प्रत्यक्ष तुतद्युक्तमपि नोदाहरेदित्यर्थः । गतिभाषिते चेष्टितंच हस्तचालनादिना नानु कुर्वीत परिहासबुद्ध्या तत्सदृशंगत्यादि न कुर्यात् ॥ १९९ ॥

(३) कुल्लूकः । अस्य गुरोःपरोक्षमप्युपाध्यायाचार्यादिपूजावचनोपपदशून्यंनाम नोच्चारयेत् । न तु गुरोर्गमनभाषितैचेष्टितान्यनुकुर्वीत गुरुगमनादिसदृशान्यात्मनोगमनादीन्युपहासबुद्ध्या न कुर्वीत ॥ १९९ ॥

(४) राघवानन्दः । केवलभगवच्छब्दादिशून्यंनानुकुर्वीतेति अनुकरणंताच्छगत्यादिकरणचेष्टितंकरचालनादि तत्करणे परिहासादिप्रतीत्या क्रोधादिसंभावना स्यात् ॥ १९९ ॥

(५) नन्दनः । केवलंतत्रभवदादिशब्दरहितम् । चेष्टितंहस्तमुद्रादिकम् ॥ १९९ ॥

(६) रामचन्द्रः । अस्य गुरोःगतिभाषितचेष्टितं नानु कुर्वीत न कुर्यात् ॥ १९९ ॥

गुरोर्यत्र परीवादोनिन्दावापि प्रवर्तते ॥ कर्णौ तत्र पिधातव्यौ गन्तव्यंवा ततोन्यतः ॥ २०० ॥

(१) मेधातिथि । यत्र देशे दुर्जनसंपाते गुरोः परीवादः सभूतदोषानुकथननिन्दा अविद्यमानानांदोषाणामभिधानेप्रवर्तते तत्र कर्णौ पिधातव्यावङ्गुल्यादिना संवरीतव्यौ ततः प्रदेशाद्धाऽन्यत्र गन्तव्यम् ॥ २०० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । परिवादोवास्तवदोषोक्तिः । निन्दा त्व सद्दोषोक्तिः ॥ २०० ॥

(३) कुल्लूकः । विद्यमानदोषस्याभिधानपरीवादःअविद्यमानदोषाभिधानंनिन्दा । यत्र देशेगुरोःपरी वादोनिन्दाच वर्तते तत्र स्थितेन शिष्येण कर्णौहस्तादिना तिरोधातव्यौ तस्माद्वा देशाद्देशान्तरंगन्तव्यम् ॥ २०० ॥

(४) राघवानन्दः । किंच गुरोरिति । परीवादोअविद्यमानदोषाभिधानेपिधातव्यावाच्छादितव्यौ ॥ २०० ॥

(५) नन्दनः । परीवादोबुद्धिपूर्वदोषः । निन्दाव्यङ्गतादिः ॥ २०० ॥

परीवादात्खरोभवति श्वा वै भवति निन्दकः॥परिभोक्ता कृमिर्भवति कीटोभवति मत्सरी २०१॥

(१) मेधातिथिः । पूर्वप्रतिषेधे शेषोयमर्थवादः । अतएवंव्याख्येयंपरीवादाञ्छ्रुत्वा खरोभवति हेतौल्यप्लोपे वा- कर्मणि पञ्चमी। परीवादंश्रुत्वा निन्दकोनिन्दाश्रावीउपचारान्निन्दकउच्यते । तथा संस्कर्तावघातकः श्रवणनिषेधादेव साक्षात्करणनिषेधसिद्धिपरिभोक्ता योगुरुमुपजीवतिकुवृत्त्यानुवर्तते । मत्सरीगुरुसमृद्धिमभ्युच्चयन्नसहतेऽन्तर्दहते । अनयोरप्यामन्त्वादपूर्वोविधिः । परिवादपरीवादयोर्घञमनुष्ये बहुलमिति दीर्घत्वादीर्घत्वे ॥ २०१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । परिवादात्स्वयंक्रियमाणात् । एवमुत्तरेषु । परिभोक्ता उत्तमवस्तूनांलब्धानां तदननुज्ञया भोक्ता । मत्सरी तद्गुणासहिष्णुः । कीटःकृमिरीषद्बृंहित ॥ २०१ ॥

+ अयश्लोक. (च) चिन्हित पुस्तके १९९ श्लोकस्य पूर्वार्द्धात् पश्चाद्दृश्यते ॥

(४) राघवानन्दः। अतिदेशार्थमुपदेशमुपसंहरतिविद्येति। विद्यागुरुष्वतिरिक्तेषुस्वयोनिषु पितृव्यादिषु। नित्यावृत्तिरभ्यासः। प्रतिषेधत्सुअधर्मान्निवर्तकेषु हितचोपदिशत्सुहितदृष्टोपकारम्॥ २०६॥

(५) नन्दनः। विद्यागुरुष्वाचार्यव्यतिरिक्तेषु। स्वयोनिषु मातापितृव्यतिरिक्तेषु। उपकारसंनिकर्षविप्रकर्षापेक्षया तेषु तारतम्यकल्पनीयम्॥ २०६॥

(६) रामचन्द्रः। विद्यागुरुषुएवैव वृत्तिः नित्या कार्या विद्याध्यापकेषुगुरुपुइत्यर्थः। स्वयोनिषु स्वसंबन्धिषुएवैव वृत्तिःकार्या अधर्मात्प्रतिषेधत्सु सत्सुएतदेव वृत्तिः। हितचोपदिशत्सुअपिएवैववृत्तिःकार्या॥ २०६॥

श्रेयस्सु गुरुवद्वृत्तिंनित्यमेव समाचरेत्॥ गुरुपुत्रेषु चार्येषु गुरोश्चैव स्वबन्धुषु॥ २०७॥

(१) मेधातिथिः। श्रेयांसआत्मापेक्षया वित्तवयोविद्याद्यतिशययुक्ताः तेषुगुरुवद्वृत्तिंयथासंभवमभिवादनप्रत्युत्थानादि सर्वदेव समाचरेत्। बहवोत्र शब्दागतार्थाः प्रयुज्यन्ते। तेषांवृत्तवशात्प्रयोगेनदुष्यति। श्रेयस्त्वित्येतावद्वक्तव्यगुरुवदित्यार्क्षिप्स्यते वृत्तिमित्यादिमाममेव तदेतत्सर्वस्मिन्नेवास्मिन्ग्रन्थे स्वयमुत्प्रेक्ष्यम्। गुरुपुत्रे तथाचार्ये। आचार्यग्रहणेनाध्यापकत्वंलक्ष्यते यद्यसन्निहिते गुरौ तत्पुत्रोध्यापयति कतिचिदहानि तदा तस्मिन्गुरुवद्वृत्तिः। पाठान्तरम् गुरुपुत्रेष्वथाचार्ये। आचार्यशब्दोगुणवद्ब्राह्मणजातिवचनः शूद्राचार्यो चर्मणिव्यायच्छेतेतयोराचार्यवर्णमापयन्तीतिप्रयोगदर्शनात्। नच सर्वत्रिन्गुरुपुत्रेवृत्तिरेषा विधीयते। गुरोश्चैव स्वबन्धुषु स्वग्रहणंगुरुवर्यार्थं गुरुवशासंबन्धितैवात्रनिमित्तंन वयोविद्याद्यपेक्ष्यते॥ २०७॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। अतिशयविद्यादिप्रकर्षवत्स्वगुरुष्वपि गुरुवद्वृत्तिमभिवादनादि गुरुपुत्रेषु ज्येष्ठेषु आर्येषु अपापेषु। आरात्पापेभ्योगता आर्याः। एतच्च सवर्णाधिकवर्णेष्वेव। गुरोः स्वेषुज्ञातिषु बन्धुषु चैववृत्तिः। सयोनिषु चैववृत्तिः॥ २०७॥

(३) कुल्लूकः। श्रेयस्सु विद्यातपःसमृद्धेषु। आर्येष्विति गुरुपुत्रविशेषणम्। समानजातिगुरुपुत्रेषु गुरोश्च ज्ञातिष्वपि पितृव्यादिषु सर्वदा गुरुवद्वृत्तिमनुतिष्ठेत्। गुरुपुत्रश्चात्र शिष्याधिकवयाश्च बोद्धव्यः शिष्यबालसमानवयसामनन्तरशिष्यस्य वक्ष्यमाणत्वात्॥ २०७॥

(४) राघवानन्दः। श्रेयस्सु विद्यातपःसमृद्धेषु। गुरुवन्नमस्कारोत्थानादि॥ २०७॥

(५) नन्दनः। श्रेयस्सुअवदातयोनिविद्याकर्मसु। आर्येषु सद्वृत्तेषु निर्दोषेषु। गुरुपुत्रविशेषणमेतत्। स्वबन्धुषुज्ञातिसंबन्धिषु॥ २०७॥

(६) रामचन्द्रः। श्रेयस्सुज्येष्ठेषुविद्यां प्रकाशयत्सुवा गुरुपुत्रे तथाचार्ये गुरोर्बन्धुषु च एतेषु गुरुवद्वृत्तिंनित्यमेव समाचरेत्॥ २०७॥

बालःसमानजन्मा वा शिष्योवा यज्ञकर्मणि॥ अध्यापयन्गुरुसुतोगुरुवन्मानमर्हति॥ २०८॥

(१) मेधातिथिः। ये न पठन्ति गुरुपुत्रविशेषणार्थपूर्वत्राचार्यग्रहणतेषामध्यापयितरि गुणवति समानजातीयेसर्वगुरुवृत्तिः प्राप्ताऽनेन विशेषेणावरुध्यते। अध्यापयन्गुरुसुतोगुरुवन्मानपूजामर्हति नानाध्यापयन्। ननु च विद्याग्रहणनिमित्तत्वाद्गुरुवृत्तिरध्यापयद्गुरुवद्गुरुपुत्रेऽप्यध्यापयितरि प्राप्तैव शैशवब्राह्मणनिदर्शनात्कनीयसोपि सिद्धेत्यतोबालः समानजन्मवेत्येवमर्थमपि न वक्तव्यम्। सत्यम्। योवेदवेदैकदेशंवाध्यापयति तस्यानाचार्यस्याप्येषा वृत्तिरुक्ता। अयंतु न ग्राहकः केवलकतिचिदहान्यहर्भागंवाध्यापयति अतोनाचार्योनोपाध्यायइत्यप्राप्तो विधिरयम्। अतएव वचना-

(३) कुल्लूक । इदानीशिष्यकर्तृकपरीवादकृतफलमाह परीवादादिति । गुरो परीवादाच्छिष्योमृत खरोभवति । गुरोर्निन्दक कुक्कुरोभवति । परिभोक्ताऽनुचितेन गुरुधनेनोपजीवक कृमिर्भवति । मत्सरी गुरोरुत्कर्षासहन कीटो भवति । कीट कृमिभ्य किंचित् स्थूलोभवति ॥ २०१ ॥

(४) राघवानन्द । किंच परिवादादे शिष्यकर्तृकत्वे भव्यकार्यमाह परिवादादिति । परस्तपरिवादश्रवणे वा परिभोक्ताअनुचितगुरुधनाद्युपजीवी कृमिरपद । सपद कीट । मत्सरी गुरुगुणासहिष्णु ॥ २०१ ॥

(५) नन्दन । परिवादी परिवादप्रयोगी । परिभोक्ता गुरोर्भोगादधिकभोगभोगी ॥ २०१ ॥

(६) रामचन्द्र । गुरो परिवादात्खरोगर्दभोभवेत् । श्वाभवति निन्दक गुरो परिभोक्ता गुरुधनोपभोगी कृमि स्यात् । गुरोर्मत्सरकारी कीटोभवेदिति ॥ २०१ ॥

दूरस्थोनार्चयेदेनन क्रुद्धोनान्तिके स्त्रियाः ॥ यानासनस्थश्चैवैनमवरुह्याभिवादयेत् ॥२०२॥

(१) मेधातिथि । अत्र परप्रेषणेन गन्धमाल्यादेरर्पणप्रतिषिध्यते । स्वयकृते परेण च कारितेतुल्यकर्तृत्वप्रयोगेपि कर्तृत्वस्मरणादित्येतयाबुद्ध्या प्राप्ते परमुखेनार्चने प्रतिषेध । अशक्तौ ग्रामान्तरस्थस्य न दोष ग्रामान्तरगच्छत्युपाध्यायेभवानभिवादयतासगत्वा मातुलमभिवादयतइत्यादिव्यवहारदर्शनात् । नक्रुद्ध गुरौ क्रोधासभवादन्यनिमित्तेपि क्रोधे पूजाकाले तत्यागेनाप्रसादोभिधीयते । क्रुद्धमित्यन्ये पठति । नान्तिके समीपे स्त्रिया कामिन्या स्थितगुर्वाराधनपरत्वाच्छुश्रूषाकरणपरस्पर्येन चित्तखेदआशङ्क्यते सनिषिध्यतेअतस्त्रियाइत्येवव्याख्यातम् । यानगन्त्यादि आसनपीठिकाम श्वादि ततोवरुह्यावतीर्याभिवादयेत् । शय्यासनस्थइत्यत्रासनादुत्थानमुक्तमनेनावरोहणविधीयते मञ्चाद्यासनादुत्थानम नवरोहतोपि सभवति अवरोहणतर्हि अनुत्थितस्यचनसभवत्यतोनेनैव सिद्धेशय्यासनेत्यत्रासनग्रहणमनर्थकम् । नानर्थकयदि शिष्य पराङ्मुख मत्यग्देशादागतगुरुमन्येत तदासनस्थएव सभ्रमपरावृत्तस्तदभिमुखीभूतउत्तिष्ठेन्नतूत्थायाभिपरावर्तेत तथाह्युत्थानक्रियया समुखीभवनव्यवधीयेत तत कुप्येद्गुरु । पराङ्मुखस्योत्तिष्ठतोगुरुरेवमपि मन्येत नायममाभ्युत्थितोनिमित्तान्तरकृतमेवास्याभ्युत्थानतस्मादर्थवदुभयत्राप्यासनग्रहणम् ॥ २०२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । दूरस्थ परहस्तप्रेषितप्रणामपुष्पादिना नार्चयेत् । क्रुद्धं क्रोधनिषेधाप्रतिसधाने दैवादुत्पन्नक्रोध न स्त्रिया अन्तिके स्त्रिया सहैकान्त आसीनमभिवादनादिना नार्चयेत् । पूर्वयानासनस्थेन प्रत्युत्थानाभिवादनमुक्तम् । विशेषोविधीयत इयत्र यानस्थेनैव प्रत्युत्थानमभिवादन च कार्यमिति प्रसंङ्गेन विशेषमाह यानासनस्थइति । ते प्रत्युत्थानाभिवादनेअवरुह्यैव कार्यइत्यत्र विशेषइत्यर्थ ॥ २०२ ॥

(३) कुल्लूक । दूरस्थ शिष्योऽन्यनियुज्य माल्यवस्त्रादिना गुरुनार्चयेत् । स्वयगमनाशक्तौ त्वदोष । क्रुद्ध कामिनीसमीपे च स्थित स्वयमपिनार्चयेत् । यानासनस्थश्च शिष्योयानासनादवतीर्यगुरुमभिवादयेत् । यानासनस्थश्चैवैनं प्रत्युत्थायेत्यनेन यानासनादुत्थानविहितमनेन तु यानासनत्यागइत्यपुनरुक्ति ॥ २०२ ॥

(४) राघवानन्द । एनंगुरुन् । क्रुद्ध स्वयम् । स्त्रिया गुरो । अवरुह्यभूमौ ॥ २०२ ॥

(५) नन्दन । दूरस्थोनार्चयेदेनंगन्धमाल्यादिप्रेषणेननार्चयेदन्तिकतुस्वयमेवार्चयेदित्यर्थ । क्रुद्धोऽन्यस्मै । स्त्रियागुरुपत्न्याअन्तिके रहसि पत्न्यासहितमित्यर्थ ॥ २०२ ॥

(६) रामचन्द्र । एनगुरुंदूरस्थ सनवस्त्रादिनानार्चयेत् । तथा क्रुद्ध सन्न पूजयेदित्यर्थ । तथा स्त्रिया अन्तिके समीपे नार्चयेत् । यानासनस्थ सन्भूमौअवरुह्यएनगुरुंअभिवादयेत् ॥ २०२ ॥

प्रतिवातेऽनुवाते च नासीत गुरुणा सह ॥ असंश्रवे चैव गुरोर्न किंचिदपि कीर्तयेत् ॥ २०३ ॥

(१) मेधातिथि । यस्यादिशि गुरुर्व्यवस्थितस्ततोदेशाद्यदावायु शिष्यदेशमागच्छति शिष्यदेशाद्गुरुदेश ते प्रतिवातानुवाते। एकमतिवातमपरमनुवातम्। तदपेक्षया गुरुणा सह नासीत अपितु तिर्यग्वातसेवी गुरोर्भवेत्। अविद्यमान सश्रवोयत्र तस्मिन्नसश्रवेन किंचिदपि गुरुगतमन्यगतवा कीर्तयेत् । यत्र गुरुर्व्यक्तन शृणोति ओष्ठसचलनादिनाशिष्यसम्बन्धिनाजानाति किंचिदयमेतेन सभाषते तन्न कीर्तयेत् ॥ २०३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । गुरुणा सहासीनोगुरोरभिमुखवातवहनस्थाने नासीतद्प्सादिनिर्गमसभवात् । नानुवाते तत्पृष्ठभागगतवातवहनस्थानेएतदुदीरितशब्दस्य तेनाश्रवणात् । एवमन्यत्राप्येतादृशि देशे न किंचिद्वाच्यमित्याह, असश्रवइति । सश्रवस्तदुक्तश्रवणार्हो देश ॥ २०३ ॥

(३) कुल्लूक । प्रतिगतोभिमुखीभूत शिष्यस्तदा गुरुदेशाच्छिष्यदेशमागच्छति सप्रतिवात । य शिष्यदेशाद्गुरुदेशमागच्छति । सोऽनुवात । तत्र गुरुणा समनासीत । तथा ऽविद्यमान सश्रवो तस्मिन्नसश्रवे गुरुर्यत्र न शृणोतीत्यर्थ । तत्र गुरुगतमन्यगतवा न किंचित्कथयेत् ॥ २०३ ॥

(४) राघवानन्द । गुरुदेशाच्छिष्यअनुगच्छन्वायु प्रतिवात । अनुवात शिष्यदेशाद्गुरुमनुगच्छन्। तस्मिन्नसश्रवे यत्रगुरुर्न शृणोतीत्यर्थ ॥ २०३ ॥

(५) नन्दन । प्रतिवातेपुरतोनासीत अनुवातेपृष्ठत । पार्श्ववातयोरप्युपलक्षणमेतत् । यथा स्वशरीरस्पृष्टोवातोनस्पृशेत्तथासीतेति । असश्रवेअश्रवणायोग्ये देशे ॥ २०३ ॥

(६) रामचन्द्र । गुरौ प्रतिवातेअभिमुखे च पुन अनुवाते गुरुणासहनासीतनउपविशेत्। गुरौ सश्रवे निकटेचैव किंचिदपि न कीर्तयेत् ॥ २०३॥

गोश्वोष्ट्रयानप्रासादस्रस्तरेषु कटेषु च ॥ आसीत गुरुणा सार्धं शिलाफलकनौषु च ॥ २०४ ॥

(१) मेधातिथि । यानशब्द प्रत्येकमभिसबध्यते । गोश्वोष्ट्रैर्युक्तयानगोश्वोष्ट्रयानम् । दधिघटादिवत्समासे युक्तशब्दस्य लोप । केवलेषु तु अश्वपृष्ठादिष्वारोहणनास्ति । यदि स्वतन्त्रोयानशब्दोविज्ञायेत तदा स्यादप्यनुज्ञा । समाचारात्तु कादाचित्कमनुज्ञानदृश्यते। प्रासादउपरिगृहादीनाया भूमिस्तस्यागृहादिभूमिवत्सिद्धसहासनंस्रस्तर । दर्भादितृणाकीर्णआस्तर कट नतुशरवीरणादिकृत प्रसिद्ध । शिलागिरिशिखरादावन्यत्र वा फलकदारुमयमासनपोतवर्तादि । नौर्जलतरणसप्लव । तेन पोतादावपि सिद्धभवति ॥२०४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । गोश्वोष्ट्रयुक्ते याने रथादौ स्रस्तरे तृणसचये कटेषु तृणादिर्निर्मितेषु बृहदासनेषु फलकेकाष्ठपट्टे एतद्ध्स्त्यादेरपि प्रकीर्णयानस्योपलक्षणम्। अत्रासीतेति वचनमन्यत्र शय्यादौ सहासननिषेधार्थम् ॥ २०४ ॥

(३) कुल्लूक । यानशब्द प्रत्येकमभिसबध्यते । बलीवर्दयाने घोटकप्रयुक्तेयानउष्ट्रयुक्तयाने रथकाष्ठादौप्रासादोपरिस्रस्तरे कटे च तृणादिनिर्मिते शिलायाफलकेच दारुघटितदीर्घासने नौकायाच गुरुणासहासीत ॥ २०४॥

(४) राघवानन्द । तेषात्वयासने न प्रश्वसिवव्यमितिश्रुते पर्युदासमाहगोश्वेति। गवादियुक्तेषु शकटेषु तद्वपेषु वाप्रासादेदेवभूभुजागृहे स्रस्तरे ऊर्णातत्वादिरचितेषु कटेषु तृणलतादिनिर्मितेषुफलकदारुघटितविस्तीर्णासनम् ॥ २०४ ॥

---

(२०४) स्रस्तरेषु=सस्तरेषु (अ)। प्रस्तरेषुच (ज, झ ट,)

दन्यस्य भग्नमन्त्रादे रध्यापकस्य न सर्वा गुरुवृत्तिः कर्तव्येति विज्ञायते । ये च पूर्वत्राचार्यशब्दंपठन्ति तेषामुत्तरार्थमिदमनूद्यते । उत्सादनचेति वक्ष्यति । शिष्योवा यज्ञकर्मणि यज्ञकर्मग्रहणप्रदर्शनार्थंकचिदङ्गे वेदैकदेशे मन्त्रभागे कस्मिंश्चिद्ब्राह्मणभागे वा तथापि गुरुवत्पूज्यः यदितु गुरुपुत्र. । तस्मादनेन प्रकारेण काचिद्विद्याशिक्षित तदा तेन तस्मिन्नुपरुद्धार्ते तव्यमित्युक्तमेवमर्थवादत्वादस्यारम्भस्य । येतुव्याचक्षते अध्यापयन्नित्यनेनाध्यापनसामर्थ्यंलक्ष्यते अध्यापनसमर्थश्चेदध्यापयतुमावाध्यापयेत् गृहीतवेदश्चेद्गुरुवद्द्रष्टव्य. तेषांशाब्दमेतद्याख्यानसत्यभवति । शतालक्षणार्थः तन्नु क्रियाया लक्षणहेत्वोः क्रियायाइति । क्रियाचात्र श्रुता । गुरुवन्मानमर्हति ॥ २०८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । बालोल्पवयाः । समानजन्मा सवयाः । 'यज्ञकर्मविषयकमन्थकल्पोपदर्शनेनार्थोपलक्षणम । तत्राङ्गजाते पुर्वयद्यप्यस्य गुरुसुत. शिष्यस्तथापि गुरुसुते गुरौ कार्यान्तरादिव्यासक्तौ वेदमध्यापयन् तत्कार्ये गुरुवन्मान्य. । यदितु सोपि एतदधीतवेदएवास्य शिष्योन तदैवम् ॥ २०८ ॥

(३) कुल्लूकः । कनिष्ठ सवयावा ज्येष्ठोपि वा शिष्योऽध्यापयन्नध्यापनसमर्थोगृहीतवेदइत्यर्थः । सयज्ञकर्मण्यृत्विगनृत्विग्वा यज्ञदर्शनार्थमागतोगुरुवत्पूजामर्हति ॥ २०८ ॥

(४) राघवानन्दः । अध्यापयन्गृहीतवेदत्वेन तत्र समर्थ.यज्ञकर्मणि शिष्योपि ब्रह्मचारिण ततोध्येतायज्ञकर्मदर्शनार्थमागत । द्वितीयोवाशब्दोगुणानादरे । सर्वदानमानार्ह.सः ॥ २०८ ॥

(५) नन्दन. । यज्ञकर्मणि यज्ञादिषु कार्यान्तरेषु आचार्येयज्ञादिकर्मपरवंगे आचार्यस्थानीयोऽध्यापयन्बालोऽल्पवय. स्थोवा समानजन्मा समानवयस्थोवा विद्यान्तरेषुशिष्योवा गुरुसुतोगुरुवन्मानमर्हति ॥ २०८ ॥

(६) रामचन्द्र. । 'यज्ञकर्मणि ऋत्विजःबालाःगुरुवत्मानअर्हन्ति । समानजन्मावाव्रते गुरुवन्मानमर्हति । गुरुसुत गुरुवन्मानमर्हति । य अध्यापयन्स गुरुवन्मानमर्हतीत्यर्थ ॥ २०८ ॥

उत्सादनंच गात्राणांस्नापनोच्छिष्टभोजने ॥ न कुर्याद्गुरुपुत्रस्य पादयोश्चावनेजनम् ॥ २०९ ॥

(१) मेधातिथि. । अभ्यक्तस्योद्वर्तनमुत्सादननकुर्यात् गुरुपुत्रस्य पादयोश्चावनेजनंप्रक्षालनम् । अस्मादेव प्रतिषेधाद्गुरावेतदनुक्तमपि कर्तव्यतया प्रतीयते । यदा तु गुरुपुत्रएव गुरुः सपद्यते कृत्स्नवेदाध्यापनोपयोगितया तदा स्नानिमित्तत्रोच्छिष्टभोजनाद्यस्तितदनेन प्रतिषिध्यते । आतिदेशिकस्यानेन निषेधोनौपदेशिकस्य ॥ २०९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण. । उत्सादनमुद्वर्तनम् । गुरुपुत्रस्य पूर्वश्लोकोक्तलक्षणवत. । अवनेजनक्षालनम् । अर्थादभिवादनमपिनिषिद्धमेव ॥ २०९ ॥

(३) कुल्लूकः । आचार्यवदित्यविशेषेण पूजायांप्राप्तायांविशेषमाह । उत्सादनमिति । गात्राणामुत्सादनमुद्वर्तनमुच्छिष्टस्य भक्षणपादयोश्च प्रक्षालनगुरुपुत्रस्य न कुर्यात् ॥ २०९ ॥

(४) राघवानन्दः । पूजार्हत्वेन प्राप्तपरिचर्येउदिति । उत्सादनं गात्रमलानांत्याजनम् । अवनेजनंपादक्षालनम् । एतेन गुरोरुच्छिष्टभोज्यम् ॥ २०९ ॥

(५) नन्दनः । अथगुणवतिगुरुपुत्रेगुरुवृत्तोनांप्राप्तानामपवादमाह उत्सादनमिति । अनेनैवज्ञापितगुरोरुत्सादनादीनिकार्याणीति ॥ २०९ ॥

(६) रामचन्द्र. । गात्राणांउत्सादन अङ्गवस्त्रादिना न कुर्यात् स्नापनोच्छिष्टभोजने पादयो अवनेजनगुरुपुत्रस्य न कुर्यात् कोर्थः गुरुपुत्रात् एतानि वस्तूनि न कारयेत् । हेत्वर्थेपष्ठीज्ञेया । गुरुपुत्राच्चइति वा पाठ. ॥ २०९ ॥

गुरुवत्प्रतिपूज्याःस्युःसवर्णागुरुयोषितः ॥ असवर्णास्तु संपूज्याः प्रत्युत्थानभिवादनैः ॥ २१० ॥

(१) मेधातिथि । गुरुयोषितोगुरुपत्न्य सवर्णा समानजातीयाः गुरुवत्प्रतिपूज्याआज्ञाकरणादिना । असवर्णास्तु केवलैः प्रत्युत्थानाभिवादनैः । बहुवचनादाद्यर्थोत्रान्तर्भवति तेन हि प्रियहितादिगत्याद्यननुकरणाद्यप्यतिदिश्यते ॥२१० ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । सवर्णा शिष्यस्य गुरुयोषितआचार्योपाध्यायनिर्तृपितृव्यादिपत्न्यः । अभिवादनमसावह-मित्युक्ता ॥ २१० ॥

(३) कुल्लूकः । सवर्णागुरुपत्न्योगुरुवदाज्ञाकरणादिना पूज्याभवेयु । असवर्णाः पुनः केवलप्रत्युत्थानाभिवाद-नैः ॥ २१० ॥

(४) राघवानन्द । किंच गुरुवदिति । सवर्णासमानजातीयाः ॥ २१० ॥

(५) नन्दन । गुरौया वृत्तिरुक्ता तया सवर्णागुरुयोषित प्रतिपूज्या । असवर्णास्तु प्रत्युत्थानाभिवादनादिभि पूज्याः । एतदुक्तभवति । ब्राह्मणेन क्षत्रियवैश्यशूद्राश्च गुरुपत्न्य प्रत्युत्थानेन पूज्याः नाभिवादनेन एवक्षत्रियेणवैश्या-शूद्रे वैश्येनशूद्राच । किंच क्षत्रियेणब्राह्मणी वैश्येन क्षत्रियाब्राह्मण्यौच प्रत्युत्थानाभिवादनैः पूज्याइति ॥ २१० ॥

(६) रामचन्द्र । तथा असवर्णायोषित प्रत्युत्थानाभिवादनैः सपूज्या ॥ २१० ॥

अभ्यञ्जनंस्नापनंच गात्रोत्सादनमेव च ॥ गुरुपत्न्या न कार्याणि केशानांचि प्रसाधनम् ॥ २११॥

(१) मेधातिथिः । घृततैलादिनाकेशकायोपदेहनमभ्यञ्जनम् । गात्राणामुत्सादनमुद्वर्तनकार्यसामान्यात्पादधावन-मपि । सर्वथा शरीरस्पर्शसाध्या या काचिदनुवृत्ति सा सर्वा प्रतिषिध्यते । वक्ष्यति यद्धेतुस्वभावएषनारीणामिति । केशा-नाच प्रसाधनविन्यासरचनादिकरणकुकुमासिंदूरादिनासीमन्तोत्थापनम् । प्रदर्शनार्थंचैतदुक्तेन देहप्रसाधनमपि चन्दनानु-लेपनानि निषिध्यन्ते ॥ २११ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । अभ्यञ्जनस्नेहम्रक्षणम् ॥ २११ ॥

(३) कुल्लूकः । तैलादिना देहाभ्यङ्ग स्नापनगात्राणामोद्वर्तनकेशानाच माल्यादिनाप्रसाधनमेतानि गुरुपत्न्या न कर्तव्यानि । केशानामिति प्रदर्शनमात्रार्थम् । देहस्यापि चन्दनादिना प्रसाधन न कुर्यात् ॥ २११ ॥

(४) राघवानन्दः । गुरुवत्तासामभ्यञ्जनादिप्राप्तै निराकरणमाहअभ्यञ्जनमिति । प्रसाधनकेशसंस्कार ॥ २११ ॥

(६) रामचन्द्र । गुरुपत्नी शरीरस्यअभ्यञ्जनतैलाभ्यङ्गादीनि संस्कारादीनि न कुर्यात् ॥ २११ ॥

गुरुपत्नी तु युवतिर्नाभिवाद्येह पादयोः ॥ पूर्णविंशतिवर्षेण गुणदोषौ विजानता ॥ २१२ ॥

(१) मेधातिथि । पूर्णविंशतिवर्षेण तरुणेनेत्यर्थ । बालस्या षोडशाद्वर्षाददोष । पूर्णानिविंशतिवर्षाणि यस्य सएव मुच्यते । अयन्यायोयौवनोद्भेदोपलक्षणार्थ । अतएवाह गुणदोषौ विजानता कामजे सुखदु खे गुणदोषावभिप्रेतौ स्त्रीगतौ च स्त्राकृतिदुराकृतिलक्षणौ धैर्यचापले वा । सर्वथाऽतन्त्राविंशतिसख्या ॥ २१२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । पूर्णविंशतिवर्षेणेति यौवनोपलक्षणमिति ज्ञापयितुमुक्तम् । गुणदोषाविति स्त्रीणास्प-र्शनाद्रागोत्पत्तिदोषं व्यवधाने तद्ब्रह्मचर्यादच्युतिगुणंजानता । पादयोरिति निषेधात्भूपादस्पर्शनमात्रन कार्यम् भूमावेव-त्वभिवादनमिति वक्ष्यति ॥ २१२ ॥

(३) कुल्लूकः। युवती गुरुपत्नी पादयोरुपसंगृह्याभिवादनदोषगुणज्ञेन यूना नाभिवाद्या। पूर्णविंशतिवर्षत्वंयौवनप्रदर्शनार्थम्। बालस्य पादयोरभिवादनमनिषिद्धम्। यूनस्तुभुमावभिवादनंवक्ष्यति ॥ २१२ ॥

(४) राघवानन्दः। किंच पूर्णविंशतिवर्षेण ब्रह्मचारिणा गुणदोषौ गुणश्च शुश्रूषयादोषश्च स्पर्शनेतौ विजानता गुणबुद्ध्या प्रवर्तमानस्य स्पर्शदर्शनादिना वा गुरुद्रोहेदोषइति भावः ॥ २१२ ॥

(५) नन्दनः। पादयोर्नाभिवाद्या ॥ २१२ ॥

(६) रामचन्द्रः। गुरुपत्नी युवती पादयोःस्पृष्ट्वा नाभिवाद्या पूर्णविंशतिवर्षेण शिष्येण गुणदोषौ विजानता॥२१२ ॥

स्वभावएषनारीणांनराणामिह दूषणम् ॥ अतोऽर्थान्न प्रमाद्यन्ति प्रमदासु विपश्चितः ॥ २१३ ॥

(१) मेधातिथिः। एषा प्रकृतिः स्त्रीणांयन्नराणांधैर्यव्यावर्तसङ्गान्हिस्त्रियः पुरुषान्व्रताच्चावयेयुः। अतोर्थात्स्वलादेतोर्न प्रमाद्यन्ति दूरतएवस्त्रियः परिहरन्ति। प्रमादः स्पर्शादिकरणंवस्तुस्वभावोयंयत्तरुणीस्पृष्ट्वा कामकृतचित्तसंक्षोभंजनयति। तत्र चित्तसंक्षोभोऽपि प्रतिषिद्धः तिष्ठतु तावदपरोग्राम्यधर्मसंरम्भः। प्रमदाःस्त्रियः ॥२१३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। दोषस्तुट्यतिस्वभावइति। स्वभावएषस्त्रीणामनिच्छन्तीनामपि दर्शनेन रागेण दुष्यन्तीति नराणांदूषणंपुरुषेषु दोषापादकत्वंनारीणांस्वभावः। न प्रमाद्यन्ति तदनीक्षणादौ कार्येणाप्रमत्ताभवन्ति ॥ २१३ ॥

(३) कुल्लूकः। स्त्रीणामयंस्वभावःयदिह शृंगारचेष्टया व्यामोह्य पुरुषाणांदूषणम्। अतोऽर्थादस्माद्धेतोः पण्डिताःस्त्रीषु न प्रमत्ता भवन्ति ॥ २१३ ॥

(४) राघवानन्दः। दूषणंशृङ्गारचेष्टयाव्यामोहनम्. यतःअतोर्थादपरिहार्यकार्यवशादपि साक्षान्न प्रमाद्यन्ति स्पर्शालापादिना प्रमत्तान भवन्ति ॥ २१३ ॥

(५) नन्दनः। अभ्यञ्जनादिप्रतिषेधकारणंश्लोकद्वयेनाह स्वभावइति। यन्नराणांदूषणंएषनारीणांस्वभावः। अतोऽर्थएतदर्थम् ॥ २१३ ॥

(६) रामचन्द्रः। नारीणां एषः स्वभावःइह दूषणं। अतोर्थात् अतः कारणात् प्रमदासु विपश्चितःन प्रमाद्यन्ति नप्रमादं गच्छन्तीत्यर्थः ॥ २१३॥

अविद्वांसमलंलोके विद्वांसमपि वा पुनः ॥ प्रमदाह्युत्पथंनेतुंकामक्रोधवशानुगम् ॥ २१४ ॥

(१) मेधातिथिः। नचैतन्मन्तव्यनियमितानि येन चिरमिन्द्रियाण्यतिगुरुपातकगुरुदारेषु दुष्टेन भावेन प्रेक्षणमपीति यएववेद तस्य न दोषः प्रादस्पर्शादाविति। यतएवंविधानपि दोषान्योजानीते यो वा न किंचिज्जानीते तौ स्त्रीविषये समानौ यतोनात्रविद्वत्ता प्रभवति। शक्नुवन्ति स्त्रियः सर्वमुत्पथमार्गंलोकशास्त्रविरुद्धविषयनेतुंप्रापयितुंकामक्रोधवशानुगंसन्तम्। कामक्रोधाभ्यांयः संबध्यतइत्यर्थः। अवस्थाविशेषोपलक्षणार्थंचैतत्। अत्यन्तबालंअत्यन्तवृद्धंच ग्रामयोगप्रकर्षणंच वर्जयित्वा येन निरन्वयमुन्मिताः संसारपुरुषधर्मास्तद्व्यतिरेकेण न कश्चित्पुरुषोस्ति य स्त्रीभिर्नाकृष्यते। अयः कान्तेनेवलोहः। न चात्र स्त्रीणांप्रभविष्णुता वस्तुस्वाभाव्यात्तरुणीजनदर्शने पुंसामुन्मथ्यते। चित्तविशेषतोब्रह्मचारिणाम् ॥ २१४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। अलंसमर्थाः। उत्पथनयने तु अविद्वांसविद्वांसंतु कामक्रोधवशानुगमेव नान्यम् ॥ २१४॥

(३) कुल्लूकः। विद्वानहंजितेन्द्रियइति बुद्ध्या न स्त्रीसन्निधिर्विधेयः। यस्मादविद्वांसविद्वांसमपि वा पुनःपुरुषंदेहधर्मात्कामक्रोधवशानुयायिनस्त्रियउत्पथंनेतुंसमर्थाः ॥ २१४ ॥

(४) राघवानन्द । अलमसमर्थाउत्पथनेतुप्रमदाइत्यन्वय । तत्र हेतु कामक्रोधवशानुगमिति क्रोधेन वशीभूत मिव जना कामेन वशीभतप्रमदाइति वार्य । तदुक्तज्ञानवासिष्ठे । रोगार्चिरङ्गना तृष्णा गम्भीरमपि मानवम् । उत्तान तांनयन्त्याशुसूर्यांशवइवाम्बुजमिति ॥ २१४ ॥

(६) रामचन्द्र । अविद्वासमूर्खे पुन विद्वासमपिप्रमदाउत्पथनेतुसमर्था भवन्तीत्यर्थ । कीदृशपुरुषकामक्रोधव-शानुग परवशमित्यथ ॥ २१४ ॥

मात्रा स्वस्रा दुहित्रा वा न विविक्तासनोभवेत् ॥ बलवानिन्द्रियग्रामोविद्वासमपि कर्षति॥२१५॥

(१) मेधातिथि । अतो विविक्तासन निर्जनेशून्ये गृहादौ नासीत नापि नि शङ्कमङ्गस्पर्शादिति कुर्यात् । अति चपलोहीन्द्रियसंघातोविद्वासमपि शास्त्रनिगृहीतात्मानमपि कर्षति हरति परतन्त्रीकरोति ॥ २१५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । मात्रेत्यादौसहेत्यध्याहार्यम् । विविक्तासनएकान्तआसीन ॥ २१५ ॥

(३) कुल्लूक । अतश्चाह मात्रेति । मात्रा भगिन्या दुहित्रा निर्जनगृहादौ नासीत । यतोऽतिबलइन्द्रियगण शास्त्र नियमितात्मानमपि पुरुष परवश करोति ॥ २१५ ॥

(४) राघवानन्द । तासादोषमनुस्मरन्नाहमात्रेति । विविक्तविगता मजनतत्रैनाभिर्नासीतेति तत्र हेतुर्बलवानिति । अहोबलवानिन्द्रियग्रामोयतोमातृदुहित्रोस्त्रिशब्दत्सरा तेरेपिपुत्रादेर्मैथुनादिसभावना तत्रा यासुकाकथेति ॥ २१५ ॥

(५) नन्दन । यतएवततो याभि स्त्रीभिरुत्पथनीतोनिरतिशयदोषयुक्तोभवति तासासंनिकर्षोवर्जनीयइत्याह मात्रे ति । जितेन्द्रियस्यममेमात्रादिभि विविक्तासनकिंदूषणकरिष्यतीतिन मन्तव्ययेनबलवानिन्द्रियग्रामोविद्वासमपिकर्षति॥२१५

(६) रामचन्द्र । नविविक्तासनोभवेत् । विविक्त पूर्तावजनइत्यर्थ ॥ २१५ ॥

कामतु गुरुपत्नीनायुवतीनायुवा भुवि ॥ विधिवद्वन्दनकुर्यादसावहमिति ब्रुवन् ॥ २१६ ॥

(१) मेधातिथि । काममित्यरुचिसूचयति । उत्तरेण चैतत्सबध्यते विशेष्यपादग्रहणमिति । भुवि तु पादवन्दन मिष्यतएव युवतीनायुवा द्वयोर्यूनोरयविधि यदिबालोब्रह्मचारी वृद्धा वा गुरुपत्नी तदा पादोपसग्रहणमविरुद्धम् । असावहमिति प्रागुक्तस्यविधेरनुवाद । विधिवदिति व्यस्तपाणिना ॥ २१६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । भुवि नपादयो । विधिवत्पाणिभ्याव्यस्ताभ्या तथाचोक्तसव्येनसव्यइति ॥ २१६ ॥

(३) कुल्लूक । कामतुगुरुपत्नीनायुवतीनात्वयमपि युवा यथोक्तविधिनाभिवादये ऽमुकर्माहभोरितिब्रुवन्पादग्र हणविना यथेष्टमभिवादनकुर्यात् ॥ २१६ ॥

(४) राघवानन्द । एवचेद्गुरुपत्न्यव दनप्राप्तत्राहकाममिति । भुवि तदग्रभूमौ विधिवत्बाहुभ्यासह जानुभ्याशि रसा वचसाधियेति विनापादग्रहणमित्यर्थ ॥ २१६ ॥ .

(५) नन्दन । युवतिषु गुरुपत्नीषु पूजार्थपादग्रहण नकुर्वीत कथतर्हि पूजा कर्तव्ये याह कामवितिं। भुविवन्दन कुर्यान्नपादौस्पृष्ट्वा । असावहदेवदत्तोहम् । काममितिवचनादकरणेपि नदोषइतिसूचितम् ॥ २१६ ॥

(६) रामचन्द्र । कामअतिशयेन युवतीनाम गुरुपत्नीनायुवतीना युवासन् भुवि स्पृष्ट्वा विधिवद्वन्दनकुर्यात् । असौ अहमिति ब्रुवन् ॥ २१६ ॥

---

(१) भोरि=भवति (अ)

विप्रोष्य पादग्रहणमन्वहंचाभिवादनम् ॥ गुरुदारेषु कुर्वीत सतांधर्ममनुस्मरन् ॥ २१७ ॥

(१) मेधातिथिः । प्रवासादेत्य पादयोर्ग्रहणंसव्येन सव्यइति । अन्वहमहन्यहनि । अभिवादनंभूमौ । सतांशिष्टानां एषधर्मआचारइत्यनुस्मरन् ॥ २१७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अत्र विप्रोष्य प्रवासादेत्य पादग्रहणं तत्पूर्वकमभिवादनम् । अन्वहत्वभिवादनमात्रं वृद्धानामपि न पादग्रहणम् । गुरुदारेष्वाचार्यादिभार्यासु न तु मातरि । सतांवृत्तमिति । रागोत्पत्त्यसंभावनायामप्येषएव आचारइत्यर्थः ॥ २१७ ॥

(३) कुल्लूकः । प्रवासादागत्य सव्येन सव्यंदक्षिणेन दक्षिणमित्युक्तविधिना पादग्रहणंप्रत्यहंच भूमावभिवादनंच गुरुपत्नीषु युवाकुर्यात् । शिष्टानामयमाचारइति जानन्तु ॥ २१७ ॥

(४) राघवानन्दः । विप्रोष्य प्रवासंकृत्वा । अन्यदाअभिवादनमात्रम् । सतांशिष्टानामयमाचारइतिस्मरन् ॥२१७॥

(५) नन्दनः । प्रोषितः प्रत्यागतः । अन्वहंभुव्यभिवादनम् । सतांधर्ममनुस्मरन्एषसतामाचारइत्यर्थः ॥ २१७ ॥

(६) रामचन्द्रः । विप्रोष्य प्रवासादागत्य गुरुपत्नीषु पादग्रहणंकुर्यात् किंकुर्वन्सतां धर्मस्मरन् ॥ २१७ ॥

यथा खनन्खनित्रेण नरोवार्यधिगच्छति ॥ तथा गुरुगतांविद्यांशुश्रूषुरधिगच्छति ॥ २१८ ॥

(१) मेधातिथिः । सर्वस्य शुश्रूषाविधेः फलमिदंगुर्वाराधनद्वारेण स्वाध्यायविध्यर्थता । यथा कश्चिन्मनुष्य. खनित्रेण कुद्दालादिना भूमिंखनन्वारिप्राप्नोति नाक्लेशेन एवमयंविद्यांगुरुगतांशुश्रूषुः गुरुसेवापरोधिगच्छति ॥ २१८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । यथावारि प्राप्नोति कुद्दालादिना खनन् अक्लेशेन तथा विद्यांशुश्रूषुः क्रमेणाधिगच्छतीति दृष्टान्तार्थः ॥ २१८ ॥

(३) कुल्लूकः । उक्तस्य शुश्रूषाविधेः फलमाह । यथा कश्चिन्मनुष्यः खनित्रेण भूमिंखनञ्जलमाप्नोत्येवंगुरुस्थितां विद्यांगुरुसेवापरः शिष्यः प्राप्नोति ॥ २१८ ॥

(४) राघवानन्दः । गुरुशुश्रूषैव विद्याप्राप्तौ कारणमाहयथेति । खननच्छिद्रार्थंदारयन् । वारिकूपादिजम् ॥ २१८ ॥

(५) नन्दनः । एवंप्रतिपादितांगुरुवृत्तिफलोपपादनेन निगमयति यथाखनन्निति ॥ २१८ ॥

(६) रामचन्द्रः । वारिजलंयथाअधिगच्छति तथा गुरुगतांविद्यां शुश्रूषुरित्यर्थः । अधिगच्छति ॥ २१८ ॥

मुण्डोवा जटिलोवा स्यादथवा स्याच्छिखाजटः ॥ नैनंग्रामेऽभिनिम्लोचेत्सूर्योनाभ्युदियात् क्वचित् ॥ २१९ ॥

(१) मेधातिथिः । मुण्डः सर्वतः केशवपनंकारयेत् । जटिलोवा जटाः परस्परमत्यन्तमितरेतरसंलग्नकेशाः तद्वाञ्जटिलः । शिखैव वा जटा यस्य सएकांशिखांधारयेत् परिशिष्टे मुण्डःतथा च कुर्याद्यथा ग्रामे स्थितस्य सूर्योनाभिनिम्लोचेन्नास्तंगच्छेत् । ग्रामग्रहणंनगरस्यापि प्रदर्शनार्थम् । अस्तमयसमयमरण्ये संभावयेत् । एवंग्रामे नाभ्युदियादुदियोपि सूर्यस्य यथारण्यस्थस्य ब्रह्मचारिणोभवति तथा कुर्यात् । एनंप्रकृतंब्रह्मचारिणम् । अन्येतु ग्रामशब्दंग्राम्येषु धर्मेषु स्वापादिषु वर्तमानंनभिम्लोचेदित्येवमर्थंवर्णयन्ति तथा च उत्तरत्र शयानमित्याह ततोयंसंध्ययोः स्वप्नप्रतिषेधो नारण्ये तत्कालावस्थानंबालोहि ब्रह्मचारी बिभीयात् गौतमेन तु बहिः संध्यत्वंपरतोगोदानादुक्तगोदानमतंच षोडशवर्षे तदा च ग्रामःशक्तोत्यरण्ये संध्यानुपासितुम् ॥ २१९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। मुण्डःमुण्डितसर्वकेशः। जटिलोजटीकृतसर्वकेशः। शिखाजटः शिखामात्रंजटीकृतमन्यन्मुण्डितमित्यर्थः। एवंब्रह्मचारिणं अभिमुखीकृत्यग्रामे न निम्लोचेदस्तमियात् सन्ध्यार्थमरण्यंगतएवास्मिन्नस्तमियादित्यर्थः। एवंनाभ्युदियादित्यपि ॥ २१९ ॥

(३) कुल्लूकः। ब्रह्मचारिणः प्रकारत्रयमाह। मुण्डितमस्तक-शिरःकेशोजटावान्वाशिखैव वा जटा जाता यस्य वापरे शिरःकेशामुण्डिताःतथा वा भवेत्। एनंब्रह्मचारिणंकचिद्ग्रामे निद्राणमुचरत्र शयनमिति दर्शनाद्रसूर्योनाभिनिम्लोचेन्नास्तमियात् ॥ २१९ ॥

(४) राघवानन्दः। किंचान्यत्मुण्डइति। मुण्डःकेशरहितमस्तकः यत्र बाणाःसंपतन्ति कुमारान्विशिखाइवेत्युक्तेः। जटिलःजटायुक्तः। शिखाजटःशिखामात्रंजटायस्यसइति। शाखाभेदेन नैनमिति। ग्रामइत्युपलक्षणनगरादेर्वसत्यनुकूलत्वात्। एनंब्रह्मचारिणंशयानमभिलक्षीकृत्य निम्लोचेदस्तंगच्छेत्तथा नोदियादुदयंनासादयेत्सूर्यः ॥ २१९ ॥

(५) नन्दनः। नियमान्तरमाह मुण्डोवेति। ग्रामशब्देनलौकिकंकर्मउच्यते। तत्रसक्तमेनंतत्रसक्तेऽस्मिन्ब्रह्मचारिणिनिम्लोचेदस्तमियात्। क्वचिदाश्रमान्तरेऽपि ॥ २१९ ॥

(६) रामचन्द्रः। पुनर्मुण्डइति। ग्रामे ग्राममध्ये एनंब्रह्मचारिणं अभिलक्ष्यसूर्यःन निम्लोचेत् नास्तंगच्छेदित्यर्थः। क्वचित् न अभ्युदयात् नोत्तिष्ठेत् ॥ २१९ ॥

तंचेदभ्युदियात्सूर्यःशयानंकामचारतः ॥ निम्लोचेद्वाप्यविज्ञानाज्जपन्नुपवसेद्दिनम् ॥ २२० ॥

(१) मेधातिथिः। अत्रेदंप्रायश्चित्तंचरेत्। ब्रह्मचारिणंशयानंनिद्रावगतमभ्युदियात्तेनोदयेनाभिख्यातदोषंकुर्यात्। प्रातरतिक्रमे दिनंजपोपवासौ रात्रौ तु भोजनं पश्चिमातिक्रमे तु रात्रौ जपोपवासौ प्रातर्भोजनमिति। दिनशब्दः प्रदर्शनार्थः। गौतमवचनंचाप्युदाहरन्ति तिष्ठेदहरभुञ्जानोभ्यस्तमितश्च रात्रिंजपन्सावित्रीमिति तदयुक्तम्। उभयत्रापि दिवैव प्रायश्चित्तंयुक्तंदिनशब्दस्य प्रदर्शनार्थत्वे प्रमाणाभावात्। नह्यस्य तत्सापेक्षस्य स्वार्थप्रतिपादनं निरपेक्षंचैतत्तस्माद्विकल्पोयुक्तः। तत्र यस्य सर्वांरात्रिंजायतोन व्याधिः प्रवर्तते सरात्रौ जपिष्यति अन्यस्तु दिवैव। जपश्च गौतमवचनात्सावित्र्याएव। नन्वत्र कथंगौतमः प्रमाणीक्रियते। उच्यते सापेक्षमिदंवाक्यंजपेदिति। जपनीयस्यानिर्देशात्सत्यामपेक्षायां श्रुत्यन्तराद्युक्ताविशेषावगतिः। इहतु कालस्य निर्देशोनास्ति कालान्तरंनत्यपेक्षेति न गौतमोपेक्षते अथवा संध्यातिक्रमे प्रायश्चित्ताभिधानात्सावित्रीजपःसिद्धएव। युक्तंच सावित्र्यास्तु परंनास्तीति कामकारतःशास्त्रैव संध्याकाले यः स्वपित्यज्ञानाद्विस्मृत्य संध्याकालोपवर्ततेतहन्यतयस्मोच्छेऽविज्ञानम्। एतदुक्तंभवति इच्छया प्रमादकृते चातिक्रमेण तदेव प्रायश्चित्तम्। पुनरभ्युदितानस्तमितसंध्यामतिक्रामति तस्य प्रायश्चित्तमभोजनंनित्यानांकर्मणांसमतिक्रमइति। अथवा यः कामकारेण शास्त्रातिक्रमणंकरोति तस्य तदविज्ञानमेव ॥ २२० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। शयानमित्यस्तसन्ध्यतामुपलक्षयति। कामकारतोज्ञानेन कामनया वा अविज्ञानादकामतश्चेत्यपि तेन ज्ञानतोऽज्ञानतोवा एतदेव प्रायश्चित्तमित्यर्थः। जपन्नित्यत्रानादेशे तु सावित्रीतिसावित्र्येव जप्या। अभ्युदितोदिनमभिनिर्मुक्तोरात्रिमिति विवेकः। अभ्युदितोहरभुञ्जानो अभ्यस्तमितश्चरात्रिं जपन्सावित्रीमिति स्मृतेः ॥ २२० ॥

(३) कुल्लूकः। अत्र प्रायश्चित्तमाह तंचेदिति। तंचेत्कामतोनिद्राणंनिद्रोपवशत्वेन सूर्योऽभ्युदियादस्तमियात्तदा सावित्रींजपन्नुभयत्रापि दिनमुपवसन्रात्रौ भुञ्जीत। अभिनिर्मुक्तस्योत्तरेऽहन्युपवासजपौ। अभिरभागइति कर्मप्रवच-

मीयसज्ञा । तन कर्मप्रवचनीययुक्तेद्वितीया । सावित्रीजपतु गोतमवचनात् । तदाह गोतमः सूर्याभ्युदितोब्रह्मचारी तिष्ठेदहरभुञ्जानोऽभ्यस्तमितश्च रात्रिंजपन्सावित्रीम । ननु गोतमवचनात्सूर्याभ्युदितस्यैवदिनाभोजनजपावुक्तौअभ्यस्तमितस्य तु रात्र्यभोजनजपौ । नैतत् अपेक्षायांव्याख्यासंदेहे वा मुन्यन्तरवितृतमन्वर्थमन्वयमाह । ननु स्फुटमन्वर्थस्मृत्यन्तरदर्शनादन्यथाकुर्म. । अतएव जपापेक्षायांगोतमवचनात्सावित्रीजपोभ्युपेयएव । ननूभयत्र स्फुटमनूक्तदिनोपवासजपावपाकुर्म. । तस्मादभ्यस्तमितस्य मानवगोतमीयप्रायश्चित्तविकल्पः ॥ २२० ॥

(४) राघवानन्द. । दैवाद्यथेवस्यात्तत्राह । तचेति । कामकारतोऽनातुरत्वात इच्छया शयान जपन्सावित्रीमितिशेष । उपवसेद्दिनमिति अभ्युदितेअहरभोजनरात्रौ भुक्ति अस्तमिते तु रात्रौ जपःसूर्योदयपर्यंतसूर्याभ्युदितोब्रह्मचारीतिष्ठेदहरभुञ्जानोऽस्तमितश्च रात्रिजपन्सावित्रीमिति गोतमवचनात् । उपोष्य सन्ध्योतिःपर नासायमुपवसेदितिविधिस्मरणात् ॥ २२० ॥

(५) नन्दन. । अवज्ञानाज्ञात्वोपेक्षणात् । एववचनादशक्त्यज्ञानादिपुप्रायश्चिताभाव. सूचितः ॥ २२० ॥

(६) रामचन्द्रः । तत्राहतमिति । तंब्रह्मचारिणशयान कामकारतः इच्छात सूर्यश्चेदभ्युदियात् उदयेत तशयानंसूर्य. निम्लोचेद.स्तंगच्छेत् अविज्ञानात् जपन् गायत्रींजपन् दिनंदिवस उपवसेत् ॥ २२० ॥

सूर्येण ह्यभिनिर्मुक्तः शयानोभ्युदितश्च यः ॥ प्रायश्चित्तमकुर्वाणोयुक्तः स्यान्महतैनसा ॥ २२१॥

(१) मेधातिथिः । पूर्वप्रायश्चित्तविधेरयमर्थवादः । निम्लोचनेनाभिद्रुष्टः अभिनिर्म्लुक्तः । एवमभ्युदितः प्रायश्चित्तपूर्वोक्तनकरोति तदा महता पापेन सबध्यते न स्वल्पेन । नरकादिदुःखोपभोगनिमित्तमदृष्टपापमुच्यते ॥ २२१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । महतैनसाव्रतवैगुण्यकारिणा ॥ २२१ ॥

(३) कुल्लूक' । अस्य तु प्रायश्चित्तविधेरर्थवाद माह सूर्येणेति । यस्मात्सूर्येणाभिनिर्मुक्तोऽभ्युदितश्च निद्राणः प्रायश्चित्तमकुर्वन्महता पापेन युक्तोनरकगच्छति । तस्माद्यत्नेनप्रायश्चित्तंकुर्यात् ॥ २२१ ॥

(४) राघवानन्दः । तदकरणे दोषमाह । सूर्येणेति । हि यतोब्रह्मचारी भूत्वा शयानएव सूर्येणाभिनिर्मुक्तस्तंविहाय सूर्योस्तंगतइति तथासूर्येणोदयतअभिनःशयानउदितःउदयेन व्याप्तः ब्रह्मचारिशयानस्य यस्य सूर्यरश्मिनासयोगवियोगौ स्तइति भावः । सचेदुक्तप्रायश्चित्तमकुर्वाणएवतिष्ठेदेनसा पापेन ,महतायुक्तःस्यादिति पूर्वपापस्यावश्यफलभागित्वं ॥ २२१ ॥

(५) नन्दनः । अत्र करणंप्यतामस्यप्रायश्चित्तस्याह सूर्येणेति ॥ २२१ ॥

(६) रामचन्द्र. । सूर्येण .सह शयानःअभिनिर्मुक्तः सूर्यः अस्तगतःशयान सन् अभ्युदितःउदितःभवेत्तदाप्रायश्चित्तअकुर्वाण. महतैनसा पापेन युक्त स्यात् ॥ २२१ ॥

आचम्य प्रयतोनित्यमुभे संध्ये समाहितः ॥ शुचौ देशे जपञ्जप्यमुपासीत यथाविधि ॥ २२२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । प्रयतः शुचिः सन्ध्येउपासीत सेवेत । प्रयतत्वशुचिदेशवित्यर्थं विहितसन्ध्योपासनानुवादः ॥ २२२ ॥

(३) कुल्लूकः । यस्मादुक्तप्रकारेण संध्यातिक्रमे महत्पापमतः आचम्येति । आचम्य पवित्रोनित्यमनन्यमनाः शुचिदेशे सावित्रीजपन्तुभे सन्ध्ये विधिवदुपासीत ॥ २२२ ॥

(४) राघवानन्दः । यत शयानस्य महत्पापवत्वे संध्याकरणमेव हेतुरतआह आचम्येति । जप्यंगायत्र्याख्यं विधिवदुपासीत । तद्देवतामित्यर्थ ॥ २२२ ॥

(५) नन्दन. । अथोक्तमपिसंध्याकृत्यमादरार्थमसङ्गादाह आचम्येति । नित्यमाश्रमान्तरेऽपि । यथाविधिशातस्तिष्ठेत्सायमासीतेति ॥ २२२ ॥

यदि स्त्री यद्यवरजः श्रेयःकिंचित्समाचरेत् ॥ तत्सर्वमाचरेद्युक्तोयत्र वास्य रमेन्मनः ॥ २२३ ॥

(१) मेधातिथि. । यदि स्त्रीआचार्यानी अवरज. कनीयानाचार्यादुपलभ्य श्रेयोकर्मादिना त्रिवर्गसमाचरेत्तत्सर्वमाचरेत् । संभवतिहि तयोस्तदाचार्यसंपर्कात्परिज्ञानम् । शूद्रोवाऽऽचारजनक अवरजः सयद्युपदिशेदेव पायुलिङ्गौमृद्वारिणा प्रक्षाल्येते निपुणौ हस्तौ प्रक्षाल्य विस्मृतस्ते मृद्वारिक्रमः स्वदीयआचार्योसकृन्मया पायुप्रक्षालने जलददता दृष्टपूर्व मृद्भिः शौचंकरोति ततोमृद्भिरित्येवमादिसमाचरेत्समाचारायुत्पाद्योपदिशेत् । तथा चाचार्यानी आचमनशिक्षयेत्तत्सर्वमाचरेद्युक्तः श्रद्धया न स्त्रीशूद्राचरितमित्यवजानीत । समाचरेदिति च समाचारपूर्वकउपदेशएवात्राभिप्रेतः । वक्ष्यति च धर्मशौचंसमयानि सर्वतइति । आचार्येणैव कदाचिदादिष्टंभवति ब्राह्मणि आचमय पुत्रस्थानीयमेतंतथा विधिपूर्वंच ब्रूयादस्य मूत्रपुरीषशुध्यर्थमृद्वारिणी देये इति तत्र तदीय वचनमनुष्ठेयमेवमृदोद्धारणएवमद्भिः प्रक्षाल्येदिति । अथवा गुरुशूद्राह्णोहोपलजलशुद्ध्यादि स्त्रीशूद्राभ्यां समाचार्यमाणः प्रमाणीकर्तव्य. एतावदाचारस्य स्त्रीशूद्रसबन्धिनः प्रामाण्यार्थोयंश्लोकोभ्युच्यते । ननु सर्वस्याचारस्यावेदवित्सबन्धिन प्रामाण्यघटते अयुक्तमेतन्नहि स्वल्पोप्याचार अवेदविदांप्रमाणीभवति । श्रथास्ति मूलंवेदवित्संबन्धः एवतर्हि प्रमाणशूद्रग्रहणे न । मचैवविधे विषये स्त्रीशूद्राचारस्य प्रामाण्यमभिप्रेतम् । तथा हि सतिप्रामाण्याभिधानप्रकरणएवावक्ष्यत् । तस्माच्छ्रेय. पदार्थनिरूपणार्थोयमुपोद्घातइति परमार्थः । यद्वाचार्यवचसांप्रामाण्यानुवादोयम । स्त्रीशूद्रावपि ब्रूयानांतदप्यनुष्ठातुयुक्त किंपुनराचार्योपदिष्टम् । यत्र चास्यरमेत्परितुष्येन्मन एतदप्यात्मनस्तुष्टिरित्यत्र व्याख्यातम् । सर्वथा नास्य श्लोकस्यातीव प्रयोजनमस्ति ॥ २२३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अवरजःशूद्र । श्रेयः साधनं श्रुतिस्मृत्यविरुद्धंयदाचरेत् तत्स्वयमप्रयत्नवानाचरेत् । तथा धर्मसाधनत्वेन पौरुषेयवाक्यादवगते यात्राविरुद्धस्य कर्तुमनोरतिः ॥ २२३ ॥

(३) कुल्लूकः । यदि स्त्रीशूद्रोवा किंचिच्छ्रेयोऽनुतिष्ठति तत्सर्वंयुक्तोऽनुतिष्ठेत् । यत्र च शास्त्रानिषिद्धे मनोऽस्य तुष्यति तदपि कुर्यात् ॥ २२३ ॥

(४) राघवानन्दः । शास्त्राविरुद्धस्त्रीबालाद्याचरितंदृष्टादृष्टश्रेय साधनमप्याचरणीयमित्याह यदीति । अवरजं.कनीयानिति मेधातिथिः । तत्र स्त्रीसमभिव्याहारात् शूद्र शास्त्राविरुद्धे कर्मणि रमेतोपमागच्छेत् ॥ २२३ ॥

(५) नन्दनः । शास्त्राविरुद्धमनुपदिष्टम पिश्रेयोलोकप्रसिद्धमाचरितव्यमित्याह यदिस्त्रीति । अवरज. शूद्रः । यत्र वास्य रमेन्मनः सर्वमाचरितुमशक्तोयत्रास्यमनसोरतिरस्तितदाचरेत् ॥ २२३ ॥

(६) रामचन्द्रः । यदि स्त्री श्रेयःधर्मं किंचित्समाचरेत् तद्धर्मंसर्वयुक्तःसन् आचरेत स्वयंयदि । अवरजः लघुः किंचित् श्रेयः धर्मसमाचरेत् तत् आचरेत् यत्रयस्मिन्धर्मे मनः रमेतत धर्मं समाचरेद्वा ॥ २२३ ॥

धर्मार्थावुच्यते श्रेयः कामार्थौ धर्मएव च ॥ अर्थएवेह वा श्रेयस्त्रिवर्गइति तु स्थितिः ॥ २२४ ॥

(१) मेधातिथिः । यत्प्रशास्यंयदाचर्यमाणंदृष्टादृष्टे नोपहन्ति यच्छ्रेयोलोकउच्यते किंपुनस्तदिति सुहृद्भूत्वाऽऽचष्टे । नायंवेदमूलोर्थो नाचार्यादिशब्दस्वल्पदार्थ कथनम् । किंतर्हि श्रेयोर्थी सर्वःपुरुषः प्रवर्तते । तत्रेदमुच्यते । इदंश्रेयः एतदर्थंयत्नः कर्तव्यः । तत्रमतान्तराणि तावदुपन्यस्यति । केषांचिन्मतं धर्मार्थौश्रेयः । धर्मःशास्त्रविहितो विधिप्रतिषेधो । अर्थोगोभूमिहिरण्यादिः । एतदेवश्रेयः एतदधीनत्वात्पुरुषप्रीतेः । अपरंमतं कामार्थाविति । कामस्तावन्मुख्यएव पुरुषार्थः प्रीतिरूपत्वात् । पुरुषप्रीतिर्हि श्रेयः अर्थोपि तत्साधनत्वात् । एवंहि चार्वाकाआहुः कामएवैकः पुरुषार्थस्तस्य साधनमर्थः धर्मोपि यद्यस्ति धर्मएव सर्वेभ्यः श्रेयान्सर्वस्य तन्मूलत्वाच्च । उक्तंच धर्मादर्थश्चकामश्चेति । अर्थतएव वणिजः प्रयोगजीविनः । सिद्धान्तस्तु त्रिवर्गइति सुस्थितिः । अतोधर्माविरोधिनावर्थकामावपि सेवितव्यौ न तद्विरोधिनौ । तथा चगौतमः । न पूर्वाह्णमध्यंदिनापराह्णानफलान्कुर्यात यथा शक्तिधर्मार्थकामैरिति । त्र्यात्मकोवर्गस्त्रिवर्गः त्रिषु समुदितेष्वयंरूढः ॥ २२४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अत्र प्रसगेन पुरुषार्थनिरूपयति धर्मार्थाविति । धर्मार्थयोरेव प्रयत्नसंभवात् । धर्मस्याप्यर्थद्वारा कामहेतुत्वेनैवोपादेयत्वं । तेन कामस्ततः साक्षात् न हेतुरर्थश्च हेतुरित्यन्ये धर्मस्य सर्वमूलत्वात् धर्मएवेत्यन्ये । इह लोकेर्थएव कामहेतुतया श्रेयानित्यन्ये स्वमतमाह । त्रिवर्गइति । अन्योन्यवादिकथितयुक्तिभिस्त्रयाणांपुरुषार्थानांवर्गः समूहः श्रेयः मोक्षार्थिनोविरलप्रचारत्वेनात्रमोक्षोनगणितः ॥ २२५ ॥

(३) कुल्लूकः । श्रेयएवहि धर्मार्थौ तद्दर्शयति धर्मार्थाविति । धर्मार्थौ श्रेयोऽभिधीयते *कामहेतुत्वादिति केचिदाचार्यामन्यन्ते अन्ये त्वर्थकामौ सुखहेतुत्वाच्छ्रेयोऽभिधीयते । धर्मएवेत्यपरे अर्थकामयोरप्युपायत्वात् । अर्थएवेहलोके श्रेयइत्यन्ये धर्मकामयोरपि साधनत्वात् । संप्रतिस्वमतमाह । धर्मार्थकामात्मकः परस्पराविरुद्धस्त्रिवर्गएव पुरुषार्थतया श्रेयइति विनिश्चयः । एवंच बुभुक्षून्प्रत्युपदेशोन मुमुक्षून्मुमुक्षूणांतु मोक्षएव श्रेयइति षष्ठे वक्ष्यते ॥ २२४ ॥

(४) राघवानन्दः । तत्र किंश्रेयइत्यपेक्षायांमतभेदेन पूरयति धर्मेति । स्थितिःशास्त्रमर्यादा मोक्षरूपश्रेयसोवक्ष्यमाणत्वात् । श्रेयःसोपाधिकसुखं तदुपायौधर्मार्थाविति केचित् । कामार्थावित्यपरे कामःशब्दादिविषयोः अर्थोधनमिति तद्द्वयंश्रेयइति केचित् धर्मःपारत्रिकसुखोपायः ऐहिकसुखोपायोऽर्थःश्रेयःस्वमतंतु श्रेयोधर्मार्थकामात्मकस्त्रिवर्गइति ॥ २२४ ॥

(५) नन्दनः । पुनरत्र श्रेयः शब्देनविवक्षितोऽर्थइत्यत्राह धर्मार्थाविति । कैश्चिद्धर्मार्थौश्रेयउच्येते कैश्चित्कामार्थौ कैश्चिधर्मएव कैश्चिदर्थएव । परस्पराविरुद्धस्त्रिवर्गः । स्थितिः सिद्धान्तः । विरोधेतुल्यबलाबलत्वंवक्ष्यति । कामएवश्रेयो धर्मकामौवाश्रेयइतिसंभवतोरपि पक्षयोर्हेयत्वमनुपन्यासादेवसूचितम् ॥ २२४ ॥

(६) रामचन्द्रः । धर्मार्थौ श्रेयउच्यते । कस्यचिन्मते यदा कामार्थौ धर्मएव वा कस्य चिन्मते अर्थ इव इह भवेत् श्रेयः इति त्रिवर्गस्थितिः ॥ २२४ ॥

---

* हिधर्मार्थौ=किम् (अ)

आचार्यश्च पिताचैव माता भ्राता च पूर्वजः ॥ नार्त्तेनाप्यवमन्तव्याब्राह्मणेन विशेषत ॥२२५॥

(१) मेधातिथि । अन्योपि न कश्चिदवमन्तव्य एते पुनर्विशेषत प्रायश्चिताधिक्यमनेत्यर्थ । आर्त्तेनार्त्तै पीडितेनाप्यवमानमवज्ञा प्रमाया पूजायाअकरणन्यकारश्चानादराख्य । ब्राह्मणग्रहणपूरणार्थम् ॥ २२५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण आर्त्तेन तै पीडितेन ॥ २२५ ॥

(३) कुल्लूक । आचार्योजनकोजननी च भ्राता च सगर्भोज्येष्ठ पीडितेनाप्यमी नावमाननीया विशेषतोब्राह्मणेन यस्मात् ॥ २२५ ॥

(४) राघवानन्द । आचार्यादीनामनवज्ञाशुश्रूषयोरावश्यकत्वविदधत्तान्ब्रह्मदृष्टिहत्कर्पादितिन्यायेन देवतालोकाभिरुष्यामहीकर्तुमनुवदति । आचार्यश्चेत्यष्टभि । आचार्यादिषु ब्रह्मदृष्टि कार्या तेषामुत्कर्षावाप्तेरिति न्यायार्थ ॥२२५॥

(५) नन्दन । अत्रैहेतुमाह आचार्यइति । ब्रह्मणोवेदस्य मूर्तिराधाराधेययोरपिनाभावसामान्यात् ॥ २२५ ॥

(६) रामचन्द्र । एते आचार्यादय आर्त्तेनापि पुसा नावमन्तव्या न तिरस्कारणीया ब्राह्मणेन विशेषत नाव मन्तव्या ॥ २२५ ॥

आचार्योब्रह्मणोमूर्ति पितामूर्ति प्रजापते ॥ माता पृथिव्यामूर्तिस्तुभ्रातास्वोमूर्तिरात्मनः ॥ २२६ ॥

(१) मेधातिथि । पूर्वस्यायमर्थवाद । यत्परब्रह्मवेदान्तोपनिषत्प्रसिद्धतस्याचार्योमूर्ति शरीरमूर्तिरिव मूर्ति प्रजापतेर्हिरण्यगर्भस्य पिता येयपृथिवीसैव माता भारसहत्वसामान्यात् । भ्राता च स्व सोदर्य । आत्मन क्षेत्रज्ञस्येति प्रशसा । एते सर्वदेवतारूपा महत्त्वयुक्ताअवमताघ्नन्ति प्रसादिताअभिप्रेतै कामैर्योजयन्ति । एवतत्समाआचार्यादयइति स्तुति ॥ २२६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । ब्रह्मण हिरण्यगर्भस्य मूर्तिर्देहान्तरम् । वेदोपदेशकत्वसाम्यात् । प्रजापतेर्मनो सृष्टिकर्तृत्वसाम्यात् । पृथिव्यामूर्ति आधारत्वसाम्यात् । भ्राता स्व सोदर आत्मनोमूर्तिरेकसृष्टत्वात् ॥ २२६ ॥

(३) कुल्लूक । आचार्यवेदान्तोदितस्य ब्रह्मण परमात्मनोमूर्ति शरीर पिता हिरण्यगर्भस्य माता च धारणात्पृथिवी मूर्ति भ्राता च स्व सगर्भ क्षेत्रज्ञस्य तस्माद्देवतारूपाएतानावमन्तव्या ॥ २२६ ॥

(४) राघवानन्द । तत्र क कस्य मूर्तिरित्यपेक्षापूरयति । आचार्यइति । ब्रह्मण परमात्मनोमूर्तिर्मूर्च्छितावयव तयाशरीरप्रजापतेर्हिरण्यगर्भस्य । अथवा ब्रह्मणोहिरण्यगर्भस्य प्रजापतेर्विराज । मातुरिवपृथि याधारकत्वादात्मन क्षेत्रज्ञस्य स्वासमार्गेभयु ॥ २२६ ॥

(५) नन्दन । नियमान्तरमाह आचार्यश्चेति ॥ २२६ ॥

(६) रामचन्द्र । आचार्य ब्राह्मण परमात्मन मूर्तिर्वावेदस्य मूर्तिर्वा ज्ञेय प्रजापते हिरण्यगर्भस्य परमेष्ठिन मूर्ति भ्राता स्वमूर्ति आत्मन मूर्ति ज्ञेया ॥ २२६ ॥

यमातापितरौ क्लेशसहेते सभवे नृणाम् ॥ न तस्य निष्कृति शक्या कर्तुवर्षशतैरपि ॥ २२७ ॥

(१) मेधातिथि । भूतार्थानुवादेनेयमपरामर्शसा । क्लेशदु खमाता च पिता च नृणामपत्यानासभवे गर्भात्प्रभृति यावद्दशमाद्वर्षात् । मातु क्लेश गर्भधारणप्रसव प्राणहर स्त्रीणा जातस्य च सवरणयोग क्लेश ससर्वस्य स्वयसवेद्य

पितुरप्युपनयनात्प्रभृत्यावेदार्थव्याख्यानात् । सम्भवशब्देनात्र गर्भाधानमुच्यते तद्दिनक्लेशावहर्कितर्हि तदुत्तरकालभाविन्यपत्ता क्रियास्ताहि क्लेशसाध्या । न तस्य क्लेशस्य निष्कृतिरानृण्यप्रत्युपकारसमत्वशक्यकर्तुंवर्षशतैर्जन्मभिर्बहुभि किंपुनरेकेन जन्मना । असल्पधनदानेन महत्या वापदउद्धरणेन मातापित्रोर्निष्कृतिरिति ॥ २२७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । प्रत्युपकारार्थबुध्यापि मातापित्रोरतिशयेन हितकार्यमित्याह यमिति । सभवे जन्मनिसति । तत्पोषणादिभिा निष्कृति कृतप्रकृति ॥ २२७ ॥

(३) कुल्लूक । नृणामपत्यानांसंभवे गर्भाधाने सत्यनन्तरयक्लेशमातापितरौ सहेते तस्य वर्षशतैरप्यनेकैरपि जन्मभिरानृण्यकर्तुमशक्यम् । मातुस्तावत्कुक्षौ धारणदुःखप्रसववेदनातिशयोजातस्य रक्षणवर्धनकष्टच पितुरधिनाप्येवरक्षासवर्धनदुःखमुपनयनात्प्रभृतिवेदतदङ्गाध्यापनादि क्लेशातिशयइति सर्वसिद्धतरमात् ॥ २२७ ॥

(४) राघवानन्द । मातापित्रो क्लेशंस्मारयन्नुतमो शुश्रूषादरमाह । यमिति पितुरपिगर्भाधानसंस्कृतिपोषणार्थै क्लेशोस्तीति वभावनीयम् । सम्यक्लोक्यतापर्यंत पुत्रमनुशिष्टलोक्यमिति, श्रुते निष्कृतिरानृण्य ॥ २२७ ॥

(५) नन्दन । मातापित्रोर्विशेषमाह यंमातेति । संभवेवृद्धौ । नृणापुत्राणाम् । निष्कृति, प्रत्युपकार, ॥ २२७ ॥

(६) रामचन्द्र । सम्भवे उत्पत्तौ ॥ २२७ ॥

तयोर्नित्यंप्रियंकुर्यादाचार्यस्य च सर्वदा ॥ तेष्वेव त्रिषु तुष्टेषु तपःसर्वंसमाप्यते ॥ २२८ ॥

(१) मेधातिथिः । तस्मात्तयोर्मातापित्रोराचार्यस्य च सर्वदा यावज्जीवंप्रियंतेषातत्कुर्यान्नसकृद्द्विस्त्रिर्वा कृत्वा कृती भवेत् । तेष्वेवाचार्यादिषुत्रिषु पुरुषेषु भक्त्याराधितेषु तप, सर्वबहुस्वर्पणाश्चान्द्रायणादितपस्ताभ्या यत्फलमाप्यते तत्तत्परितोषादेव लभ्यतइति ॥ २२८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । एतत्तुकर्तव्यमित्याह तयोरिति । आचार्यस्य चाध्यापनोपकारनिष्कृत्यर्थम् । चकाराद्भ्रातुरपि ज्येष्ठस्यात्मतुल्यत्वात् । तेषुहि त्रिष्विति । त्रयाणामेवश्याराध्यत्वात्तप, सम्यक्प्राप्यते तच्छुश्रूषायाएव सर्वातपःफलत्वात् ॥ २२८ ॥

(३) कुल्लूकः । तयोर्मातापित्रोः प्रत्यहमाचार्यस्य च सर्वदाप्रीतिमुत्पादयेत् । यस्मात्तेष्वेव त्रिषु प्रीतेषु सर्वतपश्चान्द्रायणादिकं फलद्वारेण सम्यक्प्राप्यते । मात्रादित्रयतुष्ट्यैव सर्वस्य तपसःफलप्राप्यतइत्यादि ॥ २२८ ॥

(४) राघवानन्द । आचार्यस्यानन्यशरणत्वे तयोरिव तद्वरणीयतामाह आचार्यस्येति । त्रिषु मातृपित्राचार्येषु । तप सर्वमिति तप कृच्छ्रचान्द्रायणादि क्लेशाय यौवा शुश्रूषुरिति शेषः तस्य सर्वतप साध्यत्वात् ॥ २२८ ॥

(५) नन्दन । यतएवतस्मात्तयोर्नित्यंप्रियंकुर्यादिति । नित्ययावज्जीवम् । सर्वदाऽऽपद्यपि । हिहेतौ । सर्वंसर्वाश्रमसाध्यम् ॥ २२८ ॥

(६) रामचन्द्रः । तयो पित्रो प्रिय नित्य कुर्यात् । चकारात् ज्येष्ठमातु च पुन आचार्यस्य प्रियंसर्वदा । तेष्वेवं त्रिषु मातृपित्राचार्येषु त्रिषु तुष्टेषु सत्सु सर्वपूर्णं । तपःसमाप्यते ॥ २२८ ॥

तेषात्रयाणांशुश्रूषा परमंतपउच्यते ॥ न तैरभ्यननुज्ञातोधर्ममन्यंसमाचरेत् ॥ २२९ ॥

(१) मेधातिथि । कथंपुनस्तप, फलमतपसा मात्रादिशुश्रूषया एतच्च सर्वोत्तमतपोयत्तेषापादसेवनंतैरननुज्ञातो-

---

(२२९) नतैरभ्यननुज्ञातो=नैतरनभ्यनुज्ञातो (ज, व, भ, म, र, ल)।

माणवकःधर्ममन्यंतन्सेव।विरोधिनर्तीर्थस्नानादिरूपत्रतोपवासादिव शरीरशोषणया तेषांचित्तखेदकरम्। ज्योतिष्टोमानुष्ठानेप्यनुज्ञा ग्रहीतव्या। यत्तेमन प्रतिषेधकृतो (?) महारम्भेषु चकर्मसु बहुधनव्ययायाससाध्येषु व्यापृच्छ्य माताच मतमत्या भवेयुः (?) नित्यकर्माऽनुष्ठानेत्वाज्ञानोकारिणी ॥ २२९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। यतस्तच्छुश्रूषया परमतपस्तेषांशुश्रूषाया असभवएव तैरनुज्ञातोन्यधर्मंकुर्यात् ॥ २२९ ॥

(३) कुल्लूकः । तेषांमातापित्राचार्याणांपरिचर्या सर्वतपोमयश्रेष्ठमितएवसर्वतपःफलप्राप्तेर्यद्यन्यमपि धर्मंकथंचित्करोति तदप्येतत्त्रयानुमतिव्यतिरेकेण न कुर्यात् ॥ २२९ ॥

(४) राघवानन्दः। अननुज्ञात प्रतिषिद्धः अप्रतिषिद्धंकत्वा निवेदयेदिति वक्ष्यति ॥ २२९ ॥

(६) रामचन्द्रः। तेषांत्रयाणां आचार्यपितृमातृणांतैस्त्रिभिःअनभ्यनुज्ञात अन्यंधर्मं न समाचरेत् ॥ २२९ ॥

तएव हि त्रयोलोकास्तएव त्रयआश्रमाः ॥ तएव हि त्रयोवेदास्तएवोक्तास्त्रयोऽग्नयः॥ २३० ॥

(१) मेधातिथिः। कार्यकारणयोरभेदादेवमुच्यते त्रयाणांलोकानामाप्तिहेतुत्वात्तएव त्रयोलोकाउच्यन्ते। तएव च त्रय. प्रथमाद्ब्रह्मचर्यादन्ये त्रयआश्रमाः गार्हस्थ्यादिभिस्त्रिभिराश्रमैर्यत्फलमाप्यते तत्तैस्त्रिभिस्तुष्टैःतएव त्रयोवेदावेदत्रयजपतुल्यफलत्वात्। तएव त्रयोऽग्नय अग्निसाध्यकर्मानुष्ठानफलावाप्तेस्तच्छुश्रूषातः। एषापि प्रशसैव ॥ २३० ॥

(२) सर्वज्ञनारायण.। त्रयोलोकाः पृथिव्यन्तरिक्षब्रह्मलोकाः आश्रमा. ब्रह्मचर्यगार्हस्थ्यवानप्रस्थाख्याः। तत्पालनतुल्यफलत्वात् तच्छुश्रूषाया. एववेदत्वाग्नित्वोपचारस्तदध्ययन तदाधानलभ्यकर्मफलस्यैतच्छुश्रूषयासिद्धेः ॥ २३० ॥

(३) कुल्लूकः। यस्मात्तएवमातापित्राचार्यास्त्रयोलोकालोकत्रयप्राप्तिहेतुत्वात्तत्कारणेकार्योपचार.। तएव ब्रह्मचर्यादिभावत्रयरूपाआश्रमागार्हस्थ्याद्याश्रमत्रयप्रदायकत्वात्। तएव त्रयोवेदावेदत्रयजपफलोपायत्वात्। तएव हित्रयोऽग्नयोऽभिहितास्त्रेतासपाद्यपज्ञादिफलदातृत्वात् ॥ २३० ॥

(४) राघवानन्दः। किंच तएवेति। लोकास्तत्र लोकावाप्तिहेतुत्वात् ॥ २३० ॥

(५) नन्दनः। तएवत्रयोलोकाअयलोकोमाताजन्मभूमित्वसामान्यात्। अन्तरिक्षलोकः पिता सेककर्तृत्वसामान्यात्। स्वर्गलोकआचार्यस्तत्प्राप्त्युपायोपदेशकत्वात्। तएव त्रयआश्रमाः। ब्रह्मचर्याश्रमोमातातत्रहिद्वितीयंजन्म। गार्हस्थ्याश्रम. पिता भोगप्रदत्वसामान्यात्। सन्यासाश्रमआचार्योब्रह्मलोकप्रापकत्वसामान्यात्। वानप्रस्थाश्रमस्यतुसदारत्वपक्षेपूर्वाश्रमसाधर्म्याददारत्वपक्षउत्तराश्रमसाधर्म्याद्वोभयोरन्यतरत्रान्तर्भाव.। तएवहित्रयोवेदाः। ऋग्वेदोमाताऋचोहि स्त्रियः ताभ्योहिशरीराण्यजायन्तेऋग्भ्योजातासर्वशोमूर्त्तिमाहुरितिश्रुते.। यजुर्वेदः पिता विधायकत्वसामान्यात्। सामवेदआचार्योब्रह्मयोनित्वसामान्यात्। तथाहि श्रूयतेसामवेदोब्राह्मणानांप्रसूतिरिति ॥ २३० ॥

(६) रामचन्द्रः। तएव हिआचार्यादय त्रयोलोकाः त्रिलोकस्वरूपा पूज्याइत्यर्थ.। एव अग्नेप्यूह्यम् ॥ २३० ॥

पिता वै गार्हपत्योऽग्निर्माताग्निर्दक्षिणःस्मृतः ॥ गुरुराहवनीयस्तु साग्नित्रेता गरीयसी ॥ २३१ ॥

(१) मेधातिथि । केनचित्सामान्येनायपित्रादीनांगार्हपत्यादिव्यपदेश.। साग्नित्रेताआधानाग्नित्रेतायागरीयसी महाफला। त्राणत्राणार्थमितात्रामात्रेताइति शब्दव्युत्पत्तिः ॥ २३१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण.। अत्र त्रयोप्रयद्येतत्प्रपञ्चयति पितेति। गार्हपत्यः प्राथमिकत्वात् दक्षिणाग्नि. पित्राचार्यापेक्षयाल्पोपयोगात् आहवनीयः बहूपयोगत्वात् सैषाग्नित्रेता अन्यस्याऽत्रेतायागरीयसीमान्यतमा ॥ २३१ ॥

(३) कुल्लूकः । वैशब्दोऽवधारणे । पितैवं गार्हपत्योऽग्निः मातादक्षिणाग्निः आचार्यआहवनीयः सेयमग्नित्रेता श्रेष्ठतरास्तुत्यर्थत्वाचास्य न वस्तुविरोधोऽत्रभावनीय. ॥ २३१ ॥

(४) राघवानन्दः । अप्रमादइत्युक्तस्तद्यनकि पितेति । स्तुति.निरग्नि कस्या होत्रफलावाप्त्यर्थवा । सेयमग्नित्रेतागार्हपत्यादित्रितयगरीयः एवपितानृग्वेदो माता यजुर्वेदः आचार्य सामवेदः ऋग्वेदोगार्हपत्यः पृथिवी ब्रह्मवेत्यादिश्रुतोऋग्वेदगार्हपत्ययो.साहचर्यात् । ऋग्वेदगार्हपत्याग्न्योर्दृष्टिःपितरिविधीयते । एवमातरि यजुर्वेददक्षिणाग्न्योः । आचार्ये सामवेदाहवनीययोः ॥ २३१ ॥

(५) नन्दनः । तएवोक्तास्त्रयोऽग्नयइतियदुक्तंतत्रायंविभागक्रमइत्यत्राह पितावाइति । गार्हपत्योऽग्निः पितास्मिंल्लोके भोगप्रदत्वसामान्यात् तथाहिब्राह्मणं स्वदितंतोकायतनयायपितुपचेति । दक्षिणोऽग्निर्माताअन्नमेवास्मै श्रद्धतीतिश्रुते. । आहवनीयआचार्योऽमुष्मिंल्लोकेभोगप्रदत्वसामान्यात् । तथाहिश्रुतिः अमुष्मिन्नाहवनीयइति ॥ २३१ ॥

(६) रामचन्द्रः । पिता गार्हपत्याग्निरूपः । माता दक्षिणाग्निरूपा । गुरुः आहवनीयाग्निरूपः । सोऽग्नि अग्नित्रेता त्रयाणांसमूहःत्रेता । गरीयसी पूज्या ॥ २३१ ॥

त्रिष्वप्रमाद्यन्नेतेषु त्रींल्लोकान्विजयेद्गृही ॥ दीप्यमानःस्ववपुषा देववद्दिवि मोदते ॥ २३२ ॥

(१) मेधातिथिः । एतेष्वप्रमाद्यन्नाराधनेऽस्खलन् । तथा च तदाराधनात्त्रींल्लोकाञ्जयेत्स्वीकुर्यादाधिपत्यमाप्नुयात् गृही । गृहस्थावस्थस्य हि पुत्रस्यपित्रादीनांतत्कृतमाराधनमुपयुज्यते । तदा हि तौ वृद्धौ भवतः । दीप्यमानःशोभमानः प्रकाशमानोवा स्वेन वपुषा स्वेनैव तेजसा देववदादित्यवद्दिवि लोके मोदते ॥ २३२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । अप्रमाद्यन्नप्रमत्तः शुश्रूषमाण । गृही गृहस्थ । अपीत्यध्याहार्यम् ॥ २३२ ॥

(३) कुल्लूक. । त्रिष्विति । एतेषु त्रिषु प्रमादमकुर्वन्ब्रह्मचारीतावज्जयत्येव । गृहस्थोऽपि त्रींल्लोकान्विजयते । सज्ञापूर्वकस्यात्मनेपदविधेरनित्यत्वान्न विपराभ्यांजेरित्यात्मनेपदम् । त्रींल्लोकानविजयेदिति त्रिष्वाधिपत्यंप्राप्नोति । तथा स्ववपुषा प्रकाशमान.सूर्यादिदेववद्दिवि हृष्टोभवति ॥ २३२ ॥

(४) राघवानन्द. । अप्रमाद्यन्निति च्छेदः । दीप्यमान.परानुद्योतयन्निति स्वर्गे ॥ २३२ ॥

(५) नन्दन. । नकेवलब्रह्मचारिणामयंधर्मः किंतूत्तरपोमपीतिप्रदर्शित गृहीति ॥ २३२ ॥

(६) रामचन्द्र. । त्रिषुएतेषु अप्रमाद्यन् सावधानतया तिष्ठन् त्रीन् लोकान् गृही सञ्जयेत् ॥ २३२ ॥

इमंलोकंमातृभक्त्या पितृभक्त्या तु मध्यमम् ॥ गुरुशुश्रूषया त्वेवंब्रह्मलोकंसमश्नुते ॥ २३३ ॥

(१) मेधातिथि । अपलोक पृथिवी भारसहत्वात्तुल्यामातापृथिव्या । पितृभक्त्या । मध्यमोलोकोन्तरिक्षंप्रजापति. पितोक्तः मध्यमस्थानश्च प्रजापतिर्नैरुक्तानाम् सहि वर्षकर्मणांप्रजानांपाता वा पालयिता वा । ब्रह्मलोकमादित्यलोकम् आदित्योब्रह्मेत्यादेश लोकः स्थानविशेषस्तमश्नुते प्राप्नोति । अर्थवादाएते तत्र नाभिनिवेष्टव्यम् । नच लोकाधिपत्यकामस्य तदाराधनाधिकारः । नायकाम्योविधिः । पितृत्वमेवात्र निमित्तप्रकरणे शास्त्रातिक्रम ॥ २३३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । मध्यम भूलोकादूर्ध्वं ब्रह्मलोकादधः ॥ २३३ ॥

---

(२३२) त्रि=स (ळ, र)

(३) कुल्लूकः इमंभूर्लोकमातृभक्त्या पितृभक्त्या मध्यममन्तरिक्षमाचार्यभक्त्या तु हिरण्यगर्भलोकमेव प्राप्नोति ॥ २३३ ॥

(४) राघवानन्दः । त्रीनलोकान्विजयेदित्युक्तंकेन कजयतीत्यपेक्षायामाह इममिति । इमभूर्लोकमध्यमभुवर्लोकं आचार्योब्रह्मलोकेशइत्युक्तेर्ब्रह्मलोकम् ॥ २३३ ॥

(६) रामचन्द्रः । इममिति इमल्लोकंभूर्लोक मध्यमं स्वर्लोकं गुरुशुश्रूषया ब्रह्मलोकं एवममुना प्रकारेण त्रीन् लोकान्समश्नुते प्राप्नोति ॥ २३३ ॥

सर्वे तस्यादृताधर्मायस्यैते त्रयआदृताः ॥ अनादृतास्तु यस्यैते सर्वास्तस्याफलाःक्रियाः॥२३४॥

(१) मेधातिथिः । आदृताः सत्कृताः । आदृतवचनेन प्रत्युपकारपरत्वंलक्ष्यते योह्यादृतोभवति सपरितुष्ट प्रत्युपकाराय यतते । अथवादृतः परितुष्टउच्यते । धर्मस्य चानन्त्यात्परितोषाऽनुपपत्तेः फलदानोत्सुकत्वंलक्ष्यते । सर्वाणि तस्यकर्माण्याशु फलदायीनि भवन्ति । यस्यैते त्रयआदृताः शुश्रूषया परितुष्टा.एतैस्त्वनाराधितैर्यत्फलकामेनकिंचित्क्रियते शुभकर्म तत्सर्वंनिष्फलम् । सर्वाः क्रियाः सर्वाणि श्रौतस्मार्तानि कर्माणि । अर्थवादोयपुरुषार्थोह्याराधनविधिस्तदतिक्रमे पुरुषः प्रत्यवयन्महता पापेन कर्मोपार्जितेप्यीष्टफलभोगे प्रतिबध्यते । अतउच्यते सर्वास्तस्या फला. क्रियादृति ॥ २३४॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । सर्वेधर्मा यागाद्याः । आदृता आदरेण कृता. । अफला अल्पफलाः ॥ २३४ ॥

(३) कुल्लूकः । यस्यैते त्रयोमातृपित्राचार्यआदृताः सन्तुष्टास्तस्य सर्वे धर्माः फलदाभवन्ति । यस्यैते त्रयोऽनादृतास्तस्य सर्वाणि श्रौतस्मार्तकर्माणि निष्फलानि भवन्ति ॥ २३४ ॥

(४) राघवानन्दः । पुनरपि त्रयाणांशुश्रूषांस्तुतिनिन्दाभ्यांविधत्ते सर्वइति द्वाभ्यां । आदृता आदरेणवृता.स्युः अफला.क्रियाःतदा परितुष्यमात्रनिष्फलमित्यर्थः ॥ २३४ ॥

(६) रामचन्द्र. । एतेत्रय आचार्यादयःयस्य पुंसः आदृताः मानार्हा भवन्ति तस्य सर्वे धर्माः आदृताभवन्ति तद्यथा तेन पुंसा सर्वे धर्माआदृता इत्यर्थ. । यस्य एते त्रयः अनादृता भवन्ति तस्य सर्वा.क्रिया अफलाभवन्ति इत्यर्थ. ॥ २३४ ॥

यावत्त्रयस्ते जीवेयुस्तावन्नान्यंसमाचरेत् ॥ तेष्वेव नित्यंशुश्रूषांकुर्यात्प्रियहिते रतः ॥२३५॥

(१) मेधातिथिः । उक्तार्थोयंश्लोकः । नान्यसमाचरेदृष्टमदृष्टवा तदनुज्ञानमन्तरेणेत्युक्तम् । तेष्वेव नित्यंशुश्रूषांकुर्यात् । प्रियहिते रत. प्रियच हितच तदा यत्प्रीतिकरंतत्प्रियंयत्पाल्नतद्धितम् ॥ २३५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण. । नान्यत् तच्छुश्रूषाविरोध्याचरेत् । हितमप्रियमप्युदर्के शुद्धं ॥ २३५ ॥

(३) कुल्लूकः । ते त्रयोयावज्जीवन्ति तावदन्यंधर्मस्वातंत्र्येण नानुतिष्ठेत् । तदनुज्ञया तु धर्मानुष्ठानंगम्विष्तिमेव किंतु तेष्वेव प्रत्यहप्रियहितपरः शुश्रूषांतदर्थेप्रीतिसाधनं । प्रियभेषजपानादिवत् । आयत्यामिष्टसाधनंहितम् ॥ २३५ ॥

(४) राघवानन्दः । प्रियहिते इष्टप्रीतिसाधनप्रिय । आयत्यामिष्टसाधनंहितमिति ॥ २३५ ॥

(५) नन्दन. । नित्यं यावज्जीवम् ॥२३५ ॥

---

(२३५) नान्य=नान्यत् (ख, र) । (क, ग, घ, च, रा,) एतेषु पुस्तकेषु नान्यं इत्येवपाठः । परंतु नान्यं गृहीत्वा नान्यंसमाश्रयेत् ईदृशःश्लोकः अपेक्षितः । नान्यंसमाचरेत् इत्यं असंगतं इतिभाति ।

(६) रामचन्द्र । त्रय यावज्जीवेयुस्तावदन्यधर्मान्न समाचरेत् ॥ २३५ ॥

तेषामनुपरोधेन पारत्र्यंयद्यदाचरेत् ॥ तत्तन्निवेदयेत्तेभ्योमनोवचनकर्मभिः ॥ २३६ ॥

(१) मेधातिथि । परत्र जन्मान्तरे यस्य फलभुज्यते तत्पारत्र्यम् । छान्दसरूपमेतत् । शुश्रूषायाअविरोधेना यद्य-यधर्मसमाचरेत्तत्तन्निवेदयेत्तेभ्यस्तानज्ञापयेत् । अनुपरोधग्रहणमेवमर्थंकृतम् । यत्तेषाविरोधि तत्तैर्नाज्ञापयितव्यम् । कश्चि-दजुप्रवृत्तिरभ्यर्थमानआत्मपरोऽधर्ममवगणय्यानुजानाति तन्निवृत्त्यर्थमेतत् । मनोवचनकर्मभिर्ननिवेदनमद्वार्गमपितु यार-शमनुज्ञानतादृशमेव कर्मणा दर्शयेत् । अथाचैवंसबन्ध कर्तव्य मनोवचनकर्मभि पारत्र्यंयद्यदाचरेत्तत्तन्निवेदयेतेभ्य-इति ॥ २३६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । तेषा मनुपरोधेन दु खाजननेन पारत्र्यपरलोकार्थंनिवेदयेत् तेभ्य एतत्फल तेषामस्त्विति मनसा वचनेन च कर्मणा हस्तोदकादिदानेन निवेदयेत् । यद्वा मनोवचनकर्मभिर्यदाचरेदित्यन्वय । परसम्बधस्य तर्थैव सिद्धेः । न त्वत्र निवेदन ज्ञापनमात्रम् । यत्किंचिद्धर्मसंयुक्तमाचरामि युधिष्ठिर । मातापित्रोर्गुरोश्चैव त सर्वविस्तृजाम्यहम् ॥ इतीतिहासे दर्शनात् ॥ २३६ ॥

(३) कुल्लूक । तेषांशुश्रूषायाअविरोधेन तदनुज्ञातोयद्यन्मनोवचनकर्मभि परलोकफलकर्मानुष्ठितत्तमयैतदनुष्ठि-तमिति पश्चात्तेभ्योनिवेदयेत् ॥ २३६ ॥

(४) राघवानन्द । धर्ममाचरेदित्युक्त अप्रतिषिद्ध सन्तनयदाचरेत् तन्निवेदयेदेवेत्याह तेषामिति । अनुपरोधे-नापीडया पारत्र्यपरलोकफलकमनोवचनकर्मभिरित्युभयत्राचरणे निवेदने च सबध्यते ॥ २३६ ॥

(५) नन्दन । पारत्र्य परलोकहितम् ॥ २३६ ॥

(६) रामचन्द्र । तेषात्रयाणामनुपरोधेन यत्पारत्र्यपारलौकिक धर्म तभ्य त्रिभ्य मनोवाक्कायकर्मभि नि-वेदयेत् ॥ २३६ ॥

त्रिष्वेतेष्वितिकृत्स्नंहि पुरुषस्य समाप्यते ॥ एषधर्मःपरः साक्षादुपधर्मोऽन्यउच्यते ॥ २३७ ॥

(१) मेधातिथि । इतिशब्द समाप्तिवचन कार्त्स्न्यंगमयति । यत्किंचन पुरुषस्य कर्तव्यमावा कश्चन पुरुषार्थं सर्वेतेष्वाराधितेषु समाप्यते परिपूर्णमनुष्ठितोभवति । एषधर्म पर श्रेष्ठ साक्षात्त्वेन । अन्यश्चाग्निहोत्रादिरूपधर्म प्रतिहार स्थानीयेन साक्षाद्राजवदिति प्रशसा । अवमान प्रतिषेध । प्रियहितकरणतद्विरोधिन कर्तव्यस्यानुष्ठानमविरोधिनोप्य-ननुज्ञातस्यच परिशिष्ट श्लोकसघातीऽर्थवाद ॥ २३७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । कृत्यकृत्यप्रकार । साक्षादभिलषितफल । अन्योयज्ञादिस्तेषु जीवत्सुउपधर्म ॥ २३७ ॥

(३) कुल्लूक । इतिशब्द कार्त्स्न्ये । हिशब्दोहेतौ । यस्मादेतेषु त्रिषु शुश्रूषितेषुपुरुषस्य सर्वश्रौतस्मार्तकर्तव्य सम्पूर्णमनुष्ठितभवति । त फलावाप्तेस्तस्मादेवश्रेष्ठोधर्म साक्षात्सर्वपुरुषार्थसाधन । अन्यस्त्वग्निहोत्रादि प्रतिनियतस्वर्गा-दिहेतुरूपधर्मोजघन्यधर्मइति शुश्रूषास्तुति ॥ २३७ ॥

(४) राघवानन्द । एतदाचरणेनैव कृतकृत्योभवतीत्याह त्रिष्विति । अन्यस्तद्भिन्नोय सउपधर्मोऽन्यधर्मोऽधर्म पाखण्डधर्मोवा ॥ २३७ ॥

(६) रामचन्द्र । एतेषु त्रिषु पुरुषस्यइतिकृत्स्नंहि समाप्यते । अ यत उपधर्म पाषण्डधर्म इत्यर्थ ॥ २३७ ॥

श्रद्दधानःशुभांविद्यामाददीतावरादपि ॥ अन्त्यादपि परंधर्मस्त्रीरत्नंदुष्कुलादपि ॥ २३८ ॥

(१) मेधातिथिः । श्रद्दधानआस्तिक्योपगृहीतान्तरात्माऽभियुक्तोयः शिष्यः सशुभांविद्यांन्यायशास्त्रादितर्कविद्यामथवा या शोभते केवलंसाविवादकाव्यभरतादिविद्याविभूषिता मन्त्रविद्यावा नधर्मोपयोगिनी तामवरादपि हीनजातीयादप्याददीत शिक्षेत। नन्वत्र शुभा वेदविद्या वेदितव्या आपदि विधिर्भविष्यति अनापदि तु नैवेष्यते । या च शुभा शाश्वती माया कुहकादिरेतांन कश्चित् । अन्त्यश्चाण्डालस्तस्मादपियः परोधर्मः श्रुतिस्मृत्यपेक्षया परोन्योलौकिकः । धर्मशब्दोव्यवस्थायामपि प्रयुज्यते। एषोत्र धर्मइति यदि चण्डालोपि ब्रूते। अत्रप्रदेशे माचिरस्थाःमावाक्लिन्नम्भसि स्नासीरेषोत्र पार्माणानांधर्मोराज्ञाकृतावा मर्यादेति । नचैवंमन्तव्यमुपाध्यायवचनमया कर्तव्यधिकृचाण्डालंयोमानियुक्तइति । न पुनरियंबुद्धिःकर्तव्या परोधर्मोब्रह्मतत्वज्ञानंनहि चण्डालादेस्तत्परिज्ञानसंभवोवेदार्थवित्त्वाभावात्। न चान्यतस्तत्संभवोनहि वृश्चिकमन्त्राक्षरवद्ब्रह्मोपदेशोस्ति । स्त्रीरत्नमिव स्त्रीचासौ रत्नंच तदिति वा उपमितंव्याघ्रादिभिः विशेषणंविशेष्येणेति वा । यद्वा यत्किंचिदुत्कृष्टंवस्तु तंद्रत्नमुच्यते तदाविशेषणमिति । अथतु मरकतपद्मरागादीन्येव रत्नशब्दवाच्यान्युत्कर्षसामान्यादन्यत्र प्रयोगस्तदोपमितमिति । या स्त्रीसस्थानलावण्यातिशयवती अथ धान्यचतुधनसुतादिशुभलक्षणा सा दुष्कुलादीनक्रियादेरप्यानेया । अब्राह्मणादित्यस्य विधेरयमपवादोऽलाभेनतु प्रदर्शितः ॥ २३८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । शुभांवैदिकी अवरात्तवलात् श्रद्दधानो बाल्यादिना तथाश्रद्धानकार्येत्यर्थः । अन्त्यात् शूद्रादपि परंधर्ममाचरतोधिगम्य गृह्णीयात् । अत्रानेकान्दृष्टान्तान् लोकव्यवहारसिद्धानाह स्त्रीरत्नमित्यादि । शुभोपमार्थमेतत् सर्वं ॥ २३८ ॥

(३) कुल्लूकः । श्रद्धायुक्तःशुभांदृष्टशक्तिंगारुडादिविद्यामवराच्छूद्रादपि गृह्णीयात् । अन्त्यश्चाण्डालस्तस्मादपि जातिस्मरादेर्विहितयोगप्रकर्षात् । दुष्कृतशेषोपभोगार्थमवाप्तचाण्डालजन्मतः परंधर्ममोक्षोपायमात्मज्ञानमाददीत । तथा ज्ञानमेवोपक्रम्य मोक्षधर्मे प्राप्य ज्ञानंब्राह्मणात्क्षत्रियाद्वैश्याच्छूद्रादपि नीचादभीक्ष्णंश्रद्धातव्यं । श्रद्दधानेन नित्यंनश्रद्धिनंप्रति जन्ममृत्युविशेषता । मेधातिथिस्तु श्रुतिस्मृत्यपेक्षयापरोधर्मोलौकिकोधर्मशब्दोव्यवस्थायामपि युज्यते । यदि चाण्डालोप्यत्र प्रदेशे माचिरंस्थामाचारिम्नर्भसि स्नायाइतिवदति तमपि धर्ममनुतिष्ठेत । प्रागल्भ्याल्लौकिकंवस्तु परंधर्ममिति ब्रुवन् । चित्रंतथापिसर्वत्रश्लाघ्योमेधातिथिःसताम् । स्त्रीरत्नंआत्मापेक्षयानिकृष्टकुलादपि परिणेतुर्स्वीकुर्यात् ॥ २३८ ॥

(४) राघवानन्दः । ब्राह्मणगुर्वभावे क्षत्रियादपि वेदोपासदनि वदन्नदाने दीपमाह । श्रद्दधानइति चतुर्भिः । शुभांदृष्टशक्तिंगारुडादिविद्यांधर्मलौकिकंसद्दोषधात् ॥ २३८ ॥

(५) नन्दनः । विद्याधर्मस्त्रियोविशिष्टाश्चेदविशिष्टादप्युपादानादवरंवउपादेयाइत्याह श्रद्दधानइति ॥ २३८ ॥

(६) रामचन्द्रः । श्रद्दधानः पुरुषःअधमादपि जातितोऽन्त्यादपि परांउत्कृष्टांविद्यांअधीयीत स्वीकुर्यात् परधर्मं अन्त्यादपि शूद्रादपि गृह्णीयात् ॥ २३८ ॥

विषादप्यमृतंग्राह्यंबालादपि सुभाषितम् ॥ अमित्रादपि सद्वृत्तममेध्यादपि काञ्चनम् ॥ २३९ ॥

(१) मेधातिथिः । पूर्वश्लो चापद्यब्राह्मणादप्यध्येतव्यमित्यस्य विधेः शेषः । अनेन लौकिकवादार्दृष्टंन क्रियते । एवंहि लौकिकाआहुः असततस्तदुपादेयविशेषि यदमृतंतद्ग्राह्यमेव यथा हलाहलकाल्लागृण्हाति रसायनेषु येषु सिद्धिरत्ये-

तदभिमत्योक्तम् । बालोऽपि यत्किंचिदकस्मात्सुभाषितमाङ्गलिकंप्रस्थानादौ वक्ति तद्ग्राह्यम् । अमित्रादेरपि सतां यद्वृत्तं शिष्टाचारः । न द्वेषस्तेनैतदाचरितमितिन्यायात्सिद्धतरोयंदृष्टान्तः । अमेध्यादपि काञ्चनंसुवर्णमसद्राश्रयात्प्राप्यतेतथा गृह्यते तद्वद्ब्राह्मणादध्ययनमिति ॥ २३९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अमृतममरणहेतुरसायनसाधनं सत्त्वं । सुभाषितं यात्रादौ शकुनत्वेन । शौचंव्रतम् ॥ ॥ २३९ ॥

(३) कुल्लूकः । विषंयद्यमृतसंयुक्तंभवति तदा विषमपसार्य तस्मादमृतंग्राह्यम् । 'बालादपि' हितवचनंग्राह्यम् । शत्रुतोऽपि सज्जनवृत्तम् । अमेध्यादपि सुवर्णादिकग्रहीतव्यम् ॥ २३९ ॥

(४) राघवानन्दः । किंच विषाद्विषव्यामादमृतमिति दृष्टान्तार्थोविधेयार्थोवा । सुभाषितंमागच्छामेकूपइति हितोपदेशंसद्वृत्तंसुचरितंधर्मंवा ॥ २३९ ॥

(५) नन्दनः । एतदेव दृष्टान्तेनोपपादयति विषादिति ॥ २३९ ॥

(६) रामचन्द्रः । अमृतंजीवनं अमेध्यात्कांचनम् ॥ २३९ ॥

स्त्रियोरत्नान्यथो विद्या धर्मःशौचंसुभाषितम्॥ विविधानि च शिल्पानि समादेयानि सर्वतः२४०

(१) मेधातिथिः । रत्नानि मणयः शम्बरपुलिन्दादिभ्योप्युपात्ताः शुद्धास्तद्वद्विद्याधपीति । शिल्पानि च विचित्रंपत्रच्छेद्यादीन्यदुष्टान्यगर्हितानि चैलनिर्णेजनपटजनकबन्धनादीनि सर्वतोजातिविशेषमनपेक्ष्य समादेयानि स्वीकर्तव्यानि निश्चितास्तैर्ध्यंभावैः । विषादप्यमृतमित्येवमादिभिरनेकवाक्याद्या समानप्रक्रमत्वेन सर्वएतेर्थवादाः ॥ २४० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अदुष्टानि शिल्पानि लिप्यादीनि तु शस्त्रनिर्माणादीनि एषपूर्वेषामेव किंचिदधिकोक्त्योपसंहारः ॥ २४० ॥

(३) कुल्लूकः । अत्रस्त्र्यादीनामुक्तानामपि दृष्टान्तत्वेनोपादानंयथा. स्त्र्यादयोनिकृष्टकुलादिभ्योगृह्यन्ते । तथान्यान्यपि हितानि चित्रलिखनादीनि सर्वतः प्रतिग्रहीतव्यानि ॥ २४० ॥

(४) राघवानन्दः । स्त्र्यादिसमलभावशुद्धानि नोपादानतोदुष्टानीत्याहस्त्रियइति । सोम शौचददौतासांगन्धर्वाश्चशुभांगिरं ।.पावक. सर्वमेध्यत्वंमेध्यावैयोषितःसदा इत्युक्तेः ॥ स्त्रीरत्नंसर्वदाशुद्धमेवकूटकार्षापणादिव्यावृत्त्यर्थमाह अदुष्टानीति तेषामुदर्कमाममकृतित्वेन स्तेयादिरूपत्वात् ॥ २४० ॥

(५) नन्दन. । उक्तमेवार्थंपुनः प्रकारान्तरेणस्थिरीकरो तिस्त्रियइति ॥ २४० ॥

अब्राह्मणादध्ययनमापत्काले विधीयते ॥ अनुव्रज्या च शुश्रूषा यावदध्ययनंगुरोः ॥ २४१ ॥

(१) मेधातिथिः । अयंतत्रविधिः । आपन्नब्राह्मणाध्यापकभावः । आपदः काल आपत्कालः । आपदित्येव सिद्धेकालग्रहणंवृत्तपूरणार्थम् । पाठान्तरमापत्कल्पइति कल्पनंकल्प आपद्येषांकल्पना विधीयते उपदिश्यते । यदाचार्यः प्रारब्धाध्यापनः प्रायश्चित्तेनान्येनवा निमित्तेन शिष्यंहित्वा देशान्तरंव्रजेत् नच ब्राह्मणोन्योध्यापकस्तस्मिन्देशे लभ्यते बालत्वाद्दूरदेशगमनमशक्यतरा ब्राह्मणः क्षत्रियात्तदभावे वैश्यादध्ययनंप्रकृतत्वात् । वेदः कृत्स्नइति वेदग्रहणंविधीयते ।

---

(२४०) विविधानि=अदुष्टानि (मे०)

(२४०) विविधानिच शिल्पानि=शिल्पानिचाप्यदुष्टानि (न, ब, भ, य, र, ठ)

यद्यप्यत्राब्राह्मणशब्दोब्राह्मणजातेरन्यत्र जातिद्वये वर्तमानपुरुषत्वमाचष्टे तथापि नेहशूद्रस्य ग्रहणं तस्याध्यापना धिकाराभावात् । सत्यध्ययनेऽध्यापकत्वम् । अथशास्त्रातिक्रमेण शूद्रस्याप्यधीतवेदत्वस्य संभवः क्षत्रियवैश्ययोरध्याप कत्वस्यैव । तदपि न यतोधारणे शरीरभेदस्तस्याम्नातं नचेदमहत्वान्महदेतद्दाचार्यकमनुमीयते निन्दितकर्माभ्यासे पतनात्तत्संसर्गाच्च ब्रह्मचारिणाम् किंतु दुष्टतास्यान्निषेधात् तुल्यदोषइति चेदस्त्यत्र विशेषः । यत्र दण्डप्रायश्चित्ते गुरुणी तत्र महादोषता । स्वल्पयोस्तु स्वल्पदोषता । नच क्षत्रियवैश्ययोरध्यापने महती दण्डप्रायश्चित्ते शूद्रस्यैव । किंच द्वे निन्दिते कर्मण्यध्ययनमध्यापनंच । क्षत्रियवैश्ययोस्त्वेकमेव । निषिद्धाध्यापनसंसर्गस्त्वनेनैवानुज्ञातोनासौदोषकरः । निषिद्धाध्ययनेन तु शूद्रेण संसर्गे न किंचित्प्रमाणमस्ति । अनुव्रज्या च शुश्रूषा न च दन्तपादप्रक्षालनादि शुश्रूषामतिदे शार्थमनुव्रज्येव शुश्रूषा नान्येति । यावदध्ययनंयावद्ग्रहणम् ॥ २४१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । अब्राह्मणात् क्षत्रियाद्वैश्याद्वा आपत्कल्पे आपदि अकुर्मो ब्राह्मणाभावे तस्य च यावद ध्ययनमनुगमएव शुश्रूषणाभिवादनादि । अतएवविधेर्ब्राह्मणशिष्यशुश्रूषाङ्गीकाराध्यापनाभ्यां न क्षत्रियवैश्ययोरापदि दोषः । एतच्चोपकुर्वाणस्या नैष्ठिकस्यापि तस्याप्यध्ययनार्थित्वाविशेषात् ॥ २४१ ॥

(३) कुल्लूक । अब्राह्मणादिति । ब्राह्मणाद्योयोद्विजः क्षत्रियस्तदभावे वैश्यो वा तस्मादध्ययनमापत्काले ब्रा ह्मणाध्यापकासम्भवे ब्रह्मचारिणोविधीयते । अनुव्रज्यादिरूपा गुरौ शुश्रूषा यावदध्ययनंतावत्कार्या । गुरुपादप्रक्षालनो च्छिष्टप्राशनादिरूपा शुश्रूषा प्रशस्ता सा न कार्या । तदर्थमनुव्रज्यायेति विशेषितम् । गुरुत्वमपि यावदध्ययनमेवक्षत्रि यस्याह व्यासः । मन्त्रदः क्षत्रियोविप्रे शुश्रूषानुगमादिना । प्राप्तविद्योब्राह्मणस्तु पुनस्तस्य गुरुः स्मृतः ॥ ब्रह्मचारित्वे नैष्ठिक स्याप्यब्राह्मणादध्ययनप्रसक्तप्रतिषेधयति ॥ २४१ ॥

(४) राघवानन्द । अब्राह्मणाद्यधीतवेदस्योत्तरकालतच्छुश्रूषाद्यभावमाह अब्राह्मणादितिद्वाभ्यां । न ब्राह्मणात् वैश्यात्क्षत्रियाद्वा आपदि इत्युपलक्षणं यत ब्राह्मणेष्वसंभाव्यमानाराजन्याद्वैश्यानरविद्याग्रहातामूधातेध्यपतिर्यद्यम्यानाग मिष्यइति तथापचाप्यविद्याचेत्यस्ति श्रुत्याख्यायिका ॥ २४१ ॥

(५) नन्दन । अब्राह्मणात् क्षत्रियवैश्याभ्यामपि ॥ २४१ ॥

(६) रामचन्द्र । आपत्काले अब्राह्मणात् क्षत्रियादेः सकाशादध्ययनं विधीयते । यावद्गुरौ समीपेऽध्ययनक्ष त्रियादे गुरौ अनुव्रज्यतावत्शुश्रूषाकार्या ॥ २४१ ॥

नाब्राह्मणे गुरौ शिष्योवासमात्यन्तिकंवसेत् ॥ ब्राह्मणे चाननूचाने काङ्क्षन्गतिमनुत्तमाम् ॥२४२॥

(१) मेधातिथि । अब्राह्मणे गुरौ वासोऽध्ययनाय पूर्वेणोक्तोनैष्ठिकस्यापि प्राप्तोविशेष निषिध्यते । आत्यन्तिक वासंयावज्जीविकं न वसेन्नकुर्यात् । वासत्रसदिति सामान्यविशेषभावाद्वासंवसेदिति संबन्धः कल्प्यः गुरुविषयोवासस्त त्रसेत् । समाप्ताध्ययनोऽन्यत्र गच्छेत् । ननु चाध्ययनमात्रमनुज्ञातमात्यन्तिकस्य वासस्य कुतः प्राप्तिः । नैषदोषः । गुरौ तस्य वासउक्तः अध्यापयिता च गुरुरुक्तः अतोभवत्याशङ्काब्राह्मणे चाननूचाने । अत्राशब्दोऽप्यर्थः । ब्राह्मणापि यद्यनू चानोवृत्ताभिजनसंपन्नोन भवति नच व्याख्यानाध्ययनशीलोऽनुवचनेनैतपि गुणात्स्यात्ते यतोननुवक्तप्रयाभावादेवावा स सिद्धः गतिरन्नसुखातिशयप्राप्तिर्विवक्षिता अनुत्तमा यस्याश्चयोत्तमानास्ति ताकाङ्क्षन्परमामानन्दरूपमोक्षम् ॥ २४२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । तथाच क्षत्रियादावपि गुरौ यावज्जीवनिवासप्रसक्तौ इदमाह न ब्राह्मणइति । माप

न्तिकनैष्ठिकाश्रमोक्तम् । ब्राह्मणेपि साङ्गवेदपाठानध्येतरि न नैष्ठिकवासवसेत् । किंतुयावदध्ययनं अधीत्य वैश्वानरपरिचर्यया क्षपयेदिति स्मृत्यन्तरात्सिद्धम् ॥ २४२ ॥

(३) कुल्लूक । आत्यन्तिकवासयावज्जीविकब्रह्मचर्यक्षत्रियादिके गुरौ ब्राह्मणे साङ्गवेदानध्येतर्यनुत्तमांगतिमोक्षलक्षणामिच्छन्नैष्ठिकोनावतिष्ठेत ॥ २४२ ॥

(४) राघवानन्द । अननूचाने सागवेदानध्येतरि आत्यन्तिकयावज्जीवं न वसेत् किंतु यावदध्ययनतावद्वसेदित्यन्वय ॥ २४२ ॥

(५) नन्दन । आत्यन्तिकवासनैष्ठिकब्रह्मचर्यवसेत्कुर्यात् ॥ २४२ ॥

(६) रामचन्द्र । शिष्य अब्राह्मणे गुरौ आत्यन्तिक वासनवसेत् यावज्जीवेनवसेदित्यर्थ । नैष्ठिकब्रह्मचर्यं न वसेदित्यर्थ नानूचाने उत्तमागतिकाक्षन्न वसेदित्यर्थ ॥ २४२ ॥

यदि त्वात्यन्तिकवासंरोचयेत गुरोःकुले ॥ युक्तःपरिचरेदेनमाशरीरविमोक्षणात् ॥ २४३ ॥

(१) मेधातिथि । अत्यन्तभवमात्यन्तिकवासगुरो कुले नैष्ठिकब्रह्मचर्ययदि रोचयेत्तदायुक्तस्तत्पर परिचरेदेनंगुरुमाशरीरस्य विमोक्षणात्पातायावच्छरीरंभ्रियतइत्यर्थ ॥ २४३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । नैष्ठिकस्याधिककर्त्तव्यमाह यदित्विति । यदिआत्यन्तिकतत्र जन्मनि तत्र गृहवासात्यागेन युक्त प्रयत्नवान् परिचरेत् शुश्रूषेत् एवगुरुब्रह्मचारीआचार्यकुलवासी तृतीयोत्यन्तगतिमिच्छन् आचार्यकुले समासादयेदित्येतत् श्रुतिमूलत्वाच्चास्य नऋणादिस्मृतिभिर्विरोध ॥ २४३ ॥

(३) कुल्लूक । यदि तु गुरो कुले नैष्ठिकब्रह्मचर्यात्मकमात्यन्तिकवासमिच्छेत्तदा यावज्जीवनमुद्युक्तोगुरुशुश्रूषयेत् ॥ २४३ ॥

(४) राघवानन्द । सम्प्रति नैष्ठिकब्रह्मचारिणोधर्मसार्थवादमाह यदीति द्वाभ्या । युक्तोजितेन्द्रिय आशरीरविमोक्षणात् ॥ २४३ ॥

(५) नन्दन । गुरोर्ब्राह्मणस्यानूचानस्य ॥ २४३ ॥

(६) रामचन्द्र । गुरो कुले यदिआत्यन्तिकवासरोचयेत् एन गुरु आशरीरविमोक्षणात् शरीरत्यागपर्यन्त परिचरेत् ॥ २४३ ॥

आसमाप्तेःशरीरस्य यस्तु शुश्रूषते गुरुम् ॥ सगच्छत्यञ्जसा विप्रोब्रह्मणःसद्म शाश्वतम् ॥ २४४ ॥

(१) मेधातिथि । नैष्ठिकब्रह्मचर्यस्य फलविधिरयम् । शरीरस्यसमाप्तिर्जीवितत्याग । आतत कालयो गुरुशुश्रूषते परिचरति सगच्छति विप्रोब्रह्मण सद्मसदनस्थानशाश्वतन पुन ससारप्रतिपद्यतइतियावत् । अञ्जसाऽक्लिष्टेन मार्गेण नगत्यन्तरेण तिर्यक्त्वेन मनुष्यादिजन्मना व्यवधीयते । ब्रह्मशब्देन चेति सहादर्शने देवविशेषश्च चतुर्वक्त्रस्तस्य सद्मस्थानविशेषोदिवि विद्यते वेदा तवादिनातु ब्रह्म परमात्मा तस्य सद्मस्वरूपमेव तद्भावापत्ति ॥ २४४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । फलमाह आसमाप्तेरिति । अञ्जसाशीघ्र ब्राह्मणोहिरण्यगर्भस्य शाश्वतमविच्युतम् ॥ २४४ ॥

(३) कुल्लूक । अस्य फलमाह आसमाप्तेरिति । समाप्ति शरीरस्यजीवनत्याग । तत्पर्यन्तयोगुरुपरिचरति सतत्त्वतोब्रह्मण सद्मरूपमविनाशिप्राप्नोति ब्रह्मणि लीयतइत्यर्थ ॥ २४४ ॥

(४) राघवानन्दः । शुश्रूषोस्तस्यएवमेवअनूचानविप्रसंपस्थानंशाश्वतद्विपरार्धकालस्थायित्वात् । अञ्जसा तत्त्वतोन स्तुतिमात्र ब्रह्मचर्येण विन्देदिति श्रुतेः विन्देत्प्राप्नुयात्ब्रह्मलोकमिति शेषः ॥ २४४ ॥

न पूर्वंगुरवे किंचिदुपकुर्वीत धर्मवित् ॥ स्नास्यंस्तु गुरुणाज्ञप्तःशक्त्या गुर्वर्थमाहरेत् ॥ २४५॥

(१) मेधातिथिः । नैष्ठिकस्यायंगुरवेऽर्थदानंप्रतिषिध्यते । स्नास्यतोगुर्वर्थविधानात् नच नैष्ठिकस्य स्नानमस्ति प्रकृतश्च। नैष्ठिकएव उपकुर्वाणस्य तु उपनयनात्प्रभृति यावत्स्नानमस्त्येव सति संभवे यथा शक्त्या दानंपूर्वस्नानाद्गुरवे किंचिदुपकुर्वीत दद्याद्दात्यर्थे धातुः सोपसर्गोऽतश्च स्वसाध्याचतुर्थी । अथवा क्रियाग्रहणमपि कर्तव्यमिति । ततः संप्रदानत्वधर्मवित्पदमनुवादः । स्नास्यस्तु स्नानकाले प्राप्ते गुरुणाआदिष्टममुमर्थमाहरेतिति. शक्त्या यावन्तंशक्नोति तावन्तंगुर्वर्थंगुरोरिदंगुर्वर्थंगुरोर्येन प्रयोजनंतमाहरेदुपनयेत्.। नन्वयनैष्ठिकस्य गुर्वर्थकरणप्रतिषेधः । नह्येते द्वे वाक्ये एकेन प्रतिषेधः अपरेण गुर्वर्थविधिः। स्नाने गुर्वर्थोऽवश्यकर्तव्यमित्यर्थविधि. प्रतिषेध उपकारप्रतिषेधे च सर्वशुश्रूषाविधिरनर्थकः स्यात् । नच दानमेवोपकारोयेन धनोपकारएव निषिध्येत नान्यः प्रियहितादिः । अर्थवादत्वेत्वयथार्थता न दोषः। गम्यते चानेकवाक्यता ॥ २४५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । अध्ययनात्प्राक्गुरवे नोपकुर्वीताध्ययनाभिसंबन्धिना न किंचिद्दद्यात् । एतत्नैष्ठिकोपकुर्वाणकयोस्तुल्यम् । अन्यथा भृतकाध्ययनप्राप्तिप्रसगात् । अत्रप्रसगादुपकुर्वाणस्य दक्षिणादानकालउक्तः स्नास्यस्त्विति गुरुणाज्ञप्तःस्नास्यनुशक्त्या गुरुवेर्थमाहरेत् ॥ २४५ ॥

(३) कुल्लूकः । उपकुर्वाणस्यायंविधिः नैष्ठिकस्य स्नानासंभवात् । गुरुदक्षिणादानंधर्मज्ञोब्रह्मचारी स्नानात्पूर्वं किंचिद्गोवस्त्रादिधनगुरवेनावश्यंदद्यात् । यदि तु यदृच्छातोलभते तदा गुरवे दद्यादेव अतएव स्नानात्पूर्वं गुरवे दानमाहापस्तम्बः । यद्न्यानि द्रव्याणि यथालाभमुपहरति दक्षिणाएवताः सएव ब्रह्मचारिणोयज्ञोनित्यव्रतमिति । स्नास्यन्पुनर्गुरुणादत्ताज्ञोयथाशक्तिधनिनयाचित्वापि प्रतिग्रहादिनापि गुरवेऽर्थमाहृत्यावश्यंदद्यात् ॥ २४५ ॥

(४) राघवानन्द. । स्नास्यन्समावर्तनाख्यस्नानंकरिष्यन् । उपकुर्वाणस्य दक्षिणादानेनैव समाप्तिंब्रुवन् तस्या कालमाह नेति द्वाभ्यां । नोपकुर्वीत धनेनेति शेषः ॥ २४५ ॥

(५) नन्दनः । उपकुर्वाणप्रत्याह नपूर्वमिति । स्नास्यन्समावर्तिष्यमाणः ॥ २४५ ॥

(६) रामचन्द्रः । धर्मवित गुरवे किंचित्पूर्वंन कुर्वीत दक्षिणा न दातव्या गुरुणाज्ञप्त दत्ताज्ञः स्नास्यन् ब्रह्मचर्यान्त स्नानंकुर्वन् शक्त्या गुर्वर्थं दक्षिणा दद्यात् ॥ २४५ ॥

क्षेत्रंहिरण्यंगामश्वंछत्रोपानहमासनम् ॥ धान्यंशाकंच वासांसि गुरवे प्रीतिमावहेत् ॥२४६॥

(१) मेधातिथि । उक्तमुद्दिष्टगुर्वर्थकुर्यात्तत्र न सर्वकर्तव्यमित्येवमर्थोयश्लोकः । यदि गुरुर्विरुद्धमादिशेत् अमुष्य स्त्रियमाहरेति सर्वस्वंवा देहीति तन्न कर्तव्यम् । किंतर्हि क्षेत्रधान्यानांभवनभूमि क्षेत्रमुच्यते । हिरण्यसुवर्णम् वा शब्दो विकल्पार्थोन समुदितानि देयानि । अन्ततः अन्याभावे छत्रोपानहमपि । द्वन्द्वनिर्देशात्साहित्यदानम् । वासांसीति सर्वत्र सङ्ख्यानविवक्षिता । प्रीतिमाहरन्निति एतदाहरेदिति पूर्वसबन्धः । प्रीतिमाहरेदिति वा पाठे अत्रैव क्रियापरिसमाप्तिः।

(२४५) आवहेत्=आहरेत् आहरनवा (मे०)·

(२४६) मासनम्=मन्तत (मे०)

प्रीतिमावहेदिति वा प्रीतिमुत्पादयेद्धान्यायाहरेत् । एतत्त्वेव वा प्रीतिराहार्यतयोच्यते । ततश्चद्रव्योपदेशस्य दर्शनार्थता सिद्धा भवति । अन्यदपि यदेवंविधप्रीतिजनकमणिमुक्ताप्रवालहस्त्यश्वगन्त्रीरयादि तदपि देयमिति गम्यते । तथा च गौतमो विद्यान्तेगुरुमर्थेन निमन्त्र्याहरेद्यदि स्याद्यामीयशक्त्यागततदा दद्यान्नावैधान्नादिनार्जयेत् ॥ २४६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । तदेवाह । क्षेत्रमिति । अन्ततः पूर्वालाभे प्रीतिप्रीतिहेतुं धान्यादावप्यन्ततइति यथायोगमनुषङ्गनीयम् ॥ २४६ ॥

(३) कुल्लूक । कितत्तदाहक्षेत्रमिति । शक्त्या गुर्वर्थमाहरेदित्युक्तत्वात्क्षेत्रहिरण्यादिकयथासामर्थ्यविकल्पितसमुदितवा गुरवे दत्वा तत्प्रीतिमर्जयेत् । विकल्पपक्षेचाततोऽन्यासम्भवे छत्रोपानहमपि दद्याद्द्वन्द्वनिर्देशात् । समुदितदानप्रदर्शनार्थंचैतत्सम्भवेऽन्यदपि दद्यात् । अतएव लघुहारीतः एकमप्यक्षरंयस्तु गुरुः शिष्ये निवेदयत् । पृथिव्यानास्ति तद्द्रव्ययद्दत्वाचानृणीभवेत् ॥ असम्भवेशाकमपिदद्यात् ॥ २४६ ॥

(४) राघवानन्द । अन्ततः पूर्वेषामशक्तौ धान्याद्युत्तराहरणमित्यर्थः दक्षिणायाअदृष्टार्थत्वमीमांसास्तम्भकेस्थापितम् । अतआह प्रीतिमितिप्रीत्यर्थमित्यर्थः ॥ २४६ ॥

(६) रामचन्द्र । अन्ततः प्रता तत गुरवे प्रीतिमावहन् छत्रादिकदद्यात् ॥ २४६ ॥

आचार्ये तु खलु प्रेते गुरुपुत्रे गुणान्विते ॥ गुरुदारे सपिण्डे वा गुरुवद्वृत्तिमाचरेत् ॥ २४७ ॥

(१) मेधातिथि । नैष्ठिकस्यायमुपदेशः । असत्याचार्ये तत्पुत्रे श्रोत्रियत्वादिगुणयुक्ते गुरुपत्न्यामाचार्यान्यां वा सपिण्डे वा गुरोरेव वसेत्तत्र च गुरुवद्वृत्तिमाचरेद्देक्षनिवेदनादि सर्वंकुर्यात् । दारशब्दोबहुवचनान्तोभार्यावचनोवैयाकरणैः स्मर्यते । स्मृतिकारास्त्वेकवचनान्तमपि प्रयुञ्जते । धर्मप्रजासम्पन्ने दारे नान्यांकुर्वीतेति ॥ २४७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । प्रस्तुतंनैष्ठिकधर्ममाह आचार्यइति । गुरुपुत्रे गुणान्विते अनूचाने गुरुसपिण्डे वां तादृशएव गुरुदारेतु गुणान्विते प्रमीतपतिकाधर्मचारिणि गुरुवत्तवृत्तिमाचरेत् । तच्छुश्रूषयातद्गृहेवसेत् ॥ २४७ ॥

(३) कुल्लूक । नैष्ठिकस्यायमुपदेशः । आचार्ये मृते तत्सुते विद्यादिगुणयुक्ते तदभावे गुरुपत्न्यातदभावे गुरोसपिण्डे पितृव्यादौ गुरुवच्छुश्रूषामनुतिष्ठेत् ॥ २४७ ॥

(४) राघवानन्द । यस्तु शुश्रूषते गुरुमित्युक्तं तस्यासत्त्वे कागतिस्तत्राह आचार्येति द्वाभ्या । गुरुवद्गुरुतुल्यमावृत्तिसुखादिका ॥ २४७ ॥

(५) नन्दन । अथनैष्ठिकमप्याह आचार्यइति । सपिण्डे गुरुसपिण्डे ॥ २४७ ॥

(६) रामचन्द्र । खल्विति निश्चयेन आचार्ये प्रेते मृते सति गुणान्विते गुरुपुत्रे गुरुवत् वृत्तिं आचरेत् । यद्वा गुरुदारे सपिण्डे वा गुरुवद्वृत्तिमाचरेत् ॥ २४७ ॥

एतेष्वविद्यमानेषु स्थानासनविहारवान् ॥ प्रयुञ्जानोऽग्निशुश्रूषांसाधयेद्देहमात्मनः ॥ २४८ ॥

(१) मेधातिथि । अविद्यमानता सर्वेषामभावः यदिवा गुणहीनता । एतेष्वसत्स्वग्निशुश्रूषाप्रयुञ्जीताग्निशरणोपलेपनमग्नीन्धनमाचार्यवत्सन्निधाने नियमादृत्तवदहोरात्रासनभेषाग्ने शुश्रूषैताकुर्वन्देहसाधयेत् शरीरक्षपयेद्यथाऽधश्रश्रुमानुच्यतएवसाधयेदिति । स्थानासनएवविहार तद्वान्नकदाचिदासीत एवविहरेत् । अन्येतु मन्यन्ते स्थानाय स्वस्तिकादिना यदासनध्यानकाले तत्स्थानासनविहारोऽन्योभिक्षाचरणादि ॥ २४८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । स्थानंऊर्ध्वावस्थानंनियतं । आसनमुपवेशनं नियमेन विहारोभ्रमणमित्येतैस्तपोविशेषग्रहणमभिप्रैति साधयेत्तपःसिद्धिंकुर्यात् ॥ २४८ ॥

(३) कुल्लूकः । एतेषु त्रिष्वविद्यमानेषु सततमाचार्यस्यैवाग्नेः समीपे स्नानासनविहारैः सायंप्रातरादौ समिद्धोमादिना चाग्नेः शुश्रूषां कुर्वन्नात्मनोदेहमात्मदेहावच्छिन्नंजीवंब्रह्मप्राप्तियोग्यसाधयेत् ॥ २४८ ॥

(४) राघवानन्दः । स्थानासनविहारवान्अग्नेःगुरोरितित्राशेषः । स्थानासनादिसमीपगमनादिनामहींकुर्यात् । देहंब्रह्मलोकगमनपर्यन्तम् ॥ २४८ ॥

(५) नन्दनः । स्थानासनाभ्यांविहारः कालयापनं तदस्यास्तीतिस्थानासनविहारवान् ॥ २४८ ॥

(६) रामचन्द्रः । एतेषु गुरुपुत्रेषु अविद्यमानेषु स्थानासनविहारवान्भवेत् तद्यथा गुरौ स्थाने आसने उपविश्य वसेत् अग्निशुश्रूषांगुरोर्वा प्रयुंजानः कुर्यात् आत्मनःस्वस्य देहं साधयेदित्यर्थः ॥ २४८ ॥

एवंचरति योविप्रोब्रह्मचर्यमविप्लुतः ॥ सगच्छत्युत्तमस्थानंन चेहाजायते पुनः ॥ २४९ ॥

इति मनुस्मृतौ द्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥

(१) मेधातिथिः । एवमिति नैष्ठिकव्रतंप्रत्यवमृशति । एवयोब्रह्मचर्यचरत्यविप्लुतः अस्खलः समाप्नोत्युत्तमस्थानंधाम परमात्मप्राप्तिलक्षणम् । नचेह पुनर्जायते न संसारमापद्यते ब्रह्मरूपंसंपद्यतइति ॥ २४९ ॥

मान्याकापि मनुस्मृतिस्तदुचिता व्याख्या हि मेधातिथेः सालुप्तैवविधेर्वशात्क्वचिदपि प्राप्यंन यत्पुस्तकम् । क्षोणीन्द्रोमदनः सहारणसुतो देशान्तरादाहृतैर्जीर्णोद्धारमचीकरत्ततइतस्तत्पुस्तकैर्लेखितैः ॥ इतिमनुभाष्येमेधातिथीयेद्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥ ॥ ७ ॥ ॥ ७ ॥ ॥ ७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । एवंनैष्ठिकधर्मेण । विप्रपदविप्रस्यैव नैष्ठिकधर्मोनान्येषामित्येतदर्थम् । अविप्लुतः अभग्नव्रतः । ब्रह्मलोकंमागुक्त प्राप्योत्तमस्थानं मोक्षास्पदंगच्छत्यतएव नेह संसारे पुनराजायतइति ॥२४९॥

सर्वज्ञश्रीनारायणकृतौ मन्वर्थविवृतौ ब्रह्मचर्याश्रमविधानंनाम द्वितीयोध्यायः २

(३) कुल्लूकः । आसमाप्तेः शरीरस्येत्यनेन यावज्जीवमाचार्यशुश्रूषायामोक्षलक्षणंफलम् । इदानीमाचार्ये मृतेऽप्येवमित्यनेनानन्तरोक्तविधिनाचार्यपुत्रादीनामग्निपर्यन्तानांशुश्रूषकोयोनैष्ठिकब्रह्मचर्यमखण्डितव्रतोऽनुतिष्ठति सउत्तमंस्थानंब्रह्मण्यात्यंतकलक्षणमाप्नोति नचेहसंसारेकर्मवशादुत्पत्तिंलभते ॥ २४९ ॥

इतिमन्वर्थमुक्तावल्यांमनुवृत्तौद्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥ ॥ ७ ॥ ॥ ७ ॥

(४) राघवानन्दः । एतेष्वाचार्यादिषु नैष्ठिकस्य ब्रह्मसद्मप्राप्तिरित्युपसंहरति एवमिति । अविप्लुतब्रह्मचर्यःअनष्टव्रतः । इहेति विशेषणात्मानवान्तरे जायते यदि तत्र श्रवणादिकृतंतदामुच्यते । तथा च स्मृतिः ब्रह्मणासहते सर्वे सम्प्राप्ते प्रतिसंचरे । परस्यान्ते कृतात्मानःप्रविशन्ति परंपदमिति । प्रतिसंचरे प्रलये कृतात्मानःकृतसाक्षात्काराः ॥ २४९ ॥

इति श्रीराघवानन्दविरचितायांमन्वर्थचन्द्रिकायांद्वितीयोध्यायः ॥ २॥

(५) नन्दनः । अथोपकुर्वाणप्रत्याह एवमिति । अविप्लुतः अस्कन्नरेतस्कः ॥ २४९ ॥

इतिवीरमल्लप्रियसखेन श्रीनन्दनेन विरचिते मानवव्याख्याने द्वितीयोऽध्यायः ॥ २ ॥ ७ ७ ७

(६) रामचन्द्रः । विप्रः अविप्लुतः अस्खलितब्रह्मचर्यः यएवंचरति सउत्तमस्थानं गच्छति पुनः इह न जायते ॥ २४९ ॥

॥ इति मनुस्मृतिभाष्ये द्वितीयोऽध्यायः ॥

॥ श्री ॥

अथ तृतीयाध्यायः

षट्त्रिंशदाब्दिकं चर्यं गुरौ त्रैवेदिकं व्रतम् ॥ तदर्धिकं पादिकं वा ग्रहणान्तिकमेव वा ॥ १ ॥

(१) मेधातिथिः । द्विविधो ब्रह्मचारी पूर्वत्र प्रतिपादितो नैष्ठिक उपकुर्वाणश्चेति । आसमाप्तेः शरीरस्य यस्तु शुश्रूषते गुरुमित्यनेन नैष्ठिकब्रह्मचर्यमुक्तम् । आसमावर्तनादिति पक्षान्तरमपि सूचितम् । तत्र नैष्ठिकस्य नामधेयप्रतिलम्भेनैव निमित्तवतावधिरेष सुगमितः । निष्ठासमाप्तिं गच्छतीति नैष्ठिकः । श्रुत्यैव कालो विहित आसमाप्तेरिति । उपकुर्वाणस्यानेन श्लोकेन तपोविशेषैर्विविधैर्व्रतैश्च विधिचोदितैः वेदः कृत्स्नोऽधिगन्तव्य इति सङ्ख्याया अविवक्षोक्ता । अविवक्षायां चैक-द्वित्रिचतुःपञ्चषट्सप्तादिशाखाध्ययनं यथाशक्ति प्राप्तं नियम्यते । त्रैवेदिकं ब्रह्मचर्यं त्रयाणां वेदानां समाहारस्त्रिवेदी तद्ग्रहणप्रयोजनं त्रैवेदिकम् । ग्रहणक्रिया वृत्तावन्तर्भवति वेदाधिगमस्य प्राग्विहितत्वात् । व्रतं ब्रह्मचारिधर्मकलापः । चर्यं चरितव्यमिति कृत्योविधौ । एवमाहरणादीनां ग्रहणान्ततायामाशायामाह षट्त्रिंशदाब्दिकमिति । गृहीतेऽपि वेदे कालः पूरयितव्यः । यदि स्वाध्यायाध्ययनविध्यर्थो धर्मस्तस्य च स्वाध्यायविधेर्ग्रहणे निवृत्तिः किमर्थातर्हि द्वादशवार्षिकी ग्रहणोत्तरकालं व्रतचर्यानुवृत्तिः । अत्यल्पमिदमुच्यते । दर्शपूर्णमासादिष्वप्याग्नेयादिप्रागेभ्यः पराञ्चि यान्यङ्गानि तत्राप्येतद्वक्तव्यं समस्ताङ्गानुष्ठानं एवमत्रारादुपकारकाङ्गयुक्तं द्विशिष्टक्रमकाद्विध्यर्थसपर्यवगतायापरिचोदनाशब्दादेव विधिसम्बन्धोपगमो यतः । अथ महतीर्लघीयासस्तदर्धिकपादिकग्रहणावधयः पक्षाः सन्ति तेषु सत्सु कः खलु महाप्रयासमतिचिरकालं तावद्द्वादशवार्षिकं व्रतचरणमाद्रियेतेति चेत्फलभूमार्थिनो भूयस्त्वमनुष्ठास्यन्ति । तदुक्तं प्रयत्नविशेषात्फलविशेषेण भवितव्यमिति । ननु च नार्थावबोधादृते ग्रहणद्वारेण स्वाध्यायाध्ययनस्य किंचिदपरं फलमस्ति । एवं ह्याहुः न तस्याध्ययनमात्रात्तत्र भवन्तो याज्ञिकाः फलं समामनन्तीति । तथा दृष्टो हि तस्यार्थः कर्मावबोधनं नामेति । तत्र न चकश्चिद्विशेषो दृश्यते । यद्येवं ग्रहणकालेऽप्यन्तरेण व्रतधर्मानुष्ठानं ग्रहणदर्शनानुष्ठानप्रसङ्गः । कश्चैवमाह अर्थावबोधार्थः स्वाध्यायविधिरिति । स्वाध्यायविधिः स्वार्थ एव । नान्यस्यान्यार्थतायां प्रमाणमस्ति । अर्थावबोधो हि ग्रहणे सति वस्तुस्वतो वृत्त उत्पद्यते न विधितः । स्वर्गादिफलार्थिनो-ऽयं विधिः । एतदपि कथं भविष्यति । कालर्हीयवाचोयुक्तिः फलविशेषेणेति । एषा वाचोयुक्तिः संस्कारविधिस्तावदयं स्वाध्यायप्रधानस्तस्य स्वाध्यायेकर्मण्युत्पन्नत्वात् । संस्कारविधयश्च न साक्षादधिकारमर्हन्ति किंतु संस्कार्यद्वारेण साधिकारविध्यन्तरमनुप्रविशन्ति । यथा व्रीहीनवहन्तीति दर्शपूर्णमासाधिकारविषयाग्नेयादियागसाधनभूतपुरोडाशप्रकृतिव्रीहितुषकणविमोचनादिसंस्कारद्वारेण दर्शपूर्णमासापूर्वसम्बन्धमनुभवति । अवघातो न तन्निरपेक्षः । स एव कर्तव्यतया प्रतीयते । एवमिह वेदस्य संस्कार्यत्वमन्यत्राशेषभूतस्य निर्वहति । दृष्टस्वाध्यायाध्ययनानन्तरमर्थावबोधः । अतइदमध्ययनमर्थावबोधपर्यन्तमवघातइव तण्डुलनिष्पत्तिपर्यन्तम् । एतावांस्तु विशेषः प्रकरणेऽधीतत्वादवघातो झटिति लब्धाधिकारविध्यन्तरसम्बन्धः । अयं त्वनारभ्याधीतत्वादवबोधपर्यवसायी सकलफलकर्मानुष्ठानोपयोगितया गम्यमानोऽधिकारः । तत्र विध्यर्थनिवृत्तिरेव फलविशेषोऽभिप्रेतः । विधेर्हि पुरुषार्थत्वव्युत्पन्नावगमतत्साक्षाद्भवतु वा परम्परया वेति न विशेषः । गम्यमानाधिकारत्वाच्च स्व

तत्त्रएवायविधिः । स्वात्मानमनुष्ठापयति यद्यपि नित्यकामश्रुतिष्वर्थावबोध उपयुज्यते । येत्वर्थावबोधद्वारेण ज्योतिष्टोमादिविध्येककार्यत्वमिच्छन्ति तत्फलस्यैव च प्रयत्नविशेषादतिशयमाहुस्तेषामाचार्यकरणविधिना किमपराद्धंयेन महता यत्ने न तदेककार्यता निषिध्यते । अप्रमाण्यवेदस्यभवतीतिचेदस्तु नप्रयोजनवशेन युक्तिसामर्थ्यायातोऽर्थोहातुंशक्यते । युक्तिस्तुयुक्त्यन्तरेण बलीयसा बाध्यते । आचार्यकरणविध्येककार्यत्वे त्वस्यविधिरूपतैवहीयते स्वार्थस्याविवक्षितत्वात् । तत्तुल्यज्योतिष्टोमाद्यनुप्रवेशेपि । यदा तु स्वतन्त्रोऽयंविधिः स्वार्थानुष्ठापकस्तत्समानस्कन्धस्तदास्वयमेवेतिकर्तव्यतया युक्तोऽनुष्ठीयते । तत्र ये विकल्पिताः कल्पाल्लघीयांसोगरीयांसश्च तेषांल्लघीयसा सिद्धे गरीयसामनुष्ठानविध्यर्थएव विशेषभावहति यथाधाने एकादेयातिस्रोसंभ्याद्वादशादशवेत्यादि । अनुष्ठिते चास्मिन्विधौ स्वसामर्थ्याच्छ्रुतोवाभवतु प्रतीयमानो वा कल्पोवा प्रमाणभेदोऽयं न संबन्धभेदः सर्वथोभयतः स्पर्शतोन मुच्यामहे,यद्यस्य विधिः स्वार्थानुष्ठापकोज्योतिष्टोमाद्युपकारकत्वम् । ननुकिमिदपूर्वापरविरुद्धमभिधीयते प्रागुक्तंनसाक्षात्संस्कारविधयोऽधिकारसम्बन्धिन. इदानींतु स्वतन्त्रएवायविधिः स्वार्थानुष्ठापकइति । अथवा विशेषश्रुतेनान्वयिनानसबध्यते गम्यमानस्त्वधिकारःसंस्कारविधीनामन्यविरुद्धइतिनायंविशेषोयस्य विधिप्रयुक्तमनुष्ठानमर्थावबोधांशइष्यते । पाठमात्रस्याचार्यविधिप्रयुक्तत्वात्संस्कारविधीनामधिकारसंबन्धोऽभ्युपगतः स्यात् । अर्थविध्यन्तरोपकारकत्वात्तत्प्रयुक्तमनुष्ठानं तथासत्यधिकृतस्याध्ययनस्यामधीतवेदस्याधिकारः । तदा च शूद्रस्याधिकारोदुर्निवारः । नचाध्ययनानन्तरवेदार्थश्रवणंप्राप्नोति । यदैव हि यदृच्छया कुतश्चिदधिगतंभवति ज्योतिष्टोमनामकर्मवैदिकस्वर्गफलमिति तदैव तदितिकर्तव्यतांशिक्षेत । तत्कालएवच तदुपयोगिनोमन्त्रान्याजमानानधीयीत अत्रकेचिदाश्रयिन्यायेन परिहरन्तियथैव हिस्विष्टकृदादयउभयरूपाः संस्कारार्थकर्मतया एवस्वाध्यायाध्ययनमप्यभिधानविनियोगानुसारितया क्रियाफलावबोधदर्शनेनचसंस्कारकर्मफलवत्कर्मार्थकर्म । अत साधिकारत्वसिद्धिः । कः पुनरधिकारी । उपनीतस्त्रैवर्णिकोमाणवकइतिब्रूमः । ब्रह्मचारिधर्मेषु ह्येतदाम्नायते लिङादयोह्यविनाभूतनियोज्यार्थविध्यर्थप्रतिपादकास्तत्रविशेषाकाङ्क्षायांकश्चिच्छब्दसमर्पितोविशेषोभवति । स्वर्गकामोयावज्जीवमग्निहोत्रंजुहोति । क्वचिदश्रुतोऽप्यन्विताभिधानसामर्थ्यबलेन कल्प्योविश्वजिदादिषु क्वचित्प्रकरणाद्वस्तुसामर्थ्याद्विध्यन्तरपर्यालोचनयापिच प्रतीयते । तदेतदिहसर्वमस्ति । प्रकृतोब्रह्मचारी वस्तुसामर्थ्येन चार्थावबोधउपजायते सचसर्वविधिपूपयुज्यतेविदुषोऽधिकारात् । तदिदमपरे न मृष्यन्ति । संस्कारविधित्वेनैवास्य प्रतीयमानाधिकारता । यतः संस्कारकर्माणि संस्कार्यार्थतयानुष्ठीयन्ते । यदिच संस्कार्यं न दृश्येत विशेषस्ततःसन्कुर्वन्संस्काररूपता हीयेत । अस्ति चात्रफलवत्कर्मावबोधलक्षणोविशेषः । यत्तु स्विष्टकृदादिवदिति तत्प्रकृतिप्रत्ययविज्ञानागम्यत्वरूपहानितया युक्तोभयरूपता । तस्मात्स्थितस्वतन्त्रोयंविधिर्माणवकस्येति । अतश्च स्वतएवानुष्ठेयोनावघातादिवद्दर्शपूर्णमासाद्यधिकारनियोगाक्षेपेण एवमनेकवेदाध्ययनमपिद्रष्टव्यम् । तत्रापि एकेन वेदेन निर्वृत्ते विध्यर्थे किमित्यनेकवेदाध्ययन फलभूम्नातुयुज्यते । फलंचपूर्ववन्नतु वाक्यशेषाधीतपयोदध्यादि । एवस्थितएकवेदाध्यायिनःस्वशाखानधीतानामन्त्राणांकर्मोपयोगिनांकर्मानुष्ठानकालेसामर्थ्यात्तदाक्षिप्तमध्ययनमनुज्ञातभवति । यथाप्यधीतवेदस्याधिकारेऽधीतइति । अन्ये तु ब्राह्मणेन निष्कारणोधर्मःषडङ्गोवेदोध्येयइति निष्कारणइत्येतस्याधिकारपरतामन्यन्ते । निष्कारणः कारणंप्रयोजनमनुद्दिश्यनित्यकर्मवत्कर्तव्य न ह्यस्याधिकारसमर्पकत्वमन्तरेण विधयद्वारेण क्रियाकारकतद्विशेषणत्वादिनान्वयः सम्भवति तस्मात्सत्यपिसंस्कारविधित्वे गम्यमानाधिकारत्वश्रूयमाणाधिकारत्वंवाऽविरुद्धम् । अपरे तु संस्कारविधित्वादनधिकारतामेव ज्यायसीमन्यन्ते । अनुष्ठानविशेषलाभार्थोह्यधिकारउपास्यते । सचेह संस्कार्यविशेषदर्शनादेव सिद्धः । संस्कारविधयः प्रयोजनापेक्षया । क्रियाफलमेवात्रविधिसाध्य तच्चकर्मस्वर्थग्रहणलक्षण-

ध्ययतएवाविरुद्धम् । अश्रुते विभागे स्वन्यन्तराद्विभागावगतिः प्रतिवेदंब्रह्मचर्यंद्वादशाब्दानीति । केपुनरत्र त्रयोवेदाअभिमताः ऋग्वेदोयजुर्वेदःसामवेदइति । अथ किनाथर्वणोवेदइतिपधेतन पृथग्वाक्यम । अथतुंग्रहणान्तिकमेवेचेत्येतन्नैकवाक्यंतन्नास्ति गृहीते वेदे व्रतनिवृत्तिः । कएवमाहकिंत्वत्रयथाश्रुत संस्कार्यत्वनिबर्हणायांअर्थावबोधनिष्ठतयातस्यविधेरनुष्ठानलाभः । अवबोधोहिसकलकर्मानुष्ठानोपयोगीति । आथर्वणश्चाभिचाराद्युपदेशबहुलः । तस्माज्ज्योतिष्टोमादिकर्माणि विधीयन्ते । नापि तेषांकिंचिदङ्गत्रय्यैवहौत्राध्वर्यवौद्गात्रादिसकलतदङ्गपरिसमाप्तिः । प्रधानोत्पत्तिविधयश्च त्रयाणामेव ज्योतिष्टोमादीनांसति । ब्रह्मत्वमपि त्रयाणामेव विद्यते । त्रिशब्दश्चसख्यावचनः । नचसख्याशब्दाःकंचिद्धर्ममेकमनपेक्ष्यप्रवर्तन्ते । अतोयेषामेवेह कार्योपदेशपरता तएव त्रिशब्देनाभिगदितुशक्यन्ते । न चाथर्वणस्यतत्कार्यानुप्रवेशः । नतत्र प्रधानविधयोज्योतिष्टोमादीनांनाङ्गविधयः । श्येनादिष्वभिचारयज्ञेषु तएवार्त्विजः सैवान्यापीतिकर्तव्यता । विशेषोऽपियः सोऽपि त्रय्यामेवोपदिष्टः । अतंऋग्यजुषामृक्सामाभ्यांचैकत्रकर्मणि समावेशाभावाच्चिवेदीव्यपदेशानुपपत्तेराथर्वणस्येहग्रहणस्वाध्यायशब्दवाच्यत्वात्त्वध्ययनविधेस्तद्विषयत्वमविरुद्धम् । तदर्धिकषट्त्रिंशत्सख्याप्रत्यवमृश्यते ततोऽर्धमष्टादशवर्षाणि । अत्रापिविभागकल्पनाषड्वर्षाणि अत्रापि पादिकं पादश्चतुर्भागभागिनी सैव संख्या नववर्षाणिचतुर्थोभागः । प्रतिवेदंत्रीणि । कथपुनस्त्रिभिर्वर्षैर्वेदः शक्यो ग्रहीतुं असमाप्तग्रहणस्य च व्रतनिवृत्तौ व्रतस्नातकव्यपदेशो भवतिकश्चिन्मेधावितमः । अपर आह न ग्रहणस्वरूपप्रयुक्ताधर्माः किंतर्हितद्विषयेण विधिनाप्रयुज्यन्ते तत्रापि निवृत्ते ग्रहणे यदि कानिचिदहानि नियमानुपालनमध्ययनकाले क्रियते तावत्सम्पाद्यतएवशास्त्रार्थःभवेत्स्वाध्यायविध्यर्थं तावतैवाङ्गकलापानुष्ठानम् । असमाप्तग्रहणस्य तद्व्रतनिवृत्तौ व्रतस्नातकव्यपदेशः । अतः कालविशेषविधानयुक्तम् । त्रिभिर्वर्षैः विना न व्रतस्नातकोभवति तद्यपि स्नानवेदसमाप्ताविति केचित्स्मरन्ति तथापि तदर्थव्रतसमाप्तावपि प्रयोगउपचाराद्युक्तएव । तदयुक्तम् । सत्यपि विधिप्रयुक्तयावदध्ययनभावितैव व्रतानां युक्ता । अध्ययनसयोगेनहि तानि चोद्यन्ते यावदध्ययनभवति वचनादेव हित्रिसांवत्सरी व्रतचर्या प्रागपिग्रहणाद्यचेतत्पृथग्वाक्यम् अथतु ग्रहणान्तिकमेवे त्येकवाक्यंततो नास्त्यगृहीते वेदे व्रतनिवृत्तिः । एवकारेणैवमेव पक्षमनुमन्यन्ते । यदिनास्त्यगृहीते वेदे तन्निवृत्तिःकथं तर्हि व्रतस्नातकोविद्यास्नातकइति भेदेन व्यपदेशः । चतुर्थेवक्ष्यामः । षट्त्रिंशदब्दाःसमाहृताः षट्त्रिंशदब्दतत्रभवंषाट्त्रिंशदब्दिकम् । एवत्रैवेदिकम् । तदर्थपरिमाणतदर्धिकम् । एव पादिक ग्रहणान्तिकमितिसर्वत्र अतइनिठनाविति मत्वर्थीयः । नतु यस्ययत्परिमाणंतत्तस्यास्तीति शक्यतेऽपदेष्टुम् ॥ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । क्रमप्राप्तगार्हस्थ्याश्रमधर्मप्रक्रमत् शाखाध्ययन दाब्दिकमिति । षट्त्रिंशाद्वर्षनिर्वर्त्यं वेदत्रयाध्ययनार्थव्रतब्रह्मचर्याश्रमनियतधर्मरूपं चर्यंचरणीयम् । नियमेनार्ध कृतं यवत्तरंभवतीतिश्रुतेः एकदेशस्यापि व्रतेनाध्ययने प्राशस्त्यात् । अशक्तस्य तदर्धिकंअष्टादशाब्दिकंवा नवाब्दिकमिति त्रिप्रकारं व्रतस्नानं केवलविद्यास्नानंकर्तुमिच्छतोग्रहणान्तिकम् । अर्थादुभयनिष्पत्तौ विद्याव्रतस्नानसिद्धिरिति स्फुटत्वान्नोक्तम् । आथर्वणिकस्य तु त्रयीनिष्कर्षन्यानएतद्व्रतेनैवव्रतसिद्धिरिति मन्तव्यम ॥ १ ॥

(३) कुल्लूकः । पूर्वत्रासमाप्तेः शरीरस्येत्यनेन नैष्ठिकब्रह्मचर्यमुक्तम् । नतत्रावध्यपेक्षा आसमावर्तनादित्यनेनचोपकुर्वाणकस्य सावधिब्रह्मचर्यमुक्तम् । अंतस्तस्यैवगार्हस्थ्याधिकारः तत्र कियदवधिविधौ ब्रह्मचर्ये तस्य गार्हस्थ्यमित्यपेक्षायामाह षट्त्रिंशदाब्दिकमिति । त्रयोवेदाऋग्यजु सामाख्यास्तेषांसमाहरः त्रिवेदी तद्विषयत्रतत्वगृह्योक्तनियमसमूहरूप-

षट्त्रिंशद्वर्षपर्यन्तं गुरुकुले चरितव्यं षट्त्रिंशदाब्दिकमितिषट्त्रिंशदब्दशब्दात्कालाट्ठञ्। आसमर्थपक्षेसमस्याद्श्रुतत्वादिति न्यायेनप्रतिवेदशाखंद्वादशवर्षाणिव्रतचरणम्। तदर्धिकमष्टादशवर्षाणि तत्रप्रतिवेदशाखंषट्। पादिकंनववर्षाणि तत्रप्रतिवेदश खंत्रीणि यावताकालेनोक्तावधेरूर्ध्वमधोवा वेदान्गृह्णाति तावत्कालंवाव्रताचरणम्। विषमशिष्टत्वेपिपक्षाणामेकार्दयास्तिस्रो देयाःषड्देयाइतिवन्नियमफलेन्यूनापेक्षोविकल्पः। तथाचश्रुतिः नियमेनाधीतंवीर्यवत्तरंभवतीति। ग्रहणान्तिकपक्षसंदर्शना न्पूर्वोक्तपक्षत्रये ग्रहणादूर्ध्वमपि व्रतानुष्ठानमवगम्यते। अथर्ववेदस्यर्ग्वेदांशत्वेप्यृग्वेदयजुर्वेदसामवेदमथर्वाणंचतुर्थमितिछा न्दोग्योपनिषदिचतुर्थवेदत्वेनकीर्तनात् अङ्गानि वेदाश्चत्वारइतिविष्णुपुराणादिवाक्येषु च पृथग्निर्देशाच्चतुर्थवेदत्वेपिग्रामे णाभिचाराद्यर्थत्वात्यज्ञविद्यायामनुपयोगाच्चानिर्देशः। तथाहिऋग्वेदेनैवहौत्रकुर्वन्त्यजुर्वेदेनाध्वर्यवंसामवेदेनौद्गात्रंयदेवत्रय्यै विद्यायै शुक्लंतेन ब्रह्मत्वमितिश्रुतेस्त्रयीसंपाद्यत्वंयज्ञानांज्ञायते। अयंचमानवस्त्रैवेदिकव्रतचर्याविधिर्नाथर्ववेदव्रतचर्यानिषेध यति तत्परत्वेवाक्यभेदप्रसङ्गाच्छ्रुत्यन्तरेवेदमात्रेव्रतश्रवणाच्च। यदाहयोगियाज्ञवल्क्यः प्रतिवेदंब्रह्मचर्यंद्वादशाब्दानि पञ्चवा॥ १॥

(४) राघवानन्दः। ब्रह्मचर्येणैव निष्ठांसमाप्यमरणं गतोनैष्ठिकइति समाप्यैव गार्हस्थ्यनिवृत्तिःसिद्धा। उप कुर्वाणस्य गार्हस्थ्यं तद्ब्रह्मचर्यस्य कालविकल्पंचाह षट्त्रिंशदितिद्वाभ्यां। वेदार्थानुष्ठाने सएव मुख्याधिकारीति। मानं पूर्ववेदादीत्युक्तमधुना मेयंवक्तव्यमिति मानमेययोःसंगतिः। त्रैवेदिकं त्रयाणांवेदानांसमाहारस्त्रिवेदी तद्ग्रहणप्रयोजनं त्रैवेदि कं व्रतं विशेष्यं। षट्त्रिंशत्संवत्सरैरदृष्टार्थैर्वेदत्रयस्य सर्वशाखाप्रत्ययमेकं कर्मेति न्यायात् शाखात्रयस्याध्ययनमवश्यं भावीति मेधातवैजात्यात्तदर्धिकमष्टादशवर्षसाध्यं पादिकं नववर्षसाध्य समस्याद्श्रुतत्वादित्यादिन्यायेनवा प्रतिशाखं स्वतन्त्रमदृष्टार्थंगृहीतेपि वेदे व्रतमिति विशेषणम्। तथाच द्वादशषट्त्रीणि वर्षाणि वेदव्रताचरणं अतएवोक्तम्। तपोवि शेषैर्विविधैर्व्रतैश्च विधिचोदितैरिति। दुर्मेधसोनियमस्यावृत्तिमाह ग्रहणान्तिकमेववेति एतद्व्रतजातंनिर्विघ्नताध्ययनसमा प्त्यर्थमिति भट्टपादाः॥ १॥

(५) नन्दनः। एवंप्रतिपादितस्य ब्रह्मचर्यस्याध्येतृसामर्थ्यानुरूपान्कालविकल्पानाह षट्त्रिंशदिति। षट्त्रिंशदब्दानां समाहारः षट्त्रिंशदब्दं तत्रभवंषट्त्रिंशदाब्दिकम्। त्रैवेदिकमितिपदमप्येवम्। कृत्स्नवेदसंग्रहणार्थंत्रिशब्दः। पञ्चपाण्डवाद न्यत्रपञ्चशब्दवत्। मन्त्रत्रैविध्यनिबन्धनंहिवेदानांत्रित्वम्। तेनचतुर्थोऽपिवेदमन्त्रोमन्त्रात्मात्रिशब्देनसंगृह्यते। व्रतंचर्यंचरि तव्यम्। तदर्धिकमष्टादशाब्दाः। एवंपादिकं[illegible]कम्॥ १॥

(६) रामचन्द्रः। अतःपरंगृहस्थाश्र[illegible]स्वरूपहार्[illegible] गुरौ समीपे षट्त्रिंशदाब्दिकं षट्त्रिंशद्वर्षपर्यन्तंकुर्याच्च यत्त्रयाणां वेदानांसमाहारस्त्रिवेदी तद्ग्रहणंप्रयोजनं त्रैवेदि[illegible]चरितं द्वादशाब्दिकं षड्वर्षपर्यन्तंवा व्रतमब्रह्मचर्यंचरेत्। ग्रहणादिमेव वा व्रतचरेत्। गृहणक्रिया यतेन्तर्भवति वेदाधिर्गमस्य प्राग्विहितत्वात्॥ १॥

वेदानधीत्य वेदौ वा वेदंवापि यथाक्रमम्॥ अविप्लुतब्रह्मचर्योगृहस्थाश्रममावसेत्॥ २॥

(१) मेधातिथिः। त्रैवेदिकमध्ययनमुक्तम्। एकद्विवेदाध्ययनमप्राप्तंविकल्प्यते। वेदशब्दः शाखावचनोव्याख्या तः। तिस्रःशाखाअधीयीत द्वेएकांवैकैकस्माद्वेदान्वेकस्मादेव। त्रयी त्रिविधेति पठ्यते। अधीत्य गृहीत्वा वेदमुक्त या व्रतचर्यया गृहस्थाश्रममावसेत्। गृहस्थाश्रमस्य स्वरूपंवक्ष्यति उद्वहेतद्विजोभार्यामित्यादि। आवसेदनुतिष्ठेत्। अने-

(२) आवसेत्-आविशेत् (मेधा०)

कार्याधातव । कृतदारपरिग्रहोरूढ्या गृहस्थउच्यते । गृहशब्दोदारवचनस्तत्रतिष्ठति । आश्रमर्यादायावर्तते तस्य योविहितपदार्थसमूहोविधिनिषेधात्मक सआश्रमशब्देनोच्यते यथोपनीतस्य ब्रह्मचर्याश्रम आसमावर्तनात्कृतविवाहस्य गार्हस्थ्यमिति । अविप्लुतमखण्डितब्रह्मचर्यस्त्रीसम्प्रयोगनिवृत्तिर्यस्य सएवमुच्यते । वाक्यभेदश्चात्रद्रष्टव्य । आख्यातव्यवहारेणाविप्लुतब्रह्मचर्योभवेद्गृहस्थाश्रमचप्रतिपद्यते । एकवाक्यतायां कदाचनविप्लवे गार्हस्थ्याधिकारएवहीयेत अथ पुन पुरुषार्थतया विधानेन तदतिक्रमे प्रायश्चित्तेन युज्यते नत्वधिकारी भवति अधीत्यावसेदिति च पौर्वापर्यमात्रविवक्षितम् । नाध्ययनसमनन्तरभाविता विवाहस्य यत्कार्यात्पौर्वापर्यविधानादान्तर्यन शब्दार्थ । अतश्चस्वाध्यायाध्ययनविवाहयोरन्तराल व्याकरणादिशास्त्रश्रवणवेदार्थज्ञानार्थलभ्यते विद्वानेवहिगार्हस्थ्येऽधिक्रियते । यथानाध्ययनविधौ मूर्खोयद्यपिबाल्यावस्थायातिर्यक्समानधर्मा स्वमधिकारप्रतिपत्तुमसमर्थस्तथापि पित्राचार्येण वाऽनुष्ठाप्यते । वस्तुतस्तयोरेवाधिकारोऽपत्यानुशासने पितुरधिकारोऽपत्योत्पत्तिविधौ तावताभिनिर्वर्त्यत्वात् । अनुशासनच विधिनिषेधाधिकारद्वयप्रतिपादनम् । तत्र यत्प्रतिपाद्यमानोऽपिनावबुध्यते तदन्धइव हस्तग्राहिकया कार्यते । यथाग्निसस्पर्शकूपादिपाताद्बालहस्तावष्टम्भोधार्यतएवमदृष्टादपि मद्यपानादेर्यथावानिच्छन्नौषधदानादौ प्रवर्तते एवशास्त्रीयेष्वपि पदार्थेषु यदा त्वौपद्युत्पन्नस्तदैवनियुज्यतइदमिदकर्तुमर्हसीति । एवसत्यधीतवेदोमाणवक पित्राचार्येणैवप्रबोधयितव्योगृहीतवानसिवेदत्वमिदानींतदर्थजिज्ञासायामधिक्रियसे ततस्तदङ्गानि श्रोतुमर्हसीति । एतावता पितुरपत्योत्पादनाधिकारनिवृत्ति । तदुक्त निष्पन्नतापुनरुत्पादितोभवतियावतास्वयमधिगतकृत्योभवतीति । अत स्थितमेतत् नाधीत्यैवविवाहोयावद्वेदार्थोनाधिगत । एवचपदयोजना कर्तव्या अधीत्याध्ययने निवृत्तेऽप्यविप्लुतब्रह्मचर्य स्यात् । भार्यायाश्च निवृत्तौ पुनर्वचननियमान्तराणामधुमासवर्जनादीनानिवृत्तिपरम् । तेन यावदध्ययनतावत्सर्वे नियमाअनुष्ठातव्या । समाप्तेत्वध्ययनेऽर्थावबोधकाले स्त्रीनिवृत्तिरेव । ब्रह्मचर्यशब्दोयद्यपिब्रह्मग्रहणार्थयद्व्रतग्रहणतत्र व्युत्पाद्यते तथापि स्त्रीनिवृत्तिपरएवास्य तत्रप्रयोगइति दर्शयिष्याम । यथाक्रम यएवाध्येतॄणापाठक्रम प्रसिद्धस्तेनैव प्रथमचतु षष्टिस्ततोब्राह्मणपितृपितामहाद्यभिजनप्रबन्धोपक्रमभवति । नहीदृशोऽर्थवक्तारो न कुलेन न शीलेन न क्रमेणेति । एतेनचैतत्प्रतिपादितभवति यएव पित्रादिभि शाखाधीतासापि नत्याज्येति ॥ २ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । विद्यास्नानपक्षे शक्त्यपेक्षोविकल्प । यथाक्रमवेदत्रयाध्ययनपक्षेऋग्वेदादिक्रमेणैवा वेदाध्ययने तु यच्छाखीयसंस्कारै संस्कृतस्तस्याएवादावध्ययनमित्यर्थ ॥ २ ॥

(३) कुल्लूक । वेदशब्दोऽयभिन्नवेदशाखापर । स्वशाखाध्ययनपूर्वकवेदशाखात्रयद्वयमेकावा शाखामन्त्रब्राह्मणक्रमेणाधीत्य । गृहस्थाश्रमगृहस्थविहितकर्मकलापरूपमनुतिष्ठेत् । कृतदारपरिग्रहोगृहस्थ गृहशब्दस्य दारवचनत्वात् । अविप्लुतब्रह्मचर्यइति पूर्वविहितस्त्रीसंयोगमधुमासभक्षणवर्जनरूपब्रह्मचर्यानुवादोऽय प्रकृताध्ययनाङ्गत्वख्यापनार्थ । पुरुषशक्त्यपेक्षश्चायमेकद्वित्रिशाखाध्ययनविकल्प । यद्यपि व्रतानि वेदाध्ययनच नित्यवदुपदिशता मनुनोभयस्नातक एव श्रेष्ठत्वादभिहितस्तथापि स्मृत्यन्तरादन्यस्नातकोपि बोद्धव्य । तदाह हारीत त्रय स्नातकाभवन्ति विद्यास्नातकोव्रतस्नातकोविद्याव्रतस्नातकश्चेति । य समाप्य वेदमसमाप्य व्रतानि समावर्ततेसविद्यास्नातक । य समाप्य व्रतान्यसमाप्यवेदसमावर्तते सव्रतस्नातक । उभयसमाप्य समावर्तते य सविद्याव्रतस्नातक । याज्ञवल्क्योऽप्याह वेदव्रतानि वा पारनीत्वा ह्युभयमेव वेति ॥ २ ॥

(४) राघवानन्द । शाखामात्राध्ययनमवश्यभावीति त्रिंशदधिकैकादशशतशाखानावेदचतुष्टयपरिमाणत्वात् पु

रुषायुषमध्येप्यध्येतुमशक्यत्वाद्वेदशब्दः शाखापरः। सर्वशाखाप्रत्ययमेकंकर्मेति न्यायात् सर्वशाखाविधित्वंचसिद्धमध्ये-मृभेदतदति भट्टस्वरसात्। अन्यथैकैकस्य संपूर्णवेदाध्ययने पुनरनुवादएव। वेदाध्ययनविधिरध्यापनार्थमिति गुरुः। अर्थावबोधार्थमिति भट्टाः। अक्षरावाप्तिपरमिति वेदान्तिप्रभृतयः। एतन्मतमेवसाधु। योनधीत्येत्यादिनिन्दार्थवादेनाध्ययनस्य नित्यतावगमात्तत्र ऋग्वेदेन हौत्रं कुर्यात्। यजुर्वेदेनाध्वर्यवम्। सामवेदेनौद्गात्रम्। सर्वैवतंतशेत्र विद्यया सूक्तमध्याय्येवेति स्मृतेः। तेन ब्रह्मत्वमित्यतोवेदत्रयसाध्यत्वात्सर्वकर्मणामतोन प्रवेशोथर्ववेदस्य अतएव वेदोनधीयेति यथाक्रमं स्वशाखानुक्रमेण। अविप्लुतब्रह्मचर्यः अक्षतब्रह्मचर्यः ॥ २॥

(६) रामचन्द्रः । तद्यथा वेदेति। गृहस्थः अविप्लुतब्रह्मचर्योस्खलितब्रह्मचर्यो गृहस्थाश्रममावसेत्। किंकृत्वा वेदशब्दःशाखावयवेव्याख्यातः। वेदान्वेदौ वा वेदंवा यथाक्रमंशाखाक्रमेणाधीत्य ॥ २ ॥

तंप्रतीतंस्वधर्मेण ब्रह्मदायहरंपितुः ॥ स्रग्विणंतल्पआसीनमर्हयेत्प्रथमंगवा ॥ ३ ॥

(१) मेधातिथिः। तंब्रह्मदायहरंप्रथमंगवार्हयेत् ब्रह्मच दायश्च ते उभे हरति स्वीकरोतीति ब्रह्मदायहरः। दीयतइतिदायोधनंब्रह्मवेवोहरणमधिगमः। गृहीतवेदःपित्रा कृतविभागोगार्हस्थ्यंप्रतिपद्यते निर्धनस्यानधिकारात्। यदितु पिता निर्धनस्तदासांतानिकतया धनमर्जयित्वा विवाहयेत। अन्येतुब्रह्मैवदायोब्रह्मदायइतिपूर्वोक्तविध्यनुवादंमन्यन्ते-पितुरिति। ननुचाचार्यस्य माणवकाध्यापनेऽधिकारउक्तःकिमिदमुच्यतेपितुर्ब्रह्मदायहरमिति । उच्यते यस्य पिता विद्यते तस्य सएवाचार्यः। अभावे पितुरशक्तौवान्यस्याधिकारः। आचार्यान्तरोपादानेन पितुरधिकारोनिवर्ततएव स्वयंवाध्यापयत्वन्योपादाने नं वेति न विशेषः। यदप्याहुर्वरोदक्षिणेत्युपनयने नित्यवद्दक्षिणाम्नानात्परकर्तृकत्वमेवेति तदसत्। उपनयस्य ह्ययंविधिर्वरोदक्षिणेति। उपनेता चपिता वाचार्योवा तौ द्वावपि स्वाधिकारप्रवृत्तौ नात्यन्तरमपेक्षेते आनमनार्थंहिदक्षिणादानम्। नचाधिकारान्तरतः प्रवृत्तस्यानतिरुपयुज्यते। तेनायंदक्षिणाशब्दआनमनार्थाभावादर्थाद्विरप्यदानवदद्दष्टार्थदानोपलक्षणार्थोविशेषः। पित्रैव चासौ तावता धनेन स्वामी कर्तव्योयेन वरदानमस्य संपद्यते। अशाप्यमामहो नानत्यर्थाद्दानाद्दत्तेदक्षिणाशब्दस्योपपत्तिः। नवा मुख्येसतिलक्षणान्याय्येति। एवतर्हि यस्यपिता न तत्स्थानीयोनाचार्यःसयदात्मानमुपनयेत्सत्यकामवत्तद्विषयोदक्षिणाविधिर्भविष्यति । तस्यापि चेपद्येतशैशवस्यात्मसंस्कारायात्स्वंवाधिकारइतिप्रतिपादितम्। तस्मादुभयथा पितुरधिकारः । स्वयमुपनयमानस्यान्यमाचार्यमुपाददानस्य वा प्रतीतमभिमुखीभूतगृहाश्रमप्रतिपत्तौ नतु नैष्ठिकंसमाप्ताध्ययनविध्यर्थमपि ग्रामप्रतिपत्तौ। स्रग्विणं यावन्तः केचन गृह्यकारैर्मधुपर्ककर्मणि धर्माआम्नातास्तेषांप्रदर्शनार्थमेतत्। तल्पआसीने महार्हपर्यङ्कशयनोपविष्टम्। गवा मधुपर्केण। मधुपर्केऽसौ विधिः पाक्षिकआम्नातः। अतोगोशब्देन तत्साधनकर्मशेषोलक्ष्यते अर्हयेत् पूजयेत् । अधिकारात्पिताचार्योवा। प्रथमंपूर्वंविवाहात्। पूजाधिकाराहेशापानंप्रतीतंस्वधर्मेणेत्यनुवादः । स्वधर्मेण ब्रह्मदायहरंस्वधर्मेणचार्हयेदितिसंबन्धे न विशेषः ॥ ३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। ब्रह्मवेद प्रतीतं प्रागवन्तं अधिगतवन्तमिति यावत्। दायहरंवित्तहरं पितुःपितृऋणक्षयस्णार्हम्। अनैष्ठिकमिति यावत्। प्रथमंयस्य गृहेऽसावुपस्थितः सान्तानिकत्वेनार्थार्थितया सगवार्हयेत् इतिगोशब्दस्तत्सहचरितमधुपर्कपरः। स्रग्विणं तल्पआसीनमिति । माल्यासनविशेषाभ्यामर्चाभिप्रेता। तल्पे तूलिकादिमति शय्यारूप आसने ॥ ३ ॥

(३) कुल्लूकः। तंब्रह्मचारिधर्मानुष्ठानेन ख्यातम्। दीयतइति दायः ब्रह्मैव दायोब्रह्मदायः तद्धरतीति ब्रह्मदायह-

रंपितुः । पितृतोगृहीतवेदमित्यर्थः । पितृतोऽध्ययनमुख्यमुक्तंपितुरभावआचार्यादेरप्यधीतवेदंमाल्यालङ्कृतमुत्कृष्टशयनोपविष्टंगोसाधनमधुपर्केण पिताऽऽचार्योवा विवाहात्प्रथमंपूजयेत् ॥ ३ ॥

(४) राघवानन्दः । ब्रह्मचारिणं प्रतीतंस्वधर्मानुष्ठानेन ख्यातं । ब्रह्मदायहरंपितुः पितृतोगृहीतवेदम् । अथवा स्वधर्मेणैव ब्रह्म वेदं प्रतीतप्राप्तवन्तम् । पितुर्दायहरं नैष्ठिकव्यावृत्त्यर्थंपितुर्दायहरमित्युक्त पितृतोऽध्ययनस्यावश्यकत्वात् । स्रग्विणंसमलङ्कृतं । तल्पे शय्यायांगवा गोमता मधुपर्केण पिता आचार्योवा अर्हयेत् पूजयेत् ॥ ३ ॥

(५) नन्दनः । पितुःसकाशाद्ब्रह्मदायहरं ब्रह्म वेदस्तदर्थंदायोदानंदक्षिणा • ब्रह्मदायस्तंहरतीतिब्रह्मदायहरपितुः सकाशाद्गुरुदक्षिणांगृहीत्वागुरवे दत्तवन्तमित्यर्थः । प्रतीतप्रतिगतब्रह्मचर्यान्निवृत्तमितियावत् । स्रक्शब्दःसर्वालंकाराणामुपलक्षणम् । गोशब्दोऽश्वादीनाम् । अर्हयेत्कन्याप्रदोगृहीवा ॥ ३ ॥

(६) रामचन्द्रः । तंप्रथमपूजयेत् कीदृशंगुरुंस्वधर्मेण ख्यात । पुनः कीदृशंब्रह्मदायहरंब्रह्मैव वेदएव धनयस्य तस्य दाय अंश.तस्य हरं हरति स्वीकरोति तं । पुनः कीदृशंस्रग्विणं । पुनः कीदृशं तल्पमासीनमासनस्थम् ॥ ३ ॥

गुरुणानुमतः स्नात्वा समावृत्तो यथाविधि ॥ उद्वहेत द्विजोभार्यांसवर्णांलक्षणान्विताम् ॥ ४ ॥

(१) मेधातिथिः । सत्यामपि वेदव्रतसमाप्तौ गुरुणानुज्ञातः स्नायात् । स्नानशब्देन गृह्योक्तसंस्कारविशेषोलक्ष्यते ब्रह्मचारिधर्मावधिः । यथा चात्र लक्षणा तथाप्राग्व्याख्यातम् । तदहरेव गृह्यकारोकश्चिन्मधुपर्कपूजाविहितसंस्कारमाप्य समावृत्तोगुरुकुलात्पितृगृहमत्यागतइत्यनुवादः । उद्वहेतेत्येतद्विधिशेषमेतत्सर्वंशास्त्रमेव । नतु समावर्तनंविवाहाङ्गम् । तेनयः पितृगृहएवाधीतवेदस्तस्यसमावृत्तस्य संभवत्येव विवाहः । केचित्समावर्तनंविवाहाङ्गस्नानंमन्यन्ते । ननुश्रुत्या भेदप्रतिपत्तिरितिचेदेवतर्हि समावर्तनं विवाहाङ्गंस्नानसंस्कारंवक्ष्यति सविशेषहि तत्र स्नानमाम्नातमेव स्नातकेनेत्यादि । अथवायमनियमत्यागाभिप्रायसमावृत्तिवचनम् । समावृत्तः प्राक्तनीमेवावस्थांनियमरहितांप्रतिपन्नइत्यर्थः । विशेषाभिप्रायचनियमत्यागवचनम् । ब्रह्मचारिणोहि सातिशयायस्तनियमानतयोत्तरेषाम् । यथाविधीतिस्वधर्मेणेतिवत् । उद्वहेत द्विजोभार्या उद्वहेतेतिविवाहविधिःसंस्कारकर्मविवाहोभार्यामितिद्वितीयानिर्देशात् । नच प्राग्विवाहाद्भार्या सिद्धास्तियस्याविवाहसंस्कारःक्रियते न चक्षुपइवाञ्जनसंस्कारः । किंतर्हि निवर्त्यते विवाहेन । यथा यूपंछिनत्तीतिछेदनादयः संस्कारायस्य क्रियन्ते सयूपः एवंविवाहेनैव भार्या भवतीति विवाहशब्देन पाणिग्रहणमुच्यते तच्चात्रप्रधानम् । एवंहि स्मरन्तिविवाहन दारकर्म पाणिग्रहणमिति । इहापिवक्ष्यति पाणिग्रहणसंस्कारइति लाजहोमाद्यङ्गम् । तच्चगृह्यादवगन्तव्यम् । नोद्वहेत्कपिलांकन्यामितिकन्याग्रहणात्कन्यायाअयंसंस्कारोनस्त्रीमात्रस्य । कन्याशब्दश्चाप्रकरणेऽप्रवृत्तपुंसंप्रयोगायांयोषितिवर्ततइतिवक्ष्यामः । सवर्णांसमानजातीयाम् । लक्षणान्विताम् । लक्षणानिअवैधव्यप्रजाधनसूचकानिवर्णरेखातिलकादिचिन्हानि ज्योतिःशास्त्रावगम्यानि तैरन्वितांयुक्तांशुभलक्षणान्वितामित्यर्थः । यद्यप्यनिष्टसूचकमपिलक्षणंभवति किंतु सूचकैरेवशास्त्रैस्तादृशींविवाहयेत् अत.प्रशस्तलक्षणालक्षणवतीद्रष्टव्या । अभिप्रेतसूचकएव लक्षणशब्दोलोकेप्रयुज्यते । सल्लक्षणोऽयंपुरुषः सलक्षणा स्त्रीति चाशुभलक्षणासैवमुच्यते तत्राधिकारचिन्ता कर्तव्या संस्कारविधित्वादेवाधानवदनुष्ठानलाभात् यथैवह्याधानमाहवनीयादिद्वारेण नित्यकाम्यकर्मोपयोगि तद्वदाहवनीयादिनिर्वृत्त्यर्थमनुष्ठीयते एवंविवाहोऽपि भार्यानिर्वर्तकत्वेन दृष्टादृष्टपुरुषार्थोपयोगित्वात् । तथाहि खेदात्पुंसः स्त्रीमात्रविषयार्थप्रवृत्तौप्रसक्तायांकन्यापरदारनिषेधात्स्वदारेषु कामिनः खेदनिवृत्ति सहधर्मश्चरितव्यःइति तया सह सर्वधर्मेष्वधिकारादृष्टपुरुषार्थसिद्धिस्तदधीना अत्र केचिन्मीमांसन्तेरागिणः । पूर्वोक्तेन प्रकारेण दृष्टसिद्ध्यर्थंविवाहंस्वतः कुर्वन्ति तेषांच कृतविवाहानांसंभवेत्तद्विजातिकर्मेतिध्विन्देन

कर्मानुष्ठानसिद्ध्यर्थो विवाहः । यस्य कथंचित्स्त्रीनिष्ठा निवृत्ता न तस्य विवाहः । असति विवाहे कर्मानधिकारादनधिकृतस्य-चाननुष्ठाने दोषाभावात् पुरुषार्थानुष्ठानान्यनुतिष्ठतो नाश्रमिणोऽप्यवस्थानमविरुद्धम् । तदेतदसत् यथैव कामः पुरुषार्थस्तथैव धर्मोऽपि पुरुषार्थत्वे प्रयोजकः । सर्वोऽपि पुरुषार्थसिद्ध्यर्थं प्रवर्तते । यदि चैतदेवस्यात्संवत्सरमनाश्रमी भूत्वेत्यादि नोपपद्येते-ति । निपुणं चैतदाश्रमविकल्पावसरे पश्चे निर्णेष्यामः ॥ ४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । गुरुणेत्यादिना व्रततत्कर्तव्यसंक्षिप्योक्तम् । स्नात्वा व्रतक्रियासमापनं निमित्तवैधर्म्य-स्नानं गुरुकुल एव कृत्वा समावृत्तः गुरुगृहात्पितृगृहानागतः । यथाविधि स्वगृह्योक्तहोमादिकर्मपूर्वकं स्नात्वेत्यन्वयः । लक्ष-णमग्रे वक्ष्यादिचिह्नम् ॥ ४ ॥

(३) कुल्लूकः । गुरुणा दत्तानुज्ञः स्वगृह्योक्तविधिना कृतस्नानसमावर्तनः समानवर्णां शुभलक्षणां कन्यां विवहेत् ॥ ४ ॥

(५) राघवानन्दः । प्रकृतमुपसहरति गुरुणेति द्वाभ्यां । समावृत्तः समावर्तनमौञ्जीत्यागप्रक्रिया गृह्योक्ता तया युक्तः । द्विजस्त्रैवर्णिकः सवर्णां समानजातिं । लक्षणान्वितां वक्ष्यमाणगुणां दुर्लक्षणहीनां च ॥ ४ ॥

(६) रामचन्द्रः । द्विजः सवर्णां लक्षणान्वितां भार्यामुद्वहेत् । कीदृशो द्विजः समावृत्तो गुरुकुलादागतः किं कृत्वा गुरुणाऽनुमत आश्रमः सन् स्नात्वा ॥ ४ ॥

असपिण्डा च या मातुरसगोत्रा च या पितुः ॥ सा प्रशस्ता द्विजातीनां दारकर्मणि मैथुने ॥ ५ ॥

(१) मेधातिथिः । यादृशी कन्या वोढव्या तामिदानीं दर्शयति । मातुर्याऽसपिण्डा पितुश्च याऽसगोत्रा सा दारकर्मणि प्रशस्ता । सपिण्डग्रहणं मातृबन्धूपलक्षणार्थम् । मातुर्हि सापिण्ड्यं स्त्रीणां स्मृत्यन्तरे तृतीयपुरुषावधि । न तु त्रिभ्य ऊर्ध्वं मातृब-न्धुभ्यो विवाह इष्यते । किं तर्हि पञ्चमादूर्ध्वम् । एवं हि गौतमः पठति । ऊर्ध्वं सप्तमात्पितृबन्धुभ्यो मातृबन्धुभ्यः पञ्चमादिति । ते-नयथाश्रुति समन्वयाभावात्सापिण्ड्याभावः स्मृत्यन्तरवशेन मातृसंबन्धितया व्याकरणीयः । तेनैवमुक्तं स्यात् मातुरन्वयजा या न भवति अवधिश्च गौतमीय एव नेन मातामहीमातामहयोरन्वये जाता सा पुत्रसततेर्बान्धवसामीप्यात्पञ्चमी यावन्न विवा-हयितव्या । अतो मातृष्वसृतद्दुहितॄणां प्रमातामहासततिजानां च सर्वासां प्रतिषेधो बन्धुत्वाविशेषात् । असगोत्रा च या पितुः गोत्र-वसिष्ठभृगुगर्गादिवंशः स्मर्यते । समानगोत्रा वसिष्ठा न वसिष्ठैर्विवहन्ते न गर्गा गर्गैः । वासिष्ठे तु मातृसगोत्राया अपि प्रतिषेधः । परिणीय सगोत्रां तु समानप्रवरां तथा । कृत्वा तस्याः समुत्सर्गं द्विजश्चान्द्रायणं चरेत् ॥ मातुलस्य सुतां चैव मातृगोत्रां तथैव च ॥ गौतमेन तु पठ्यते असमानप्रवरैर्विवाह इति । तत्र गोत्रसमत्वेऽसत्यपि प्रवरभेदश्चेदुच्यते विवाहः । यतः स्मृत्यन्तरेषु-भयं निषिध्यते असमानार्षगोत्रजामिति । आर्षं प्रवर इत्येकोऽर्थः । कथं पुनर्गोत्रभेदे समानार्षेयत्वम् । किमिति न भवति यदि स्मर्यते श्रुतिस्मृतिप्रमाणकोऽयमर्थो न प्रत्यक्षगोचरो येन विरोधः स्यात् । पुनरमी प्रवरा नाम । अत्यल्पमिदमुच्यते इदमपि व-क्तव्यं किं पुनस्तद्ब्राह्मणत्वं नाम तथा कतरदेतद्गोत्रं नाम । यथैव समाने पुरुषत्वे ब्राह्मणत्वादिविशेषः एवं समाने ब्राह्मणत्वे वसिष्ठादिगोत्रभेदः प्रतिगोत्रं च समानार्षेयाणि । यस्यैतद्गोत्रं तस्यैते शब्दैः प्रवराश्रयणं कर्तव्यम् । एवं विवाहनिषेधेऽपि । स्मरन्ति च सूत्रकारा गोत्रभेदसंबन्धेन प्रवरान् यस्यैतद्गोत्रं तस्यैमे प्रवरा इति । गोत्रभेदस्तु तद्गोत्रजैरेव स्मर्यते वयं पराशरा वय-मुपमन्यव इति । यद्यपि गोत्रप्रवरानभिस्मरन्ति तथापि बहुत्वात्कदाचिद्विस्मरेयुरिति गोत्रमुपलक्षणी कृत्य प्रवरस्मृतिरुपनि-बद्धा । गोत्रमनुस्मरन्ति । न च तस्य किंचिदुपलक्षणमस्ति यदेवंरूपस्तस्येदं गोत्रमिति । एतावत्तत्स्मरणम् । यावद्गोत्रसंततिः-समानगोत्रीयत्वम् । एवं च गोत्रप्रवरभेदः ब्राह्मणराजन्यविशाम् । तथाहि कल्पसूत्रकारः पौरोहित्याद्राजन्यवैश्ययोरिति । यद्यपि गोत्रविशेषव्यपदेशो नास्ति प्रवरप्रतिषेधेनापि प्रवराधिकारे वचनमिदमुपपद्यते किंतु न तेषां गोत्रस्मरणमस्ति । कस्त-

(५) णिमैथुनेऽप्यमैथुनी (मे०)

हि क्षत्रियवैश्ययोर्विवाहेपि बन्धूनामवधेर्नियमः । उच्यते । सर्ववर्णविषयमेतत् ऊर्ध्वं सप्तमात् पितृबन्धुभ्य इति । इहाप्यसगोत्रा चशब्दादसपिण्डा । तथा चानुवर्त्यमानः सपिण्डशब्दः पूर्ववद्बन्धुसंबन्धोपलक्षणार्थः । तेन पितृष्वसुरन्वयस्त्रीणामन्यासां च प्रपितामहसन्ततिस्त्रीणामा सप्तमात्पुरुषात्प्रतिषेधः सिद्धो भवति । सप्तमपुरुषावधयः सपिण्डाः स्मर्यन्ते । अन्ये तु गोत्रवशमाहुः । न तत्रावध्यपेक्षा यावदेतज्ज्ञायते वयमेकवंशा इति तावदविवाहः । अस्मिन्नपि पक्षे असपिण्डा चेत्यनुवर्तते तेन पूर्ववत्पितृष्वस्रादिदुहितॄणां प्रतिषेधः । अस्मिंस्तु पक्षे समानार्षगोत्राणां प्रतिषेधो दुर्लभः । न हि तत्र लिङ्गमस्ति वयमेकवंश्या इति । उच्यते । ऐतिहासिकेन तद्दर्शनेन समर्थयन्ते । तत्र हि वर्णयन्ति ऋषिर्वसिष्ठादिराद्यो वंशस्य कर्ता तद्गोत्रास्तत्प्रसूताः प्रवरा इति तत्पुत्रपौत्रास्तपोविद्याद्यतिशयगुणयोगेन प्रख्याततमाः स्मृत्यन्तरादेष एव नियमः । इदन्त्वत्र निरूप्य यदेतत्समानप्रवरैरिति तत्र नामधेयतस्तावत्समानत्वं न संख्यातः । नामधेयसमानत्वे च किं यत्र सर्वाण्येव समानानि तत्र प्रतिषेध उतैकस्मिन्नपि समाने तत्र यदि समुदितानां प्रवरत्वं तत्र समानैकस्मिन्भिन्ने अन्यस्मिन्नन्यः समुदायः स जात इत्यसमानप्रवरत्वादप्रतिषेधः । एवं चोपमन्यूनां पराशराणां च स्याद्विवाहः भिन्नं तयोर्गोत्रम् । एक उपमन्यवः अपरे पराशराः पूर्वेण च न्यायेन प्रवरभेदः । उपमन्यूनां वासिष्ठभारद्वाजैकपादिति प्रवराः । पराशराणां वासिष्ठगार्ग्यपाराशर्येति अथैकैकस्य प्रवरत्वमेकस्मिन्नपि समाने प्रतिषेधः । तद्यथा माषा न भोक्तव्या मिश्रा अपि न भुज्यन्ते किं पुनरत्र युक्तम् एकैकस्य प्रवरत्वम् । तथा हि सामानाधिकरण्यं दृश्यते एकं वृणीते द्वौ वृणीते त्रीन्वृणीत इति प्रतिपन्न एकः । तत्साम्येऽप्याहुरेषामविवाह इति । द्विजातिग्रहणमुपलक्षणार्थम् । शूद्रस्यापि आ सप्तमात्पितृत इत्याद्यस्ति । दारकरणं दारक्रिया दारकर्म तत्र प्रशस्ता प्रशस्या विहितेत्यर्थः । मैथुनी मिथुनभवा मैथुनी न मैथुनी अमैथुनी । पितुरिति सम्बध्यते । पितृबीजादेवोत्पन्ना जातमात्रा । नियोगो विहितस्ततः उत्पन्नायां नास्ति पूर्वोक्तविशेषणैर्निषेधः । अत पृथग्विधिप्यते अमैथुनीति ततो नियोगोत्पन्ना कामतो न विवाह्या मैथुनीत्वात् । अन्ये तु अमैथुने इति पठन्ति । धर्मार्थे दारकर्मणि प्रशस्ता न मैथुने स्तुतिश्चेयं न प्रतिषेधः । ईदृशी योढा सत्यपि मैथुने धर्मार्थैव भवति ॥ ५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । समान एकः पिण्डो जनको येषां ते सपिण्डशब्देनात्र ग्राह्याः । तथा च 'साक्षात्परम्परया वा यो मातृजनकपिण्डो देहस्ततो येषां जन्म ते मातुः सपिण्डा इति । मातुः पञ्चमात् परतो वा क्वचिद्यद्यप्यपि विवाहनिषेधप्रसक्तौ स्मृत्यन्तरान्नियमः । यथा याज्ञवल्क्यः । पञ्चमात्सप्तमादूर्ध्वं मातृतः पितृतस्तथेति । अस्यार्थः । मातृतः परस्यां मध्यस्थायां मातृसहिततत्सपिण्डधारायां पञ्चमादूर्ध्वं परतः स्त्रियमुद्वहेदिति । एवं च मातुः पूर्वे ये चत्वार उत्तरोत्तरक्रमेण सपिण्डास्तथा तत्सन्तानेष्ववरोधीनाः प्रत्येकं चत्वारश्चत्वारस्तथा मातृतोऽवाञ्चोऽपि चत्वारस्तत्सन्तानभूताश्च प्रत्येकं चत्वारः सपिण्डास्तदन्तर्भूता कन्या न विवाह्येति सिध्यति । एवं पितृतः सप्तमादित्यत्रापि व्याख्येयम् । मनुना ह्यसगोत्रा च या पितुरिति चकारात् असपिण्डा चेत्यनुकृष्टम् । तथा च तत्रापि अवध्यपेक्षायां याज्ञवल्क्यवचनादेव नियमः । तेन यथा मातृसपिण्डेषु पञ्चसङ्ख्यावधेस्तथा पितृसपिण्डेषु सप्तसङ्ख्येति । यत्तु स्मृत्यन्तरे मातृतः पञ्चमीं पितृतः सप्तमीमुद्वहेदित्युक्तं तन्मातापितरौ विहाय गणनयेति ग्राह्यम् । एतच्च याज्ञवल्क्यवचनार्थेन मातुः पञ्चमादूर्ध्वं पितुश्च सप्तमादूर्ध्वं विवाहार्हत्वं मातृसगोत्रत्वाभाव एवेत्यसगोत्रेत्यनेन दर्शितम् । अतएव च सपिण्डपदस्यैकपिण्डप्रभवपरतानन्तर्ज्ञातिपरता, ज्ञातीनामसगोत्रपदेनैवत्रलाभात् तथा च सपिण्डपदेन मातापित्रोर्ये मातुलादयस्तेपि लभ्यन्ते । अत्र च पितृसगोत्रमात्रे विवाहनिषेधार्थमसगोत्रा च या पितुरिति श्रुतितः पित्रा सहागोत्रपदस्य पितुरन्वयो दर्शितः । मातृपक्षे तु यद्यप्यसपिण्डा च या मातुरिति चकारेणासगोत्रत्वाकर्षणात्पितृपक्ष इव सामान्यतो मातुः सगोत्रमात्रे विवाहनिषेधः प्राप्तस्तथापि स्मृत्यन्तरे । मातुः सगोत्रामप्येके नेच्छन्त्युद्वा-

हकर्मणि । जन्मनाम्नोरविज्ञानउद्वहेदविशङ्कित इत्यभिधानात् ॥ यावदस्मिन्मातृकुलजादेस्तन्नाम्नोस्यां जन्मेति ज्ञायते। तावन्मातृसगोत्राणामविवाह्यत्वम् । तदूर्ध्वंतु न दोषइति । अत्र हि स्मृतिवाक्ये पूर्वार्धेन सामान्यतो मातृसगोत्राया अविवाह्यत्वंमतान्तरमाशङ्क्य जन्मनाम्नोरित्युत्तरार्धेस्वमतमुक्तमिति मातुःकन्यात्वसमये सगोत्रांमातामहसगोत्रामित्यर्थः । दारकर्मणि भार्यासाध्ययज्ञादिकर्मणिनिमित्ते विवाहकर्तुःप्रशस्ता । अनिन्दिता तथा मैथुने स्त्रीपुंससाधारणसाध्ये सुरतकर्मण्यपि सैव प्रशस्ताऽनिन्दिता । यद्यप्येतदपि दारकर्मैव तथा पृथक्ग्रहणं विधिलङ्घनेन परदारप्रवृत्तस्यापि मातृसपिण्डादिगमने ऽधिकप्रायश्चित्तार्थं । द्विजातीनामिति तत्रप्राधान्यादुक्तं शूद्रस्यापि तत्परित्यागेनैवोद्वाहः । वरस्य कन्यकायाश्च यस्मात्सन्तानभेदस्तेन सह यत्र न सपिण्डता तत्रैव विवाहमिति दर्शयितु मातापित्रोर्गोत्रसपिण्डवर्णनमिति नैकत्र निवृत्तौ विवोढुमाशङ्क्येत्येवं दर्शयितुम् ॥ ५ ॥

(३) कुल्लूकः । मातुर्या सपिण्डा न भवति । सप्तमपुरुषपर्यन्तंसपिण्डतांवक्ष्यति सपिण्डता तु पुरुषे सप्तमे विनिवर्तत इति । तेन मातामहादिवंशजा जाया न भवतीत्यर्थः । च शब्दान्मातृसगोत्रापि मातृवंशपरंपराजन्मनाम्नोरप्यभिज्ञानेमति न विवाह्या तदितरा तु मातृसगोत्रा विवाह्येति सगृहीतम् । तथा च व्यासः सगोत्रांमातुरप्येके नेच्छन्त्युद्वाहकर्मणि । जन्मनाम्नोरविज्ञानउद्वहेदविशङ्कितः ॥ यत्तु मेधातिथिनावशिष्टनाम्ना मातृसगोत्रानिषेधवचनंलिखितम् । परिणीय सगोत्रांतु समानप्रवरांतथा । तस्यांकृत्वा समुत्सर्गंद्विजश्चान्द्रायणंचरेत् ॥ मातुलस्य सुतांचैव मातृगोत्रांतथैव चेति । तदपि मातृवंशजन्मनामपरिज्ञानविषयमेव । असगोत्रा च यापितुरिति पितुर्या सगोत्रा न भवति चकारात् पितृसपिण्डापि पितृपर्यायविसन्ततिभवा या न भवतीत्यर्थः । सा द्विजातीनांदारत्वसंपादके विवाहे प्रशस्ता मैथुनसाध्ये अग्न्याधानकर्मपुत्रोत्पादनादौचेति ॥ ५ ॥

(४) राघवानन्दः । किंच असपिण्डेति । असपिण्डा । सपिण्डता तु पुरुषे सप्तमे निवर्ततइति । तेन मातामहकुलजा न स्यात् । चकारान्मातृसगोत्रा च । जन्मनाम्नोर्विज्ञानेत्याद्यायानान्यथा । तथाच । व्यासः । सगोत्रांमातुरप्येके नेच्छन्त्युद्वाहकर्मणि । जन्मनाम्नोरविज्ञानेउद्वहेदविशङ्कितइति । वसिष्ठादिस्मृतिरपि एतदनुरोधेन नेया । ऋतुविजहीतामित्यादिश्रुत्युक्तापत्योत्पादकर्मणि मैथुने मिथुनसाध्येअग्न्याधानादौ च ॥ ५ ॥

(५) नन्दनः । सवर्णास्वपि नियममाह असपिण्डेति । सपिण्डतांवक्ष्यतिसाप्तपौरुषी सपिण्डतातुपुरुषेसप्तमेविनिवर्ततइति । अमैथुनीअक्षतयोनिः ॥ ५ ॥

(६) रामचन्द्रः । अथ विवाहार्हामाह पञ्चमादिति युग्मेन । मातृत मातु सन्ताने पञ्चमादूर्ध्वंतथापितृत पितुः सन्ताने सप्तमादूर्ध्वंमातु सताने असपिण्डाचशब्दान्मातुरसगोत्रा पितु सन्ताने असगोत्रा ॥ ५ ॥

महान्त्यपि समृद्धानि गोजाविधनधान्यतः ॥ स्त्रीसम्बन्धे दशैतानि कुलानि परिवर्जयेत् ॥ ६ ॥

(१) मेधातिथिः । वक्ष्यमाणस्यप्रतिषेधस्यनिन्दार्थवादोऽयम् । समृद्धिः संपत्तिः । धनविभवः । महान्त्यपिप्रकृष्टान्यपि । धनविशेषणार्थमाह गोजाविधनधान्यतः तृतीयार्थे तसिः । गोजाविधनेनचधान्येनच धनग्रहणंगोजादीनांविशेषणार्थम् । धनरूपाये गोजादयः कृतसंपन्नताहि धान्यम् । स्त्रीसंबन्धोविवाहः स्त्रीप्राप्त्यर्थसंबन्धः स्त्रीसंबन्धः ॥६॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । धनंसुवर्णादि । एतेन गुणान्तरवद्धिसत्त्वयापि विवाह्यतेति दर्शनम् ॥ ६ ॥

---

(१) पितृष्वादि-पितृष्वसारि (अ)

(३) कुल्लूकः । उत्कृष्टान्यपि गवादिभिः समृद्धान्यपीमानि दशकुलानि विवाहे त्यजेत् ॥ ६ ॥

(४) राघवानन्दः । किंच भार्यामित्यनेन प्राप्तानि कन्योत्पादककुलानि वर्जनीयतयाह महान्तीतिद्वाभ्यां । धान्यतः धान्यादिभिः समृद्धानियुक्तानि । अविमर्षः । स्त्रीसंबन्धे स्त्रीकर्मकविवाहे ॥ ६ ॥

(५) नन्दनः । एतानिवक्ष्यमाणानि ॥ ६ ॥

(६) रामचन्द्रः । साद्विजातीनांब्राह्मणक्षत्रियविशांमैथुने. दारकर्मणि अग्न्याधानादिधर्मपुत्रार्थं दारकर्मणि च प्रशस्ता सापिण्ड्येन रहिता एक.पिण्डोदेहोयस्याःसासपिण्डा न सपिण्डा असपिण्डा । पञ्चमात्सप्तमादूर्ध्वसापिण्ड्यं निवर्तत इत्यर्थः । चतुर्थी मुद्वहेत्कन्यां पञ्चमीन तु पञ्चमी चतुर्थः पञ्चमींनोद्वहेदित्यर्थः । वर्ज्यान्याह महान्तीति गोऽजाविधनधान्यत समृद्धानि महान्त्यपि अग्न्याधान सहितान्यपि स्त्रीसंबन्धे दशैतानि वर्जयेत् ॥ ६ ॥

हीनक्रियंनिष्पुरुषंनिश्छन्दोरोमशार्शसम् ॥ क्षय्यामयाव्यपस्मारिश्वित्रिकुष्ठिकुलानि च ॥ ७ ॥

(१) मेधातिथिः । हीनास्त्यक्ता.क्रियायस्मिन् कुले जातकर्मादयः । संस्कारानक्रियन्ते नित्याश्च पञ्चयज्ञादयः । निष्पुरुषं स्त्रीप्रसु यत्र प्रायेण कन्याजायन्ते न पुमांसः । निश्छन्दः वेदाध्ययनवर्जितम् । रोमशार्शसम् द्वन्द्वैकवद्भावेन कुलद्वयंनिर्दिष्टम् बहुदीर्घैर्वाल्हादिषु लोमभिर्युतम् अर्शांसि गुदेन्द्रियगतान्यधिमांसनिबद्धानि तानिहिरोगरूपत्वात्पीडाकराणि । क्षयोराजयक्ष्माव्याधिः । आमयावीमंदाग्निर्यस्यभुक्तमन्नसम्यग्जीर्यति । अपस्मारःस्मृतिभ्रंशाद्युपघातकृत् । श्वित्रं शरीरगता च्छेदवती श्वेतता कुष्ठप्रसिद्धम् । सर्वएते व्याधिविशेषवचनाः शब्दारोमशादारभ्य मत्वर्थीयप्रत्ययान्तानिर्दिष्टाः । पूर्वैर्व्याख्यातृभिर्दृष्टमूलतास्य प्रतिषेधस्य वर्णिता । मातुः कुलेद्विपदोनुहरन्ति । ततोहीनक्रियादीनांया प्रजा साऽपि तच्छीला स्यात् । व्याधयश्चसंक्रामन्ति । एवहि वैद्यके पठ्यते सर्वसंक्रामिणोरोगावर्जयित्वा प्रवाहिकाम् ॥ ७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । निश्छन्दोनिर्वेदं । आमयोग्निमान्द्य कुष्ठंमांसादिक्लेदं कार्यौदुम्बरादि । हीनक्रियकुलं-यत्र प्रायस्तादृशाएव । एवमुनरत्र हीनक्रियमित्यादीनि कुलानि पञ्चविगृहीतानि । यथा कुष्ठादिकुलानि पञ्चेत्येवदशकुलानीति योजनीम् ॥ ७ ॥

(३) कुल्लूकः । तानिकानीत्याह हीनक्रियमिति । जातकर्मादिक्रियारहितंस्त्रीजनकवेदाध्यापनशून्यंबहुदीर्घरोमान्वितमर्शोनामव्याधियुक्तम् क्षयोराजयक्ष्मामन्दानलापस्मारश्वित्रकुष्ठयुक्तानांच कुलानि वर्जयेदिति पूर्वक्रियासंबन्ध । दृष्टमूलताचास्य प्रतिषेधस्य मातुलवद्दुल्वन्नाअनुवहन्ते । तेन हीनक्रियादिकुलात्परिणीतायांसंततिरपि तादृशी स्यात् । व्याधय सञ्चारिणइति वैद्यकाःपठन्ति । सर्वसङ्क्रामिणोरोगावर्जयित्वा प्रवाहिकामिति । अवेदमूला कथमियंप्रमाणमितिचेन्न । दृष्टार्थतयैव प्रामाण्यसम्भवात् । तदुक्तं भविष्यपुराणे । सर्वाएतावेदमूलादृष्टार्थाः परित्यज्य तु । मीमांसाभाष्यकारेणापि स्मृत्यधिकरणेऽभिहितम् येदृष्टार्थास्तेतत्प्रमाणं ये त्वदृष्टार्थास्तेषुवैदिकशब्दानुमानमिति ॥ ७ ॥

(४) राघवानन्दः । हीनक्रियपित्रादेर्जातकर्मादिराहित्यं यत्र । निष्पुरुषं स्त्रीजननप्रधानं । निश्छन्दोवेदाध्ययनशून्य । रोमशं बहुदीर्घरोमयुक्तं । अर्शसं अर्शोरोगयुक्तं । क्षयोराजयक्ष्मा क्रमसः तद्युक्तं । आमयावि नित्यमन्दानलयुक्तं । अपस्मारोवायुविशेषस्तद्युक्तं । श्वित्रि श्वेतत्वविशेषयुक्तम् ॥ ७ ॥

(५) नन्दनः । हीनक्रियंश्रौतस्मार्ताचारहीनम् । निष्पुरुषस्त्रीशेषम् । तद्वर्जयेत् । कुतः संतत्यभावानुसारात् । निश्छन्दोनिरध्ययनम् । रोमशरोमबहुलम् । तद्वर्जयेत् । कुतःनिर्कःनिरूपत्वात् । तथाहिश्रुति निर्कस्यै विस्तदेहरूपरोम

शपशुमालभेत सालस्या स्यातनुरितिअर्शोस्यास्तीत्यर्शसंतद्वर्जयेत् । कुतः व्याधिसंक्रान्तिभयात् एतेन क्षयादीनि व्याख्यातानि । क्षयि क्षयरोगयुक्त । आमयामहोदरादय. । तद्युक्तमामयावि । कुलानीतिव्यस्तम् । चकारः प्रत्येकसंबध्यते ॥ ७॥

(६) रामचन्द्र. । तानि दश कुलान्याह हीनक्रियमिति जातकर्मादिसंस्कार पञ्चयज्ञरहितं ·कुलनिष्पुरुष. निःश्छन्दोनिर्गतश्छन्दोवेदोयस्मात्तन्निच्छन्दः । रोमशार्शसंअर्शोरोगोवर्ततेयंत्रतदर्शसकुलं । गुह्ये रोमरूपत्वात् रोमसहितं । यत्र क्षयं आमयोवा कुलमपस्मारिश्चित्रकुष्ठि एतानि कुलानि वर्जयेत् ॥ ७ ॥

नोद्वहेत्कपिलांकन्यांनाधिकाङ्गीनरोगिणीम् ॥ नालोमिकांनातिलोमां न वाचाटांनपिङ्गलाम्॥८॥

(१) मेधातिथि । पूर्वः कुलाश्रय प्रतिषेधः । अयतु स्वरूपाश्रयः । यस्या असुवर्णाः कनकवर्णावा केशा. सा कपिला । अधिकाङ्गीषडङ्गुलिः । रोगिणीबहुरोगा दुष्प्रतिकारव्याधिगृहीताच । भूम्नीणिर्मत्वर्थीयोनित्ययोगेवा । अलोमिका अकेशा । लोमानिकेशाअप्युच्यन्ते । बाहुमध्येजङ्घाद्वयेवासर्वलोम्नामभाव. । वाचाला स्वल्पएव वक्तव्ये बहुलपरुषच भाषते । पिङ्गला अक्षिरोगेण मण्डलाक्षीकपिलपिङ्गलाक्षीवा ॥ ८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । न रोगिणीत्यत.क्षयादिव्याधिमती । पूर्वंकुले तेषांमायिकत्वेन कन्यानांसंभावनामात्रेणाविशुद्धतोक्ता । अत्र तु तस्यांतन्निश्चयेनेति विशेष. । पिङ्गलाभामरक्तगौरवर्णाम् ॥ ८ ॥

(३) कुल्लूकः । कुलाश्रयप्रतिषेधमभिधाय कन्यास्वरूपाश्रयप्रतिषेधमाह नोद्वहेदिति । कपिलकेशानित्यव्याधितामविद्यमानलोमांप्रचुरलोमांबहुपरुषभाषिणीं पिङ्गलाक्षींकन्यांनोपयच्छेत् ॥ ८ ॥

(४) राघवानन्दः । वर्जनार्थं कन्यां विशिनष्टि नेति द्वाभ्या । कपिलांकपिलकेशां वर्णतोवा । नाधिकाङ्गीं षडङ्गुलादिकां । न्यूनाङ्गीचतुरङ्गुलादिका । न वाचाटां न बहुभाषिणीं । न पिङ्गलां चक्षुषो मार्जारचक्षुषीमित्यर्थ ॥ ८ ॥

(५) नन्दनः । कपिलांकेशाक्षिभि.त्वचाचपिङ्गलाम ॥ ८ ॥ ॥

(६) रामचन्द्र. । कनकवर्णा. केशायस्याः सातां । कपिलांच 'कन्यां नोद्वहेत् एताभ्यःनोद्वासा' कपिलादिपिङ्गलान्ता' । वाचाटा परुषभाषिणीम ॥ ८ ॥

नर्क्षवृक्षनदीनाम्नीं नान्त्यपर्वतनामिकाम ॥ न पक्ष्यहिप्रेष्यनाम्नीं न च भीषणनामिकाम् ॥ ९ ॥

[नातिस्थूलां नातिकृशां न दीर्घां नातिवामनाम् ॥ वयोऽधिकां नाङ्गहीनां न सेवेत्कलहप्रियाम् ॥]

(१) मेधातिथिः । ऋक्षनक्षत्रतन्नामिकाआर्द्राज्येष्ठाइत्यादि । वृक्षनाम्नीशिंशपाआमलकीति । नदीगङ्गायमुनातन्नाम्नी । ऋक्षाणि च वृक्षाश्च नद्यश्चेतिद्वन्द्व तासांनामानीति षष्ठीसमास. । ततोद्वितीयेन नामशब्देनोत्तरपदलोपासमासः । अन्त्यनामिकाबर्बरीशबरीत्यादि । पर्वताविन्ध्यमलयादय पूर्ववत्समासात्कप्रत्यय. । पक्षिनाम्नीशुकीसारिका । अहि : सर्पस्तन्नाम्नी व्यालीभुजङ्गी । प्रेष्या दासी चेटी वाली । विभीषणनाम भयजनकडाकिनीराक्षसी ॥ ९ ॥

(२) सार्वज्ञनारायणः । अन्त्यश्चाण्डालादि. तज्जातिनाम्नी चाण्डालीत्यादिनाम्नी । ·पर्वतनामिकांविन्ध्याहिमेन्यादिनाम्नीं । प्रेष्यनाम्नी दासीत्यादिनाम्नीं । भीषणनाम चामुण्डेत्यादि ॥ ९ ॥

+ अयं (क, ग, ञ, ट,) चिन्हितेषुमूले । (घ) चिन्हितपुस्तके टीकायां वर्तते ।

(३) कुल्लूक । ऋक्षनक्षत्रनामिकामार्द्रारेवतीत्यादिकामेवंतरुनदीम्लेच्छपर्वतपक्षिसर्पदासभयानकनामिकाकन्यानोद्वहेत् ॥ ९ ॥

(४) राघवानन्द । नर्क्षवृक्षेति । तारा अश्विनी आमलकी हरीतकी नदीदृषद्वती इत्यादिनाम्नीम् । अन्त्योम्लेच्छ तेन यवनी म्लेच्छेति । पर्वतनामिका शिलामयी । पक्षिगरुडा । अहि पन्नगी । प्रेष्याअमुकदासी । भीषणनामिका उग्रेत्यादिकाम् ॥ ९ ॥

(५) नन्दन । ऋक्षनाम्नी आर्द्रेत्यादि । वृक्षनाम्नीशिंशपेत्यादि । नदीनाम्नी गङ्गेत्यादि । अन्त्यनाम्नी मातङ्गीत्यादि । पर्वतनाम्नी विन्ध्येत्यादि । पक्षिनाम्नी शुकीत्यादि । अहिनाम्नीनागीत्यादि । प्रेष्यनाम्नी दासीत्यादि । भीषणनाम्नी हिडिम्बेत्यादि । अदृष्टार्थोऽयनिषेध ॥ ९ ॥

(६) रामचन्द्र । ऋक्षनाम्नीं नक्षत्रनाम्नींन विवाहयेत् । अन्त्यजनाम्नीं पर्वतनाम्नीचनो द्वहेत् । विभीषणनाम्नींभयानकनाम्नींनविवाहयेत् ॥ ९ ॥

अव्यङ्गाङ्गी सौम्यनाम्नी हंसवारणगामिनीम् ॥ तनुलोमकेशदशनांमृद्वंगीमुद्वहेत्स्त्रियम् ॥ १० ॥

(१) मेधातिथि । अव्यङ्गान्यङ्गानि यस्या सैवमुच्यते । अव्यङ्गशब्दोऽवैकल्यवचन प्रवीणोदारादिशब्दवत्कुतश्चिद्व्युत्पाद्यते विकलान्यङ्गानि यस्येति अतश्चाङ्गशब्दस्य द्वितीयस्यावयविनिशक्तौचित्येन सस्थानस्य परिपूर्णता साऽव्यङ्गशब्देनोच्यते । सौम्यमधरनामस्त्रीणासुखोद्यमत्रदर्शितम् । हंसइववारणइवगच्छति यादृशी हंसानाहस्तिनाच विलासवती मन्थरागतिर्यस्या । तनुशब्दोनाल्पवचन किंतर्ह्यानुपरिभावे वर्ततेतन्वङ्गीसोच्यते नातिस्थूला नातिकृशेति मृदूनि सुखस्पर्शाकठिनापरुषाण्यङ्गानि यस्या सा तामुद्वहेत्स्त्रियकन्याधिकारात्कन्याम् । यद्येवनालोमिकामित्यादिप्रतिषेधोऽनर्थकोऽस्मादेवविधानात्यानैवरूपा तस्याअविवाहता सिद्धा सत्यमेवएकएवार्थोद्याभ्याविधिमुखेन प्रतिषेधमुखेन चोद्यमानस्तुस्पष्टोबुध्यते । कन्याशब्दश्चात्रप्रकरणादननुभूतसंभोगासु स्त्रीषु प्रवर्तते । तथाचवसिष्ठ अस्पृष्टमैथुनासदृशींभार्याविन्देतेति । नचान्येन संस्कृतान्येनपुन सस्कर्तुंशक्या कृतस्यकरणाभावात् । अतश्चोढायाअप्रवृत्तभर्तृसयोगाया कथंचित्स्वैरिणीत्वे भर्तृप्रवासादिनानान्येन विवाहोऽस्तिसत्यपिकन्यात्वे । तथाचेदंवसिष्ठोक्तिर्मध्येपठिता । अन्यत्रान्पुक्तमनन्यपूर्वांयवीयसींभार्यामतीस्त्रियमुद्वहेतेति ॥ १० ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । अव्यङ्गाङ्गीं अङ्गेष्वपि यस्यान्यव्यङ्गत्व अङ्गाङ्गेष्वपि नखादिषु यस्यविकल्पनास्तीत्यर्थ । तथा विभीषणनामत्वाभावेपि सौम्यमातनाम यस्या साविवाह्या । तथा विभीषणनामनिषेध अभ्यवायाधिकयार्थ । तनव सूक्ष्मा केशा शिरोरुहा । अत्र येषु दृष्टविरोधिवदोषाणातेषु सत्स्वपि विवाहे भार्यात्वसिद्धिर्यत्र दृष्ट विरोधादर्शने तद्दोषवत्याविवाहे भार्यात्वमेव न सिद्ध्यतीति कश्चित् तत्तु प्रमाणाभावात् नक्षत्रनाम वादावपि भार्यात्वासिद्धिप्रसङ्गेन व्यवहारविरोधाचायुक्तम् । केवलनिषेधाददृष्टे विरोधशून्ये दोषेतु परिणेतु पापोत्पत्तिमात्रमनुमन्तुयुक्तमिति ॥ १० ॥

(३) कुल्लूक । अविकलाङ्गींमधुरसुखोद्यनाम्नींहंसगजरुचिरगमनामनतिस्थूललोमकेशदशनाकोमलाङ्गींकन्यामुद्वहेत् ॥ १० ॥

(४) राघवानन्द । उद्वहनयोग्यामाह । अव्यङ्गेति । न्यूनाधिककुब्जाद्यङ्गरहिता । सौम्यनाम्नीं शशिनींचन्द्र

---

(१०) तनुलोमन्तन्वोद्य (मेधा०)

केत्यादिनाम्नीं । हंसवारणगामिनीं हंसवत् वारणोहस्ती तद्वद्गमनशीलां । अत्र विधिनिषेधौ अभ्युदयानभ्युदयफलौ ॥ १० ॥

(५) नन्दनः । अङ्गशब्दोवयवेशरीरेच ॥ १० ॥

(६) रामचन्द्रः । एतादृशींउद्वहेत् । अव्यङ्गाङ्गी अव्यङ्गमङ्गं यस्या सा ता । सौम्यनाम्नींसौम्यंनाम यस्या सा तां अछिन्नाङ्गीमित्यर्थः ॥ १० ॥

यस्यास्तु न भवेद्भ्राता न विज्ञायेत वा पिता ॥ नोपयच्छेत तां प्राज्ञः पुत्रिकाधर्मशङ्कया ॥ ११ ॥

(१) मेधातिथिः । यस्याभ्रातानास्ति तां न विवहेत्पुत्रिकाधर्मशङ्कया पुत्रिकात्वशङ्कया पुत्रिकाधर्मं कदाचिदस्याः कृतोभवेत्पित्रेत्यनयाशङ्कया । अनेन संदेहेन कथंचेयशङ्काभवति यदिन विज्ञायेतपितादेशान्तरेप्रोषितोमृतोवा सा च मात्रा पितृसपिण्डैर्वादीयते । ग्रामकालेपि पित्रर्थसंनिहितएतैरपि दातव्येति स्मर्यते । स्मृतिचोत्तरतोदर्शयिष्यामः । पितरि तुसविज्ञायमाने नास्ति पुत्रिकात्वशङ्का सहि स्वयमेवाह कृता वा न कृतावेति । वाशब्दश्चेच्छब्दार्थे द्रष्टव्यः । यदिपिता नविज्ञायेत तदा कन्यका न वोढव्या । अन्येनुस्वतन्त्रमेतत्प्रतिषेधद्वयमाचक्षते । यद्यपि पिता न विज्ञायते अनेनेयजातेति गूढोत्पन्नायाः प्रतिषेधः । एवंचसबन्धः यस्याभ्राता नास्ति तांपुत्रिकात्वशङ्कया नोपयच्छेत । नविज्ञायत इत्यत्र पुत्रिकाशङ्कयेत्येतन्न संबध्यते । अस्मिन्प्रकरणे यत्र नास्तिदृष्टगतःप्रतिषेधः यथाअसपिण्डाचेत्यत्रश्लोके । तदतिक्रमे विवाहस्वरूपानिर्वृत्तिरेव । अतः सगोत्रादिविवाहः कृतोऽप्यकृतएवविध्यवगमरूपत्वादाधानवद्विवाहस्य विध्यतिक्रमरूपादवगमात् । यथाधानविधौयत्किंचिदङ्गनष्टात तदभावे नाहवनीयादिनिर्वृत्तिः एवमसगोत्रादिकायान भार्यात्वम् तस्मात्त्याज्यैव कृता तादृशसंस्कारमतिरूपिकापि । तत्रभवन्तोवसिष्ठादयः प्रायश्चित्तमपिस्मरन्ति तादृशविवाहे यद्यपि कर्मणएवतदङ्गप्रतिषेधातिक्रमे वैगुण्यन साक्षात्पुरुषस्य दोषः । तथापि वाचनिकप्रायश्चित्तम् । अथवा सगोत्रागमननिषिद्धम् । तदर्थेप्यापरिमवर्तमाने यदुक्तं तत्प्रायश्चित्तंभवेत् । यस्तुहीनक्रियादिप्रतिषेधस्तस्यदृष्टदर्शनमूलत्वान्निर्वर्तितेविवाहे भवत्यसौ भार्या नास्ति तस्यास्त्यागः । एवमर्थएवमहान्त्यपीतिपूर्वस्मात्प्रतिषेधाद्भेदः स्तवनार्थपठितः । एवमेवच शिष्टसमाचारः । कदाचित्कपिलादिरूपामुपयच्छति न सगोत्राम् ॥ ११ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । न भवेन्नोत्पद्येत न विज्ञायेत कुलप्रवृत्तादिना प्रसिद्धिः सन्तत्यन्तराभावेनापरिभाषितपुत्रिकाशङ्कयाआधायान विवाहः । द्वितीयस्याअधर्मशङ्कया जात्यकन्यादिपरिणयकृतपापशङ्कयेति क्रमादन्वयः । अत्र पितेति विशेषोक्तेर्मातुरविज्ञानेपि न तादृशोदोषइत्युपदर्शितम् ॥ ११ ॥

(३) कुल्लूकः । अत्रविधिनिषेधयोरभिधानमनिषिद्धविहितकन्यापरिणयनमभ्युदयार्थमितिदर्शयितुमाह यस्या इति । यस्या पुनर्भ्राता नास्ति तांपुत्रिकाशङ्कया नोद्वहेत् । यदपत्यभवेदस्यास्तन्मम स्यात्स्वधाकरमित्यभिसंधानमात्रादपि पुत्रिका भवति अभिसंधिमात्रात्पुत्रिकेत्येकइति गौतमस्मरणात । यस्यावाविशेषेण पिता न ज्ञायतेऽनेनेयमुत्पन्नेति तामपि नोद्वहेत् । अत्र च पुत्रिकाधर्मशङ्कयेतिन योजनीयमिति केचित् । गोविन्दराजस्त्वाह भिन्नपितृकयोरप्येकमातृकयो भ्रातृत्वप्रसिद्धेः सभ्रातृकत्वेपि यस्याविशेषेणपिता न ज्ञायते तामपिपुत्रिकाशङ्कयैव नोद्वहेदिति । मेधातिथिस्तु एकमेवेमंपक्षमाह । यस्यास्तु भ्राता नास्ति तांपुत्रिकाशङ्कया नोपयच्छेत् पिताचेन्नज्ञायते प्रोषितोमृतोवा वा शब्दश्चेदर्थे पितरि तु विद्यमाने तदीयवाक्यादेव पुत्रिकात्वाभावमवगम्य भ्रातृकापि वोढव्येति । अस्माकंतु विकल्पपक्षरसादिदंप्रतिभाति यस्याविशेषेणपिता न ज्ञायते तामभिजारजत्वेनाधर्मशङ्कया नोद्वहेत् । अत्र च पक्षे पुत्रिकाधर्मशङ्कयेति पुत्रिकाचाधर्मश्च

तयोः शङ्का पुत्रिकाधर्मशङ्कातयेति यथासंख्यंयोजनीयम् । अत्र च प्रकरणे सगोत्रापरिणयने सगोत्रांचेदमत्योपयच्छे-न्मातृवदेनांबिभृयादितिपरित्यागश्रवणात्परिणीय सगोत्रांचेति प्रायश्चित्तश्रवणाच्च तत्र तत्समभिव्याहृते च मातृसपिण्डा-परिणयनादौ भार्यात्वमेव न भवति भार्याशब्दस्याहवनीयादिवत्संस्कारवचनत्वात् । येषांपुनर्दृष्टगुणदोषमूलके विधिनिषे-धाभिधाने यथाहीनक्रियमितिन तदतिक्रमे भार्यात्वाभावः । अतएव मनुना महान्त्यपि समृद्धानीत्यादि पृथक्करणंकृतम् एतन्मध्यपतितोऽपि नर्क्षवृक्षनदीनाम्नीमित्यादिप्रतिषेधोऽपि न भार्यात्वाभावफलकः किंत्वत्र शास्त्रातिक्रमात्प्रायश्चित्तमा-त्रम् ॥ ११ ॥

(४) राघवानन्दः । पुनरयोग्यांतामाह यस्यास्त्विति । न ज्ञायते पिता प्रसिद्धितोऽस्त्वयतोवा तत्र हेतुःपुत्रिकेति । पुत्रिकात्वेन मनसानियुक्ताअथवानिःशङ्काभावात्पितृकत्वेन जारजमयपजाद्यधर्मशङ्कयेति । पुत्रिका च अधर्मश्च तयो-शङ्कयावा ॥ ११ ॥

(५) नन्दनः । अपुत्रेणपित्रा जनिष्यमाणानांदुहितृपुत्राणांस्वसंतानसंकल्पः पुत्रिकाधर्मः । भ्रातुरभावएवपुत्रिका धर्मशङ्का भवति सति पुत्रे पुत्रिकाधर्मस्य शास्त्रैरननुमतत्वेनाकिंचित्करत्वात् । ज्ञाते पितरि तु जातापिपुत्रिकाधर्मशङ्का कथंचिन्निवर्तयितुंशक्यते । नपुनरज्ञाते । तेनोक्तनविज्ञायेत वा पितेति ॥ ११ ॥

(६) रामचन्द्रः । यस्याः कन्यायाः भ्राता न भवेत् पितावा न विज्ञायते तांकन्यांप्राज्ञःपुत्रिकाधर्मशङ्कया नोपयच्छेन्नोद्वहेत् ॥ ११ ॥

सवर्णाग्रे द्विजातीनां प्रशस्ता दारकर्मणि ॥ कामतस्तु प्रवृत्तानामिमाः स्युः क्रमशोऽवराः ॥ १२ ॥

(१) मेधातिथिः । उद्वहेत द्विजोभार्यामिति सत्यपि द्वितीयानिर्देशे भार्याया प्रधानत्वे च गुणकर्मत्वे विवाहस्य विवक्षितमेकत्वम् अनुद्देश्यगतत्वात् । यथायूपछिनत्तीति । यस्यान्यतः स्वरूपमवगतंतस्यान्यत्रकार्यान्तरविधानार्थमनूद्य-मानस्य यथावगतस्वरूपस्यैवानुवादोभवतियथाग्रहंसमार्ष्टीति । पूर्वावगतिसापेक्षत्वादनुवादस्य । निर्ज्ञातसंख्याकाहिग्रहाः-श्वएतानध्वर्युः प्रातः सवने ग्रहान्गृह्णातीत्यादिवाक्यैः । कार्यंचावगतग्रहैर्जुहोतीति । अतोवगत्यन्तरापेक्षत्वाद्ग्रहशब्दस्य न विवक्ष्यते संख्या । इहतु भार्यालक्षणोऽर्थोनान्यतः सिद्धोऽस्मादेव वाक्यादवगन्तव्योऽतोयथाश्रुति प्रतीयते प्रातिपदिकार्थ-वत्संख्यापि विवक्षितेति । पञ्चमे चैतद्विस्तरस्तर्केण वक्ष्यते । स्थितायांसंख्याविवक्षायांद्वितीयस्याः कृतेऽपि पाणिग्रहणे न भार्यात्वं यथासत्यावहनीये न द्वितीयआहवनीयः । इष्यते च क्वचिन्निमित्ते भार्यान्तरपरिग्रहस्तदर्थमिदमारभ्यते । एत-देवाभिप्रेत्य गौतमीयेपठितम् प्रजासंपन्नेदारेनान्याकुर्वीत अन्यतरापायेतु कुर्वीतेति । सवर्णा समानजातीया सातावदग्रे प्र-थमतोऽकृतविजातीयदारपरिग्रहस्य प्रशस्ता । कृते सवर्णाविवाहे यदितस्यांकथंचित्प्रीतिर्नभवतिस्त्तावपत्यार्थोव्यापारोन निष्पद्यते । तदाकामहेतुकायांप्रवृत्ताविमावक्ष्यमाणाः सवर्णावराः श्रेष्ठाः शास्त्रात्तु ज्ञातव्या । अतएकत्वस्य सवर्णनियमस्य चायमपवादः । ननुच सवर्णाविवाहे पारतन्त्र्यप्रतीयते नसवर्णायाबहुत्वं एकत्वसंख्यातिक्रमस्तावत्प्रतीयते । असवर्णा-स्वनुज्ञानेनाप्यतिक्रान्तश्चेत्कः सवर्णायानिषेधकः । तथा गौतमेनाविशेषेणैव पठितम् अन्यतरापायेतुकुर्वीतेति । उत्तर-श्लोके साचस्वाचेतिसवर्णाविवाहेऽस्ति ॥ १२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अग्रे प्रथमं सवर्णैवदारकर्मणि प्रशस्ता श्रेयोहेतुः । नासवर्णा तादृक् श्रेयोधिन्याभावेन तु कामतःप्रवृत्तौ क्रमशोयथा पूर्वं इमाःवराः श्रेष्ठाः ॥ १२ ॥

(३) कुल्लूक । ब्राह्मणक्षत्रियवैश्यानांप्रथमे विवाहे कर्तव्ये सवर्णा श्रेष्ठा भवति । कामतः पुनर्विवाहे प्रवृत्ताना-मेतावक्ष्यमाणाआनुलोम्येन श्रेष्ठाभवेयुः ॥ १२ ॥

(४) राघवानन्द । त्रैवर्णिकस्य सवर्णावर्णभेदेनोद्वाहस्यानेकत्वात्क्रमाकाङ्क्षायातमाह सवर्णेति । दारकर्मणि दारसाध्ये अपत्योपत्तौ धर्मादौ च । इमाः सा चेत्यादिना वक्ष्यमाणास्तिस्रः । अवरानिकृष्टाः अग्रेऽन्तसवर्णाया-मत्त्याद्वाह कामतइति च क्रमवैपरीत्यपरम् ॥ १२ ॥

(५) नन्दन । सवर्णोद्वाहनियमेन प्रतिषिद्धमसवर्णोद्वाहमधिकारिविशेषेण प्रतिजानाति सवर्णेति । क्रमशः अग्रे सवर्णा प्रशस्ता तदनन्तरा तदेकान्तरा तदनुद्ध्यन्तरेत्यर्थः । अवरा हीनवर्णा । इमावक्ष्यमाणा ॥ १२ ॥

(६) रामचन्द्र । अग्रे प्रथमतः द्विजातीनांसवर्णा दारकर्मणि प्रशस्ता । कामतःप्रवृत्तानां क्रमशः अवरा हीनाः इमा वक्ष्यमाणलक्षणा स्युः ॥१२॥

शूद्रैव भार्या शूद्रस्य सा च स्वा च विशः स्मृते ते च स्वा चैव राज्ञश्च ताश्च स्वा चाग्रजन्मनः॥१३

(१) मेधातिथि । वर्णभेदेसतिसवर्णानियमोयथैवब्राह्मणस्य क्षत्रियादिस्त्रियोभवन्तिएवंशूद्रस्य जातिन्यूना-रजकतक्षादिस्त्रियः प्राप्ता । अतः सवर्णयमुच्यते । उत्कृष्टजातीयातु पूर्ववत् क्रमग्रहणादप्राप्ता । साचशूद्रास्वाचवैश्या वैश्यस्यतेचवैश्याशूद्रास्वाचराजन्यस्य एवमग्रजन्मनोब्राह्मणस्यक्रमेण निर्देशो कर्तव्ये शूद्रप्रक्रमेण निर्देशः पूर्वोक्तमेवार्थ-उपोद्बलयतियदुक्तविकल्पआनुपूर्व्येण नावश्यसमुच्चयः ॥ १३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । तदाह शूद्रैवेति । स्वा स्वजातीया ॥ १३ ॥

(३) कुल्लूक । शूद्रस्य शूद्रैव भार्याभवति । ननूत्कृष्टावैश्यादयस्तस्य । वैश्यस्य च शूद्रा वैश्याच भार्यामन्वादि-भिः स्मृता । क्षत्रियस्य वैश्या शूद्रेक्षत्रियाच । ब्राह्मणस्य क्षत्रिया वैश्या शूद्रा ब्राह्मणी च । वसिष्ठोऽपि शूद्रामप्येके-मन्त्रवर्जमिति द्विजातीनांमन्त्रवर्जितशूद्राविवाहमाह ॥ १३ ॥

(४) राघवानन्द । शूद्रस्यापि तथात्वे रागतः प्राप्ते परिचष्टे । शूद्रैवेति । सा शूद्रा स्वा वैश्या । तेचशूद्रावैश्येच स्वा क्षत्रियातिप्रोराज्ञः । ताश्च शूद्रावैश्याक्षत्रिया स्वाच ब्राह्मणी अग्रजन्मनो ब्राह्मणस्य ॥ १३ ॥

(५) नन्दन । एवकारेण केवलशूद्रभार्यत्वं शूद्रस्यैव नान्यस्येतिसूचितम् । स्वशब्दप्रयोगेन सवर्णायामुद्वाहमेवास-वर्णावोढव्येतिमन्येकर्तिर्दिश्यन्तोनरा वोढव्येति ॥ १३ ॥

(६) रामचन्द्र । शूद्रस्य शूद्रैव भार्या । विशः वैश्यस्य सा शूद्रा स्वा वैश्या स्मृतेउक्ते । राज्ञः क्षत्रियस्य वैश्या शूद्राच । अग्रजन्मनो ब्राह्मणस्य तास्तिस्रः क्षत्रिया वैश्या शूद्रा च एतास्तिस्रः स्वाच ब्राह्मणी ज्ञेया ॥ १३ ॥

न ब्राह्मणक्षत्रिययोरापद्यपि हि तिष्ठतोः ॥ कस्मिंश्चिदपि वृत्तान्ते शूद्रा भार्योपदिश्यते ॥ १४ ॥

(१) मेधातिथि । यद्यप्यत्यन्तरूपवती शूद्रा विप्रराजन्यौपर्वीणपत्नी दशमीमपि दशामनुप्रयातौतथापि शूद्रा-नाभिगन्तारौ अयमर्थवादः । कस्मिंश्चिदपिवृत्तान्ते न च पिदितिहासोपाख्यानेऽप्युपदिश्यते वर्ण्यते । आपदि गरीयस्याम-पि स्वजात्यभावेऽपि पूर्वमननुज्ञाता अनेनप्रतिषिद्धा अतोविकल्पः । ननु च शास्त्रलक्षणयोरेकविषयसन्निपाते षोडशिग्रहणाग्रहणव-द्विकल्पोयुक्तोननुरागलक्षणाया प्रवृत्तेर्निषेधेन । न च शूद्रा शास्त्रलक्षणा केवलरागतस्तत्रप्रवृत्तिरयतिनिषिद्धेति पूर्वशास्त्रस्या-र्थः । निषेधस्तु शास्त्रलक्षणाऽर्पयित्वाहैव शूद्रा । एतदेवाभिप्रेत्य याज्ञवल्क्येन पठितं यदुच्यतेद्विजातीनांशूद्राद्दारोपसंग्रहः ।

नतन्ममर्तामिति । अत्रोच्यते । सर्वत्रोपदेशानर्थकतयेयविकल्पआश्रीयते यदिचात्यन्तमेव शूद्राप्रतिषेध स्यात्तदा क्षत्रियवैश्ये एवप्रतिप्रसूयेयाताम् । आपद्यप्यनुज्ञाने प्रतिप्रसवशास्त्रमयच प्रतिषेधोद्वयमपि व्यर्थस्यात्सवर्णायानियमेन सिद्धत्वात् । तदिदमनुज्ञात प्रतिषेधशास्त्रविरुध्यमाने विकल्पते ननु च विकल्पे कामचारस्तस्य च प्रतिप्रसवतएव सिद्ध प्रतिषेधोवक्तव्योनैव । न यथाकामत क्षत्रियावैश्ययोर्विवाहएवशूद्रायाअन्य आपद्योगरीय स्यात् । इदतु प्रतिपत्तुयुक्त यत्सवर्णानियमेनासवर्णानिवृत्तेरर्थत कृताया पुन शूद्रानिवृत्तिरसवर्णानिवृत्तेरनित्यत्वज्ञापयति । अनित्यत्वेचापदि सवर्णाया अलाभे वा भवति चायमवगम शूद्रानवोढव्या इतरे तु वोढव्ये ॥ १४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । अत्र शूद्राविवाहेनकेवलमसवर्णविवाहदोष । किंतु दोषान्तरमपीत्याह न ब्राह्मणेति । आपद्यपि दुर्भिक्षादौ शूद्राविवाहेन धनलाभान्निस्तारसंभवेपीत्यर्थ । वृत्तान्ते प्रस्तावे यथा भार्यान्तरोद्वाहासंभवनसंतानविच्छेदस्तदापीत्यर्थ १ उपदिश्यते अनुज्ञायते ॥ १४ ॥

(३) कुल्लूक । ब्राह्मणस्यक्षत्रिययोर्गार्हस्थ्यमिच्छतो' सर्वथा सवर्णालाभे कस्मिंश्चिदपिवृत्तान्तइतिहासाख्यानेऽपि शूद्रभार्या नाभिधीयते । पूर्वंसवर्णानुक्रमेणानुलोम्येन विवाहाद्यनुज्ञानादयंनिषेध प्रातिलोम्येन विवाहनिषेधोबोद्धव्य । ब्राह्मणक्षत्रियग्रहणंचेददोषभूयस्त्वार्थमनन्तरद्विजातयइतिबहुवचनाद्वैश्यगोचरनिषेधस्यापि वक्ष्यमाणत्वात् ॥ १४ ॥

(४) राघवानन्द । ब्राह्मणादित्रयाणारागत शूद्रोद्वाहमनूद्य ब्राह्मणक्षत्रिययोर्निषेधति नेतिद्वाभ्यां । वृत्तान्ते इतिहासादौ ॥ १४ ॥

(५) नन्दन । अथ ब्रह्मक्षत्रियाभ्यासवर्णायामप्यमुद्वोढुमशक्यायामसवर्णापिवोढव्या न कस्याचिदपि प्रथमशूद्रेत्याह न ब्राह्मणेति । आपत्सवर्णायाअनन्तरायावाप्यलाभ । वृत्तान्तेवृत्तमाचारोधर्मइतियावत् अ त निर्णय धर्मशास्त्र इत्यर्थ । भार्या नोपदिश्यते भार्यात्वेन नोपदिश्यते । किन्तुकाम्यत्वेनेत्यर्थ ॥ १४ ॥

(६) रामचन्द्र । ब्राह्मणक्षत्रिययो तिष्ठतो । आपद्यपि सवर्णाया अलाभेपि शूद्रा भार्या नोपदिश्यतइत्यर्थ ॥ १४ ॥

हीनजातिस्त्रियं मोहादुद्वहन्तोद्विजातय. ॥ कुलान्येव नयन्त्याशु ससन्तानानि शूद्रताम् ॥ १५ ॥

(१) मेधातिथि । पूर्वस्य प्रतिषेधस्य शेषोऽयनिन्दार्थवाद । हीनजातिशब्देव तस्याप्यवगततवात् । ससंतानानिशूद्रतामितिनिगमनासंगत द्विजातय मोहाद्धनलोभजादविवेका कामनिमित्त वाह्याकुलानि शूद्रतागमयन्ति । तस्यां जाता पुत्रा शूद्राभवन्त्येवतत्पुत्रपौत्रादिति । अतउच्यते ससंतानानीति । संतानो-पत्यो पत्तिप्रबन्ध पुनर्पौत्रादि ॥ १५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । हीनजातिशूद्रा । कुलानि पित्रादिरूपाणि ससंतानानि ब्राह्मणाजातत्पुत्रादीनि शूद्रत्वंनयन्तीति सर्वसाधारणोदोषउक्त ॥ १५ ॥

(३) कुल्लूक । सवर्णामपि परिणीय हीनजातिशूद्राशास्त्राविवेकात्परिणयतोब्रह्मक्षत्रियवैश्यास्ततो पन्नपुत्रपौत्रादिक्रमेण कुलान्येव ससन्ततिकानि शूद्रतागमयन्ति अत्र द्विजातयइति बहुवचननिर्देशान्निन्दयावैश्यस्यापिनिषेध' कल्प्यते । ब्राह्मणक्षत्रिययोस्तु पूर्वत्रैवनिषेधकल्पनान्निन्दामात्रार्थतैव ॥ १५ ॥

(४) राघवानन्द । हीनजातिशूद्रां । तदुत्पन्नपुत्रपौत्रादिना शूद्रतांनयन्तीतिपुल्लूक । मेधातिथिस्तु सर्वत्रोपदेशानर्थक्याद्विकल्पइति । केचिदिमंनिषेधंक्रमवैपरीत्यमिति व्याचक्षते तन्न वक्ष्यमाणमतभेदेनोपपत्ते ॥ १५ ॥

(५) नन्दनः । न केवलंब्राह्मणक्षत्रिययोरेवनिषेधःकिन्तुवैश्यस्यापीतिसूचयितुमर्थवादमाह हीनेति । हीनजातिः संस्कारहीनोत्पत्तिशूद्रांद्विजातयोमन्त्रसंस्कारयुक्ताः स्त्रियमुद्वहन्तः प्रथमभार्यात्वेनोद्वहन्तस्तस्यामुत्पन्नेनापत्येनकुलंसततिंशूद्रतांजातकर्मादिसंस्कारहीनतामाशुनयन्ति ॥ १५ ॥

(६) रामचन्द्रः । द्विजातयोहीनजातिस्त्रियमोहादज्ञानादुद्वहन्त कुलानि सन्तानानि शूद्रत्वरूपतामाशुशीघ्रंनयन्ति ॥ १५ ॥

शूद्रावेदीपतत्यत्रेरुतथ्यतनयस्य च ॥ शौनकस्य सुतोत्पत्त्या तदपत्यतयाभृगोः ॥ १६ ॥

(१) मेधातिथिः । शूद्रांविन्दति परिणयति शूद्रावेदी सपतति पतितइव । अत्रिरुतथ्यस्य तनयःपुत्रस्तयोरेतन्मतमित्युपस्करः अयतावदर्धश्लोकः पूर्वप्रतिषेधशेषः । शौनकस्यसुतोत्पत्त्याशास्त्रान्तरमिदम् । अभ्यनुज्ञायशूद्रायामृतावुपगमननिषेधतिसुतोत्पत्तिर्मृतौयुग्मासु रात्रिषु भवतिऋतौशूद्रांनगच्छेदित्यर्थः । तदपत्यतयाभृगोः इदमपिस्मृत्यन्तरम् तान्येव शूद्रोत्पन्नान्यपत्यानि यस्य सतदपत्य तद्भावस्तदपत्यता । भृगोरेतन्मतऋतावप्युपपन्नतरासु जातापत्यउपेयात् । पतितत्वेवचनंचात्रनिन्दैव नत्वस्य पतितधर्मता पतितस्योदकमित्यादि । एतच्चवक्ष्यामः ॥ १६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अथ गोत्रविशेषनियतदोषमाह शूद्रावेदीति । शूद्रावेदी शूद्रापरिणेता अत्रेःसंज्ञकस्य मुनेर्मते सन्तत्यनुत्पत्त्यापि पतति द्विजातिकर्मभ्योहानिःपतनमिति । गौतमोक्तपातित्ययोगी भवति । उतथ्यतनयोगौतमस्तद्गोत्रजस्येति सुतोत्पत्त्येत्यनेन व्यवहितेनान्वितम् । शौनकस्येत्यपि तदपत्यतयेत्यनेनान्वितम् । तेन गौतमगोत्रस्य पुत्रोत्पत्त्या शौनकभृग्वादीनांतु पौत्रोत्पत्त्या शूद्रतुल्यत्वहेतुर्द्विजातिधर्महानिरूपपातित्यमित्यर्थः । एतच्च तत्तद्गोत्रकर्तॄणांतेन तेन प्रकारेण पूर्वंपातित्यस्योत्पन्नत्वात्तैरेव नियमितम् । अएतव भविष्ये शूद्राभार्योऽत्रिशय्यांतुपतितोऽत्रिर्बभूवह । उतथ्यःपुत्रजननात्पतितत्वमवाप्तवान् ॥ पुत्रस्य पुत्रमासाद्य शौनकःशूद्रतांगतः । भृग्वादयोऽप्येवमेव पतितत्वमवाप्नुयुः ॥ अत्र च भृग्वादपदस्याविपदादत्रिगौतमव्यतिरिक्तानांसर्वेषांग्रहणं केचिच्चात्रेस्तनयस्येति षष्ठ्यर्थव्याचक्षते । एवमुत्तरेष्वपि तनु व्याख्यानव्यवस्थितार्थानभिधानेन शूद्रावेदनस्यादोषत्वमापादयन्निषेधविध्यानर्थक्यस्य प्रसञ्जकतया हेयमेव ॥१६॥

(३) कुल्लूकः । शूद्रांविन्दति परिणयतीति शूद्रावेदी सपतति पतितइव भवतीदमत्रेर्मतमुतथ्यतनयस्य गौतमस्यच । अत्र्यादिग्रहणमादरार्थम् । एतद्ब्राह्मणविषयम् । शूद्रायांसुतोत्पत्त्या पततीति शौनकस्य मतमेतत्क्षत्रियविषयम् । शूद्रात्सुतोत्पत्त्या पततीति भृगोर्मतमेतद्वैश्यविषयम् । एतस्य महर्षिमतत्रयस्य व्यवस्थासम्भवे विसदृशपतनविकल्पायोगात् । मेधातिथिगोविन्दराजयोस्तु मत शूद्रावेदी पततीति पूर्वोक्तशूद्राविवाहनिषेधविशेषः सुतोत्पत्त्या पततीति दैवाज्जातशूद्राविवाह ऋतौनोपेयादितिविधानार्थमृतुकालगमने सुतोत्पत्तेः । तदपत्यतयेति तु तान्येव शूद्रोत्पन्नान्यपत्यानि यस्य सतदपत्यस्तस्य भावस्तदपत्यता तया पतति एतेनेदमुक्तं ऋतावुपयन्नितरासु जातापत्यउपेयात् ॥१६॥

(४) राघवानन्दः । तदेवमतभेदेनाह शूद्रावेदीति । शूद्राविन्दते परिणयते इति शूद्रावेदी अत्रेः उतथ्यतनयस्य गौतमस्य च मते विवाहमात्रेण पतति । शौनकस्य तु मते सुतोत्पत्त्या । अतएव दैवाज्जातशूद्राविवाहे ऋतौ नोपेयादिति वचनं संगतं । ततएवतुतः शूद्रायांजातमपत्य क्षात्राम्यपास्य अतइदमपि वक्ष्यमाणंसंगच्छते । जनयित्वा सुतंतस्यां ब्राह्मण्यादेवहीयतइति । तदपत्यतया शूद्रापत्यापत्यत्वेनेति भृगोर्मतं । उदितानुदितहोमवत् विप्रराजन्यविशांयथाक्रमंव्यवस्थितमतत्रैविध्यमिति केचित् । तन्न उत्तरत्र विप्रविषयएव निन्दार्थवादानांदृष्टेः ॥ १६ ॥

(५) नन्दनः । अत्रमतान्तराण्युपन्यस्य स्वमतसिद्धान्तयति शूद्रावेदीति शूद्रांभार्यात्वेनविन्दतीति शूद्रावेदी तेनप-

ततीत्यत्रेरुतथ्यतनयस्यचमतम् । शूद्रामूढ्वानप्युतथ्यतनयोगौतम । शूद्रायासुतोत्पादनेनपतति न पुनस्तस्याउद्वहनेनेति शौनकस्यमतम् । शूद्रामूढ्वानपितस्यांसुतोत्पत्तिभयादृतौतानोपेयादित्यर्थ । तदपत्यतयाभृगोरित्येतत्त्वमतम् कुत भृगुमुखेनशास्त्रस्यास्यमोच्यमानत्वात् । तदपत्यतया तस्याशूद्रायामेवापत्ययस्य सतदपत्य तस्य भाव तदपत्यता । तयापततीतिभृगोर्ममतम् । शूद्रापत्यैश्चकेवलैरिति वक्ष्यति । रामोद्विर्नाभिभाषतइत्युक्तिवदत्रास्मच्छब्दरहितापिस्वमतम-काशनपरेयभृगोरित्युक्ति ॥ १६ ॥

(६) रामचन्द्र । शूद्राविन्दति परिणयति शूद्रावेदी पतति पतितइव भवति । चपुन उतथ्यतनयस्य दीर्घतमस मते शूद्रावेदीशूद्राया परिणेता द्विज पतति । एतद्ब्राह्मणविषयअर्धश्लोक पूर्वप्रतिषेध । शेष शौनकशास्त्रान्तरमिति ज्ञायते । शौनकस्यमते सुतोत्पत्त्या पतति शूद्रएव केवलमपत्यम् । यद्वा सएवापत्यतदपत्यसएव मुख्य पुनएव तत्क्षत्रियविष-यम् । भृगोर्मते तदपत्यतया पौत्रोत्पत्त्या ब्राह्मण्यादिपुत्रस्याभावात्पूर्वोक्तशूद्रस्य विवाहनिषेधशेष । सुतोत्पत्त्या पतति दैवात्शूद्राविवाहे ऋतौ नोपेयादिति विधानार्थऋतुकालगमने सुतोत्पत्तिशूद्रेकेवलमपत्यं । एतद्वैश्यविषयम् ॥ १६ ॥

शूद्रांशयनमारोप्य ब्राह्मणोयात्यधोगतिम् ॥ जनयित्वा सुतं तस्या ब्राह्मण्यादेव हीयते ॥ १७ ॥

(१) मेधातिथि । अर्थवादोऽयम् यदि पुनमुत्पादयति तस्याततोब्राह्मण्यादेव हीयते । अपत्यस्याब्राह्मणत्व मिति निन्दैव । सुतमितिच पुल्लिङ्गनिर्देशात्सुतोत्पत्तेरित्यनसमानसहितत्वेपि पुत्रोत्पत्तिरेवाभिप्रेता तथाचदर्शितकुमारात्रयो वर्ज्याइति ॥ १७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । प्रसङ्गाद्दधिविन्नायामपि शूद्रायामैथुने दोषमाह शूद्रामिति । आरोप्येति कारणेन कार्यमैथुनमुक्तम् । अधोगतिं नरक । ब्राह्मण्यात् ब्राह्मणकर्मण ॥ १७ ॥

(३) कुल्लूक । सवर्णामपरिणीय दैवात्स्नेहाद्वा शूद्रापरिणेतुर्ब्राह्मणस्य शयननिषेधोयनिन्दया निषेधस्मृत्यनु-मानात् शूद्रागत्वा ब्राह्मणोनरकगच्छति । जनयित्वा सुततस्यामित्यृतुकालगमननिषेधपरम् । ब्राह्मण्यादेव हीयतइति दोष-भूयस्त्वार्थम् ॥ १७ ॥

(४) राघवानन्द । तानेवाह शूद्रामिति त्रिभि ॥ १७ ॥

(५) नन्दन । केवलशूद्रभार्यत्वतदपत्यत्वच ब्राह्मणस्यदोषातिशयावहमित्याह शूद्रामिति । शयनमारोप्यकेवल शूद्रामूढ्वेत्यर्थ । तस्याकेवलशूद्रायाम् ॥ १७ ॥

दैवपित्र्यातिथेयानि तत्प्रधानानि यस्य तु ॥ नाश्नन्ति पितृदेवास्तन्न च स्वर्गं सगच्छति ॥ १८ ॥

(१) मेधातिथि । सार्वकालिकोऽयनिषेध । यदि कथंचिच्छूद्रापित्र्युत्तेतदैतानि कर्माणि तत्प्रधानानि नकर्त व्यानि । नच तया सह त्रैवर्णिकस्त्रीवद्धर्मेऽधिकारोऽस्तीत्यर्थ । भार्यात्वादधिकारे प्राप्ते निषेधोऽयम् । अतस्वधर्म धन-विनियुञ्जानस्य न तदीयानुज्ञोपयुज्यते यथा द्विजातिस्त्रीणाम् । अन्यत्र त्वर्थकामयो साप्यनतिचरणीयेत्र प्रेष्यावत्क-र्मोपयोगोननिषिध्यते श्राद्धादावहननादिकार्ये तत्र न दोष स्यात् । परिवेषणादि न कारयितव्या । तत्रदैवं कर्म दर्शपूर्ण मासादि देवतोद्देशेन च ब्राह्मणभोजनवतत्रदित्यत्रयथाव्याख्यातम् । पित्र्यश्राद्धोदकतर्पणादि । आतिथेयमतिथेराराधन भोजनपादादि ननु च सजात्या स्थितयाऽन्यये नास्त्येव प्रतिषेध । नैव स्थितयेति तत्र श्रूयते । ऋतुमत्या सवर्णाया

कथचिद्वाऽसंनिहितायांप्राप्नोति क्षत्रियावैश्यवत्। अपिच नासावधिकारेप्रतिषेधः। किंतर्हि आज्यावेक्षणादौ। पत्न्यावेक्षितमाज्यं भवतीत्यद्रव्यत्वेनोपादीयते। पत्नीत्यत्र ऋत्वर्थेषु यया कयाचिदुपात्तया सिद्धिरनियमेन प्राप्ता। यथा बह्वीषु सवर्णासु ययाकयाचित्सवर्णया क्रियते एवमसवर्णयापि माकारीत्येवमर्थोऽसौ प्रतिषेधः। प्राधान्यमधिकारित्वात्। नाश्नन्ति पितृदेवास्तमिति कर्मनैष्फल्यमाह। नच स्वर्गंसगच्छति यद्यन्यतिथिरश्नाति तत्फलस्वर्गादि नभवतीतिस्वर्गग्रहणं मतिथिपूजाफलोपलक्षणार्थम्। अनुवादश्चधन्यं यशस्यमित्यादि ॥ १८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। यदुक्तकलिश्चिदपि वृत्तान्तइतिदोषकथनेन स्पष्टयितुमाह दैवेति। तत्प्रधानानि भार्यान्तराभावात्। न च स्वर्गमित्यातिथेयविषये दोषउक्तः। तत्र नादन्त्यतिथयइत्यभिधानयोगात् ॥ १८ ॥

(३) कुल्लूकः। यदि कथचित्सवर्णानुक्रमेणाक्रमेणवाशूद्रापि परिणीयते तदा भार्यात्वेन प्रसक्तानि तत्कर्तृकानि दैवेत्यनेनेनिषिध्यन्ते। दैवहोमादि पित्र्यंश्राद्धादि आतिथेयमतिथिभोजनादि एतानि यस्य शूद्रासम्पाद्यानि तद्धव्यकव्यपितृदेवानाश्नन्ति न च तेनातिथ्येन सगृही स्वर्गयाति। यस्तु तत्कारयेन्मोहात्सजात्यास्थितयान्यया इति सवर्णायांसन्निहितायांनिषेधंवक्ष्यति अयत्वसन्निहितायामपीत्यपुनरुक्तिः ॥ १८ ॥

(४) राघवानन्दः। दैवहोमादि। पित्र्यंश्राद्धादि। शूद्रास्तत्सुताश्च प्रधानतया येषुतानीति नच स्वर्गं ब्राह्मण्याभावेन स्वर्गसाधनकर्माभावात् ॥ १८ ॥

(५) नन्दनः। एतमेवार्थंविशदयतिदैवेति। यस्यद्विजस्यतत्प्रधानानि शूद्राप्रधानानि तस्यतत्प्रदेयपित्र्यमातिथेयच देयम्। पितृदेवानादन्तिनाश्नन्ति। आतिथेयस्यापि देवपित्र्यर्थत्वादुक्तपितृदेवाइति। ततश्चस्वर्गंनगच्छति। नब्राह्मणक्षत्रिययोरित्यारभ्य यदिदंशूद्राभार्यत्वंनिषिध्यते तत्केवलशूद्राभार्यत्वविषयमितितत्प्रधानानीत्यनेनस्पष्टीकृतम्। नहि त्रैवर्णिकस्य तत्स्त्रीभार्यस्यदैवपित्र्यातिथेयानि शूद्राप्रधानानिभवन्तीतिच ॥ १८ ॥

(६) रामचन्द्रः। यस्य पुंसस्तस्यामुख्यतया प्रधानानि एतानि दैवपित्र्यातिथेयादीन्येतानि पितरोदेवाश्च नादन्ति न भक्षयन्ति च पुनः सोपि पुमान्स्वर्गं न गच्छति ॥ १८ ॥

वृषलीफेनपीतस्य निःश्वासोपहतस्य च ॥ तस्यांचैव प्रसूतस्य निष्कृतिर्न विधीयते ॥ १९ ॥

(१) मेधातिथिः। अर्थवादोऽयम्। वृषल्याः फेनोवृषलीफेनोवक्त्रासवः सपीतोयेन पलाण्डुभक्षितादिवत्परनिपातः। पाठान्तरे वृषलीपीतफेनस्यपीतः फेनोयस्येतिविग्रहः वृषल्या पीतफेनः तृतीयेतियोगविभागात्समासः पीतःफेनोवाऽनेनेतिविग्रहेवृषल्यादिति षष्ठीसमासः। अर्थस्तुसर्वत्रत्वेकएव। संप्रयुज्यमानयोरधरपरिचुम्बनाद्यवश्यभावि तेनच सहचारिणा धर्मेण मैथुनसम्बन्धोलक्ष्यते। प्रकरणाच्च विवाहप्रतिषेधशेषोऽयं न पृथग्वाक्यम्। तत्त्वेहिचुम्बनादिवर्जनंनियोगधर्मोबहुमतः स्यात्। तस्माद्गच्छञ्छूद्रांचुम्बनादिपरिफेनेन न किंचिच्छास्त्रार्थमनुतिष्ठति। तस्यांचैवप्रसूतस्य ऋतौतुगच्छतइत्यर्थः। निष्कृतिःशुद्धिर्नास्तिइतिनिन्दातिशयोयम्।

यत संभवएवात्रकेचिश्चसमभीपश्चम्यौनानुज्ञातेसप्तमीपञ्चमीचैव मातृतः पितृतस्तथेति अन्येस्तुऊर्ध्वंसप्तमात्पञ्चमाच्च तत्र विकल्पलभ्यमाना पञ्चमी न निवारिता असंभवे तु न दोषः ॥ १९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। वृषलीफेनपीतस्य पीतवृषलीमुखफेनस्य। निःश्वासोवृषल्याएव। एतेन प्रधानमैथुनाभावेपि

(२) दैवेत्यनेन-दैवादीनि (अ)

प्राप्याद्वमात्रेण दोषउक्तः । प्रसूतस्योत्पन्नापत्यस्य निष्कृतिर्निस्तारः । पापात् न विधीयते नानुमतोविना प्रायश्चित्त-मित्यर्थः ॥ १९ ॥

(३) कुल्लूकः । वृषलीफेनोऽधररसःसपीतोयेन सवृषलीफेनपीतः । वाहिताग्न्यादिष्वित्यनेनसमासः । अनेन शूद्रायाअधररसपानंनिषिध्यते । निःश्वासोपहतस्य चेति तया सहैकशय्यादौ शयननिषेधः तस्यांजातापत्यस्य शुद्धिर्नोप-दिश्यतइत्यृतुकालगमननिषेधानुवादः ॥ १९ ॥

(४) राघवानन्दः किंच वृषलीफेनपीतस्य शूद्राधरसुधापायिनः चुम्बनेन भोगकाले । तन्निःश्वासेनोपहत स्पृष्टंशरीरंयस्य तस्य । प्रसूतस्य स्वयमेवापत्यतया जातस्य । निष्कृतिः शुद्धिः । ऐहिकामुष्मिकयोःकर्मणोर्नाधिकारइति भाव. ॥ १९ ॥

(५) नन्दनः । उक्तनिगमयति वृषलीति । वृषलीफेनपीतस्यपीतवृषलीजलाजलस्य । वृषलीभोगोपलक्षणमेतत् । प्रसूतस्यजातापत्यस्यद्विजस्य । निष्कृतिः प्रायश्चित्तम् । एवकारेणत्रैवर्णिकस्त्रियामप्रसूतस्य शूद्रायामेव प्रसूतस्य प्राय-श्चित्ताभावइतिसूचितम् ॥ १९ ॥

(६) रामचन्द्रः । वृषलीफेनपीतस्य रतिसमये शूद्रायाअधरपानस्य च पुनर्निःश्वासोपहतस्य तया सहैकशय्या-निषेधः । तस्यांवृषल्यांप्रसूतस्य जातस्य निष्कृतिर्न विद्यते । सवर्णामपरिणीय दैवाच्छूद्रापरिणेतुर्ब्राह्मणस्य निषेधः । ऋ-तुकालगमननिषेधानुवादः । आत्मा वै जायते पुत्रइति श्रुतेः ॥ १९ ॥

चतुर्णामपि वर्णानांप्रेत्य चेह हिताहितान् ॥ अष्टाविमान्समासेन स्त्रीविवाहान्निबोधत ॥ २० ॥

(१) मेधातिथिः । वक्ष्यमाणस्य संक्षेपोपन्यासः । हिताश्चाहिताश्च केचिद्धिताः केचिन्न । अष्टावितिसंख्यानिर्दे-शः । समासःसंक्षेपः । स्त्रीसंस्कारार्थाविवाहाः स्त्रीविवाहाः । कःपुनरेवविवाहोनाम उपायत भार्यामा दारकरणार्थः संस्का-र सेतिकर्तव्यताङ्गःसप्तपदर्शनपर्यन्तो पाणिग्रहणलक्षणः ॥ २० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । हिताहितान् हितानहितांश्च । तत्र केचित्सर्वेभ्यो वर्णेभ्योहिताः केचिदहिताः । केचि-त्कर्मैचिदेव तादृशाइतिवक्ष्यति ॥ २० ॥

(३) कुल्लूकः । चतुर्णामपिवर्णानांब्राह्मणादीनांपरलोकइहलोके च कांश्चिद्धितान्कांश्चिदहितानिमानभिधास्य-मानानष्टौ संक्षेपेण भार्याप्राप्तिहेतून्विवाहाञ्छृणुत ॥ २० ॥

(४) राघवानन्दः । विवाहानां तानेवोद्वाहानष्टसङ्ख्याकान् ब्राह्मादीनाह चतुर्णामपीति द्वाभ्यां । हिताहितान्स्वर्ग-नरकसाधनान् स्त्रीविवाहान् स्त्रीकर्मकान् । अनेन स्वयंवरविवाहोनाष्टसु गण्यतइतिभाव. ॥ २० ॥

(५) नन्दनः । अथविवाहभेदानाह चतुर्णामिति । यथाविवाहइह प्रेत्य च हितानन्यहितान्विपरीते ॥ २० ॥

(६) रामचन्द्रः । चतुर्णांवर्णानांप्रेत्य इहलोकेचहिताहितानिमांस्त्रीविवाहानष्टौ निबोधत ॥ २० ॥

ब्राह्मोदैवस्तथैवार्षः प्राजापत्यस्तथासुरः ॥ गान्धर्वोराक्षसश्चैव पैशाचश्चाष्टमोधमः ॥ २१ ॥

(१) मेधातिथिः । सख्यायाष्टौव्युद्दिष्टानांनामधेयानीमानि । अधमग्रहणंपैशाचस्यनिन्दार्थम् ॥ २१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । येन विवाहेनोत्पन्नया सतत्या ब्रह्मलोकयानि- सम्राह्म । एवंदेवोनि ॥ २१ ॥

(३) कुल्लूकः । तएते नामतोनिर्दिश्यन्ते । ब्राह्मराक्षसादिसंज्ञाचेयंशास्त्रसव्यवहारार्था स्तुतिनिन्दाप्रदर्शनार्था च । ब्रह्मणइवायंब्राह्मः । रक्षसइवायंराक्षसः । नतु ब्रह्मादिदेवतात्वंविवाहानांसंभवति । पैशाचस्याधमत्वाभिधानं निन्दातिशयार्थम् ॥ २१ ॥

(४) राघवानन्दः । तेषांसंज्ञामाह ब्राह्मइत्यादि ॥ २१ ॥

(५) नन्दनः । आर्षातप्राजापत्यस्यश्रैष्ठ्यंफलतोवक्ष्यति । वृत्तभङ्गभयात्क्रमभङ्गः ॥ २१ ॥

(६) रामचन्द्रः । ब्राह्मसंज्ञः १ दैवसंज्ञः २ आर्षसंज्ञः ३ प्रजापतिसंज्ञः ४ आसुरसंज्ञः ५ गान्धर्वसंज्ञः ६ राक्षससंज्ञः ७ पैशाचसंज्ञः ८ उक्तेष्वेतेष्वष्टमोऽधमः ॥ २१ ॥

योयस्य धर्म्योवर्णस्य गुणदोषौ च यस्य यौ ॥ तद्वः सर्वंप्रवक्ष्यामि प्रसवे च गुणागुणान् ॥ २२ ॥

(१) मेधातिथिः । धर्मादनपेतोधर्म्यं शास्त्रविहितइत्यर्थः । यस्य च विवाहस्य यौगुणदोषौइष्टानिष्टफलहेतुत्वाद्गुणदोषौ । प्रसवेऽपत्यजन्मनि । गुणागुणाःअगुणोदोषः । यौदुरेव स्वर्गनरकादिलक्षणौ गुणदोषौतत्प्रयोजनमर्थात्स्वर्गादिकम् ॥ २२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । धर्म्याः धर्मादनपेताः । गुणदोषौविवाहमात्रेण प्रसूतिविनापि तच्च प्रशस्तत्वाप्रशस्तत्वाभिधानादर्थादभिहितमिति विशेषतोनोक्तम् । प्रसवे सन्ततौ ॥ २२ ॥

(३) कुल्लूकः । धर्मादनपेतोधर्म्यः । योविवाहोधर्म्योयस्य विवाहस्ययौगुणदोषाविष्टानिष्टफले तत्तद्विवाहोत्पन्नापत्येषु ये गुणागुणास्तत्सर्वंयुष्माकमकर्पेणाभिधास्यामि । वक्ष्यमाणानुकीर्तनमिदंशिष्याणांसुखग्रहणार्थम् ॥ २२ ॥

(४) राघवानन्दः । यस्य वर्णस्य विप्रादेर्यो विवाहो यावत्संख्योविहितोपलिप्स यौदोषस्तंब्रूते यद्वति पञ्चभिः । यस्य विवाहस्य प्रसवेतदुदितापत्ये ॥ २२ ॥

(५) नन्दनः । योविवाहोयस्य वर्णस्य धर्म्यो यस्यविवाहस्य यौ च गुणदोषौ । प्रसवेपुत्रे ॥ २२ ॥

(६) रामचन्द्रः । योयस्य वर्णस्य विवाहो धर्म्योधर्मार्हः यस्य वर्णस्य यौ गुणदोषौ भवतस्तद्युष्माकमृषीणां संततौ प्रसवे गुणागुणौवक्ष्यामि पुत्रोत्पादनइत्यर्थः ॥ २२ ॥

षडानुपूर्व्याविप्रस्य क्षत्रस्य चतुरोऽवरान् ॥ विट्शूद्रयोस्तु तानेव विद्याद्धर्म्यानराक्षसान् ॥ २३ ॥

(१) मेधातिथिः । गतार्थमपि भूयः प्रतिपत्तये कथयन्ति । षड्विवाहान्ब्राह्मणस्यानुपूर्व्योद्देशक्रमेण । क्षत्रस्य । क्षत्रियवचनः क्षत्रशब्दः । तस्य चतुरोऽवरानुपरितनानासुरगान्धर्वराक्षसपैशाचान्विद्यात् । वैश्यशूद्रयो स्तानेवा राक्षसाराक्षसंवर्जयित्वा ॥ २३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । गान्धर्वान्ताविप्रस्य षट् धर्म्याधर्मादनपेताः । प्रशस्तत्वाच्चाश्चत्वारइति वक्ष्यति । अवरानन्त्यांश्चतुरः । तत्र पैशाचस्य शूद्रेष्वपि निन्दितत्वात्प्राजापत्यादयश्चत्वारोपाह्याः । तानेवचतुरस्तेषु तु मध्ये न राक्षसमिति स्पुदासात् । अयं प्राजापत्यासुरगान्धर्वा शिष्यन्ते ॥ २३ ॥

(३) कुल्लूकः । ब्राह्मणस्य ब्राह्मादिक्रमेण षट् । क्षत्रियस्यावरानुपरितनानासुरादींश्चतुरः । विट्शूद्रयोस्तु तानेव राक्षसवर्जितानासुरगान्धर्वपैशाचान्धर्मादनपेताञ्जानीयात् ॥ २३ ॥

(४) राघवानन्दः । षडिति गान्धर्वपर्यन्तान् । अवरानासुरादिपिशाचान्तान् चतुरःतानेवासुरादीन् राक्षसंवर्जयित्वा तानासुरगन्धर्वपैशाचान् । तेन विट्शूद्रयोस्त्रीन् ॥ २३ ॥

(५) नन्दनः । ब्राह्मादीन्षड्विवाहान्विप्रस्यधर्म्यान्विद्यात्अपरान्पाश्चात्यानासुरादीन्क्षत्रियस्यतानेवपाश्चात्यानेव राक्षसवर्जविट्शूद्रयोः ॥ २३ ॥

(६) रामचन्द्रः । विप्रस्य षड्विवाहाआनुपूर्व्येण क्रमेणोक्ताः । क्षत्रस्यावरानासुरादींश्चतुरोविवाहान्विट्शूद्रयोस्तानेव चतुरोऽवरानासुरादीन्धर्म्यान् विद्यात् । न राक्षसान् तद्यथा ब्राह्मः १ दैवः २ आर्षः ३ प्राजापत्यः ४ आसुर ५ गान्धर्व. ६ षड्विप्रस्य विवाहाः ७ क्षत्रस्य चतुरःआसुरः १ गान्धर्वः २ राक्षसः ३ पैशाच. ४ ॥ २३ ॥

चतुरोब्राह्मणस्याद्यान्प्रशस्तान्कवयोविदुः ॥ राक्षसंक्षत्रियस्यैकमासुरंवैश्यशूद्रयोः ॥ २४ ॥

(१) मेधातिथिः । आसुरगान्धर्वयोरयनिषेधोब्राह्मणस्य पुनर्ब्राह्मादिविधानेन । एवंक्षत्रियस्य राक्षसएवैकोन्गान्धर्वासुरौ । आसुरएव वैश्यशूद्रयो. । विहितप्रतिषिद्धानाविकल्पः । ततश्च नित्यवद्विहितभावे विकल्पितेप्रवृत्तिः । यस्य च योविहितःसतद्विवाहाभावमनपेक्ष्य प्रथमत एव यदिविहितप्रतिषिद्धेपुप्रवर्तेत तत्र पुरुषोदुष्येदपत्यचानभिमतगुणयेतेनिशास्त्रकारेण दर्शितप्रसवे च गुणागुणानित्यादिना नतु सपिण्डादिपरिणयनविवाहलक्षणा निवृत्तिः ॥ २४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । प्रशस्तानुत्तमसन्ततिहेतुतया । अत्र ब्राह्मणस्य चत्वारइति प्रथमःकल्पः । षडित्यनुकल्पः । एकक्षत्रियस्य राक्षसएकइति कल्प । समाजापत्याद्याश्चत्वारइत्यनुकल्पः । एववैश्यशूद्रयोर्ज्ञेयम् ॥ २४ ॥

(३) कुल्लूकः । ब्राह्मणस्य प्रथमपठितान्ब्राह्मादींश्चतुर. । क्षत्रियस्य राक्षसमेकमेव । वैश्यशूद्रयोरासुरं । एतान्श्रेष्ठाञ्ज्ञानारोजानन्ति । अतएव ब्राह्मणादिष्वासुरादीनां पूर्वविहितानामप्यत्रान्युपादानजघन्यत्वज्ञापनार्थम् । तेन प्रशस्तविवाहासंभवे जघन्यस्यापि परिग्रहइतिदर्शितम् । एवमुत्तरत्रापि विगर्हितपरित्यागोबोद्धव्य. ॥ २४ ॥

(४) राघवानन्द । तत्रैव प्रशस्तानाह चतुर इति । चतुरः प्राजापत्यान्तान् । कवयः क्रान्तदर्शिनः । एक प्रधानप्रशस्तम् । एवमासुरवैश्यशूद्रयोः प्रशस्तमित्यर्थ. ॥ २४ ॥

(५) नन्दनः । चतुरइति । मतान्तरमिति ॥ २४ ॥

(६) रामचन्द्रः । तत्र विशेषमाह चतुरइति । ब्राह्मणस्य चतुरआद्यान्विवाहान्कवयो विदुः । ब्राह्मदैवार्षप्राजापत्यसञ्ज्ञाइति । क्षत्रस्यैकराक्षससञ्ज्ञ वैश्यशूद्रयोरासुरमेकमिति ॥ २४ ॥

पञ्चानांतु त्रयोधर्म्याद्वावधर्म्यौ स्मृताविह ॥ पैशाचश्चासुरश्चैव न कर्तव्यौ कदाचन ॥ २५ ॥

(१) मेधातिथिः । क्षत्रियादिविषयेयस्मृतिर्नब्राह्मणविषयाराक्षसेविरोधात् । नहि वधभेदने ब्राह्मण कर्तुमर्हतिअस्याचरणस्यक्षत्रियादिविषयतयोपपत्ते । पञ्चानांतु विवाहानांप्राजापत्यात्प्रभृति तयोर्विवाहोधर्म्यौ । द्वौ न कर्तव्यौ पैशाचश्चासुरश्चप्राजापत्यः क्षत्रियादीनामप्राप्तोऽपि विधीयते । राक्षसोऽपि वैश्यशूद्रयो. आसुरपैशाचयो.प्रतिषेधः इयमन्यव्यवस्थाब्राह्मणस्यषड्विवाहास्तत्र ब्राह्म सर्वत. श्रेष्ठस्ततोन्यूनौ दैवप्राजापत्यौ ताभ्यामप्यार्षस्ततोपिगान्धर्वस्ततोन्यासुरः । येषामयंश्लोकोब्राह्मणविषयोपि तेषाराक्षसोपि ब्राह्मणस्य क्षत्रियवृत्तावस्थितस्य भवति विकर्मस्थस्यापि वधभेदनाभ्यांगयश्चित्तीयतोराक्षसोनविवाहइति ते मन्यन्ते । तद्बाह्यस्य श्रेष्ठ्यफलैनैवदर्शितम् । निषेधाभावेन चेतरेषात्रयाणांन्यूनता फलापचयवचनादेव । आसुरस्य पुनर्वैश्यशूद्रयोर्विधानेनपरिसंख्यात्ब्राह्मणक्षत्रिययो.प्रतीयते । षडितिचविधानम् । अतोविकल्प सचध्य-

वश्यथाइतरासंभवेन तस्याश्रयणंतुल्यम् । विकल्पोहिव्रीहियववदनेकविवाहविधानेन च समुच्चयासंभवादेवसिद्धः । सति वा सम्भवेक्रियेत चेत्तथापि धर्मापत्ययोर्न्यूनफलोऽसौ अथ क्षत्रियस्य राक्षसोमुख्यश्चतुर्भिः श्लोकैरविकल्पेन विधानात् । चतुरइत्यनेनासुरगान्धर्वपैशाचाश्चपिराक्षसक्षत्रियस्यैकमित्यनेनते प्रतिषिद्धाः । अतोविकल्पितानमुख्याः । प्रकृतापेक्षत्वाच्चराक्षसैकविधिः । प्राजापत्ये नास्ति परिसङ्ख्यानम् । अतः प्राजापत्योऽपि क्षत्रियस्य राक्षसतुल्यः । एववैश्यशूद्रयोरपि प्राजापत्योनित्यवदाम्नातोनप्रतिषिद्धः । आसुरपैशाचौ तु तयोर्विहितप्रतिषिद्धौ । राक्षसोऽप्यराक्षसानित्यनेन प्रतिषिद्धः त्रयोधर्म्या इत्येनन विहितः । ब्राह्मणस्य पैशाचोनैवास्ति । क्षत्रियादीनांब्राह्मदैवार्षाइतिस्थितम् ॥ २५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । आपत्कल्पं ब्राह्मणस्याह पञ्चानामिति । क्षत्रस्य चतुरोवरानित्युपक्रान्ताः प्राजापत्यादयः पञ्च तेषामपि मध्ये, त्रयोधर्म्याविप्रस्य । अत्र ह्यासुरस्य वैश्यशूद्रयोरेव मुख्यत्वात् । पैशाचस्य च सर्वेषांनिन्दितत्वात् । आपद्यनन्तरंक्षत्रवर्णमुख्यधर्माश्रयणस्य युक्तत्वाद्राक्षसोयुक्तोनासुरपैशाचाविति तात्पर्यम् ॥ २५ ॥

(३) कुल्लूकः । इह पैशाचप्रतिषेधादुपरितनानांपञ्चानांप्राजापत्यादीनांग्रहणम् । तेषु मध्ये प्राजापत्यगान्धर्वराक्षसास्त्रयोधर्मादनपेतास्तत्र प्राजापत्यः क्षत्रियादीनामप्राप्तोविधीयते । ब्राह्मणस्य विहितत्वादनूद्यते । गान्धर्वस्य च चतुर्णामेव प्राप्तत्वादनुवादः । राक्षसोपि वैश्यशूद्रयोर्विधीयते । ब्राह्मणस्य क्षत्रियवृत्त्यवस्थितस्याप्यासुरपैशाचौ न कर्तव्यौ । कदाचनेत्यविशेषाच्चतुर्णामेवनिषिध्यते । अत्रयंवर्णमति यस्य विवाहस्य विधिनिषेधौ तस्य तमति विकल्पःस्व विहितासम्भवे योद्धव्यः ॥ २५ ॥

(४) राघवानन्दः । पञ्चानांप्राजापत्यादीनांमध्ये त्रयोधर्म्याधर्मादनपेताः । प्राजापत्यगान्धर्वराक्षसायथोक्तालाभे विप्रक्षत्रिययोरपि द्वावधर्म्यौ धर्मादपेतौ पैशाचासुरौ न कार्याविति तात्पर्यम् । तत्र क्षत्रियवृत्तिस्थस्य विप्रस्य राक्षसः । आसुरपैशाचौ शूद्रविशोर्विकल्पितौ । ब्राह्मस्तुब्राह्मणस्यैवेति भावः ॥ २५ ॥

(५) नन्दनः । मतान्तरमाह पञ्चानामिति । पाश्चात्यानांग्रहणपैशाचश्चासुरश्चैवेतिलिङ्गात् । पञ्चानांप्राजापत्यादीनांमध्येत्रयः प्राजापत्यगान्धर्वराक्षसाधर्म्याः । पिशाचाश्चासुरश्चैवद्वावधर्म्यौ । ततश्चतौनकर्तव्यौ कथञ्चनआपद्यपिनकर्तव्याविति । अत्र कर्तृविशेषानिर्देशादस्य मतस्य सर्ववर्णसाधारणत्वम् गम्यते । इत्येकविपुमध्ये ॥ २५ ॥

(६) रामचन्द्रः । पञ्चानांविवाहानांमध्ये त्रयोधर्मार्हाः प्राजापत्यासुरगान्धर्वराक्षसपैशाचाः ५ एतेषु पञ्चसु मध्ये त्रयोधर्म्याः । प्राजापत्यासुरगान्धर्वसञ्ज्ञास्त्रयोधर्मार्हाः २ द्वावधर्म्यौराक्षसपैशाचसञ्ज्ञौ । वर्णक्रममाह । प्राजापत्यं क्षत्रियादीनामप्राप्तो विधीयते ब्राह्मणस्याभिहितत्वादनूद्यते गान्धर्वस्य तु चतुर्णामेव प्राप्तानुवादः । राक्षसोपि वैश्यशूद्रयोर्विधीयते ब्राह्मणस्य तु क्षत्रियवृत्त्यवस्थितस्यासुरपैशाचौ न कर्तव्यौ ॥ २५ ॥

पृथक्पृथग्वा मिश्रौ वा विवाहौ पूर्वचोदितौ॥गान्धर्वोराक्षसश्चैव धर्म्यौ क्षत्रस्य तौ स्मृतौ॥२६॥

(१) मेधातिथिः । पृथक्पृथगित्यनुवादः पूर्वेणैव सिद्धत्वात् । मिश्राविति विधीयते निरपेक्षायाइतरयोःगान्धर्वराक्षसयोर्विहितत्वात् । व्रीहियववद्भावे मिश्रणवचनमिदम् । व्रीहिभिर्यजेत यवैर्वेत्येकयागप्रयोगविषयत्वेनेतरेतरानपेक्षद्रव्यविधानाद्विकल्पोनमिश्रीभावः । मिश्रीभावे हि नव्रीहिशास्त्रार्थोऽनुष्ठितः स्यान्नच यवशास्त्रार्थः । एवमिहैकस्यांकन्यायांप्रीकर्तव्यायांयुगपदुभयद्वयमप्राप्तंविधीयते । तस्य विषयोयदा पितृगेहे कन्या तत्रस्थेन कुमारेण कथञ्चिद्दृष्टिगोचरापन्नेनदूतीसम्मुखेन इतरापि तथैव परवती नच संयोगंलभते तदा वरणसंविदंकृत्वा नयमामितोयेन केनचिदुपायेनेत्यात्मानेनामर्पित तथ शत्रुभनिरापादत्वा छित्त्वाभेत्त्वेवहरति तेनेच्छयान्योन्यसंयोगइत्येतदन्यापतितगान्धर्वरूपं हत्वाछित्त्वे·

ति च राक्षसरूपम् । तावेतौ विवाहौ क्षत्रियस्यैव भवत । धर्म्यौ क्षत्रियस्यतौपूर्वचोदितावित्यनुवाद । अन्येत्वाहुः य क्षत्रियोबहुविवाहान्कुरुते सकाचिद्गान्धर्वेण विवाहेन परिणयते काचिद्राक्षसेनेत्येपमिश्रपक्ष अथवा सर्वाएवा-न्यतरेणेति पृथक्पृथक् अनेनचैतज्ज्ञायते । क्षत्रियस्यानयोरेवानियमेन प्रवृत्ति प्राजापत्यादीनातुमण्वप्रथमकृतरत्तेने-वान्यापि विवाहा ॥ २६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । क्षत्रियस्य कल्पानुकल्पावुक्त्वाऽधुनापत्कल्पमाह पृथगिति । पृथगसकीर्णौ मिश्रौ सकी-र्णौ । यथा प्रथमगान्धर्वेण परिगृह्य तद्बन्धुविरोधप्रवृत्तेषु युद्धेन हरणम् । अत्र मिश्रावित्यापत्कल्प । पृथगितित्वनु-कल्पानुवादमात्रमसकीर्णान्सकीर्णस्य निन्दितत्वप्रदर्शनार्थम् । तेन वर्णान्तराणामप्यसकीर्णविवाहासभवे आपदि सकी र्णस्यापि करणमिति दर्शितम् । पैशाचस्य तु कैश्चिदप्यकरणीयस्य विवाहगणमध्ये गणनम् वैश्यशूद्रयोरापदि तस्या-पि प्राप्त्यथमिति ग्राह्यम् । मातृत पितृतो वोभयोरेकस्य कुटस्थेन सह सपिण्डतासद्भावे विवाहासंभव एवेत्येतत्प्रदर्शा-यितुवा ॥ २६ ॥

(३) कुल्लूक । पृथक्पृथगिति प्रागम्त्वादनूद्यते । मिश्राविति विधीयते । पृथक्पृथग्विमिश्रौ वा पूर्वविहितौ गान्धर्वराक्षसौ क्षत्रस्य धर्मौ मन्वादिभि स्मृतौ । यदा स्त्रीपुसयोरन्योन्यानुरागपूर्वकसवादेन परिणेता युद्धादिना विजि-त्यतामुद्वहेत्तदा गान्धर्वराक्षसौ मिश्रौ भवत ॥ २६ ॥

(४) राघवानन्द । राक्षसंक्षत्रियस्येत्युक्तत्वादनुवादोमिश्राविति । वरकन्ययो पूर्वपरस्परसवादे सति परिपन्थि-नोविजित्योद्वहनात्तौगान्धर्वराक्षसौ मिश्रौ भवत । यथारुक्मिण्याविवाह ॥२६ ॥

(५) नन्दन । पृथक्पृथग्वाकेवलोवागान्धर्व केवलोवाराक्षसइत्यर्थ । केवलोगान्धर्वोयथा दुष्य तशकु तल-यो । केवलोराक्षसोयथाविचित्रवीर्याम्बिकयो । मिश्रोयथा फाल्गुनसुभद्रयो । पूर्वचोदितौपूर्वाविहितौ । अनेनमताम्तर-मिदमित्यवगम्यते ॥ २६ ॥

(६) रामचन्द्र । क्षत्रियस्य विवाहमाह पृथगिति । विवाहौ पूर्वनोदितौ कार्यौ पृथक् २ गान्धर्वोवाविवाह मिश्रौ वा गान्धर्वराक्षसौक्षत्रस्य धर्म्यौ तौस्मृतौ । आसुरोद्रविणादानात् गान्धर्व समयान्मिथ । राक्षसोयुद्धहरणात्पैशाच कन्यका-च्छलादिति याज्ञवल्क्य ॥ २६ ॥

आच्छाद्य चार्चयित्वा च श्रुतिशीलवते स्वयम्॥आहूय दानं कन्याया ब्राह्मोधर्मः प्रकीर्तित ॥२७॥

(१) मेधातिथि । इदानींस्वरूपमेतेषामाह । आच्छाद्येतिआच्छादनविशेषोऽभिप्रेत अन्यस्यौचित्येनैव प्राप्त-त्वात् । उत्कृष्टेनाच्छादनेन यथादेशयथासभवयथायोग्येन वाससा परिधाप्य । अर्हयित्वा अनेनालंकरणकटककर्णिका-दिना प्रीतिविशेषसत्कारविशेषैरर्चनकृत्वा । एतेनाच्छादनार्हणेन कन्यायावरस्य चान्यतरसबन्धे प्रमाणाभावादुभयोपयो ग कार्य । श्रुतशीलवते अन्येपिस्मृत्यन्तरोक्तावरगुणाद्रष्टव्या युवा धीमाञ्जनप्रिय यत्नात्परीक्षित पुस्त्वइति । स्वयमनागया चित स्वपुरुषप्रेषणैराहूयान्तिकदेशमानाय्यवर यद्दान सब्राह्मोधर्मोविवाह । अविशेषवचनोऽपि धर्मशब्द पूर्वापेक्षित त्वादस्यतत्परएवद्रष्टव्य । अयाचितलाभोऽर्हणापूर्वकोब्राह्मोविवाह इतिलक्षणार्थ । ननुचेदमयुक्तंब्राह्मादयोकारायोविवा हइति यावद्विवाहपर्य तचैतद्दानम् । नाकृते विवाहे दानार्थनिवृत्ति । नहि तस्याप्रतिग्रहका । यथाभूमि परिग्रहे दानपरिसमाप्यते न स्वत्वनिवृत्तिमात्रंदानपरस्वत्वापत्तिपर्यन्तहितत् । तथाच वक्ष्यति तेषांतु निष्ठा विज्ञेया विद्वद्भि सप्तमेपदइति । एवंविवाहकालएव कन्यादातव्या तथाच गृह्यकारस्तस्मिन्नेव काले ब्राह्मविवाहेकाण्डिकधर्मदर्शयन्ति ।

यत्तु प्राग्विवाहाद्दानतदुपसंवादनवाचनमात्रम् । नहि तस्मिन्क्रियमाणेऽभिप्रेतकालेऽवश्यविवाहनिर्वृत्तिः कश्चित्प्रागनिरूपिते नदद्यादपितरोवा कदाचिन्न प्रतिगृह्णीयात् तस्मात्प्राग्विवाहादुपसंवादः कर्तव्यः । तदा त्वयेयदेया मया चेयं वोढव्येति यथैवान्तःक्रतु. सोऽप्रक्रियोऽचोदिततत्सिद्धार्थोऽर्थाद्वहिष्क्रियते । येतु मन्यन्ते यथैवगवादेर्द्रव्यस्यादृष्टार्थतया दीयमानस्य मन्त्रपूर्वकेण प्रतिग्रहेण दानमपिनिर्वर्तते तेनैवेदमुक्तं ददातिषुचैवंधर्मेष्विति । एवनेह प्रतिग्रहमन्त्रस्थानीयोविवाहइति । तथाचउपयमनविवाहइत्येकोर्थः । उपयमनंच स्वकरणम् । एवहस्म भगवान्पाणिनिः स्मरति उपाद्यम स्वकरणइति । अतोविवाहः कन्यास्वीकारार्थः । तदयुक्तम् । स्वीकृतायाविवाहो भार्याकरणार्थ. । नानेनकर्मणा प्रतिगृह्णीयादितिविधिरस्ति । नचवैवाहिकामन्त्राप्रतिग्रहप्रकारकाः यथादेवस्यत्वाप्रतिगृह्णामीतिमन्त्राः । यत्तुस्वकरणइति तन्नविरुद्धम् । विवाहस्याप्यस्ति स्वकरणरूपता । दानेन स्वत्वमात्रे प्रतिपन्ने विवाहेन विशिष्ट स्वत्वंक्रियते । नेयगवादिद्रव्यवत्स्वयंयथेष्टविनियोज्यतया अपितुजायात्वेन । विशिष्टएवहि स्वस्वामिभावोजायापतिलक्षणसंबन्धः । तथाचदर्शयिष्यति । मङ्गलार्थं स्वस्त्ययन·····विवाहेषु प्रदानस्वाम्यकारणमिति ॥ २७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । आच्छाद्य वाससाकन्यां । एतेन यथाशक्त्यलंकरणमुपलक्षितम् । अर्चयित्वा वरमधुपर्केण स्वयमर्हयित्वा महाप्रयुक्तिमात्रेण । शीलमविपरीतचेष्टा । आहूयनतु वराभ्यर्थनया ॥ २७ ॥

(३) कुल्लूकः । आच्छादनमात्रस्यैवौचित्यप्राप्तत्वात्सविशेषवाससा कन्या वरावाच्छाद्यालंकारादिना च पूजयित्वा विद्याचारवन्तमप्रार्थकवरमानीय तस्मै कन्यादानंब्राह्मोविवाहोमन्वादिभिरुक्तः ॥ २७ ॥

(४) राघवानन्दः । उक्तविवाहानां लक्षणान्याह आच्छाद्येति । वासोलङ्काराभ्यांकन्यामाच्छाद्य अर्चयित्वा च वरमिति ब्राह्मे च धनादिभिरभिसन्धित्वाद्ब्राह्मः धर्माधर्मैकहेतुत्वात् एवमुत्तरत्र ॥ २७ ॥

(५) नन्दनः । अथब्राह्मादीनांलक्षणान्यष्टभिःश्लोकैराह आच्छाद्येति । आच्छाद्य कन्यांपरिधाप्य भूषणादिभिश्चार्हयित्वा श्रुतशीलवते श्रुतवेदशास्त्रपरिज्ञानशीलंतदर्थानुष्ठानतद्वतेवरायकन्या पित्रा स्वयमेववरमाहूय तस्मै वरायकन्यायाप्रदानसब्राह्मोधर्मः । धर्मसाधनत्वाद्विवाहएवधर्मशब्देनात्रोच्यते । ब्रह्मशब्दोऽत्र धर्मवचनः । धर्मातिशययुक्तत्वाद्ब्राह्मत्वम् ॥ २७ ॥

(६) रामचन्द्र. । अष्टानांविवाहानांस्वरूपमाह आच्छाद्येति । वस्त्रैराच्छाद्य परिधाय अर्हयित्वा आभरणाद्यलङ्कृतांकृत्वा श्रुतिशीलवते वराय स्वयमाहूय कन्याया दानंदीयतेसब्राह्मसञ्ज्ञोविवाहोधर्म्यः प्रकीर्तितः । ब्राह्मोविवाह आहूयदीयतेशक्त्यलङ्कृता । तज्ज पुनात्युभयतः पुरुषानेकविंशतिमिति याज्ञवल्क्यः ॥ उभयतः मातृतः पितृतः ॥ २७ ॥

यज्ञे तु वितते सम्यगृत्विजे कर्म कुर्वते ॥ अलंकृत्य सुतादानंदैवंधर्मंप्रचक्षते ॥ २८ ॥

(१) मेधातिथिः । वितते प्रारब्धे तन्त्रे ज्योतिष्टोमादौ यज्ञे तत्कर्मकारिणऋत्विजेऽध्वर्यवेसुताया दुहितुर्दानम् । अलङ्कृत्येत्यनुवादःकन्यादानस्यसर्वस्यैवरूपत्वात् । आच्छाद्यालङ्कृतांविवाहयेदितिसामान्योऽयविधिः । ननु गौश्चाश्वश्चाश्वतरश्चेत्यादृत्विग्भ्योदक्षिणात्वेनश्रुतम् न कश्चित्कन्यादानंक्रत्वर्थतयाचोदितम् । किमत्र क्रत्वर्थंवदाप्रवृत्तेयज्ञऋत्विजेपांददाति सदैवोविवाहः ।अस्तिचोपकारगन्धस्तदीयकरणम् । अकर्मोद्देशेनापि दीयमानंतत्कर्मकरणप्रवृत्तस्यजनयत्येवानुमानविशेषम् । एतावतोपकारसंबन्धेनब्राह्माद्दैवोन्यूनः ॥ २८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । यज्ञे यज्ञमध्ये ऋत्विजे दानंतयज्ञस्य सम्यङ्निष्पत्त्यभिसंधानेन सुतादानमुभयस्यापि

पलक्षणस्य पितापुत्रीमनुक्रमेदित्यादिविधिना आलइव दानवाक्यमुच्चार्यम् । एवदीक्षितोनददातीति दाननिषेधः । एतद-न्यदानविषयइति प्राहम ॥ २८ ॥

(३) कुल्लूकः । ज्योतिष्टोमादियज्ञे मारब्धे यथाविध्यृत्विजे कर्मकर्त्रेऽलंकृत्य कन्यादानंदैवंविवाहंमुनयो-ब्रुवते ॥ २८ ॥

(४) राघवानन्दः । वितते कर्तव्यतया मारब्धे । अलङ्कृत्येत्यनुवादः । अलङ्कृत्तांविवाहयेदिति सामान्योक्तेः । दैवदेवकर्मसम्बन्धित्वात् देवोद्देश्यत्वाद्वा ॥ २८ ॥

(५) नन्दनः । सुतामलङ्कृत्ययद्दानंतद्दैवधर्मंविदुः । देवकार्याधिकृतायदानात्तस्यदैवत्वम् ॥ २८ ॥

(६) रामचन्द्रः । विततेविस्तीर्णेयज्ञेऋत्विजे सम्यक्कर्म कुर्वते अलङ्कृत्य सुतादानकन्यादानंक्रियते तद्दैवम-ज्ञविवाहधर्म्यंप्रचक्षते ॥ २८ ॥

एकं गोमिथुनं द्वे वा वरादादाय धर्मतः ॥ कन्याप्रदानंविधिवदार्षोधर्मः सउच्यते ॥ २९ ॥

(१) मेधातिथिः । स्त्रीगवीपुङ्गवश्चमिथुनम् । एकं द्वे वा वरात्गृहीत्वा कन्यायादानमार्षोधर्मः । धर्मतइतिधर्मार्थाय-मात्रविक्रयबुद्धिः कर्तव्या उच्चनीचतापाकरणाभावादित्यभिप्रायः ॥ २९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । गोमिथुनस्त्रीपुंसौ द्वे वा मिथुने धर्मतः आदाय । आर्षोयधर्मइति बुद्ध्यानतुलोभेनादानं वेतनकल्पार्थमेव नतु स्वार्थे । तच्च कुलधर्मबुद्ध्यैवविधिवदितिवाक्यमुच्चार्येत्यर्थः । अलंकरणंतु कन्यायानास्ति तत्र विशेषविधेरेव लाभात् ॥ २९ ॥

(३) कुल्लूकः । स्त्री गवी पुमांश्च गोमिथुनंतदेकं द्वे वा वराद्धर्मतो धर्मार्थंयागादिसिद्धये कन्यायैवादातुं न तु शुल्क-बुद्ध्या गृहीत्वा यथशास्त्रंकन्यादानंसआर्षोविवाहोविधीयते ॥ २९ ॥

(४) राघवानन्दः । आर्षलक्षयति एकमिति । गोयुगस्त्रीपुंसौमिथुनद्वंदइति स्त्रीपुंगोचतुष्टयं वराद्वरगृहादादाय कन्या-याः सौन्दर्यादिगुणदोषानपेक्ष्यनियतपणत्वेन गृहीत्वा । पूर्वऋषिभिराचरितत्वादार्षम् । ऋषिगतात्विति पाठोरेवंगतागमिक-त्वाद्वा । धर्मएवायंनात्र व्यतिक्रमइति मेधोक्तेः । तत्राल्पवा बहुवेति विक्रयस्तावदेवत्विति मनूक्तेः ॥ २९ ॥

(५) नन्दनः । धर्मतआदायधर्मार्थमादायनात्मार्थयत्कन्याप्रदानमार्षोधर्मः विक्रयदोषभयात्ऋषिभिरनुक्तवेतनेनैव वि-वाहमिति [illegible] ॥ २९ ॥

(६) रामचन्द्रः । वरादेकगोमिथुनमादाय स्वीकृत्य द्वे वा गृहीत्वा । धर्मतः धर्मार्थयागादिसिध्यर्थंविधिवत्क-न्यादानंक्रियते सआर्षसंज्ञः धर्म्योधर्माद्दविवाहउच्यते । आदानार्थस्तु गोद्वयमिति याज्ञवल्क्यः ॥ २९ ॥

सहोभौ चरतांधर्ममितिवाचानुभाष्य च ॥ कन्याप्रदानमभ्यर्च्य प्राजापत्योविधिः स्मृतः ॥ ३० ॥

(१) मेधातिथिः । सहधर्मोयुवाभ्याकर्तव्यइतिप्रधनेनपरिभाषाकृत्वा नियम्ययद्दानंप्राजापत्यः । धर्मपद-मुपलक्षणार्थम् । धर्मेचार्थेच कामेच तुल्ययोगक्षेमतेति मिथोऽरयपरिभाषावचनस्यार्थः । धर्मशब्दःप्रत्येकधर्मसहधर्मः- र्तव्यमिति ननु धर्मार्थकामा सहेति सतुधर्मशब्द [illegible]

धर्मार्थकामेषु तदातुभ्यमियंदीयतइति कृतसंवित्कायाभ्युपगततदर्थायविवाहकाले । यद्दानंतत्रैवंसमुच्चारयितव्यंसहधर्मंचरतामिति अर्थकामयोरभिप्रेतेपिसहत्वेतदप्रकृतत्वादनुच्चारणम् । तथाचगौतमः प्राजापत्ये सहधर्मंचरतामितिमन्त्रः मन्त्रग्रहणेनचैतद्दर्शयत्यधिकृतंरूपमेवप्रयोक्तव्यंमन्त्रवत् । नहि महासत्वानामर्थकामविषयेसहितत्वंपरिभाषितुंयुक्तम् गम्यतेतुस्मृत्यन्तरेभ्यः । अनयैव संविदा दोषेणास्य न्यूनता अस्तिह्यत्रदातुर्वराद्उपकारलिप्सा । शब्देनैतद्वचनंवाच्यते । नपुनरयंदातुरेव वचननियमः । अनुभाष्येत्यनेनैवसिद्धत्वाद्वाचेत्यनर्थकंस्यात् अनुभाषणेवागिन्द्रियस्य साधनत्वात् । तथाचगृह्यकारः । एतद्वः सत्यमित्युक्त्वा वरंवाचयेदेतन्नः सत्यमिति । अनुशब्दश्चप्रागर्थस्यैव वाचा निश्चयमाह ॥ ३० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । उभावेव न तुभार्यान्तरेणापि सहेति । अनुभाष्य नियम्य । अभ्यर्च्य मधुपर्केण । एतच्चैतादृक्परिभाषणेन दृष्टस्वार्थाभिसंधिनिमित्ततया कन्यालंकाररहिततया च ब्राह्मदैवाभ्यांहीनमार्षाच्चोत्कृष्टमत्रार्थग्रहणाभावात्कन्यानुकंपामात्रकत्वाच्च परिभाषणस्य । अतएव । आर्षोढाजःसुतइतिफलेप्याधिक्यंवक्ष्यते । दैवे तु यद्यपि यज्ञसिद्ध्यभिसंधिरस्त्येव । तथापि धर्मसिद्ध्यर्थंप्रवृत्तस्यास्य धर्महेतुतयाआर्षप्राजापत्याभ्यामुत्तमत्वम् । प्राजापत्ये कन्यासुखाभिसंधिना परिणयनान्तरनिषेधे तात्पर्यादभिसंधेर्धर्मार्थतैवेति ॥ ३० ॥

(३) कुल्लूकः । सहयुवांधर्मंकुरुतमिति सुताप्रदानकाले वचसा पूर्वंनियम्यार्चयित्वा यत्कन्यादानंसप्राजापत्यो विवाहः स्मृतः ॥ ३० ॥

(४) राघवानन्दः । प्रदानकाले वचसा धर्मंचरतामिति पूर्वंनियम्य अभ्यर्च्य सत्कृत्य गन्धादिना कन्यावराविति शेषः । वस्त्रादिरनावश्यकत्वाद्ब्राह्मादेर्भेदः । प्रजामात्रोद्देश्यत्वात्प्रजापतिर्देवत्याद्वा प्राजापत्यः ॥ ३० ॥

(५) नन्दनः । उभौयुवांसहधर्मंचरतं । नपृथगितिवाचानुभाष्यअहंगृहस्थाश्रमस्थएवधर्मंचरिष्यामि । नान्याश्रमस्थइति वरंनिश्चाय्येत्यर्थः । यदिसहधर्मचरणानुभाषणमात्रनेवात्र विवक्ष्यते । ततोदैवविवाहात्प्राजापत्यस्यन्यूनतावक्ष्यमाणानोपपद्येत । अभ्यर्च्यवरमितिशेषः । यत्कन्याप्रदानं । सप्राजापत्योविधिःविधीयतइतिविधिः विवाहउच्यतेगार्हस्थ्यप्राधान्य निबन्धनंप्राजापत्यत्वंगार्हस्थ्यप्रधानोहिप्रजापतिः ॥ ३० ॥

(६) रामचन्द्रः । उभौ स्त्रीपुरुषौ सहधर्मंचरतइति वाचा । अनुभाष्योक्त्वा अभ्यर्च्यालंकृत्य कन्याप्रदानंक्रियते प्राजापत्योविधिःस्मृतः प्राजापत्यसंज्ञःविवाहउक्तः ॥ ३० ॥

ज्ञातिभ्योद्रविणं दत्त्वा कन्यायै चैव शक्तितः ॥ कन्याप्रदानंस्वाच्छन्द्यादासुरोधर्मउच्यते ॥ ३१ ॥

(१) मेधातिथिः । ज्ञातिभ्यः कन्यायाएवपित्रादिभ्यः कन्यायैस्त्रीधनंदत्त्वाकन्यायाआप्रदानमानयनमासुरोविवाहः । स्वाच्छन्द्यात्नेच्छातोनशास्त्रतोइत्यर्थाद्विदमाह । नह्यत्रहिशास्त्रंनियामकमस्ति । एकंगोमिथुनमिति । इह तुकन्यायारूपसौभाग्यादिगुणापेक्षच्छन्दः ॥ ३१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । शक्तितः नतु एकगोमिथुनादिनियतंद्रविणम् । कन्यायाआप्रदानेआदानं स्वाच्छन्द्यान्नत्वा पंचदाक्यादिना विहितं । अत्र ज्ञातिभ्यइति वचनात् माता पितृव्यज्ञातिभ्योऽर्थदाने नासुरत्वम् । तथा कन्यायैचेति समुच्चितंसमुच्चितंवापार्थं तदर्थंमेवेत्याकारः । तेन कन्यायाएव च यद्दत्वा परिणयनसोप्यासुरइत्यर्थः ॥ ३१ ॥

(३) कुल्लूकः । कन्यायाज्ञातिभ्यः पित्रादिभ्यः कन्यायै यथाशक्ति धनंदत्वा कन्यायाआप्रदानमादानंस्वीकारः स्वाच्छन्द्यात्स्वेच्छया न त्वार्षवद्यास्त्रीयधनजातिपरिमाणनियमेन सआसुरोविवाहउच्यते ॥ ३१ ॥

(४) राघवानन्दः । आसुरंलक्षयति ज्ञातिभ्यइति । ज्ञातिभ्यः कन्यायाःपित्रादिभ्यः द्रविणंधनं । पणसङ्ख्या-

नियमंव्यवच्छिनत्तिशक्तितइति । कन्याप्रदानंतत्स्वीकारः स्वाच्छन्द्यात् स्वेच्छया । असुः प्राणस्तं राति रमयति वा असुर धनं व्ययितव्यंत्वेन यस्यास्तीत्यासुरः । धर्मशब्दोत्र विरोधिलक्षणया ॥ ३१ ॥

(५) नन्दनः । कन्यायाज्ञातिभ्यः स्वशक्तितोऽभ्यार्थतवतैवरायस्वाच्छन्द्याल्लोकशास्त्रमर्यादातिलङ्घनेन कन्याप्रदानंसआसुरोऽधर्म्यः । परवित्तापहारस्वाच्छन्द्यनिबन्धनमासुरत्वम् । असुराहिस्वाच्छन्द्येनपरवित्तमपहरन्ति ॥ ३१ ॥

(६) रामचन्द्रः । द्रविणं द्रव्यं ज्ञातिभ्योदत्वा कन्यायै वा दत्वा शक्तितः । एतादृश्याः कन्यायाः प्रदानं स्वच्छन्दात्स्वेच्छातः आसुरसंज्ञो विवाहः अधर्म उच्यते । आसुरो द्रविणादानादिति याज्ञवल्क्य. ॥ ३१ ॥

इच्छयान्योन्यसंयोगः कन्यायाश्च वरस्य च ॥ गान्धर्वःसतु विज्ञेयोमैथुन्यः कामसंभवः॥३२॥

(१) मेधातिथिः । इच्छयाच वरस्य कुमार्याश्चनीत्या परस्परसंयोगएकत्र देशेसंगमनम् । तस्यैवनिन्दामैथुन्यःकामसंभवः मिथुनप्रयोजनोमैथुनः । तस्मैहितोमैथुन्यः । एषएवार्थोविस्पष्टीकृतः कामसंभवइति । संभवत्यस्मादितिसंभवःकामः संभवोऽस्येति ॥ ३२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । मैथुन्योमैथुनमात्रोद्देशप्रवृत्तः प्रथमंयतः कामसंभवः, पश्चात्तु होमादिना भार्यात्वसिद्धौ धर्मार्थतापि तस्य भवति । तथाहि सर्वेष्वेव द्विजातिविवाहेषु होमादिनैव भार्यात्वसिद्धिः । वक्ष्यति पाणिग्रहणिकामन्त्रानियतंदारलक्षणम् । तेषांनिष्ठा तु विज्ञेया विद्वद्भिः सप्तमे पदइति ॥ तथाच देवलः । गान्धर्वादि विवाहेषु पुनर्वैवाहिकोविधिः । कर्तव्यस्तु त्रिभिर्वर्णैः समयेनाग्निसाक्षिकइति ॥ तथा शौनकपरिशिष्टेविशेषोऽप्युक्तः । गान्धर्वासुरपैशाचाविवाहाराक्षसश्चयः । पूर्वंपरिणयस्तेषांपश्चाद्धोमोविधीयतइति ॥ ३२ ॥

(३) कुल्लूकः । कन्याया वरस्य चान्योन्यानुरागेण यः परस्परसंयोगआलिङ्गनादिरूपः सगान्धर्वोज्ञातव्यः । संभवत्यस्मादितिसंभवः । यस्मात्कन्यावरयोरभिलाषादसौसंभवत्यतएव मैथुन्योमैथुनाय हितः । सर्वविवाहानामेव मैथुनत्वेम यदस्य मैथुनत्वाभिधानंतत्सत्यपि मैथुने न विरोधइतिप्रदर्शनार्थम् ॥ ३२ ॥

(४) राघवानन्दः । गान्धर्वंलक्षयति । मैथुन्यः मिथुनाय हितः । कामसंभवः तयोः कामइच्छा ततएव भवति । नान्तरीयिका पुत्रोत्पत्तिःगान्धर्वः गन्धर्वैराचरितत्वात् ॥ ३२ ॥

(५) नन्दनः । मिथुनेताधुंहितोवामैथुन्यःमैथुनपर्यन्तइत्यर्थः । कामसंभवःभोगसंभवःनार्थलोभादिसंभवः । कन्यायावरस्यचेच्छयान्योन्यसंयोगःसगान्धर्वोविधिःगान्धर्वत्वमस्यविधेः । कामपरत्वनिबन्धनं गंधर्वाहिकामपरा. । स्त्री कामा वै गन्धर्वाइतिश्रुतेः । स्मरतिच भगवान्वाल्मीकिः तीक्ष्णकामास्तुगन्धर्वाइति ॥ ३२ ॥

(६) रामचन्द्रः । कन्याया वरस्य च द्वयोरिच्छया अन्योन्यसंयोग सभोगः भवेत्सविवाहोगान्धर्वसंज्ञोविज्ञेयः । मैथुन्योमैथुनार्हः कामसंभवः अन्योन्यकामात्संभवोयस्य स गान्धर्व समयान्मिथ इति योगी ॥ ३२ ॥

हत्वा छित्वा च भित्वा च क्रोशन्तीं रुदतीं गृहात् ॥प्रसह्य कन्याहरणं राक्षसोविधिरुच्यते॥३३॥

(१) मेधातिथिः । प्रसह्याभिभूय कन्यापक्षाद्बलात्कारेण कन्यायाहरणं राक्षसोविवाहइत्येतावदत्रविवक्षितम् । हत्वेत्याद्यनुवादः प्रसह्यापजिहीर्षतोयदि कश्चित्प्रतिबन्धोवर्तते तदा प्राप्तमेव हननादि हन्तुःशक्यतिर्यंज्ञात्वाप्यात्मभयादुपेक्षेरंस्तदाभवत्येव राक्षसो न वधादवश्यंकर्तव्यम् । हत्वादण्डकाशादिना ताडयित्वा । छित्त्वाखड्गादिप्रहारेणाङ्गानि व्यङ्गःकृत्वा । भित्वा प्राकारपुरदुर्गादि । क्रोशन्तीं रुदतीं कन्यामनिच्छाम् । अयंगान्धर्वाद्विशेषः । अनाथाःपन्हि य परित्रायध्वमित्याद्युच्चैः शब्दकरणंक्रोशनम् । रोदनमश्रुकणमोक्षः । उद्विजितायाः स्त्रिया धर्मोयम् ॥ ३३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । हत्वा विरोधिनः । छित्वा तेषांबाहुपदादि । भित्वा प्राकारादि । एतत्कन्याबन्धुविरोधस्योपलक्षणम् । क्रोशन्तींरुदन्तीमिति कन्यानिच्छोपलक्षणम् । गृहादिति प्रायिकं । प्रसह्य बलादिति । चौरिकानयनव्युदासः । चौरिकायांतुवधादिकरणेपि पैशाचत्वम् ॥ ३३ ॥

(३) कुल्लूकः । प्रसह्य बलात्कारेण कन्यायाहरणंराक्षसोविवाहइत्येव लक्षणम् । यदा तु हर्तुः शक्त्यतिशयं ज्ञात्वा पित्रादिभिरुपेक्ष्यतेतदानावश्यकंहननादि । यदि कन्यापक्षः प्रतिपक्षतांयाति तदा हननादिकमपि कर्तव्यमित्यर्थंभीममनूद्यते । कन्यापक्षान्विनाश्यतेषामङ्गच्छेदंकृत्वा प्राकारादीन्भित्त्वा हापितर्भ्रातरनाथाहंन्हियइति वदन्तीमश्रूणिमुञ्चन्तींपत्कन्यांगृहादपहरत्यनेन कन्याया अनिच्छोक्ता गान्धर्वाद्विवेकार्थम् ॥ ३३ ॥

(४) राघवानन्दः । राक्षसमाह हत्वेति । प्रसह्य बलात्कारेण कन्याहरणं राक्षसः । रक्षसामयस्वभावोविधिः प्रकारोवा । हत्वेत्याद्युपलक्षणं तदभावे बलाद्धरणेपि स्यात् । तत्र हत्वेति दण्डपातेन । छित्वेति खड्गेन । भित्वेति शरेण ॥ ३३ ॥

(५) नन्दनः । विवाहनिरोधकान्हत्वाच्छित्त्वा भित्वा च कन्यांप्रसह्य परिभूयपद्धरणं सराक्षसोविधिः । हिंसाप्राधान्यात्राक्षसत्वं हिंसाप्रधानाहिराक्षसाः ॥ ३३ ॥

(६) रामचन्द्रः । हत्वा ज्ञातिभ्रातिबन्धकान् । छित्वा कपाटादीन् । भित्वा गृहादीनि । क्रोशन्तीं रुदतीं गृहात्प्रसह्य कन्याहरणंक्रियते यत्र तत्र राक्षसोविधिरुच्यते राक्षससञ्ज्ञोविवाहउच्यते । राक्षसोयुद्धहरणादिति योगीश्वरः ॥ ३३ ॥

सुप्तां मत्तां प्रमत्तां वा रहोयत्रोपगच्छति ॥ सपापिष्ठोविवाहानां पैशाचःप्रथितोधमः ॥ ३४ ॥

(१) मेधातिथिः । राक्षसपैशाचयोरनिच्छा तुल्या । राक्षसे । हननं । पैशाचे वञ्चनम् । सुप्तां निद्रयाभिभूताम् । मत्तां क्षीबांमद्यपरवशाम् । प्रमत्तां वातसंक्षोभेण नष्टचेतनाम् । रहोऽप्रकाशमुपगच्छति मैथुन धर्मे प्रवर्तते सपैशाचोविवाहःसर्वविवाहानांपापिष्ठः पापहेतुर्धर्मापत्यंन ततः सपद्यते । इहगान्धर्वराक्षसपैशाचानांप्रकृतविवाहसामानाधिकरण्यात्संयोगहरणोपगमाएवपाणिग्रहणसंस्कारनिरपेक्षाविवाहाइति मन्यन्ते । तेषांब्राह्मादिष्वपि ज्ञातविवाहयोः सामानाधिकरण्यात्संस्कारोविनिवर्तते । यथाच न निवर्तते तथादर्शितम् । लक्षणया विवाहप्रयोजनदाने विवाहशब्दः । गान्धर्वे तुभगवता कृष्णद्वैपायनेन दुष्यन्तशकुन्तलासंगमने वर्णितमनपिकमप्यन्त्रकमिति । तद्दर्शनेन पाणिग्रहणसंस्कारोस्ति वर्जितस्तुपैशाचे । पुनर्विवदन्ते मुख्यंयोपगमनं च कन्यात्वमपैतिसंस्कारेस्तद्विनिवर्तनात् । अतश्च पाणिग्रहणकामन्त्राः कन्यास्वेवप्रतिष्ठिताः इतिमर्तिप्रेधर्मयामनुनेरस्त्येवमन्त्रवत्संस्कारसंबन्ध । सचप्रतिषेधः इतः संस्कारप्रतिषेधार्थः । सा हि मन्त्रैः संस्कृतत्वाचपगतकन्याभावे । अतएवभवतु प्रथममुपगमस्ततोऽकन्यादोषोनास्ति । तथाचकानीनः कर्णादिदर्शनम् । यदितु पुरुषसंयोगेण कन्यात्वमपैया कर्णमर्यत्रायोर्युक्तिःकन्यायाःपुत्र कानीनइति । अयत्वसंस्कृता कन्योच्यतेततोयुक्तं कर्णादयोह्यनूढायाः पुत्राइतिपुंसःप्युपगमने कन्यायाश्चपत्योत्पत्तिः संभवः । वर्ण्यते चेतिहासादिषु तथाभूतायाविवाहः । अथप्रथमदर्शनादिनानिर्वृत्तेरोतसम्बन्धे किमर्थं संस्कारइति । अत्रोच्यते यद्यपिस्त्रीपुंसधर्मोनिवृत्तोऽतिक्रान्तश्चकन्यागमनप्रतिषेधस्तथापि तया सहाधिकारार्थंपुनश्च गमने कन्यागमनमाभूदितितदर्थंसंस्कारकरणम् । कन्यागमनप्रतिषेधातिक्रमसंबन्धेन पुरुषार्थतयाऽपि निष्पद्यते विवाहोऽयं तदयुक्तम् यतोऽयन्लोके कन्याशब्दः पुमाऽसंप्रयुक्तांस्त्रियमाचष्टेनसंस्कारभावसापेक्षाम् । अस्तुनम्कागर्भपिपुरुषैःक्षतयोनयोनकन्यादनि प्ययन्दिश्यन्ते । तासांचवेशश्रितानांगमने न कन्यागमनदोषः ।

(३४) पैशाचः प्रथितोधमःप्पैशाचश्चाष्टमोधमइति बहुषु पुस्तकेषु पठितम् ।

यद्यपिकुमारीकन्याशब्दौप्रथमवयोवचनावित्येते तथापि विवाहविधात्रनुपभुक्तपूर्वामिवस्त्रियमाचक्षाते। तथाच कुमारवे शधारिणीनातिप्रकाशप्रवृत्तपुंसंप्रयोगांभार्यात्वेनार्थयमानोन्यैरवबोध्यते नैषाकुमारीनष्टोऽस्याः कौमारोभावः संस्कारपरिलोपश्च स्यान्नगर्भाधानहि मंत्रवत्कर्तव्यंविष्णुर्योनिंकल्पयत्विति कुमार्याश्चाकल्पनमशक्यम्। तत्रायंयथार्थोमन्त्रप्रयोगः स्यात्। न चानूढायाः पैशाचधर्मेमन्त्रप्रयोगः उढायास्तच्छ्रवणात्। पैशाचवर्जमन्येषु विवाहेषु तत्कल्पयितुंयुक्तमविशेषश्रवणात्। तस्मान्मुख्योपगमपक्षएवमादयोबहवोदोषा प्राप्नुवन्ति। अतआलिङ्गनोपगूहनपरिचुम्बनादिषूपगमनार्थेषु व्यापारेषु साहचर्यात्तादर्थ्याच्चोपपूर्वोगमिर्द्रष्टव्यः। यत्तु कानीनः पुत्रइति तत्रमुख्यार्थासंभवाल्लक्षणया संस्कारभावप्रतिपत्तिः। यत्तु। संस्कारदर्शनंतत्तु क्वचिदेव। यद्यपि या गर्भिणी संस्क्रियतेज्ञाताऽपि चेति तत्र यएवोपगन्ता सएव संस्कर्ता। नत्वसौ पैशाचोविवाहःपैशाचे हि येनैव समुपभुक्ता यस्माएवंदीयते। सएवैनांसंस्करोतीति। गर्भिण्यास्तु संस्कारोवाचनिकः। एतच्च सर्वनिपुणतरंपुनर्नवमे वक्ष्यते। अपरेमन्यन्तेसत्यमुख्यमुपगमनममुख्यत्वे तु गमनप्रतिषेधानुपपत्तिरितियदि हि मुख्य मुपगमस्तदा सएव विवाहोऽन्यस्यानन्तरोक्तेनन्यायेनाभावात्। ततश्च नास्ति तस्य प्रतिषेधस्य विषयोयतइच्छया गान्धर्वोहठाद्राक्षसोऽन्यथापैशाचः। नचान्यः प्रकारोऽस्ति येन सर्वविषयप्रतिषेधः स्यात्। अस्ति त्वस्य विषयःयत्र हठाद्रहसिगमनंया वा पितृभ्यांदीयते न चोपसंस्क्रियते। न चासौ तेषामपिगान्धर्वःकन्येच्छायाअभावात्। अतएव भर्तुरपि नकन्यागामित्वं विषयान्तरस्य संभवात्। तस्मात्क्षतयोन्याःसंस्कारनिषेधाद्ब्रह्मादिवद्रुपायत्वात्तद्वच्च विवाहशब्दोपपत्तेःप्रकरणसामर्थ्याद्गौणएवोपगमार्थः। एषांचभेदःअर्थितोपनतोभूमिहिरण्यादिवद्ब्राह्मः। ऋत्विक्त्वेन विशेषेण दैवः गोमिथुनेनार्षः। याच्ञयाऽयाच्ञया वा सहोभौ चरतांधर्ममितिवचनव्यवस्थया प्राजापत्यः। शेषाःसुबोधभेदाः। ब्राह्मादीनामिदमर्थेतद्धितः। ब्रह्मादिसम्बन्धिताचस्तुत्यारोप्यते। एवंसर्वेषु। पैशाचःपिशाचानामयं युक्तइतिनिन्दा ॥ ३४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। सुप्तामित्यादिकन्यानिच्छोपलक्षणम्। मत्तांमद्येन। प्रमत्तां अन्यचित्तांक्रीडादिना। उपगच्छति नयति वा प्रथितः पापिष्ठः पापिष्ठतया प्रसिद्धः। अत्र च पुत्रिकाविधिविवाहोनवमोन्यएव। एष्वनन्तर्भावात्। अत्र तु तदपरिगणनं तत्संबोद्धु प्रयोजनाभावात् एकापत्यादौ नियमेन तु दाने द्वितीयापत्यं वोढुरेव भवति। तदाच तस्य धर्माभिसन्धिकृतत्वसाम्यादार्षत्वमेवेति ॥ ३४ ॥

(३) कुल्लूकः। निद्राभिभूतांमद्यमदविह्वलांशीलसंरक्षणेन रहितांविजनदेशे यत्र विवाहेमैथुनधर्मेण प्रवर्तते सपापहेतुर्विवाहानांमध्ये ऽधमः पैशाचः ख्यातः ॥ ३४ ॥

(४) राघवानन्दः। पैशाचमाह सुप्तामिति। मत्तां मद्यमदविह्वलाम्। प्रमत्तां शीलरक्षणे अनवहिताम्। मात्राद्यशिक्षितत्वेन। रहसि विजने देशउपगच्छति मैथुनमाचरति सपापिष्ठः। पापहेतुत्वात्तद्विवाहस्य पैशाचः पिशाचप्रेतरत्तदाचरितत्वात् ॥ ३४ ॥

(५) नन्दनः। सुप्तांकन्याम्। यत्रयदितियावत्। सपैशाचोविवाहः। सुप्तमत्तप्रमत्तकन्याभोगिनिबन्धनपिशाचत्वम्। पिशाचाहिसुप्तमत्तप्रमत्तानाविशन्ति ॥ ३४ ॥

(६) रामचन्द्रः। पैशाचविवाहमाह सुप्तामिति। यत्र रहःयस्मिन्रहसि एकान्तस्थाने मत्तांमद्यादिना प्रमत्तांवा अनवहितांसुप्तांकन्या मुपगच्छति भोगेन प्राप्नोति विवाहानांमध्ये स पैशाचो विवाहः। पापिष्ठः पापजनकः प्रथितः प्रसिद्धः अष्टमः। पैशाच कन्यकाच्छलादिति योगीश्वरः ॥ ३४ ॥

अद्भिरेव द्विजाग्र्याणांकन्यादानंविशिष्यते ॥ इतरेषांतु वर्णानामितरेतरकाम्यया ॥ ३५ ॥

(१) मेधातिथिः । द्विजाग्र्याणांब्राह्मणानांकन्यादानंकन्यांददतामद्भिरेव दानंशस्यते । ब्राह्मणाय यदा कन्यां ददाति तदाद्भिरेवदद्यात् । कथंपुनरापोदानकरणम् । नहि ताभिर्विनादानमस्ति अद्भिर्वाच्यंनमेपूर्वंभिक्षादानंददातिवै एवं-धर्मंश्चितिनियमात् । अथवा अद्भिरेवेत्यवधारणेनार्षासुरप्राजापत्यानपवदति । तत्र हि न केवलआपः कारणं गोमिथुनादिद्रव्यग्रहणमपिसंविधिव्यवस्थाच । तेनैतदुक्तंभवति यथागोहिरण्यादिद्रव्यंदीयतेनार्किंचित्परिमाप्यते इयंगोस्त्वयैवंसंवाहनीयेदृशानि तृणान्यपि देयानिएवकन्यापिदेयानदुह्लित्रलेहेन जामाता परिभाषणंकारयितव्यः । नच तस्माद्धनंग्रहीतव्यमिति । क्षत्रियादीनांतुयदिकन्यावरयोः परस्परमभिलाषोभवतितदादानंकर्तव्यंनेतरथाब्रह्मविवाहवत् । अन्ये तु व्याचक्षते धनंवा गृहीत्वाद्भिरेवेत्येषइतरेतरकाम्यार्थ. ।अस्मिन्पक्षे ब्राह्मणस्य सर्वविषयता ज्ञापिता भवति ॥ ३५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । प्रदानं स्वाम्यकारकमितिवचनात् क्षत्रियादिभ्योऽपि दानप्रसक्तौविशेषमाह अद्भिरेवेति । अद्भिर्यत्कन्यादानंतत् द्विजाग्र्याणांविप्राणामेव तेषामेव प्रतिग्रहसंभवात् इतरेषांत्वप्रतिग्राहकत्वात् । कन्याज्ञातिभिः कन्ययावा सहान्योन्येच्छामात्रेणविनापिदानाद्विवाहसिद्धिरित्यर्थः । काम्या कामना एतच्च लक्ष्यं यथोक्तविध्यर्थनिष्पत्तिमात्रेणेति तु ग्राह्यम् । राक्षसेऽन्योन्येच्छाभावात् ॥ ३५ ॥

(३) कुल्लूकः । उदकदानपूर्वकमेव ब्राह्मणानांकन्यादानंप्रशस्तंक्षत्रियादीनांपुनर्विनाप्युदकंपरस्परेच्छया वाङ्मात्रेणापि कन्यादानंभवति । उदकपूर्वकमपीत्यनियमः ॥ ३५ ॥

(४) राघवानन्दः । संप्रति तत्तद्दानप्रकारमाह अद्भिरिति । अद्भिरेवेत्यवधारणंनाधादिव्यावृत्त्यर्थं । न तत्र केवलमापः गवादेरपि प्रवेशात् । विनाप्युदकंवाङ्मात्रेणापि ॥ ३५ ॥

(५) नन्दनः । अथकन्याप्रदानमाह अद्भिरिति । इतरेतरकाम्यया परस्परेच्छया । गान्धर्वादिषुनायंविधिः प्रदानाभावात् ॥ ३५ ॥

(६) रामचन्द्रः । द्विजाग्र्याणां ब्राह्मणक्षत्रियविशां कन्याप्रदानमद्भिरेव जलैरेव जलपूर्वं प्रशस्यते । इतरेषां वर्णानामनुलोमप्रतिलोमजातीनां इतरेतरकाम्यया परस्परेच्छया कन्याप्रदानम् ॥ ३५ ॥

योयस्यैषांविवाहानां मनुना कीर्तितोगुणः ॥ सर्वंशृणुत तं विप्राः सर्वं कीर्तयतोमम ॥ ३६ ॥

(१) मेधातिथिः । यदुक्तंगुणदोषौच यस्यप्राविदिततत्प्रकारयति । बहुत्वोक्तत्र्यपतया प्रतिज्ञातास्तत्रवक्ष्यमाणैः ऽलंकैरयमर्थउच्यतइतिविशेषज्ञानार्थयुक्तः पुनरुपन्यासः । एषांविवाहानामिति निर्धारणे षष्ठी । एवविवाहानांयस्य विवाहस्य योगुणः कीर्तितआचार्येण मनुना सर्वंशृणुत तद्गुणंविप्राभृगुर्महर्षीनामन्त्रयते । सम्यगवैपरीत्येनानाकुलकीर्तयनः कथयनः ॥ ३६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । गुणः पुत्रोत्पत्तिद्वारा ॥ ३६ ॥

(३) कुल्लूकः । यद्यपिगुणदोषौ च यस्य यावितिं गुणाभिधानमपि प्रतिज्ञातमेव तथापि बहूनामर्थानांतत्र पत्नल्पतया प्रतिज्ञातत्वाद्विशेषज्ञापनार्थः पुनरुपन्यासः । एषांविवाहानामिति निर्धारणेषष्ठी एषांमध्ये यस्य विवाहस्य योगुणोमनुना कथितस्तत्सर्वं हे विप्राःमम कथयतः शृणुत ॥ ३६ ॥

(४) राघवानन्दः । प्रसवे च गुणागुणानित्युक्तंतद्गुणानाह यइतित्रिभि । मम मत्तः ॥ ३६ ॥

(५) नन्दनः । एषांविवाहानांमध्ये यस्य विवाहस्ययोगुणः फलम् ॥ ३६ ॥

(६) रामचन्द्रः। यस्य वर्णस्य येषां विवाहानांयो गुणः कीर्तितः हेविप्रास्तं सर्वगुणंमम कीर्तयतः सम्यक् शृणुत ॥ ३६ ॥

दश पूर्वान्परान्वंश्यानात्मानंचैकविंशकम् ॥ ब्राह्मीपुत्रः सुकृतकृन्मोचयत्येनसःपितॄन्॥ ३७॥

(१) मेधातिथिः। पूर्वे वंश्याः पितृपितामहादयः। अपरे पुत्रपौत्रादयः। तान्मोचयत्येनसोनरकादियातनाभ्य-उद्धरति। ब्राह्मेन विवाहेनऊढातस्यांयोजातः पुत्रः ससुकृतकृत्पुण्यकृद्यदि भवति। पितॄन्परलोकगतान् पितृशब्दोऽयंप्रेत-पर्यायः नहि पुत्रादिसंततेरन्यथा पितृव्यपदेशसंभवः। दशशब्दः प्रत्येकमभिसंबध्यते पूर्वापरशब्दाभ्यां एकविंशकमि-तिनिर्देशात्। अर्थवादश्चायम्। तेनागतानुत्पन्नान्कथंमोचयतीति नवाच्यम्। पूर्वेषांत्वपत्यकृतेन शुभेन श्राद्धादिना भ-वत्येव पापान्मोक्षइतिश्राद्धाधिकारे कथयिष्यते। अतोदशापरानेनसोमोचयतीत्येतदुक्तंभवति। दशपुरुषायस्मिन्कुलेऽ-पापाजायन्तइत्यालम्बनम् ॥ ३७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। अत्र ब्राह्मीपदेन कन्यायाबुद्धिस्थत्वात्तस्याः पित्रादयःप्रथमसंबन्धितया पूर्वपदेनो-च्यन्ते। अपरपदेन तु पश्चात्संबन्धितया कन्यायाभर्तृश्वशुरादयः। तेन मातामहप्रभृतीनदशदश च पितृप्रभृतीनात्मा-नंच ब्राह्मीपुत्रः पूर्वजन्मकृतदुर्ब्राह्मणत्वहेतोरेनसस्तारयतीत्यर्थः। यथा देवलः। दातुःप्रतिपहीतुश्च पुनात्यासप्तमंकुलमि-ति। याज्ञवल्क्योपि तज्जःपुनात्युभयइत्याह। ब्राह्मी ब्रह्मविवाहोढा। सुकृतकृदिति दुष्कृतकारित्वे तस्यनैतत्फलंपश्यतीत्य-र्थः त्रिधाच पुत्रः। औरसः पुत्रिकापुत्रः क्षेत्रजइति। तत्र औरसपुत्रमधिकृत्यैतत्फलमुक्तं। पुत्रिकायांततोन्यूनं। ततोपि क्षेत्रजे पुत्रे फलमित्येवमन्यत्राप्युन्नेयम् ॥ ३७ ॥

(३) कुल्लूकः। दशपूर्वान्पित्रादीन्वंश्यान्परान्पुत्रादीन्दशात्मानंचैकविंशकंब्राह्मविवाहोढापुत्रोयदि सुकृतकृद्भवति तदापापान्मोचयति पित्रादीन्नरकादुद्धरति। पुत्रादयश्च तस्य कुले निष्पापाजायन्तइति मोचनार्थस्तेषामनुत्पत्तेः पापध्वंसस्याशक्यत्वात् ॥ ३७ ॥

(४) राघवानन्दः। वंश्यान् स्ववंशजातान्। परान् पुत्रादीन्। तद्वंश्यानांपापायोगित्वसूचितम्। सुकृतकृत् श्राद्धादिकर्ता चेत् प्रजातमात्रेणेति ध्वनिः ॥ ३७ ॥

(५) नन्दनः। ब्राह्मी बाह्मविवाहोढा ॥ ३७ ॥

(६) रामचन्द्रः। पितृतः दशपूर्वान्वंश्यान्दशापरानेकविंशकमात्मानं ब्राह्मणीपुत्रःब्राह्मविवाहोत्पन्नः पुत्रः सुकृत-कृत् सुकृतं करोतीति सुकृतकृत् सुकृतोत्पादकः सन्पितॄनेनसःपापान्मोचयेत् ॥ ३७ ॥

दैवोढाजः सुतश्चैव सप्त सप्त परावरान् ॥ आर्षोढाजःसुतस्त्रीस्त्रीन् षट् षट् कायोढजः सुतः ॥३८॥

(१) मेधातिथिः। दैवेन विधिनोढा दैवोढा तस्यांजातोदैवोढाजः। सुतःपुत्रः कः प्रजापतिः सदेवता यस्यविवाहस्य-सयः संस्कारकर्मणि ग्रहणलक्षणेऽसत्येव देवतासंबन्धे प्रजापतेर्देवतात्वमध्यारोप्यते भक्त्या। यद्पितत्रप्राजापत्ययो-गोस्ति सतुविवाहादिसाधारण्येनकायव्यपदेशे कारणम्। आसुरादिषु च न काचिद्गतिः स्यात्। न ह्यासुरेभ्योविवाहेभ्यो-योगोऽस्ति। कायोढजइतिन्हस्वत्वं ङ्याषोःसंज्ञाछन्दसोर्बहुलमिति। ननुच यद्यन्त्यूनफलत्वात्पश्चान्निर्दिष्टत्वार्षस्य प्राजापत्यात्पश्चादभिधानयुक्तम्। अस्त्यत्र कारणंयेनाधिकफलस्य प्राजापत्यस्य। पश्चान्निर्देशः पञ्चानांतु त्रयोधर्म्या-इत्यत्र प्राजापत्यस्य ग्रहणमिष्यतेइतरथार्षस्य स्यात् ॥ ३८ ॥

---

(३७) मोचयत्येनसः=मोचयेदेनस इति बहुषु प्राचीन पुस्तकेषु मुद्रितपुस्तकेषुच पठितम्।

(२) सर्वज्ञनारायणः । दैवादिषु तु तादृग्विवाहोढस्त्री जातपुत्रिका पुत्रानादाय फलमुक्तं दैवोढजासुतइत्यादिना दैवविवाहेन याऊढा तस्यांया पुत्रिका जाता तस्याःपुत्रइत्यर्थः । अर्थाच्च तत्राप्यौरसे ततोधिकंफलं क्षेत्रजेत्वल्पमित्युन्नेयम् । कायःप्राजापत्यः अत्र च स्मृत्यन्तरेष्वधिकपुरुषपावनोक्तिरभिसन्धिशुद्ध्यादिनोपपाद्या । आसुरादिषु तु विवाहेषु जाता.पितृमात्रस्य पुन्नामनरकतारकहेतवोनान्येषांपावयितारइत्यर्थसिद्धित्वान्नोक्तम् ॥ ३८ ॥

(३) कुल्लूकः । दैवविवाहोढायाः पुत्रः सप्तपरान्पित्रादीन्सप्तावरान्पुत्रादींश्च । आर्षविवाहोढायाः पुत्रस्त्रीन्पित्रादींस्त्रींश्च पुत्रादीन् । प्राजापत्यविवाहोढायाः पुत्रः षट्पित्रादीन्षट्पुत्रादीन् । आत्मानंचैनसोमोचयतीति पूर्वस्यैव सर्वत्रानुषङ्गः । कायोढजइति । ङ्यापोः संज्ञाछन्दसोर्बहुलमिति ह्रस्वत्वम् । ब्राह्मायष्टविवाहोद्देशक्रमानुसारेणमन्त्रफलस्यार्षस्येह बहुफलप्राजापत्यात्पूर्वाभिधानम् । ब्राह्मादिविवाहोद्देशश्लोकएव कथमयंक्रमइतिचेत्पश्चानांतु त्रयोधर्म्याइत्यत्र प्राजापत्यग्रहणार्थम् । अन्यथात्वार्षस्यैव ग्रहणंस्यात् ॥ ३८ ॥ ॥

(४) राघवानन्दः । दैवोढजः दैवविवाहाज्जातः । चीनिति । गोशुल्कग्रहणापराधात् । कायोढजः कस्यप्रजापतेरयंविवाहः । कायोढस्तत्ताज्जातः प्राजापत्यजइत्यर्थः ॥ ३८ ॥

(५) नन्दनः । कायोढजः प्राजापत्येनोढायाः सुतः । ह्रस्वोवृत्तभङ्गपरिहारार्थः ॥ ३८ ॥

(६) रामचन्द्रः । दैवोढज सुतः दैवविवाहोत्पन्नःसुतः सप्तावरान् पूर्वांश्चेत्यर्थः । चतुर्दशपुरुषान्पवित्रयतीत्यर्थः । आर्षोढज.सुतः आर्षविवाहोत्पन्नःसुतस्त्रीन्पूर्वान्वंश्यांस्त्रीन्परान्वंश्यान्पुनाति । कायोढज सुत.प्राजापत्यविवाहोत्पन्नःसुतःषट्पूर्वान्वंश्यान्सहात्मनेति योगीश्वरः ॥ ३८ ॥

ब्राह्मादिषु विवाहेषु चतुर्ष्वेवानुपूर्वशः ॥ ब्रह्मवर्चस्विनःपुत्राजायन्ते शिष्टसंमताः ॥ ३९ ॥

(१) मेधातिथिः । प्रसवेचगुणागुणानित्युक्तंतदिदमनुपूर्वशआनुपूर्व्येणेत्यस्मिन्नर्थेस्मृतिकारैः प्रयुज्यते । श्रुताध्ययनविज्ञानसंपत्तिनिमित्तेच पूजाख्याति ब्रह्मवर्चसतद्वन्तोब्रह्मवर्चस्विनः । इन्नन्तोऽयम् । शिष्टानांसंमता अनुमताअगर्ह्याअद्विष्ट प्रियाइतियावदतश्चामत्यर्थत्वान्मतिबुद्धीत्यस्याविषयत्वेन केनच पूजायामित्येतेन नास्ति समासप्रतिषेधः । संबन्धसामान्यविवक्षायांच षष्ठी ॥ ३९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । ब्राह्मणस्य चत्वार आद्याः प्रशस्ताउक्तास्तदुपपादयति ब्राह्मादिष्विति । अनुपूर्वशः तत्तद्विवाहा पकर्षक्रमेणापकृष्यमाणगुणाः ॥ ३९ ॥

(३) कुल्लूकः । प्रसवेचगुणागुणानिति यदुक्तंतदुच्यते । ब्राह्मादिषु चतुर्षु विवाहेषु क्रमावस्थितेषु श्रुताध्ययनसम्पत्तिकृततेजोयुक्ताः पुत्राः शिष्टप्रियाजायन्ते । प्रियार्थत्वाच्च संमतशब्दस्य केन च पूजायामिति न षष्ठीसमासप्रतिषेधः । सम्बन्धसामान्यविषयाषष्ठीयसमस्यते ॥ ३९ ॥

(४) राघवानन्दः । तेष्वेव गुणान्तरमाहब्राह्मादिष्विति द्वाभ्यां । ब्रह्मवर्चस्विनः वेदाध्ययनजवीर्ययुक्ताः ॥ ३९ ॥

(६) रामचन्द्रः । चतुर्षु ब्राह्मादिषु विवाहेषु अनुपूर्वशः ब्राह्म दैवार्षप्राजापत्येषु चतुर्ष्वेव विवाहेषु पुत्राब्रह्मवर्चस्विनो जायन्ते ॥ ३९ ॥

रूपसत्त्वगुणोपेताधनवन्तोयशस्विनः ॥ पर्याप्तभोगाधर्मिष्ठाजीवन्ति च शतंसमाः ॥ ४० ॥

(१) मेधातिथिः । रूपंमनोहराकृतिःसत्त्वनाम गुणोद्वारशो वक्ष्यते ताभ्यामुपेतायुक्ताः । आढ्याधनवन्तः ।

श्रुतशौर्यादिगुणयुक्ततया ख्याता यशस्विनः । पर्याप्तभोगाः स्रगनुलेपनगीतवाद्यादिभिः सुखसाधनैरविकलैर्नित्ययुक्ताः । सुखसाधनैः पूर्वोक्तैरवियोगोभोगः सपर्याप्तोऽक्षतः समग्रोयेषांते पर्याप्तभोगाः । धर्मानुष्ठानतत्पराधर्मिष्ठाः । धर्मशब्दः केषांचिद्गुणवचनः । अतो गुणवचनादित्यातिशायिकः । शतवर्षाणिजीवन्ति ॥ ४० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । सत्वगुणाः सात्विकाधर्माज्ञानादयः । पर्याप्तभोगाः प्राप्तकल्पभोगाः ॥ ४० ॥

(३) कुल्लूकः । रूपमनोहराकृतिः सत्त्वंद्वादशाध्याये वक्ष्यमाणंगुणादयादयः । तैर्युक्ताधनिनः । ख्यातिमन्तोयथेप्सितवस्त्रस्रग्गन्धलेपनादि भोगशालिनोधार्मिकाश्चपुत्रा जायन्तइति पूर्वमनुवर्तते शतच वर्षाणि जीवन्ति ॥ ४० ॥

(४) राघवानन्दः । सत्वगुणाद्वादशाध्याये वक्ष्यमाणाः । रूपंसौन्दर्यं सत्वबलं वा पर्याप्तभोगाइति भोगिनः । भोग्योपस्थितावपि दुष्कृतिनां न भोगसिद्धिः ॥ ४० ॥

(५) नन्दनः । ब्राह्मादिषु चतुर्षु विवाहेष्वामुष्मिकंफलंप्रत्येकमुक्तम् इदानीमैहिकं च समुदायेफलंश्लोकद्वयेनाह ब्राह्मादिष्विति । सत्त्वगुणोपेताः सात्त्विकाः । पर्याप्तभोगाः पूर्णसुखभोगाः ॥ ४० ॥

(६) रामचन्द्रः । एतादृशाः भवन्ति पर्याप्तभोगधर्मिष्ठाः ॥ ४० ॥

इतरेषु तु शिष्टेषु नृशंसानृतवादिनः ॥ जायन्ते दुर्विवाहेषु ब्रह्मधर्मद्विषः सुताः ॥ ४१ ॥

(१) मेधातिथिः । ब्राह्मादिव्यतिरिक्तेषु गान्धर्वादिविवाहेषु नृशसमनृतंचवदन्ति नृशंसानृतवादिनः । नृशंसमौद्धभगिन्यादावश्लीलाक्रोशवचनम् । अनृतंप्रसिद्धम् । नृशंसचानृतंचनृशंसानृते तद्वेदितुशीलमेषामिति शब्दव्युत्पत्तिः । ब्रह्मधर्मविदधर्मौवेदार्थस्त द्विषन्ति निन्दति वा न श्रद्धते वा । अतएव दुर्विवाहेष्विति निन्दा ॥ ४१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । शिष्टेष्वनुशिष्टेषु । अपदिष्टेष्विति यावत् । नृशंसोहिंस्रः ॥ ४१ ॥

(३) कुल्लूकः । ब्राह्मादिभ्यश्चतुर्भ्योऽन्येष्वासुरादिषु चतुर्षु विवाहेषु क्रूरकर्माणोमृषावादिनोवेदद्वेषिणोयागादिधर्मद्वेषिणः पुत्राजायन्ते ॥ ४१ ॥

(४) राघवानन्दः । ब्राह्मदैवतार्षप्राजापत्यभिन्नेषु दोषानाह इतरेष्विति । शिष्टेष्ववशिष्टेषु । नृशंसाः क्रूराः । तर्कमोणो वा । ब्रह्म वेद । ब्राह्मणजातिर्वा । धर्मश्चाग्निहोत्रादिस्तद्विषः ॥ ४१ ॥

(५) नन्दनः । इतरेष्ववशिष्टेष्वप्रशस्तेषुपविवाहेषु । नृशंसानृतवादिनः परुषवादिनः । ब्रह्मद्विषः ब्राह्मणद्विषः । अननुज्ञातविवाहविषये निन्दा । इतरथाहिक्षत्रियादिषुगान्धर्वराक्षसाद्युपशासनानर्थक्यप्रसङ्गः ॥ ४१ ॥

(६) रामचन्द्रः । शिष्टेष्वितरेषु चतुर्षु विवाहेषु नृशंसानृतवादिनः । ब्रह्मधर्मद्विषः । सुताजायन्ते आसुरगान्धर्वराक्षसपैशाचेषु चतुर्ष्विति ॥ ४१ ॥

अनिन्दितैः स्त्रीविवाहैरनिन्द्या भवति प्रजा॥निन्दितैर्निन्दिता नृणांतस्मान्निन्द्यान्विवर्जयेत्॥४२

(१) मेधातिथिः । समासतोविवाहानांफलप्रदर्शनमेतत् । येयस्य विवाहाविहितास्तेऽनिन्दितास्तैरुत्पन्नायाप्रजा पुत्रादिलक्षणा साऽनिन्द्याभवति प्रशस्येत्यर्थः । निन्दितैः प्रतिपिद्धैः । निन्दितागर्हिता । तस्मादु खभागिनीप्रजामाभूदितिनिन्द्यान्विवर्जयेत् ॥ ४२ ॥

(४२) नृणाम्=स्त्रीणाम् (ज, ढ)

(२) सर्वज्ञनारायण । यद्वर्णस्य योविवाहोविहितः सोनिन्दितः । निन्दितोन्यः । एवसवर्णाविहितविवाहे केवलमजानिन्द्याभवति । भार्यात्वतु सिध्यत्येवेति कथितम् ॥ ४२ ॥

(३) कुल्लूक । सक्षेपेणविवाहानाफलकथनमिदम् । अगर्हितैर्भार्याभिमिहेतुभिर्विवाहैरगर्हिता मनुष्याणासततिर्भवति । गर्हितैस्तु गर्हिता तस्मादगर्हितविवाहान्कुर्यात् ॥ ४२ ॥

(४) राघवानन्द । नगिरागिरेति न्यायेन निन्दितविवाहान्निषेधति अनिन्दितैरिति । ऐरकृत्योद्गायतीति विधेयआत्मानगिरेदित्यार्थवादस्तथाअनिन्दितविवाहःकार्यइत्यत्र निन्दितविवाहनिषेधोर्थवाद ॥ ४२ ॥

(५) नन्दन । उक्तमेवार्थसक्षिप्य दर्शयति अनिन्दितैरिति ॥ ४२ ॥

(६) रामचन्द्र । अनिन्दिते स्त्रीविवाहे अनिन्द्या स्तुत्या प्रजा भवति पुत्राभवन्तीत्यर्थः । आसुरादिनिन्दिते विवाहैर्निन्दिताप्रजा भवति नृणा तस्मान्निन्द्यान्विवाहान्वर्जयेत् ॥ ४२ ॥

पाणिग्रहणसंस्कारः सवर्णासूपदिश्यते ॥ असवर्णास्वयंज्ञेयोविधिरुद्वाहकर्मणि ॥ ४३ ॥

(१) मेधातिथि । पाणिग्रहणनाम गृह्यकारोक्तः संस्कारः सवर्णासु समानजातीयासूह्यमानासूपदिश्यते शास्त्रेण विधीयते कर्तव्यतया प्रतिपाद्यते । असवर्णासु यदुद्वाहकर्म तत्रायवक्ष्यमाणोविधिर्ज्ञेय ॥ ४३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । सवर्णास्विति सामान्योक्त्या शूद्राणामप्यग्निसाक्षिकममन्त्रकपाणिग्रहणमात्रं कर्तव्यत्वेनाभिमतम् ॥ ४३ ॥

(३) कुल्लूक । समानजातीयासु गृह्यमाणासु हस्तग्रहणलक्षणः संस्कारोगृह्यादिशास्त्रेणविधीयते । विजातीयासु पुनरुह्यमानासु विवाहकर्मणि पाणिग्रहणस्थानेऽयमनन्तरश्लोके वक्ष्यमाणोविधिर्ज्ञेय ॥ ४३ ॥

(४) राघवानन्द । असवर्णासु पाणिग्रहणाभावेन प्रकारान्तरवक्तुसवर्णास्वेव गृभ्णामि ते सौभगत्वायेति पाणिग्रहणविधत्ते पाणीति द्वाभ्या । अयंवक्ष्यमाण शरइत्यादि ॥ ४३ ॥

(५) नन्दन । अथविवाहाङ्गविशेषमाह पाणिग्रहणेति । करेण करस्य ग्रहणपाणिग्रहणम् । पाणिग्रहणमेवसस्कार पाणिग्रहणसस्कार । अयवक्ष्यमाण ॥ ४३ ॥

(६) रामचन्द्र । पाणीति । सवर्णासु स्त्रीषु पाणिग्रहणसस्कारउपदिश्यते । तद्यथा ब्राह्मणस्य ब्राह्मण्या पाणिग्रहणमितिस्ववर्णास्वित्यर्थः । असवर्णासु स्त्रीषु विवाहेषु ब्राह्मणस्यऽयंविधिरुद्वाहकर्मणि ज्ञेय ॥ ४३ ॥

शरः क्षत्रियया ग्राह्यः प्रतोदोवैश्यकन्यया ॥ वसनस्य दशाग्राह्या शूद्रयोत्कृष्टवेदने ॥ ४४ ॥

(१) मेधातिथि । ब्राह्मणेनोह्यमानया क्षत्रियया शरोब्राह्मणपाणिपरिगृहीतोग्राह्य पाणिग्रहणस्थाने शरस्य विधानात् । प्रतोदोबलीवर्दानामायास क्रियते येन वाह्यमाना पीडयन्ते हस्तिनामिवाङ्कुश । वसनस्य वस्त्रस्य दशा ग्राह्या शूद्रयाउत्कृष्टजातीयैर्ब्राह्मणादिवर्णैर्वेदनेविवाहे ॥ ४४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । क्षत्रियाधृतशर वैश्यया च धृतप्रतोद पाणिग्रहणमन्त्रैर्वरोगृह्णीयात् । शूद्राविवाहे तु शूद्रा वरस्य वसनाञ्चलममन्त्रिकगृह्णीयात् । शूद्रामप्येके मन्त्रवर्जमितिस्मृते । उत्कृष्ट स्ववर्णोत्कृष्टवर्ण । एतेन क्षत्रियेण वैश्याया शूद्रायाश्च वैश्येन च शूद्राविवाहेऽयमेव क्रमइति कथितम् ॥ ४४ ॥

(३) कुल्लूक । क्षत्रियया पाणिग्रहणस्थाने ब्राह्मणविवाहे ब्राह्मणहस्तपरिगृहीतकाण्डैकदेशोग्राह्य । वैश्यया-

ब्राह्मणक्षत्रियविवाहे ब्राह्मणक्षत्रियावधृतप्रतोदैकदेशोग्राह्य । शूद्रया पुनर्द्विजातित्रयविवाहे प्रावृतवसनदशाग्राह्या ॥४४॥

(४) राघवानन्द । शर पाणिना क्षत्रियया गृहितोयस्तत्पाणिस्थानीयविप्रोगृह्णीयान्न तु विप्रहस्तस्थ शर । क्षत्रियविषयइतिकन्यापाणिस्थान शरस्य विधानात् । अन्यथामन्त्रलिङ्गविरोध । अत क्षत्रियया शरोब्राह्मण्या पाणि परिगृहीतोग्राह्य इतिमेधातिथिप्रलाप एवमतोदादिषु, प्रतोदोबलीवर्दादिचालनसाधन । उत्कृष्टवेदने द्विजादिकर्तृक विवाहे ॥ ४४ ॥

(५) नन्दन । वर्णोत्कृष्टस्यवेदनेसवर्णादुत्तरोत्तरस्यवर्णस्यलाभेविवाहइतियावत् ॥ ४४ ॥

(६) रामचन्द्र । तद्यथा उत्कृष्टवेदने विप्रस्य वेदनेविवाहे क्षत्रिययाशरोग्राह्य । विप्रस्य वेदने वैश्यया प्रतोदाग्राह्य । विप्रस्य वेदने शूद्रया वसनस्य वस्त्रस्य दशा ग्राह्या । वेदने त्वग्रजन्मनइति योगीश्वर । एवक्षत्रस्य वेदने वैश्ययाप्रतोदोग्राह्य । पुनरेववैश्यस्य वेदने शूद्रया वसनस्य दशा ग्राह्या ॥ ४४ ॥

ऋतुकालाभिगामी स्यात्स्वदारनिरत सदा ॥ पर्ववर्जं व्रजेच्चैना तद्व्रतोरतिकाम्यया ॥ ४५ ॥

(१) मेधातिथि । उक्तोविवाह तस्मिन्निर्वृत्तेसमुपयाते दारत्वे तदहरेवेच्छयोपगमे प्राप्ते तन्निवृत्त्यर्थमिदमारभ्यते। न विवाहसमन तरतदहरेव गच्छेत् किंतर्हि ऋतुकालमतीक्षते । गृह्यकारैस्तु अतऊर्ध्वमक्षारलवणाशिनौ ब्रह्मचारिणावध शायिनौस्याता त्रिरात्रद्वादशरात्र सवत्सरवेतिपठितम् । तत्र स यपिसव सरस्या तरापन्नितऋतौ गमननास्ति । एवमत्रा त्कालादूर्ध्व मसत्यृतौ गमननास्ति । एवमेते स्मृतीअविरोधिन्यौ भवत । त्रिरात्रादीनांतुविकल्प अत्य तरागपीडितयो र्गमन धैर्यवतोस्तुब्रह्मचर्यम् । ऋतुर्नाम स्त्रीणाशोणितदर्शनोपलक्षित शरीरावस्थाविशेषोगर्भग्रहणसमर्थ कालउच्यते । उपलक्षणत्वाच्च दर्शनस्य निवृत्तेऽस्मिन्वक्ष्यमाणकालानुवर्तिभवत्येव तस्यकालऋतुका साहचर्याद्वा कालएवऋतु । तथाच समानाधिकरणसमास । ऋतुकालेऽभिगन्तुव्रतमस्येत्यृतुकालाभिगामी । व्रतेइतिणिनि यथा स्थण्डिलशायी श्र श्राद्धभोजाति । स्याद्भवेदित्यर्थ । यद्यप्यस्तिपराविधिविभक्तिस्तथाप्युपगमव्यापारविदधाति । अभिगामी स्यादभि गच्छेदित्यर्थ । नह्यनुपगच्छन्नभिगामी भवति । कीदृशपुनरेतद्व्रतकिमृतावभिग तव्यमेवाथतांविवगन्तव्यमिति । एतदुक्तभव ति किमयंनियमउत परिसंख्येति । ननुच व्रतमिति शास्त्रतोनियमउच्यते तत्रैवचायणिनि अत परिसख्या कथमा शङ्क्यते उच्यते । परिसख्यायामपिशास्त्रीय वनियमरूपताच विद्यतइति दर्शयिष्याम । कस्तह्यनयोर्विशेष । विधिर्विरो धोनियम । अथविधिक य शब्द कर्तव्यताबोधक अग्निहोत्रजुहुयात्स्वर्गकामइति । नह्यग्निहोत्रस्यैतद्वचनम तरेणा यत कुतश्चित्कतव्यतावगम । नियम पुनर्यत्रादृष्टसिद्ध्यर्थस्यवचनमन्तरेणपाक्षिकीप्राप्ति यथासमे यजेतेति । दर्शपौर्णमासा दियागविधानादेशमात्रमाक्षिप्तम् । नहि कश्चिद्देशमनाश्रित्य यागप्रयोग सभवति । द्विविधश्च देश समोविषमश्च । त त्रयदा तावत्समे यजेततदैतद्वचनमनुवादएव । यदात्विच्छायानिरङ्कुशत्वाद्विषमे यियक्षतितदैतद्वचनसमदेशविदधदर्थवत् । विहिते समे विषमस्यानाश्रयणमविधानात् । एतत्सामर्थ्यात्तन्निवृत्ति । विधिनिबन्धनेह्यनुष्ठाने किमित्यविहितक्रियेतत त्करणेहि न यथाचोदितानुष्ठानसिद्धि । इदचात्र स्मार्तमुदाहरणम् । प्राङ्मुखोऽन्नानि भुञ्जीत भुञ्जानस्य यदृच्छया या काचिद्दिशमाश्रित्य भोजनप्राप्तत्र कदाचित्प्राची कदाचिदितरापाकाचित्प्राप्तत्र यदाप्राची न तदेतरा यदेतरा न तदा प्राचीति । तत्राप्राप्तिपक्षे विध्यर्थवचनप्राङ्मुखोऽन्नानि भुञ्जीतेति तत्रातिक्रमाच्छास्त्रार्थजहाति । एवमिह यदृच्छयो पगमनधृतावनुपगमनपक्षे विधीयमानमुपगमनमनुष्ठीयमानशास्त्रातिक्रमकारिताजनयेत् । यथाऽमेध्यप्रविहिताथाअति

क्रम्यमाणा प्रायश्चित्तहेतवो भवन्ति तथानुगमनम् । अथर्तावनृतौ च गमने रागतःप्राप्तेवचनमृतावुपेयादिति । तदेवं-वचनंघृग्यते ऋतावेवोपेयादनृतौ न गच्छेत् । अथपञ्चपञ्चनखाभक्ष्याइति क्षुत्प्रतिघातेनार्थेनशशकादिष्वपि पञ्चनखेषु भक्ष्यता प्रसक्ता तद्यतिरिक्तेष्वपिवानरादिषु । नचतत्र पर्यायेणैव प्रवृत्तिः । युगपत्तत्रचान्यत्रच प्रसक्तौ पञ्चपञ्चनखाभक्ष्याइति वचनमितरपरिसंख्यानार्थंपरिसंपद्यते । एवमिहपरिसंख्येति । ननु च परिसंख्यांदोषत्रयवतीमाचक्षते । त्रयोहि तत्रदोषाःप्रादुःष्युः स्वार्थत्यागःपरार्थकल्पनाप्राप्तबाधश्च । पञ्चपञ्चनखाभक्ष्याइति यदान्वयतः पञ्चनखविषयंभक्षणंप्रतीयते तदा स्वयंकंभवतितद्यतिरिक्तनिषेधपरत्वाद्वाक्यस्य । अश्रुतश्च निषेधोऽतःपरार्थकल्पना । अर्थित्वाच्च सर्वविषयं भक्षणंयत्प्राप्तंतस्यबाधः । एवमेतेनपरिसंख्यायांत्रयोदोषाः नैतत्सारम् । सत्यर्थित्वेश्रुत्यर्थासंभवे वाक्यस्यानर्थक्यंमाभूदित्येतत्परता नविरुद्धा । विधिरत्यन्तमप्राप्तौ नियमः पाक्षिके सति । तत्र चान्यत्र च प्राप्तौ । परिसंख्या नखिष्विव ॥ किंपुनरत्रयुक्तंतत्र चान्यत्र च प्राप्तौ परिसंख्यालक्षणस्यैं विद्यमानत्वात्परिसंख्येति । ऋतावपिगमनंप्राप्तमनृतावपि नतुयदर्तौ तदानृताविति । यथासत्यर्थित्वेभोजनंतत्रनियमोऽश्राद्धम् नपुनराहारत्यागेनश्राद्धमेवभुञ्जानआस्ते । एवमिह सतिखेदे यद्गमनंतत्रनियमोऽनृतौ नगच्छेदित्यवगच्छति । अर्थित्वाच्च गमने प्रसक्ते कालविधानपरतैव युक्ता वाक्यस्य । अन्यथाऽनारब्धोऽर्थउपदिष्टः स्यात् । किंचापत्योत्पत्तिविधेः कृतविवाहस्यानुष्ठेयत्वादृतौ च तत्संभवात्प्राप्तमेवगमनम् । उत्पन्नपुत्रस्यचनद्वितीयपुत्रोत्पादनवैयम् । अपत्यमुत्पादयेदित्येकत्वविवक्षायांविध्यर्थनिवृत्तेः । नच गमनमेवादृष्टार्थंतयाशक्यविधातुम् संस्कारविधित्वादधिकारग्रहणात्कल्पनायाश्च शक्यत्वादपत्योत्पत्तिविध्याक्षेपादृतौगमनस्य । यदि चाप्यर्तावुपेयादितितदनृतुप्रतिषेधार्थम् । तत्रानुवादःपरंपरिसंख्या । तत्रह्यर्थान्तरलक्षणयाप्यर्थवत्ता भवति । एवकृत्वागौतमीयेनाविप्रतिपत्तिः । एवंतत्रोक्तं ऋतावुपेयात्सर्वत्र वा प्रतिषिद्धवर्जमिति । सर्वत्र वेत्येपविकल्पः कामचारानुज्ञानार्थः । न पुनः सर्ववर्तावनृतौचनियमोपपत्तिः ॥ यदि च पूर्वत्रर्तावुपेयादितिनियमःसर्वत्रवेत्यत्रापि सएवोपेयादित्यनुप्रयुज्यमानशब्दोनियमार्थः प्राप्नोति एकप्रक्रमत्वात्तर्हि सएव शब्दः पुनरनुच्चार्यमाणोभिन्नार्थोभवितुयुक्तः । नचर्तोरन्यत्रनियमार्थतोपपद्यते । तस्मादृतौ गमनवचनमनृतौप्रतिषेधार्थम् । तत्रानुत्पन्नपुत्रस्य विध्यन्तरान्नियमएव । उत्पन्नपुत्रस्तुयथाकामी । अनृतौ प्रतिषिद्धे गमने भार्येच्छया पुनः प्रतिप्रसूयतेपर्ववर्जंव्रजेच्चैनांतद्व्रतइति तदितिभार्यायाः प्रत्यवमर्शः । तच्चित्तग्रहणंप्रतस्यस्येति तद्व्रतः । रतिकाम्यया विनाप्यपत्यार्थेनोत्पन्नपुत्रऋतावनुत्पन्नपुत्रोवानृतौ सुरतसंभोगेच्छया तद्व्रतएनांव्रजेन्नात्मेच्छयेत्यर्थः । अथवा तच्छब्दोरतिकाम्ययेत्यत्रापेक्ष्यते । स्मृतिशास्त्रत्वादस्य । तद्रतिकाम्यया पर्ववर्जमन्यत्रापि व्रजेत् तत्रैवाकारश्लेषोद्रष्टव्यः । अरतिकाम्ययाआत्मनइतिशेषः । यथातुव्याख्यातंतथा नाकिंचिदत्राप्रश्लेषेणापि तच्छब्दस्य समासोपसर्जनस्यासंबन्धेन । पर्वाणि वक्ष्यति । अमावास्यामष्टमींच पौर्णमासींचतुर्दशीमिति । स्वदारेषु निरतः स्यात्तत्स्त्रीतिभावनापरः । अथवा स्वदारेष्वेवरमते न परदाराननमयेदिति परदारप्रतिषेधः । सदा यावज्जीवमेतद्व्रतंपरिपालनीयम् । अतः स्थितमेतत्त्रीणिवाक्यान्यत्र ऋतुकालाभिगामी स्यादित्येतदेकम् अनुत्पन्नपुत्रस्य नियमानुवादरूपद्वितीयम् भार्याप्रयुक्तस्यपर्ववर्जंघृतावनृतौ च न सुरतेच्छया स्वदारनिरतइतितृतीयम् । एषांचपदयोजना ऋतुकालाभिगामीस्यादपत्यार्थम् रतिकाम्यातुतद्व्रतएनांव्रजेत् स्वदारनिरतश्चस्यात् ॥ ४५ ॥

- (२) सर्वज्ञनारायणः । ऋतुकालमात्राभिगमने, चेत्यसंपत्तौ स्वदारनिरतइति पक्षान्तरम् । तत्र च पर्ववर्जमिति विशेषउक्तः । तद्व्रतः पर्ववर्जंस्वदारगमनमात्रगृहीतव्रतः रतिकाम्यया स्वस्य भोगार्थितया नतु तादृग्धर्मलाभस्तत्रेत्यर्थः ॥ ४५ ॥

(३) कुल्लूकः । ऋतुर्नामशोणितदर्शनोपलक्षितोगर्भधारणयोग्यः स्त्रीणामवस्थाविशेषः । तत्कालाभिगामी स्यादित्ययंनियमविधिःन तु परिसंख्या स्वार्थहानिपरार्थकल्पनाप्राप्तबाधात्मकदोषत्रयदुष्टत्वात् । ऋतुकालेऽपि रागतः पक्षेगमनप्राप्तौ यस्मिन्पक्षे प्राप्तिस्तत्रविधिः समेयजेतेतिवत् । अतएव ऋतावगमनेदोषमाह पराशरः ऋतुस्नातांतु योभार्यासन्निधौ नोपगच्छति । घोरायांब्रह्महत्यायांपतते नात्र संशयः । अनुत्पन्नपुत्रस्य चायनियमः । ब्राह्मणोह वै जायमानस्त्रिभिर्ऋणैर्ऋणवा जायते यज्ञेन देवेभ्यः प्रजयापितृभ्य स्वाध्यायेनर्षिभ्यइत्येतत्प्रत्यक्षश्रुतिमूलत्वेऽस्य-सभवति । मूलान्तरकल्पनस्यायुक्तत्वात् । तस्माद्युग्मासु पुत्रार्थी संविशेदार्तवेस्त्रियमिति च वक्ष्यति ततोप्येतच्छ्रुतिमूलत्वमवगम्यते । पुत्रोत्पादनधात्मस्य चैकपुत्रोत्पादनेनैव चरितार्थत्वात्कामजानितरान्विदुरिति दर्शनादजातपुत्रस्यैव नियमः । दशास्यांपुत्रानाधेहीति मन्त्रस्तु बहुपुत्रप्रशंसापरः जातपुत्रस्याप्यृतुकालगमननियमेन दशासेवावतिष्ठते स्वदारनिरतः सदेति नित्यस्वदारसंतुष्टः स्यान्नान्यभार्यामुपगच्छेदिति विधानात्परिसंख्यैव वाक्यानर्थक्यात्स्वदारगमनस्य प्रशस्तत्वात्[1] । ऋतावगमने दोषाश्रवणाच्च न नियमविधिः । पर्ववर्जं व्रजेच्चैनामिति । पर्वाण्यमावास्यादीनि वक्ष्यन्ते । तानि.वर्जयित्वा भार्यां प्रीतिर्व्रतयस्य सतद्व्रतोऽनृतावप्युपेयात् । अतएव रतिकाम्यया न तु पुत्रोत्पादनशास्त्रबुद्ध्या तस्माद्विधित्रयमिदम् । ऋतावुपेयादेव । अन्यभार्यांनोपगच्छेत् । अनृतावपिभार्याप्रीतये गच्छेदिति । अत्र च गौतमः ऋतावुपेयादनृतौच पर्ववर्जम् । याज्ञवल्क्योऽप्याह । यथाकामी भवेद्वापिस्त्रीणांवरमनुस्मरन् । पर्ववर्जमित्यृतावनृतौचोभयत्रसबध्यते ॥ ४५ ॥

(४) राघवानन्दः । तस्यैव कृतदारस्य नियमवदन्यादौ स्त्रीविषयतमाह । ऋतुकालेति पङ्क्ति. । तद्व्रतः भार्याप्रीतिर्व्रतंयस्य अतएवाह रतिकाम्यया ॥ ४५ ॥

(५) नन्दनः । कृतोद्वाहस्यस्त्रियमति नियममाह ऋतुकालेति । ऋतुर्नामगर्भग्रहणक्षम स्त्रीणामवस्थाविशेष । सदेतिसर्वत्रसंबध्यते । तस्यायमर्थ. । सदर्तुकालाभिगामी स्यान्नकदाचिदप्यृतुकाललङ्घयेत् । व्रतेणिनिमित्यय । सदास्वदारनिरतः स्यात्नकदाचित्अन्यन्तरंगच्छेत । अनृतुकालेऽपिरतिकाम्ययाभोगेच्छया तद्व्रतस्तयाभार्ययाप्रार्थितश्चेत् । पर्ववर्जंसदागच्छेत् । न कदाचिद्रतिप्रार्थनांलङ्घयेदिति ॥ ४५ ॥

(६) रामचन्द्रः । सदा स्वदारान्निरतःसन्नृतुकालाभिगामी स्यादिति वचनात्परदारनिषेधः । एनांस्त्रियंपर्ववर्जंव्रजेद्गच्छेत् । ततस्तस्यास्तच्चित्तग्रहणं व्रतमस्येति तद्व्रतः । रतिकाम्यया नित्यगच्छेदित्यर्थः । यथाकामी भवेद्वापिस्त्रीणांवरमनुस्मरन्निति योगीश्वरः । इन्द्रदत्तवरमित्यर्थ. ॥ ४५ ॥

ऋतुः स्वाभाविकः स्त्रीणां रात्रयः षोडश स्मृताः ॥ चतुर्भिरितरैः सार्धमहोभिः सद्विगर्हितैः ॥ ४६ ॥

(१) मेधातिथिः । ऋतुलक्षणार्थश्लोकोऽयम् । वैद्यकादिशास्त्रावगम्योऽयमर्थोन विधिमूलएव । एवंयुग्मासुपुत्राइत्येतावपि श्लोकौ । षोडशरात्रयस्ताः स्त्रीणांमासिमासि । स्वाभाविकऋतुः । प्रमाणान्तरमूलत्वाच्चाश्रुतमपि मासिमासीति गम्यते । स्वभावे भवः स्वाभाविक स्वस्थप्रकृतीनांयोभवति व्याध्यादिना कस्याश्चित्प्राप्तकालेऽपि निवर्तते घृततिलाद्यौषधोपयोगेन रतिवशेनचाकालेऽपि सवर्तते । अत स्वाभाविकऋतुस्ताराज्ञयउच्यन्ते । चतुर्भिरितरैः चत्वार्यहानि यानि सद्भिर्विगर्हितानि प्रतिषिद्धस्त्रीस्पर्शसभाषणादीनि तानि च प्रथमशोणितदर्शनात्प्रभृतिअहर्ग्रहणंचसर्वाहोरात्रोपलक्षणार्थम् तैःसह ॥ ४६ ॥

---

(१) प्रशस्तत्वात्-प्राप्तत्वात् (अ)

(२) सर्वज्ञनारायणः । स्वाभाविकः स्त्रीत्वभावनियतः कस्याश्चित्त्वाधिक्यमपि व्याध्यादिना शोणिताधिक्येन भवतीत्यर्थः । इतररजःकालीनैश्चतुर्भिः सहेति वदन्नवशिष्टान्यहानि द्वादशेति दर्शयति रात्रयइति वचनमुपगमयोग्यद्वादशाहोरात्रेषु रात्रावेव गमनंन दिवेति कथयितुं । अहोभिरिति त्वहोरात्रोपलक्षणम् ॥ ४६ ॥

(३) कुल्लूकः ।अत्र रात्र्यहः शब्दावहोरात्रपरौ शोणितदर्शनात्प्रभृतिस्त्रीसंपर्कगमनादौ शिष्टनिन्दितैश्चतुर्भिरन्यैरहोरात्रैः सह षोडशाहोरात्रा मासिमासि स्त्रीणामृतुः स्वभावे भवः स्वाभाविकः । व्याध्यादिनातु न्यूनाधिककालोऽपि भवति ॥ ४६ ॥

(४) राघवानन्दः । ऋतोरवधिमाह ऋतुरिति । स्वाभाविकः औत्सर्गिकः रोगभोगादिना न्यूनाधिकसंभवात् । शोणितोपलक्षितशरीरावस्थाविशेषोगर्भग्रहणसमर्थ ऋतुस्तद्दर्शनात् । सद्विगर्हितैश्चतुर्भिरहोरात्रैः सहअविगर्हिता द्वादशरात्रयइति षोडश । स्वीकृतभार्यस्य तदहस्तस्यांगमनप्रसक्तौ ऋत्ववधिकरणंत्रिरात्रादिपालनार्थम् । तथाचाश्वलायनसूत्रम् । अतऊर्ध्वमक्षारालवणाशिनौ स्यातांत्रिरात्रंद्वादशरात्रंसंवत्सरंवेति ॥ ४६ ॥

(५) नन्दनः । कःपुनः स्त्रीणामृतुकालइत्यपेक्षायामाह ऋतुरिति । सद्विगर्हितैरितरैश्चतुर्भिरहोभिः सार्धंगमनेप्रतिषिद्धैः प्रथमैश्चतुर्भिः रात्रैः सहपञ्चमाश्चतस्रः पञ्चम्यादयोद्वादशइत्येवंषोडशरात्रयः । षोडशाहोरात्राः । स्वाभाविकोनव्याध्यादिनिमित्तादुत्पन्नः स्त्रीणामृतुर्भवति ॥ ४६ ॥

(६) रामचन्द्रः । तत्रविशेषमाह ऋतुस्त्विति । स्त्रीणांगर्भाधानयोग्यावस्थोपलक्षितः कालऋतुः स्वाभाविकः षोडशरात्रयः स्मृतारजोदर्शनदिवसादारभ्य षोडशाहोरात्रयः सद्भिर्विगर्हितैः चतुर्भिःसार्द्धमितरैर्द्वादशभिरहोभिःसार्द्धमित्यर्थः॥४६॥

तासामाद्याश्चतस्रस्तु निन्दितैकादशी च या ॥ त्रयोदशी च शेषास्तु प्रशस्ता दशरात्रयः ॥४७॥

(१) मेधातिथिः । तासांरात्रीणांयाआद्याः प्रथमशोणितदर्शनाच्चतस्रस्तानिन्दिताः नतत्रगमनमस्ति । तिसृषु तावत्स्पर्शोऽपि नास्त्यशुचित्वात् । चतुर्थ्यांतु स्नातायावशिष्टवचनात्सत्यपि शुचित्वेरतिसंभोगोनास्ति चतसृणांगर्हितत्ववचनात् । याचैकादशी या च त्रयोदशी साऽपि निन्दिता । एवंप्रतिषिद्धगमने ऋतुदर्शनात्प्रभृत्येकादशीत्रयोदश्यौ गृह्येते। नचन्द्रतिथी । तासामितिनिर्धारणविषयत्वेन रात्रीणांसंबन्धात्समानजातीयश्च निर्धार्यतेयथा प्रतीयते कृष्णा गवांसंपन्नक्षीरेति । यद्यत्रगमनप्रतिषेधोऽयमदृष्टार्थः । शेषाःप्रशस्तादशरात्रयः । षष्ण्णांप्रतिषेधाद्दशसु प्राशस्त्यंसिद्धमेवानूद्यते ॥ ४७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । एकादशीत्रयोदशीति षोडशदिनसमुदायापेक्षया । प्रशस्ताअनिन्दिताः ॥ ४७ ॥

(३) कुल्लूकः । तासांपुनः षोडशानांरात्रीणांशोणितदर्शनात्प्रभृत्याद्याश्चतस्रोरात्रय एकादशी त्रयोदशी च रात्रिर्गमनेनिन्दिता । अवशिष्टा दशरात्रयः प्रशस्ता भवेयुः ॥ ४७ ॥

(४) राघवानन्दः । वर्ज्यमाह तासामिति । सन्धिस्पष्टः ॥ एकादशी तु दशदिनापेक्षया तथात्रयोदशीच दशदिनान्यवशिष्टानि ॥ ४७ ॥

(५) नन्दनः । तासु षोडशसु प्रशस्तारात्रीराह तासामिति । तासांषोडशानांरात्रीणांमध्येआद्याश्चतस्रोरात्रय एकादशीत्रयोदशीचरात्रिर्निन्दिताइति । शेषादशरात्रयप्रशस्ताः ॥४७॥

(६) रामचन्द्रः । तासांषोडशरात्रीणांमध्ये आद्याश्चतस्रःनिन्दितापुनरेकादशरात्रिर्निन्दिता एकादशदिवसस्येत्यर्थः । तथा त्रयोदशीरात्रिर्निन्दिता शेषा दशरात्रयः प्रशस्ताउक्ताः ॥ ४७ ॥

युग्मासु पुत्राजायन्ते स्त्रियोऽयुग्मासु रात्रिषु ॥ तस्माद्युग्मासु पुत्रार्थी संविशेदार्तवे स्त्रियम् ॥४८॥

(१) मेधातिथि । तासु दशसु यायुग्मारात्रय षष्ठ्यष्टमी दशमीद्वादशीचतुर्दशी षोडशी तासूपगच्छत पुत्राजायन्ते । युग्मासु पुत्रार्थीसविशेदार्तवेस्त्रियम् । अयुग्मासु स्त्रियोदुहितरस्तस्मात्पुत्रोत्पत्तिसिध्यर्थयुग्मासु सविशेद्व्रजेत मैथुनधर्मेणस्त्रियमातवे । अनुवादोयम् । अयमपि नियमएवानुत्पन्नपुत्रस्यायुग्मास्वगमनम् ॥ ४८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । युग्मासु षष्ठ्यादिरात्रिषु पुत्राजायन्ते । सविशेदुपगच्छेत् ॥ ४८ ॥

(३) कुल्लूक । पूर्वोक्तास्वपि दशसु षष्ठ्यष्टम्याद्यासु रात्रिषु गमने पुत्राउत्पद्यन्ते । अयुग्मासुपञ्चमीसप्तम्यादिषु दुहितर. । अत. पुत्रार्थीयुग्मास्वृतुकालेभार्यागच्छेत् ॥ ४८ ॥

(४) राघवानन्द. । तत्रैव मासगिकदृष्टफलमाह युग्मास्विति । स्त्रियोऽयुग्मास्वितिच्छेद । विशेन्निविष्टमनागच्छेत् । अन्यथाद्ववैकल्यादिस्यादपत्यस्य ॥ ४८ ॥

(५) नन्दन । प्रशस्तासुरात्रिषु दशसु सवेशनेफलमाह युग्मास्विति । सविशेत्सगच्छेत् ॥ ४८ ॥

(६) रामचन्द्र । दशरात्रीणामध्ये युग्मासु रात्रिषु गच्छेत पुत्राजायन्ते । अयुग्मासु रात्रिषु गच्छत स्त्रिय कन्याभवन्ति । तस्मात्कारणात्पुत्रार्थी आर्तवेकालेयुग्मासु स्त्रियसविशेद्गच्छेत् रात्रिग्रहणदिवसप्रतिषेधार्थम् ॥ ४८ ॥

पुमान्पुंसोऽधिके शुक्रे स्त्री भवत्यधिके स्त्रिया ॥ समे पुमान्पुंस्त्रियौ वा क्षीणेऽल्पेच विपर्ययः ॥४९॥

(१) मेधातिथि । शुक्रवीर्यपुरुषस्यरेत स्त्रिया शोणितम् । उक्तभगवता वसिष्ठेन । शुक्रशोणितसभव पुरुषइति । स्त्रीबीजादधिकेपुम्बीजेऽयुग्मास्वपि पुत्रोजायते युग्मास्वपि स्त्रीबीजस्याधिक्येकन्यैव । अयुग्मास्वपि रात्रिषु पुत्रार्थिनो गर्भनानुष्ठानार्थमेतत् । यदा परिपुष्टमात्मानवृष्याहारयोगेनमधिकवीर्यमन्येत स्त्रियाश्च कथचिदपचयतदापुत्रार्थीगच्छेदित्युपदिष्ट भवति । आधिक्यंचात्र न परिमाणत किंतर्हि सारत । समेऽपुमानमिश्रीकृते पुंस्त्रियौ । अपुमान्नपुसकमिति केचित्सा-म्यइतिपठन्ति. । उभयो साम्ये पुमानेव पुंस्त्रियौ वा गर्भधान्यायदा वायुर्द्रवरूपत्वात्ससृष्टेशुक्रशोणितेसमन्निभजतएकन्न भागमन्यत्र तावदेव तदा यमौ जायेते तत्र समेविभागेऽपि स्त्रीबीजाधिक्येस्त्री पुम्बीजाधिक्ये पुमान् । क्षीणे बीजेसारत-विपर्ययोऽग्रहणगर्भस्यनपुसकोत्पत्तिर्वा ॥ ४९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अत्र व्यभिचारोदृश्यतेतेन तत्र कारणमाह पुमानिति । त्रिया शुक्रे शोणिततांगते । समेऽपुमान्नपुसकम् । पुंस्त्रियौ यमौ । एतच्चोभयोरतिवृद्धबहुशुक्रत्वेपि तदपेक्षया पुंसोधिकशुक्रत्वेपुमांसौ । स्त्रियाअधिकशुक्रत्वे स्त्रियावित्यपि ग्राह्यम् । क्षीणनयो शुक्रेरोगादिना क्षीणे स्वभावतोवाल्पे विपर्ययोऽपत्यानुपपत्ति ॥ ४९ ॥

(३) कुल्लूक । पुमानिति । पुंसोबीजेऽधिकेऽयुग्मास्वपि पुत्रोजायते स्त्रीबीजेऽधिकेयुग्मास्वपि दुहितैव । अतोवृष्याहारादिना निजबीजाधिक्यभार्यायाश्चाहारलाघवादिना बीजाल्पत्वमवगम्य युग्मास्वपि पुत्रार्थिनागन्तव्यमिति दर्शितम् । स्त्रीपुंसयोस्तु बीजसाम्येऽपुमान्नपुसकजायते पुंस्त्रियाविति यमौच । निःसारेऽल्पेचोभयोरेवबीजे गर्भस्या-सभव ॥ ४९ ॥

(४) राघवानन्द । पुमानिति युग्मास्वपि भवत्यधिके रजसिस्त्रीभवेदधिके स्त्रियाइति रजसीतिशेष । अपुमान्नपुंसक पुंस्त्रियौ पुमासौ। स्त्रियौ स्त्रिपुमासौ चेति स्वरसतोदृष्टत्वात् । क्षीणे निःसारे अल्पे च विपर्ययोऽपत्या-भावः ॥ ४९ ॥

(५) नन्दनः। समेऽपुमानितिपदच्छेदः। अपुमान्नपुंसकः। पुमांश्चस्त्रीचपुंस्त्रियौ। क्षीणेऽसारतः। अल्पेपरिमाणतः विपर्य्ययः अनुत्पत्तिः। यतएवमतः पुत्रार्थिनातामुपवासयता स्वयसौहित्ययुक्तेनस्वशुक्राधिक्येयत्नः कार्यइत्यभिप्रायः ॥ ४९ ॥

(६) रामचन्द्रः। पुंसःपुरुषस्याधिके शुक्रे पुमान्पुत्रोभवति। स्त्रियारजोधिके स्त्री कन्या भवति रज.शुक्रसमेपुमान्नपुंसक.षण्डोभवति वा पुंस्त्रियौ भवतः। यमौ कन्यापुत्रौ। पुमानेवरूयाकारः। क्षीणे वा शुक्रे अल्पेवारजसि विपर्ययःगर्भस्यासभवअनुत्पत्तिः ॥ ४९ ॥

निन्द्यास्वष्टासु चान्यासु स्त्रियोरात्रिषु वर्जयन् ॥ ब्रह्मचार्येव भवति यत्र तत्राश्रमे वसन् ॥ ५०॥

(१) मेधातिथिः। निन्द्यासु षट्स्वन्यासुचानिन्द्यास्वष्टासु रात्रिषु स्त्रियोवर्जयन्परिहरन्द्वे रात्रीअवशिष्टे यदि गच्छति पर्ववर्जतदा ब्रह्मचार्येव भवति ब्रह्मचर्यफलमाप्नोति। यत्रतत्राश्रमेवसन् अर्थवादोऽयम्। नतुवानप्रस्थाद्याश्रमेपुराग्यम्पनुज्ञा जितेन्द्रियत्वविधानात्सर्वाश्रमेषु गार्हस्थादन्येषु वीप्सायाश्चार्थवादतयान्युपपत्तेः। एताश्च रात्रयोवर्ज्यान क्रमेणैव किंतर्हि यथेच्छया पर्ववर्जगमनं यथा न भवति तथा रात्रिद्वयमभ्यनुज्ञायते। किंपुनर्ब्रह्मचर्यस्यफलविशेषाश्रवणात्स्वर्गः क्वचित्तु श्रूयते। न ब्रह्मचारी भत्यवैतीति। स्वल्पैरतिक्रमैर्नदुष्यतीति ॥ ५० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। प्राक् निन्दितत्वेनोक्तासु षट्सु रात्रिषु तथान्यासु भवास्ततयोक्तानामपि दशानांमध्येऽष्टासु स्त्रियोवर्जयन्नस्मिन्नृतुषोडशकमध्ये रात्रिद्वयमेवोपगच्छन्नित्यर्थः। यत्र तत्रेति वचनात्। गार्हस्थ्यइव सपत्नीकवानप्रस्थेपि ऋतुगमनमस्तीति गम्यते। अन्यथा गार्हस्थ्येपीत्येवावक्ष्यत् ॥ ५० ॥

(३) कुल्लूकः। निन्द्यासुपूर्वोक्तासु षट्सु रात्रिष्वन्यासु च निन्द्यास्वपि यासु कासुचिदष्टासु स्त्रियोवर्जयन्द्वे रात्री अवशिष्टे। पर्ववर्जिते व्रजन्नखण्डितब्रह्मचार्येव भवति। यत्रतत्राश्रमे वसन्नितिवानप्रस्थापेक्षया। तस्य हि भार्ययासहगमनपक्षऋतुगमनंप्रसक्तम्। न च वनस्थभार्यायाऋतुर्नभवतीति वाच्यम्। वनंपञ्चाशतोव्रजेदितिवर्षैरेकगुणांभार्यामुद्वहेत्त्रिगुणः पुमानित्यादि शास्त्रपर्यालोचनया तत्संभवात्। मेधातिथिस्तु यत्र तत्राश्रमे वसन्नित्यनुवादमात्रगृहस्थेतराश्रमत्रयेजितेन्द्रियत्वविधानाद्रात्रिद्वयाभ्यनुज्ञानासम्भवादित्याह गोविन्दराजस्तूत्पन्नविनष्टपुत्रस्याश्रमान्तरस्थस्यापीच्छया पुत्रार्थरात्रिद्वयगमने दोषाभावप्रतिपादनार्थमेतत्। यत्र तत्राश्रमेवसन्नितिवचनात्पुत्रार्थी सविशेदिति च प्रस्तुतत्वात्पुत्रस्य च महोपकारकत्वादित्याह उक्तगोविन्दराजे न विशेषमविवृण्वता। व्यक्तमङ्गीकृतयतीस्वदारसुरतयतेः ॥ ५० ॥

(४) राघवानन्दः। निन्दिताष्टकादशी त्रयोदशी आद्याश्चतस्रइति षट्सु अष्टासु च अनिन्दितासु निशासुएवरात्रिद्वयमवशिष्यते तयोर्गच्छन्नब्रह्मचार्येव भवतीत्यर्थवादइति मेधातिथिः। गोविन्दराजस्तु ऋतावुपेयादेव अन्यभार्यान व्रजेत् अनृतावपि भार्याप्रीतये व्रजेदिति। पर्ववर्जमित्युभयत्र सबध्यते। अतएव गौतमः। ऋतावुपेयादनृतौ च प्रतिपिद्धवर्जं। याज्ञवल्क्योपि। यथाकामीभवेद्वापि स्त्रीणांवरमनुस्मरन्। सन्तत्यभावेआश्रमान्तरयोः कुटीचकवानप्रस्थयोरपि यत्र तत्राश्रमे वसन्निति स्वरसानताश्चादिनद्वये गमनंयुक्तम्। तद्दिनद्वयमष्टमीं वा चतुर्दशीमित्याद्यपर्वोक्तेरिति पश्चाद्युत्तरंवनंप्रतिभार्ययासह गमनविधानेन स्त्रिया पुत्रोत्पादनयोग्यकालत्वात्पुत्रार्थी संविशेदातवे स्त्रियमिति साधारण्याच्च यत्तु गृहस्थएवैषांयोनिरिति गौतमसूत्रव्याख्यातच हरदत्तेनेत्येषामपत्यंचण्डालइति तदपामपत्नीविषयम्। स्वपत्न्यां दोषोऽन्यथायत्र तत्रेति मनुवचनविरोधः। कुलक्षये प्रणश्यन्ति कुलधर्माः सनातनादति श्रीकृष्णोक्तेः। नाप्यर्थवादोद्रव्यसंस्कारात्

कर्मलेव सइति। गृहस्थानातु। दिनपट्कमशस्तम्। तदुक्तं याज्ञवल्क्येन। षोडशर्तुर्निशास्त्रीणा तासु युग्मासु संविशेत्। ब्रह्मचार्येव पर्वाण्याद्याश्चतस्रश्च वर्जयेदिति॥ ५० ॥

(५) नन्दन । निन्द्या प्रथमाश्चतस्रएकादशीत्रयोदशीचतासुअष्टासुचान्यासुस्त्रीजननिमित्तप्रतिनिषिद्धास्वयुग्मासु पञ्चमीसप्तमीनवमीपञ्चदशीप्रभृतिषुप्रजाफलरहितासुचतसृषुचेत्यर्थ । एकविंशीप्रभृतीनामृतोरकालत्वादष्टास्वित्युक्तम्। यत्र तत्राश्रमेगृहस्थाश्रमे वसन्नपि। एवमुद्वोढुर्नयमउक्त ॥ ५० ॥

(६) रामचन्द्र । निन्द्यास्वन्यासु अयुग्मासु रात्रिषु स्त्रियोवर्जयेदित्यर्थ । अवशिष्टासु गच्छन्ब्रह्मचारी भवति। यत्रतत्राश्रमे वसन्ब्रह्मचार्येवभवति भवेदित्यर्थ । अयमर्थवादो न तु वानप्रस्थाद्याश्रमेषु गार्हस्थ्यादन्येषु स्त्रियागमनम्॥ ५० ॥

न कन्यायाः पिता विद्वान्गृह्णीयाच्छुल्कमण्वपि॥गृह्णञ्छुल्कंहि लोभेन स्यान्नरोपत्यविक्रयी ५१

(१) मेधातिथि । आसुरे शुल्कप्रतिषेधोऽयंउत्तरत्र कन्यार्थसग्रहोपादानात्। विद्वान्ग्रहणदोषज्ञ । कन्यापिता स्वल्पमप्यर्थंधनन गृण्हीयात्। गृण्हानोऽपत्यविक्रयदोषेण युज्यते। क पुनरेष शुल्कोनाम आभाषणपूर्ववराद्गृहीतम्। यत्तु-च्चनीचपणोभवति कन्यागुणापेक्षमूल्यव्यवस्थासत्रयएव । इहतुमहागुणायामपि कन्याया स्वल्पधनमनाभाषणपूर्वंवा ग्रहणम। नविक्रयस्यैषधर्मइत्यतोविक्रयाध्यारोपेणनिन्द्यते ॥ ५१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । लोभेन लोभात्। नत्वार्षधर्मबुद्ध्या ॥ ५१ ॥

(३) कुल्लूक । कन्याया पिता धनग्रहणदोषज्ञोऽल्पमपि धन कन्यादाननिमित्तक न गृह्णीयात्। यस्माल्लोभेन-तद्गृह्णन्नपत्यविक्रयीभवति॥ ५१ ॥

(४) राघवानन्द । आर्षासुरोद्वाहयो शुल्कदानमुक्ततत्स्वमतेन दूषयति नेतित्रिभि । शुल्क कन्यामूल्यम्। लोभेन तत्कुर्वन्नपत्यविक्रयी उपपातकी स्यात्। गोवधइत्यपत्यविक्रयस्यउपपातकत्वेनआम्नानात्॥ ५१ ॥

(५) नन्दन । अथकन्याप्रदातुर्नियममाह न कन्यायादिति ॥ ५१ ॥

(६) रामचन्द्र । लोभेन शुल्कगृण्हन्नरो ऽपत्यविक्रयी स्यात्। अपत्यविक्रयपापभुग्भवतीत्यर्थ ॥ ५१ ॥

स्त्रीधनानि तु ये मोहादुपजीवन्ति बान्धवा ॥नारीयानानि वस्त्रं वा ते पापा यान्त्यधोगतिम्॥५२॥

(१) मेधातिथि । स्त्रीनिमित्तानिधनानि कन्यादाने वराद्यानि गृह्यन्ते । पूर्वस्यैव शेष । बान्धवा पित्राद्य मोहादुपजीवन्ति यथोक्तज्ञातिभ्योद्रविणदत्वेति। सुवर्णरजतादिधनम्। नारीयानानियानमश्वादि वस्त्रवैतावन्मात्रमपि न जातूपजीवनीयवासोयानादिकिंपुनर्बहु । उपजीवतांफलमाचष्टे तेतेपापा शास्त्रप्रतिषिद्धसमाचरणादधोगतिंनरक यान्ति। अथवा स्त्रीधनानीति नवमे दर्शयिष्यति। तानिये मोहादुपजीवन्तिबान्धवा पिता तत्पक्षाश्च भर्ता भर्तृपक्षाश्च। एवयाना द्येववस्त्रं स्त्रीणाम् बुद्धौसंनिधानाच्छाब्द संनिधि कल्प्यते यथा राजपुरुष कस्यराज्ञइति॥ ५२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । स्त्रीधनानि स्त्रीदाननिमित्तेन मातानि धनानि। एवनारीयानानीत्यत्रापि ॥ ५२ ॥

(३) कुल्लूक कन्यादाननिमित्तकशुल्कग्रहणनिषेधप्रसङ्गान्नवमाध्यायाभिधेयस्त्रीधनग्रहणनिषेधोयम्। ये बा

न्धवाः पतिपित्रादयः कलत्रदुहित्रादिधनानि गृह्णन्ति नारीस्त्रीयानान्यश्वादीनि वस्त्रंचेतिप्रदर्शनार्थम् सर्वमेवधनन ग्राह्यम् तेगृह्णानाः पापकारिणोनरकंगच्छन्ति ॥ ५२ ॥

(४) राघवानन्दः । किंच स्त्रीति । स्त्रीधनानीति कैमुत्यन्यायेन प्रासंगिकं । बान्धवाः पतिपुत्रादयः । नारीयाना-नीतिकन्यार्थे चेद शक्तितइत्युक्तत्वात् विभवेसतीति शेषः ॥ ५२ ॥

(५) नन्दनः । नकेवलंकन्यायाः पितुरेवायशुल्कग्रहणप्रतिषेधः किन्तु बान्धवानामपीत्याह स्त्रीधनानीति । स्त्री-निमित्तानि धनानि स्त्रीधनानि कन्यादानलब्धानीति यावत् । नारी शुल्करूपेण गृहीता दासी ॥ ५२ ॥

(६) रामचन्द्रः । नार्याः कन्यायाः यानानिनारीयानानि सुवर्णरजतादिधनं मोहात् सेवन्ते नार्या वस्त्रंवा ते पापा-अधोगतिंयान्ति ॥ ५२ ॥

आर्षे गोमिथुनंशुल्कंकेचिदाहुर्मृषैव तत् ॥ अल्पोप्येवंमहान्वापि विक्रयस्तावदेव सः ॥ ५३ ॥

(१) मेधातिथिः । स्त्रीगवी च पुंगवश्च गोमिथुनम् । केचिदाहुरेतदादेयमिति मनोस्तु मतमृषैव तत् मिथ्या नादेय-मित्यर्थः । अल्पोऽप्येवम् अल्पसाधनोऽल्पः एवमहान्भवति तावानेव विक्रयः ॥ ५३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः शुल्कशुल्कत्वेन पित्रैव ग्राह्यम् । न कन्यया तेन लोभादपितस्य ग्रहणे दोषाभावइति केचिदाहुः । तन्मृषाऽसत्यम् । यावताऽल्पस्यापि मूल्यस्य लोभेन ग्रहणे विक्रयएव स्यान्न च विनालोभेनैवधनग्रहणंसं-भवति । विधेरभावादित्यर्थः ॥ ५३ ॥

(३) कुल्लूकः । आर्षे विवाहे गोमिथुनशुल्कंवराद्ग्राह्यमिति केचिदाचार्यावदन्ति तत्पुनरसत्यंयस्मादल्पमूल्यसाध्यत्वा-दल्पोवा भवतु बहुमूल्यसाध्यत्वान्महान्वाभवतु सतावद्विक्रयोभवत्येव । यत्पुनरेकगोमिथुनमितिपूर्वमुक्ततत्परमतमितिगोवि-न्दराज तदयुक्तम् । मनुमते लक्षणमार्षस्यन स्यादेव वराद्गोमिथुनग्रहणपूर्वककन्यादानस्यैवार्षविवाहलक्षणत्वात् । मन्वभि-मतमप्यदेवार्षलक्षणमेकगोमिथुनमिति परमतमिति चेत् एकगोमिथुनद्वेत्येतत्परमतंयदि तदामनुमतेनार्षलक्षणंकितदुच्य-ताम् । अष्टौविवाहान्कथयन्नार्षोद्वासततेर्गुणान् । मनुः किंस्वमतेनार्षलक्षणंवक्तुमक्षमः मेधातिथिस्तु पूर्वापरविरोधोपन्यासनिरा-समेव न कृतवान् । तस्मादस्माभिरित्थव्याख्यामते आर्षविवाहे गोमिथुनशुल्कमुक्तोचरूपमिति केचिदाचार्यावदन्ति मनोस्तु मतनेदं शास्त्रनियमितजातिसंख्याकग्रहणं न शुल्करूपंशुल्कत्वेमूल्याल्पत्वमहत्त्वेऽनुपयोगिनीविक्रयएव तदास्यात् । किंत्वा-र्षविवाहसपत्न्याअवश्यकर्तव्ययागादिसिद्धये कन्यायै वा दातुंशास्त्रीयधर्मार्थमेवगृह्यते । अतएवार्षलक्षणश्लोकेवरादादायधर्मं तइतिधर्मतोधर्मार्थमिति तद्यार्थ । भोगलोभेन तु धनग्रहण शुल्करूपमशास्त्रीयम् । अतएव गृण्हञ्छुल्कंहि लोभेनेति निन्दामुक्तवान् । तस्मात्पौर्वापर्यपर्यालोचनादार्षे धर्मार्थंगोमिथुनग्राह्यं न तु भोगार्थमिति मनुना स्वमतमनुवर्णितम् ॥ ५३॥

(४) राघवानन्दः । आर्षे गोमिथुनयच्छुल्क । अल्पत्वमहत्त्वयोरप्रयोजकत्वेन तावतैव विक्रयादिति केचिदाचा-र्याआहुस्तन्मृषैव । आर्षलक्षणे धर्मतइत्युक्तेरिति शास्त्रोक्तं विरुद्धं न भवतीत्यर्थः । मेधातिथिस्तु । पूर्वापरविरुद्धएवे-त्याह । अतोगोमिथुनद्वयस्य धर्मार्थतैव । ततोतिरिक्ते विक्रयः । इच्छाविक्रये न्यूनाधिक्यं प्रयोजकं अन्यथोद्वाहानाम-ष्टधात्वविरोधः । नियमविधौ च दुरदृष्टादृष्टेरिति त्वदयम् ॥ ५३ ॥

(५) नन्दनः । गोमिथुनंशुल्कमाहुरनुजानते तन्मृषा तदयुक्तम् । अल्पोवा महान्वा द्रव्यलोभादादाने शुल्कस्य वि-क्रयएव तस्मादयुक्तमिति ॥ ५३ ॥

(६) रामचन्द्रः । आर्षसंज्ञे विवाहे गोमिथुनशुल्कं केचिदाहुस्तन्मृषैव मिथ्यैव अल्पोवा शुल्को महान्वा शुल्कस्तावानेव सविक्रयसंज्ञः ॥ ५३ ॥

यासांनाददते शुल्कंज्ञातयोन सविक्रयः ॥ अर्हणंतत्कुमारीणामानृशंस्यंच केवलम् ॥ ५४ ॥

(१) मेधातिथिः । किंवराद्धनाधिगमोविक्रयोभवति नेति ब्रूमः । ज्ञातयः कन्यायामधिकृताः स्वार्थमाददते गृह्णन्ति तदा सविक्रयः । अर्हणंकन्यार्थंधनग्रहणं कन्यानांतदर्हणंपूजनंभवति । बहुमानः कन्यानामात्मनि भवति । ईदृश्यो-वयंयद्धनंदत्वा विवाह्यामहे । अन्यत्रापि पूज्याभवन्ति सुभगाएताइति । आभरणादि वा तेन धनेन कर्तव्यमतोऽभ्यर्हिताः शोभावत्योभवन्ति । आनृशंस्यमपापत्वंकेवलं स्वल्पोऽप्यधर्मगन्धोऽस्ति । अतोऽनेनार्थवादेन कन्यार्थंधनग्रहणंविधीयते ॥ ५४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । यदात्वार्षे कन्यायै गोमिथुनंतथाऽनुरागोत्पत्त्यर्थंकन्यायै भूषणादि स्वेच्छया विवाहात्प्रागेव वरोददाति ज्ञातयस्तु वित्तं न गृह्णन्ति तदा ज्ञातीनांविक्रयदोषोनास्ति । यावता कुमारीणांपूजार्थंतद्दानंतथाआनृशंस्यकरुणारूपंतद्वित्तदानंवरेण स्वेच्छया कृतमतोज्ञातीनांनदोषकरमित्यर्थः । यद्वा यत्राददतेततकुमारीणां पूजनमानृशंस्य करुणामवृत्तिंजन्यपुण्यहेतुश्चेति व्याख्यातं । आसुरस्तु विवाहः कन्यायाअलंकारस्य विवाहात्पूर्वंदाने भवत्येव तल्लक्षणयोगादितिग्राह्यम् ॥ ५४ ॥

(३) कुल्लूकः । आर्षे गोमिथुनशुल्कमित्युक्तम् इदानींकन्यार्थमपि धनस्य दानेन शुल्कमित्याह यासामिति । यासांकन्यानांप्रीत्यावरेणदीयमानंधनं पित्रादयोन गृह्णन्ति किंतु कन्यायै समर्पयन्ति सोऽपि न विक्रयः । यस्मात्कुमारीणांपूजनंतदानृशंस्यमहिंसकत्वंकेवलंतदनुकम्पारूपम् ॥ ५४ ॥

(४) राघवानन्दः । तत्रैव व्यतिरेकमाह यासामिति । यच्च कन्यायै चैव शक्तितइत्युक्तं तदपि न शुल्कमित्याह अर्हणमिति । आनृशंस्य वक्ष्यमाणस्त्री क्रूरत्वनिवृत्यर्थम् ॥ ५४ ॥

(५) नन्दनः । कन्याया भूषणाच्छादनार्थंवराद्धनादानन दोषावहमित्याह यासामिति । यासांकन्यानाम् । आददते उपजीवन्ति । केवलंनिश्चितम् ॥ ५४ ॥

(६) रामचन्द्रः । यासांनारीणां ज्ञातयः शुल्कंनाददते विक्रयसंज्ञो न भवति । आनृशंस्यमपापत्वंकरुणारूपम् ॥ ५४ ॥

पितृभिर्भ्रातृभिश्चैताः पतिभिर्देवरैस्तथा ॥ पूज्याभूषयितव्याश्च बहुकल्याणमीप्सुभिः ॥ ५५ ॥

(१) मेधातिथिः । न केवलंवराय दातव्यंकन्याबन्धुभिरपि तु तैरपिदातव्यम् । पितृभिः साहचर्यात्पितृशब्दः पितामहपितृव्यादिषु वर्तते । ततोबहुवचनंव्यक्त्यपेक्षया बहुवचनम् । एवंपतिभिः श्वशुरादिभिर्व्यक्त्यपेक्षया । देवराः पत्युर्भ्रातरः । पूज्या पुत्रजन्माद्युत्सवेषु निमन्त्रणपूर्वकमानाश्रयबहुमानमादरेण भोजनादिना पूज्याः । भूषयितव्यावस्त्रालंकारेणाद्वलेपनादिभिर्मण्डयितव्याः । अत्रफलं बहुकल्याणमीप्सुभिः कल्याणंकमनीयंपुत्रधनादिसंपदरोगताऽपरिभवदृत्यादिबहुशब्दात्सर्वमीप्सुभिराप्तुमिच्छुभिः प्राप्तुकामैः । फलार्थोविधिरयम् ॥ ५५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अर्हणस्यकर्तव्यतांप्रपञ्चयति पितृभिरिति । कन्याव्यक्तिभेदापेक्षयाबहुवचनम् । पूज्याः सम्मानादिना ॥ ५५ ॥

(३) कुल्लूकः । नकेवलंविवाहकाले वरेण दत्तं धनं समर्पणीयं किंतु तदुत्तरकालमपि पित्रादिभिरप्येताभोजनादिना पूजयितव्याः वस्त्रालंकारादिना भूषयितव्याश्च बहुधनादिसंपदंमामुकामैः ॥ ५५ ॥

(४) राघवानन्दः । प्रसंगात्प्रकारान्तरेण तासामर्हणमाह पितृभिरिति । पूज्या.सत्कर्तव्यावाचा । भूषयितव्या वस्त्रालङ्कारादिभिः । भर्त्रा भार्यापि संतोषिता कल्याणदा भवति । बहुकल्याणमीप्सुभिरपर्याप्तमङ्गलाकाङ्क्षिभिः ॥ ५५ ॥

(५) नन्दनः । उक्तचैतत्पञ्चभिः श्लोकैः समर्थयति पितृभिरिति ॥ ५५ ॥

(६) रामचन्द्रः । पितृभिरुभयत्र पूज्याः भोजनादिना ॥ ५५ ॥

यत्र नार्यस्तु पूज्यन्ते रमन्ते तत्र देवताः ॥ यत्रैतास्तु न पूज्यन्ते सर्वास्तत्राफलाः क्रियाः ॥५६॥

(१) मेधातिथिः । देवतारमन्ते तुष्यन्ति प्रसीदन्ति । प्रसन्नाश्च स्वामिनएवाभिमेतेन फलेन योजयन्ति । यत्र तु न पूज्यन्ते तत्र सर्वाः क्रियाः यागहोमदानाद्यादेवताराधनबुद्ध्या चोपहारादयोयाः क्रियन्तेऽफलास्ताइत्यर्थवादः ॥ ५६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अफलाः मन्दफलाः ॥ ५६ ॥

(३) कुल्लूकः । यत्र कुले पित्रादिभिः स्त्रियः पूज्यन्ते तत्र देवताः प्रसीदन्ति । यत्र पुनरेतानपूज्यन्ते तत्र देवताप्रसादाभावाद्यागादिक्रिया सर्वा निष्फलाभवन्तीति निन्दार्थवादः ॥ ५६ ॥

(४) राघवानन्दः । तासांपूजनमेवाह यत्रेतिपञ्चभिः । देवतालक्ष्म्यादयः कलहशून्यत्वात् अफलाः क्रियाः । यत्कर्तव्य तदनयासहेति वचनात् तासांसाहित्यबोधनेन नित्यमपरितोषादश्रद्धाकुलत्वेन फलराहित्यमिति ॥ ५६ ॥

शोचन्ति जामयोयत्र विनश्यत्याशु तत्कुलम् ॥ न शोचन्ति तु यत्रैता,वर्धते तद्धि सर्वदा ॥५७॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । जामयः कुलस्त्रियः । तत्कुलं कुटुम्बसमुदायः ॥ ५७ ॥

(३) कुल्लूकः । जामि.स्वसृकुलस्त्रियोरित्याभिधानिकाः । यस्मिन्कुले भगिनी गृहपतिसंवर्धनीयसन्निहितसपिण्डस्त्रियश्च पत्नीदुहितृस्नुषाद्याः परितापादिनादुःखिन्योभवति तत्कुलंशीघ्रंनिर्धनीभवति दैवराजादिना च पीड्यते । यत्रैतान शोचन्ति तद्धनादिना नित्यवृद्धिमेति । मेधातिथिगोविन्दराजौ तु न वोढादुहितृस्नुषाद्याजामयहत्याहतुः ॥ ५७ ॥

(४) राघवानन्दः । जामयः भ्रातृपत्नीस्वसृपत्नीदुहितृस्नुषाद्याः सभर्तृका परिभवादिना दुःखिताःशोचन्ति अश्रूणि मुञ्चन्ति । व्यतिरेके गुणमाह नेति तत्कुलम् ॥ ५७ ॥

(५) नन्दनः । जामय.स्वसारः ॥ ५७ ॥

(६) रामचन्द्रः । यत्र यस्मिन्कुलएता जामयोन शोचन्ति तत्कुलं हिनिश्चयेन सर्वदा वर्द्धते ॥ ५७ ॥

जामयोयानि गेहानि शपन्त्यप्रतिपूजिताः ॥ तानि कृत्याहतानीव विनश्यन्ति समन्ततः ॥ ५८॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । गेहानि स्थानानि ॥ ५८ ॥

(३) कुल्लूकः । यानि गेहानि भगिनीपत्नीदुहितृस्नुषाद्याअपूजिता.सत्योऽभिशपन्तीदमनिष्टमेषामस्त्विति तान्यभिचारहतानि धनपश्वादिसहितानि नश्यन्ति ॥ ५८ ॥

(४) राघवानन्दः । किंच जामयइतिकृत्याअभिचारास्ताभिर्हतानीव ॥ ५८ ॥

(५) नन्दनः । कृत्याऽभिचारक्रिया ॥ ५८ ॥

तस्मादेताः सदा पूज्या भूषणाच्छादनाशनैः ॥ भूतिकामैर्नरैर्नित्यं सत्कारेषूत्सवेषु च ॥ ५९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । उत्सवेषु विवाहादिषु । सत्कारेण वाचिकप्रशंसया । सत्कारेष्विति पाठे इतरेषां समाने प्रकृत इत्यर्थः ॥ ५९ ॥

(३) कुल्लूक । यस्मादेवं तस्मात्कारणादेता भूषणाच्छादनाशनैर्नित्यं सत्कारेषु कौमुद्यादिषूत्सवेषूपनयनादिषु समृद्धिकामैर्नृभिः सदा पूजनीया. ॥ ५९ ॥

(४) राघवानन्द. । तस्मादेता जामयो भूतिकामैरैश्वर्यकाङ्क्षिभिः । सत्कारेषु बान्धवादीनां पूजासूत्सवेषु विवाहादिषु ॥ ५९ ॥

(५) नन्दनः । उक्तमर्थं निगमयति तस्मादिति । यत एवमतः कन्याया भूषणाद्यर्थं वराद्धनादानमविरुद्धम् ॥ ५९ ॥

(६) रामचन्द्रः । सत्कारेषु लक्षकुलस्त्रीणां उत्सवेषु कौमुद्यादिषु विवाहादिषु ॥ ५९ ॥

सन्तुष्टो भार्यया भर्ता भर्त्रा भार्या तथैव च ॥ यस्मिन्नेव कुले नित्यं कल्याणं तत्र वै ध्रुवम् ॥ ६० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । कुले गृहे ॥ ६० ॥

(३) कुल्लूकः । भार्यया भर्त्रा इति हेतौ तृतीया यत्र कुले भार्यया भर्ता प्रीतो भवति स्त्र्यन्तराभिलाषादिकं न करोति भार्या च स्वामिना प्रीता भवति तस्मिन्कुले चिरं श्रेयो भवति । कुलग्रहणान्न केवलं भार्यापती एव पुत्रपौत्रादिसंततिः श्रेयोभागिनी भवति ॥ ६० ॥

(४) राघवानन्दः । समति दम्पत्योः स्नेहमल्पं करोति । संतुष्ट इति त्रिभिः । भर्त्रा भार्या संतोषिता यस्मिन् तत्र कुले एतत्तयोः संतोषरूपम् ॥ ६० ॥

(५) नन्दन । भूषणाच्छादनादिभिः स्त्रीणां पूज्यत्वे हेत्वन्तरं श्लोकत्रयेणाह संतुष्ट इति ॥ ६० ॥

(६) रामचन्द्रः । संतुष्टो भार्यया भर्ता स्त्र्यन्तराभिलाषी न । हेतौ तृतीया । यस्मिन्कुल एतदानुकूल्यं तत्र तस्मिन्कुले कल्याणं वर्धते ॥ ६० ॥

यदि हि स्त्री न रोचेत पुमांसं न प्रमोदयेत् ॥ अप्रमोदात्पुनः पुंसः प्रजनं न प्रवर्तते ॥ ६१ ॥

[यदा भर्ता च भार्या च परस्परवशानुगौ ॥ तदा धर्मार्थकामानां त्रयाणामपि संगतम् ॥]×

(२) सर्वज्ञनारायणः । न रोचेत पुरुषस्य नाभिलाषं जनयति । प्रजननं संततिः ॥ ६१ ॥

(३) कुल्लूकः । दीप्त्यर्थोऽत्र रुचिः । यदि स्त्री वस्त्राभरणादिना शोभाजनकेन दीप्तिमती न स्यात्तदा स्वामिनं पुनर्न हर्षयेदेव हिशब्दोऽवधारणे अप्रहर्षात्पुनः स्वामिनः प्रजननं गर्भधारणं न संपद्यते ॥ ६१ ॥

(४) राघवानन्दः । स्त्री न रोचेत भर्त्रे इति शेष । प्रजनः पुत्रः । अरुच्या तस्यामगमनात् ॥ ६१ ॥

(५) नन्दनः । न रोचेत पुंसे ॥ ६१ ॥

(६) रामचन्द्रः । हि निश्चये स्त्री यदि न रोचेत स्त्री पुमांसं न प्रमोदयेत् पुंसोऽप्रमोदात्प्रजननं जननं न प्रवर्तते ॥ ६१ ॥

× अयं (ट) चिन्हित पुस्तके ।

स्त्रियां तु रोचमानायां सर्वं तद्रोचते कुलम् ॥ तस्यांत्वरोचमानायां सर्वमेव न रोचते ॥६२॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । रोचमानायांभूषणादिना दीप्यमानायाम् । रोचते शोभते ॥ ६२ ॥

(३) कुल्लूकः । स्त्रियांमण्डनादिना कान्तिमत्यांभर्तृस्नेहविषयतया परपुरुषसंपर्कविरहात्तत्कुलंदीप्तंभवति । तस्यांपुनरोचमानायांभर्तृविद्विष्टतया नरान्तरसंपर्कात्सकलमेवं कुलंमलिनंभवति ॥ ६२ ॥

(४) राघवानन्दः । अत्रार्थवादः स्त्रियामिति । सर्वप्रजनप्रमोदादि ॥ ६२ ॥

(५) नन्दन.। स्त्रियांपुंसे रोचमानायांसर्वंतत्कुलंजगते रोचते । यतएवंतस्मादपि कन्या भूषयितव्या । भूषणार्थंज्ञातिभिर्वराद्धनादानंनदोषावहमितितिरिथतम् ॥ ६२ ॥

(६) रामचन्द्रः । स्त्रियांरोचमानायांसक्तायां भूषणादिना दीप्यमानायांकुलंरोचते उज्वलं भवति ॥ ६२ ॥

कुविवाहैः क्रियालोपैर्वेदानध्ययनेन च ॥ कुलान्यकुलतां यान्ति ब्राह्मणातिक्रमेण च ॥ ६३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । कुत्सितैर्विवाहैः सवर्णनिषिद्धैः क्रियालोपैःकर्तव्यतानाचरणैः । ब्राह्मणानामतिक्रमेणाधिक्षेपादिना एतैर्विनश्यन्ति कुलतांत्यजन्ति ॥ ६३ ॥

(३) कुल्लूकः । आसुरादिविवाहैर्यथावर्णनिषिद्धैर्जातकर्मादिक्रियालोपैर्वेदापाठेन ब्राह्मणापूजनेन मख्यातकुलान्यपकर्षंगच्छन्ति ॥ ६३ ॥

(४) राघवानन्दः । शुल्कदानेन उद्वाहनिन्दनं प्रकृतं तत्रैव प्रासंगिकमाह कुविवाहैरितित्रिभिः । आसुरराक्षसादिविवाहैः । क्रियालोपैश्च क्रिया जातकर्मादि । ब्राह्मणानामतिक्रमेण तिरस्कारादिना । अकुलतां अप्रशस्त कुलताम ॥ ६३ ॥

(६) रामचन्द्र. । त्रिभिः कुविवाहैरासुरादिभिः ॥ ६३ ॥

शिल्पेन व्यवहारेण शूद्रापत्यैश्च केवलैः ॥ गोभिरश्वैश्च यानैश्च कृष्या राजोपसेवया ॥ ६४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । शिल्पादिभिस्तु कुलान्यकुलतामल्पकुलतांयान्ति । यानिचमन्त्रतोवेदतोहीनान्यल्पवेदाध्येतृणि । शिल्पेन शिल्पजीवनेन व्यवहारेण ऋणदानादिजीविकया । शूद्रापत्यैः केवलैः कुले सवर्णविवाहेसत्यपि शूद्रापत्यमात्रोत्पत्त्या । गोभिर्गोरूपैरश्वैरश्वरूपैर्यानैः ॥ ६४ ॥

(३) कुल्लूक. । चित्रकर्मादिशिल्पेन कल्पा धनप्रयोगात्मकव्यवहारेण केवलशूद्रापत्येन गवाश्वरथक्रयविक्रयादिना कृषिराजसेवाभ्यांकुलानि विनश्यन्तीत्युत्तरेणसंबन्धः ॥ ६४ ॥

(४) राघवानन्दः । शिल्पेन चित्रकर्मादिना । व्यवहारेण क्रयविक्रयऋणादिदानेन । शूद्रापत्यैरितिपूर्वनिषेधानुवादः । स्वपुत्राभावाद्दासदासीपुत्रैर्वा । केवलशब्दप्रयोगात् गोभिरित्यादिभिर्विक्रीतैः अनुपयुक्तैर्वा । कृष्या केवलया । राजोपसेवया सततमिति शेषः ॥ ६४ ॥

(५) नन्दनः । प्रशस्तानिन्दिताश्चविवाहाउक्ताः । तेषु निन्द्यान केवलमुद्वोढुरेव दोषावहाः किंतु तत्कुलविनाशहेतवश्चेत्याह कुविवाहैरिति । क्रियालोपादयोदृष्टान्तार्थाः वेदानध्ययनमेषु दुष्करमितिप्रसङ्गाच्छ्लोकद्वयेनाह शिल्पेनेति । शिल्पेन छत्रादिनिर्माणेन । व्यवहारेण वाणिज्येन । केवलैःसवर्णकस्रीपुत्ररहितैः । यानैर्यानभृतैर्वाम[illegible]ारोहणेनेत्यर्थः ॥ ६५ ॥

(६) रामचन्द्रः। शिल्पेन व्यवहारेण धनप्रयोगेण शूद्रापत्यैश्च शूद्राधामपत्योत्पादनैः गोभिर्गवांविक्रयणादिभिः ॥ ६४ ॥

अयाज्ययाजनैश्चैव नास्तिक्येन च कर्मणाम्॥कुलान्याशु विनश्यन्ति यानि हीनानि मन्त्रतः६५

(३) कुल्लूकः। अयाज्यव्रात्यादियाजनैः कर्मणांश्रौतस्मार्तादीनांनास्तिक्येन शास्त्रीयफलवत्कर्मसु फलाभावबुद्धिर्नास्तिक्यम् वेदाध्ययनशून्यानि कुलानि क्षिप्रमपकर्षंगच्छन्ति। अत्र च विवाहप्रकरणे विवाहनिन्दाप्रसङ्गेन क्रियालोपादयोनिन्दिताः। निन्दया चैतन्न कर्तव्यमिति सर्वत्रनिषेधः कल्प्यते ॥ ६५ ॥

(४) राघवानन्दः। नास्तिक्येनाश्रद्धया। कर्मणां श्रौतस्मार्तानां त्यागेन। मन्त्रत आवश्यककर्मोपयुक्तगायत्र्यादि मन्त्रैर्हीनानि ॥ ६५ ॥

(५) नन्दनः। कर्मणांनास्तिक्येन पुण्यपापफलाभावनिश्चयेन। एतैः शिल्पादिभिः। कुलानि मन्त्रातोहीनानि चेदकुलतांयान्ति नतुमन्त्रयुक्तानीति ॥ ६५ ॥

(६) रामचन्द्रः। यानि कुलानि मन्त्रतो वेदतः। हीनानि ॥ ६५ ॥

मन्त्रतस्तु समृद्धानि कुलान्यल्पधनान्यपि ॥ कुलसंख्यांच गच्छन्ति कर्षन्ति च महद्यशः॥६६॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। अत्रमन्त्रपाठसमृद्धौ दोषान्तराणामपि मन्दताभवतीत्याह मन्त्रतस्त्विति। कुलसंख्यां कुलगणनांयान्ति कर्षन्ति आकर्षन्ति ॥ ६६ ॥

(३) कुल्लूकः। इदानींक्रियालोपादिगतप्रासङ्गिककुलनिन्दानुप्रसक्त्या कुलोत्कर्षमाह मन्त्रेति। यद्यपि धनेन कुलमिति लोकेप्रसिद्ध तथाप्यल्पधनान्यपि कुलानि वेदाध्ययनतदर्थज्ञानानुष्ठानप्रसक्तान्युत्कृष्टकुलगणनायांगण्यन्ते महतींच ख्यातिमर्जयन्ति ॥ ६६ ॥

(४) राघवानन्दः। उक्तवैपरीत्ये गुणमाह मन्त्रतस्त्विति। समृद्धानिमन्त्रतदर्थज्ञानादियुक्तानि। कुलसङ्ख्यांमहत्कुलत्वेन सङ्ख्यायन्ते। अनियतां कर्षन्तिअर्जयन्ति ॥ ६६ ॥

(५) नन्दनः। यतएवंततोमन्त्रसमृद्धावादरः कर्तव्यइत्यभिप्रायेणाह मन्त्रतस्त्विति ॥ ६६ ॥

वैवाहिकेऽग्नौ कुर्वीत गृह्यंकर्म यथाविधि ॥ पञ्चयज्ञविधानं च पक्तिं चान्वाहिकीं गृही ॥६७॥

(१) मेधातिथिः। कृतोविवाहोयस्मिन्नग्नौ तत्र कुर्वीत गृह्यंकर्म। अग्निसाध्यमष्टकापार्वणश्राद्धहोमादि गृह्यस्मृतिकारैरुक्तम्। पञ्चयज्ञावक्ष्यमाणास्तेषांविधानमनुष्ठानम्। तस्मिन्नेवाग्नौ यद्यप्यविशेषेण पञ्चयज्ञविधानमित्युक्तंतथापि वैश्वदेवहोमोऽग्निसाध्यः। उदकतर्पणादौ तु न किंचिदग्निना कार्यम्। कथंतर्हि निर्देशोऽग्नौपञ्चयज्ञविधानंकार्यमिति। केचिदाहुरेकापिसप्तमी विषयभेदाद्भिद्यते। तस्मात्पञ्चयज्ञैकदेशेपञ्चयज्ञशब्दः प्रयुक्तः। अथवा पञ्चयज्ञविधानमित्यत्राग्नाविति न संबध्यते। वैश्वदेवहोमस्य पूर्वेणैवाग्न्यधिकरणस्य सिद्धत्वात्। एवंसबन्धः क्रियते गृही तु पञ्चयज्ञविधानंकुर्यात् अग्नौ तु वैवाहिके गृह्यधर्मपक्तिंचान्वाहिकीमग्नावित्यपेक्ष्यते। गृहशब्दोदारवचनः गृही तु सत्कृतदारपरिग्रहोभार्याद्वितीयइदमिदकुर्यादिति। विवाहेचाग्निः केश्चिद्गृह्यकारैररणिनिर्मन्थनादाधातव्य इत्युक्तम् अपरैर्यतःकुतश्चिद्दीप्यमानमानीयहोतव्यमिति। अनेन तस्मिन्गृह्यमिति वचनेन धारणमग्नेर्यादृक्तंभवति। अत्र केचिदाहुः शूद्रस्यापि वैवाहिकाग्निधारणमस्ति तस्यापि पाकयज्ञाधिकारात्। न चात्र जातिविशेषउपात्तः केवलगृहीति श्रुतम् शूद्रोऽपिगृही

तस्यापिदारपरिग्रहस्योक्तत्वात्। एतदेवान्यत्रपठितं कर्म स्मार्तंविवाहाग्नौकुर्वीत प्रत्यहंगृहीति । अत्रोच्यते। गृह्यंकर्म वैवाहिकेऽग्नाविति श्रुतम्। नच गृह्यंनाम किंचित्कर्मास्ति। तत्र गृह्यस्मृतिकारोक्तंगृह्यमितिलक्षणया मन्तव्यम्। गृह्यकारैश्च त्रैवर्णिकानामेवकर्माम्नातं नशूद्रस्य उक्तानि वैतानिकानि गृह्याणि वक्ष्यामइति। उक्तानुकीर्तनस्यएतदेवप्रयोजनं येषामेव वैतानिकेष्वधिकारस्तेषामेव गृह्येष्विति। न पुनर्यथान्यैर्व्याख्यातं तद्धर्मग्राप्त्यर्थं। तादर्थ्ये हि विवक्षिते तस्याग्निहोत्रेण प्रादुष्करणहोमकालौव्याख्याताविति नावक्ष्यत्। न च गृहेभवंगृह्यमितियुक्तम्। शालावचनोगृहशब्दो दारवचनोवा। न तावत्कस्यचित्कर्मणः शालाऽधिकरणत्वेन विशेषतः समाम्नाता यद्गृहमित्यनूद्य गृहिणोविधीयते। यदपि ,गृहसंस्कारकवास्तुपरीक्षादि तदपित्रैवर्णिकानामेव नशूद्रस्य अथ दारवचनस्तत्रापि गृहीत्यनेनैवगतत्वान्नार्थःकिंचित्। यद्यपि स्मृत्यन्तरे कर्म स्मार्तंविवाहाग्नौ कुर्वीत प्रत्यहंगृही दायकालाहृते वापि श्रौतंवैतानिकाग्निष्विति। अत्रापिकिंचित्स्मार्तमितिविशेषानुपादानादन्यसापेक्षतैव नहि सर्वमग्नौस्मार्तंकर्मसंभवति । न च. होमविषयत्वे प्रमाणमस्ति नह्यवश्यमग्न्यधिकरणएव होमः। तस्माद्गृह्यकारोक्तंगृह्यमितिवक्तव्यम्। एते हि स्मृती गृह्यकारविहितंकर्मानुवदतः। तथा च कुतः शूद्रस्याग्निपरिग्रहः। किंच श्रौतवैतानिकाग्निष्विति अपूरतत्राम्नायतेतत्रअवश्यमयत्रैवर्णिकविषयएपितव्यः। सएवपूर्वत्र चातुर्वर्ण्यपरउत्तरत्र त्रैवर्णिकपरइत्येकस्य शब्दस्य तात्पर्यभेदोऽभ्युपगतः स्यात्। नचाऽभेदे संभवति भेदोन्याय्यः। अन्वहंभवाऽऽन्वहिकी। प्रतिदिवसंयः पाकोभुक्त्यर्थं.सतस्मिन्नेवाग्नौ कर्तव्यः ॥ ६७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। वैवाहिके यत्राग्नौ लाजहोमः कृतस्तस्मिन् गार्ह्यगृह्योक्तंविवाहोत्तरकालीनंत्वकीयकर्म नित्यनैमित्तिकशान्तिकपौष्टिकरूपम्। पञ्चयज्ञविधानं गार्ह्यत्वेपि पृथगुक्तं। प्रवसताकृत्विगादिभिर्गृह्यमावेव तत्कर्तव्यमित्येतदर्थं। पञ्चयज्ञपदवैश्वदेवमात्रपरम्। पक्तिं स्वान्नपाकं। गृही गृहे निवसन् ॥ ६७ ॥

(३) कुल्लूकः। विवाहप्रकरणमतिक्रान्तम्। इदानींवैवाहिकाग्नौसंपाद्यमहायज्ञविधानंचेतिवक्तव्यतया प्रतिज्ञातं महायज्ञाद्यनुष्ठानमाह वैवाहिकइति। विवाहेभवोवैवाहिकः। आध्यात्मिकादित्वाट्ठञ्। तस्मिन्नग्नौ गृह्योक्तंकर्म सायंप्रातर्होमाष्टकादि यथाशास्त्रमग्निसंपाद्यंच पञ्चमहायज्ञान्तर्गतवैश्वदेवाद्यनुष्ठानंप्रतिदिनसंपाद्यंच पाकंगृहस्थःकुर्यात् ॥ ६७ ॥

(४) राघवानन्दः। विवाहस्य प्रासंगिकमुक्त्वा यदुद्दिश्य कृतंतदाह वैवाहिकइति । विवाहकालेभवोवैवाहिकः आवसथ्याख्यः तस्मिन्। गृह्यं सायप्रातर्होमाष्टकापार्वणश्राद्धादिहोमच । विवाहोत्तरकालीनोभिन्नः श्रौतः जातपुत्रः कृष्णकेशोग्नीनादधीतेति श्रुतेः। पञ्चयज्ञानांतर्पणादीनां यदेकदेशोवैश्वदेवाख्यस्तस्यैवंविधानमनुष्ठानाख्यं तदग्नौ कुर्वीत। पक्तिं पाकं। अन्वाहिकीं प्रतिदिननिष्पाद्याम् ॥ ६७ ॥

(५) नन्दनः। अथगृहस्थधर्मः प्रस्तूयते वैवाहिकइति । विवाहोयस्मिन्कृतः सवैवाहिकोऽग्निरौपासनाग्निःगार्ह्यंकर्मश्रौतहोमपाकयज्ञादिकम्। भूतमनुष्यब्रह्मयज्ञानामग्नौकरणमग्निसमीपे करणम् ॥ ६७ ॥

(६) रामचन्द्रः। अथ वैश्वदेवविधिः। वैवाहिकेऽग्नौ गाह्यगार्ह्यसंज्ञकर्म यथा विधि कुर्वीत कुर्यात्। पञ्चयज्ञविधानंच वैश्वदेवसंज्ञकुर्यात् पक्तिस्वान्नपाकंगृहधर्मपक्तिं। अन्वाहिकींप्रतिदिवसंगृही कुर्यात् ॥ ६७ ॥

पञ्चसूनागृहस्थस्य चुल्ली पेषण्युपस्करः ॥ कण्डनी चोदकुम्भश्च बध्यते यास्तु वाहयन् ॥ ६८॥

(१) मेधातिथिः। पञ्चयज्ञविधेरधिकारनिर्देशोऽयम्। सूनाइवसूनाः। मांसविक्रयार्थंपशुवधस्थानमापणादयोवा मांसस्योत्पादकतयानुर्गीयमानाः पापहेतवएवंचुल्यादयोऽपि पापहेतुत्वादध्यारोपेण सूनासमाः। नहि तेषांशास्त्रप्रतिषेधः

(६८) बध्यते=वध्यते (मे०)

साक्षात्तामपि सामान्य कश्चित्प्रतिषेधोऽस्ति । नहि तापघाताय कस्यचिन्न स्पृहास्यात् । न काचित्त साध्यक्रिया द श्यते या वचनान्तरेण निषिद्धा । नचास्मादेव वचनात्प्रतिषेधानुमानउत्तरेणैकवाक्यतावगमात् । प्रतिषेधपरत्वे वाक्य भेद स्यात् । किंचैतत्पदार्थस्याध्यामथक्रियापदार्थान्तरेण साधयेत्तस्या प्राप्तिम् । पञ्चयज्ञाना न च लक्षणान्युक्तानि । येन तत्समानकार्यस्यान्यस्यापि प्रतिषेधउच्यते योवा परकीयमन्नमद्यान्नद्यादावुदकार्थकुर्यान्नतस्यैते यज्ञा स्यु । य दिच चुल्ल्यादीनानिषेधोभिप्रेत स्यात्तदाप्रतिषेधार्थायमेवपदमधीयीत किमनुमानेन । स्वशब्दाद्बलीयसी प्रतिपत्ति । प्रा यश्चित्तार्थत्वे त्वेकादशेऽभिधानम युक्तनिषेधैरेवानुष्ठानमेवस्यात् । अपरिहार्यत्वाच्च चुल्ल्यादीनामशक्योनिषेध । असति चनिषेधे कुत प्रायश्चित्तम् । तस्मान्न दोषविघातार्थपञ्चमहायज्ञा । किंतर्हिनित्यसम्बन्धेषु चुल्ल्यादिधारणेऽपि तद्दोष त न्निष्कृत्यर्थतया नित्यार्थतयानित्यत्वयज्ञानामाह बध्यते आदिवर्णवेत्येतद्दन्तोध्यपठ्यते । हन्यते दुष्कृतेन शरीरधना दिना नाश्यते । सबध्यते वा पापेन । परतन्त्रीकरणवा बध्नातेरर्थ । वाहयन् स्वकार्ये व्यापरणवाहनम् यस्य चुल्ल्यादे र्यदौचित्यप्राप्तत्साध्यकार्यतत्ताभि कुर्वन्वाहयन्नित्युच्यते । चुल्ली पाकस्थानश्राष्ट्रादि । पेषणी दृषदुपलौवा । उपस्करो गृहोपयोगिभाण्डकुण्डकटाहादि । कण्डनी ययाव्रीह्यादि कण्ड्यते । कुम्भोजलाधार ॥ ६८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । सूना प्राणिघातस्थानानि । चुल्ली पाकेन । माषादिबीजाना प्ररोहशक्तिप्रतिबद्धजीवन त्यागहतुत्वात् । एव पेषणी पेषणशिला पेषणेन । उपकिरन्त्यशुद्धानीति उपस्करोवस्करहेतु । समार्जनी भूमिष्ठपिपीलिका दिहिंसाहेतु । कण्डन्युलूखल वितुषीकरणात् । उदकुम्भोजलाशयस्थज न्तूनामुद्धरणेन घातनात् । बध्यतेपापेन निबध्यते वाहयन्प्रवर्तयन् ॥ ६८ ॥

(३) कुल्लूक । पशुवधस्थानसूना । सूना इव सूना हिंसास्थानगुणयोगाच्चुल्ल्यादय पञ्च गृहस्थस्य हिंसास्थानानि हिंसास्थानानि चुल्लीचुल्ल्याहनी पेषणी दृषदुपला मिश्रोपस्करोगृहोपकरणकुण्डसमार्जन्यादि । कण्ड युलूखलमुस ले । उदकुम्भोजलाधारकलश या स्वकार्य योजयन्पापेनसंबध्यते ॥ ६८ ॥

(४) राघवानन्द । यदुद्दिश्य पञ्चयज्ञास्तन्नामसङ्ख्यामाह पञ्चसूनेति द्वाभ्या । सूना हिंसा तद्योगाच्चुल्ल्या दय । तत्राद्या चुल्ली तथा पेषणी सपुत्राशिला । उपस्कर समार्जन्यादि । कण्डनी उलूखलमुसलादि । उदकुम्भोजलपूर्ण कलशादि । वाहयन्स्वकार्येणैतायोजयन् बध्यते सबध्यते । प्राणिवधेनेति शेष । बध्यत जन्तुरिति वा ॥ ६८ ॥

(५) नन्दन । होमाभावात्पञ्चमहायज्ञानामवश्यकर्तव्यत्वे कारणश्लोकद्वयेनाह पञ्चेति । सूयन्तेऽस्मि प्राणिनइति सूना हिंसास्थानमिति यावत् । वाहयन्प्रवर्तयन्बध्यतेपापेन ॥ ६८ ॥

(६) रामचन्द्र । गृहस्थस्य पञ्चसूना प्रत्यह चुल्लीचुल्लि पेषणी पिष्टपेषणी कण्डनी मुसलोलूखलस्थान । उद कुम्भकुम्भस्थान । उपस्कर शूर्पादि । या सूनावाहय प्रवर्तयन् । बध्यते । एतानि वाहयन्नपिबध्यतेतुमुहुर्मुहुरि तिप्रम ॥ ६८ ॥

तासा क्रमेण सर्वासा निष्कृत्यर्थ महर्षिभि ॥ पञ्च कॢप्तामहायज्ञा प्रत्यहगृहमेधिनाम् ॥ ६९॥

(१) मेधातिथि । तासाचुल्ल्यादीनासूनानान कृत्यर्थतदुत्पन्नदोषनिर्यातनार्थ क्रमेणाधिक्षेपनचुल्ल्यास्तक्षणपेत

(६९) चुल्ल्यादिस्थानानाम-चुल्ल्यादिसूनानाम (अ)

ण्पाद्त्येवमादिक्रमः । महर्षिभिः क्लृप्ताः कर्तव्यतया स्मृताः पञ्चमहायज्ञाः प्रत्यहंगृहमेधिनांगृहस्थानाम् । गृहमेधिशब्दोगृहस्थाश्रमे वर्तते । प्रत्यहमिति । अनुपादानात्कालविशेषस्य यावज्जीवमिति प्रतीयते । अतश्च नित्यत्वसिद्धिः । महायज्ञाइतिकर्मनामधेयमेतत् ॥ ६९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । क्रमेण चुल्ल्यादिसूनानामध्यापनादीनि निष्कृत्यर्थानि ॥ ६९ ॥

(३) कुल्लूकः । तासांचुल्ल्यादिस्थानानांयथाक्रमनिष्कृत्यर्थमुत्पन्नपापनाशार्थंगृहस्थानांपञ्चमहायज्ञाः प्रतिदिनंमन्वादिभिरनुष्ठेयतया स्मृताः । एवंच निष्कृत्यर्थमित्यभिधानाद्धिंसास्थानत्वेन च कीर्तनात्सूनादोषैर्न लिप्यतइति वक्ष्यमाणत्वात्पञ्चसूनानां पापहेतुकत्वपञ्चयज्ञानांच तत्पापनाशकत्वमवगम्यते । प्रत्यहमित्यभिधानात्प्रतिदिनंतत्पापक्षयस्यापेक्षितत्वात्सन्ध्यावन्दनादिवन्नित्यत्वमपिनविरुध्यते ॥ ६९ ॥

(४) राघवानन्दः । क्रमेण यथासंख्यं संख्यानतिक्रमेण । निष्कृत्यर्थं तत्सूत्पन्नपापनाशार्थं । गृहमेधिनां मेधा गृहोत्पन्ना हिंसा तया युक्तानां क्लृप्ताः कर्तव्यतयेति शेषः ॥ ६९ ॥

(५) नन्दनः । तासांसूनानांहिंसानामित्यर्थः ॥ ६९ ॥

(६) रामचन्द्रः । तासांपञ्चसूनानांसर्वासांक्रमेण महर्षिभिर्निष्कृत्यर्थं प्रायश्चित्तार्थंपञ्चयज्ञाःक्लृप्ताः कथिताः गृहमेधिनां प्रत्यहं अहरहः कुर्यादित्यर्थः ॥ ६९ ॥

अध्यापनंब्रह्मयज्ञः पितृयज्ञस्तु तर्पणम् ॥ होमोदैवोबलिर्भौतोनृयज्ञोऽतिथिपूजनम् ॥ ७० ॥

वतिष्ठेतदेवम् यथाऽऽधानविधिः स्वार्थःस्यात् अन्यर्थत्वाधानम् अग्निश्च कर्मार्थः कर्माणिच भार्याद्वितीयस्य न केवलस्य श्रुतानि। यद्यपि कैश्चिद्गृह्यकारैः परमेष्ठिप्राणाग्निमाधाय श्राद्धकुर्यादित्युक्तंभवति तदपि सभार्यस्यैव सएवास्य द्वापका-ल.। न चानग्निकस्य श्राद्धनास्ति अनुपनीतस्यापि ह्येतद्विहितमन्यत्रलयानिनयनादिति। न च तस्याधानमस्ति विदु-षोऽधिकारादिदानीचाविद्यत्वात्। श्राद्धंतु वचनान्निषादस्थपतिवद्यथाशक्तिकार्यमिति। पितृव्यादिनाग्निपरिग्रहे तु विदु-षांसभवान्नावैद्यस्याधिकारः। अथ श्राद्धप्रकरणएवाग्न्याधानविहिततदातदङ्गत्वेनाधायनिष्पन्ने श्राद्धेपरित्यागोभवि-ष्यति। केचित्तु स्मृत्यन्तरमुदाहरन्ति लौकिकेऽप्यग्नौ वैश्वदेवहोमः कर्तव्यः शुष्कान्नैरपरे ॥ ७० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। अध्ययनस्य ब्रह्मचारिप्रकरणे विहितत्वादध्यापनमपि ब्रह्मयज्ञस्तत्रापि स्वध्ययनस्य संभवादिति दर्शयितुमुक्तम्। तर्पणपितॄणांजलेनान्नेनवा। होमोदैवोयज्ञः ॥ ७०॥

(३) कुल्लूकः। अध्यापनशब्देनाध्ययनमपि गृह्यते जपोऽहुतमितिवक्ष्यमाणत्वात्। अतोऽध्यापनमध्ययनंच ब्रह्मयज्ञः। अन्नाद्येनोदकेन वेतितर्पणवक्ष्यति सपितृयज्ञः। अग्नौ होमोवक्ष्यमाणोदेवयज्ञः। भूतबलिर्भूतयज्ञः। अति-थिपूजनंमनुष्ययज्ञः। अध्यापनादिषु यज्ञशब्दोमहच्छब्दश्च स्तुत्यर्थगौणः ॥ ७० ॥

(४) राघवानन्दः। तानसलक्षणान् महायज्ञानाह। अध्यापन अध्ययनं च लक्षणया वेदाभ्यासस्यैव नित्यत्वात्। होमोगृह्याग्नौ बलि:भूतोद्देशेन उलूखलादौ होमइति मेधातिथिः ॥ ७० ॥

(५) नन्दनः। के पुनस्ते महायज्ञाइत्यपेक्षायामाह अध्यापनमिति। अध्ययनमेवाध्यापनम्। तर्पणंश्राद्धादीना-मप्युपलक्षणम् ॥ ७० ॥

(६) रामचन्द्रः। पञ्चयज्ञानाह अध्यापनमिति। अध्यापन ब्रह्मयज्ञसञ्ज्ञ। तर्पणजलान्नैः। पितृयज्ञसञ्ज्ञः। होमः अन्वहदैवः। लोकबलिः भौतयज्ञः। अतिथिपूजननृयज्ञसञ्ज्ञ ॥ ७० ॥

पञ्चैतान्योमहायज्ञान्न हापयति शक्तितः ॥ सगृहे ऽपि वसन्नित्यंसूनादोषैर्न लिप्यते ॥ ७१ ॥

(१) मेधातिथिः। नित्यत्वमत्राभिधीयते। अन्यदनूद्यते। विगुणाअप्येते यथाशक्ति कर्तव्याः। एतदपि नि-त्यत्वात्प्राप्तमेव तस्माद्यथासभवशक्तितइति। आयादित्वात्तसिः। हापयतीति प्रकृत्यर्थएव णिजर्थस्याविवक्षितत्वात्। अथवा हननहा सपदादित्वात्क्विप तामापयतीतिण्यदाप्नोतेः कर्तरि क्विप् तदन्तात्प्रातिपदिकाद्धात्वर्थे णिच। न हापयति नत्यजेदित्यर्थः ॥ स्वगृहे वसन्नवश्यभाविनीषु सूनासु न तत्पापेनसंबध्यतइतिप्रशसा ॥ ७१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। नहापयति न त्यजति ॥ ७१ ॥

(३) कुल्लूकः। शक्तितइत्येतद्विधानार्थोयमनुवादः। अनुकल्पेनापि यथासम्भवमेते कर्तव्या.। हापयतीति प्रकृ-त्यर्थएवच्छान्दसत्वाण्णिच्। जहातीत्यर्थः ॥ ७१ ॥

(४) राघवानन्दः। उक्तानांस्तुतिनिन्दाभ्यांनित्यत्वख्यापनार्थमाह पञ्चैतानिति द्वाभ्यां। न हापयति नत्य-जति ॥ ७१ ॥

(५) नन्दन.। उक्तार्थोपसंहारार्थः श्लोकः पञ्चैतानिति। नहापयति न परित्यजति। नित्यगृहेवसन्नप्यवर्जनी-याः ॥ ७१ ॥

(६) रामचन्द्रः। एतान्पञ्चमहायज्ञान्योगृही न हापयति न त्यजति सःगृहेपि वसन्नित्यपञ्चसूनादोषैर्न लि-प्यते ॥ ७१ ॥

देवतातिथिभृत्यानां पितृणामात्मनश्च यः ॥ न निर्वपति पञ्चानामुच्छ्वसन्न सजीवति ॥ ७२॥

(१) मेधातिथिः । अननुष्ठाननिन्दया प्रकृतविधिस्तुतिः । केचिच्चतुर्थ्यां पठन्ति देवतातिथिभृत्येभ्यः पितृभ्यश्चात्मने तथा । न निर्वपति पञ्चभ्यइति । निर्वापोह्यत्र दानन तादर्थ्योपकल्पनमात्रम् । तत्सबन्धेन प्रधानत्वाच्चतुर्थ्युक्ता । एतेभ्योयं प्रत्यहन्न दद्यादुच्छ्वसन्नपि प्राणन्नपि श्वासप्रश्वासवानपि न जीवति मृतएव जीवितफलाभावात् । भृत्याश्चात्र वृद्धौतु मातापितराविति श्लोकनिर्दिष्टावेदितव्याः न दासा कर्मनिमित्तत्वात्तेभ्योदानस्य । अथवा गर्भदासादयोमार्द्धके कर्मस्वशक्ता अपि नियमतोलक्ष्यन्ते । भरणजीर्णगवादीनामवश्यमिति विभागे वक्ष्यामः उक्तंच गौतमेन भर्तव्यस्तेन क्षीणवृत्ति । देवताभ्यश्च निर्वापोग्नौहोम स्थण्डिले च बलिहरणंतु वैश्वदेवेभ्योदर्शपूर्णमासदेवताभ्यइतिच वाग्नयेत्वाजुष्टंनिर्वपामीतिसबन्धादन्य कोवाऽस्ति निर्वापः । अतोदेवताग्रहणेनगृहीतत्वाद्भूयानांपृथगुपादानम् । आत्मग्रहणदृष्टान्त यथात्मनोभोजनेन विना नास्ति जीविततदर्थमन्नोपयोगोऽवश्यं भावी जीवितस्येष्टविषयत्वात्सर्वतएवात्मानगोपायेदितिविधेश्च । एवदेवतादिभ्योपीति ॥ ७२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । देवतानादेवयज्ञेन न निर्वपति न ददाति । भृत्यानांभूतानां । आत्मनोब्रह्मयज्ञेननिर्वपति न ददाति । नात्मानं तत्फलं बधिनकरोति तस्य स्वाभ्युदयसाधनत्वादिति एवपञ्चयज्ञाउक्ता. ॥ ७२ ॥

(३) कुल्लूकः । देवताशब्देन भूतानामपि ग्रहणं । तेषामपि बलिहरणे देवतारूपत्वात् । भृत्यावृद्धमातापित्रादयोऽवश्यसवर्धनीयाः सर्वतएवात्मानगोपायेदिति श्रुत्यात्मपोषणमप्यवश्यकर्तव्यम् । देवतादीनापञ्चानांयोऽन्नं न ददाति सश्वसन्नपि जीवितकार्याकरणान्न जीवतीति निन्दयावश्यकर्तव्यता बोध्यते ॥ ७२ ॥

(४) राघवानन्दः । भृत्यानां भूतानां बलिं । आत्मनश्चाध्ययनमिति शेषः । न निर्वपति नैभ्योददाति । भस्त्रादिवत् श्वसञ्जीवन्नपि न जीवति जीवनोचितकार्याभावात् ॥ ७२ ॥

(५) नन्दनः । अर्थमात्मा पञ्चसूनाअकुर्वन्नपि पञ्चमहायज्ञानामवश्यकर्तव्यत्वे कारणान्तरमाह देवतेति । देवतातिथिभूतानामितिपाठः । आत्मात्रस्वेति पर्यायस्तस्य निर्वापः पृथक्करणप्रदानयजनमिति यावत् । आत्मयज्ञोहि ब्रह्मयज्ञः तथाहिब्राह्मण तस्यवा एतस्य ब्रह्मयज्ञस्य वागेव जुहूर्मनउपभृच्चक्षुर्ध्रुवामेधास्रुवः सत्यमवभृथः स्वर्गलोकउदयनीयइति ॥ ७२ ॥

(६) रामचन्द्रः । देवताशब्देनात्र ग्रहणं भूतानां एतेषांपञ्चानांयो न निर्वपति सउच्छ्वसन्न जीवति मृतकद्वयर्थं ॥ ७२ ॥

अहुतंच हुतंचैव तथा प्रहुतमेव च ॥ ब्राह्म्यंहुतंप्राशितंच पञ्चयज्ञान्प्रचक्षते ॥ ७३ ॥

(१) मेधातिथिः । एते शब्दाः कस्याचिद्वेदशाखायामेतेषांविधानम् । अतः श्रुतिमूलतांपञ्चयज्ञविधानस्य दर्शयितुतत्प्रसिद्ध्या पुनर्निर्दिशति । यश्चाहुतादिशब्दैरुद्दिश्य तत्प्रकरणेवा कश्चिद्धर्मोविहितइति नोक्त सोऽपि ग्रहीतव्यइति संज्ञान्तरनिर्देशं द्वितीयप्रयोजनम् । यथा ब्रह्मयज्ञश्राद्धोद्वाहपरिक्रियेत्यादि ॥ ७३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अहुतंचेत्यादि पञ्चयज्ञानांश्रौतसंज्ञान्तरम् ॥ ७३ ॥

(३) कुल्लूकः । नामभेदेऽपि वाक्यभेदइति दर्शयितुंपञ्चमहायज्ञानांश्रुत्यन्तरकृतान्यहुतादीनि संज्ञान्तराण्यभिधेयानि तानि स्पष्टयति ॥ ७३ ॥

(४) राघवानन्द । एतानेव शास्त्रान्तरप्रणीतनामभेदेन कीर्तयति अहुतचेति । सञ्ज्ञाभेदेपि न पदार्थभेदइत्याह पञ्चयज्ञानिति ॥ ७३ ॥

(५) नन्दनः । शास्त्रान्तरेषु विहितान्यहुतादीनि पञ्चमहायज्ञानामेव नामान्तराणि न कर्मान्तराणामित्यभिप्रायेणाह अहुतमिति ॥ ७३ ॥

(६) रामचन्द्र । द्वाभ्यामाह अहुतमिति । अहुत प्रहुतं ब्राह्म्य हुत प्राशितच युक्तान्पञ्चयज्ञान्प्रचक्षते ॥ ७३ ॥

जपोऽहुतोहुतोहोम प्रहुतोभौतिकोबलि· ॥ ब्राह्म्यंहुतद्विजाग्र्यार्चा प्राशितंपितृतर्पणम् ॥ ७४ ॥

(१) मेधातिथि । योऽयमहुतोनाम यज्ञउक्त सजपोवेदितव्य । स्वाध्यायेनार्चयेदृषीनितिश्रवणाद्वेदाध्ययन जपार्थं । यद्वा मानसे व्यापारे स्मरणम् । उभयत्रापि जपति पठ्यते व्यक्तायावाचि मानसेचेति । अग्नौ होमो हुतम् । भूतबलि प्रहुतम् । यद्ययहोमस्तथाप्यग्नौ बाहुल्येन होमानांप्रसिद्धेर्भूतयज्ञोनहोमइत्याशङ्कायांप्रहुतइत्युक्तम् । प्रकर्षेणासौहोमइतिस्तुत्या । द्विजानाम्ब्राह्मणानामर्चाब्राह्मंहुतम् । आतिथ्यकर्मद्विजाग्र्यार्चा ॥ ७४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । जपो-हुतोहोमाभावात् । हुतो होमात् प्रहुत प्रगतहुत प्रेतिप्रगतार्थे । ब्रह्मणि ब्राह्मणे हुत ब्राह्मं । प्रकर्षेण विमैरश्यतेनेति प्राशितम् ॥ ७४ ॥

(३) कुल्लूक । अहुतशब्देन ब्रह्मयज्ञाख्योजपउच्यते हुतशब्देन देवयज्ञाख्योहोम । प्रहुतशब्देन भूतयज्ञाख्योभूतबलि · । ब्राह्म्यहुतशब्देन मनुष्ययज्ञाख्योब्राह्मणश्रेष्ठस्यार्चा । प्राशितशब्देन पितृयज्ञाख्यनित्यश्राद्धम् ॥ ७४ ॥

(४) राघवानन्द । एतद्यनक्ति जपइति । अहुतइति च्छेद । योयपूर्वमहुतमित्युक्त सजप स्वाध्यायोवेदितव्य इत्यन्वय । एवमुत्तरत्र । ब्राह्म ब्रह्म ब्राह्मणजातिस्तस्येद तस्यैवातिथित्वात् ब्राह्म हुतं तच द्विजाग्र्यार्चेत्यन्वय । पितृतर्पण नित्यश्राद्धस्याप्युपलक्षणम् ॥ ७४ ॥

(५) नन्दन । तेषातथात्वदर्शयति जपोऽहुतइति । जपोब्रह्मयज्ञ सोऽहुतसञ्ज्ञ । होमोहुतसञ्ज्ञ । भौतिकोबलिर्भूतयज्ञ । द्विजाग्र्यार्चा मनुष्ययज्ञ सब्रह्महुतसञ्ज्ञ । पितृतर्पणपितृयज्ञ सप्राशितसञ्ज्ञ ॥ ७४ ॥

(६) रामचन्द्र । गायत्रीजप अहुतसञ्ज्ञ । हुतंदेव होम । भूतबलि प्रहुतसञ्ज्ञ । विप्रार्चा ब्रह्महुत । पितृतर्पण नित्यश्राद्ध प्राशितसञ्ज्ञम् ॥ ७४ ॥

स्वाध्याये नित्ययुक्त स्याद्दैवे चैवेह कर्मणि ॥ दैवकर्मणि युक्तोहि बिभर्तीदंचराचरम् ॥ ७५ ॥

(१) मेधातिथि । यदुक्त पञ्चसु महायज्ञेष्वेकैकस्मिन्पृथगधिकारोनसमुदायएकोधिकारइति तदनेन प्रकटीकरोति । यदा दारिद्र्यादिदोषादन्यतोवा कारणात्कथंचिदसपत्तौ नातिथ्यादिपूजाघटेत तत्र स्वाध्याये नियुक्तेन भवितव्यम । दैवकर्मणि वैश्वदेवदेवताभ्योग्नौहोमोदैवकर्म । भूतयज्ञपितृयज्ञयो सत्यपि दैवत्वे प्रकरणादग्नावेव होमोदैवमुच्यते । अत्रअर्थवादमाह । दैवकर्मणि युक्त तत्परोबिभर्तिधारयति चराचरस्थावरजङ्गमच सर्वस्य जगत स्थितेर्हेतुर्भवतीत्यर्थ ॥ ७५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । पञ्चयज्ञाशक्तावाह स्वाध्यायइति । दैवे होमेकर्मणि बिभर्ति ॥ ७५ ॥

(३) कुल्लूक । यदि दारिद्र्यादिदोषेणातिथिभोजनादिककर्तुं न क्षमते तदाब्रह्मयज्ञे नित्ययुक्तोभवद्दैवकर्मण्यग्नौहोमेच । होमस्य स्तुतिमाह । यतोदैवकर्मपरइदस्थावरजङ्गमधारयति ॥ ७५ ॥

(४) राघवानन्द । दारिद्र्यवशात् पञ्चानामशक्तौ द्वयमावश्यकमित्याह स्वाध्यायइति । दैवे होमे देवकर्मणः फलातिशयार्थं तत्स्तौति । देवइति ॥ ७५ ॥

(५) नन्दन. । एतेषु महायज्ञेषु ब्रह्मदेवयज्ञयोरप्रमत्ततरेण भवितव्यमित्याह स्वाध्यायइति । स्वाध्याये ब्रह्मयज्ञे । पञ्चमहायज्ञेषु मध्ये ब्रह्मयज्ञदेवयज्ञयोरवश्यकर्तव्ययोर्द्वयोरपि देवयज्ञविशेषउत्तरार्धेनोक्त ॥ ७५ ॥

(६) रामचन्द्र.। स्वाध्याये वेदाध्ययने नित्ययुक्त स्याद्दैवे पञ्चसु यज्ञेषुइह कर्मणि युक्त स्यात्दैवे कर्मणि युक्त. स्यात्। दैवे कर्मणि युक्त सन्निदचराचरबिभर्ति ॥ ७५ ॥

अग्नौ प्रास्ताहुति· सम्यगादित्यमुपतिष्ठते ॥ आदित्याज्जायते वृष्टिर्वृष्टेरन्नंतत. प्रजाः ॥ ७६ ॥

(१) मेधातिथि । कथपुनरग्न्याहुत्यासर्वस्य जगत स्थितिर्भवतीत्यतआह । अग्नौ यजमानेन प्रास्ताक्षिप्ता-ऽऽहुतिर्हूयमानपुरुपुरोडाशाद्युच्यते । आदित्यमदृश्येन रूपेण प्राप्नोति । सर्वरसानामाहर्तादित्योऽत आहुतिरसस्यादित्य-प्राप्तिरुच्यते । अत सरसंआदित्यरश्मिपुकालेन परिपक्ववृष्टिरूपेण जायते । ततोऽन्नव्रीह्यादि तत प्रजा सर्वप्राणिन । एवमग्नौजुह्वत्सर्वजगदनुग्रहे वर्तते यजमान । पूर्वस्य विधे शेषोऽय न पुनर्यथाश्रुतार्थनिष्ठ । तत्त्वेहि । वृष्टिकामस्या-धिकार. स्यात् न च तच्छ्रुतस्यमक्तशेषतयान्वयसभवेन कल्पनायाअवसर ॥ ७६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । अग्नौ प्रास्ताहुतिरिति वक्ष्यमाणक्रमेणाग्न्यादित्ययोरन्योन्यतेज· सबन्धादग्निगताहु-त्या आदित्याप्यायनतत्ताच्चाप्यामिताहृष्टि ॥ ७६ ॥

(३) कुल्लूक । कुतएतदि याह अग्नाविति । यजमानेनाग्नावाहुति सम्यक्क्षिप्तारसाहरणकारित्वादादित्यस्यादि-त्यप्राप्नोति । सचाहुतिरसआदित्याद्वृष्टिरूपेण जायते । ततोऽन्न तदुपभोगेन जायन्तेप्रजा ॥ ७६ ॥

(४) राघवानन्द । बिभर्तीदमित्युक्त तदेव कुतस्तत्राह अग्नाविति । अधिकारिणा अग्नौहुताहुति सूक्ष्मा-त्मना आदित्यमुपतिष्ठते इत्याहुत्यपूर्वसाध्यजगदितिभाव ॥ ७६ ॥

(५) नन्दन । कथबिभर्तीत्यपेक्षायामाह अग्नाविति । प्रास्ता प्रक्षिप्ता ॥ ७६ ॥

(६) रामचन्द्र । सम्यगग्नौ प्रास्ताप्रक्षिप्ता आहुतिरादित्यमुपतिष्ठते संतुष्टादादित्यात् वृष्टिर्जायते । वृष्टेरन्नभवति । ततंअन्नादन्नभक्ष्यात्प्रजाजायन्ते ॥ ७६ ॥

यथा वायुसमाश्रित्य वर्तन्ते सर्वजन्तवः ॥ तथा गृहस्थमाश्रित्य वर्तन्ते सर्वआश्रमाः ॥ ७७ ॥
[यथानदीनदा सर्वे समुद्रे यान्ति संस्थितिम् ॥ एवमाश्रमिण सर्वे गृहस्थे यान्ति संस्थितिम् ॥ [1]]

(१) मेधातिथि । अपरेण प्रकारेण महायज्ञानामवश्यकर्तव्यतादर्शयति । वायु प्राणस्तमाश्रित्य सर्वे जीवन्ति न ह्यप्राणस्य जीवितमस्ति प्राणधारणमेवजीवनम् । जन्तुशब्द प्राणिमात्रवचन । सर्वग्रहणदेवर्षीणामप्यतिशययुक्तानां-वाय्वायत्तमेव जीवन एवगृहस्थ प्राणतुल्य सर्वाश्रमिणाम् । अत सर्वोपजीवनीयेन भवितव्यमितिविध्यर्थ । इतरग्र-हणाद्यद्यपि गृहस्थादन्यआश्रमिण प्रतीयन्ते तथापि न गृहस्थप्रतिषेधार्थमेतत् स्नातकस्य हि विशेषेणातिथ्यादिदान-विहितम् । तस्मादितरग्रहणगृहस्थाश्रमतुल्यतार्थम् । नच श्रूयते नात्मनात्मनि वर्तन्ते शरीरकुटुम्बस्थितिमाप्नुवन्ति इतरे यतआश्रमादितराश्रमाइति समास ॥ ७७ ॥

[1] (ट)

(२) सर्वज्ञनारायण । वायुंप्राणमन्नादिपाकविहरणादिहेतुम् ॥ ७७ ॥

(३) कुल्लूक । यथा प्राणाख्यवाय्वाश्रयेण सर्वप्राणिनोजीवन्ति तथा गृहस्थाश्रयेण सर्वाश्रमिणोनिर्वहन्ति॥७७॥

(४) राघवानन्द । यथा वै क्षुधिताबालामातरं पर्युपासते । एवसर्वाणि भूतानि अग्निहोत्रमुपासतइति श्रुत्या अग्निहोत्रोपलक्षित गृहस्थाश्रममाकरणिकत्वात्स्तौति यथेति । वायु प्राण । तद्दत्तभिक्षोपजीविन्वात् ब्रह्मचारिसन्यासिनाम् । वानप्रस्थस्याविरक्तस्य पूर्वगृहस्थविद्याद्युपयोगित्वात् विरक्तस्यतु गृहमेधिषु चेत्यादि वक्ष्यमाणरीत्या गृहस्थोपजीवित्वाच्च ॥ ७७ ॥

(५) नन्दन । अधिकारिप्रशसाद्वारेण पञ्चमहायज्ञानामेव प्रशसाश्लोकाभ्यामाह यथेति । वर्तन्ते जीवन्ति ॥७७॥

(६) रामचन्द्र । यथासर्वजन्तव इतरआश्रमा आश्रित्य वर्तन्ते ॥ ७७ ॥

यस्मात्त्रयोऽप्याश्रमिणोज्ञानेनान्नेन चान्वहम् ॥ गृहस्थेनैव धार्यन्ते तस्माज्ज्येष्ठाश्रमोगृही॥७८॥

(१) मेधातिथि । यस्मात्त्रयोऽप्याश्रमिणोज्ञानेन वेदार्थव्याख्यानजन्येनान्नेन च धार्यन्तउपक्रियन्तेगृहस्थेन तस्माज्ज्येष्ठ श्रेष्ठआश्रमोगृहम् । गृहीतिपाठे बहुव्रीहि । गृहमिति पाठेविशेषणसमासोज्येष्ठाश्रमइति । अत्रापि गृहस्थैरेवेत्यौचित्यानुवादोनवानप्रस्थादीनामध्यापनादिप्रतिषेध । वानप्रस्थस्य तावद्विहितमेतत् तानेवमहायज्ञान्निर्वपेदिति । प्रव्रजितस्य यद्यपि हिंसानुग्रहयोनारम्भइत्यनुग्रह प्रतिषिद्धस्तथापिवेदार्थव्याख्यानभिक्षुशास्त्रे विहितम् । ज्ञानवैराग्यभावनाभ्यासातिशयविधानाच्च तयोर्नातिप्रयत्नोवेदार्थव्याख्याने । ब्रह्मचारिणस्त्वार्थलोपान्नाध्यापकत्वभैक्षवृत्त्युपदेशाच्चकुतोऽन्नदानम् । अतोगृहस्थानामेव प्रायेणतत्सभवादेवमुक्त गृहस्थैरेव ॥ ७८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । एतदेव व्युत्पादयति यस्मादिति । गृहस्थस्यैवाध्यापनाधिकारात्त्रयोपिज्ञानेन । वनस्थस्यापि भिक्षाभ्रमणोपदेशात् । त्रयोप्यन्नेनच धार्यन्तइत्यर्थ । ज्येष्ठोगुरुतया पोषकतयाच ॥७८ ॥

(३) कुल्लूक । गृहस्थ प्राणतुल्य सर्वाश्रमिणामित्युक्ततदेवोपपादयति यस्मादिति । यस्माद्गृहस्थव्यतिरिक्तास्त्रयोप्याश्रमिणोवेदार्थव्याख्यानान्नदानाभ्यानित्यंगृहस्थैरेवोपक्रियते तस्माज्ज्येष्ठाश्रमोगृहस्थ ज्येष्ठआश्रमोयस्य सतथेति बहुव्रीहि ॥ ७८ ॥

(४) राघवानन्द । तमेव पुन श्रेष्ठत्वेन स्तौति यस्मादिति । ज्ञानेन वेदविद्योपादानेन । त्रयोपि ब्रह्मचारिवानप्रस्थसन्यासिन । श्रेष्ठइतिज्येष्ठइतिवाऽतिशयोक्ति सर्वान्नाधिकारार्थाअत्रैवापरस्परोपकारकता निरस्ता ॥ ७८ ॥

(५) नन्दन । ज्ञानेन ज्ञानप्रदानेनाध्यापनेनेति यावत् । अन्नेन ज्ञाप्यते गृहस्थारेवानापद्यध्येतव्यमिति ॥ ७८ ॥

(६) रामचन्द्र । अन्नेन ज्ञानेन वेदार्थव्याख्यानेन यस्मात्कारणात्त्रयोप्याश्रमिण अन्वहगृहस्थैरेव धार्यन्ते तस्मात्कारणाद्गृही गृहस्थाश्रमो ज्येष्ठाश्रम उच्यते ॥ ७८ ॥

ससंधार्य प्रयत्नेन स्वर्गमक्षयमिच्छता ॥ सुखचेहेच्छतानित्यं योऽधार्योदुर्बलेन्द्रियै ॥ ७९ ॥

(१) मेधातिथि । सगृहाश्रम । प्रयत्नेन सत्कार्योऽनुष्ठेयोऽक्षयस्वर्गकामेनेह च सुखमिच्छता । अत्य तशब्दो नित्यतागमयति । यआश्रमोऽधार्याश्रम्य धारयितुंदुर्बलेन्द्रियै । एतदुक्त भवति यत स्त्रीसभोगसुसस्कृतभोजनादि गृहस्थस्यावश्यभावि तनश्चेन्द्रियाणाविषयसक्तौ दोषेण किमुच्यते । प्रयत्नेन आश्रमान्तरेभ्योधारयितव्य । अत्रापिप्रशसानिन्द

(७८ ॥ ज्येष्ठाश्रमोगृही=ज्येष्ठाश्रमोगृहम् (मे० ॥ (७९) चेच्छतानित्य=चेच्छतात्यन्त (मे०)

यसयम् । अनृतौ न गन्तव्य परदारान गन्तव्या शेषान्न भोक्तव्य विषयसंनिधाने योनियम सदुष्कर । स्वर्गमक्षयमिति नानेनसर्वेषागृहस्थकर्मणास्वर्गफलतोच्यते केषाचिन्नित्यत्वात्केषाचित्फलान्तरश्रवणात् । येऽप्यश्रुतफला स्वर्गफलतया कल्प्यन्ते तेषामपि केवलानामनुवादे न कश्चिद्विशेषणे हेतु । तस्माद्विहिताभिप्रेतफलानुवादोऽयम् । नचाधिकारान्तरमिद तेषामेव यावज्जीविकस्वर्गकामस्येतिच शक्यवक्तु सुखचेहेच्छतेत्यविधेयेन तुल्यत्वावगमात् । नह्यहसुखकामेनेतरच्छक्य कर्मफलतया ज्ञातुविशेषस्यानिर्देशात् । सर्वा हि प्रीतिर्यामपुत्रादिलाभैर्विशेषैरवच्छिन्नाप्रतीयते । अनवच्छेदेनप्रीतिमात्र चेत्स्वर्गएव । नच तस्यैहिकत्वम् । तस्माद्दृष्टसुखाभिकामानुवादोऽयम् । अनिकेताह्यन्यआश्रमिणोवृक्षमूलनिकेतना परगृहवासिनोदु खमासते । तस्मादयमनुवाद ॥ ७९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । अक्षयचिरभोग्य । अधार्योधारयितुमशक्य ॥ ७९ ॥

(३) कुल्लूक । यतएवमत सगृहस्थाश्रम स्वर्गसुखमिच्छता अनन्तमिव चिरस्थायित्वादिहलोके च स्त्रीसभोगस्वाद्वन्नादिभोजनसुखसन्ततमिच्छता प्रयत्नेनानुष्ठेय । योऽसयतेन्द्रियैर्धारयितु न शक्यते ॥ ७९ ॥

(४) राघवानन्द । अतएव गार्हस्थ्याश्रमे यत्न आस्थेयइत्याह सइति । सगार्हस्थ्यधर्म सधार्योऽनुष्ठेय । अक्षय्यमिच्छता यत्कर्तव्य तदनया सह युक्त इहच सुखस्त्र्यधीनमित्यनुभवसिद्धम् । अधार्यइतिच्छेद । दुर्बलै द्वयै असयतेन्द्रियै ॥ ७९ ॥

(५) नन्दन । यत एवतस्माद्गृहस्थाश्रमएवधार्योनाश्रमान्तराणि पञ्चयज्ञरहितानीत्यभिप्रायेणाह सइति । प्रयत्नेनापयपि ॥ ७९ ॥

(६) रामचन्द्र । सगृहस्थाश्रम प्रयत्नेनाक्षयस्वर्गमिच्छता सधार्य अत्यन्तसुखमिहेच्छता सधार्य यो गृहस्थाश्रमोदुर्बलेन्द्रियैरधार्य धारयितु न योग्य इत्यर्थ ॥ ७९ ॥

ऋषय पितरोदेवाभूतान्यतिथयस्तथा ॥ आशासते कुटुम्बिभ्यस्तेभ्य कार्यविजानता ॥ ८० ॥

(१) मेधातिथि । तत्तुल्यताऽयमप्यनुवादएव । एतेकुटुम्बिभ्योगृहिभ्य सकाशादर्थयन्ते । आदित्सतआत्मोपकारलिप्साऽऽशासनमाकाङ्क्षाम् । अतस्तेभ्योदेवादिभ्य कार्यकर्तव्यविहितहोमादि । विजानता शास्त्रस्थितिम् । कुटुम्बदारा । माध्यतपुरुषेणापियामहायासोपनिबद्धा सान युक्ता विफलीकर्तुंकिपुनर्देवतास्तुति ॥ ८० ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । कुटुम्बिभ्योगृहिभ्य आशासते । तत्र ऋषय स्वस्वदृष्टवेदभागस्वाध्यायेनात्मन सुप्रीतत्वकाङ्क्षन्ते । तेभ्यस्तानुद्दिश्य ॥ ८० ॥

(३) कुल्लूक । एते गृहस्थेभ्य सकाशात्प्रार्थयन्ते अत शास्त्रज्ञेनतेभ्य कर्तव्यम् ॥ ८० ॥

(४) राघवानन्द । उक्तानर्थवादपुर सरपञ्चयज्ञापर्जीवकानाह ऋषयइतित्रिभि । आशासते वेदाध्ययनश्राद्धादिकमाकाङ्क्षन्ते । कुटुम्बिभ्य गृहस्थभ्य । आशासानेभ्यस्तेभ्योविजानता गृहस्थेन कार्यकर्तव्य । यत्सूत्रश्लोकेवक्ष्यमाणवेदाध्ययनादि ॥ ८० ॥

(५) नन्दन । अथ पञ्चमहायज्ञानामेवावश्यकर्तव्यत्वे कारणान्तरमाह ऋषयइति । विजानता कुटुम्बिना । तेभ्यऋष्यादिभ्य । कार्य कर्तव्यमिति ॥ ८० ॥

(६) रामचन्द्र । ऋषय पितर देवा । भूतानि अतिथय तथा तेभ्य कुटुम्बिभ्य गृहिभ्य । सकाशादाशासते सुखमभिलषन्ति विजानता पुंसा शास्त्रविधिंतेभ्य कार्य करणीयमित्यर्थ ॥ ८० ॥

स्वाध्यायेनार्चयेतर्षीन्होमैर्देवान्यथाविधि ॥ पितृञ्छ्राद्धैश्च नृनन्नैर्भूतानि बलिकर्मणा ॥ ८१॥

(१) **मेधातिथि** । स्वाध्यायमधीयीतेति यएवार्थ । सएव स्वाध्यायेनार्चयेद्दषीनिति भवति श्राद्धादरेण पाद्या र्घमाल्यानुलेपनेन । अत्रोच्यते स्तुतिवचन चेदम् नचोभयोरपि स्वाध्याय ऋषिपूजयो करणम् । अग्न्यादिदेवतास्ताव काम्नात्रारूपानभिष्टुवन्ति । तस्मात्प्रशसामात्रमृषीन्स्वाध्यायेनार्चयेदिति ॥ ८१ ॥

(२) **सर्वज्ञनारायण** । भूतानिबलिहोमभागित्वेन देवताभूतानामपिबलिभागितया भूतपदाभिधेयत्वात् बलि कर्मणि देवतोद्देशेनकर्तव्यम् ॥ ८१ ॥

(३) **कुल्लूक** । किंतत्तदाह स्वाध्यायेनेति । नानाप्रकारत्वादर्चनस्य स्वाध्यायादेरर्चनार्थत्वमुचितम् । महायज्ञा न्तर्गतै स्वाध्यायादिभिर्ऋषिदेवपित्रतिथिभूतानियथाशास्त्रपूजयेत् ॥ ८१ ॥

(४) **राघवानन्द** । तदेवसप्रदानकमाहस्वाध्यायेनेति । अर्चयेत्प्रीणयेत् । श्राद्धेनेति तर्पणस्याप्युपलक्षणम् । बलिकर्मणा भूतेभ्योदत्तेनान्नेन ॥ ८१ ॥

(५) **नन्दन** । किंकर्तव्यमित्यपेक्षायामाह स्वाध्यायेनेति ॥ ८१ ॥

(६) **रामचन्द्र** । श्राद्धेनपितृन्नृनन्नै स्तर्पयेत् बलिकर्मणाभूतानि प्रीणयेदित्यर्थ ॥ ८१ ॥

कुर्यादहरह श्राद्धमन्नाद्येनोदकेन वा ॥ पयोमूलफलैर्वापि पितृभ्य प्रीतिमावहन् ॥ ८२ ॥

(१) **मेधातिथि** । दद्यात्कुर्यात् । अहरह प्रतिदिवसम् । श्राद्धनाम्नाधर्मातिदेश । श्राद्धनाम पित्र्यकर्ममात्रा स्यायाविहितम् । तदीयेतिकर्तव्यताश्राद्धमित्यनेन नाम्नाऽतिदिश्यते । अन्नाद्येनेति तिलैर्व्रीहियवैरित्यादेरनुवादोऽयम् । उत्तरत्रविवक्षितार्थउदकनेति पय क्षीरम् ॥ ८२ ॥

(२) **सर्वज्ञनारायण** । श्राद्धश्रद्धयापितृकर्म अन्नाद्येन श्रद्धयोत्सृष्टेम तथौदकेनअन्नाद्यवदद्दुष्टेनेति मुख्यक ल्पानुकल्पौ । परेत्वनुकल्पा पयसा जलेन तर्पणकाले दत्तेन सपादन । तथा अन्नाभावे मूले फलैर्वा श्राद्धदर्शेरिति । केचित्तु अन्नाद्याभावे उदकफलमूलक्षीराणामन्यतमेन नित्यश्राद्धकर्तव्यमित्यस्यार्थमाहु । पितृभ्य प्रीति मिति तत्प्रीति हेतोर्विहितस्यैव मूलस्य फलस्य वाग्रहणार्थम् ॥ ८२ ॥

(३) **कुल्लूक** । तत्र पितृयज्ञतावदाह कुर्यादिति । प्रत्यहयथासभवश्राद्धकुर्यात् । श्राद्धशब्दोऽयकर्मविधिवाक्यव र्ती । कौण्डपायिनामयनीयाग्निहोत्रशब्दवद्वक्ष्यमाणपार्वणश्राद्धधर्मातिदेशार्थ । अन्नाद्येनेति तिलैर्व्रीहिभिर्यवैरित्यादुरु पादानम् । पय क्षीरम् ॥ ८२ ॥

(४) **राघवानन्द** । अहरह श्राद्ध नित्यश्राद्धम् । यदन्न पुरुषोराजन् तदन्ना पितृदेवताइति न्यायमाश्रित्या ह उदकेनेत्यादि । पयोदुग्ध प्रीति श्रद्धामावहन् ॥ ८२ ॥

(५) **नन्दन** । पितृञ्छ्राद्धेनेत्येतत्प्रपञ्चयति कुर्यादिति । अन्नाद्येन मुख्यकल्पउक्त उदकेनाधम पयोमूलफलै र्मध्यमइति विवेक ॥ ८२ ॥

---

(८२) कुर्यादह दद्यादह (मे०)

(६) रामचन्द्र । अथ नित्यश्राद्धमारभ्यते दद्यादिति। अहरहः श्राद्धं अन्नाद्येन उदकेन च अन्नाभावे पयसा वा मूलफलैर्वापि किकुर्वन्प्रीतिमावहन् ॥ ८२ ॥

एकमप्याशयेद्विप्रंपित्रर्थे पाञ्चयज्ञिके ॥ नचैवात्राशयेत्कंचिद्वैश्वदेवप्रति द्विजम्॥ ८३ ॥

(१) मेधातिथि । श्राद्धशब्देन विधानात्सर्वस्मिंस्तद्विधाने प्राप्ते कश्चिदितिकर्तव्यताभागोनिवर्त्यते। नचैवात्राशयेत्किंचित् नात्रान्वाहिकेश्राद्धे वैश्वदेवप्रति विश्वान्देवानुद्दिश्यद्विजभोजनम्। अत्र केचिदाहुः प्राप्ते भोजनआश्रयेदितिपुनर्वचनमपूर्वत्वमस्य दर्शयति। तेनैतावदेवैतच्छ्राद्धयत्पितॄनुद्दिश्य ब्राह्मणएकोभोज्यते नत्वदन्या काचिदर्घपात्रादिहोमाद्येतिकर्तव्यताऽस्ति। ब्रह्मचर्यस्वाध्यायनिषेधइत्येवमादि न भवति। एकमप्याशयेद्विप्रम् त्रयाणानियमादेकैकमुभयत्रेत्यस्या विधित्वादप्राप्तएकोविधीयते। एकमपि भोजयेत्सति संभवे बहूनपि पित्रर्थेपितृतृप्त्यर्थम्। पाञ्चयज्ञिकंपञ्चयज्ञभवं पाञ्चयज्ञिकं तदन्तर्गतम्। पाञ्चयज्ञिकशब्दः श्राद्धे प्रयुक्तः। पाञ्चयज्ञिकतर्पणम्। तेन तर्पणभोजनयोः समुच्चयः। अन्यथातु विकल्पो भविष्यति यदेव तर्पयन्तिद्विरिति ॥ ८३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । एकमपीति पित्रार्थेकैकोद्देशेनैकैकब्राह्मणभोजयेदिति पार्वणवत्प्राप्तमेव। तावता ब्राह्मणभोजनासंभवेपित्रर्थेपितॄनाद्यर्थेपाञ्चयज्ञिये पञ्चयज्ञिके सर्वस्मिन्श्राद्धेन चैवेति। अत्र नित्यश्राद्धे ब्राह्मणासंभवेपि वैश्वदेवस्थाने द्विजमाशयेदिति विश्वेषादेवानानित्यश्राद्धभोगननास्तीति दर्शितम् ॥ ८३ ॥

(३) कुल्लूक । पितृप्रयोजने पञ्चयज्ञान्तर्गत एकमपि ब्राह्मणभोजयेत्। अपिशब्दात्संभवे बहूनपि। पार्वणधर्मग्रहणाच्चवैश्वदेवब्राह्मणभोजनप्राप्तावाह न कंचिद्वैश्वदेवार्थंब्राह्मणमत्र भोजयेत् ॥ ८३ ॥

(४) राघवानन्द । श्राद्धंहि ब्राह्मणभोजनात्मकं तत्र कति ब्राह्मणाभोजनीयाइत्यपेक्षायामाह एकमिति। पाञ्चयज्ञिके पञ्चयज्ञान्तर्गते नित्ये श्राद्धे। आशयेत् भोजयेत् पार्वणधर्मत्वादस्य देवब्राह्मणप्रसक्तौ निषेधति न चेति॥ ८३ ॥

(५) नन्दन । अत्र पितृयज्ञाद्युक्तेषु मध्येवैश्वदेवप्रति वैश्वदेवहोमः स्यात्। द्विजांकिंचिदप्यन्नंभोजयेत्। अप्यद्धविरुत्पाद्य भोजयेदित्यर्थः ॥ ८३ ॥

(६) रामचन्द्र । पाञ्चयज्ञिये कर्मणि चैकविप्रपितृतृप्त्यर्थमाशयेत् भोजयेत्। अथ वैश्वदेविकचद्विजंवैश्वदेवं नाशयेन्नभोजयेत्। एकन भोजयेदित्यर्थः। किंतु युग्मम् ॥ ८३ ॥

वैश्वदेवस्य सिद्धस्य गृह्येऽग्नौ विधिपूर्वकम् ॥ आभ्यः कुर्याद्देवताभ्यो ब्राह्मणोहोममन्वहम्॥८४॥

(१) मेधातिथि । विश्वेदेवाश्च वैश्वदेवं पाकउच्यते। सर्वार्थेवैश्वदेवशब्दोऽपि सप्रदानमात्रोपलक्षणार्थः। से मातिव्याद्यर्थता युक्ता भवति। सिद्धस्य होममाभ्योवक्ष्यमाणाभ्योदेवताभ्यः कुर्यात्। सिद्धशब्देन देवतोद्देशेन देवस्यत्वेतिमन्त्रवन्निर्वापोन कर्तव्यइति दर्शयति। केवलसर्वार्थनिष्पन्नपाकेन होमादि कर्तव्यमिति विष्यर्थः। गृह्येऽग्नौ विधिहोमादिकरणनिर्देशविधिपूर्वकसमाचारप्राप्तपरिसमूहनपर्युक्षणादिरूपामितिकर्तव्यतामाह। ब्राह्मणशब्दस्त्रैवर्णिकाधिकारप्रदर्शनार्थः। अन्वहं नित्यमित्यर्थः। देवताग्रहणस्वाहाकारप्राप्त्यर्थम्। षष्ठीनिर्देशादग्नेरिदमिति प्रयोगः स्यात्। देवताशब्देन तु स्वाहाकारेण वा देवेभ्योहविः संप्रदीयतइति याज्यान्तेपुनर्वषट्कारस्य विधानात्। स्मार्तहोमेत्वभावः। स्वाहाकारस्तु सर्वत्र। तस्मिन्नसत्यप्यपि स्वाहेतिप्रयोगः ॥ ८४ ॥

(८३) पित्रर्थेपाञ्चयाज्ञिके–पित्रर्थेपाञ्चयज्ञिक (मे०)

(२) सर्वज्ञनारायणः। नित्यश्राद्धमुक्त्वा वैश्वदेवाभिधानादयमेव क्रियाक्रमोमनोरपेक्षितइति लक्ष्यते। वैश्वदेवस्य विश्वदेवयोरयस्य क्षारलवणादिव्यतिरिक्तस्यान्नस्य। गृह्ये वैवाहिकेऽग्नौसिद्धस्येत्यन्वयः। तत्र होमस्य विहितत्वात् ॥ ८४ ॥

(३) कुल्लूकः। विश्वदेवार्थः सर्वदेवतार्थोवैश्वदेवस्तस्य पकस्यान्नस्यावसथ्याग्नौ स्वगृह्यविहितपर्युक्षणादीति कर्तव्यतापूर्वकमाभ्योवक्ष्यमाणदेवताभ्योब्राह्मणः प्रत्यहहोमकुर्यात् ब्राह्मणग्रहणद्विजातिप्रदर्शनार्थं त्रयाणांप्रकृतत्वात् ॥ ॥ ८४ ॥

(४) राघवानन्दः। सम्प्रति वैश्वदेवविधिमाहवैश्वदेवेतिनवभिः। सिद्धस्यपक्वस्य। हविष्यस्येति शेषः। आभ्यो वक्ष्यमाणाभ्यः। ब्राह्मणोद्विजातिः ॥ ८४ ॥

(५) नन्दनः। कथंपुनर्वैश्वदेवः कर्तव्यइत्यपेक्षायामाह वैश्वदेवस्येति। वैश्वदेवस्य सिद्धस्य सर्वदेवार्थपक्वस्यान्नस्य ब्राह्मणः द्विजः ॥ ८४ ॥

(६) रामचन्द्रः। सिद्धस्यान्नस्य वैश्वदेवस्य वैश्वदेवार्थस्य गृह्येग्नौ विधिपूर्वक आभ्यो देवताभ्यः। ब्राह्मणो होमंकुर्यात् ॥ ८४ ॥

अग्नेः सोमस्य चैवादौतयोश्चैव समस्तयोः ॥ विश्वेभ्यश्चैव देवेभ्योधन्वन्तरयएव च ॥ ८५॥

(१) मेधातिथिः। आदावित्यनुवादः। पाठक्रमेणैवाग्नेरादौसिद्धत्वात्ते पृथगाहुती। तयोश्च समस्तयोरग्नीषोमाभ्यामितिविश्वेभ्योदेवेभ्यइतिप्रयोग.। एकैवाहुतिर्धन्वन्तरये स्वाहा ॥ ८५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। समस्तयोरग्नीषोमयोः। अत्र च सर्वत्र चतुर्थ्यर्थेषष्ठ्यानिर्देशे तु चतुर्थ्यैव कार्या ॥ ८५ ॥

(३) कुल्लूकः। वचनद्वयंस्वाहाकारप्रदानहोमइति कात्यायनस्मरणादादावग्नये स्वाहा सोमाय स्वाहेति निरपेक्षदेवताकहोमद्वय कृत्वाग्नीषोमाभ्यांस्वाहेति समस्तदेवताकंहोमकुर्यात्ततोविश्वेभ्योदेवेभ्योधन्वन्तरये ॥ ८५ ॥

(४) राघवानन्दः। अग्नेरित्यादिषष्ठी चतुर्थ्यर्थे। तयोरग्नीषोमयोः। स्वाहाकारप्रधानोहोमइति कात्यायनोक्तेरयंप्रयोगः। अग्नये स्वाहा एवं सोमायाग्नीषोमाभ्यांविश्वेभ्योदेवेभ्य.धन्वन्तरये ॥ ८५ ॥

(५) नन्दनः। अग्नेरग्नये सोमस्य सोमाय तयो स्समस्तयोरग्नीषोमाभ्यांविश्वेषांदेवानांविश्वेभ्योदेवेभ्यः ॥ ८५ ॥

(६) रामचन्द्रः। आदौ प्रथमतः। अग्नेः सोमस्याहुतिं जुहुयात्। अग्नयेस्वाहा १ सोमायस्वाहा २ अग्नीषोमाभ्यांस्वाहा ३ विश्वेषांचैवदेवानां विश्वेभ्योदेवेभ्य.स्वाहा ४ धन्वन्तरयएव च धन्वन्तरये स्वाहा ५ ॥ ८५ ॥

कुह्वै चैवानुमत्यै च प्रजापतयएव च ॥ सहद्यावापृथिव्योश्च तथा स्विष्टकृतेन्ततः ॥ ८६ ॥

(१) मेधातिथिः। सहद्यावापृथिव्यो द्यावापृथिवीभ्यांस्वाहेति। तथा स्विष्टकृतेऽन्ततः स्विष्टकृदितिगुणपदम-ग्निश्च गुणीस्मृत्यन्तरेऽग्नये स्विष्टकृतइतिवचनात्सर्वहोमेष्वेव चाम्नानात्। अन्ततइति पाठात्सिद्धे वचनंस्मृत्यन्तरेधिकाराहुतीनामाम्नानात्सति समुच्चये प्राक्स्विष्टकृतआवाप कर्तव्यइतिदर्शयितुम्। ननु चैकत्वाद्धोमस्य देवताविकल्पोयुक्त। कुतः पुनरेकत्वंहोमस्य। इयमेव होमानामुत्पत्तिः अग्नेः सोमस्यचेत्यादि। तत्र चोत्पत्तावेव देवताविशेषेणावरुद्धत्वाद्भिन्नाएव होमाः प्रतीयन्ते ॥ ८६॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। सहएकाहुतिर्द्यावापृथिव्योः। स्विष्टकृतइत्यत्राग्नयइति प्रथमविशेष्यपदंप्रक्षेप्यम् ॥ ८६ ॥

(३) कुल्लूकः । कुह्वा अनुमत्यै प्रजापतये द्यावापृथिवीभ्यामग्नये स्विष्टकृतइत्येतैःस्वाहाकारान्तान्होमान्कुर्यात् । श्रुत्यन्तरेष्वग्निविशेषणत्वेन स्विष्टकृतोविधानात्केवलस्विष्टकृन्निर्देशोऽप्यग्निविशेषणत्वेनैव प्रयोगः । पाठादेवान्तत्वे सिद्धे स्विष्टकृतेऽन्ततइत्यभिधानस्मृत्यन्तरीयहोमसमुच्चयेऽप्यन्तत्वज्ञापनार्थम् ॥ ८६ ॥

(४) राघवानन्दः । कुह्वै अनुमत्यै प्रजापतये द्यावापृथिवीभ्यामग्नये स्विष्टकृते इतिपाठक्रमादेवान्तत्वेप्राप्ते अन्तपदंस्मृत्यन्तरहोमसमुच्चयेनस्विष्टकृतोन्तत्वख्यापनार्थम् । सहेति द्यावापृथिवीभ्यामेकप्रयोगसूचनार्थंबह्वृचगृह्ये इन्द्रायेत्यादिप्रयोग दर्शनात् ॥ ८६ ॥

(५) नन्दनः । सह द्यावापृथिव्योः समस्ताभ्यांद्यावापृथिवीभ्याम् ॥ ८६ ॥

(६) रामचन्द्रः । कुह्वै अमायै । स्वाहा ६। पौर्णमास्यैअनुमत्यै स्वाहा ७। प्रजापतयेस्वाहा ८। द्यावापृथिवीभ्यां स्वाहा ९। ततःस्विष्टकृते स्वाहा १०॥ ८६ ॥

एवंसम्यग्घविर्हुत्वा सर्वदिक्षु प्रदक्षिणम् ॥ इन्द्रान्तकाप्पतीन्दुभ्यः सानुगेभ्योबलिंहरेत् ॥ ८७॥

(१) मेधातिथिः । सम्यगनन्यचित्ततया देवताध्यानपरएवमेताभ्योदेवताभ्योऽग्नौ हुत्वा ततः सर्वासु दिक्षुयथासंख्यप्रदक्षिणं प्रथमं प्राच्यांततोदक्षिणस्यांइत्येषप्रदक्षिणावर्तोमिन्द्रःअन्तकः अप्पतिःइन्दुःप्रतिदिवसम् । अपरश्चाह अहविर्भागिन्दुरितियदि नैतेन शब्देन बलिहरणंस्यात्कथमिन्द्रोहविर्भाक्त्वम् बलिहरणंच होमएवेतिव्याख्यातम् । वृत्तभङ्गभयाच्चात्र शब्दस्य रूपं विवक्षेति स्मृत्यन्तरोपात्तैरेव शब्दैरुद्देशः कर्तव्यः । सानुगेभ्यः अनुगाअनुचरास्तत्पुरुषास्तथाचेन्द्रपुरुषेभ्यइत्यादिप्रयोगः ॥ ८७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । हविर्हविष्यम् । इन्द्रादीनांचतुर्णामध्येएकैकस्मै प्रदक्षिणं पूर्वाद्येकैकदिशि सानुगेभ्यः ॥ ८७ ॥

(३) कुल्लूकः । एवमुक्तप्रकारेण सम्यगनन्यचित्तोदेवताध्यानपरएव होमान्कृत्वा सर्वासु प्राच्यादिषु दिक्षु प्रदक्षिणमिन्द्रादिभ्यः सपुरुषेभ्योबलिंहरेत् । तथा प्राच्यामिन्द्रायनमः इन्द्रपुरुषेभ्योनमः । दक्षिणस्यां यमाय नमः यमपुरुषेभ्योनमः । पश्चिमायां वरुणाय नमः वरुणपुरुषेभ्योनमः । उत्तरस्यां सोमाय नमः सोमपुरुषेभ्योनमः । यद्यपि शब्दावगम्यत्वाद्देवतात्वस्यान्तकाप्पतीन्दुशब्दैरेवोद्देशोयुक्तस्तथापि बह्वृचानुष्ठानसंवादाद्बह्वृचगृह्ये च यमाय यमपुरुषेभ्यः वरुणायवरुणपुरुषेभ्यः सोमाय सोमपुरुषेभ्यइति प्रतिदिशमिति पाठाद्यथोक्तएव प्रयोगः ॥ ८७ ॥

(४) राघवानन्दः । किंच इन्द्रेति । इन्द्राय इन्द्रपुरुषेभ्यः प्राच्याम् । अन्तकोत्र यमः यमाय यमपुरुषेभ्यइति दक्षिणस्याम् । अप्पतिर्वरुणः । एवं वरुणाय वरुणपुरुषेभ्यइति पश्चिमायाम् । उत्तरस्यां सोमाय सोमपुरुषेभ्यइति पञ्चदशाहुतयः । शूद्रपक्षे नमोन्ताः । नमस्कारेण मन्त्रेण पञ्चयज्ञान्न हापयेदिति स्मरणात् ॥ ८७ ॥

(५) नन्दनः । इन्द्राय सानुगाय स्वाहेति पूर्वस्यांदिशि । अन्तकायसानुगायेतिदक्षिणस्याम् । अप्पतये सानुगायेतिप्रतीच्याम् । इन्दवेसानुगायेत्युत्तरस्यामिति । सर्वदिक्षु प्रदक्षिणक्रमेण बलिहरेत्कुर्यात् ॥ ८७ ॥

(६) रामचन्द्रः । एवंप्रकारेण सम्यक् हुत्वा बहिर्मण्डलाद्बहिरेतन्मण्डलस्सर्वदिक्षु प्रदक्षिणंमण्डलंकुर्यात् । इन्द्राय स्वाहा इन्द्रपुरुषाय स्वाहा इतिपूर्वे । अन्तकाय स्वाहा यमपुरुषाय स्वाहा इतिदक्षिणे । अप्पतये वरुणाय स्वाहा वरुणपुरुषाय स्वाहा इतिपश्चिमे । इन्दवे स्वाहा इन्दुपुरुषाय स्वाहा इतिउत्तरे । बलिंहरेत्दद्यात् ॥ ८७ ॥

मरुद्भ्य इति तु द्वारि क्षिपेदप्स्वद्भ्य इत्यपि ॥ वनस्पतिभ्य इत्येवं मुसलोलूखले हरेत् ॥ ८८ ॥

(१) मेधातिथि । अत्रेतिकरण स्वरूपविवक्षार्थ । अप्स्वित्यधिकरणम् । अद्भ्यइतिदेवतानिर्देश । वनस्पतिभ्यइतिमुसलोलूखले । द्वन्द्वैकवद्भावेन विकल्पितमाधारद्वयम् । निर्देशगुणवृत्त्या प्रधानभूततायाआहुतेरावृत्तिर्युक्ता । न च मुसलोलूखलस्यैकीकृतस्याहुतिसबन्ध शक्य कर्तुपृथक्त्वस्य तत्राप्युपलम्भात् । नहिक्षीरोदकवदनयोर्व्यामिश्रणस भव । तत्र यद्युलूखले क्रियते न तत्र होम कृत । अथोलूखलेन मुसलेन च भागशआहुति सभवति नियतपरिमाणत्वात् । द्वन्द्वनिर्देशोऽयसयुक्तयोरन्यतरत्र होमोयुक्त ॥ ८८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । द्वारि गृहद्वारि । अप्स्वपस्थापनस्थाने मुसलोलूखले मुसलउलूखलनिधाय तत्रेत्यर्थ ॥ ८८ ॥

(३) कुल्लूक । इतिशब्द स्वरूपविवक्षार्थ । मरुद्भ्योनमइति द्वारे बलिंदद्यादप्स्वद्भ्यइति । मुसलोलूखलइति । द्वन्द्व निर्देशात्सहयुक्तयोर पतरत्र वनस्पतिभ्यइति बलिंदद्यात् गुणानुरोधेन प्रधानबलिकर्मावृत्तेरन्याय्यत्वात् ॥ ८८ ॥

(४) राघवानन्द । मुसलोलूखलइति द्वन्द्वनिर्देशाद्वनस्पतीनामेकस्थानम् ॥ ८८ ॥

(५) नन्दन । द्वारि गृहद्वारे । अप्सूदधानीसमीपे । मुसलोलूखले । मुसलोलूखलस्थानइत्यर्थ ॥ ८८ ॥

(६) रामचन्द्र । द्वारिमण्डलद्वारि मरुद्भ्य स्वाहाइति । करणशब्दस्वरूपविवक्षार्थ । अप्सुउदकस्थापनस्थाने अद्भ्य स्वाहावनस्पतिभ्य स्वाहा मुसलोलूखलेहरेत् । स्थापयेदितिकेचित् ॥ ८८ ॥

उच्छीर्षके श्रियै कुर्याद्भद्रकाल्यै च पादत ॥ ब्रह्मवास्तोष्पतिभ्यां तु वास्तुमध्ये बलिंहरेत् ॥ ८९ ॥

(१) मेधातिथि । उच्छीर्षकमसिद्धदेवताशरणशीर्षस्थानतत्र श्रियै बलिंकुर्यात् । पादत अधोभागे । गृहस्यभद्रकाल्यै । तस्याअपि स्थानद्वारस्य पूर्वभागे । अन्यउच्छीर्षकगृहशयनस्य शिरोभागमाहु, पादौचास्याधोभागम् । तेन खट्वादावयहोमोभूमदेशे वा । गृहस्थशयनस्थाने ब्रह्मवास्तोष्पतिभ्यासत्यपि द्वन्द्वनिर्देशे पृथगेतेआहुतीब्रह्मणेवास्तोष्पतयइति । यत्र तूभयदेवतात्वमग्नीषोमवत्तत्र सहग्रहणसमस्तग्रहणवाकरोति । तयोश्चैव समस्तयो सहद्यावापृथिव्योश्चेतिअप्रसिद्धसाहचर्यात् । वास्तुगृहतन्मध्ये ॥ ८९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । उच्छीर्षके, शय्यादिशस्य शिरस्थाने । एवपादत । ब्रह्मवास्तोष्पतिभ्यामिलिताभ्याम ॥ ८९ ॥

(३) कुल्लूक वास्तुपुरुषस्य शिर प्रदेशउत्तरपूर्वस्यादिशि श्रियैबलिंदद्यात् । तस्यैव पाददेशे दक्षिणपश्चिमाया दिशि भद्रकाल्यै । अन्येतु उच्छीर्षकगृहस्थशयनस्य शिर स्थानभूभागपादतइति तस्यैव चरणभूप्रदेशमाहु । ब्रह्मणे वास्तोष्पतयइतिगृहमध्ये । द्वन्द्वनिर्देशेपिब्रह्म वास्तोष्पत्यो पृथगेवदेवतात्वम् । यत्र द्वन्द्वे मिलितस्य देवतात्वमपेक्षितंतत्र सहादिशब्दकरोति यथा सहद्यावापृथव्योश्चेति ॥ ८९ ॥

(४) राघवानन्द । उच्छीर्षके वास्तुपुरुषस्य शिर प्रदेशे उत्तरपूर्वस्यादिशि । पादतइति नैर्ऋत्या । गृहस्थशयनस्य शिर पादयोरित्यपर तत्तुच्छ । शयनस्यानियतत्वात् उत्तरत्रवास्तुश्रवणात् ॥ ब्रह्मणे वास्तोष्पतये च ॥ ८९ ॥

(५) नन्दन । उच्छीर्षकेशिरउपधानस्थाने । पादत पादोपधानस्थाने । ब्रह्मवास्तोष्पतिभ्यामब्रह्मणेवास्तोष्पतयइति सहेतिवचनाभावात् । वास्तुमध्ये गृहमध्ये ॥ ८९ ॥

(६) रामचन्द्र । उच्छीर्षके शय्याप्रदेशमस्तकस्थाने पूर्वे श्रियै स्वाहाकुर्यात् । तु पुन पादत पश्चिमतो

भद्रकाल्यै जुहुयात् । ब्रह्मवास्तोष्पतिभ्यांब्रह्मजज्ञानमिति- वास्तोष्पतेरिति द्वाभ्यांवास्तुमण्डलमध्ये स्वाहाबलिंहरेद्यात् ॥ ८९ ॥

विश्वेभ्यश्चैव देवेभ्योबलिमाकाशउत्क्षिपेत् ॥ दिवाचरेभ्योभूतेभ्योनक्तंचारिभ्यएव च ॥ ९० ॥

(१) मेधातिथिः । चशब्दादेकैवेयमाहुतिः । विश्वेभ्योदेवेभ्यइतिगृहाकाशे गृहान्निष्क्रम्य वा । दिवादिवाचारिभ्योनक्तंनक्तचारिभ्यः । भूतेभ्यइत्यनुषज्यते । केचिदेतेआहुती सायमातर्विभागेनाहुर्दिवाचारिभ्यइतितदयुक्तम् । सायममन्त्रहोमवक्ष्यति । एतेन मन्त्रप्रतिषेधेन शब्दोद्देश्यता माभून्मानसस्तूद्देशः केननिवार्यते । नच तेन विना होमासिद्धिः । एतदेव तु वक्तव्यंकुतोऽयंविभागावगमोगृह्यकारैरेवेतिचेदस्तु ॥ ९० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । विश्वेषांदेवानांभूमावेव । दिवाचारिभ्योदिवा नक्तंचारिभ्योनक्तं बलिमाकाशमुत्क्षिपेदित्यन्वयः ॥ ९० ॥

(३) कुल्लूकः । विश्वेभ्यश्चैव देवेभ्यइति शब्दादेकैयमाहुतिः । विश्वेभ्योदेवेभ्योनमइति गृहाकाशेबलिंदद्यात् । दिवाचरेभ्योभूतेभ्यइति दिवा नक्तंचारिभ्यइति नक्तम् । बह्वृचगृह्यदर्शनादियव्यवस्था ॥ ९० ॥

(४) राघवानन्दः । आकाशे अन्तरिक्षे । क्षिपेदूर्ध्वंक्षिपेत् ॥ ९० ॥

(५) नन्दनः । दिवाचरेभ्योदिवा नक्तंचारिभ्योनक्तम् ॥ ९० ॥

(६) रामचन्द्रः । विश्वेभ्योदेवेभ्यआकाशऊर्ध्वंबलिंक्षिपेत् । तथादिवाचरादीनामूर्ध्वंबलिंक्षिपेत् ॥ ९० ॥

पृष्ठवास्तुनि कुर्वीत बलिंसर्वात्मभूतये ॥ पितृभ्योबलिशेषंतु सर्वंदक्षिणतोहरेत् ॥ ९१ ॥

(१) मेधातिथिः । पूर्वयोराहुत्योःशेषोऽयम । आधारविधानार्थमाद्योऽर्धश्लोकः आवासकस्योपरिय आवासत पृष्ठवास्तु एकशालायाअप्युपरिभागः । तत्रबलिंकुर्वीत दिवाचारिभ्योनक्तचारिभ्यश्च । सर्वान्न भूतये तादर्थ्येचतुर्थी न सम्प्रदाने होमाश्रुतत्वाद्बलिशब्दस्य पूर्वशेषत्वादाधारापेक्षत्वाच्च पूर्वयोराहुत्योः । नक्वचिदपि वैश्वदेवे सर्वान्नभूतिर्देवतात्वेन स्मृत्यन्तरेश्रुतातस्मादयमस्यार्थः । सर्वेषामन्नानांकृत्स्नमर्थमेतच्चकर्तव्यमेतस्मिन्बलिहरणे कृते सर्वाण्यन्नानि भवन्ति । अवयवप्रसिद्ध्यात्वर्थावगमउपपद्यमाने समुदायार्थकल्पनमयुक्तम् । देवतापेक्षया वा दृष्ट. कश्चिदर्थः कल्पयितव्य. । बलिशेषं शेषग्रहणात्पात्रे समुद्धृत्य ततोहोमः कर्तव्यः । ननुस्थालीस्थादेव बलिदानानि ग्रहीतव्यानि । दक्षिणतः दक्षिणस्यांदिशि तदभिमुखइतियावत् । सर्वं यावन्मन्त्रगृहीतम् ॥ ९१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण. । सर्वान्नभूतिरुपश्रुतिस्तस्यै पृष्ठवास्तुनि गृहवास्तुपृष्ठभागे । सर्वान्नभूतय इति क्वचित्पाठस्तत्र तन्मस्वाप्येव देवता ॥ ९१ ॥

(३) कुल्लूकः । गृहस्योपरिपृष्ठतन्पृष्ठवास्तुबलिंदातु पृष्ठदेशे भूभागे वा तत्र सर्वात्मभूतये नमइत्येवबलिंदद्यात् । उत्तरबलिदानावशिष्टसर्वमन्नदक्षिणस्यांदिशि दक्षिणामुख स्वधापितृभ्यइति बलिंहरेत् । प्राचीनावीतिना चायमबलिर्देयः स्वधापितृभ्यइति प्राचीनावीतीशेषंदक्षिणामुखोनिनयेदिति बह्वृचगृह्यवचनात् ॥ ९१ ॥

(४) राघवानन्दः । पृष्ठवास्तुनि वायव्यकोणे सएव वास्तोःपृष्ठदेशः । गृहस्योपरि यदुच्यंतस्मिन्निति केचित् ।

(९१ : बलिंसर्वात्मभूतये=बलिंसर्वान्नभूतये (ज, झ, ड मेधा०)

सर्वात्मभूतयेस्वाहेति शेषसर्वमन्नपितृभ्य स्वधेति प्राचीनावीती हरेत् दद्यात्। शेषदक्षिणानिनयेदिति बह्वृचगृह्योक्ते। तथैव निशि दक्षिणस्याम्॥ ९१॥

(५) नन्दन। पृष्ठवास्तुनि बहिर्वास्त्वित्यर्थः। सर्वात्मभूतये सर्वभूततृप्त्यर्थम्॥ ९१॥

(६) रामचन्द्र। पृष्ठे गृहपृष्ठेभागे। तादर्थ्येचतुर्थी न सम्प्रदाने। सर्वान्नभूतयेऐश्वर्याय बलिंकुर्वीत। बलिशेषंपितृभ्य सर्वंदक्षिणतोहरेत् कुर्यात्॥ ९१॥

शुनाञ्च पतितानाञ्च श्वपचां पापरोगिणाम्॥ वायसानांकृमीणाञ्च शनकैर्निर्वपेद्भुवि॥ ९२॥

(१) मेधातिथि। अन्नपात्रे समुद्धृत्य। श्वादीनामुपकाराय भुवि निःक्षिपेत्। पापरोगिण कुष्ठिक्षय्यामयाव्यादय। वयांसि पक्षिण। शनकैर्भूम्युत्थितरजसायथा नसंसृज्यते। भूमिग्रहणं पात्रप्रतिषेधाय किंतर्हि श्वपचपतितकुष्ठिभ्योन हस्ते दातव्यम्। उपकारविधानंचेदम्। अतएव षष्ठ्याऽयश्लोक। पठ्यते न चतुर्थ्यंतेन पक्षिणातादृग्देशे विधातव्ययत्राचिभ्यत श्वादय खादन्ति। कृमीणामिनितादृशे यत्र तेषांसम्भव॥ ९२॥

(२) सर्वज्ञनारायण। एतच्चवैश्वदेवार्थोद्धृतादन्नादन्येन तच्छेषस्य सर्वस्य पितृभ्यःप्रतिपादितत्वात्। तकाले च श्वादीनामन्नार्थिनामागमनएवशनैर्भुविदानम्। पतिता पातकिन प्रायश्चित्तीयभैक्षाचरणकर्तार। श्वपचामिति चाण्डालादिसंकरजात्युपलक्षणम्॥ पापरोगिण कुष्ठ्यादय। कृमीणा पिपीलिकादीना शनकैर्यथानोपघातोभवेत्॥ ९२॥

(३) कुल्लूक। अन्यदन्नपात्रंसमुद्धृत्य श्वपतितादिभ्य शनकैर्यथा रजसा नसंसृज्यते तथा भुवि दद्यात्। पापरोगीकुष्ठीक्षयरोगीवा॥ ९२॥

(४) राघवानन्द। अन्नान्तरमोदाय पापरोगिणां कुष्ठक्षयादियुक्ताना। निर्वपेत् दद्यात्। मन्थान्तरैस्तरसाच्चतुर्दशबलीनामेव नित्यत्वम्॥ ९२॥

(५) नन्दन। शुनाश्वभ्य। एवमुत्तरत्रापि। शनकैरशिथिलमित्यर्थ॥ ९२॥

(६) रामचन्द्र। श्वादीनाशनकैर्भुवि निक्षिपेत्॥ ९२॥

एवं यः सर्वभूतानि ब्राह्मणोनित्यमर्चति॥ सगच्छति परंस्थानंतेजोमूर्तिपथर्जुना॥ ९३॥

(१) मेधातिथि। पूर्वयोपसंहार। सर्वग्रहणादन्येषामपिमृगकुक्कुटमार्जारादीनाथासंभवतामन्नेनोपकर्तव्यम्। अर्चतिरनुग्रहे न पूजायां श्वादीनां तदसंभवात्। अवज्ञानप्रतिषेधार्थश्चैव मुपात्तनानुगृह्णातीति पठितम्। परस्थानधाम ब्रह्मप्राप्ति। पथर्जुना न संसारयोनीर्वक्रहीभ्राम्यति। किंपुनरेतत्फलविधान नेतिब्रूम। नित्योऽयविधिरित्युक्तम्। नित्येच फलश्रवणमर्थवाद। नह्यत्रविधि श्रूयते। गच्छतीतिवर्तमानापदेशोऽयम्। तेजोमूर्ति केवलतैजसशरीर न पाञ्चभौतिकशरीरमभिसंबध्यते बोधस्वभावएव भवति निष्कल्मषता वानेन लक्ष्यते शुद्धप्रकृतिर्भवतीत्यर्थ। भूतानुकम्पनंचेदम्। असति शास्त्रातिक्रमे पापसंबन्धस्याभावाच्छुद्धता युक्ता। इतरथा पापस्य मलरूपत्वान्न तेजोमूर्ति। असति च पापे परधामश्रेष्ठमद्वयस्वरूपमाप्नोतीत्येवयुक्तमेव॥ ९३॥

(२) सर्वज्ञनारायण। परंस्थान ब्रह्मलोक। तेजोमूर्तिर्हिरण्यगर्भदेह। ऋजुना पथा अर्चिरादिमार्गेण॥ ९३॥

(३) कुल्लूक। एवमुक्तप्रकारेण य सर्वभूतान्यन्नदानादिना नित्यपूजयति सपरस्थानंब्रह्माप्रकर्षतेजोमूर्तिप्रका-

---

(९३) तजोमूर्ति तेजोमूर्ति (मे०)

थमवक्रेण वर्त्मनार्चिरादिमार्गेण प्राप्नोति ब्रह्मणि लीयते इत्यर्थः । ज्ञानकर्मभ्यां मोक्षप्राप्तेः । तेजोमूर्तिरिति सविसर्गपाठे प्रकृष्टब्रह्मतेजोभाक् भावी भूत्वेति व्याख्या ॥ ९३ ॥

(४) राघवानन्द । सार्थवादबलिमुपसंहरति एवमिति । परं भुवर्लोकात् ऋजुना अवक्रेण । उत्तरमार्गेणेति केचित् । तन्न विद्याकर्मसाध्यत्वात्तस्य । किंतु धूममार्गेणात्र संवत्सरप्रवेशादृजुत्वस्तुतिः । अथ य इमे ग्रामे इष्टापूर्ते दत्तमित्युपासते ते धूममभिसम्भवन्ति । तथा कर्मणा पितृलोकः न तत्र दक्षिणायनिनो विद्वांसस्तपस्विन इत्यादि श्रुतेर्विरोधः । ब्राह्मणइत्युपलक्षणमन्येषाम् । यद्वा ब्राह्मणो ब्रह्मबुभूषुर्नित्यकर्मणा शुद्धिद्वारा, चातुर्वर्ण्यमोक्षहेतुत्वात् । तथा ऋजुनेति भूतार्थवाद ॥ ९३ ॥

(७) नन्दन । बलिहरणफलमाह एवमिति । ब्राह्मण द्विज ॥ ९३ ॥

(६) रामचन्द्र । एवं यो ब्राह्मण सर्वभूतानि नित्यमर्चयति पूजयति स तेजोमूर्तिः सन् ऋजुना पथा अर्चिरादिमार्गेण परं स्थानधाम गच्छति ॥ ९३ ॥

कृत्वैतद्बलिकर्मैवमतिथिं पूर्वमाशयेत् ॥ भिक्षां च भिक्षवे दद्याद्विधिवद्ब्रह्मचारिणे ॥ ९४ ॥

(१) मेधातिथि । अतिथिलक्षणं वक्ष्यति । तमभ्यागतं सन्तं पूर्वमाशयेद्भोजयेत् । सर्वभोक्तृभ्यो गृहसंनिहितेभ्य भिक्षां भिक्षवे च याचमानाय दद्यात् । भिक्षाशब्देन स्वल्पपरिमाणमन्नदानमुच्यते । उक्तं हि ग्रासमात्रा भिक्षा अन्तःपुरप्रसिद्धं चैतत् । ब्रह्मचारिणे विधिवत् अन्यस्मा अपि पाखण्डादिरूपाय भिक्षवे न विधिवद्दातव्या । ब्रह्मचारिणे तु विधिवत्स्वस्तिवाचनपूर्वं भिक्षादानमित्येष विधिः । अथवा भिक्षुः परिव्राड्ब्रह्मचारी प्रथमाश्रमी चशब्दश्चास्थाने वृत्तानुरोधात् ब्रह्मचारिणे चेति पठितव्यम् । एवं तु वानप्रस्थाय न दानं स्यात् । तस्माद्भिक्षव इति भिक्षुस्तस्यैव विशेषणं ब्रह्मचारिग्रहणम् । तेन त्रिभ्योऽन्याश्रमिभ्यो भिक्षादानं नियमतोऽनुज्ञातं भवति । पाखण्डादीनां तु पतितादिवर्ज्यं सर्वग्रहणेन भिक्षोपकारो यथाशक्ति विहित एव ॥ ९४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । पूर्वमात्मन । भिक्षवे यतये ॥ ९४ ॥

(३) कुल्लूक । एवमुक्तप्रकारेण तद्बलिकर्म कृत्वा गृहभोक्तृभ्य पूर्वमतिथिं भोजयेत् । भिक्षवे परिव्राजे ब्रह्मचारिणे प्रथमाश्रमिणे च विधिवत्स्वस्तिवाच्य भिक्षादानमप्पूर्वमिति गौतमाद्युक्तविधिना भिक्षां दद्यात् । ग्रासप्रमाणा च भिक्षा भवति ग्रासमात्रा भवेद्भिक्षेति शातातपवचनात् । सम्भवे त्वधिकमपि देयम् ॥ ९४ ॥

(४) राघवानन्द । अधुना बलिमनुवदन् नृयज्ञविधेः कालमाह कृत्वेति । पूर्वं स्वभोजनात् ब्रह्मचारी गृही वानप्रस्थो भिक्षुरिति स्मरणात् भिक्षुः सन्यासी तस्मै ब्रह्मचारिणे च विधिवत् ग्रासमात्रा भवेद्भिक्षेति शातातपोक्ते स्तत्परिमाणदानस्यावश्यकत्वात् ॥ ९४ ॥

(५) नन्दन । अथ मनुष्ययज्ञमपश्रयति कृत्वैतदिति । विधिवत्स्वस्तिवाचयित्वेत्यर्थः ॥ ९४ ॥

यत्पुण्यफलमाप्नोति गां दत्त्वा विधिवद्गुरोः ॥ तत्पुण्यफलमाप्नोति भिक्षां दत्त्वा द्विजो गृही ॥ ९५ ॥

(१) मेधातिथि । नित्यभक्तदानमर्थिने शक्तितो दातव्यम् । इदं त्वधिकारान्तरम् । यद्गुरवे गां दत्त्वा फलमाप्नोति तद्भिक्षां दत्त्वा गौनतस्मादितिश्रिष्टमिति । स्वल्पान्तरे सर्वफलता पापमोचनार्थतापि गोदानस्य श्रुता यावतामल्पोपकाराणां

(९५) यद्गुरोर्भवदगो (नदन)

महोपकारैः फलसाम्यमुच्यते तेषांश्चैकवत्परिमाणतः फलविशेषोऽवगन्तव्य-प्राप्यतेतदेवफलम् । नतुचिरकालमावाच्यो-क्षयन्यायः। पणलभ्यंहि तत्माङ्गः क्रीणाति दशभिः पणैरितिसमानफलत्वेमहायासानर्थक्यप्रमोति । अगुर्यथाविधी-तिकेचित्पठन्ति । तत्रनअल्पवचनोद्रष्टव्योऽल्पगुरिति पुण्यधर्मस्तस्यफलम् ॥ ९५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । पुण्यरूपफलपुण्यफलं ॥ ९५ ॥

(३) कुल्लूकः । गुरवे गांदत्वा विधिवत्स्वर्णशृङ्गिकादिविधानेन यत्फलमाप्नोति तद्गृहस्थोविधिना भिक्षादानात्प्रा-मोति ॥ ९५ ॥

(४) राघवानन्दः । भिक्षादाने अतिशयफलमाह यदिति । द्विजइति त्रैवर्णिकः । तेषां पक्वान्नस्य ग्राह्यत्वात् ।९५

(५) नन्दनः । अगोः गोहीनाय ॥ ९५ ॥

भिक्षामप्युदपात्रंवा सत्कृत्य विधिपूर्वकम् ॥ वेदतत्त्वार्थविदुषे ब्राह्मणायोपपादयेत् ॥ ९६ ॥

(१) मेधातिथिः । अथविधिवदित्युक्तंसोऽयविधिरुच्यते । अप्रकृतस्योदपात्रस्यश्रवणंसर्वेदानानां भिक्षादान-स्यैवेतिदर्शयितुम् । सत्कृत्य-पूजयित्वा । विधि पूर्वोयस्य दानस्य तद्विधिपूर्वकम् । पूर्वशब्दः कारणवचनः । शास्त्रनि-मित्तकमेतदित्यर्थः । इतिकर्तव्यतावाविधि-सापूर्वेकर्तव्या । वेदस्यतत्त्वार्थः पारमार्थिकोनि-संशयोऽर्थस्तवेत्ति तस्मै ब्रा-ह्मणायोपपादयेद्दद्यात् । ब्राह्मणायेतिजातिनियमः । विद्वत्पदइतिगुणनियमः । तेन यत्किंचिद्दातव्यंतद्ब्राह्मणाय तस्मै च वेदार्थविदे पूजापूर्वकमित्यर्थः ॥ ९६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । वेदस्य तत्त्वार्थोवास्तवार्थोब्रह्म तद्विदुषे ॥ ९६ ॥

(३) कुल्लूकः । मधुरान्नाभावे ग्रासप्रमाणांभिक्षामपिव्यञ्जनादिना सत्कृत्य तदभावे जलपूर्णपात्रमपि फलपुष्पा-दिना सत्कृत्य तत्त्वतोवेदतदर्थज्ञानवते ब्राह्मणाय स्वस्तिवाच्येत्यादिविधिपूर्वकंदद्यात् ॥ ९६ ॥

(४) राघवानन्दः । विशिष्टपात्रे तस्यावश्यकत्वमाह भिक्षामिति । सत्कृत्य पञ्चग्रासाभावे ग्रासमात्रमपि व्यञ्जनैः संस्कृत्य देयम् । तदभावे उदकमात्रंवा फलादिभिः सत्कृत्य वेदतत्त्वार्थविदुषे वेदस्य तत्त्वार्थोबाधाभावतियोगि ब्रह्म तद्विदे । तदुक्तम्। एकोपि ब्रह्मविद्भुङ्क्ते जगत्तर्पयतेखिलम् । तस्माद्ब्रह्मविदे देयंयदस्ति वस्तु किंचनेति ॥ ९६ ॥

(५) नन्दनः । अनुकल्पमाह भिक्षामिति ॥ ९६ ॥

(६) रामचन्द्रः । उपपादयेत् अयाचितंदद्यात् ॥ ९६ ॥

नश्यन्ति हव्यकव्यानि नराणामविजानताम् ॥ भस्मीभूतेषु विप्रेषु मोहाद्दत्तानि दातृभिः ॥ ९७ ॥

(१) मेधातिथिः । पूर्वेण यादृशे देयंतत्पात्रमुक्तम् । अनेनापात्रे ददतः प्रतिषेधः । नश्यन्ति निष्फलानि भव-न्ति हव्यानि देवतोद्देशेन यानि ब्राह्मणभोजनादीनि क्रियन्ते । पित्र्यकर्माङ्गभूतान्यन्यानि कव्यानि श्राद्धानि भस्मभूतेषु-भस्मतांप्राप्ताभस्मभूता । उपमाने वा भूतशब्दः भस्मानीव यथाकाष्ठभूतइति । किंपुनर्भस्मनासाम्यंयथा तत्रकंचिदुपयु-ज्यतेऽधकररूपमपोह्यमेवमीदृशोब्राह्मणः क्रियास्वपोहितव्यइति तात्पर्यार्थः । नराणामविजानतांनश्यन्तीतिसंबन्धः । मोहाद्दत्तानि दातृभिः । अविजानतांमोहादितिचानुवादः । यच्छास्त्रेणापोहितंतन्मोहादेव क्रियते ॥ ९७ ॥

---

(९७) भस्मीभूते=भस्मभूते (मे०)

(२) सर्वज्ञनारायणः । हव्यं देवार्थमन्नं कव्यं पित्रर्थं । अविजानतां पात्रगुणदोषौ । भस्मभूतेषु प्रकाशगुणशक्तिशून्येषु । मोहात् भ्रमात् ॥ ९७ ॥

(३) कुल्लूकः । मोहाद्यत्पात्रानभिज्ञतया देवपित्रुद्देशेनान्नानि वेदाध्ययनतदर्थज्ञानानुष्ठानतेजःशून्यतया भस्मरूपेष्विव पात्रेषु दत्तानि दातृभिर्निष्फलानि भवन्ति ॥ ९७ ॥

(४) राघवानन्दः । विद्वत्प्रशंसार्थमन्यनिन्दामाह नश्यन्तीति । फलमदत्वा नश्यन्ति । अविजानतां पात्रमिति शेषः । भस्मीभूतेषु वेदतदर्थज्ञानशून्यतया तादृशफलाजनकत्वान्निन्दामात्रम् । अतादृशेऽप्यपिदेयम् अन्यथा अन्नस्य क्षुधितपात्रमिति वचनविरोधः ॥ ९७ ॥

(५) नन्दनः । अविजानतांदातॄणांहव्यकव्यानि नश्यन्ति । भस्मीभूतेषु निस्तेजस्केषु ॥ ९७ ॥

(६) रामचन्द्रः । अविजानतांमूर्खाणांनराणां मोहात् दातृभिर्दानशीलैर्दत्तानि भस्मीभूतेषु विप्रेषु वेदाध्ययनतदर्थज्ञानरहितेषु भस्मतुल्येषु विप्रेषु दत्तानि हव्यकव्यानि विनश्यन्ति ॥ ९७ ॥

विद्यातपःसमृद्धेषु हुतंविप्रमुखाग्निषु ॥ निस्तारयति दुर्गाच्च महतश्चैव किल्बिषात् ॥ ९८ ॥

[अनर्हते यद्ददाति न ददाति यदर्हते ॥ अर्हानर्हापरिज्ञानाद्दानी धर्मान्निहीयते * ॥ १ ॥

काले न्यायागतंपात्रे विधिवत्प्रतिपादितम् ॥ ददाति परमंसौख्यमिहलोके परत्र च ॥ २ ॥

प्रतिग्रहेण शुद्धेन शस्त्रेण क्रयविक्रयात्॥ यथाक्रमंद्विजातीनांधनंन्यायादुपागतम् ॥३॥ ऽऽ]

(१) मेधातिथिः । कीदृशाः पुनरभस्मभूतास्तानाह । विद्यातपोभ्यांसमृद्धास्तद्व्यतिरिक्ता भस्मभूताः । समृद्धिरतिशयिनी संपत्तिः । बहुविषयया महता च तपसा युक्ताएवमुच्यन्ते । समुदायसम्बन्धिनी अपि विद्यातपसी संबन्धिसंबन्धादवयवभूतमुखैः सामानाधिकरण्यंप्रतिपद्येते । विप्राणांमुखान्यग्नयइत्यत्र व्याघ्रादेराकृतिगणत्वात्समासः । यथाग्नौहुतंफलवद्दत्तनिहुतनिष्फलमेवमीदृशभोजनंब्राह्मणमुखनिक्षिप्तहुतमिति भोजनमेव स्तुत्योच्यते । यागहोमादि महाफलतयाप्रसिद्धम् । अतः महत्याततमगुणेनाप्रख्यातमुपमीयते । निस्तारयतिदुर्गात् दुर्गंव्याधिशत्रुराजपीडादि ततोनिस्तारयति रक्षति न तेन स्पृश्यते । महतश्च पापात्परलोकेऽपि नरकादिगतेस्त्रायते । न केवलमाभ्युदयिककर्मैदृक्पात्रविषयम् । मायश्चित्तार्थमपितद्गुणायैव दातव्यम् ॥ ९८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । विप्रेषु मुखानिविप्रमुख्यानितद्रूपेष्वग्निषु मुखशब्दोऽयंमुख्यार्थोऽपि पठ्यते । वक्त्रार्थत्वंतुतपः समृद्धेरिन्द्रियप्रयोगादेवं । दुर्गात् इहलौकिकदुःखहेतोःपापात् । महतःकिल्बिषात् पारलौकिकदुःखहेतोः ॥ ९८ ॥

(३) कुल्लूकः । विद्यातपस्तेजःसंपन्नविप्राणांमुखानि होमाधिकरणत्वेनाग्नितया निरूपितानि हव्यकव्यादिप्रक्षिप्तमिहलोके दुस्तराधिपिशत्रुराजपीडादिभयान्महतश्च पापादमुत्र नरकात्त्रायते ॥ ९८ ॥

(४) राघवानन्दः । तस्माद्विद्वत्सुदेयमिति निगमयति विद्येति विप्राणांमुखान्येवाहवनीयाद्यग्नयः । तेषु विप्रमुखाग्निषु परपरया विद्यादियुक्तेषु हुतंतद्बुद्धिय दत्तमन्नादि तारयतीत्यन्वयः । दुर्गादापद्गणात् महतः । अन्नादे भ्रूणहा मार्ष्टीति वक्ष्यमाणत्वात् ॥ ९८ ॥

---

* धनी धर्मान्नश्यतादर्मोय (ट) (ऽऽ) (क, ट)

(६) रामचन्द्र । विप्रस्य मुखमेवाग्निस्तेषु विप्रमुखाग्निषु । कीदृशेषु मुखेषु विद्यातपोभिः समृद्धेषु ॥ ९८ ॥

संप्राप्ताय त्वतिथये प्रदद्यादासनोदके ॥ अन्नंचैव यथाशक्ति सत्कृत्य विधिपूर्वकम् ॥ ९९ ॥

(१) मेधातिथि । सम्प्राप्ताय स्वयमुपस्थिताय नतुनिमन्त्रिताय । नहिनिमन्त्रितोतिथिर्भवति । प्राप्तिदेशश्च वक्ष्यति । भार्यायत्राग्नयोऽपिवेति । आसनोदके दद्यात् पादधावनोपयोगिप्रथममुदकततआसनभोजनच । यथा शक्तिसत्कृत्ये त्यन्नविशेषणम् । सविशेषमन्नसत्कृत्य दद्याद्भोजयेत् । विधिपूर्वक विधि पूर्वोयस्मिन्दाने तदेव मुच्यते । विधि शास्त्रतस्पूर्वनिमित्तप्रमाणमित्यर्थ ॥ ९९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । उदक पादप्रक्षालनार्थं । विधिपूर्वक आपस्तम्बोक्तातिथ्यधर्मेण । तत्र ह्यग्निरिव ज्वलन्नतिथिरभ्यागच्छतीत्यादिना व्रीहियवान्यतरनिर्वापपाकादिरूपमातिथ्यमुक्तम् ॥ ९९ ॥

(३) कुल्लूक । स्वयमागतायत्वतिथये आसनपादप्रक्षालनाद्युदकयथासम्भवव्यञ्जनादिभि सत्कृतचान्नमासनावसथावित्यादिवक्ष्यमाणविधिपूर्वकदद्यात् ॥ ९९ ॥

(४) राघवानन्द । आतिथ्यस्य नित्यत्वमनुवदस्तदकरणे प्रत्यवायमाह सम्प्राप्तायेति । सम्प्राप्ताय गृहमागताय ॥ ९९ ॥

(५) नन्दन । अतिथिपूजाप्रकारमाह सम्प्राप्तायेति ॥ ९९ ॥

शिलानप्युञ्छतोनित्यंपञ्चाग्नीनपि जुह्वत ॥ सर्वंसुकृतमादत्ते ब्राह्मणोनर्चितोवसन् ॥ १०० ॥

(१) मेधातिथि । अत्यन्तदरिद्रस्याप्यतिथिपूजाव्यतिक्रमोन युक्त । शिलान्केदारलवनशेषानुञ्छतउञ्छवत एतद्ववृत्तिसकोचोपलक्षणार्थम् । पञ्चाग्नीनपि जुह्वत अनेनश्रेष्ठानुष्ठानसपन्नोऽत्य तदरिद्रश्च यद्यतिथिमागतन पूजयत्यन्नदानादिना तदातदनुष्ठानसन्ववृत्तिसयमोनिष्फलतामेति । ततश्चसर्वसुकृतपुण्यमादत्तेअतिथिर्गृह्णाति निष्फलीकुरुते । अनर्चितोवसन् तस्मादर्चयेदितिविध्यर्थ । वसन्नितिलिङ्गा सायमागतेविधिरयम् । पञ्चाग्नयस्त्रेता गृह्य सभ्यश्च । अथ कोऽयसभ्योनामाग्नि । एवहस्माहु ग्रामान्तरे प्रोषितस्य यत्र लौकिकपाक क्रियते महासाधनस्य बहुवेश्मसु योगृहाग्न्यगारादेव शीतापनोदार्थंनिह्रियते ससभ्य । होमस्तर्हि तत्र क यावता तस्मि गृह्णानीतिनियम । अस्मादेव वचनात् वैश्वदेवहोम गोऽपितस्य लौकिकेऽप्यस्तीति मन्यन्ते । श्रीहिमवे हुत्पञ्चाग्नयेमन्त्रोहितान कुलमिद्धप्रभेत्राग्निजुहु यादितिस्मृतिवचन मुदाहरन्ति । इहभव तस्त्वाहु उपनिषत्सु पञ्चाग्निविद्योक्ता तत्र तेषाकल्पिताग्निरूपाणितद्रूपेण यदुपासनयच्चवेदनसहोम इति कल्प्यते सा हि सर्वश्रौतेभ्य कर्मभ्योऽतिशयफलेष्यते एवहि समाम्नायते स्तेनोहिरण्यस्य सुरापिबश्चगुरोस्तल्पमावसनब्रह्महाच तेपतन्ति चत्वार ससर्गीच । पञ्चानामपि यत्फल तदतिथावाराधितेऽविमुखीकृते नश्यतीतिप्रशसातिशयेनावश्यकर्तव्यतादर्शयति । यद्यपि प्रातराशेप्यतिथिभोजननियम सायतु तद्व्यतिक्रमेप्रायश्चित्ताधिक्यम् । यथाशक्तीतिपूर्वश्लोकेऽन्नविषय येमन्य ते तएवमाहुर्यथाशक्त्यतिथय पूजयितव्याएकोह्यो बहवइति ॥ १०० ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । शिलान्सस्यमञ्जरीरुञ्छत आकृष्यगृण्हतइतिहि वृत्तिसकोचेन तपश्चर्योक्ता । अतिथित्वेनागतोऽनर्चितोवसन्नन्यत्रापि ॥ १०० ॥

---

(९९) सत्कृत्य=सस्कृत्य (मे०) (१००) वसन् व्रजन् (क, म, च,)

(३) कुल्लूकः । लूनकेदारशेषधान्यानि शिलस्तानपि उञ्छिन्वतोवृत्तिसंयमान्वितस्य त्रेतावसथ्य.सभ्यश्चेतिपञ्चाग्न्य य सभ्योनामाग्निःशीतापनोदायर्थंयस्तत्र भणीयते पञ्चस्वग्निषु होमंकुर्वाणस्य सर्ववृत्तिसंकोचौनपञ्चाग्निहोमार्जितपुण्यमनर्चितोऽतिथिर्वसन्गृह्णाति । अनया च निन्दयातिथ्यनर्चनस्यनित्यतागम्यते ॥ १०० ॥

(४) राघवानन्दः । तत्रैवार्थवादमाह शिलानिति । केदारे अवशिष्टधान्यं शिला तान्युञ्छतः आधानं कुर्वतः । सभ्यावसथ्याहवनीयगार्हपत्यदक्षिणाग्निसञ्ज्ञकान् पञ्चाग्नीन् जुह्वतस्तस्यसुकृतयदुत्पन्नं तत्सर्वमादत्ते आत्मसात्करोति अनर्चितो वक्ष्यमाणतृणाद्यैरपि ॥ १०० ॥

(५) नन्दन. । अतिथिपूजामकुर्वतोनिन्दामाह शिलानपीति । व्रीहिकणिशानि शिलास्तानुञ्छत उपाददतः शिलेन जीवतइत्यर्थः । अनेनैव ज्ञायते शिलवृत्तित्वंपञ्चाग्नित्वचमशस्ततरमिति ॥ १०० ॥

(६) रामचन्द्रः । शिलांशिलवृत्तिं उञ्छतःकुर्वतः । नित्यंपञ्चाग्नीन्जुह्वतःबलिवैश्वदेवादीन्कुर्वतः एतादृशस्य गृहे अनर्चित.विप्रःरात्रौ वसन्सर्वंसुकृतं आदत्ते स्वीकुर्यात् ॥ १०० ॥

तृणानि भूमिरुदकंवाक्चतुर्थी च सूनृता ॥ एतान्यपि सतांगेहे नोच्छिद्यन्ते कदाचन ॥ १०१॥

(१) मेधातिथिः । यदि दारिद्र्यात्सायंमन्नदानंन घटते तदा नैवंमन्तव्यंप्रधानमतिथेर्भोजनंतच्चमेनास्तीतिकिमनेन गृहेप्रविष्टेनेति । यतोऽशक्तस्यतृणादिदानेनाप्यतिथिपूजाविधिः समुच्यते । अथवानायविधिर्भोजनएवपर्यवस्यति । किंतर्हि निवस्यतः शयनादि दातव्यम् । तृणग्रहणंस्रस्तरोपलक्षणार्थम् । भूमिरासनशयनविहारस्थानम् । सूनृतावाक् प्रियहितवचनकथाप्रस्तावादि वा । एतान्यप्यन्नाभावे सतामागतस्यातिथेर्नोच्छिद्यन्ते किंतु दीयन्ते सर्वकालम् ॥ १०१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । तृणानि शयनार्थानि भूमिस्तदास्तरणार्था । सूनृता प्रिया वाक् । नोच्छिद्यन्ते नदीयन्ते ॥ १०१ ॥

(३) कुल्लूकः । अन्नासंभवे पुनस्तृणविश्रामभूमिपादप्रक्षालनाद्यर्थजलप्रियवचनान्यपि धार्मिकगृहेष्वतिथ्यर्थंन कदाचिदुच्छिद्यन्ते । अवश्यदेयानीति विधीयते । तृणग्रहणंशयनीयोपलक्षणार्थम् ॥ १०१ ॥

(४) राघवानन्दः । अन्नदानाशक्तौ प्रतिनिधितया प्रकारान्तरमाह तृणानीति । सूनृतेतिविशेषणादन्नसंपत्तौ मिथ्या विनयेन कार्यः । नोच्छिद्यन्ते सत्यशीलगृहे नविलाभावीनीत्यर्थः ॥ १०१ ॥

(५) नन्दनः । मुख्यकल्पाभावेऽतिथिरनुकल्पेनाप्यर्चनीयइत्यभिप्रायेणाह तृणानीति । तृणान्यासनाभावे भूमिः शयनाभावे । उदकंपादाभ्यञ्जनाभावे । सूनृता कल्याणी वागन्नाभावे ॥ १०१ ॥

एकरात्रंतु निवसन्नतिथिर्ब्राह्मणः स्मृतः ॥ अनित्यंहि स्थितोयस्मात्तस्मादतिथिरुच्यते ॥ १०२॥

(१) मेधातिथिः । नातिप्रसिद्धोऽनेकेतिथिशब्दार्थइति तदर्थलक्षणमाह । एकरात्रंवसत.परगृहेऽतिथित्वम् । तच्च ब्राह्मणस्य नजात्यन्तरेद्वितीयेन्हि पूजाविधौ कामचारोऽभ्युदयविशेषार्थिनस्तदधिकारोनैयमिकः । तथाचापस्तम्बः एकरात्रिवासयेत्पार्थिवांल्लोकानभिजयतिद्वितीयामान्तरिक्षांस्तृतीयांदिव्यानितिफलकामस्य द्वितीयादिरात्रिष्वधिकारंदर्शयति । अत्रैव निर्वचनंदार्ढ्यार्थमाह । अनित्यंहि स्थिति.तिष्ठतेरतिपूर्वस्यायशब्दः । औणादिकैःकथंचिद्व्युत्पत्तिः ॥ १०२ ॥

* चौन=च (अ)

(२) सर्वज्ञनारायणः। तद्ग्रामे द्वितीयदिनवासे तस्य नातिथित्वमित्यर्थः। अनित्यस्थितइत्यत्रार्थेऽतिथिपदनिपात्यतइत्यर्थः॥ १०२॥

(३) कुल्लूकः। अप्रसिद्धत्वादतिथिलक्षणमाह एकेति। एकरात्रमेव परगृहे निवसन्ब्राह्मणोतिथिर्भवति। अनित्यावस्थानान्नविद्यते द्वितीयातिथिरस्येतिअतिथिरुच्यते॥ १०२॥

(४) राघवानन्दः। उक्तातिथेर्लक्षणमाह एकरात्रमिति। एकरात्रिमभिव्याप्य वसन्ब्राह्मणएवातिथिः वासायन विद्यते द्वितीया तिथिर्यस्येति सोऽतिथिः। सर्वत्र ब्राह्मणपदग्रहणात् क्षत्रियादयो नातिथय.॥ १०२॥

(५) नन्दनः। कालतोऽतिथिनियममाह एकेति। एकरात्रवसन्नपि ब्राह्मणश्चेदतिथिर्न क्षत्रियादिः। अत्रहेतुमतिथिशब्दनिर्वचनेनाह। अनित्यशब्दादकारमिकारतकारचाद्यायस्थितशब्दात्थकारमिकारचादायसन्निवेश्यातिथिरित्युच्यते॥ १०२॥

नैकग्रामीणमतिथिंविप्रंसांगतिकंतथा॥ उपस्थितंगृहे विद्याद्भार्या यत्राग्नयोऽपि वा॥ १०३॥

(१) मेधातिथिः। एकस्मिन्ग्रामे योवसतिवैश्वदेवकालोपस्थितोनातिथिः सांगतिक सहाध्यायी। सख्युरन्यस्तस्यद्युत्तरत्र विधिर्भविष्यति वैश्यशूद्रौसखाचेति। योऽपि सर्वेण सगच्छते विचित्रपरिहासकथादिभि. सांगतिकशब्देनयुक्तः प्रतिषिद्धुआगदृष्टपूर्वोऽपि नच गृहस्थस्य प्रोषितस्यास्य सर्वलक्षणलक्षितोऽप्यतिथिः। किंतर्हिउपस्थितगृहे विद्यात् यत्रस्यानित्यस्थानम्। यद्युच्यते प्रोषितस्यापि भार्यायत्राग्नयश्च। तत्रासंनिहितस्यापि गृहस्थस्य भवत्येवातिथिः। अतोयथासंविधायाग्निहोत्रदर्शपूर्णमासादिषु प्रवसति तद्वदतिथयेऽपिसंविधातव्यम्। वाशब्दात्त्वेवप्रतीयते भार्याग्निभि सह यदा प्रवासस्तदा भवत्येव ग्रामान्तरस्थस्याप्यतिथि.। असंनिहितस्यापि गृहे भार्याग्निषु सत्सु ततश्च यदि भार्यया सह प्रवसेदग्नयश्च गृहएवभवेयुस्तदा नातिथिपूजानियमइति। वाशब्दउपस्थितगृहेविद्यादित्येतदपेक्षया न परस्परापेक्षयाभार्याग्नीनाम्॥ १०३॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। एकग्रामीणमेकग्रामे चिरनिवासिनम्। सांगतिक संगतिः सबन्धः तत्पुरस्कारेणागतम्। तथा यत्र यस्य प्रवासिनोपि भार्या अग्नयोवा सह गच्छन्ति तदन्यतम त्वे गृहउपस्थितमागतमप्यतिथिं न विद्यान्नातिथिधर्मेणार्चयेत्। अग्नयोपिवेति वचनादभार्यस्याप्यग्नय. सम्भवन्तीति गम्यते। श्रूयते च श्रुतावपत्नीकोप्यग्निहोत्रमाहरेदिति॥ १०३॥

(३) कुल्लूक.। एकग्रामनिवासिनलोकेषु विचित्रपरिहासकथादिभि सगत्या वृत्त्यर्थिनंभार्याग्नियुक्तोगृहे वैश्वदेवकालोपस्थितमपि नातिथिंविद्यात्। एतेन भार्याग्निरहितस्य प्रवासिनोनातिथित्वमिति बोधितम्॥ १०३॥

(४) राघवानन्दः। तत्रैव व्यतिरेकमाह नैकेति। विप्रमप्येकग्रामवासिन। सांगतिक विचित्रविद्येतिहासकथाभि सगत्या प्रत्यर्थिन। भार्याग्नियुक्ते गृहेउपस्थितमतिथिंविद्यात्। अतएव भार्याग्निविरहितस्य नातिथ्यकार्यतावश्यकेति गतिस्थानकल्पोवा तेन भार्याया सत्वमावश्यकम्॥ १०३॥

---

१ युक्तो=युक्त (अ)
२ मिति=रि (अ)

(५) नन्दनः । देशतोऽतिथिनियममाह नैकेति । अतिथिलक्षणयुक्तमप्येकग्रामवासिनंतथासांगतिकंसंगतेन चरन्त क्वचिदतिथित्वेन संगतपूर्वमिनियावत्तंनातिथिंविद्यात् । यत्र स्वकीयेपरकीयेवा गृहे भार्याग्नयोऽपि सन्ति तत्रोपस्थितमतिथिंविद्यात् नान्यविमोषिताग्निभार्यस्याभ्याशमागतम् ॥ १०२ ॥

(६) रामचन्द्रः । एकग्रामीणंविप्रगृहउपस्थितवैश्वदेवसमये प्राप्तमतिथिं न विद्यात्तथा सांगतिकसहाध्यायीच चित्रकथाभि सहसगच्छते तमतिथिं न विद्यात् । गृहमागतमपीत्यर्थः यत्र भार्या वाऽग्नयोऽपिवा वर्तन्ते तत्रागतम् ॥ १०३ ॥

उपासते ये गृहस्थाः परपाकमबुद्धयः ॥ तेन ते प्रेत्य पशुतांव्रजन्त्यन्नादिदायिनाम् ॥ १०४ ॥

[परपाकान्नपुष्टस्य सततंगृहमेधिनः ॥ दत्तमिष्टंतपोऽधीतंयस्यान्नंतस्य तद्भवेत् ॥ १ ॥] ऽऽ

(१) मेधातिथिः । उपासनंतदभ्यासः । योब्राह्मणोऽनयैव बुद्ध्या तत्रतत्रोपतिष्ठेत यथातिथिरवश्यंभोजनंलभेत तस्येयंनिन्दा । यस्तच्छीलः परस्यसम्बन्धिनंपाकमन्नमुपास्ते न तु कदाचित्तेन कर्मणा प्रेत्य पशुतांबलीवर्दादिजातिंव्रजति प्राप्नोति । अन्नादिदायिनस्तद्गृहे दन्तितांगर्दभतामश्वतांवाप्नोति । गृहस्थस्यैषदोषोत्पन्नस्थालीपाकस्य ॥ १०४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । उपासते आमन्त्रण विनाऽतिथिधर्मेण ॥ १०४ ॥

(३) कुल्लूकः । अतिथिप्रकरणादातिथ्यलोभेन ये गृहस्था ग्रामान्तराणिगत्वा परान्नंसेवन्ते ते निषिद्धपरान्नदोषानभिज्ञाः । तेन परान्नभोजनेन जन्मान्तरेऽन्नादिदायिनांपशुतांव्रजन्ति । तस्मादिदंन कुर्यादिति निषेधःकल्प्यते॥१०४

(४) राघवानन्दः । गृहस्थोभूत्वा आतिथ्यलोभेनातिथिर्न स्यादित्याह उपासतइति । उपासनं तात्पर्येण गवृत्तिः । अबुद्धयः पशुत्वप्राप्तिमविद्वांसः । दातारः श्लाघ्याइत्याह पशुतामित्यादि । तेनातिथ्यलोभमात्रेण ॥ १०४ ॥

(५) नन्दनः । इदानीमतिथिप्रसङ्गाद्गृहस्थानामनतिथित्वेन परपाकभोजनंप्रतिषेधार्थंनिन्दार्थवादमाह उपासतइति । उपासते परपाकपरेपांपकान्नम् । तेन परपाकोपासनेन । तस्मात्परपाकभोजनमसक्तिर्न कार्येति ॥ १०४ ॥

(६) रामचन्द्रः । उपासते तेन कारणेन अन्नाद्यदातॄणां ते प्रेत्य पशुतांगर्दभतांव्रजन्ति ॥ १०४ ॥

[परपाकेति । इष्टंयागादि दत्तदान अधीतवेदाध्ययनं । एतज्जन्यपुण्यमस्यान्नभक्षयति]

अप्रणोद्योऽतिथिः सायं सूर्योढोगृहमेधिना ॥ काले प्राप्तस्त्वकाले वा नास्यानश्नन्गृहे वसेत् ॥ १०५ ॥

(१) मेधातिथिः । सायंकालोऽस्तमयादिप्रदोषांतस्तस्यांवेलायामतिथिरागतोऽप्रणोद्यःअप्रत्याख्येयोभोजनशयनासनादिभिःप्रतिपूज्यः । केन गृहमेधिना मेधोयज्ञः गृहमेधोमहायज्ञानामियमाख्या तत्राधिकारी गृहमेधी गृहस्थइतियावत् । सूर्योढइत्यर्थवादः । सूर्येणोढः प्रापितः दैवोपनीतत्वादवश्यंपूजार्हःकाले द्वितीयेवैश्वदेवकालेवा सायंभोजने निवृत्तेऽपि नास्य गृहस्थस्यानश्नन्गृहे वसेत् । यदि शेषमस्तितन्निवेदनीयं न चेद्धि पाकः कर्तव्यः ॥ १०५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अप्रणोद्योऽनिराकार्यः । सूर्येणोढोयदेहमधिष्ठाय सूर्यश्चरति सस्सूर्योढः । सच सायंआगच्छति सभवति । अतएव श्रुतावेपहवै सएकातिथिरित्येकशब्देन सूर्यपरापृश्यैकातिथित्वं तस्योक्ता तस्मादाहुर्न

(ऽऽ) अ, ख, ञ, ट, ड, ढ, ठ) रामचन्द्रेणव्याख्यातश्च

सायमतिथिमपनुचेत्युपसंहृत । तत्काले अतिथिबाहुल्याभावादेकातिथित्वम् । गृहधर्मएव मेधोयज्ञोस्येति गृहमेधी गृहस्थः । काले वैश्वदेवान्ते ॥ १०५ ॥

(३) कुल्लूकः । सूर्येऽस्तमिते गृहस्थेनातिथिर्न प्रत्याख्येयः । सूर्येणोढः प्रापितोरात्रौ स्वगृहगमनाशक्तेः । द्वितीयवैश्वदेवकाले प्राप्तोऽकाले वा सायंभोजने निवृत्तेऽपि नास्य गृहेऽतिथिरनश्नन्वसेदवश्यमस्मै भोजनदेयम् । प्रत्याख्यानेप्रायश्चित्तगौरवार्थोऽयमारम्भः । अतएव विष्णुपुराणे दिवा तिथौ तु विमुखे गते यत्पातकन्नृप ! तदेवाष्टगुणंप्रोक्तं सूर्योढे विमुखे गते । गोविन्दराजस्तुप्रतिषिद्धातिथिप्रतिप्रसवार्थत्वमस्याह ॥ १०५ ॥

(४) राघवानन्दः । अतिथिमनुवदंस्तस्यापरिहार्यकालमाह अप्रणोद्यइति । अप्रणोद्यः अप्रत्याख्येयः । यतः सूर्योढः । अस्तंगच्छता सूर्येण प्रापित । अतोविप्रकृष्टस्वगृहे गमनाशक्तोनानश्नन्वसेदित्याह कालेति । अकाले सायंभोजननिवृत्तौ । कालेवाकालेपि नानश्नन्वसेदिति वा ॥ १०५ ॥

(५) नन्दनः । सायन्तनातिथिर्विशेषेण नोपेक्षणीयइत्याह अप्रणोद्यइति । सूर्योढः सूर्येण प्रापितोऽस्तंगच्छतासूर्येण देशान्तरगमनाशक्तिमापाद्य प्रापितइत्यर्थः । गृहमेधाः पञ्चमहायज्ञास्तद्वान्गृहमेधी तेन । अप्रणोद्योऽप्रेषणीयः । काले वैश्वदेवानन्तरकाले । अकाले । वैश्वदेवात्पूर्वस्मिन्काले स्वभोजनादुत्तरस्मिश्च काले ॥१०५॥

(६) रामचन्द्रः । कीदृशोतिथिः । सूर्योढः देहमधिशयसूर्यश्चरति ससूर्योढः । सूर्येणानीतइत्यर्थः । गृहमेधिना गृहस्थेन गृहमेधीमहायज्ञःतेन गृहस्थेन कालेद्वितीयवैश्वदेवकाले प्राप्तः । अकाले वा सायंभोजनाभावे प्राप्तः । अनश्नन्वसन्नस्य गृहस्थस्य गृहे न वसेत् ॥ १०५ ॥

न वै स्वयंतदश्नीयादतिथियन्न भोजयेत् ॥ धन्यं यशस्यमायुष्यंस्वर्ग्यंवातिथिपूजनम् ॥१०६॥

(१) मेधातिथिः । सूपघृतदधिशर्करादियदुत्कृष्टमन्नंतत्स्वयंनाश्नीयादतिथौसन्निहितेयावत्तस्मैनदत्तम् । यत्तुयवागूरसकटुकादितदनिच्छते नदेयम् । तादृशमदत्तमश्नतोन दोषः । सर्वथा न सस्कृतमन्नंस्वयंभोक्तव्यं कदन्नमतिथिर्न भोजनीयइत्येवंपरमेतत् । धनाय हितधनस्य निमित्तंचेतिधन्यम् । एवयशस्यादयः शब्दाः । अर्थवादोऽयनित्यत्वादतिथिभोजनस्य सति सन्निधानेऽतिथेः पूर्वशेषत्वाच्च । स्तुतित्वेनान्वये संभवति नाधिकरणान्तरकल्पना युक्ता ॥ १०६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । धन्यधनहेतुः ॥ १०६ ॥

(३) कुल्लूकः । यद्घृतदध्याद्युत्कृष्टमतिथिर्न प्रत्यायपेतत्तस्माअदत्वा न स्वयंभोक्तव्यम् । धनाय हित धनस्य निमित्तंवा धन्यम् । एवयशस्यादयोऽपि शब्दाः । अतिथिभोजनफलकथनमिदम् । न चानावश्यकतापत्तिः । सर्वसुकृतमादत्तइत्यादिदोषश्रवणात् ॥ १०६ ॥

(४) राघवानन्दः । आतिथ्यस्य फलवादमनुवदंस्तत्कर्तुर्नियमंसार्थवादमाह नेति । तन्मधुरादि । धन्यं धनाय हितं । एवमुत्तरत्र धन्यादि चतुष्टयस्य महाफलत्वेनाव्याजेनातिथ्यकार्यमिति भावः ॥ १०६ ॥

(५) नन्दनः । नियमान्तरमाह वाइति । अतिथिपूजनंस्वभोज्येन कृतम् ॥ १०६ ॥

---

(१०६) वा=चा (अ),
पूजनम्=भोजनम् (ड, ब, न, म, र)

(६) रामचन्द्रः। तदैश्वर्यं स्वयंनाश्नीयात्। ततःकियदन्नमतिथिन भोजयेत्। आतिथिभोजनस्य फलमाह। अतिथिभोजन यशस्यं आयुष्यं स्वर्ग्यं भवति॥ १०६॥

आसनावसथौ शय्यामनुव्रज्यामुपासनम् ॥ उत्तमेषूत्तमंकुर्याद्धीने हीनं समे समम् ॥ १०७ ॥

(१) मेधातिथिः। बहुष्वतिथिषुयुगपदुपस्थितेष्वितरेतरंसमहीनज्यायस्त्वासनादिप्रकल्पनंगुणापेक्षंन विशेषेण। आसनंवृष्यादि। आवसथविश्रामभूमिः। शय्याखट्वादि। अनुव्रज्या गच्छतोऽनुगमनम्। उपासनंतत्समीपे कथाप्रस्तावेन सन्निधानम् एतदुत्तमेषूत्तमम्। दूरमनुव्रज्यतउत्तमंनातिदूरंमध्यमः कतिचिदल्पपदानि हीनः॥ १०७॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। उपासन तत्समीपउपवेशनम्। हीनेति मन्दगुणे। समे नात्युत्कृष्टापकृष्टगुणे समंनात्युत्कृष्टापकृष्टम्॥ १०७॥

(३) कुल्लूकः। आसनंपीठंचर्म वा। आवसथोविश्रामस्थानम्। शय्या खट्वादि। अनुव्रज्या गच्छतोऽनुगमनम्। उपासना परिचर्या। एतत्सर्वंबहुष्वतिथिषु युगपदुपस्थितेष्वितरेतरापेक्षयोत्कृष्टापकृष्टमध्यमंकुर्यात्। न पुनः सर्वेषां समम्॥ १०७॥

(४) राघवानन्दः। तत्रैव प्रकारभेदमाह आसनेति। आवसथोत्र गृहं। आतिथ्यस्य ब्राह्मणेष्वेव नियमनात् गुणादिनोत्तमादि नियमः॥ १०७॥

(५) नन्दनः। अतिथीनांतारतम्येन पूजातारतम्यंकर्तव्यमित्याह आसनेति। उत्तमेऽतिथावुत्तमंहीनत्वंतत्वापेक्षया॥ १०७॥

(६) रामचन्द्रः। अतिथिसेवामाह आसनेति। आसनावसथौ आसनंचआवसथंगृहंच शय्यांच पुनरनुव्रजनं। एतदतिथेः उपासनपूजनंकुर्यात्। हीनेहीनकुर्यात्। समे समंकुर्यात्॥ १०७॥

वैश्वदेवे तु निर्वृत्ते यद्यन्योऽतिथिराव्रजेत् ॥ तस्याप्यन्नंयथाशक्ति प्रदद्यान्न बलिं हरेत् ॥ १०८॥

(१) मेधातिथिः। सर्वार्थमन्नंवैश्वदेवशब्देनोच्यते। तस्मिन्निष्पन्ने भुक्तवत्सु सर्वेषु निःशेषितेऽन्ने यद्यन्योऽतिथिरागच्छेत्तस्मैदद्यात्पुनःपक्वान्नंनतुतस्मात्पाकबलिं हरेत्। अत्रापि होमोनेष्यते न केवलं बलिहरणम् यतः सायंप्रातःपाकेहोमोबलिहरणम्। नचान्तरालिके। तथाचवक्ष्यति सायंत्वन्नस्येति। एवच यद्यप्यसकृदह्नः पचेत्तथापि न प्रतिपाकंवैश्वदेवमावर्तेत। यथाशक्ति सत्कारविशेषेणेतरथा वा॥ १०८॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। वैश्वदेवे होममात्रे। अन्योद्वितीयोपि। अन्नबल्यर्थोपक्रममपिन बलिंहरेदन्नान्तराभावे एतेन मनुष्ययज्ञस्य भूतयज्ञापेक्षयाऽभ्यर्हिततोक्ता॥ १०८॥

(३) कुल्लूकः। अन्यशब्दनिर्देशादतिथिभोजनपर्यन्तवैश्वदेवे कृते यद्यपरो तिथिरागच्छेत्तदा तदर्थंपुनः पाकंकृत्वा तस्यान्नदद्यात्। बलिहरणंततोनात्रकुर्यात्। बलिनिषेधादन्नसंस्काराभावोवैश्वदेवस्यावगम्यते। अन्नसंस्कारपक्षे कथमसंस्कृतान्नभोजनमनुजानीयात्॥ १०८॥

(४) राघवानन्दः। अकाळइत्युक्तंतत्र कथंतन्नोपवासस्तत्राह वैश्वदेवेत्विति। वैश्वदेवपूर्वकदम्पत्योर्भोजने निवृत्तेइति ज्ञेयम्। अन्यथा तदन्नेनातिथिभोजने स्वार्थएव पाकःस्यादतएव स्वपाकसंस्कारार्थोवैश्वदेवोनात्ममात्रसंस्कारार्थः। यथाशक्ति पक्का॥ १०८॥

(५) नन्दनः । वैश्वदेवे निर्वृत्ते सिद्धेऽन्नौ यस्मिन्नन्नेवैश्वदेवहोमादिकंकृतं तस्मिन्निःशेषभुक्तइत्यर्थः । अन्नंपुन साधितम् । पुनः साधितस्यान्नस्य संस्कारार्थं नबलिंहरेत् ॥ १०८ ॥

(६) रामचन्द्रः । पाकंकृत्वान्नदद्यात् । पुनर्बलिंहरेत् । वैश्वदेवं न कुर्यात् ॥ १०८ ॥

न भोजनार्थं स्वे विप्रः कुलगोत्रे निवेदयेत्॥भोजनार्थंहि ते शंसन्वान्ताशीत्युच्यते बुधैः॥१०९॥

(१) मेधातिथिः । प्रासङ्गिकोऽतिथेरयमुपदेशः । भोजनार्थ्यैतत्कुलीनोऽमुष्य पुत्रोऽस्मीतिननिवेदयेन्नकथयेत् । स्वे कुलगोत्रे आत्मीयकुलंपितृपितामहाद्यभिजनोगोत्रगर्गभार्गवादिनामधेयवा । गोत्रस्खलितंनामान्तरविवक्षायांयन्नामान्तरमुदाह्रियते तदुच्यते । अध्ययनमपि स्मृत्यन्तरप्रतिपिद्धतदपि न निवेद्यम् । अस्यार्थवादः भोजनार्थंभोजनं लिप्से प्रख्यातकुलज्यतित्वादित्यनेनार्थेन हेतुना कुलगोत्रेशंसन्वान्ताशी वान्तमुद्गीर्णमश्नातिनिगिरतीत्येवमुच्यते बुधैः ॥ १०९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । कुलतद्विशिष्टदेशस्थानोत्पन्नत्वं । भोजनार्थइति पुनरभिधान धनार्थमभिधाने दोषाभावज्ञापनार्थम् वान्ताशी वान्ताशन प्रायश्चित्तार्हत्वात् ॥ १०९ ॥

(३) कुल्लूकः । भोजनलाभार्थब्राह्मणः स्वकुलगोत्रे न निवेदयेत् । यस्माद्भोजनार्थंतेकथयन्नुद्गीर्णाशीति पण्डितैः कथ्यते ॥ १०९ ॥

(४) राघवानन्दः । आतिथ्यभोक्तृनियममाह नेति । स्वे स्वकीये । तत्कृतौ निन्दामाह भोजनार्थमिति । ते कुलगोत्रे निवेदयित्वा वान्तभक्षणतुल्यपापीस्यादिति भावः ॥ १०९ ॥

(५) नन्दनः । अतिथिमत्याह नभोजनार्थमिति । विप्रोऽतिथिभूतः । वान्ताशी सहि कुलगोत्रे । उद्गीर्णमश्नाति ॥ १०९ ॥

(६) रामचन्द्रः । विप्रःस्वे स्वकीये कुलगोत्रे भोजनार्थंवा स्वप्रशंसांन निवेदयेत् । ते कुलगोत्रे भोजनार्थंप्रशंसन्बुधैर्वान्ताशीत्युच्यते ॥ १०९ ॥

न ब्राह्मणस्य त्वतिथिर्गृहे राजन्यउच्यते ॥वैश्यशूद्रौ सखा चैव ज्ञातयोगुरुरेव च ॥ ११० ॥

(१) मेधातिथिः । क्षत्रियोब्राह्मणस्याध्वनीनोऽपि प्रथमभोजनकालउपस्थितोऽपि नातिथिः । अतोन तस्मै नियमतोदेयम् । एवंवैश्यशूद्राभ्यामपि । सखिज्ञातीआत्मसमे नातिथी । गुरुः प्रभुवदुपचर्यः निवेद्य वचनत्रियमुक्तम ॥ ११० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । ब्राह्मणस्यनातिथिः । सवर्णानांतु भवत्येव सखामित्र । ज्ञातयः संबंधिन । गुरुः पिता ॥ ११० ॥

(३) कुल्लूकः । ब्राह्मणस्य क्षत्रियादयोऽतिथयोन भवन्ति । क्षत्रियादीनांब्राह्मणस्योत्कृष्टजातित्वान्मित्रज्ञातीनामात्मसम्बन्धाद्गुरोःप्रभुत्वात् । अनेनैव न्यायेन क्षत्रियस्योत्कृष्टोब्राह्मणः सजातीयश्च क्षत्रियोऽतिथिःस्यान्नापरौ वैश्यशूद्रौ । एवंवैश्यस्यापि द्विजातयोऽतिथयोन शूद्रः ॥ ११० ॥

(४) राघवानन्दः । अतिथिर्ब्राह्मणइत्युक्तं तद्व्यतिरेकं प्रासङ्गिकमनुवदति नब्राह्मणस्येति । गृहइति विशेषणादरण्ये सर्वे अतिथयः अनन्यशरणत्वात् ॥ ११० ॥

(५) नन्दन । इदानीमतिथ्यपवादमाह नब्राह्मणस्येति । तुशब्दोऽत्रावधारणार्थ । ब्राह्मणस्यैवातिथयोराजन्यवैश्यशूद्रा । क्षत्रियादीनातु वर्णोत्कृष्टा सवर्णश्चातिथयोभवन्त्येव । सखाचातिथिर्ज्ञातयोगुरुश्च ॥ ११० ॥

(६) रामचन्द्र । ब्राह्मणस्य गृहे राजन्योऽतिथिर्नोच्यते न पुनर्वैश्यशूद्रौ सखा च गुरुरपि एते अतिथयोन ॥ ११० ॥

यदि त्वतिथिधर्मेण क्षत्रियोगृहमाव्रजेत् ॥ भुक्तवत्सुच विप्रेषु कामंतमपि भोजयेत् ॥ १११ ॥

(१) मेधातिथि । तत्रातिथेर्धर्म क्षीणपथ्योदनत्वपरग्रामवासोभोजनकालोपस्थानम । तादृशेन रूपेण यदि क्षत्रियोगृहमागतोभवति तदा तमपि भोजयेत् । भोजनवचनादन्या परिचर्या निवर्तते । प्रियहितवचनत्वविशेषेण गृहाभ्यागतस्यविहितम् । अयच तस्य भोजनकाल भुक्तवत्सु विप्रेषु ब्राह्मणेष्वतिथिषु वा गृहसन्निहितेषु प्रथमभोजिषु तत सभोजयितव्य । काममिति नियमाभावमाह । काम्योऽयविधिर्न नित्यइत्यर्थ । कामश्चानिर्दिष्ट॰ विशेषफलेषु स्वर्ग । यदिवाधन्ययशस्यमित्याद्यत्र सबन्धनीयम ॥ १११ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । अतिथिधर्मेण वैश्वदेवान्ते । काममिच्छया न त्ववश्यम् ॥ १११ ॥

(३) कुल्लूक । यदि ग्रामान्तरागतत्वादतिथिकालोपस्थितत्वादतिथिधर्मेण क्षत्रियोविप्रगृहमागच्छेत्तदा विप्रगृहोपस्थितविप्रेषु कृतभोजनेषु स्थितेष्विच्छातस्तमपि भोजयेत् ॥ १११ ॥

(४) राघवानन्द । तद्धर्मेण क्षत्रियाद्युपस्थितौ का गतिस्तेषु सभवप्रकारमाह यदीतित्रिभि॰ । अतिथिधर्मेणेति युक्तार्थे तृतीया । एकरात्रमित्यादिविशेषणविशिष्ट । काम यथेष्टम् ॥ १११ ॥

(५) नन्दन । राजन्यादिष्वतिथिधर्मेणागतेषु कर्तव्यश्लोकद्वयेनाह यदित्विति । अतिथिधर्मोऽदृष्टपूर्वत्वम् । काममितिवचनादनावश्यकता सूचिता ॥ १११ ॥

(६) रामचन्द्र । अतिथित्वेनातिथिलक्षणधर्मेण यदा क्षत्रिय क्षीणवृत्ति परग्रामवास गृहआव्रजेदागच्छेत् । विप्रेषु भुक्तवत्सु कामतक्षत्रियमपि पश्चाद्भोजयेत ॥ १११ ॥

वैश्यशूद्रावपि प्राप्तौ कुटुम्बेतिथिधर्मिणौ ॥ भोजयेत्सह भृत्यैस्तावानृशंस्यंप्रयोजयन् ॥ ११२ ॥

(१) मेधातिथि । अतिथेर्धर्मोतिथिधर्म । सययोरस्ति तावतिथिधर्मिणौ । अतिथिधर्मश्च प्राग्व्याख्यात । कुटुम्बंगृहतत्र प्राप्तावागतौ वैश्यशूद्रावपि भोजयेत् । क्षत्रियवत्तयोस्तु भोजनकाल क्षत्रियकालात्परेण यतआह भोजयेत्सहभृत्यैस्तौ । भृत्याअत्र दासाउच्यन्ते । तेषाच भोजनकालोभुक्तवत्स्वतिथिज्ञातिबान्धवेषु सर्वेष्ववाग्दम्पतिभ्याम् । सहशब्दएककालतामात्रलक्षणार्थ । आनृशस्यकारुण्यमनुकम्पाप्रयोजयन्प्रमाणीकुर्वन्नाश्रयन्नितियावत् । अनेन पूज्यतावारयति अनुग्राह्योह्यनुकम्प्योन पूज्य । अनुकम्प्येषु यदि च शक्यतेऽनुग्रह कर्तुंतत क्रियतेऽभ्युदयार्थिना मत्वकरणादतिथेरतिक्रम । एतदुक्त भवति यादृशोऽतिथिभोजनादुत्कृष्टोधर्मोऽनुकम्पानुग्रहान्न तादृशस्ततोनिकृष्ट॰ ॥ ११२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । कुटुम्बे कुटुम्बवतिगृहे न तु प्रवासे । भृत्यैर्भृत्यद्वारा भोजयेत् सह तुल्योपचारो । क्षत्रियेत्वधिकोपचारार्थपृथगुक्ति । आनृशस्यमहिंसता । करुणाप्रयोजन चातिथ्यतिक्रमदोषभयात् ॥ ११२ ॥

---

(१११) भुक्तवत्सुच=भुक्तवत्सुत (अ)

(३) कुल्लूकः । यदि वैश्यशूद्रावपि ब्राह्मणस्य कुटुम्बे गृहे ग्रामाद्ग्रामान्तरादागतत्वाद्यतिथिधर्मशालिनौ तदा तावपि क्षत्रियभोजनकालात्परतो दम्पतीभोजनात्पूर्वं दासभोजनकालेऽनुकम्पामाश्रयन्भोजयेत् ॥ ११२ ॥

(४) राघवानन्दः । कुटुम्बे गृहे । आनृशंस्य दीयतामिति कार्पण्यं प्रकटयन् ॥ ११२ ॥

(५) नन्दनः । कुटुम्बे भार्यायाम् । सहभृत्यैः स्वभृत्यैः सह भोजनकाल इत्यर्थः । आनृशंस्यप्रकल्पयन् अनृशंस्यार्थमनुकम्पार्थमितियावत् ॥ ११२ ॥

(६) रामचन्द्रः । अपि निश्चयेन वैश्यशूद्रौ चैत्यागतौ कुटुम्बे गृहे अतिथिधर्मिणौ तौ वैश्यशूद्रौ भोजनकाले स्वभृत्यैः सह भोजयेत् ॥ ११२ ॥

इतरानपि सख्यादीन्संप्रीत्या गृहमागतान् ॥ प्रकृत्यान्नंयथाशक्ति भोजयेत्सह भार्यया ॥ ११३ ॥

(१) मेधातिथिः । सखामित्रसआदिर्येषाम् । आदिशब्दः प्रकारे ज्ञातिबन्धुसंगतसहाध्यायिप्रभृतीन्गृह्णातिगुरुवर्जम् समीत्यागतान् अतिथेर्धर्मस्य प्रकृतत्वात्निषेधार्थंसंप्रीतिग्रहणम् । नाभोजयेत् । प्रकृत्य प्रकर्षेणाभिसंस्कृत्य । यथाशक्तीतिउपलक्षणार्थःशक्तिशब्दः । यावतीशक्तिर्यादृशाचयोऽर्हति तमुद्दिश्य तादृशएवसत्कारः कर्तव्यः । भार्यया सह योभोक्तृभोजनकालःसएव भार्यायाअपि पृथक्तस्याभोजनकालस्याभावात् । एवह्युक्तम्अवशिष्टंतुदम्पती इति । महाभारते पत्युरूर्ध्वंभार्याभोजनदर्शितद्रौपदीसत्यभामासंवादे द्रौपद्या स्त्रीधर्मान्कथयन्त्योक्तं सर्वेषु पतिषु भुक्तवत्सु शेषान्नमश्नामि । पतिशेषान्नभोजनस्त्रीणांधर्मः । तस्मान्न भार्याभोजनकाले सख्यादीनांभोजनविधीयते । नाप्येकपात्राशनसहार्थः किंतर्हि नैकाकिनस्तेभोजयितव्याः अपितु भार्याऽपि तत्र भुञ्जीत । ततश्चावशिष्टंतुदम्पतीतिनेदत्र बाध्यते । यदि कश्चिदभ्यर्हितः प्रतीक्षकःस्यादन्योवा न भुञ्जीत तदाभार्यातद्देशेभुञ्जीत । एवंसौहार्दंप्रकाशितंभविष्यति ॥ ११३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । सख्यादीन्पूर्वोक्तान्सत्कृत्य संस्कृत्य भार्यया परिवेषणकर्त्र्या ॥ ११३ ॥

(३) कुल्लूकः । उक्तभोजनकाले क्षत्रियादिभ्यो ऽतिरिक्तान्सखिसहाध्यायिप्रभृतीन्समीत्या गृहमागतान् नत्वतिथिभावेन तस्य प्रतिषेधात् यथाशक्ति प्रकृष्टमन्नंकृत्वा भार्याभोजनकाले भोजयेत् । गृहस्थस्यापि सएव भोजनकालः अवशिष्टंतुदम्पतीति वक्ष्यमाणत्वात् । आत्मनासहेति वक्तव्ये वचनवैचित्रीयमाचार्यस्य गुरोस्तु भोजनकालानभिधानंप्रभुत्वेन स्वाधीनकालत्वात् ॥ ११३ ॥

(४) राघवानन्दः । किंच गृहदारादिषु भुक्तवत्सु प्रकृत्य संपाद्य अन्नं अत्रसहभार्ययेति भार्याभोजनंप्रतिप्रतिकर्म ॥ ११३ ॥

(५) नन्दनः । प्रकृत्य तत्प्राधान्यं प्रकाश्येति यावत् । सहभार्ययाभार्यासहितः स्वयंभोजयेत् । नान्यनियुञ्जीत ॥ ११३ ॥

(६) रामचन्द्रः । इतरानभ्यागतान्सख्यादीन्भोजयेत् । तस्मात्प्रकृत्यान्नप्रकर्षेणान्नंकृत्वा भार्यया सह सहेतिसमानोपचारे सहशब्दः । तैः सह स्वभार्ययासह दम्पत्योर्भोजनम् ॥ ११३ ॥

सुवासिनीः कुमारीश्च रोगिणोगर्भिणीः स्त्रियः॥अतिथिभ्योग्रएवैतान्भोजयेदविचारयन् ॥११४॥

---

(११४) कुमारीश्च=कुमारांश्च (ज, झ, ट,)　　(११४) भ्योग्रएवैतान्=भ्योऽन्वगेवैतान् (मे०)

(१) मेधातिथिः । सुवासिन्योवध्वोनवोढास्त्रियःस्नुषादुहितरश्च । अन्येतु जीवच्छ्वशुराजीवत्पितृकाश्च प्रसूताअपि सुवासिन्यउच्यन्तेइत्याहुः । अतिथिभ्योन्वगेवैतानतनुगतानेव भोजयेत्प्रारब्धभोजनेष्वेवातिथिषु तत्समकालंभोजयेत् । अन्येन्वग्रइतिपठन्ति अविचारयन् कथमतिथिष्वभोजितेषु बालाभुञ्जतइत्येवंविचिकित्सा न कर्तव्या ॥ ११४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । सुवासिनी दत्ता या स्त्री पितृगृहस्थासेषु ज्ञातिषु वसतीति । कुमाराः पञ्चवर्षन्यूनाः । अन्वगग्रे । याज्ञवल्क्ये बालादीन्भोजयित्वातिथिभोजनोक्तेः । क्वचिदग्रइत्येव पाठः ॥ ११४ ॥

(३) कुल्लूकः । सुवासिन्योनवोढाः स्त्रियः स्नुषादुहितरश्चताः कुमारीर्गर्भिणीश्चातिथिभ्योग्रे पूर्वमेवातिथिभ्योभोजयेत् कथमतिथिष्वभोजितेषु भोजनमेषामिति विचारमकुर्वन् । मेधातिथिस्त्वन्वगेवेति पठित्वानुगतानेवैतान्भोजयेदतिथिसमकालमिति व्याख्यातान्येतुअग्रइति पठन्तीत्युक्तवान् ॥ ११४ ॥

(४) राघवानन्दः । न वै स्वयं तदश्नीयादित्यत्रातिथिभोजनपूर्वमाप्तं तत्र प्रतिप्रसवमाह सुवासिनीमिति । सुवासिनीं नवोढांस्नुषां तादृशींदुहितरंवा । तदर्थमतिथौ प्रश्नोपि नास्तीत्याह अविचारयन्निति ॥ ११४ ॥

(५) नन्दनः । सख्यादिभ्यः पूर्वभोजनीयानाह सुवासिनीरिति । सुवासिनीः स्नुषाः ॥ ११४ ॥

(६) रामचन्द्रः । सुवासिन्यादीनेतानतिथ्यादिभ्योग्रएवाविचारयन्भोजयेत् ॥ ११४ ॥

अदत्वा तु यएतेभ्यः पूर्वंभुङ्क्तेऽविचक्षणः ॥ सभुञ्जानोन जानाति श्वगृध्रैर्जग्धिमात्मनः ॥ ११५ ॥

(१) मेधातिथिः । एतेभ्योतिथ्यादिभ्योभृत्यपर्यन्तेभ्योयोभोजनमदत्वा पूर्वमथममविचक्षणः शास्त्रार्थमजानानोभुङ्क्तेसश्वगृध्रैरद्यते मृतः । तांजग्धिमात्मनस्तैः खादनन जानाति । पूर्वंहिसमन्यतेमूढमतिरबाह्यमेवभुञ्जे एवंतु न बुध्यते यदिदंश्मशानगतस्वशरीरस्य श्वगृध्रैरदनम् । तत्फलत्वादेवमुच्यते ॥ ११५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । एतेभ्यः सुवासिन्यादिभ्योतिथिभ्यश्च । श्वगृध्रैर्जग्धिभक्षणं । एतद्दोषकृतंपरलोके ॥ ११५ ॥

(३) कुल्लूकः । एतेभ्योऽतिथ्यादिभृत्यपर्यन्तेभ्योऽन्नमदत्वा व्यतिक्रमभोजनदोषमजानन्य पूर्वंभुङ्क्ते । समरणानन्तरंश्वगृध्रैरात्मनोभक्षणंन जानाति । व्यतिक्रमस्यैवफलमिति वचनवैदग्ध्येनोक्तम् ॥ ११५ ॥

( ) राघवानन्दः । उक्तवैपरीत्ये निग्रहंचाह अदत्वेति । अदत्वा अदापयित्वा भुङ्क्ते । अविचक्षणइतिच्छेदः । जग्धि भोजनं । सद्यत्यतिथिविशेषणं तस्यैव प्रथमभोजनस्य प्राप्तेः ॥ ११५ ॥

(५) नन्दनः । एतेभ्योऽतिथिसखिसुवासिन्यादिभ्यः । अविचक्षणइतिपदसन्धिःजग्धिंभक्षणम् । भुञ्जानोभोजनादित्यर्थः ॥ ११५ ॥

(६) रामचन्द्रः । एतेभ्योऽतिथिभ्यअदत्वा पूर्वंयः भुङ्क्ते भुञ्जानःसन्नात्मनःशरीरमेततःश्वगृध्रैर्जग्धिभोजनंन जानाति । अविचक्षणः स्वार्थमजानानः ॥ ११५ ॥

भुक्तवत्स्वथ विप्रेषु स्वेषु भृत्येषु चैव हि ॥ भुञ्जीयातां ततः पश्चादवशिष्टंतु दम्पती ॥ ११६ ॥

(१) मेधातिथिः । विप्राअतिथयः स्वाजात्यादयः । तेषु कृतभोजनेषु तदवशिष्टंदम्पती जायापती अश्नीयाताम् । पश्चात्कदाचित्तेभ्यः कल्पयित्वा शिष्टव्यपदेशे सत्यादौ भोजनंस्मात्तदर्थमुक्तंपश्चादिति । दम्पत्योर्भोजनकालविधानार्थमर्थप्रोक्तोऽनुवादः ॥ ११६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । विप्रेष्वतिथिषु । स्वेषु ज्ञात्यादिषु स्वसंबन्धिषु । भृत्येषु पोष्येषु ॥ ११६ ॥

(३) कुल्लूकः । विप्रेष्वतिथिषु स्वेषु ज्ञातिषु भृत्येषु दासादिषु कृतभोजनेषु ततोऽन्नादवशिष्टं भार्यापती पश्चादश्नीयाताम् ॥ ११६ ॥

(४) राघवानन्दः । भोजनस्य रागतः प्राप्तत्वात् तत्कालविधिमाश्रित्य दम्पत्योस्तद्विशेषमाह भुक्तवत्स्विति । विप्रेषु अतिथिपर्यन्तेषु । स्वेषु ज्ञातिषु । भृत्येषु गर्भदासादिष्विति मेधातिथिः । नात्रोच्छिष्टाशङ्केत्याह पश्चादिति ॥ ११६ ॥

(५) नन्दनः । अथदम्पत्योर्भोजनकालमाह भुक्तवत्स्विति । स्वेषु गर्भदासादिषु भृत्येषु वैतनिकेषु ॥ ११६ ॥

देवानृषीन्मनुष्यांश्च पितॄन्गृह्याश्च देवताः ॥ पूजयित्वा ततः पश्चाद्गृहस्थः शेषभुग्भवेत् ॥ ११७ ॥

(१) मेधातिथिः । अनुवादमात्रमिदंपूर्वस्य पञ्चयज्ञानुष्ठानविधेर्गृहस्थभोजनकालस्य च अन्येत्वर्थान्तरविधानमपि वर्णयन्ति । पूर्वत्र जायापत्योरेककालमवशिष्टभोजनविहितम् । अनेन स्त्रिया अपोह्य पुंसएव विधीयते । ततश्च पूर्वंभृत्येभ्यः प्राक्पत्युर्भार्या भुञ्जीत । एवंच कृत्वा भोजयेत् । एतदप्युपपन्नंभविष्यति इतरथा तैः सह भार्या न भुञ्जीतेत्यर्थकल्पनायांतथाश्रुतपदान्वयभङ्गःस्यात् । यत्तु महाभारते दर्शनंतद्दर्शनमेव विधानं विकल्पयिष्यते तदयुक्तमनुवादत्वादस्य नच गृहस्थइत्येकवचनविरोधः सहाधिकाराज्जायापत्योः तत्र च सहार्थस्य प्राधान्यान्नद्विवचनापत्तिः यथा ब्राह्मणोऽग्नीनादधीतेति सत्यपि भार्यया सहाधिकारे नैकवचनविरुध्यते । तत्कस्यहेतोः एकोहि तत्रप्रधानमपरोगुणभूतः नच गुणः सङ्ख्यामुपजनयितुंशक्नोति । अतः प्रधानस्यैकसङ्ख्यत्वात्सत्यपि पत्न्यर्थानुप्रवेशएकवचनमेवयुक्तम् । एकएवगृहस्थशब्दः पत्न्यांवर्तते । सच सह विवक्षायाम् । साचे कबुद्धिविषयत्वेन प्रधानयोर्गुणयो र्वा । तस्मान्नपत्न्याः प्राक्पुंसोभोजनम् । अत स्थितमनुवादोयम्प्रतिपत्तिदार्ढ्याय । येऽपिगृह्याश्च देवताः पूजयेदित्यर्थवादवचनंदेवतापदंमत्वा पूजयेदितिसंबन्धाद्गौणमेवार्थाविधित्वंसमर्थयन्ते नहि मुख्यस्य देवतार्थस्य पूज्यत्वसंभवोयजिस्तुतिसम्बन्धेनैव देवतात्वस्य मुख्यत्वात् तथाच गृह्याइत्याह गृहे भवागृह्यास्ताश्च प्रतिष्ठितेषएव नहि यागसंप्रदानभूतानांगृहसंबन्धितासिद्धिः तेषामपि देवतार्थोगौणोन पूजार्थः । कुतएतद्गृहस्थस्य यायएव्यास्तागृह्याइत्युपपद्यते ॥ ११७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । गृह्यादेवताः भूतानि ॥ ११७ ॥

(३) कुल्लूकः । गृह्याश्चदेवताइत्यनेन, भूतयज्ञदक्तः पञ्चयज्ञानुष्ठानस्यावशिष्टंतुदम्पतीत्यनेन शेषभोजनस्य च विहितत्वात् । वक्ष्यमाणदोषकथनार्थोयमनुवादः । अथवा देवानित्यनेनैव भूतयज्ञस्यापिसंग्रहः । गृहे भवागृह्यादेवताः पूजयित्वेति वासुदेवादिप्रतिकृतिपूजाविधानार्थत्वमस्य ॥ ११७ ॥

(४) राघवानन्दः । एतदेव सार्थवाद प्रमाणयति देवानिति द्वाभ्यां । गृहे भवागृह्यादेवाः श्रीवास्तुदेवादयः भूतानि वा । एतेन वास्तुभूतबलिरुक्तः ॥ ११७ ॥

(५) नन्दनः । गृहस्थेन यज्ञशिष्टाशनभोक्तव्यमित्याह । देवानृषीनिति ॥ ११७ ॥

(६) रामचन्द्रः । गृह्याश्चदेवताःपूर्वंगृहस्थएवदेवादीन्पूजयित्वा गृहस्थ पश्चाच्छेषभुग्भवति ॥ ११७ ॥

अघंसकेवलंभुङ्क्ते यः पचत्यात्मकारणात् ॥ यज्ञशिष्टाशनंह्येतत्सतामन्नंविधीयते ॥ ११८ ॥

[यद्यदिष्टतमंलोके यच्चास्य दयितंगृहे ॥ तत्तद्गुणवते देयं तदेवाक्षयमिच्छता ॥ १ ॥]

(१) मेधातिथिः । पापकेवलंसभुङ्क्तेऽदये निघत्ते गृह्णाति नान्नस्य मात्रामपि यःपचेत्पाककार्येदात्मकारणादात्मा·

नमुद्दिश्य क्षुधितोऽहमिदवामह्यरोचतइति तदेवपच्यताम् । तस्मादनातुरेण नात्मार्थमन्नमपापचनीयम् । आतुरस्य तु शरीरधारणयेनोपायेन् भवति विध्य तरेणातिक्रमेणापि तस्याश्रयण युक्तम् सर्वतएवात्मानगोपायेदितिवचनाम् एवं केचिदस्यार्थमाहु एतदयुक्त स्मृतिविरोधात् ॥ ११८ ॥

[(१) मेधातिथि । एवमाह । दयितमिष्टस्पृहणीयम् । यदि च न पच्येत कुतस्तादशस्य दानसभवस्तस्मादयमस्यार्थ । तदुद्देशस्तावन्नित्यस्य पाकस्य नैव विद्यते सुहृत्स्वजनादिष्वागतेषु तदुद्देश । अन्यथात्वनुद्दिष्टविशेषपाकअतिथ्यादिभ्योदानविधीयते । तेनैतदुक्त भवति यएतेभ्योऽदत्त्वा भुङ्क्ते तस्यायदोष । अथवा सर्वस्मिन्नतिथ्यादिभिर्भुक्ते नात्मार्थपुन पाक कर्तव्य । तथाच वसिष्ठ शेषदम्पती भुञ्जीयाताम् सर्वोपयोगे न पुन पाक । यज्ञशिष्टाशनपूर्वस्य शेषभोजनस्य प्रशंसैव । यज्ञोज्योतिष्टोमादि । शिष्टमुपयुक्त शेषतस्यचैतद्दर्शनम् । तत्तुल्यफलयत्सताशास्त्रानुष्ठानपराणागृहस्थानामतिथ्यादिभुक्तशिष्टविधीयते ॥ १ ॥]

(२) सर्वज्ञनारायण । अघपापहेतु । आत्मकारणादात्ममात्रकारणात् । एतदन्न सता यज्ञशिष्टाशन पञ्चमहायज्ञावशिष्टत्वेनाशनीय विधीयते वदे ॥ ११८ ॥

(३) कुल्लूक । यस्त्वात्मार्थमेवान्नपक्त्वा भुङ्क्ते देवादिभ्योन ददाति सपापहेतुत्वात्पापमेव केवल भुङ्क्तेनान्नम् । तथाच श्रुति । केवलाघोभवति केवलादीति यस्माद्यदेव पाकयज्ञावशिष्टमशनमन्नमन्यत् एतदेव साधूनामन्नमुपदिश्यते इति ॥ ११८ ॥

(४) राघवानन्द । आत्मकारणात् स्वभोगहेतो इज्यतेऽयमिति देवातिथ्यादिर्यज्ञ । सता साधूना । अन्नअदनीय विधीयते अन्नस्य रागविषयत्वेपि एवप्रकारक विधेर्विषय ॥ ११८ ॥

(५) नन्दन । अयज्ञशिष्टाशनदोषाशनमशास्त्रविहितत्वादित्याह अघमिति । यज्ञशिष्टपञ्चमहायज्ञशिष्टम् ॥११८॥

(६) रामचन्द्र । य पचत्यात्मकारणात्सकेवलमघ भुङ्क्ते । यज्ञशिष्टाशनपाकयज्ञज्योतिष्टोमादिशिष्टान्नं सतामेतदन्नं अशनाय योग्यविधीयते ॥ ११८ ॥

राजर्त्विक्स्नातकगुरून्प्रियश्वशुरमातुलान् ॥ अर्हयेन्मधुपर्केण परिसंवत्सरात्पुन. ॥ ११९ ॥

(१) मेधातिथि । अतिथिपूजाप्रसङ्गेनान्येषामपि केषाचित्पूज्यानागृहायतानापूजाविशेषोविधीयते । राजाऽभिषिक्तोन क्षत्रियमात्रम् अतिमहतीह्येषापूजा न तासर्व क्षत्रियोऽर्हतिनहि स्नातकगुरुभ्यातस्यसहोपदेशोयुक्त । पूजासाम्यगुरुणा न तस्ययुक्तलिङ्गदर्शनाच्च । तद्यथैता या मनुष्यराजआगतइत्यातिथ्येष्टिब्राह्मणगोवधोमधुपर्कविधावुक्तोगोघ्नोऽतिथिरितिपुरुपराजविषयदर्शयति । तेन क्षत्रियेऽक्षत्रिये वा जनपदेश्वरे पूजेय मयोक्तव्या । शूद्रे तु नास्ति । मन्त्रवत्त्वम् । ननु च शूद्रस्य मन्त्रोच्चारणनिषिद्ध न पुन शूद्रसंप्रदानके कर्मणि ब्राह्मणादीनाम् । नैषदोष । अर्घाणामपिभूतेभ्यस्त्वेत्यादिमन्त्रोच्चारणमस्ति । ननु च महाभारते शूद्रकर्तृकमपिमधुपर्ककर्म श्रूयते तदर्हमासनचैवयथावत्प्रत्यवेदयत् । मधुपर्कंचगाचैवतस्मैभगवते भगवतेचयम्भगवते वासुदेवाय विदुरइति तत्साधने दधनि भक्त्या मधुपर्कशब्द प्रयुक्त । तादर्थ्यात्तच्छब्दोभवति । आयुष्यमिति राजशब्दस्तावज्जानपदेश्वरवचनोन क्षत्रियमात्र वर्तते । प्रियोजामातेत्याहु । स्नातकोविद्याव्रताभ्यामुभाभ्या अन्यथार्त्विगुरव । सर्वेस्नातकाएव । आश्रमान्तरस्थानाभैक्षचर्या विहिता नत्वतिथिधर्मेणभो-

(११९) परिसंवत्सरात्=परिसंवत्सरान् (मे॰) = परिसंवत्सरागतान् (न॰)

जनम्। अथवाऽचिरनिर्वृत्तवेदाध्ययनः स्नातकोगृह्यते। एतानर्हयेत्पूजयेत्। मधुपर्कशब्दः कर्मनामधेयम्। गृहान्तर स्वरूपावगमः। परिसंवत्सरानितिराजादिपूज्यविशेषणम्. परिगतोऽतिक्रान्तः संवत्सरोयेषांतान्। यदिसंवत्सरेऽतीतआगच्छन्ति तदामधुपर्कार्हाअर्वाक्केचिदेवव्याचक्षते। यदिसंवत्सरादर्वागागच्छन्ति। तदातीतेऽपि संवत्सरे प्रथमपूजायाः। पुनर्लभतेपूजाम्। अन्येत्वाहुः। सांवत्सरिकी तेषांपूजा नयावदागमनम्। अस्मिन्पक्षेऽर्वागागमनंन पूजाप्रतिबन्धकम्। पाठान्तरंपरिसंवत्सरादिति। यावदेवसंवत्सरतावत्परिसंवत्सरात्ततऊर्ध्वंपुनः पूज्याइत्यर्थः॥ ११९॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। राजा स्वदेशनृपतिः क्षत्रियः स्नातकोविद्याव्रतस्नातकः गुरुराचार्य उपाध्यायोवा प्रियोमित्रं। परिसंवत्सरात्संवत्सरविहायातिवाह्य संवत्सरादूर्ध्वंस्वगृहागमने पुनर्मधुपर्केणार्हयेत्। संवत्सरमध्ये तु नावश्यमधुपर्कः॥ ११९॥

(३) कुल्लूकः। अतिथिपूजाप्रसङ्गेन राजादीनामपि गृहागतानांपूजाविशेषमाह राजेति। राज्याभिषिक्तः क्षत्रियोराजा। ऋत्विग्यज्ञेयेन यस्यार्त्विज्यकृतम्। स्नातकोविद्याव्रताभ्याम्। प्रियोजामाता। राजादीनेतान्गृहागतान्सम्यग्गृह्योक्तेन मधुपर्काख्येन कर्मणा पूजयेत्। परिसंवत्सरादितिसंवत्सरवर्जयित्वा तदूर्ध्वंगृहागतान्पुनर्मधुपर्केण पूजयेत्। पञ्चम्यपाङ्परिभिरिति सूत्रेण वर्जनार्थपरियोगेनेयंपञ्चमी। अतएवैतत्सूत्रव्याख्याने जयादित्येनोक्तं अपेन साहचर्यात्परेर्वर्जनार्थस्य ग्रहणमिति। मेधातिथिस्तु परिसंवत्सरानिति पठित्वा परिगतोनिष्क्रान्तः संवत्सरोयेषांतान्पूजयेदिति व्याख्यातवान् उभयत्रापि पाठे संवत्सरमध्यागमनेन मधुपर्कार्हता॥ ११९॥

(४) राघवानन्दः। गृहागतानां पूजाप्रकार कथयंस्तत्कालविशेषमाह राजेति। स्नातकोनवोढापतिः। प्रियोजामाता। परिवत्सरान्मधुपर्केण पूजयेदित्यन्वयः। तदभ्यन्तरे मधुपर्केण नार्हणम्॥ ११९॥

(५) नन्दनः। अथमधुपर्कार्हानाह राजर्त्विगिति। स्नातको गृहस्थः। प्रियः सखा। परिगतःसंवत्सरोयेषांतेपरिसंवत्सराः परिसंवत्सराश्चतआगताश्चेतिपरिसंवत्सरागताः॥ ११९॥

(६) रामचन्द्रः। प्रियःजामाता स्नातकोविद्यास्नातकः व्रतस्नातकोवा तान्प्रति संवत्सरात्पुन पुनर्मधुपर्केणार्हयेत्। संवत्सरमध्यागमने नमधुपर्कार्हा भवन्तीत्यर्थः। परिसंवत्सरेतिपाठे परिशब्दोवर्जनार्थइति॥ ११९॥

राजा च श्रोत्रियश्चैव यज्ञकर्मण्युपस्थितौ॥ मधुपर्केण संपूज्यौ नं त्वयज्ञइतिस्थितिः॥ १२०॥

(१) मेधातिथिः। यज्ञनिमित्तेऽर्वागपि संवत्सरात्माप्स्यर्थीयमिति केचित् अन्ये तु पूर्वस्यैवराजश्रोत्रियमोरुपसंहारमाहुः। अनुपसंहारे हि नत्वयज्ञइतिनोपपद्यते। अत्र श्रोत्रियोयः स्नातकः प्रागुक्तो यदिवार्त्विगेव तस्य हि यज्ञकर्मणिप्रारिप्स्यमानेगोर्मधुपर्कदानविहितम्। यद्यप्यसकृत्संवत्सरस्य सोमेन यजेत कृताध्योएवैनंयाजयेयुः एवञ्चमन्त्रलैषा स्मृतिर्भविष्यति। इतरथा कल्प्येतमूलम्। अन्ये तु सर्वानृत्विगादीञ्श्रोत्रियशब्देन दृष्टाम्मन्यन्ते। तथा चाविशेषेण गौतमेन पठितम् ऋत्विक्श्वशुरपितृमातुलानामुपस्थाने मधुपर्कइत्युक्त्वायज्ञविवाहयोरर्वागिति पठितवान्। अतश्च सर्वेषामेवाघ्यार्थायंयज्ञे निमित्तेऽर्वागपि संवत्सरादर्घार्हता स्यात्। न त्वयज्ञइतिच प्रतिषेधोऽर्वाक्संवत्सरान्नोर्ध्वंमित्येवंनेयः इह द्वितीये पादेऽनेकधापाठप्रतिपत्तिः। केचित्पठन्ति। तते यज्ञउपस्थिताविति तेषामयमर्थः तते प्रारब्धे यज्ञे यदि प्राप्तौ भवतो निमन्त्र्यानीतौ तदेयमधुपर्कक्रियातयोर्नपुनः प्रारभ्यमाणे एषपक्षः कश्चिदुच्यते दीक्षितस्य सर्वदानप्रतिषेधान्मधुपर्कदानमनुज्ञायमानतद्विरुद्धंस्यात् नच शक्यवक्तुं दानमेतन्नभवत्यर्हयेदितिचोदनात्। पूजैषा विधीयते यतोऽस्तिमधुपर्केदधिदानमांसभोजनादिदानच। अथोच्यते स्वयमेवतत्परकीयंभुज्यतइति एवंसति स्तेमदोषः स्याद्दूषणान्तैः

तिचेदस्त्येव नर्हिंददात्यर्थः चोदितचददद्दितिमधुपर्कचददयादिति तस्माद्द्विरुद्धदीक्षितोनददात्यनेन स्याद्विरोधोयदि यज्ञशब्द सोमयागेष्वेव वर्तते। दर्शपूर्णमासादयोपि यागास्तद्विषयोयविधिर्भविष्यति नैतद्युक्तम्। एवसति समाचारविरोध.। नहि शिष्टाः सोमयागेभ्योऽन्यत्र क्वचिदर्घ्यीयमधुपर्कमाहरन्ति। आचार्योवेदादरः। अतोऽयमेवपाठोयुक्तः यज्ञकर्मण्युपस्थितइति। प्रारभ्यमाणयज्ञआगतशिष्टामधुपर्केणपूजयन्ति न प्रवृत्तयज्ञाः। अतश्चैतदपि न विचारयामः सामान्यत.। मामस्य दानस्य भवतु निवृत्तिर्न पुनस्तद्विषयतयैव श्रुतस्य। यज्ञश्चासौकर्मचतयज्ञकर्म तस्मिन्नुपस्थिते प्राप्ते ॥ १२० ॥

(२) **सर्वज्ञनारायणः**। अत्र राजान्यदेशनृपतिः क्षत्रियएव श्रोत्रियोविद्यामात्रस्नातः। एतौ संवत्सरादूर्ध्वमपि यज्ञकर्मण्येवोपस्थितौ मधुपर्कार्हौ न त्वेवमेवेति स्थितिर्नियम. ॥ १२० ॥

(३) **कुल्लूकः**। राजस्नातकयोःपूजासंकोचार्थमाह राजेति। राजस्नातकौ संवत्सरादूर्ध्वमपि यज्ञकर्मण्येव प्राप्तौ मधुपर्केण पूजनीयौ नतु यज्ञव्यतिरेकेण जामात्रादयस्तुसंवत्सरादूर्ध्वं यज्ञविनापि मधुपर्कार्हाःसंवत्सरमध्ये तु सर्वेषां यज्ञविवाहयोरेव मधुपर्कः। तदाह गौतमः ऋत्विगाचार्यश्वशुरपितृव्यमातुलादीनामुपस्थाने मधुपर्कः संवत्सरे पुनर्यज्ञविवाहयोरर्वाग्राज्ञः श्रोत्रियस्यच ॥ १२० ॥

(४) **राघवानन्द**.। तेष्वेव विशेषमाह राजाचेति। अनयोर्यज्ञकर्मण्यागमनेसंवत्सरेपि मधुपर्कः। तथा च गौतम ऋत्विगाचार्यश्वशुरमातुलादीनामुपस्थाने मधुपर्कः संवत्सरे पुनर्यज्ञविवाहयोरर्वाक्राज्ञः श्रोत्रियस्य चेति। अर्वाक् संवत्सरात्। श्रोत्रियोत्र पूर्वोक्त स्नातक. ॥ १२० ॥

(५) **नन्दन**.। स्थिति सिद्धान्तः ॥ १२० ॥

(६) **रामचन्द्र**। च पुन राजा ग्रामादागत सन् श्रोत्रियः यज्ञकर्मणि दर्शपौर्णमासस्यापि वा संवत्सरादूर्ध्वमुपस्थितौ प्राप्तौ मधुपर्केण सपूज्यो भवत। अयज्ञकाले अनिमन्त्रितौ नपूज्यौ। इति स्थितिर्मर्यादा ॥ १२० ॥

सायंत्वन्नस्य सिद्धस्य पत्न्यमन्त्रंबलिंहरेत्॥ वैश्वदेवंहि नामैतत्सायंप्रातर्विधीयते॥ १२१ ॥

(१) **मेधातिथिः**। उक्त.प्रथम. इदानींद्वितीयः पाकउच्यते। सायदिनान्तः प्रदोषस्तत्र सिद्धस्यान्नस्य सर्वं पाकपक्षिपोविधिरावर्तनीयोब्रह्मयज्ञपितृयज्ञवर्जम्। ननु च बलिंहरेदित्येतावच्छ्रुतम्। बलिहरणच प्रसिद्ध्या भूतयज्ञएव तत्र कुतोऽग्नौ होमोऽतिथ्यादिदानच। अथ वैश्वदेवंहि नामैतदिति वैश्वदेवशब्दः सर्वार्थतांशतिपादयति विश्वेषादेवानामिदविधीयते सायमातर्यदशप्रातस्तादशमेवसायमेतदर्थमेव प्रातःशब्दः अन्यथाप्रातर्विहितमेव किमनेनसायंप्रातर्विधीयते। एवतर्हि ब्रह्मयज्ञपितृयज्ञावपिकर्तव्यौ। उच्यते अन्नस्य सिद्धस्येतिवचनाद्यदन्नसाध्यंतदेवकर्तव्यम्. नत्वध्ययनसाध्योब्रह्मयज्ञोनाप्युदकसाध्यतर्पणम्। एवंच सबन्धः क्रियते सिद्धस्यान्नस्य बलिंहरेत्। एतद्वैश्वदेवाख्यकर्मान्नस्य सिद्धस्योभयोःकाल्योर्विधीयते। अन्नशब्दाद्वैश्वदेवशब्दाच्चैवव्याख्यायते। अमन्त्रमन्त्रशब्देन देवतोद्देशशब्दवान् स्वाहाकारान्तोऽग्नयेस्वाहेत्येवमादि निषिध्यते। न ह्यन्ये मन्त्रावैश्वदेवेविनियुक्तास्तेपु मन्त्रत्वमप्रसमोच्यते। ननु स्वाध्याये पठितानांमन्त्रत्वमस्ति स्वाध्यायैकदेश कश्चिदग्नयजुः सामात्मकोवेदाध्यायिभिर्मन्त्रइति व्यवह्रियते व्यवहारतश्चपदार्थावगमनयैः शब्दैर्बलिहरणादि क्रियते ते कुत्रचित्पठ्यन्ते केवलमग्न्यादिभ्योदेवेभ्योहोमंकुर्यादितिश्रुतेः स्वाहाकारेण वा वषट्कारेण वादेवेभ्योहवि. सम्प्रदीयतइति वाक्यान्तरेण सर्वहोमेषु स्वाहाकारोविहितोयाज्यान्ते वषट्कारोनियमितोयाज्योपांवषट्करोतीति।

स्वाहाकारशब्दयोगे चतुर्थी स्मर्यते अतोयागेदेवतायाउद्देश्यत्वात् उद्देश्यत्वंच देवतायाः शब्दावगम्यरूपत्वात् शब्देनैवोचितत्वादियंघटना क्रियतेअग्नयेस्वाहेत्यादि यथेवंतेषांनिषेधः कथंतर्हि यागनिर्वृत्तिः नहि तुभ्यमिदं न मदीयमिति यावदुद्देशोनकृतस्तावद्यागस्वरूपनिर्वृत्तिः । नहि त्यागः केवलोयागउद्देशशून्यः सत्यम् शब्देनिषिद्धेमनसोद्देशंदेवतायाः पत्नीकरिष्यति यथाशूद्रोनमस्कारमुच्चारयति । नमस्कारेणमन्त्राम्नातः शूद्रस्यमंत्रइतिनमस्कारोऽनुज्ञातोस्यनदेवतापदम् । नच देवतायाविनियोगसिद्धिरित्युक्तम् । इहभवन्तस्त्वाहुः स्वाहाकारोनमस्कारेण मन्त्राम्नातः शूद्रस्य देवतापदंत्वनिषिद्धम् । अथ सायंवैश्वदेवहोमे कः कर्ता उक्तंपत्न्येव संनिधानाद्बलिहरणवदमन्त्रकंकरिष्यतीति ॥ १२१ ॥

(२) **सर्वज्ञनारायणः** । अत्र वैश्वदेवहोमेपत्न्याकृते नक्तंचरेभ्यइतिवैकस्मिन्बलौ दत्ते दैवसिकबल्यन्तरस्थाने पत्न्याअमन्त्रकेकबलिदानमुक्तम् । वैश्वदेवहीति । वैश्वदेवं विश्वेदेवाः सर्वे देवाइन्द्रादयोविश्वेदेवान्तास्तेभ्यःकार्यं बलिकर्म सायम्प्रातर्विधीयते न तु ब्रह्मयज्ञपितृयज्ञयोरिवास्यापि दिवैव क्रियाऽतःसाय पत्न्यैव नक्तंचरव्यतिरिक्तभूतयज्ञस्थाने देवतामनसोद्दिश्य कार्यमेतदित्यर्थः ॥ १२१ ॥

(३) **कुल्लूकः** । दिनान्तेसिद्धस्यान्नस्यपत्न्यमन्त्रंबलिहरणंकुर्यात् । इन्द्राय नमइति मन्त्रपाठवर्जम् । मानसस्तुदेवतोद्देशोन निषिध्यते । यतएतद्वैश्वदेवंनामान्नसाध्यंहोमबलिदानातिथिभोजनात्मकंतत्सायंप्रातर्गृहस्थस्योपदिश्यते ॥ १२१ ॥

(४) **राघवानन्दः** । वैश्वदेवस्य सिद्धस्येत्यत्र बलिकर्मत्वावच्छेदेऽधिकारित्वेन प्रातःपतिपर्युदस्यति सायमिति । तथाच देवतामनसैवोद्दिश्येत्याह पत्न्यमन्त्रमिति । सायंबलिर्मास्त्विति चेन्नेत्याह । वैश्वदेवइति ॥ १२१ ॥

(६) **रामचन्द्रः** । सिद्धस्यान्नस्य सायंसंध्याकाले पत्नी अमन्त्रवद्बलिंहरेद्दद्यात् । बलिहरणंभूतयज्ञः । विश्वेषांदेवानामिदंकर्म वैश्वदेवंनामैतत्सायंकाले प्रातःकालेपिविधीयते । इति नित्यश्राद्धम् ॥ १२१ ॥

पितृयज्ञंतु निर्वर्त्य विप्रश्चेन्दुक्षयेऽग्निमान्॥पिण्डान्वाहार्यकंश्राद्धंकुर्यान्मासानुमासिकम्॥१२२॥

(१) **मेधातिथिः** । वैश्वदेविकाद्वैकल्पिकाच्छ्राद्धान्नित्यमिदंश्राद्धान्तरमुच्यते । तस्यायंकालनिर्देशः । चन्द्रक्षयेऽमावास्यायां तत्रापि नयस्यांकस्यांचन वेलायां किंतर्हि पितृयज्ञंनिर्वर्त्य श्रुतोयः पिण्डपितृयज्ञस्तंकृत्वा । एवंच यस्तस्यकालः सएवास्यापि लभ्यते । तदुक्तममावास्यायामपराह्णे पिण्डपितृयज्ञइति अनाहिताग्नेरप्यौपासनयोगोऽस्त्येव । तथाचाह एवमनाहिताग्निर्नित्ये श्रपयित्वेत्यादि अग्निमान् वैवाहिकेनाग्निना तद्दायाद्यकालाहृतेन वा विप्रग्रहणमविवक्षितम् । क्षत्रियवैश्ययोरपीष्यते । एवंस्मृत्यन्तरेषु इदंविशेषणोक्तंपिण्डान्वाहार्यकमिति । नामधेयमिदमस्य श्राद्धस्य पिण्डानामनुपश्चादाह्रियतेऽनुष्ठीयते । तत्पिण्डान्वाहार्यकंभवति । मासश्चानुमासश्च तयोर्भवमासानुमासिकम् । मासानुमासशब्दसमुदायोमासगतांवीप्सामाचष्टे । मासि मासि कर्तव्यमित्युक्तंभवति । अतश्च नित्यतासिद्धिः । यद्यप्यनुमासशब्दाद्वीप्सावगतिर्भवति मासशब्दोऽतिरिच्यते तथापि पद्यबन्धेगौरवनादियते । श्राद्धमित्येतदपिनामैव । कुर्यादिति विधिः ॥ १२२ ॥

(२) **सर्वज्ञनारायणः** । पितृयज्ञंपिण्डपितृयज्ञं अग्निमान् । स्मार्तेन श्रौतेन वा । पिण्डेभ्योलेपकांमात्रा मन्वाहृत्य ब्राह्मणाअत्र श्राद्धे भोज्यन्तइति पिण्डान्वाहार्यकं मासानुमासात्तु कर्तव्यात्पिण्डपितृयज्ञादनुमासिक मासि मासि कार्यपितृकृत्यंमासानुमासिकमितिप्रसंगाद्यवहारानुगुणंनामद्वयमुक्तम् । विप्रइति क्षत्रियवैश्यकार्यस्य पिण्डपितृयज्ञात्प्रागपि क-

रणे न दोषइत्येतदर्थम्। अतएव उत्तरश्लोके तदामिषेणेति आमिषनियमोक्तिरपि क्षत्रियवैश्यविषयैव। अतएव हि श्लोकान्तरप्रयत्नोविप्रपदस्य तत्रान्वयोमाभूदिति। अतएव च पुलस्त्यः मुन्यन्नंब्राह्मणस्योक्तंमांसंक्षत्रियवैश्ययोरित्याह ॥१२२॥

(३) कुल्लूकः। श्राद्धकल्पंच शाश्वतमित्यनुक्रमणिकायांप्रतिज्ञातंश्राद्धकल्पमुपक्रमते पितृयज्ञमिति। साग्निरमावास्यायांपिण्डपितृयज्ञाख्यंकर्मकृत्वा श्राद्धंकुर्यात्। पितृयज्ञपिण्डानामनु पश्चादाह्रियतइति। पिण्डान्वाहार्यकंश्राद्धंमासानुमासिकमासश्चानुमासश्चतयोर्भवंप्रतिमासंकर्तव्यमित्यर्थः। अनेनास्य नित्यत्वमुक्तम्। विप्रग्रहणंद्विजातिपरं। त्रयाणांप्रकृतत्वात् ॥ १२२ ॥

(४) राघवानन्दः। श्राद्धकल्पंच शाश्वतमित्युक्तम्। तत्र साग्निकस्य कृत्यान्तरमाह पितृयज्ञंत्विति। पितृयज्ञं सायान्हे पिण्डपितृयज्ञेश्चरन्तीति श्रुत्युक्तंकर्म। चन्द्रक्षये चन्द्रारम्भककलानांक्षयांक्रान्तान्त्यकलायाममावास्यायां निर्वर्त्य कृत्वा। सर्वश्राद्धप्रकृतिपार्वणश्राद्धस्य पिण्डपितृयज्ञानन्तरभावित्वंनाम्ना प्रथयति पिण्डान्वाहार्यकमिति। पिण्डं पिण्डपितृयज्ञ तदनु आहार्यं कर्तव्यता यस्य तत्। मासानुमासिकं मासंमासंप्रति साध्यम् ॥ १२२ ॥

(५) नन्दनः। एवमहरहः कर्तव्यत्वेन पञ्चमहायज्ञाउक्ताः। इदानींप्रतिमासममावास्यायांकर्तव्यस्य मासिकाख्यस्य श्राद्धस्य विधिमुपदिदिक्षन्नाहिताग्नेस्तत्र विशेषंतावदाह पितृयज्ञमिति। अग्निमानाहिताग्निः। विप्रोद्विजः। चन्द्रक्षयेऽमावास्यायाम्। पितृयज्ञ श्रौतपितृपिण्डपितृयज्ञंनिर्वर्त्य। पिण्डान्वाहार्यकम्। पितृयज्ञदत्तानांपिण्डानामनुपश्चादाहार्यमयोग्यम् आहार्यमेवाहार्यकम्। मासानुमासिकम्। प्रतिमासिककुर्यात् ॥ १२२ ॥

(६) रामचन्द्रः। अथ श्राद्धप्रकरणम्। अग्निमान् विप्रःचन्द्रक्षये अमायां पितृयज्ञपिण्डान्निर्वर्त्य समाप्य मासानुमासिक पिण्डान्वाहार्यकंतत्पिण्डानां पश्चात् आह्रीयतेऽनुष्ठीयते तत्पिण्डान्वाहार्यकं श्राद्धकुर्यात्। मासानुमासिकंच ॥१२२॥

पितॄणांमासिकंश्राद्धमन्वाहार्यंविदुर्बुधाः ॥ तच्चामिषेण कर्तव्यंप्रशस्तेन प्रयत्नतः ॥ १२३ ॥

[ननिर्वपतियःश्राद्धंप्रमीतपितृकोद्विजः ॥ इन्दुक्षये मासि मासि प्रायश्चित्ती भवेत्तु सः §]

(१) मेधातिथिः। अन्वाहार्यदर्शपौर्णमासयोः श्रौतयोर्दक्षिणार्त्विजाम्। यदेतन्मासिकंश्राद्धममावास्यायामेतत्पितृणामन्वाहार्यम्। यथान्वाहार्येणर्त्विजः प्रीयन्ते तद्वत्पितरः श्राद्धेन। एतेन पित्रर्थतांश्राद्धस्याह। यथाग्न्यादिदेवतार्थोदर्शादियाग एवंन श्राद्धे पितरः किंतर्हि तदुपकारार्थमेवश्राद्धम्। तथाच पितृणामितिपष्ठी। केवले हि देवतात्वे चतुर्थीविरहायोग.। पक्षे पाठान्तरमर्थान्तरंच पिण्डानांमासिकमिति। अन्वाहार्यंविदुर्बुधाः अनेनापि पितृयज्ञवदस्यकर्तव्यतोच्यते। नत्विदमङ्गम्। तदेतदामिषेण मांसेन कर्तव्यम्। प्रशस्तेनाप्रतिषिद्धेन विशेषविहितेन वा द्वौ मासौ मत्स्यमांसेनेति यद्वक्ष्यति। अयंच मुख्यः कल्पः तदभावे दधिघृतपयोऽपूपादि विधायिष्यते। मांसंचव्यञ्जनंभक्तादिभोज्यस्य। न पुनरेतदेव केवलभोज्यं येनवक्ष्यति गुणांश्चसूपशाकाद्यांस्तथायावन्तश्चैव येश्चान्नैरिति। किंपुनःश्राद्धेहोमब्राह्मणभोजनपिण्डनिर्वपणादीनि कर्माणि सर्वाण्येव समप्रधानानि श्राद्धशब्दवाच्यान्युत किंचिदङ्गमत्र किंचित्प्रधानम्। उच्यते श्राद्धंभोजयेच्छ्राद्धंभुक्तमनेनेति सामानाधिकरण्याद्ब्राह्मणभोजनंमुख्यंप्रतीयते ॥ १२३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। पिण्डानामिति। पिण्डपितृयज्ञियपिण्डानामनुपश्चादाहार्यंयच्छ्राद्धंतन्मासिकम्। मासि

(१२३) प्रयत्नः=समतन्ततःइति केषुचित्पुस्तकेषु। (१२३) पितॄणां=पिण्डानां (नं)

§ (ख,) रामचन्द्रेण व्याख्यातः

मासि कर्तव्यत्वान्मासिकसञ्ज्ञमपि विदुः। प्रशस्तेन श्राद्धयोग्येन। एवं च श्राद्धान्तरेषु नामिषनियमइति दर्शितम् ॥१२३॥

(३) कुल्लूकः। इदानींनामनिर्वचनेनोक्तमेव पितृयज्ञानन्तर्यद्रढयति पितृणामिति। इदंमासिकंप्रतिमासभवंश्राद्धं यस्मात्पितृयज्ञपिण्डानामनुपश्चादान्हियते तेन पिण्डान्वाहार्यकमिदंपण्डिताजानन्ति। ततोयुक्तंपितृयज्ञानन्तर्यमस्य। तच्चामिषेण वक्ष्यमाणमांसेन प्रशस्तेन मनोहरेण पूतिगन्धादिरहितेन प्रयत्नतःकर्तव्यम्। पिण्डानांमासिकंश्राद्धमितिर्वा पाठः पिण्डानांपितृयज्ञपिण्डानाम्। शेषंतुल्यम् ॥ १२३ ॥

(४) राघवानन्दः। अत्रादौ वक्ष्यमाणपिण्डकल्पस्तदनु विप्रभोजनकल्पः इदंत्वग्निमतोजीवत्पितृकस्यापि तेन स्वकंपितर माशयेदिति वक्ष्यमाणंसंगच्छते। पार्वणे तु विप्रभोजनानन्तरंपिण्डकल्पउच्छिष्टसंनिधौ चैतत्परस्तात्पिण्डमिष्यतइति। मेधातिथिस्तुएतदेवानुवदन् तत्र कर्तव्यंविधत्ते पितृणामिति। प्रशस्तेन पाठीनरोहितावाद्यावित्यादिवक्ष्यमाणेन ॥ १२३ ॥

(५) नन्दनः। मासिकाख्यस्य श्राद्धस्यैवाऽयंप्रयोगविधिर्नान्यस्येत्याह पिण्डानामिति। मासिकमेवश्राद्धपिण्डानामन्वाहार्यपश्चात्प्रयोज्यंविदुर्बुधानापरम्। तस्यद्रव्यविशेषउत्तरार्धेनोक्तः। आमिषेण मांसेन। प्रशस्तेन भक्ष्यतयाविहितेन ॥ १२३ ॥

(६) रामचन्द्रः। पितृणांपितृपक्षपिण्डानांमासिकं श्राद्धं बुधाः अन्वाहार्यसंज्ञंविदुः। अन्वाहार्यंपितृयज्ञपिण्डानामनुपश्चादाक्रियते तत्पिण्डान्वाहार्यकं। तत्श्राद्धंप्रशस्तेनामिषेणाप्रतिषेधेनकर्तव्यं। द्वौ मांसौ मत्स्यमांसेनेति वचनात्॥१२३

[रामचन्द्रः। नेति। प्रमीतपितृःमातृकोयःश्राद्ध न निर्वपति न करोति। मासिमासि इन्दुक्षये अमायां स प्रायश्चित्ती भवेत् ॥ १ ॥]

तत्र ये भोजनीयाः स्युर्ये च वर्ज्याद्विजोत्तमाः॥ यावन्तश्चैव यैश्चान्नैस्ताम्प्रवक्ष्याम्यशेषतः ॥ १२४ ॥

(१) मेधातिथिः। तथाचाहतत्र तस्मिञ्छ्राद्धे ये द्विजोत्तमा ब्राह्मणाभोजनीया ये च परिहर्तव्या यावन्तो यत्संख्याकाद्वौ दैवइत्यादि यैश्चान्नैस्तिलैर्व्रीहियवैरित्यादि तदेतत्सर्वमिदानींवक्ष्यामि तच्छृणुत। एतदत्र प्राधान्येन संपाद्यम् एतेन विना श्राद्धं कृतंभवति। अन्यच्चयच्चाङ्गजातमारादुपकारकंसंनिपत्योपकारकंवा तस्मिन्नसंपन्ने श्राद्धं न कृतंभवति। सगुणंतन्नस्यात्। अतएतेषांप्राधान्यख्यापनार्थंपुनरुपन्यासः ॥ १२४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। द्विजसत्तमाइति श्रुणु गुणैर्नांसमेधनम्। कथकतरति कथिताः। द्विजोत्तमाः। द्विजेषूत्तमवर्णाब्राह्मणाइति यावत् ॥ १२४ ॥

(३) कुल्लूकः। तस्मिञ्छ्राद्धे ये भोजनीया ये च त्याज्या यत्संख्याकायैश्चान्नैस्तत्सर्वंप्रवक्ष्यामि ॥ १२४ ॥

(४) राघवानन्दः। एकमप्याशयेद्विप्रमित्यत्रैकत्वविशिष्टब्राह्मणमात्रंप्राप्तं। श्राद्धविशेषे तत्सत्याघक्षाणः मनिर्जानीते तत्रेति। तत्र पिण्डपितृयज्ञे पार्वणश्राद्धे च। ये यत्स्वरूपाः। यावन्तः सङ्ख्ययायैर्मुन्यन्नाद्यैरित्यर्थः ॥ १२४॥

(६) रामचन्द्रः। तत्र श्राद्धे ये भोजनीया भोजनार्हाः स्युः यावन्तोयत्सङ्ख्याकाब्राह्मणाः यैरन्नैःसंस्कार्यास्तानशेषतःप्रवक्ष्यामि ॥ १२४ ॥

द्वौ दैवे पितृकार्ये त्रीनेकैकमुभयत्र वा॥ भोजयेत्सुसमृद्धोऽपि न प्रसज्जेत विस्तरे ॥ १२५॥

(१) मेधातिथिः। यद्यपि प्रतिज्ञातस्य वस्तुनस्तेनैव क्रमेण विशेषकथनमुक्तं तथापीह स्वल्पवक्तव्य-

त्वाद्भोजनीयाइतिग्रामपरित्यज्यसख्यानिर्देशोऽने न क्रियते। देवानुद्दिश्य द्वौब्राह्मणौ भोजयेत्। पितॄणाङ्कृत्ये त्रीनु-भयत्र वा देवएकपित्र्येचैक यद्यपिपित्र्यइत्यत्रपितुरिदमितिपितृशब्देन देवताचोदना तथापि पितृपितामहप्रपितामहा उद्देश्या। तन्नैकैकस्यैकैक भोजयेत्। नत्वेवैक सर्वेभ्य पृथक्पृथग्देवतात्वात्। उक्तंच गृह्यकारेण नत्वेवैकंसर्वेषापिण्डैर्व्या-ख्यातमिति। यथैक पिण्ड सर्वेभ्योननिरुप्यते तथैव ब्राह्मणोऽपिनभोज्यतइत्यर्थ । इहापिवक्ष्यति। निमन्त्रयेत्त्र्यवरा-निति। भोजनार्थमेव तन्निमन्त्रणनादृष्टार्थम्। अतश्च पितृकृत्ये त्रींस्त्रीनितिद्रष्टव्यम्। तथाचाह नचावरान्भोजयेदिति एवच कृत्वैकैकमपिविद्वासमित्येतदप्येवमेवद्रष्टव्यमेकैकस्यैकैकमिति। अपिच नैवात्रैकैकमुभयत्रेत्येतद्विधीयते। वि-स्तरप्रतिषेधार्थोऽयमनुवाद । यथा विषंभक्षय माचास्य गृहे भुङ्क्षेति यथेवद्वौदैवइत्येषोऽपि विधिर्नस्यादस्याप्यन्यार्थतयो-पपत्ते। अथायविधिरप्राप्तत्वादेकैकमित्येषोऽपि कस्मान्नभवति। अत्राह माभूद्द्वयोरेकोऽपि विधि । कुतस्तर्हि संख्या-वगमोनिमन्त्रयेत त्र्यवरानिति। ननु तत्रदैवग्रहणनास्ति स्मृत्य तरात्तर्हि सख्यावगम अयुजोवायथोत्साहमितियुग्मान्दै-वइति। यदि वायसख्याविधि स्याद्विस्तरप्राप्त्यभावात्प्रतिषेधोऽनर्थक । तस्माद्यावद्भिर्ब्राह्मणैर्भोजितैर्विस्तरे येदोषा-स्ते न भवन्ति। अत्राह माभूद्द्वयोरेकोपि तावन्तोभोजनीया । पित्र्येऽयुग्मा दैवेतुद्वावेव अतिसमृद्धोऽप्यत्यर्थमाढ्योऽपि। न प्रवर्तेत विस्तरे। नचायमदृष्टार्थोविस्तरप्रतिषेध ॥ १२५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । त्रीन्पित्रादित्रयार्थक्रमात्एकैकमिति पित्रादित्रयोद्देशेनैक वैश्वदेवार्थमेकमिति। एवंयदा त्रय पित्रर्थं तदा वैश्वदेवेऽपि द्वावेवेति नियतम्। विस्तरे स्मृत्यन्तरोक्ते एकैकार्थं त्रयस्त्रयइत्यादौ ॥ १२५ ॥

(३) कुल्लूक । अत्र यद्यप्युद्देशक्रमेण ये भोजनीयाइति वक्तुमुचिततथाप्यल्पवक्तव्यत्वाद्ब्राह्मणसख्यामाह द्वा-विति। देवश्राद्धे द्वौ ब्राह्मणौ पितृपितामहप्रपितामहानात्रीन्ब्राह्मणानथवा देवएकपित्रादित्रिके चैकब्राह्मणभोजयेत्। उक्ता-तिरिक्तभोजनसमर्थोऽपि नाधिकभोजनेषु प्रवर्तेत । मेधातिथिस्त्वाह । पितृकृत्ये त्रीनिति पितुस्त्री ब्राह्मणा पितामहस्य त्रीन्ब्राह्मणा प्रपितामहस्य त्रीन्ब्राह्मणान्भोजयेत । एकैकमुभयत्रेति देवएकपित्रादित्रयस्य चैकैकम्। नत्वेकपित्रादि-त्रयस्य नत्वेवैकसर्वेषापिण्डैर्व्याख्यातमित्याश्वलायनगृह्यविरोधात्। यथैक पिण्ड पित्रादित्रयस्य न निरुप्यते तथैको-ब्राह्मणो न भोजयितव्यइत्यर्थ । तस्मान्नपित्रादित्रयस्यैकब्राह्मणभोजन तदसत्। गृह्यकारेणैव नत्वेवैक सर्वेषापिण्डै-र्व्याख्यातमिति पठित्वा काममनाद्येइत्यभिहितम्। अस्यार्थ बहुपित्रादिदेवताकश्राद्धानामाद्यसपिण्डीकरणमभिमततद्य-तिरिक्तश्राद्धे काममेक पित्रादीनाब्राह्मणइत्यर्थ । अथवाऽनाद्येऽदनीयद्रव्याभावएकोऽपि भोजयितव्य । उभयत्रापि व्याख्याने पार्वणादौ पित्रादित्रयस्यैकब्राह्मणभोजन गृह्यकृतैवोक्तम्। वसिष्ठोऽपि यद्येकभोजयेच्छ्राद्धे दैवतत्रकथभवे-त्। अन्नपात्रे समुद्धृत्य सर्वस्य प्रकृतस्यचदेवतायतने कृत्वाथयथाविधि प्रवर्तयेत्। प्रास्येदन्नतदग्नौवादद्याद्वाब्रह्मचारिण-इति। सर्वेभ्यएकब्राह्मणभोजनमाह । तस्माद्यथोक्तैवव्याख्या प्रथमे वावशब्दइत्यनेन विस्तारइति प्राप्ते छन्द समान-त्वात्स्मृतीनासर्वे विषयश्छ दसिविकल्पन्ते इति विस्तरदतिरूपम् ॥ १२५ ॥

(४) राघवानन्द । प्रतिज्ञाव्याकरोति द्वाविति । पितृकृत्ये पित्रुद्देश्यककृत्ये । त्रीन् पितृपितामहप्रपितामहान्। प्रत्येकतान्प्रतित्रींस्त्रीनिति मेधातिथि । तेन नव। अथवा पितृकृत्यावच्छेदे त्रीन् । तदुक्तम्। यथैक पिण्ड सर्वेभ्योन निरुप्यते। तथैवैकब्राह्मणोपि न भोजनीय । मातामहानामप्येव श्राद्धकुर्याद्विचक्षणइत्युक्ते । एवमातामहपक्षे दैवे पि

* भोजनीया=योजनीया (अ)

भ्ये च श्रद्धया पितुद्देशेन द्रव्यत्यागंब्राह्मणस्वीकारपर्यन्तंश्राद्धं । अन्यत्र भाक्तमतःआमावासिकश्राद्धं सर्वश्राद्धप्रकृतिः बहुद्रव्यसंपत्तिमानपि बहुब्राह्मणादि न कुर्यादित्याह । नेति ॥ १२५ ॥

(५) नन्दनः । यावन्तइत्येतद्विवृणोति द्वौदैवइति । विस्तरेसंख्याभूयस्त्वे ॥ १२५ ॥

(६) रामचन्द्रः । ब्राह्मणसङ्ख्यामाह द्वाविति दैवे विश्वेदेवनिमित्तंद्वौ विप्रौ पितृकृत्ये त्रीन् पित्रादिस्थाने त्रयस्त्रयः विप्राज्ञेयाः । एकैकंमुभयत्र वा पितृणां एकमेकंवा । विश्वेषांदेवानांवा एकंएकंब्राह्मणंभोजयेत् । विस्तरे नत्रसज्येतये च द्विजावर्ज्यास्युर्वर्जयेत्तान उक्तान्भोजयेद्बिप्रदोषास्ते न भवन्ति ॥ १२५ ॥

सत्क्रियांदेशकालौ च शौचंब्राह्मणसंपदः ॥ पञ्चैतान्विस्तरोहन्ति तस्मान्नेहेत विस्तरम् ॥ १२६ ॥

(१) मेधातिथिः । किंतर्हि एतान्दोषानापादयति । विस्तारोनेष्यते । यदि तु शक्यन्ते सत्क्रियादयउपपादयितुंतदा यथोत्साहंसत्क्रियाऽन्नसंस्कारविशेषः । देशोदक्षिणप्रवणादिरवकाशेषुचोक्षेष्वितिवक्ष्यमाणः । कालः अपराह्णो मध्याह्नाचलिते सूर्यइति । शौचमात्मब्राह्मणभेष्यगतम् । ब्राह्मणानांसंपत् गुणवद्ब्राह्मणलाभः । एतेगुणाअत्र-पंसंपाद्याः । तेच विस्तरेण नश्यन्ति । विस्तारोवैगुण्यम् । ब्राह्मण बहुत्वे घासौ प्रसज्जति । तस्मान्नेहेत न कुर्यात् ॥ १२६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । सत्क्रियांपूजांब्राह्मणानां देशःशुचिः । कालोऽमावास्यादिः । शौचंदातृभहीत्रोः । ब्राह्मणसंपदंब्राह्मणगुणान् । तदुपवेशमानादेशाभिस्तावद्ब्राह्मणार्चानुरोधेन कालयामैःश्राद्धासंभवाद्देशकालौ हन्तीत्युक्तं । तस्मान्नेहेतेऽतिवदत्सत्क्रियादिसंभवे बहुत्वंप्रशस्तमितिदर्शयति । अतएव नवावराम्भोजयेदिति गौतमः ॥ १२६ ॥

(३) कुल्लूकः । सत्क्रियांब्राह्मणस्य पूजांदेशंदक्षिणप्रवणत्वादिवक्ष्यमाणंकालमपराह्णंशौचंश्राद्धकर्तृभोक्तृब्राह्मणभेष्यगतंगुणवद्ब्राह्मणालाभंच ब्राह्मणविस्तारोनाशयति । तस्माद्ब्राह्मणविस्तारंन कुर्यादिति सत्क्रियादिविरोधतोब्राह्मणविस्तारनिषेधात्सत्क्रियादिसंभवे पित्रादेरेकैकस्यापि ब्राह्मणत्रयाभ्यनुज्ञानम् । अतएव गौतमः नचावराम्भोजयेदयुजोवायथोत्साहम् । बह्वृचगृह्यकारोऽपि अथातः पार्वणश्राद्धे काम्य आभ्युदयिकएकोद्दिष्टे ब्राह्मणानित्युपक्रम्य एकैकमेकैकस्य द्वौ द्वौ त्रींस्त्रीन्वा वृद्धौ फलभूयस्त्वमित्याह द्वौद्वावित्याभ्युदयिकश्राद्धविषयंस्मृत्यन्तरेषु तथाविधानादश्राप्याभ्युदयिकमित्युपक्रमाच्च ॥ १२६ ॥

(४) राघवानन्दः । तत्रैव निन्दार्थवादमाह सत्क्रियामिति । सत्क्रियां ब्राह्मणपूजां । देशं दक्षिणप्रवणादि । कालं अपराह्णादि । शौचं तत्कर्तृभोक्त्रोः स्नानादि । ब्राह्मणसंपत् गुणवद्विप्रलाभः । एतान्पञ्च विस्तरः उक्तानांबाहुल्यं हन्तीति योजना ॥ १२६ ॥

(६) रामचन्द्रः । सत्क्रियाअन्नसंस्कारविशेषः । देशोदक्षिणाप्रवणं । कालःकुतुपादिः । शौचंआत्मब्राह्मणगतं । मृत्तिकागोमयभस्मादिगृहोपस्करशुद्धिः । ब्राह्मणसंपदब्राह्मणसमूहं । श्राद्धे विस्तरोबाहुल्यं एतांसत्क्रियादिपञ्च हन्ति नाशयति तस्य विस्तरनेहेत न कुर्यात् । विस्तरब्राह्मणानांबाहुल्यम् ॥ १२६ ॥

प्रथिता प्रेतकृत्यैषा पित्र्यंनाम विधुक्षये ॥ तस्मिन्युक्तस्यैति नित्यंप्रेतकृत्यैव लौकिकी ॥ १२७ ॥

(१) मेधातिथिः । न यथा दैवानि कर्माण्यदेवतार्थान्येवंपित्र्यंनामतत्कर्मोक्तम् । विधुक्षये तस्मिन्नयुक्तस्यैतिनिर्देशेतकृत्यैवलौकिकी न यथा दैवानि कर्माणि किंतर्हि प्रथिता ख्याता वेदविदाम् । प्रेतकृत्या प्रेतोपक्रिया । विधुक्षये विधुश्चन्द्रस्तस्यक्षये । अमावास्यातिथिक्षयइतिपाठान्तरम् । विधुक्षयइति तु पाठोनिर्दुष्टः । एवहि तत्र योजनम् । पित्र्यंनामेश-

[१२७) प्रेतकृत्यैव=प्रेतकृत्योहि (न०)

धिचोदितंकर्म क्षये गृहेतस्मिन् कर्मणि। पित्र्येयुक्तस्य तत्परस्य नित्यंकर्तुरुपतिष्ठते। प्रेतकृत्यैव तस्यापि प्रेतस्य कृत्योपकारः श्राद्धादि पुत्रैः क्रियते। पुत्रपौत्रादिसंतत्यविच्छेदः श्राद्धफलमनेन प्रकारेण प्रतिपद्यते। न च तत्फलकामस्याधिकारोनित्यत्वस्य प्रतिपादितत्वात्। अन्ये त्वधिकारान्तरमिदं संतत्यविच्छेदकामस्येच्छन्ति। लौकिकीयंकर्तव्यतास्मार्तेत्यर्थः॥ १२७॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। एषा या प्रेतमुद्दिश्य क्रिया प्रेतक्रिया क्षये चन्द्रस्यविधोःविहिता कार्यत्वेनपित्र्यंनाम पितृसंज्ञया प्रसिद्धं तस्मिन्युक्तस्यैव पुंसोनित्यमिह कर्मभूमौ लौकिकी विशिष्टलोकप्राप्तिनिमित्तप्रेतकृत्यानित्यश्राद्धरूपाएतिआगच्छति तदधिकारे सति तत्कर्तुरेवनित्यश्राद्धेऽधिकारोनान्यस्येत्यर्थः। क्वचित्प्रेतकृत्यैव लौकिकीऽति पाठः। तत्र तस्मिन्युक्तस्यैवेत्यन्वयः। केचिदत्र श्राद्धउयुक्तस्य लौकिकी प्रेतकृत्या परायाति निवर्ततेतदकरणेऽपि प्रत्यवायाभावइत्यस्यार्थमाहुः॥ १२७॥

(३) कुल्लूकः। यदेतत्पित्र्यंकर्म श्राद्धरूपंप्रथममियंप्रख्यातप्रेतकृत्यापितृउपकारार्था क्रिया। प्रकर्षेणइत प्रेताः पितृलोकस्थएवोच्यते। विधुक्षयेऽमावास्यायांतस्मिन्पित्र्येकर्मणि युक्तस्यैतत्परस्य लौकिकी स्मार्तिकी प्रेतकृत्या पितृउपकारार्थाक्रिया गुणवत्पुत्रपौत्रधनादिफलप्रबन्धरूपेण कर्तारमुपतिष्ठते तस्मादिदंकर्तव्यम्। गोविन्दराजेन तु विधिःक्षयइति पठितंव्याख्यातंच। योऽयंनामविधि पित्र्यंकर्मेति। क्षये चन्द्रक्षये गृहे वातदसांप्रदायिकम्। मेधातिथिप्रभृतिभिर्गोविन्दराजादपि वृद्धतरैरनभ्युपेतत्वात्क्षयइति संबन्धक्लेशाच्च॥ १२७॥

(४) राघवानन्दः। श्राद्धस्य संज्ञान्तरंकुर्वंस्तत्कर्तुरानृण्यमाह प्रथितेति। प्रथिता प्रख्याता प्रेतकृत्या पितृउपकारार्था क्रिया। विधुक्षये अमावास्यायां लौकिकी स्मार्ता। तस्मिन्युक्तस्य श्रद्दधानस्य नित्य पुत्रपौत्रादिफलप्रबन्धेन श्रद्दधानं कर्तारमत्येतीत्यर्थः॥ १२७॥

(५) नन्दनः। विस्तरवर्जने कारणान्तरमप्यस्तीत्यभिप्रायेणाह प्रथितेति। विधुक्षये चन्द्रक्षये। यत्पित्र्यंनामकर्मक्रियते साह्येषाप्रेतकृत्येति प्रथिता लोके प्रसिद्धा। प्रेताःपितृपितामहादयस्तदर्थाक्रिया प्रेतकृत्या प्रेतानि श्रेयसकरीक्रियेतियावत्। लौकिकी लोकविदितासैषाप्रेतकृत्या। तस्मिन्विस्तरेसति। युक्तस्य सावधानस्य श्रद्दधानस्येति यावत्। इह विधुक्षये नित्यंप्रतिमासमेत्यागच्छति कर्तव्यत्वेनोपतिष्ठते हियस्मात्। किमुक्तंभवति अमावास्यायांश्राद्धंप्रेतप्तृमिहेतुरिति प्रसिद्धम्। तच्च यदाकदाचिन्नक्रियते किंतु प्रतिमासमनतिपातनीयमेव प्रतिमासविस्तरेणप्रसक्तिरतिपातिकदाचिदापादयेत्। तस्माद्विस्तरेण नप्रसज्जेतेति॥ १२७॥

(६) रामचन्द्रः। एषा प्रेतकृतिः पितृक्रियाकर्म विधुक्षयेअमायांप्रथिता प्रसिद्धा तस्मिन्नन्वाहार्यके पित्र्ये कर्मणि नित्यंयुक्तस्य पुंसः इष्टश्राद्धे कर्मणि लौकिकक्रिया प्रेतकृत्या मृतस्यसत्कारःश्राद्धंपुत्रादिभिर्दत्ताकृतकृत्यतामेति प्राप्नोति। प्रेतकृत्यैषेति वा पाठः॥ १२७॥

श्रोत्रियायैव देयानि हव्यकव्यानि दातृभिः। अर्हत्तमाय विप्राय तस्मै दत्तं महाफलम्॥१२८॥

(१) मेधातिथिः। श्रोत्रियःछांदसः कृत्स्नमंत्रब्राह्मणिकांशाखांअधीतेयस्तस्मैहव्यानिश्राद्धांगभोजनानिविश्वान्देवानुद्दिश्ययानिविहितानितानिदेयानि। कव्यानिपितृभ्यउद्दिश्ययानिभोजनानि। अर्हत्तमायअर्हतापूज्यतायोग्यताच। महाकुलीनःपूज्यतेमहाकुलेजातोविद्यावृत्तसंपन्नश्चतस्मैदत्तंश्राद्धादन्यदपिमहाफलं। एवंचाश्रोत्रियायदानंनिष्फलं। अश्रोत्रियायअभिजनविद्यादिगुणरहितायस्वल्पफलमर्हत्तमायमहाफलं॥ १२८॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । हव्यं वैश्वदेविकमन्नं । कव्यं पित्र्यं । अर्हत्तमाय वृत्तसंपन्नादपि पूज्याय श्रोत्रियाय ॥ १२८ ॥

(३) कुल्लूकः । छन्दोमात्राध्यायी श्रोत्रियस्तस्मैदेवपित्र्यान्नानि यत्नतोदेयानि । अर्हत्तमायश्रुताचाराभिजनादिभिः पूज्यतमाय तस्मै दत्तंमहाफलंभवति ॥ १२८ ॥

(४) राघवानन्दः । यावन्तदत्युक्त्वा ये भोजनीया इत्युक्तं तानाह श्रोत्रियायेति । वेदाध्यायी श्रोत्रियः । हव्यं होमउत्तरामतिपत्तिर्यस्य तदुपलक्षितं देवदेयं । कव्यं कवेःपुत्राहविष्मन्तःश्राद्धदेवास्तदुपलक्षितं पितृदेयं । श्रोत्रियएव श्रुताचारादिसंपन्नोर्हत्तमः ॥ १२८ ॥

(५) नन्दनः । येभोजनीया स्युर्येवर्ज्याइतियदुक्तंतच्छ्लोकद्वयेन विवृणोति श्रोत्रियायेति । तत्र हव्यग्रहणंमासद्विकं श्राद्धाद्वैश्वदेवविषयवा । अर्हत्तमायपूज्यतमाय ॥ १२८ ॥

एकैकमपि विद्वांसं दैवे पित्र्ये च भोजयेत् ॥ पुष्कलंफलमाप्नोति नामंत्रज्ञान्बहूनपि ॥ १२९ ॥

(१) मेधातिथिः । यदुक्तमर्हत्तमायेतितद्दर्शयति । विद्वांसमेकमपिभोजयेत् । पुष्कलंफलमाप्नोति । विद्वत्तायव्याख्याता । वेदार्थवेदनंयतआह नामंत्रज्ञान्बहूनपि मंत्रग्रहणंवेदोपलक्षणार्थं असंभवेपंचानविदविदुषामेकैकमपिविद्वांसंभोजयेदितिविध्यर्थः । पुष्कलंपुष्टंविपुलं ॥ १२९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । विद्वांसंवेदज्ञम् ॥ १२९ ॥

भवति। अस्मादेवदर्शनात्श्रोत्रियशब्देन वेदैकदेशमप्यधीयानउच्यतइतिगम्यते । तीर्थंतद्धव्यकव्यानांतीर्थमिवतीर्थं येनो-दकग्रहीतुमवतरंतितत्तीर्थं तेनयथामार्गेणोदकार्थिनोगच्छंतउदकलभंते एवंतादृशेनब्राह्मणेनहव्यकव्यानिपितॄनगच्छंतीतिप्र-शंसा। अन्यस्मिन्नपि दृष्टापूर्तदानेनब्राह्मणोयथातिथिर्यथातिथयेस्वयमुपस्थितायनिर्विचिकित्संदीयते दत्तंमहाफलं। एवमी-दृशायब्राह्मणायहव्यकव्येनिर्विचिकित्संदातव्ये महाफलेभवतः ॥ १३० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। दूराद्दूरग्रामस्थमपि परीक्षेतानुसंदध्यात्। तीर्थमवतरणवर्त्म सोतिथिःस्मृतइति प्रसंगादवे-दज्ञस्य वैश्वदेवान्तागतस्यापि अतिथित्वाभावउक्तः। यत्तुनपृच्छेद्गोत्रचरणमिति स्मृत्यंतरउक्तम् तत्साक्षात्प्रश्ननिषेधार्थं। नतुप्रकारान्तरेणापि तदज्ञाननिषेधे तात्पर्यम् ॥ १३० ॥

(३) कुल्लूकः। दूरादेव पितृपितामहाद्यभिजनशुद्धिनिरूपणेन कृत्स्नशाखाध्यायिनंब्राह्मणंपरीक्षेत। यस्मात्तथावि धोब्राह्मणोहव्यादीनांतीर्थंपात्रंप्रदाने। सोतिथिरेवंमहाफलप्राप्तिहेतुत्वात् ॥ १३० ॥

(४) राघवानन्दः। छन्दोमात्राध्यायी पितृपितामहतः संभावित दोषोन ग्राह्यइत्याह। दूरादितिपरीक्षेत परीक्षणं दोषाभावोपलक्षिताचारादेरीक्षणम्। तीर्थं पात्रं तत्र हव्यंचतुरवत्तंजुहोतीति। कव्यं कविर्नाम पितृणां जनकस्तस्मै। अर्हति कविरुपलक्षणं। मरीच्यादीनाम्। तस्यैव कार्यान्तरार्थं। धर्मान्तरमाह सइति प्रदाने श्राद्धस्येति शेषःएतेनातिथ्यर्चा-फलमन्यसूचि ॥ १३० ॥

(५) नन्दनः। यतएवंतस्माद्विद्वानेवान्वेष्यइत्याह दूरादिति। दूरादेव पात्रपरिग्रहकालात्पूर्वमेवविद्यादिभिः परी-क्षेतेत्यर्थः। तीर्थंउत्तमपात्रम्। सोऽतिथिरतिथितुल्यः भोजनस्य पात्रंह्यतिथिः। तेनायमपिभोजनस्यपात्रमित्यर्थः। अथवाऽतिथिशब्देन कालोलक्ष्यते। यस्यतिथिर्नविद्यते सोऽतिथि.। तस्यार्हत्तमस्य पात्रस्य हव्यकव्यप्रदानकालः प्रति-पालयितव्योनास्तीत्यर्थ.। तथाचमहाभारते श्राद्धस्य ब्राह्मणः कालइति ॥ १३० ॥

(६) रामचन्द्रः। दूरादेव ब्राह्मणं वेदपारगपरीक्षेत पितृपितामहपूर्वकं। देवलः पुरुषत्रयविख्यातंश्राद्धे विप्रंनि-योजयेत्। कीदृशं ब्राह्मणं तस्य श्राद्धस्य संबन्धीनि हव्यकव्यानि तेषां तद्धव्यानांप्रदानेतीर्थम्। तीर्थमुदकावतरणमार्गः। यथातीर्थेनोदकप्राप्यते तथा तादृशैर्ब्राह्मणैर्हव्यकव्यानि पितॄन्गच्छन्तीति प्रशंसा। स ब्राह्मणअतिथिः स्मृतः अतिथि-तुल्य. ॥ १३० ॥

सहस्रं हि सहस्राणामनृचां यत्र भुंजते ॥ एकस्तान्मन्त्रवित्प्रीतः सर्वानर्हति धर्मतः[1] ॥ १३१ ॥

(१) मेधातिथिः। अनृचांअनृगर्थविदांउपलक्षणमृचोयतोनृचानांप्राप्तिरेवनास्तिश्रोत्रियायैवेतिनियमात्। स-मासांतं छांदसत्वान्नकृतंवृत्तानुरोधाच्चएवंहिपठति। अपिमाषमपकुर्यान्नतुछंदोविचालयेदिति। अथवाअनृचाइतिप्रथमा-बहुवचन। अनृचा.सहस्रंयथाभुञ्जतइतिसंबन्धः। यथासहस्रंगावदति। एक.प्रीतस्तर्पितोभोजितोमन्त्रविद्वेदार्थवित्स-र्वास्तान्अनृचानर्हति स्वीकरोति। तैरभेदमापद्यते अभेदेच यत्तेषुसहस्रेषुभोजितेषुफलंतदेकस्मिन्नवाप्य पततेइत्यवगतिरु-त्पद्यते। निन्देयमविदुषोविद्वद्धिप्यर्थां नपुन.सहस्रसंख्यातानामेकस्यचसमफलत्वमुच्यते। विदुषांविधानादविदुषांप्रा-प्त्यतीयथाश्रुतार्थसंभवः ॥ १३१ ॥ तथापिविस्तरस्यप्रतिषेधोमाभूदि-

---

(१) रेव=रिव (अ)

(१३१) सहस्रंहि=सहस्राणि (ब, र)

(२) सर्वज्ञनारायणः । आनृचाममन्त्राणांयत्र येषु हव्यकव्येषु तान् तानि हव्यकव्यानि लिङ्गव्यत्ययश्छान्दसः । युक्तोनियुक्तः । धर्मत औचित्येन ॥ १३१ ॥

(३) कुल्लूकः । यत्र श्राद्धेब्राह्मणानामवेदविदांदशलक्षाणिभुञ्जते तत्रैकोवेदविद्भोजनेन परितुष्टोधर्मतोधर्मोत्पादनेन तान्सर्वानर्हति स्वीकर्तुयोग्योभवति । तद्भोजनजन्यफलजनयतीत्यर्थः । छान्दसत्वादेकवचनम् । अथवा बहुवचनानां स्थाने सहस्रमिति मनोरभिमतम् । गोविन्दराजस्त्वाह सहस्रंगच्छन्तुभूतानीति वेदे ॥ १३१ ॥

(४) राघवानन्दः । श्राद्धे वेदपारगं विदधत्फलतः अनृचांदशलक्षनस्तस्याधिक्यमाह सहस्रमिति । अर्हति दशलक्ष ब्राह्मणभोजनजन्यफलंदद्दत्यर्थः । धर्मतः अदृष्टबलतः प्रीतःश्राद्धेन तुष्टः ॥ १३१ ॥

(५) नन्दनः । इदानीमविद्वद्विदुषोर्वैषम्यमुक्तार्थवादस्थापनमाह सहस्राणीति । यत्र हव्यकव्यदानकर्मणि । अनृचाममन्त्रविदाम् । सहस्राणांसहस्राणिभुञ्जते । मन्त्रविद्वेदार्थवित् । भुङ्क्तेचेतिविपरिणामः । तत्रतान्भुक्तवतः सर्वानृचः समन्त्रविद्धर्मतोऽर्हति । तस्य तेषाञ्चभोजनं फलतस्तुल्यमित्यर्थः । पात्रे खलु दात्रात्यमलंमृज्यते तच्च शुद्धे तस्मिञ्छक्यते ममार्हुनत्वशुद्धइति १३१ ॥

(६) रामचन्द्रः । अनृचांअनृचपाठानां यत्सहस्रेषु भोजितेषु फलंतदेकस्मिन्नवाप्यते ॥ १३१ ॥

ज्ञानोत्कृष्टाय देयानि कव्यानि च हवींषि च ॥ न हि हस्तावसृग्दिग्धौ रुधिरेणैव शुध्यतः॥१३२

(१) मेधातिथिः । ज्ञानेनविद्ययाउत्कृष्टा अधिकास्तेभ्योदेयानि कव्यानि । तैर्यदर्थंश्राद्धमारब्धसदीमान् तेप्रायः पिण्डान्प्रथमपुरुषैराश्यते । अयमसौ हस्तरुधिरदिग्धोपमार्थःरुधिरदिग्धौरुधिरेणोपमृज्यमानावधिकतरंरज्येते । नर्निर्मलौभवतः । एवमविद्वान्ब्राह्मणःभोज्यमानःपितॄनधोनयतितरां पाठान्तरमेत्येति भोक्तुरेवप्रेत्यता । नाविद्वान्पादवपिण्ड्योभोक्तव्यम् ॥ १३२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । नहिश्राद्धाकरणजन्यप्रत्यवायित्वमवेदज्ञतात्प्रत्यवाययुक्तविप्रभोजनेन शुध्यतीत्यर्थः १३२

(३) कुल्लूकः । विद्ययोत्कृष्टेभ्योहव्यानि कव्यानि च देयानि न मूर्खेभ्यः । अर्थान्तरन्यासोनामालङ्कारः । नहि रक्ताक्तौ हस्तौ रक्तेनैव विशुद्धौ भवतः किंतु विमलजलेन एवमूर्खभोजनेन जनितंदोषं न मूर्खएवभोजितोपहन्ति किंतु विद्वान् ॥ १३२ ॥

(४) राघवानन्दः । अनृचांफलराहित्यंदृष्टान्तेन वदन्वेदज्ञमनुवदति ज्ञानेति । ज्ञानवेदार्थज्ञानमुत्कृष्टंयस्य तस्मै । कव्यानि पितृदेयानि हवींषि देवदेयानि असृग्दिग्धौ रुधिरलिप्तौ रुधिरेण न शुध्यतएवमज्ञोऽफलदइति भावः ॥ १३२ ॥

(५) नन्दनः । दृष्टान्तेन सूचयन्नाह ज्ञानेति ॥ १३२ ॥

(६) रामचन्द्रः । ज्ञानोत्कृष्टाय विप्राय कव्यानि पितॄणांदेयानि हवींषिदेवानां देयानि । असृग्दिग्धौअसृक्स्पृष्टौ हस्तौ रुधिरेण नैव शुध्यतः । रुधिरेणैव प्रक्षालितंन शुध्यतीत्यर्थः ॥ १३२ ॥

यावतोग्रसते ग्रासान्हव्यकव्येष्वमन्त्रवित् ॥ तावतोग्रसते प्रेत्य दीप्तशूलर्ष्ट्ययोगुडान् ॥ १३३ ॥

---

(१३३) दीप्तशूलर्ष्टययोगुडान्=दीप्ताञ्छूलर्ष्टयोगुडान् (क, घ, प, ज, झ, ट)

=दीप्तान्स्थूलानयोगुडान् (ख, ग, अ)

(१) **मेधातिथिः** । सत्यपिप्रकरणेवाक्याद्भोक्तुरयंदोषानुवादः । तथाचोक्तं तस्मादविद्वान्बिभियात् यस्मात्तस्मात्प्रतिग्रहादिति । शूलस्त्र्ययोआयुधविशेषेअयोऌगुडःआयस.पिण्डः व्यासदर्शनात्तु भोजयितुरयंदोषोनभोक्तुः नपितॄणांनतावन्मृतानामन्यकृतेनप्रतिषेधातिक्रमेणदोषसंबन्धोयुक्तः कृताभ्यागमादिदोषापत्तेः यदिहिपुत्रेणतादृशोब्राह्मणोभोजितःकोपराधोमृतानांननुचोपकारोपिपुत्रकृत.पितॄणांअनेनन्यायेननप्राप्नोति । नप्राप्नुयाद्यदितादर्थ्येनश्राद्धादिनोदितंस्यात् । इहतुनास्तिचोदना पितुरुपकारकामेनैवकर्तव्यस्यात् श्येनवत् । यत्तुतावतोग्रसतेप्रेतइतितद्भोजयितृसंबन्धेप्युपपद्यते । यस्यब्राह्मणईदृश श्राद्धभुङ्क्ते सइदंफलमाप्नोतिइतियुक्तःसंबन्धः । प्राकरणिकश्चायंअविद्वद्भोजनप्रतिषेधस्तदतिक्रमणेकर्मवैगुण्यंतद्वैगुण्येचश्राद्धाधिकारान्निवृत्तिरेवदोषः । पितॄणांश्राद्धोपकाराल्लाभःततोपिविभ्यतिक्रमेपुत्रस्वयुक्तःप्रत्यवायः किंतर्हितद्भगवतोव्यासस्यवचनं । ग्रसतेयावत.पिंडान्यस्यवैहविषोविदः । ग्रसतेतावतःशूलान्गत्वावैवस्वतक्षयं ॥ १३३ ॥

(२) **सर्वज्ञनारायणः** । एतेनामन्त्रज्ञस्य भोक्तुरपि प्रत्यवायितोक्ता । ऋष्टिः खड्गः अयोगुडोलोहगुडकः ॥ १३३ ॥

(३) **कुल्लूकः** । अविद्वन्निन्दया विद्वद्दानमेवोक्तंवक्ष्योत्तयास्तौति यावतइति । यत्सङ्ख्याकान्ग्रासान्हव्यकव्येष्ववेदविद्भुङ्क्ते तत्सङ्ख्याकानेव प्रेतश्राद्धकर्ता ज्वलितशूलर्ष्ट्याख्यायुधलोहपिण्डान्ग्रसते । श्राद्धकर्तुरवेदप्रविद्वद्दानफलकथनम् । तथाच व्यास. । ग्रसते यावतः पिण्डान् यस्यवै हविषोऽनृचः । ग्रसते तावतः शूलान्गत्वा वैवस्वतक्षयम् ॥ १३३ ॥

(४) **राघवानन्दः** । न केवल मेवं प्रत्यवायोपि स्यादित्याह यावतइति । यावतोयावत्सङ्ख्याकान् पिण्डाकारान् ग्रासान् । अमन्त्रविदवेदाध्यायी भुङ्क्ते तावतः शूलर्ष्ट्ययोगुडान् शूलाकारा ऋष्टिरस्त्रं तया युक्तान् लोहमयान् गुडान् गुडपिण्डाकारान् ग्रासान् तावतः तावत्सङ्ख्याकान् प्रेत्य श्राद्धकर्तेति शेषः । तथा व्यासः ग्रसते यावतः पिण्डान् यस्य वै हविषोऽनृच. । ग्रसते तावतः शूलान् गत्वा वैवस्वतक्षयमिति ॥ यत्तदोर्नित्यसम्बन्धात् ॥ १३३ ॥

(५) **नन्दनः** । न केवलभोजयितैव भोजने ज्ञानहीनो वर्जनीय.किन्तुज्ञानहीनेनापिस्वयमेव सुतरांभोजनंवर्जनीयमित्याह । यावतइति । दीप्तानग्निमयान । अयोगुडानगुडोद्धमुखंफलंशराग्रम् ॥ १३३ ॥

(६) **रामचन्द्र.** । अमन्त्रविद्भिःवेदाध्ययनरहितः । हव्यकव्येषु यावत.पिण्डान्ग्रसते ग्रासान् यावतोग्रसते । तावत दीप्तान्स्थूलान् अयोगुडान् अयोऌगुडान्ग्रसते । यस्य ब्राह्मणईदृशः श्राद्धोभुङ्क्ते सइदंफलंप्राप्नोतीतिवा । अविद्वान्भोजने प्रतिषिद्ध. ॥ १३३ ॥

ज्ञाननिष्ठाद्विजाः केचित्तपोनिष्ठास्तथापरे ॥ तपःस्वाध्यायनिष्ठाश्च कर्मनिष्ठास्तथापरे ॥ १३४ ॥

(१) **मेधातिथिः** । सर्वगुणेभ्योविद्यांप्रशंसितुगुणविभागकथनप्रशंसाचविदुषेदानार्था । ज्ञानेविद्यायांनिष्ठा । प्रकर्षोयेषातेज्ञाननिष्ठाः ज्ञानाधिकारिणः गमकत्वाद्व्यधिकरणानामपिबहुव्रीहिःश्रवणम्भ्यस्तवेदार्थास्तत्पराएवमुच्यन्ते । एवंसर्वत्रनिष्ठान्तेपुद्रष्टव्य । तपश्चस्वाध्यायश्चेतिद्वन्द्वगर्भोबहुव्रीहिः तपांसिचान्द्रायणादीनिस्वाध्यायोवेदाध्ययनं कर्माण्यग्निहोत्रादीनि । सर्वएतेगुणाःसर्वेषुसमुच्चिताइतिद्रष्टव्याः । नहिएकगुणःसद्भावइतरगुणहीनस्यपात्रतामापादयति किंतुकस्मचित्कोपिप्रकर्षउच्यते । यथाचनिष्ठाशब्द समाभिवचन.प्रकर्षलक्षयति तस्मिन्निष्ठस्तत्परउच्यते सर्वगुणसद्भावेपिप्रदितन्त्रप्रकर्षोस्त्येवगुणा.मध्यमा तथाचभवत्येवपात्रअप्रकृष्टेत्वेकस्मिनसर्वगुणसद्भावेपिनपात्रतांलभंते । समुच्चयश्चव्याख्यायते तेनज्ञानरहितस्यकर्मानुष्ठानसद्भावइत्युक्तंद्वितीये । अन्यैस्तुज्ञाननिष्ठपरिव्राजकोव्याख्यायते । तस्यहिआत्मज्ञानाभ्यासःकर्मन्यासेनविशेषतोविहितः तपोनिष्ठोवानप्रस्थ.सहितापसइत्याख्यायते । ग्रीष्मेपञ्चतपास्तुस्यादिति । तत्रं स्वाध्यायनि-

श्चा ब्रह्मचारिणःकर्मनिष्ठागृहस्थाःअतश्चनाश्रमिणोनिषिध्यन्ते । तथाचपौराणिकाः चातुराश्रम्यबाह्येभ्यःश्राद्धनैवप्रयोजयेत् ॥ १३४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । ज्ञानमात्मज्ञानं तन्निष्ठा यतयः । तपश्चान्द्रायणादि तन्निष्ठा वनस्थाः । तपोगुरुशुश्रूषादि स्वाध्यायोवेदाध्ययनं तन्निष्ठाब्रह्मचारिणः । कर्म यज्ञादि तन्निष्ठा गृहस्थाः । अत्राश्रमिणाचि यतयइतिपदत्यागेन ज्ञाननिष्ठादिपदेन तदभिधानमाश्रमान्तरवर्तिनां ज्ञाननिष्ठत्वादिगुणवतामात्पर्यम् । एतेन वानप्रस्थानांश्राद्धभोजनं गम्यते ॥ १३४ ॥

(३) कुल्लूकः । केचिदात्मज्ञानपराब्राह्मणाभवन्ति । अन्ये प्राजापत्यादितपः प्रधानाः । अपरे तपोध्ययननिरताः । इतरे यागादिपराः ॥ १३४ ॥

(४) राघवानन्दः । ज्ञानोत्कृष्टाय देयानि कव्यानि च हवींषि चेत्युक्तम् । तत्रैव व्यवस्थितविषयार्थतत्पात्राण्यनुवदन्व्यवस्थितिमाह ज्ञाननिष्ठाइतिद्वाभ्यां । ज्ञानमध्यात्मं तपश्चान्द्रायणादि स्वाध्यायोवेदाभ्यासः । कर्माग्निहोत्रादि तन्निष्ठास्तदेकशरणाः ॥ १३४ ॥

(५) नन्दनः । हव्यकव्ययोः पात्रविशेषे नियमवक्तुंपात्रवैविध्यतावदाह ज्ञानेति । ज्ञाननिष्ठा अध्यात्मज्ञानिनः । तपोनिष्ठाःकृच्छ्रचान्द्रायणादिप्रधानाः । स्वाध्यायज्ञाननिष्ठा मन्त्रब्राह्मणार्थविदः कर्मनिष्ठायाज्ञिकाः ॥ १३४ ॥

(६) रामचन्द्रः । द्वाभ्यामाह ज्ञाननिष्ठा इति । ज्ञाननिष्ठाः सन्यासिनः । तपोनिष्ठाः वानप्रस्थाः । तपःस्वाध्यायनिष्ठा ब्रह्मचारिणः । कर्मनिष्ठाः गृहस्थाः ॥ १३४ ॥

ज्ञाननिष्ठेषु कव्यानि प्रतिष्ठाप्यानि यत्नतः ॥ हव्यानि तु यथान्यायंसर्वेष्वेव चतुर्ष्वपि॥१३५॥

(१) मेधातिथिः । गुणविभागेप्रयोजनमाह । कव्यानिपितॄनुद्दिश्ययद्दीयतेतत्कव्यं । तानिज्ञाननिष्ठेषुप्रतिष्ठाप्यानिप्रदेयानीत्यर्थः । यत्नवचनात्तदभावेचतुर्ष्वपिहव्यवत् पित्र्ये ज्ञाननिष्ठाः पात्रतमाः । उक्तंहिपात्राणामपितत्पात्रंददति । अन्नदानमविशेषेणचतुर्भ्योपिइति श्लोकार्थः । न्यायः शास्त्रीयोविधिः ॥ १३५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । किंतुवन्याहारेणैव तत्कर्तव्यमिति यत्नतइत्यसभवेऽपीत्यर्थः ॥ १३५ ॥

(३) कुल्लूकः । ततः किमतआह ज्ञानेति । ज्ञानप्रधानेभ्योपिपित्र्यर्थान्नानि यत्नाद्दातव्यानि । देवान्नानि पुनर्यथावधृतार्थशास्त्रानुसारेण चतुर्भ्योऽपि ॥ १३५ ॥

(४) राघवानन्दः । प्रतिष्ठाप्यानि देयानि । यथान्यायं पूर्वपूर्वालाभे उत्तरोत्तरस्य ग्राह्यतेति ॥ १३५ ॥

(६) रामचन्द्रः । ज्ञाननिष्ठेषु ज्ञाननिष्ठादिषु सर्वेषु चतुर्षु यत्नतः कव्यानि हव्यानिच यथान्यायंयथाक्रमंप्रतिष्ठाप्यानि देयानीत्यर्थः ॥ १३५ ॥

अश्रोत्रियः पिता यस्य पुत्रः स्याद्वेदपारगः॥अश्रोत्रियोवा पुत्रः स्यात्पिता स्याद्वेदपारगः॥१३६॥

(१) मेधातिथिः । संशयोपन्यासार्थः श्लोकः ॥ १३६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अश्रोत्रियोऽनधीतवेदः ॥ १३६ ॥

(३) कुल्लूकः । योऽश्रोत्रियपितृकः स्वयंचश्रोत्रियः यः श्रोत्रियपितृकः स्वयंवाऽश्रोत्रियः ॥ १३६ ॥

(४) राघवानन्दः । तत्रैव प्रासङ्गिकंविशेषमाह अश्रोत्रियइतिद्वाभ्यां । वेदपारगः शाखाध्यायी ॥ १३६ ॥

(५) नन्दनः । एवतावद्गुणवान्पात्रमित्युक्तम् इदानींगुणवतोनिर्गुणपितृकादगुणोऽपिगुणवत्पितृकःपात्रमित्यर्थाधिकश्लोकेनाह अश्रोत्रियइति । पुत्रोऽश्रोत्रियस्य ॥ १३६ ॥

(६) रामचन्द्र. । यस्य पिताअश्रोत्रियः मूर्खं स्यात् पुत्र वेदपारगःस्यात् । यद्वा पुत्रअश्रोत्रियः पिता वेदपारगः स्यात् । अनयोस्तयोर्मध्ये यस्य श्रोत्रियःपिता स्याद्वेदपारगः स्यात् । तस्यपुत्रंज्यायांसंपूज्यंजानीयादित्यर्थः। आत्मा वै जायते पुत्रइति श्रुतेः । इतरः पुत्रोवेदपारगोमन्त्रपूजनार्थंसत्कारमर्हति ॥ १३६ ॥ १३७ ॥

ज्यायांसमनयोर्विद्याद्यस्य स्याच्छ्रोत्रियः पिता ॥ मन्त्रसंपूजनार्थंतु सत्कारमितरोर्हति ॥१३७॥

(१) मेधातिथिः । यस्यपिताअपाठः स्वयंतुवेदपारग. सांगवेदाध्यायी । इतरस्यतुपितावेदपारगः स्वयंतुमूर्खः । तयोः कः श्रेयानितिसंशयरुक्त्वासिद्धान्तमाह । अनयोः स्वयंश्रोत्रियपितृमूर्खः स्वयंमूर्ख.पितृश्रोत्रिययोः स्वयंमूर्खं पितृश्रोत्रियज्यायांसंप्रशस्यंश्राद्धेयोग्यंजानीयात् । यत्रस्यश्रोत्रियः पिताइतरोमन्त्रपूजनार्थंनब्राह्मणबुद्ध्याकिंतुमन्त्रास्तेनयेधीता स्तेतत्रपूज्यंते नमन्त्राणांश्राद्धेपूजाविहिता तस्मान्नासौभोजयितव्यः । श्लोकद्वयेनसंशयसिद्धान्तरूपोपन्यासेनार्थवादभंग्या पितृश्रोत्रियत्वंच श्राद्धभोजनेकारणमित्येतदुच्यते नकेवलमात्मश्रोत्रियत्व नतुस्वयंअनधीयानस्यपितृश्रोत्रियत्वेनभोज्यता-विधियते तदुक्तंदूरादेवपरीक्षेतेति । अत्राध्ययनपरीक्षापुरुषद्वयविषयानेन नियम्यते । जातिगुणपरीक्षातुततोधिकपुरुषविषयापि । यथाश्रुतस्तस्यैवविशेषाभिधानार्थत्वादपौनरुक्त्यं ॥ १३७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । मन्त्रसमानन्। वेदपूजासत्कार पूजामात्रम् हव्यकव्यानि श्रोत्रियायैव देयानीत्युक्तत्वात् पितृश्रोत्रियत्वश्रुतिमात्रपर ॥ १३७ ॥

(३) कुल्लूकः । तयोः क. श्रेष्ठइत्युपन्यस्य विशेषमाह ज्यायांसमिति । अनयोः पूर्वश्लोकनिर्दिष्टयोर्मध्ये श्रोत्रियपुत्रंस्वयमश्रोत्रियमपि ज्येष्ठंजानीयात् । पितृविद्यादरपरमिदम् । य.पुनरश्रोत्रियस्य पुत्र.स्वयंच श्रोत्रियः सतदधीतवेदपूजनार्थंपूजामर्हति वेदएवतद्वारेण पूज्यतइति पुत्रविद्यादरपरमिदम् । तस्माद्वचनभङ्ग्या श्रोत्रियपुत्रः स्वयंच श्रोत्रियः श्राद्धे भोजयितव्यइत्युक्तम् । नतु श्रोत्रियपुत्रस्य स्वयमश्रोत्रियस्यैवाभ्यनुज्ञानश्रोत्रियायैव देयानीति विरोधात् । एवंच दूरादेव परीक्षेतेति विद्याव्यतिरिक्ताचारादिपरीक्षार्थत्वेनावतिष्ठते ॥ १३७ ॥

(४) राघवानन्दः । अनयोरश्रोत्रियश्रोत्रियपुत्रयोः । मन्त्रोवेदस्तस्य सपूजनमेव अश्रोत्रियपुत्रपूजा । अतःश्रोत्रियपुत्रस्यैव पात्रता । एतस्यैव विशिष्टसंस्कारवत्वादित्यर्थः ॥ १३७ ॥

(५) नन्दन. । श्रोत्रियपुत्रज्यायांसविद्यात् । पात्रतायामिदनपूज्यतायामित्युत्तरार्धेनोक्तम् । इतरोऽश्रोत्रियः॥१३७॥

न श्राद्धे भोजयेन्मित्रंधनैः कार्योऽस्य सङ्ग्रहः॥नारिंन मित्रंयंविद्यात्तंश्राद्धे भोजयेद्द्विजम्॥१३८॥

(१) मेधातिथिः । सत्यामेवश्रोत्रियत्वादिपूर्वगुणसंपदि मैत्र्यादिनिमित्तेन प्रतिषेधोयं । मित्रंसमानसुखदुःखंआत्मनिर्विशेष नश्राद्धेभोजयेत् । धनैरन्यैरस्यमित्रस्यस्वीकारोमैत्रीकरण । अविच्छेदोवा मैत्र्यंउपकारइतियावत् । नकेवलंमित्रंभोजयेत् । यावदरिंशत्रुमपि । नारिंनमित्रंयंविद्यात्नरागेनद्वेषेणचान्य कश्चित्संबंधोयत्रप्रीतिनिमित्तोकार्यार्थितांशंक्यते . अरिमित्रयो प्रदर्शनार्थत्वात्तथासंबंधाशंकयैवमातामहादयोऽनुकल्पपक्षोक्ताः । शत्रावपिमैत्रीकरणार्थदानसंभवायनापदिमैत्रीकरणमितिसंग्रहः । अरिग्रहणनकर्तव्यविस्पष्टार्थंभविष्यति ॥ १३८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । मित्रमिति सौजन्यरूपमैत्रसिद्ध्यर्थमित्यर्थ । नारिमित्यनेनवैरिणोश्राद्धभोजनीयतानिषिद्धा नमित्रमितिमैत्रीनिमित्तकत्वाभावोऽप्यग्निसाक्षिककृतवैधमैत्री कर्मणोमित्रस्य ॥ १३८ ॥

(३) कुल्लूक । श्राद्धे न मित्रभोजयेत् । धनान्तरैरस्य मैत्री सपादनीया न शत्रुं न च मित्र यज्ञानीयात्तंब्राह्मणश्राद्धे भोजयेत् ॥ १३८ ॥

(४) राघवानन्द । तत्प्रतियोगिन निवेदयन्नाह नेति । अस्य मित्रस्यधनै श्राद्धद्रव्यव्यतिरिक्तै सग्रहोमित्रतासंपादनम् । व्यतिरेकमुक्त्वान्वयमाह यमिति द्विज विप्र ब्राह्मणाश्राद्धवनीयार्थइत्युक्ते ॥ १३८ ॥

(५) नन्दन । धनै कार्योऽस्यसग्रह । धनैस्ततसग्रहणीयमित्रन श्राद्धेन । एववचनादसग्रहीतार्थस्य गुणवत्तामात्रहेतुकस्य मित्रभोजनस्यानुज्ञानमर्थात्सिद्धम् ॥ १३८ ॥

(६) रामचन्द्र । वर्ज्यानाह नेति । मित्रश्राद्धे न भोजयेत् । यस्यधनै सग्रह कार्य० वार्द्धुषिक तस्य श्राद्धेऽधिकारोनास्ति । अरिशत्रुमित्रवायविद्यात्तद्विजश्राद्धे न भोजयेत् ॥ १३८ ॥

यस्य मित्रप्रधानानि श्राद्धानि च हवींषि च।तस्य प्रेत्य फलंनास्ति श्राद्धेषु च हवि.षु च॥१३९॥

(१) मेधातिथि । पूर्वस्यप्रतिषेधस्यार्थवादोयं । मित्रशब्दोयंभावप्रधान । मित्रप्रधानानिमैत्रीप्रधानानितेनोभयोरपिमित्रयोऽशेष देवतोद्देशेनदानमदृष्टार्थवा केवल्योर्ब्राह्मणयोर्भोजनहर्वीषिइतिलक्ष्यते । प्रेत्यफलनास्ति ननुचासमानकर्तृत्वात्कार्यानुत्पत्ति प्रायेणकर्तापुरुष श्राद्धकृतायानअर्थोपहिताया फलकेचिदाहु प्रेत्येतिशब्दान्तरपरलोकवचननियसत्त्व । अथप्रायेणापिफलकर्तृतस्यफलप्रेत्यमकर्षणनिकटं आमापिनभवति न भोग्यतायाति ॥ १३९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । मित्रप्रधानानि सन्त्युद्देशप्रवृत्तानि । हवींषि यज्ञा ॥ १३९ ॥

(३) कुल्लूक । मित्रशब्दोऽयभावप्रधान । यस्य मैत्री प्रधानानि हव्यकव्यानि तस्य पारलौकिकफल नभवतीति फलाभावकथनपरमिदम् । प्रेत्येति परलोकइत्यर्थे शब्दान्तरमव्ययमिद ननु क्त्वान्तम् । तेनासमानकर्तृकत्वे कथ क्त्वेति नाशङ्कनीयम् ॥ १३९ ॥

(४) राघवानन्द । मित्रभोजने निन्दामाह यस्येति । हवींषि देवताये देयानि ननु श्राद्धस्य फलमेव नास्ति कथंतदभावोक्तिरिति चेत् । आयु प्रजाधनविद्यास्वर्गमोक्षसुखानि च । प्रयच्छन्ति तथा राज्य प्रीतानृणा पितामहाइति ॥ याज्ञवल्क्योक्तेरायुरादिकफलमस्तीत्यर्थ ॥ १३९ ॥

(५) नन्दन । नकेवलश्राद्धएवमित्रवर्जनीयकिंतुदैवेऽपीत्याह यस्येति । मित्रप्रधानानि मैत्रफलप्रधानानि । गुणवत्ताप्रधानानि । हवींषि दैवानिकर्माणि ॥ १३९ ॥

(६) रामचन्द्र । यस्य पुस श्राद्धानि मित्रप्रधानानि-तस्य पुंस प्रेत्य श्राद्धेषु हवनीयेषु च फलनास्ति ॥ १३९ ॥

य संगतानि कुरुते मोहाच्छ्राद्धेन मानव॥ सस्वर्गाच्च्यवते लोकाच्छ्राद्धमित्रोद्विजाधम॥१४०॥

(१) मेधातिथि । सगतानि मित्रभावाय कुरुते श्राद्धेनमोहात् श्राद्धार्थमजानत सस्वर्गाच्च्यवते नप्राप्नोतिस्वर्गमित्यर्थ । असबन्धसामान्यात्च्यवतइत्युच्यते यथाग्राम स्वर्गतश्च्युत स्वर्गेणनसबध्यतेएवमयमपि । अनेनचश्राद्धफलागमनिरेवकथ्यते सर्वशेषताहितयाभवति । श्राद्धमित्र श्राद्धमित्रमस्येतिमित्रलाभहेतुत्वात् । श्राद्धमेवमित्रमतोबहुव्रीहि द्विजा-

(१४०) देवमानव (क, ख, ग, च)

नामधम द्विजग्रहणंप्रदर्शनार्थं शूद्रेणापिनमित्राणिभोजनीयानि । ननुचाब्राह्मण्यादेवशूद्रस्य मित्रत्वमामिनास्ति केनैषाप- रिभाषाकृता । शूद्रस्यब्राह्मणैर्मैत्रैर्नभवितव्यं । समान जातीयानामेवमित्रव्यवहारोनोत्तमजातीयानांहीनजातीयैः सहेतिचेत् । एतदपिन -एवंह्याह श्वेतकेतुर्हवाआरुणेयः । अस्तिमेपश्चालेपुक्षत्रियोमित्रमिति किंचसम्बन्धोपलक्षणार्थं चमित्रप्रतिषेधोव्या- ख्यातः । भवतिचशूद्रस्यब्राह्मणाअर्थसंबन्धिनः पारशवस्यज्ञातयोपि ॥ १४० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । श्राद्धमित्रः श्राद्धोत्पादित मैत्र ॥ १४० ॥

(३) कुल्लूकः । स्वर्गफलंश्राद्धस्यदर्शयितुपूर्वोक्तफलाभावमेव विशेषेण कथयति यइति । योमनुष्यः संगतानि मित्रभावशास्त्रानभिज्ञया । श्राद्धेन कुरुते श्राद्धमेवमित्रत्वप्रभहेतुत्वान्मित्रयस्य सश्राद्धमित्रोद्विजापसदः । सस्वर्गलोकाच्य- वते त न प्राप्नोतीत्यर्थ. । श्राद्धस्यापि स्वर्गफलत्वमाह याज्ञवल्क्यः । आयुः प्रजांधनंविद्यांस्वर्गंमोक्षंसुखानिच । प्रय- च्छन्ति तथा राज्यंप्रीतानृणांपितामहाः ॥ १४० ॥

(४) राघवानन्दः । न केवलफल नाप्नोति प्रत्युतानर्थंचर्छेदित्याह यइति । संगतानि मैत्रभावं कुरुते सपादयति । श्राद्धेन श्राद्धीयद्रव्येणैव मित्राणांलाभोयस्य सश्राद्धमित्रः । द्विजाधमश्चातुर्वर्ण्यः ॥ १४० ॥

(५) नन्दनः । मित्रस्य हव्येषु परिग्रहोदोषवत्तरइत्याह यइति । संगतानि संश्लेषान् । स्वर्गाद्धर्मान्तरार्जि- तादपि ॥ १४० ॥

(६) रामचन्द्र. । य.मानवःश्राद्धेन मोहात्संगतानि मित्रभावगतानि कुरुते सः स्वर्गलोकाच्च्यवते । श्राद्धे मि त्रयस्य स.श्राद्धमित्र सद्विजाधमः ॥ १४० ॥

संभोजनी साभिहिता पैशाची दक्षिणा द्विजैः॥इहैवास्ते तु सा लोके गौरन्धेवैकवेश्मनि॥१४१॥

(१) मेधातिथिः । सशब्दः सहार्थेवर्तते सहभुज्यतेययासासंभोजनी मैत्र्याहिसहभोजनंप्रवर्तते । गोष्ठीभोजनवासं- भोजनमिष्यते । पिशाचानामयधर्मोयत्श्राद्धेमित्रसद्यः । रथ्याः पुरुषाः पिशाचाः सादक्षिणाइहैवलोकेआस्ते नामु- त्रफलदातुंसमर्था गौर्यथान्धैकस्मिन्नेवगृहेतिष्ठति । एवमियदक्षिणाइहैवास्ते मित्रजनार्थैवभवति । नपितृभ्यउपकारा- र्थायप्रभवति दानदक्षिणा ॥ १४१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण. । संभोजनीपरस्परार्थभोजनसंबन्धिनी दक्षिणा दानं । पैशाची पिशाचगामिनी । इहैव न पितृलोकंयाति ॥ १४१ ॥

(३ कुल्लूक. । सा दक्षिणा दानक्रिया संभोजनी सह भुज्यते यया सा सभोजनी गोष्ठी बहुपुरुषभोजनात्मिका । पिशाचधर्मत्वात्पैशाची मन्वादिभिरुक्ता । सा च मैत्रीप्रयोजनकत्वान्नपरलोकफलेहलोक एवास्ते यथाऽन्धा गौरेकस्मिन्नेव गृहे तिष्ठति न गृहान्तरगमनक्षमा ॥ १४१ ॥

(४) राघवानन्दः । न प्रसज्जेत विस्तर इत्युक्तस्तत्रैव परिषदि दत्तमदत्तमिति श्रुतिमाश्रित्याह संभोजनीति । सह बहुभिर्भोज्यतया सा सभोजनी । पिशाचानांबहुभिः सहभोजनस्य प्रसिद्धत्वादस्यापि तथात्वमित्याह । पैशाची दक्षिणा दक्षिणाप्रवणादिसाध्यतया श्राद्धक्रिया श्राद्धस्य प्रशस्तत्वात् इह लोके स्थितौ दृष्टान्तः । गौरन्धेति एषा यथा एकवेश्मन्येवावस्थिता गृहान्तरं न याति तद्वत्पारलौकिक फलमददती इहैव यशोर्थे तिष्ठतीति भावः ॥ १४१ ॥

(५) नन्दन. । सादक्षिणा तन्मित्रश्राद्धम् । सम्भोजनीसम्भोजनरूपा । बहूनामेकत्रभोजनंसभोजनम् । पैशाची-

पिशाचैरुपभोग्येतिद्विजैरभिहिता । इहैवास्ते इहलोकेमित्रमेव सासंगृह्णाति नामुत्र पितॄन् । अन्यत्र गमनाशक्तौ दृष्टान्त-उक्तः गौरन्धेवैकवेश्मनीति ॥ १४१ ॥

(६) रामचन्द्रः । सह भुज्यते यया सा संभोजनी मित्रद्विजे पैशाची दक्षिणाअभिहिताउक्ता । पिशाचानुप-तिष्ठतीत्यर्थः । केवलएकवेश्मनिअन्धागौरिव सा दक्षिणा भोजनी दक्षिणा इहलोकेअत्रार्थेआस्ते । परत्र पितृभ्योनोप-तिष्ठतइत्यर्थः । पिशाचानामियधर्मोयःश्राद्धेमित्रसंग्रहः ॥ १४१ ॥

यथेरिणे बीजमुप्त्वा न वप्ता लभते फलम्॥ तथाऽनृचे हविर्दत्वा न दाता लभते फलम् ॥१४२॥

(१) मेधातिथिः । ईरिणऊषरं । यस्मिन्क्षेत्रेभूमिदोषात्बीजमुप्तंनचोद्गच्छति तदिरिणं यत्रवपानकर्षकोलभतेफलम् । एवमनृचे वेदाध्ययनरहिते हविर्दैवपित्र्यंचदत्वानलभतेफलं । अनृचइतिसमभ्यतऋचोवेदोपलक्षणार्थम् ॥ १४२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । इरिणऊषरे हविर्दैवपित्र्यंवा ॥ १४२ ॥

(३) कुल्लूकः । ईरिणमूषरदेशोयत्र बीजमुप्तंन प्ररोहति तत्र यथा बीजमुप्त्वा कर्षकोन फलमाप्नोत्येवमविदुषे श्रा-द्धदानफलंदाताना प्राप्नोतीति ॥ १४२ ॥

(४) राघवानन्दः । अविदुषे दानं न देयमिति सदृष्टान्तमाह यथेति । ईरिणेऊषरे देशे वप्ता क्षेत्रे बीजक्षेप्ता अनृचे वेदशून्ये हविरितिकव्यस्याप्युपलक्षणम् ॥ १४२ ॥

(५) नन्दनः । इदानींहव्येषु मित्रश्रोत्रिययोरश्रोत्रियोवर्जनीयोनमित्रमित्याह यथेरिणइति ॥ १४२ ॥

(६) रामचन्द्रः । यथेरिणऊषरेउप्त्वाफलंबीजंन लभते तथा अनृचेअनधीयानाय हविर्दत्वा दाता फलंन लभते ॥ १४२ ॥

दातॄन्प्रतिग्रहीतॄंश्च कुरुते फलभागिनः ॥ विदुषे दक्षिणांदत्वा विधिवत्प्रेत्य चेह च ॥१४३ ॥

(१) मेधातिथिः । विदुषेयादक्षिणादीयते सादातॄन्फलभागिन कुरुते इति युक्तं प्रतिग्रहीतारस्तुकतरत्फलं भुञ्जते यदिनावददृष्टतद्युक्तअनोदितत्वात्प्रतिग्रहस्यदृष्टफललाभेनप्रवृत्तेः । अथदृष्टतदविदुषोपिदृश्यते । सत्यमशसैषाई-दृशमितद्विदुषेदानंयत्प्रतिग्रहीताप्यदृष्टफलभाग्भवेत् । सत्यपिदृष्टे । किंपुनर्दातेतिप्रेत्यस्वर्गंइहकीर्तिर्मंश्चाशास्त्रमनुतिष्ठतीति जनैःसाधुवादीयते विधिवदित्यनुवादोददातिचेवधर्म्येष्विति ॥ १४३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । दातॄन्प्रेत्य फलभागिनः । इह प्रतिग्रहीतॄन् । अनृचांतु इह भोगसभावेपि प्रत्यवायोदर्क-त्वात्फलसदप्यसदेवेति तात्पर्यम् ॥ १४३ ॥

(३) कुल्लूकः । वेदतत्त्वविदे यथाशास्त्रदत्तमैहिकामुष्मिकफलभागिनोदातॄन्करोति । ऐहिकफलंयथाशास्त्रानुष्ठानेन लोकेख्यातिरूपमानुषङ्गिकमिति मेधातिथिगोविन्दराजौ । वयंत्वायुरादिकमैहिकफलंब्रूमः । आयुः प्रजांधनविद्यामित्या-द्यैहिकामुष्मिकादिफलत्वेनापि श्राद्धस्य याज्ञवल्क्यादिभिरुक्तत्वात् । प्रतिग्रहीतॄंश्च श्राद्धलब्धधनानुष्ठितयागादिफलेन पर-लोके सफलान्कुरुते अन्यायार्जितधनानुष्ठितयागादेरफलप्रदत्वात् । इह लोके न्यायार्जितधनारब्धदृष्ट्यादिफलातिशयला-भात्सफलान्कुरुते ॥ १४३ ॥

(४) राघवानन्दः । विदुषेतु देयमित्याह दातॄनिति । विदुषे वेदार्थविदे दक्षिणाश्राद्धेदीयमाना दातॄन् श्राद्धकर्तॄन् प्रतिग्रहीतॄन् श्राद्धादिरयान् । उक्तफलेन फलभागिनःकुरुतइत्यन्वयः । वाक्यार्थानुरोधेन पदार्थत्यागस्योचितत्वात् दक्षि-णाशब्देन श्राद्धान्नभोजनं । दृष्टफलत्वादिति भावः ॥ १४३ ॥

(५) नन्दनः । यतएवं तस्मान्मित्रायापि विदुषेहव्यानिदातव्यानि नकदाचिदप्यविदुषइत्याह दानीति । तस्मान्मित्रेभ्योऽश्रोत्रियोवर्जनीयइत्यभिप्रायः ॥ १४३ ॥

(६) रामचन्द्रः । विधिवद्विदुषे दत्ता दक्षिणा प्रेत्य परलोके इह चेहलोके दातॄन्प्रतिग्रहीतॄंश्च फलभागिनः कुरुते ॥ १४३ ॥

कामंश्राद्धेऽर्चयेन्मित्रंनाभिरूपमपि त्वरिं॥ द्विषता हि हविर्भुक्तंभवति प्रेत्य निष्फलम् ॥१४४॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । मित्रंसोपकारं इहैव लाभसंभवात् अकामानुमतोकामं तेनान्यासंभवेपिमित्रस्य कश्चिदनुज्ञोक्ता । अभिरूपमुक्ताभिमतरूपशालिनम् ॥ १४४ ॥

(३) कुल्लूकः । वरंविद्वद्ब्राह्मणाभावे गुणवान्मित्रंभोजयेन्नतु विद्वांसमपि शत्रुं । यतःशत्रुणा श्राद्धंभुक्तंपरलोके निष्फलंभवति । यथोक्तपात्रासंभवे मित्रप्रतिप्रसवार्थमिदम् ॥ १४४ ॥

(४) राघवानन्दः । पात्रान्तरालाभे प्रतिप्रसवमाहः काममिति । अभिरूपंगुणवन्तम् । रिपोः पात्रत्वाभावेहेतुः । द्विषतेति । अरिणा भुक्तंन केवलंनिष्फलं अपित्वयशस्करमित्याह हीति मित्रभोजने यशोदयते ॥ १४४ ॥

(५) नन्दनः । श्राद्धेऽप्यरिमित्रयोरिरेवर्जनीयतरइत्याह काममिति । अभिरूपंविद्वांसम् । हविःशब्दोऽयंसामर्थ्यात्कव्यवचनः ॥ १४४ ॥

(६) रामचन्द्रः । कामंऐच्छिकं श्राद्धे मित्रमर्चयेत् । अपिनिश्चयेन अभिरूपंयोग्यंगुणसंपन्नमरिंशत्रुंनार्चयेत् हिनिश्चयेन । द्विषता शत्रुणा भुक्तहविः दातुःप्रेत्य निष्फलंभवति ॥ १४४ ॥

यत्नेन भोजयेच्छ्राद्धे बह्वृचंवेदपारगम् ॥ शाखान्तगमथाध्वर्युंछन्दोगंतु समाप्तिकम् ॥ १४५ ॥

(१) मेधातिथिः । वेदपारगशाखांतगसमाप्तिकाः शब्दाएकार्थाः । समन्त्रब्राह्मणिकायाः कृत्स्नायाः शाखायाअध्येतृनाचक्षते । नमन्त्रसंहितामात्राध्यायिनोब्राह्मणस्य । तदेकदेशस्यपदैकशाखाध्यायिनोपि श्रोत्रियाउच्यन्ते । अतस्तन्निवृत्त्यर्थमुक्तं श्रोत्रियायदेयमिति । श्रोत्रियश्चवेदाध्यायीवेदशब्दश्चसमन्त्रब्राह्मणिकांशाखामाचष्टे । तदेकदेशमपि याकृत्स्नशाखातत्रध्यायीकथंगृहेतेत्येवमर्थमिदं । ननुचाश्रमिणोभोजयितव्याइत्युक्तंतत्रानधीतसकलस्वाध्यायानांनैवागार्हस्थ्याश्रमसंभवः । एवंतुक्त वेद कृत्स्नोधिगंतव्यइति ब्रह्मचारिणस्तार्हिप्रक्रांतवेदाध्ययनस्य असमाप्तिगस्यापिस्यात् वेदपारगशाखांतगसमाप्तिकशब्दैरेकार्थे कार्त्स्न्यंसर्वैरेवप्रतिपाद्यते । एकेनैवसिद्धेवृत्तानुरोधान्नानारूपैकार्थानेकशब्दोच्चारणं । वेदानांपारंगच्छति । शाखाअतःसमाप्तिरस्यास्तीतिसमाप्तिकः । अध्वर्युर्यजुर्वेदशाखाध्यायीनायमृत्विग्विशेषवचनोध्वर्युशब्दःआध्वर्यवः प्रवचनमुच्यते तदध्ययनसंबन्धात् पुरुषोध्वर्युः छन्दोगःसामवेदाध्यायीस्मृत्यन्तरेत्रिसाहस्रविद्यःसमाप्तिकउक्तस्तत्रसहस्रशब्दः सहस्रगतिसंबंधात् सामवेदे वर्तते तस्यादमाः साहस्र्यस्तिस्रसाहस्र्यविद्यायस्यत्रिसाहस्रः ताण्डवमौक्तिकयंसामगानमिति सहस्रवर्त्मन सामवेदस्यतस्यांतिस्रोविधाःदाशतयीचतु पष्टिर्ब्राह्मणंचबाह्वृच्यं अन्येत्वाथर्वणिकनिषेधार्थमिमंश्लोकंमन्यते कार्त्स्न्यार्थंविवक्ष्यायामेतदेवावक्ष्यत् अधीतवेदशाखांयःकृत्स्नांतंभोजयेद्द्विजमिति । ननुचाथर्वणिकनिषेधेन्यैतत्समानंतत्रापिशक्यमेवंवक्तुंतन्निषेधेशपेणनभोज्यआथर्वणिकइत्येतमेवावक्ष्यत् । तुशब्देननिषेधप्रतिपत्तिर्लाघवंचैनतदेवंकिमन्यविधानेनान्यनिषेधोवगम्यते तुशब्देनवानिषेधोविचित्राद्धर्मोपदेशस्यकर्तिर्मनोः ॥ १४५ ॥

---

(१४५) समाप्तिकम्=समाप्तिगम् (नं०)

(२) सर्वज्ञनारायणः । वेदपारगमेकवेदसंवन्धिपूर्णैकशाखाध्यायिनम् । शाखान्तगमित्यस्याप्ययमर्थः । अध्वर्यु-यजुर्वेदिन समाप्तिकं शाखापारग । समाप्तिगमिति क्वचित्पाठ. ॥ १४५ ॥

(३) कुल्लूकः । श्रोत्रियायैवदेयानीत्यनेनछन्दोमात्राध्यायिनि श्रोत्रियशब्दप्रयोगात्तदाश्रयणमात्रस्यफलमुक्तम् । इदानींत्वधिकफलार्थंमन्त्रब्राह्मणात्मककृत्स्नशाखाध्यायिनिश्रोत्रियेदानमाह यत्नेनेति । ऋग्वेदिनमन्त्रब्राह्मणात्मकशाखाध्यायिनयत्नतोभोजयेत् तथाविधमेवयजुर्वेदिनम् । वेदस्यपारगच्छतीतिवेदपारगः । शाखायाअन्तगच्छतीति शाखान्तगः । समाप्तिरस्यास्तीति समाप्तिक. । सर्वैरेव शब्दैर्मन्त्रब्राह्मणात्मककृत्स्नशाखाध्येताऽभिहितः ॥ १४५ ॥

(४) राघवानन्दः । श्राद्धभोक्तृषु नियममाह यत्नेनेति । बह्वृच ऋग्वेदमन्त्राध्यायिनं । शाखान्तिग शाखाध्यायिनं तमेवअध्वर्युं यजुर्वेदिनं । सामगं छन्दोगं समाप्तिगं मन्त्रब्राह्मणोपनिषदन्तग अथर्ववेदविन्निवृत्त्यर्थंविशेषणानीति केचित् ॥ १४५ ॥

(५) नन्दनः । पूर्वंश्रोत्रियाएवपात्रमित्युक्तम् इदानींतेषुविशेषमाह यत्नेनेति । वेदपारगं एकस्याऋग्वेदशाखाया.पारगम् । एतेनशाखान्तगसमाप्तिगमितिपदद्वयमिह व्याख्यातम् । अध्वर्युर्यजुर्वेदाध्यायी ॥ १४५ ॥

(६) रामचन्द्र. । बह्वृचऋग्वेदाध्यायिन वेदपारग यत्नेन भोजयेत् । शाखान्तगत्वंशाखापारगत्वं । अथाध्वर्युंयजुर्वेदाध्यापकवा । छन्दोगसामशाखाध्यायिनवा । समाप्तिगस्त्वशाखापारगमित्यर्थः ॥ १४५ ॥

एषामन्यतमोयस्य भुञ्जीत श्राद्धमर्चितः ॥ पितॄणांतस्य तृप्तिः स्याच्छाश्वती साप्तपौरुषी ॥ १४६ ॥

(१) मेधातिथिः । कश्चिन्मन्येतपितृकृत्येत्रीनित्युक्तम् । पूर्वश्लोकेचनानाशाखाध्यायिनउपात्ता. । तत्रसब्रह्मचारिणांनास्तिमाप्तिरिति तदाशङ्कानिवृत्त्यर्थंइदमेषांत्रयाणांत्रिविधानामन्यतमोभोजनीयः । एतदुक्तंभवति । समानशाखाध्यायिनोनानाशाखाध्यायिनोवाभोजनीयाः । अर्चित. पूजित. श्रीयितअर्घादिनासाप्तपौरुषीअनुशतिकादेराकृतिगणत्वादुभयपदवृद्धिः । कालमहत्त्वोपलक्षणार्थंचैतत् दीर्घकालंपितॄणांतृप्तिर्भवति । यावत्सप्तपुरुषाआगामिनः पुत्रपौत्रादयोजाताजनिष्यन्तेवा तावत्तथाविधब्राह्मणादानात्पितरस्तृप्यन्ति । शाश्वतीनान्तराविच्छिद्यपुनरुद्भवति । किंपुनः सर्वदास्थितेत्र ॥ १४६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । शाश्वती चिरस्थायिनी साप्तपौरुषी पिण्डतल्लेपभागितया सप्तमपुरुषपर्यन्तगामिनी ॥ १४६ ॥

(३) कुल्लूकः । तद्भोजनेऽधिकफलमाह एषामिति । एषांसपूर्णशाखाध्यायिनांबह्वृचादीनांमध्यादन्यतमोयस्य सम्यक्पूजितः । सञ्श्राद्धेभुङ्क्तेतस्यपुत्रादिसप्तपुरुषाणांशाश्वत्यविच्छिन्नापितॄणांतृप्ति. स्यात् । साप्तपौरुषीत्यनुशतिकादित्वादुभयपदवृद्धिः तस्यचाकृतिगणत्वात् ॥ १४६ ॥

(४) राघवानन्दः । एतत्त्रयाणांभोजने पितृतृप्तिविशेषमाह एषामिति । अर्चित आद्यादौशाश्वतं अनवच्छिन्नशतायुर्वै पुरुषइति श्रुते. । कालक्षणासप्तशतवर्षपर्यन्ता साप्तपौरुषीत्येवसर्वत्र । आगामिसप्तपुरुषपर्यन्तेति मेधातिथि ॥ १४६ ॥

(५) नन्दनः । एषांबह्वृचादीनाम् । साप्तपौरुषी शाश्वती तृप्तिः स्यात् सप्तपुरुषाणांसदातनी तृप्तिःस्यादित्यर्थः । सप्तपुरुषायमेनोक्ताः त्रय. पूर्वेपराश्चे व ह्यात्मा तत्रैव सप्तमः । तेसप्तपुरुषाः सर्वेतदन्नमुपभुञ्जन्तइति ॥ १४६ ॥

(६) रामचन्द्रः । यस्य श्राद्धएषांश्रोत्रियाणामन्यतमोभुञ्जीत तस्य पितॄणांशाश्वतीतृप्तिःस्यात् । साप्तपौरुषी सप्तपुरुषपर्यन्तेत्यर्थः ॥ १४६ ॥

एषवै प्रथमः कल्पः प्रदाने हव्यकव्ययोः ॥ अनुकल्पस्त्वयंज्ञेयः सदा सद्भिरनुष्ठितः ॥ १४७ ॥

(१) मेधातिथिः । पितृयज्ञमित्यारभ्यविंशतिमात्राश्लोकाअतिक्रान्तास्तत्रैवनार्थोभिहितअमावास्यायांश्राद्धंकर्तव्यं। श्रोत्रियोविद्वान्साधुचरणः मत्याख्याताभिजनश्रोत्रियापत्यंअसंबन्धीभोजनीयः परिशिष्टंसर्वमर्थवादार्थं । एषोनन्तरोक्तः प्रथमोमुख्यः कल्पोविधिः श्राद्धेयदसंबन्धिनेदीयते । अयतुवक्ष्यमाणोनुकल्पोज्ञेयः । मुख्याभावेयोनुष्ठीयते प्रतिनिध्यायेन सोनुकल्पउच्यते । सदेत्यादिस्तुत्यर्थः ॥ १४७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । प्रथमः कल्पोमुख्यःपक्षः ॥ १४७ ॥

(३) कुल्लूकः । हव्यकव्ययोरुभयोरेव प्रदाने यदसंबन्धिश्रोत्रियादिभ्योदीयतेतद्द्वयर्थमुख्यः कल्पउक्तः । अयंतु मुख्याभावे वक्ष्यमाणोऽनुकल्पोज्ञातव्यः सर्वदा साधुभिरनुष्ठितः ॥ १४७ ॥

(४) राघवानन्दः । कल्पान्तरंवदन्नुक्तमनुवदति एषइति । प्रथमोमुख्यः । अनुकल्पएषामभावप्रयुक्तः प्रतिनिधिः ॥ १४७ ॥

(५) नन्दनः । एषइत्युक्तस्यपरामर्शः अयमिति वक्ष्यमाणस्य । अनुकल्पोऽपि प्रशस्तएवेत्युक्तम् । यः सदा सद्भिरनुष्ठितइति ॥ १४७ ॥

(६) रामचन्द्रः । हव्यकव्ययोःप्रदाने एषःप्रथमःकल्पःउक्तः । अयंअनुकल्पो वक्ष्यमाणलक्षणः । सदा सद्भिरनुष्ठितः ॥ १४७ ॥

मातामहंमातुलंच स्वस्रीयं श्वशुरं गुरुम् ॥ दौहित्रं विट्पतिं बन्धुमृत्विग्याज्यौ च भोजयेत् ॥ १४८ ॥

(१) मेधातिथिः । स्वस्रीयोभगिन्या पुत्रो विट्पतिर्जामाता प्रजावचनत्वाद्विट्शब्दस्य । अतिथिरन्यःसहितसर्वविशांपतिः गृहाभ्यागतोलोकेविट्शब्देनोच्यते । बन्धुःश्यालसगोत्रादिः ॥ १४८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । गुरुमाचार्यं । विट्पतिं जामातरं । बन्धुं मातुलपुत्रादिम् ॥ १४८ ॥

(३) कुल्लूकः । स्वस्रीयोभागिनेयः । गुरुर्विद्यागुरुराचार्यादिः । विड्दुहिता तस्याः पतिर्विट्पतिर्जामाता । बन्धुर्मातृष्वसृपितृष्वसृपुत्रादिः । एतान्मातामहादीन्दशमुख्यश्रोत्रियाद्यसंभवे भोजयेत् ॥ १४८ ॥

(४) राघवानन्दः तमेवाह मातामहमिति स्वस्रीयं भागिनेयं । दौहित्रं दुहितुरपत्यं । विट्पतिंजामातरं । बन्धुं मातृष्वसृपुत्रादिकम् ॥ १४८ ॥

(५) नन्दनः । विशः प्रजायाः पतिरितिविट्पतिर्जामाता ॥ १४८ ॥

(६) रामचन्द्रः । यमातामहादयप्रसिद्धाः विट्पतिं पितृगृहे कन्या तस्याःपतिर्विट्पतिं भगिनीपतिमित्यर्थः । ऋत्विक्प्रसिद्धः । याज्यःशिष्यः बन्धुःश्यालसगोत्रादिः । एतान्भोजयेत् ॥ १४८ ॥

न ब्राह्मणं परीक्षेत दैवे कर्मणि धर्मवित् ॥ पित्र्ये कर्मणि तु प्राप्ते परीक्षेत प्रयत्नतः ॥ १४९ ॥

[तेषामन्ये पङ्क्तिदूष्यास्तथान्ये पङ्क्तिपावनाः॥अपाङ्क्तेयान्प्रवक्ष्यामि कव्यानर्हान्द्विजाधमान्॥ १॥*]

* (क) (ख) चिन्हितपुस्तकयोर्दृष्टोरामचन्द्रेण व्याख्यातश्च ।

(१) मेधातिथिः। नायंदैवेकर्मणिंब्राह्मणपरीक्षाप्रतिषेधः किंतर्हि काणश्वीपयादीनांकदाचिद्दैवेभ्यनुज्ञानार्थः। पित्र्येकर्मणिश्राद्धकालेभ्रमेपरीक्षांयत्नेनकुर्यात्। नदैवेकदाचिद्वक्ष्यमाणानपिभोजयेत्। येचाभ्यनुज्ञायन्ते तान्दर्शयिष्याम। अयेतुवक्ष्यमाणस्यमतिषेधप्रकरणस्ययत्नतोवर्जनार्थं काणादिवर्जनार्थं उपक्रममात्रश्लोको नतुकाणादीनांदैवेभ्यनुज्ञानार्थः ॥ १४९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। न परीक्षेत दोषगुणौ सूक्ष्मेक्षिकया नावश्यमन्वेष्यौ। दैवे वैश्वदेविके तत्रापि स्तेनवृत्तित्वादिकंवक्ष्यमाणमवश्यपरीक्ष्य। हव्यकव्ययोरित्यभिधानात् ॥ १४९ ॥

(३) कुल्लूकः। धर्मज्ञोदैवंश्राद्धे भोजनार्थं न ब्राह्मणयत्नतःपरीक्षेत लोकप्रसिद्धिमात्रेणासौ साधुतया भोजयितव्य.। पित्र्ये पुनः कर्मण्युपस्थिते पितृपितामहाद्यभिजनपरीक्षाकर्तव्येति प्रयत्नतः शब्दस्यार्थः ॥ १४९ ॥

(४) राघवानन्दः। पैत्रे ब्राह्मणपरीक्षामनुवदन्दैवे तदभावमाह नेति। दैवेदैवपक्षे देवतादेये श्राद्धे वा ॥ १४९ ॥

(५) नन्दनः। प्रयत्नतइति दैवेऽप्यपकृष्ययोजनीयम्। दैवे कर्मणि प्रयत्नतोनपरीक्षेत अनेन किंचित्परीक्षणम प्रतिषिद्धमित्यवगन्तव्यम् ॥ १४९ ॥

(६) रामचन्द्रः। पितृकर्मणि मासे ब्राह्मणान्प्रयत्नतःपरीक्षेत ॥ १४९ ॥

[रामचन्द्र.। यथेति। ये पङ्क्तिसन्दूष्याःपङ्क्तिसन्दूषणकर्तार. ॥ १ ॥]

ये स्तेनपतितक्लीबाये च नास्तिकवृत्तयः॥ तान्हव्यकव्ययोर्विप्राननर्हान्मनुरब्रवीत् ॥ १५० ॥

(१) मेधातिथिः। स्तेन चौरः पतित पञ्चानांमहापातकानांअन्यतमस्यकर्ता। क्लीबोनपुंसकः उभयव्यञ्जनोगतरेताः पण्डश्च। नास्तिकालोकायतिकादयः नास्तिदत्तंनास्तिहुतनास्तिपरलोकइतियेस्थितप्रज्ञास्तेषाञ्चतिराचारः। अश्रद्दधानानास्तिकवृत्तियेषांतेनास्तिकवृत्तयः उत्तरपदलोपीसमासः नास्तिकाइत्येवसिद्धेवृत्तिग्रहणसमाश्रयणंश्लोकपूरणार्थं। अथवा नास्तिकोवृत्तिर्जीवनयेषांतएवमुच्यन्ते तानहव्यकव्ययोर्दैवेपित्र्येचअनर्हान्मनुरब्रवीत्। मनुप्रतिषेधादरार्थं मनुग्रहणम् सर्वधर्माणांमनुनोक्तत्वात् ॥ १५० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। स्तेनाअल्पस्तेयवृत्तयः। पतितास्त्यक्तस्ववर्णधर्मतया पतिततुल्याः। क्लीबा.पण्डाः। नास्तिकवृत्तयोनास्तिकर्मफलमित्यभिमानिनः ॥ १५० ॥

(३) कुल्लूकः। स्तेनश्चोरः। सच सुवर्णचोरादन्यःतस्य पतितशब्देनैव ग्रहणात्। पतितोमहापातकी। क्लीबोनपुंसकः। नास्तिकवृत्तिर्नास्ति परलोकइत्येवंवृत्ति. प्रवर्तनंयस्य। एतान्दैवपितृकृत्ययोरुभयोरेवायोग्यान्मनुरब्रवीदिति। मनुग्रहणंनिषेधादरार्थं। सर्वधर्माणामेव मनुनोक्तत्वात् ॥ १५० ॥

(४) राघवानन्दः। परीक्षामाह यइति समदशभिः। स्तेनाश्चौरा.। पतिताः पातित्यरेतसोरस्यन्ते क्लीबानपुंसकाः। कृत्रिमाकृत्रिमभेदेन द्विधा नास्तिकवृत्तयः। नास्ति क परलोकसुख इति वृत्तिर्व्यवहारसयोर्येषांते हव्यकव्ययोरिति विषयसप्तमी। अनर्हान् नपात्रभूतान्। हव्यं देवदेयं कव्यं पितृदेयमित्युक्तम् ॥ १५० ॥

(५) नन्दनः। स्तेनाअत्र। स्वर्णादन्यस्य द्रव्यस्यापहर्तारः। क्लीबा. पण्डाः। स्वयमास्तिकाअपि नास्तिकेभ्योवृत्तिर्जीवनयेषामिति तयोक्ताअश्रद्धानावा ॥ १५० ॥

(६) रामचन्द्रः। हव्यकव्ययो.ये स्तेनादयस्ताननर्हान्मनुरब्रवीत्। स्तेनाःसुवर्णव्यतिरिक्त चौरा. ॥ १५० ॥

---

* प्रयत्नतः=परीक्षा (अ)

जटिलंचानधीयानंदुर्वलंकितवंतथा ॥ याजयन्ति च ये पूगांस्तांश्च श्राद्धे न भोजयेत् ॥ १५१॥

(१) **मेधातिथिः** । जटिलोब्रह्मचारीतस्यह्ययंकेशविशेषः पाक्षिकविहितोमुण्डोवाजटिलोवास्यादिति उपलक्षणं-जटाब्रह्मचारिणस्ततोमुण्डोपिप्रतिषिध्यते । तस्यचानधीयानस्यप्राप्तिरेवनास्ति प्रक्रान्ताध्ययनः । अनधीतवेदः अगृहीतवेदश्चेत्प्राप्नुयात् । ननुचवेदपारगइतिवचनात्कुतः प्रक्रान्ताध्ययनस्यप्राप्तिः । एवंतर्हिअधीतवेदोप्यस्वीकृतवेदोनधीयानोभिप्रेतः । व्रतस्थमित्यनेनज्ञादौहितत्रैवात्रतत्रनाध्ययनमितिकश्चिन्मन्येतदर्थमिदंअनधीयानस्य प्रतिषेधाद्विदुषस्तस्याधिकारोस्तीत्यवगम्यते । दुर्बलः स्खलित लोहितकेशोवा विकेशेन्द्रियोवा तस्यचहि निर्वचनंकुर्वन्ति दूर्वाशाद्वलेनाप्यलंतस्यावासोभवतीति सहिदुर्वयैवमाच्छियते लज्जयाचवाससानाभावे तावन्मात्रेणापिदधातिशेफं । कितवोद्यूतकारः । याजयंतिचयेपूगान् सघान् व्रात्यस्तोमादिभिर्व्रात्यानाहिं सहितानां यागोविधिप्रतिपित्थंचतद्याजनं व्रात्यानांयाजनेकृत्वेतिक्रमशः प्रत्येकमपि बहून्याजयति बहुकृत्वआर्त्विज्यंकरोति सोपिनभोज्यः । तथाचवसिष्ठः यश्चापिबहुयाज्यः स्यात्यश्चोपनयतेबहूनिति । केचिदाहुः श्राद्धग्रहणात्पित्र्यएवैषांप्रतिषेधो नतुदैवे तदयुक्तं तदपिश्राद्धांगमेवाश्राद्धशब्देनयुक्तंवक्तुं ॥ १५१ ॥

(२) **सर्वज्ञनारायणः** । जटिलब्रह्मचारिणं । मन्त्रमनधीयानमध्ययनाद्विरतं । दुर्बलोदुश्चर्मा शिपिविष्टइति यावत् । कितवोद्यूतरसिकः । पूगान्समूहान् याजयन्तीत्यनेन याजकाविवक्षिताः । तत्र ह्यनेके यजमानाभवन्ति सत्रे तु यजमानत्वादृत्विजामदोषः ॥ १५१ ॥

(३) **कुल्लूकः** । जटिलोब्रह्मचारी । मुण्डोवा जटिलोवास्यादित्युक्तब्रह्मचार्युपलक्षणत्वाज्जटिलत्वंस्यमुण्डोऽपि निषिध्यते । अनधीयानवेदाध्ययनरहितयस्योपनयनमात्रंकृतं न वेदादेशः । तेनास्वीकृतवेदस्यापि ब्रह्मचारिणोवेदाध्ययनकर्तुरप्यनुज्ञानार्थोऽयनिषेधः । अतः श्रोत्रियायैव देयानीति ब्रह्मचारीतरविषयम् । दुर्बलोदुश्चर्मा । मेधातिथिस्तु दुर्वालमिति पठित्वा स्खलतिर्लोहितकेशोवा दुश्चर्मावेत्यर्थत्रयमुक्तवान् । कितवोद्युतकृत् पूगयाजकाबहुयाजकाः । पूगः क्रमुकवृन्दयोरित्याभिधानिका । अतएव वसिष्ठः । यश्चापि बहुयाज्यःस्याद्यश्चोपनयते बहूनिति । ताञ्छ्राद्धेन भोजयेदिति न दैवेनिषेध. । यत्रोभयत्रनिषेधोमनोरभिमतः तत्र हव्यकव्यग्रहणमुभयत्रेति वा करोति ॥ १५१ ॥

(४) **राघवानन्दः** । जटिल ब्रह्मचारिणं अनधीयानं वेदाध्ययनरहित । दुर्बलं दुश्चर्माणं दुर्वालं कपिलकेशमिति मेधातिथिः । कितवद्यूतरत । पूगान्बहून् श्रेणीर्वा ॥ १५१ ॥

(५) **नन्दन.** । जटिलब्रह्मचारिणम् । तस्य विशेषणमनधीयानमिति । दुर्वालदुश्चर्माणम् । कितवंद्यूतकारकम् । पूगान् गणान् श्राद्धेनिषेधोदैवेऽनुज्ञाऽनभ्युपगतिश्च ॥ १५१ ॥

(६) **रामचन्द्रः** । जटिलो ब्रह्मचारी । सभोजने प्रतिषिध्यते । दुर्बलंदु.खेन बाधितमिति । दुर्वर्णमिति पाठे दुर्वर्णदुश्चर्माणमित्यर्थः । पूगाःश्रेणयः । एतान्श्राद्धे न भोजयेत् ॥ १५१ ॥

चिकित्सकान्देवलकान्मांसविक्रयिणस्तथा॥विपणेन च जीवन्तोवर्ज्याः स्युर्हव्यकव्ययोः॥१५२॥

(१) **मेधातिथि.** । भिषजः चिकित्सकाः देवलकाः प्रतिमापरिचारकाः । आजीवनसंबन्धेनैतौप्रतिषिध्येते धर्मार्थत्वेतुचिकित्सकदेवलकत्वयोरदोषः । मांसविक्रयिणः सौनिकाः द्वितीयान्तपाठेपूर्वश्लोकादाख्यातानुषङ्गः । विपणेनजीवन्तः प्रतिषिद्धेनपणेन । दशमाध्यायेवक्ष्यन्ते तेनजीवन्ति तेवर्ज्या उभयत्र मांसविक्रयिणस्तुधर्मार्थमपि निषिध्यन्ते । यस्यकेनचिन्मांसमुपहृतं । अन्यस्यनतेनार्थः । उपहृतमांसस्यघृतेनहोमोपयोगिनासमांसघृतेनविनिर्मिमीते भवत्यसौ

(१५१) दुर्वल= दुर्वाल (न०)

धमार्थोविनिमयोविक्रयशब्दवाच्यता विनिमयस्यापिभवतीत्यतईदृशाधमार्थमांसविक्रयिणोपिप्रतिषिध्यन्ते ॥ १५२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। चिकित्सकानभिषग्वृत्तीन्। देवलकान्धनार्थदेवार्चकान्। विपणेन पण्यवीथ्यां विक्रेयप्रसारणेन जीवन्तः ॥ १५२ ॥

(३) कुल्लूकः। चिकित्सकोभिषक्। देवलः प्रतिमापरिचारकः। वर्तनार्थत्वेनैतत्कर्मकुर्वतोऽयंनिषेधो नतु धर्मार्थम् देवकोशोपभोजी च नाम्ना देवलकोभवेदिति देवलवचनात्। मांसविक्रयिणः सकृदपि। सद्यःपतति मांसेनेतिलिङ्गात्। विपणेनेति। विपणोवणिज्या तया जीवन्तः। हव्यकव्ययोरित्यभिधानाद्दैवे पित्र्ये चैते त्याज्याः ॥ १५२ ॥

(४) राघवानन्दः। देवलकाः देवकोशोपजीवीच नाम्नादेवलकोभवेदिति देवलवचननिर्णीताः। मांसविक्रयिणः सकृदपि सद्य.पतति मांसेनेति वचनात्। विपणेन वाणिज्येन। वर्ज्या.पात्रत्वेनेतिशेषः ॥ १५२ ॥

(५) नन्दनः। देवकोशोपजीवीतु नाम्नादेवलकोभवेदिति स्मृत्यन्तरवचनम्। मांसविक्रयादन्येनापिजीविनो वर्ज्याः प्रतिषिद्धाः। क्षीरादिद्रव्यं तद्विक्रयोविपणस्तेनजीवन्तः ॥ १५२ ॥

(६) रामचन्द्रः। चिकित्सकादयोहव्यकव्ययोःप्रदाने वर्ज्या.स्युः। धर्मार्थे तु चिकित्सकदेवलयोर्दोषाभावः। विपणेन जीवन्तः निन्द्यपण्येन जीवन्तः ॥ १५२ ॥

प्रेष्योग्रामस्य राज्ञश्च कुनखी श्यावदन्तकः।प्रतिरोद्धा गुरोश्चैव त्यक्ताग्निर्वार्धुषिस्तथा ॥ १५३॥

(१) मेधातिथिः। प्रेष्यआज्ञाकरः ग्रामेणयोयत्रकुत्रचित्कार्येणप्रेष्यते एवंराजप्रेष्यः। कुनखीश्यावदन्तकः। प्रतिरोद्धागुरोर्वाक्व्यवहारेऽन्यत्रचयोगुरोः प्रतिबन्धेप्रातिकूल्येचवर्तते। त्यक्ताग्निस्त्रेतावसथ्ययोरन्यतरस्यापि। वार्धुषिःसत्यन्यस्मिन्जीविकोपायेवृद्धिजीविकः। वृद्धिस्तुयोक्ताधान्यात्रांवार्धुषित्वंतदुच्यतइति यत्स्मरणंतत्स्वपरिक्रियायामेव। वैयाकरणाहि वृद्धिजीविनो धान्यादन्यत्रवार्धुषिशब्दस्मरन्ति तेच शब्दार्थस्मरणे प्रमाणान्तराभियोगवशात् ॥ १५३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। प्रेष्योधनार्थमादिष्टकारी। श्यावदन्तकःकपिशवर्णदन्तः। प्रतिरोद्धा विरोधी। त्यक्ताग्निस्त्यक्ताहितत्रेताग्निः। वार्धुषिर्वृद्धिजीवी ॥ १५३ ॥

(३) कुल्लूकः। भृतिग्रहणपूर्वकग्रामाणांराज्ञश्चाज्ञाकारी। कुत्सितनखकृष्णदन्तगुरुप्रतिकूलाचरणशीलत्यक्तश्रौतस्मार्ताग्निकलोपजीविनश्चहव्यकव्ययोर्वर्ज्याइति पूर्वस्यैवाचानुषङ्ग उत्तरत्रच ॥ १५३ ॥

(४) राघवानन्दः। प्रेष्यइति। ग्रामस्य राज्ञोवा। श्यावदन्तकः श्यामाः स्वतएवैकद्वित्रादन्तायस्य सः। प्रतिरोद्धागुरोः प्रतिकूलाचरणः। त्यक्ताग्निः विधितः स्वीकृताग्निः अविधितस्त्यक्ता। वार्धुषिर्वृद्धिमात्रोपजीवी ॥ १५३ ॥

(५) नन्दनः। पूर्वजन्मनि स्वर्णचोरत्वात्कुनखिनः प्रतिषेधः। सुरापानाच्छ्यावदन्तस्य प्रतिषेधः। प्रतिरोद्धा प्रतिकूलकः। समर्घं पण्यमादाय महार्घयः प्रयच्छति। सवैवार्द्धुषिकोनामयश्चवृद्ध्या प्रयोजयेत् ॥ यश्चनिन्द्यतरजीवन्प्रशंसत्यात्मनोगुणान्। सचवार्द्धुषिकोनाम ब्रह्मवादिषुगर्हितइति यमवचनम् ॥ वर्जनीयाइतिवक्ष्यति ॥ १५३ ॥

(६) रामचन्द्रः। वर्ज्यानाह प्रेष्यइति। ग्रामस्य प्रेष्यःप्रेषक.राज्ञः। गुरो.प्रतिरोद्धा गुरो.प्रतिकूलः। त्यक्ताग्निःअग्नित्यागी त्रेतावसथ्ययोः त्यागी। वृध्योपजीवी वार्धुषिः। वृध्याजीवी तु वार्धुषिरित्यमरः ॥ १५३ ॥

यक्ष्मी च पशुपालश्च परिवेत्ता निराकृतिः॥ ब्रह्मद्विट् परिवित्तिश्च गणाभ्यन्तरएव च ॥ १५४॥

(१) मेधातिथिः। यक्ष्मीव्याधितःराजयक्ष्मगृहीतइत्यन्ये। पशुपालःयष्टिहस्तस्तद्वृत्तिजीवनः। निराकृति सत्यधिकारेमहायज्ञानुष्ठानरहितः। अयत्वेप्यनुपजीव्यः। अनद्धानिराकृतिरुच्यते। एवंहिशतपथे योनदेवानर्चतिनपितॄन्

मनुष्यानिति। यैस्तुपठ्यते अस्वाध्यायश्रुतधनैर्निराकृतिरुदाहृतइति नतेशब्दार्थसम्बन्धविदस्ततस्तस्येहाम्नानिरेवंश्रोत्रियनियमात्। निराकर्तादेवादीनांनिराकृतिरितिधात्वर्थानुगमोस्ति। धर्मधर्मिणोश्चाभेदविवक्षायांकिंनामिश्रयोगउपपन्नइतिपूर्वोयंधातुरपवर्जनेवर्तते। निराकृताअपवर्जिताउच्यन्ते। भोजनान्निराकृताअधिकारान्निराकृताइति। अत्रजनंचाकृतिः। सानिर्गतास्मादितिनिराकृति। संस्थानंचाकृतिस्तथाचकुत्सायांनिर्दिष्टव्यौदुराकृतिर्निषिध्यते। आर्दंचावामूपत्रयःशीलसंपन्नोवाकुलसंपन्नोवाढ्यौ पटुवागिन्द्रियश्चबहुजिह्वोनभोज्याः। रूपसंपन्नमनोहरावयवसंपन्नयुवभ्योदान प्रथमन्नतिवयसइत्येकइतिसञ्ज्ञाशब्दोवायंकिन्नतः। ब्रह्मद्विट्ब्राह्मणानांवेदस्यवाद्वेष्टा ब्रह्मशब्दस्योभयार्थवाचित्वात् ब्रह्मज्ञोब्राह्मणःस्मृतइति। गणाःसङ्घ सहैकयाक्रिययाजीवन्ति ये ते गणशब्दवाच्यास्तदन्तर्गताश्चानुविद्यब्राह्मणाः परिवेत्तृपरिवित्तीवक्ष्यमाणस्वरूपौ ॥ १५४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। पशुपालोवृत्त्यर्थं। निराकृतिरस्वाध्यायः। ब्रह्मब्राह्मणस्तद्विट्। गणाभ्यन्तरोगणानांनेताग्रामणीरितियावत्। गणानामाधिपत्येन देशान्तरप्रापयितार्थलोभेनेतिवा ॥ १५४ ॥

(३) कुल्लूकः। यक्ष्मी क्षयरोगी। पशुपालोवृत्त्यर्थतया च्छागमेषादिपोषकः। परिवेत्तृपरिवित्ती वक्ष्यमाणलक्षणौ। निराकृतिः पञ्चमहायज्ञानुष्ठानरहित। तथाच च्छन्दोगपरिशिष्टे। निराकर्ताऽमरादीनांसविज्ञेयोनिराकृतिः। ब्रह्मद्विड्ब्राह्मणादीनांद्वेष्टा। गणाभ्यन्तरोगणार्थोपसृष्टसंबन्धिधनाद्युपजीवी ॥ १५४ ॥

(४) राघवानन्दः। यक्ष्मी कासविशेषयुक्तः। पशुपालस्तदेकजीवी। परिवित्तिः वक्ष्यते। निराकृतिः पञ्चयज्ञानुष्ठानहीनः। ब्रह्मद्विट् वेदविषयोद्वेष्टा। गणाभ्यन्तरः गणार्थोत्सृष्टधनाद्युपजीवी ॥ १५४ ॥

(५ नन्दनः। यक्ष्मी क्षयरोगीतस्य पूर्वजन्मनिब्रह्महत्वात्प्रतिषेधः। वृत्त्यर्थंयः पशून्पालयतिसपशुपालः। परिवेत्तारवक्ष्यति। अधीत्यविस्मृतवेदभवेद्विर्गोनिराकृतिरितिदेवलः ॥ आधाय योऽग्निमालस्याद्देवादीन्नेभिरिष्टवान्। निराकर्ताऽमरादीनांसविज्ञेयो निराकृतिरिति कात्यायनः ॥ ब्रह्मद्विट् ब्राह्मणद्वेषी परिवित्तिवक्ष्यति गणाभ्यन्तरोगणप्रधानोगणस्यनेतेतियावत् ॥ १५४ ॥

(६) रामचन्द्रः। यक्ष्मरोगी। परिवेत्ता ज्येष्ठेऽकृतदारे सति कनीयान्दारानग्नींगृह्णाति सपरिवेत्ता। ज्येष्ठस्तु परिवित्ति। निराकृति महायज्ञानुष्ठानरहितः देवादीनांनिराकर्ताच। ब्रह्मद्विट्ब्राह्मणानां वेदस्य वा द्वेष्टा वेदविस्मरणशीलोवा। गणाभ्यन्तरःगणवाह्यः। क्रियया जीवन्ति एते गणशब्दवाच्याः। तदभ्यन्तरगता. ॥ १५४ ॥

कुशीलवोऽवकीर्णी च वृषलीपतिरेव च ॥ पौनर्भवश्च काणश्च यस्य चोपपतिर्गृहे ॥ १५५ ॥

(१) मेधातिथिः। चारणनटनर्तकगायनादयः कुशीलवाः। अवकीर्णीविप्लुतब्रह्मचर्योवृषलीशूद्रातस्याः पतिः अप्रत्यक्षन्यायश्चमन्यन्ते। वृषल्याएववचयः यस्यद्विजातिभार्यानास्ति कुतएतत्प्रकरणान्तरेविगर्हिताचारसग्रहश्रूयते एनान्विगर्हिताचारानितिशूद्राविवाहश्चसर्वेषामनुज्ञातत्वात् नगर्हित. सचकृतसजातीयापरिणयनस्यानुज्ञातः। अतोसत्यासजातीयायांवृषल्याभर्त्तांप्रतिषिध्यते। तत्रपौनर्भवः पुनर्भूः। पुनरुक्तांवक्ष्यति नवमेध्याये पत्यावापरित्यक्तेति। काणएकेनाक्ष्णाविकलः। यस्यचउपपतिर्जायाजारोवस्थितायांभार्यायामस्तिउपेक्षयानिन्द्यते। तदुक्त अन्नादेभ्रूणहामार्ष्टिपत्यौभार्यापचारिणीति ॥ १५५ ॥

---

* सवन्धि= मठ (अ)

(२) **सर्वज्ञनारायणः** । कुशीलवोनटवृत्तिः । अवकीर्णीव्रतमध्ये स्खलितब्रह्मचर्यः । पुनर्भूपुत्र.पौनर्भवः । गृहे-भार्यायाम् ॥ १५५ ॥

(३) **कुल्लूकः** । कुशीलवोनर्तनवृत्तिः । अवकीर्णी स्त्रीसंपर्कोद्विप्लुतब्रह्मचर्य प्रथमाश्रमी यतिश्च । वृषलीपतिः सवर्णामपरिणीयकृतशूद्राविवाहः । पौनर्भवः पुनर्भूपुत्रोवक्ष्यमाणः । उपपतिर्यस्य जायाजारोगृहेस्ति ॥ १५५ ॥

(४) **राघवानन्दः** । कुशीलवोनर्तकवृत्तिः । अवकीर्णी स्त्रीसंपर्कादुपप्लुतब्रह्मचर्यः । वृषलीपतिः सवर्णामपरिणीय कृतशूद्राविवाहः । पौनर्भवः पुनर्भूपुत्रः । यस्योपपतिः स्वजायाजारः । गृहइत्यनेनान्यत्र तथा दूषणमितिभावः ॥१५५॥

(५) **नन्दनः** । कुशीलवोगायकः । गूढलिङ्ग्यवकीर्णीस्यायश्च भग्नव्रतस्तथेतिदेवलः ॥ वृषलीपतिः अनूढत्रैवर्णिक-स्त्रीकः केवलशूद्रापतिः । काणस्य पूर्वजन्मनि परनेत्रोत्पाटकत्वात्प्रतिषेधः । परदाराभिसंयोगात्पुरुषोजारउच्यते । सएवो-पपतिर्ज्ञेयोयः सदासंवसेद्गृहे इतिदेवलः ॥ १५५ ॥

(६) **रामचन्द्रः** । कुशीलवो नटनर्तकः । अवकीर्णी क्षतव्रतः । पौनर्भवः पुनर्भ्वाज्ञातः । परपूर्वापतिः पुनर्भूः । काणःएकाक्षी । यस्य गृहे चोपपतिः जारः । एते वर्ज्याः ॥ १५५ ॥

भृतकाध्यापकोयश्च भृतकाध्यापितस्तथा॥ शूद्रशिष्योगुरुश्चैव वाग्दुष्टः कुण्डगोलकौ ॥ १५६॥

(१) **मेधातिथिः** । भृतकाध्यापकः भृतकः सन्नयोस्थितो ध्यापकः भृतकइतिपदीयद्दास्येदमध्यापयामीति यः प्रवर्तते पणेन सभृतकाध्यापकः । एषाहिभृतिः प्रसिद्धा काय्वाहादिषुयस्त्वियतोधनेनेयदध्यापयामीतिनिश्चित्यवचनव्यव-स्थयापूर्वमध्यापयति । लभतेचाध्यापनार्थ नासौभृतकाध्यापकः । अनिरूपितपरिमाणपूर्वेचार्थवादेविहितमध्यापनं । एवं-भृतकाध्यापितः योव्युत्पन्नात्बुद्धिःसत्यकामवत्स्वयभृतिंदत्वाधीतेसएवमुच्यते यस्तुपित्रादिनाभृतिंदत्वा उपाध्यायन्तराभा-वेध्याप्यते । नतस्यविगर्हिताचारत्वं यालोहिपित्राप्रतिषिद्धेभ्योनिवर्तनीयः । एतदुक्तगुरोशिष्यश्चयाज्यश्चेति । शूद्रस्यशि-ष्योव्याकरणादिविद्यासुगुरुश्चशूद्रस्यैव । उपसर्जनीभूतस्यापिसंबन्धस्मृतिशास्त्रत्वात्गर्हिताचारत्वस्यसर्वशेषत्वात्गुरुत्वच-गर्हितनान्यत् । वाचादुष्टः परुषानृतभाषी । अभिशस्तइत्यन्ये कुण्डगोलकौ ॥ १५६ ॥

(२) **सर्वज्ञनारायणः** । भृतकोभृत्यापरिक्रीतः । सएवाध्यापकोयस्य सभृतकाध्यापकः । एवमध्यापितोपि । गुरुश्चैव शूद्रस्येत्यनुषङ्गः । वाग्दुष्टः परुषवादी । १५६ ॥

(३) **कुल्लूकः** । भृतिर्वेतनं तद्ग्राही भृतकःसन्योध्यापकः सतथाएवभृतकाध्यापितः । शूद्रशिष्योव्याकरणादौ गुरुश्च तस्यैव । वाग्दुष्टःपरुषभाषीअभिशस्तइत्यन्ये । कुण्डगोलकौ वक्ष्यमाणौ ॥ १५६ ॥

(४) **राघवानन्दः** । भृतकाध्यापकः भृतिगृहीत्वैव योध्यापयति सभृतकाध्यापकः । भृतेन शिष्यपुष्टेनगुरुणा योध्यापितः सभृतकाध्यापितः । क.कुत्सितार्थे शूद्रशिष्यः शूद्रस्य शिष्यः । गुरुः शूद्रस्येति शेषः । वाग्दुष्टः परुषभाषी । कुण्डगोलकौ वक्ष्यमाणौ ॥ १५६ ॥

(५) **नन्दनः** । भृतकः भृतिभुक् । अत्र देवलः भृतकाध्यापितोयश्चभृतकाध्यापकश्चयः । तावुभौ पतितौ ज्ञेयौ-स्वाध्यायक्रयविक्रयादिति ॥ गुरुः शूद्रगुरुः । कुण्डगोलकौवक्ष्यति ॥ १५६ ॥

(६) **रामचन्द्रः** । भृतकाध्यापकः वेतनादानेन योऽध्यापयते स । य.भृतकाध्यापितः अध्येता । शूद्रःशिष्योय-स्य सःवाएतादृशोगुरुः । कुण्डगोलकौ । पत्यौजीवति कुण्डस्तु मृते भर्तरि गोलकः ॥ १५६ ॥

अकारणपरित्यक्ता मातापित्रोर्गुरोस्तथा ॥ ब्राह्मैर्यौनैश्च सम्बन्धैः संयोगं पतितैर्गतः॥१५७॥

(१) मेधातिथिः । असतिकारणेयःपरित्यजतिमातरंपितरथाचार्यंच । गुरुशब्दःसामान्यशब्दस्त्वाद्दुपाध्यायेपिवर्तते। यत्तुनथासतिपितापितृग्रहणनकर्तव्यंस्यात्गुरुत्वादेवसिद्धेस्तथाचार्यएवेहगुरुरितित्याचक्षते तदयुक्तं । असतिमातापितृग्रहणेगुरुशब्दःपितर्येवकृत्रिमाकृत्रिमन्यायेनप्रवर्तते । पृथग्गुणादानेतुशास्त्रान्तरवदाचार्यश्रेष्ठोगुरूणामितिसामान्यशब्दतासिद्धा भवति । परित्यागकारणंत्यजेत् पितरंराजघातकमित्यादि मातापित्रोःपरित्यागस्तत्पादसेवायाःशुश्रूषादेःअकरणं तद्राधनंअतत्परत्वं गुरोरेवमेव । अध्यापनसमर्थंव्यापयितारंचतस्यागेनान्यत्राध्ययनं पतितैःसंयोगंगतःसम्बन्धकृतवान्ब्राह्मैर्याजनाध्यापनादिभिर्यौनैःकन्यादानादिभिः । ननुचपतितत्वादेवासौवर्ज्यः । केचिदाहुः सवत्सरेणपततिपतितेनसहाचरन् । नावेगम्यंप्रतिषेधः । अथकेयंवाचोयुक्तिः संयोगंगतइति । नात्रसम्बन्धशब्दोवैशेषिकादिप्रसिद्ध्यासंयोगादिवचनः किंतर्हिक्रियैवात्रसंबन्धहेतुत्वात्संबन्धशब्देनोच्यते याजनादिरेवसंयोगशब्दश्चसंबन्धमात्रमुपलक्षयति ॥ १५७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अकारणात्पातित्यंविना । गुरोराचार्यस्य ब्राह्मैरध्ययनाध्यापनैः । यौनैर्योनिसम्बन्धैर्वैवाहिकैः । पतितैः सावित्रीपतितैः व्रात्यैः ॥ १५७ ॥

(३) कुल्लूकः । मातुःपितुर्गुरोश्च परित्यागकारणंविना त्यक्ता शुश्रूषादेरकर्ता । पतितैश्चाध्ययनकन्यादानादिभिःसंबन्धैःसंपर्कंगतः । पतितत्वादेवास्य निषेधइति चेन्न सवत्सरात्प्रागिदंभविष्यति संवत्सरेण पततीति वक्ष्यमाणत्वात् ॥ १५७ ॥

(४) राघवानन्दः । अकारणपतितादिप्रयोजकजात्यंतरादीन्विनागुर्वादीनांपरित्यक्तासंयोगंपतितैर्गतः संयोग विद्याग्रहणकन्याग्रहणरूपं । तदुक्तंत्र सवत्सरेण पततिइतिस्वयमेव वक्ष्यमाणत्वात्पूर्वंपतितापेक्षया अन्यः भाविपातित्य युक्तः । अतोनपुनरुक्तिः ॥ १५७ ॥

(६) रामचन्द्र. । ब्राह्मैःसंबन्धैः संयोगंगतः । वेदाध्ययनसंबन्धैः संयोगगतः । तथा यौनैर्विवाहसंबन्धैः संयोग गतः ॥ १५७ ॥

अगारदाही गरदः कुण्डाशी सोमविक्रयी ॥ समुद्रयायी वन्दी च तैलिकः कूटकारकः ॥१५८॥

(१) मेधातिथिः अगारस्यगृहस्यदग्ध्यागारदहातीति दर्शनार्थंचगरग्रहणंविषादीनामपि । कुण्डस्यअन्नमश्नाति एवं गोलकस्य प्रदर्शनार्थत्वात् कुण्डस्य । सोमंविक्रीणीतेओषधिः सोमस्तंयोविक्रीणीतेयागार्थमौषधार्थंवा । अन्येतुसोमसाधनाञ्ज्योतिष्टोमादियागानाहुः । तेषांचविक्रयोयद्यपिनसंभवतिअमूर्तत्वात् । क्रियायास्तथाप्यविदुषामेवंविधस्याचारस्यदर्शनादयप्रतिषेधः । दृश्यन्तेह्यविद्वांसएवंवदन्तोयन्मयासुकृतकृतंतत्तेस्त्विति शपथेनविहितं सुकृतेनसाधितान्यैरिति तथापयोव्रती मजापेमायांचमेतासि तदुभयमन्तरेणेष्टापूर्तेल्लोकसुकृतमायुःप्रजांवृञ्जियंयदिमेद्रुह्युरिति । यथैवशपथाएवंदानविक्रयादावपि वाचामः करोतिसवर्ज्यते । अकार्यतारश्चाशपथदानविक्रयादीनांचाक्रियमाणानामनुमीयते । समुद्रउदधिस्तंयोयाति । वन्दीस्तुतिपाठकः । तैलिकःतिलादीनांपेष्टा । कूटकारकःसाक्ष्येष्वनृतवादी ॥१५८॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । गरदोविषदोविषव्यतिरिक्तनाम् । कुण्डाशीकुण्डपृष्टिःपद्यानि तावत्परिमाणतण्डुलान्नभोजी । समुद्रयायी नौकया समुद्रसंचारी । बन्दीस्तुतिपाठकः । तैलिकः तिलयन्त्रप्रवर्तकः । कूटंछन्नतत्कारकः ॥ १५८ ॥

(१५८) समुद्रयायी= शूद्रयाजी (ख)

(३०) कुल्लूकः। गृहदाहक-मरणहेतुद्रव्यस्यदाता । कुण्डस्य वक्ष्यमाणस्ययोन्नमश्नाति प्रदर्शनार्थत्वात्कुण्डस्य गोलकस्यापि ग्रहणम् । अतएवदेवलः । अमृते जारजःकुण्डो, मृते भर्तरि गोलकः । यस्तयोरन्नमश्नाति सकुण्डाशीति कथ्यते ॥ सोमलताविक्रेता । समुद्रे योवहित्रादिना द्वीपान्तरंगच्छति । बन्दी स्तुतिपाठकः । तैलार्थंतिलादिबीजानापेष्टा। साक्षिवादे कूटस्य मृषावादस्य कर्ता ॥ १५८ ॥

(४) राघवानन्दः। अगारदाही अगारोगृहं । कुण्डाशी कुण्डस्यान्नभोजी बध्वाशीवा । भीमः कुण्डाशीति स्मरणात्। सोमविक्रयी सोमोत्र लताविशेषः। समुद्रयायी वहित्रादिना द्वीपान्तरगन्ता । बन्दी स्तुतिवृत्तिः। तैलिकः तैलार्थे तिलादीनांपेष्टा। कूटकारकः कूटसाक्षी भूम्यर्थंमिथ्याभाषी ॥ १५८ ॥

(५) नन्दनः। अगारदाही सक्षेपः प्रेतदग्ध
कुण्डो मृते भर्तरि गोलकः । यस्तयोरन्नमश्नाति
नाकरः ॥ १५८ ॥

(६) रामचन्द्रः। कुण्डाशी यस्त्रिपलतण्डुलान्नभोक्ता। बन्दी कारागृहस्थितः स्तुतिपाठकोवा अनृतपाठकः। तैलिक तैलविक्रयी । कूटकारकः । अगारदाही गृहदाहकारी। सोमलताविक्रयी शूद्रयाजी शूद्रंयोयाजयति ॥ १५८ ॥

पित्रा विवदमानश्च कितवोमद्यपस्तथा ॥ पापरोग्यभिशस्तश्च दाम्भिकोरसविक्रयी ॥ १५९ ॥

(१) मेधातिथिः। पित्रायोविवदतेपरुषंभाषते। राजकुलेव्यवहरतीतिपूर्वपक्षोत्तरपक्षभंग्याभागादिनिमित्तं। तथाचगौतमः। पित्राकामेनविरक्तानिति। प्रतिरोद्धागुरोरित्यनेनैतत्कथंपुनरुक्तमुच्यते। अन्यःप्रतिरोध.अन्यश्चविवाद.यत्किंचित्गुरोरभिप्रेतंवस्तुकथमिदंसिध्येदितितत्रसंबन्धकथनंप्रतिरोध.न्याय्येपिवस्तुनितदिच्छाप्रतिघातः। प्रतिरोधृत्वं प्रतिरोद्धेति। तत्रपाठान्तरम्। आभिमुख्येनाहिंसिताहस्तादिनागुरो.प्रतिरोद्धाचपेयादिदानेनअन्यस्मिन्पक्षेस्थितमन्यत्वविवादस्य। कितवोद्यूतस्यकारयितासभिकःयस्तुस्वयंदेवितासप्रागेवनिषिद्धः। केकरमन्येपठन्ति। केकरोमद्यपइतिसचवलितप्रेक्षीअध्यर्धदृष्टि.कातरमन्येसचशुकपक्षतारकः। मद्यपःसुरायोअन्यस्यारिष्टादेर्मद्यस्यपातासुरापः। पतितत्वेनैवनिरस्तः पापरोगीकुष्ठी सहिलोकेऽत्यन्तनिन्द्यःपापरोगीत्यभिधातुयुक्तः। अस्मादेवचप्रतिषेधात्यक्ष्मीत्यत्रनसर्वोव्याधिर्गृहीतोगृह्यते। कस्तर्हिक्षयीयदिहिसर्वोगृह्येततेनैवसिद्धत्वात्पापरोगीतिनाकरिष्यतअभिशस्त पातकोपपातकयोःकर्तेतिलोकेप्रसिद्धः। असत्यपिकर्तृकत्वनिश्चये। दाम्भिकःछद्मनाधर्मंवदतिलोकपङ्क्त्यर्थंनकर्तव्यमितिकृत्वाकरोति रसविक्रयीविषस्यविक्रेता। तस्यह्येतदभिधानं। उपांशुविधिरसदः सत्रीत्यादि विषदोरसदउच्यते ॥ १५९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। पित्रा धनार्थविवदमान.। कितवः वृत्त्युद्देशविनाद्यूतकारी । केकरइति क्वचित्पाठे वक्रदृष्टिरित्यर्थः। मद्यं द्राक्षादिमद्यं। पापरोगः कुष्ठभगन्दरादिनिन्दितरोगः। अभिशस्तोवचनीयेन युक्तः। दाम्भिकोदम्भेन कर्मचारी । रसागुडादयः एतेनाविक्रय्यमुपलक्षितम् ॥ १५९ ॥

(३) कुल्लूकः। पित्रा सह शास्त्रार्थे लौकिके वा वस्तुनि निरर्थंयोविवदते। कितवोयः स्वयदेवितुमनभिज्ञः स्वार्थंपरान्देवयति न स्वयंदेविता तस्योक्तत्वात्। न च सभिकः तस्य द्यूतवृत्तिपदेनाभिधास्यमानत्वात्। केकरइति पाठे तिर्यग्दृष्टिः। सुराव्यतिरिक्तमद्यपाता। कुष्ठी । अनिर्णीतेऽपि तस्मिन्महापातकादौजाताभिशापः। छद्मनाऽधर्मकारी। रसविक्रेता ॥ १५९ ॥

---

(१५९) कितवः=केकरः (घ)

(४) राघवानन्द । पित्राविवदमानस्तद्विवादे शास्त्रीये लौकिके वा रत । कितवोय स्वार्थेन परान्देवयते । य सुरातिरिक्तपायी मद्यप सुरापस्य पतितत्वात् विप्रप्रकरणात् । पापरोगी कुष्ठादियुक्त । अभिशस्त आशङ्कितमहापातक । दाम्भिकोत्र छद्मना धर्माचरणयस्य । रसविक्रयी रसोगोरसादि ॥ १५९ ॥

(५) नन्दन । अयकितवोत्रश्चक । केचित्पुनरुक्तिभयात् । केकरोमद्यपस्तथैति पठन्ति केकर आकेकरतारनेत्र । तस्यक्रूरनेत्रस्यात्यतिषेध । मद्यपोमदकरद्रव्याणातालासवादीनापाता । सुरापस्तु पतितप्रतिषेधेनोक्त । मधुमेहभगन्दरादय पापरोगस्था । दाम्भिकी धर्मध्वज । रसविक्रयी विषविक्रयी ॥ १५९ ॥

(६) रामचन्द्र । पापरोगी दीर्घरोगी । अभिशस्त कलङ्कीत्यर्थ ॥ १५९ ॥

धनु.शराणां कर्ता च यश्चाग्रेदिधिषूपति ॥ मित्रध्रुग्द्यूतवृत्तिश्च पुत्राचार्यस्तथैव च ॥ १६० ॥

(१) मेधातिथि । धनु शराश्चय शिल्पीवकरोतियश्चाग्रेदिधिषूपति । दिधिषूशब्द काकाक्षिवदुभयेनसबध्यते । स्मृतियारूत्वाच्चेदश सबन्धोलभ्यते । लेगालोशदयोपिस्मृत्यर्थसकल्पतोभवन्तिचार्थकारा । अतएतन्नवाच्यकथमेकशब्द समासान्तर्गतोद्वाभ्याभिन्नस्थानाभ्याअभिसबध्येतइति । गौतमेनहिद्वयप्रतिषिद्ध इहापिसबन्धभेदेलिङ्ग । द्विपद समासोनग्रेदिधिषूपतिर्नामकश्चिदस्ति एतौचवक्ष्यमाणलक्षणौ मित्रध्रुक्मित्रयोद्रुह्यतिभिन्नस्यस, कार्मोपघातेवर्तते । द्यूतज्ञ, द्यूतवृत्तिर्जीविकायस्य । ननुकितवोमद्यपइत्यत्रोक्तमेव नावश्यद्यूतवृत्तिरेवद्यूतस्यप्रयोजक । किंतर्हिय स्वयदेवितुनजानाति । गुरुभयाद्वा न दीव्यति व्यसनीतु देवे.शासनयान्यदेवयति तदर्थोद्वितीय कितवशब्दाअथवानृतस्नीकद्यूतसभास्थाणवोद्यूतवृत्तय । पुत्रआचार्योध्यापकोयस्यामुख्यमाचार्यत्वनपुत्रेसभवति ॥ १६० ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । द्यूतवृत्तिर्जीविकार्यद्यूतरत । पुत्रएव यस्याचार्योधर्मोपदेष्टा सपुत्राचार्य ॥ १६० ॥

(३) कुल्लूक । धनुषिशराश्चय, करोति । ज्येष्ठायासोदरभगि यामनूढायाया कनिष्ठा विवाहेन दीयते साग्रेदिधिषूस्तस्या पति । तथाच लौकाक्षि । ज्येष्ठामायघनूढामाकन्यायामुह्यतेऽनुजा । सा चाग्रेदिधिषूर्ज्ञेया पूर्वातु दिधिषू स्मृता ॥ गोविन्दराजस्तु भ्रातुर्मृतस्य भार्यायामित्यनेनाग्रे दिधिषूपतिरेव वृत्तिवशादग्रेपदलोपेन दिधिषूपतिरिति मनुना वक्ष्यते सइहगृह्यतइत्याह । मित्रध्रुग्योमित्रस्यापकारे वर्तते । द्यूतवृत्ति सभिक । पुत्रेणोध्यापित पिता मुख्येन पुत्राचार्यत्वासभवात् ॥ १६० ॥

(४) राघवानन्द । धनुश्शराणा धनुष,शराणाच । अग्रे दिधिषूपति दिधिषूर्लक्ष्यते तस्या पति । द्यूतमुपजीव्यमस्य सद्यूतवृत्ति । केकरइति पाठेनिर्यक्दृष्टि । पुत्राचार्य पुत्रेणाध्यापित ॥ १६० ॥

(५) नन्दन । ज्येष्ठायास्यादनूढायामूढाग्रेदिधिषू स्मृता । द्यूतेनजीवनंयस्यस द्यूतवृत्ति ॥ १६० ॥

(६) रामचन्द्र । धनुश्शराणा कर्ता चकाराद्विक्रयी च । य अग्रेदिधिषूपति पुनर्भ्वा पति । द्विस्तस्या दिधिषू पतिरित्यमर, । पुत्र आचार्योयस्य सपुत्राचार्य ॥ १६० ॥

भ्रामरी गण्डमाली च श्वित्र्यथो पिशुनस्तथा॥उन्मत्तोऽन्धश्च वर्ज्याः स्युर्वेदनिन्दकएव च॥१६१॥

(१) मेधातिथि । व्याधिविशेषवचनाएतेभ्रामरी अपस्मारी । गण्डमालीकपोलेकण्ठेपिमालाकाराजायन्ते । श्वित्रीश्वेतकुष्ठ । पिशुन परमर्मनकाशक कर्णेजप । उन्मत्त अनवस्थितचित्तोधातु संक्षोभेणपिशाचगृहीत । यत्किंचनवादीर्पाक-

---

* लौगाक्षि इति कस्मिंश्चित्पुस्तके (१६१) वृक्षारोपक,=वृक्षारोहक (नं)

षितृकारी। अन्धःचक्षुर्विकलः। वेदनिन्दकःननुचब्रह्मद्विट्शब्देनैवब्रह्मशब्दस्यानर्थकत्वात्वेदनिन्दकोगृहीतएव। नैवमन्यनिन्दाअन्येद्विष.चित्तधर्मोद्वेषःतदुपर्यमीतिशब्देनकुत्सननिन्दा ॥ १६१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। भ्रामरी अपस्मारी। गण्डमालाव्याधिभेदः ॥ १६१ ॥

(३) कुल्लूकः। अपस्मारी। गण्डमालाख्यव्याध्युपेतः। श्वेतकुष्ठयुक्तः। दुर्जनः। उन्मादवान्। अचक्षुः। वेदनिन्दाकरः ॥ १६१ ॥

(४) राघवानन्दः। भ्रामरी अपस्मारी। गण्डमालीगले गण्डयुतः। श्वित्री श्वेतकुष्ठयुक्तः। पिशुनः प्रच्छन्नदोषाख्यायी। वेदनिन्दकः धिक्शब्दादिवादेन वेदकुत्सकः ॥ १६१ ॥

(५) नन्दनः। भ्रामरी अपस्मारी। गण्डमाली उपचितउद्धूतोमांसपिण्डोगण्डशब्देनोच्यते। तस्य मालेव लम्बमानत्वान्मालत्वम् तद्वान्गण्डमाली ॥ १६१ ॥

(६) रामचन्द्रः। भ्रामरी अपस्मारी गण्डमाला कपोलकण्ठेपिटकमालाकारा जायते ॥ १६१ ॥

हस्तिगोश्वोष्ट्रदमकोनक्षत्रैर्यश्च जीवति ॥ पक्षिणां पोषकोयश्च युद्धाचार्यस्तथैव च ॥ १६२ ॥

(१) मेधातिथिः। हस्त्यादीनांनेतादमकः। गतिशिक्षयितानक्षत्रैर्यश्चजीवति नक्षत्रशब्देनज्योतिःशास्त्रंलक्षयवर्तेनजीवतिज्योतिषिकः। पक्षिणांश्येनादीनामाखेटार्थंपोषयिता। युद्धाचार्योधनुर्वेदोपदेशकः ॥ १६२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। हस्त्यादीनांदमकस्तद्दमनेन जीवनः। नक्षत्रैर्ज्योतिषवृत्त्या। युद्धाचार्यः शस्त्रनियुद्धाद्युपायोपदेष्टा ॥ १६२ ॥

(३) कुल्लूकः। हस्तिगवाश्वोष्ट्राणांविनेता। नक्षत्रशब्देन ज्योतिःशास्त्रमुपलक्ष्यते। तेन योवर्तते। पक्षिणांपञ्जरसजातानांक्रीडार्थंपोषिता। युद्धार्थमायुधविद्योपदेशकः ॥ १६२ ॥

(४) राघवानन्दः। वृत्त्यर्थंहस्त्यादीनांदमनकः शिक्षकः। नक्षत्रैर्ज्योतिःशास्त्रैरेव। पक्षिणां पञ्जरस्थानांक्रीडार्थं विक्रयार्थंवा पोषकः। युद्धाचार्यः युद्धार्थमायुधविद्योपदेशकः तद्द्वारा विप्रवधादिसंभवात् ॥ १६२ ॥

(५) नन्दनः। दमकः शिक्षकः। पक्षिणः पोषयति सपक्षिणांपोषकः ॥ १६२ ॥

(६) रामचन्द्रः। हस्तिगोश्वोष्ट्रादीन् दमयतीति दमकः ॥ १६२ ॥

स्रोतसांभेदकोयश्च तेषांचावरणे रतः ॥ गृहसंवेशकोदूतो वृक्षारोपक एव च ॥ १६३ ॥

(१) मेधातिथिः। स्रोतांसिउदकागमाः तेषांभेदकः सेतुभित्त्वादेशान्तरंत्रीह्यादिसेकार्थंनयति। तेषांचस्रोतसामावरणेरत आवरणआच्छादनयत. प्रदेशादुदकमुद्रवतितत्स्थगयति। गृहाणांसंनिवेशोपदेशकः वास्तुविद्याजीवी स्थपतेः सूत्रधारादिः। नत्वात्मनांगृहाणांसन्निवेशयिता। दूतोराज्ञामेष्योदासवद्विनियोज्यः दूतस्तुसन्धिविग्रहादावेवप्रेष्यते। वृक्षानूरोपयतिमूल्येन धर्मार्थंतुनदोषः। अविगर्हिताचारत्वाद्विहितवृक्षारोपणंदशापवापीनरकंनयाति ॥ १६३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। स्रोतसांभेदकः स्रोतोनिरोधकः। सेतुभेदकत् देशिकइतिपाठे जलाशयाप्रोतसउपदेष्टेत्यर्थः। तेषांस्रोतसांप्रवर्तमानानां। गृहसंवेशको वृत्त्यर्थंगृहनिर्माता। दूतोदूत्यवृत्तिः। वृक्षारोपकोवृत्त्यर्थम् ॥ १६३ ॥

(३) कुल्लूकः। प्रवहज्जलानांसेतुभेदादिना देशान्तरनेता। तेषामेवावरणकर्ता निजगतिप्रतिबन्धक। गृहसन्निवेशो-

(१६३) वृक्षारोपक.=वृक्षारोहकः (नं०)

पदेशकोवास्तुविद्योपजीवी । दूतोराजग्रामप्रेष्यंव्यतिरिक्तोऽपि । वृक्षरोपयिता वेतनग्रहणेन । न तु धर्मार्थी पश्चात्ररोपी नरकनयातीति विधानात् ॥ १६३ ॥

(४) राघवानन्दः । स्रोतसां नद्यादीनांविमार्गणापयिता । आवरणेरतः निजगति प्रतिबन्धकश्च । गृहसंवेशकोवास्तुविद्योपजीवी । दूतोराजेकनियतप्रेष्यः । वृक्षारोपकः भृतिमादाय न तु धर्मार्थे पश्चाश्ववापी नरकं न पश्येदित्युक्तेः ॥ १६३ ॥

(५) नन्दनः । स्रोतसांभेदकः स्रोतसांभञ्जकः । तेषामावरणेरतः प्रजोपयोगार्हमार्गगमननिरोधतत्परः । स्रोतसांदर्शकस्तथेतिवा पठन्ति । स्रोतसांजलोद्गवस्थानानामुपदेष्टा । गृहसंनिवेशकोवृत्त्यर्थं गृहाणांनिर्माता । वृक्षारोहकी वृक्षाणामारोढा ॥ १६३ ॥

(६) रामचन्द्रः । तेषांवा आचरणे रतः । गृहसंवेशकः । वृक्षानारोपयति मूल्येन वृक्षारोपकः ॥ १६३ ॥

श्वक्रीडी श्येनजीवी च कन्यादूषकएव च ॥ हिंस्रोवृषलवृत्तिश्च गणानांचैव याजकः ॥ १६४ ॥

(१) मेधातिथिः । श्वभिःक्रीडतिश्वक्रीडी क्रीडार्थंशुनोबिभर्तिश्येनैर्जीवतिक्रयविक्रयादिना मांगुक्तेपक्षिणांपोषकः पञ्जरादिसंस्थितानांधारयिता । कन्यामकन्यांयःकरोति सकन्यादूषकः । हिंस्रः स्वभावक्रूरःवधरतः । वृषलवृत्तिः शूद्रेभ्यः सेवादिनायोजीवति । वृषलपुत्रइतिपाठान्तरंकेवलाएववृषल्याःपुत्रायस्यशूद्रापत्यैश्चकेवलैरितिगर्हिताचारः । गणानांदेवानांच याजकः गणयागाः प्रसिद्धाः ॥ १६४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । श्वक्रीडी श्वभिः क्रीडन् । कन्यादूषकः कन्यायाअङ्गुल्यादिनाऽकन्यात्वापादकः । वृषलएव पुत्रोस्य सतु वृषलपुत्रः । गणानामनेकेषांक्रमेण ॥ १६४ ॥

(३) कुल्लूकः । क्रीडार्थंशुनःपोषयति श्येनैर्जीवति क्रयविक्रयादिना । कन्याभिगन्ता । हिंसारतः । शूद्रोपकृमवृत्तिः । वृषलपुत्रइति पाठान्तरम् । वृषला एव केवलाः पुत्रायस्येत्यर्थः । विनायकादि गणयागकृत् ॥ १६४ ॥

(४) राघवानन्दः । श्वक्रीडी क्रीडार्थंशुनःपोष्टा । श्येनजीवी श्येनेनान्यपक्षिणोघातयित्वा व्यवहारी । पक्षिपोषकस्य निन्दितत्वेपि अधिकदूषणार्थंवा । कन्यादूषकः । अङ्गुल्यादिना योनिविदारकः अथवा तस्याःपरिवादीकुमारीगन्तुरुपपातकित्वोक्तेर्दण्डप्रायश्चित्तापाङ्क्यादिभेदेनकुमार्यांदूषकाणांपुनरुक्ताद्यभावोध्येयः । वृषलवृत्तिः वृषलावत्कृमवृत्तिः वृषलोपजीवी वा वृषलपुत्रइति पाठान्तरं वृषलाएव केवलाः पुत्राः पुत्रस्थानीया वायस्य सतथा । गणानां विनायकानां बहुयाजकस्योक्तत्वात् । बहूनामुपनेता वा यश्चोपनयते बहूनिति निन्दितत्वात् ॥ १६४ ॥

(५) नन्दनः । श्वभिः क्रीडतीतिश्वक्रीडी । वृषलएव पुत्रोयस्य सवृषलपुत्रः । गणानाञ्चैवयाजकः नानाजातीयाअनियतवृत्तयः संहतागणास्तेषांयाजकोयाजयिता ॥ १६४ ॥

(६) रामचन्द्रः । वृषलपुत्रः । निर्धर्मोवृषलोज्ञेयस्तत्सुतोवृषलात्मजः ॥ च पुनःगणानांयाजकएवंविनायकादिगणयाजकः सर्वेषांयाजकोवा ॥ १६४ ॥

आचारहीनः क्लीबश्च नित्यंयाचनकस्तथा ॥ कृषिजीवी श्लीपदी च सद्भिर्निन्दितएव च ॥ १६५ ॥

(१) मेधातिथिः । आचारो गृहाभ्यागतानांपूजादिप्रयुक्तोलौकिकसमाचारः तेनवर्जितः । क्लीबोऽल्पसत्वः भग्नोत्साहः कर्तव्येषु । याचनकः सर्वेयोयाचतेयश्चापरानुद्वेजयति । वस्तुन्यभावोयंयाच्यमानोद्वेजनं । मन्वादिभ्योपुः

(१६४) वृषलवृत्तिः-वृषलपुत्रः (नं)

स्वार्थक । कृषिजीवीस्वयकृतयाकृष्याजीवति सतिचोपायान्तरे अस्वयकृतयापि । श्लीपदी एक पादोमहान्यस्य । सद्भिर्निन्दित दुर्भग विनापिदोषेणसताद्वेष्य ॥ ६५॥

(२) सर्वज्ञनारायण । क्लीबोधर्मोद्यमशून्य । नित्ययाचनको याचक । सद्भिर्विनिन्दितो-कारणेपि ॥ १६५ ॥

(३) कुल्लूक । गुर्वतिथिप्रत्युत्थानाद्याचारवर्जित । क्लीबोधर्मकृत्यादौ निरुत्साह नपुंसकस्योक्तत्वात् । नित्ययाचनेन परोद्वेजक । स्वयकृतया कृष्या योजीवति वृत्त्यन्तरेपि वा सभवत्यस्वयकृतयापि । श्लीपदीव्याधिनास्थूलच रण । केनापिनिमित्तेन साधूनानिन्दाविषय ॥ १६५ ॥

(४) राघवानन्द । क्लीबोधर्माद्यनुत्साही नपुंसकस्योक्तत्वात् । नित्ययाचनक श्वस्तनादिषु सत्स्वपि । कृषिजीवी स्वयकृतकृष्या जीवति । श्लीपदी व्याधिकृतस्थूलपद । अशिष्टोयमितिनिन्दित ॥ १६५ ॥

(५) नन्दन । क्लीबउपहतशुक्र पुरुष ॥ १६५ ॥

(६) रामचन्द्र । क्लीब धर्मोत्साहरहित । कृषिजीवी कृषिकृत । श्लीपदीपदे महती यस्य सहि । सद्भिर्निन्दितोदुर्भग ॥१६५॥

औरभ्रिकोमाहिषिक परपूर्वापतिस्तथा ॥ प्रेतनिर्यातकश्चैव वर्जनीया प्रयत्नत ॥१६६॥

(१) मेधातिथि । उरभ्रामेषास्तैश्चरतिक्रयविक्रयादिनाव्यवहरति तद्धनप्रधानोवाएवमाहिषिक । पर पूर्वोयस्या तस्या पति भर्ता । याअन्यस्मैदत्ता अन्येनवाऊढा तापुन य संस्करोति पुनर्भवतिभत्तापौनर्भवोनरोभर्त्तासावितिशास्त्रेण । प्रेतान्योनिर्यापयतिवहति एते यत्नतोवर्जनीया ॥ १६६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । औरभ्रिकोमेषपोषक । माहिषिकोमहिषपोषक । परपूर्वाभाग्या यस्यैदत्ता तस्या पति परिणेता । प्रेतनिर्यातकोवृत्त्यर्थ प्रेतवाह ॥ १६६ ॥

(३) कुल्लूक । मेषमहिषजीवन । परपूर्वापुनर्भूस्तस्या पति । प्रेतनिर्हारकोधनग्रहणेन न तु धर्मार्थ । एतद्वेपरमतपोयत्प्रेतमरण्यहरन्तीति अवश्यश्रुत्या* विहितत्वात् ॥ १६६ ॥

(४) राघवानन्द । औरभ्रिकोमेषजीवी । माहिषिकोपि तथा । परपूर्वा पुनर्भू तस्या पति अस्या पुत्र पौनर्भवउक्त । प्रेतनिर्यातक धनग्रहणेन प्रेतनिर्हारक ॥ १६६ ॥

(५) नन्दन । उरभ्रामेषास्तैर्योजीवति सऔरभ्रिक । एतेन माहिषिकोव्याख्यात । प्रेतनिर्यातकोवृत्त्यर्थशवनिर्हारिक । प्रयत्नत आपद्यपि ॥ १६६ ॥

(६) रामचन्द्र । औरभ्रिक मेषपालक महिषपालकोवा । परपूर्वापति परपूर्वापुनर्भूस्तस्या पति । प्रेतनिर्यातक प्रेतलोभेन निर्यातयतिप्रेतवाहकइत्यर्थ ॥ १६६ ॥

एतान्विगर्हिताचारानपाङ्क्तेयान्द्विजाधमान् ॥ द्विजातिप्रवरोविद्वानुभयत्र विवर्जयेत् ॥ १६७॥

(१) मेधातिथि । विगर्हितोनिन्दित आचार कर्मानुष्ठानमेषामिति । काणादय पूर्वदोषलिङ्गेन स्तेनादयोनुभूयमानदोषा प्रत्यक्षादिना । उभयत्रदैवे पित्र्येचवर्जयेत् परिहरेत् । अपाङ्क्ते या पङ्क्तिनार्हति । भवार्थेढकर्तव्य । अनर्ह

---

(१६६) औरिभिको=औरभिक (ख, ग, घ, च)

* हरन्तीतिअवश्यश्रुत्या=हरन्तीतिश्रुत्या (अ)

त्वमेवपङ्क्तावभवनंप्रतीयते । अन्यैर्ब्राह्मणैः सहभोजननार्हन्ति । अतएवपङ्क्तिदूषकाउच्यन्ते तैःसहोपविष्टाअन्येपिदूषिताभवन्ति ॥ १६७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । एतानन्यांश्च विगर्हिताचारान् । अपाङ्क्तेयानित्येषांपङ्क्तावपि न भोक्तव्यमित्यर्थः उभयत्र दैवे पित्र्ये च ॥ १६७ ॥

(३) कुल्लूकः । एतान्स्तेनादीन्निन्दिताचारान्काणादींश्चपूर्वजन्मार्जितनिन्दितकर्मशेषलब्धकाणादिभावान्साधुभिः सहैकत्रभोजनाद्यनर्हान्ब्राह्मणापसदान्ब्राह्मणश्रेष्ठः शास्त्रज्ञोदैवेपित्र्ये च त्यजेत् ॥ १६७ ॥

(४) राघवानन्दः । उपसंहरतिएतानिति । उभयत्र दैवे पित्र्ये च । प्रवरःद्विजातिश्रेष्ठोविप्रः ॥ १६७ ॥

(५) नन्दनः । द्विजातिप्रवरविद्वच्छब्दौवर्जयितृप्रशंसापरौ । उभयत्रदैवपित्र्योः ॥ १६७ ॥

(६) रामचन्द्रः । उभयत्रदैवे पित्र्ये हव्यकव्यादिषुअपीतिनिश्चये ॥ १६७ ॥

ब्राह्मणस्त्वनधीयानस्तृणाग्निरिव शाम्यति ॥ तस्मै हव्यं न दातव्यं नहि भस्मनि हूयते ॥ १६८॥

(१) मेधातिथिः । यथैतेस्तेनादयःपङ्क्तिदूषकाः एवमनधीयानस्तत्तुल्यदोषइत्येवमर्थंपुनर्वचनं । अन्येतुव्याचक्षते अधीयानानांकाणादीनामसतिवर्तमानेविगर्हिताचारत्वेदैवेकदाचित्प्राप्त्यर्थमनधीयानोब्राह्मणोवर्ज्यः । यस्तुअधीतेतस्मैहव्यकिमितिनदीयतेएवमर्थमेवात्रहव्यग्रहणं । अनधीयानःकेवलोवर्ज्योयेचदृश्यमानगर्हिताचारा अतस्तेउभयत्रप्रतिषिद्धास्तेदैवेपित्र्येचवर्ज्या । अन्येतुपित्र्यएव तथाचवसिष्ठः । अथचेन्मन्त्रविद्युक्तःशारीरैः पङ्क्तिदूषणैः । अदूष्यतयमःप्राहपङ्क्तिपावनएवसइति ॥ तृणाग्निरिवशाम्यतीति । तृणाग्निर्यथानशक्नोतिहवींषिपक्तुहुतमात्रेणहविषाशाम्यति तद्वत् । नचयस्मिन्नग्नौहुतनभस्मीभवतिनतत्रहोमात्फलं । एवंहिश्रूयते असमिद्धेनहोतव्यमग्निर्वैसर्वादेवताइति । एवमनधीयानोब्राह्मणस्तृणाग्नितुल्यः एतदेवाह नहिभस्मनिहूयतइति यथातृणाग्निः प्रायोभस्मीभवतिनतत्रहूयते एवंतादृशोब्राह्मणोनभोज्यते ॥ १६८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । तृणाग्नि रिवेत्यल्पफलहेतुतोक्ता । भस्मनितृणाग्निभस्मनि ॥ १६८ ॥

(३) कुल्लूकः । तृणाग्निर्यथा न हविर्दहनसमर्थोहविषि प्रक्षिप्ते शाम्यति निष्फलस्तत्र होमः एवंवेदाग्निशून्योब्राह्मणस्तृणाग्निसमस्तस्मै देवोद्देशेन त्यक्तंहविर्न दातव्यं यतोभस्मनि न हूयते । श्रोत्रियायेव देयानीत्यनेनैवानधीयानस्यापि प्रतिषेधसिद्धौ स्तेनादिवत्पङ्क्तिदूषकत्वज्ञापनार्थंपुनर्वचनम् । अन्येतु दैवे अनधीयानएव वर्जनीयः । अधीयानस्तु काणादिरपि शारीरदोषयुक्तोप्याह्यइति एतदर्थंपुनर्वचनम् । अतएव वसिष्ठः । अथ चेन्मन्त्रविद्युक्तः शारीरैः पङ्क्तिदूषणैः । अदूष्यंतंयमः प्राह पङ्क्तिपावनएवसः ॥ शारीरैः काणत्वादिभिर्न तुस्वयमुत्पादितैस्तेनत्वादिभि ॥ १६८ ॥

(४) राघवानन्दः । दैवे तु ब्राह्मणपरीक्षाभावेपि वेदविद्यापेक्षितेत्याह ब्राह्मणइति । अनधीयानोवेदरहितः । शाम्यति वेदतेजोरहितत्वात् । हव्यं कव्योपलक्षणम् ॥ १६८ ॥

(५) नन्दन । उभयत्र श्रोत्रियत्वमादरणीयमित्याह ब्राह्मणइति । हव्यमिति कव्यस्याप्युपलक्षणम् ॥ १६८ ॥

(६) रामचन्द्रः । तृणस्याग्निर्यथा शाम्यति तथा ऽनधीयानो द्विजःशाम्यति । तस्मै द्विजायान्नंन दातव्यं । नहि भस्मनि हूयते तृणाग्निर्यथाहविर्दग्धुन शक्नोति हुतमात्रेण शाम्यति तथाअस्मिन्नग्नौ हुतन भस्मीभवति । वेदाभ्यनरहितोभस्मतुल्योद्विजोभवतीत्यर्थः ॥ १६८ ॥

---

* वेदाग्नि=वेदाध्ययन (अ)

अपाङ्क्तदाने योदातुर्भवत्यूर्ध्वंफलोदयः ॥ दैवे हविषि पित्र्ये वा तत्प्रवक्ष्याम्यशेषत. ॥ १६९ ॥

(१) मेधातिथि । अस्यप्रतिषेधविधे फलमाह । पङ्क्त्यामर्हन्तीतिपङ्क्त्या नपङ्क्त्या अपङ्क्त्या दण्डादिदर्शनाद्रूपसिद्धि तेभ्योदानेय फलोदय फलोत्पत्तिर्भवति । दातुस्तंसर्वमिदानींब्रवीम्यवहिताभवथेति ॥ १६९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । अपाङ्क्तदानेअपाङ्क्तेभ्योदानेकृते ॥ १६९ ॥

(३) कुल्लूक । पङ्क्तिभोजनानर्हब्राह्मणाय दैवे हविषि पित्र्ये वा दत्ते दातुर्योदानादूर्ध्वंफलोदयस्तमशेषमभिधास्यामि ॥ १६९ ॥

(४) राघवानन्द । प्रतिज्ञान्तरंप्रतिजानीते अपाङ्क्त्येति । अपाङ्क्त्या विप्रभोजनपङ्क्तौ प्रवेशानर्हा । ऊर्ध्वंपरलोके । फलोदयोविरुद्धफलमाप्ति ॥ १६९ ॥

(६) रामचन्द्र । अपाङ्क्तदाने अपाङ्क्तेयानापुत्रादाने दातुर्य फलोदय ऊर्ध्वंपरलोक भवेत्तदशेषत फलवक्ष्यामि दैवे पित्र्ये वा कर्मणि ॥ १६९ ॥

अव्रतैर्यद्द्विजैर्भुक्त परिवेत्रादिभिस्तथा ॥ अपाङ्क्तेयैर्यदन्यैश्च तद्वैरक्षांसि भुञ्जते ॥ १७० ॥

(१) मेधातिथि । अव्रता असयता शास्त्राचारवर्जिता । परिवेतृप्रभृतयोयद्यपिशास्त्रबाह्यास्तथापिभेदेनस्मरणार्थंदोषगुरुत्वार्थंवाकथ्यन्ते । अन्येयापाङ्क्तेया काणश्वीपदादय तैर्यदन्नभुक्तश्राद्धेभवतितद्रक्षांसिदेवाह्विषोभुञ्जते । नपितर प्रेता अतोनिष्फलतच्छ्राद्धभवतीत्युक्तभवति । रक्षोग्रहणमर्थवाद ॥ १७० ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । अव्रतैरव्रतस्नातकादिभिःअन्यैरपाङ्क्तेयै । स्मृत्यन्तरोक्तै ॥ १७० ॥

(३) कुल्लूक । वेदग्रहणार्थव्रतरहितैस्तथा परिवेत्र्रादिभिरन्यैश्चापाङ्क्तेयै स्तेनादिभिर्यदन्नभुक्त तद्रक्षांसि भुञ्जते । निष्फलतच्छ्राद्धभवतीत्यर्थः ॥ १७० ॥

(४) राघवानन्द । तदेवाह । अव्रते वेदार्थव्रतरहिते । अपाङ्क्तेये, परिवेत्रादिभि, । यदन्यैस्त सद्दशै काणाद्यै । तत्सात्पाङ्क्तेयारक्षोमादृति भाव । अतएव वसिष्ठ । अथचेन्मन्त्रविधुक्त शारीरै,पङ्क्तिदूषणै । अदूष्यस्तयम माहपङ्क्तिपाव नएवसइति ॥ १७० ॥

(५) नन्दन । रक्षांसि भुञ्जते न देवानापिपितर, । तेन तन्निष्फलमि मभिप्राय ॥ १७० ॥

(६) रामचन्द्र । अन्यैरपाङ्क्तेयै ॥ १७० ॥

दाराग्निहोत्रसंयोगकुरुते योऽग्रजे स्थिते ॥ परिवेत्ता सविज्ञेय परिवित्तिस्तु पूर्वज. ॥ १७१ ॥

(१) मेधातिथि । यएवआदौजात अग्रज सोदर्योभ्रातोच्यते । एवहिपश्यते ॥ पितृव्यपुत्रानसापत्नान्परनारीसुतास्तथा । दाराग्निहोत्रसयोगेनदोष परिवेदनेइति । अग्रसोदर्योग्रज तस्मिन्स्थितेकृतदाराग्निसंयोगेतिइति प्रस्तत्याप्राहनिवृत्तोप्रयुक्तःअग्निहोत्रशब्द कर्मशब्दोपि तदर्थस्याधानेवर्ततेस्मृत्यन्तरेविशेष पठ्यते । उन्मत्त किल्बिषीकुष्ठीपतित क्लीवएवच । राजयक्ष्मामयावीचनयोग्य स्यात्प्रतीक्षितु ॥ एतद्व्यनधिकारोपलक्षणार्थं । अतश्चपङ्क्तावपिगृहीते काल विशेषोधिकोप्यपेक्षते । तथाचस्मृति, । अष्टौवर्षाण्युदीक्षेतपतिम्मेव इति एषाचवर्षसंख्यायदाकन्यायाग्रामविवाहका रत

(१६९) अपाङ्क्तदाने=अपाङ्क्तेभ्यदाने (ख)
=अपाङ्क्त्यदाने (क, ग, घ, च, भ, ट, ड)

प्रभृतिपृष्ठ्यानिवाहकालश्नस्वाध्यायविधिनिवृत्ति । ननुप्रमोषिताधिकारेतत्पठित भर्तरिप्रोषितेय.स्त्रीणाम्वासकालस्तमु-पक्रम्यभ्रातरीत्यादिपठितं । सत्यवास्यान्तरेप्रोषितशब्दस्यप्रत्यक्षःसबन्धोवगत वाक्यान्तरेतुसबन्धेप्रमाणवक्तव्य नचत द्दृत्ति यथालरितेनाधिकारदृति नचान्तच्छब्दोस्ति । नचतदपेक्षयाविनैवतस्यवाक्यस्यापरिपूर्णत्ववसिद्धेनचाविशेषेणा मिशब्देनस्मार्तस्याप्यग्रेर्ग्रहणकृत । केचित्पितर्यप्यकृताधानेविधिमिच्छन्ति । अग्रजशब्दस्ययौगिकत्वात् पिताप्यग्रजो-भवतीति । यद्यप्येवमन्योपियोग्रजस्तत्राप्येवंप्राप्नोति । नचायमग्रजानुजव्यवहारः पितापुत्रयोर्विद्यते । स्मृत्यन्तरेतु-पठ्यते । भ्रातरिचैवज्यायसीति । परिवित्ति पूर्वजोज्येष्ठ ॥ १७१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । परिवेत्रादिपदानि व्याचष्टे दाराग्निहोत्रेति । दाराग्निहोत्रयोरन्यतरस्य संयोग संबन्धम् । ध्रियते अकृते अग्निहोत्रपद लक्षणयात्रेताग्निपरम् । आधाने च ज्येष्ठानुमतिविना कृतेपरिवेत्तृता नतदनुमत्या ॥ १७१ ॥

(३) कुल्लूकः । अप्रसिद्धत्वात्परिवेत्रादिलक्षणमाह दारेति । अग्निहोत्रशब्दोऽयमग्निहोत्राधानपरः य सहोदरे ज्येष्ठे भ्रातर्यनूढेऽनग्निके च दारपरिग्रहश्रौतस्मार्ताग्निहरणच कुरुते सपरिवेत्ता ज्येष्ठश्च परिवित्तिर्भवति ॥ १७१ ॥

(४) राघवानन्द । परिवेतृपरिवित्योर्लक्षणमाह दारेति । परिवेत्ता परि ज्येष्ठत्यक्त्वा आदौ वेत्ता कन्याग्न्योर्लब्धा । य पूर्वजोज्येष्ठ सपरिवित्ति ॥ १७१ ॥

(५) नन्दनः । अथ परिवेत्तादिशब्दानामप्रख्यानुक्रमेणोद्दिष्टानालोकविषयतापरिजिहीर्षस्तेषामर्थमाह । दारेति ॥ १७१ ॥

(६) रामचन्द्र । यथाग्रजे ध्रियते सति दाराग्निहोत्रकुरुते स्वीकुर्यात्सपरिवेत्ता,विज्ञेय । पूर्वजो ज्येष्ठ परिवि-त्तिसंज्ञोभवति ॥ १७१ ॥

परिवित्ति. परीवेत्ता यया च परिविद्यते ॥ सर्वे ते नरकं यान्ति दातृयाजकपञ्चमाः ॥ १७२ ॥

(१) मेधातिथि । प्रसगात्परिवेदनसंबन्धिनामन्येषामपिदोषदर्शनद्वारेणनिषेधकरोति । निषेधपरिवर्जित परि भूर्तावा वेदनेनपरिवित्ति परिवर्ज्यश्रेष्ठकरोतिवेदनपरिवेत्ता । ययाकन्ययापरिविद्यते सर्वेतेनरकयान्ति । दातायार्जव-श्चैषानरकगामिनापञ्चमोदाताकन्यायापकृतत्वात्पित्रादि । याजकोविवाहेम करोतिहोमं योवातत्रोपदेष्टा अथवातेषा स्व-परिवेतृपरिविनित्तकन्यादातॄणां ज्योतिष्टोमादीनामपि यज्ञानामृत्विक्त्वतयाक्रमेण तथा कर्तव्यं यथास्यकनीयसोभ्रातु वि-वाहे विप्रकर्षं वनभवति । कनीयसापिकालप्रतीक्षाद्वादशाष्टषड्वर्षादिविषयाकर्तव्या । कन्ययापितारथामग्नादातुनदोषः दातृयाजकौपञ्चमौयेषामितिद्वन्द्वगर्भोबहुव्रीहि ॥ १७२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । यया कन्यया दाता कन्यायाः याजकस्तत्र त्रय वेनार्त्विज्यकारी दातृसहितो य पञ्चमोयेषाते दातृयाजकपञ्चमा । याजकोऽत्रपरिवेत्तुर्दर्शपूर्णमासयागेष्वृत्विगित्येके ॥ १७२ ॥

(३) कुल्लूकः । प्रसङ्गात्परिवेदनसंबन्धिनामप्यन्येषामनिष्टफलमाह परीति । परिवित्ति परिवेत्ता च यया च परिवेदनंनिष्पन्ने कन्याप्रदाता याजकश्च तद्विवाहहोमकर्ता सपञ्चमोयेषांते सर्वे नरकंव्रजन्ति ॥ १७२ ॥

(४) राघवानन्द । तत्रैव प्रासंगिकदोषमाह परिवित्तिरिति । यया स्त्रिया । परिवेदनं विवाह ॥ १७२ ॥

(५) नन्दन । परिवेदनसम्बन्धिनोऽपि वर्जनीयाइत्यभिप्रायेणाह परिवित्तिरिति । दातृसहितोयाजक पञ्चमो येषांतेदातृयाजकपञ्चमा ॥ १७२ ॥

(६) रामचन्द्रः । परिवित्तिःलघुपरिवेत्ता यया स्त्रिया सह परिविद्यते । याजकोविवाहकर्ताआचार्यःपञ्चमः । ते सर्वे नरकंयान्ति गच्छन्तीत्यर्थः ॥ १७२ ॥

भ्रातुर्मृतस्य भार्यायां योऽनुरज्येत कामतः॥धर्मेणापि नियुक्तायां सज्ञेयोदिधिषूपतिः ॥ १७३ ॥

(१) मेधातिथिः । नियोगधर्मेणप्रवृत्तोभ्रातुर्मृतस्यतद्भार्यायांगमने योनुरागत-प्रीतिभावात्कामत.नियोगधर्माति-क्रमेण सकृत्सकृदृतावित्येवं विधिं हित्वा इच्छानुरागगाढालिङ्गनपरिचुम्बनादिकुर्यादसकृद्वाप्रवर्तेत चेतसाविक्रियेत कामिनीप्रेमदृष्टिबन्धवचनादिलिङ्गेनानुरागित्वेन विभावितोदिधिषूपतिर्वेद्यः । अग्रेदिधिषूपलक्षणंतु स्मृत्यन्तराज्ज्ञेयं । जीवत्यग्रे दिधिषूपतिरिति केचित्तु नैवायंसमाम्नायेश्लोकोस्तीत्याहुः अपरिपूर्णलिङ्गंश्रुयते । द्व्यसंयलक्षणेकर्तव्ये न पूर्वकारिणामेकस्योपपद्यते । स्मृत्यन्तरे चैतदुभयंलक्ष्यते । परपूर्वापतिंधीरावदन्तिदिधिषूपतिं । यस्त्वग्रेदिधिषूर्विप्रःसैवयस्यकुटुम्बिनी ॥ नत्विहसम्भवति परपूर्वापतेःपृथगेवनिषिद्धत्वात् । तस्मादन्योदिधिषूपतिः ॥ १७३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । धर्मेण प्रथमंनियुक्तायांपश्चाद्योऽनुरज्येत अपिशब्दात्रागमात्रेणाऽपि दिधिषूपतिरग्रेदिधिषूपतिः । एवंच तस्या अपि स्त्रिया दिधिषूरग्रेदिधिषूर्वेतिनामोक्तंभवति ॥ १७३ ॥

(३) कुल्लूकः । मृतस्य भ्रातुर्वक्ष्यमाणनियोगधर्मेणापि नियुक्तायांभार्यायांसकृत्सकृदृतावृतावित्यादिविधिंहित्वा कामेनानुरागंभावयेदाश्लेषचुम्बनादि कुर्यादसकृद्वा प्रवर्तेत सदिधिषूपतिर्ज्ञातव्यः । अतः श्राद्धनिषिद्धपात्रमध्यपाठादस्यापि हव्यकव्यपात्रयोर्निषेधः कल्पनीयः ॥ १७३ ॥

(४) राघवानन्दः । दिधिषूपतिरित्युक्तस्य लक्षणमाह भ्रातुरिति । अनुरज्येत स्तनालिङ्गनादिना । नियुक्तायां पुत्रार्थमपि । ज्येष्ठायांयद्यनूढायांकन्या योद्वाहते नुजा । सा चाग्रेदिधिषूर्ज्ञेया पूर्वा तु दिधिषूः स्मृतेति ॥ तयोःपतिर्वा । गोविन्दराजस्तु वृत्तवशादग्रे पदलोपादयमेवाग्रे दिधिषूपतिरिति ॥ १७३ ॥

(५) नन्दनः । अनिर्दिष्टस्य दिधिषूपतिशब्दस्यार्थकथनेन दिधिषूपतेरप्यपाङ्क्तेयत्वंगम्यते ॥ १७३ ॥

(६) रामचन्द्रः । मृतस्य भ्रातुर्भार्यायांकामतोयोनुरज्येतअनुरक्तोभवेत् । धर्मेणापि नियुक्तायामाज्ञप्तायां सदिधिषूपतिर्ज्ञेयः । यथा व्यासंधृतराष्ट्रपाण्डुजनकत्वात् परपूर्वापतिंधीरावदन्तिदिधिषूपतिरिति ज्ञेयः ॥ १७३ ॥

परदारेषु जायेते द्वौ सुतौ कुण्डगोलकौ ॥ पत्यौ जीवति कुण्डःस्यान्मृते भर्तरि गोलकः॥१७४॥

[उत्पन्नयो रधर्मेण हव्यकव्ये च नैत्यके ॥ यस्तयोरन्नमश्नाति सकुण्डाशी द्विजः स्मृतः ॥१॥ §]

(१) मेधातिथिः । पत्योजीवतितद्गृहेस्थितायांतद्भार्यायांगूढोत्पन्न-भर्तृभ्या उपपतित्वेनवा पत्युःसमयाजायते सोन्यजातः कुण्डउच्यते । मृतेतुगोलकः । एतावनियुक्तासुताविति केचित् । तदयुक्तं । तयोरब्राह्मण्यादेवाप्रसिस्तस्मान्नियोगोत्पन्नौकुण्डगोलकौ कथंपुनरनियुक्तासुतयोरब्राह्मण्यमितरयोस्तुब्राह्मण्यं जातिलक्षणेपत्नीग्रहणात् । सबन्धिशब्दश्चपत्नीशब्दोभर्तृशब्दवत् । यज्ञसयोगेनपत्नीशब्दोव्युत्पाद्यते नचान्यदीययाभार्ययासहान्यस्ययज्ञाधिकारः यद्येवनियोगोत्पन्नयोरपि समानन्यायत्वान्नैवब्राह्मण्यं द्वशमएतन्निर्णेष्यामः । माभूद्वानियुक्तानियुक्तासुतयोःकस्यचिदपिब्राह्मण्यं । ननूक्तमस-

§ (ञ) चिन्हितपुस्तके ।

तिब्राह्मण्येप्राप्त्यभावात्प्रतिषेधानुपपत्तिः । पतितेप्रतिषेधादेवएतद्भविष्यति द्विजातिकर्मभ्योहानिःपतनं द्विजातिकर्मत्वेस-तिश्राद्धभोजनस्य कुतःपतितेप्राप्तिराम्नायतेचप्रतिषेधोयेस्तेनपतिताइति ॥ १७४ ॥

(३) कुल्लूकः । परदारेषु कुण्डगोलकाख्यौ द्वौ सुतावुत्पद्येते । तत्र जीवत्पतिकायामुत्पन्नः कुण्डोमृतपतिकायां-चं गोलकः ॥ १७४ ॥

(४) राघवानन्द. । कुण्डगोलकौ लक्षयति परदारेष्विति । परजातत्वेन व्यक्तः गर्भः कुण्डः । अनियुक्तयोस्त्रि-योः अयमेव गूढोत्पन्नइति वा ॥ १७४ ॥

(५) नन्दनः । सवर्णास्वुत्ताविमेसञ्ज्ञे ॥ १७४ ॥

तौ तु जातौ परक्षेत्रे प्राणिनौ प्रेत्य चेह च॥दत्तानि हव्यकव्यानि नाशयेते प्रदायिनाम्॥१७५॥

(१) मेधातिथिः । जात्याख्यायामितिबहुवचनंप्राणिनइति ब्राह्मण्यादिव्यपदेशमेवजानतेप्राणिनइत्येवंव्यपदेशा-न्तरमर्हन्ति अतस्ते नाशयन्ति हव्यकव्यानि निष्फलीकुर्वन्ति प्रदायिनांदातॄणांपरिवित्रादीनांलोकेनातिप्रसिद्धत्वात् शब्दे-श्चास्यस्पष्टत्वाद्यवस्थार्थलक्षणप्रणयनम् ॥ १७५ ॥

(२).सर्वज्ञनारायणः । द्वौसुतौ जीविनौप्रेत्य परस्लोके भोग्यानि हव्यकव्यानिहव्यकव्यफलानि नाशयेते । इह लोके भोग्यानि शान्त्यादिफलानि । यद्यपियाज्ञवल्क्येन सवर्णेभ्यः सवर्णासु जायन्ते हि सजातइत्युक्त्वा विन्नास्वेप-विधि स्मृतइति विवाहितसवर्णस्त्रीजातानामेव सजातितोक्ता । तथापि कुण्डगोलकयोरविन्नस्त्रीजनितत्वेऽपि ब्राह्मण-ब्राह्मणीजन्मनोरेतमौ, श्राद्धमात्रतानिषेधाद्ब्राह्मण्यंगम्यतइत्येके नेत्यपरे ॥ १७५ ॥

(३) कुल्लूकः । तेपरभार्यायांजाता.कुण्डाद्यादृष्टानुपयोगात्प्राणिनइति व्यपदिष्टाः । प्राणिनौ ब्राह्मणत्वेपि तत्कार्या-भावात्प्रेत्य फलाभावात्परलोके चानुषङ्गिककीर्त्यादिफलाभावाद्दत्तानि हव्यकव्यानि प्रेत्य फलाभावादिह कीर्तेरभा-वान्नाशयेते नाशयतः । प्रदायिभिर्दत्तानि हव्यकव्यानि निष्फलानिकुर्वन्ति ॥ १७५ ॥

(४) राघवानन्दः । अनयोः प्रासङ्गिकंदोषमाह तेतिविति । अत्र बहुत्वपूरणार्थंदिधिषूपतेः पुत्रस्य ग्रहणं । द्विव-चनपाठस्तु क्वचित्ताविति ॥ १७५ ॥

(६).रामचन्द्रः । तौ तु कुण्डगोलकौ परक्षेत्रे जातौ प्राणिनाविहलोके प्रेत्यपरलोके प्रदायिनांदातॄणांदत्तानि हव्यकव्यानि नाशयेते ॥ १७५ ॥

अपाङ्क्त्योयावतः पाङ्क्त्यान् भुञ्जानाननुपश्यति॥तावतांन फलंतत्र दाता प्राप्नोति बालिशः॥१७६॥

(१) मेधातिथिः । पङ्क्तिमर्हन्तीतिपङ्क्त्याः सद्भिरेकत्रासनभोजनाद्यर्हतापङ्क्त्यानां तदभावादपङ्क्त्योयावतः पङ्क्त्या न्विद्वत्पत्तिश्रोत्रियान्भुञ्जानाननुपश्यति तावतां नतत्रपितृतृप्त्याख्यफलंभवति । अतस्तेनादयः श्राद्धंकुर्वतातत्र प्रदेशादप-सारणीयाः बालिशोमूर्ख. ॥ १७६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अपाङ्क्त्योन्धादिभ्योऽन्यस्तेषु संख्याविशेषस्योक्तत्वात् ॥ १७६ ॥

(३) कुल्लूकः । सद्भिःसहैकपङ्क्त्याभोजनानर्हः स्तेनादिर्यत्संख्यान्भोजनार्हान्पश्यति तावत्संख्यानांभोजनस्य फलंतत्र श्राद्धे दाता न प्राप्नोति बालिशोऽज्ञः । अतस्तेनादिर्यथा न पश्यति तथाकर्तव्यम् ॥ १७६ ॥

(४) राघवानन्दः । अपाङ्क्तैरित्युक्तं तत्र केऽपाङ्क्त्याः कियत्फलंनाशयन्तीत्यपेक्षायामाह अपाङ्क्त्यइति त्रिभिः । बालिशः पङ्क्त्यामपाङ्क्त्यनवेशात् ॥ १७६ ॥

(६) रामचन्द्रः । अपाङ्क्ते द्विज यावत सख्याकान्पाङ्क्त्यान्भुञ्जानाननुपश्यति दाता तत्र तावतांतावत्सख्याकानां-भुञ्जतांफलंन प्राप्नोति बालिशोमूर्ख ॥ १७६ ॥

वीक्ष्यान्धोनवतेः काणः षष्टेः श्वित्री शतस्य तु ॥ पापरोगी सहस्रस्य दातुर्नाशयते फलम् ॥ १७७ ॥

(१) मेधातिथिः । ननुचान्धस्यकुतोदर्शनतदुच्यतेवीक्ष्यान्धोनवतेरिति सत्य तत्प्रदेशसनिधानमनेनलक्ष्यते । यावान्देशश्चक्षुष्मतोदृष्टिगोचरस्तावतोदेशादनावृतादन्धो विवासनीय । काण षष्टेर्नात्रायमर्थोऽतऊर्ध्वभोज्याइति केवलसङ्ख्यापचयेन दोषलाघवमायश्चित्तविशेषार्थज्ञाप्यते । श्वित्रीकुष्ठीभण्यते । पापरोगीप्रसिद्ध. ॥ १७७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अन्धोनवते ब्राह्मणाना तत्पङ्क्तिस्थितानाम् । चतुर्थ्यर्थे षष्ठी तेभ्योदानस्ययत्फलदातुस्तन्नाशयति । काणादयस्तु षष्टिप्रभृतीन्वीक्ष्यतद्दानफलदातुर्नाशयन्ति वीक्ष्येति वीक्षणार्हदेशस्थत्वमुपलक्षितम् । अतएवान्धोऽपि वीक्ष्येत्यस्यान्वयोन विरुद्धइति केचित् । एवसस्पृशतीत्यत्रापि सस्पर्शयोग्यदेशस्थितता लक्ष्यते भोजनसमये सस्पर्शाभावात् । अन्यदापि स्पर्शस्यानियतत्वान्नियतदोषत्वानुपपत्ते ॥ १७७ ॥

(३) कुल्लूक. । अन्धस्य वीक्षणासभवाद्वीक्षणयोग्यदेशसन्निहितोऽसौ पाङ्क्त्यानांनवतेर्भोजनफलनाशयति एवंकाण षष्टे श्वेतकुष्ठी शतस्य पापरोगी रोगराजोपहत. सहस्रस्य इत्यन्धादिसन्निधिनिरासार्थवचनगुरुलघुसङ्ख्याभिधानचेहसख्योपचये दोषगौरवतत्र च मायश्चित्तगौरवमिति दर्शयितुम् ॥ १७७ ॥

(४) राघवानन्द. । कथनाशयतीत्यपेक्षायामाह वीक्ष्येति । वीक्षणयोग्यदेशसन्निहितोसौ नवते. पाङ्क्त्यानामपि भोजनज फलदातुः प्राप्तियोग्यमन्धोनाशयतीत्येवमुत्तरत्र ॥ १७७ ॥

(५) नन्दनः । न केवलमपाङ्क्त्योदानएव वर्जनीय किंतुभुञ्जानानांदर्शनेऽपीत्याह अपाङ्क्त्यइति । तत्र भोजने । भोजयितुरपरीक्षणदोषेणबालिशत्वम् । वीक्ष्यअन्येन वीक्ष्यमाणइत्यर्थ नवतेर्भुञ्जानानांदातुर्दानफलम् ॥ १७७ ॥

(६) रामचन्द्र । तत्र हि वीक्ष्येति । अन्धोदर्शनयोग्यस्थलेन वीक्ष्य दृष्ट्वा भुञ्जतानवतिसङ्ख्याकानाद्विजानांफलंनाशयेत् । काण वीक्ष्य दृष्ट्वा भुञ्जताद्विजानांषष्टिसङ्ख्याकानांफलनाशयते । श्वित्री कुष्ठी भुञ्जताशतसङ्ख्याकानाद्विजानांफलनाशयते । पापरोगी वीक्ष्य भुञ्जताद्विजानांसहस्रसङ्ख्याकानांफलंनाशयते ॥ १७७ ॥

यावतः सस्पृशेदङ्गैर्ब्राह्मणाञ्छूद्रयाजक. ॥ तावतां न भवेद्दातुः फलं दानस्य पौर्तिकम् ॥ १७८ ॥

(१) मेधातिथि । यावतोब्राह्मणान्स्पृशत्यङ्गैः पङ्क्तिगत अत्राप्यङ्गस्यस्पर्शननविवक्षितं किंतर्हिपूर्ववत्तद्देशसंनिधि । पौर्तिकफल पूर्तेभवपौर्तिक बहिर्वेदिदानाद्यत्फलंतत्पौर्तिकम् ॥ १७८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण. । तावतस्तावद्भ्योदानस्य फल पौर्तिकमित्यैष्टिकस्याप्युपलक्षणम् । शूद्रयाजकस्य श्राद्धासनसोमयाजनकन्यादानमतीवनिरस्तमितिः॥ १७८ ॥

(३) कुल्लूक. । शूद्रस्य यज्ञादावृत्विग्यावत्सख्यान्ब्राह्मणान्स्पृशत्यासनेषूपक्रमेष्वित्यासनभेदस्य वक्ष्यमाणत्वान्मुख्यस्पर्शासभवे यावताश्राद्धभोजिनांपङ्क्तावुपविशति तावतासबन्धिपौर्तिकफलश्राद्धीयद तुर्न भवति । तावतापौर्तिकफलबहिर्वेदिदानाच्च यत्फलतन्न भवतीति मेधातिथिगोविन्दराजौ । अतस्तयैव निन्दया निषिद्धगणापठितस्यापिशूद्रयाजकस्यभोजननिषेध कल्प्यते ॥ १७८ ॥

(४) राघवानन्द. । किंच यावतइति । श्राद्धभोजनकाले परस्परस्पर्शाभावात् शूद्रयाजकस्य पङ्क्तौ प्रवेशाभावपरशूद्रयाजकस्पर्शयोग्यदेशपरत्वा । पौर्तिक श्राद्धीयम् ॥ १७८ ॥

(५) नन्दनः। ब्राह्मणानपङ्क्तिस्थान्। पूर्तेश्राद्धादि तत्र भवंपौर्तिकम् ॥ १७८ ॥

(६) रामचन्द्रः। शूद्रयाजकोशूद्रयज्ञकर्ता यावतोब्राह्मणानङ्गैःसंस्पृशति। तावतांदातुर्दानस्य फलंन भवेत् ॥१७८॥

वेदविद्चापि विप्रोऽस्य लोभात्कृत्वा प्रतिग्रहम्॥ विनाशंव्रजति क्षिप्रमामपात्रमिवाम्भसि॥१७९॥

(१) मेधातिथिः। प्रसङ्गाच्छूद्रयाजकस्याप्रतिग्राह्यतानेनकथ्यते । वेदविदपियदितस्यशूद्रयाजकस्यसंबन्धिनोद्रव्यस्यप्रतिग्रहंकरोति। लोभादित्यनुवादः। सोपिविनाशंव्रजति । अभिलषितेनार्थेनवियुज्यते धनपुत्रपशुशरीरादिना किंपुनरवेदवित्। वेदविद् किलप्रतिग्रहेनातीवदोषइतिवक्ष्यति। आमपात्रमपक्वंशरावादिभाजनं। अम्भसिजलेक्षिप्तम् ॥१७९॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। वेदविच्चापीतिप्रसङ्गादुक्तम्। वेदविदपि किमुतान्यः। अस्य शूद्रयाजकस्य। केचिदस्येति शूद्रस्य परामर्शइत्याहुः। तदसमञ्जसम्। शूद्रस्य तत्राधिकाराभावप्रयोगात्पौनरुक्त्यंस्यात्। तस्मात्तद्याजकस्येत्यस्येति पदम्। आमपात्रमामंमृत्पात्रम् ॥ १७९ ॥

(३) कुल्लूकः। प्रसङ्गाच्च शूद्रयाजकप्रतिग्रहंनिषेधयति । लाघवार्थमन्यत्र निषेधकरणे शूद्रयाजकशब्दोच्चारणकर्तव्यंस्यात् वेदेति। वेदज्ञोऽपि ब्राह्मणः शूद्रयाजकस्य लोभात्प्रतिग्रहंकृत्वा शीघ्रंशरीरादिना विनाशंगच्छति। सुतरामवेदवित् अपक्वमृन्मयशरावादिकमिवोदके ॥ १७९ ॥

(४) राघवानन्दः। प्रासङ्गिकंशूद्रयाजकप्रतिग्रहनिषेधति वेदविदिति कैमुत्यर्थः। आमपात्रमपक्वघटादि ॥१७९॥

(५) नन्दनः। नकेवलंशूद्रयाजकः प्रदाने वर्जनीयःकिंतु प्रतिग्रहेऽपीति प्रसङ्गादाह वेदेति ॥ १७९ ॥

(६) रामचन्द्रः। अस्य शूद्रयाजकस्य वेदविद्भिः लोभात्प्रतिग्रहंकृत्वा सःवेदविद्भिःक्षिप्रंविनाशंव्रजति अम्भसि जले आमपात्रमिवेत्यर्थः ॥ १७९ ॥

सोमविक्रयिणे विष्ठा भिषजे पूयशोणितं ॥ नष्टंदेवलके दत्तमप्रतिष्ठंतु वार्धुषौ ॥ १८० ॥

(१) मेधातिथिः। तस्यांजातौजायते यत्रविष्ठाभोजनंभवत्येवभिषजेनष्टंनिष्फलंउद्वेगकरंवा। नष्टंहिद्रव्यंउद्वेगंजनयति । अविद्यमानाप्रतिष्ठास्थितिर्यस्यतदप्रतिष्ठं नानारूपैःशब्दैरेवविषयस्यदानस्यनैष्फल्यंकर्तुंप्रदोषसंबन्ध प्रतिपाद्यते नष्टमप्रतिष्ठमितिनानयोरर्थाभेदशङ्काकार्या कार्यविभेदात् ॥ १८० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। सोमविक्रयिणे यद्दत्तं तद्विष्ठावद्देवैः पितृभिश्च त्यज्यतइत्यर्थः। एवमुत्तरेषु। अप्रतिष्ठं देवादिसमीपानवस्थायि वार्धुषो वार्धुषये। नष्टं देवादिभिरदृश्यम् ॥ १८० ॥

(३) कुल्लूकः। सोमविक्रयिणेप्रदत्तंतद्दातुर्भोजनार्थंविष्ठा संपद्यते। जन्मान्तरे विष्ठाभोजिनांजातौ जायतइत्यर्थः। इतरेएवंपूयशोणितेपि व्याख्येयम्। नष्टनाशभागितया निष्फलंविवक्षितम्। अप्रतिष्ठमनाश्रयतया निष्फलमेव॥१८०॥

(४) राघवानन्दः। सोमविक्रयादिना भुक्तश्राद्धीयस्य विरुद्धफलं वाचनिकमाह सोमविक्रयिणइति त्रिभिः। दातुरुपक्रमात्तस्यैव जन्मान्तरे भोजनार्थंविष्ठाद्युपस्थापकम्। सोमविक्रय्यादिभ्योदत्तमन्नादि॰ अप्रतिष्ठंउक्तवक्ष्यमाण कालास्थायि। देवलके वार्धुषिकइत्यत्रचतुर्थ्यर्थेसप्तमी ॥ १८० ॥

(५) नन्दनः। प्रकृतमेवानुसरति सोमेति। अप्रतिष्ठमविद्यमानं भवति ॥ १८० ॥

(६) रामचन्द्रः। सोमविक्रयिणे द्विजाय दत्तंपूयशोणितंभवति। देवलके द्विजे दत्तंनष्टंभवति। वार्धुषिर्वृध्योपजीवीतस्मिन्दत्तमप्रतिष्ठंभवति। नोपतिष्ठेत ॥ १८० ॥

यत्तु वाणिजके दत्तंनेह नामुत्र तद्भवेत् ॥ भस्मनीव हुतं हव्यं तथा पौनर्भवे द्विजे ॥ १८१ ॥

(१) मेधातिथिः । अयमपिपूर्ववत्व्याख्येय. । वाणिजकस्यभोजननिषिद्ध । नतदेशसनिधिः । नहियथापूर्वत्र-वीक्ष्येतिदृष्टिगोचरेदेशेलक्षणमासनिधिस्तद्वदिहतादशर्किचिन्निबन्धनमस्ति । पौनर्भवोनवमेवक्ष्यते ॥ १८१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । नेह तद्भवेत् कीर्त्यादिहेतुरपि ॥ १८१ ॥

(३) कुल्लूक. । वाणिजकाय यद्दत्तंश्राद्धे तन्नेहानुषङ्गिककीर्त्यादिफलाय नापि पारलौकिकफलाय भवति। पुनर्भूपुत्राय यद्दत्तंतद्भस्महुतहवि समनिष्फलमित्यर्थ ॥ १८१ ॥

(४) राघवानन्द । वणिक्पौनर्भवयोरपि न देयमित्याह यत्विति । नेह निन्दास्पदत्वाद्यशोपि नेतिभाव. । एतेषु न देयमिति तात्पर्यार्थः ॥ १८१

(५) नन्दनः । वाणिजके वणिग्वृत्तौ ॥ १८१ ॥

(६) रामचन्द्र. । वाणिजके वणिक्वृत्तिरियते द्विजे यत्तुदत्तं इहलोके अमुत्रपरलोके तन्नभवेत् नफलतीत्यर्थ । पुनर्भुव सकाशाद्भवति पौनर्भवस्तस्मिन्द्विजे दत्तहुत कारितहव्यंभस्मनीव भवति । हुतहव्यभस्मनि यथा निष्फलभवति तथा ॥ १८१ ॥

इतरेषु त्वपाङ्क्त्येषु यथोद्दिष्टेष्वसाधुषु ॥ मेदोसृङ्मांसमज्जास्थि वदन्त्यन्नंमनीषिणः ॥ १८२ ॥

(१) मेधातिथिः । यस्मिन्नपाङ्क्त्यदानफलमदर्शनप्रकरणेपठिता अन्धादयस्तेभ्योन्येस्तेनादय प्रतिकाण्डोद्दिष्टास्तेषु यथोद्दिष्टेषुभोजितेषुदातुरिमान्युपतिष्ठन्ते । मेदोसृङ्मांसादीनितादशंजातौ जायते यत्रैतदाहारोभवति कृमिकल्यातगृध्रादिरूतावितिमनीषिणोवेदविदोवदन्ति । सर्वस्यायमर्थ अपाङ्क्तेषुभोजितेषुश्राद्धाधिकारोनकृतोभवत्यकरणेचविध्यतिक्रमदोषोऽवश्यभावी नित्यत्वादस्यविधेः ॥ १८२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । यथोद्दिष्टेष्वसाधुषु तत्तत्स्थानोक्तेष्वपाङ्क्त्येभ्यतिरिक्तेष्वपि निन्दितकर्मसुदत्तम् । अन्नमित्युपलक्षण मन्यस्यापि ॥ १८२ ॥

(३) कुल्लूकः । इतरेभ्योविशेषेणानुक्तफलेभ्य पङ्क्तिभोजनानर्हेभ्य स्तेनादिभ्योयथाकीर्तितेभ्योयद्दत्तमन्नतद्दातुर्भोजनार्थंमेदोरुधिरमांसमज्जास्थिभवतीति पण्डितावदन्ति । अत्रापि जन्मान्तरे मेदशोणितादिभुजांजातिषु जायन्ते इत्यर्थ ॥ १८२ ॥

(४) राघवानन्द । मेदोवसा । अस्थिगोरस । मज्जानाश्नीयादिति श्रुते ॥ १८२ ॥

(५) नन्दन. । अत्रापि दत्तमित्यनुषज्यते ॥ १८२ ॥

(६) रामचन्द्र । इतरेष्वनुलोमप्रतिलोमजेषु दत्तहव्यकव्यमन्नमेदोरूपंभवति । अपाङ्क्तेष्व सृङ्मांसरूप भवति । यथोद्दिष्टेषु वर्जितेषु यद्दत्तंतन्मज्जारूपंभवति । असाधुषु यद्दत्तंतदस्थिवद्भवति । एवमनीषिणोवदन्ति मेदोसृङ्मांसादीनिति । तादशजातौजायते यत्रैतदाहारोभवति ॥ १८२ ॥

अपाङ्क्त्योपहता पङ्क्तिः पाव्यते यैर्द्विजोत्तमैः ॥ तान्निबोधत कार्त्स्न्येन द्विजाग्र्यान्पङ्क्तिपावनान् ॥ १८३ ॥

(१) मेधातिथि । अपाङ्क्त्यैः पूर्वोक्तैःउपहतादूषितापङ्क्ति. परिपर्यैर्ब्राह्मणैःपाव्यते निर्दोषाक्रियते । तान्वक्ष्यमाणे

श्लोकैः शृणुत कार्त्स्न्येन नि शेषेणब्रवीमि। अर्थवादरूपाण्यन्यानिपदानि। यथैवैकत्रभुञ्जानोदुष्टोदूषयति। अदुष्टा पङ्क्तिपावनागुणातिशयादन्येषामपिदोषानपनुदन्तीत्यस्यार्थः । नचानेनापाङ्क्त्यानाभोजनमनुज्ञाप्यते । किंतर्हिपङ्क्तिपावनोऽवश्यमन्वेषितव्य । तस्मिन्नलभ्येयचयत्नेनअतिनिपुणत परीक्षितात्रिपुरुषयाजन। तथापिनचेदुपलभ्यमानदोषाभृश्यापिभोजयितव्याइत्येवमर्थं पङ्क्तिपावनोपदेश ॥ १८३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । अपाङ्क्त्योपहता अज्ञायमानदोषाऽपाङ्क्त्योपहता द्विजोत्तमैर्ब्राह्मणै द्विजाग्र्याविप्रमुख्याःपङ्क्तिपावनसंज्ञान् ॥ १८३ ॥

(३) कुल्लूक । एकपङ्क्त्युपविष्टस्तेनादिदूषिता पङ्क्तिर्यैर्ब्राह्मणै पवित्रीक्रियते। तान्पवित्रीकारकान्ब्राह्मणानशेषेण शृणुत। निषेधादेकपङ्क्तिभोजनासंभवेऽपि स्तेनादीनारहस्यस्ताज्ञातदोषविषयत्वेन साधकताऽस्य वचनस्य ॥ १८३ ॥

(४) राघवानन्द । उक्तदोषेषुमान्यश्चिन्न पङ्क्तिपावनाएवेति प्रतिजानीते अपाङ्क्तेति। ये पाव्यतेतान् अतएव समाख्यापङ्क्तिपावनानिति। तान्निबोधतेत्य वय ॥ १८३ ॥

(५) नन्दन । अपाङ्क्त्योपहता अज्ञानादपङ्क्तिपयाद्यापरिगृहीतेनापाङ्क्त्येनोपहता ॥ १८३ ॥

(६) रामचन्द्र । अपाङ्क्त्यैर्द्विजैरुपहतादूषिता पङ्क्तिर्यैर्द्विजै पाव्यते निर्दोषीक्रियते तान्द्विजाग्र्यान्पङ्क्तिपावना कार्त्स्न्येन निबोधत ॥ १८३ ॥

अग्र्याः सर्वेषु वेदेषु सर्वप्रवचनेषु च ॥ श्रोत्रियान्वयजाश्चैव विज्ञेयाः पङ्क्तिपावनाः ॥ १८४ ॥

(१) मेधातिथि । अग्र्या उत्तमा सर्वसंशयप्रभेदननिपुणा । स्वीकृतवेदा । सर्वेषुप्रवचनेषुअग्र्या । इत्येवमोच्यते व्याख्यायते यैर्वेदार्थप्रवचनान्यङ्गानिषडङ्गोवेदोयैरभ्यस्तोऽभ्यस्यतेवा श्रोत्रिया वयेजाता पितृपितामहादयोयेषातादृशाएव। ननुचेदृशाएवभोज्यतयाविहितास्तत्रकोतिशयोनेदानींपङ्क्तिपावनत्वमुच्यते। किंचिद्विद्वद्भ्योदान सतिश्रोत्रियत्वेविहित। नचेहविद्वत्तोपात्ता। नचतयापङ्क्तिपावनत्वोपपत्ति । गुणविशेषापेक्षंहिपङ्क्तिपावनत्व नगुणापचयेयुक्तम्। तस्माद्विद्वदभावे केवलश्रोत्रियायदानार्थमेतत्। असतिविद्वषिश्रोत्रियाय दानमुख्यमेव नगौणमित्युक्तभवति नबहुवचनंव्यक्त्यपेक्ष । चकार समुच्चये ॥ १८४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । अग्र्या मुख्या अध्यापकानां मध्ये सर्वेषु वेदेषु नयत्र कचिदेकस्मिन्वेदइत्यर्थ । एवंसर्वप्रवचनेषु। सर्ववेदार्थनिर्वचनेषु श्रोत्रियान्वयजावेदाध्येतृकुलजा ॥ १८४ ॥

(३) कुल्लूक । सर्वेषु वेदेषु चतुर्ष्वपिअग्र्या श्रेष्ठा सम्यग्गृहीतवेदा ब्राह्मणा पङ्क्तिपावना । अतएव यम । पङ्क्तिपावनगणनायाचतुर्वेदविदंचैवेति पठितवान्। तथा प्रकर्षेणैवउच्यते वेदार्थएभिरिति प्रवचनान्यङ्गानि तेष्वप्यग्र्या षडङ्गविदस्तेच चतुर्वेदिनोपि पङ्क्तिपावना । न्यायविच्च षडङ्गविदिति पङ्क्तिपावनमध्ये यमेन पृथक्पठितत्वात्। तथा छन्दसाशुद्धदशपुरुषइत्युशनोवचनाद्दशपुरुषपर्यं तमविच्छिन्नवेदसंप्रदायवशाजा पङ्क्तिपावना १८४ ॥

(४) राघवानन्द । पङ्क्तिपावनानुक्षमति अग्र्याइति त्रिभि । अग्र्या सर्वसंशयव्युदासेन वेदाध्यायिन । सर्वप्रवचनेष्विति प्रवचननाम वेदार्थव्याख्यान षडङ्गानि तत्रापि कुशला तथा श्रोत्रियान्वयजा छन्दसाशुद्धदशपुरुषपर्यन्तान्वयजा ॥ १८४ ॥

(५) नन्दन । पूर्वेपापाप्रवमुक्तम्। इदानींपङ्क्तिपावनत्वमित्यपुनरुक्ति ॥ १८४ ॥

(६) रामचन्द्र । पङ्क्तिपावनानाह अग्र्याइति । सर्वेषु वेदेषुऋग्वेदादिषु अस्खलिताध्ययनक्षमाअग्र्या । च पुन सर्वप्रवचनेषु षडङ्गाध्यापनेषु शिक्षाकल्पोव्याकरणनिरुक्तिश्छन्दोज्योतिरिति षडङ्गानि एषाअध्यापनेषु अर्थनिर्वचनेष्वितिपाठ । वेदार्थविचारज्ञेषु अग्र्यामुख्याज्ञेया च पुन श्रोत्रियान्वयजा श्रोत्रियाणामन्वये वंशे जाता । एते पङ्क्तिपावनाज्ञेया ॥ १८४ ॥

त्रिणाचिकेत पञ्चाग्निस्त्रिसुपर्ण षडङ्गवित् ॥ ब्रह्मदेयात्मसन्तानोज्येष्ठसामगएव च ॥ १८५ ॥

(१) मेधातिथि । त्रिणाचिकेताख्योवेदभागोध्वर्यूणा । पीतोदका जग्धतृणा इत्यादिस्तदध्ययनसबन्धात्पुरुषोत्र त्रिणाचिकेतउच्यते । अन्येचत्रिणाचिकेतमधीयानानयेनाधीतनाचिकेतचरितसत्रिणाचिकेत । अत्रापिलक्षणयैवपुरुषउच्यतेनचैवम तव्यतावन्मात्रेणपङ्क्तिपावनत्व किंतर्हिसतिश्रोत्रियत्वादिगुणयोगेऽधिकोयगुणोद्रष्टव्य पङ्क्तिपावनहेतुतया । पञ्चाग्निविद्यानामाथर्ववेदस्योपनिषद्याम्नायते । स्तेनोहिरण्यस्येत्यादियस्या फलतदध्ययनसंबन्धात्पुरुषोपिपञ्चाग्नि पूर्ववत् । अन्येतुपञ्चाग्नयोयत्रत्रयस्त्रेताग्नय सभ्यावसथ्यौचद्वौ पञ्चाग्निस्तत्रसभ्योनामयोमहासाधनस्यशीतापनोदार्थमेवबहुपुदेशेषु यवन्हियते । त्रिसुपर्णोमन्त्रस्तैत्तिरीयकेबाह्वृच्ये च येब्राह्मणास्त्रिसुपर्णपठन्तीत्यादि । षडङ्गोवेदस्तवेत्तीतिषडङ्गवित् । ब्राह्मधर्मेणआहूयदानेनयादत्तातस्याऽनुसन्तानस्ततोजात । ज्येष्ठसामगश्चज्येष्ठदोहानिआरण्यकेसामानि तानिगायति सएवमुच्यते । अत्रापिसामगानेनतद्व्रतचरणेनवापुरुषइत्युच्यते ॥ १८५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । उशन्हवै वाजश्रवस सर्ववेदसददाविल्यादि योऽनुवाक कठश्रुतो पठ्यमान नचिकेतोनाम्नोमुनिपुत्रस्य प्रश्नत्रयविषये प्रोच्यतइति व्युत्पत्त्या त्रिणाचिकेतस्तत्पाठतदर्थज्ञानाभ्यांब्राह्मणोपि त्रिणाचिकेत । पञ्चाग्निरुपनिषत्पठ्यमानपञ्चाग्निविद्यावित् । केचित्तु तैत्तिरीयशाखोक्तगार्हपत्यदक्षिणाग्न्याहवनीयसभ्यावसथ्यरूपश्रौताग्निपञ्चकवान्पञ्चाग्निरित्याहु । त्रिसुपर्ण तैत्तिरीयशाखापठितस्य ब्रह्ममेतुमामित्यादे येब्राह्मणास्त्रिसुपर्णपठन्ति तेसोममाप्नुवन्ति आसहस्रात्पङ्क्तिपुनन्तीत्यन्तस्यानुवाकत्रयस्याऽन्तोग्रन्थतश्चाध्येता । षडङ्गवित् शिक्षाकल्पादिवेदाङ्गषट्कस्यार्थवित् । ब्रह्मदेया ब्राह्मविवाहेन दत्तातस्याअनुसन्तानस्तत्सन्तति । अनुपद ब्रह्मदेयैव यत्परपराया भार्येत्येतदर्थम् । ज्येष्ठसामगो ज्येष्ठसाम्न सततगाता ॥ १८५ ॥

(३) कुल्लूक । त्रिणाचिकेत अध्वर्युवेदभागतद्व्रतच तद्योगात्पुरुषोपि त्रिणाचिकेत । पञ्चाग्निरग्निहोत्री । तथाच हारीत । पवन पावनस्त्रेता यस्य पञ्चाग्नयोगृहे । सायप्रात प्रदीप्यन्ते सविप्र पङ्क्तिपावन ॥ पवनआवसथ्याग्नि पावन सभ्योग्नि शीतापनोदाद्यर्थबहुपुदेशेष्वपिविधीयते । त्रिसुपर्णोबह्वृचावेदभाग तद्व्रतच तद्योगात्पुरुषोपि त्रिसुपर्ण । षडङ्गानि शिक्षादीनि योध्याचेष्ट सषडङ्गवित् सर्वप्रवचनेन षडङ्गाध्येतोक्त । ब्रह्मदेया ब्राह्मविवाहोढा तस्याआत्मसन्तान पुत्र । ज्येष्ठसामानि आरण्यके गीयन्ते तेषागाता एते षड्विज्ञेया पङ्क्तिपावनाइत्युत्तरश्लोकेन सबन्ध ॥ १८५ ॥

(४) राघवानन्द । ब्रह्मपुराणे आचिकेतीति योविश्वनृणवत्सर्वनि स्पृह । त्रिणाचिकेत सगृही रागद्वेषविमत्सर इति ॥ अथवा त्रिणाचिकेत त्रिणाचिकेतोवेदभाग तद्योगात्तवैव नाम्ना भवितायमग्निरिति नाचिकेतसंज्ञत्युक्ते । सोग्निश्चितोयेन सवा त्रिणाचिकेत । पञ्चाग्नि पवन पावनस्त्रेता यस्य पञ्चाग्नयोगृहे । सायप्रात प्रदीप्यन्तेसविप्र पङ्क्तिपावनइति हारीतोक्ते ॥ तत्र पवनोग्निरावसथ्याख्य । पावन सभ्य । त्रेता गार्हपत्योदक्षिणाग्निराहवनीयश्चेति । पञ्चाग्निरसौवात्रलोकोगौतमाग्निरित्यादिपञ्चाग्निविद्याविदितिमेधातिथि । त्रिसुपर्ण पितर सनपूर्वेचयज्वानोभूरिदक्षिणा । यस्येदसोमा-

तृवशस्त्रिसुपर्णोंत सःस्मृतइति ॥ बह्वृचोवेदभागविद्वा । षडङ्गवित् शिक्षादीनांवेत्ता । ब्रह्मदेयात्मसन्तानोब्रह्मविवाहोढात्मजः । ज्येष्ठ सामगः आरण्यकेगीयमानज्येष्ठसामगाता । आज्यदोहानि गायतियःसज्येष्ठसामगइति मेधातिथिः ॥ १८५ ॥

(५) नन्दनः । उशन्ह वै वाजश्रवसः सर्ववेदसन्ददावित्यादिभिस्त्रिभिरनुवाकैर्विहितानांनाचिकेतःसंज्ञानामग्नीनां चेता वेदिता वा त्रिणाचिकेतः । पञ्चाग्निर्गार्हपत्याद्यग्नित्रयस्य सभ्यावसथ्ययोश्चाधाता । ब्रह्ममेतुमामित्यादयस्त्रयोनुवाकाः प्रत्येकंत्रिसुपर्णसंज्ञाः तांस्त्रीनेकंवा योऽधीते सत्रिसुपर्णः । ब्रह्मदेयात्मसन्तानोब्रह्मविवाहोढायाःसुतः । ज्येष्ठसामेतितलवकाराणांप्रसिद्धिः । उदुत्यंचित्रमित्येतयोर्गीतं तद्गायी ज्येष्ठसामगः ॥ १८५ ॥

(६) रामचन्द्रः । त्रिणाचिकेतः यजुर्वेदैकदेशे तद्व्रताचरणेन तदध्यायी त्रिणाचिकेतः । तैत्तिरीयशाखायांप्रसिद्धः । पञ्चाग्निः सभ्यावसथ्यौ दक्षिणाग्नयस्त्रयोयस्य सन्ति स पञ्चाग्निः । त्रिसुपर्णोगरुत्मानिति श्रुतिः त्रिसुपर्णानुवाकत्रयस्याध्येता तदुपासनाभिज्ञश्च । तैत्तिरीयशाखायांषडङ्गवेत्ता । षडङ्गोवेदउच्यत इत्यमरः । ब्रह्मदेयात्मसन्तानः ब्रह्म विदउत्पन्नः च पुनःज्येष्ठसामगः सामविशेषः तद्व्रताचरणेन यस्तदधीते सज्येष्ठसामगउच्यते ॥ १८५ ॥

वेदार्थवित्प्रवक्ता च ब्रह्मचारी सहस्रदः ॥ शतायुश्चैवः विज्ञेयाब्राह्मणाःपङ्क्तिपावनाः ॥ १८६ ॥

(१) मेधातिथिः । वेदस्यार्थंजानाति ननुचषडङ्गविदुक्तएव । अङ्गैर्विनास्वयमभ्यूहतिप्रज्ञया यःसइहवेदार्थविदभिप्रेतःअथवातस्यैवायमनुवादः । पुनःपुनःक्रियते तावदर्थं ज्ञानेनविनासत्यप्यन्यगुणयोगेश्राद्धानर्हाः । प्रवक्ताव्याख्याता वेदार्थस्यैव । ब्रह्मचारी । सहस्रदः । अविशेषादानेगवांसहस्रंयोदत्तवान् इदंचयुक्तं सहस्रशब्दस्यबहुनामत्वात् बहुयोददाति उदारोवेत्यर्थः । नहिगवांसंख्येयत्वेप्रमाणमस्ति । वेदेप्युक्तं गावोवैयज्ञस्यमातरइति । अविशेषनोदनायां गावःप्रतीयन्ते । शतायुर्वृद्धवयाः । सहिपरिपक्वकषायतया पावनत्वमश्नुते शतमायुरस्येतिशतायुः । केभ्योदानंप्रथमंपितृभ्यइत्येकइति । एवमर्थमेवचब्रह्मचारिग्रहणमिहव्याचक्षते । सहिपूर्वत्रयाभवति ॥ १८६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । वेदार्थवित् प्रागुक्तेभ्योन्यस्यापि वेदस्यैकदेशस्यार्थवित् प्रवक्ता तदर्थव्याख्याता । सहस्र गोसहस्रं तस्य दाता । शतायुः पूर्णशतवर्षः ॥ १८६ ॥

(३) कुल्लूकः । अनधीत्यापिवेदाङ्गानिगुरूपदेशाधिगतवेदार्थः । प्रवक्तावेदार्थस्यैव । ब्रह्मचारीप्रथमाश्रमी । सहस्रदइतिदेयविशेषानुपादानेपिगावोवैयज्ञस्यमातरइत्यादिविशेषप्रवृत्तश्रुतिदर्शनात् गोसहस्रदाता बहुप्रदोवा । शतायुःशतवर्षवयाः । श्रोत्रियायैव देयानीति नियमात्सति श्रोत्रियत्वे उक्तगुणयोगात्पङ्क्तिपावनत्वम् ॥ १८६ ॥

(४) राघवानन्दः । वेदार्थवित् अङ्गाध्ययनंविना गुरूपदेशातइति केचित् । वस्तुतस्तु उपक्रमादिषड्भिर्लिङ्गैर्वेदार्थज्ञाता ब्रह्मवित् । एकोपि ब्रह्मविद्भुङ्क्ते जगत्तर्पयतेखिलम् । तस्माद्ब्रह्मविदे देयंयदरिक्तं वसु किंचनेत्युक्तत्वात् ॥ प्रवक्ता वेदार्थस्य । सहस्रदः गोसहस्रदाता शतायुः विप्रत्वे सति शतवर्षजीवी ॥ १८६ ॥

(५) नन्दनः । प्रवक्ताऽध्यापकः । ब्रह्मचार्यृतुकालाभिगामी । निन्द्यास्वष्टासु चान्यासु स्त्रियोरात्रिषुवर्जयन् ब्रह्मचार्येवभवतीत्युक्तत्वात् । ऊर्ध्वरेता ऋतुकालगामीतत्त्वविच्च पङ्क्तिपावनाइतिस्मृत्यन्तरम् । सहस्रदः सहस्रस्यब्राह्मणानांभोजनदाता सहस्रसुवर्णानां वा ॥ १८६ ॥

(६) रामचन्द्रः । वेदार्थवित् । च पुनःप्रवक्तावेदशास्त्रार्थवक्ता । ब्रह्मचारी प्रसिद्धः । सहस्रदःगोसहस्रदः । सहस्राणामन्नदोवा । च पुनः शतायुरेव चिरंजीवीत्यर्थः । एते पङ्क्तिपावनाविज्ञेयाः ॥ १८६ ॥

पूर्वेद्युरपरेद्युर्वा श्राद्धकर्मण्युपस्थिते ॥ निमन्त्रयेत त्र्यवरान्सम्यग्विप्रान्यथोदितान् ॥ १८७ ॥

(१) मेधातिथिः । उक्तायादृशाब्राह्मणाभोजनीया इदानीमन्येतिकर्तव्यतोच्यते । पूर्वेद्युर्यदहःश्राद्धंकर्तव्यममायां-त्रयोदश्यांवा ततःपूर्वस्मिन्नहनिचतुर्दश्यांद्वादश्यांवाश्वःश्राद्धेकर्तव्ये ब्राह्मणान्निमन्त्रयेत् । अपरेद्युस्तदहरेववा । विकल्प-श्चावधिनियमापेक्षः यःशक्नोतिनियमान्पालयितुंसपूर्वेद्युःअशक्तस्तदहरेवअधिकनियमानुपालनाच्चमहाफलं निमन्त्रणेक-र्तव्येअध्येषणपूर्वकंव्यापारणमभ्युपगमनंवा । त्रयोऽवरायेषांतेत्र्यवराः । यद्यत्यन्तन्यूनास्तदात्रयः । शक्तौत्वयुजोयथो-त्साहमित्युक्तं । अवशिष्टःपदसंघातःश्लोकपूरणार्थः । उपस्थितेप्राप्ते यथोदितान्यथोक्तान् ॥ १८७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अपरेद्युरपरस्मिन्नहनि पूर्वेद्युर्निमन्त्रणे निश्चितपूर्वदिनब्रह्मचर्यस्य निमन्त्रणं एकोदैवएक-पित्र्यएकोमातामहस्थानइति पक्षत्रिपक्षः सोवरोन्यूनोयेषांते त्र्यवराः अशक्तावयं कल्पः । शक्तौ त्वतोधिकापाद्या-इत्यर्थः । सम्यक्विधिना ॥ १८७ ॥

(३) कुल्लूकः । श्राद्धकर्मणि प्राप्ते श्राद्धाहात्पूर्वदिने तदसंभवे श्राद्धदिनएवोक्तलक्षणान्ब्राह्मणान्सम्यगतिस-त्कृत्यनिमन्त्रयेत् । त्रयोवरान्यूनायेषांते त्र्यवराः न तु तानेव एकैकभोजनस्याप्युक्तत्वात् ॥ १८७ ॥

(४) राघवानन्दः । श्राद्धप्रकारत्वान्निमन्त्रितस्य नियमान्वक्तुंनिमन्त्रणाद्यकालमाह पूर्वेद्युरिति । पूर्वेद्युः श्राद्ध-दिनात्पूर्वदिनेऽपरेद्युः श्राद्धदिने । त्र्यवरान् त्रयोअवरानिकृष्टायत्र तान् । न तु तानेव एकैकमपीत्युक्तेः । यथोदितान-ग्र्याइत्यादिनोक्तान् ॥ १८७ ॥

(५) नन्दनः । अथ पात्रत्वेन परिगृहीतानांनिमन्त्रणकालमाह पूर्वेद्युरिति । पूर्वेद्युः श्राद्धदिनात्पूर्वस्मिन्नहनि अप-रेद्युः श्राद्धदिने ॥ १८७ ॥

(६) । रामचन्द्रः । श्राद्धे कर्मणि उपस्थितेसति प्राप्तेसति पूर्वेद्युःरात्रौ वा अपरेद्युस्तद्दिने वा यथोदितांत्र्यवरान् त्रयोवराय्नूनाएषांत्र्यवरा एतान् निमन्त्रयेत् ॥ १८७ ॥

निमन्त्रितोद्विजः पित्र्ये नियतात्मा भवेत्सदा॥ न च छन्दांस्यधीयीत यस्य श्राद्धं च तद्भवेत्॥ १८८॥

(१) मेधातिथिः । पित्र्येश्राद्धेनिमन्त्रितोनियतात्माभवेत् । संयतात्मा ब्रह्मचर्यपरिरक्षन् अन्यांश्चयमनियमाना-तिष्ठेत् । स्नातकव्रतादीन्पुरुषव्रतानांनृत्यगीतादिप्रतिषेधानांकर्मोद्यताविधीयते । तथाकर्तव्यं श्राद्धकृता यथासौब्राह्मण-निमन्त्रणात् प्रभृतिसंयतेन्द्रियोभवति अन्यथाश्राद्धंदुष्येत नचछन्दांसिवेदान्नाधीयीततत्रवेदाक्षरोच्चारणमध्ययनंनिषिध्य-ते । जपस्तुसन्ध्योपासनादावप्रतिषिद्धः । यस्यतत्कर्तव्यंश्राद्धंभवेत् । पित्र्येश्राद्धेनिमन्त्रितवन्नियतात्माभवेत् । संयता-त्माप्यसोपिनियतात्माभवेदितिपदयोजना । अतोभोक्तुः कर्तुश्चनिमन्त्रणात्प्रभृतितुल्योनियमोनध्ययनंच ॥ १८८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । पित्र्यइत्युपलक्षणं दैवेपि । नियतात्मा क्रोधकामाशुचित्वशून्यः । छन्दांसि वेदान् । यस्य कर्तुः श्राद्धकार्यं ॥ १८८ ॥

(३) कुल्लूकः । श्राद्धे निमन्त्रितोब्राह्मणोनिमन्त्रणादारभ्य श्राद्धाहोरात्रंयावन्मैथुनतिवृत्तिसंयमनियमवान्स्यात् अवश्यकर्तव्यजपादिवर्जंवेदाध्ययनंच न कुर्यात् श्राद्धकर्तापि तथैव स्यात् ॥ १८८॥

(४) राघवानन्दः । नियममाह निमन्त्रितइति चतुर्भिः । नियतात्मा मैथुनादिनिवृत्तिमान् । अशोभनैःशोचपरैः

सततब्रह्मचारिभि । भवितव्यभवद्भिश्च मया च श्राद्धकारिणेति मन्त्रलिङ्गात्श्राद्धकर्तापि तथा स्यात् । तदहरध्ययनफलश्राद्धोद्देश्यगामीत्याह यस्येति ॥ १८८ ॥

(५) नन्दन । नियतात्मा नियतेन्द्रिय । य श्राद्धेनिमन्त्रितोभवेद्य श्राद्धकरोति सचनियतात्मा भवेत् नचाधीयीत च्छन्दांसि ॥ १८८ ॥

(६) रामचन्द्र । पित्र्ये कर्मणि निमन्त्रित सदा द्विजोनियतात्मा भवेत्। च पुनश्छन्दांसि नाधीयीत। च पुन. यस्य गृहे श्राद्धसतद्व्रताचरणोभवेत्। जितेन्द्रिय अध्ययनरहित ॥ १८८ ॥

निमन्त्रितान् हि पितरउपतिष्ठन्ति तान् द्विजान् ॥ वायुवच्चानुगच्छन्ति तथासीनानुपासते॥१८९॥

मेधातिथि । निमन्त्रितेन नियतात्मनाभवितव्यमित्यस्यविधेरर्थवादोयं । यस्मान्निमन्त्रितान् ब्राह्मणान् अदृश्येनरूपेणपितरउपतिष्ठन्ति तच्छरीरमनुप्रविशन्ति । यथाभूतयहाविष्टवायवोऽनुगच्छन्ति । यथावायुप्रमाण पुरुषोगच्छत्यनुगच्छति तगच्छन्तमाणोजहाति । एवपितरोवायुभूताभवन्ति । तथासीनान्ब्राह्मणानुपासते । गच्छत्स्वनुगच्छन्ति उपविष्टेषूपविशन्ति निमन्त्रिताद्विजा पितृरूपाभवन्तीत्यर्थ । तस्मान्नियतत्वैर्निमन्त्रितैर्भवितव्यम् ॥ १८९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । निमन्त्रितान्। हीत्युक्तविधिशेष । उपतिष्ठन्ति तिष्ठन्तु तत्समीपे तिष्ठन्ति । अनुगच्छन्ति निमन्त्रितेन साकम् ॥ १८९ ॥

(३) कुल्लूक । पूर्वनियमविधेरयमनुवाद यस्मात्तान्ब्राह्मणान्निमन्त्रितानदृश्यरूपेण पितरोधितिष्ठन्ति । प्राणवायुवद्गच्छतोऽनुगच्छति तथोपविष्टेषु तेषु समीपउपविशन्ति । तस्मान्नियताभवेयु ॥ १८९ ॥

(४) राघवानन्द । अनुगच्छन्ति निमन्त्रितान्द्विजान् आसीनास्तानुपासते समीपेतिष्ठन्ति ॥ १८९ ॥

(५) नन्दन. । निमन्त्रितानानियतात्मत्वानध्ययनयो कारणमाह निमन्त्रितानिति । वायुभूता वायुवद्व्यापिनोनिमन्त्रिता ब्राह्मणान्पितरउपतिष्ठन्ति तेषासमीपे तिष्ठन्ति गच्छतोऽनुगच्छन्ति तथासीनानुपासते । यत्कर्मनिमन्त्रिता कुर्वन्ति तत्पितरोऽपि कुर्वन्ति तस्मादनियतात्मत्वमध्ययनाप्रासितत्वचवर्जनीयमित्यभिप्राय. ॥ १८९ ॥

(६) रामचन्द्र । वायुभूता पितर द्विजाननुगच्छन्ति ॥ १८९ ॥

केतितस्तु यथान्यायंहव्यकव्ये द्विजोत्तम ॥कथंचिदप्यतिक्रामन् पापः सूकरतांव्रजेत्॥१९०॥

(१) मेधातिथि केतितउपनिमन्त्रित । हव्येकव्येदैवेपित्र्येच । अङ्गीकृत्यनिमन्त्रण मभ्युपगम्यश्राद्धभोजनं । यदिकथंचिदतिक्रामतिभोजनकाले नसविधीयते ब्रह्मचर्यंचनरक्षति तदासूकरतांगच्छति । सब्राह्मण कथंचित्कामाद्धिस्मृत्यवा । यथान्यायमितिवृत्तपूरण । अन्येत्वाहु प्रार्थ्यमानस्यानभ्युपगमएवातिक्रम । तथाचश्राद्धकल्पेउक्त । अनिन्दितेनामन्त्रितोनातिक्रमेदिति तद्युक्त । लिप्सयाप्रवृत्ति श्राद्धे नपुन शास्त्रत । तत्रसत्यालिप्सायायदिनाङ्गीकरोतिसदाकोदोष । १९० ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । केतितोनिमन्त्रित । कथंचिद् यनिमन्त्रणादिनापि अतिक्रामन् तस्य गृहेनश्नन् ॥ १९० ॥

(३) कुल्लूक । हव्यकव्ये यथाशास्त्रनिमन्त्रितोब्राह्मणस्वीकृत्य केनापि प्रकारेण भोजनमकुर्वाण, तेन पापेन जन्मान्तरे सूकराभवति ॥ १९० ॥

(४) राघवानन्द. । अतआह केतितइति । केतितोनिमन्त्रित । अतिक्रामन् मैथुनादिनिषिद्धाचरणेन निमन्त्रणस्वीकृत्य परित्यज्यवेति केतितइत्युपलक्षणनिमन्त्रयितु । केतनकारयित्वात्पातयतेद्विजः । ब्रह्महत्यामवाप्नोति

शूद्रयोनौ च जायते, ॥ एतस्मिन्नेनसि प्राप्ते नियतश्चसितव्रत । यतिचान्द्रायणचीर्त्वा तत पापात्प्रमुच्यतइति यमोक्ते ॥ १९० ॥

(५) नन्दन. केतितोनिमन्त्रित । कथचिद्धेतुनाऽहेतुनेत्यर्थ । हव्यकव्येऽतिक्रामञ्छ्राद्धपरित्यागकुर्वन्नित्यर्थ ॥ १९० ॥

(६) रामचन्द्र । निमन्त्रितोद्विज कथचिदपि विषयानतिक्रामन्विषयैराक्रान्त स पाप शूकरतांव्रजेत् ॥ १९० ॥

आमन्त्रितस्तु य. श्राद्धे वृषल्या सह मोदते ॥ दातुर्यद्दुष्कृतं किंचित्तत्सर्वंप्रतिपद्यते ॥ १९१ ॥

(१) मेधातिथि । वृषलीशब्द स्त्रीमात्रोपलक्षणार्थ सामान्येनब्रह्मचर्यस्यविधानात् । अतोब्राह्मण्यपिवृषल्येव । वृषस्यन्तीचाल्यतिभर्तारमितियौगिकत्वदर्शयति अतोयमर्थ । भोजनमङ्गीकृत्य तदाहर्यान्स्त्रियासहमोदते रमते तया-सह सुरतसभोगेच्छयासलापालिङ्गनाद्यपियोजनयति तस्यायदोष । दातु श्राद्धस्यकर्तु यद्दुष्कृतपापकिंचित्तत्सर्वंतलिप्सद्भामति । अदृष्टफलयोगमात्रमनेननिर्दिश्यते । अन्यथायत्रदातापुण्यकृत्तत्रनकश्चिद्दोष स्यात् । मोदनंहर्षोत्पत्ति तेन-सलापालिङ्गनाद्यपिनकर्तव्यम् ॥ १९१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । वृषल्या शूद्रया मोदतेरत्यनुगुण चुम्बनादिकर्माणि कुरुते । ब्राह्मण्यातु सह न तादृशो-दोषइति तात्पर्यम् । दातुर्यावद्दुष्कृत तावत् नतु तदेवान्यकृतस्यान्यत्राप्रतिसक्रमात् ॥ १९१ ॥

(३ कुल्लूक । नियतात्मा भवेत्सदेत्यनेन मैथुननिषेधे कृतेपि वृषलीगमनस्याधिकदोषज्ञापनायाह आमन्त्रितस्त्विति । वृषली शूद्रा तत्रमूढत्वात्श्राद्धेनिमन्त्रित सन्योवृषल्यासार्धंस्त्रीपुसधर्मेण सुरतादिना रमते सदातुर्यत्पापतत्प्राप्नोति पापोत्पत्तिमात्रविवक्षितम् । अन्यथा दातरिअपापे पापन जायते । नचेद्दातु प्रायश्चित्ततया विहितयेनासौ पापान्मुच्यते । मेधातिथिगोविंदराजौ तु सामान्येन ब्रह्मचर्यस्य विधानात्वृषस्यन्ती चपल्यतिभर्तारमिति योगाश्रयणेन श्राद्धभोक्तुरूढा ब्राह्मण्यपि वृषल्यभिमतात्रेत्याहतु ॥ १९१ ॥

(४) राघवानन्द । किंच आमन्त्रितइति वृषस्यन्तीभर्तारवृषली ब्राह्मण्यपीति ॥ १९१ ॥

(५) नन्दन । वृषल्या स्वभार्यया शूद्रया वृषलीगमनमुत्तरासामप्युपलक्षणम् ॥ १९१ ॥

(६) रामचन्द्र । द्विज श्राद्धे आमन्त्रित सन्वृषल्या सह रात्रौ मोदते दातु श्राद्धकर्तु यद्दुष्कृतपापतत्सर्वंप्रतिपद्यते ॥ १९१ ॥

अक्रोधनाः शौचपराः सततं ब्रह्मचारिण. ॥ न्यस्तशस्त्रामहाभागा पितर. पूर्वदेवताः ॥ १९२ ॥

(१) मेधातिथि । अक्रोधना क्रोधवर्जिता शौचपरा शौचशुद्धतामृद्वारिभ्या प्रायश्चित्तेनान्त शुध्यावा । सततशुद्धेर्विशेषण । तेननिष्ठीवनादावाचमनादितत्क्षणमेवकर्तव्य । ब्रह्मचारिण स्त्रीसभोगपरिहरति । न्यस्तशस्त्रा न्यस्तत्यक्तशस्त्रयै शस्त्रग्रहणदण्डपारुष्योपलक्षणार्थ महाभागा औदार्यधनित्वादिगुणयोगोमहाभागता । यतएवविधपितृणारूपत्राह्मणानाविशन्ति अतस्तैस्तद्रूपधारिभिर्भवितव्यमित्यर्थवादेनायमर्थोविधीयते । पूर्वपूर्वदेवता पितरोनाम कल्पान्तरे तेप्येते देवता-एवेतिस्तुति । पूर्वकालपितृणामर्चनीयत्वात्पूर्वग्रहणम् ॥ १९२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । अक्रोधनाइत्यादिना यादृशा पितरस्तादृशैर्ब्राह्मणैर्दात्रा च भवितव्यमिति दर्शितम् । पूर्वदेवता देवताभ्योपि पूर्वभूता ॥ १९२ ॥

---

१ मूढत्वात्=ऊढत्वात् (अ)

(३) कुल्लूकः । क्रोधरहिताबहिःशौचंमृद्वारिभ्यामन्तःशौचंरागद्वेषादित्यागस्तद्युक्ताःसर्वदास्त्रीसंयोगादिशून्याः त्यक्तयुद्धाःदयाद्यष्टगुणयोगोमहाभागता तद्वन्तःअनादिदेवतारूपाः, पितरस्तस्मात्क्रोधादिरहितेन भोक्ताकर्त्रा च भवितव्यम् ॥ १९२ ॥

(४) राघवानन्दः । पितॄणांविशिष्टजन्मख्यापनार्थंतान्विशिषन्नुपचारनियमेन सहोत्पत्तिमपिजानीते । अक्रोधनाइति द्वाभ्यां । शौचपराः शुद्धमानसाः । न्यस्तशस्त्राः त्यक्तयुद्धाः । महानभ्योभागोयेषांते । पूर्वदेवतादेवतानांपूर्वतनाः ॥ १९२ ॥

(५) नन्दनः । पितरोनाम केचिद्देवताविशेषा न मेताः पितृपितामहादयइत्याह अक्रोधनाइति । न्यस्तशस्त्रास्त्यक्तहिंसाः । महाभागाः महात्मानः । पूर्वदेवताः देवताभ्यःपूर्वे ॥ १९२ ॥

(६) रामचन्द्रः । पितॄणांस्वरूपमाह अक्रोधनाइति । अक्रोधनादयः पितरःपूर्वदेवताः ॥ १९२ ॥

यस्मादुत्पत्तिरेतेषां सर्वेषामप्यशेषतः ॥ ये च यैरुपचर्याः स्युर्नियमैस्तान्निबोधत ॥ १९३ ॥

(१) मेधातिथिः । यएतेषांपितॄणामुत्पत्तिर्येचपितरोयैरुपचर्याब्राह्मणेनसोमपाः क्षत्रियेणहविष्मन्तः इत्यादितत्सर्वमप्यशेषतइदानीमुच्यमानंनिबोधत बुध्यध्वं । नियमैरित्यनुवादः । पूर्वमेवविहितत्वात्नियतात्माभवेदिति । बहुवचनंबहुत्वान्नियमानाम् ॥ १९३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । यस्माद्येभ्यउत्पत्तिः । यैः साध्यादिभिः । यैश्च नियमैरुपचर्याः ॥ १९३ ॥

(३) कुल्लूकः । एषांसर्वेषांपितॄणांयस्मादुत्पत्तिर्ये च पितरोयैर्ब्राह्मणादिभिर्यैर्नियमैःशास्त्रोक्तकर्मभिरुपचरणीयाभवेयुःतान्साकल्येन शृणुत ॥ १९३ ॥

(४) राघवानन्दः । ये यत्प्रभावाये यत्स्वरूपाः सोमसदइत्याद्यायैः साध्यादिभिरर्च्यायैरजतपात्रमुन्यन्नकालशाकाद्यैर्नियमैःदेवपूर्वत्वमतथ्यादिभिर्वा उपचर्याः पूज्याःस्युस्तान्निबोधतेत्यन्वयः ॥ १९३ ॥

(५) नन्दनः । ये पितरोयैर्यज्ञविशेषैर्यैः नियमैः करणैःउपचर्याः पूज्यास्तान्नियमविशेषान्पितॄंश्च निबोधत ॥१९३॥

(६) रामचन्द्रः । यस्मात्कारणादेतेषांसर्वेषांपितॄणामुत्पत्तिः । अशेषतो निबोधत । च पुनः ये पितरो यैर्देवादिभिर्नियमैरुपचर्याःसेव्याःस्युस्तान्निबोधत ॥ १९३ ॥

मनोर्हैरण्यगर्भस्य ये मरीच्यादयः सुताः ॥ तेषामृषीणां सर्वेषां पुत्राः पितृगणाः स्मृताः ॥ १९४ ॥

मेधातिथिः । हिरण्यगर्भःप्रजापतिः तस्यपुत्रोहैरण्यगर्भोमनुः । तथाचोक्तंप्रथमाध्याये । एवंसर्वंसमृष्ट्वेदंमांचेति । तस्यमनोर्येमरीच्यादयःपुत्राः अत्र्यङ्गिरसावित्यादयस्तेषामृषीणांयेपुत्रास्तएतेपितृगणाः । ननुचपित्रादयःसर्वस्यात्मीयपितरः एवंहिचोदितःपित्रेपितामहायप्रपितामहायपिण्डान्निर्वपेत् । तथाअतऊर्ध्वंपुत्रास्त्रिभ्योदद्युरिति । तत्रकिमिदमुच्यते ऋषीणांपुत्राःपितरः सोमपानामविमाणामितिनचवचनविकल्पःप्रत्ययःमतिपत्तुं सोमपेभ्योदद्यात्पितृपितामहेभ्योवेति । यत्तउत्पत्तोपुत्रेणकर्तव्यमितिश्रूयते । संबन्धिशब्दश्चपुत्रशब्दः । तथापितापस्यतुवृत्तःस्यादिति । तस्माद्कव्योस्यप्रकरणस्यार्थंदृश्यते । स्तुतिरियंपूर्वविधिशेषभूता । नात्रतेषांसंप्रदानताश्रुता । ननुचोपचर्याइतिविधिरस्ति । नायंचरतिः सामान्यक्रियारूपोविधिर्विषयोमेविनुमर्हति । उपचारोनामकश्चिद्दानयागादिवच्छब्देनप्रतीयते । भाष्येणान्वयंकरोति । यतसंनिहितक्रियापरतयान्युच्यते सन्निहितंचश्राद्धं - तत्रचसिद्धसंप्रदानकंविहितंनशक्यंपुनर्विधातुं विधेयत्वेननसंग्धिरस्ति । असंनि-

हितस्यनचरतिर्वाचक योपिलोकेगुरवउपचर्याइतिप्रयोगस्तत्रापिशुश्रूषालक्षणार्थं पादधावनादि प्रतीयते सोपियथोदितानापितॄणानसभवति प्रकृत्यैकवाक्यतयावार्थवत्त्वोपपत्तेर्नार्थान्तरकल्पनापिसभवति । यदिचसोमपादयोयथावर्णं श्राद्धेदेवतात्वेनाभिप्रेता स्युस्ततोभिन्नवर्णनमनुपयोगिस्तावकत्वेतुसर्वमुत्पद्यते । य कश्चित्पितॄद्वेषात्पित्र्येकर्मण्युपहतबुद्धिरनादरवान्स्यात्तस्यप्रवृत्त्यर्थमिदमारभ्यते । मैवमस्था मृतमनुष्यरूपा पितरोयेनन तर्पिता श्राद्धेकदोपकरिष्यन्ति । तर्पितावाकगुणमिति । यतएतेमहाप्रभावा सर्वस्यजगत प्रभुर्हिरण्यगर्भस्तस्यपुत्रोमनु तस्यैतेपौत्राअतएवऋषीणाचेत्युच्यते । नमनोर्येकेचिद्येपुत्रा किंतर्हिऋषयस्तेचप्रथितप्रभावा ऋषयश्चप्रथितप्रभावामरीच्यादय तेषापुत्रा पितरोबहुविधाश्चप्रतिपत्तारोयएतादृशेभ्योर्थवादवाक्येभ्य प्रवर्तन्तेतराम् येचव्याचक्षते । सोमपादिदृष्टि, पितृषुकर्तव्येति तेप्रमाणाभावादुपेक्षणीया नहियथादित्येब्रह्मदृष्टि समुद्दिश्यते एवमिहंतादृशंकिंचनास्ति । येप्याहु गृहीत्वागोत्रनामनीपितृभ्योदद्यादिति तच्चैतद्गोत्रसोमपा इत्यादिवर्णभेदेन । तदप्ययुक्त । नामनिर्देशोयनगोत्रनिर्देश सोमपानामितिश्रवणात् गोत्रनामधेयत्वेतिनामशब्दउत्पद्यतएवेतिचेत् । एवतर्हिगोत्रनिर्देशोवैयधिकरण्यस्यात् । पितॄणासोमपागोत्रमिति नतुपितर सोमपाइति । अथाभेदोपचारेणगोत्रसन्तानव्यपदेशोदृष्टइत्युच्यते । यथावभ्रुर्मन्दुरिति । अत्रोच्यते । इदमिहनिरूप्यकिमेतद्गोत्रनामआदिपुरुष सञ्ज्ञाकारी विद्यावित्तशौर्यौदार्यादिगुणयोगेनख्याततमो येनकुलव्यपदिश्यते पुत्रिकानुलिङ्गाइति एवतर्हिसर्वेषामेवब्राह्मणादीनामवान्तरगोत्रभेदा सन्तीतिस्मरन्तिच । यादृशपुरुषत सन्तानजा पुरुषावयमनुष्यकुलेजाताइत्येतत्त्वेनैवव्यपदेशोयुक्त । नहिसोमपावयमितिकश्चिद्गोत्रत्वेनसोमपान्स्मरतियथाभृगुर्गर्गगालवान्ब्राह्मणानाचतैरेवगोत्रव्यपदेशोयुक्त । तानिहिमुख्यानिगोत्राणिरूढिरूपेणतत्रगोत्रशब्द प्रवर्तते । नहितेषागोत्रत्वेएतल्लक्षणमस्ति । आदिपुरुष संज्ञाकारीगोत्रमिति अनादित्वादेतद्गोत्राणाब्राह्मणादिजातिवत् । नहिपराशरज मतऊर्ध्वंपाराशरव्यपदेश । केषाञ्चिद्ब्राह्मणानामेवसतिआदिमत्त्वेदस्यप्रसज्यते । नित्यत्वादत्रव्यपदेशस्योदकतर्पणादौतदेवगोत्रश्रयितव्यं येतुसंज्ञाकारिणस्तेननित्या इदानींतनानित्याइत्येवभवत्यनित्यानासोमपानामुपादानवैदिककर्मणियुक्तं । अतोब्राह्मणैर्यथागोत्रंगार्ग्योयगर्गगोत्रोयवात्स्यइदवोनमोस्त्विति एवमादिशब्देनोद्देशकृत्वा ततोनामोच्चार्यदानादिकर्तव्यं । क्षत्रियादीनानैतादृशोगोत्रव्यवहारोविद्यते । नहियथाब्राह्मणोगोत्रनियतस्मरन्ति एवक्षत्रियादय तस्मात्तेषालौकिकमेवगोत्रंआदिपुरुष संज्ञाकारीख्याततमइति । अतस्तेनगोत्रेणश्राद्धादौव्यपदिश्यन्ते । आदिमत्तापिनामधेयेनैव नतुतेषाक्षत्रियाणाहविर्भुगित्यादिगोत्रतया श्राद्धादौव्यपदेशमर्हन्ति । येप्याहुरज्ञातपित्रादिनामकास्तेषामेते शब्दे श्राद्धादिवोपनेसोमपानाह्वयामिसोमपेभ्य स्वधेति एतदपिनसम्यक् उक्ताहिनामाप्यविज्ञाततत पितामहप्रपितामहेतियथाथार्यवादतयानयक्तत्रैतत्त्वेनार्थवत्ताउभ्येततरवकल्पाआश्रियेरन् नत्वेकवाक्यतया वयेसभवति वाक्यभेदकल्पनेनार्थोन्याय्य ॥ १९४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । मनोर्विराजस्तथा तस्यैव मनोर्ये मरीच्यादय सुतास्तेषाऋषीणाच पुत्रा पितृगणा पितृशब्दवाच्या सङ्घा ॥ १९४ ॥

(३) कुल्लूक । हिरण्यगर्भापत्यस्य मनोर्ये मरीच्यादय पुत्रा पूर्वमुक्ता मरीचिमत्र्यङ्गिरसावित्यादिना तेषामृषीणा सर्वेषासोमपादय पितृगणा पुत्रामन्वादिभि स्मृता ॥ १९४ ॥

(४) राघवानन्द । तत्रादौ विशिष्टादुत्पत्तिप्रकारमाह मनोरिति । हिरण्यगर्भापत्यस्य मनो । पितृगणा सोमसदादय । अहंप्रजा सिसृक्षुस्त्वित्यत्रोक्ता मरीच्यादयऋषय ॥ १९४ ॥

(५) नन्दनः । हैरण्यगर्भस्यहिरण्यगर्भगोत्रापत्यस्य । ऋषीणांपुत्राइति प्राचुर्याभिप्रायमेतत् । तेन विराट्सुताइत्यनेन न विरोधः ॥ १९४ ॥

(६) रामचन्द्रः । हिरण्यगर्भःप्रजापतिस्तस्य पुत्रो हैरण्यगर्भोमनुस्तस्य पुत्राये मरीच्यादयऋषयस्तेषांमरीच्यादीनामृषीणांपुत्रा.पितृगणा स्मृताउक्ताः ॥ १९४ ॥

विराट्सुताःसोमसदः साध्यानां पितरः स्मृताः ॥ अग्निष्वात्ताश्च देवानां मारीचालोकविश्रुताः ॥ १९५ ॥

(१) मेधातिथिः । श्राद्धार्थवादाअमीश्लोकाः अशेषेणैकवाक्यत्वात् नहिसाध्यानांपितरः श्राद्धसंप्रदानशिष्यन्ते। देवतात्वात्साध्यानांचदेवतानांकर्मस्वधिकारोन नियोज्यत्वाभावात् । नहिदेवतानियोक्तुंशक्यते देवतात्वहानिप्रसंगात् अधिकारेसतिप्रतिपत्तव्यकर्तृत्व । कर्तृत्वेचकुतः सम्प्रदानभावः नचान्यद्देवतारूपं । विराज सुताः विराट्सुता. सोमसदोनामतेसाध्यानांपितरः ईदृशमेवपिण्डकर्मावश्यंकर्तव्यं । यत्साध्याःसर्वेदेवाः कृतकरणीया अपि पितॄनर्चयन्ति । अग्नौपक्वंचरुपुरोडाशादिकंअदन्त्यतः अग्निष्वात्तादेवतानामिन्द्राग्न्यादीनांपितरः मरीचेर्जातामारीचाः लोकविश्रुताः प्रसिद्धा ॥१९५॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अत्र सोमसदोमनोर्विराजः पुत्राः साध्यैः श्राद्धे पूज्या. । इतरे तु वक्ष्यमाणामनुपुत्रपुत्राः. ॥ १९५ ॥

(३) कुल्लूकः । विराट्सुताःसोमसदोनाम साध्यानांपितर.अग्निष्वात्तामरीचे.पुत्रालोकविख्यातादेवानांपितरः ॥१९५

(४) राघवानन्दः । तत्र के किनामानः के कस्माज्जाताः केषांच के पितरः कैर्वा केअर्च्याइत्यपेक्षायामाह विराडितिपञ्चभिः । विराट्सुताइति जन्मसोमसदइति नामानि साध्यानांपितरइतितेषामाराध्या.एवमग्निष्वात्तानामतः मरीचेरपत्यानि जन्मतः देवानापितरः आराध्याइति शेष ॥ १९५ ॥

(५) नन्दनः । प्रकृतौ विशेषश्लोकक्रमेणाह विराट्सुताइति । हैरण्यगर्भस्यमनो.पिता विराट् । साध्यानांपितरः साध्यैर्यष्टव्या. पितरः ॥ १९५ ॥

(६) रामचन्द्रः । विराट्सुताःसोमपुत्रा सोमलोकनिवासिनः । साध्यानांपूर्वकल्पाधिकारिणादेवानांपितरःस्मृताः । मरीचेर्यो पत्न.मारीच्यः । अग्निष्वात्तसंज्ञा.पितर. । लोकविश्रुता.प्रसिद्धा. ॥ १९५ ॥

दैत्यदानवयक्षाणांगन्धर्वोरगरक्षसाम् ॥ सुपर्णकिन्नराणां च स्मृतावर्हिषदोऽत्रिजाः ॥ १९६ ॥

(१) मेधातिथि. । सर्वएतेदैत्यादयः शास्त्रानधिकृताःअर्थवादार्थं संकीर्त्यन्ते तेषांचस्वरूपमितिहासप्रसिद्धं । सुपर्णापक्षिविशेषाः किंनराश्वमुखास्तिर्यञ्च. एवंविधमेतत्पिण्डकर्म । यद्दैत्यदानवरक्षांसियज्ञविध्वंसकराण्यपिनातिवर्तन्ते तथा तिर्यञ्चोन्यसंज्ञास्मृतिकाः । अत्रेर्जातावर्हिषदोनाम ॥ १९६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अत्रिजाअत्रिपुत्राः ॥ १९६ ॥

(३) कुल्लूकः । दैत्यादीनांब्रह्माण्डोयोदितभेदानामत्रिपुत्रावर्हिषदोनाम पितरः स्मृताः ॥ १९६ ॥

(४) राघवानन्दः । एवंदैत्यादष्टानां । बर्हिषदः मनोः पुत्रा. ॥ १९६ ॥

(६) रामचन्द्रः । अत्रिजावर्हिषत्संज्ञा पितरो दैत्यादीनांपूज्या.स्मृताः ॥ १९६ ॥

सोमपानाम विप्राणां क्षत्रियाणां हविर्भुजः॥वैश्यानामाज्यपानाम शूद्राणां तु सुकालिनः॥१९७॥

।(१) मेधातिथिः। उक्तार्थः प्रागेवायंश्लोकः सोमंपिबन्तिज्योतिष्टोमादिदेवतास्त्विन्द्रादयः हविर्भुजश्चरुपुरोडाशादिदेवताआज्यपाआघारावाज्यभागप्रयाजादिदेवताः सुकालिनः। कालयंति अपवर्जयन्तिकर्मेतिसुकालिनः। कर्मापवर्गेहोमदेवताअयंयाश्चाग्नेस्यनभिशस्तीश्चेत्यादिविहिताः॥ १९७॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। विप्राणांपितरइत्यन्वयः॥ १९७॥

(३) कुल्लूकः। सोमेति। ब्राह्मणप्रभृतीनांचतुर्णांवर्णानांसोमपाप्रभृतयश्चत्वारः पितरः स्मृताः॥ १९७॥

(४) राघवानन्दः। सोमपाः नामतः विप्राणां पितरः आराध्याः। हविर्भुजनामानःक्षत्रियाणांपितरः आराध्याइतिशेषः। तथा वैश्यानां पितरआज्यपाः नामतः। वसिष्ठपुत्राःशूद्राणांपितरइति संक्षेपः॥ १९७॥

(६) रामचन्द्रः। सोमपानाम पितरःलोकेविप्राणांपूज्याःस्मृताः। हविर्भुजसंज्ञाःपितरःक्षत्रियाणांपूज्याःस्मृताः। आज्यपानाम पितरोवैश्यानांसुकालिनसंज्ञाःशूद्राणांपूज्याःस्मृताः॥ १९७॥

सोमपास्तु कवेः पुत्राहविष्मन्तोङ्गिरःसुताः॥ पुलस्त्यस्याज्यपाः पुत्रावसिष्ठस्य सुकालिनः॥१९८॥

(१) मेधातिथिः। हविर्भुजएवहविष्मन्तः। कविर्भृगुःकाव्यंवदन्त्युशनसमितिस्मरन्तिभार्गवंचयथैतादेवताऋषीणांपुत्राएवंत्वदीयाश्चापिपितरोदेवतारूपाएवेतिमावमंस्थाः॥ १९८॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। हविष्मन्तोहविर्भुजः। कवेर्भृगोः॥ १९८॥

(३) कुल्लूकः। कवेर्भृगोः सोमपाः पुत्राहविर्भुजएव हविष्मन्तः। अङ्गिरसःपुत्राः आज्यपाःपुलस्त्यसुताः। सुकालिनोवसिष्ठसुताः॥ १९८॥

(४) राघवानन्दः। सोमपादिचतुर्णांजनकानाह सोमेति। हविष्मन्तोहविर्भुजः॥ १९८॥

(५) नन्दनः। सोमपादयः केषांपुत्राइत्यपेक्षायामाह सोमपास्त्विति। कवेर्भृगोः। हविष्मन्तइतिहविर्भुजांनामान्तरम्॥ १९८॥

(६) रामचन्द्रः। सोमपानाम कवेर्भृगोःपुत्राः। हविष्मन्तसंज्ञाःपितरअङ्गिरःसुताः। पुलहस्य पुत्राआज्यपानामसंज्ञाःपितरः। वसिष्ठस्य पुत्राःकालिनसंज्ञाःपितरोभवन्ति॥ १९८॥

अग्निदग्धानग्निदग्धान्काव्यान्बर्हिषदस्तथा॥ अग्निष्वात्तांश्च सौम्यांश्च विप्राणामेव निर्दिशेत्॥ १९९॥

[अग्निष्वात्ताऋतुस्तृप्ताः सोमपास्तुतिभिस्तथा॥ पिण्डैर्बर्हिषदः प्रीताः प्रेतसुद्विजभोजने॥१॥*]

(१) मेधातिथिः। अनग्निदग्धःसोमःनह्यग्निनातस्यपाकोस्ति तेनयादेवताइज्यन्तेताअप्यनग्निदग्धाः सम्बन्धात्तद्गुणतउच्यन्ते। एवमग्निदग्धानिचरुपुरोडाशादीनिहवींषि अग्निनापच्यन्ते। तैर्यादेवताइज्यन्तेताअग्निदग्धाः पूर्ववदेवमभिसंबन्धः क्रियते येअग्निदग्धाउच्यन्ते तानग्निदग्धान्निर्दिशेत्। येअनग्निदग्धास्तान्सोमपानेवनिर्दिशेत्। पूर्वकाव्यान्बर्हिषदइतिकवेः

(१९८) पुलस्त्यस्य=पुलहस्य (मेधा०)

(१९९) बर्हिषदस्तथा=बर्हिषदोत्रिशान् (मेधा०)

पुत्रा काव्यास्तेचसोमपास्तुकवे पुत्राइत्युक्ताबर्हिषदोऽत्रिजा उक्ता। मायमेवकारोयथादेशंद्रष्टव्यः तथाह्ययमर्थ स्यात्।विप्राणामेवेतिपितरोनक्षत्रियादीनां। तच्चप्रागुक्तेनविरुध्यते नचैतेवर्णभेदेनपितृत्वेनोक्ता। येनतस्मादाच्छिद्यब्राह्मणादिसंबन्धिनः पितृत्वेनोक्ता येनतेषामुच्यन्ते तस्मादपकृष्यएवकारोग्निष्वात्तास्तेचसोम्यानेवनिर्दिशेदित्येवसंबन्धनीयः । विप्रग्रहणमनुवादत्वात्क्षत्रियादिप्रदर्शनार्थं । एवनामानश्चैतेपितरोवेदेश्रूयन्ते । अग्निष्वात्ता पितरोयेग्निदग्धायेअनग्निदग्धाइतितान्मन्त्रानुवादत्वविवृणोति । अथचैवसंबन्ध क्रियते यएते शब्दैः पितरउच्यन्ते तान्विप्राणामेवनिर्दिशेत् स्वपितॄन्। नचशब्दभेदेनार्थभेदशङ्काकर्तव्याविप्रग्रहणमधिकार्युपलक्षणार्थमाधान्यात् प्रधानेनह्युपलक्षणभवति राजागच्छतीति ॥ १९९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण. । अग्निदग्धादीनपि विप्राणामेव पितॄन्निर्दिशेत्। अत्र काव्यपदंदृष्टान्तोपदर्शकम्। यथा कवेर्भृगो पुत्राविप्राणांतथाबर्हिषदोगन्धर्वादिपितरस्तथा सोम्याः सोमसदः साध्यपितरोअग्निष्वात्ताश्च देवपितरोन्येचाग्निदग्धाऽनग्निदग्धवत् काव्यनामानस्त्रय पितरोनिर्दिष्टसंबन्धिनोविप्राणामेवार्चनीयाः। न तु क्षत्रियादीनामिति । सदृशानवर्णान्तराणामेव कारणव्यवच्छेदोन तु गन्धर्वादीनांयेषांचाग्निदग्धादीना त्रयाणांजनकानोक्तास्ते मरीच्यत्रिभृग्वङ्गिरः पुलस्त्यवसिष्ठव्यतिरिक्तानांपुलहादीनांमनुसुतानां पुत्राइति याह्यम्। अत्र सोमपाइति सोमपानकारिणइत्युच्यन्ते ते च ऊमावैपितर मात" सवनऊर्वामाध्यन्दिने काव्यास्तृतीयसवनइति श्रुतावुक्ता सोमसदः। सोम्याइति स्तुतेभ्योन्येपि सोमयागे शस्त्रमभ्यशंसनीयपिण्यमिवोभयभागिनः। एवंबर्हिषदोदर्शादीष्टिपुतत्तद्भागवन्तः । एवमन्येष्वपि निरुक्तिः पुराणादिदर्शनेनोन्नेया ॥ १९९ ॥

(३) कुल्लूकः । अग्निदग्धानग्निदग्धकाव्यबर्हिषदग्निष्वात्तसौम्याख्यान्परान्पितॄन्विप्राणामेव जानीयात् ॥ १९९ ॥

(४) राघवानन्दः । तत्रैव विशेषान्तरमाह अग्निदग्धेति । कविपुत्रानग्निदग्धादीन अपरान्बर्हिषद । अग्निष्वात्ता । सोमपा पितरोविप्राणामेवजानीयात् सोमपानामेव नामभेदाअग्निदग्धेत्यादीनीतिमेधातिथिः ॥ १९९ ॥

(५) नन्दन. नकेवलंसोमपाएव ब्राह्मणैर्यष्टव्या । किंतु सर्वेऽपिते । सोमसदादयइत्याह अग्नीति । अग्निदग्धाइत्यादीनि समानापितृगणानांनामान्तराणि । तत्र काव्याइति सोमपानामुपादानतेषांकविपुत्रत्वात्। बर्हिषदोऽग्निष्वात्ताश्च स्वनाम्नैवोपात्ता ॥ १९९ ॥

(६) रामचन्द्र । अनग्निदग्धान्काव्यान्काव्यनाम्नः पितॄन्बर्हिषदसंज्ञान्अग्निष्वात्तसंज्ञान्सौम्यान्सोमसंज्ञान्एतान्पितृगणान्विप्राणामेव निर्दिशेत् ॥ १९९ ॥

यएते तु गणा मुख्याः पितॄणां परिकीर्तिताः ॥ तेषामपीह विज्ञेयं पुत्रपौत्रमनन्तकम् ॥२००॥

(१) मेधातिथि । एतेतुमुख्यागणा सोमपादय पितॄणा तेषामपिपुत्रपौत्रा अनन्ताविद्यन्ते तेपिपितरएव । अस्मान्नियमवचनादेतद्गम्यते । नसोमपादयउद्देश्या यदिह्येतेषामपिपुत्रपौत्रा पितरस्तेह्युद्देश्यास्युर्नचतेषांकिंचिन्नामधेयमाम्नातं तस्मादर्थवादतैवावसीयते । गवाश्वप्रभृतित्वात्पुत्रपौत्रमित्येकवद्भाव । अनन्तकमपरिमित स्वार्थेकं ॥ २०० ॥

(२) सर्वज्ञनारायण. । तेषांपुत्रपौत्रमनन्तकतत्स्य च स्वस्वपित्रर्थंकाएवार्चका. ॥ २०० ॥

(३) कुल्लूक. । यएते प्रधानभूता पितृगणाउक्तास्तेषामपीह जगति पितरएव पुत्रपौत्राअनन्ताविज्ञेयाः । पुत्रपौत्रमिति गवाश्वप्रभृतीनिचेत्येकवद्भाव । एतच्छ्लोकसूचिताएव वरोवरेण्यइत्यादयोऽन्येऽपि पितृगणामार्कण्डेयादिपुराणादिषु श्रूयन्ते ॥ २०० ॥

(४) राघवानन्द. । पूर्वंदेवताइत्युक्ततुसाधुवादमात्रमित्याह यएतिद्वाभ्यां ॥ २०० ॥

(५) नन्दनः । इदानीं तेषामपि पितृत्वमुपपादयति यएतेत्विति । इहजगति अनन्तकमपर्यन्तं सर्वमित्यर्थः । यत्प्राणिजातंतत्तेषांपितृगणानांपुत्रपौत्रिकंविज्ञेयम् । तेनोपपन्नंतेषांपितृत्वमित्यभिप्रायः ॥ २०० ॥

ऋषिभ्यः पितरोजाताः पितृभ्योदेवमानवाः ॥ देवेभ्यस्तु जगत्सर्वं चरं स्थाण्वनुपूर्वशः ॥२०१॥

(१) मेधातिथिः । नपित्र्यंकर्मदैवात्कर्मणोन्यूनंद्रष्टव्यं अपितुतदेवप्रधानतमं । यतोजन्मज्येष्ठाः पितरोदेवानां । तथाहि ऋषिभ्यःपितरउत्पन्नाः पितृभ्योदेवाइत्येषःसृष्टिक्रमः । देवेभ्योन्यत्सर्वं जगत्चरं जंगमंस्थाणुस्थावरं अनुपूर्वशः प्रथमेध्यायेउक्तःक्रमः । अतिक्रान्तोर्थवादसंपातः ॥ २०१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । चर जङ्गमम् । स्थाणु स्थावरम् ॥ २०१ ॥

(३) कुल्लूकः । ऋषिभ्योमरीच्यादिभ्यउक्तक्रमेण पितरोजाताः पितृभ्योदेवमानवाजाताः देवेभ्यश्च जङ्गमस्थावरंजगत्क्रमेण जातं तस्मात्सोमपादिप्रभवत्वात्स्वपितृपितामहप्रपितामहानामेषांश्राद्धे पूजनीयाः । सोमपादयोऽपि पूजिताः सन्तःश्राद्धफलदानाय कल्पन्तइति प्रकृतश्च पित्रादिश्राद्धस्तुत्यर्थोयंसोमपादिपितृगणोपन्यासः । अथवाऽऽवाहनकाले निजपित्रादयोब्राह्मणादिभिः सोमपादिरूपेण ध्येयाएवंध्यवस्थाज्ञानमनुष्ठानपरता च स्यात् ॥ २०१ ॥

(४) राघवानन्दः । ऋषिभ्योहिरण्यगर्भमरीच्यत्रिकश्यपाङ्गिरः पुलस्त्यवसिष्ठेभ्यः । पितरः सोमसत्प्रभृतयः । स्थाणुस्थावरम् ॥ २०१ ॥

(५) नन्दनः । एतदेव विशदयतिऋषिभ्यइति । ऋषिभ्योमरीच्यादिभ्यः । ननु मेताःपितृपितामहादयः श्राद्धेस्तर्प्यन्तइतिलोकशास्त्रप्रसिद्धम् । अत्र सोमपादयुक्तम् तस्माद्विरुद्धमिदम् । न विरुद्धमिदम् यथा ब्राह्मणतृप्त्या पितृतृप्तिरेवपितृतृप्त्यामेतपितृपितामहादितृप्त्युपपत्तेरिति ॥ २०१ ॥

राजतैर्भाजनैरेषामथो वा राजतान्वितैः ॥ वार्यपि श्रद्धया दत्तमक्षयायोपकल्पते ॥२०२ ॥

(१) मेधातिथिः । राजतानिचभाजनानि रूप्यमयानिपात्राणि तदभावेरजतान्वितैःदारुमयानिताम्रमयानि सौवर्णेनवारौप्येणैकदेशयुक्तानिकर्तव्यानि । एतच्चपात्रंदेयं घृतमध्वादिव्यञ्जनसोहित्याश्रितंपात्रं तत्रैयंरूप्यमयताविधीयते पात्रेयच्चपिण्डनिर्वपणादितद्धस्ताभ्यामेवकर्तव्यं । यदप्युदकनिनयनंपिण्डेष्ववनेजनादिच तदपिहस्ताभ्यामेवाऽपसव्येन,हस्तेनेतिवचनात् । तत्तूदकतर्पणमान्हिकं तदपिहस्तेनापसव्येनसव्येनवाकर्तव्य । इदहिश्राद्धप्रकरणेपठितं तेनामाकरणिकस्यकर्मणोंगमप्यनारभ्याधीतम् । तत्रैववचनमस्ति भवतुवादस्यादर्शयैवष्टयेहब्राह्मणानिति । तथाकश्चिन्मधुररसप्रियोऽपरोक्षाररसप्रियस्तत्रभक्ष्यभोज्यचविविधपानानिसुरभीणिचेति यद्भूपानकेपुसत्सुयथन्यानुरोपेन । वार्यपि । अपिशब्दः पात्रप्रशंसांसूचयति । तिष्ठतुतावत्संस्कृतभोजनदान वारिमात्रमपियदिरूप्यपात्रेणदीयते तद्रूप्यगुणसंबन्धादक्षयंभवति अक्षयायोपकल्पते । अक्षयतृप्तिहेतुर्भवतीत्यर्थः । श्रद्धयेति सर्वदानेषुविहितत्वादनुवादः ॥ २०२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । रजतान्वितैः रजतलेपरञ्जितैः । अक्षय्यमक्षीणता ॥ २०२ ॥

(३) कुल्लूकः । एषांपितॄणांरूप्यमयपात्रैरूप्ययुक्तैर्वा ताम्रादिपात्रैर्जलमपि श्रद्धया दत्तमक्षयतृप्तहेतु संपद्यते । किंपुनःप्रशस्तपायसादीति ॥ २०२ ॥

---

(२०१) पितृभ्योदेवमानवाः=पितृभ्योदेवदानवाः. (क, ख, ग, घ, च, ज, झ, ञ, ट, ठ, ड, ढ, त, थ, मेधा०)

(४) राघवानन्दः । उपचारैरित्युक्तंतत्रार्थवादमाह राजतैरिति । रजतान्वितैः रजतयुक्तैः पात्रान्तरैः ॥ २०२ ॥

(५) नन्दनः । राजनान्वितैः राजतमिश्रैः ॥ २०२ ॥

(६) रामचन्द्रः । पितॄणांपात्राण्याह राजतैरिति । एषांपितॄणांराजतैरजतैर्भाजनैः पात्रैः रजतान्वितैर्वा । क्रियाः कार्याःकर्तव्याः । श्राद्धसमयेदत्त वारि अक्षय्यायानन्त्यायोपकल्पते उपतिष्ठतइत्यर्थः ॥ २०२ ॥

देवकार्याद्द्विजातीनां पितृकार्यं विशिष्यते ॥ दैवंहि पितृकार्यस्य पूर्वमाप्यायनंस्मृतम् ॥२०३॥

(१) मेधातिथिः । देवानुद्दिश्ययत्क्रियतेतद्दैवंकार्यंततःपितृकार्यंविशिष्यते विशेषेणकर्तव्यमुपदिश्यते । अनेनपित्र्यस्यप्राधान्यमाह । दैवतत्राङ्गकर्मेत्युक्तंभवति ।अङ्गकर्मतामेवस्पष्टयति । दैवंहियद्ब्राह्मणभोजनं । तत्पितृकार्यस्याप्यायनं वृद्धिकरं नस्वतःप्रधानं पित्र्यस्यैवपोषकम् ॥ २०३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । देवकार्याद्वैश्वदेविककर्मणः । द्विजातीनां विशिष्यते तैर्यज्ञादिभिर्देवताप्यायनसंभवात् । शूद्राणांतु श्राद्धे दैवमपि तद्वदभ्यर्हितं । प्रकारान्तरेण तदाप्यायनस्य तेष्वसंभवात् । पितृकार्यस्याप्यायनं तस्य संवर्धनकारितया पूर्वमङ्गत्वेन स्मृतमतोदैवात्पित्र्यभागएव शौचविप्रगुणाद्यनुसंधानाधिक्यंविधेयमित्यर्थः ॥ २०३ ॥

(३) कुल्लूकः । देवानुद्दिश्य यत्क्रियते तद्देवकार्यम् । ततःपितृकार्यंद्विजातीनांविशेषेण कर्तव्यमुपदिश्यते । अनेन पितृश्राद्धस्य प्राधान्यंदैवतत्राङ्गमित्याह । एतदेव स्पष्टयति । यतोदैवंकर्म पितृकृत्यस्य पूर्वंसदाप्यायनंपरिपूरकंस्मृतम् ॥ २०३ ॥

(४) राघवानन्दः । तत्रपितृकार्यस्य मासद्विकस्यअङ्गित्वमनुवदन्दैवस्य तत्प्रति पूर्वोत्तराङ्गत्वंनियमयन्नाह देवकार्यादिति । दैवं देवसंबन्धि । आप्यायनं पर्युक्षणादि ॥ २०३ ॥

(५) नन्दनः । अथ पित्र्यस्याङ्गत्वेन दैवविधित्सन्दैवात्पित्र्यस्य वैशिष्ट्यमाह देवेति । आप्यायनंप्राबल्यकरणम् । हि हेतौ ॥ २०३ ॥

(६) रामचन्द्रः । वीरसिंहप्रकाशे अर्घपात्राण्याह आश्वलः । सौवर्णरौप्यताम्राणांतदभावेथं तर्पणं । अष्टाङ्गुलं भवेत्पात्रंपितॄणांरजतंशुभं । दशाङ्गुलंतु देवानांसौवर्णताम्रमेव च ॥ २०३ ॥

तेषामारक्षभूतन्तु पूर्वं दैवं नियोजयेत् ॥ रक्षांसि हि विलुम्पन्ति श्राद्धमारक्षवर्जितम् ॥ २०४ ॥

(१) मेधातिथिः । रक्षैवआरक्षंतत्प्रायमआरक्षभूतं आरक्षार्थमित्युक्तंभवति । उपमायांवाभूतशब्दः यदाप्युरक्षार्थंअतःपूर्वंदैवब्राह्मणंनियोजयेत् निमन्त्रयेतआसनेचोपवेशयेत् । अपरोर्थवादः रक्षांसिअदृश्यानिकानिचित्सत्वानि इतिहासे । विमानिविलुम्पन्ति आच्छिन्दन्ति पितृभ्यःश्राद्धं केपुनर्देवाउद्देश्याःगृहेतावद्विश्वान्देवानहवामहइतिमन्त्रस्यविनियोगाद्विश्वेदेवाःप्रतीयन्ते । पुराणेप्युक्त विश्वेदेवाइति श्रुतिरिति ॥ २०४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । तेषांपितॄणामारक्षः । समन्ततोरक्षाहेतुः ॥ २०४ ॥

(३) कुल्लूकः । आरक्षोरक्षातेषांपितॄणांरक्षाभूतंदैवविश्वेदेवब्राह्मणंपूर्वंनिमन्त्रयेत् यस्मादक्षावर्जितंश्राद्धंराक्षसाआच्छिन्दन्ति ॥ २०४ ॥

---

(२०३) स्मृतम्=स्मृतम् (मेधा०) ।

(२०४) रक्षांसिहिविलुम्पन्ति= रक्षांसिविप्रलुम्पन्ति (क, ख, ग, घ, च)

(४) राघवानन्दः। एतत्पूर्वकरणे दृष्टफलमाह। तेषामिति आरक्षंदैवकृत तद्वर्जितंश्राद्धंरक्षांसिलुम्पन्ति। न्यस्तशस्त्रत्वात्त्वरक्षणेऽप्यसमर्थत्वात्॥ २०४॥

(५) नन्दनः। यतएवदैवपूर्वंकुर्यादित्याह तेषामिति। तेषांपितृणाम्। हिहेतौ। आरक्षभूतं रक्षाकरम्॥ २०४॥

(६) रामचन्द्र.। तेषांपितृणां दैवपूर्वमारक्षभूतसर्वत्र रक्षायुक्तंश्राद्धयोजयेत्। रक्षैव रक्षस्तमाक्षश्राद्धनियोजयेत्। आरक्षवर्जितदैववर्जित श्राद्ध रक्षांसि विप्रलुम्पन्ति अपहताअसुरारक्षांसीति मन्त्रेण तिलयवान्गृहीत्वा रक्षांकुर्यात्॥२०४॥

दैवाद्यन्तंतदीहेत पित्राद्यन्तंन तद्भवेत्॥ पित्राद्यन्तंत्वीहमानः क्षिप्रं नश्यति सान्वयः॥ २०५॥

(१) मेधातिथिः। आदिश्च अन्तश्च आद्यन्तौ दैवोआद्यन्तावस्येति दैवाद्यन्तम् दैवेनकर्मणाआदिरुपक्रमःश्राद्धस्यकर्तव्य। अतश्चनिमन्त्रणदेवानांपूर्वंकर्तव्य अत.समाप्तिः। विसर्जितेषुपित्र्येषुब्राह्मणेषुपश्चाद्दैवानांविसर्जनंकर्तव्य। गन्धादिदानेपिदैवोपक्रमतांमन्यन्ते। नतुतेषांपदार्थानांदैवेनोपक्रमसमाप्तीसंभवतःआवृत्तिप्रसङ्गात् प्रयोगधर्मश्चायदैवाद्यन्तता। दैवपूर्वकर्तव्यं यतएषपदार्थधर्मः पदार्थानांतुगन्धमाल्यादीनांदैवोपक्रमताप्रावृत्तिकेनैवक्रमेणसिध्यति। निमन्त्रणंतावद्दैवपूर्वंकर्तव्य। यतएवमथमपदार्थआरब्धस्ततएवान्येषामारभोयुक्तः पदार्थ.पदार्थान्तरारम्भनियच्छति। यतस्तदुक्तमकृत्याकृतकालानांगुणानातदुपक्रमादिति पदार्थधर्मः। तच्छ्राद्धकर्माहेतत्कुर्यात् परिशिष्टोर्थवादः। पित्राद्यन्तंनतद्भवेत्। दैवाद्यन्तत्वस्यविहितत्वात् नपित्राद्यन्तप्रतिषेधोऽर्थवादतयालौकिकवाक्यवन्नेयः। लोकेहिकिंचिद्विधायतद्विपरीतमप्राप्तमपि निषेधति। क्रियाहिद्रव्यंविनयति नाद्रव्यमिति। क्षिप्रंनश्यतिसान्वयः सतानाफलप्रदर्शनरूपोपनिन्दार्थवादः। अतश्चसर्वपरिवेषणादिदैवपूर्वकं यत्त्वन्तराभक्ताद्युपनयनं पिपासतांचपानादिदान तद्यस्यैवेच्छाप्रथममुपजातातस्याएवोपनेतव्यमन्यथिनस्तदनुरोधेनोपनीयमानेप्रधानविधिबाधःस्याद्धर्यतब्राह्मणानिति तथाकश्चिन्मधुररसप्रियोपरोम्लरससात्म्यस्तत्रभक्ष्यभोज्यचविविधपानानिसुरभीणिचेति बहुषुपानकेषुसत्सुयद्यन्यानुरोधेनअन्यत्ररससात्म्यमापादयेत्ततोव्याधिरस्यजनितःस्यात्॥ तस्मादुपक्रम समानोदेवादिः॥ २०५॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। देवतानामादौ निमन्त्रणं तथावस्सर्वपदार्थेषु दैवपूर्वेषु दैवादिता। दैवान्तता तु पितृन्विसृज्य देवानांविसर्जनात्। ईहमानश्चेष्टमान.। नश्यति रक्षोभि.श्राद्धविघातेन पितृशापात्॥ २०५॥

(३) कुल्लूकः। यतएवमतस्तच्छ्राद्धंदैवाद्यन्तंदैवे कर्मणिआद्यन्तावारम्भावसाने यस्य तत्तथा एतेनेदमुक्तं। निमन्त्रणादिसर्वंदैवपूर्वं विसर्जनं तुदेवानांशेषे। अतएव देवलः। यत्तत्र क्रियते कर्म पैतृके ब्राह्मणान्प्रति। तत्सर्वंतत्र कर्तव्यंवैश्वदेविकपूर्वकम्। न तु तच्छ्राद्धंपित्र्युपक्रमावसानम् पित्राद्यन्तंतदनुतिष्ठन्ससन्तान शीघ्रंविनश्यति॥ २०५॥

(४) राघवानन्दः। तत्पिष्यईहेत कुर्यात् तु तद्दैवं पित्र्याद्यन्तम्। क्षिप्र प्रणश्यतीति भूतार्थवादः॥ २०५॥

(५) नन्दनः। न केवलंश्राद्धस्यदैवमादौकार्यंकिन्त्वन्तेऽपीत्याह। दैवेति। तत.श्राद्धम्। ईहेत कुर्वीत॥ २०५॥

(६) रामचन्द्रः। तच्छ्राद्धंदैवाद्यन्तमीहेत कुर्यात्। तद्यथादैवादिपूर्वंदेवानां आह्वानंविश्वेदेवाआगच्छन्त्विति वाचयेत्। अन्ते श्राद्धान्ते उपतिष्ठन्तु पितरः सव्येन विश्वेदेवैः सहेति एवंदैवाद्यन्तंतच्छ्राद्धंपित्राद्यन्त न भवेन्नकुर्यात्॥२०५॥

शुचिं देशं विविक्तं च गोमयेनोपलेपयेत्॥ दक्षिणाप्रवणंचैव प्रयत्नेनोपपादयेत्॥ २०६॥

(१) मेधातिथिः। शुचिर्भस्मास्थिकपालकाद्यनुपहतः। विविक्तोविस्तीर्णोबहुभिर्जनैरनाकीर्णः दक्षिणाप्रवणो दक्षिणस्यांदिश्यवनतस्तादृशदेशंयत्नेनसंपादयेत्। स्वभावतश्चेत्तादृशोनलभ्यते तथाकर्तव्यं यथालघ्यापरेणसंपाद्यते। तंचगोमयेनोपलेपयेत्। मृदादयोनिवर्तन्ते। गोमयेनोपलेपनियमात्॥ २०६॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । विविक्तमेकान्तम् । उपलेपयेत् मृद्गोमयादिना दक्षिणाप्रवणमुपपादयेत् संपादयेत् ॥२०६॥

(३) कुल्लूकः । अस्थ्यङ्गाराद्यनुपहतंदेशंनिर्जनंच गोमयेनोपलेपयेत् । दक्षिणादिगवनतंच प्रयत्नतःसंपादयेत् ॥ २०६ ॥

कार्यंकर्तव्यो: (४) राघवानन्दः । देशनियमंप्रसङ्गात्तदाह शुचीति द्वाभ्यां । दक्षिणाप्रवणंदक्षिणनिम्नताम् ॥ २०६ ॥

(५) नन्दनः । अथ श्राद्धस्य देशमाह शुचिमिति । विविक्तं विजनम् ॥ २०६ ॥

(६) रामचन्द्रः । भूमिशुद्धिमाह शुचिमिति तत्रगोमयादिना लिमे दक्षिणाप्रवणे दक्षिणतोऽवनते निम्नप्रदेशे आद्धानंकार्यम् ॥ २०६ ॥

अवकाशेषु चोक्षेषु नदीतीरेषु चैव हि ॥ विविक्तेषु च तुष्यन्ति दत्तेन पितरः सदा ॥२०७॥

(१) मेधातिथिः । अवकाशोदेशःचोक्षाः स्वभावशुचयोमनःप्रसादजनकाअरण्यादयः । जलतीराणि सरित्समीपपुलिनादीनि विविक्तेषुविजनेषु तीर्थेषुच । विध्यन्तरमिदमतश्चगोमयोपलेपनमितिनियमोनास्ति । उपपादयेदितिवचनात् । यत्रसंपाद्यंशुचित्वंतत्रासौनियमःस्वभावतःशुचिषुदृष्टमद्भिर्नार्णिकमित्येतावतैवयोग्यता । एतेषुदेशेषुदत्तेनकृतेनश्राद्धेनातितुष्टाःपितरोभवन्तीति ॥ २०७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अवकाशेषु स्तम्भाद्यसंकीर्णदेशेषु चोक्षेषु शुद्धेषु ॥ २०७ ॥

(३) कुल्लूकः । चोक्षाःस्वभावशुचयोऽरण्यादिप्रदेशास्तेषु नद्यादितीरेषु तथानिर्जनप्रदेशेषु दत्तेन श्राद्धादिना सर्वदापितरस्तुष्यन्ति ॥ २०७ ॥

(४) राघवानन्दः । अवकाशेषु स्वभावेन जनता वर्जितेषु चोक्षेषु मनोहरेषु तथान्यत्राहचोक्षःशुचौ तथा दक्षइति ॥ २०७ ॥

(५) नन्दनः । चोक्षेषु रमणीयेषु ॥ २०७ ॥

(६) रामचन्द्रः । अवकाशेषु असंकीर्णस्थानेषु उक्षेषुउच्चस्थानेषु विविक्तेषु विजनेषु अरण्यादिषु जलतीरेषुएतादृशेषु ते पिण्डेन पितरः सदा तुष्यन्ति सन्तुष्टाभवन्तीत्यर्थः ॥ २०७ ॥

आसनेषूपक्लृप्तेषु बर्हिष्मत्सु पृथक् पृथक् ॥ उपस्पृष्टोदकान्सम्यग्विप्रांस्तानुपवेशयेत् ॥२०८॥

(१) मेधातिथिः । उपक्लृप्तेषुकल्पितेषुविन्यस्तेषुपृथक्पृथक् । विभागेनैवमासनंदीर्घधौतफलकादिसर्वेभ्योदद्यात् परस्परेणमानस्पृशन्ति । तथोपवेशनीयाइति । पृथग्ग्रहणं । बर्हिष्मत्सु दर्भविष्टरास्तीर्णेषु उपस्पृष्टोदकान्स्नातान्कृताचमनाञ्शीघ्रं तानपूर्वनिमन्त्रितानुपवेशयेत् ॥ २०८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । बर्हिष्मत्सु कुशवत्सु उपस्पृष्टोदकान् स्नातान् ॥ २०८ ॥

(३) कुल्लूकः । तत्र च देशेआसनेषु पृथक्पृथक्विन्यस्तेषु सकुशेषु प्रागामन्त्रितब्राह्मणान्सम्यक्कृतस्नानाचमनानुपवेशयेत् अत्र देवब्राह्मणासने कुशाद्यर्थंपित्र्यासनेषु च प्रत्येकंदक्षिणाग्रएकः कुशोदेयः । तदाह देवलः । ये चात्र विश्वेदेवानांविप्राःपूर्वनिमन्त्रिताः । प्राङ्मुखान्यासनान्येषांद्विदर्भोपहृतानि च ॥ दक्षिणामुखयुक्तानि पितॄणामासनानि च । दक्षिणाग्रैकदर्भाणि प्रोक्षितानि तिलोदकैः ॥ दक्षिणामुखयुक्तानि दक्षिणाग्राणि अग्रंकाण्डंमूलापेक्षया ॥ २०८ ॥

(२१९) नदी- जल (घ, प, र, ल) काण्ड-कुश (अ)

(४) राघवानन्दः । एवं वर्णक्रमइव वेदक्रमोप्यपेक्षणीयइति ज्ञापयन् ऋग्वेदिनमधिकृत्य श्राद्धानुष्ठानमाह । आसनेष्विति त्रिशता श्लोकैः । उपक्लृप्तेषु विन्यस्तेषु बर्हिष्मत्सुकुशयुक्तेषु पृथक्पृथगितिनैकासनंकुर्यादिति । देवे कुशद्वय पित्र्ये एकैकदेयमिति । तथाच देवलः । ये चात्रविश्वेदेवानां विप्राः पूर्वनिमन्त्रिताः । प्राङ्मुखान्यासनान्येषांद्विदर्भोपहितानि च ॥ दक्षिणामुखयुक्तानि पितॄणामासनानिच । दक्षिणाग्रैकदर्भाणि प्रोक्षितानि तिलोदकैः ॥ इति पित्रादिषट्पात्रेषु षड्वेव ब्राह्मणाइत्यर्थात् । उपस्पृष्टोदकान् सम्यक्कृताचमनान् ॥ २०८ ॥

(५) नन्दनः । इदंपित्रइदंपितामहायेति पृथक्पृथक् । बर्हिष्मत्सु दर्भवत्सु । उपस्पृष्टोदकान् स्नातान् । सम्यक्सोपचारम् ॥ २०८ ॥

(६) रामचन्द्रः । उपक्लृप्तेषुरचितेषुआसनेषुबर्हिष्मत्सु सकुशेषु पृथक्पृथगुपस्पृष्टोदकान्कृताचमनान्निमन्त्रितान्विप्रानुपवेशयेत् ॥ २०८ ॥

उपवेश्य तु तान्विप्रानासनेष्वजुगुप्सितान् ॥ गन्धमाल्यैः सुरभिभिरर्चयेद्देवपूर्वकम् ॥२०९॥

(१) मेधातिथिः । उपवेशनानन्तरंगन्धमाल्यैरर्चयेत् । गन्धान्कुङ्कुमकर्पूरादीन्दद्यात् । माल्यानिकुसुमस्रजः । सुरभिग्रहणं । माल्यविशेषणं । निर्गन्धानिपुष्पाणिनदद्यात् । गन्धेष्वपिश्रुतविशेषण सन्तिगन्धाअसुरभयस्तन्निवृत्त्यर्थं । अथवासुरभिभिर्धूपैः स्ततश्चसुरभिग्रहणं । देवेभ्योब्राह्मणेभ्यः पूर्वदत्वा ततःपितृभ्योदातव्यं । इदंतुदेवपूर्वग्रहणं प्राग्भोजनप्रवृत्तेःपदार्थानांतदादिनियमार्थं प्रवृत्तभोजनानांतुपानव्यञ्जनादिषुनियमइत्येवमर्थमाहुः । अन्यथाकोर्थःपुनरभिधाने स्यात् । अजुगुप्सितान् अनिन्दितान् विप्रान् अनुवादोयं तादृशानामेवविधानं । अथवासत्यपिभूतप्रत्ययनिर्देशेप्रकृत्यर्थकर्तव्यतानिषेधएवाय उपविष्टान्नजुगुप्सेत ननिन्देतेत्युक्तंभवति । प्रत्ययार्थमात्रत्यागोवरं नसर्वपदार्थत्यागइतिमन्यन्ते । अनुवादेहिकृत्स्नमेवपदमनर्थकम् ॥ २०९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । गन्धमाल्यैरिति बहुवचनंधूपदीपाच्छादनप्राप्त्यर्थं गन्धमाल्यादिभिरित्यर्थः ॥ २०९ ॥

(३) कुल्लूकः । तान्विप्रानामन्त्रितानासनेषूपवेश्य कुङ्कुमादिगन्धमाल्यधूपादिभिः स्पृहणीयगन्धैर्देवपूर्वकमर्चयेत् ॥ २०९ ॥

(४) राघवानन्दः । अजुगुप्सितानुक्तनिन्दारहितान् ॥ २०९ ॥

(५) नन्दनः । अजुगुप्सितानिन्दितवेषान् ॥ २०९ ॥

(६) रामचन्द्रः । देवपूर्वकविश्वेदेवानुपूर्वक तान्विप्रानर्चयेत् ॥ २०९ ॥

तेषामुदकमानीय सपवित्रांस्तिलानपि ॥ अग्नौकुर्यादनुज्ञातो ब्राह्मणोब्राह्मणैःसह ॥ २१०॥

(१) मेधातिथिः । अनुलिप्तेषुस्रग्विषु सुरभिधूपाघ्रितेषु अर्घोदकमुपनेतव्य । तेनहितेर्घितास्अनुजानीरन् । ततःप्राग्नौकरवाणिकरिष्ये । इतिचेत्येवमादीनिप्रश्नवाक्यानिर्लक्ष्यन्ते । अनुज्ञावाक्यमपि तेनैवसहपवित्रांस्तिलानपि पवित्रशब्दोदर्भेपूर्वर्तते तेषांब्राह्मणानामुदकमानीयदत्वा तैरनुज्ञातोऽग्नौहोमंकुर्यात् । ब्राह्मणैरनुज्ञातःकुर्यादितिसंबन्धः । सहसर्वेयुगपदनुज्ञांदद्युः । अनुज्ञापनवाक्यमपिसामर्थ्यगम्य । सर्वचैतत्साधुभिःशब्दैःकर्तव्यं । प्रदर्शितचैतत्गृह्यकारैरग्नौकरवाणिकरिष्यइतिचानुज्ञापयेदेकुर्वित्येवब्रूयुः ॥ २१० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । तेषांगद्गन्धादिदानात्प्रागर्घ्यदत्तंतच्छेषजलं । तिलांस्तत्रत्यान् । पवित्राणि च कुशान्द्विदलान्यानिचैकत्र स्थाने कृत्वा संस्रवानसमवनीय न्युब्जंपात्रंकृत्वेत्यर्थः । ब्राह्मणैश्च सह सहितैरनुज्ञातः ॥ २१० ॥

(३) कुल्लूकः । तेषांब्राह्मणानामर्घोदकपवित्रतिलानुसमिश्रान्कृत्वा तैर्ब्राह्मणैः सहानुज्ञातोऽग्नौ वक्ष्यमाणहोमंकुर्यात् । अनुज्ञासामर्थ्याच्च प्रार्थनापि पूर्वकर्त्तव्या । साच स्वगृह्यानुसारेण करवाणि करिष्यइत्यादिका । अनुज्ञापि ओमित्येवरूपा कुरुष्वेति वा ॥ २१० ॥

(४) राघवानन्दः । आनीय दत्वा उदकं अर्घ्यार्थंपवित्रंस्यात्कुशद्वयं तद्युक्तांस्तिलान् । ब्राह्मणैः कुरुष्वेत्यनुज्ञातः ॥ २१० ॥

(५) नन्दनः । उदकंशुद्धोदकम् । आनीय दत्त्वा तिलोदकंचानीय । ब्राह्मणोद्विजः । सहाभ्यनुज्ञातोऽग्नौ कुर्यान्जुहुयात् ॥ २१० ॥

(६) रामचन्द्रः । अग्नौकरणंद्वाभ्यामाह तेषामिति । तेषांपितॄणांअर्थे विप्राणांसमीपे उदकं शिष्टोदकंआनीय सपवित्रान् पवित्रसहितान् तिलानादाय ब्राह्मणानपीच्छेत् ॥ २१० ॥

अग्नेः सोमयमाभ्यांच कृत्वाप्यायनमादितः ॥ हविर्दानेन विधिवत्पश्चात्संतर्पयेत्पितॄन् ॥ २११॥

(१) मेधातिथिः । यदग्नौकर्तव्यं तदुच्यते । अग्नेःचतुर्थ्यर्थेषष्ठी अग्निरेकादेवता । सोमयमाभ्यामितिद्वन्द्वस्यदेवतात्वं अग्नीषोमवत् । अनयोर्देवतयोरादितआप्यायनं हविर्दानेनकृत्वा पश्चात्सन्तर्पयेत्पितॄन् । पिण्डनिर्वपणंब्राह्मणभोजनंचकुर्यादित्यर्थः । गृह्येत्वन्यादेवताःयेषांगृह्यनास्तितेषामिदंदेवतावचनं । आप्यायनंपोषणंहविषादेवतापुष्यन्तीत्यर्थवादः ॥ २११ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अग्नेः अग्नये कव्यवाहनाय सोमाय पितृमते यमायाङ्गिरस्वतइति तिलआहुतयः । हविर्दानेन होमरूपेण कृत्वाऽप्यायनमित्यन्वयः ॥ २११ ॥

(३) कुल्लूकः । अग्नेः सोमयमयोश्च विधिवत्पर्युक्षणादिपूर्वंहविर्दानेन प्रीणनमादौ कृत्वा पश्चादन्नादिना पितॄंस्तर्पयेत् । सोमयमयोः द्वन्द्वनिर्देशेपि पृथगेव देवतात्वं सहादिशब्दप्रयोगाभावात् । यत्र साहित्यविवक्षितंतत्र सहादिशब्दंकरोतीत्युक्तमाक् ॥ २११ ॥

(४) राघवानन्दः । आदितः आदौ । सोमयमाभ्यामिति द्वन्द्वेनैवदेवतात्वं अग्नीषोमवत् । हविर्दानेन । पर्युक्षणादिना ॥ २११ ॥

(५) नन्दनः । आप्यायनतृप्तिहोममितियावत् । हविर्दानेनान्नहोमेन ॥ २११ ॥

(६) रामचन्द्रः । अग्नये कव्यवाहनाय स्वाहा सोमाय पितृमते स्वाहा सोमयमाभ्यांएवमादितःप्रथमतःआप्यायनंकृत्वा । तत्राह । मार्कण्डेयः । आहिताग्निस्तु जुहुयाद्दक्षिणाग्नौ समाहितः । अनाहिताग्निस्त्वौपासने अग्न्यभावेआवसथ्याद्यभावे द्विजेऽप्सुवा ततःपश्चात् अग्नौकरणानन्तरंपितॄन्पितृपितामहप्रपितामहस्थानेषु उपविष्टान्द्विजान् हविर्दानेन-हविष्यान्नदानेनं विधिवत्संतर्पयेत् । भोजयेदित्यर्थः । पवित्रलक्षणमाह । अनन्तर्गर्भकंसाग्रकौशंद्विदलमेव च । प्रादेशमात्रंविज्ञेयंपवित्रंयत्र कुत्र चित् ॥ २११ ॥ २१२ ॥

अग्न्यभावे तु विप्रस्य पाणावेवोपपादयेत् ॥ योह्यग्निः सद्विजोविप्रैर्मन्त्रदर्शिभिरुच्यते ॥ २१२॥

(१) मेधातिथिः । स्मार्तस्यवैवाहिकस्यदायादेर्वाअग्नेरभावेविधिरयमुच्यते । लौकिकस्यतु पितृयज्ञनिषेधात्भावाभावावचिन्त्यौ नपैतृयज्ञियोहोमोलौकिकेग्नाविति वक्ष्यति । कथंपुनस्तस्याग्नेरभावः प्रोषितस्याग्निनाविनाद्रव्यब्राह्मणदेशसंपत्तौच श्राद्धकालउक्तोनामावास्यैव । तत्रप्रोषितेनसपङ्क्तिपावनः ग्रामोद्रव्यंवाकात्र्शाकादितित्रार्यविधिरुच्यते । ननुचप्रोषितस्यकथंश्राद्धाधिकारः यदितावद्भार्यांप्रवसतीअग्निनापितत्रैवसन्निधातव्यं । यतोनोभाभ्यामग्नेर्विरहइष्यते । भार्ययायजमानेनच । एवंहिश्रूयते नाग्निरन्तरितव्यः प्रवसतामिति । अथकेवलएवगृहस्थः प्रवसेत्तदाभवेदग्न्यभावः किन्तुमध्यकल्वा-देतस्यसहाधिकारस्यभार्यायांमसन्निहितायां तदिच्छायाअभावात् । कथंसाधारणस्यश्राद्धेविनियोगः । साधारणेहिद्रव्येअन्यतरानिच्छायांत्यागएवनसंवर्तते । अथोच्यते तीर्थेष्वपिश्राद्धकरणमनेनन्यायेनप्राप्नोति । तत्रेमानिवचनानिविरुध्यन्ते । पुष्करेष्वक्षयंश्राद्धतपश्चैवमहाफलं । महोदधौप्रभासेचतद्वदेवविनिर्दिशेत् ॥ इतिनैषदोषः । भार्ययासहतीर्थयात्रांगच्छतः साग्निकस्योपपत्स्यन्ते । इहतुभार्ययासहप्रवासस्तदानास्त्यग्नेरभावः । अथकेवलस्यतदाभार्येच्छायाअपरिज्ञानादनधिकाराउच्यन्ते । प्रवसन्भार्यामनुज्ञापयति धर्मायविनियोगंद्रव्यस्यकरिष्यामीति तत्प्रमानुज्ञोधिकरिष्यते । प्राक्चोपनयादस्त्यग्निपरिग्रहेविधिरयंभविष्यति ।.अस्तिचानुपनीतस्यश्राद्धाधिकारः स्वधानिनयनादितिदर्शित । स्नातस्यचप्राग्विवाहात् पितृमरणादावग्न्यभावः । ननुचपरमेष्ठिमरणेग्निपरिग्रहः काठकेपठ्यते । कृतदारस्यासौद्रष्टव्योन स्नातकमात्रस्य लौकिकाग्नौ स्मार्तकर्माग्नेर्विहितो भार्याविवाहे । तत्रयेनविवाहकालेनपरिगृहीतोग्निः पित्राविभक्तत्वात् । ज्येष्ठेनवासहवसता । भ्रातृणामविभक्ता गृहे क्रोधर्म. प्रवर्तत इति । अनेनतस्यासौद्वितीय कालः । दायकालाद्वतेवापीति । एषएवदायकालेयदापिताग्निं यतेतदपेक्षमेवैतत् । शुचिर्भूतःपितृभ्योदद्यात् । आहृत्योह्यग्निमानीयमतिजागृयादिति । नचेदग्न्याधानंश्राद्धाङ्गं तदासतितदर्वाग्यस्योत्पत्तिःश्राद्धंवावर्तते । नचाप्यत्यागोस्त्येषऔपसदेग्निस्तस्मिन्पाकयज्ञइतिपठ्यते । नचपाकयज्ञेष्वभार्यस्याधिकार. । पत्न्यवेक्षितमाज्यंभवति । अतचपत्न्युपेयादितिदर्शपूर्णमासयोःश्रूयते । नचयदापत्नीतदैतद्व्रतोपायनाज्यावेक्षणेपत्नीकर्तृकेभविष्यतइतिशक्यमवकल्पयितुं नित्यवदाम्नानात् । तत्रौपसदोग्निरित्येषविधिर्होतव्यःप्राप्नोति ननुचनपितृमरणमेवदायकालः । एवंहिपठ्यते । सपिण्डीकरणंकृत्वाविभजेरन् ततःसुताइतिविभागस्यायंकालो नदायस्याविभागेपिनायनियमोयतोधर्मान्पृथक्क्रियेते पठ्यते । तस्याश्चधर्मत्वंविभक्तानांपृथक्पृथक्श्राद्धकरणेनातिथ्यादिपूजयाच । ततश्चनवश्राद्धंसहदद्युरित्यादीनिवाक्यानिसमानविद्याविषयाणि । ईषद्विप्रोरागोद्रेकात्स्वदारनियमातिक्रमिषमितिकृतविवाहः भक्त्यान्तवेदार्थप्रवणस्तस्यसवत्सरमात्रेणविद्यासमाप्ताविदमुच्यते सपिण्डीकरणंकृत्वाविभजेरन्निति । तदामृतभार्यस्यपुनर्दारांश्चिकीर्षतआदारप्राप्तेर्भवत्यग्नेरभावः । सर्वथापत्न्यासहयष्टव्यमित्यस्तित्ववचनेसति नाकृतविवाहस्याग्निपरिग्रहः । एवंस्थितेग्नेरभावे आहुतीर्ब्राह्मणस्यहस्तेप्रक्षिपेत् । कस्यब्राह्मणस्ययएवनिमन्त्रितास्तेषामन्यतमस्य दैवउपवेशितस्यान्यस्यवानिमन्त्रितस्यार्थवादोयोह्यग्निरिदतिमन्त्रदर्शितः समतश्चेदर्यविद्भिः ॥ २१२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अग्न्यभावऔपासनाभावे पाणावग्नितीर्थे हस्तमध्यस्थंउपपादयेदाहुती संपादयेत् ॥२१२॥

(३) कुल्लूकः । अग्न्यभावे पुनर्ब्राह्मणहस्तएवोक्ताहुतित्रयंदद्यात् । यस्माद्यएवाग्निः सएव ब्राह्मणइति वेदविद्भिर्ब्राह्मणैरुक्तः । अग्न्यभावश्चानुपनीतस्य संभवति । उपनीतस्य समावृत्तस्य च पाणिग्रहणात्पूर्वं मृतभार्यस्य वा ॥ २१२ ॥

(४) राघवानन्दः । पाणावेवाहुतित्रयंदद्यात् । पाण्यास्योर्हिद्विजःस्मृतइत्युक्तिमाश्रित्याह यइति ॥ २१२ ॥

(५) नन्दनः । उपपादयेद्दद्यात् । एषवाअग्निर्वैश्वानरोयद्ब्राह्मणइतिमन्त्रदर्शिभिरुच्यते ॥ २१२ ॥

अक्रोधनान्सुप्रसादान्वदन्त्येतान् पुरातनान् ॥ लोकस्याप्यायने युक्तान् श्राद्धदेवान् द्विजोत्तमान् ॥ २१३ ॥

(१) **मेधातिथिः** । अयमर्थवादएव । ब्राह्मणानदेवतारूपत्वंसंपादयति अग्निर्देवतातत्रहुतंतन्मुखेनदेवताअश्नन्तिब्राह्मणोप्येवंरूपतद्धस्तेप्रक्षिप्तमदेवताअश्नन्त्येव किंपुनर्देवतानांरूपंयेनब्राह्मणोपिदेवतारूपउच्यते । अतआह अक्रोधनानिति वेदंब्रुवते तदर्थदर्शयति यएवंस्वभावाब्राह्मणास्तेआज्याहुतीपक्षेप्तव्ये । अन्येत्वाहुः पूर्वत्राक्रोधनाइत्यादिनापितॄनुद्दिश्यनिमन्त्रितानांस्तुल्यानामक्रोधनादिधर्मोविहितः । अनेनदेवनिमन्त्रितानामितिविशेषः तथाचाहश्राद्धेदेवानिति । पुरातनामुनयएवंवदन्ति द्वितीयान्तोवापठितव्यः । पुरातनानेतान्देवान्साध्यदेवानस्मिन्कल्पेसमुत्पन्नान्लोकस्याप्यायनेयुक्तानएवंश्राद्धंभुञ्जते नत्रनैवंमन्तव्यं । दृष्टसुखार्थिनोलोभात्स्वार्थेप्रवर्तन्तेतश्चकिमित्येषांपूजाक्रियते । यतआप्याययन्तिलोकं । पृथिवीमन्तरिक्षंदिवंचातोनैषामवज्ञाकर्तव्या ॥ २१३ ॥

(२) **सर्वज्ञनारायणः** । अक्रोधनत्वादिगुणवत्वे सत्ये ते श्राद्धे देवताप्रबन्तीत्यर्थः । सुप्रसादानल्पायासेन प्रसाद्यान् पुरातनान् सर्वेभ्योग्रजान् । यज्ञादिना लोकाप्यायने युक्तान् । श्राद्धदेवान् श्राद्धसंबन्धिनोन्नस्य पितृप्रति नेतॄन् अतोऽभिर्यथाहव्यंवहति तथा ब्राह्मणाअपीत्यर्थः । गत्यर्थाद्दीव्यतेर्ण्यन्तात् देव शब्दव्युत्पत्तिरत्र ॥ २१३ ॥

(३) **कुल्लूकः** । क्रोधशून्यान्सुप्रसादान्प्रसन्नमुखान्प्रवाहानादितया पुरातनान् अग्नौ प्रास्ताहुतिरिति न्यायेन लोकवृद्धयउद्युक्तान्श्राद्धपात्रभूतान्मन्वादयोवदन्ति । तस्माद्देवतुल्यत्वाच्छ्राद्धब्राह्मणस्य तद्धस्तेदातव्यमिति पूर्वविध्यनुवादः ॥ २१३ ॥

(४) **राघवानन्दः** । पुरातनान् चिरन्तनान् प्रवाहानादितया पुरापूर्वतन्यते दीयते येभ्यस्तान्वा । आप्यायने दातारोवोभिवर्धन्तामित्याद्याशिषा । श्राद्धदेवान् श्राद्धोद्देश्यपात्रभूतान् ॥ २१३ ॥

(५) **नन्दनः** । यस्मिन्हूयते सोऽग्निरेव न केवलंब्राह्मणः किंतु येभ्यो हूयते ते पितरोऽपि ब्राह्मणाइत्याह अक्रोधनादिति । श्राद्धदेवान्पितॄन् । द्विजोत्तमान् पुरातनान्वदन्ति । तेन च ब्राह्मणस्य पाणावेवोपपादनंयुक्तमित्यभिप्रायः ॥ २१३ ॥

(६) **रामचन्द्र** । एतादृशान्पुरातनान्पितृरूपान्द्विजोत्तमान् श्राद्धदेवान्श्राद्धप्रापकान् । एवंवदन्ति ॥ १२३॥

अपसव्यमग्नौ कृत्वा सर्वमावृत्य विक्रमम् ॥ अपसव्येन हस्तेन निर्वपेदुदकं भुवि ॥ २१४ ॥

(१) **मेधातिथिः** । अग्नौयत्कर्तव्यंअग्नयेस्वधानमइतिआहुतिप्रक्षेपलक्षणंकार्यं तदपसव्यं । दक्षिणेनहस्तेनकर्तव्यं न सव्येन नोभाभ्यां उभयोर्हस्तयोर्मुक्तमितिनिषेधात् हस्तद्वयसंयोगेनकर्तव्यताशङ्कायामपसव्येनेत्युक्तमितिकेचित् । इदंत्वयुक्तं याअग्नावाहुतयोहूयन्ते । तासांचयाऽवृत्परिक्रमस्तस्यापसव्यताविधियते । दक्षिणासंस्थाआहुती कुर्यात् नोदक्संस्थाः । यथादैवे दर्व्यांवा हविर्भिस्तुकार्यंतद्यं नोदीच्यां किंतर्हिदक्षिणाभिमुखंयथोदकपिण्डेणतीर्थेनकार्यते । सर्वग्रहणादन्यदपि परिवेषणाद्यपसव्यमेवकर्तव्यमपसव्येनहस्तेनोदकनिर्वपेत् । शनैरितिवापाठः । अत्रार्थः अन्यथाराजतैर्भाजनैरित्यनेनराजतभाजनप्राप्तयेसव्यहस्तविधिः । आवृत्तिरावृत् ॥ २१४ ॥

---

(२१४) सर्वमावृत्यविक्रमम्=सर्वमावृत्परिक्रमम् (क, ख, ग, घं, घ, ज, झ, ञ, ट, ड, ढ, त, थ, व, भ, य, र, ल, मेधा०) ।

(२) सर्वज्ञनारायण । अपसव्य प्राचीनावीतेन एतच्चाग्न्यादीनादेवताभूतत्वाद्यज्ञोपवीतप्राप्तौ प्राचीनावीतविधानम्। आवृत्परिक्रमकर्मक्रम अपसव्येन पितृतीर्थेन उदकपिण्डदानस्थाने ॥ २१४ ॥

(३) कुल्लूक । अग्नौ पर्युक्षणाद्यद्ग्युक्त अग्नौकरणहोमानुष्ठानक्रममपसव्यदक्षिणसंस्थं कृत्वा ततोपसव्येन दक्षिणहस्तेन पिण्डाधारभूताया भुव्युदकक्षिपेत् ॥ २१४ ॥

(४) राघवानन्द । अग्नौ पर्युक्षणाद्यद्ग्युक्तमग्नौकरणहोमानुष्ठानक्रम सर्वमावृत्परिक्रमं परिपाटीक्रम । अपसव्यदक्षिणसंस्थंतत्कृत्वाअपसव्येन दक्षिणहस्तेन भुवि पिण्डाधारभूतायाम् । उदक निर्वपेत् नि क्षिपेत् ॥ २१४ ॥

(५) नन्दन । पितृकार्ये हस्तमुद्रायाल्लक्षणमाह अपसव्यमिति । हस्ताभिमुखदक्षिणहस्ततलमपसव्यम् ॥ ११४ ॥

(६) रामचन्द्र । अग्नौ अपसव्यकृत्वा यज्ञोपवीतप्राचीनावीत कृत्वा सर्वमावृत्परिक्रमदक्षिणपरिक्रम्यअपसव्येन हस्तेन भुवि उदकनिर्वपेत् । वामहस्ततु सव्यस्यादपसव्यतु दक्षिणम् ॥ २१४ ॥

त्रींस्तु तस्माद्धविःशेषात्पिण्डान्कृत्वा समाहितः ॥ औदकेनैव विधिना निर्वपेद्दक्षिणामुखः ॥ २१५ ॥

(१) मेधातिथि० । यत्तद्धोमार्थपात्रेगृहीतमन्नं तस्माद्धुतशिष्टात् त्रीन् पिण्डान् कृत्वा दक्षिणस्यादिशिमुखकृत्वानिर्वपेत् । दर्भेषुपितॄनुद्दिश्यप्रक्षिपेत । सहतद्द्रव्यपिण्डशब्देनोच्यते । तेनविशदमन्ननदातव्य । औदकेन औदकोविधिर्य समनन्तरमेवोक्त अपसव्येनेत्यादि । अत्रेदसदिह्यते कियत्तदन्नब्राह्मणभोजनार्थसाधित ततोप्युद्धृत्यहवि सस्कार कर्तव्य । तत पृथक्चरुसाधनायइति । किंपरिमाणचतद्धविरिति । नह्यत्रचतुरोमुष्टीनित्यादिपरिमाणसभव विचारितमेतत् विशेषाश्रवणात् । कामचार परिमाण यावताअर्थसिद्धिर्भवति । औदकविध्यतिदेशाद्धस्तेनापसव्येनपिण्डनिर्वपणनराजतेपात्रे । समाहितग्रहणवृत्तपूरणवृत्तपूरणार्थम् ॥ २१५ ॥

(१) सर्वज्ञनारायण । हवि शेषात् हुतशेषादुद्धरणपात्रस्थादन्नस्थालीस्थाच्च औदकेन विधिना यथोदकं पितृतीर्थेन नीत तथेत्यर्थ । अत्रचउदकनिनयनभूमौ कृत्वा तदुपरि कुशानास्तीर्य तेषु दर्भेषु पिण्डदानमिति ग्राह्यम् । तेषु दर्भेष्विति वक्ष्यमाणत्वात् ॥ २१५ ॥

(३) कुल्लूक । तस्मादग्न्यादिहोमादुद्धृतादन्नादुद्धृतावशिष्टान्त्रीन्पिडा कृत्वा औदकेनैव विधिना दक्षिणहस्तेन समाहितोऽनन्यमनादक्षिणमुखस्तेषु दर्भेष्वितिवक्ष्यमाण वादर्भेषु दद्यात् ॥ २१५ ॥

(४) राघवानन्द । तस्मादग्नौकृताद्धवि शेषात्त्रीन्पिण्डान् कृत्वा समाहितोनन्यमना । औदकेनैव विधिना दक्षिणहस्तेन ॥ २१५ ॥

(५) नन्दन । हवि शेषादन्नात् । औदकेनैवविधिना अपसव्येन हस्तेनेत्यर्थ ॥ २१५ ॥

(६) रामचन्द्र । तस्मात्हवि शेषादन्नात्समाहित सन्पितृपिण्डान्कृत्वा दक्षिणामुख ॥ औदकेन विधिनाअपसव्येन जलदानविधिना अपसव्येन पितृतीर्थेननिर्वपेत्दद्यात् । हविष्याण्याह । तद्यथा । व्रीहिशालियवगोधूममुद्गमाषमुन्यन्नकालशाकएलाशुण्ठिमरीचिहिङ्गुशर्कराकर्पूरसैन्धवसामभरनालिकेरएकदाबदरगव्यपयोदधिघृतपायसप्रभृतिस्तु यन्तरमसिद्धवेदितव्यम् ॥ २१५ ॥

न्युप्य पिण्डास्ततस्तांस्तु प्रयतोविधिपूर्वकम् ॥ तेषु दर्भेषु तं हस्तं निमृज्याल्लेपभागिनाम् ॥२१६॥

(१) मेधातिथि । न्युप्यदत्वा दर्भेषुतान्पिण्डानतहस्तनिमृज्याद्दर्भेषुतेषुयेष्वेवपिण्डनिर्वपणकृत स्मृत्यन्तरदर्शनात् दर्भमूलेषुमार्जनम् । अपरेचैनहस्तसल्यस्यान्स्योदकस्यवादर्भेषुसश्लेषण यदिनार्कचिदपिहस्तेसश्लिष्येत्तथापिहस्तदर्भेषुश्लिष्याद्देव । नह्येतत्प्रतिपत्तिकर्मेव । येनासत्तिवचनप्रयोजनेनक्रियते । नेहश्रूयते हस्तलग्ननिमृज्यते किंतर्हिहस्तमेव । ननुचलेपभागिनामितिश्रूयते तत्रासतिलेपेनप्रमोति अत किमुच्यतेयदिनार्किचिदपिहस्तेसश्लिष्येत्तथापिकर्तव्यमिति । उच्यतेसाक्षात्मूर्तमन्नकदाचिन्नश्लिष्यति पिण्डेष्वनुवर्त्यमानेषुअन्नरसऊष्मावसपर्कात्हस्तेसएवलेपउच्यते । लेपभागिनामितिषष्ठी । निमार्जनस्यतत्सबंधितामाह । नचलेपभागिन प्रत्यक्षदृश्या सति तेषापालत्लाभ्यादिसबन्धोलेपस्यक्रियेत । तस्माल्लेपभागिनामयभागोस्त्वितिमनसाध्यायेत् । शब्देनवोद्दिशेत् अन्येतुप्रपितामहात्पूर्वेयेपितरस्तानलेपभागिनआहु । अस्ति दर्शनेप्रपितामहपितेप्रपितामहपितामहायेत्यादिभि शब्दैरुद्देश कर्तव्योऽसतितन्नामवेदने । हस्तमित्येकवचननिर्देशादेकेनापसव्येनहस्तेनपिण्डनिर्वपणदर्शयति । प्रयतइत्याद्यनुवादोविहितत्वात् । विधिपूर्वकमितिशाखान्तरदृष्टविधिपरिगृह्णाति । गन्धमाल्यधूपाच्छादनसिद्धोपहारे पिण्डनिर्वपेदितिशाङ्ख । यस्त्विहविधि श्रुत सस्वमतेनैवोक्तइतिविधिपूर्वकमित्येतदनर्थक तस्माच्छाखान्तरविध्युपसंहारार्थविधिपूर्वकमितिवचनम् ॥ २१६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । लेपभागिना लेपभागिनोवृद्धप्रपितामहादीनुद्दिश्येत्यर्थ. ॥ २१६ ॥

(३) कुल्लूक । विधिपूर्वकस्वगृह्योक्तविधिना दर्भेषु तान्पिण्डान्दत्वा दर्भमूलेषु करावघर्षणमिति विष्णुवचनाच्च तेषु दर्भेषु मूलदेशे हस्तनिर्लेपकुर्यात्प्रपितामहपित्रादीनात्रयाणालेपभुजातृप्तये ॥ २१६ ॥

(४) राघवानन्द । न्युप्य दत्वा । विधिपूर्वकस्वगृह्योक्तेन विधानेन । लेपभागिनापित्रादित्रयाणा तृप्तये । दर्भमूलेषु करघर्षणमिति विष्णुवचनाद्धस्तनिमृज्यात् ॥ २१६ ॥

(५) नन्दन । तेषु दर्भेषु येषु पिण्डा सुप्ता अनेनैव ज्ञाप्यते दर्भेषूदकनिनयनपिण्डनिवपनच कार्यमिति । लेपभागिनापितामहात्परेषात्रयाणाम् ॥ २१६ ॥

(६) रामचन्द्र । न्युप्यनितरा उप्यस्थापयित्वातान् । तत स्थापनानन्तरहस्तनिमृज्यादङ्गुल्यादिना प्रक्षालयेत् । लेपभागिना तेषु दर्भेषु दर्भमूलेषु तत्प्रक्षाल्यान्नदद्यात् । चतुर्थाल्लेपभागिनइतिवचनात् ॥ २१६ ॥

आचम्योदक्परावृत्य त्रिरायम्य शनैरसून् ॥ षड्ऋतूंश्च नमस्कुर्यात्पितॄनेव च मन्त्रवित् ॥२१७॥

(१) मेधातिथि । दर्भेषुपिण्डान्दत्वोदीचींदिशपरावर्तेत । सव्येनमार्गेण स्मृत्यन्तरेहिसव्यावृद्दुदक्परावृत्येतिपठ्यते । उत्तराभिमुख स्थित्वाचामेत् । आचम्यत्रीन्प्राणायामान्कुर्यात् । असून्प्राणानायम्य सन्निरुध्यइत्येव । गायत्रींशिरसाइत्यादिविधिर्नास्ति । शनैर्यथानातिपीडाभवति तथाचाह । यथावाक्यघ्राणानासिकातदभिमुखएवसकृन्नमस्कुर्यात् । वसन्तायनमइत्यादिपितॄश्चनमस्कुर्यात् । मन्त्रवन्नमोव पितरइत्यादिनामन्त्रेण । पितॄणानमस्कार पिण्डाभिमुखेनकर्तव्य । अभिपर्यावृत्यतिहिस्मृत्यन्तरम् ॥ २१७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । उदगुदङ्मुख परावृत्त्यावृत्त्य त्रिस्तूर्ष्णींप्राणानायम्य । नमोव पितरोरसायेत्यादिमन्त्रेण रसादिसंज्ञान् वषादीनृतून्नमस्कुर्यात् पितॄनेवेति नमोव.पितरोरसायेत्यादौ पितॄणामप्युद्दिष्टत्वात्तेऽपि नमस्कार्या इत्युक्तम् ॥ २१७ ॥

(३) कुल्लूक । अनन्तरमुपस्पृश्योदङ्मुखोभूत्वा यथाशक्ति प्राणायामत्रयकृत्वा वसन्तायनमस्तुभ्यमित्यादिना

षड्ऋतून्नमस्कुर्यात्पितॄंश्च नमोव पितरइत्यादिमन्त्रमुक्तमद्भिः पर्यावृत्त्येति गृह्यदर्शनाद्दक्षिणामुखोनमस्कुर्यात् ॥ २१७॥

(४) राघवानन्दः । उदक्परावृत्य उदङ्मुखोभूत्वा । त्रिराचम्य असून् प्राणान् प्राणायामत्रयंकृत्वा । षड्ऋतून् मन्त्रवित् । वसन्तेति मन्त्रेणपितॄन् नमोवइति मन्त्रेण ॥ २१७ ॥

(५) नन्दनः । असूनायम्य प्राणायामङ्कृत्वा । मन्त्रवत् नमोव पितरइत्यादिमन्त्रयुक्तम् । पितॄनेव पित्र्यमन्त्रमेव ॥ २१७ ॥

(६) रामचन्द्रः । ततोदर्भेषुपिण्डदत्वा उदक्परावृत्यउदगुदीचींदिशंपरावर्तेत । तत्पदक्षिणावृत्योदङ्मुख स्थित्वा आचम्यासून्प्राणान् शनैः त्रिरायम्य प्राणानायम्य त्रिः प्राणायामान्कृत्वा षड्ऋतून्नमस्कृत्य मन्त्रविद्ब्राह्मणःकर्ता पितॄन्पितृब्राह्मणान्नमस्कुर्यात् । नमोवःपितरइति ॥२१७ ॥

उदकंनिनयेच्छेषंशनैः पिण्डान्तिके पुनः ॥ अवजिघ्रेच्च तान्पिण्डान्यथान्युप्तान्समाहितः ॥२१८॥

(१) मेधातिथिः । यतएवपात्रादुदकेनप्राक्पिण्डदानाद्दर्भेषूदकनिनयनंकृतं ततएवपुनर्निनयनं पिण्डान्तिकेपिण्डसमीपेकर्तव्यमिति । शेषग्रहणप्रतिपत्त्यर्थं तस्योदकस्य । तथाहि शेषशब्दउपपन्नोभवति । अतश्चकथंचित्तस्याभावेनारितपुनर्निनयन । गृह्येतुनित्यनिनयनमित्युक्तं । अवजिघ्रेच्चतान् पिण्डान् अवघ्राणगन्धोपलब्धिः । गृह्येतु घ्राणभक्षणं भक्षयेदित्युक्तम् । यथान्युप्तान्नियतक्रमेणनिरुप्तान् पित्रेपितामहायप्रपितामहायेति । समाहितइतिश्लोकपूरणम् ॥२१८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । शेषपूर्वनिर्नीतोदकशेषतश्चपिण्डान्तिकेदर्भेषु स्थानत्रये पुनर्निनयेत् । एवब्राह्मणभोजनात्प्राक्पिण्डनिर्वपणमुक्तम् । अत्र पक्षे होमपिण्डदाने प्रधाने विप्रभोजनेनतुशेषप्रतिपत्तिः । यदात्ववक्ष्यमाणक्रमेण भोजनानन्तरंपिण्डदानं तदाहोमब्राह्मणभोजनयोः प्राधान्य । पिण्डदानतु शेष प्रतिपत्तिरिति ॥ २१८ ॥

(३) कुल्लूकः । पिण्डदानात्पूर्वंपिण्डाधारदेशदत्तोदकशेषमुदकपात्रस्थंप्रतिपिण्डसमीपे देशे क्रमेण पुनरुत्सृजेत् । तांश्च पिण्डान्यथान्युप्तान्येनैव क्रमेण दत्तांस्तेनैव क्रमेणावजिघ्रेत्समाहितोऽनन्यमनाः ॥ २१८ ॥

(४) राघवानन्दः । शेष पिण्डभूमिक्षिप्तावशेष । निनयेद्दद्यात् यथान्युप्तान् येन क्रमेण दत्तान् ॥ २१८ ॥

(५) नन्दन । शनैरत्वरया । यथान्युप्तान्निर्वपनानुक्रमेणेत्यर्थः ॥ २१८ ॥

(६) रामचन्द्र । पुनः पिण्डान्तिके पिण्डसमीपे उदकशनैःनिर्वपेत् दद्यात् । अक्षय्योदकमिति उपतिष्ठतां यथान्युप्तान्दत्तान्पिण्डान् समाहित सन् उत्थाप्यावजिघ्रेत् ॥ २१८ ॥

पिण्डेभ्यस्त्वल्पिकांमात्रांसमादायानुपूर्वशः ॥ तानेव विप्रानासीनान्विधिवत्पूर्वमाशयेत् ॥२१९॥

(१) मेधातिथिः । अत्यन्ताल्पिकामात्राअवयवो भागस्तमेवयोब्राह्मणोयंपितरमुद्दिश्य उपवेशितः तदीयात्पिण्डात्किंचिन्मात्रमेवाशयितव्यः । अनुपूर्वशइत्युक्तार्थं इहतच्छब्दात्प्रकृतपरामर्शकादप्यभावइत्यत्र न प्रकृतवचनैरेवापूर्वमन्यस्माददनीयात् ॥ २१९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अत्राथपक्षे कर्तव्यान्तरमाह पिण्डेभ्यइति । पिण्डेभ्यःसकाशात् मात्रामवयव अनुपूर्वशः पित्रादिक्रमात् । तानेव पित्र्यान्तु वैश्वदेविकान् विधिवदाचमनादिपूर्वकं । पूर्वंभोजनात् म्रियमाणे जीवति पूर्वेषां ततः पूर्वपात्रयाणां एतच्च सुतस्य सापित्वेपिण्डपितृयज्ञस्य तदनन्तरच पार्वणस्यावश्यककर्तव्यत्वात् । तस्यपितरि जीवति क्रियाप्रकारउक्तः ॥ २१९ ॥

(३) कुल्लूकः । अल्पिकेत्यन्नाल्पमात्राअवयवभागाः पिण्डेभ्यः पन्नानल्पभागान्पिण्डक्रमेणैव गृहीत्वा तैनैव पि-त्रादिब्राह्मणान्भोजनकाले भोजमात्पूर्वंभोजयेत् । विधिवत्पिण्डानुष्ठानवत्पितरमुद्दिश्य यः पिण्डोदत्तस्तदवयवंपितृब्राह्मणं-भोजयेत् । एवंपितामहप्रपितामहपिण्डयोरपि ॥ २१९ ॥

(४) राघवानन्दः । किंच पिण्डेभ्यस्तेभ्यः । अल्पिकांमात्रां किंचित् । आशयेत् भोजयेत् ॥ २१९ ॥

(५) नन्दनः । मात्रामंशान् ॥ २१९ ॥

(६) रामचन्द्रः । पिण्डेभ्यः पिण्डसकाशेभ्योल्पिकांमात्रामल्पंसमादाय यथानुपूर्वशः तानेवाभ्यर्चितानेव द्विमान् विधिवत्पूर्वंमाशयेत् । भोजयेत् इत्यर्थः ॥ २१९ ॥

ध्रियमाणे तु पितरि पूर्वेषामेव निर्वपेत् ॥ विप्रवद्वापि तंश्राद्धे स्वकंपितरमाशयेत् ॥ २२० ॥

(१) मेधातिथिः । उक्तपितृभ्यःपिण्डान्निर्वपेदिति कएतेपितरोनामअनेकार्थोहिपितृशब्दोजनयितरिवर्तते जनकः पितेतिसंबन्धिशब्दोदृश्यते । पूर्वप्रमीता.पित्रादयोन्येचसंबन्धिनःप्रेता पितरउच्यन्ते । तथाच मन्त्रोवः पितरइत्यादिमन्त्राब-हुवचनान्ता. समर्थानिगदाभवन्ति । अतएवस्त्रीश्राद्धेनोहन्ते । नमस्तेमातर्नमस्तेपितामहीत्यादिनक्रियते । अतएकोद्दिष्ट-संख्योहःक्रियते नप्रातिपदिकोहः । तथाचसूत्रकार. । एकवन्मन्त्रानूहेतेत्यादि । नमस्तेपितरित्येवमूह क्रियते । योभ्रातुः पितामहादेर्वाएकोद्दिष्टंकरोति सर्वैवमूहति । नमस्तेपितामह नमस्तेपितृव्येत्यादि । पितृव्यादीनामनपत्यानांश्राद्धविहितं । योयतआददीत सतस्मैदद्यादितिदेवताविशेषवचनोप्यस्तिपितृशब्दः । कूटस्थनित्यार्थेवर्तते निरुक्तकारोहिदैवतमध्यस्थाः नपितॄन्समामनन्ति । मरुत् रुद्राक्षभृत पितरइति । एवमनेकार्थेपितृशब्देविशेषावधारणार्थमाह ध्रियमाणेजीवति पितरिसति पूर्वेषांपितामहप्रपितामहतत्पितॄणांनिर्वपेत्त्रयाणां बहुवचननिर्देशात् । तथाचगृह्ये येभ्य.पितादद्यात्तेभ्यः पुत्रोदद्यात्पितापुत्रौचेदाहिताग्नीस्यातामिति । ननुच न चतुर्थंपिण्डोगच्छतीत्याहुः सत्यमेवाचचतुर्थ. पिण्डोदीयते । पक्षान्तरमाह विप्रवद्वायथाब्राह्मणनिमन्त्रणापूर्वकब्रह्मचारिणोनियमवंतश्चपूज्यन्तेतथैवंजीवत्पितृकेणपिताभोजनीयःश्राद्धे श्राद्धार्थमन्नश्राद्ध । अत्रचपितृत्वमेवभोज्यत्वेकारणं नजातिगुणावपेक्ष्यो । एवह्याहुः पितृप्रीत्यर्थंश्राद्धं । तत्रमृतस्यप्रीतौकर्तव्यायांकोजीवतिपितरिभावोयेनासौनभोज्येत् । स्वकमित्यनुवादः संबन्धिशब्दत्वादेवसिद्धेः । भोजनमत्रपितृभ्योहितपिण्डनिर्वपणंतु दर्भेषुपितॄणांकर्तव्यमेतत्तइतिविरोधात् । यदिहिपात्रस्थानीयांदर्भास्तदाजीवत पितु स्ताभ्योत्पत्तौअल्पिकांमात्रामाशयेदितिनयुज्यते । जीवतोहित्वनिर्व्यापिनियोज्य नच तास्मिन्पिण्डेअनादिदानमुपपद्यते अर्धजरतीयप्रसङ्गात् । नह्यत्राञ्जनादिसंस्कृतेन पितु किंचित्प्रयोजनमस्ति तस्माददृष्टार्थमञ्जनादिदानं । अञ्जनादिरहितंतु कदाचिदात्मन.पितु.परस्यवा भोजनयोग्यमभवतीत्येवमर्धजरतीयं । तस्मात्वस्मिन्पक्षेपिण्डनिर्वपणद्वयोः पितामहप्रपितामहयो । गृह्यकारास्तुस्मरन्ति जीवत्पितृकस्यनपिण्डपितृयज्ञोनश्राद्धंकिंतर्हिअनारम्भएवतस्यकर्मणोहोमान्तंतावा ॥ २२० ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । विप्रवदिति । अथ पक्षे पितृस्थाने पितृपितरमुपवेश्येतरयोरर्थे द्वौ विप्रावुपवेशयेत् । तयोरेव पितर्यपि सर्वमर्घ्यादि विदध्यादित्यर्थः ॥ २२० ॥

(३) कुल्लूकः । ध्रियमाणे जीवति पितरि मृतानांपितामहादित्रयाणांश्राद्धंकर्तव्यम् । अथवा पितृविप्रस्थाने तमेव स्वपितरंभोजयेत् । पितामहप्रपितामहयोश्च ब्राह्मणौ भोजयेत्पिण्डद्वयंच दद्यात् ॥ २२० ॥

(४) राघवानन्दः । ध्रियमाणे जीवति । पूर्वेषां वृद्धप्रपितामहस्य पितामहप्रपितामहयो । पितृस्थाने स्वकपितरमित्यन्वयः ॥ २२० ॥

(५) नन्दन । जीवति पितरि पिण्डनिवाप कथकर्तव्यइत्यपेक्षायामाह । म्रियमाणइति म्रियमाणे जीवति । पितृशब्दः पितामहप्रपितामहयोरप्युपलक्षणम् । पूर्वेषामेव येभ्य पितादद्यात्तेषामेवेत्यर्थ । निर्वपेत्पिण्डान् । कल्पान्तरमुत्तरार्धेनोक्तम् । विप्रवन्निमन्त्रितविप्रवत् ॥ २२० ॥

(६) रामचन्द्र जीवत्पितृक मत्याह म्रियमाणइति । पितरि म्रियमाणे जीवति सति पूर्वेषा पितृणा पिण्डान्निर्वपेत् दद्यात् । आभ्युदयिकश्राद्धे तत्स्वकपितरविप्रवद्भोजयेद्वा । येभ्यएवपिता दद्यात्तेभ्योदद्यात्स्वय सुतइति न्यायात् २२०

पिता यस्य निवृत्त स्याज्जीवेच्चापि पितामह ॥ पितु सनाम सङ्कीर्त्य कीर्तयेत्प्रपितामहम् ॥ २२१ ॥

(१) मेधातिथि । पितुर्नामसकीर्तनेन तदीयावाहनपिण्डदानब्राह्मणभोजनानिलक्ष्यन्ते । कीर्तयेत्प्रपितामह । जीवतेपितामहायनदद्यात् । किंतर्हितत पूर्वाभ्यापितु पितृभ्योदिप्रणीयादिति स्मरन्ति ॥ २२१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । निवृत्तोमृत । जीवेद्वापीति वाशब्दश्चार्थे कीर्तयेत् । प्रपितामहप्रपितामहनाम कीर्तयेत् । नामकीर्तनेन श्राद्धप्रवर्तयेदित्युक्त भवति ॥ २२१ ॥

(३) कुल्लूक । नामकीर्तनमत्रश्राद्धोपलक्षणार्थ । पितृजीवनापेक्षोयवाशब्द । यस्य पुन पिता मृतःस्यात्पितामहे जीवति सपितृप्रपितामहयो श्राद्धकुर्यात् । गोविन्दराजस्तु । यस्य पितृप्रपितामहोमृतौ स्यातासपित्रेपिण्डनिधाय पितामहात्परद्वाभ्यादद्यादिति विष्णुवचनात् प्रपितामहत पितृभ्यादद्यादिति व्याख्यातवान् ॥ २२१ ॥

(४) राघवानन्द । यस्यपिता वृत्तोमृत पितामहश्चजीवति सपितृप्रपितामहयो श्राद्धंकुर्यात् ॥ २२१ ॥

(५) नन्दन । वृत्तोमृत ॥ २२१ ॥

(६) रामचन्द्र । यस्य पिता वृत्त स्यात् मृत स्यात् । पितामहोजीवेद्वा ॥ २२१ ॥

पितामहोवा तच्छ्राद्धंभुञ्जीतेत्यब्रवीन्मनु ॥ कामवा समनुज्ञात स्वयमेव समाचरेत् ॥ २२२॥

(१) मेधातिथि । यथाजीवपिताभोज्यते तद्वत्पितामहोपिअनुज्ञापितामहात्याप्यसमाचरेत् । स्वयं च परतो द्वयोर्दद्यात् प्रपितामहायएकस्माएववा एषकामस्वयमित्यनयोरर्थ ॥ २२२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । जीवपितु पितृभोजनवत् । तच्छ्राद्ध पितामहश्राद्धार्थमन्नादि । कामंवेति पितामहानुज्ञया स्वयपौत्र समाचरेत् त्रिपुरुषश्राद्धमाचरेत् । तेन पितु प्रपितामहवृद्धप्रपितामहयोश्च श्राद्धकुर्यादिति लभ्यते ॥ २२२ ॥

(३) कुल्लूक । यथा जीवत्पिता भोज्यस्तथा पितामहोपि पितामहब्राह्मणस्थाने भोज्य । पितृप्रपितामहयोश्च ब्राह्मणभोजनपिण्डदानंच कुर्यात् । यथा वा जीवता पितामहेन त्वमेव यथारुचिकुर्विति दत्तानुज्ञ स्वरुच्या पितामहवा भोजयत् । पितृप्रपितामहयोर्वा श्राद्धद्वयकुर्यादिति विष्णुवचनात्पितृप्रपितामहवृद्धप्रपितामहानाश्राद्धत्रयकुर्यात् ॥ २२२ ॥

(४) राघवानन्द । श्राद्धपितामहोद्देश्यक । पितामहएवभुञ्जीत । समनुज्ञात पितामहेन दत्तानुज्ञ स्वयंवृद्धप्रपितामहा तानादद्यात् । यस्य पितृप्रपितामहो मृतौ सपित्रेपिण्डनिधाय पितामहात्परद्वाभ्यादद्यादिति विष्णुवचनात् प्रपितामहतत्पितृभ्यादद्यात् ॥ २२२ ॥

---

(२२२) समनुज्ञात –तदनुज्ञात (ल, ब,)

(५) नन्दनः । पितुः पितामहस्य वा भोजनपक्षेद्वयोरेव पिण्डदानंपिण्डदानस्थाने भोजनविधानात् । पितुःस्वनामसंकीर्त्यकीर्तयेत्पितामहमित्यस्मिन्पक्षे तु प्रपितामहपित्रेपिण्डंदद्यात् कुतः त्रिषुपिण्डः प्रवर्ततइतिनियमात् । पक्षान्तरमुत्तरार्धेनोक्तम् । तदनुज्ञातः पितामहानुज्ञातः । युक्तसमाचरणंचात्र पितामहस्यापि पिण्डदानंसमस्तपिण्डविलोपोवा कुतः पक्षान्तरस्यासंभवात् ॥ २२२ ॥

(६) रामचन्द्रः । तत्श्राद्धे पितामहोवा भुञ्जीत इति मनुरब्रवीत् । वापक्षान्तरे । तदनुज्ञातः पितृपितामहाभ्यामनुज्ञातः काममेतयमेव समाचरेत् ॥ २२२ ॥

तेषांदत्वा तु हस्तेषु सपवित्रं तिलोदकम् ॥ तत्पिण्डाग्रंप्रयच्छेत स्वधैषामस्त्विति ब्रुवन् ॥ २२३ ॥

(१) मेधातिथिः । यदुक्तपिण्डेभ्यस्त्वल्पिकांमात्रामाशयेदितितस्यायंकालविधिर्देशविधिश्च । अग्रदेशात्पिण्डस्यमात्राआदातव्या । दर्भान्तिलोदकंचदत्वा तदनन्तरंपिण्डभागंप्रयच्छेत्स्वधैषामितिब्रुवन् । एषामपिसर्वनाम्नाविशेषनामानिगृह्यन्ते एवंचसंबन्धःक्रियते येषांयानिनामानितान्युच्चार्यस्वधास्त्वितिब्रूयादतःस्वधाशब्दयोगे चतुर्थ्यानिर्देशःकर्तव्यः स्वधादिवदत्तायास्तु स्वधायज्ञदत्तायास्त्विति । एवंव्याख्यायमानेशास्त्रान्तरविरोधोनभवति ॥ २२३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । प्रकृतंकर्मक्रममाह तेषांदत्वेति । सपवित्रं सकुशंतिलोदकंदत्वेति पिण्डदानइव तदवयवप्रतिपादनाद्दपाणावनेजनंविहितम् । पिण्डाग्रं पिण्डेभ्योल्पमात्रं । एषामिति संक्षिप्योक्तम् । पितुःपितामहस्येत्यादितु पृथगेव कार्यम् । वचनाच्च स्वधायोगेपि षष्ठी २२३ ॥

(३) कुल्लूकः । पिण्डेभ्यस्त्वल्पिकांमात्रामिति यदुक्तंतस्यायंकालविधिः प्रदेयविधिश्च तेषांब्राह्मणानांहस्तेषु सदर्भतिलोदकंदत्वा तदिति पूर्वनिर्दिष्टपिण्डाग्रंपित्रे स्वधास्त्वित्येवमादि ब्रुवन्पित्रादिब्राह्मणेभ्यस्त्रिभ्यःक्रमेण दद्यात् ॥ २२३ ॥

(४) राघवानन्दः । पिण्डेभ्यःस्वल्पिकांमात्रामिति यदुक्तंतस्य कालविधिस्तत्पिण्डाग्रमिति । स्वधैषां पित्रेस्वधास्तु । पितामहाय स्वधास्त्वित्यादि ॥ २२३ ॥

(५) नन्दनः । विधिवदाशयेदित्युक्तम् कः पुनरस्यविधिरित्याह तेषामिति । तेषाम् एतेषांपितॄणाम् ॥ २२३ ॥

(६) रामचन्द्रः । तेषां ब्राह्मणानां हस्तेषु सपवित्रंतिलोदकंदत्वा पिण्डाग्रंपिण्डशेषं एषांपितॄणांस्वधास्त्विति ब्रुवन्प्रक्षिपेत् दद्यात् ॥ २२३ ॥

पाणिभ्यां तूपसंगृह्य स्वयमन्नस्य वर्धितम् ॥ विप्रान्तिके पितॄन्ध्यायन्शनकैरुपनिक्षिपेत् ॥ २२४ ॥

(१) मेधातिथिः । उभाभ्यांहस्ताभ्यांस्वयंगृहीत्वाअन्नस्यवर्धितअन्नेनपूर्णभाजनं विप्रान्तिकेरसवत्यगारादीनांयत्रब्राह्मणाभोज्यन्ते तस्मिन्देशेउपनिक्षिपेत् । ब्राह्मणानांसमीपेस्थापयेत् । अन्येतुव्याचक्षते वर्धितपरिवर्तुलमन्नमुच्यते तद्विप्रान्तिकेपितॄन् ध्यायन् तुभ्यमिदमिति ध्यात्वानिक्षिपेद्यथाविकिरं तदयुक्तं उपनीयसर्वंपरिवेषयेदितिवक्ष्यति अतःपरिवेषणार्थंप्रदेशान्तरादानीय तस्योपनिक्षेपोयम् ॥ २४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । वर्धितं पात्रान्तरे कृत्वा पत्न्यादिभिरानीतम् । विप्रान्तिके तत्पात्रसमीपे उपरि निक्षिपेत्स्थापयेत् ॥ २२४ ॥

---

* प्रदेय=प्रदेश (अ)

(३) कुल्लूकः । अन्नस्येति तृतीयार्थेषष्ठी । वर्धितंपूर्णपिठरादिपात्रंस्वयंपाणिभ्यांगृहीत्वा पितृंश्च चिन्तयन्रसवत्यगारादानीय ब्राह्मणानांसमीपे परिवेषणार्थमत्वरया स्थापयेत् ॥ २२४ ॥

(४) राघवानन्दः । किंच पाणिभ्यामिति । अन्नस्य च वर्धितं अन्नपूर्णपात्रपिठरादि । पाकगृहादानीय परिवेषणार्थंस्थापयेत् ॥ २२४ ॥

(५) नन्दनः । अथपरिवेषणप्रकारमाह पाणिभ्यामिति । वर्धितराशीकृतम् । शनकैरत्वरया ॥ २२४ ॥

(६) रामचन्द्रः । स्वयं अन्नस्य वर्धितं । अन्नपूर्णं भाजनं स्वयंपाणिभ्यामुपसगृह्य विप्रान्तिके समीपे पितॄन् ध्यायन् शनकैरुपनिक्षिपेत् स्थापयेत् । यथाऽविकृतम् ॥ २२४ ॥

उभयोर्हस्तयोर्मुक्तंयदन्नमुपनीयते ॥ तद्विप्रलुम्पन्त्यसुराः सहसा दुष्टचेतसः ॥ २२५ ॥

(१) मेधातिथिः । द्वाभ्यांहस्ताभ्यामन्नमुपनेतव्यंपरिवेष्टव्यं नचैकेनेति । परिवेषणमुपनयनमेव । ततस्तत्राध्ययमेवधर्मः पूर्वोक्तःतस्यार्थवादः । उभाभ्यांहस्ताभ्यां मुक्तवर्जितमपरिगृहीतं यदन्नमुपनीयते परिवेषणार्थं तद्विप्रलुम्पन्ति विनाशयत्यसुराः । सहसाबलेनदुष्टचेतस पापात्मान असुरादेर्वाद्विषः । उभयोरित्यधिकरणेसप्तमी । मुक्तमाकृष्टमस्थितं भवन्तिचप्रतिषेधोपसन्धानेपिकारकविभक्तयः । ग्रामानागच्छन्त्यासनेनोपविशति त्रिरात्रमुपवसति वसेरर्थस्येति ॥ २२५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । उभयोर्हस्तयोरुभाभ्यांहस्ताभ्यां । तस्मान्नैकेन पाणिनोपनेयमित्यर्थः ॥ २२५ ॥

(३) कुल्लूकः । अधिकरणसप्तमीयं । उभयोः करयोर्मुक्तमस्थितयदन्नंब्राह्मणान्तिकमानीयते तदसुरादुष्टबुद्धयआच्छिन्दन्ति । तस्मान्नैकहस्तेनानीय परिवेष्टव्यम् ॥ २२५ ॥

(४) राघवानन्दः । तत्परिवेषणनैकहस्तेनेत्याह उभयोरिति । हस्तयोर्मुक्तं हस्ताभ्यांविमुक्तं एकेन हस्तेन दीयमानम् विलुम्पन्ति हरन्ति ॥ २२५ ॥

(५) नन्दनः । मतएवतस्मादेकहस्तेनान्ननोपनेयमिति ॥ २२५ ॥

(६) रामचन्द्रः । उभयोर्द्वाभ्यांहस्ताभ्यांमुक्तं वर्जितमपरिगृहीतं यदन्नमुपनीयते परिवेषणान्तं तदन्नमसुरा विप्रलुम्पन्ति सहसा दुष्टचेतसः ॥ २२५ ॥

गुणांश्च सूपशाकाद्यान् पयोदधिघृतंमधु ॥ विन्यसेत्प्रयतः पूर्वं भूमावेव समाहितः ॥ २२६ ॥

(१) मेधातिथिः । गुणाव्यञ्जनानि एषामेतत्प्रदर्शनार्थमुत्तरप्रपञ्चः । सूपशाकाद्यान् विन्यसेद्भूमावेवोपयच्छेत न दारुमयेफलकादौ ॥ २२६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । गुणान् व्यञ्जनानि । सूपशब्दः शाकेतरव्यञ्जनपरोत्र ॥ २२६ ॥

(३) कुल्लूकः । गुणान्व्यञ्जनानि अन्नापेक्षयाऽप्राधान्याद्गुणयुक्तान् वा । सूपशाकाद्यान्प्रयतः शुचिः समाहितोऽनन्यमनाः सम्यग्यथा न विशीर्यन्ति तथा भूमावेव स्वपात्रस्थाने स्थापयेन्न दारुफलकादौ ॥ २२६ ॥

(५) राघवानंदः । किंचउपकरणानि पात्रान्तरे शनैर्भूमावेव देयानीत्याह गुणांश्चेतित्रिभिः । अन्नैरुचिसाधनगुणानुपकरणादीनि कालशाकमांसादीनि ॥ २२६ ॥

(५) नन्दनः । गुणान्व्यञ्जनानि ॥ २२६ ॥

---

(२२६) पूर्वं=सम्यक् (अ)

(६) रामचन्द्रः । गुणान्व्यञ्जनानि च पुनः शाकाद्यान् दारुमयफलकादौ भूमावेव समाहितः सन्निन्यसेत् स्थापयेत् । भूमौ स्थापयित्वा परिवेषयेदित्यर्थः ॥ २२६ ॥

भक्ष्यंभोज्यंच विविधं मूलानि च फलानि च। हृद्यानि चैव मांसानि पानानि सुरभीणि च॥२२७॥

(१) मेधातिथिः । धानाशष्कुल्यादयोभक्ष्याः खरविशदमभ्यवहरणीयंहि भक्ष्यमित्युच्यते । भोज्यं घृतपूपादि ॥ २२७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । भक्ष्यलड्डुकादि । भोज्यमोदनादि । पानानि पेयानि ॥ २२७ ॥

(३) कुल्लूकः । भक्ष्यंखरविशदमभ्यवहरणीयंमोदकादि । भोज्यंपायसादि । नानाप्रकारफलमूलानि हृदयस्य प्रियाणि मांसानि पानानि सुगन्धीनि भूमावेव विन्यसेदिति पूर्वेण संबन्धः ॥ २२७ ॥

(४) राघवानन्दः । भक्ष्यं धानाशष्कुल्यादि भोज्यंघृतपूपादि । हृद्यानि मनोज्ञानि दृष्ट्या । सुरभीणि सुगन्धीनि ॥ २२७ ॥

(५) नन्दनः । भक्ष्यादीन्येतानि स्वातन्त्र्येण भोज्यानि नोपदंशत्वेन ॥ २२७ ॥

(६) रामचन्द्रः । हृद्यानि प्रियाणि पानानि सुरभीणि कर्पूरादिसयुतानि ॥ २२७ ॥

उपनीयं तु तत्सर्वं शनकैः सुसमाहितः ॥ परिवेषयेत प्रयतोगुणान्सर्वान्प्रचोदयन् ॥ २२८ ॥

(१) मेधातिथिः । उपनीयविप्रान्तिके सर्वमेतड्ढौकयित्वा ततःपरिवेषयेत् । मुख्यधिकरणोपादानमावर्जनं । भुञ्जानस्यपरिवेषणं यद्यप्यन्तिकदेशआपेक्षिकः तथापितेषामन्तिकेनिधातव्यं । यथाभुञ्जानानामुच्छेषणेननसंसृज्यते । गुणान्भक्ष्यभोज्यादेर्द्रव्यस्य येगुणाअम्लत्वादयस्तान्प्रणोदयमानइदमम्लमिदंमधुरमिदंखाण्डवमित्येवमावेदिते तेषांयद्रोचते तद्दद्यादितिवक्ष्यमाणेनसबन्धः । शनकैरित्याद्यनुवादः श्लोकपूरणार्थ. ॥ २२८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण. । उपनीयैकत्र समीपेवस्थाप्य परिवेषयेत् भोजनपात्रे दद्यात् । गुणान्व्यञ्जनानि, प्रचोदयन्। भोक्तुद्दिशान्प्रेरयन् ॥ २२८ ॥

(३) कुल्लूकः । एतत्सर्वमन्नादिकब्राह्मणसमीपमानीय प्रयतःशुचिःअनन्यमनाः क्रमेण परिवेषयेत् इदंमधुरमिदमम्लमित्येवमाधुर्यादिगुणान्कथयन् ॥ २२८ ॥

(४) राघवानन्दः । प्रचोदयन् इदंमधुरमिदंकीदृगिति ख्यापयन् प्रयतोऽप्रमत्तः ॥ २२८ ॥

(५) नन्दन. । प्रचोदयन्भुञ्जानेषु सूपशाकादीन्गुणान् प्रेरयन्प्रयच्छन्निति यावत् । परिवेषयेत् भोजयेत् ॥ २२८ ॥

(६) रामचन्द्र. । तत्सर्वं भक्ष्यभोज्यं उपनीयआनीय समाहितःसम्परिवेषयेत् । प्रयत सर्वान्ब्राह्मणान् गुणाव्यञ्जनानि द्रव्यस्यये गुणाअम्लत्वादयस्तान्वचनेन प्रणोदयन्प्रेरयन् ॥ २२८ ॥

नास्रमापातयेज्जातु न कुप्येन्नानृतं वदेत् ॥ न पादेन स्पृशेदन्नं न चैतदवधूनयेत् ॥२२९॥

(१) मेधातिथिः । अस्रअश्रुरोदन तन्नपातयेन्नकुर्यात् । प्रायेणप्रेतश्राद्धादाविष्टवियोगजेनै दुःखानुस्मरणेनाश्रुपातोयात् । तस्यनिषेधः । आनन्दाश्रुणस्त्वकस्मात्पततो न दोषः । नजातुकदाचिदप्यश्रुविमोचनंकुर्यात् । नकुप्येत्क्रोधनगृह्णीयात् । अनृतवदनस्य पुरुषार्थतयानिषिद्धस्य कर्मार्थोयंप्रतिषेधः । नपादेनस्पृशेदन्नमुच्छिष्टमनुच्छिष्टच । नचैतदन्नमवधूनयेदवकम्पयेत् । हस्तादिनोत्क्षिप्यपुनर्नविक्षिपेत । अन्येतुव्याचक्षते वाससाधूल्याद्यपनयनार्थं यदवधूननं न तदन्नस्योपरिकर्तव्यम् ॥ २२९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । नास्रमापातयेदित्यादयो भोक्तृनियमा । अस्रमश्रु । नचैतदवधूनयत् पात्रस्थहस्तेनोद्धृत्य तत्र न पुन पुन क्षिपेत् ॥ २२९ ॥

(३) कुल्लूक । रोदनक्रोधमृषाभाषणानि न कुर्यात्। पादेन चान्नं न स्पृशेत्। न चोत्क्षिप्योत्क्षिप्यान्नपात्रं क्षिपेत्। पुरुषार्थतया प्रतिषिद्धयोरपि क्रोधानृतयो श्राद्धाङ्गत्वज्ञापनार्थोयंनिषेध ॥ २२९ ॥

(४) राघवानन्द । किंचैतत्पञ्चकन कुर्यादित्याह नेति । तदन्न । अवधूनयेत् । उत्क्षिप्योत्क्षिप्य न स्थापयेत् ॥ २२९ ॥

(५) नन्दन । पित्रादिस्मरणेन नास्रमापातयेत् । परिवेषयिताऽन्ननावधूनयेन्नावजानीयान्नावकिरेद्वा ॥ २२९ ॥

(६) रामचन्द्र । श्राद्धकर्ता जातुकदाचित् अश्रुनपातयेत् रोदन नकुर्यात्। तथा न कुप्येन्न क्रोधकुर्यात् अनृतन वदेत् अन्नपादेन नस्पृशेत । एवमन्ननावधूनयेत् तत्र हस्तवा न कम्पयेत् ॥ २२९ ॥

अस्रगमयति प्रेतान्कोपोरीननृतशुन ॥ पादस्पर्शस्तु रक्षांसि दुष्कृतीनवधूननम् ॥ २३० ॥

(१) मेधातिथि । अस्यार्थवाद । अश्रुविमोचनक्रियमाणप्रेतानगमयति प्रापयति श्राद्ध । नपितृणामुपकारकभवति प्रेताश्चात्रपिशाचवद्भूतविशेषाविवक्षिता नत्वसपिण्डीकृता सम्मतिमृता । रक्षांसिभूतप्रेतवत्अवगन्तव्यानि । अर्य प्रसिद्धा तथादुष्कृतीन्दुष्कृताचरणान्पातकिन ॥ २३० ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । प्रेतान्पिशाचान् । अरी यजमानस्य घृतान्शत्रून् । दुष्कृतीन्दुष्टाकृतीन्नारकिण ॥ २३० ॥

(३) कुल्लूक । अश्रुक्रियमाणप्रेतान्भूतवेषान्श्राद्धान्नानि प्रापयति न पितृणामुपकारकभवति । क्रोध शत्रून् । मृषावाद कुक्कुरान् । पादस्पर्शोन्नस्य राक्षसान् । अवधूननपापकारिण । तस्मान्न रोदनादि कुर्यात् ॥ २३० ॥

(४) राघवानन्द । न चाश्रिन्युक्त तत्करणेदोषमाह अस्रमिति । अस्रचक्षुर्जल क्रियमाणमिति शेष । गमयति श्राद्धीयद्रव्य प्रेतादिभ्य प्रापयति । एवमुत्तरत्र । अरीन् शत्रून् दुष्कृतीन्नरकस्थलोकान् । श्राद्धीयद्रव्यपितृणामनुपकारकमितिवार्थ । तस्माद्धर्षाश्रूणि न कुर्यादिति भाव ॥ २३० ॥

(५) नन्दन । अस्रबाष्प । तदन्नप्रेतापिशाचागमयति न पितॄन् ॥ २३० ॥

(६) रामचन्द्र । तत्र दोषमाह गमयतीति । अश्रु प्रतान्प्रत्यन्नगमयति प्रापयति कोपोरीन्प्रत्यन्नगमयति प्रापयति । अवधूननतिरस्करणवाअवधूनन वस्त्रव्यजनेन वा अवधूननदुष्कृतीन्प्रति गमयति प्रापयति ॥ २३० ॥

यद्यद्रोचेत विप्रेभ्यस्तत्तद्दद्यादमत्सर ॥ ब्रह्मोद्याश्च कथा कुर्यात्पितॄणामेतदीप्सितम् ॥ २३१ ॥

(१) मेधातिथि । यद्यदन्नव्यञ्जनपानचाभिप्रेयस्तत्तदमत्सर अलुब्धोदद्यात् मत्सरइतिलोभनाम । रोचेत प्रीतिंजनयेत् । ब्रह्मोद्याब्रह्मणिवेदे याउद्यन्ते कथ्यन्ते ताब्रह्मोद्या देवासुरयुद्ध वृत्रवध सरमादूत्यमित्याद्या अथवा क लिदेका कोचरतीत्यादि । ब्रह्मोद्यचकथाइतिवापाठ तत्प्रधानमन्त्रार्थनिरूपणाद्या कथ सत्यपालैकिकै शब्दै पितृणामेतदीप्सितमभिलषितमित्यर्थवाद ॥ २३१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । अमत्सरोऽक्रोध । ब्रह्मोद्या । आध्यात्मिकी कथादातैव कुर्यात् ॥ २३१ ॥

(३) कुल्लूकः । यद्यद्विप्राणामीप्सितंअन्नंव्यञ्जनादि तत्तदमत्सरोदद्यात् । परमात्मनिरूपणपराःकथाश्च कुर्यात् । यतः पितॄणामेतदपेक्षितम् ॥ २३१ ॥

(४) राघवानन्दः । प्रकृतमनुस्मरति यदिति । यच्छाकादिकं । अमत्सरः अयबहुभोजीत्यादिमात्सर्यरहितः । ब्रह्मोद्याःपरमात्मनिरूपिका कथा । भृगुर्वै वारुणिः । वरुणपितरं इत्यादिकाः ॥ २३१ ॥

(५) नन्दनः । अमत्सरोऽकृपणइति यावत् । ब्रह्मोद्यावेदप्रतिपाद्याः कथाः । क स्विदेकाकीचरति सूर्यएकाकीचरतीत्याद्याः ॥ २३१ ॥

(६) रामचन्द्रः । यद्यत् अन्नवा रसोवा रोचेत तत्तदमत्सरः सन्दद्यात् । ब्राह्मणाविदेयाःउच्यन्तेता ब्रह्मोद्याः कथाःकुर्याच्छुभा.देवासुरादियुद्धादि ब्रह्मेष्ववदन्ति । कश्चिदेकाकी चरति कउस्विज्जायते पुनः । किंस्विद्धिमस्य भेषजं । किंस्विदावपनमहदिति । प्रत्याह । सूर्यएकाकी चरति । चन्द्रमाजायते पुनः अग्निर्हिमस्य भेषजं । भूमिरावपनमहदित्याद्याः कथाःपितृसूक्तानीत्यर्थः ॥ २३१ ॥

स्वाध्यायंश्रावयेत्पित्र्ये धर्मशास्त्राणि चैव हि ॥ आख्यानानीतिहासांश्च पुराणानिखिलानि च ॥ २३२ ॥

(१) मेधातिथिः । स्वाध्यायोवेदः । मन्वादिग्रन्था धर्मशास्त्राणि । आख्यानानि सौपर्णमैत्रावरुणादीनि । ब्राह्मणेष्वपठ्यन्ते । इतिहासामहाभारतादयः । पुराणानि व्यासादिप्रणीतानि सृष्ट्यादिवर्णनरूपाणि । खिलानि श्रीसूक्तमहानाम्निकादीनि ॥ २३२

(२) सर्वज्ञनारायणः । स्वाध्यायंवेदभागपावमान्यादिमन्त्रान् । आख्यानानि ब्राह्मणभागस्थाःकथाः । इतिहासोमहाभारत । खिलानि तत्कालपठ्यमानशाखास्थवेदभागान् ॥ २३२ ॥

(३) कुल्लूकः । स्वाध्यायवेद । मानवादीनि धर्मशास्त्राणि । आख्यानानि सौपर्णमैत्रावरुणादीनि । इतिहासान्महाभारतादीन् । पुराणानि ब्रह्मपुराणादीनि । खिलानि श्रीसूक्तशिवसङ्कल्पादीनि । श्राद्धे ब्राह्मणाञ्छ्रावयेत् ॥ २३२ ॥

(४) राघवानन्दः । स्वाध्याय उशन्हवै वाजश्रवसइत्यादिकठवल्ल्यादिकम् । धर्मशास्त्राणि मन्वादीनि । आख्यानानि सौपर्णमैत्रावरुणानि । इतिहासान् महाभारतादीन् । खिलानि श्रीसूक्तशिवसङ्कल्पादीनि ॥ २३२ ॥

(५) नन्दन । आख्यानानि कंसवधादीनि । इतिहासा महाभारतादय । खिलानि हरिवंशादीनि ॥ २३२ ॥

(६) रामचन्द्र । पित्र्य स्वाध्याय पित्र्यसूक्त ब्राह्मणान् श्रावयेत् पितृसूक्तमाह । पितृभ्य.स्वधाविभ्य स्वधानमः । पितामहेभ्यइत्यादि च पुन धर्मशास्त्राणि श्रावयेत् ॥ २३२ ॥

हर्षयेद्ब्राह्मणांस्तुष्टोभोजयेच्च शनैः शनैः ॥ अन्नाद्येनासकृच्चैतान्गुणैश्च परिचोदयेत् ॥ २३३ ॥

(१) मेधातिथि- । सत्यपिनिमित्ते नलदु.खकेनचित्प्रकारेण दीर्घेणोच्छ्वासादिना प्रकटयेदपि तुष्टवत्स्यात् ब्राह्मणानहर्षयेत् । गीतादिनापरियुक्तेन अविरुद्धेनवा प्रसंगागतेनपरिहासेन स्वाध्यायेपठ्यमानेचिरकश्चिद्वुद्वेजयेत । तदाततोविरम्याख्यानकगीतादिनाचरमयेत् । शनैर्भोजयेत् । कतिचिद्ग्रासाग्रहीतव्याह्येतत्सम्यक्भोजनमित्येवमादिभिः प्रियवचनैर्भोजयेत् । शनैर्नसरभेणब्रूयात् । अन्नाद्येनपायसादिना । गुणैश्चध्यञ्जनैर्दानार्थमुद्यतै रसवत्तयायोजयन्भोजना-

(२३२) पित्र्ये=पित्र्य (ट, ड, त, म) = विप्रान् (ड) ·

र्थमुत्साहयेत् । स्वाद्वन्नाः शष्कुल्यः सुरसेयं क्षीरिणीति पात्रस्थमेवमादि हस्तगृहीतकत्वा पुरस्थितः पुनःपुनर्ब्रूयादित्तेपाप-रिनोदनं ॥ २३३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अन्नाद्येनौदनेनाद्येन भक्तादिना । गुणैर्व्यञ्जकैः कथितैः प्रेरयेद्भोक्तुम् ॥ २३३ ॥

(३) कुल्लूकः । स्वयंहृष्टो भूत्वा प्रियवचनादिभिर्ब्राह्मणान् परितोषयेत् । अन्नंचात्वरया भोजयेत् । मिष्टान्नेऽन्नप्र-साादिभिः पायसमिदंस्वादु मोदकोयतंद्यो गृह्यतामित्यादिगुणाभिधाने पुनर्ब्राह्मणान्प्रेरयेत् ॥ २३३ ॥

(४) राघवानन्दः । अन्नाद्येन उत्कपायसाद्येन । गुणैरप्रधानैः परिकीर्तयेत् । मधुरादिगुणानितिशेषः ॥ २३३ ॥

(५) नन्दनः । परिचोदयेत् इदमन्नमयमुपदंशश्च । पुनरपि भवद्भिर्भोक्तव्यमितिवदेदित्यर्थः ॥ २३३ ॥

(६) रामचन्द्रः । ब्राह्मणांन्हर्षयन् तुष्टः सन् । शनैःशनैर्भोजयेत् । अन्नाद्येनैतान्ब्राह्मणान् गुणैर्व्यञ्जनैः परिवेषये-त् ॥ २३३ ॥

व्रतस्थमपि दौहित्रं श्राद्धे यत्नेन भोजयेत् ॥ कुतपंचासने दद्यात्तिलैश्च विकिरेन्महीम् ॥ २३४ ॥

(१) मेधातिथिः । अनुकल्पपक्षे दौहित्रस्य यत्नेन भोज्यतोच्यते । कुतपोऽजलोमसूत्रे कम्बलाकारः पटः । उदीच्ये-षु कम्बलइतिप्रसिद्धः । तंआसनं दद्यात् नदौहित्रपक्षे किंतर्हि अन्यदापि यतो वक्ष्यति त्रीणि श्राद्धे पवित्राणीति श्राद्धमात्र-विषयत्वात् । तिलैश्चावकिरेत् । तिलांश्च महांभुविनिक्षिपेत् ॥ २३४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । व्रतस्थं ब्रह्मचारिणं । एतेनानुकल्पमध्ये दौहित्रस्य श्रेष्ठतोक्ता । अपीत्यरुचौ । तेन गृहस्थसंभवे ब्रह्मचारिणामनुख्यता दर्शिता । कुतपो नेपालकम्बलः ॥ २३४ ॥

(३) कुल्लूकः । ब्रह्मचारिणमपि दौहित्रं श्राद्धे प्रयत्नतो भोजयेत् । अपिशब्दादब्रह्मचारिणमपि आनुकल्पिकमध्यप-ठितस्यापि ब्रह्मचारिणोयत्नवचनाच्छ्रेष्ठत्वकथयति । नेपालकम्बलं चासने दद्यात् दौहित्रमन्तरेणापि तिलांश्च श्राद्धभूमौ वि-किरेत् ॥ २३४ ॥

(४) राघवानन्दः । किंच व्रतस्थमिति । व्रतस्थं ब्रह्मचारिणं अपिशब्दोऽन्यसंग्रहार्थः तेन स्वसीयर्त्विक्जामातृ-श्वशुरमातुलाः । त्रिणाचिकेतदौहित्रशिष्यसम्बन्धिबान्धवा इतियाज्ञवल्क्येनोक्तेः । कुतपनेपालकम्बलं । विकिरेत् भुवि विक्षिपेत् ॥ २३४ ॥

(६) रामचन्द्रः । कुतप नेपालकमासनंदद्यात् तिलैश्च महींविकिरेत् ॥ २३४ ॥

त्रीणि श्राद्धे पवित्राणि दौहित्रः कुतपस्तिलाः ॥ त्रीणि चात्र प्रशंसन्ति शौचमक्रोधम-त्वराम् ॥ २३५ ॥

(१) मेधातिथिः । पवित्राणि पावनानि साधुत्वसंपादकानि आद्यश्लोकार्धानुवादः । उत्तरस्तुविधेयार्थः । शौच-मशुचिसंसर्गपरिहारः । प्रमादाद्वाजातस्याशुचित्वस्य मृद्वार्यादिना यथाशास्त्रंशुद्धिः । अत्वराविश्रब्धंभोजनाद्यनुष्ठानम् ॥ २३५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । उक्तस्यैवप्रपञ्चः त्रीणीति । प्रशंसन्ति अद्भतया प्रशस्तानीति वदन्ति शौचं शुचित्वं कर्तृ-भोक्तृद्रव्याणाम् ॥ २३५ ॥

(३) कुल्लूकः । पूर्वोक्तान्येव त्रीणि दौहित्रादीनि श्राद्धे पवित्राणीति ज्ञाप्यन्ते त्रीणि च शौचादीनि प्रशंस-न्ति ॥ २३५ ॥

(४) राघवानन्दः । तत्रैव प्रशस्तान्याह त्रीणीति । अत्र श्राद्धे अत्वरा विशेषतःकर्तुम् ॥ २३५ ॥

(५) नन्दनः । कर्तव्यान्तरमाह व्रतस्थमिति । व्रतस्थंब्रह्मचारिणम् । नायत्रिणाचिकेतादीनामिव दौहित्रस्य भोजने विधिः किंतु श्राद्धाङ्गत्वेन कुतः पात्रनियमप्रकरणे दौहित्रस्यानुकल्पत्वबधनाद्गुनयोर्विध्योः श्राद्धाङ्गत्यावगमाच्च । कुतपःदर्भम् ॥ २३५ ॥

(६) रामचन्द्रः । कुतपः कुतुपकालोवा । दौहित्र-खड्गपात्रः दौहित्रोवा ।' दौहित्रमितिपाठः । दौहित्रंतीपयेत त्रीण्यत्र श्राद्धे प्रशंसन्ति । शौचप्रद्वारिणा । अक्रोधने । अत्वरामशीघ्रं त्वराराहित्यमित्यर्थः ॥ २३५ ॥

अत्युष्णंसर्वमन्नंस्याद्भुञ्जीरंस्ते च वाग्यताः ॥ न च द्विजातयोब्रूयुर्दात्रा पृष्टाहविर्गुणान् ॥२३६॥

(१) मेधातिथिः । उष्णमेवात्युष्णअतिगतउष्णमिति प्रपतितपर्णःप्रपर्णइति यथासर्वमन्नंगुणाश्च । यस्यौष्ण्यस्य भोजनमुचित तस्यैवेदमुष्णताविधानं नतुदध्योदनादियत्तदुष्णंअभीतिकर्त्व्याधिजनकंच । तत्रहर्षयेद्ब्राह्मणानितिविरुध्येत । उष्णभोजनविधानाच्च न सकृत्सर्वमन्नंपरिवेष्टव्यं । तथाहिवंहुभोजिनःशीतंभवेदन्नं तस्माद्भुक्तेपुनर्दद्यान्नचभुञ्जानेभ्यउच्छिष्टदानत्वात् दानमयुक्तमितिवाच्यं । भोजनविधिरेवैषरूपएव । आतृप्तेर्भोजयितुर्व्यापारोनश्चौदनादिमतिमाहृतयासबध्यते । अतएवनद्रव्यप्रतियहपक्षओदनादिषुप्रयुज्यते । वाग्यताः वाक् यता नियमितायैः छान्दसःपरनिपातः वाचावायताःसाधनंकर्तेतिसमासः । कर्तृवचनश्चसंदायतशब्दः व्यापारनिषेधोनियमनं वाचश्चव्यापारः शब्दोच्चारणं तत्प्रतिषेधः क्रियते व्यक्ताव्यक्तशब्दोच्चारणंनकर्तव्यं हविषोगुणानपवक्तव्याः । इष्टैःसद्भिर्भुञ्जानैर्दात्रेनविवक्षितमितिस्मरन्ति । ननुवाग्नियमादेवैतत्सिद्धसत्यमपि प्रमादिनापि नकर्तव्यंब्रुविः प्रतिपादनेवर्त्तते । ब्रूयुरिति नशब्दोच्चारणमेव ॥ २३६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अत्युष्णममिमतोष्ण हविषोगुणान् मिष्टत्वादीन् दात्रादृष्टाअपि ॥ २३६ ॥

(३) कुल्लूकः । उष्णमेवात्युष्णं यस्यौष्ण्यस्यान्नादिभोजनमुचितंतदुष्णंदद्यात् न तु फलादपि अतएव शङ्खः । उष्णमन्नंद्विजातिभ्यःश्रद्धया विनिवेदयेत् अन्यत्र फलमूलेभ्य पानकेभ्यश्च पण्डितः ॥ संयतवाचश्च ब्राह्मणाश्नीयुः । किमिदस्वाद्वस्वाद्वेति दात्राऽन्नादिगुणान्पृष्टाश्चाद्यभिनयेनापि न ब्रूयुः । वाग्यतस्यात्रैव विधानात् ॥ २३६ ॥

(४) राघवानन्दः । किंच अत्युष्णमिति । सर्वमन्नमुपकरणंचेति न ब्रूयुः । अभिनयेनापि न ज्ञापयेयुः वाग्यताइति मौनस्य प्रामत्वात् ॥ २३६ ॥

(६) रामचन्द्रः । अत्युष्णं कोष्ण सर्वमन्नस्यात् । वाग्यताः भुञ्जीरन् दात्रा पृष्टान्हविर्गुणान् हविष्यान्नस्य गुणान् द्विजातयो न ब्रूयुः ॥ २३६ ॥

यावदुष्णंभवत्यन्नंयावदश्नन्ति वाग्यताः ॥ पितरस्तावदश्नन्ति यावन्नोक्ताहविर्गुणाः ॥ २३७ ॥

(१) मेधातिथिः । पूर्वस्यविधेरर्थवादोयं । ऊष्माऔष्ण्यम् ॥ २३७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अस्यप्रपञ्चः । यावदुष्णेति । यावदुष्णमन्नमित्यर्थः ॥ २३७ ॥

(३) कुल्लूकः । यावदन्नेउष्णता भवति यावच्च मौनिनोभुञ्जते यावच्च हविर्गुणानोच्यन्ते तावत्पितरोऽश्नन्तीति पूर्वोक्तस्यैवार्थस्य प्रशंसा ॥ २३७ ॥

(४) राघवानन्दः । उत्कृष्टोत्कृष्टहविर्गुणानभिधानयोरर्थवादमाह यावदिति । नोक्ता श्राद्धंभुञ्जानैः ॥ २३७ ॥

(६) रामचन्द्रः । अन्नेयावदूष्माभवति यावद्वाग्यता अश्नन्ति तावत्पितरोश्नन्ति यावन्नहविर्गुणानोक्ताः ॥ २३७ ॥

यद्वेष्टितशिरा भुङ्क्ते यद्भुङ्क्ते दक्षिणामुखः ॥ सोपानत्कश्च यद्भुङ्क्ते तद्वै रक्षांसि भुञ्जते ॥ २३८ ॥

(१) **मेधातिथि** । वेष्टितमुष्णीषादिना । उदीच्याहि शाटकै शिरोवेष्टयन्ति । यत्तुव्याचक्षते चूडाकारैरपिकेशैर्वेष्टितशिराभवतीति नतेयुक्तिवादिन । केशास्तेवेष्यन्तेनशिरोनचकेशाएवशिर. शिरस्थाहिते नहितत्रवेष्टनव्यवहारोलोके । दक्षिणाभिमुखस्यदोषवचनात् स्वल्पेप्रदेशेदक्षिणेतरदिगभिमुखस्यापि भोजनमनुजानाति । अतउदङ्मुखानाविधानेकृतेदक्षिणस्या प्राप्ति प्राक्पित्र्यादेस्तुननिषेध । उपानहौचर्ममय्यौपादत्राण अन्येतुचर्मपादुकेउपानहाविविव्याचक्षते । रक्षांसि भुञ्जते नपितरइतिनिन्दा ॥ २३८ ॥

(२) **सर्वज्ञनारायण** । वेष्टितशिरा सोष्णीष ॥ २३८ ॥

(३) **कुल्लूक** । वस्त्रादिवेष्टितशिरायदन्नभुङ्क्ते तथा दक्षिणामुख सपादुकश्च तद्राक्षसाभुञ्जते । न पितरस्तस्मादेवरूपंन कर्त्तव्यम् ॥ २३८ ॥

(४) **राघवानन्द** । अथेदानी भोजनकाले वर्ज्यं प्रदर्शयस्तत्करणे दोषमाह यदिति । वेष्टितशिरा वस्त्रादिना उपानत्काष्ठपादुका यस्य दक्षिणामुख इति स्वनियमवशात् यद्भुङ्क्तेतादृशोन पात्रमिति भाव ॥ २३८ ॥

(६) **रामचन्द्र** । द्वाभ्यामाह यद्वेष्टितशिराइति । वेष्टितशिरा चूडाकारै केशैर्वेष्टितशिराभवति । चर्मपादुके उपानहादिसामीप्ये निषिद्धम् ॥ २३८ ॥

चाण्डालश्च वराहश्च कुक्कुट. श्वा तथैव च ॥ रजस्वला च पण्ढश्च नेक्षेरन्नश्नतोद्विजान् ॥२३९॥

(१) **मेधातिथि** । वराह शूकर सचग्राम्य श्वसन्निधानतोनेक्षेरन्नितियद्यपिश्रुतम् । तथापितत्प्रदेशसन्निधिमेवशिष्टानानुमन्यन्ते तथाचघ्राणेनशूकरइत्यादिक्रियान्तरमर्थवादेनश्रूयते । नचानीक्षमाणस्यघ्राणसभवति । सन्निहितानातु स्वरूपानुवादोयं । सूकरोविजिघ्रति । कुक्कुट पक्षानुद्धुनोति । तस्मात्परिश्रितेदद्यादिति विधिप्रयोजनमेतद्दोषाभावेऽपरिश्रितेपिदद्यात् । पण्ढोनपुंसकम् ॥ २३९ ॥

(२) **सर्वज्ञनारायण** । वराहोग्राम्य पण्ढ क्लीबः ॥ २३९ ॥

(३) **कुल्लूकः** । चाण्डालग्राम्यसूकरकुक्कुटकुक्कुरोदक्यानपुंसकायथाब्राह्मणाभोजनकाले न पश्येयुस्तथा कार्यम् २३९

(४) **राघवानन्द** । श्राद्धभोजिनप्रति चण्डालादिदर्शन निषेधति चण्डालश्चेति । वराह. सूकर । रजस्वलारजोरक्तयोनिर्मिश्रित तद्वती । पण्ढ नपुंसक । अश्नतोभुञ्जानान् ॥ २३९ ॥

(६) **रामचन्द्र** । अश्नतोद्विजान् चाण्डालादयोनेक्षेरन्नपश्येयु ॥ २३९ ॥

होमे प्रदाने भोज्ये च यदेभिरभिवीक्ष्यते ॥ दैवे कर्मणि पित्र्ये वा तद्गच्छत्ययथातथम् ॥२४०॥

(१) **मेधातिथि** । होमे अग्निहोत्रादौ शान्त्यादिहोमेवा । प्रदाने गोहिरण्यादिद्रव्यविषये । अभ्युदयार्थेभोज्ये ब्राह्मणायत्रधर्मायभोज्यन्ते । दैवे हविषि दर्शपौर्णमासादौ । पित्र्येश्राद्धे यदभिवीक्ष्यते क्रियमाणमात्रकर्म तद्गच्छत्ययथातथ । यदर्थंक्रियतेतद्विपरीतभावयति । यद्यपिश्राद्धप्रकरणतथापिवाक्यादन्यत्रापिहोमादावयप्रतिषेधः ॥ २४० ॥

(२) **सर्वज्ञनारायण** । प्रदाने सुवर्णादिदाने । दैवे हविषि पित्र्ये च हविषि । यदभिवीक्ष्यते अयथातथंयेभ्योदत्ततेभ्योन्यत्र गच्छति ॥ २४० ॥

---

(२४०) कर्मणि=हविषि (न, ब, भ, य, र, ल)

(३) कुल्लूक । यस्मात् होमेऽग्निहोत्रादौ प्रदाने गोहिरण्यादौ भोज्ये स्वाभ्युदयार्थब्राह्मणभोजने दैवे हविषि दर्शपौर्णमासादौ पित्र्ये श्राद्धादौ यदेभिर्वीक्ष्यते क्रियमाणकर्मतदर्थक्रियते तन्न साधयति ॥ २४० ॥

(४) राघवानन्द । तत्रैव प्रासङ्गिकक्षिपन्नर्थवादमाह होमइति । प्रदाने ब्राह्मणोद्देश्यकान्नदाने भोज्ये स्वयंकृते एभिर्ब्रह्मदाता दर्पङ्गि । हविषिदैवे पित्र्ये श्राद्धादौ . यथादत्त तदनुरूप फलतीति यथातथ तद्भिन्नमयथातथं । विफलम् ॥ २४० ॥

(५) नन्दन । अयथातथ व्यर्थम् ॥ २४० ॥

(६) रामचन्द्र । होमे शान्त्यादिहोमे । गोहिरण्यादिप्रदाने भोज्येअभ्युदयार्थभोजने होमदानभोज्ययदेभि चण्डालादिभि वीक्ष्यते । दैवे वैश्वदेवे हविषि दर्शपूर्णमासादौ पित्र्ये कर्मणिवाअयथातथा गच्छति वृथागच्छतीत्यर्थ ॥ २४० ॥

घ्राणेन सूकरोहन्ति पक्षवातेन कुक्कुट ॥ श्वा तु दृष्टिनिपातेन स्पर्शेनावरवर्णज ॥ २४१ ॥

(१) मेधातिथि । पक्षरुतेनवायुना कुक्कुटोहन्ति व्याख्यानमेतत् । तावतिदेशेनिवारणीयमेषासन्निधानं यावत्तिस्थिता पश्यन्ति । अवरवर्णजश्चाण्डाल जडमक्तित्वात् । स्पर्शादयश्च रुतक्रियापरानव्यवक्षितत्वरूपाइतिव्याख्यात । अतोवचमेतचण्डालस्यसामान्यत स्पर्शप्रतिषेधादसत्याप्रामीप्रतिपथानर्थक्यम् । अत शूद्रोवरवर्णजस्तस्यचद्विजातिश्राद्धस्पर्शनिषेधोनात्मीयेइतिविवक्षितेपिनान्नपानादिस्पर्शदोषोयमुच्यते किंतर्हियोदेश परिगृहीतोनदीपुलिनादिरपरिश्रितस्तस्य स्पर्श तस्यहिवाय्वादित्यादिना शुद्धिरुक्ता । अत संत्याप्राप्तौ युक्त प्रतिषेध ॥ २४१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । घ्राणेन तदन्नगन्धोपलब्ध्या । पक्षवातेन तद्देशमुक्तेन । दृष्टिनिपातेन कर्तुर्द्विजानावाश्यस्पर्शेन अपक्वानामपि श्राद्धद्रव्याणाम् । अवरवर्णज शूद्र ॥ २४१ ॥

(३) कुल्लूक । सूकरस्तदन्नादेर्गन्धमात्वा कर्मनिष्फलकरोति । तस्मादन्नघ्राणयोग्यदेशान्निरसनीय । कुक्कुट पक्षवातेन सापि पक्षपवनयोग्यदेशादपगमनीय । श्वा दर्शनेन शुनोन्नादिदर्शननिषिद्धमतिदोषभूयस्त्वज्ञापनार्थपुनरभिहितम् । अथवा दृष्टिनिपातेनेति श्राद्धकर्तृभोक्तृणादृष्टिनिपातविषयत्वेन अवरवर्ण शूद्रस्तस्माज्जातोऽवरवर्णज शूद्रएव असावन्नादिस्पर्शन द्विजातिश्राद्धनिष्फलयतिऽऽ ॥ २४१ ॥

(४) राघवानन्द । कोवा केन किंफलविफलयतीत्याकाङ्क्षायामाह घ्राणेति । घ्राणेनेति त्रय देशलक्षक तेन तावत्तद्देशात्तानपसारयेत् । अवरवर्णजश्चण्डाल । ब्राह्मण्यामवरवर्णात् शूद्राज्जात पूर्वोक्तपरिशेषाच्च ॥ २४१ ॥

(५) नन्दन । अवरवर्ण शूद्र । तेन ब्राह्मण्याजातइत्यवरवर्णजश्चण्डाल ॥ २४१ ॥

(६) रामचन्द्र । श्राद्धदूषकान्याह घ्राणेनेति द्वाभ्याम् । शूकर हव्यकव्यघ्रमाणेन हन्ति नाशयति । अवरवर्णज शूद्र स्पर्शेन दूषयति । द्विजातिश्राद्धविषये ॥ २४१ ॥

खञ्जोवा यदि वा काणोदातु प्रेष्योपि वा भवेत्॥हीनातिरिक्तगात्रोवा तमप्यपनयेत्पुन ॥२४२॥

(ऽऽ) (नात्मीयमावश्यकत्वात्) (अ) चिन्हितपुस्तके अधिकवर्तते]

(२४२) खञ्ज =षण्ढ (ग, न, म)

(१) मेधातिथि । प्रेष्योभृतकः । अपिशब्दादन्योपियदृच्छयासन्निहितोबान्धवादिरपनेयस्तस्मात्प्रदेशादपसारयेत् । खंजोगतिविकल अजङ्घमादिहीनातिरिक्तगात्र षण्ड कुणिखण्डीकश्लीपदादि ॥ २४२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । पूर्वश्लोके च श्ववराहकुक्कुटानांदृष्टिपातादिभिरपिदूषकत्वमुक्त प्रेष्योपि श्राद्धार्थप्रेषणकार्यपि । हीनातिरिक्तगात्रश्चक्षु पादाभ्यामन्यत्रापि ॥ २४२ ॥

(३) कुल्लूक । यदि गतिविकल काणोवा दातुदास शूद्रस्तस्यैव प्रेष्यत्वविधानात् अपिशब्दादन्योपि शूद्रोन्यूनाधिकाङ्गुल्यादिर्वा स्यात्तदा तमपि तत. श्राद्धदेशादपसारयेत् ॥ २४२ ॥

(४) राघवानन्द । किंच खञ्जइति । प्रेष्यो विप्रोपि खञ्जादिपश्चान्नीरजस्वलापण्डयोश्च स्पर्शदृष्टिसाधारणो दोषोऽत. श्राद्धस्थलाद्वहीनादीनि सारयेदिति भाव । अपिशब्दादन्योपिशूद्र ॥ २४२ ॥

(५) नन्दन. । खञ्जोविकलपाद । दातु श्राद्धकर्तु । हीनगात्रो वामन. अतिरिक्तगात्रोऽत्यन्तदीर्घगात्र. । अवयवोवागात्रम् । तत श्राद्धक्रियास्थानात् ॥ २४२ ॥

(६) रामचन्द्र । दातु प्रेष्योवा हीनगात्र अतिरिक्तगात्र.गात्राधिकोवा तमपि पुरुषततः श्राद्धादपनयेत् दूरीकुर्यादित्यर्थ । खञ्जतीति खञ्ज । काणोनेत्रविकल ॥ २४२ ॥

ब्राह्मणं भिक्षुकं वापि भोजनार्थमुपस्थितम् ॥ ब्राह्मणैरभ्यनुज्ञातः शक्तितः प्रतिपूजयेत् ॥२४३॥

(१) मेधातिथि. । अतिथित्वेनागतंब्राह्मणंभिक्षुकभिक्षार्थिनंब्राह्मणमपिभोजनमवृत्तैर्ब्राह्मणैरनुज्ञात. शक्त्यापूजयेत् । भोजनेनभिक्षादानेनवायुक्तार्थंतयार्चयेत् यत सपाकस्तदहस्तदर्यएव ॥ २४३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण. । ब्राह्मणं गृहिणं । भिक्षुकं, यतिं व्रतिनवा । अन्नार्थमुपस्थितम् ॥ २४३ ॥

(३) कुल्लूक । ब्राह्मणमतिथिरूपमन्यवा भक्षणशीलंभोजनार्थंतत्कालोपस्थितश्राद्धपात्रब्राह्मणैरनुज्ञातोयथाशक्त्यन्नभोजनेन भिक्षादानेन चार्हयेत् ॥ २४३ ॥

(४) राघवानन्द । प्रासङ्गिकमाह ब्राह्मणमिति । भिक्षुक सन्यासिनं । ब्राह्मणैः श्राद्धनिमन्त्रितै ॥ २४३ ॥

(५) नन्दन । ब्राह्मणै श्राद्धभोक्तृभि ॥ २४३ ॥

(६) रामचन्द्र । श्राद्धकाले ब्राह्मणवा गृहस्थवा भिक्षुकवा भोजनार्थमुपस्थित तै निमन्त्रितैर्द्विजैरनुज्ञात सन् शक्तित पूजयेत्भोजयेत् ॥ २४३ ॥

सार्ववर्णिकमन्नाद्यसन्नीयाप्लाव्य वारिणा ॥ समुत्सृजेद्भुक्तवतामग्रतो विकिरन् भुवि ॥ २४४ ॥

(१) मेधातिथि । वर्णशब्द प्रकारेद्रष्टव्य । सर्वप्रकारैर्व्यञ्जनैरुपेतमन्नाद्य । सन्नीयएकीकृत्य वारिणाआप्लाव्य भुक्तवतान्ब्राह्मणान्प्रात्मास्इतिवचनानन्तरअग्रत समुत्सृजेत् विकिरन् नैकस्मिन्नवदेशे किंतर्हिविशीर्णभुवि । नपात्रेषु भूमावपिनशुद्धायांकिंतर्हिवक्ष्यति दर्भेषुविकिरइति सर्वत्रवाविकिरकुर्यादितिशङ्का । असंस्कृतप्रमीतानान्त्यागिनाकुलयोषिता । उच्छिष्टभागधेयस्याद्दर्भेषुविकिरश्चय ॥ नास्यकार्योग्निसंस्कारइत्यत्रिवर्णाअसंस्कृतास्तेषाप्रमीताना पात्रस्थउच्छिष्टदर्भेषुविकिरश्चतेषाभागधेयम् । भागधेयशब्देनोच्यते। नहितेषाश्राद्धोपकारोनास्ति त्यागिनांगुर्वादीनाअथवाकुल्योपिताकु-

(२४४,) विकिरन्=विचरन् (मेधा०)

स्त्रीणामदृष्टदोषाणामायाणात्यक्तार स्ततन्त्रा अन्येतुकुलयोषितामित्यस्मिन्ननूढा कन्या कुलयोषितइतिव्याचक्षते । अत उच्छिष्टतेभ्यउद्दिष्टव्य । नचवाच्यमपवित्रमुच्छिष्टकथभागधेयेनकल्पतामिति वचनान्नास्त्यपवित्रता सोमोच्छिष्टवत्॥२४४॥

(२) **सर्वज्ञनारायण** । सार्ववर्णिकसर्वव्यञ्जनसहित । वर्णोव्यञ्जन । अन्नमोदनमायफलादि सन्नीयैकीकृत्य विकिरस्विक्षिमकुर्वन् समुत्सृजेत् भुव्यास्तीर्णकुशाग्रादर्भेषु विकिरश्चयइत्युत्तरत्र दर्शनात् ॥ २४४ ॥

(३) **कुल्लूक** । वर्णशब्द प्रकारवाची । सर्वप्रकारकमन्नादिकव्यञ्जनादिभिरेकीकृत्योदकेनाप्लावयित्वा कृत-भाजनानान्नाह्मणानापुरतोभूमौ दर्भेषु विकिरश्च यइति वक्ष्यमाणत्वाद्दर्भोपरि निक्षिपेत्त्यजेत् ॥ २४४ ॥

(४) **राघवानन्द** । श्राद्धस्योत्तराङ्गमाह सार्ववर्णिकमिति त्रिभि । वर्णशब्द प्रकारे तेनार्घ्यादिसर्वप्रकारमन्न मिति । सन्नायव्यञ्जनादिभिरुपकृत्य विकिरन् बहुदेशव्यापि यथास्यात्तथोत्सृजेत् ॥ २४४ ॥

(५) **नन्दन** । अथभुक्तवत्सुब्राह्मणेषु कर्तव्यमाह सार्वेति । सन्नीय व्यञ्जनै सयोज्य । सार्ववर्णिकसर्ववर्णविहित मन्नोत्सर्गस्येदप्रयोजनमुक्तम् । सर्ववर्णहितार्थमुत्सृजेदित्यर्थ ॥ २४४ ॥

(६) **रामचन्द्र** । अन्नाद्यवस्तु सार्ववर्णिक सर्वव्यञ्जनसहितवारिणा आप्लाव्यमोक्ष्य सन्नीय मिश्रयित्वा भुक्तव तामग्रतो भुवि विकिरान्समुत्सृजेत् एकस्मिन्देशे विकिरान्भुवि न पात्रेषु ॥ ४४ ॥

असस्कृतप्रमीताना त्यागिना कुलयोषिताम् ॥ उच्छिष्टभागधेयस्याद्दर्भेषु विकिरश्च य ॥२४५॥

(१) **सर्वज्ञनारायण** । त्यागिना प्राणत्यागिनामविधिना कुलयोषितामपत्यादिशून्याना । उच्छिष्ट विप्रैर्भाण्डेषु त्यक्तभागधेय भाग ॥ २४५ ॥

(३) **कुल्लूक** । नास्य कार्योऽग्निसस्कारइति निषेधातसस्कारानर्हबालानातथा कुलस्त्रीणामदृष्टदोषाणाये त्यक्तार स्तषापात्रस्थमुच्छिष्टदर्भेषु च योविकिर सभाग स्यात् । अन्ये तु त्यागिनामिति गुर्वादित्यागिनाकुलयोषितामिति स्वात न्त्र्येण तु कुलयोषितामनूढकन्यानामिति व्याचक्षते । गोविन्दराजस्तु त्यागिनाकुलयोषितामिति सामान्योपक्रमादिदविशे षाभिधान सस्कृतभक्षाद्इतिवत्तत स्वकुलत्यक्ता गतानाकुलस्त्रीणामित्याह ॥ २४५ ॥

(४) **राघवानन्द** । तदुद्देश्यानाह असस्कृतेति । असस्कृतप्रमीताना मृत वेन सस्काररहिताना अग्निवर्णाणा निरपराधगुर्वादित्यागिना । एतेनैपासस्काराभावाध्वनित । कुलयोषिता अनूढकन्यकाना कुलस्त्रीनामिति गोविन्दराज । उच्छिष्टपात्रस्थ भागधेयभाग । विकिरोविक्षिप्तान्नानि तान्यपि भागस्तषामिति ॥ २४५ ॥

(५) **नन्दन** । असस्कृतप्रमीतानामनुपनीतमृतानाम् । त्यागिनासन्यासिनाम् । भागधेयभाग । दर्भेषु विकिरे चयत्तद्भागधेयस्यात् । यतएवतस्मात्कश्चिदुच्छेषयेद्दर्भेषुविकिरेदिति ॥ २४५ ॥

(६) **रामचन्द्र** । त्रिवर्षन्यूनानामसस्कृतादीना उच्छिष्टभागधेयस्यात् य दर्भेषु विकिर भागधेयस्यात् । अ ग्निदग्धाश्च यऽन्नादाये सदाधा कुल मम । भूमौ दत्तेन तृप्यन्तु तृप्तायातु परागतिम् ॥ त्यागिनाअविधिना प्राणत्यागिना स्वकुलत्यक्तानावा योविकिर एतादृशानापुसाभागधेयस्यात् । च पुनरुच्छिष्टभागधेयस्यात् । कुलयोषितापत्यादिरहिताना सबन्धे षष्ठी । दर्भेषु विकिर भागधेयस्यात् ॥ २४५ ॥

उच्छेषण भूमिगतमजिह्मस्याशठस्य च ॥ दासवर्गस्य तत्पित्र्ये भागधेय प्रचक्षते ॥ २४६ ॥

(१) **मेधातिथि** । पात्रस्थस्यपूर्वणप्रतिपत्तिरुक्ता । भूमौनिपतितस्योच्छिष्टस्यदासवर्गार्थतानेनकथ्यते ।

अजिह्मोकुटिल । अशठ अनलस । तादृशस्यदासवर्गस्य सभाग तस्मात् प्रभूतदातव्य येनभूमौभुञ्जानस्यपततीति॥२४६॥

(२) सर्वज्ञनारायण । यत्तूच्छिष्टतैरेवभूमौत्यक्तंतदाह उच्छेषणमिति । जिह्मोऽलस । शठोवक्रगति ॥ २४६ ॥

(३) कुल्लूक । उच्छिष्टयद्भूमिगततद्दाससमूहस्यावक्रस्यानलसस्याकुटिलस्य च पित्र्येश्राद्धकर्मणि भागधेयमन्वादयोवदन्ति ॥ २४६ ॥

(४) राघवानन्द । भूमिगतस्य प्रतिपत्तिमाह । उच्छेषणमिति । उच्छेषण उच्छिष्ट॰ अजिह्मस्याकुटिलस्येति विशेषणात् कुटिलस्य न किंचित् । दासवर्गस्य गर्भदासादिसमूहस्य पित्र्ये श्राद्धकर्मणि प्रचक्षते वदन्ति मन्वादय. ॥ २४६ ॥

(५) नन्दन । उच्छेषणयदितिशेष । अजिह्मस्यर्जो । अशठस्यानृशसस्य । यतएवतस्मात्किञ्चिदुच्छिष्ट भूमिगतकुर्यादिति ॥ २४६ ॥

(६) रामचन्द्र । उच्छेषणमुच्छिष्ट सारशेषंभूमिगतमन्नदासवर्गस्य । पित्र्ये पितृकार्ये ततु भागधेय प्रचक्षते । कीदृशस्य दासवर्गस्य अजिह्मस्य च पुनरशठस्य अनलसस्य ॥ २४६ ॥

आसपिण्डक्रियाकर्म द्विजातेः संस्थितस्य तु ॥ अदैवं भोजयेच्छ्राद्धं पिण्डमेकंतु निर्वपेत् ॥ २४७ ॥

(१) मेधातिथि । संस्थितस्यद्विजातेरसपिण्डक्रियाकर्म प्रथमप्रृतस्यासहपिण्डकरणाख्यकर्मकर्तव्य । सहपिण्डदानपूर्वाभ्यानकतव्य कथतर्हिकर्तव्य पिण्डमेकचनिवपेदिति । चशब्दएवशब्दस्यार्थे तस्माएवप्रेतायैकपिण्डनिर्वपेत् । ब्राह्मणोहितस्माएवभोजयितव्य । स्मृत्यन्तरेअग्न्यापीतिकर्तव्यता वैशेषीस्मर्यते । आवाहनाग्नौकरणरहितमिति । अग्नौकरणशब्देनचात्राग्नौकरिष्यइत्यनुज्ञापनप्रतिषिध्यते न पुनर्होम । तथाहिगृह्ये प्रेतश्राद्धमेवाधिकृत्यहोमआम्नायते । यस्मिश्चकालकर्मकर्तव्य यावन्तचकालस्मृत्यन्तरादन्वेष्टव्य । आद्यमेकादशेऽहनि । मृताहेपिचकर्तव्यं प्रतिमासतुवत्सर । प्रतिसवत्सरंचैवश्राद्धवैमासिकार्थवदिति । तथाचकाठके । एवसावत्सरिकमिति एकादशग्रहणचाशौचनिवृत्त्युपलक्षणार्थं । यत शुचिर्भूत पितृभ्योदद्यादितिश्रूयते । सवत्सरान्तेहिसपिण्डीकरणगृह्यकारा स्मरन्ति । एतच्चश्राद्धमेकोद्दिष्टतद्द्वभूतचनिर्वपण । यत्तुश्रौतेपितृभ्योदद्यादितिवचनात् । पितृपितामहायप्रपितामहायचेति अकृतेसपिण्डीकरणेनेहदानयुक्त नहिस्मृत्या श्रुतिर्बाधितुशक्यतइति ॥ २४७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । अत्रान्तरेएकोद्दिष्टश्राद्धेविशेषमाह असपिण्डेति । असपिण्डक्रियाकर्मश्रौतसपिण्डीकरण क्रियायादशायाश्राद्धकर्मद्विजाते संस्थितस्यानुष्ठेय तत्र चादैव वैश्वदेवहीन विप्रमेक भोजयेत् । इतराद्यनुष्ठानक्रम कालश्च स्मृत्यन्तरसिद्धोमाह ॥ २४७ ॥

(३) कुल्लूक । मर्यादायामाङ् नाभिविधौ सपिण्डीकरणश्राद्धपर्यन्तमचिरमृतस्य द्विजातेश्च वैश्वदेवब्राह्मणभोजनरहितश्राद्धार्थमन्नब्राह्मणभोजयेदेकच पिण्डदद्यात् । अस्य च श्राद्धस्यानुष्ठान एकोद्दिष्टदैवहीनमेकार्घैकपवित्रकम् । आवाहनाग्नौकरणरहितह्यपसव्यवदिति याज्ञवल्क्यादिस्मृतिष्ववग तव्यम् ॥ २४७ ॥

(२४७) आसपिण्ड असपिण्ड (क, ख, ग, च)

(४) राघवानन्दः । एकोद्दिष्टस्य पार्वणविरुततया सर्वधर्मप्राप्तौ यथागृह्यमेधीये दर्शविरुतावपि आज्यभागौ यजेतेति तयोरेवानुष्ठानं नान्यस्येति वचनात् तन्न्यायेनाह आसपिण्डेतिद्वाभ्यां। सपिण्डीकरणपर्यन्तम् मर्यादायामाङ् । संस्थितस्यासन्नमृतस्य एकपिण्डं एकब्राह्मणभोजनदैवहीनं एकार्घ्यैकपवित्रं आवाहनाग्नौकरणरहितं स्मृत्यन्तरादवगन्तव्यम् । तच्च यावज्जीवं । मृतेहनि तु कर्तव्य मतिमासं तुवत्सरं । प्रतिसंवत्सरे चैव माद्यमेकादशेहनीति स्मृतेः ॥ २४७ ॥

(५) नन्दनः । असपिण्डीकृतपितृकस्य श्राद्धे विशेषमाह आसपिण्डेति । आसपिण्डक्रियाकर्मआसपिण्डक्रियायामनुष्ठानंसपिण्डीकरणात्माक्कर्तव्यं श्राद्धकर्मेति यावत् । उच्यतइतिशेषः ॥ २४७ ॥

(६) रामचन्द्रः । संस्थितस्य मृतस्य द्विजाते असपिण्डक्रिया सपिण्डकरणव्यतिरिक्तं कर्म । अदैवंवैश्वदेवरहितंश्राद्धं भोजयेत् च पुनः एक पिण्डंनिर्वपेत् । एकोद्दिष्टमित्यर्थः ॥ २४७ ॥

सहपिण्डक्रियायां तु कृतायामस्य धर्मतः ॥ अनयैवावृता कार्यं पिण्डनिर्वपणं सुतैः ॥ २४८ ॥

(१) मेधातिथिः । यदातुसपिण्डीकरणंकृतंभवति तदाअनयैवावृतापार्वणश्राद्धविधिनात्रिभ्योदद्यात् आवृदितिकर्तव्यता नसपिण्डीकरणश्राद्धंदैवपूर्वंनिभोजयेत् । पितृनावाहयेत् । अत्रपुनःप्रेतं पितरश्चात्र प्राक्सपिण्डीकृताः पितृवर्गमनुप्रवेशिता पितामहादयउच्यन्ते । तानाश्रयेत् । तत्रपुनःशब्दस्तेष्वेवब्राह्मणेषु प्रेतआवाहयितव्यः । तत्रहिसर्वैस्तैःसहसंसर्गस्तस्यसंसृजनायचतत्कर्म । यदपिविष्णुनापठितं । प्रेतायब्राह्मणान्भोजयेत् प्रेतपित्रे प्रेतपितामहाय प्रेतप्रपितामहायेति । अत्रापिनैवंश्रूयते पृथक्भोजयेदिति । तत्रयथाबहुदैवत्येहविर्बह्वीर्देवताउद्दिश्यसकृदेकंहूयते एवंब्राह्मणोपिविद्वानुद्दिश्यभोज्येतेति नाकिंचिदनुपपन्नं । तथाहिसहवचनगृहीतंभवति पित्र्येषनयुग्माभोजिताभवन्ति । यथाएकैकमुभयत्रवेति येषांविधिस्तन्मतेएकःसर्वोद्देशेनभोज्यते । एवमेतद्द्रष्टव्यं । नन्वेवंसतिपितृकृत्ये त्रीनिति सर्वदेवसहोद्देशःप्राप्नोति एकैकस्मिन्ब्राह्मणेसर्वउद्दिश्येरन्नतत्रापिनपृथक्ग्रहणमस्ति कथंनास्ति गृह्येहिपठ्यते नत्वेवैकं सर्वेषांपिण्डैर्व्याख्यात । किंच प्रेतपात्रपितृपात्रेषुसेचयेदर्घार्थमित्याह तत्रकृतासन्नपात्राभावेप्रेतपात्रोदकस्यकुतःपात्रादर्घदानं यदितावत्समीलितास्तदयुक्त पितामहादेस्तत्कल्पितनपितुर्नचान्यार्थंकल्पितादित्यन्यार्थतायुक्ता । अथकृत्वार्घदानंपश्चात्संनयनंकुर्यात् । तदाकृत्वार्घदानंतदर्थसन्नयनस्यस्वतंत्रार्घार्थप्रसेचप्रैदितिविरुध्येतवचनं । उक्तेनान्यप्रकारेण नकश्चनविरोधः । अथकोयंप्रेतानाम प्रपितामहायपिण्डःसपिण्डीकारणादूर्ध्वनदीयते यतस्तेष्वेवानुप्रविष्टः । तथाचस्मृतिः । यःसपिण्डीकृतप्रेतंपृथक्पिण्डेनयोजयेत् । विधिघ्नस्तेनभवतिपितृहाचोपजायते ॥ इति पृथगेवहितस्मैनिरूप्यते । नत्वेकंसर्वेभ्यइति । मन्त्राश्चएतमेवार्थमभिवदन्तियेसमानाइत्यादयः । अत्रोच्यते । नायंप्रेतशब्दोप्रतःक्रियायोगेनवर्तते । रूढिरियमृत प्रेतइदानींप्रेतउच्यते नहिदूरमध्वानंगतःप्रेतउच्यते । अस्तिचक्रियायोगः अविशेषेणपूर्वंप्रेतइदानींप्रेतेच । तथाचश्रुतिः । प्रयन्नेवास्माल्लोकाद्येसमानाइति । अचिरमरणेप्रेतप्रयोगदर्शयति । प्रेतायान्नंदिनत्रयमितिसद्यःसंस्थितमधिकृत्य । यत्तुपृथक्पिण्डेनेति अस्यायमर्थः सपिण्डीकरणादूर्ध्वमेकोद्दिष्टंनकर्तव्यं यदायदाश्राद्धंतदातदात्रिभ्यःमृताहनिपितृभ्यस्त्रिभ्यएवकर्तव्यं नैकस्माएवपित्रे तथाअनयैवावृताकार्यमितिपार्वणश्राद्धेकर्तव्यतावातिदिश्यते, ननुम्नानयैवेतिप्रकृतपरामर्शःप्रतीयन्ते सन्निहितवचनत्वात्सर्वनाम्नां सन्निहितश्चैकोद्दिष्टविधिः । नैवं यदिहिकृतेपिसपिण्डीकरणे एकस्यै-

(२४८) सहपिण्डक्रियायान्तु=सपिण्डस्यक्रियायान्तु (च)

वक्रियेत तदाभेदनिर्देशएवनोपपद्यते तुंशब्दश्चप्रकृतायामितिकर्तव्यतायाभेदसूचयति । असपिण्डक्रियायामेषविधि । सहपिण्डक्रियाया पुन कृताया नायमंतव्यइति । अतोव्यवहिताऽपित्रुद्दिस्यत्वात्पार्वणतातिदिश्यते । किंचकृतेस पिण्डीकरणे यदैकोद्दिष्टस्यात्कर्तव्य तदात्रिभ्योनमितिअमावास्यायामितिकेचित् । कोविशेषस्तत्रापिसहपिण्डक्रियो मित्येवमर्थं किंनास्ति । नचमानवशास्त्रे कालान्तरस्मृताहे प्रतिसंवत्सरचेत्यादि प्रतीत येनतद्विषयमेतद्व्याख्यायते अतो- विशेषात्सर्वत्रैकोद्दिष्टानिप्रामुवन्ति । तत्रमहाभारतवचनविरुध्येत । तीर्थानिमस्तत्योक्त । श्राद्धेनतर्पयामाससर्वेपूर्वपिता- महानिति । यदपिस्मृत्यन्तरमतिसंवत्सरचैवश्राद्धवैमासिकार्थवत् । तत्रापिमासिकशब्देनामावास्यमेवश्राद्धमुच्यते सर्व श्राद्धानातस्यप्रकृतित्वात् । तत्रहिधर्मा समाम्नाता । नतुमतिमासतुसंवत्सरमिति । एतन्मासिकशब्देनाभिधातुयुक्त नहि- तस्यविशिष्टा केचिद्धर्मा समाम्नाता यैर्भिद्येत । एकोद्दिष्टत्वायमेकादशे क्षत्रियस्यत्रयोदशे इत्याद्यत्रापिविद्यते । अतो- नैकोद्दिष्टमासिकशब्देनाभिधातुयुक्त । मासकालसंबन्धाद्धितन्मासिकमुच्यते । नचतस्यमासेनैवसंबन्ध । कालान्तरेणा- पिसंबन्धस्यदर्शितत्वात् । शुचिर्भूत पितृभ्योदद्यादितिमासादूर्ध्वमपिकरणान्मासेचाकरणान्नात्रमासिकशब्देनतस्याभिधान । अमावास्यायास्तत्रमासिकशब्दश्रवणात्पिण्डानामासिकश्राद्धमिति नियतत्वात्कालान्तरसमयोगस्याभावाद्धर्मवत्वाच्च युक्तस्तदीयधर्मातिदेश आमश्राद्धमपि पार्वणमकृतिकमेव तत्प्रकृतित्वेचत्रिभ्योदानेमासे एकोद्दिष्टताविधीयते। यदपि याज्ञ- वल्क्यवचन । मृताहनितुकर्तव्यमतिमासंतुवत्सर । प्रतिसंवत्सरचैवमाद्यमेकादशेऽहनि ॥ तत्राप्येवमेतादृशीतिकर्तव्यताउ च्यते । तत्रापिह्यमावास्यमेवप्रकृतत्वेनावगत अतोनमासकालयोगेपिएकोद्दिष्टेतदीयधर्मातिदेशोऽभ्यत्रयुक्त । भिक्षको- भिक्षुकाद्यापतेसोपिपतोऽन्यस्यविकार । किंच एकमेवश्राद्धतस्मान्नमासिकमेवश्राद्ध तस्मान्नमासिकशब्दस्यैकोद्दिष्ट- विशेषविषयताधाममाणमस्ति । याज्ञवल्क्येप्येवमिति । यदनन्तरावमर्श तदासपिण्डीकरणेतिकर्तव्यतातिदेश प्रामोति । तदनन्तरहेतच्छ्रुत । एतत्सपिण्डीकरणमितिपठित्वार्वाक्सपिण्डीकरणादितिच ततोनन्तरमुक्त मृताहनीत्यादितस्मात्सन्नि- धानमकारणीकृत्यधर्मवत्वेनामावास्यस्यैवमितिनिर्देश । मन्त्राश्चास्मत्पक्षमेवसुतरामवद्योतयन्ति । ससृज्यध्व पूर्वं पितृभि सहेति पूर्वे पितृभि सहवर्तमानाउच्यन्ते । संसृज्यध्वमितिबहुवचनपूजाया । तथाचनिरुक्तकार । एताउत्या- उपसइति । एतास्ताउपासइत्येकस्याएवपूजनार्थेबहुवचनमिति । अथसंसृज्यध्वमितियेपुपिण्डेपुनिक्षिप्य ते तउच्यन्ते- यश्चनिक्षिप्यतेबहुवचनेनपूर्ववत्पूर्वैभि पितृभिरिति। एवंचपूर्वैभिरित्येवमेवबहुवचनमायोगिकभविष्यति। इतरथासंसृज्यध्व मितिनिक्षिप्यमाणपिण्डाभिधानेउभयत्रबहुवचनमयथार्थकल्प्यमितितदेतदपिनाकेचित्तएकेकेनपिण्डेनपिण्डाश संसृज्यते चतुर्थपिण्डमुत्सृज्य त्रेधकृत्वा पिण्डेपुनिदध्यादिति अतोनैवात्रगुणपदधिकरणवचनतास्ति येनबहुवचनमवकल्पेत । एकै काभिधानेनकृतआन्वयिकससृज्यध्वमितिबहुवचन परोक्षाभिधानंनकल्प्यते । पूर्वैभिरितिनिक्षिप्यमाणपिण्डवचनाच्चनएै भिरितिनिर्देशोयुक्तस्यात् । नचायमन्त्रोविधायकोयेनतदर्थनिर्णयेप्रयतामहेअभिधायकोय अभिधानचगुणविनियोगतोवि- नियोगश्चससजननमकाशयति । सख्यात्रनविनियुक्ता नप्रकाशाभा सभवमात्रेणान्वीयते तस्मान्नमन्त्रात्पूर्वमतिपत्ति । ये- प्याहुश्चतुर्थ शब्द पूर्वतरउपपद्यते पिताहिप्रथम तदपेक्षयामपितामहात्पूर्वश्चतुर्थइति। एतदपिचसम्यक्पूर्वेशपिण्डान्निधाय चतुर्णापूर्णश्चतुर्थ प्रेतपिण्डएवभवति । पितृप्रक्रमचेदश्राद्धनमेतोपक्रम । एवमुच्यतेपितृनावाहयेत्पुन प्रेतननिर्दिशेदितियथा यमेताप्रथम पिण्डस्ततस्तत्पित्रेइत्यादिक्रम । तस्यापिकृतोयन्नियम । यएवासौचतुर्थस्तस्यैवेदत्रैधकरणपिण्डेपुनिधानवि- धीयते । एतावद्धितद्वाच्यचतुर्थपिण्डमुत्सृजेत्रैधकृत्वेति । तत्रानन्तर्यादुत्सृजतिनासंबन्धश्चतुर्थपिण्डमित्यनयो प्रतीयते त्रैध- कृत्वेत्यत्रतुकस्येदत्रैधकरणमित्यपेक्षाया सन्निहित पिण्ड सबध्यते।तावतैवनिराकाक्षीकृतेवाक्येचतुर्थमित्यस्यसंबन्धेनाकि-

चित्प्रमाणमस्ति। तत्रयस्यकस्यविभागेप्राप्तेस्मृत्यन्तरान्निर्णयः। निरुप्यचतुरःपिण्डान्पिण्डदःप्रतिनामतः। येसमानाइति-द्वाभ्यामाद्यन्तुविभजेच्चिधेति॥आद्यत्वदानाभिप्रायेण नपुनरादिपुरुषसंबन्धात्। तथाहिप्रपितामहादिःस्यात्पितामहात्पूर्वःपितामहोपिपितु पूर्वइत्यनवस्थानादप्रतिपत्तिः। दातुर्नियतक्रमतोव्यवस्थितमादित्वं। एवंच चतुर्थमितिपदेनविशिष्टेपिण्डेक्रियात्रयेस्मिन्स्मृत्यन्तरवशाद्दानक्रमेणैवाद्यस्यविभागोयुक्तः। अतोयदुक्तंकाठके। पूर्वमेतस्येष्टोविभागःप्रतीयतइतिकासावस्येष्टता। यच्चोक्तं। अतएवनस्मैअदानंयतएववासावन्तर्भावितः तर्हिकिंचिद्वचनान्नदीयते। नचतुर्थपिण्डोगच्छतीति तथाहित्रिषुपिण्डःप्रवर्तते। इतियत्त्वयत्त्वकृतःपाठः। पुनःप्रेतनिर्देशोदिति व्याख्यातंच। अन्तर्भाविते पूर्वप्रेतेपुनर्दाननिषेधति नैवायपाठोस्ति प्रतिषेधार्थयोनपठ्यते समुच्चयार्थोयश्चकारःपठ्यते। सत्यपिवातत्रपाठेचसपिण्डीकृतमित्यत्रपृथक्पिण्डप्रतिषेधस्ययागतिरुक्तासैवात्रवेदितव्या। यानितु वाक्यानि। सपिण्डीकरणादूर्ध्वंप्रतिसंवत्सरंसुत। एकोद्दिष्टंतुकुर्वीतपित्रोरन्यत्रपार्वण॥ पार्वणमित्यादीनि यचनंतानिवाक्यानिसन्ति तदाकिममावास्यायांनामघोपणिकया। नचैतानिवाक्यानिशिष्टपरिगृहीतानुमसिद्धासुस्मृतिपुकासुचिदुपलभ्यन्ते तस्मान्नकिंचिद्विशेषेलिङ्गमस्ति येनपूर्वप्रेतपिण्डान्निधीयतइतिमतिपद्येमहि। तस्मात्समाचारोनत्याज्यः। अयमेवपक्षोयुक्तियुक्तइतिदर्शितः। तस्मान्मतभेदेनापच्छेदतःपूर्वप्रेतनिधानपक्षोपन्यासःकेषांचित्। असपिण्डक्रियाकर्म द्विजाते संस्थितस्य॥ अदैवंभोजयेच्छ्राद्धपिण्डमेकच निर्वपेत्॥ सपिण्डीकरणप्रेते पितरि जीवति पितामहे पाक्षिकंज्ञेयम्। यदा न जीवन्तमतिक्रम्य ददातीत्येवनाशीयते। यदा तु सएषामतास्यादिति पक्षस्तदा पितामहमतिक्रम्य पूर्वः ससर्जनीयः। एवन्तुपुत्रस्यापि मृतस्यपित्रा विकल्पेनैव कर्तव्यमेवमनपत्यभार्यामरणे जीवन्भ्रातृकस्यैषएव विधिः प्रमथानामितरे कुर्वीरस्ताश्च तेषामिति सुतैरपत्यैरित्यर्थः। यद्यपि सुतग्रहणंतत्स्थानापन्नानामन्येषामपि ग्रहणं। यदि स्वशब्देन नास्ति निषेधः॥ २४८॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। धर्मतोधर्मरक्षेःसह अनयावृता पार्वणप्रयोगेण सुतैरौरसक्षेत्रजपुत्रिकापुत्रैः॥ २४८॥

(३) कुल्लूकः। अस्येति यस्येदमेकोद्दिष्टविहितंतस्य धर्मतःस्वगृह्यादिविधिना सपिण्डीकरणश्राद्धे कृते अनयैवावृताउक्तामावास्याश्राद्धेतिकर्तव्यतया पिण्डनिर्वपणपार्वणविधिना श्राद्धंपुत्रैःसर्वत्रमृताहादौ कर्तव्यम्। नन्वनयैवावृताइत्यनेन प्रकृतमेकोद्दिष्टमेव हि किमिति न परामृश्यते। उच्यते। तर्हि सपिण्डीकरणात्पूर्वमेकोदिष्टं सपिण्डीकरणे कृते पुनः अनयैवावृताइति भेदनिर्देशोनस्यात्. ततोमावास्येतिकर्तव्यतैव प्रतीयते॥ २४८॥

(४) राघवानन्दः। तस्यैव विशेषमाहसहेति। धर्मतःस्वगृह्यविधिना सहपिण्डक्रियायांकृतायामिति। प्रातुगन्धोदकतिलैर्विमिश्रकुर्यात् पात्रचतुष्टयं अर्घ्यार्थपितृपात्रेषु प्रेतपात्रप्रसेचयेत्। ये समानाइति द्वाभ्यां। शेषंपूर्ववदाचरेत्। एतत् सपिण्डीकरणमिति याज्ञवल्क्यः। अनयैकोर्ध्व इत्यादिकया आवृता परिपाट्या। तदुक्तम्। सपिण्डीकरणादूर्ध्वं प्रतिसंवत्सरंपुनः। एकोद्दिष्टंतु कुर्वीत पित्रोरन्यत्र पार्वणमिति॥ पार्वणे तु पार्वणपरिपाट्येति॥ २४८॥

(५) नन्दनः। सहपिण्डक्रियायां सपिण्डीकरणे। आवृता क्रियया। अनयोक्तेन मासिश्राद्धप्रयोगेणेत्यर्थः॥२४८॥

(६) रामचन्द्रः। सहपिण्डक्रियायांकृतायांतु अस्य द्विजस्य धर्मतः अनयैव पार्वणरूपयाआवृता परिपाट्या सुतैरौरसादिभिःपिण्डनिर्वपणकार्यम्॥ २४८॥

श्राद्धं भुक्त्वा यउच्छिष्टं वृषलाय प्रयच्छति॥ समूढोनरकं याति कालसूत्रमवाक्शिराः॥२४९॥

(१) मेधातिथिः। यद्यपि श्राद्धभुजोदोषग्रहणतथापि कर्तुरयमुपदेशः। तेन तथाकर्तव्यंयथा न प्रयच्छति ऋत्विग्वियमवत्। वृषलःशूद्रः। अर्वाक्शिराऊर्ध्वपादः। प्रकृतएव सपिण्डीकरणभाविज्ञायीति श्राद्धग्रहणम्॥ २४९॥

(२) सर्वज्ञनारायण । श्राद्धभुक्त्यादिश्लोकद्वयं सर्वं श्राद्धसङ्गतेर्निषेधविधिः । उच्छिष्टं पात्रस्थम् ॥ २४९ ॥

(३) कुल्लूक । आश्रितशूद्रायउच्छिष्टदानप्रसक्तावयनिषेधः । श्राद्धभोजनोच्छिष्टस्य शूद्राय ददाति समूर्खः कालसूत्रंनाम नरकमधोमुखगच्छति ॥ २४९ ॥

(४) राघवानन्द । श्राद्धभुजउत्तरकालीननियममाह श्राद्धमिति । सश्राद्धभोक्ता । अवाक्शिराअधोमुखः ॥ २४९ ॥

(५) नन्दन । अथभुक्तवतावर्जनीयश्लोकद्वयेनाह ॥ २४९ ॥

(६) रामचन्द्र । य श्राद्धभुक्त्वा वृषलाय शूद्रायोच्छिष्टमयच्छति सकालसूत्रनरकम् अवाक्शिराअधोमुखस्स्याति ॥ २४९ ॥

श्राद्धभुग्वृषलीतल्पं तदहर्योधिगच्छति ॥ तस्याः पुरीषे तंमासं पितरस्तस्य शेरते ॥ २५० ॥

(१) मेधातिथि । वृषली स्त्रीमात्रोपलक्षणार्थमेतदित्याहुः निरुक्तंकुर्वन्ति वृषस्यन्ती चलयति भर्तारमितिवृषली । सा च ब्राह्मणी अन्यावा सर्वानिषिध्यते । तथा च स्मृत्यन्तरं तदहर्ब्रह्मचारी स्यान्नियतइति । तल्पशब्देन मैथुनयोगोभण्यते । न शयनारोहणप्रतिषेधएव । अहर्ग्रहणमहोरात्रलक्षणापरम् । रात्रावपि निषेधः स्यात् । पुरीषइति निन्दार्थवादोनिवृत्त्यर्थः । पितरस्तस्य श्राद्धभुजः । अयमपि पूर्ववद्वचनीयः । इदन्तु युक्तं यदुभयोरयमइति । नैमित्तिकोयभोक्तृधर्मः । श्राद्धभोजने निमित्ते विधीयते । प्रकरणार्थश्च कर्मार्थोपि ॥ २५० ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । वृषलीतल्पं शूद्रयाधिष्ठितायश्यातदहस्तदहोरात्रे ॥ २५० ॥

(३) कुल्लूक । वृषलीशब्दोत्र स्त्रीपरइत्याहुः । निरुक्तंचकुर्वन्ति । वृषस्यन्ती चपलयति भर्तारमिति वृषली । ब्राह्मणस्य परिणीता ब्राह्मण्यपि वृषलीति । श्राद्धभुक्त्वा तदहोरात्रेयः स्त्रीसम्प्रयोगंकरोतितस्य पितरस्तस्याः पुरीषे मासं शेरतइति निवृत्त्यर्था निन्दा ॥ २५० ॥

(४) राघवानन्द । वृषलीतिपदस्त्रीमात्रपरं । वृषस्यन्ती या पतिंभर्तारमिति व्युत्पत्तः । तमासमिति कालकर्मीसादनमासाख्य तस्यावृषल्याः पुरीषेपितरः तस्य श्राद्धभोक्तुरिति शेषः ॥ २५० ॥

(६) रामचन्द्र । तस्याः पुरीषे च वृषल्यापुरीषे । तमासं तस्य श्राद्धभोक्तुः पितरः शेरते ॥ २५० ॥

पृष्ट्वा स्वदितमित्येव तृप्तानाचामयेत्ततः ॥ आचान्तांश्चानुजानीयादभितोरम्यतामिति ॥ २५१ ॥

(१) मेधातिथि । आस्यन्तिकमन्नपानदत्त्वा एवमुपा स्वदितमित्यनेन शब्देन स्वल्पान्तरान्नान्परिग्रह श्रेयकर्तव्यं । भवतिहि कस्यचिदयस्वभावोयद्यसन्निहितमन्नसत्यपि तदभिलाषे यच्चर्णयात्रगृह्यते । सन्निहितगृह्णाति । ज्ञात्वा च तृप्ता स्वदितमित्यनेन शब्देन् वृहणीयाः । वक्ष्यति च पित्र्ये स्वदितमिति ॥ २५१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । पृष्ट्वास्वदितमित्याद्यकोद्दिष्टविषयं विशेषाभिधानम् तृप्ताःस्थेति । स्मृत्यन्तरमसिद्धश्राद्धान्तरीयप्रश्नस्थानेस्वदितमिति प्रश्नः । विसर्जनेचाभिरम्यतामिति । अभितइति छन्दोनुरोधात् ॥ २५१ ॥

(३) कुल्लूक । तृप्तान्ब्राह्मणान्बुध्वा स्वदितमिति पृष्ट्वा तेषामाचमनकारयेत् । कृताचमनांश्च भो इति सम्बोध्याभिरम्यतामिति ब्रूयादभितइतिपाठेभितउभयतइह वा स्वगृहे वास्यतामित्यर्थः ॥ २५१ ॥

(४) राघवानन्द । प्रस्तुतश्राद्धसमापनाद्यमाह पृष्ट्वेतिद्वाभ्यां । तृप्तान् भूरिभोजनेन । स्वदितमिति पृष्ट्वानुजानीयात्

---

(२५१) अभित-इतिपाठान्तरम् ॥

दित्यन्वयः। तैरपि सुस्वदितमित्यभिधेयम्। अभिरम्यतां यत्र क्वापिसुखेनास्यतांभोः ब्राह्मणाः पात्रभोजिनः इत्यनुजानीयादनुज्ञांदद्यात्॥ २५१॥

(५) नन्दनः। स्वदतेऽपि भवद्भ्योभोज्यजातमिदमितिपृष्ट्वा। अभितोरम्यतामस्मिन्स्थानआस्यतांसुखमिति॥२५१॥

(६) रामचन्द्रः। तृप्ताःस्थइति पृच्छति तृप्ताःस्मइति तंब्रूयुः। स्वदितमिति पृच्छति सुस्वदितमितिब्रूयुः। ततआचामयेत् आचान्तांस्ताननुजानीयात् अनुज्ञांदद्यात्। अभिरम्यतांलेच्छया। अभिरताःस्मइति॥ २५१॥

स्वधास्त्वित्येव तं ब्रूयुर्ब्राह्मणास्तदनन्तरम्॥ स्वधाकारः परा ह्याशीः सर्वेषु पितृकर्मसु॥२५२॥

(१) मेधातिथिः। भुक्तवद्भिर्गृहगमनाभ्यनुज्ञातैरनन्तरंस्वधेति वाच्यं। स्वधाकारः स्वधाशब्दोच्चारणम्। प्रकृष्टाआशीः पितृकार्येषु सर्वेषु पक्वान्नापक्वान्नश्राद्धेषु॥ २५२॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। तत्रस्वधास्त्विति ते प्रतिवक्तव्यम्। स्वधाकारः स्वधोच्चारणं पराह्याशीः पितॄणामिष्टार्थिकः। अत्रसर्वेष्वित्यभिधानात्। एतत्स्मृतिविहितं पार्वणेऽप्येतदेव तृप्तिप्रश्नादि कार्यमित्येके॥ २५२॥

(३) कुल्लूकः। अनुज्ञानानन्तरंब्राह्मणाः श्राद्धकर्तारंस्वधास्त्विति ब्रूयुः। यस्मात्सर्वेषुश्राद्धतर्पणादिपितृकर्मसु स्वधाशब्दोच्चारणंप्रकृष्टाआशीः॥ २५२॥

(४) राघवानन्दः। किंच स्वधेति तं श्राद्धकर्तारं ब्राह्मणाः स्वधेतिब्रूयुः। किमिति स्वधेति ब्रूयुस्तत्राह स्वधाकारइति। स्वधोच्चारणं प्रकृष्टाशीर्यतः॥ २५२॥

(६) रामचन्द्रः। ते स्वधाइति ब्रूयुः। स्वधोच्यतां अस्तु स्वधा। स्वधाकारः पितृकर्मसु परा ह्याशीः॥ २५२॥

ततोभुक्तवतां तेषामन्नशेषं निवेदयेत्॥ यथा ब्रूयुस्तथा कुर्यादनुज्ञातस्ततोद्विजैः॥ २५३॥

(१) मेधातिथिः। भुक्तमन्नतेभ्योनिवेदयितव्यं। सर्वस्यास्तेदमस्तीति यथा ब्रूयुस्तथा कुर्यादनुज्ञातोऽनुज्ञातेन नान्यत्र विनियोक्तव्यम्॥ २५३॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। ततोभुक्तवतामित्यादि सर्वं तत्पार्वणविषयम्॥ २५३॥

(३) कुल्लूकः। स्वधाशब्दोच्चारणानन्तरंकृतभोजनानांब्राह्मणानांशेषमन्नमस्तीत्यवशिष्टमन्ननिवेदयेत् तैर्ब्राह्मणैरिदमनेनान्नेन क्रियतामित्यनुज्ञातोयथा ते ब्रूयुस्तथान्नशेषविनियोगंकुर्यात्॥ २५३॥

(४) राघवानन्दः। तेषांचाज्ञापालनीयेत्याह ततइति। तैः श्राद्धभोक्तृभिः। इष्टैःस्वैर्भिर्निभुज्यतामित्यनुज्ञातः॥ २५३॥

(६) रामचन्द्रः। ततः तेषां भुक्तवतामन्नशेषनिवेदयेत्। तैर्द्विजैर्यदनुज्ञातं यथा ब्रूयुस्तथा कुर्यात् तद्यथा अन्नशेषं किंक्रियतां तदाज्ञायथा इष्टैः सह भुज्यतां इति॥ २५३॥

पित्र्ये स्वदितमित्येव वाच्यं गोष्ठे तु सुश्रुतम्॥ संपन्नमित्यभ्युदये दैवे रुचितमित्यपि॥२५४॥

(१) मेधातिथिः। अन्येनापि तत्कालोचितोपस्थितेनैवमेभिः शब्दैः मोदयितव्यः। अन्यस्त्वाह। अनुज्ञापनमेते शब्दैर्भोजनादिप्रवृत्तैः कर्तव्यम्। गोष्ठेगोषुतिष्ठन्तीष्वेकत्रदेशे सुभितमिति वाच्यम्। अस्त्विति सर्वत्र प्रतीयते। दैवेरुचिररोचितमिति वा॥ २५४॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। पित्र्ये एकोद्दिष्टे पार्वणेऽपिवा। स्वदतइति क्वचित्पाठः। तत्पागुक्तेन स्वदितमित्यनेन विकल्पितव्यं। गोष्ठे गोमद्ध्यार्थं। गोष्ठे ब्रह्मणभोजने तृप्तेषु विप्रेषु सुश्रुतमिति वाच्यम्। सुश्रुतमिति शोभनं श्रवणं। गवा-

मस्त्विततिस्याथं। सुश्थितमिति क्वचित्पाठ। अभ्युदयेविवाहादौविप्रभोजने। दैवेवैश्वदेविकेरोचितमिति। रुचितमितिक्वचित्पाठ ॥ २५४ ॥

(३) कुल्लूक । इदानींप्रसङ्गाच्छ्राद्धान्तरेषु विशेषविधिमाह पित्र्यइति। पित्र्ये निरपेक्षपितृमातृदेवताकएकोद्दिष्टश्राद्धे तृप्तिप्रश्नार्थंस्वदितमिति वाच्यम्। तथा च गोभिलसाङ्ख्यायनौ। स्वदितमिति तृप्तिप्रश्न। मेधातिथिगोविन्दराजौ तु श्राद्धकालागतेनान्येनापि स्वदितमित्येव कर्त्तव्यमिति व्याचक्षतु। श्राद्धे स्वदितमित्येतद्वाच्यमन्येन केनचित्। नानुरुद्धमिदविद्वद्वृद्धैर्नश्रद्धधीमहि ॥ गोष्ठे गोष्ठिश्राद्धे सुश्रुतमिति वाच्यम्। गोष्ठ्यांशुत्य्यर्थमष्टममिति द्वादशविधश्राद्धगणनायां गोष्ठीश्राद्धमपिविश्वामित्रेण पठितम्। अभ्युदये वृद्धिश्राद्धेसपन्नमिति वाच्यम्। दैवे देवतोद्देशेन श्राद्धे रुचितमिति वचनीयम्। दैवश्राद्धतु भविष्यपुराणोक्तम्। देवानुद्दिश्य यच्छ्राद्धतत्तु दैविकमुच्यते। हविष्येण विशिष्टेन सप्तम्यादिषु यत्नत ॥ २५४ ॥

(४) राघवानन्द । स्वदितमित्यादे पदस्य व्यवस्थित्यर्थमाह पित्र्यइति। पित्र्ये पार्वणे तस्यैव प्रकृतत्वात्। गोष्ठे विश्वामित्रपठितगणकृतश्राद्धे गोष्ठ्यायतक्रियते श्राद्धगोष्ठीश्राद्धतदुच्यते। तस्य सत्रस्येव फलं प्रत्येकगामि गणस्याचैतनत्वेन गणिनिष्ठत्वात्फलस्य। अभ्युदये वृद्धिश्राद्धे दैवे ॥ देवानुद्दिश्ययच्छ्राद्धंतत्तुदैविकमुच्यते। हविष्येण विशिष्टेन सप्तम्यादिषु यद्भवेदिति ॥ भविष्योक्त। गोमयशुद्धिवत्स्वदितमित्यादौ वाचनिकत्वेन न कचितादर इति ॥ २५४ ॥

(५) नन्दन । स्वदितइति पृष्ट्वाऽऽचामयेदित्युक्तम्। अयमेव प्रश्नादिर्युक्तइत्युपपादयति। पित्र्यइति ॥ २५४ ॥

(६) रामचन्द्र । पित्र्ये एकोद्दिष्टे स्वदितमित्येववाच्य गोष्ठेषु सुश्रुतअन्नादि अधिक शुद्धिसपन्नवा अभ्युदये दैवे रोचित यथा रोचितम् ॥ २५४ ॥

अपराह्णस्तथा दर्भावास्तुसपादन तिला ॥ सृष्टिर्मृष्टिर्द्विजाश्चाग्र्या. श्राद्धकर्मसु सम्पद ॥२५५॥

(१) मेधातिथि । अपराण्हेश्राद्धकर्तव्यश्राद्धकर्मसुसपद सपादयितव्या। अ यानि वस्तूनि। अविशेषविधानेत्यपराण्हेअत सर्वश्राद्धेषु। एवहि स्मृत्यन्तर। पूर्वाण्हे दैविककार्यमपराह्णेतुपैतृक। एकोद्दिष्टतुमध्याह्नेप्रातर्वृद्धिनिमित्तकमिति ॥ वास्तु वेश्म तथासंपादन यन्मार्जनंसुधादिनाभित्तीना। गोमयेनभूमेरुपलेपन। दक्षिणाप्रवणताच सृष्टिर्विसर्ग अकार्पण्येनान्नव्यञ्जनदानं मृष्टिर्मार्जन। अन्नसस्कारविशेष। अन्येतुव्याचक्षते सपदेपाविभवशक्तिर्नत्वेतैर्विनाअकरणम् ॥ २५५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । अपराह्णोऽह्नोद्विभागस्य द्वितीयोभाग। वास्तुसपादनं दक्षिणाप्रवणत्वादिना। सृष्टिस्वाद्वबहुतरान्नोत्पादन। मृष्टिरन्नादीनाशुद्धत्वं। सपद फलोत्कर्षहेतव ॥ २५५॥

(३) कुल्लूकः। अमावास्याश्राद्धस्य प्रकृतत्वात्तद्विषयोयमपराह्णकाल। प्रातर्वृद्धिनिमित्तकमित्यादिना वृद्धिश्राद्धादौ स्मृत्यन्तरे प्रात कालादिविधानात्। विप्रासनार्थादर्भा। गोमयादिना श्राद्धदेशससंशोधनम्। तिलाश्च विकिरणाद्यर्था। सृष्टिरकार्पण्येनान्नादिविसर्ग। मृष्टिरन्नादेश्च सस्कारविशेष। पङ्क्तिपावनादयश्च ब्राह्मणा। एता श्राद्धेसपत्तयइत्यभिधानादङ्गान्तरापेक्षप्रकृष्टत्वमेषाबोधितम् ॥ २५५ ॥

(४) राघवानन्द । पार्वणस्य कालविदधदुक्तचोक्षादिधर्मांत्स्मारयति अपराह्णइति। पूर्वाह्णोवै देवानामपराह्ण

(२५५) मृष्टि=तुष्टि (ड)

पितॄणां। तथा प्रातर्हि मातृकंश्राद्धंपूर्वाह्णे दैविकंस्मृतं। एकोद्दिष्टंतु मध्याह्ने सायाह्ने पार्वणंस्मृतम्॥ इत्यादि श्रवणात् मातृकमन्वष्टकाश्राद्ध वास्तुसपादनं। गोमयादिना स्थललेपन। सृष्टिरकार्पण्येनान्नादेस्त्यागः। सृष्टिरन्नादेः संस्कारः। अग्र्याः पङ्क्तिपावनाः। सपदः साधनानि॥ २५५॥

(५) नन्दनः। अथश्राद्धसम्पदोऽपि प्रसङ्गादाह अपेति। वास्तुसम्पादनंरमणीयप्रदेशशालीकारः। सृष्टिःसर्जनम् दानमित्यर्थः। सृष्टिः शुद्धिः॥ २५५॥

(६) रामचन्द्रः। श्राद्धकर्मसु संपदआह अपराह्णइति। अपराह्णः। तथा दर्भाः। वास्तुसंपादनं गोमयेनोपलेपनं दक्षिणाप्रवण। तिलाः सृष्टिविसर्गः अकार्पण्येनान्नव्यञ्जनदानं। सृष्टिःपात्राणां शुद्धिः। अग्र्या द्विजाः ब्राह्मणाः सर्ववेदेषु श्रेष्ठाः॥ २५५॥

दर्भाः पवित्रं पूर्वाह्णोहविष्याणिं च सर्वशः॥ पवित्रं यच्च पूर्वोक्तं विज्ञेयाहव्यसंपदः॥ २५६॥

(१) मेधातिथिः। दर्भाःप्रसिद्धाः। पवित्रमन्त्राः। हविषेहितानि योग्यानि हविष्याण्युत्तरश्लोके तानि वक्ष्यन्ते। पवित्रपावनशुध्याचारता यच्चोक्तंपूर्वोक्तंवावास्तुसंपादनं सृष्टिर्मृष्टिर्ब्राह्मणाश्च श्रेष्ठाः श्रुतशीलसपन्नाःहव्यसपदः हव्यंदेवतोद्देशेन यागादि ब्राह्मणभोजनंच। हव्यशब्दःकर्मदैविकमुपलक्षयति॥ २५६॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। पवित्र पावनान्तरं यवजलादि। पूर्वाह्णोऽह्नोद्विभागस्य प्रथमभागः। हविष्याणि मुन्यन्नादीनि। यच्च पूर्वोक्तं पित्र्यकर्मण्युक्तं। पवित्रं पावनं। शुद्धिर्द्विजाग्र्याश्च। हव्यं वैश्वदेविकं कर्मलक्षणया। एवच श्राद्धे दैवकर्मणोनुरोधार्थं कुतपे प्रारम्भः। पित्र्यस्य च प्रधानत्वात्। अपराह्णेनुष्ठानसमाप्तिरितिगम्यते। तदादावेवच श्राद्धेकुतप प्रशसा। तत्रापि पितृयज्ञंतुनिर्वर्त्येत्यभिधानादपराह्णप्राप्तौ श्राद्धप्रयोगमध्यएव प्रधानकर्मणः प्राक्पिण्डपितृयज्ञा नुष्ठानम्॥ २५६॥

(३) कुल्लूकः। पवित्रंमन्त्राः पूर्वाह्णः कालः हविष्याणि मुन्यन्नादीनि सर्वाणि च यच्च पवित्रंपावनंवास्तुसपादनादि पूर्वमुक्तम्। एताश्च दैवार्थस्य कर्मणः सम्पदः। हव्यशब्दोदैवकर्मोपलक्षणार्थः॥ २५६॥

(४) राघवानन्दः। तत्प्रतियोगितया दैवकालविदप्रदपूर्वधर्मान् विधत्ते दर्भाइति। उदगयने पूर्वपक्षे प्रागावर्तनादह्नः कालविधादिति गोभिलसूत्रात्। पवित्रंमन्त्रं। पुनःपवित्रपद अविगीतब्राह्मणविषयम्॥ २५६॥

(५) नन्दनः। हव्यसम्पदोऽपि प्रसङ्गादाह दर्भाइति। शक्तितः पवित्राणि सूक्तानि जप्यानि। पूर्वोक्तंपवित्रदेशादयः॥ २५६॥

(६) रामचन्द्रः। पवित्रंमन्त्राः यच्च पवित्रंपूर्वोक्त सृष्ट्यादिद्रव्यसंपदः हव्यकव्यकर्मणिसपदः एताउक्ता दर्भादयः॥ २५६॥

मुन्यन्नानि पयः सोमोमांसं यच्चानुपस्कृतम्॥ अक्षारलवणं चैव प्रकृत्या हविरुच्यते॥ २५७॥

(१) मेधातिथिः। मुनिर्वानप्रस्थस्तस्यान्नानिआरण्यानि नीवारादीनि। एतच्चप्रदर्शनं ग्राम्याणामपि व्रीह्यादीनां। तथार्वाचीने श्लोके सर्वग्रहणं। उत्तरत्रच। हविर्यच्चिरात्रायेतिशक्रम्यतिलैर्व्रीहियवैर्माषैरिति ग्राम्याणामप्यनुक्रमणं। पयः क्षीरं तद्विकाराअपि दध्यादयोगृह्यन्ते स्मृतिसमाचाराभ्यां। सोमओषधिविशेषः। अनुपस्कृतमधिकृतमप्रतिषिद्धम्। सूना मांसाद्यनुपस्कृतम्। अक्षारलवणम्। अन्नसदिहते। किंद्वन्द्वगर्भेहि वृत्तिद्वयमाश्रयणीयम्। प्रतिपदंच नञ्.संबन्धोभेद-

स्तद्गुरुभवति प्रकृत्या हविरनाश्रितविशेषेण तद्धविर्ज्ञेयं हविष्येण वर्तते । हविष्यात्यतराशाद्युक्त इत्यादि सामान्यचोदनासु तद्धविष्यज्ञेयम् ॥ २५७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । मुन्यन्नान्यकृष्टपच्यानि श्यामाकनीवारादीनि । पयइति सविकारग्रहणात् दुग्धदधिघृतानामग्रहणम् । सोम सोमलता अनुपस्कृत मरीचादिना स्वादान्तरमप्रापितम् । अक्षारलवण बिडादे क्षारादन्यल्लवणं सामुद्र सैन्धववा । प्रकृत्या स्वभावेन स्थित । वस्त्वन्तराभिश्रित । सर्वमेतद्धविर्हव्यम् ॥ २५७ ॥

(३) कुल्लूक । मुनेर्वानप्रस्थस्यान्नानि नीवारादीनि । पय क्षीर । सोमलतारस. । अनुपस्कृतमविकृतपूतिगन्धादिरहितमासम् । अक्षारलवणमकृत्रिमलवणसैन्धवादि एतत्स्वभावतोहविर्मन्वादिभिरभिधीयते ॥ २५७॥

(४) राघवानन्द । हविष्याणीत्युक्त व्याचष्टे मुन्यन्नानीति । नीवारादीनि । गव्यपय. । सोम. सोमलतारस । मासवार्ध्रीणसादे । अनुपस्कृतमविकृत पूतिगन्धादिरहितमिति यावत् । प्रकृत्या स्वभावत अनुक्ते विशेषे ॥ २५७ ॥

(५) नन्दन । अनुपस्कृतं लौकिकसस्कारसंस्कृतम् । प्रकृत्या हवि स्वभावरसेन युक्तहविरुच्यते विद्वद्भि ॥ २५७ ॥

(६) रामचन्द्र । पय क्षीर सोमलतारस मांसं अनुपस्कृतमप्रतिविद्धं हविष्यादिसंस्कृत अक्षारलवण सैन्धवादि एते प्रकृत्या स्वभावेन हविर्हविष्यान्नमुच्यन्ते ॥ २५७ ॥

विसृज्य ब्राह्मणांस्तांस्तु नियतोवाग्यतः शुचिः ॥ दक्षिणां दिशमाकांक्षन्याचेतेमान्वरान्पितॄन् ॥ २५८ ॥

(१) मेधातिथि । मासद्विक पूर्वश्लोक । इदानींप्रकृतशेषमेवाह विसृज्यानुज्ञाय यथा सुखविहारे ब्राह्मणास्तान्प्रभुक्तवतः । अनन्तरदक्षिणादिशमीक्षमाणइमान्वरानभिलषितार्थान्पितॄन्प्रार्थयेत् स्वपितॄन्प्रार्थयेत युष्मासु प्रसन्नेष्विदन सपाद्यतामित्येवयाचितव्यम् ॥ २५८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । प्रयतोनन्यमना । आकाक्षन् साभिलाषपश्यन् । इमान्वक्ष्यमाणान् । वरानभीष्टार्थान् । पितॄन्याचेत ॥ २५८ ॥

(३) कुल्लूक । तान्ब्राह्मणान्विसृज्यानन्यमना मौनी पवित्रोदक्षिणादिशमीक्षमाणएतान्वक्ष्यमाणानभिलषितानर्थान्पितॄन्प्रार्थयेत् ॥ २५८ ॥

(४) राघवानन्द. । श्राद्धस्योत्तराङ्गमाशीरिति स्थापयन् तत्क्रममाह विसृज्येति । नियतोऽनन्यमना । आकाङ्क्षन्नवलोकयन् । इमान् दात्रादिप्रवर्धकान् पितॄन्प्रति ॥ २५८ ॥

(५) नन्दनः । आकाङ्क्षणमभिमुख्यम् । इमान्वक्ष्यमाणान् ॥ २५८ ॥

(६) रामचन्द्र । विसृज्यतान्ब्राह्मणान् नियत शुचि वाग्यत सन्दक्षिणादिशं आकांक्षन्साभिलाषंपश्यन्पितॄनिमान्वरान्प्रमाणलक्षणान्याचेत ॥ २५८ ॥

दातारोनोभिवर्द्धन्तां वेदाः सन्ततिरेव च ॥ श्रद्धा च नोमाव्यगमद्बहुधेयं च नोस्त्विति ॥ २५९॥

[अन्नंचनोबहुभवेदतिथींश्च लभेमहि ॥ याचितारश्च नः सन्तु माचयाचिष्म कंचन ॥१॥ *

श्राद्धभुक् पुनरश्नाति तदहर्योद्विजाधमः॥ प्रयाति शूकरीं योनिं कृमिर्वा नात्र संशयः ॥२॥ ऽऽ]

(१) मेधातिथिः । केपुनरेतेवरायाचितव्याइत्यत आह मन्त्रवदयंश्लोकः पठितव्यः ॥ २५९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण. । देयबहु भवतु दानप्रधानाःस्यामित्यर्थः ॥ २५९ ॥

(३) कुल्लूक । अस्मत्कुले दातारःपुरुषावर्द्धन्ताम् । वेदाश्चाध्ययनाध्यापनतदर्थबोधतदर्थयागाद्यनुष्ठानैर्वृद्धिमाप्नुवन्तुपुत्रपौत्रादिकंच वर्द्धताम् । वेदार्थश्रद्धाचास्मत्कुले न व्यपैतु । दातव्यंच धनादिकंबहु भवतु ॥ २५९ ॥

(४) राघवानन्दः । नः अस्मत्कुले वेदाः स्वाध्यायेनानवच्छिन्नाभवन्तु । सन्ततिः पुत्रपौत्रादिः वर्धतामित्यनुषङ्गः किंच श्रद्धा माव्यगमत् माऽपैतु ॥ २५९ ॥

[राघवानन्दः । किंच अन्नमिति न अस्मान्प्रति याचितारोयाचकाः सन्तु आयान्तु । माचयाचिष्मकंचन न कंचनप्रति याचनानामकुर्म ॥१॥]

(६) रामचन्द्र. । अस्माकं दातारः अभिवर्द्धन्तां वेदावर्द्धन्ताम् सन्ततिरेवच पुनः सन्तत्यःवर्द्धन्तां नः अस्माकं श्राद्धं मा व्यगमत् अस्माकं बहुदेयम् अस्तु इति ॥ २५९ ॥

[रामचन्द्र. । अन्नमिति । कंचन मास्म याचिष्मकंचन न याचेमहत्यर्थः ॥१॥]

एवं निर्वपणं कृत्वा पिण्डांस्तांस्तदनन्तरम्॥ गां विप्रमजमग्निं वा प्राशयेदप्सु वा क्षिपेत्॥२६०॥

(१) मेधातिथिः । तदनन्तरं वरयाचनानन्तरं पिण्डान्पितृभ्योनिरुप्तान्गवादीन्प्राशयेत् । अग्नौ प्रक्षेपएव । प्राशनमापयेदितिपाठान्तरम् ॥ २६० ॥

(२) सर्वज्ञनारायण. । एवं पूर्वोक्तविधिना वरान्याचित्वातदनन्तरप्रार्थनानन्तरं पिण्डानानिर्वपणंकृत्वा तान्पिण्डान्गवाद्यन्यतरमाशयेदप्सु वा निक्षिपेदिति वैशिष्टकालिकपिण्डनिर्वपणप्रतिपत्तिविशेषसहितदर्शितम् । विप्रश्राद्धिभ्योन्यम् ॥ २६० ॥

(३) कुल्लूक । एवमुक्तप्रकारेण पिण्डानांप्रदानंकृत्वा प्रकृतवरयाचनानन्तरंतान्पिण्डान्गांब्राह्मणछागंवा भोजयेत् । अग्नौ जले वा क्षिपेत् ॥ २६० ॥

(४) राघवानन्द । प्रकृतंश्राद्धमुपसंहरन्पिण्डस्योत्तरप्रतिपत्तिस्थानान्याह एवमिति । अज छाग अग्निं गार्हपत्यादिम् ॥ २६० ॥

(५) नन्दन । एवमिति पिण्डनिर्वपणप्रकारस्य पूर्वोक्तस्यपरामर्शः । पूर्वोक्तेन प्रयोगेण ब्राह्मणभोजनानन्तरंपिण्डनिर्वापणंकृत्वेत्यर्थः ॥ २६० ॥

(६) रामचन्द्रः । एवंपिण्डनिर्वपणंकृत्वा तदनन्तरंतान्पिण्डान् गांप्राशयेद्भक्षणं कारयेत् । विप्रंवा अजंवा प्राशयेत् अग्निंवाअग्निमध्येवा प्रक्षिपेत् । अप्सु वा क्षिपेत् ॥ २६० ॥

* (क, ख, ग, ज, झ, ञ, ण)
ऽऽ (ग) चिन्हितपुस्तके ।

पिण्डनिर्वपणं केचित्पुरस्तादेव कुर्वते ॥ वयोभिः खादयन्त्यन्ये प्रक्षिपन्त्यनलेऽप्सु वा ॥ २६१॥

(१) मेधातिथिः । ब्राह्मणभोजनात्पुरस्तात्केचित्कुर्वन्ति वयोभिःखादयन्त्यन्येऽधिकेयपूर्वस्मात्प्रतिपत्तिः । अनलोऽग्निः । पूर्वोक्तमेवानूदितं । उच्छिष्टसन्निधौचैतत्पुरस्तात्पिण्डदानमिष्यते ॥ २६१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । नन्वेवभोजनात् प्राक्पिण्डनिर्वपणंपूर्वोक्तविरुध्यत इत्यतआह पिण्डनिर्वपणमिति । ये पुरस्तात् ब्राह्मणभोजनात् कुर्वते ते वयोभिरित्यादिप्रतिपत्तित्रयस्यान्यतरंकुर्वन्ति ॥ २६१ ॥

(३) कुल्लूकः । पिण्डप्रदानंकेचिदाचार्याःब्राह्मणभोजनानन्तरंकुर्वते । अन्ये पक्षिभिःपिण्डान्खादयन्ति । इयंच पक्षिभोजनरूपा प्रतिपत्तिरप्युदकप्रक्षेपयोर्वैकल्पिकीति दर्शयितुमुक्तयोरप्यभिधानम् ॥ २६१ ॥

(४) राघवानन्दः । पार्वणविषये स्वमते पिण्डदानमादाविति स्पष्टयन्मतान्तरमाह केचिदिति । परस्ताद्विप्रभोजनानन्तरं । तस्य मतभेदेन प्रतिपत्तिस्थानान्याह वयोभिरित्यधिकंप्रतिपत्तिस्थलम् । मेधातिथिस्तु । पुरस्तादिति पठित्वा व्याख्याति भोजनात्पुरस्तात्कृते ब्राह्मणभोजने हविःकुर्वन्तीति उच्छिष्टसन्निधावेतत्पिण्डदानमिष्यतइति हेतुंचष्टे अतोवयोभिः खादयन्ति केचिदिति संबन्ध साधीयान् । प्रक्षेपेविकल्पोन तु पिण्डदानइति तुच्छम् ॥ २६१ ॥

(५) नन्दनः । पक्षान्तरमाह पिण्डेति । पुरस्तादेव कुर्वते न पश्चादिति । प्रतिपत्तावपिपिण्डानांप्रकारान्तरमुत्तरार्धेनोक्तम् ॥ २६१ ॥

(६) रामचन्द्रः । केचित् पिण्डनिर्वपणं पुरस्तादेव कुर्वते वयोभिः पक्षिभिः खादयन्ति । अन्ये अनलेवा प्रक्षिपन्ति ॥ २६१ ॥

पतिव्रता धर्मपत्नी पितृपूजनतत्परा ॥ मध्यमं तु ततः पिण्डमद्यात्सम्यक्सुतार्थिनी ॥२६२॥

(१) मेधातिथिः । आद्यन्तयोः पिण्डयोरेषाप्रतिपत्तिः । मध्यमन्तुततस्तेषांपिण्डानांयोमध्यमः तंधर्मपत्नीपुत्रार्थिनी अद्यात् । या न कामार्थाभ्यां पतिरेव मया परिचरणीयोमनसापि व्यभिचारो न कर्तव्यइति यस्यानियमः सा पतिव्रता । पितृभक्तिःपितृपूजने श्राद्धादिकर्मणितत्परा श्रद्धावती प्रयत्नेनतदाराधनादौ प्रवर्तते । सम्यगाद्याद्याचमनादिविधिना नियमेन च ॥ २६२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । धर्मपत्नी सवर्णा सम्यक् मन्त्रवत् यदि सुतार्थिनीतदाऽश्नात् ॥ २६२ ॥

(३) कुल्लूकः । धर्मार्थकामेषु मनोवाक्कायकर्मभिःपतिरेव मया परिचरणीयइति व्रतयस्याःसा पतिव्रता । धर्मपत्नी सवर्णा प्रथमोढा श्राद्धक्रियाणांश्रद्धाशालिनी पुत्रार्थिनी तेषांपिण्डानांमध्यमंपितामहपिण्डंभक्षयेत् । सम्यगाधत्त पितरोगर्भमित्यादिगृह्योक्तमन्त्रेण ॥२६२ ॥

(४) राघवानन्दः । गोदोहन्यायेन पिण्डमाश्रित्य दृष्टफलंकंचिद्विधत्ते पतिव्रतेतिद्वाभ्यां । पतिव्रता धर्मार्थकामेषु मनोवाक्कायकर्मभिः पतिरेव परिचरणीयइति व्रतयस्याः सा मध्यमंपितामहपिण्डं । सम्यगितिसम्यक् । आधत्तपितरोगर्भमित्यादिमन्त्रोपलक्षणार्थम् ॥ २६२ ॥

(६) रामचन्द्रः । पतिव्रता धर्मपत्नी मध्यमं पिण्डंसुतार्थिनी अद्यात् । सम्यक् मन्त्रवत् ॥ २६२ ॥

आयुष्मन्तंसुतं सूते यशोमेधासमन्वितम् ॥ धनवन्तं प्रजावन्तं सात्विकं धार्मिकं तथा ॥ २६३॥

(१) मेधातिथि । भक्षयित्वातु तपिण्डसुतंपुत्रसूतेजनयति । मेधापहणशक्तता तयासमन्वितयुक्तम् । सत्वनाम गुण साङ्ख्येपु प्रसिद्ध । धैर्योत्साहादियोत्यस्तद्युक्तम् ॥ २६३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । सात्विक सत्वगुणसंपन्नम् ॥ २६३ ॥

(३) कुल्लूक । तेन पिण्डभक्षणेन दीर्घायुष्कीर्तिधारणात्मकबुद्धियुक्त धनपुत्रादिसन्ततिधर्मानुष्ठानसत्वाख्यगुणान्वितपुत्रजनयति ॥ २६३ ॥

(४) राघवानन्द । सात्विकमिति धार्मिकत्वेपि कामनानिवृत्त्यर्थंसात्विकपधर्मरतत्वा ॥ २६३ ॥

(६) रामचन्द्र । आयुर्यशोमेधासमन्वित । एतादृश सुतसूते ॥ २६३ ॥

प्रक्षाल्य हस्तावाचम्य ज्ञातिप्रायं प्रकल्पयेत् ॥ ज्ञातिभ्यः सत्कृतं दत्वा बान्धवानपि भोजयेत् ॥ २६४ ॥

(१) मेधातिथि । पिण्डेषु प्रतिपादितेषु तौहस्तौ प्रक्षालयेत । तत आचमनविधिंकुर्यात् । ज्ञातिभ्योदद्यात तेभ्य सत्कृतंदत्वाबान्धवेभ्योपि दद्यात । ज्ञातीन् प्रैति गच्छति प्राप्नोतीति ज्ञातिप्राय कुर्यात । ज्ञातय सगोत्रामातृष्वश्रपक्षाबान्धवा । अत्रचोच्यते यदुक्तयथाब्रूयुस्तथाकुर्यादितियदितैरुक्तगृहानस्मदीयानेतदन्नप्राप्यतामिति तदा ... देवहोमादीना कागति । पाकान्तरकतव्यम अथवाऽदृष्टार्थमेवान्नशेषनिवेदननित्यवदाम्नायते । शेषमन्नमिष्टैः ... इष्टेभ्य इतिब्रूयुरितिपाक्षिकंचैतत्स्यायदितिगृह्णीयु ॥ २६४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । ज्ञातिप्राय ज्ञातिभि सपिण्डैर्बहुभिर्भुक्तमन्नयथा भवति तथा प्रकल्पयेत् कुर्यात् । बान्धवान्मातुलादीन् सबन्धिन ॥ २६४ ॥

(३) कुल्लूक । तदनु हस्तौ प्रक्षाल्य ज्ञातिप्रायमन्नकुर्यात । ज्ञातीन्प्रैति गच्छतीति ज्ञातिप्रायम । कर्म ज्ञातीन्भोजयेदित्यर्थ । तेभ्य पूजापूर्वकमन्नदत्वा मातृपक्षानपि साहंणभोजयेत् ॥ २६४ ॥

(४) राघवानन्द । शूद्रादिव्यावृत्त्यर्थमुक्तसृष्टपात्रमाह प्रक्षाल्येति । ज्ञातिप्राय ज्ञातीन् प्रैति प्रीणाति गच्छ वाज्ञातिभ्योदेयमिति । राक्षसंतद्वैभच्छ्राद्धदशायत्रन भुञ्जतइति स्मृते । बान्धवान् मातृपक्षान् ॥ २६४ ॥

(५) नन्दन । पिण्डप्रतिपत्त्यनन्तरकर्तव्यमाह प्रक्षाल्येति । ज्ञातिप्रायंज्ञातिप्राचुर्यम । प्रकल्पयेदापादयेत ... म्भघातयेदित्यर्थ । ज्ञातिबा धवान् सम्बन्ध्यादीन् ॥ २६४ ॥

(६) रामचन्द्र । ज्ञातिभ्यःभोज्यं सत्कृत प्रकल्पयेत् । ज्ञातिंप्रैति गच्छति प्राप्नोतीति प्रायकुर्वीत तत्ज्ञातिभ्य दद्यात् । ज्ञातिभ्योदत्वा पश्चाद्बान्धवानपि पूजयेत् ॥ २६४ ॥

उच्छेपणं तु तत्तिष्ठेयावद्विप्राविसर्जिताः ॥ ततोगृहवलिं कुर्यादिति धर्मोव्यवस्थित ॥ २६५ ॥

(१) मेधातिथि । भुञ्जानानायत्किञ्चिद्भुज्यधिकरणपात्रसलग्नंभूमिपतितच तत्रतत्प्रदेशादवमार्ष्ट्यं यावद्ब्राह्मणार्नर्निष्का ता । ततोगृहबलिनिष्पन्नेश्राद्धकर्मण्यनन्तरवैश्वदेवहोमाम्बाहिकातिथ्यादिभोजनकर्तव्यम । बलिशब्दस्य प्रदर्शनार्थत्वात् । अन्येतु भूतस्य यज्ञएवबलिशब्देन प्रसिद्धतरस्ततश्चाग्नौ होमोनप्राग्विरुध्यतइत्याहु । नचैतद्वाच्य पित्र्ये कर्मणिप्रारब्धेकथकर्मा तरस्यतदन्त करणम । यथैवपूर्वेद्युर्निमन्त्रितेषुब्राह्मणेषुसायप्रातर्होमक रणमहकरपेश्राद्धस्यवि-

दृद्धमेवं वैश्वदेवहोमोप्योपसराग्निकः तेन भूतयज्ञात्पराञ्चः पदार्थाउत्कृष्यन्ते नार्वाञ्चः अत्रोच्यते यदि प्रागग्नौवैश्वदेवहोमः क्रियते ततःश्राद्धानन्तरंबलिहरणं तथासति देवमनुभूतयज्ञौव्यवधीयेतां । ततश्च क्रमोपरोधो नच वैश्वदेवस्य कालबाधः क्रियते । पितृश्राद्धकालहानेः । तस्मात्सर्वमहायज्ञानुष्ठानंश्राद्धादौत्तरकालिकम् ॥ २६५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । विसर्जितास्तत्र यावत्तिष्ठन्तीति तिष्ठेदित्येतस्य वचनपरिणामेनानुषङ्गः । गृहबलिमिति वैश्वदेवस्याप्युपलक्षणम् ॥ २६५ ॥

(३) कुल्लूकः । तद्ब्राह्मणोच्छिष्टंतावत्कालंतिष्ठेद्यावद्ब्राह्मणानांविसर्जनं ब्राह्मणेषु तु निर्गतेषु मार्ष्टव्यमित्यर्थः । ततः संपन्ने श्राद्धकर्मणि वैश्वदेवबलिहोमकर्मनित्यश्राद्धातिथिभोजनानि कर्तव्यानि बलिशब्दस्य प्रदर्शनार्थत्वात् । अतएव मत्स्यपुराणे । निर्वृत्त्यप्रतिपत्त्यर्थंपर्युक्ष्याग्निंच मन्त्रवित् ॥ वैश्वदेवमकुर्वीत नैत्यकविधिमेवचेति ॥ २६५ ॥

(४) राघवानन्दः । उच्छिष्टस्थितिकालविशेषमिदधद्वैश्वदेवादेः श्राद्धोत्तरत्वमाह उच्छेषणमिति । तथाचमात्स्यम् । निर्वर्त्यप्रतिपत्त्यर्थपर्युक्ष्याग्निसमन्त्रवित् । वैश्वदेवंमकुर्वीत नैत्यकबलिकर्म चेति ॥ अतोमेधातिथिः तस्मात्सर्वमहायज्ञानुष्ठानंश्राद्धादुत्तरकालिकमिति । उच्छेषणं ब्राह्मणोच्छिष्टम् ॥ २६५ ॥

(५) नन्दनः । गृहबलिंवैश्वदेवहोमभूतबल्यात्मकम् ॥ २६५ ॥

(६) रामचन्द्रः । तावदुच्छेषणमुच्छिष्टंतिष्ठेत् यावद्विप्राविवर्जिताः । विसर्जयेदित्यर्थः ॥ २६५ ॥

हविर्यच्चिररात्राय यच्चानन्त्याय कल्प्यते ॥ पितृभ्योविधिवद्दत्तं तत्प्रवक्ष्याम्यशेषतः ॥ २६६ ॥

(१) मेधातिथिः । चिररात्रशब्दोदीर्घकालवचनः । यच्चानन्त्यायकेनचिद्वचनेनैवेतदुभयब्रवीमीतिप्रणिधानार्थमुच्यते कल्पते प्रेतइत्यध्याहार्यम् ॥ २६६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । चिररात्राय मासादिद्वादशवर्षपर्यन्तानेककालतृप्तये । आनन्त्यायानन्ताय कालाय तदूर्ध्वमपितृप्तये ॥ २६६ ॥

(३) कुल्लूकः । यैश्चान्नैरिति पूर्वमुक्तमपि व्यवधानादबुद्धिस्थंशिष्यसुखप्रतिपत्तये पुनर्वक्तव्यतया प्रतिजानीते हविरिति । चिररात्रायपदमस्ययं चिरकालवाचि । अतएव चिरायचिररात्रायचिरस्याद्याश्चिरार्थकाइत्याभिधानिकाः । यच्चहविःपितृभ्योयथाविधिदत्तंचिरकालतृप्तये अनन्ततृप्तये च संपद्यते । तन्निःशेषेणाभिधास्यामि ॥ २६६ ॥

(४) राघवानन्दः । स्थादिन्यायेन श्राद्धद्रव्यं विदधत्फलं प्रतिजानीते हविरिति । चिरराभिप्याप्यातीव सुखायेति वाक्यार्थः ॥ २६६ ॥

(५) नन्दनः । चिररात्रायेति कालदैर्घ्यम् । आनन्त्यायेति हविषोऽक्षय्यत्वम् ॥ २६६ ॥

(६) रामचन्द्रः । यत्हविः चिरराचाय बहुकल्पपर्यन्ताय तदानन्त्याय कल्पते भवति पितृभ्यो यद्विधिवद्दत्तं तदशेषतः प्रवक्ष्यामि ॥ २६६ ॥

तिलैर्व्रीहियवैर्माषैरद्भिर्मूलफलेन वा ॥ दत्तेन मासं तृप्यन्ति विधिवत्पितरोनृणाम् ॥ २६७ ॥

(१) मेधातिथिः । तिलादिग्रहणंनेतरधान्यपरिसंख्यानार्थमपितुल्यानांफलविशेषप्रदर्शनार्थम् । एभीत्रिविधदत्तैरपि मासंप्रीयन्ते । विधिवत्पितरोनृणामित्याद्यनुवादपदानि वृत्तपूरणार्थानि ॥ २६७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । मूलफलेन स्मृत्यन्तरे श्राद्धीयत्वेनोक्तेन ॥ २६७ ॥

(३) कुल्लूक । तिलधान्ययवमाषजलमूलफलानामन्यतमेन यथाशास्त्रंश्रद्धयादत्तेन मनुष्याणांमासंपितरस्तृप्यन्ति। कृष्णामाषास्तिलाश्चैव श्रेष्ठाः स्युर्यवशालयइति ॥ वायुपुराणवचनान्माषैरिति कृष्णमाषाबोद्धव्याः ॥ २६७ ॥

(४) राघवानन्दः । तदेवाह तिलैरितिनवभिः तिलमाषयोः कृष्णत्वंविवक्षितम् । कृष्णामाषास्तिलाश्चैव श्रेष्ठाः स्युर्यवशालयइति वराहपुराणोक्तेः ॥ अद्भिः नवोदकैः । विधिवद्दत्तै रित्यन्वयः । मासमित्यादि कालकर्म ॥ २६७ ॥

(५) नन्दनः । दत्तेन श्राद्धेनेतिशेषः ॥ २६७ ॥

द्वौ मासौ मत्स्यमांसेन त्रीन्मासान् हारिणेन तु ॥ औरभ्रेणाथ चतुरः शाकुनेनाथ पञ्च वै ॥२६८॥

(१) मेधातिथिः । उरभ्रामेषा । शाकुनयश्चारण्याः कुक्कुटाद्याः । मत्स्याः पाठीनाद्या ॥ २६८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । मत्स्यः पाठीनादिः । उरभ्रोमेषः । शाकुनेन भक्ष्यपक्षिमांसेन ॥ २६८ ॥

(३) कुल्लूकः । पाठीनादिमत्स्यानांमांसेन द्वौ मासौ पितरःप्रीयन्तइति पूर्वेण संबन्धः। त्रीन्मासान्हारिणेन मांसेन । चतुरोमेषमांसेन पञ्चद्विजातिभक्ष्यपक्षिमांसेन ॥ २६८ ॥

(४) राघवानन्दः । मत्स्यमांसेन पाठीनादिमत्स्यानांमांसेन मांसपदं शल्ककण्टकदंष्ट्राद्यादिव्यावृत्त्यर्थं । हारिणेन हरिणमांसेन औरभ्रेण मेषमांसेन शाकुनेन निषिद्धेतरपक्षिमांसेन इह श्राद्धे दत्तेनेत्यन्वयः ॥ २६८ ॥

(५) नन्दनः । हारिणेन हरिणमांसेन । हरिणः कृष्णमृगः । औरभ्रेणोरभ्रमांसेन उरभ्रोमेषः ॥ २६८ ॥

(६) रामचन्द्रः । औरभ्रेण मांसेन मेषस्य मांसेन चतुरोमासान् तृप्तिर्भवति ॥ २६८ ॥

षण्मासांश्छागमांसेन पार्षतेन च सप्त वै ॥ अष्टावेणस्य मांसेन रौरवेण नवैव तु ॥ २६९ ॥

[अष्टावैणेयमांसेन पार्षतेनाथ सप्त वै ॥ अष्टावैणेयमांसेनरौरवेणनवैवतु ॥ १ ॥] (मेधा०)

(१) मेधातिथिः । रुरुपृषतैणाःमृगजातिविशेषवचनाः । रौरवेण पार्षतेन । ऐणेयेतिविकारेतद्धितः ॥ २६९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । पृषतोबिन्दुमान्मृगः । एणोहरिणभेदः । रुरुर्मृगभेदः ॥ २६९ ॥

(३) कुल्लूकः । षण्मासाञ्छागमांसेन । मिथ्यन्तेपृषतश्चित्रमृगस्तन्मांसेन सप्त । एणमांसेनाष्टौ । रुरुमांसेननव । एणरुरुहरिणजातिविशेषौ ॥ २६९ ॥

(४) राघवानन्दः । पार्षतेन चित्रमृगमांसेन एणोरुरुश्च मृगजातिविशेषौ ॥ २६९ ॥

(५) नन्दनः । रुरु कृष्णसारः ॥ २६९ ॥

(६) रामचन्द्रः । पार्षतेन चित्रकेन मृगेण पृषत्सञ्ज्ञस्य मृगस्य मांसेन एणसञ्ज्ञस्य मांसेन । रौरवेण रुरोर्मांसेन२६९

दशमासांस्तु तृप्यन्ति वराहमहिषामिषैः ॥ शशकूर्मयोस्तु मांसेन मासानेकादशैव तु ॥ २७० ॥

(१) मेधातिथिः । वराहश्चारण्यसूकरः ॥ २७० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । कूर्मः कच्छपः ॥ २७० ॥

(३) कुल्लूकः । दशेति । दशमासानारण्यसूकरमहिषमांसैस्तृप्यन्ति । एकादशशशकच्छपमांसेन ॥ २७० ॥

(५) नन्दनः । वराहमहिषौ वन्यौ ॥ २७० ॥

संवत्सरे तु गव्येन पयसा पायसेन च ॥ वार्ध्रीणसस्य मांसेन तृप्तिर्द्वादशवार्षिकी ॥ २७१ ॥

[त्रिपिबं त्विन्द्रियक्षीणमजापूर्वानुगामिनम्॥तवैवार्ध्रीणसंविद्यात् वृद्धं शुक्लमजापतिम्॥१॥]*

(१) मेधातिथिः । श्रुतानुमितयोः श्रुतसंबन्धस्य बलीयस्त्वाद्गव्येन पयसेति सबन्धोनमांसेन प्राकरणिकेन । अन्येतु चशब्दंसमुच्चयार्थीयं पठित्वा व्याख्यानयन्ति मांसेन गव्येन पयसापायसेन वा । पयोविकारःपायसदध्यादि पयःसंस्कृतओदनःप्रसिद्धः वार्ध्रीणसोजरच्छागः । एवहिनिगमेपुपठ्यते त्रिपिबंत्विन्द्रियक्षीणंश्वेतवृद्धमजापतिं । वार्ध्रीणसंतुतंमाहुर्याज्ञिकाःपितृकर्मणि ॥ पिबतोयस्य त्रीणिजलस्पृशन्ति कर्णौजिव्हाच सत्रिभिःपिबतीति त्रिपिबः । यत्तुशब्देन गोमांसभक्षणेप्रायश्चित्तमाम्नाततन्मधुपर्काष्टकाश्राद्धेभ्योन्यत्रज्ञेयम् ॥ २७१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । गव्येन गोसंबन्धिना पयसा न समांसेन गोपयसा सिद्धेनौदनेन । वार्ध्रीणसोनिगमउक्तः । कृष्णग्रीवोरक्तशिराः श्वेतपक्षोविहङ्गमः ॥ २७१ ॥

(३) कुल्लूकः । वर्षपुनर्गोभवक्षीरेण तत्साधितौदनेन च तुष्यन्ति । तत्रैव पायसशब्दप्रसिद्धेः । वार्ध्रीणसस्य मांसे नद्वादशवर्षपर्यन्तपितृतृप्तिर्भवति । वार्ध्रीणसश्च निगमे व्याख्यातः । त्रिपिबंत्विन्द्रियक्षीणंश्वेतंवृद्धमजापतिम् । वार्ध्रीणसंतु तंमाहुर्याज्ञिका पितृकर्मणि॥ नद्यादौ पयःपिबतोयस्यत्रीणि जलस्पृशन्ति कर्णौ जिह्वा च त्रिभिःपिबतीति त्रिपिबः२७१

(४) राघवानन्दः । गव्येन मांसेन पयसा गोदुग्धेन तत्साध्येनौदनेन वार्ध्रीणसेनेति । त्रिपिबंत्विन्द्रियक्षीणं श्वेतवृद्धमजापतिं । वार्ध्रीणसंतु तंमाहुर्याज्ञिकायज्ञकर्मणीति ॥ जिव्हया कर्णाभ्यामपः पिबतीतित्रिपिबः लम्बकर्णवृद्धछागोवार्ध्रीणसइति स्मृतः ॥ २७१ ॥

(५) नन्दनः । वार्ध्रीणसोमहान्खड्गमृगः ॥ २७१ ॥

(६) रामचन्द्रः । वार्ध्रीणसस्य वृषस्य छागस्य पक्षिविशेषस्य मांसेन द्वादश वार्षिकी तृप्तिःस्यात् ॥ २७१ ॥

कालशाकंमहाशल्काःखड्गलोहामिषंमधु ॥ आनन्त्यायैव कल्प्यन्ते मुन्यन्नानि च सर्वशः॥२७२॥

(१) मेधातिथिः । कालशाकंविशिष्टशाकप्रसिद्धम् । कृष्णोवास्तुकभेदोवा यथा महाशल्काउच्यन्ते । अन्येतु मत्स्यान्सशल्कानाहुः । खड्गीगण्डकः लोहःकृष्णश्छागः सर्वरक्तश्च । तथापुराणं । कृष्णश्छागस्तथारक्तआनन्त्यायैवकल्पते । लोहशब्दोलक्षणयुक्ते छागे वर्तते । अपः कृष्णांताम्रलोहितउभयत्रापिलोहशब्दःप्रयुज्यते । यद्यपि चैषवर्णोमेषादिष्वपि संभवति तथापि स्मृत्यन्तरप्रसिध्याछागएवगृह्यतइति व्याचक्षते । अन्येतु शकुनिर्लोहितपृष्ठः नामैकदेशेनदेवदत्तोदत्तइतिवत्प्रतिपद्येतेत्याहुः । समाचारश्चोभयत्राप्यन्वेष्यः मधुमाक्षिकं सर्वत्रात्रप्रीत्यतिशयोत्पत्तिर्विवक्षिता ननुप्रथाश्रुतएव कालः तथाहि द्वादशवर्षाण्यकरणस्यात्तत्रविरुध्येत । पिष्यमानिधनात्कार्यमिति ॥ २७२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । सर्वशः सर्वाणि ॥ २७२ ॥

(३) कुल्लूकः । कालशाकाख्यंशाकंमहाशल्काःसशल्काइति मेधातिथिः । मत्स्यविशेषाइति युज्यते महाशल्किनोमत्स्याइति वचनात् । खड्गोगण्डकः लोहोलोहितवर्णः छागएवछागेनसर्वलोहेनानन्त्यमिति पैठीनसिवचनात्तयोरामिषंमधुमाक्षिकं मुन्यन्नानि नीवारादीनि आरण्यानि सर्वाणि एतान्यनन्ततृप्तये संपद्यन्ते ॥२७२ ॥

* (ल) । (व) चिन्हितपुस्तकेसएवश्लोकःटीकायां दृश्यते

(४) राघवानन्दः । महाशल्काः । महाशल्किनो मत्स्यादिति यमवचनात् ज्ञेयाइति केचित् शल्यकाइति मेधातिथिः । खड्गोगण्डइति ख्यातः । लोहोलोहितच्छागः । सर्वलोहेनानन्त्यमिति पैठीनसिवचनात् ॥ २७२ ॥

(५) नन्दन. । कालशाकः कृष्णनिम्बः । महाशल्कोमत्स्यविशेषः ॥ २७२ ॥

(६) रामचन्द्र. । चेवकःशिशुकश्चैव कालशाकःप्रकीर्तितः । महाशल्यंमत्स्यखण्डंखड्गमांसं लोहामिषंरक्तच्छागभवंवालोहशब्दोरक्तवर्णतः ॥ २७२ ॥

यत्किंचिन्मधुनामिश्रं प्रदद्यात्तु त्रयोदशीम् ॥ तदप्यक्षयमेव स्याद्वर्षासु च मघासु च ॥ २७३॥

(१) मेधातिथिः । यत्किंचिदन्नंमधुनासंयुक्तम् । त्रयोदश्यांवर्षासुचमघासुचाधिकमिति । तदाचतदक्षयमेव ऋतुनक्षत्रतिथीनांचसमुच्चयः । आपस्तम्बवचनात्तुवर्षासुत्रयोदश्यष्टमीदशमीष्वपि । मघासुत्वान्तरेणाविवक्षा । एवहरमाहमघासुचाधिकमिति ॥ २७३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । यत्किंचित्पायसादन्यदपि चतुर्मासऋतुव्यवस्थया । वर्षासु मघासु मघानक्षत्रे त्रयोदशी त्रयोदश्यामितिसमुच्चिते तात्पर्यं । चकारद्वयंस्यान्योन्यसमुच्चयार्थत्वात् ॥ २७३ ॥

(३) कुल्लूकः । ऋतुनक्षत्रतिथीनामयंसमुच्चयः । यत्किंचिदित्यप्रसिद्ध । मधुसंयुक्तवर्षाकाले मघात्रयोदश्यांदीयते तदप्यक्षयमेव भवति । त्रयोदश्याअधिकरणत्वेपीप्सितत्वविवक्षया श्राद्धेत्यध्याहाराद्वा द्वितीया ॥ २७३ ॥

(४) राघवानन्दः । द्रव्यानुवादेन कालविधत्ते यदितिद्वाभ्यां । संदिग्धेषु वाक्यशेषादितिन्यायेनान्नद्रव्यंघृतमिति यावत् अपि न इत्यादिवाक्यशेषबलाज्जातिन्यायाच्च त्रयोदशीविधिः अन्यथा वाक्यभेदात् वर्षास्वित्यादेरतद्गुणत्वं न च वैपरीत्य तिथेरेव प्राधान्यात् । अरुणन्यायाद्वा विशिष्टविधिः । वर्षावच्छिन्नमघानक्षत्रायत्वयादविरुद्धसाधनानांसमुच्चयएव युक्तः । अतएव मेधातिथिः । प्रकृतांत्रयोदशीं वर्षादि गुणयुक्तामधिकृत्योच्यते इति बहुवचनमात्याब्दिकसूचनार्थं मनपेक्षत्वात् यथापयसाग्निहोत्रजुहोतीति पयोहोमपरे वाक्येजातिलत्यवागवाजुहोतीत्याद्यर्थवादः एव त्रयोदशीश्राद्धप्रशंसापरमन्यत्सर्वमितिन्यायार्थः ॥ २७३ ॥

(५) नन्दनः । सर्वस्मिन्नपिकालेभवत्यक्षयम् । वर्षासु भाद्रपदेमासे मघासु माघमासे । अनयोर्मासयोर्यत्किंचिद्बहुलत्रयोदश्यांदत्तंतदप्यक्षयम् ॥ २७३ ॥

अपि नः सकुले जायाद्योनोदद्यात्त्रयोदशीं ॥ पायसंमधुसर्पिर्भ्यां प्राक्छाये कुञ्जरस्य च ॥ २७४॥

(१) मेधातिथिः । प्रकृतांत्रयोदशींवर्षादिगुणयुक्तामधिकृत्येदमुच्यते । एवंपितरआशासते । अस्माकंकुलेभूयात्सतादद्योजायतांउत्कृष्टगुणःयःप्रागुक्तायांत्रयोदश्यामस्मभ्यंदद्यात्पायसंमधुसर्पिःसंयुक्तं । तथाकुञ्जरस्यहस्तिनः प्राक्छायेप्राच्यांदिशिगतायांछायायां अपराह्णेतरे कालइत्यर्थः शेषेऽह्निहस्तिनोदीर्घाप्राचीच्छायाभवति । प्राक्च्छायांइतिवापाठः । छायायांहिब्राह्मणाभोज्यन्ते । अग्निमकर्मतुयचलत्वाछायायांनसंभवति तद्देशान्तरे । तत्समीपेकर्तव्यम् । अङ्गत्वात्सतिसंभवेतत्सर्वांगोपेतप्रधानंहस्तिछायायामेव । यत्त्वाचक्षते राहूपरागोहस्तिछायोच्यतेहस्तीवैभूत्वासंभानुरासुरिरादित्यंतमसाविध्यदिति । तदयुक्तं तत्रहिगौणोहस्तिशब्दप्रयोगः स्मृत्यन्तरेच पृथगेव हस्तिछाया ग्रहोपरागादाम्नाता हस्तिछाया ग्रहणंचन्द्रसूर्ययोरिति ॥ २७४ ॥

(२७४) अपिनःसकुलेजायात्=अपिन.सकुलेभूयात् (ञ, झ, ञ, ट, ठ, ड)

(२) सर्वज्ञनारायणः । अपिन इति पितृगाथानुकीर्तनम् । पायसे फलबाहुल्यार्थं । त्रयोदशीं त्रयोदश्यां वर्षासु मघासु मघानक्षत्रेचेत्यपि । तथाकुञ्जरस्य हस्तिनः प्राक्छाये प्राग्गामिन्यां छायायां अपराह्णे गजस्य छायायामित्यर्थः ॥ २७४ ॥

(३) कुल्लूकः । वर्षासु मघायुक्तत्रयोदशी पूर्वोक्ता विवक्षिता । तत्रापि प्रौष्ठपदामतीतायांमघायुक्तांत्रयोदशीम् । प्राप्य श्राद्धंहि कर्तव्यंमधुना पायसेनच ॥ इति शङ्खवचनात् भाद्रकृष्णत्रयोदशी पूर्वत्रेह च गृह्यते। पितरःकिलैवमाशासते-अपि नामतथाविधःकश्चिदस्माकंकुले भूयात् । योऽस्मभ्यंमकृतायांत्रयोदश्यांतथातिथ्यन्तरेऽपिहस्तिनः पूर्वांदिशंगतायां छायायांमधुघृतसंयुक्तंपायसंदद्यात् । न तु त्रयोदशीहस्तिच्छाययोःसमुच्चयः । यथाह विष्णुः । अपि जायेत सोऽस्माकंकुले कश्चिन्नरोत्तमः । प्रावृट्कालेसिते पक्षे त्रयोदश्यांसमाहितः ॥ मधुप्लुतेन यःश्राद्धंपायसेन समाचरेत् । कार्तिकंसकलं-वापि प्राक्छायेकुञ्जरस्य च ॥ २७४ ॥

(४) राघवानन्दः । किंच अपीति पितर आशासते अपि संभाव्यते । सोऽस्माकं कुले जायात्योनोऽस्मभ्यं दद्यादिति अपि जायेत सोऽस्माकं कुले कश्चिन्नरोत्तमः । प्रावृट्कालेसिते पक्षे त्रयोदश्यां समाहितः ॥ मधूत्कृष्टेन यःश्राद्धं पायसेन समाचरेदिति विष्णूक्तेः ॥ प्राक्छाये कुञ्जरस्येति विष्यन्तरं प्रागिति निर्देशात् । कुञ्जरस्यैव छाया विवक्षिता नतु योगविशेषः । कर्णव्यजनवीजितमिति वाक्यान्तराच्चेति । अपराह्णे तस्य प्राच्यां छाया स्यात् ॥ २७४ ॥

(५) नन्दनः । अयंश्लोकः पितृगीतः ॥ २७४ ॥

(६) रामचन्द्रः । पितरऊचुः नःअस्माकंकुले संभूयात् । त्रयोदशींत्रयोदश्यांनःअस्माकंमधुसंमिश्रंकिंचिद्दद्यात् । पायसंमधुसर्पिर्भ्यांमिश्रंकुञ्जरस्यप्राक्छाये आशासते । अस्माकंकुले भूयादिति वदन्ति । दद्यातप्राक्पूर्वस्यांदिशि गतायांछायायांअपराह्णे । तत्र श्रीपतिराह । कृष्णे पक्षे त्रयोदश्यांमघासिन्धुकरेरविः । यदा तदा गजछायाश्राद्धंपुण्यैरवाप्यते ॥ २७४ ॥

यद्यद्ददाति विधिवत्सम्यक्श्रद्धासमन्वितः ॥ तत्तत्पितॄणां भवति परत्रानन्तमक्षयम् ॥ २७५ ॥

(१) मेधातिथिः । यद्यदितिवीप्सायां अप्रतिषिद्धं सर्वमन्नमनुजानाति विधिवत्सम्यक्शब्दावनुवादः श्रद्धासमन्वितइत्येतदत्रविधीयते । श्रद्धयादातव्यं तथादत्तमनन्तमक्षयंभवति पितॄणांपरलोके । अनन्तमितिवा कालावधिनिषेधः अक्षयमितिमानपरिच्छेदाभावमाह । सर्वकालंभवतिप्रभूतंच ॥ २७५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । यद्यद्धेमवस्त्राद्यपि ददाति मघात्रयोदश्यामेव । विधिवत् सम्यग्विधिना आनन्त्यमतिकालस्थायि अक्षयमनल्पतांगतम् ॥ २७५ ॥

(३) कुल्लूकः । यद्यदितिवीप्सायाम् । सर्वमन्नमप्रतिषिद्धंयथाशास्त्रंसम्यग्रूपश्रद्धायुक्तःपितृभ्योददाति तदनन्तकं सर्वकालमक्षयमनपचितंपरलोके पितॄणांमये भवति । अतस्तत्फलार्थिना श्रद्धया देयमिति विधीयते ॥ २७५ ॥

(४) राघवानन्दः । श्राद्धाच्च प्रत्ययविशेषोपि श्राद्धादिमित्याह यदिति । श्रद्धा हि पितरः सन्ति अस्ति च तेषां श्राद्धेन तृप्तिरितिज्ञानं तयान्वितस्तद्युक्तः आनन्त्यंनानाप्रकारं अक्षयमविनाशि कल्पस्थायीति यावत् ॥ २७५ ॥

(६) रामचन्द्रः । यद्यत् विधिवत्पितॄणांददाति तत्तत्पितॄणां आनन्त्यमक्षयंभवति ॥ २७५ ॥

कृष्णपक्षे दशम्यादौ वर्जयित्वा चतुर्दशीम् ॥ श्राद्धे प्रशस्तास्तिथयो यथैता न तथेतराः ॥ २७६॥

(१) **मेधातिथि** । दशम्यादीनावचनात्फलातिशयोत्पत्ति अन्यास्वपितु सत्याश्रद्धायांकर्तव्यचतुर्दश्यातुनिषेधएव ॥२७६॥

(२) **सर्वज्ञनारायण** । अमावास्याश्राद्धमवश्यपितृतृप्तिग्राहुल्यार्थताया तुकृष्णपक्षे दिनान्तरेऽपि कार्यं तत्रापि दशम्यादिदिनचतुष्टयमधिकफलमित्यर्थं । चतुर्दशीवर्जनमशस्त्रहतानां । यथाचेति विशिष्यतइति वचनात् । अपरपक्षेऽपराह्णेचा सम्भवे पूर्वपक्षे पूर्वाह्णे च कार्यमिति लभ्यते ॥ २७६ ॥

(३) **कुल्लूक** । कृष्णपक्षे दशमीमारभ्यचतुर्दशींत्यक्त्वा श्राद्धे यथा तिथय श्रेष्ठामहाफलान तथैतदन्या प्रतिपदादय ॥ २७६ ॥

(४) **राघवानन्द** ।श्राद्धस्य प्रशस्तान्तिथीनाह कृष्णपक्षइति। एकाचतुर्दशीं वर्जयित्वा अमान्ता पञ्चैतरा प्रतिपदादिनवम्यन्तानव प्रशस्ता तास्वपि श्राद्धकार्यं । तदुक्तं याज्ञवल्क्येन । कन्याकन्यावेदिनश्च पशून्मुख्यान्सुतानपि । द्यूतंकृषिंच वाणिज्यंद्विशफैकशफास्तथा ॥ ब्रह्मवर्चस्विन पुत्रान् स्वर्णरूप्येसकुप्यके । ज्ञातिश्रैष्ठ्यसर्वकामा नाप्नोति श्राद्धद सदा ॥प्रतिपत्प्रभृतिष्वेकांवर्जयित्वाचतुर्दशीं । शस्त्रेणतु हताये वै तेभ्यस्तत्र प्रदीयते इति ॥ २७६ ॥

(५) **नन्दन** । अनेन पूर्वपक्षपूर्वाह्णयोरपि श्राद्धकर्तव्यमिति सूचितम् ॥ २७६ ॥

(६) **रामचन्द्र** । श्राद्धे प्रशस्तास्तिथयएता । तथेतरान ॥ २७६ ॥

युक्षु कुर्वन्दिनर्क्षेषु सर्वान्कामान्समश्नुते ॥ अयुक्षु तु पितॄन्सर्वान्प्रजां प्राप्नोति पुष्कलाम्॥२७७॥

(१) **मेधातिथि** । युग्मिदिनानिद्वितीयाचतुर्थ्यादीनि ।•ऋक्षनक्षत्र तानिभरण्यादीनियुग्मिभवन्ति । प्रतिपत्तृतीयापञ्चमीसप्तमीनवम्यास्तिथयोऽयुजउच्यन्ते द्वितीयाचतुर्थीषष्ठ्यष्टमीदशम्योयुज एवमेकादश्ययुक्क्रमभूतोद्रष्टव्यनक्षत्रेष्वपि । सर्वान्कामान् तेचकामाइतिहासपुराणयोर्भेदेनोपात्ता पुष्कलाप्रजा । धनविद्याबलपुरुषै पुष्टापुष्कला ॥ २७७ ॥

(२) **सर्वज्ञनारायण** । युक्षु युग्मेषु दिनेषु तिथिषु द्वितीयाचतुर्थ्यादिषु ऋक्षेषु युक्षुरोहिण्यार्द्रादिषु अयुक्षु प्रतिपदादिषु कृत्तिकादिषुच ॥ २७७ ॥

(३) **कुल्लूक** । दिनशब्दोऽत्र तिथिपर । युक्षुयुग्मासु तिथिषु द्वितीयाचतुर्थ्यादिषु युग्मनक्षत्रेषु भरणीरोहिण्यादिषु श्राद्धकुर्वन्सर्वाभिलषितान्प्राप्नोति । अयुग्मासु तिथिषु प्रतिपत्तृतीयाप्रभृतिष्वयुग्मेषु च नक्षत्रेष्वश्विनीकृत्तिकादिषु श्राद्धेन पितॄन्पूजयन्पुत्रादिसन्तानंलभते पुष्कलाधनविद्यापरिपुष्टाम् ॥ २७७ ॥

(४) **राघवानन्द** । तत्रैव युग्मायुग्म भेदेन फलमाह युक्षिवति । युक्षु युग्मेषु दिनपदतिथिपरतेन द्वितीयाचतुर्थ्यादय । नक्षत्राणि भरणीरोहिण्यादानि युग्मानि तेष्वित्यर्थ, । पुष्कला प्रशस्तासर्वान्कामानिति पूर्वधृतयाज्ञवल्क्यवचनात्ज्ञेयम् ॥ २७७ ॥

(५) **नन्दन** । युक्षु युग्मेषु । दिनशब्देन सूर्यवारादीनांग्रहणम् । ऋक्षशब्देन च कृत्तिकादीनाम् । कुर्वञ्श्राद्धमितिशेष ॥ २७७ ॥

---

(२७७) सर्वान्=अर्चन् (ज, ञ, ञ, ४)

॥ (६) रामचन्द्र । युक्षु युग्मासुद्वितीयादितिथिषु दिनर्क्षेषु भरण्यादिषु च श्राद्धकुर्वन्सर्वान्कामान् अश्नुते प्रामोति । अयुक्षुअयुग्मासु प्रतिपदश्विन्यादिषु नक्षत्रेषु च पितॄनर्चयन्सपुष्कलांबहुप्रजासन्ततिमाप्नोति ॥ २७७ ॥

यथाचैवापरः पक्षः पूर्वपक्षाद्विशिष्यते ॥ तथा श्राद्धस्य पूर्वाह्णादपराह्णोविशिष्यते ॥ २७८ ॥

(१) मेधातिथि । पूर्वपक्ष शुक्लपक्ष अपर कृष्णपक्ष चैत्रसिताद्यामासाइति । यथा श्राद्धस्यशुक्लपक्षात् कृष्णपक्षोविशिष्यते प्रकृष्टफलदोभवति । तथापूर्वाण्हादपराण्होविशेषवचनात् । पूर्वाण्हेपिकदाचित्कर्तव्यमेवेतिप्रतीयते । ननुचप्रसिद्धेनदृष्टान्तेन भवितव्य । नचापरपक्षस्यपूर्वपक्षाच्छ्राद्धप्रतिविशेषउक्त । केचिदाहु कृष्णपक्षेदशम्यादावित्येनसात्प्रतीयते । एवतुन्नूम वचनानित्वपूर्वत्वादित्यनेनन्यायेनाप्रसिद्धस्यदृष्टान्ततास्तीति विधिरपिदृष्टान्तवचनादेवशक्योवगन्तुम् ॥ २७८ ॥

(३) कुल्लूक । चैत्रसिताद्यामासाइति ज्योति शास्त्रविधानाच्छुक्लपक्षोपक्रमत्वा मासानामपर पक्ष कृष्णपक्ष सयथा शुक्लपक्षाच्छ्राद्धस्य सम्पदी विशिष्टफलदोभवति पूर्वार्धदिवसादुत्तरार्धदिवस प्रकृष्टफलोविशिष्यतइति वचनात्पूर्वाह्णेपि श्राद्धकर्तव्यतांबोधयति । ननु शुक्लपक्षादनुक्तोत्कर्षस्यापरपक्षस्य कथदृष्टान्तता प्रसिद्धोहि दृष्टान्तोभवति । उच्यत । कृष्णपक्षे दशम्यादावित्यत्रैव विशिष्टविधावुत्कर्षाभिधानात् ॥ २७८ ॥

(४) राघवानन्द । कृष्णपक्षइत्युक्त तत्रैवार्थवादमाह यथेति । अपरपक्षइति दृष्टान्तार्थ । पूर्वपक्षात् शुक्लपक्षात् ॥ २७८ ॥

(६) रामचन्द्र । पूर्वपक्षात्शुक्लपक्षात् यथाऽपरपक्षो विशिष्यते तथा श्राद्धस्य पूर्वाह्णकालादपराह्णकालोविशिष्यते । अपराह्ण पितॄणामिति श्रुते । आषाढ्या पञ्चम पक्ष आषाढीमवधिकृत्वा पर पक्ष कृष्णपक्षस्यअभिधानस्य ॥ २७८ ॥

प्राचीनावीतिना सम्यगपसव्यमतन्द्रिणा ॥ पित्र्यमानिधनात्कार्यं विधिवद्दर्भपाणिना ॥ २७९ ॥

(१) मेधातिथि । यत्किंचित्पित्र्य तत्रकर्मण्यमविधि । पदार्था प्राग्व्याख्याता । अतन्द्रिणाअनलसेन श्रद्धानेनेतियावत् । आनिधनादामरणाद्यावज्जीविकोय विधिरित्यर्थ । दर्भपाणिना । तदुक्त दर्भा पवित्रमिति तद्ग्रथितशीर्षकंदर्भमयपवित्रमुच्यते ॥ २७९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण. । अपसव्यमप्रादक्षिण्येन तेन पित्रादिविप्राणाप्रागपवर्गोपवेशनमप्रदक्षिण कर्मकरणामित्यादिलभ्यते । आनिधनादासमाप्ते । पित्र्यप्राचीनावीत्यादिना कार्य । न तु तत्प्रत्यपतित देवमपि विधिवदन्यूनानधिकाङ्गम् ॥ २७९ ॥

(३) कुल्लूक । दक्षिणस्कन्धस्थितयज्ञोपवीतेनानलसेन दर्भहस्तेनापसव्यपितृतीर्थेन यथाशास्त्र सर्वपितृसबन्धि कर्मानिधनादासमाप्ते कर्तव्यम् । आनिधनाद्यावज्जीवमिति मेधातिथिगोविन्दराजौ ॥ २७९ ॥

(४) राघवानन्द । श्राद्धाङ्गतया कार्यान्तरविधरौ प्राचीनावीतीति । अपसव्यं पितृतीर्थतर्जन्यङ्गुष्ठयोर्मध्यं । अतन्द्रिणा अनलसेन । आनिधनादासमाप्तेर्विधिवद्यथाशास्त्रं ॥ २७९ ॥

(५) नन्दन । नियमान्तराण्याह प्राचीति । आनिधनादासमाप्ते ॥ २७९ ॥

(२७७।८) [राघवानन्दमते यथाचैवेत्यनन्तर युग्मेत्विति श्लोक]

रात्रौ श्राद्धं न कुर्वीत राक्षसी कीर्तिता हि सा ॥ संध्ययोरुभयोश्चैव सूर्ये चैवाचिरोदिते॥२८०॥

[कुर्वन् प्रतिपदि श्राद्धं स्वरूपा लभते प्रजाम् ॥ कन्यकाश्च द्वितीयायां तृतीयायांतु वाजिन.+ ॥१॥

पशून् क्षुद्रांश्चतुर्थ्यांतु पञ्चम्या शोभनान्सुतान् ॥ षष्ठ्यांद्यूतमवाप्नोति सप्तम्यालभते कृषिम् ॥२॥

अष्टम्यामपिवाणिज्यलभते श्राद्धदोनर. ॥ नवम्या वै चैकशफान् दशम्या द्वि ऽऽ खुरान्बहून् ॥३॥

एकादश्यातथा रौप्यंब्रह्मवर्चस्विनः सुतान् ॥ द्वादश्यांजातरूपंच रजतं कुप्यमेव च ॥ ४ ॥

ज्ञातिश्रैष्ठ्यंत्रयोदश्यां चतुर्दश्यातु कुप्रजा. ॥ प्रीयन्ते पितरश्चास्य ये च शस्त्रहता रणे ॥ ५ ॥§

पक्षाद्यादिषु निर्दिष्टा न्विपुला न्मनसः प्रियान् ॥ श्राद्धदः पञ्चदश्याच सर्वान्कामान्समश्नुते॥६॥]

(१) मेधातिथि । ननुचापराण्हविधानात्कुतोराम्यादिषुप्राप्ति । अथमतविशेषवचनेनान्यत्राप्यस्तीतिज्ञापितं । सत्यं । पूर्वाण्हादपराण्होविशिष्यतइति यदपेक्षविशेषवचन तन्नैवास्तीतिसामान्यज्ञानं प्रवर्तते तेनपूर्वाण्हएवकदाचित्तस्याप्युत्तरकालइतिकेचिदाहु । ग्रहणचन्द्रसूर्ययोरिति च द्वयहादिषुराम्यादावपिप्राप्तस्तन्निषेधार्थं । अतश्चसन्ध्यायाचन्द्रसूर्ययोरुपरागेणरात्रौच द्वयग्रहणेप्रतिषेधाविधानाद्विकल्प । अन्येत्वाहु, मध्यान्हकाल पूर्वाह्णापराह्णाभ्यामन्यस्तत्राप्येतेनप्रतिषेधेन कर्तव्यमितिज्ञाप्यते । सूर्येचैवपूर्वाह्णकालत्वात्प्रथमोदिते सूर्येप्रतिषेध । राक्षसीत्यर्थवाद ॥ २८० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । रात्रौ श्राद्धमितिनिषेधात्पार्वणादेर्नित्यस्यापराह्णेऽसंभवे पूर्वाण्हेऽपि करणमनुमतम् । अतएवापराह्णोविशिष्यतइत्युक्तम् । एवच दिवा नित्यश्राद्धस्यैवादकरणे लोपएवेति दर्शितम् । सूर्येचिरोदिते सङ्गवाख्यषण्मुहूर्तमध्ये ॥ २८० ॥

(३) कुल्लूक । रात्रौ श्राद्धन कर्त्तव्यम् यस्माच्छ्राद्धविनाशनगुणयोगाद्राक्षसी मन्वादिभिरसौ कथिता । सन्ध्ययोश्च न कुर्यात्तादित्यचाचिरोदिते । अचिरोदितादित्यकालश्चापेक्षायात्रिमुहूर्तं प्रात कालोप्राप्त । यथोक्तंविष्णुपुराणे । रेखाप्रभृत्यथादित्ये त्रिमुहूर्तंगतेरवौ । प्रातस्तत्र स्मृत कालोभाग सोह्नस्तु पञ्चम ॥ अपराह्णस्य श्राद्धाङ्गतया विधानात्कथमप्रसक्तप्रतिषेधइति चेत् । नायप्रतिषेध । सहि रागप्राप्तस्य वा स्याद्विधिप्राप्तस्य वा नाद्य । नाप्ररागतोनित्यस्य दर्शश्राद्धस्य प्राप्तिर्वात्विधिप्राप्तस्य निषेधे षोडशिग्रहणाग्रहणवद्विकल्प स्यात् तस्मात्पर्युदासोयम् राम्यादिपर्युदस्तेतरकाले श्राद्धकुर्यात अनुयाजेतरयजतिषु ये यजामहइति मन्त्रवत् । अपराह्णविधिश्च प्राशस्त्यार्थ । अतएवोक्तम् । यथा श्राद्धस्य पूर्वाह्णादपराह्णोविशिष्यतइति ॥ २८० ॥

(४) राघवानन्द । श्राद्धस्यसपद स्युरित्युक्तस्तस्य प्राप्तस्य यथोतयन् पर्युदासन्यायेन रात्र्यादिचतुष्टयातिरिक्तकाले कुर्यादनुयाजव्यतिरिक्तयजतिवत् यजतिषुयेयजामहं करोति नानुयाजेषु इत्यादिवदित्याह रात्राविति । अचिरोदिते प्रथमोदिते । अपराण्हे विशिष्यतइति प्राशस्त्यस्मृते । चहिदण्डाभिकायातिथौ प्राप्ताया निषेध सार्थकइतिभाव ॥ २८० ॥

+ वाजिन बन्दिन (ड) पुस्तके । अन्येषु वाजिन इत्येव ।

ऽऽद्विखुरान् द्विशफान् (ड) पुस्तके । अन्येषु द्विखरान् इत्येव ।

§ (क, ख, ग, ड)

(६) रामचन्द्र. । सूर्ये अचिरोदिते प्रथमोदिते संद्भवे काले वा ॥ २८० ॥

[रामचन्द्र. । शाकल युवानस्तु म्रियन्ते चकामोद्रेकेणवै द्विजा । तेषाश्राद्धचतुर्दश्यानान्येषातु कदाचन । अस्यार्थ अन्येषाज्वरादिना मृतानाचतुर्दश्याश्राद्धं कार्यं किंतु तन्निधा । वाष्कल । कामाग्निना च दह्यन्ते ये युवान कदाचन । तेषाहिपितृपिण्डश्च भूतायामपि निर्वपेत् । स्त्रीणामप्येवमेकस्यानकामासक्तागतासवा । तासाश्राद्धहि भूतायामस्त्या मरणंयदि ॥ ५ ॥]

[रामचन्द्र । पक्षेति । पक्षाद्यादिषु पक्षादि आदिर्यासाता पक्षाद्यादय तासु पक्षाद्यादिषु प्रतिपदाद्यासु पञ्चदश्या अमाया श्राद्धद सर्वान्कामानवाप्नोति ॥ ६ ॥]

अनेन विधिना श्राद्धंत्रिरब्दस्येह निर्वपेत् ॥ हेमन्तग्रीष्मवर्षासु पाञ्चयज्ञिकमन्वहम् ॥२८१॥

(१) मेधातिथि । पूर्वोक्तेनविधिनाइतिकर्तव्यताकलापेन पूर्वेद्युर्निमन्त्रणादिभि सवत्सरस्यत्रि श्राद्धकुर्वीत । केषुमासेष्वित्यतआह हेमन्तग्रीष्मवर्षासु मासानुमासिकमित्यस्यत्रि संवत्सरविधिर्वैकल्पिक । पाञ्चयाज्ञिक पञ्चमहायज्ञमध्येय पठित सोन्वहकर्तव्य । अस्यचप्राचीनावीत्यपसव्योदङ्मुखब्राह्मणभोजनमित्येतावत्येवेतिकर्तव्यता । एवमर्थमेव पुनरुपन्यास । एवत्रि सवत्सरविधिरनाहिताग्नेरित्येवंपूर्वेव्याचक्षते प्रमाणतुतएवविदति ॥ २८१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । त्रिरितित्रिरपीत्यर्थ । एतच्च प्रतिमासमसभवे । संभवेतु प्रतिमासमेव मासिमासि पितृभ्य क्रियतइतिश्रुतें । हेमन्तग्रीष्मवर्षास्विति चतुर्मासर्तुपक्षमाश्रित्योक्तम् । एवच मत्स्यपुराणे । अनेन विधिना श्राद्धंत्रिरब्दस्येह निर्वपेत् । कन्याकुम्भवृषस्थेऽर्के कृष्णपक्षषु सर्वदेत्युक्तत्वात् ॥ त्रि करणेएतेष्वेव मासेष्वमास्यायां तत्करणमितिलभ्यते । त्रिसवत्सरविधिरनाहिताग्नेरित्येवपूर्वे व्याचक्षते प्रमाणंतु तएव विदन्तीति । अग्निविरहिणामेवेत्यपरे । पाञ्चयज्ञिक पञ्चमहायज्ञपतितं तदन्वहमेव कार्यमशक्तावुदकादिनापि इहेति हेम तादिषु त्रि सवत्सरविधि पूर्वे कल्पित । पाञ्चयज्ञिकोनित्यइति ॥ २८१ ॥

(३) कुल्लूक । कुर्यान्मासानुमासिकमिति प्रतिमासश्राद्धविहिततदसंभवे विधिरयंचतुर्भिर्मासैर्ऋतुरेकः एकस्त्वतु सवत्सरइतीमपक्षमाश्रित्योच्यते । अनेनोक्तविधानेन सवत्सरमध्ये त्रीन्वारान्हेमन्तग्रीष्मवर्षासु श्राद्धकर्तव्यम् । तच्च समयाचारात्कुम्भवृषकन्यास्थेऽर्केपञ्चमहायज्ञा तर्गतचएकमप्याशयेद्विप्रमित्यनेन विहितमत्यहतुकुर्यादिति पूर्वोक्तश्राद्धार्थम् ॥ २८१ ॥

(४) राघवानन्द । कुर्यान्मासानुमासिकमिति प्रतिमासं प्रत्यब्दंच मासश्राद्धमशक्तौ सकुचति अनेनेति । अब्दस्य हेमन्तादित्रिष्ववश्यं कुर्यादिति त्रिषु संवत्सरमाश्रित्यैतत् पाञ्चयज्ञिक एकमप्याशयेद्विप्रमित्यादि विहितं पञ्चयज्ञान्तर्गतश्राद्ध । अन्वहप्रतिदिनं निर्वपेदित्यन्वय ॥ २८१ ॥

(५) नन्दन । इहामावास्यायात्रिरवर्षनिर्वपेत् न न्यूनम् ॥ २८१॥

(६) रामचन्द्र । अब्दस्य मध्ये त्रिवारहेमन्तग्रीष्मवर्षासु श्राद्धनिर्वपेत् । पञ्चयज्ञेपश्राद्धं अन्वहप्रत्यहं कुर्यात् । अयनेसंवत्सरस्य विधिरनाहिताग्ने ॥ २८१ ॥

न पैतृयज्ञियोहोमोलौकिकेऽग्नौ विधीयते ॥ न दर्शेन विना श्राद्धमाहिताग्नेर्द्विजन्मनः ॥ २८२ ॥

(१) मेधातिथि । पितृयज्ञाद्भूतोहोम पैतृयज्ञिक सलौकिकेस्मार्तेग्नौनविधीयते । शास्त्रेणकर्तव्यतयानचोद्यते । तस्मात्त्रि संवत्सरस्यानाहिताग्निनाकर्तव्यं । यद्यपित्रि कृतमपिभवत्येवकृतंलौकिकेग्नौ । तथापिसंवत्सरापेक्षया अकृतमे

बत द्भवति । प्रस्थभोजनोहिन्यूनेभुक्तेऽभुक्तइत्यर्थवादतया पूर्वशेषमिदपूर्वेव्याचक्षते । इदत्वयुक्त । यदिलौकिकोग्निर्विवाहादावपरिगृहीतस्तस्मिन्श्राद्धाङ्गभूतोहोमोनकर्तव्यइत्युच्यते होमप्रतिषेधेनचतद्व्यतिरिक्तमन्यत्कर्मकर्तव्यमित्युक्त भवति। इतरथापरिगृहीताऽग्न्यपिपार्वणश्राद्धाङ्गत्वेनविधानादनग्निकस्यश्राद्धानधिकारएवस्यात् । यथान्धस्याऽज्याऽवेक्षणाशक्तया नदर्शपौर्णमासयोरधिकार. । अग्निस्तुसतिसाग्निकस्यहोमवत्श्राद्धमनग्निकस्य तद्वर्जितमपिज्ञापितभवति । तथाचाग्न्यभावइत्यस्यायमेवविषय । येपिव्याचक्षते पिण्डपितृयज्ञ पितृयज्ञोभिप्रेत तत्रयोहोम सलौकिकेस्मार्तेऽग्नौनास्ति तेपिनयुक्तमाहुः। अस्त्वेवमनाहिताग्निर्नित्यत्वेश्रपयित्वाजुहुयादित्यादि । नदर्शेनविनाश्राद्धंग्रहोपरागादावाहिताग्नेःप्रतिषेधइत्याहु । एततुसमाचारविरुद्ध । अन्येतुपठन्तिनविनादर्शइत्यस्यानाहिताग्निनामासानुमासिककर्तव्य।नास्यत्रि सवत्सरविधि । नैवायपाठोस्तीत्यन्ये । कस्तर्ह्यस्यार्थ । दार्शात्श्राद्धादन्यदाहिताग्नेर्मघाश्राद्धादि ननियमेन भवतीतिदार्शमेवतस्यनियत । अनाहिताग्नेस्तुहेमन्तादिविहितान्यपिनियतानीति॥ २८२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । निरग्नीन्द्रविशिनष्टयपिच नपितृयज्ञिकइति । पितृयज्ञश्राद्धसबन्धि होमोलौकिके याम्ये न किंतु वैवाहिकएव । तदभावे ब्राह्मणकरादौ । आहिताग्नेर्यच्छ्राद्धमाहिताग्निकर्तृकतन्न दर्शेनविनाऽस्ति । अतोदशम्यादिष्वपि यत्करणमुक्त तदनाहितत्रेताग्निमपेक्ष्यश्राद्ध पार्वणप्रकृतत्वात् । प्रतिसावत्सरिकादित्वन्यदपि कार्यमेव ॥ २८२ ॥

(३) कुल्लूक. । अग्ने सोमयमाभ्याचेत्यनेन विहितपितृयज्ञाङ्गभूतोहोमोन लौकिके श्रौतस्मार्तव्यतिरिक्ताग्नौ शास्त्रेण विधीयते । तस्मान्न लौकिकाग्नावग्नौकरणहोम कर्तव्य । निरग्निना तु अग्न्यभावे तु विप्रस्य पाणावित्यभिधानाद्विप्रपाण्यादौ करणीय । आहिताग्नेर्द्विजस्य नामावास्याव्यतिरेकेण कृष्णपक्षे दशम्यादौ श्राद्धविधीयते । मृताहश्राद्धतु नियतत्वात्कृष्णपक्षेऽपि तिथ्यन्तरे न निषिध्यते ॥ २८२ ॥

(४) राघवानन्द । तत्र विशेषान्तरमाह नेति । लौकिके विवाहादौ । अपरिगृहीते श्राद्धाङ्गहोमोनकर्तव्यइति निषेधादन्यत्कर्तव्यमिति मेधातिथि । स्मार्ताग्नौ आवसथ्याख्ये श्रौते च कर्तव्य अग्नीशानयमाभ्यास्वाहेत्यादिकोहोम. न दर्शेनेति आहिताग्ने अमावासिकैकोद्दिष्टद्वयमितिभाव ॥ २८२ ॥

(५) नन्दन । अथ पित्र्येषु गृह्याग्नौ होम कार्योन लौकिकाग्नावित्याह नेति । अत्र पितृयज्ञशब्देन मासिकश्राद्धमुच्यते । अधिकाराल्लौकिकाग्नौ न विधीयते । किंतु गृह्याग्नावेव विधीयतइत्यर्थ । केचित्तु पितृयज्ञशब्दस्य पिण्डपितृयज्ञएव निरूढत्वात्तस्यैव लौकिकाग्नौ निषेधइतिमन्यन्ते । अनाहिताग्नेरयमासि श्राद्धकल्प न पुनराहिताग्ने रपीत्युक्तम् उत्तरार्द्धेन । आहिताग्ने पितृयज्ञतुनिर्वर्त्येत्यादिना श्लोकद्वयेनोक्तएव मासिकश्राद्धकल्प कर्तव्य नाधिकइत्यर्थ ॥ २८२ ॥

(६) रामचन्द्र । लौकिकाग्नौ अस्मार्तेग्नौ पैतृयज्ञिय अग्नौकरणहोम विधीयते आहिताग्नेरग्निहोत्रिण द्विजन्मन दर्शेन विनाश्राद्धन । दर्शेचाधिकारोनान्यतिथौ ॥ २८२ ॥

यदेव तर्पयत्यद्भि पितॄन्स्नात्वा द्विजोत्तमः ॥ तेनैव कृत्स्नमाप्नोति पितृयज्ञक्रियाफलम्.॥ २८३॥

(१) मेधातिथि । पाञ्चयाज्ञिकयच्छ्राद्ध अहरहरित्युक्त तस्यवैकल्पिकत्वमनेनोच्यते । उदकतर्पणयत्क्रियतेला-
त्वात्तेनैवपितृयज्ञत्रिमाफल्यमाप्नोति । । यदुक्त मेकमप्याशयेदितितस्यनास्तिनियमेनकर्तव्यता उदकतर्पणमवश्यकर्तव्य-
म् ॥ २८३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । अब्दस्य निरपिपार्वणश्राद्धकरणेऽशक्तस्यानुकम्पमाह यदेवेति । पितृयज्ञं पार्वणाख्य ॥ २८३ ॥

(३) कुल्लूक । पाञ्चयज्ञिकश्राद्धासंभवे विधिरयम् । यत्र स्नानान्तरमुदकतर्पणद्विज- करोति तेनैव सर्वनित्य श्राद्धफलमाप्नोति । द्विजोत्तमपदद्विजपरम् ॥ २८३ ॥

(४) राघवानन्द । सर्वाशक्तौ तर्पणस्य सर्वार्थकत्वमावश्यकत्वञ्च गृहमेधीये आज्यभागौ यजतीतिवदित्याह यदेवेति । मेधातिथिस्तूदकतर्पणं नित्यश्राद्धस्य वैकल्पिकमित्याह ॥ २८३ ॥

(५) नन्दन । अथ ब्राह्मणभोजनात्मकमपि श्राद्धमाहिताग्निनावश्यकार्यं तत्फलस्याप्यत सिद्धत्वादित्याह यदेति । तेनाहिताग्नेः कल्पनीया व्यवस्था । पिण्डपितृयज्ञेन वापितृपूजाब्राह्मणभोजना तेन विधिनावेति ॥ २८३ ॥

वसून्वदन्ति तु पितॄन् रुद्रांश्चैव पितामहान् ॥ प्रपितामहांस्तथादित्यान् श्रुतिरेषासनातनी ॥२८४॥

(१) मेधातिथि । पितृद्वेषादप्रवर्तमानस्यप्रवृत्त्यर्थमिदं । त्रिस्थानावस्थाचादेवता पितरोपिप्रएवपिण्डभाज ,अतो देवतात्वेनैतेद्रष्टव्या श्रुतिरेषाश्रूयते एतद्वेदेतु अत पुरातनीनित्यत्वाद्वेदस्य ॥ २८४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । पित्रादीनानरकादिषु स्थितौ श्राद्धफलदायित्वासंभवात् कथकाम्यश्राद्धीयफलसिद्धिरित्याशङ्क्याह वसून् वदन्तीति । पुरातनी इदानीमपठ्यमाना एतेन स्वपित्रादीनुद्दिश्यापि कृतश्राद्धवस्वादीनपि देवास्तर्पयति तेच तृप्ता फलददतीत्युक्तम् ॥ २८४ ॥

(३ कुल्लूक । यस्मात्पित्रादयोवस्वादयइति । एषामनादिभूताश्रुतिरस्तिअत पितॄन्वस्वाख्यदेवा पितामहान्रुद्रान् प्रपितामहानादित्यान्म वादयोवदन्ति तत्रश्च सिद्धबोधनवैयर्थ्याच्छ्राद्धे पित्रादयोवस्वादिरूपेण ध्येयाइति विधि कल्प्यते । अतएव पैठीनसि । यएवंविद्वान्पितॄन्यजते वसवोरुद्राश्चादित्याश्चास्य प्रीताभवन्ति । मेधातिथिगोविंदराजौतु । पितृद्वेषान्नास्तिक्याद्वाप पितृकर्मणि न प्रवर्तते तमप्येतत्प्रवर्तनार्थंदेवतात्वाध्यारोपेण पितृणास्तुतिवचनम् ॥२८४॥

(६) राघवानन्द । तर्पणेनैव सर्वमाप्नोतीत्यस्यार्थवाद वसूनिति । पित्रादिनयतर्पणेन वसुरुद्रादित्यास्तर्पिताभवन्तीतिभाव ॥ २८४ ॥

(५) नन्दन । अथ पित्रादिषु देवताविशेषात्मकत्वमतिपर्त्तिश्राद्धफलातिशयमाह वसूनिति ॥ २८४ ॥

(६) रामचन्द्रः । पितृपितामहप्रपितामहान् वसुरुद्रादित्यस्वरूपान् वदन्ति । एषाश्रुति सनातनी । तद्यथा हे पित वसुरूप हे पितामह रुद्ररूप हेप्रपितामह आदित्यरूप ॥ २८४ ॥

विघसाशी भवेन्नित्यं नित्यंवामृतभोजनः ॥ विघसोभुक्तशेषं तु यज्ञशेषं तथामृतम् ॥ २८५ ॥

(१) मेधातिथि । आद्येनश्लोकपादेनातिथ्यादिभुक्तशिष्टस्यान्नस्ययद्भोजनविहिततदनूद्यते माङ्गल्कितयामङ्गलावस्थानिशास्त्राणिप्रथन्ते । पित्र्याद्दैवकर्मशस्ततर । यज्ञशेष । अनेनज्योतिष्टोमादिहविःशेषस्यभोजनंविघसस्यतुल्यत योच्यते । उत्तरेणार्धश्लोकेनसौहार्दमेव । सस्यवेदार्थव्याख्यान । कस्याचिच्छाखायामाभ्याशब्दाभ्याविधानदृष्टमतोभ्या मोहनिवर्तयति । विघसमश्नातीतिविघसाशी । अमृतभोजनमस्येत्यमृतभोजन । भृत्यशेषं भृत्यभुक्तशिष्टमितिद्रष्टव्यं । भुक्तशेषमितिपाठसामर्थ्यादतिथ्यादिभुक्तमितिद्रष्टव्य । अन्यतु प्रकृतत्वाच्छ्राद्धभुक्तशेषमितिद्रष्टव्यं । तथापरमृत्यन्तर भुञ्जीतपितृसेवितमिति । श्राद्धाद्वैतद्भोजनकेचिदाहु । अन्येतु पुरुषार्थोभोजननियमोयमित्याहुः । वसून् वदन्तीत्यनेनैव श्राद्धप्रकरणस्यापवृत्तत्वात् । यज्ञशेषं यज्ञापयुक्तद्रव्यशेषमितिद्रष्टव्यम् ॥ २८५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । भुक्तशेषमतिथ्यादिभुक्तशेषं । यज्ञशेषंवैश्वदेवाख्ययज्ञशिष्टम् ॥ २८५ ॥

(३) कुल्लूकः । सर्वदा विघसभोजनःस्यात्सर्वदा चामृतभोजनोभवेत् । विघसामृतपदयोरप्रसिद्धत्वादर्थंव्याकुरुते । त्रिशादिभुक्तशेषविघसउच्यते । दर्शपौर्णमासादियज्ञशिष्टंपुरोडाशाद्यमृतम् सामान्याभिधानेपि प्रकृतत्वाच्छ्राद्धे विप्रभुक्तशेषभोजनार्थोयंविधिः । अतएव भुञ्जीतातिथिसयुक्तःसर्वपितृनिषेवितमिति स्मृत्यन्तरम् । अतिथ्यादिविशेषभोजनंत्ववशिष्टंतु दम्पतीत्यनेनैव विहितं तस्यैव यज्ञशेषतुल्यत्वापादनेन स्तुत्यर्थंपुनर्वचनमिति तु गोविन्दराजव्याख्यानमनुष्ठानविशेषानर्हमप्राकरणिकंच ॥ २८५ ॥

(४) राघवानन्दः । देवानतिथींश्च पूजयित्वैव भोक्तव्यमिति नियमयति विघसाशीति । विघसामृतयोर्लक्षणमाहविघसंस्त्विति । भुक्तशेषमतिथ्यादिभुक्तावशिष्टं । गृहस्थःशेषभुग्भवेदित्युक्तेः ॥ २८५ ॥

(५) नन्दनः । उक्तेन प्रकारेण देवतातिथिभृत्यशेषगृहस्थेन भोक्तव्यमित्याह विघसाशीति । यज्ञशेषंपञ्चमहायज्ञशेषम् ॥ २८५ ॥

(६) रामचन्द्रः । विघसंभुक्तशेषश्राद्धभुक्तावशेषं पञ्चयज्ञशेषं अमृतंभवतीत्यर्थः ॥ २८५ ॥

एतद्वोऽभिहितंसर्वंविधानंपाञ्चयज्ञिकम् ॥ द्विजातिमुख्यवृत्तीनांविधानंश्रूयतामिति ॥ २८६ ॥

इति मानवे धर्मशास्त्रे भृगुप्रोक्तायांसंहितायांतृतीयोऽध्यायः ॥ ॥ ३ ॥ ॥ ७ ॥

(१) मेधातिथिः । पूर्वैर्हिंप्यवहितस्यपाञ्चयज्ञिकमिति महायज्ञविधेरुपसंहारोमाङ्गलिकतयैवउत्तरेणश्लोकार्धेनवक्ष्यमाणाध्यायार्थैकदेशोपन्यासोपगतेचोक्तप्रयोजनाति । द्विजातिमुख्याब्राह्मणास्तेषांवृत्तयोजीविकाः कर्माणि द्विजातीनांवामुख्यवृत्तयइति । उत्तरत्रैवदर्शयिष्यामइतिप्रसिद्धम् ॥ २८६ ॥ माग्याकापिमनुस्मृतिरतदुचिताव्याख्याहिमेधातिथेःसाक्षेवविधेर्वशात्कचिदपिप्राप्यैनयत्पुस्तकम् ॥क्षोणीन्द्रोमदनःसहारणसुतोदेशान्तरादाहृतैर्जीर्णोद्धारमचीकरत्ततइतस्तत्पुस्तकैर्लिखितैः ॥ १ ॥ शुभंभवतु ॥ इतिश्रीमद्वीरस्वामिसूनोर्भट्टमेधातिथिस्वामिनः कृतौमनुभाष्येतृतीयोध्यायःसमाप्तः ॥३॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । पाञ्चयज्ञिकं तत्र प्रसंगात्पार्वणस्य चेत्यपिद्रष्टव्यम् । द्विजाति मुख्याः ब्राह्मणाः । तेषांवृत्तयो जीवनोपायास्तेषांविधानम् ॥ २८६ ॥ श्रीनारायणसर्वज्ञवृत्तिसंदर्शिताध्वयाः । मनुस्मृतिगिरांचार्थमधिगच्छन्तुसूरयः । इति सर्वज्ञश्रीनारायणकृतौ मन्वर्थविवृतौ विवाहश्राद्धाधिकारोनाम तृतीयोध्यायः ॥ ३ ॥ ॥ ७ ॥

(३) कुल्लूकः । इदंपञ्चयज्ञभवमनुष्ठानंसर्वंयुष्माकमुक्तम् पार्वणश्राद्धव्यवहितैरपि पञ्चयज्ञैरुपसंहारस्तेषामभ्यर्हितत्वज्ञापनार्थं मङ्गलार्थमिति तु मेधातिथिगोविन्दराजौ । इदानींद्विजानांमुख्योब्राह्मणस्तस्य वृत्तीनामृतादीनामनुष्ठानंश्रूयतामिति वक्ष्यमाणाध्यायैकदेशोपन्यासः ॥ २८६ ॥ ॥ इति वारेन्द्रनन्दनवासीयभट्टदिवाकरात्मजश्रीकुल्लूकभट्टविरचितायांमन्वर्थमुक्तावल्यांतृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥ ॥ ७ ॥ ॥ ७ ॥

(४) राघवानन्दः । वृत्तमुपसंहरन्वर्तिष्यमाणंप्रतिजानीते एतदिति । द्विजातिषु मुख्याब्राह्मणश्चेद्वास्तेषांवृत्तयो जीविकास्तासामनुष्ठानम् ॥ २८६ ॥ ॥ इति मनुस्मृतौ तृतीयोध्यायः ॥ ३ ॥ ॥ ७ ॥ ॥ ७ ॥

(५) नन्दनः । द्विजातिमुख्याः ब्राह्मणास्तेषांवृत्तयोर्थप्राप्त्युपायाः । इतिशब्दोवाक्यसमाप्तौ ॥ २८६ ॥ ॥ इति मानवव्याख्याने तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥ ॥ ७ ॥ ॥ ७ ॥

(६) रामचन्द्रः । यत्तदिति । द्विजातीनांब्राह्मणक्षत्रियविशां एतेषांपृथक् पृथक् मुख्यवृत्तीनांविधानंलक्षणंश्रूयतामिति ॥ २८६ ॥ ॥ श्राद्धप्रकरणंतृतीयम् ॥ ३ ॥ ॥ ७ ॥ ॥ ७ ॥

॥ श्री ॥

॥श्रीगणेशायनमः॥

——∞∞——

॥ अथ चतुर्थाध्यायप्रारम्भः ॥

चतुर्थमायुषोभागमुषित्वाद्यं गुरौ द्विजः॥ द्वितीयमायुषोभागं कृतदारोगृहे वसेत्॥ १ ॥

(१) मेधातिथि । सक्षेपेणातिक्रान्तस्याध्यायद्वयस्यार्थकथयत्यनुसरणाय । गार्हस्थ्यधर्मस्यायवृत्तिविधिरिति-द्वितीयश्लोकप्रयोजन । अनियतपरिमाणत्वादायुषश्चतुर्थभागव्यवस्थाविधानमाश्रमिणामनुपपन्नमत श्लोकोयविहिताश्रमकालानुवादार्थं । यद्यपिच शतायुर्वैपुरुषइत्येतदपेक्षया कथंचिदुपपद्येतापि तथापि स्वप्रकरणे ग्रहणान्तिकमिति अवश्यन्तरस्य ब्रह्मचर्यविहितत्वात्। गृहस्थस्तु यदापश्येदिति गार्हस्थ्येपि कालान्तरप्रतिपत्तेरनुवादतैवानुमीयते। चतुर्थमाद्यमायुषोभाग जन्मापेक्षमाद्यत्वगुरौ उषित्वा ब्रह्मचर्यकृत्वा ततोद्वितीय चतुर्थमायुषोभाग कृतविवाहो गृहे-वसेत्। गृहस्थाश्रममनुतिष्ठेत्। तत्रवसेत् ॥ १ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । ॐ नमोमहागणपतये नम । चतुर्थमायुषोभागमिति। यावदायु पुसस्तस्य चतुर्थभाग आद्योयावत्समाप्यते तावदित्यर्थ । एतच्च षट्त्रिंशदाब्दिकादि*पक्षै सह वैकल्पिकम्। गुराविति। ब्रह्मचर्याश्रमइत्यर्थ । द्वितीय आद्यचतुर्थभागानन्तरचतुर्थभागम् ॥ १ ॥

(३) कुल्लूक । श्राद्धकल्पानन्तरवृत्तीनारक्षणचैवेति वृत्तिषु व्यक्ततया प्रतिज्ञातासु वृत्त्यधीनत्वाद्गार्हस्थ्यस्यानन्तरवक्तव्यासु ब्रह्मचर्यपूर्वकमेव गार्हस्थ्यतत्रैव वक्ष्यमाणावृत्तयइति दर्शयितुंब्रह्मचर्यकालगार्हस्थ्यकाल चात्र वदति। चतुर्थमिति,। चतुर्थमायुषोभागमाद्यमित्युक्तं ब्रह्मचर्यकालोपलक्षणार्थम्। अनियतपरिमाणत्वादायुषश्चतुर्थभागस्य दुर्ज्ञानत्वात् न च शतायुर्वैपुरुषइतिश्रुते पञ्चविंशतिवर्षपरत्वम्। षट्त्रिंशदाब्दिकब्रह्मचर्यमित्यादिविरोधात् । आश्रमसमुच्चयपक्षमाश्रितोब्राह्मणउक्तब्रह्मचर्यकालजन्मापेक्ष्यायमथाशक्ति गुरुकुले स्थित्वा द्वितीयमायुषश्चतुर्थभागगृहस्थाश्रममनुतिष्ठेत्। गृहस्थस्तुयदापश्येदित्यनियतत्वाद्द्वितीयमायुषोभागमित्यपिगार्हस्थ्यकालमेव ॥ १ ॥

(४) राघवानन्द । चतुर्थभाग पञ्चविंशतिवत्सरान् शतायुर्वै पुरुषइति श्रुते । ब्रह्मचर्यमुषित्वा समाप्येति ब्रह्मचर्यसमाप्य गृहीभवेत्गृहीभूत्वा वनीभवेदिति श्रुते तत्र शाब्दीसङ्गति ॥ १ ॥

(५) नन्दन । एवपञ्चमहायज्ञविधानमुक्तम्। इदानींपूर्वाध्यायान्ते प्रतिज्ञातगृहस्थस्य ब्राह्मणस्य वृत्त्युपायविवक्षुस्तस्यगार्हस्थस्य कालतावन्नवयसा विभजन्नाह चतुर्थमिति। आयुषोवर्षशतपरिमाणस्याद्यश्चतुर्भागउपनयनात्प्राक्सप्तवर्षाणि पश्चादष्टादश इत्येवपञ्चविंशतिवर्षकपूर्वोक्तेषु षट्त्रिंशदाब्दिकादिषु कल्पेष्वाश्रमसमुच्चयानुष्ठाने समीचीनस्तदधि-

* भागमाद्यमित्युक्त=भागमित्युक्त (अ)

काराख्योऽयंकल्पः सामर्थ्याद्गम्यते । नह्यनुपनीतस्य गुरुकुलवासोभवति । गुरावुषित्वा द्वितीयमायुषश्चतुर्थभागंकृतदारो-गृहे वसेत् । ब्रह्मचर्यकालस्य पुनरुपन्यासोगार्हस्थ्यस्य कालविवक्षार्थः ॥ १ ॥

(६) रामचन्द्रः । अथ गृहस्थधर्मानाह । आयुषः आद्यं चतुर्भागं पञ्चविंशति वर्षपर्यन्तं गुरौ गुरुसमीपे उषित्वा वासं कृत्वा वेदाध्ययनं कृत्वा । आयुषो द्वितीयभागं प्राप्य कृतदारःसन् वसेत् ॥ १ ॥

अद्रोहेणैव भूतानामल्पद्रोहेण वा पुनः ॥ या वृत्तिस्तां समास्थाय विप्रोजीवेदनापदि ॥ २ ॥

(१) मेधातिथिः । देहिदेहीति याच्यमानस्य यःपरस्यचित्तविकारः खेदात्मकोजायते सद्रोहोभिमतो नपुनर्हिंसैव तस्याःसर्वसामान्येनैवप्रतिषेधात् । अल्पद्रोहेणेति । याच्ञयाविना यदिनवर्तते तदाल्पं याचितव्यं एषोल्पद्रोहो-यावृत्तिर्जीवनोपायः कृषिसेवादि । यस्यांवृत्तौ परस्यपीडा नभवति साआश्रयितव्या । सामान्योपदेशोय समास्थाय आश्रित्यजीवेत् । आपदि दशमेविधिर्भविष्यति । अत्राद्योपदेशाद्वक्ष्यमाणाभ्यइत्यादिवृत्तिर्भवतीतिगम्यते । अन्यथा-वक्ष्यमाणविशेषनिष्ठत्वसामान्यैरस्योपदेशस्यानर्थक्यमेवस्यात् । तेनच याजनाध्यापने कुसीदंअमृतादिमध्येअपठितम-पिलभ्यते । अल्पीयसी याउञ्छवृत्तिर्गृहीताअसौहल्पद्रोहः । तथाचगौतमः कृषिवाणिज्येवाल्पयंकृतेकुसीदंच । जीवनं मात्रोयविधिर्धनसंचयस्तुवक्ष्यमाणैरेवनियतैःकर्मभिः ॥ २ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अद्रोहेण दुःखानुत्पादनेन अल्पद्रोहेण अद्रोहेण वृत्त्यसंभवे जीवेदनापदीत्यापदि बहु-द्रोहामपि वृत्तिंकुर्यादित्यर्थः ॥ २ ॥

(३) कुल्लूकः । परस्यापीडाशिलोञ्छायाचितादिरद्रोहः । ईषत्पीडायाचितादिरल्पद्रोहः । नतुहिंसैवद्रोहस्तस्यानि-षिद्धत्वात् । अद्रोहेण तदसंभवेऽल्पद्रोहेण यावृत्तिर्जीवनोपायस्तदाश्रयणेन भार्यादिभृत्यपक्षपक्षानुधानयुक्तोब्राह्मणो न तु क्षत्रियादिरनापदि जीवेत् । आपदि दशमे विधिर्भविष्यति । अयच सामान्योपदेशोयाजनाध्यापनविशुद्धप्रतिग्रहादिसङ्ग्र-हार्थः । वक्ष्यमाणर्तादिविशेषमात्रनिष्ठत्वे संकुचितसरसत्वहानिरनधिकारार्थत्वंयाजनादेर्वृत्तिप्रकरणानिवेशश्च स्यात्तया-पि जीवेत् ॥ २ ॥

(४) राघवानन्दः । तद्धर्मानाह अद्रोहेण शिलोञ्छाभ्यां । अल्पद्रोहेण अल्पयाचितेन देहिदेहीतियाचने चित्त-क्षोभोद्रोहः । अनापदि दुर्भिक्षादौ ॥ २ ॥

(५) नन्दनः वृत्युपायेषु वक्ष्यमाणेषु नियमश्लोकद्वयेनाह अद्रोहेणेति । विहितपाऽपि वृत्त्या हिंसारहितया जी-वेत्तदयात्तौहिंसाबाहुल्यरहितया वेति ॥ २ ॥

(६) रामचन्द्रः । भूतानां अद्रोहेणैव दुःखानुत्पादनेन या वृत्तिस्तांवृत्तिंसमास्थाय अनापदि जीवेत् विप्रः अल्पद्रोहेण स्वल्पं याचितव्यं अल्पद्रोहेण या वृत्तिर्वा ॥ २ ॥

यात्रामात्रप्रसिद्ध्यर्थं स्वैः कर्मभिरगर्हितैः ॥ अक्लेशेन शरीरस्य कुर्वीत धनसंचयम् ॥ ३ ॥

(१) मेधातिथिः । पूर्वेणाऽऽह्निकजीवनविधावुपायउक्तोनेनधनसञ्चयेनियमउपदिश्यते । स्वैःकर्मभिः धनसंचयं कुर्वीत । तानिचकर्माण्युत्तरत्रवक्ष्यन्ते । संचयप्रयोजनमाह । यात्रामात्रप्रसिध्यर्थं नभोगायधनसंचयक्लेशः कर्तव्यः । किंतर्हियात्रामात्रप्रसिध्यर्थं । आत्मकुटुम्बस्थितिर्यात्रातत्परिमाणंयात्रामात्रं तस्यप्रसिद्धिर्निष्पत्तिः तदर्थस्तत्प्रयोजनं नि-त्यकर्मनिवृत्तिरात्मादिप्रतावेवान्तर्भूतानिनहकुर्वतआत्मस्थितिः । आहच मनिवंपविषध्यानामुह्यन्नसजीवति । अथवास-

स्यपिशास्त्रीयत्वेयत्र गेकेगर्हते तद्वर्ज्यमेव ।। यथानरस्य महाकुलीनस्य भुक्तविभवस्य निकृष्टकुलात्माप्रश्रीकात्समान-जातीयादपि प्रतिग्रहादिना केनचिदुपायेन जीवनम् अक्लेशेनशरीरस्य सेवावाणिज्येमहाक्लेशे दूराध्वगमनादिना तादृशे नकर्तव्ये सञ्चयो राशीकृतपरिरक्षणम् ॥ ३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । प्राणयात्रा प्राणधारणम् स्वैः प्रतिग्रहादिभिरगर्हितैरसत्प्रतिग्रहादिरहितैः । अक्लेशेनायासा-नुत्पादनेन शरीरस्य स्वदेहस्य धनस्य सञ्चयसंग्रहम् ॥ ३ ॥

(३) कुल्लूक । यात्रा प्राणस्थिति । शास्त्रीयकुटुम्बसंवर्धननित्यकर्मानुष्ठानपूर्वकप्राणस्थितिमात्रार्थं न भोगार्थं स्वसम्बन्धितया शास्त्रविहितार्जनरूपैः कर्मभिर्ऋतादिवक्ष्यमाणैः कायक्लेशविनाऽर्थसंग्रहंकुर्यात् ॥ ३ ॥

(४) राघवानन्द । स्वकुटुम्बवर्धननित्यकर्मानुष्ठानपुरःसरप्राणस्थितिर्यात्रा तत्परिमाणं तावत्पर्यन्तमानं तस्याः प्रसिद्ध्यर्थं नतु भोगार्थम् न निर्वपति पञ्चानामुच्छ्वसन्नसजीवतीत्युक्ते । पञ्चानामपि योभर्ता न सम्प्रकृतिमानुषइत्युक्तेः ॥ ३ ॥

(५) नन्दन । लौकिकवैदिकानामवश्यकर्तव्यानाकर्मणानिर्वृतिर्यात्रा तावन्मात्रलाभार्थेन ततोधिकम् । परपीडा-वदात्मपीडाप्यविहिता वर्जनीयेति ज्ञापितमक्लेशेनशरीरस्येति ॥ ३ ॥

(६) रामचन्द्र । अगर्हितैः स्वैः कर्मभिः । शरीरस्याक्लेशेन धनसंचयं धनसंग्रहं कुर्वीत । प्राणयात्रा प्राण-धारणमात्रं यथा भवेत्तथा कुर्यात् ॥ ३ ॥

ऋतामृताभ्यां जीवेत्तु मृतेन प्रमृतेन वा ॥ सत्यानृताभ्यामपि वा न श्ववृत्त्या कदाचन ॥ ४ ॥

(१) मेधातिथि । तानिकर्माणि नामतस्तावदाह । नाम्नैवकेपाचित् स्थितिः प्रतीयते प्रयोजनवाप्रशस्ताभावेनिन्दि-तैषुप्रवृत्तिः । तत्र मृतप्रमृते अत्यन्तनिन्दिते । ततोपि सत्यानृतं यतआह तेनैववापि जीव्यतइति । अपिशब्दोऽरुचिस्त-वनार्थः । नामतोनिर्दिश्यस्वरूपताव्याचष्टे ॥ ४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । ऋतामृताभ्यामित्यूर्तेनामृतेन वेत्यर्थः । सत्यानृताभ्यातद्वयोपलक्षितेन वाणिज्येने-त्यर्थः ॥ ४ ॥

(३) कुल्लूक । कैः कर्मभिरित्यत्राह ऋतामृताभ्यामिति । अनापदीत्यनुवर्तते । ऋतादिभिरनापदि जीवत् । से-वया त्वनापदि कदापि न वर्तेत ॥ ४ ॥

(४) राघवानन्द । अद्रोहाल्पद्रोहौ नाम्नैव स्पष्टयन्नगर्हितानि कर्माणि स्वयव्याचष्टे ऋतेति ॥ ४ ॥

(५) नन्दन । अथ वृत्त्युपायान्नियमयति ऋतेति । पूर्वपूर्वालाभे परं परआस्थेयइति ॥ ४ ॥

(६) रामचन्द्र । द्वाभ्यामाह ऋतेति । ऋतामृताभ्यां वा जीवेत् अमृतवृत्त्यावा मृतेन वृत्त्या वा प्रमृतवृत्त्या वा सत्यानृताभ्यावा श्ववृत्त्या कथञ्चन नजीवेत् ॥ ४ ॥

ऋतमुञ्छशिलं ज्ञेयममृतं स्यादयाचितम् ॥ मृतं तु याचितं भैक्षं प्रमृतं कर्षणं स्मृतम् ॥ ५ ॥

(१) मेधातिथि । उञ्छश्च शिलश्च उञ्छशिलं तदृतंज्ञेयं । सत्यव्रततुल्यं क्षेत्राच्छिन्नस्यव्रीह्यादेर्गृहं खलंवा नीयमानस्य यः पुलकः पतितः स्वामिनोऽनपेक्षितस्तस्योच्चयनमुञ्छस्तदृतम् । नतत्रेयबुद्धिराधेया । परकीयमेतन्नगृण्हामी-ति । एवञ्च स्वत्वात्परिभ्रष्टस्यलूनस्याल्पस्यवानेकप्ररोहवतोग्रहणशिलं अमृतस्यादयाचितं । अत्यन्तमीतिकरत्वात् । मृतमिवयाचितं भैक्षितमिति । याचितमित्येवसिद्धे भैक्षशब्देन सामूहिकतद्धितान्तेन बहुवोयाचितव्याइत्युच्यते । नैकं

कदर्थनीयस्तदुक्तमल्पद्रोहेणेति ,प्रायेणच भैक्षशब्दस्यभैक्ष्यस्यात्मविशुद्ध्यर्थमित्येवमादौसिद्धान्नविषयेप्रयोगात्संदेहे.सामान्यविषयार्थयाचितशब्दोपादानं। तेन नेदंसिद्धान्नभिक्षणमेव। अभिमतः पराग्निपक्वेन वैश्वदेवादिविरोधात्। नचेद्भोजनार्थमेवभिक्षणं किंतर्हि स्थित्यर्थं स्थितिश्चनभोजनमात्रसाध्या गृहस्थस्य किंतर्हि यत्किंचिद्गृहोपयोगि अतएवोदकपरिधानाद्यपिभिक्षितव्यं। गृहोपकरणंच स्थाल्यपिधानादि। ब्रह्मचारिणस्तु भोजनकाले विधिनापाकासंभवान्नियमत सिद्धान्नविषयभैक्ष्यंप्रतीयते। भिक्षाशब्दश्चायभिक्ष्यमाणद्रव्यगतपरिमाणमप्याचष्टे। भिक्षामात्रनददाति याचितः। प्रसृतिमात्रं भिक्षेति तेनगोहिरण्यादिभिक्षणं नप्रमृतशब्देनाप्यनुज्ञायते। प्रतिग्रहायर्थायाच्ञेति। ननुभैक्षग्रहणमपि प्रतिग्रहएव। नैवग्रहणमात्रंप्रतिग्रहः। विशिष्टएवस्वीकारे प्रतिपूर्वोगृण्हातिर्वर्तते। तेन नस्वीकारमात्रे प्रतिग्रहसमर्थोपि प्रतिग्रहमत्यवरइति। अदृष्टबुध्यादीयमान मन्त्रपूर्वंगृण्हतःप्रतिग्रहोभवति। नचभैक्षे देवस्यत्वादिमन्त्रोच्चारणमस्ति। नच प्रीत्याविना दानग्रहणेन च तत्र प्रतिग्रहव्यवहारः। अतः प्रतिग्रहादर्थान्तरमेवेदमृताप्रमृतशब्दाभिधेयं। अतश्च नात्रयाच्यमानस्य अयाच्यमानस्यवा महासत्वतया उपकारान्तरापेक्षा जायते येनवा ददतोजात्याद्यपेक्षा युक्तिमताप्रतिपाद्यस्यैव करुणया च प्रदीयमानंगृण्हतो न प्रतिग्रहः। ननुच करुणया दानमदृष्टायैव नेतिब्रूमः नचतत्रदानधर्मं किंतर्हि करुणाभ्यासात्परोपकाराद्वा। तत्रयथाहितोपदेशादावनुग्राह्यस्य यथाविधिर्जात्यादिनापेक्षते। तद्वत्करुणयादाने। तथाच शिष्टैर्नैवंविधेदाने वेदतत्वार्थविदुषे ब्राह्मणायेत्येतदनुरुध्यन्ते। अतएवाब्राह्मणाअपि दैन्यमापन्नाः परेणदत्तं गृण्हानानब्राह्मणवृत्तप्रतिग्रहमाश्रिताभवन्ति। स्थितमेतत्। प्रतिग्रहे यद्यपि याचितायाचितपूर्वकत्वंविद्यते। तथापि मतेनैवामृताप्रमृतशब्दार्थः। विषयान्तरस्यदर्शितत्वात्। याजनाध्यापनयोरप्येतद्रूपमस्ति। कश्चिद्याजित्वायाजकत्वंलभते। कश्चित्प्रार्थ्यते। एवमध्यापनेयोज्य। अतोयावताकाचिद्दीनतायाच्ञ्यासादैन्यावहत्वात्मरणमिवेति,मृतशब्देनाभिधीयते। कर्षणंतु मरणादपिपापीयः। लाङ्गलाकर्षणंहि भारवाहत्वं तच्चखलजनपदकर्म॥ ५॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। उञ्छोवा शिलोवा उञ्छशिलं तत्रोञ्छोरथ्यादिपतितैकैकबीजग्रहणं। शिलंसस्यमञ्जरी तदुपलक्षितशिलक्षेत्रभूपरित्यक्तैकैकसस्यमञ्जरीग्रहणं। उभयमृतसत्यलोकप्राप्तिहेतुत्वात्। अयाचितयाच्ञांविनाऽप्यतोलब्धं। अमृतमप्याहिंसनात्। याचितस्य भैक्षमिति नामान्तर तन्मृतंपरदुःखोत्पादनेन हिंसाहेतुत्वात्। कृषि.प्रमृतंप्रकर्षेण प्राणिनामारकत्वात्। सत्यानृत एकदेशमिथ्याभिधाननियमात्। अत्र याजनाध्यापनप्रतिग्रहैर्लाभोपि याचितोऽयाचितोवा भवतीति मृतामृतयोरेवान्तर्भूतत्वान्नपृथगुक्तः। तथात्र द्विजातिमुख्यवृत्तीनामित्युपक्रम्य कृषिवाणिज्ययोरभिधानान्नानयोरापदि वर्णान्तरवृत्तितया ब्राह्मणैरनुष्ठाने किंतुस्ववृत्तितयेव। तथाच क्षत्रियवृत्त्यपेक्षयानानयोरुत्कृष्टत्वम्। कुसीदपाशुपाल्ये तु वैश्यवृत्तितया क्षत्रवृत्तेरप्यपकृष्टइति प्राह्मम्। क्वचित्तत्रापि शब्दात्कुसीदमपि ग्राह्यमतएव गौतम। कृषिवाणिज्ये वा स्वयङ्कृते कुसीदंचेति ब्राह्मणमधिकृत्याह। सूत्रेविभागपूर्ववृत्तिद्वयासभवेत्यन्तापदि कुसीदाश्रयणमित्येतदर्थमित्याहुः॥ ५॥

(३) कुल्लूकः। अप्रसिद्धत्वादृतादीनि व्याचष्टे ऋतमिति। अयाचितस्थानेषु पथि वा क्षेत्रेषु वाऽप्रतिहृतावकाशेषु यत्रयत्रौषधयोविद्यन्ते तत्रतत्राङ्गुलिभ्यामेकैकंकणंसमुच्चयित्वेतिबौधायनदर्शनादेकैकधान्यादिगुडकोच्चयनमुञ्छः। मञ्जर्यात्मकानेकधान्योच्चयनंशिलः उञ्छश्चशिलश्चेत्येकवद्भावः। तत्सत्यसमानफलत्वादृतमित्युच्यते। अयाचितोपस्थितममृतमिव सुखहेतुत्वादमृतम्। प्रार्थितंपुनर्भैक्षभिक्षासमूहरूपमरणसमपीडाजननान्मृतं। एतच्चसामेर्गृहस्थस्यभैक्षमपक्वतण्डुलादिरूपंन तु सिद्धान्नपराग्निपक्वेन लाभो होमाभावात्। कर्षणंच भूमिगतबहुप्राणिमरणनिमित्तत्वादिदुःखकरकर्मकत्वात्मृतमिवप्रमृतम्॥ ५॥

(४) राघवानन्द । ऋतादीनामप्रसिद्धत्वात्कथमेतत्राह ऋतेति द्वाभ्यां । आपणादेर्धान्यादीनामेकैकशोग्रहणमुञ्छः शिलं लूनक्षेत्रादेरनेकधान्यादिकमञ्जर्याग्रहणमितिद्वयं ऋतंचसूनृतावाणीत्युक्तेस्तद्वदनुद्वेजकत्वात्तत्वयम् । अमृतं अयाचितस्यामृतवदयत्नोपस्थित्या तृप्तिहेतुत्वात् । भैक्ष्य देहिदेहीति चित्तभेत्तृत्वान्मृतम् ॥ ५॥

(५) नन्दन । ऋतादीनात्स्वरूपश्लोकद्वयेन व्याचष्टे ऋतमिति । उञ्छश्शीलश्चोञ्छशिलम् । उञ्छोधान्यस्याआदानम् । कणिशाद्यर्जनशिलमितिस्मृत्यन्तरम् ॥ ५ ॥

(६) रामचन्द्र । एतद्वृत्तीनाल्लक्षणमाह । ऋतमिति । ऋतसञ्ज्ञम् ॥ ५ ॥

सत्यानृतं तु वाणिज्यं तेन चैवापि जीव्यते ॥ सेवा श्ववृत्तिराख्याता तस्मात्तां परिवर्जयेत् ॥ ६ ॥

(१) मेधातिथि । नैवमतस्य सत्यानृतोभयरूपता शास्त्रेण वाणिज्येभ्यनुज्ञायेतइति किंतर्हि वस्तुस्वभाववादोयं लोभग्रहणमेवानृतंजीव्यतइतिवचनाद्वाणिज्याजीवनायैव नधनसंचयाय सेवाश्ववृत्तिर्यथाहिश्वाप्रेर्यते । कुच्छ्रेणचलभते तथा च सेवक सेवामेप्यत्व यत्रकुत्रचित्कर्मणि प्रेष्यते उचितेनुचितेवा ससेवकः । अतउत्कृष्टेनायुधकर्मादिना येराजानमुपसर्पंति तेनश्ववृत्तय ॥ ६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । श्ववृत्तिं शुनइव वृत्तिं तांपरिवर्जयेत् । प्राणरक्षामात्रस्यापत संभवे तदभावे तु तामपिब्राह्मणः कुर्यादित्येतदर्थं ब्राह्मणवृत्ते मध्येभिधानम । अत्र चोत्तरोत्तरापेक्षया पूर्वापूर्वा वृत्तिः श्रेष्ठेति वक्ष्यति ॥ ६ ॥

(३) कुल्लूक । प्रायेण सत्यानृतव्यवहारसाध्यत्वात्सत्यानृतंवाणिज्यम् । नतुवाणिज्ये शास्त्रेण सत्यानृताभ्यनुज्ञानं तेनचैवापिजीव्यत इतिच शब्देन वाणिज्यसमभिव्याहृत्वात्कुसीदमपिगृह्यते । पूर्वश्लोकोक्तकृषिरेतच्छ्लोकेन वाणिज्यकुसीदेअनापदीत्यनुवृत्तेरत्वयकृतान्येतानि बोद्धव्यानि । यथाहगौतम ॥ कृषिवाणिज्ये स्वयंचाकृतेकुसीदंच सेवा तु हीनदृष्टिसदर्शनस्वामितर्जननीचक्रियादिधर्मयोगाच्छुनइव वृत्तिरतः श्ववृत्तिरुक्ता । तस्मात्तामपि ब्राह्मणस्त्यजेत् ॥ ६ ॥

(४) राघवानन्द । सत्यानृतं सत्यं स्वीयद्रव्यं परकीयमनृतं तदात्मकत्वाद्वाणिज्यस्य । सेवा श्ववृत्तिं उच्छिष्टादिसमगुणं सारमेयस्तद्वृत्तिं दुःखामिकामनुष्यसेवेत्यनुभवसिद्धम् । आपद्यापद्धेतेन ऋतादिव्यवस्था ॥ ६ ॥

(५) नन्दन । उञ्छशिलादीनामृतादिसञ्ज्ञाव्यवहारोवृत्तीनातत्त संज्ञानुरूपगुणदोषतारतम्यप्रतिपत्त्यर्थं ॥ ६ ॥

(६) रामचन्द्र । सत्यानृतं सत्यंच अनृतंच सत्यानृतं वाणिज्यं श्ववृत्ति सेवा कष्टेन युद्धादिना आख्याता तस्मात्तांसेवांपरिवर्जयेत् ॥ ६ ॥

कुसूलधान्यकोवा स्यात्कुम्भीधान्यकएव वा ॥ त्र्यहैहिकोवापि भवेदश्वस्तनिकएव वा ॥ ७ ॥

[सद्यः प्रक्षालिको वा स्यात् माससञ्चयिकोपि वा ॥ षण्मासनिचयोवापि समानिचय एववा ॥ १ ॥+

(१) मेधातिथि । उक्तआत्मकुटुम्बस्थित्यै धनसंचयः कार्योनभोगायक्लेशआश्रयणीयः । तत्तु किमन्वहमर्जनीयं उतेकदैवचिरकालपर्याप्तमितिनोक्त । तत्रकालविकल्पार्थमिदमारभ्यते कुसूलेधान्यमस्येतिगमकत्वाद्व्यधिकरणोबहुव्रीहि ।

---

(७) कुसूलधान्यको= कुसूलधान्यिको (म०)

(+) (ट)

कुम्भीति कल्पनीयम् । द्वयोरह्नोरैहिकमिह भोग्यंवस्तु यस्यास्तिसघहैहिकः । श्वोभोग्यंवस्तु श्वस्तनंतद्वान् श्वस्त निकः ॥ ७ ॥

(६) रामचन्द्रः । कुशूलं मृत्तिकाकोष्ठक कुम्भी उष्ट्रिका । कुसूलधान्यकोवा स्यात् । कुम्भीधान्योवा स्यात् । स्वकुटुम्बपोषणे द्वादशाहमात्रपर्याप्तान्नः कुशब्दो धान्याधिकरणं शूल कोष्ठः कुशूलधान्यः । स्वकुटुम्बपोषणे पर्याप्तान्नोवर्षपर्यन्तं सकुम्भीधान्यः उष्ट्रिका प्रमाणस्त्र्यहपरःत्र्यहपर्याप्तान्नमस्यास्तीति त्र्यहैहिकःश्वोभवधान्यादि श्वस्तनं न विद्यते श्वस्तनंयस्यासौ अश्वस्तनिकएववा भवेत् ॥ ७ ॥

चतुर्णामपि चैतेषां द्विजानां गृहमेधिनाम् ॥ ज्यायान्परः परोज्ञेयोधर्मतोलोकजित्तमः ॥ ८ ॥

(१) मेधातिथिः । अस्यविकल्पस्यव्यवस्थामाह । योय स्वल्पकालसंचयःससधर्मेज्यायानधिकः । धर्माधिक्या-च्चफलाधिक्यंभवति । लोकजित्तमः । लोकाञ्जयत्याधिपत्येनावतिष्ठते । भोग्यतया स्वीकरोति । प्रकर्षविवक्षायांतम । अविशेषोपादानाल्लोकः स्वर्गः प्रतीयते । तेनेयमत्रव्यवस्थामहापरिग्रहोयोबव्हपत्योऽप्राप्तपुत्रोऽसविभक्तपुत्रःअकृतकन्या-विवाहश्चसकुसूलधान्यकः । यस्तु परिणतवयाप्राप्तपुत्रःकृतकरण सयावच्छ्रममेति तावदितरान्कल्पानाश्रयेत् ॥ ८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । चतुर्णामपीत्यपिशब्देन, पूर्वोक्तानांषण्णां वृत्तीनामपि मध्ये संकुचितांवृत्तिमपेक्ष्य सकु-चिता ज्यायसीति परशब्दोत्र संकोचलब्धोत्कर्षवृत्तिपरः । तेनात्र चतुष्के परःपरः पूर्वस्तु तत्पूर्वइतिमाहात्म्य ॥ ८ ॥

(३) कुल्लूकः । एषांचतुर्णामपि कुसूलधान्यकादीनां ब्राह्मणानांगृहस्थानांमध्ये योय श्रेष्ठे पठितःसश्रेष्ठोज्ञातव्य । यतोऽसौ वृत्तिसंकोचधर्मेण स्वर्गादिलोकजित्तमोभवति ॥ ८ ॥

(४) राघवानन्दः । अत्र ऋतादयः षडुपाया तेन जीवन्नित्युक्तत्वात् कुसूलादयश्चत्वारउपायास्तेष्वेव श्रेष्ठत्वनि-र्धारणमाह चतुर्णामिति । कुसूलादिचतुष्टयसंचयिनामेषांकुटुम्बाल्पबहुत्वाद्यपेक्षया कुसूलधान्यकादीनामर्थवादः श्रेयानि-त्यादि ॥ ८ ॥

(५) नन्दनः । चतुर्णांकुसूलधान्यादीनाम् ॥ ८ ॥

(६) रामचन्द्रः । तेषांचतुर्णां कुशूलधान्यकादीनांमध्ये परःपरः ज्यायान् उत्कृष्टः ज्ञेयः ॥ ८ ॥

षट्कर्मैकोभवत्येषां त्रिभिरन्यः प्रवर्तते ॥ द्वाभ्यामेकश्चतुर्थस्तु ब्रह्मसत्रेण जीवति ॥ ९ ॥

(१) मेधातिथि. । एषांकुशूलधान्यकादीनांगृहस्थानामेक षट्कर्मा भवति । योमहापरिग्रह प्रागुक्त स्तस्यषड्वृ-त्तिकर्माणि भवन्ति । कानिपुनस्तानिउञ्छशिलायाचितयाचितलाभकृषिवाणिज्याध्यापनयाजनप्रतिग्रहाःयाचितायाचितग्र-हणादन्तर्भवन्ति । बहुकुटुम्बकोनित्यकर्मसंपत्त्यर्थंच सर्वावृत्ती समुच्चिताःकुर्यात् । कृषिवाणिज्येअपि येऽध्यध्यापनम-ध्ययनमित्यादीनि प्रथमाध्यायपठितानि षट्कर्माणि व्याचक्षते तेषांमकरणविरोधोनिष्प्रयोजनंवाऽध्ययनादीनामुपादान-मन्यत्रैवतेषांविहितत्वात् । अन्योद्वितीय कुम्भीधान्यस्त्रिभिःप्रवर्तते । सोऽनर्थकोयावद्वर्ततेतावत्सद्वर्ततइति वर्तनंचरिष्यतिसप-त्तिः प्रकृतानांचयानिकानिचित्कचित्कृषिवाणिज्ये विहायप्रशस्ततरोहि पूर्वस्मात्कुम्भीधान्यकोयतोवक्ष्यति सावृत्ति स-द्भिर्गर्हिता । गोरक्षकान्वाणिजिकानिति । यदप्युक्तंगौतमेनकृषिवाणिज्ये वाऽस्वयकृतेकुसीदंचेत्यनापद्येव तत्राप्यस्वयंक-रणपक्षेदोषोऽस्त्येव लघीयांस्तुभविष्यति । द्वाभ्यामेकः अत्रापि याचितलाभंवर्जयित्वा त्रयाणांमध्यात्सर्वं द्वे गृह्णीते अया-चितमपितावद्गृह्णते यावत्त्र्यहपर्याप्तम् । चतुर्थस्तु ब्रह्मसत्रेण जीवति । ब्रह्मसत्रंशिलोञ्छयोरन्यतरावृत्तिः । सततभवत्वा त्सत्रमिवनतदहःपरिसमापनीयावृत्तिरतः सत्रमित्युच्यतेअहरहर्नित्यमनुष्ठानात् । ब्रह्मशब्दोब्राह्मणपर्यायस्तेषामिदंसत्रम् ।

अस्मोद्ब्रह्मशब्दात्पूर्वोऽयवृत्तिप्रपञ्चोब्राह्मणविषयएव विज्ञेय । क्षत्रियादीनातु तत्रवक्ष्यति । कथपुन शिलोञ्छवृत्त्याजीवनसभवति यावता शरद्ग्रीष्मयोरेव क्षेत्रे खले वा शिलपुलाकपातसभव । अथोच्यते ग्रीष्मेभ्योग्रैष्माणि शारदानि शारदेभ्योऽर्जयिष्यतीति षण्मासिकवृत्तिरेवस्यान्नाश्वस्तनिक । अथान्यथापिसभवतियावतस्तावतोव्रीह्यादे कथचित्पतितस्योपादानम् । सत्यम् न तद्भोजनायपर्याप्तम् । सचिन्वानोयदा पर्याप्तप्राप्स्यतितदाशिष्यतिपश्चाहाद्यसंभवात् तथा च महाभारते शिलोञ्छवृत्ति. पक्षान्ताशनोवर्ण्यते । सोऽयमस्यामवस्थायागृहस्थस्तापस सवृत्तइतिचेत् । किन्त्वेवमप्यश्वस्तनिकत्वविरुध्यते । यथोपयादस्थितिकस्तदा स्यान्नाश्वस्तनिक । अश्वस्तनिकोह्युच्यतेअहन्यहन्यर्जयतियानिकतदहरेव च व्ययीकरोति । नद्वितीयेन्हि स्थापयति । यदि च न प्रत्यहशिलोञ्छवृत्तेर्भोजननिवर्तते । कुतोश्वस्तनिकोभवेत् । कथच तथाविधस्यजीवनपुत्रदारभरणच । अतएव केचित्त्रिभिरन्य प्रवर्ततइत्यतआरभ्यान्यथा व्याचक्षते । त्रिभिर्याजनाध्यापनप्रतिग्रहैर्द्वाभ्यामप्रतिग्रह प्रत्यवरइतिप्रतिग्रहव्युदासेनयाजनाध्यापनेप्रतिगृह्यतेब्रह्मसत्रमध्यापनतद्धिवृत्तयेपर्याप्तम् यत्तुवर्तयश्चशिलोञ्छाभ्यामितिसचतुष्टयव्यतिरिक्तोऽन्यएव । अत्रोच्यते । य शिलपरिमाणा दशद्वादशान्यवान्व्रीहीन्वाबहुभ्यआदत्ते यावदेकाहयात्रिकसशिलवृत्ति । यस्त्वेकैकयानार्थमाहरति । सउञ्छवृत्ति स्मृत्यन्तरेऽयज्यायान्वरवृत्तिरुक्त । अतश्च सार्वकालिकमप्युपपद्यते । न च वैश्वदेवादिक्रियाविरोधस्तत्र पुत्रदाराणामभरणभेदश्चयाचितभैक्षावत्यन्ताल्पग्रहणात् ॥ ९ ॥

(२) **सर्वज्ञनारायण** । पूर्वहि ऋतामृतमृताख्यवृत्तित्रयमनापदि । अन्यत्तु त्रयमापदीति दर्शितम् । यत्तु सेवारुष नृपे भैक्ष्यमापत्तौ जीवनानि त्विति याज्ञवल्क्येनोक्त तत्सिद्धान्नभैक्ष्यविषयम् । तेषु कुशूलधान्यादिचतुष्टयमध्यएक कुशूलधान्य । षट्कर्मा याजनाध्यापनप्रतिग्रहाहि मृतामृतभेदेन द्विविधा सन्त षड्भवन्ति ते समुदितैर्वर्तते । अन्य. कुम्भीधान्य । त्रिभिरमृतभेदभूते याजनादिभिस्त्रिभि । अन्यस्त्वहैहिकोद्वाभ्याशिलोञ्छाभ्या । चतुर्थोश्वस्तनवृत्तिः ब्रह्मसत्रेण ब्रह्मलोकप्राप्तिहेतुना सत्रयागस्तत्तुल्यफलतया सत्रेणोञ्छग्रहणेन जीवति ॥ ९ ॥

(३) **कुल्लूक** । एषागृहस्थानामध्ये कश्चिद्गृहस्थोयोबहुपोष्यवर्ग समऋतैर्ऋतायाचितभैक्षकृषिवाणिज्यै पञ्चभिस्तेन चैवेत्यनेनैव च शब्दसमुच्चितेन कुसीदेनेत्येवषड्भि कर्मभि षट्कर्मा भवति षड्भिरेतैर्जीवति । कृषिवाणिज्यकुसीदान्येतान्यस्वयकृतानिगौतमोक्तानीत्युक्तम् । अन्य पुनस्ततोऽल्पपरिकर । त्रिभिर्याजनाध्यापनप्रतिग्रहैर्द्वीहेणेत्येतच्छ्लोकसगृहीतै प्रवर्तते । प्रशब्दोऽनर्थकोवर्ततइत्यर्थ । अपर पुन प्रतिग्रह प्रत्यवरइति वक्ष्यमाणत्वात्तत्परित्यागेन द्वाभ्यांयाजनाध्यापनाभ्याप्रवर्तते । उक्तत्रयापेक्षयाचतुर्थ पुनर्ब्रह्मसत्रेणाध्यापनेन जीवति । मेधातिथिस्तु । एषाकुसूलधान्यकादीनामध्यादिक कुसूलधान्यक प्रऋतैरुञ्छशिलायाचितकृषिवाणिज्यै षट्कर्माभवति षड्भिर्जीवति अन्योद्वितीय कुम्भीधान्यक कृषिवाणिज्ययोर्निदितत्वात्तत्त्यागउञ्छशिलयाचितायाचितानामध्यादिच्छातस्त्रिभिर्वर्तेत । एकस्त्वहैहिकोयाचितलाभविहायोञ्छोशिलायाचितानामध्यादिच्छया द्वाभ्यावर्त्तेत । चतुर्थ पुनरश्वस्तनिकोब्रह्मसत्रेण जीवति । ब्रह्मसत्रशिलोञ्छयोरन्यतरा वृत्ति । ब्रह्मणोब्राह्मणस्य संततभव वात्सत्रमित्याह ॥ ९ ॥

(४) **राघवानन्द** । एषाकुसूलधान्यकादीनामध्ये बहुपरिकर कुसूलधान्यक षडुञ्छादिकर्मास्यादित्याह षट्कर्मकइति । कुम्भीधान्यकस्तु मध्यमपरिकर कृषिवाणिज्ये याच्ञाविहायान्यैस्त्रिभिर्जीवेत् श्रेष्ठत्वात् । स्वहैहिकोद्वाभ्या शिलोञ्छाभ्यां श्रेष्ठतरत्वात् । अश्वस्तनिकस्त्वयाचितनैकेन श्रेष्ठतमत्वात् । ऋतामृताभ्याजीवेदिति जीविकोपक्रमाद्धत्तयस्तु शिलोञ्छाभ्यामित्युपसहाराच्चेति जीविकाछिद्रात्मकरणाश्चेतिकेचित् । परेवाहु षड्ढिनि यजनयाजनाध्ययनाध्यापनदानप्रतिग्रहा षडस्यसन्तीति षट्कर्मेति कर्मशब्दप्रयोगात् । त्रिभिर्याजनाध्यापनप्रतिग्रहै । द्वाभ्या याजनाध्यापनाभ्या ।

प्रतिग्रहप्रसङ्गेन दोषमृच्छत्यसंशयइति प्रतिग्रहस्य निन्दितत्वाच्चतुर्थोध्यापनशीलः साहस्य कृतकृत्यतेति वक्ष्यमाणत्वादिति । चतुर्थस्त्वध्यापनरतः एतेषु प्रकृष्टः ब्रह्मवेदस्तदेव सत्रं स्वाध्यायप्रवचनाभ्यां न प्रमदितव्यमिति श्रुतेः । सत्रवदावश्यकत्वबहुकालव्यापित्वाभ्यांसएवस्तूयते ॥ ९ ॥

(५) नन्दनः । एवंतावदुपेयपरिमाणतश्चातुर्विध्यंगृहमेधिनामुक्तम् इदानीमुपायपरिमाणतोऽप्याह षड्भिरिति । एषांचतुर्णामध्यएकः षट्कर्माभवति । षड्भिर्ब्राह्मणनियतैर्याजनाध्यापनप्रतिग्रहैस्त्रैवर्णिकनियतैः प्रभृतसत्यानृतकुसीदैश्चार्थसञ्चये प्रवृत्तइत्यर्थः । त्रिभिर्याजनाध्यापनप्रतिग्रहैः । द्वाभ्यांयाजनाध्यापनाभ्याम् । प्रतिग्रहः प्रत्यवरइति निन्दितत्वात्प्रतिग्रहोवर्जनीयइत्यर्थः । ब्रह्मसत्रेणाध्यापनेन चतुर्थोजीवति । तस्यषट्कर्माद्यपेक्षयाचतुर्थशब्देन ग्रहणम् नतु पूर्वश्लोकेनिर्दिष्टस्याश्वस्तनिकस्य ॥ ९ ॥

(६) रामचन्द्रः । वर्णानांवृत्तिमाह । एषांकुशूलधान्यकादीनामध्ये एकः ब्राह्मणः षट्कर्मा उञ्छशिलायाचितयाचितकर्षण-वाणिज्य सेवावृत्तिभिर्भवेत् । प्रतिग्रहादीनिवा षट्कर्माणि क्षत्रियस्त्रिभिरध्ययनदानयजनादिभिः । वैश्यः द्वाभ्यांवृत्तिभ्यांगोरक्षावाणिज्याभ्यां जीवेत् । चतुर्थः शूद्रः स्वस्य ब्रह्मसत्रेण ब्राह्मणानांवा त्रैवर्णिकानांवा सेवारूपवृत्त्या जीवति । शूद्रस्तु द्विजसेवया इति योगी । षट्कर्माणीज्याध्ययनंदानं याजन मध्यापन प्रतिग्रहश्चेति ॥ ९ ॥

वर्तयंश्च शिलोञ्छाभ्यामग्निहोत्रपरायणः ॥ इष्टीः पार्वायनान्तीयाः केवलानिर्वपेत्सदा ॥१० ॥

(१) मेधातिथिः । पर्वचायनान्तश्च. तयोर्भवाः पार्वायनान्तीयाः । स्वार्थिकमणंकृत्वावृद्धाच्छःकर्तव्यः । पर्वेष्टिर्दर्शपूर्णमासौ अयनांतेचयज्ञआग्रयणाख्यः । केवलग्रहणात्काम्याइष्टयोनिषिध्यन्ते । वैश्वदेवहोमबलिहरणेऽपि तस्यनान्वहंभवतः । नहि तस्य सर्वदा तावद्धनभवति । अतः केवलग्रहान्महायज्ञनिवृत्तिः । ननुचाग्निहोत्रमपि तत्तस्य नैव भवति । तदपिद्रव्यसाध्यमेव । पक्षहोमान्होष्यति । भार्याभरणंकथमितिचेत्सापितांवृत्तिमाश्रयिष्यति । यदाचभार्यावतमेतद्धारयितुमशक्तातदाभर्तुरपिनास्त्यधिकारः । अथचान्द्रायणादिषुप्रवृत्तस्यकथभार्यायाजीवनमितिचेदचोद्यमेतद्विद्यमानत्वात् । अतिथ्यादिविशिष्टमशिष्यतइतितु वैश्वदेवहोमाभावात् । विद्यमानेऽपि स्त्रीधने नभोजनयुक्तमुभयोर्विघसाशित्वविधानात् । अतस्त्रीधनेनवैश्वदेवंकरिष्यति धर्मकार्येनुज्ञानात्स्त्रीधनग्रहणस्य । नैवम् अस्यामवस्थायामग्निहोत्रमात्रधर्मोनवैश्वदेवहोमः भवतुवा । यस्यास्तर्हि धनंनास्ति कथजीवतु तत्रावस्थासमर्था भार्या नासौ शिलोञ्छवृत्तावधिक्रियते । व्रतमन्नात्मानजीवयन् ॥ १० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । इष्टीः केवलाइष्टीरेव दर्शपूर्णमास्योपर्वणोरन्ते समीपे प्रतिपदि कार्यंपर्वान्ते येइष्टी दर्शपूर्णमासाख्ये तथाऽयनान्ताया अयनान्तकार्या आग्रयणेष्टयः । अन्तशब्दोत्र सामीप्यार्थः । आग्रयणेष्टिर्हि पर्वकृतायणश्यामाकैर्व्रीहिभिश्च दक्षिणायने क्रियतइत्ययनान्तीयाभवन्ति एताएव कुर्यान्नतु चातुर्मास्यपशुसोमादि । अग्निहोत्रपरायणइति निर्वपेत्सदेति वचनात् । त्रेताग्निमतएव शिलोञ्छयोरधिकारोगम्यते शिलानप्युञ्छतइत्यत्र तूभयाभिधानंवृत्तिसंकोचधर्मान्तरसंभवयोरुपदर्शनार्थम् ॥ १० ॥

(३) कुल्लूकः । शिलोञ्छाभ्यांजीवन्धनसाध्यकर्मान्तरानुष्ठानासामर्थ्यादग्निहोत्रनिष्ठएवस्यात् । पार्वायनान्तीयाश्च इष्टीः केवलाअनुतिष्ठेत् । पर्वच अयनच पर्वायने तयोरन्तस्तत्र भवादर्शपौर्णमासाग्रयणात्मिकाः ॥ १० ॥

(४) राघवानन्दः । प्रकृतमाह वर्तयन्निति चतुर्भिः । पार्वायनान्तीयाः पर्वणीः दर्शपूर्णमासयोर्भवाः तथा अयनान्ते भवाश्चइष्टीः केवलाः पशुसोमादिवर्जिता. ॥ १० ॥

(५) नन्दनः । अथ शिलोञ्छवृत्तेराहिताग्नेर्नियममाह वर्तयंस्त्विति । शिलोञ्छेन चोभाभ्यांवर्तयन् जीवन्नग्निहोत्रपरायणः सदासायम्प्रातरग्निहोत्रंजुहुयात् पर्वचायनच पर्वायने, तयोरन्तः पर्वायनान्तः तत्रभवाः पार्वायनान्तीयाः दर्शपूर्णमासाग्रयणलक्षणाः केवलाफलरहिता, इष्टीर्निर्वपेत्कुर्यान्नततोऽधिकश्रौतंकर्म कुर्यात्। तावन्मात्रसिद्धये द्रव्यमर्जयितव्यनाधिकमित्यभिप्रायः ॥ १० ॥

(६) रामचन्द्रः । शिलोञ्छाभ्यांवर्तयन् शाल्यादिक्षेत्रे नियते पशुयाग प्रतिपदिष्टी रित्यर्थः ॥ १० ॥

न लोकवृत्तंवर्तेत वृत्तिहेतोः कथंचन ॥ अजिह्मामशठां शुद्धां जीवेद्ब्राह्मणजीविकाम् ॥ ११ ॥

मेधातिथिः । लोकवृत्तनामोच्यते येन मस्तलजनोऽल्पसत्वोवर्तते दम्भेनासत्प्रियाख्यानेन च त्वविष्णुस्त्वंब्रह्माजयजीवेति तथाविचित्रपरिहासकथाभिः। वृत्तिहेतोर्जीविकार्थतया न कर्तव्यमेतत्। यस्तुनर्मशीलस्तस्य न दोषः। अजिह्माम यस्यान्यच्च हृदयेऽन्यच्च बहिः सजिह्मउच्यते द्वेषमत्सरात्मा दर्शयत्यप्रियवदताम्। अशठाम्। अग्निहोत्रकर्मानुष्ठानलोकावर्जनेनप्रतिग्रहादिलाभार्थनशास्त्रार्थश्रद्धानतयाकुर्यात्सशठः। आत्मधर्मत्वेपि जैह्म्यशाठ्ययोर्जीविकाव्यभेदोपचाराद्व्यपदिश्यते अजिह्मामशठांशुद्धामिति । शुद्धिर्वृत्यन्तरेणामिश्रीकरणपूर्वदोषद्वयेनचएकपदलभ्योऽप्ययमर्थोवृत्तानुरोधाद्गोबलीवर्दवद्बहुपदैः प्रतिपाद्यते। अथ कथब्राह्मणजीविकांजीवेदितिद्वितीया यावताजीवतिरकर्मकः। कथंचैकस्यैवधातोरेकत्रद्विप्रयोगः नहिभवति गमनंगच्छेदिति । साध्यसाधनभावउच्यते। सामान्यविशेषभावात्साध्यसाधनभावोनविरुद्धः यथाश्वपोषपुष्टइति। अनुष्ठानाद्वेवर्तनार्थेजीवतिर्वर्तते। तेनसकर्मकत्वमितिन दोषः। जीवेज्जीवनार्थमनुतिष्ठेत् ॥ ११ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । लोकवृत्तंवृत्त्यर्थितया भायशीयदाचरति स्वगुणानुख्यापनानुरूपवेषधारणादिकलोकस्तत्र वर्तेत न वर्तयेत्। अजिह्मामवक्राशयतयालभ्या। अशठांपरवञ्चनरहितां शुद्धांपतितादिसंबन्धशून्यां ब्राह्मणजीविकांन क्षत्रियवैश्यजीविकाम् ॥ ११ ॥

(३) कुल्लूकः । लोकवृत्तमसत्प्रियाख्यानविचित्रपरिहासकथादिकंजीविकार्थं न कुर्यात्। अजिह्मांस्वधात्मगुणाथाभिधानादिपापरहिताम्। अशठांदम्भादिव्याजशून्याम्। शुद्धांवैश्यादिवृत्तेरसंकीर्णांब्राह्मणजीविकामनुतिष्ठेत्। अनेकार्थत्वाद्धातूनामनुष्ठानार्थोयजीवतिरिति सकर्मकता ॥ ११ ॥

(४) राघवानन्दः । किंच न लोकेति । लोकवृत्तं मिथ्यालापादि । अजिह्मां दम्भव्याजादिशून्यां । अशठां अवैश्यादिवृत्तिम् ॥ ११ ॥

(५) नन्दनः । अज्ञोजनोलोकस्तस्यवृत्तंजैह्म्यशाठ्यान्वितं । तन्नवर्तेत न कुर्यात्। कथञ्चन आपद्यपि। अजिह्मामृजुम्। अशठामनृशंसां अतएवशुद्धांब्राह्मणजीविकांब्राह्मणस्यविहितां वृत्तिंजीवेत्कुर्यात् ॥ ११ ॥

(६) रामचन्द्रः । लोकवृत्तं न वर्तेत लोकानुकरणं न वर्तेत अजिह्मांअवक्राशयां अशठां परवञ्चनरहितां पतितादिसंबन्धशून्यां । एतादृशींजीविकां ब्राह्मण जीवेत् ॥ ११ ॥

संतोषं परमास्थाय सुखार्थी संयतोभवेत् ॥ संतोषमूलं हिसुखं दुःखमूलं विपर्ययः ॥ १२ ॥

(१) मेधातिथिः । स्पृहेरिकाश्वस्तनवृत्तिदास्यर्थं प्रसंख्यानमिदमाह । सन्तोषआश्रयितव्यो नबहूनामुपजीव्य-

स्यामिति । याश्चादिक्लेशश्चास्थेय सुखार्थीसयतोभवेत् । संयमोयाश्रिकाद्धनादधिकेनाभिलाष । सन्तोषोमनविनासुखमू-लं दु खस्यमूलविपर्यय । असन्तोषो महद्विदुषादैन्यअभिलपितेवस्तुन्यसपत्तिस्तस्मात्सन्तोषमाश्रयेत् ॥ १२ ॥

(२) **सर्वज्ञनारायण** । सयतोऽसद्वृत्तिनिवृत्त । सुख सतोषोमूलयस्य सतथा दु खस्यमूलं विपर्ययोऽसतोष । शिलोञ्छादावसतुष्टस्य तद्वृत्तित्यागसभवादत्र वृत्तिनियमनिर्वाहहेतु सतोष कार्यतया दर्शित ॥ १२ ॥

(३) **कुल्लूक** । यथा सभवभृत्यात्ममाणधारणावश्यकपञ्चयज्ञाद्यनुष्ठानमात्रोचितधनानधिकारस्पृहा सतोष तम-तिशयितमालम्ब्य प्रचुरधनार्जने सयमकुर्यात् । यत सतोषहेतुकमिति सुखपरत्र चाव्ययस्य विहितानुष्ठानात्स्वर्गादिसुखम् । विपर्ययस्त्वसतोषोदु खमूलवद्दुधनार्जनप्रयासेन प्रचुरदु खादसपत्तौ विपत्तौ च क्लेशात् ॥ १२ ॥ —

(४) **राघवानन्द** । दु खमूल दु खस्य मूल । विपर्ययोऽसतोष ॥ १२ ॥

(५) **नन्दन** । सकुचितवृत्तित्व सुखहेतुरित्यभिप्रायेणाह सतोषमिति । एतावताऽलमिति बुद्धि सतोष । सयत भोगविस्तारमसङ्कोपरत । सतोषमूलमितिबहुव्रीहि । दु खमूलमिति तत्पुरुष । विपर्ययोऽसतोष ॥ १२ ॥

(६) **रामचन्द्र** । ऐहिका श्वस्तनदारार्थमसङ्ख्यानमिदमाह सतोषेति । विपर्यय असतोष दु खमूल॥ १२॥

अतोऽन्यतमया वृत्त्या जीवंस्तु स्नातकोद्विजः॥ स्वर्ग्यायुष्ययशस्यानि व्रतानीमानि धारयेत् ॥ १३ ॥

(१) **मेधातिथि** । वृत्तिविषयोविधिर्वृत्तिशब्देनोक्त । तेनान्यतमयेति तदपेक्षमेकजीवित अन्यतमेन निवृ त्तिविधानात् । अतोवृत्तिसमुच्चयजीवन । पितृधनप्राप्तवतश्च व्रताधिकारोनयुज्यते । अन्यथा एकवृत्तिजीवनएवस्यात् । व्रतानीमानि मानस सङ्कल्पोव्रतमुच्यते । शास्त्रविहितमिदंमयाकर्तव्यमिदवानकर्तव्यमित्येवस्वर्गायुष्ययशस्यानि व्रतधा-रणफलानि केचिदाहु । अतश्चैतत्फलार्थिनोव्रतेष्वधिकारस्तदयुक्त अनित्यत्वमेवसतिप्रसज्यते तन्नोत्तरश्लोकेनित्य ग्रहणबाध्यते । श्रुतौचैषानित्यताज्ञापिता यावन् हि न सा युक्ता भवतीति । नचस्वर्गादीनाकाम्यत्वे नान्वये नाधि कृतविशेषणत्व मतिपद्येरन् ॥ १३ ॥

(२) **सर्वज्ञनारायण** । वृत्त्येत्यत्रैकत्वविवक्षित । तेन ऋतामृतादिवृत्तिषु यदायापरिगृह्णाति तदा तयैव जीवे दिति निर्धारितम् । प्रतिग्रहाध्यापनयाजनानि तु तेन रूपेणात्र न निर्दिष्टानीति तेषासाकर्येऽप्यदोष । व्रतानि नियमान् । इमानि वक्ष्यमाणानि ॥ १३ ॥

(३) **कुल्लूक** । अबहुभृत्यैकवृत्त्या निर्वाहसभवे सायन्यतमयेति विधीयते बहुभृत्यस्यान्नसभवे षट्कर्मैकोभ वत्येषामिति विहितत्वात् । अथवैकवाक्यतावगमाद्व्रतविधायकत्वाच्चायतमया वृत्त्येत्यनुवादकत्वादेकत्वमविवक्षितम् । उक्तवृत्तीनामन्यतमया वृत्त्या जीवन् स्नातकोब्राह्मणइमानि वक्ष्यमाणानि यथासभवस्वर्गायुर्यशसाहितानि व्रतानि कु र्यात् । इदमयाकर्तव्यमिदनकर्तव्यमित्येवविधिसकल्पविशेषाद्व्रतम् ॥ १३ ॥

(४) **राघवानन्द** । अन्यतमया शिलादीनामध्येएकया । स्नातको नवोढापति वोढुकामोवा । इमानि वक्ष्यमा-णानि । स्वर्गाय हित स्वर्ग्यम् । एवमायुष्यादि ॥ १३ ॥

(५) **नन्दन** । उक्तमुपसहृत्यार्थान्तरमस्तौति अतइति । अतआसावृत्तीनामध्ये । इमानिवक्ष्यमाणानि ॥ १३ ॥

(६) रामचन्द्रः । अन्यतमया वृत्त्या इयं मयाकर्तव्येति एकया वृत्त्या द्विजः जीवेत् । तथा एतानि व्रतानि नियमान् धारयेत् वक्ष्यमाणलक्षणानि ॥ १३ ॥

वेदोदितं स्वकं कर्म नित्यं कुर्यादतन्द्रितः ॥ तद्धि कुर्वन् यथाशक्ति प्राप्नोति परमां गतिम् ॥ १४ ॥

(१) मेधातिथिः । वेदमूलत्वात्स्मृतीनांवेदोदितमितिश्रूयते । स्वकंकर्मवक्ष्यमाणोव्रतसमूहः । विहितत्वात्स्वकमित्युच्यते । नित्यंकुर्यात् । यावज्जीवंअतन्द्रितोऽनलसः एतद्व्रतधारणंकुर्वन्यथाशक्ति अनेनसत्यांशक्तौ यथासंभवमनुष्ठानमाह तदुक्तंमनसावातत्समग्रमाचारमनुपालयन् । परमांगतिं ब्रह्मत्वमाभिरूप्याम् ॥ १४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । स्वकंस्वाश्रमवर्णोक्तं । कुर्याद्यथाशक्ति ॥ १४ ॥

(३) कुल्लूकः । वेदोक्तंस्मार्तमपि वेदमूलत्वाद्वेदोक्तमेव । स्वकंस्वाश्रमोक्तंयावज्जीवमतन्द्रितोऽनलसःकुर्यात् । हि हेतौ । यस्मात्तत्कुर्वन्यथासामर्थ्यंपरमांगतिमोक्षलक्षणांप्राप्नोति । नित्यकर्मानुष्ठानात्पापक्षये सतिनिष्पापान्तःकरणेन ब्रह्मसाक्षात्कारान्मोक्षावाप्तेः । तदुक्तंमोक्षधर्मे । ज्ञानमुत्पद्यते पुंसांक्षयात्पापस्य कर्मणः । तत्रादर्शतलप्रख्ये पश्यत्यात्मानमात्मनि ॥ आत्मन्यन्तःकरणे ॥ १४ ॥

(४) राघवानन्दः । किंच वेदेति । वेदोदितं स्वशाखोक्तं स्मार्तंच । परमांगतिं सत्वशुद्धिद्वारा ॥ १४ ॥

(५) नन्दनः । व्रतविधेर्वक्ष्यमाणस्यवैदिकत्वंवक्ष्यमाणफलंचाह । वेदेति । वेदोदितवेदमूलतया स्मृत्युदितम् ॥ १४ ॥

(६) रामचन्द्रः । वेदोदितं स्वकंकर्म स्वाश्रमोचितं कर्म कुर्यात् ॥ १४ ॥

नेहेतार्थान्प्रसङ्गेन न विरुद्धेन कर्मणा ॥ न विद्यमानेष्वर्थेषु नार्त्यामपि यतस्ततः ॥ १५ ॥

(१) मेधातिथिः । प्रसज्येतयत्रपुरुषः सहिप्रसङ्गोभिप्रेतोगीतवादित्रादिस्तत्रहिरागिणः सज्जतीव अतोगीतवादित्रादिभिरर्थान्धनानिनेहेत नार्जयेत् । विरुद्धकर्मप्रतिषिद्धंशास्त्रेण अकुलोचितच नचपित्राद्यागतेषुधनेषु कल्प्यमानेषु स्थितिसमर्थेषु अन्यानिनिच्छेत् । नार्त्यांआपद्यपि यतस्ततःप्रसङ्गप्रसत्प्रतिग्रहेणप्रवर्तितव्यमेकस्यापद्यप्यनुज्ञास्यति ॥ १५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । प्रसङ्गेन प्रकृष्टप्रसङ्गेनात्यन्ततत्परतया नेहेतोद्यमेन न साधयेत् । अर्थान् धनानि विरुद्धेन धर्मविरुद्धेन कल्पमानेषु सत्सु आर्त्यामापदि यतस्ततःपतितादेः ॥ १५ ॥

(३) कुल्लूकः । प्रसज्यते यत्र पुरुषःसप्रसंगोगीतवादित्रादिःतेनार्थान्नार्जयेत् नापि शास्त्रनिषिद्धेन कर्मणाऽयाज्ययाजनादिना । नच विद्यमानेषु धनेषु न चार्त्यांविद्यमानेष्वपि प्रकारान्तरसंभवे यतस्ततःपतितादिभ्योऽपि ॥ १५ ॥

(४) राघवानन्दः । किंच नेति । प्रसङ्गोत्र गीतनृत्यादिः प्रसज्यतेऽत्रेति व्युत्पत्त्या । न कल्पमानेषु धनेषु विद्यमानेषु विरुद्धेन कर्मणा नेहेत अविद्यमानेष्वपि प्रकारान्तरसंभवे वा । आर्तौ अन्नकष्टादौ वा यतस्ततः पतितादिभ्यो न गृह्णीयात् ॥ १५ ॥

(५) नन्दनः । प्रसङ्गेनातिप्रवृत्त्या । विरुद्धेन कर्मणा निषिद्धेन नृत्यगीतादिना । नकल्प्यमानेष्वर्थेषुवृत्तिहेतौसत्युपायान्तरंनाश्रयेदित्यर्थः । आर्त्यामपिआपद्यपि । यतस्ततः पुरुषादप्रतिग्राह्यात् ॥ १५ ॥

(६) रामचन्द्रः । प्रसङ्गेन अतिप्रसङ्गेन । अर्थान्नेहेत नेच्छेत् । विरुद्धेन कर्मणा अयाज्ययाजनादिना ।

---

(१५) नविद्यमानेष्वर्थेषुनार्त्यामपियतस्ततः=नकल्प्यमानेष्वर्थेषुनागत्यादपियतस्ततः ॥ (क, घ, द, न, ब, म, य, र, ल)

अर्थान्नेहेत अन्यमपि अर्थं नेहेत इतस्ततः अविहिताचारात् पतितात् नेहेत कल्प्यमानेषु विद्यमानेषु अर्थेषु नेहेत ॥ १५ ॥

इन्द्रियार्थेषु सर्वेषु न प्रसज्येत कामतः ॥ अतिप्रसक्तिं चैतेषां मनसा सन्निवर्त्तयेत् ॥ १६ ॥

(१) **मेधातिथि** । इन्द्रियाणामर्थाविषयारूपरसादयः एतेषुनप्रसज्येत सक्तिमत्यतासेवांकुर्यात् । मनोहरायुवतयः वशगीतस्वादवद्रस कर्पूरादिगन्ध रागवत्स्पर्श एतेविषयास्तान्नात्यन्तसेवेत । कामतः कामप्रधानतया सर्वेषु अयाचितोपम तेष्वपि नित्यसेवी स्यात् । अतिप्रसक्तिश्चैषानिवृत्त्युपायोनेनकथ्यते । नहिवस्तुप्रसक्तिनिवर्तितु शक्या मनसातुप्रतिपक्षभावनयानिवर्त्य .आदौतावद्दुरुपपादकत्व उपस्थितेष्वपि भुक्तपूर्वेषु क्षणविरसता स्वभावश्च विनाशित्वं शास्त्रनिषेधाच्च सद्यस्यभरकापातइत्येवमादिचिन्तयेत् । यथात्त्नतथैतानिशक्यमनइति ॥ १६ ॥

(२) **सर्वज्ञनारायण** । प्रसज्येत सातिशयेन प्रवर्त्तेत न कामतोधर्मतस्त्वृतुगमनादौ प्रवर्तेतैव अतिप्रसक्तिनियन्तुमशक्याप्रवृत्तिम् ॥ १६ ॥

(३) **कुल्लूक** । इन्द्रियाणामर्थारूपरसगन्धस्पर्शादयस्तेषु निषिद्धेष्वपि स्वदारसुरतादिषु न प्रसज्येत । नातिप्रसक्तिमत्यन्तसेवनात्मिकांकुर्यात् । कामतउपभोगार्थम् । अतिप्रसक्ति निवृत्त्युपायमाह । अतिप्रसक्तिं चैतेषामिति । विषयाणामस्थिरत्वस्वर्गापवर्गात्मकश्रेयोविरोधित्वादिभावनया मनसा सम्यङ्निवर्त्तयेत् ॥ १६ ॥

(४) **राघवानन्द** । किंच इन्द्रियार्थेष्विति । शब्दाद्यानन्दाग्तेषु सर्वेषु दशासु नात्यासक्तिंकुर्यात् ॥ १६ ॥

(५) **नन्दन** । स्वद्वारविषयेष्वप्यतिप्रसक्तिंसंनिवर्तयेत् ॥ १६ ॥

(६) **रामचन्द्र** । इन्द्रियार्थेषु शब्दादिषु एतेषां इन्द्रियाणांप्रसक्तिंसन्निवर्तयेत् ॥ १६ ॥

सर्वान्परित्यजेदर्थान् स्वाध्यायस्य विरोधिनः ॥ यथातथा यापयंस्तु सा ह्यस्य कृतकृत्यता ॥ १७ ॥

(१) **मेधातिथि** । येनैस्वभ्यासविरोधिनोर्थास्तेसर्वेत्यक्तव्या । राजामात्यगृहोपस्थानादयः येप्यनया लोकयात्रया सक्तस्य कृषिकुसीदाद्यधिकलाभाभवति तेनचपोषयिष्यते । तदाकुटुम्बविभवतश्चदासीदासबहुभविष्यतीतिसाह्यस्य स्नातकस्यकृतकृत्यताकृतार्थता । यनित्यस्वाध्यायीयथाकथंचित्कुटुम्बकजीवयतीति ॥ १७ ॥

(२) **सर्वज्ञनारायण** । यापयन् क्षपयन् स्वाध्यायकुर्यादिति शेषः । स्वाध्यायक्रिया कृतान्य यानि कृत्यान्यनुभवन्तीति कृतकृत्यता ॥ १७ ॥

(३) **कुल्लूक** । वेदार्थविरोधिनोऽर्थानत्यन्तेश्वरगृहोपसर्पणकपिलौकयात्रादयस्तान्सर्वान्परित्यजेत् । कथंतर्हि भृत्यात्मपोषणमित्याशङ्क्याह । यथा तथा केनाप्युपायेन स्वाध्यायाविरोधिना भृत्यात्मानौ जीवयन् यस्मात्साऽस्य स्नातकस्य कृतकृत्यताकृतार्थता यन्नित्यस्वाध्यायपरता ॥ १७ ॥

(४) **राघवानन्द** । किंच सर्वानिति । शिलादी याजनादीश्च अध्यापयत्स्वाध्यायविरोधिनस्त्यजेदित्यन्वयः । यथा तथा येन तेन जीवनसाधयन्वेदाध्ययनकुर्यात् । सावेदाध्ययनस्यथाकाचिज्जीविका कृतकृत्यताकृतसमापितमावश्यकंयया ॥ १७ ॥

---

(१६) सनिवर्तयेत्=सनिवेशयेत् (मेधा०)

(५) नन्दनः। कस्मात्पुनरेतदेवमुच्यतइत्यतआह सर्वानिति। यथातथा यापयन्यथाकथञ्चित्प्राणयात्रांकुर्वन्। अस्यपुरुषस्यसा हि कृतकृत्यता। यन्नित्यस्वाध्यायत्वम्॥ १७॥

(६) रामचन्द्रः। स्वाध्यायविरोधिनः वेदाध्ययनविरोधिनः। यथा तथा आपदि अध्यापयन्॥ १७॥

वयसःकर्मणोऽर्थस्य श्रुतस्याभिजनस्य च॥ वेषवाग्बुद्धिसारूप्यमाचरन्विचरेदिह॥ १८॥

(१) मेधातिथिः। वयसइतिसारूप्यापेक्षाषष्ठी वेषवाक्बुद्धीतिसमाहारेद्वन्द्वः। सारूप्यमितिस्वार्थेष्यञ्कृतेनायंमर्थोभवति। वयंआयुचितावेषादयःकर्तव्याः। सारूप्यमौचित्यमन्यस्याकृत्यादेःसादृश्यासंभवात्। वेषःकेशाभरणादिविन्यासः। तत्रप्रथमेवयसिशिखण्डकः। यौवनेकौन्तलादिधारणं। वार्धकेजटामुण्डनादि वयोनुरूपावाक्। एवंबुद्धिस्त्रिवर्गानुष्ठानधारणं प्रथमंनीयते केवलंधर्मप्रधानकर्मानुरूपोवेषः अर्थानुरूपतः। तेनहिभवितव्यंकुलानुरूपेण दशनरागधम्मिल्लादि उद्धतमपि नउद्धत्यमावहति। तदुक्तं 'अस्यलोकव्यवहारोविषयइति। एतदुक्तंभवति। नायंविध्यर्थः अपरैर्निश्चितार्थत्वात्। लोकव्यवहारमूलत्वमनुवादः। एवंवर्तमानोलोकवृत्तानुवर्तीभवति। नलोकद्वेष्यतामेति॥१८॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। वयसोबाल्यादेः। कर्मणोयागादेः। अर्थस्य धनस्य। श्रुतस्य शास्त्रज्ञानस्य। अभिजनस्य कुलस्य। वेषः सारूप्यतत्प्रकर्षनिकर्षोचितवेषधारणं। वाक्सारूप्यंतदनुरूपभाषणं। बुद्धिसारूप्यं तदनुरूपआत्मन्युत्कर्षप्रत्ययः। विचरेच्चेष्टेत इहलोके वयः कर्माद्यननुरूपं वेषादि न कार्यमित्यत्र तात्पर्यम्॥ १८॥

(३) कुल्लूकः। वयसः क्रियायाधनस्य श्रुतस्य कुलस्यानुरूपेण वेषवाग्बुद्धीराचरँल्लोके प्रवर्तेत। यथा यौवने स्रग्गन्धलेपनादिधारणंत्रिवर्गानुसारीवाग्बुद्धिश्च एवंकर्मादिष्वप्युन्नेयम्॥ १८॥

(४) राघवानन्दः। वेषवाग्बुद्धीति समाहारैकवचनम्। वयआदेःस्वानुरूप्यं वयआद्युचितावेषादयः कर्तव्याः। तेन यौवनादिमानकामी धर्मीच। तथासत्कर्मा विनीत। धनीदानशीलः। विद्वान् सदुपदेष्टा। कुलीनः सलज्ज इत्यादि। वयसइत्यादिपञ्चकस्य कामाद्यूहम्। अथवा वयोबाल्यादि। कर्म क्रिया। अर्थ धनं। श्रुतं विद्या। अभिजनः कुलं। तदनुरूपंव्यवहारमात्रं न विधिः तेन बाल्ये शिखण्डक यौवने कुन्तलादि वार्धके जटादि तथा कलभाषणं परिहासः सदुपदेशः बुद्धेरचाञ्चल्यं बुद्धिपरिपाकश्चेति॥ १८॥

(५) नन्दनः। वेषवाग्बुद्धिसारूप्यंवेषवयःप्रभृतीनामानुरूप्यम्॥ १८॥

(६) रामचन्द्रः। यथाविषयं कर्मआचरन विचरेत्श्रुतस्य शास्त्रस्य यथा अभिजनस्य च यथा कौलीनस्य विषयं यथा वेषवाक् बुद्धिसारूप्यं आचरन् विचरेत्॥ १८॥

बुद्धिवृद्धिकराण्याशु धन्यानि च हितानि च॥ नित्यंशास्त्राण्यवेक्षेत निगमांश्चैव वैदिकान्॥ १९॥

(१) मेधातिथिः। बुद्धिवृद्धिकराणीतिहासपुराणानितर्कशास्त्राणिबार्हस्पत्यौशनसादीनि हितानिउपकारकाणिदृष्टार्थानिवैद्यकज्योतिषादीनि अर्थशास्त्रस्यपृथगुपदेशात्। वैदिकानिगमावेदार्थज्ञानहेतवोनिगमनिरुक्तव्याकरणमीमांसारूपिपदगुणेत्वदृष्टार्थतास्मात्॥ १९॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। धन्यानि धनकारणानि हितानि दुःखनिवर्तकानि शास्त्राणि विद्यास्थानानि निगमान् व्याख्यानानि निगम्यतेएभिरर्थइति व्युत्पत्त्या। वैदिकान्वेदस्य सम्बन्धिनः॥ १९॥

(३) कुल्लूकः। वेदाविरुद्धानि शीघ्रंबुद्धिवृद्धिजनकानि व्याकरणमीमांसास्मृतिपुराणन्यायादीनि शास्त्राणि तथा

धन्यानि धनाय हितान्यर्थशास्त्राणि बार्हस्पत्यौशनसादीनि तथाहितानि दृष्टोपकारकाणि वैद्यकज्योतिषादीनि तथा पर्यायकथनेन वेदार्थावबोधकान्निगमाख्यांश्च धन्यान्नित्यपर्यालोचयेत् ॥ १९ ॥

(४) राघवानन्द । किंच बुद्धीति त्रिवर्गेषु बुद्धिवृद्धिकराणि नीतिशास्त्राणि । धन्यानि धनोपायान् । निगमान् पुराणादीन् निगमनिघण्टुव्याकरणादींश्च । वैदिकान्वेदार्थबोधानुकूलान् ॥ १९ ॥

(५) नन्दन । शास्त्राणि धर्मशास्त्रादीनि । शास्त्रापेक्षणप्रयोजनत्वेनोक्तानिबुद्धिवृद्धिकराणीत्यादीनि । निगम्यन्ते निश्चीयन्त एभिर्वेदार्थाइतिनिगमावेदाङ्गानि ॥ १९ ॥

(६) रामचन्द्र । नित्यशास्त्राणि अवेक्षेत कीदृशानि शास्त्राणि धन्यानि दुःखनिवर्तकानि विचारयेत् च पुन वैदिकान् निगमान् व्याख्यानानि ॥ १९ ॥

यथायथा हि पुरुष शास्त्रं समधिगच्छति ॥ तथातथा विजानाति विज्ञान चास्य रोचते ॥२०॥

[शास्त्रस्य पारगत्वा तु भूयोभूयस्तदभ्यसेत् ॥ तच्छास्त्रशवलकुर्यान्न चाधीत्य त्यजेत्पुन ॥१॥ (१)]

(१) मेधातिथि । समधिगमो विनिवेश । अभ्यासइति यावद्विजानाति विशेषेणजानाति । प्रत्यक्षचैतदभ्यस्य मौनेग्रन्थेपिमद्वियतइति । तदाविज्ञानचास्यरोचते । उज्वलभवतीत्यर्थ । पूर्वस्या स्मृतेर्मूलकथनमेतत् । रुचेरनभिलाषार्थत्वाद्रुच्यर्थानामितिसम्प्रदानत्वाभाव ॥ २० ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । विजानाति विविच्य जानाति यानि तु प्रागेव विज्ञातानि तेषु विज्ञान विवेकज्ञानमस्य रोचते दीप्यते स्वोत्कर्षप्रकाशक भवति ॥ २० ॥

(३) कुल्लूक । यथायथा पुरुष शास्त्रसम्यगभ्यस्यति तथा तथा विशेषेण जानाति शास्त्रान्तरविषयमपि चास्यविज्ञानरोचतउज्वलभवति । दीप्त्यर्थत्वाद्रुचेरभिलाषार्थत्वाभावाद्रुच्यर्थानामीयमाणइति न सम्प्रदानसंज्ञा ॥ २० ॥

(४) राघवानन्द । रोचते उज्वलस्यात् ब्रह्मपक्षपातिन ॥ २० ॥

(५) नन्दन । शास्त्रावेक्षणस्य प्रयोजनान्तरमप्याह । यथेति । विजानाति विशिष्टज्ञानयुक्तोभवति । अस्य रोचते अस्मै स्वदते ॥ २० ॥

(६) रामचन्द्र । विज्ञान विवेकज्ञानम् ॥ २० ॥

ऋषियज्ञ देवयज्ञ भूतयज्ञ च सर्वदा ॥ नृयज्ञ पितृयज्ञ च यथाशक्ति न हापयेत् ॥ २१ ॥

(१) मेधातिथि । तृतीयाध्यायेविहितानांमहायज्ञानामनुवादोविशेषाभिधानार्थ । सचविशेषउत्तरत्रवक्ष्यते अनीहमानाइति । अन्येतुमन्यन्ते । व्रताधिकारेपुनर्वचननियमसिध्यर्थं । तेनेदृश सङ्कल्प कर्तव्यो यावद्गार्हस्थ्यमयामहायज्ञा नहापयितव्या । नन्वियमाशकाकर्तव्याद्विर्वचनद्विर्विधानार्थं । नह्यत्रविधि श्रूयते । केवलनहापयेदित्युच्यते । नित्यत्वाच्चहानि प्राप्तैव अतो विहितभत्यभिज्ञानत कश्चित्कर्मभेदहेतुरस्ति । यथाशक्तिपकान्नेनप्रयासेनवामूलफलैर्वा ॥ २१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । ऋषियज्ञब्रह्मयज्ञम् । एषावेदोदितत्वेन प्राप्तावपि पुनर्वचनमवतारणार्थं । तच्चोत्तरश्लोके प्रकारान्तरेणापि तत्संपादनकथनार्थम् ॥ २१ ॥

---

(१) (अ)

(३) कुल्लूकः । स्वाध्यायादीन्पञ्चयज्ञान्यथाशक्ति न त्यजेत् । तृतीयाध्यायविहितानामपि पञ्चयज्ञानामिह निर्देशउत्तरत्र विशेषविधानार्थः स्नातकव्रतत्वबोधनार्थश्च ॥ २१ ॥

(४) राघवानन्दः । वेदाध्ययनहोमबल्यतिथितर्पणानि ऋषियज्ञादिपदवाच्यानि तृतीयाध्यायोक्तानि । पुनर्वचन मेतेषामादरार्थं । न हापयेत् न त्यजेत् ॥ २१ ॥

(५) नन्दन. । उक्तानपि महायज्ञान्पुनरादरातिशयार्थमाह ऋषीति । ऋषियज्ञब्रह्मयज्ञः ॥ २१ ॥

(६) रामचन्द्रः । ऋषियज्ञं वेदाध्ययनम् । देवयज्ञं होमं । भूतयज्ञं भूतेभ्योबलिं । नृयज्ञं अतिथिसत्कारं । पितृयज्ञं श्राद्धं । यथाशक्ति नहापयेत् ॥ २१ ॥

एतानेके महायज्ञान्यज्ञशास्त्रविदोजनाः ॥ अनीहमानाः सततमिन्द्रियेष्वेव जुह्वति ॥ २२ ॥

(१) मेधातिथिः । एतान्महायज्ञान् एके यज्ञशास्त्रविदोगृहस्थाइन्द्रियेष्वेवजुह्वति । सपादयन्ति । कतमेपुनस्ते- अनीहमाना ये न चेष्टन्तिधन स्यक्तगृहव्यापारादेहसाध्यासिकादय. । शिलोञ्छवृत्तेरप्येवंविधिमिच्छन्ति पङ्गवादीनां- च । तेपाहिदारकरणंवक्ष्यति । यथाथितातुदारे स्यादिति । नचैतेषांपञ्चयज्ञाधिकारः । अद्रव्यत्वाद्धरणमात्रतेलभन्ते । नाधिक कर्मानुष्ठानार्थमपि । जुहोति करोत्यर्थेनिर्वर्त्यतां लक्षयति । नहिक्रियाविशेषोयागः क्रियाविशेषस्यहोमस्यकर्म- तांमतिपद्येत । नहि भवतिपचतिपाकमिति भवतितुपाककरोतियागकरोतीति सामान्यविषयाकांक्षास्तुक्रियाद्रव्यकर्मा- णिसाधनीकुर्वन्ति । इच्छतिभोक्तुं शक्नोतिभोक्तुं जानातिभोक्तुं दृष्टश्चविशेषःसामान्यलक्षणार्थः । अमगो पदाद्रष्टव्यइ- ति । एवचहोमंकेचिदिन्द्रियेषु तत्सङ्गमेवव्याचक्षते अपरेषांप्राणसंवादोपनिषदियद्भक्तंप्रथममागच्छेत्तद्धोमीयसायं प्रथ- माहुतिजुहुयात्प्राणायस्वाहेत्यादिना । अन्येतु यएवोत्तरश्लोकेऽपासनाविधिरुक्तःसएवायहोमः । तथाचतयोरेकवाक्य- तामपीयते । ननुचोत्तरत्रवाचिप्राणानेन्द्रिय नैषदोषः । आध्यात्मिकत्वोपलक्षणार्थमिन्द्रियग्रहण । बाह्यसाधनसाध्यताना- स्तीत्येतदत्रविवक्षित ॥ २२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । यज्ञशास्त्रविदइति प्रशस्तमहायज्ञेभ्यः एषामुत्कर्षकथनार्थम् । अनीहमाना अचेष्टमानाः । इन्द्रियेष्विति पञ्चानांबुद्धीन्द्रियाणां विषयेभ्य. प्रत्याहारान्कुर्वन्तोविषयाणामिन्द्रियेषु प्रवेशनात्पञ्चमहायज्ञान्सपादयन्ती- त्यर्थः ॥ २२ ॥

(३) कुल्लूकः । कइति एके गृहस्थाबाह्याभ्यन्तरयज्ञानुष्ठानशास्त्रज्ञाएतान्पञ्चमहायज्ञान्ब्रह्मज्ञानप्रकर्षाद्बहिरचेष्टमाना- पञ्चसु बुद्धीन्द्रियेष्वेवपञ्चरूपसज्ञानादिसयमकुर्वन्तःसंपादयन्ति । यज्ञानांहोमत्वानुपपत्तेः सपादनार्थोजुहोति ॥ २२ ॥

(४) राघवानन्दः । एतान्महायज्ञान्वैश्वदेवादिपञ्चयज्ञान् इन्द्रियव्यापाररूपत्वादेव तेषांतान्येवेन्द्रियेषु जुव्हति । कथभूताः अनीहमानाः बाह्येन्द्रियव्यापाररहिता । एके मुख्या । शब्दादीन्विषयानध्यइन्द्रियाग्निषु जुव्हतीत्युक्तेः। इन्द्रियग्राह्याण्येतानि नान्यग्राह्याणीति कृत्वा तिष्ठन्तीत्यर्थः । इन्द्रियाणीन्द्रियार्थेषु वर्तन्तइत्युक्तेश्च ॥ २२ ॥

(५)नन्दन. । अथाकर्मस्तामात्मरतीनामपि यज्ञाः कर्तव्याभवन्ति । किंपुनरन्येषामित्यभिप्रायेण श्लोकत्रयमा- रभ्यते एतानिति । यज्ञशास्त्रविदःशास्त्रेषु यजमानावश्यकर्तव्यत्वविदन्तः । अनीहमाना अकर्मकृतः । एतान्महायज्ञानि- न्द्रियेष्वेवसततयावज्जीवजुह्वतिकुर्वन्ति इन्द्रियाण्यग्नीन्परिकल्प्य तैरास्वतान्विषयान्हविष्ट्वेन कल्पयन्तीत्यर्थ. ॥ २२ ॥

(६) रामचन्द्रः । एतान् महायज्ञान् । एके जना. अनीहमाना योगिनः । सतत इन्द्रियेषु जुव्हति ॥ २२ ॥

वाच्येके जुह्वति प्राणं प्राणे वाचं च सर्वदा ॥ वाचि प्राणे च पश्यन्तोयज्ञनिर्वृत्तिमक्षयाम् ॥२३॥

(१) मेधातिथि । यदाय पुरुषउच्छ्वसिति तदैवमनेनध्यातव्य । वाचप्राणंजुहोमीति। भाषणेनचवाचिप्राणंजुहोति। एतावतैवपञ्चयज्ञानिर्वृत्ताभवन्ति । यदिनित्या फलायतेनवक्तव्या आत्मयज्ञाश्चात्राधिक्रियन्ते विहितो ह्ययमथ । पञ्चाग्न्युपासनासु उपनिषत्सु कौषीतकी ब्राह्मणेविस्तरेण। अक्षयफलत अपुनरावृत्तिफलत्वात् ॥२३॥

(२) सर्वज्ञनारायण । एकेतु प्राणायामस्वाध्यायच कुर्वन्तस्तान्संपादयन्तीत्याह वाच्येकइति । वाचि प्राणजुह्वतीतिस्वाध्यायोदर्शित। स्वाध्यायकाले प्राणवृत्तेर्वाचि विलयात्। प्राणे वाचमिति प्राणायाम । तत्रवाग्वृत्ते प्राणे विलयात् तथा तैत्तिरीयोपनिषत्। तद्यैतदधीते वा भाषतेवावाचि तदा प्राणोभवतीति तथाच अथ यत्तूष्णींवा भवति स्वपिति वा प्राणे तदा वाग्भवतीति तथाएतद्धस्मवै तद्विद्वांस आहुर्ऋषय कावषेयाकिमर्थावयमध्येष्यामहे किमर्थावयवैवक्ष्यामहे वाचिहि प्राणजुहुम प्राणे वाचमिति । अध्येष्यामहे यज्ञसवन्धिशस्त्रस्तोत्रपाठानकरिष्यामहइत्यर्थ । तथा कौषीतकिब्राह्मणम्। यावद्वै पुरुष प्राणिति न तदाभाषते वाचतदा प्राणे जुहोति यदा भाषते न तदा प्राणिति प्राणतदा वाचि जुहोति तएते अनन्ते आहुती जायत्स्वपञ्चजुहोत्यथवा अन्याआहुतयोन्तवत्यस्ता कर्ममय्योहि भवन्ति एतद्धस्मवैसन्त पूर्वेविद्वासोग्निहोत्रजुहुवाञ्चक्रुरिति । वाचि प्राणे चान्योन्य होमाभ्यापञ्चयज्ञनिवृत्तिपश्यन्त । अक्षयामनाशिफलाम् ॥ २३ ॥

(३) कुल्लूक । एके गृहस्थाब्रह्मविदोवाचि प्राणवायौ च यज्ञनिर्वृत्तिमक्षयफलाजानन्त सततवाचि प्राणच जुह्वति। वाचच प्राणे। भाषमाणेन चवाचि प्राणजुहोतीति । अभाषमाणेनोच्छ्वसता प्राणे वाचजुहोमीति ध्यातव्यातव्यमित्यनेन विधीयते । यथाकौषीतकिरहस्यब्राह्मणम् यावद्वैपुरुषोभाषते न तावत्प्राणितुशक्नोति प्राणतदा वाचि जुहोति यावद्धि पुरुष प्राणिति न तावद्भाषितुशक्नोति वाचतदा प्राणे जुहोति एतेऽनन्तेअमृते आहुती जाग्रत्स्वपञ्चसततजुहोति । अथवाऽन्याआहुतयोऽनन्तरन्यस्ता कर्ममय्योहि भवन्त्येवहि तस्यैतत्पूर्वे विद्वासोऽग्निहोत्रजुहवाचक्रुरिति ॥ २३ ॥

(४) राघवानन्द वाचि वाक्कारण अपाने प्राण वाच तत्कारणमपान प्राणे। अपाने जुह्वतिप्राणप्राणेपान तथापरइत्युक्ते ।तयोर्निरोधनेन पापक्षयलक्षणसवकर्मफलनिर्वृत्ते । अथवा हवनप्रकारमाह वाचीति। तथाच कौषीतकी श्रुति । अथात सायप्रातर्दर्शनमातरमग्निहोत्रमितिव्याचक्षते यावद्वै पुरुषोभासते न तावत्प्राणितु शक्नोति प्राणतदा वाचि जुहोति यावद्वै पुरुष प्राणिति न तावद्भाषितुशक्नोति वाचतदा प्राणे जुहोति एतेअमृतअनन्ते वाहुतीजाग्रत्स्वपञ्चसततजुहोति अथवा अन्या आहुतयोंतिवत्यस्ता कर्ममय्यइति। अक्षयमपुनरावृत्तिफल वात् ॥२३॥

(५) नन्दन । लोके खलु वाक्प्राणयोरेकतरस्मिन्प्रवृत्ते निलीनमन्यतर पश्याम । तत्रप्रवृत्तमग्निनिलीनहविकल्पयन्तीत्यर्थ । प्रवृत्तस्याग्नित्वकल्पन निलीनस्य हविष्ट्वकल्पनच हविष्यग्नि भवततेऽग्नौहविर्लीयतइति। अत्रकौषीतकिब्राह्मण यावद्वैपुरुषोभाषते। नतावत्प्राणितुशक्नोति । प्राणतदा वाचि जुहोति । यावद्वै पुरुष प्राणितिनतावद्भाषितुशक्नोति। वाचतदा प्राणे जुहोति । एतेअनन्तेअमृत जाग्रत्स्वपञ्चसततजुहोतीति । उत्तरार्धेन कारणमुच्यते। वाचि प्राणे च मन्त्रे चेष्टायाच । यज्ञनिर्वृत्ति यज्ञानानिष्पत्तिम् । अक्षयामक्षयफलाम् । ये श्रौतस्मार्तायज्ञा प्रसिद्धास्ते खल्वपिवाक्प्राणा निर्वर्त्याइतिते पश्यन्तीत्यर्थ । तथाच मन्त्रवर्ण वाचिस्वाहावातेधास्वाहेति ॥ २३ ॥

(६) रामचन्द्र । वाच्येके स्वाध्यायसमये प्राण प्राणवायु। प्राणे प्राणायामसमये वाचवागिन्द्रिय भाषमाणे

जुव्हति । नववर्षाणि भाणं जुहोमीति । एतावतैव पञ्चयज्ञानिर्वृत्ता भवन्ति । पञ्चाग्न्युपासना गौणी । च पुनः वाचि प्राणे यज्ञनिर्वृत्तिसामर्थ्यं अक्षयां सदा पश्यन्तः ॥ २३ ॥

ज्ञानेनैवापरे विप्रायजन्त्येतैर्मखैः सदा ॥ ज्ञानमूलां क्रियामेषां पश्यन्तोज्ञानचक्षुषा ॥ २४ ॥

(१) **मेधातिथिः** । तैर्मखैःमरुतैर्महायज्ञैर्यजन्ते तद्विषयमधिकारंनिष्पादयन्ति अतोर्थभेदाद्यजन्ते यज्ञैरितिसाध्यसाधकभावोपपत्तिः । यथाग्निष्टोमयाजीति कथंपुनर्ज्ञानेनयागनिर्वृत्तिर्देवतोद्देशेन द्रव्यत्यागात्मकोयागोनचज्ञानमेवंरूपं । उच्यते यजन्तइति यागकार्यनिर्वृत्तिरत्राभिप्रेता । यदिज्ञानात्कार्यनिर्वृत्तिः किमर्थंतर्हिकर्मणामनुष्ठानं नह्यविषयकर्मानुष्ठानसंभवः । अथेयंबुद्धिर्यउचैनमेवंवेदेति । ज्ञानस्यापिफलसाधनत्वेनआश्रयणात् । कृतंकर्मानुष्ठानेनेति तदसत् अन्यशेषतया तस्यार्थवादत्वात् । अत्रोच्यते उक्तमस्माभिरनीहमाना आत्मज्ञानेऽधिक्रियन्ते तएवज्ञानिनोऽभिप्रेतानकर्मानुष्ठानवेदिनः तेपविदसंन्यासिकतयागृहे अवतिष्ठमानानां महायज्ञानांभावनेयमुच्यते । द्रव्यसाध्यानांच महायज्ञानांआत्मज्ञानसंपादनमेवमुच्यते । स्वाध्यायोदकतर्पणयोस्तु कर्मसाध्यतामेवपश्येवक्ष्यति । अत्रकारणरूपमर्थवादमाह । ज्ञानमूलात् ज्ञानंमूलंयस्याःक्रियायाःसर्वस्यकर्मानुष्ठानस्यज्ञानंमूलं नह्यविद्वान्किंचिदनुष्ठातुंशक्नोति तदुक्तंविद्वान्याजयेदिति । पश्यन्तोज्ञानचक्षुषा । ज्ञानंचक्षुरिव यथाचक्षुषारूपंगृह्यते एवंज्ञानात्ज्ञायते नततज्ञानवेदएवाभिप्रेतः ॥ २४ ॥

(२) **सर्वज्ञनारायणः** । ज्ञानेन धारणाध्यानसमाधानान्यतमेन ज्ञानमूलांज्ञानकारणिकांज्ञानचक्षुषावेदार्थज्ञानमयेन चक्षुषा पश्यन्तः ॥ २४ ॥

(३) **कुल्लूकः** । अपरे विप्राब्रह्मनिष्ठाः सर्वथा ब्रह्मज्ञानेनैवैतैर्मखैर्यजन्ति एतांश्च यज्ञाननुतिष्ठन्ति । कथमेतदित्याह । ज्ञानब्रह्म सत्यज्ञानमनन्तेत्यादिश्रुतिषु प्रसिद्धं ज्ञानमूलांमेषांज्ञानानांक्रियामुत्पत्तिंजानन्तःज्ञायतेऽनेनेतिज्ञानंचक्षुरिव चक्षु. ज्ञानचक्षुषोपनिषदासर्वंखल्विदंब्रह्म तज्जलानित्यादिकयापञ्चयज्ञानपि ब्रह्मोत्पत्तिकाले ब्रह्मात्मकान्ध्यायन्तःसंपादयन्तिपञ्चयज्ञफलमश्नुवतइत्यर्थः । श्लोकत्रयेण ब्रह्मनिष्ठानांविदसंन्यासिनांगृहस्थानाममीविधयः ॥ २४ ॥

(४) **राघवानन्दः** । सविषयाणीन्द्रियाणि नात्मातिरिक्तानीति विज्ञानेन । द्रव्यसाध्यानांमहायज्ञानांसंपादनमात्मनि । सर्वाणीन्द्रियकर्माणि प्राणकर्माणि चापरे । आत्मसंयमयोगाग्नौ जुव्हति ज्ञानदीपित इत्युक्तेः । मखैः पञ्चयज्ञैः । ज्ञानयज्ञं प्रशंसति ज्ञानमूलामिति । श्रेयान्द्रव्यमयाद्यज्ञात्ज्ञानयज्ञः परंतपेत्युक्तेः ॥ एषामिन्द्रियाणां क्रिया व्यापारः ज्ञानंचैतन्यमूलंप्रवृत्तेर्हेतुर्यस्याः अचेतनानांचेतनाधिष्ठानमृते प्रवृत्त्यनुपपत्तेरिति । ज्ञायतेनेनेति ज्ञानं वेदनतेन नाविद्वानधिक्रियतेज्ञानचक्षुषा । सर्वे मखावेदसाध्याइति मेधातिथिः ॥ २४ ॥

(५) **नन्दनः** । ज्ञानेन सङ्कल्पमयेन । सदा यावज्जीवम् । उत्तरार्धेन कारणमुच्यते । यांक्रिया यज्ञात्मिकाऽनुमीयते तस्याज्ञानमेव मूलम् । ज्ञानाभावेऽननुष्ठानप्रसङ्गादिति । ज्ञानचक्षुषा बुद्ध्यापश्यन्तीत्यर्थः ॥ २४ ॥

(६) **रामचन्द्रः** । ज्ञानेनैवापरे विप्राः तै.र्मखैःपञ्चमहा यज्ञैः यजन्ते । एषांयोगिनां । ज्ञानमूलां क्रियांज्ञानचक्षुषा पश्यन्तः ज्ञानं मूलं यस्याःक्रियायाःसर्वस्य कर्मानुष्ठानस्य ॥ २४ ॥

अग्निहोत्रं च जुहुयादाद्यन्ते द्युनिशोः सदा ॥ दर्शेन चार्धमासान्ते पौर्णमासेन चैव हि ॥ २५ ॥

(१) **मेधातिथिः** । अग्निहोत्रादयःशब्दाः श्रुतौगृह्यस्मृतिषुचकर्मविशेषवचनतयाप्रसिद्धाःसेतिकर्तव्यताकाःतत्रविहिताःतेषामयमनुवादोनत्वत्रापूर्वविधिः रूपवचनात् केवलंहोमनियमाकर्तव्यताश्रुता । नद्रव्यं नदेवता । अग्निहोत्रादिना-

मधेयंच विशेषाकांक्षंअतःशास्त्रान्तरावगतविशेषवचनंतेवप्रतीयते ।। यद्येवं तत एवकर्तव्यतावगमादनर्थकमिदं वेदसंन्यासिकानां अकृतोपासनानां संवादनार्थं । यथैव वाच्येकेजुह्वतिप्राणंज्ञानेनैवेतिचपञ्चमहायज्ञाःसंपाद्यन्ते । तद्वदेतद्पीति कश्चायमुपालम्भः किमर्थंपुनर्वचनमिति । सर्वश्रुतीनांस्मृतीनांच यदेकदेशेभिहितं तस्यैवान्यत्रपुनर्वचनस्यचोद्यस्यापत्तेः । उक्तश्चसामान्यतःपरिहारः प्रतिपत्तिभेदान्नपौनरुक्त्यमिति । यथाप्रतिपत्तिभेदादिन्द्रियभेदोनैकेनचक्षुषा सर्वं द्रष्टुंशक्नुवन्ति बहूनीन्द्रियाणि प्रयोजनवन्ति । एवंशाखाभेदःस्मृतिभेदश्च । अथोच्यते कस्माद्रूपाद्वचनमिति एषोपिनदोषः प्रतिशाखमितिकर्तव्यताया भेदः कस्याभिधानंक्रियतां । सर्वाभिधानेगौरवएकतराभिधाने अन्यतरपरित्यागः तदपिचोद्यमेव । उक्तंचानुवादोयं नविधिः । विधौहिचोद्यमेतत्स्यात् अन्यत्रविहितं किमर्थंपुनर्विधानमिति । आद्यन्तेद्युनिशोर्नात्रयथासंख्यं किंतर्हि दिवआदौनिशायाश्चादौ एवंदिवोन्तेनिशायाश्चान्तइति । सायंप्रातःकालावेतेन परिगृह्येते तत्रोदितहोमिनांअहरादौअनुदितहोमिनांनिशान्ते । द्युशब्दोदिवसपर्यायः । सदायावज्जीवं सायंप्रातर्होमःकर्तव्यः । दर्शेन यजेतेत्यत्राध्याहर्तव्यं दर्शेनयजेत् । नहितत्रोत्पत्तौजुहुयादित्यस्ति किंतर्हिदर्शेनयजेतेति तदनुवादश्चायंअतएवाध्याहारःक्रियते । अतएवअविशेषश्रमणेपि अर्धमासान्तइति कृष्णपक्षान्तेदर्शः । शुक्लान्तेपौर्णमासः । तथाचश्रुतिः । दर्शेचदर्शेनयजेत् पूर्णमास्यांपूर्णमासेनयजेतेति ॥ २५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । आद्यन्तेद्युनिशोर्दिवसस्यादावन्ते च तथा रात्रेरादावन्तेचेत्यर्थः । तथाचोद्धरणादिहोमात्प्रयोगेणोभयोर्दिनरात्र्योराद्यन्तव्याप्तिरित्युदितहोममादाय कालोदर्शितः ॥ २५ ॥

(३) कुल्लूकः । उदितहोमपक्षे दिनस्यादौ निशायाश्चादौ अनुदितहोमपक्षे दिनस्यान्ते निशायाश्चान्ते यद्वोदितहोमपक्षे दिनस्यादौ दिनान्तेच अनुदितहोमपक्षे निशादौ निशान्तेचाग्निहोत्रंकुर्यात् कृष्णपक्षार्धमासान्ते दर्शाख्येन कर्मणा शुक्लपक्षार्धेच पौर्णमासाख्येन यजेत् ॥ २५ ॥

(४) राघवानन्दः । मासद्विकमुक्त्वा प्रकृतमनुसरति अग्नीति । आद्यन्ते सन्ध्याद्वयेद्युनिशोर्दिवसस्यादौ दिनस्यान्तेउदितहोमिनामाश्वलायनादीनाम् । निशायाआदौ निशायाअन्ते च शाङ्ख्यायनादीनामनुदितहोमिनाम् । दर्शेनार्धमासान्तेअमायां पौर्णमास्यांपौर्णमासेनदर्शपूर्णमासाभ्यांयजेतेतिश्रुतेः ॥ २५ ॥

(५) नन्दनः । अथाहिताग्नेरसङ्कुचितवृत्तेर्वृत्तान्याह अग्निहोत्रमिति । द्युनिशोः अहोरात्रयोः । आद्यन्ते सायंप्रातश्च । सदा विहितकालानतिक्रमेणअर्धमासान्ते पक्षयोरन्तेपर्वणोरितियावत् । अत्रयजेतेत्यध्याहार्यम् ॥ २५ ॥

(६) रामचन्द्रः । द्युनिशोः आद्यन्ते प्रातःसायंकाले । अग्निहोत्रं जुहुयात् ॥ दर्शेन दर्शसंज्ञेन कालेन । मासान्ते अमायां । पौर्णिमास्येन कालेन ॥ २५ ॥

सस्यान्ते नवसस्येष्ट्या तथर्त्वन्ते द्विजोऽध्वरैः॥ पशुना त्वयनस्यादौ समान्ते सौमिकैर्मखैः॥२६॥

(१) मेधातिथिः । सस्यशब्दोव्रीह्यादिधान्यवचनः । तस्यान्तःक्षयः । पूर्वसस्येषुक्षीणेषुनवसस्येष्ट्यायजेत आग्रयणेनेत्यर्थः । नचात्रपूर्वसस्यक्षयआग्रयणनिमित्तं । नापिनवसस्यागमः किंतर्हि अकृताग्रयणस्य नवान्नाशनप्रतिषिद्धं येनाहृनानिष्ठानवान्नमद्यादिति अतोनवसस्यभक्षणमाग्रयणेनेत्यर्थः । तेनयजेतेतिव्याचक्षते । आसिस्तुपक्षेपूर्वसस्याभावात् । नवसस्यस्यभावादन्यतोवा असत्यांचाविशिक्षायांननियमतआग्रयणंप्राप्नोति । अथेदंसस्यांतइतिनवोत्पत्त्युपलक्ष-

(२६) पशुनात्वयनस्यादौ=पशुना ह्ययनान्ते तु (मेधा०)

णं तदानिष्ट्वाभक्षणंमाप्नोति । तस्माद्द्वेएतेवाक्ये । नानिष्ट्वाश्नीयादित्येकं सस्यान्तइतिद्वितीय सस्यान्तग्रहणेनचसस्योत्पत्तिरेवाभिप्रेतानियतत्वात्तस्यानिमित्तस्योपपत्ति । क्षयस्त्वनियतोधनिनांहित्रैवार्षिकान्यपिधान्यान्यत्रप्रवर्तन्ते । अतएवसूत्रकारः सस्यंनाश्नीयादग्निहोत्रमहुत्वेति । तथायदावर्षस्यतृप्तस्यादथाग्रयणेनयजेतेति । तथेदमपरंशरदिनवान्नमितिकालविशेषविधायकं तत्रयस्यपूर्वसस्यक्षयोनास्ति सशरदमाद्रियते । इतरस्तुन् । एवमुभयोरर्थवत्त्वाचभवति इतरथाएवमेवाचक्षते । नवसस्योत्पन्नोनवसस्येष्ट्यायजेतेति । यतस्त्वाह । नानिष्ट्वानवसस्येष्ट्यानचान्नमश्नीयादिति । वेनउत्पन्नेष्वपिनवसस्येषु विद्यमानस्यअस्तिशस्यप्रतिपालन । नवसस्योत्पत्तिनिमित्तत्वाचअसत्यामपिनवान्नाशनेच्छायानियमत । आग्रयणऋत्वन्ते ऋतुः संवत्सरइतिदर्शनेनचातुर्मास्यानामेतत्करणमुच्यते । अध्वरशब्देन तान्येवाभिप्रेतानि । अयनयोरादीअनायनान्ते तेचेद्वेअयने दक्षिणमुत्तरंच तत्रपशुयागःकर्तव्योद्विःसंवत्सरस्य । सूत्रकारस्त्वाह । षण्मास्य सांवत्सरीवेति । समान्ते समाशब्द संवत्सरपर्यायस्तस्यचान्त समाप्ति शिशिरे । नचतत्रेदंसौमिकयागविधानं किंतर्हिगतेतस्मिन्वसन्तआगते । तथाचश्रुति. वसन्तेवसन्तेज्योतिषायजेतेति । एतावतिनित्यानिकर्माणि तानियथाकथंचिद्धेदसन्यासिकेनापि सपाद्यानीतिसर्वस्यतात्पर्यम् ॥ २६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । सस्यान्ते व्रीहियवश्यामाकसस्यसमीपकाले शरदादौ नवसस्येष्ट्याग्रयणेष्ट्याऋत्वन्ते शीतोष्णवर्षर्त्वन्ते अध्वरै.चातुर्मास्यै. । अयनयोरादावादिदिनयो. अपरान्तइति क्वचित्पाठः । समान्ते वर्षसमाप्त्यनन्तरवसन्तेशिशिरान्तत्वाद्वर्षस्य ॥ २६ ॥

(३) कुल्लूकः । पूर्वार्जितधान्यादिसस्ये समाप्ते शरदि नवान्नमितिसूत्रकारवचनादसमाप्तेपि पूर्वसस्ये नवसस्योत्पत्तावाग्रयणेन यजेत । सस्यक्षयस्यानियतत्वाद्धनिनांबहुहायनजीवनोचितधान्यसंभवाच्च सस्यान्तग्रहणाच्चनवसस्योत्पत्तिरेवाभिप्रेतानियतत्वात्तस्या प्रत्यब्दनिमित्तत्वोत्पत्तेः । ऋतुःसंवत्सरइत्येतन्मताश्रयणेन चत्वारश्चत्वारोमासाऋतवस्तदन्तेऽध्वरैश्चातुर्मासाख्यैर्यागैर्यजेतअयनयोरुत्तरदक्षिणयोरादौपशुनायजेतपशुबन्धाख्ययागमनुतिष्ठेत. ज्योतिःशास्त्रे चैत्रशुक्लप्रतिपदादिवर्षगणनाच्छिशिरेण समाप्ते वर्षे वसन्ते सोमरससाध्यैरग्निष्टोमादियागैर्यजेत ॥ २६ ॥

(४) राघवानन्द. । किंच सस्यान्तइति । नवसस्येष्टिरिति असमाप्तेपि पूर्वसस्ये नवोत्पत्तौआग्रयणेनयजेत । ऋत्वन्तेऋतोरन्तेअध्वरैश्चातुर्मास्याख्यैर्वैश्वदेववरुणप्रघाससाकमेधशुनासीरसञ्ज्ञैर्यागै. । पशुना पशुबन्धेन यागेन । सौमिकैः सोमरससाध्यैर्ज्योतिष्टोमाद्यै. ॥ २६ ॥

(५) नन्दन । सस्यान्ते सस्यानां श्यामाकादीनामन्ते पाककाले नवसस्येष्ट्याआग्रयणेन । अध्वरै. सोमचातुर्मास्यै । पशुना निरूढपशुबन्धेन । समान्तेसंवत्सरान्ते । सौमिकै सोमवद्भिः । अत्रापियजेतेतिशेषः ॥ २६ ॥

(६) रामचन्द्र. । सस्यान्ते सस्यच्छेदेसस्यादौसस्योत्पत्तौ अध्वरैश्चातुर्मास्यै । अन्ते चातुर्मास्यान्ते उदगयने दक्षिणायनस्यान्ते पशुनापशुयागः कर्तव्यः । समान्ते संवत्सरान्ते सौमिकैर्मखैः सोमयागसञ्ज्ञै. । यस्मिन्यज्ञे सोमपानक्रिय ते स ॥ २६ ॥

नानिष्ट्वा नवसस्येष्ट्या पशुना चाग्निमान्द्विजः ॥ नवान्नमद्यान्मांसं वा दीर्घमायुर्जिजीविषुः ॥ २७ ॥

(१) मेधातिथिः । अग्निमानाहिताग्निरत्राभिप्रेतोव्रताधिकारात् तस्यहोमस्ययाजुर्वेदिकंव्रतं । नानिष्ट्वापशुना-

माससमश्नीयान्नाग्रयणेननवान्नमिति । नियमानुपालनेफलमाह । दीर्घमायुर्जिजीविषुः । आयु शब्देनप्रबन्धवत्यः प्राणापानवृत्तयउच्यन्ते । द्वितीयाचसत्यपिजीवतेरकर्मकत्वेपिइषिक्रियापेक्षयासन्नन्तोपिधातुरिच्छायांवर्तते यद्यपिदर्शनइषेः कर्मप्रकृत्यर्थोनबाह्यमिच्छावेक्ष्यमाणप्रतिगुणभूताप्रकृतिप्रत्ययौप्रत्ययार्थंसहब्रुवतइति सन्नतादन्यत्रापि । अस्मिन्नपिदर्शने-आयुःशब्देनकालोलक्षयिष्यते । दीर्घकालंजीवनमिच्छन् । तत्रकालभावावध्वतव्या कर्मसंज्ञाह्यकर्मणामितिकर्मत्व । एषचाहिताग्नेःपशुबन्धेनियम आग्रयणेपि । गृह्याग्निमतोपि गृह्यस्मृतिषुनियमतआग्रयणविहित । यच्चेदशरदिनवान्नमितितत् व्रीहिश्यामाकयोर्नयवानां । नवसस्यमात्रेणसस्येष्टियागोनचमाषमुद्गादिना यतइदशास्त्रान्तरसापेक्षनस्ततोविधायकमित्युक्तं । शास्त्रान्तरेषुचव्रीहिश्यामाकयवैराग्रयणेष्टिर्विहिता । किंत्वन्यदपिसस्यनाशितव्यमकृतायामाग्रयणेष्टौ । यदुक्तमविशेषेणसस्यनाश्नीयादिति तन्निषेधेहभिप्रेते इयदेवावश्यदाग्रयणव्रीहिश्यामाकयवानानाश्नीयादग्निहोत्रमहुत्वेति । एवसूत्रकारेणपठित । आग्रयणव्रीहिश्यामाकयवानांसस्यनाश्नीयादग्निहोत्रमहुत्वेति । अतोर्यसस्यशब्दोनप्रतिनियतविषयएव ॥ २७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । नानिष्ट्वेति एतेन एवश्यामाकव्रीहिभक्षणाभावे आग्रयणस्य मांसभक्षणे च पशुयागस्याकरणेपि न दोषइतिदर्शित । तद्भक्षणनिमित्तकत्वोपदर्शनात् ॥ २७ ॥

(३) कुल्लूकः । आहिताग्निर्द्विजोदीर्घमायुर्जीवितुमिच्छन्नाग्रयणमकृत्वा नवान्नन भक्षयेत् । न च पशुयागमकृत्वा मांसमश्नीयात् ॥ २७ ॥

(४) राघवानन्दः । नवसस्येष्टिपशुबन्धयोरर्थवादेन तयोरावश्यकत्वमाह नेतिद्वाभ्यां । नवान्नं मांसंच नाद्यात् ॥ २७ ॥

(५) नन्दनः । आग्रयणपशुबन्धयोरवश्यकर्तव्यताप्रसङ्गादाह नानिष्ट्वेति । अग्निमानाहिताग्निः ॥ २७ ॥

(६) रामचन्द्रः । नादिष्टेति नवसस्ये सति अग्निमान् द्विजः पशुना पशुयागेनानिष्ट्वापशून् अकृत्वा नवान्ननाद्यात् तथा मांसनाद्यात दीर्घमायुर्जिजीविषुः अकृत्वा नाद्यात् ॥ २७ ॥

नवेनानर्चिताह्यस्य पशुहव्येन चाग्नयः ॥ प्राणानेवात्तुमिच्छन्ति नवान्नामिषगर्धिनः ॥ २८ ॥

(१) मेधातिथिः । नित्यतामेवसमर्थयते । अकरणदोषदर्शनं नवेनसस्येनअनर्चिताअकृतहोमाअग्नयोस्याहिताग्नेः प्राणानेवात्तुमिच्छन्ति । भक्षयितुंगर्धिन गर्धअभिलाषातिशयः तदस्यास्तीतिमत्वर्थीयइति ॥ २८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । नवेन धान्येनअस्याआग्रयणपशुयागावकृत्वा नवान्नमांसभक्षिणः पशुहव्येन पशुरूपहविषागर्धोभिलाषः ॥ २८ ॥

(३) कुल्लूकः । दोषकथयन्ननित्यतामनयोराह । यस्मान्नवेन पशुवदानेनानर्चिताअकृतयागाअग्नयोनवान्नमांसाभिलाषिणोऽस्याहिताग्नेः प्राणानेवाग्निहोत्रिण खादितुमिच्छन्ति । गर्धोऽभिलाषातिशय. । गृधेर्घञन्तस्यरूपम् । सोऽस्यास्तीतिगर्धी । मत्वर्थीयइनि ॥ २८ ॥

(४) राघवानन्दः । नवेन नवसस्येष्ट्या नार्चिता. नवान्नामिषगर्द्धिनोग्नयः । अत्तुमिच्छन्तीत्यर्थः ॥ २८ ॥

(५) नन्दन. । अथयजमानस्य दोषमाह नवेनेति ॥ २८ ॥

आसनाशनशय्याभिरद्भिर्मूलफलेन वा ॥ नास्य कश्चिद्वसेद्गेहे शक्तितोऽनर्चितोऽतिथिः ॥ २९ ॥

(१) मेधातिथिः । उक्तमिदमुत्तरार्थमनूद्यते । नकश्चिदतिथिरनर्चितोगृहेवसेत् । सर्वोतिथिरर्चितोगृहेवसनीयः । शक्तितएकोद्वौबहवोयावन्त शक्यन्तेर्चयितुं सर्वेआसनादिभिरर्चनीयाः । अर्चापूर्वकमेतदेभ्योवसतांप्रकल्पनाय नतुसर्वेणसर्वमासनाशनशय्यानांसत्वनिवृत्तिरुच्यते । भक्तयूपमांसान्नाज्याद्यानासंभवेपृथगुपादानात्मूलफलंदातव्यम् ॥ २९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अशनमशनीयम् ॥ २९ ॥

(३) कुल्लूकः । यथाशक्त्यासनभोजनादिभिरनर्चितोऽतिथिरस्य गृहस्थस्य गृहे नवसेत् । अनेन शक्तितोऽतिथिं पूजयेदित्युक्तमप्युत्तरार्धमनूद्यते ॥ २९ ॥

(४) राघवानन्दः । उक्तापि अतिथेः पूजाआवश्यकत्वात्पुनरपिताभाह आसनेति । यथाशक्त्या । आसनभोजनशय्यादिभिरनर्चितः अतिथिः अस्यगृहस्थस्य गृहेनवसेत् । अनेन शक्तितोतिथिमर्चयेदितितूक्तमपि उत्तरार्धेनानूद्यते ॥ २९ ॥

(५) नन्दनः । उक्तमप्यातिथ्यमादरातिशयार्थमाह आसनेति ॥ २९ ॥

(६) रामचन्द्रः । आसनादिभिरनर्चितः । अतिथिः कस्य चिद्गेहे न वसेत् ॥ २९ ॥

पाषण्डिनोविकर्मस्थान्वैडालव्रतिकाञ्छठान् ॥ हैतुकान्बकवृत्तींश्च वाङ्मात्रेणापि नार्चयेत् ॥ ३० ॥

(१) मेधातिथिः । अत्रवसेदितिलिङ्गात्सायमातिथ्यप्रतिषेधोयंपाखण्ड्यादीनामित्याहुः । तदयुक्तंअर्चनीयतात्रनिवार्यते । नतुसर्वेणसर्वभक्तावदानमेवोच्यते । दिवाभिभुञ्जानानांकतिचित्क्षणावासउपपद्यतएव अतोनलिङ्गंसायकालस्य। वसेदिति । तत्रपाखण्डिनोबाह्यलिङ्गिनोरक्तपटनग्नचरकादयः । विकर्मस्थाअत्रानापदियेवर्णान्तरवृत्त्याजीवन्तियथाब्राह्मण क्षत्रवृत्त्याक्षत्रियोवैश्यवृत्त्येत्यादि वैडालव्रतिका दाम्भिका येचलोकावर्जनार्थं अग्निहोत्राद्यनुतिष्ठन्ति । इतिमृहादिलिप्सामहइति । नशास्त्रचोदितत्वेन स्वधर्मतया शठायेषामन्यतत्हृदयेन्यद्वाचिउपकारंकस्यचिन्मतिज्ञाय कर्तव्यतया अवधीरयन्ति नकुर्वन्ति हैतुकानास्तिका नास्तिपरलोको नास्तिदत्तंनास्तिहुत इत्येवंस्थितमज्ञाः बकवृत्तयःदाम्भिकाएवदंपद्रेवभिन्नाः भेद.परस्परदर्शयिष्यते । वाङ्मात्रेणापितिष्ठतुतावदासनादिदानं पूजापूर्वकं स्वागतमास्यतामत्रेत्येवमाद्यपिनवक्तव्याः । अन्नदानं श्वपचादिवदिष्यते तथाचभगवान्कृष्णद्वैपायनोन्नदानमेवाधिकृत्यस्मरतिस्म । नपृच्छेज्जन्मनश्रुतमिति । नात्रपात्रगवेषणाकर्तव्येत्यर्थः ॥ ३० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । पाषण्डिनोबौद्धादीन् । पाषण्डदर्शनान्त.पातिनः । विकर्मस्थाना श्रमस्थानप्याश्रमधर्महीनान् । शठान्वक्रतत्दयान् । हैतुकानाश्रमिणोपि हेतुमात्रेण वेदविरुद्धेन परलोकसाधनोन्नायकान् नार्चयेत् । क्षुधितेभ्यस्त्वन्नंशक्तौ दद्यादेव ॥ ३० ॥

(३) कुल्लूकः । पाषण्डिनोवेदबाह्यव्रतलिङ्गधारिणः शाक्यभिक्षुकक्षपणकादयः । विकर्मस्थाः प्रतिषिद्धवृत्तिजीविनः । वैडालव्रतिकबकवृत्तीवक्ष्यमाणलक्षणौ । शठावेदेष्वश्रद्दधानाः । हैतुकावेदविरोधितर्कव्यवहारिणः । एतानतिथिकालोपस्थितान् वाङ्मात्रेणापि न पूजयेत् । पूजारहितेऽन्नदानमात्रतु शक्तितोऽपचमानेभ्यइत्यनुज्ञातमेव ॥ ३० ॥

(४) राघवानन्दः। आतिथ्यादिलक्षणमुक्तं एतेषु विमेष्वपि आतिथ्यंनास्तीत्याह पाषण्डिनइति। वेदबाह्यव्रतलिङ्गधारिणःपाषण्डिनः। ते चभिक्षुक्षपणकादयः। प्रतिषिद्धवृत्तिजीविनः विकर्मस्थाः। वेदार्थेष्वश्रद्दधानाः। शठाःप्रसिद्धाः। अत्रैव करिष्यमाणलक्षणावैडालव्रतिकादयस्त्रयः। हैतुकोवेदविरुद्धतर्की ॥ ३० ॥

(५) नन्दनः। अवैदिकाः पाषण्डिनः। विकर्मस्थानिन्दिताचाराः। वैडालव्रतिकान्बकवृत्तींश्चवक्ष्यति। हैतुकाः वेदशास्त्रविरुद्धतर्कशास्त्रपराः ॥ ३० ॥

(६) रामचन्द्रः। पाषण्डादीन् वाङ्मात्रेणापि नार्चयेत्। युक्तिबलेन सर्वत्र संशयकरोहैतुकः तान्। बकवत् वृत्तिर्वर्तनंयस्य सः ॥ ३० ॥

वेदविद्याव्रतस्नाताञ्छ्रोत्रियान्गृहमेधिनः॥ पूजयेद्धव्यकव्येन विपरीतांश्च वर्जयेत् ॥ ३१ ॥

(१) मेधातिथिः। वेदश्च विद्या च व्रतानिच तैःस्नातास्तत्रपरिसमाप्तिंगताः त्रिविधास्नातकागृह्यन्ते। तत्रवेदस्नातकाअधीतवेदाः विद्यास्नातकाविद्यार्थजिज्ञासितवन्तः। विद्यासन्निधानाद्वेदविषयैवगृह्यते। तस्याएववस्तुतोविद्यात्वं। व्रतानिषट्त्रिंशदाब्दिकमित्यादीनि। सत्यामपिवेदतदर्थजिज्ञासासमाप्तौ नतावत्येवस्नानं किंतर्हिषट्त्रिंशदब्दादिकालःपूरयितव्यः इतिपक्षोप्यस्ति। अन्येतु येनधीत्यैववेदंवर्षत्रयात्स्नान्ति तेव्रतस्नातकाइत्याचक्षते। अनधीतवेदस्यकुतःस्नानमित्यपेक्षायां ननुचश्रोत्रियग्रहणंकिमर्थं स्नातकत्वेनैवसिद्धत्वात्। अतिशयार्थंतेनवेदाभ्यासरतागृह्यन्ते। श्रोत्रियागृहमेधिनोगृहस्थानानेनभिक्षुतापसब्रह्मचारिणामपूजनीयत्वमुच्यते। किंतर्हिभैक्ष्यभोजित्वात्तेषांनातिथित्वसंभवः। ब्रह्मचारिणोगुरुगृहात्तापसस्यचवनान्नान्यत्रवासः प्रव्रजितस्यापिभैक्षार्थांग्राममियादिति नग्रामेवासः। अतोन्येषामाश्रमिणांगृहादन्यत्रवासात्कथंचित्सम्भवेपिप्रायिकमेतद्गृहमेधिनइति। हव्येनकव्येनदैवकर्मणिशान्त्यादौ पित्र्येवाश्राद्धे तएवपूज्याः विपरीताः अस्नातका·वर्ज्या·पूर्वोक्तदोषाभावेपि ॥ ३१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। वेदविद्यायांमामायां व्रते च कृतेऽनन्तरंस्नातांस्समावृत्तान्तांस्तदनन्तरमेव स्वगृहमागतान्पूजयेत्। तथा गृहे वसतोपि श्रोत्रियान्वेदविदो हव्यकव्येन हव्यकव्यसम्बन्धिकर्मणा विपरीतान्विद्याव्रतविना स्नातान् गृहिणश्चाश्रोत्रियान् ॥ ३१ ॥

(३) कुल्लूकः। वेदविद्याव्रतस्नातानिति विद्यास्नातकव्रतस्नातकोभयस्नातकास्त्रयोऽपि गृह्यन्ते यथाह हारीतः। यः समाप्य वेदानसमाप्यव्रतानि समावर्तते सविद्यास्नातकः। यः समाप्य व्रतान्यसमाप्य वेदान्समावर्तते सव्रतस्नातकः। उभयंसमाप्य यः समावर्तते सविद्याव्रतस्नातकः। यद्यपि स्नातकधर्मत्वेनैव स्नातकमात्रप्राप्तिस्तथापि श्रोत्रियत्वविशेषितम् तान्स्नातकाञ्छ्रोत्रियान्हव्यकव्येन पूजयेद्विपरीतान्पुनर्वर्जयेत्॥ ३१ ॥

(४) राघवानन्दः। एतांस्त्वर्चयेदेवेत्याह वेदेति। वेदः स्वशाखा। विद्या तर्कव्याकरणादि। व्रतं षट्त्रिंशदब्दादिब्रह्मचर्यं तेषु स्नातान् पारगान्। विपरीतान् पाखण्डादीन् ॥ ३१ ॥

शक्तितोऽपचमानेभ्योदातव्यंगृहमेधिना॥ संविभागश्च भूतेभ्यः कर्तव्योऽनुपरोधतः ॥ ३२ ॥

(१) मेधातिथिः। अपचमानाब्रह्मचारिपरिव्राजकाइत्याहुः। तदुक्तं भूतायनित्यवद्दानविहितमेव। भिक्षांच भिक्षवेदद्यादिति। तस्माद्येदरिद्राभैक्षजीवनाश्चपाखण्ड्यादयःतेभ्यःशक्तितोदातव्यं। यावद्दद्यात्शक्यते यावच्चपच्यते पचिक्रियाविरहनिमित्तत्वाचसिद्धान्नदानमेवेदं। संविभागश्चअन्येनापिधनेनपरिधानीयधान्युपयोगिना संविभागःकर्तव्यः।

कश्चिदंशोदातव्यः सर्वभूतेभ्यः। भूतशब्दोयंचेतनात्मकंजगदाचष्टे। यथागायत्रीवाइदंसर्वंभूतमिति। अचेतनानांचेतनवदुपकारार्थतया संविभागानुपपत्तेः चेतनावत्स्वेवावतिष्ठते। अतश्चप्ररोहधर्मकाश्चेतनावन्तइतिदर्शने वृक्षादीनामपिजलसेकाद्यर्थोधनसंविभागःकर्तव्यः। बह्वर्थोयंभूतशब्दः। कश्चित्प्राधान्येवर्तते भूतमियंब्राह्मण्यस्मिन्गृहे। क्वचित्पैशाचवचनोभूतोपसृष्टइति। क्वचिद्विपरीतेर्थेवर्तते भूतमाहेति। क्वचिदतिक्रान्तकालवचनोभूतोधात्वर्थइति। क्वचिद्देवताविशेषेभूतेभ्योबलिरिति। क्वचिच्चेतनावन्मात्रवचनोनहिंस्याद्भूतानीति। क्वचित्प्राप्तिवचनोमहद्भूतश्चन्द्रमाइति। क्वचिद्रूपमायांवर्तते यथाकाव्यभूतइति। क्वचिदुत्पत्तिवचनो यथादेवदत्तस्यपुत्रोभूतइति। इहतुयःपदार्थस्तद्व्याख्यान भूतेभ्यइति तादर्थ्येचतुर्थी। अनुपरोधतः आत्मकुटुम्बपीडायथानभवति तत्पर्याप्तंस्थापयित्वा अधिकेनसंविभागःकर्तव्यः। तदुक्त भृत्यानामनुपरोधेनेति ॥ ३२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। अपचमानेभ्योब्रह्मचार्यादिभ्यः प्राण्यन्तरेभ्यः एवेत्यर्थः। षष्ठ्यर्थे चतुर्थी। अनुपरोधत कुटुम्बोपरोधंविना ॥ ३२ ॥

(३) कुल्लूकः। अपचमानाब्रह्मचारिपरिव्राजकाः पाषण्डादयः। ब्रह्मचारिपरिव्राजकानामुक्तमप्यन्नदानंपचमानापेक्षयातिशयार्थं स्नातकव्रतत्वार्थंच पुनरुच्यते। मेधातिथिगोविन्दराजौतु भिक्षां च भिक्षवेदद्याद्विधिवद्ब्रह्मचारिणइति ब्रह्मचारिपरिव्राजकयोरुक्तत्वात्पाषण्ड्यादिविषयत्वमेवास्य वचनस्येत्यूचतुः। स्वकुटुम्बानुरोधेन वृक्षादिपर्यन्तप्राणिभ्योऽपि जलादिनापि विभागः कर्तव्यः ॥ ३२ ॥

(४) राघवानन्दः। सन्यास्यादिभ्यः स्वाऽपीडयैव दातव्यमित्याह शक्तितइति। सन्यासिब्रह्मचारिविरक्तवानप्रस्थेभ्योऽपचमानेभ्यः। यतिश्च ब्रह्मचारी च पक्वान्नस्वामिनावुभौ। तयोरन्नमदत्वा तु भुक्त्वा चान्द्रायणंचरेदित्युक्तेः ॥ जलादिना सतोषः संविभागःभूतानामनुपरोधतः अपीडया ॥ ३२ ॥

(५) नन्दनः। अपचमानेभ्योब्रह्मचारिसन्यासिभ्यः भूतानांश्वचाण्डालादीनामनुपरोधतः स्वकुटुम्बाविरोधेन॥३२॥

(६) रामचन्द्रः। अयाचमानेभ्यःब्रह्मचारिसन्यासिभ्यःभूतेभ्यः प्राणिभ्यःशक्तितोयावत्सिद्धान्नादेतत्संविभागस्तावत्कर्तव्यः। अनुपरोधतः कुटुम्बस्य पीडा यथा न भवेत् गृहमेधिना तथा दातव्यम् ॥ ३२ ॥

राजतोधनमन्विच्छेत्संसीदन्स्नातकः क्षुधा॥याज्यान्तेवासिनोर्वापि न त्वन्यतइति स्थितिः॥३३॥

(१) मेधातिथिः। राजग्रहणमाढ्यवर्णोपलक्षणार्थम्। तथाचवक्ष्यति। सीदद्भिः। कुप्यमिच्छद्भिर्धनंवापृथिवीपति। याच्यस्यादिति। तेनराजशब्दःक्षत्रियजातीमुख्यः तथापिशास्त्रान्तरपर्यालोचनया जनपदेश्वरवचनइतिगम्यते। जनपदेश्वराहिबहुधनाभवन्तितेनैतदुक्तंभवतियेत्यन्तसम्पन्नागोजाविधनधान्यैस्तेभ्यःप्रतिग्रहीतव्यम्। तथासत्यद्रोहेणेत्येतदाहृतंभवति आढ्याहिददतोनातीवपीड्यन्ते। स्वल्पधनेभ्यस्तुपरिगृह्णतो दोष स्यात्। मुख्यार्थवृत्तौचराजशब्देब्राह्मणादिभ्यःप्रतिग्रहःप्रतिषिध्यते। तत्रसर्वस्मृतिविरोधःस्यात्। स्मृत्यन्तरेहिपठ्यते। आददीतप्रशस्तद्द्विजातिभ्यःशुश्रूषोःशूद्रादपक्वान्नमितिप्रतिषेधेपि नराज्ञःप्रतीगृह्णीयादितिराजशब्दोजनपदेश्वरवचनएव। किंचनक्षत्रियस्यतत्रप्रतिषेधः अराजन्यप्रसूतितइतिवचनात्। अतएवनक्षत्रियजातीयात्तत्रतन्निषेधस्तथासत्यराजन्यप्रसूतितइतिनवक्तव्यस्यात्। नह्यराजन्यप्रसूतितःक्षत्रियाभवन्ति। तेनेयमत्रव्यवस्था क्षत्रियाद्राज्ञोयथाशास्त्रवर्तिनःप्रतिग्रहःकर्तव्यः। अन्यस्मात्पुनर्नरकैकविंशत्यायोगः। याज्यान्तेवासिनोःधनापेक्षाषष्ठी। ततस्तोवापठितव्यः क्रियानिमित्तत्वादेतयोःशब्दयोर्याजनाध्यापनाभ्यांजीवेदित्युक्तंभवति। अन्येत्वाहुरन्येषांउपपातकप्राप्तिश्चौर्यादीनांचोपायानांनिषिद्धत्वात्। ईश्वरमाराध्यजीवेत्मीतिदायेन

स्वस्तिवाचनकेनवा नचायसेवक सावृत्तिर्निषिद्धा । एवकृतोपकारादयाजयन्नपियाज्याद्दाद्दीत वृत्तेपिसवन्वेकृत्योवर्ततइ ति ससीन्निति । पित्रादिधनेसति नकर्तव्य । तदुक्त नकल्पमानेष्वर्थेपुतस्यैवायमनुवाद । नचायमापद्धर्म नह्यवसादआप नकिंतर्हिअर्जितधनाभाव । आपत्तुविहितोपायाभावोधनक्षयश्च । सत्यपिधान्यधनवत्वेअन्नपरिक्षयेदुर्भिक्षादावातिथ्यस न्निहितान्नता । नक्षुत्पाडितस्यापत् । अक्षुधितस्यापिधनाभावादवसादइत्येषएतयोर्विशेषः । नत्वन्यत स्वल्पधनादनुपका यानगृह्णीयात् ॥ ३३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । अन्विच्छेदनुगम्येच्छेत् । स्नातकोगृहस्थ । एतेनात्यन्ताभ्यर्थनया धनार्जनमेभ्यस्त्रि भ्यएवेत्यर्थ ॥ ३३ ॥

(३) कुल्लूक । न राज्ञ प्रतिगृह्णीयादराजन्यप्रसूतितइतिनिषेधाद्राजशब्दोऽन क्षत्रियनपतिपर । स्नातक क्षुधाऽवसीदन्द्विजातिप्रतिग्रहस्य सभवेऽपि यथाशास्त्रवर्तिन क्षत्रियाद्राज्ञोयाज्यशिष्याभ्यावा प्रथमधनमभिप्रेत् । राज्ञोमहाधन त्वेन पीडाविरहात् । याज्यशिष्ययोश्च कृतोपकारतया प्रत्युपकारप्रवणत्वात् । तदसभवे त्वन्यस्मादपि द्विजाद्धनमाददीत । तदभावे तु सर्वत प्रतिगृह्णीयादित्यापद्धर्मवक्ष्यति । एवचानापदि प्रथमक्षत्रियनपयाज्यशिष्येभ्य प्रतिग्रहनिय मार्थवचनम् । अतएवाह न त्वन्यतइति । स्थिति शास्त्रमर्यादा । न च ससीदन्नित्यभिधानादापद्धर्मविषयत्वमस्यवाच्यम् अव्यभिचारोदनापत्प्रकरणात् । ससीदन्नित्यस्य चापात्तधनाभावपरत्वात् । नच धनाभावमात्रमापत् किंतु तस्मिन्सति वि हितोपायासभवात् । अन्यथा सद्य प्रक्षाल्कोऽप्यापद्वत्ति स्यात् । यदि चापद्विषय वमस्य भवेत्तदा नत्वन्यतइत्यनेन सर्व त प्रतिगृह्णीयादिति विरुध्येत । यच्चापत्प्रकरणे सीदद्भि कुप्यमिच्छद्भिर्धनवा पृथिवीपति । याच्य स्यादित्युक्त तच्छूद्र नृपविषयमेवराजादिप्रतिग्रहासभवे ॥ ३३ ॥

(४) राघवानन्द । स्नातकस्य धनोपायानाह राजतइति । अन्तेवासिन शिष्या अन्यत शूद्रादे ॥ ३३ ॥

(५) नन्दन । राजतोऽभिजाताच्छास्त्रानुसारिणोगुणवतोराज्ञ क्षुधा ससीदन्स्नातकोन्नमन्विच्छेत्प्रतिगृह्णीयात् । याज्यान्तेवासिभ्यामन्यत प्रतिग्राहात् ॥ ३३ ॥

(६) रामचन्द्र । स्नातक वेदस्नातक विद्यास्नातक व्रतस्नातकोवा । क्षुधा ससीदन् राजत कृताभिषेकात् राज्ञ अन्विच्छेत् धन इच्छेत् प्रतिग्रहकुर्यात् क्षत्रियस्य प्रतिषेध याज्य यस्य यज्ञकारितवान् तस्मात् । अन्तेवासा शि ष्यस्तस्मात् । अन्यत सकाशात् धननेच्छेत् ॥ ३३ ॥

न सीदेत्स्नातकोविप्र क्षुधा शक्त कथचन ॥ न जीर्णमलवद्वासाभवेच्च विभवे सति ॥ ३४ ॥

(१) मेधातिथि । यदिनकुतश्चिद्धनार्थाधापाराधाहन्येत तथापिनतदैवापद्धर्मानाश्रयेत । किंताहपुनरुत्पद्यत । तदुक्तमामृत्यो श्रियमन्विच्छेदिति । अतश्चयदिकथचित्क्षपतावपायभावेनसस्यनाशोभवेन्नयतात्यागेनसहसैवपरपिण्डोप जीवनायाश्चापरेणभवितव्य सत्यायुक्तोजीर्णमलिनेचवाससी धनविभवेसतिनेष्यते ॥ ३४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । क्षुधा न सीदेत् । शक्तोर्जनसमर्थ । जीर्णवृद्धिम ॥ ३४ ॥

(३) कुल्लूक । विद्यादियागात्प्रतिग्रहशक्तोऽपि स्नातकोब्राह्मणउक्तराजप्रतिग्रहादिलाभे सति न क्षुधावसन्नोभवेत् । नच धनसभवति जीर्णमलिने च वाससी बिभृयात् ॥ ३४ ॥

---

(३४) क्षुधाशक्त क्षुधासक्त (मेधा०)

(४) राघवानन्दः । तेन नातीव कष्टेन वर्तितव्यमित्याह नसीदेदिति । क्षुधासक्तः तादृशस्य धर्मे अविश्वास प्रसङ्गात् । विभवे सति अजीर्णशुक्लाम्बरःस्यात् ॥ ३४ ॥

(५) नन्दनः । नसीदेद्विभवे सति शक्तोभोजनसमर्थोलोभात्क्षुधा नावसीदेत् मृष्टमश्नीयादेव ॥ ३४ ॥

(६) रामचन्द्रः । स्नातकोविप्रः क्षुधा न सीदेत् । कीदृशोविप्रः शक्तःविद्यया परिपूर्णः ॥ ३४ ॥

क्लृप्तकेशनखश्मश्रुर्दान्तः शुक्लाम्बरः शुचिः ॥ स्वाध्याये चैव युक्तः स्यान्नित्यमात्महितेषु च॥३५॥

(१) मेधातिथिः । कल्पनंछेदनंदन्तवाससइत्येतदपेक्षंचैतत्कल्पनंनियमतः । अतएवशुचिरित्याह । दीर्घकेशस्यहि स्नानादिपुक्लेशसाध्यत्वात् । अलसःस्यात्तथाशुचित्वप्रसङ्गः । यदितुकेशादिमत्तोऽपिस्नानपरःस्यान्नैवधारणंदुष्येत् । दान्तःदर्पवर्जितः । शुचिःअर्थेषुश्रुतिनिमित्तैर्मृद्वार्याचमनादिभिश्च । वेदाध्ययनेचनित्याभियुक्तः । उक्तोप्ययमर्थआदरार्थःपुनःपुनरुच्यते । आत्महितानिव्याधेःप्रतीकारादिनाअजीर्णातिवेलगुरुविदाहिभोजनवर्जनादीनि ॥ ३५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । कृत्तं कर्तर्यादिकर्तनेन प्रहसनतांनीतं तेन स्नातकस्य क्षुरेण मुण्डनमवैधमित्युक्तम् । अतएवापस्तम्बः । न समावृत्तावपेरन्नन्यत्र विहारादिति । विहारस्त्रेताग्निविहारसंप्रायोदर्शादिः उपलक्षणंचैतत् । पितृमरणादेरिति । केशाःशिरोरुहाः । दान्तस्तपःक्लेशसहिष्णुः नित्यंयुक्तोनित्योद्युक्तः । आत्महितेष्वाहारलाघवादिषु ॥ ३५ ॥

(३) कुल्लूकः । कल्पनंछेदनंलूनकेशनखश्मश्रुस्तपःक्लेशसहोदान्तः शुक्लवासाबाह्याभ्यन्तरशौचसंपन्नोवेदाभ्यासयुक्तऔषधोपयोगादिना चात्महितपरःस्यात् ॥ ३५ ॥

(४) राघवानन्दः । अस्य सार्थवादानि व्रतान्याह आध्यायपरिसमाप्तेः क्लृप्तेत्यादिना । क्लृप्ताश्छिन्नाःशिखांवर्जयित्वा केशादयोयस्य सः । आत्महितेषु औषधादिषु ॥ ३५ ॥

(६) रामचन्द्रः । क्लृप्ताः कृत्ताः केशानखानि श्मश्रूणि यस्य सः क्लृप्तकेशनखश्मश्रुः तथा योगीश्वरः नीच केशश्मश्रुनखः शुचिरिति । शुचिरन्तर्बहिश्च आत्महितेषु लघ्वाहारादिषु ॥ ३५ ॥

वैणवीं धारयेद्यष्टिं सोदकं च कमण्डलुम् ॥ यज्ञोपवीतं वेदं च शुभे रौक्मे च कुण्डले ॥ ३६ ॥

(१) मेधातिथिः । यज्ञोपवीतकुण्डलयोर्धारणं शरीरसंयोगः । अस्ययत्रयस्मिन्नङ्गेसमुचितःसन्निवेशःतत्रैवविनियोजनीयः । यथाकुण्डलंकर्णयोरुपवीतंकायइतिकर्णाभरणस्यकुण्डलाख्यत्वात् । कण्ठसक्तस्यसूत्रस्यदक्षिणबाहूद्धारणेनोपवीतत्वात् । दृष्टप्रयोजनत्वाच्चयष्ट्यादिनासर्वधाद्रुतः । तथाहियष्टिधारणश्रान्तस्यावलंबनार्थसंमुखागतघातकगवादिनिवारणार्थंच । उद्धृतोदकेनशौचस्यविहितत्वात् । आधारापेक्षयाकमण्डलुर्नियम्यते । सचतुल्यकार्यत्वात् कलशादीन्निवर्तयति नकुण्डलकटकादीन् । मूत्रपुरीषनिमित्तस्योदकशौच्याशुचित्वापनोदार्थं सोदकत्वकमण्डलोः उक्तंच । मुहूर्तमपिशक्तिविपर्ययनाशुचितिष्ठेदिति । शक्तिविषयइति । यदिपूर्वंगृहीतमुदकमुपयुक्तमन्यथाप्रसमशुचित्वनिमित्तंच श्लेष्मनिष्ठीवनाद्युत्पन्नं तथोदकालाभादशुचित्वस्यानेनदोषः । तथाचमूत्रपुरीषविसर्जनेस्नानंवक्ष्यति । विनाद्भिरप्सुतर्पेतशारीरंसंनिषेव्यतु । सचैलोबहिराप्लुत्येति शुचिश्वस्त्यन्तरे प्रतिपदमाम्नातः । एवंह्याह भगवान्वसिष्ठः अप्सुपाणौचकाष्ठेचकथितःपावकःशुचिः । तस्मादुदकपाणिभ्यांपरिमृज्यकमण्डलुं ॥ पर्यग्निकरणंह्येतमनुराहप्रजापतिः । कृत्वाचावश्यकार्याणिआचामेच्छौचवित्तमः ॥ बौधायनेनोक्तं । अथकमण्डलुंधार्यमित्युपक्रम्य । तस्माच्छौचंततःकृत्वापरिमृज्यकमण्डलुं । पर्यग्निकरणंह्येतद्यद्वस्तुपरिमार्जनं ॥ तथा कमण्डलुपरिहरेत्पूर्वावस्थोप्यशौचतः । नचैनंकुत्सयेद्विद्वान्नशङ्केन्नदूषयेत् ॥ आकार-

विशेषनिमित्तश्चायंशब्दोनजातिमादियते । अतोमृन्मयस्यसौवर्णस्यराजतस्यवाएषैवशुद्धिर्नप्रकृतिजातिसंबन्धिनी । मूत्रादिस्पर्शेतुप्रकृतिजातिशुद्धिरवधेया हस्तमार्जनंतूच्छिष्टपुरुषसंस्पर्शाद्यशुचित्वात् । तथाचगौतमः क्वचिच्छौचार्थसंनिधायेत्याह । अतइहापिसंनिधानमेवाभिमतं नत्वात्मनायहणं वेदोदर्भमुष्टिस्तस्यचपाणौपरपर्शनंदर्भैरित्यादिप्रयोजनं । अतश्चादृष्टार्थानांसार्वकालिकशरीरसंबन्धोदृष्टार्थानांतु संनिधिर्नित्यप्रयोजनवस्तुग्रहणमिति । शुभेदर्शनीयेआकारत ताटङ्छेदकर्यैश्चसुवर्णशुभ्या ॥ ३६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । यष्टिंदण्डं । सोदकं नरिक्तं । यज्ञोपवीतमित्येकत्वमविवक्षितं । स्नातकमति यज्ञोपवीते द्वे यष्टिरिति विधानात् । वेदमुष्टिंकवेदमतिकृतिंकुशमयींयष्टिरथो । शुभे निर्मले ॥ ३६ ॥

(३) कुल्लूकः । वेणुदण्डमुदकसहितंच कमण्डलुम् । यज्ञोपवीतकुशमुष्टिशोभनेचसौवर्णकुण्डले धारयेत् ॥ ३६ ॥

(४) राघवानन्दः । किंच वैणवीमिति । वैणवीमित्यादिपञ्चकयथायोगदृष्टादृष्टार्थं । कमण्डलुं काष्ठभवजलपात्रं । वेदोत्र कुशमुष्टिः वेदंकृत्वा वेदिंकरोतीतिश्रुतेः । रुक्मं सुवर्णं शुभे दर्शनीये ॥ ३६ ॥

(५) नन्दनः । वेदंदर्भपुञ्जम् ॥ ३६ ॥

(६) रामचन्द्रः । यज्ञोपवीतधारयेत् वेदं दर्भमुष्टिं धारयेत् च पुनः शुभेरौक्मे कुण्डले धारयेत् ॥ ३६ ॥

नेक्षेतोद्यन्तमादित्यं नास्तंयान्तंकदाचन ॥ नोपसृष्टं न वारिस्थं न मध्यंनभसोगतम् ॥ ३७ ॥

(१) मेधातिथिः । उपसृष्टोग्रहोपरक्तः । उदकेप्रतिबिम्बितोवारिस्थः । नभ अन्तरिक्षतस्यमध्यगतंपश्येन्मध्याह्नकाले ॥ ३७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । उपसृष्टराहुणा गृहीतं । स्नानार्थं तद्दर्शने तुसदत्र दोषः दृष्ट्वा स्नायादितिविधानात् । वारिस्थजलप्रतिबिम्बितं मध्यगतंमध्याह्नकाले ॥ ३७ ॥

(३) कुल्लूकः । उद्यन्तमस्तयन्तंच सूर्यबिम्बसंपूर्णंनेक्षेत । उपसृष्टग्रहोपरक्तम् वक्रां*द्युपसर्गयुक्तंच वारिस्थजलप्रतिबिम्बितम् नभोमध्यगतमध्यदिनसमये ॥ ३७ ॥

(४) राघवानन्दः । किंच नेति । आदित्येक्षणमुदयादिपञ्चस्वस्थेषु समावर्तनपर्यन्तनकार्यमिति सकल्पंब्रह्मचारीकुर्यादित्यर्थः । अथब्रह्मचारिणोव्रतमिति कल्पसूत्रकारेण धृतत्वात् । पर्युदासविधिरेवायमतएव, दर्शादग्नीषोमीयमन्त्रस्येवस्नातकप्रकरणात्उत्कर्षइति । उपसृष्टराहुणा न मध्यनभसोगत अभिजिदाख्यम् । स्नातकस्य निषेधमात्र तेषु दर्शनेमुख्यब्रह्मचारिणोव्रतच्युति रिति भेदः । भास्करालोकनाश्लीलेति ब्रह्मचारिप्रकरणे याज्ञवल्क्योक्तेः ॥ ३७ ॥

(५) नन्दनः । उपसृष्टराहुग्रस्तम् ॥ ३७ ॥

(६) रामचन्द्रः । उदयप्राप्तं आदित्यं नेक्षेत नपश्येत् । उपसृष्टं राहुग्रस्तं वारिस्थंच पुनः नभसो मध्ये गतं आदित्यं नेक्षेत ॥ ३७ ॥

न लङ्घयेद्वत्सतन्त्रीम् न प्रधावेच्च वर्षति ॥ न चोदके निरीक्षेत स्वंरूपमिति धारणा ॥ ३८ ॥

(१) मेधातिथिः । वत्सबन्धनार्थारज्जुर्वत्सतन्त्री वत्सपङ्क्तिर्वा तांनलङ्घयेन्नापक्रामेत् । तथाचगौतमः । नोपरिवत्सतन्त्रींगच्छेत् । स्वरूपशरीरसंस्थानं स्वग्रहणात्परस्यरूपप्रेक्षणं नपर्युदस्यते । इतिधारणा । एषनिश्चयःशास्त्रेषु ॥ ३८ ॥

---

* वक्रा=रम्भा (अ)

(२) सर्वज्ञनारायणः । वत्सतन्त्रीगोवत्सबन्धनदाम वर्षति स्वोपरि मेघे । धारणानिश्चयः ॥ ३८ ॥

(३) कुल्लूक । वत्सबन्धनरज्जुन लङ्घयेत् वर्षति मेघे न धावेत् नच स्वदेहमतिबिम्बंजले निरीक्षेतेतिशास्त्रे निश्चय ॥ ३८ ॥

(४) राघवानन्द । वत्सतन्त्री तद्बन्धनरज्जुं । स्वरूपंस्वदेहम ॥ ३८ ॥

(६) रामचन्द्र । वत्सतन्त्रीं वत्सबन्धनरज्जु न लङ्घयेत् च पुन वर्षति सति न प्रधावेत् । च पुन उदके स्वरूपंप्रतिबिम्ब न निरीक्षत । इति धारणा मर्यादा ॥ ३८ ॥

मृदं गां दैवतं विप्रं घृतं मधु चतुष्पथम् ॥ प्रदक्षिणानि कुर्वीत प्रज्ञातांश्च वनस्पतीन् ॥ ३९ ॥

(१) मेधातिथि । प्रस्थितस्याभिमुखागतानमृदादीन्प्रत्ययविधि । मृदादयोयेनदक्षिणोहस्त तेनकर्तव्या । उद्धताचमृदेवकर्तव्या । एवहिशास्त्रान्तर प्रस्थानाधिकारेपठति । प्रदक्षिणमावर्तेतिदैवतंपटादिलिखित अर्चा । गौतमस्तु देवतायतनानि समदक्षिणमनुवर्तेतेनिपठति । लोकप्रसिध्याचतुर्भुजमार्तण्डागारादिदेवतायतनविज्ञेय । यज्ञगृह्याणिचैतिवक्ष्यति । मधुघृतमहावर्यानुसारघनङ्गल्यमभ्यपायाच्च । प्रज्ञातावनस्पतयोमहाप्रमाणा-प्रसिद्धा वनस्पतयोमहावृक्षा प्रमाणत पुष्पफलातिशयतोवाप्रसिद्धा उदुम्बरादयः । ऊर्जावाउदुम्बरइत्यर्थवादः । येतुगुणाधिकान्प्रज्ञातानाचक्षते तेनिर्मूलप्रसिद्धिमात्रप्रमाणकाउपेक्षणीया ॥ ३९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । मृदमुद्धृत्य स्थापितां दैवतदेवतार्चन । प्रदक्षिणानि कुर्वीत तान् दक्षिणपार्श्वे कृत्वा गच्छेत् । प्रज्ञातानप्रसिद्धान् । ग्रामादिषु प्रधानवृक्षान् ॥ ३९ ॥

(३) कुल्लूक । प्रस्थित सन् समुखावस्थितानुद्धृतमृत्तिकागोपाषाणादिदेवताब्राह्मणघृतक्षौद्रचतुष्पथमहाप्रमाणज्ञातवृक्षान्दक्षिणहस्तमार्गेण कुर्यात् । प्रदक्षिणानीति नपुसकमनपुंसकेनैकवच्चास्यान्यतरस्यामितिनपुंसकत्वम ॥ ३९ ॥

(४) राघवानन्द । मृद पुञ्जीकृत्य स्थापिताम् । दैवत ग्रामाध्यक्षादेवता । प्रज्ञातान् प्रमाणसिद्धान् प्रदक्षिणानि कुर्वीत पथि प्रस्थितइति शेष ॥ ३९ ॥

(५) नन्दन । मृदपरेणानीयमानां मृत्कूटमा । दैवतदेवताप्रतिमाम । प्रज्ञातान्प्रसिद्धान् ॥ ३९ ॥

(६) रामचन्द्र । मृदादीनि प्रदक्षिणानिकुर्वीत कुर्यात् ॥ ३९ ॥

नोपगच्छेत्प्रमत्तोऽपि स्त्रियमार्तवदर्शने ॥ समानशयने चैव न शयीत तया सह ॥ ४० ॥

(१) मेधातिथि । प्रमत्तकामशरै पीडितोपि । आर्तवस्त्रीलिङ्गशोणितं मासिमासिप्रसिद्ध तद्दर्शने न गच्छेत् । एकस्याथशय्यायां तयासहनशयीतस्पर्शप्रतिषेधादेवतत्सिद्धमितिचेन्नायप्रतिषेधः । प्रतमिदप्रायश्चित्तभेदश्च ॥ ४० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । प्रमत्तोनिकामार्तोपि ॥ ४० ॥

(३) कुल्लूक । प्रमत कामार्तोऽपि रजोदर्शने निषिद्धस्पर्शादित्रयं स्त्रियंनोपगच्छेत् । स्पर्शनिषेधेनैव तासामाद्यात्मन्दर्शननिषेधसिद्धो प्रायश्चित्तगौरवार्थस्नातकव्रतत्वार्थच पुनरारम्भ । न चागच्छन्नपि तया सहैकशय्यायांशयीत्यान् ॥ ४० ॥

(४) राघवानन्द । उदस्यागमनहि लोकद्वयविनाशकर्मित्याह नोपगच्छेदिति । स्त्रीभिर्गमनेच्छाभावेपि न शयीत स्पर्शाशङ्कया । पात्रेचोदकानिनिमीरायोवर्तयन्तअञ्जलिना वापिबेदिति श्रुते । अञ्जलिनोदकसबन्धादिति ॥ ४० ॥

(५) नन्दन । प्रमत्त प्रकर्षेण कामपीडित ॥ ४० ॥

(६) रामचन्द्र । प्रमत्तोपि आर्तवदशने ऋतुमतीस्त्रियनोपगच्छेत् तयाऋतुमत्या सह समानशयने एकशय्यामान शयीत ॥ ४० ॥

रजसाभिप्लुतां नारीं नरस्य ह्युपगच्छत ॥ प्रज्ञा तेजोबलं चक्षुरायुश्चैव प्रहीयते ॥ ४१ ॥

(१) मेधातिथि । रज पूर्वोक्तमार्तव अभिप्लुतातेनसबद्धा । पूर्वस्यार्थवाद ॥ ४१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । तेजोब्रह्मवर्चसम् ॥ ४१ ॥

(३) कुल्लूक । यस्माद्रजस्वलास्त्रियपुरुषस्योपगच्छत प्रज्ञावीर्यबलचक्षुरायूंषि नश्यन्ति तस्मात्तानोपगच्छेत् ॥४१॥

(४) राघवानन्द । यस्मात्तेजोवेदजप्रहीयते ॥ ४१ ॥

(६) रामचन्द्र । रजसाभिप्लुतां नारीं ऋतुमती । तेज प्रज्ञादि प्रहीयते ॥ ४१ ॥

तां विवर्जयतस्तस्य रजसा समभिप्लुताम् ॥ प्रज्ञा तेजोबलं चक्षुरायुश्चैव प्रवर्धते ॥ ४२ ॥

(१) मेधातिथि । वृद्धिवचनंस्तुतिरेव ॥ ४२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । तांविवर्जयतइति मांसाद्यभक्षणइव निवृत्तिरत्रापि फलवतीति दर्शितम् ॥ ४२ ॥

(३) कुल्लूक । तातु रजस्वलामगच्छतस्तस्य प्रज्ञादयोवर्धन्ते तस्मात्तानोपेयात् ॥ ४२ ॥

(४) राघवानन्द । श्रुतेपि निषेधे तात्पर्यतदकुर्वत प्रज्ञावृद्ध्याद्यदर्शनात् ।, रजसा ऋतुकालजयोनिरक्तेनआप्लुता युक्ताम् ॥ ४२ ॥

(६) रामचन्द्र । तां रजसाभिप्लुतां वर्जयतस्तस्य प्रज्ञादिकवर्धते ॥ ४२ ॥

नाश्नीयाद्भार्यया सार्धं नैनामीक्षेत चाश्नतीम् ॥ क्षुवतीं जृम्भमाणां वा न चासीनां यथासुखम् ॥ ४३ ॥

(१) मेधातिथि । नित्यमास्यंशुचिस्त्रीणामितिशुचित्ववचनस्त्रीशूद्रोच्छिष्टमितिचप्रतिषेधद्वयमपिविषयविभागेनव्यवस्थित । तत्रशुचित्ववचन स्त्रियश्चरतिससर्गइतिस्मृत्यन्तरदर्शनेनरतिस्त्रीविषयविज्ञायते । अत प्रतिषेधोपिपरिशेष्याद्रतिस्त्रीषु मातृभगिन्यादिषुद्रष्टव्य । यतोरतिर्नेहप्रीतिमात्रकिंतर्हिमन्मथनिमित्तोभावविशेषइतिशृङ्गारपूर्वकोभिलाषादिरूप । अतस्तद्युक्तासुशुचित्व विपरीतासुप्रतिषेध । रतिनिमित्तार्थतयाभार्ययासहभोजनेप्राप्तेवचनमिदमारभ्यते । नाश्नीयाद्भार्ययासार्धमिति । अथसंसर्गग्रहणेनवृषस्यतोसप्रयोगविशेष कथ्यते । तदानींपरिचुम्बनादिवशुचित्वमितिनास्तिभार्यया सहभोजनप्राप्ति । तत्रेदपुनवचनव्रतज्ञापनार्थम् । ततश्च यावज्जीविक सकल्प कर्तव्योयथाभार्ययासहभोजननभवति । एतच्चसहभोजनमेकाधिकरणमेककालदेश नत्रार्थविषयतयाचोद्यतइतिगम्योच्छिष्टप्रतिषेधगतार्थशङ्केति । सपुनरयमीदृश सहार्थविशेष प्रमाणान्तरत स्मृत्यन्तरमाचारादेर्शेषशब्दार्थोह्यन्यापेक्षितमात्र । तथाचेतरानपि सख्यादीन्भोजयेत्सहभार्ययेति । नात्रैकाधिकरणताभुजेरवगम्यते । किंतर्हिभार्ययासमानदेशताभोक्तु समानकालतावा अन्येवन्यदुच्छिष्टमितिव्याचक्षते भुक्तोज्झितमुच्छिष्टमेकस्यातुपत्याएकस्मिन्कार्यसहभोजन । एवतुव्याख्यायमानेशूद्रेणसहभोजनमतिपिद्धस्यात् । प्रतिषिद्धिश्चत्यक्ताभवेत् । अस्यससस्पर्शादुच्छिष्टव्यवहार सहभोजनेनापितेष्वस्ति । केचित्तुसमानदेशकालमे-

---

(४२) प्रज्ञातेजोबलचक्षु=प्रज्ञालक्ष्मीर्यशश्चक्षु (अ, ट, ठ, य)

वभोजनंप्रतिषिद्धं दृष्टार्थत्वादुपदेशस्येति । पुंसांस्वभावभेदात्कश्चिद्बहुभोजिन्यानतुष्येत् अन्यःस्वल्पभोजिन्यामपिविश्रंभयतीतिछद्मनावर्तते । ममपुरतःस्वल्पमश्नातिइति । तथासदृशाएवमन्येपिनियमाः । नैनामीक्षेतचाश्नतींपश्यतांहिभुञ्जानाविवृतास्यतयारूपविकारेणभर्तुर्नरोचेत । क्षवथुःशिरस्थेनवायुनापूर्यमाणायानासिकायाःशब्दस्तत्रापिवक्त्रवैरूप्यात्प्रीतिर्नस्यात् । जृम्भमाणास्येनविलम्बितंवायोरुच्छ्वसनसद्भावत्यङ्गप्रसारणंवातदर्ध्येवमेवयथासुखंचासीनाअनवमथितकेशीभमौनिपतितगात्रीवा ॥ ४३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । सार्धमेकपात्रे क्षुवतींक्षुतंकुर्वतीं आसीनांयथासुखंदेहसंवरणादिशून्याम् ॥ ४३ ॥

(३) कुल्लूकः । भार्यया सहैकपात्रे नाश्नीयात् । एनांच भुञ्जानांक्षुतंजृम्भांच कुर्वतींयथासुखनिर्यन्त्रणप्रदेशावस्थितांच नेक्षेत ॥ ४३ ॥

(४) राघवानन्दः । स्वभार्याविषयेपि नाश्नीयादित्यादि नवकनिषेधति नेतिद्वाभ्यां । क्षुवती क्षुतंकुर्वतीम् । रहस्यदेशेआसीनाम् ॥ ४३ ॥

(६) रामचन्द्रः । भार्यया सार्धं नाश्नीयात् स्त्रियंअश्नन्तीम् भोजनंकुर्वतीं नेक्षेत क्षुतंकुर्वतीं यथासुखंआसीनांनेक्षेत ॥ ४३ ॥

नाञ्जयन्तीं स्वके नेत्रे न चाभ्यक्तामनावृताम् ॥ न पश्येत्प्रसवन्तीं च तेजस्कामो द्विजोत्तमः ॥ ४४ ॥

[उपेत्य स्नातकोविद्वान्नेक्षेन्नग्नां परस्त्रियम् । सरहस्यंच संवादं परस्त्रीषु विवर्जयेत् ॥ १ ॥ १]

(१) मेधातिथिः । परस्याञ्जयन्तींशोभतएवअनावृतांअपावृतवसनांअवगुण्ठितामेवहि विशेषेणस्पृहयतींनिर्वसनाद्ध्रीं निपुणतरंवक्ष्यमाणांन सर्वतःसर्वासुसंस्थानाभवतीति निरम्बरदिक्षणीया । तेजस्कामःतेजःवर्णोज्ज्वलताउत्साहमयोगश्च ॥ ४४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । तैलाद्यभ्यक्तामनावृतांन पश्येदावृतायांत्वदोषः । प्रसवन्तींपुत्रंपाययन्तीम् ॥ ४४ ॥

(३) कुल्लूकः । तथा स्वनेत्रयोरञ्जनंकुर्वतींतैलाद्यभ्यक्तांअनावृतांस्तनावरणरहितांनतु नग्नाम् । नग्नांनेक्षेत च स्त्रियमितिवक्ष्यमाणत्वात् । अपत्यंच प्रसवन्तींब्राह्मणो न निरीक्षेत ॥ ४४ ॥

(४) राघवानन्दः । अभ्यक्तांतैलादिना अनावृतां अदर्शनीयदेशान्मुक्तवस्त्रां । निषेधस्य दृष्टफलं एतेषु वैरूप्यदर्शनेन वैराग्यसंभावनयानिवृत्तिः ॥ ४४ ॥

(६) रामचन्द्रः । नेति तेजस्कामो द्विजः अञ्जयन्तींस्वके नेत्रे नेक्षेत । अभ्यक्तां तैलाभ्यक्तां अनावृतां वस्त्रैः प्रसवन्तीं पुत्रंस्तनंपाययन्तीं नेक्षेत ॥ ४४ ॥

[रामचन्द्रः । उपेत्येति उपेत्य स्नातकः विद्वान्नग्नां परस्त्रियं नेक्षेत ॥]

नान्नमद्यादेकवासा न नग्नः स्नानमाचरेत् ॥ न मूत्रं पथि कुर्वीत न भस्मनि न गोव्रजे ॥ ४५ ॥

(१) मेधातिथिः । सत्यपियज्ञोपवीतेनित्यानुगतत्वात्तस्यअनाच्छादकत्वादुपनयनविभेदेनोपदेशात् एकवासाअन्योन्यच्छादकाद्द्वितीयवासोभोजनकालेस्यात् । नमूत्रमूत्रग्रहणमत्रोत्सर्गस्योपलक्षणार्थं । पथिरथ्यायांगोव्रजे । येनयत्रवागावश्चरितुंव्रजन्ति ॥ ४५ ॥

---

१ (क, ख, ण, त)

(२) सर्वज्ञनारायणः । एकवासानग्रोवा नान्नमधान्न च स्नायादित्यर्थः । नमूत्रमितिविष्ठाविसर्गस्यापि निषेधः न्यायसामान्यात् । एवमेहतइत्यत्रापि ॥ ४५ ॥

(३) कुल्लूकः । एकवस्त्रोनान्नभुञ्जीत । उपस्थाच्छादनवासोरहितोन स्नायात् । मूत्रग्रहणमधःकायमलविसर्गोपलक्षणार्थम् । तेन मूत्रपुरीषे वर्त्मनि भस्मनि गोष्ठे च न कुर्यात् ॥ ४५ ॥

(४) राघवानन्दः । किंच नेति । मूत्रपदं पुरीषस्याप्युपलक्षणं अमेध्यत्वाविशेषात् ॥ ४५ ॥

(६) रामचन्द्रः । एकवासा अन्नं नाद्यात् नभक्षयेत् ॥ ४५ ॥

न फालकृष्टे न जले न चित्यां न च पर्वते ॥ न जीर्णदेवायतने न वल्मीके कदाचन ॥ ४६ ॥

(१) मेधातिथिः । चित्यां अग्न्यर्थइष्टकाकूटेपर्वतग्रहणं अरण्योद्यानोपलक्षणार्थं तथाहिविशेषप्रतिषेधोभविष्यति। पर्वतमस्तकइतिसामान्येनचइतिप्रतिषेधः । पर्वतवासिनाममेहनप्रसङ्गः । वल्मीकः कृमिकृतोमृत्तिकासञ्चयः ॥ ४६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । नपर्वतेपर्वतोपत्यकायां न जीर्णदेवायतनइति जीर्णे शीर्णप्राकारादौ तथा देवतायतने चेत्यर्थः ॥ ४६ ॥

(३) कुल्लूकः । तथा फालकृष्टे क्षेत्रादावुदकेऽग्न्यर्थकृतेष्टकाचये पर्वते चिरंतनदेवतागारे कृमिकृतमृत्तिकाचये च विण्मूत्रोत्सर्गं कदाचन कुर्यात् ॥ ४६ ॥

(४) राघवानन्दः । चित्यां अग्निदग्धेष्टकाचये श्मशाननिषेधेन शवदाहचितेर्निषेधात् । वल्मीकस्य सदासत्वेनकदाचनेत्युक्तम् ॥ ४६ ॥

(६) रामचन्द्रः । फालकृष्टे हलोत्कृष्टे क्षेत्रेमूत्रपुरीषे न कुर्यात् ॥ ४६ ॥

न ससत्वेषु गर्तेषु न गच्छन्नापि च स्थितः ॥ न नदीतीरमासाद्य न च पर्वतमस्तके ॥ ४७ ॥

(१) मेधातिथिः । नगच्छन्नापिसंस्थितः । गच्छतस्तिष्ठतश्चप्रतिषेधादासीनस्याभ्यनुज्ञानं । नचासनेनथारतीरे नदीजलेनसंसर्गशङ्कायत्रभवति तथासन्नपर्वतस्यमस्तकश्शृङ्गम् ॥ ४७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । स्थितउत्थितः । आसाद्यात्यन्तासन्नंकृत्वा पर्वतमस्तके अधित्यकायां । अफालकृष्टइत्यादिश्लोकद्वयं कैश्चिन्नलिखितम् ॥४७॥

(३) कुल्लूकः । तथा सप्राणिषुबिलेषु न व्रजन्न चोत्थितोन नदीतटमाश्रित्य नापि पर्वतशृङ्गे मूत्रपुरीषे कुर्यात् पर्वतनिषेधादेव तच्छृङ्गनिषेधे सिद्धे पुनःपर्वतशृङ्गनिषेधस्तदितरपर्वते विकल्पार्थः तत्रेच्छाविकल्पस्यान्यथापि प्राप्तौ सामान्यनिषेधवैयर्थ्याद्व्यवस्थितोऽत्र विकल्पःअत्यन्तार्तस्य पर्वते न दोषः ॥ ४७ ॥

(४) राघवानन्दः । न ससत्वेषु प्राणियुक्तेषु । स्थितः । ऊर्ध्वमिति शेषः । पर्वतवासिनांतत्त्यागासम्भवेन पर्वतमस्तकग्रहणमत्यन्तनिषेधार्थम् ॥ ४७ ॥

(६) रामचन्द्रः । द्वाभ्यामाह नेति ससत्वेषु सजीवेषु गर्तेषु विण्मूत्रस्य विसर्जनं न कुर्यात् ॥ ४७ ॥

वाय्वग्निविप्रमादित्यमपः पश्यंस्तथैव गाः ॥ न कदाचन कुर्वीत विण्मूत्रस्य विसर्जनम् ॥ ४८ ॥

(१) मेधातिथिः । संमुखीनत्वाद्वाय्वादीनामङ्गविमेक्षितेनापिनमूत्रयन्परयेत् । वायोश्चारूपत्वाद्दर्शनंतत्प्रेरितवर्णलो-

---

(४६) कदाचन=नशाड्वले (ड, ढ,)

द्यादिभ्रमणादवसेयं । वाक्यचक्रेत्वयमप्रतिषेधोविप्रयुक्तः । सर्वतोहिवायुर्वाति ॥ ४८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । वाय्वग्निविप्रमित्यादिना तत्समुखतयाऽवश्यकर्मनिषेधः । वायुपश्यन्प्रत्यक्षीकुर्वन् समुखागच्छद्वातत्स्थानइत्यर्थः ॥ ४८ ॥

(३) कुल्लूकः । वायुमग्निंब्राह्मणसूर्यंजलंगाश्च पश्यन्न कदापि मूत्रपुरीषोत्सर्गंकुर्यात् । वायोररूपत्वेनदर्शनासंभवे वात्या प्रेरिततृणकाष्ठादिनिषेधोऽयम् ॥ ४८ ॥

(४) राघवानन्दः । वाय्वादिगवान्तान्पश्यन्न मेहेतेत्यन्वयः ॥ ४८ ॥

तिरस्कृत्योच्चरेत्काष्ठलोष्ठपत्रतृणादिना ॥ नियम्य प्रयतोवाचं संवीताङ्गोऽवगुण्ठितः ॥ ४९ ॥

(१) मेधातिथिः । अस्यार्थवादः । तिरस्कृत्यान्तर्धायकाष्ठादितदुपरिमूत्रयेत् । आवरणंतिरस्कारः काष्ठादिभिर्भूमिं छादयित्वोच्चरेत् । तृतीया तत्पाठस्तदास्पष्टपरं काष्ठे पत्रेणतृणेनवाभ्युच्चरेत् । मूत्रपुरीषचोत्सृजेत् । नियमोविधानं । प्रयतः अनुच्छिष्टः संवीताङ्गः आच्छादितशरीरः अवगुण्ठितः शिरःप्रावृत्य । अन्यत्रोक्तं कर्णस्थब्रह्मसूत्रेतिमूत्रोच्चारमुत्सर्गंत्यागम् ॥ ४९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । तिरस्कृत्य भूम्याच्छादनंकृत्वा नियम्यवाचं मौनी प्रयतः शुचिः संवीताङ्गोवस्त्रावृताङ्गः । अवगुण्ठितः प्रच्छादितशिराः ॥ ४९ ॥

(३) कुल्लूकः । अन्तर्धाय काष्ठादिना भूमिमवागनुच्छिष्टः प्रच्छादिताङ्गोऽवगुण्ठितशिरामूत्रपुरीषोत्सर्गंकुर्यात् । शुष्कैस्तृणैर्वा काष्ठैर्वा पर्णैर्वेणुदलेन वा । मृन्मयैर्भाजनैर्वापि अन्तर्द्धाय वसुधरामितिवायुपुराणवचनात् । शुष्काणि काष्ठपत्रतृणानि ज्ञेयानि ॥ ४९ ॥

(४) राघवानन्दः । विण्मूत्रयोस्त्यागस्मरणात्प्रसङ्गात् भूमिमनूद्य तत्रेतिकर्तव्यतामाह । तिरस्कृत्येतित्रिभिः तिरस्कृत्य काष्ठादिभिरन्तर्धाय । संविताङ्गःसंवृतकरचरणः । अवगुण्ठितोवस्त्राद्याच्छादितः ॥ ४९ ॥

(५) नन्दनः । तिरःशब्देनात्र तिरोधानसाधनंविवक्षितम् । काष्ठतिरस्कृत्यकाष्ठंभूमेस्तिरोधानसाधनंकृत्वेत्यर्थः । उच्चारः पुरीषोत्सर्जनं । मूत्रस्याप्युपलक्षणमेतत् ॥ ४९ ॥

(६) रामचन्द्रः । पुरीषोत्सर्गमाह तिरस्कृत्येति । काष्ठवा पत्र लोष्ट तृणानि वा तिरस्कृत्य प्रसार्य उच्चरेत् पुरीषंकुर्यात् वाचंनियम्य संवीताङ्गः अवगुण्ठिताङ्गः शिरोवेष्टनंकुर्यात् ॥ ४९ ॥

मूत्रोच्चारसमुत्सर्गंदिवा कुर्यादुदङ्मुखः ॥ दक्षिणाभिमुखोरात्रौ सन्ध्ययोश्च यथा दिवा ॥ ५० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अत्र सन्ध्ययोश्च यथादिवेतिचतुर्थपादस्थाने स्वस्थोऽनाशायचेतसइतिक्वचित्पाठः । चेतसोनुद्वेगनाशाय ॥ ५० ॥

(३) कुल्लूकः । मूत्रपुरीषोत्सर्गमहनि सन्ध्ययोश्चोत्तराभिमुखोरात्रौ चेद्दक्षिणामुखः कुर्यात् । धरणीधरस्तु स्वस्थोऽनाशाय चेतसइति चतुर्थपादंपठित्वा चेतसोनुद्वेगनाशायतिव्याख्यातवान् । परपरीयमाम्नायंहित्वा विद्वद्विराहतम् । पाठान्तरप्रचयं मुधेह धरणीधरः ॥ ५० ॥

छायायामन्धकारे वा रात्रावहनि वा द्विज ॥ यथासुखमुखः कुर्यात्प्राणबाधाभयेषु च ॥ ५१ ॥

(१) मेधातिथिः । छायाकुड्यकपाटादिभिः । सूर्यरश्मीनामावरणः । अन्धकारः मेघधूमिकात्सर्भानुरात्रिर्भूतोऽज्योतिरन्तरायोयथासुखमुखमस्यति यथाहि माद्वसुखभवति तस्यामेवोच्चरेत् । यत्रदिग्भागोनज्ञायते अन्धकारेतत्रायविधि प्राणाबाधः प्राणपूजा भयचौरादिकृत केचिदिमश्लोकमस्मिन्नध्याये नाधीयते ॥ ५१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । छायायागृहमेघादिछायायाञ्चान्धकारे महान्धकारे प्राणाबाधे तदकरणे व्याध्युपत्तौ मुखनियमस्य वासभवे एवभये चौरादिभये एषु चतुर्षु रात्रावहनि च न मुखनियमोस्तीत्यर्थः ॥ ५१ ॥

(३) कुल्लूकः । रात्रौ छायायामन्धकारे वाऽहनि च्छायायानीहाराद्यन्धकारेवा दिग्विशेषाज्ञाने सति चौरव्याघ्रादिकृतप्राणविनाशभयेषु च यथेप्सितमुखोमूत्रपुरीषे कुर्यात् ॥ ५१ ॥

(४) राघवानन्दः । छायाया छायोपजीव्यवृक्षस्य । प्राणबाधे व्याघ्रादिकृतभये ॥ ५१ ॥

(५) नन्दनः । यत्तदिदमाह च्छायायामिति । छायायाम्मूत्रपुरीषयोः कर्मवजयेदिति स्मृत्य तरेदर्शनात् । छायाशब्देन वर्जनीयोदुर्दिनपर्वतादिना महता व्यवधाने सूर्यस्य दिवातिरोभावोविवक्षितः । अन्धकारशब्देन रात्रौ ज्योतिषाम् । कुर्यान्मूत्रोच्चारसमुत्सर्गमित्येव ॥ ५१ ॥

(६) रामचन्द्रः । छायाया गृहमेघ्यादिछायाया प्राणबाधभयेषु च यथासुखकुर्यात् ॥ ५१ ॥

प्रत्यग्निप्रतिसूर्यंच प्रतिसोमोदकद्विजान् ॥ प्रतिगाप्रतिवातञ्च प्रज्ञा नश्यति मेहतः ॥ ५२ ॥

(१) मेधातिथिः । अस्यार्थवादः । ननुचोदङ्मुखस्यमेहनविधाना पूर्वस्यामुदयाच्चसूर्यस्यकुतस्तदाभिमुख्यभवेयेनप्रतिसूर्यनिषिध्यते । अर्थवादोयं । नान्तरिक्षनदिवीतिवत् । अथवोदगयनेऽदीचीदिशमात्रमेव । स्यात्संभवः प्रकृतविषयोवाप्रतिषेधः । प्रतिसंध्यमितिपठन्ति तदयुक्तं संध्यायाश्चयथाग्निवेत्यनुज्ञानाद्वेगधारणं स्यात्यन्तनिषिद्धत्वात् । तस्मात्प्रतिवातमितिपठितव्यः । पूर्वशेषोयमेहतः शक्तस्तस्तोवामेहतः पुरुषस्यमेहनाद्वा ॥ ५२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । प्रत्यग्नीत्यादिना अग्न्यादीनप्रष्ठभागे कृत्वा मेहननिषिद्धम् प्रत्यग्निअग्निप्रातिकूल्येन एवमुत्तरेषु । द्विजोब्राह्मणः । प्रतिगु गापृष्ठे कृत्वा । क्वचित् प्रतिसन्ध्यमितिपाठः । तत्र सन्ध्योदये पूर्वतोऽस्तमये पश्चिमे भवतीतिव्यवस्थया व्याख्या ॥ ५२ ॥

(३) कुल्लूकः । वाय्वग्निविप्रमित्यनेन मेहतोऽग्न्यादीनादर्शननिषिद्धम् । अनेन त्वपश्यतोऽपि संमुखीनं वनिषिध्यते । अग्निसूर्यचन्द्रजलब्राह्मणगोवाताभिमुखमूत्रपुरीषं कुर्वतः प्रज्ञा नश्यति तस्मादेतन्नकर्तव्यम् । प्रतिवातमित्यस्य स्थाने प्रतिसन्ध्यमित्यन्ये पठन्ति ॥ ५२ ॥

(४) राघवानन्दः । वाय्वग्निविप्रेत्युक्तवाय्वादिदर्शननिषेधानुवादेन तत्करणे दोषमाह प्रत्यग्निमिति । प्रतिरत्र लक्षणे । वात तृणादिसहितं वात्यारूपं तस्यैव दृष्टियोग्यत्वात् एतानभिमुखीकृत्वा मेहतामूत्रपुरीषे समुत्सृजतः प्रज्ञानश्यतीत्यन्वयः । सोमोऽत्र लता ॥ ५२ ॥

(५) नन्दनः । एतदेव व्यतिरेकेणोपपादयति प्रत्यग्निमिति । अग्न्यादीनामाभिमुख्ये कथितोदोषोनतेषातिरोभावइत्यभिप्रायः । मेहनमुच्चारस्याप्युपलक्षणम् ॥ ५२ ॥

(६) रामचन्द्रः । प्रतिगु गोः अभिमुखं । प्रतिवातं वायोरभिमुखं । मेहतः मूत्रादि कुर्वतः । प्रज्ञा बुद्धिर्नश्यति ॥५२॥

नाग्निमुखेनोपधमेन्नग्नांनेक्षेत च स्त्रियम् ॥ नामेध्यंप्रक्षिपेदग्नौ न च पादा प्रतापयेत् ॥ ५३ ॥

(१) मेधातिथिः । धवित्रादिनाग्निर्ध्मातव्यः । नग्नांनेक्षेतस्त्रियम् अन्यत्रमैथुनादितिस्मृत्यन्तरं । नामेध्यंमेध्यो-यज्ञस्तदर्थमेध्यं अमेध्यंयदयज्ञीयं पलाण्डुमूत्रपुरीषादि तन्नाग्नौक्षिपेत् । उत्क्षिप्यसाक्षादग्नौनतापयेत् अवच्छाद्यतापयि-त्वास्वेदाद्यर्थमग्नितापनमदोषः ॥ ५३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । मुख्येन नलिकाद्यनन्तरितेन । ननग्नांस्त्रियमीक्षेतान्यत्र मैथुनादितिगृह्यम् । अमेध्यंमललशु-नादि ॥ ५३ ॥

(३) कुल्लूकः । नाग्निर्मुखेन ध्मातव्यः किंतर्हि व्यजनादिना । न नग्नांस्त्रियमीक्षेत मैथुनादन्यत्रेतिसांख्यायनदर्श-नान्मैथुनव्यतिरेकेण नग्नांस्त्रियंन पश्येत् । अमेध्यंमूत्रपुरीषादिकंनाग्नौ क्षिपेत् । नच पादौ प्रतापयेत् । प्रशब्दादग्नौ पादावु-त्क्षिप्य साक्षान्न प्रतापयेत् । वस्त्रादितापस्वेदेऽविरोधः ॥ ५३ ॥

(४) राघवानन्दः । प्रत्यग्निमितिप्रसङ्गेनाग्निविषये नियमान्तराण्याह नाग्निमितिद्वाभ्यां । व्यजनादिनाध्मातव्योलौ-किकाग्निः वैदिकाग्निस्तु मुखेनैवेत्यर्थः । स्त्रियमिति । तत्रापि मैथुनादन्यत्रेतिसाङ्ख्यायनगृह्यदर्शनात्तदतिरिक्तकाले ॥५३॥

(५) नन्दनः । अग्निर्लौकिकाग्निश्चौनाग्निंचोपधमेत् । मुखाद्ध्येषोऽभिजायतइतिवचनात् । स्त्रियंस्वभार्यांपरभार्यांच । अमेध्यमशुद्धंवस्तु ॥ ५३ ॥

(६) रामचन्द्रः । अथाग्निविधिमाह नाग्निमिति । मुखेन नलिकाद्यृते अग्निं न धमेत् अग्नौ पादौ न प्रतापयेत् ॥ ५३ ॥

अधस्तान्नोपदध्याच्च न चैनमभिलङ्घयेत् ॥ न चैनंपादतः कुर्यान्न प्राणाबाधमाचरेत् ॥ ५४ ॥

(१) मेधातिथिः । खट्वास्थः अधस्ताद्वह्निधानीनकुर्यात् । उपधानंस्थानं अवलङ्घनमुत्प्लुत्यगमनं । पादतः-अनुत्तरस्यपादौयेनकुर्यात्प्राणाबाधंप्राणपीडाकरमतिश्रमवेगागमनादिनाचरेत् ॥ ५४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अधस्तात्खाटखट्वादेः नोपदध्यादग्निं अवलङ्घयेदधःकृत्वा लङ्घयेत् । प्राणाबाधंरोगादि हेतुमत्यन्तायासादि ॥ ५४ ॥

(३) कुल्लूकः । खट्वादिभ्योऽधस्तादङ्गारशकट्यादिकन कुर्यात् । न चाग्निमुत्प्लुत्य गच्छेत् । नच शुभःपाददेशेऽग्निं स्थापयेत् नच प्राणपीडाकरकर्म कुर्यात् ॥ ५४ ॥

(४) राघवानन्दः । अधः खट्वादेः नोपदध्यान्न स्थापयेत् । पादतः पाददेशे । प्राणाबाधं प्राणिहिंसां न कुर्यात् । न हिंस्यात्सर्वाभूतान्यन्यत्रतीर्थेभ्यइति श्रुतेः अग्निसाध्यंप्राणिवधंवा प्रकरणात् ॥ ५४ ॥

(५) नन्दनः । पादतः पादप्रसारणापदेशेन । न प्राणाबाधमाचरेदात्मनः परस्य च पीडांनकुर्यात् ॥ ५४ ॥

(६) रामचन्द्रः । अधस्तान्नोपदध्यात् घृतस्याधस्तान्नाग्निदध्यात् । एन अग्निं न लङ्घयेत् । अग्निं पादतः पा-दस्याधस्तान्न कुर्यात् न प्राणबाधमाचरेत् रोगादिहेतुभूतप्राणबाधं नाचरेत् ॥ ५४ ॥

नाश्नीयात्संधिवेलायां न गच्छेन्नापि संविशेत् ॥ न चैव प्रलिखेद्भूमिं नात्मनोपहरेत्स्रजम् ॥५५॥

(१) मेधातिथिः । सन्ध्याकालः संधिवेला संवेशनंस्वापः स्वाध्यायनिषेधस्यपि स्मृत्यन्तरेस्त्रीसंबन्धोपिप्रतिषि-

द्धः । चत्वार्येवतुकर्माणिसन्ध्याकालेतुवर्जयेत् । आहारमैथुननिद्रांतथासपाठमेवच ॥ नचैवप्रलिखेत्मकर्षणलेखनविदारण-भूमेर्नैनिषिध्यते । नतुवर्तिकादिनाक्षरविन्यास. नात्मनोपहरेत्स्रजं ग्रथितानिपुष्पाणिस्रक् तां स्वयकण्ठेशिरसिवा प्रधृता म्लानतयागुरुत्वेनवात्मनोनव्यपनयेत् । अर्थादन्येनापनयेदित्युक्त भवति । सर्वएवायसन्ध्यायाविधिरितिकेचित् ॥ ५५ ॥

(२) **सर्वज्ञनारायणः** । सन्धि सन्ध्या । गच्छेदध्वान । सविशेत् शयीत सन्ध्याया । प्रलिखेदुल्लिकेत् नान्यदपि अपहरेत्अपनयेत् आत्मन शिरस्त स्रजम् ॥ ५५ ॥

(३) **कुल्लूक** । सन्ध्याकाले भोजनग्रामान्तरगमननिद्रांच न कुर्यात् । नच रेखादिना भूमिमुल्लिखेत् । नच माला-धृतांस्वयमेवापनयेत अर्थादन्येनापनयेदित्युक्तम् ॥ ५५ ॥

(४) **राघवानन्द** । भोजनादिनिषिद्धकालमाह । सन्धिवेलायां त्रिसन्ध्यादौ न गच्छेत् स्त्रियमपि नसंविशेन्नापे-नोपहरेत् स्वयमितिशेष. ॥ ५५ ॥

(५) **नन्दनः** । नात्मनोपहरेत्स्रजमात्मार्थस्रजमालांस्वयंनहरेत् ॥ ५५ ॥

(६) **रामचन्द्र.** । सन्धिवेलायां सन्ध्यायां नाश्नीयात् । न भोजन कुर्यात् सन्ध्यायां न गच्छेत् सन्ध्यायां न सं-विशेत् । भूमिं पादनखेन नालिखेत् । आत्मनाशिरस स्रजनोपहरेत् ॥ ५५॥

नाप्सु मूत्रं पुरीषंवा ष्ठीवनं वा समुत्सृजेत् ॥ अमेध्यलिप्तमन्यद्वा लोहितं वा विषाणि वा ॥५६॥

(१) **मेधातिथि.** । लोहितरुधिर विषाणीतिबहुवचनं कृत्रिमाकृत्रिमभेदेनस्थावरजङ्गमभेदेनरागादिप्रकारभेदेन वा ॥ ५६ ॥

(२) **सर्वज्ञनारायण.** । अमेध्यैर्विष्ठादिभिर्लिप्त काष्ठादि अन्यद्वाल्शुनादि । लोहितपदमल्लान्तरलक्षणम् । विषा-णि परैर्जलस्योदपानार्थम् ॥ ५६ ॥

(३) **कुल्लूक.** । मूत्रपुरीषश्लेष्माणमूत्राद्यमेध्यलिप्तवस्त्रमन्यद्वा भुक्तोच्छिष्टाद्यमेध्यरुधिरविषाणि च कृत्रिमाकृत्रिम-भेदभिन्नानि न जले प्रक्षिपेत् ॥ ५६ ॥

(४) **राघवानन्द** । आपो वै सर्वादेवताइतिश्रुतेस्तामाश्रित्याप्सुमूत्रादिसमर्कनकार्यमित्याह नेति । निष्ठीवनं मुखरस श्लेष्माणवा अमेध्यलिप्त वस्त्रादि अन्यत् भुक्तोच्छिष्टादि ॥ ५६ ॥

(६) **रामचन्द्रः** । अप्सु जलमध्ये मूत्रादिकन समुत्सृजेत् । अमेध्यविष्ठादिलिप्तलोहितं रुधिरं विषाणि वा अप्सु नक्षिपेत् ॥ ५६ ॥

नैकः सुप्याच्छून्यगेहे श्रेयांसं न प्रबोधयेत् ॥ नोदक्ययाभिभाषेत यज्ञं गच्छेन्न चावृतः ॥ ५७॥

[एकः स्वादु न भुञ्जीत स्वार्थमेकोन चिन्तयेत् ॥ एकोन गच्छेदध्वानं नैकः सुप्तेषु जागृयात्॥१॥]+

(१) **मेधातिथि** । शून्यगृहयत्रनकश्चित्प्रतिवसति । नश्रेयासकनीयान्वृत्तादिभिर्ज्यैष्ठभिदतेयुक्त मिदमयुक्त मितिहेतूप-पदेशादिना नप्रबाधयेत् । उदक्यारजस्वलातयासहसभाषणनकुर्यात् । यज्ञगच्छेन्नचावृत यज्ञभूमिमनिमन्त्रितोनगच्छेद्द-र्शनायतुकाममितिगौतम । अतोयज्ञभोजनादिप्रतिषेधोऽयमवृतस्य ॥ ५७ ॥

+ (ट, ड, ढ)

(२) सर्वज्ञनारायणः । श्रेयांसंव्रतोज्येष्ठंनिद्राणंन बोधयेत् । शयानमितिकचित्पाठः । तत्र यंकंचिन्निद्राणमित्यर्थः । अवृतोयजमानेनानामन्त्रितः प्रसर्पकदक्षिणादिलोभेन न गच्छेत् अत्र धर्मदर्शनाय तु काममंगच्छेदिति गौतमः ॥५७॥

(३) कुल्लूकः । उत्सन्नजनवासगेहे नैकः शयीत वित्तविद्यादिभिरधिकंच सुप्तंन प्रबोधयेत् । रजस्वलया संभाषणंन कुर्यात् । यज्ञचाकृतवरणोऽनृत्विङ्क गच्छेत् दर्शनायेच्छयागच्छेत् । दर्शनार्थेकाममितिगौतमवचनात् ॥ ५७ ॥

(४) राघवानन्दः । दुर्भिपज्यंह्यस्मैभवतियमेषनप्रतिपद्यतइतिश्रुतेः यस्मिति यमिन्द्रियदेशंनप्रतिपद्यत आत्मातदुश्चिकित्स्यंभवतीतिश्रुतेरर्थांतः शयानंन प्रबोधयेत् मलवद्वाससा नसंवदेदिति श्रुतिमाश्रित्याह नोदक्ययेति उदक्यया रजस्वलया ऋत्विक् सन् अवृतो ऽनाहूतः अध्वरंनगच्छेत् ॥ ५७ ॥

(५) नन्दनः । श्रेयांसंपूज्यंतमनापदि न प्रबोधयेत् । न यज्ञमप्रयतोऽब्रजेत् आर्त्विज्यमकरिष्यन्नवृतो यज्ञशालां न गच्छेत् ॥ ५७ ॥

(६) रामचन्द्रः । शयानं श्रेयांसं श्रेष्ठं वयोधिकं न प्रबोधयेत् उदक्यया रजस्वलया नाभिभाषेत । आवृतः बहुवस्त्राणि परिधाय यज्ञं गच्छेत् ॥ ५७ ॥

अग्न्यगारे गवां गोष्ठे ब्राह्मणानां च सन्निधौ ॥ स्वाध्याये भोजने चैव दक्षिणं पाणिमुद्धरेत् ॥५८॥

(१) मेधातिथिः । गोष्ठशब्दोयंनिवासवचनः समासप्रतिरूपकालः शब्दान्तरंब्राह्मणानामितिबहुवचनंविवक्षितं । पाणिग्रहणं बाहूपलक्षणार्थं । भोजनेआत्मकर्तृके ॥ ५८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । गवांगोष्ठइति गोष्ठपदस्य समुदायमात्रार्थतामभिप्रेत्य गवामितिविशेषणम् । उद्धरेत् उत्तरीयाद्बहिः पाणिहस्तं कुर्यात् ॥ ५८ ॥

(३) कुल्लूकः । अग्निगृहे गवांनिवासे ब्राह्मणानांगवांसमीपे स्वाध्यायभोजनकालयोश्च दक्षिणपाणिंसबाहुंवाससः उद्धरेद्बहिष्कुर्यात् ॥ ५८ ॥

(४) राघवानन्दः । किंचाग्नीति । अग्न्यागारादिपञ्चसुपाणिमुद्धरेत् वस्त्रादेर्बहिष्कुर्यात् ॥ ५८ ॥

(५) नन्दनः । दक्षिणंबाहुमुद्धरेद्यज्ञोपवीती स्यादित्यर्थः । दक्षिणंबाहुमुद्धरतेवधत्ते सव्यमिति यज्ञोपवीतमिति हि श्रूयते ॥ ५८ ॥

(६) रामचन्द्रः । अग्न्यागारादिस्थाने दक्षिणपाणिं उत्तरीयाद्बहिः उद्धरेत् ॥ ५८ ॥

न वारयेद्गां धयन्तीं न चाचक्षीत कस्यचित् ॥ न दिवीन्द्रायुधं दृष्ट्वा कस्यचिद्दर्शयेद्बुधः ॥ ५९ ॥

(१) मेधातिथिः । गामात्मीयांपरकीयांवापिबन्तीमपःपयोवानवारयेत् । तथान्यस्मैकथयेत् । प्राग्दोहकालादयंविधिः । दोहकालेतुप्रस्रवणविहितं । स्त्रीलिङ्गनिर्देशात् पुंवत्सनिवारणेननिषेधः । इन्द्रायुधंशक्रधनुर्विज्ञानच्छायेतियाकाश्मीरेषुकथ्यते । दिवीत्यनुवादः । केचित्तुपर्वतादिस्थस्यदर्शनेनदोषइत्याहुस्तदर्थंदिवीति ॥ ५९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । गां धयन्तीं जलंपिबन्तीम् ॥ ५९ ॥

(३) कुल्लूकः । गांजलंक्षीरंवा पिबन्तींन निवारयेत् दोहनार्थवारणादन्यत्र निषेधः । नापि परकीयक्षीरादि पिबन्तींतस्य कथयेत् । न चेन्द्रधनुराकाशे दृष्ट्वा निषिद्धदर्शनदोषज्ञः कस्यचिद्दर्शयेत् ॥ ५९ ॥

(४) राघवानन्दः । किंच नेति । धयन्तीं वत्सं पाययन्तीं नाचक्षीत न कथयेत् । इन्द्रायुधं शक्रधनुः दिवीति व्यर्थम् ॥ ५९ ॥

(५) नन्दन । धयन्तींपिबन्तींजलंतन्यच दिवीतिविशेषणाज्जले न दोषइतिसूचितम् ॥ ५९ ॥

(६) रामचन्द्र । धयन्तींपिबन्तींगां न निवारयेत् न चाचक्षीत न प्रकथयेत् ॥ ५९ ॥

नाधार्मिके वसेद्ग्रामे न व्याधिबहुले भृशम् ॥ नैकः प्रपद्येताध्वानं न चिरं पर्वते वसेत् ॥ ६० ॥

(१) मेधातिथि । अधार्मिकाः पातकोपपातकिनोयत्रबाहुल्येन वसन्ति सग्रामस्तत्सम्बन्धादधार्मिकइत्युच्यते तत्रनवसेत् । ग्रामग्रहणनिवासदेशोपलक्षणार्थं । तेननगरेपिप्रतिषेधः । व्याधिबहुलोऽनूपोदेशो व्याधिबहुलेजाङ्गलदेशे नवसेत् । यत्रदेवदोषाद्व्याधयः प्रवृत्तास्तद्देशंत्यजेत् । एकः असहायोनाध्वानंप्रपद्येत ॥ ६० ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । अधार्मिके धर्मविरोधिनि कलिङ्गादिदेशमध्ये । प्रपद्येत सञ्चरेत् ॥ ६० ॥

(३) कुल्लूक । अधार्मिकइत्यनेन यत्राधार्मिकावसन्ति न तत्र वासोयुक्तः । यत्रवा निन्दितदुश्चिकित्सितव्याधिपीडिताबहवोजनास्तत्र भृशमत्यर्थंवासोन युक्तः । पन्थानमेकः कदापि न गच्छेत् पर्वतेच दीर्घकालं नवसेत् ॥ ६० ॥

(४) राघवानन्द । नजनमियान्नान्तमियादिति श्रुतिमाश्रित्याह नाधार्मिकइतिद्वाभ्यां । ग्रामइति वसतियोग्यपरं कार्यवशाद्व्याधिबहुले भृशं बहुकालम् ॥ ६० ॥

(६) रामचन्द्र । अधार्मिके देशेऽङ्गवङ्गादिदेशे न वसेत् ॥ ६० ॥

न शूद्रराज्ये निवसेन्नाधार्मिकजनावृते ॥ न पाषण्डिगणाक्रान्ते नोपसृष्टेऽन्त्यजैर्नृभिः ॥ ६१ ॥

(१) मेधातिथि । नृपतिजनपदैश्वर्यंराज्यं । योजनपदः शूद्रवशवर्तीतत्रनवसेत् । मन्त्रिसेनापतिदण्डकारिकाधाः समप्रकृतयोराज्यं यत्रसर्वाः शूद्रजातीयाः तत्रनिवासनिषेधोयं । ननुचनाधार्मिकेवसेदित्यनेनैवतत्सिद्धमधार्मिकजनावृतइति नैषदोषः पूर्वप्रतिषेधोयंयत्रनिवसन्ति । अथपुनरन्यत्राभिनिवसतोन्यत्रसन्निहितायदिभवन्तितथापितत्रप्रदेशेनवसितव्यं । तथाचावृतग्रहणमन्यप्रदेशएतैरावृतोनतत्रस्थातव्यं । एवपाखण्डिजनैर्यआक्रान्तोदेशः यद्यप्यधार्मिकास्तेवेदबाह्यत्वात्तथापितेष्वाधमबुद्धिरितिभेदेननिर्देशः । अ त्येरुपसृष्टेसंबद्धे अथवा उपतप्तउपसृष्टेयथावाहीकाम्लेच्छे ॥ ६१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । अधार्मिकजने पतितादिभिरावृते । उपसृष्टेसंमिश्रिते ॥ ६१ ॥

(३) कुल्लूक । यत्र देशे शूद्रोराजा तत्र न वसेत् । अधार्मिकजनैश्च बाहुल्येन परिवृते ग्रामादौ न वसेदित्यपुनरुक्तिः । पाषण्डिभिश्च वेदबाह्यलिङ्गधारिभिर्वशीकृते चाण्डालादिभिश्चान्त्यजैरुपद्रुते न वसेत् ॥ ६१ ॥

(४) राघवानन्द । अधार्मिकाश्चण्डालाद्यास्तैर्बाह्याभ्यन्तरतः सर्वदावृते । पाखण्डाअवैदिकव्रतस्थास्तैराक्रान्ते तत्रधर्मस्यकर्तुमशक्यत्वात् । उपसृष्टमन्तरान्तरा प्रवेशोऽन्त्यजस्तीयत्र तस्मिन् न जनमधार्मिकमियात् नान्तरेणेति देशांच नेयान्नगच्छेदिति श्रुतेरथ ॥ ६१ ॥

(५) नन्दन । क्षत्रियराज्येऽपिनाधार्मिकजनावृते । उपसृष्टे आवासिते उपद्रुते वा ॥ ६१ ॥

(६) रामचन्द्र । पाषण्डिजनैराक्रान्ते आकीर्णे न वसेत् । अन्त्यजैर्नृभिः सह उपसृष्टे मिलिते न वसेत् ॥ ६१ ॥

न भुञ्जीतोद्धृतस्नेहं नातिसौहित्यमाचरेत् ॥ नातिप्रगे नातिसायं न सायं प्रातराशितः ॥ ६२ ॥

(१) मेधातिथि । उपनीत स्नेहोयस्यसनाशितव्यः पिण्याकयूषमासानिनस्य ऋतुपर्युषितानांपयोविकाराणांप्रतिप-

---

(६२) नसायंप्रातराशित =नातिमध्यंदिनेस्थिते (ख)

सवकरिष्यति । तक्रकिलाटाद्यपेक्षयैवबहुवचनं साक्षाद्विकारोहिदध्येव । तन्मात्रप्रसवेभिप्रेतेदधिग्रहणमेवाकरिष्यत्। तेना-विधानार्थः नहिदध्नः पर्युषितत्वमस्तितस्मादुदश्वित्तक्रकिलाटादिकानांपयोविकाराणांनायंप्रतिषेधः। नातिसौहित्यंतृप्तिंनकु-र्यात् । तत्रकुक्षेर्भागः । एकोन्नस्यअपरोहिद्रुतस्योदकादेः अपरोदोपसंचरणार्थइत्येवंभोक्तव्यमितिनतत्कार्यं । अतिप्रगे: प्राण्हेप्रथमोदितएवसूर्येनभुञ्जीत । प्रहरेअतीतेकुशानांपूर्वाह्णेइतरेषांमध्यान्हे । नातिसायं अस्तमयसमयेभुञ्जीत । नसायं-भुञ्ज्यात्प्रातराशितस्तृप्तस्तस्मात्साकांक्षमशितव्यंकालद्वयेपि । तदुक्तं सायंप्रातर्मनुष्याणामशनंदेवनिर्मितमिति । यदितुप्राता-स्तृप्तःस्यात्सायंनभुञ्जीत अथवैवंव्याख्यायते नसायंप्रातराशितःस्यात्उभयोरन्नकालयोर्नतृप्येत् । तथाचयाज्ञवल्क्यः सायमीपद्भोजनमाह ॥ ६२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । उद्धृतस्नेहंपिण्याकादि तक्रेतु वचनाददोषः । अतिसौहित्यमत्यशनं । नातिप्रगेनातिप्रातः सन्ध्ये नातिसायमस्तमयानन्तरं । यदि प्रातराशितोभुक्तवांस्तदा नासायं सायमेव भुञ्जीत ॥ ६२ ॥

(३) कुल्लूकः । उद्धृतस्नेहंपिण्याकादि न भुञ्जीत । अतितृप्तिंवारद्वयेऽपि न कुर्यात् । जठरंपूरयेदर्धमन्नैर्भागंजलेन च । वायोः संचरणार्थंतु चतुर्थमवशेषयेदित्यादिविष्णुपुराणवचनात् । सूर्योदयकाले सूर्यास्तमये भोजनंन कुर्यात् । प्रात-राशितोऽवितृप्तःसायन भुञ्जीत ॥ ६२ ॥

(४) राघवानन्दः । भोजनस्यापि रागप्राप्तत्वेन तदाश्रित्य तद्विशेषंनिषेधति न भुञ्जीतेति । उद्धृतस्नेहं तिल पिण्याकादि । सौहित्यं सुहिततामतीवलिप्सताम् । जठरंपूरयेदर्धमन्नैर्भागंजलेनतु । वायोःसंचरणार्थाय चतुर्थमवशेषयेदि तिपुराणोक्तेः । प्रगे प्रातः प्रातराशितः अतितृप्तः सायंन भुञ्जीत ॥ ६२ ॥

(५) नन्दनः । उद्धृतस्नेहपिण्याकादि । अतिसौहित्यमत्यन्तसपन्नभोजनम् । अतिप्रगेःपररात्रे । अतिसायंअर्ध-रात्रे । नसायप्रातराशितोरात्रावन्हि वा द्विर्न भुञ्जीतेत्यर्थः ॥ ६२ ॥

(६) रामचन्द्रः । उद्धृतस्नेहंउद्धृतसारंन भुञ्जीत । अतिसौहित्यं अत्यशनं नाचरेत् । अतिप्रगे सन्ध्ये न भुञ्जीत नातिसायं नक्षत्रदर्शनपर्यन्तं न भुञ्जीत । प्रातर्भुक्तानसायं भुञ्जीत । सायंकालादनन्तरं भुञ्जीतेत्यर्थः ॥ ६२ ॥

न कुर्वीत वृथाचेष्टां न वार्यञ्जलिना पिबेत् ॥ नोत्सङ्गे भक्षयेद्भक्ष्यान्न जातु स्यात्कुतू-हली ॥ ६३ ॥

(१) मेधातिथिः । वृथाचेष्टादृष्टादृष्टयोर्व्यापारयोरनुपकारः । यथाहतरदेशादिवार्तापरत्वं । संहतौपाणीअञ्जलिः ते-नोदकंनपिबेत् । वारिग्रहणात्क्षीरादीनामप्रतिषेधः । न उत्सङ्गेभक्ष्याधानाशष्कुल्यादयस्तानुत्सङ्ग उर्वोरुपरिनभक्षयेत् । भक्ष्यग्रहणात्फलानामपिप्रतिषेधः । सक्तोदनादेस्तुनिरुपसेचनीयस्यानदर्शीयत्वादुत्सङ्गेप्राप्तिरेवनास्ति । कुतूहलं अस-तिप्रयोजनेकिमेतत्स्यादितिनिश्चयेअत्यर्थमुत्कण्ठिका नजातु कदाचित् ॥ ६३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । वृथाचेष्टांवृथाटनादि । उत्सङ्गेउत्सङ्गस्थान् । कुतूहली सर्वत्राश्चर्य प्रत्ययवान् ॥ ६३ ॥

(३) कुल्लूकः । दृष्टादृष्टार्थशून्यव्यापारंन कुर्यात् । अञ्जलिना च जलंन पिबेत् उर्वोरुपरि विन्यस्य मोदकादीन्न भक्षयेत् । असति प्रयोजने किमेतदितिजिज्ञासा कुतूहलं तन्नकदाचित् कुर्यात् ॥ ६३ ॥

(४) राघवानन्दः । किंच नेति । वृथा दृष्टादृष्टादिशून्यां सरट्दम्भान्वेषणादिवद्राजादिजिज्ञासया कुतूहली न स्यात् । उत्सङ्गे क्रोडे स्थापयित्वेति ॥ ६३ ॥

(५) नन्दनः । उत्सङ्गे निधायेतिशेषः । ६३ ॥

(६) रामचन्द्र । वृथाचेष्टादृष्टादृष्टयो व्यापारयोरनुपकार न कुर्वीत । जातु कदाचिदपि कुतूहली परिहासी न भवेत् ॥ ६३ ॥

न नृत्येदथवा गायेन्न वादित्राणि वादयेत् ॥ नास्फोटयेन्न च क्ष्वेडेन्न च रक्तोविरावयेत् ॥६४॥

(१) मेधातिथि । नर्तनगात्रविक्षेपविशेष लोकप्रसिद्धएव गायनषड्जादिस्वरत शब्दस्यकरण । लौकिकस्यवाद्यप्रतिषेधोनवैदिकस्य विहितत्वात् । वादित्राणिवीणावशमृदङ्गादीनितेषात्स्वयकर्तृकवादनप्रतिषिध्यते । वादकैस्तुवाद्यमानानामप्रतिषेधोन । नहिण्यन्तादर्यणिजन्तइतिप्रमाणमस्ति । आस्फोटनकरमर्दास्फोटनादिपाणिनाभूमौबहुनिर्घात सशब्द क्ष्वेडेति । अव्यक्तदन्तै शब्दकरण क्ष्वेडनिकेतिप्रसिद्धा । वल्गन अन्योरागीपरितुष्टोनविरोधयेत् । विरोधनकुर्यात् । पीडिते ननिषेध घञन्ताण्णिच्कर्तव्य ॥ ६४॥

(२) सर्वज्ञनारायण । आस्फोटयेदसताडनेन शब्दकुर्यात् । क्ष्वेडेत् सिंहनादन कुर्यात् । रक्तोरागोद्रेकात् विरावयेत् विरुतशब्दकुर्यात् । स्वार्थेणिच् । रक्तोपि रागयेदिति क्वचित्पाठ । तत्र स्वयत्र रक्तस्तत्रान्यमपि रागिणन कुर्यादित्यर्थ ॥ ६४ ॥

(३) कुल्लूक । अशास्त्रीयाणि नृत्यगीतवाद्यानि नाचरेत् । पाणिना बाहौ ध्वनिरूपमास्फोटनन कुर्यात् अव्यक्तदन्तशब्दात्मकक्ष्वेडनन कुर्यात् । नच सानुरागोरासभादिरावकुर्यात् ॥ ६४ ॥

(४) राघवानन्द । किंच शास्त्राप्रतिपादितानि नृत्यादीनि नाचरेदित्याह ननृत्येदिति । पाणिना बाहुपर्वणि स्फोटन क्ष्वेडनअव्यक्तदन्तशब्दात्मक विषादिभिर्वाक्रीडातन्न कुर्यादित्यर्थ । विरावोत्र रासभादिशब्दस्तनकुर्यादित्यर्थ ॥६४॥

(५) नन्दन । स्फोटोऽङ्गुलिपर्वभङ्गजात शब्द । क्ष्वेडोऽङ्गुल्यास्यसयोगजात । सरक्तोपिकामपरवशोऽपि मैथुनादिषु नरावयेन्न कपोतकूजितादिशब्दकुर्यात् ॥ ६४ ॥

(६) रामचन्द्र । च पुन न क्ष्वेडेत् अव्यक्त शब्दकरणन क्रीडेत् । च पुन रक्त स्त्रिया सह विरुतशब्दन रावयेत् ॥ ६४ ॥

न पादौ धावयेत्कांस्ये कदाचिदपि भाजने ॥ न भिन्नभाण्डे भुञ्जीत न भावप्रतिदूषिते ॥६५॥

(१) मेधातिथि । कांस्येभाजनेपादौनप्रक्षालयेत् । भिन्नभाण्डेएकदेशभिन्नेपि सर्वभिन्नेष्वर्थतएवप्रतिषेध । पत्रपुटकादीनातुभिन्नभाण्डाव्यवहारात्छिद्रितानामपिनदोष । भाव अन्तर्हृदयाभिप्राय यत्रमनोनपरितुष्यति । शब्ददुष्टेवाएतद्दृहादौतत्रापिनैव भावप्रसादोभवति ॥ ६५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । कांस्ये कांस्यमये पात्रे भिन्नेभाण्डे कांस्ये मार्तिके दारवे वा । भावतोदूषिते दुष्टत्वशङ्कास्पदे ॥ ६५ ॥

(३) कुल्लूक । कांस्यपात्रे कदाचित्पादौ न प्रक्षालयेत् ताम्ररजतसुवर्णानाभिन्नमभिन्नवेति न दोषइति पैठीनसिवचनादेतद्व्यतिरिक्तभिन्नभाण्डे न भोजनकुर्यात् । यत्र मनोविचिकित्सति तद्भावदुष्ट न तत्र भुञ्जीत ॥६५॥

(४) राघवानन्द । धावयेत्प्रक्षालयेत् भाजनेभोजनपात्रइति स्वतन्त्रवा । ताम्ररजतसुवर्णानाभिन्नमभिन्नवेति न दोषइतिपैठीनसिवचनात्तदतिरिक्तपरभिन्नभाण्डइति । यत्र मनोविचिकित्सति तद्भावदुष्ट तत्रापिनाद्यात् ॥ ६५ ॥

---

(६४) विरावयेत्=विरोधयत् (मे०)

(५) नन्दन । भावमतिदूषितेअदृघे भाण्डे ॥ ६५ ॥

(६) रामचन्द्र । भिन्नभाण्डे स्फुटितकास्यभाजने न भुञ्जीत । भावमतिदूषिते भाण्डे न भुञ्जीत ॥ ६५ ॥

उपानहौ च वासश्च धृतमन्यैर्न धारयेत् ॥ उपवीतमलङ्कारं स्रजं करकमेव च ॥६६॥

(१) मेधातिथि । पित्रादिभ्योऽन्यैर्धृतंनधारयेत् । निर्णिज्याशक्ताविति गौतम । करक कमण्डलुस्तस्यपित्रादिधृतस्यापिधारणसमाचारविरुद्धसचभिरूपोसाविष्यते । यस्यैवसर्वान्यतस्यैवशुचिर्नान्यस्य । अलङ्कारोद तवल्यादि करकादिभिरल्पार्थे साहचर्यात । मणिमुक्तादेस्तुननिषेधइतिकेचित् ॥ ६६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । करकमृत्कमण्डलु । धृतपरिगृहीतम ॥ ६६ ॥

(३) कुल्लूक । उपानद्वस्त्रयज्ञोपवीतालङ्कारपुष्पमालाकमण्डलू परोपभुक्तान्न धारयेत ॥ ६६ ॥

(४) राघवानन्द । किंचोपेति । करक कमण्डलु जायापत्यकमण्डलुरिति स्मृते । उपवीतादिषट्कम यै धृतमुपभुक्त न धारयेदित्यर्थ ॥ ६६ ॥

(५) नन्दन । करककमण्डलुम ॥ ६६ ॥

(६) रामचन्द्र । च पुन करकमेव अन्यस्य जल्पात्रन धारयेत ॥ ६६ ॥

नाविनीतैर्व्रजेद्धुर्यैर्न च क्षुद्व्याधिपीडितैः ॥ न भिन्नशृङ्गाक्षिखुरैर्न वालधिविरूपितैः ॥ ६७ ॥

(१) मेधातिथि । अविन ताअदा ताग्गावोश्वाश्वतरादय । धुर्याधुरवह तियुज्य ते । गन्त्र्यादेरुपलक्षणच ग्रहण अनियुक्तैरपिधुरिकवलरदा ते । अविनाताअदा ता गमननच्यते । भिन्नभग्नशृङ्गअनडुह तस्यैवशृङ्गसभवोनाश्वादेर्वालधि पुच्छस्तेनविरूपिता छिन्नपुच्छादय तादृशेननयायात् । आरोहणमवस्थ्य तरप्रसिद्धम ॥ ६७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । धुर्यै शकटादिवाहकै । गवादिभिरविना ते रदा ते क्षुत्पीडितव्याधिपीडितैश्च वालधिभि पुच्छै विरूपितैश्छेदादिना ॥ ६७ ॥

(३) कुल्लूक । अश्वगजादिभिर्वाहनैरदमितै क्षुधा व्याधिना च पीडितैर्भिन्नशृङ्गाक्षिखुरैश्छिन्नवालधिभिश्च न यायात् ॥ ६७ ॥

(४) राघवानन्द । किंचान्यत् । धुर्यैरश्वादिभिरदमितैनगच्छेत् । वालधिविरूपिते वालधि पुच्छ तच्छून्ये ॥६७॥

(५) नन्दन । धुर्यैर्बलीवर्दादिभिस्तद्युक्तैर्वा याने क्षुद्व्याधिपीडितै क्षुत्पीडितैर्व्याधिपीडितैर्वा । वालधिविरूपितै श्छिन्नवालधिभिरित्यर्थ ॥ ६७ ॥

(६) रामचन्द्र । अविनीतै धुर्यै अश्वैर्वा वृषैर्वा न व्रजेत । च पुन क्षुद्व्याधिपीडितै न व्रजेत् ॥ ६७ ॥

विनीतैस्तु व्रजेन्नित्यमाशुगैर्लक्षणान्वितैः ॥ वर्णरूपोपसम्पन्नैः प्रतोदेनातुदन्भृशम् ॥ ६८ ॥

(१) मेधातिथि । रम्यमानाअपिकेचिद्विनयनसगृण्हन्ति तदर्थमाह विनीतैरिति । सुशिक्षितैराशुगै क्षिप्रगामिभिर्लक्षणान्वितै प्रशस्तावर्तादियुक्तैनशू यमस्तकादिभिर्वर्णरूपयुक्तै शोभनेनवर्णेनकर्णशोभादिनारूपेणसस्थानविशेषेण शोभन वचश्शणविघातोज्ञात य । भृशमक्षिपन् अपीडयन् पुन पुन प्रतोदेनाङ्कुशादिनाश य तदङ्गेन्यमाणाविघटयन्ति ॥ ६८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । वर्णोत्वादिशास्त्रेकथित शुक्लादि । एवंरूपमाकारभेद. । भृशमतिशयेनातुदन्नव्यथ-यन् ॥ ६८ ॥

(३) कुल्लूक । दमितै शीघ्रगामिभि शुभसूचकलक्षणोपेतै शोभनवर्णैर्मनोज्ञाकृतिभि प्रतोदेनात्यर्थमपीडयन्गच्छेत् ॥ ६८ ॥

(४) राघवानन्द । योग्यानाह विनीतैरिति । लक्षणान्वितै लक्षणानि वाहगुणा । शीघ्रगै. । प्रतोदेन सूक्ष्मलोहाग्रदण्डेन तुदन् व्यथयन् ॥ ६८ ॥

(६) रामचन्द्र । प्रतोदेन प्रतुदन् आशुगै. । शीघ्रगैरित्यर्थ ॥ ६८ ॥

बालातपः प्रेतधूमोवर्ज्यं छिन्नं तथासनम् ॥ न च्छिन्द्यान्नखलोमानि दन्तैर्नोत्पाटयेन्नखान् ॥६९॥

[श्रीकामोवर्जयेन्नित्यं मृन्मये चैव भोजनम् ॥[1]]

(१) मेधातिथि । प्रथमोदितेसवितरिमुहूर्तत्रयबालातपव्यपदेश । प्रेतधूमोदह्यमानस्यशवस्यय । आसनछिन्न छिद्रितंभग्न एतद्वर्ज्यं । नखानिरोमाणिचनच्छिन्द्यात्स्वयव्यसनेन अतिप्रवृद्धानितुनापितेनकारयेत् । दन्तैश्चनखान्नोत्पाटयेत्प्रवृद्धानपि । अन्येत्वेवमभिसबध्नन्ति । नछिन्द्यान्नखरोमाणिदन्तैरिति । नखाश्चदन्तेनापिनपातयेत् । नखभङ्गेयोजनामुद्दिकामिन्यैनानानखान्दारयन्ति ॥ ६९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । बालातप सद्भवकालातप । शरदि पुन सधुक्षणादादित्यस्य बाल्य तदातपोबालातपइत्यन्ये । न छिन्द्यात्स्वयम् ॥ ६९ ॥

(३) कुल्लूक । प्रथमोदितादित्यतापोबालातप सच मुहूर्तत्रययावदितिमेधातिथि कन्यार्कातपइत्यन्ये । प्रेतधूमोदह्यमानशवधूम । भग्नासनच एतानि वर्जनीयानि । नखानि च रोमाणि च प्रवृद्धानि न छिन्द्याद्दन्तैश्च नखान्नोत्पाटयेत् ॥ ६९ ॥

(४) राघवानन्द ।किंचैता वर्जयेदित्याह बालेति । बाला कन्याराशि तत्रत्यातप । शरद्दिनगृह्णीयादिति स्मृते । मुहूर्तत्रयव्यापिप्रात कालीनसूर्यातपोवा बालातप वर्ज्यइत्यनुषङ्ग । न च्छिन्द्यात्स्वयमितिशेष ॥ ६९ ॥

(५) नन्दन । नछिन्द्याद्वपनकालादन्यत्र ॥ ६९ ॥

(६) रामचन्द्र । नखरोमाणि दन्तैर्न छिन्द्यात् ॥ ६९ ॥

न मृल्लोष्ठं च मृद्नीयान्न च्छिन्द्यात्करजैस्तृणम् ॥ न कर्म निष्फलं कुर्यान्नायत्यामसुखोदयम् ॥७०॥

(१) मेधातिथि । विमर्दनखण्डश करण लोष्टस्यमृत्सबन्धिन केचित्तुमृदोलोष्टस्यसुधादिसबन्धिनोपिमृद्दश्च मर्दन । उत्क्षिप्योक्षिप्यपातन हस्तेनसहनन वा एतच्चमर्दनयत्किंचनकारितयाप्रामनिषिध्यते। ननुशौचादर्थेप्रयोजनेनिष्फलग्रह णात्पुरस्तादपकर्षात्। तेनैवसिद्धेप्रायश्चित्तविशेषार्थं पुनरारम्भ । करजानखा नकर्म। ननुचनकुर्वीतवृथाचेष्टामित्यनेनैव-निष्फलकर्म। अत्राहु । चेष्टाभौतिकोव्यापार । इहतुसामान्यस्यपर्युदास । तेनमनोराज्यादिकल्पा परिहरणीया ।

[1] (ख, ग) चिन्हितपुस्तकद्वये श्लोकमध्ये अयपाठोदृश्यते । व्यवहारेपिद्दृश्यआचार ॥

आयतिरागामीकालः । यस्मात्कर्मणागामिनिकालेऽसुखंदुःखमुत्पद्यते । यथाऽजीर्णभोजनंकुटुम्बभृतिमचिन्तयित्वामहतो-धनस्यव्ययश्चतंनकुर्यात् ॥ ७० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । मृदंकर्दमादि लोष्टंच मृल्लोष्टं । करजैर्नखैः । कर्मफलवत्तयाश्रुतं कारीषादि निष्फलंफलसं कल्पशून्यन कुर्यात् । वृथाचेष्टा तु प्रागेव निषिद्धा । आयत्यांमुत्तरकालेऽसुखोदयं दृष्टतोपि ॥ ७० ॥

(३) कुल्लूकः । प्राकारणंमृल्लोष्टंमृद्नीयात्तृणानि च न छिन्द्यादितिआपस्तम्बवचनान्निष्प्रयोजनंमृल्लोष्टमर्दनं नखैश्च तृणच्छेदनंन कुर्यात् । ननु न कुर्वीत वृथाचेष्टामित्यनेनैवास्यापि प्रतिषेधसिद्धौ दोषभूयस्त्वंप्रायश्चित्तगौरवंच दर्शयितुंवि-शेषेण निषेधः अतएवात्रानन्तरंलोष्टमर्दीतिनिन्दिष्यति । दृष्टादृष्टफलशून्यंच कर्म न कुर्यात् । ननु न कुर्वीत वृथाचेष्टामित्य-नेन पुनरुक्तिः । उच्यतेदेहव्यापारश्चेष्टा सवृथाचेष्टाशब्देन निषिद्धः अनेन तु निष्फलंमनोग्रामादिसंकल्पात्मकंकर्ममानसं निषिध्यते । यच्चायत्यामागामिकाले कर्मासुखावहम् । यथाऽजीर्णे भोजनादि तदपि न कुर्यात् ॥ ७० ॥

(४) राघवानन्दः । वृथा लोष्टमर्दी नस्यादित्याह नेति । करजैर्नखैः । कर्म निष्फलं मानासिद्धं न कुर्वीत । आय-त्यांउत्तरकालेऽसुखोदयं सुखफलशून्यं प्रारम्भेकर्ममात्रस्य दुःखफलत्वात् ॥ ७० ॥

(५) नन्दनः । मृद्नीयाद्धस्तेन । निष्फलमितिनिश्चितम् । आयत्यांकालान्तरे । असुखोदयमितिनिश्चितंचकर्म न कुर्यात् ॥ ७० ॥

(६) रामचन्द्रः । आयत्यांउत्तरकाले यदसुखंकर्म तन्न कुर्यात् ॥ ७० ॥

लोष्टमर्दी तृणच्छेदी नखखादी च योनरः ॥ सविनाशं व्रजत्याशु सूचकोऽशुचिरेव च ॥ ७१ ॥

(१) मेधातिथिःअत्रार्थवादः अस्मादेवकेवलाल्लोष्टग्रहणात् पूर्वोक्तमृल्लोष्टमितिषष्ठीसमासोविज्ञायते उभयप्राधान्ये-हिमृद्ग्रहणं लोष्टवदप्राकारिण्यंतातस्यैवहस्तेनसुमर्दत्वात्प्राप्तःपर्युदासः । सुधायास्तुकाठिन्यात्यत्नसाध्यंमर्दनंतत्रैवासतिप्रयो-जनेप्राप्तंमृल्लोष्टमर्दनंतुहस्तेनपुरुषाणांस्वभावतः केषांचित्प्राप्नोति तस्यपर्युदासः । तृणछेदीप्रकृतोदन्तैर्नखान्खादति सूचकः पिशुनःकर्णेजपः यःपरस्यदोषानसतःसतोवापरोक्षंव्याख्यापयति । अशुचिरुक्तार्थः । विनाशमाशुव्रजति । नंयथान्या-निवैदिकान्यनियतकालानिफलानि एवमेतत् । किंतर्हिइहैवजन्मनिअचिराद्धनादिनावियोगोविनाशः ॥ ७१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । लोष्टमर्दनादेः प्राङ्निषिद्धस्य दृष्टदोषात्सिद्धफलतामाह लोष्टमर्दीति । नखखादीदन्तैर्नखो-त्पाटकः । बहुदुःखकारी सूचकः परापकारहेतुवाक्यप्रयोक्ता । अशुचिर्बाह्याभ्यन्तरशौचशून्यः ॥ ७१ ॥

(३) कुल्लूकः । लोष्टमर्दयितातृणच्छेत्ता नखखादिता च योमनुष्यस्तथा सूचकःखलोयःपरस्य दोषानसतःसतोवा ख्यापयति बाह्याभ्यन्तरशौचरहितः शीघ्रमेते देहधनादिना विनश्यन्ति ॥ ७१ ॥

(४) राघवानन्दः । लोष्टमर्दादीनन्द्य दृष्टफलमाह लोष्टमर्दीति । सूचकः खलः ॥ ७१ ॥

(५) नन्दनः । सूचकः पिशुनः ॥ ७१ ॥

(६) रामचन्द्रः । सूचकः परापकारहेतुवाक्यप्रयोक्ता ॥ ७१ ॥

न विगृह्य कथां कुर्याद्बहिर्माल्यं न धारयेत् ॥ गवां च यानं पृष्ठेन सर्वथैव विगर्हितम् ॥ ७२ ॥

(१) मेधातिथिः । अभिनिवेशेनपणबन्धादिनायल्लौकिकेषुशास्त्रेषुवार्थेष्वितरेतरंजल्पनमहीपुरुषिकायासाविगृह्यक-था । बहिर्माल्यंवाससोबहिःकण्ठस्थांसजंवाससाच्छादयेत् । तथाचसमाचारः । अपरेबहिरित्यनोवृतादंशउच्यते । तत्रनगररथ्या-

दीनप्रकटमाल्योभ्राम्येदित्याहु । अथवाबहिर्गन्धबहिर्माल्ययस्यगन्धोनातिसंवेद्यते । एवंस्मृत्यन्तरं । नागन्धांस्रजधारये-द्न्यत्रहिरण्मय्याइति । गवाचपृष्ठेयानपर्याणविनासाक्षाद्गवारोहणप्रतिषिध्यते । सर्वथेतिपर्याणाद्यन्तरायेपिगन्त्र्यादियुक्तेऽपृष्ठयानत्वाद्प्रतिषेध ॥ ७२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । विगृह्यनैवदेयमिति परकथामाच्छिद्य । बहिर्माल्यशिखावेष्टनेन । गवापृष्ठेन सर्वथातिगर्हित रथादियोजनेन तु गोभिर्यानगर्हितमात्रनत्वत्यन्तम् ॥ ७२ ॥

(३) कुल्लूक । नयाभिनिवेशेन कथाशास्त्रीयेष्वर्थेषु लौकिकेषु वा कुर्यात् । केशकलापाद्बहिर्माल्यंन धारयेत् । गवाच पृष्ठेनयानसर्वथेतिप्रवेण्यादिव्यवधानेनाप्यधर्मावहम् । पृष्ठेनेत्यभिधानाद्वारुकृष्टशकटादिना न दोष ॥ ७२ ॥

(४) राघवानन्द । विगृह्य विग्रहकृत्वापरकथाप्रच्छाद्यच । बहिर्माल्यंकेशकलापाद्बहिर्मालार्हपुष्पम् । गवापृष्ठेन केवलेनेत्यन्वय ॥ ७२ ॥

(५) नन्दन । विगृह्य कथाविरोधपूर्वकवाक्यम् । गवापृष्ठेन यानं गोपृष्ठमारुह्य यानम् ॥ ७२ ॥

(६) रामचन्द्र । विगृह्य प्राणबन्धादिवालौकिकेषु शास्त्रेषु कथान कुर्यात् विध्यन्ते गवापृष्ठे वृषभानापृष्ठे सर्वपुण्यानाविनाशात् गवारोहणप्रविगर्हितं । तथैवबहिर्माल्यन धारयेत् ॥ ७२ ॥

अद्वारेण च नातीयाद्ग्रामं वा वेश्म वा वृतम् ॥ रात्रौ च वृक्षमूलानि दूरतः परिवर्जयेत् ॥ ७३ ॥

(१) मेधातिथि । आवृतस्यवाप्परिक्षेपादिना ग्रामस्यअद्वारप्रवेशप्रतिषेध । अनावृतस्यतुद्वारवतोपियथाकामम् ॥ ७३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । अद्वारेण सर्वसाधारणद्वाव्यतिरेकेण गुप्तद्वारादिना नातीयान्न प्रविशेच्च । वृतसवृतत्वमन हरेतहस्तेन ॥ ७३ ॥

(३) कुल्लूक । प्राकाराद्यावृतगृहच द्वारव्यतिरिक्तप्रदेशेन प्राकारादिलङ्घनकृत्वा न विशेत् । रात्रौ च वृक्षमूलावस्थानदूरतस्त्यजेत् ॥ ७३ ॥

(४) राघवानन्द । नातीयात् न गच्छेत् प्राकाराद्युल्लङ्घनेन ॥ ७३ ॥

(६) रामचन्द्र । ग्रामवा वेश्म वा वृतवेष्टितअद्वारेण नातीयात् नविशेदित्यर्थ ॥ ७३ ॥

नाक्षैः क्रीडेत्कदाचित्तु स्वयं नोपानहौ हरेत् ॥ शयनस्थोन भुञ्जीत न पाणिस्थं न चासने ॥ ७४ ॥

(१) मेधातिथि । अन्तरेणापिकलहपरिहासेननाक्षैर्दीव्येदिति । कदाचिद्ग्रहणशलाकादीनामपिदर्शनार्थं । तेनसर्वस्य द्यूतस्यप्रतिषेध । स्वयमचर्मपादत्राणमुपानहौ तेआत्मनाहस्तेनदण्डादिनावागृहीत्वा देशान्तरनानयेत् । आत्मीययोश्चायंप्रतिषेध । स्वयमितिप्रकृतत्वात्तेनगुर्वादिसंबन्धिन्योरनिषेध । शयनेखट्वादौ उपविश्यनभुञ्जीत पाणौचकवलंस्थापयित्वा भाजनाद्यनन्तरितेनआसने अन्नस्थापयित्वाआनन्तर्याद्भोज्यस्यप्रतिनिर्देशेनभोक्तु ॥ ७४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । न पाणिस्थ वामपाणिस्थ पाणिनिहितभाण्डादिस्थितच । आसने पीठादौ स्थितम् ॥ ७४ ॥

(३) कुल्लूक । ग्लहविनाकदाचिदपि परिहासेनापि नाक्षादिभि क्रीडयेत् । स्वयमित्यभिधानादात्मोपानहौ पादव्यतिरिक्तेन हस्तादिना देशान्तरन नयेत् । शय्याद्यवस्थितश्च न भुञ्जीत । हस्ते च प्रभूतमन्नकृत्वा क्रमेण न खादयेत् । आसने भोजनपात्रनिधाय न भुञ्जीत ॥ ७४ ॥

(४) राघवानन्दः । कदाचिदिति ब्राह्मणादेर्द्यूतप्रतिपदादावपि प्रसक्तिवारणायेम् । ग्लहंविनाप्यक्षैर्न क्रीडेतेतिमेधातिथिः । नउपानहाविति द्वित्वविवक्षितम् । आसने स्थापितमपि ॥ ७४ ॥

(५) नन्दनः । पाणिस्थमन्न पाण्यन्तरेण न भुञ्जीत ॥ ७४ ॥

(६) रामचन्द्रः । नाक्षैः क्रीडेत् । अक्षग्रहणं शलाकादिना विभवे सति क्रीडेदिति । स्वमउपानहौ न हरेत् । हस्तेन नानयेदित्यर्थः । दण्डादिना आनयेत् ॥ ७४ ॥

सर्वं च तिलसंबद्धं नाद्यादस्तमिते रवौ ॥ न च नग्नः शयीतेह न चोच्छिष्टः क्वचिद्व्रजेत् ॥ ७५ ॥

(१) मेधातिथिः । अस्तमितेआदित्ये प्रतिर्लक्षणेकर्मप्रवचनीयत्वात्द्वितीया । नचोच्छिष्टः ननुचब्रह्मचर्यधर्मेष्वेत्यतिषिद्ध । पुरुषधर्मताचतस्यज्ञापिता नतादर्थ्यमेव सत्य व्रतरूपताज्ञापनार्थउपदेशोयं । तेनयावज्जीविकःसङ्कल्पःकर्तव्यः ॥ ७५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । तिलसंबद्धंतिलप्रकृतिकं तैलाद्यपि अस्तमयं प्रति तदनन्तरं उच्छिष्टो मूत्रादिकरणेनाशनेनवा न शयीतेत्यर्थः ॥ ७५ ॥

(३) कुल्लूकः । यत्किंचित्तिलसमिश्रंकृसरमोदकादि तदस्तमितेऽर्के नाद्यात् । उपरस्थाच्छादनवासोरहितोनेहलोकेसुप्यात् । उच्छिष्टस्तु नान्यतोगच्छेत् ॥ ७५ ॥

(४) राघवानन्दः । तिलसंबद्धं कृसरमोदकादि । अस्तमितेऽस्तगते सवितरि इह भूमावपि न संविशेत् न शयीत, उच्छिष्टः कृतभोजनोनाचान्तः ॥ ७५ ॥

(६) रामचन्द्रः । सर्वंतिलसंबद्धंअस्तमितेसति व्रती नाद्यात् न भक्षयेत ॥ ७५ ॥

आर्द्रपादस्तु भुञ्जीत नार्द्रपादस्तु संविशेत् ॥ आर्द्रपादस्तु भुञ्जानो दीर्घमायुरवाप्नुयात् ॥ ७६ ॥

(१) मेधातिथिः । आदिकर्मणिविधिमिमसमाचरेत् । आर्द्रपादोभोजनमाचरेत् । नावातूष्णेःपादौसिचन्नासीत संविशेत् शयनेगात्राणिनावक्षिपेत् । संवेशनशयनेगात्रसंयोजन । अस्यफलमाह दीर्घमायुरिति । नायमायुष्कामस्यविधिः । किंतर्हिपूर्ववन्नित्यः । आयुरनुवादस्त्वर्थवादएव ॥ ७६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । संविशेत् शयीत ॥ ७६ ॥

(३) कुल्लूकः । जलार्द्रपादोभोजनमाचरेत् । नार्द्रपादःसुप्यात् । यस्मादार्द्रपादोभुञ्जानःशतायुर्भवति ॥ ७६ ॥

(४) राघवानन्दः । दृष्टार्थविधिनिषेधावाह आर्द्रेति । न संविशेन्न शयीत ॥ ७६ ॥

(६) रामचन्द्रः । आर्द्रपादस्तु भुञ्जीत भोजनंकुर्यात् । आर्द्रपादः कदाचन न शयीत शयनं न कुर्यात् । पश्चाद्भोजनचरेत् ॥ ७६ ॥

अचक्षुर्विषयं दुर्गं न प्रपद्येत कर्हिचित् ॥ न विण्मूत्रमुदीक्षेत न बाहुभ्यां नदीं तरेत् ॥ ७७ ॥

(१) मेधातिथिः । दुर्गंदुर्गारोहंपर्वतादितरुगुल्मलतागहनचारण्यंतन्नप्रपद्येत । नाक्रामेन्नगच्छेदचक्षुर्विषय सर्पचौरादेरन्तर्हितस्य भावाशङ्कया । चक्षुर्ग्रहणमागमादेरपिप्रमाणस्यलक्षण । नविण्मूत्रउदीक्षणवर्णादिनानिरूपणंचं चिरकालप्रेक्षणानिप्रभवन्तिइति । अतएवतन्नकर्तव्यं दैवात्कचिद्दृश्यमाने नदोषः । नदीबाहुतरणंचलरथस्यनिषिध्यते । नक्रभये ॥ ७७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । दुर्गंदुर्गत्वेन श्रुत्वमचक्षुर्विषयत्वयमदृष्टन प्रपद्येत न गच्छेत् । विण्मूत्रपरकीय । बाहुभ्यानदीमितिविवक्षित बाहुना जलान्तरेपितरणस्य दृष्टविरोधित्वात् ॥ ७७ ॥

(३) कुल्लूक । तरुगुल्मलतागहनत्वेनाचक्षुर्गोचरमरण्यादिदेशदुर्गनात्रमेत् सर्पचौरादेर्स्तहितस्य संभवात् । पुरीषमूत्रच न निरीक्षेत् । बाहुभ्याच नदीं न तरेत् ॥ ७७ ॥

(४) राघवानन्द । दुर्गं तृणाद्याच्छिन्नकूपतडागादि अतएवाहाचक्षुर्विषय । विण्मूत्र स्वकीयं तत्पर्यालोचनबुध्या नेक्षेत ॥ ७७ ॥

(६) रामचन्द्र । अचक्षुर्विषय देश दुर्गंवा दुर्गारोहण न प्रपद्येत ॥ ७७ ॥

अधितिष्ठेन्न केशांस्तु न भस्मास्थिकपालिका. ॥ न कार्पासास्थि न तुषान्दीर्घमायुर्जिजीविषु ॥ ७८ ॥

(१) मेधातिथि । कपालिका भग्नस्यशकलानिदीर्घमायु व्याख्याताद्वितीया ॥ ७८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । कपालिकाघटाद्यश । कार्पासस्यास्थिबीजम् ॥ ७८ ॥

(३) कुल्लूक । दीर्घमायुर्जीवितुमिच्छु केशादीन्नाधिरोहेत् । भग्नमृण्मयभाजनशकलानिकपालिका ॥ ७८ ॥

(४) राघवानन्द । कपालिकाभग्नघटादे । कार्पासास्थि तद्बीजनाधितिष्ठेत् तेषु अधिशीङ्स्थासांकर्मेति समन्यर्थे द्वितीया ॥ ७८ ॥

(५) नन्दन । अधितिष्ठेत्पदा । कपालिका भिन्नमृद्भाण्डशकलान् ॥ ७८ ॥

(६) रामचन्द्र । केशमध्ये दीर्घमायुर्जिजीविषुर्नाधितिष्ठेदि यपि द्वयम् ॥ ७८ ॥

न संवसेच्च पतितैर्न चाण्डालैर्न पुल्कसैः ॥ न मूर्खैर्नावलिप्तैश्च नान्त्यैर्नान्त्यावसायिभिः ॥ ७९ ॥

[न कृतघ्नैरनुयुक्तैर्न महापातकान्वितैः । न दस्युभिर्नाशुचिभिर्नामित्रैश्च कदाचन १]

(१) मेधातिथि । ननुच नाधार्मिकजनावृतेनोपसृष्टेन्त्यजैरितिचोक्तमेवैतत् । नेतिब्रूम तत्रनिवास प्रतिषिद्ध इहतुसंवास । यत्रग्रामेतेवसन्तिनतत्रवस्तव्य गृहस्थित्येति । तत्रोक्तसंवासस्तुतै सहसव्यवहारोदानग्रहणादिभिमैत्रीकरण तद्गृहसमीपेषुवासोपि एकत छायोपजीवनमित्यादि । आवृतग्रहणाच्चतत्रबाहुल्यमगम्यते । यस्मिन्ग्रामेभूयासस्तेतथासमीपेपिनवस्तव्यमितितस्यार्थइह बाहुल्येपि समीपवासादिशतिपिध्यतइ येषविवेक । पुल्कसानिषादाशूद्रायाजाताअन्त्यामेदप्रभृतयोम्लेच्छाअन्त्यावसायीति निषादास्त्रियाचण्डालाज्जातोवक्ष्यते । निषादस्त्रीचण्डालादित्यादि । अवलिप्तामदोद्धता धनादिनागर्विता ॥ ७९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । संवसेदेकगृहे अवलिप्तैर्गर्वितै । अन्त्यै कैवर्तादै । अन्त्यावसायिभि सूतमागधाद्यै ॥ ७९ ॥

(३) कुल्लूक । पतितादिभिर्ग्रामान्तरवासिभिरपि सह न संवसेत् । एकतरुच्छायादौ न समीपे वसेत् । अतोनाधार्मिके वसद्ग्रामइ यतोभेद । निषादाच्छूद्रायाजात पुल्कस । वक्ष्यतिच । जातोनिषादाच्छूद्रायाजात्यामवतिपुल्कसइति । अवलिप्ताधनादिमदगर्विता । अन्त्याअन्त्यजारजकादय । अन्त्यावसायिनोनिषादस्त्रियाचाण्डालाज्जाता वक्ष्यति च निषादस्त्री तु चाण्डालात्पुत्रमन्त्यावसायिनम् ॥ ७९ ॥

(४) राघवानन्दः। ग्रामवासनिषेधस्योक्तत्वादेकसभैकवृक्षच्छायादौ न वसेदित्यर्थः। पुल्कसैः निषादाच्छूद्रायां-जातैः। अवलिप्तैः। धनादिगर्वितैः। अन्त्यैरजकादिभिः। अन्त्यावसायिभिः निषाद्यांचण्डालाज्जातैः सह वार्ताकलहादि-संभावनयाअधर्मोत्पत्तेरितिभावः॥ ७९॥

(५) नन्दनः। पुल्कसःशूद्रेण क्षत्रियायांजातः। अन्त्यादर्शनस्पर्शनायोग्याः प्रतिलोमजाः। अन्त्यावसायिनः श्वपाकादयः॥ ७९॥

(६) रामचन्द्रः। पतितैः सह न संविशेत्। चाण्डालैः ब्राह्मण्यांशूद्राज्जाताः चाण्डालास्तैः सह न संविशेत् अ-न्त्यैः कैवर्तादिभिः। अन्त्यावसायिभिः सूतमागधादिभिः। एतैर्जातिभेदैः सह न संवसेत अन्त्यभेदाः। रजकश्चर्मकारश्च नटोबुरुडएवच। कैवर्तमेदभिल्लाश्चसप्तैतेअन्त्यजाःस्मृताः। अस्यार्थः। बुरुडःशूर्पकारः इति जातिसंज्ञा॥ ७९॥

न शूद्राय मतिंदद्यान्नोच्छिष्टं न हविष्कृतम्॥ न चास्योपदिशेद्धर्मं न चास्य व्रतमादिशेत्॥८०॥

[अन्तरा ब्राह्मणं कृत्वा प्रायश्चित्तं समादिशेत्॥]+

(१) मेधातिथिः। शूद्रस्यदृष्टादृष्टविषये हिताहितोपदेशोन कर्तव्यः। शूद्रस्यमन्त्रित्वंन कर्तव्यमितियावत्। वृत्त्यर्थश्चायंनिषेधः। सौहार्दादिनातुनदोषः। भवन्ति हि शूद्राः कुलमित्राणि मैत्र्याचावश्यंहितमुपदिश्यते। अनुज्ञाता च सर्ववर्णे ब्राह्मणस्य मैत्री मैत्रोब्राह्मणउच्यते। ये तु व्याचक्षतेऽपृच्छतोनब्रूयादित्युपन्यस्य युक्तंशास्त्रान्तरसि-द्धत्वात्। नापृष्टः कस्यचिद्ब्रूयादिति तदयुक्तम्। तत्र हि स्वाध्यायविपर्यस्तस्वरवर्णगतमन्यत्वमसंगतंवाकुर्वतोविनाशितं-त्वयेत्यादावपृष्टेन नवक्तव्यम्। यथाचामी नाध्याप्याइत्यस्मिन्प्रसङ्गइदमुक्तंनापृष्टोब्रूयादिति। अशिष्यस्यापृच्छतो-विस्वरंव्यक्षरंवापठतोनकिंचिद्वक्तव्यमिति तस्यार्थः। नोच्छिष्टमिति उच्छिष्टशब्दोऽयंभुजिनिमित्तेऽप्राशस्त्येवर्ततेकृतमूत्रपु-रीषोप्यनाचान्तउच्छिष्टउच्यते। यथा वक्ष्यामोन स्पृशेत्पाणिनोच्छिष्टः। बाहुल्येनोच्छिष्टप्रयोगोभुजिसंबन्धेनभुञ्जानस्य ह्यन्तरास्यसंस्पर्शेन बहिरन्तःस्थितस्योच्छिष्टत्वंभवति। तथा च श्मश्रूणि गतान्यास्यमितिश्मश्रुभ्योन्यदास्यानुप्रवि-ष्टमुच्छिष्टंकरोतीति ज्ञापयति। अतश्च भोक्तुर्भुज्यमानस्य पात्रादेरधिकरणस्यचोच्छिष्टव्यवहारः। कचिच्चायंउपयुक्ते-तरवचनोऽपि। हविरुच्छिष्टंदक्षिणेति। तत्र समाचारात्पात्रगृहीतमुच्छिष्टपुरुषसंबन्धमीषद्भुक्तमुच्छिष्टमुच्यते। यदपि-विशदमोदनादिपात्रस्थमस्पृष्टमपि भोक्ता तदपिसंबन्धात्समाचारतःपरिह्रियते। तत्रोच्छिष्टमपिदातव्यम्। नोच्छिष्टमिति-विधिप्रतिषेधावेकविषयावृतास्तशूद्रव्यवस्थया हविःशेषभेदेन वा विकल्प्येते। अथवास्थालीस्थमतिथ्यादिभुक्तशिष्टं-तन्न शूद्रायदातव्यम्। तत्रोच्यते। जीर्णवसनसाहचर्याच्चैतदेवप्रतिपत्तुंयुक्तम्। उपयुक्तेतरवचनत्वाच्चशिष्टेरुपसर्गस्य तद-र्थानुगुण्येन वर्तनाद्धविरुच्छिष्टंदक्षिणेतिवत्प्रयोगोप्यविरुद्धएव। तयोःस्मृत्योरविरोधोभविष्यति। यद्यपि रूढ्याऽऽच-मनार्हाःप्रायोऽत्र वचने दृश्यन्ते। यत्तु वैश्यवच्छौचकल्पश्चेतितद्दासशूद्रविषयम्॥ भुक्तोज्झितमेव प्रतीयतइति दर्श-यिष्यामः। नहविष्कृतम् हविषे कृतंहविरर्थकल्पितंबहुवचनःसमासस्तादर्थ्येनोपकल्पितप्रतिषेधात्। दण्डापूपिकया यत्र हविर्गन्धोऽस्ति तत्सर्वंप्रतिषिध्यते। तेन हविरर्थितया संकल्पितस्य हविषः प्रवृत्तस्य हविःशेषस्याभुक्तोज्झित-स्य हविषः प्रतिषेधः सिद्धोभवेत्। तथाच कृतमिति करोतिः क्रियासामान्यवचनःप्रयुक्तः हविरर्थंयत्कृतंसंकल्पितंव-चनंतेनोच्छिष्टस्यापि यावत्प्राकृतेन संकल्पेन हविष्कृतव्यपदेशोन यथावत्सर्वावस्थस्य प्रतिषेधोविज्ञायते। अन्यैस्तु-

---

+(ञ)

हविर्मिश्रंहविष्कृतमितिव्याख्यातम् । संसृष्टप्रतिषेधाच्च केवलस्यापि प्रतिषेधः । विप्रसंसृष्टप्रतिषेधेविप्रस्यैवेत्युक्तम् । कथं-पुनःसंसृष्टप्रतिषेधे केवलप्रतिषेधः । केवलप्रतिषेधेनाऽप्रधानः कदाचित्संसृष्टप्रतिषेधः शक्यतेवक्तुम् । यत्र संसृष्टावपि पृथक्त्वेन प्रतिभासेते यत्र वा चक्षुषः प्रतिभासमाने रूपे रसादिना तत्प्रयोगोभवति तत्रापि भवत्येव तदाश्रयोव्यवहारः । यथासुरादिसंपृक्तासु सुपक्वपिण्डीष्वन्तर्हितेऽपि सुरादिरूपे रसे तत्प्रत्ययादस्त्येवसुरापानप्रायश्चित्तम् । ननु चैवमभ्यद्रव-रूपत्वात्पिण्डीभिरेकतापन्नायाः सुरापानपानोपपत्तिः । नैषदोषः । प्रायिकेणौचित्यानुवादेनपानमुपादीयते । अभ्यवहा-रएवतुनिषिध्यते । यथाचभक्ष्याभक्ष्यप्रकरणमेतत् । भक्षणंचाभ्यवहारमात्रंतस्यविशेषाःपानखादनचर्वणादयः । गन्धस्य पुनरनाश्रयस्याप्युपलब्धेर्नततोद्रव्यसद्भावावगमः दूरस्थेऽपि कर्पूरादौ गन्धउपलभ्यते । सूक्ष्मद्रव्यावयवावगमकल्पनायां द्रव्यस्य परिमाणावयवः स्यात् । यत्रतु संसृष्टयोरेकीभावोनचान्यस्तत्प्रत्ययोन नतत्रकेवलाश्रयौविधिप्रतिषेधौप्रवर्तितुमर्हतः । यथाक्षीरंपातव्यमितिसंमिश्रितयोः क्षीरोदकयोःपीतयोर्नक्षीरंभवतिनोदकं द्रव्यान्तरत्वात् । अन्यद्धि तत्र रूपमन्यश्च रसो-सस्थानादितत्प्रत्ययहेतुरस्तीतिद्रव्यान्तरंतत् । यद्येवंमद्योदके सहपीते यदि भवेत्तदा मद्यपानप्रायश्चित्तंन प्राप्नोति । द्रव्या न्तरत्वात् । नैषदोषःअभिभवतिरसान्तरागिमद्यंतिक्तरसवत् । ततोरसप्रत्यभिज्ञानाद्भवत्येवतत्प्रायश्चित्तम् । यत्र तु बहूदकं-स्वल्पंमद्यादि तत्र संसर्गप्रायश्चित्तमपि निपुणमेकादशेनिरूपयिष्यामः । तस्मात्केवलाश्रय प्रतिषेध आस्कन्देदपिसंसर्गम् । यथामाषानभक्षयेदितिमिश्राअपि न युज्यन्ते । संसर्गाश्रयस्तु केनहेतुनाऽसंसृष्टेवर्तेत । गङ्गायमुनयोः संगमाज्जलमानये-त्युक्ते न केवलायागङ्गायाआनयति न यमुनायाः । समाचारएवेतिचेत्समाचारएवोदाहर्तव्यः । न चास्योपदिशेद्धर्मम् । ननु च न शूद्रायेत्यविशेषेणदृष्टादृष्टविषयमतिदानप्रतिषेधाद्धर्मोपदेशनिषेधोऽपिसिद्धएव । सत्यम् पुनर्वचनंशेषार्थम् । ततः प्राय-श्चित्तोपदेशोऽनुज्ञातोभवति । शरणागतंपरित्यज्येत्यत्रचैतद्दर्शयिष्यामः । अन्येतुपार्वणश्राद्धपाकयज्ञादिष्वितिकर्तव्यतांन-शिक्षयेत् पाचकत्वादिरूपेणेत्याहुः । अत्र चोदयन्ति यदि धर्मोपदेशः शूद्रस्य निषिध्यते कुतस्तर्हि धर्मवित्त्वम् ।अ-विदुषश्च नानुष्ठानसंभवस्ततःशूद्रानुष्ठानकधर्मशास्त्रानर्थक्यम् । अचोद्यमेतत् । अतिक्रान्तनिषेधस्यलिप्सयाब्राह्मणस्य-चोपदेष्टृत्वसंभवात् । नहि ब्रह्महत्या सर्वस्वदानचोदनाप्रतिग्रहंप्रयुङ्क्तेसंभवति लिप्सा भयोक्ती नचास्तिवचनंमब्रूयादित-रेभ्यश्चेति वृत्त्युपायप्राप्तौअतएवंप्रकृतं सर्वेषांब्राह्मणोविद्याद्वृत्त्युपायान्यथाविधि । प्रब्रूयादितरेभ्यश्चेति । यस्त्वाश्रित-शूद्रस्तस्यावश्यमुपदेशःकर्तव्यः । अविदुषा विधिप्रतिषेधाधिकृतक्रमात्संवासोनिषिद्धः नमूर्खैर्नावलिप्तैश्चेति । यत्तु व्याचक्षते धर्मशास्त्रोपदेशस्तदर्थव्याख्यानंवानेननिषिध्यते शास्त्रद्वयेन न चास्योपदिशेदिति एकेन शास्त्राध्ययनपरेणा-र्थव्याख्यानम् । अग्रन्थकस्तूपदेशोन केनचिन्निषिद्धः तेषामेवंवदतांतस्यशास्त्रविचारइतिसिद्धत्वात्पुनरुक्तम् । इदंतु बहुयुक्तंव्याकरणादौ धर्मावबोधार्थशास्त्रेधर्मशब्दः । तद्धि न धर्मशास्त्रमतीन्द्रियार्थमितिप्रतिषेधानुपदेशाद्भवतितुधर्मशा-स्त्रावबोधार्थम् । शक्नोति हि वैयाकरणः पदार्थानुसारेणन गहनंवाक्यार्थमुन्नेतुम् । धर्मशास्त्रत्वाच्च तस्य शास्त्रेत्यनेने-नागतत्वात्पृथगुच्यते । युक्तमेतत् यदि कश्चिन्न ब्रूयात्प्रधानेऽनधिकृतस्य कुतोङ्गेषु प्राप्तिरिति । वेदस्मृतिशास्त्रेचप्रधा-ने न चतत्र शूद्रस्याधिकारः । नचास्यव्रतमादिशेत् व्रतशब्देन कृच्छ्राण्युच्यन्ते एतैर्व्रतैरितिप्रयोगदर्शनात् । तान्यभ्युदय-कामस्यनोपदिशेत् । प्रायश्चित्तार्थंतयान्निषिध्यतएवोपदेशः । स्नातकव्रतानांप्राप्तिरेवनास्ति अस्नातकत्वात् । एवंसावित्र्यादी नामप्यध्ययनाभावादध्ययनंचोपनयनाभावादुपनयनंचतद्विधौ जातित्रयश्रवणात् ॥ ८० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । मतिंदण्डनीतिशास्त्रादिविषयां । उच्छिष्टंभाण्डत्यक्तं । अहविष्कृतंयतआकृष्यहुतं हविस्तंपुरोडाशादिहविःशेषं । धर्मधर्मसाधनव्रतंप्रायश्चित्तम् ॥ ८० ॥

(३) कुल्लूकः । शूद्राय मतिदृष्टार्थोपदेशं न दद्यात् धर्मोपदेशस्य पृथङ्निर्देशात् । अदासशूद्रायोच्छिष्टं न दद्यात् दासगोचरतयोच्छिष्टमन्नदातव्यमितिवक्ष्यमाणत्वाददोषः । द्विजोच्छिष्टंचभोजनमितिभोक्तृविधिर्दातुरुच्छिष्टदाननिषेधेपि यथासंभवलब्धविषयः । हविष्कृतमिति यस्यैकदेशोहुतःसहविःशेषोन दातव्यः । धर्मोपदेशोन शूद्रस्य कर्तव्यः व्रतंचास्य प्रायश्चित्तरूपंसाक्षान्नोपदिशेत् किंतु ब्राह्मणंमध्ये कृत्वा तदुपदेशव्यवधानात् । यथाहाङ्गिराः तथा शूद्रंसमासाद्य सदाधर्मपुरःसरम् । अन्तरा ब्राह्मणंकृत्वा प्रायश्चित्तंसमादिशेत् ॥ प्रायश्चित्तमितिसकलधर्मोपदेशस्योपलक्षणार्थम् ॥ ८० ॥

(४) राघवानन्दः । मतिं दृष्टार्थबुद्धिं । हविष्कृतं हुतावशिष्टं । व्रतं प्रायश्चित्तं । एतद्ब्राह्मणमन्तरावधिंकृत्वोपदिशेत् । श्रावयेच्चतुरोवर्णान् कृत्वा ब्राह्मणमग्रतइत्युक्तेः । अन्यथातेषांधर्माद्यननुष्ठानापत्तिः । अस्य शूद्रस्यसाक्षादिति शेषः ॥ ८० ॥

(५) नन्दनः । मतिंपरेणाविज्ञातमुपायम् । भोजनपात्रस्थमुच्छिष्टमन्नंनतुस्थाल्यादिरिंगतम् । हविष्कृतंहविष्ट्वेन कल्पितमृत्विग्भिर्भक्षितशिष्टंपुरोडाशादिकम् । धर्मश्रौतस्मार्तादिकम् । व्रतंलातकव्रतादि न मतिंदद्यादित्येव सिद्धेधर्मनोपदिशेदितिपुनर्निषेधोदोषातिशयप्रकाशनार्थः ॥ ८० ॥

(६) रामचन्द्रः । शूद्राय मतिं सन्मतिं नीतिशास्त्रादि विषयां न दद्यात् । उच्छिष्टं अतिथेःभुक्तोच्छिष्टं हविष्कृतं देवनिमित्तं पुरोडाशादि शूद्राय न । च पुनः अस्य शूद्रस्य व्रतं प्रायश्चित्तमापदि ॥ ८० ॥

योह्यस्य धर्ममाचष्टे यश्चैवादिशति व्रतम् ॥ सोऽसंवृतं नाम तमः सह तेनैव मज्जति ॥ ८१ ॥

(१) मेधातिथिः । पूर्वस्य प्रतिषेधस्यनिन्दार्थवादः । तेनैवसहेति । उभयोर्दोषमाह । शृण्वतःश्रावयतश्चमज्जत्यवगाहते तत्प्राप्नोतीति यावत् ॥ ८१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । तमोनरकंसह तेनैव गच्छति. यदि शूद्रोपि पापान्तरेण तल्लोकगामी । अन्यथा तूपदेष्टैव याति ॥ ८१ ॥

(३) कुल्लूकः । यस्माद्योऽस्य शूद्रस्य धर्मंब्रूते यश्च प्रायश्चित्तमुपदिशति सतेन शूद्रेणैव सहासंवृताख्यतमोगहनंनरकंप्रविशति । पश्चसु पूर्वोक्तेषु द्वयोर्दोषकथनंप्रायश्चित्तगौरवार्थम् ॥ ८१ ॥

(४) राघवानन्दः । विपक्षे दण्डमाह यइति । असंवृतनामतमोनरकतेन शूद्रेण सह मज्जत्येवेत्यन्वयः ॥ ८१ ॥

(५) नन्दन. । अत्र निन्दार्थवादमाह यइति । अस्य शूद्रस्य । तेन शूद्रेण ॥ ८१ ॥

(६) रामचन्द्रः । यः अस्य शूद्रस्य धर्मसमाचष्टे यःव्रतंदिशति सअसंवृतंनाम तमः नरकं तेनैव सहमज्जति॥८१॥

न संहताभ्यां पाणिभ्यां कण्डूयेदात्मनः शिरः ॥ न स्पृशेच्चैनदुच्छिष्टोन च स्नायाद्विना ततः ॥८२॥

(१) मेधातिथिः । संहताभ्यांसंश्लिष्टाभ्यामितरेतरसंसृष्टाभ्यांयुगपद्व्याभ्यांप्रतिषेधः । पाणिभ्यामितिबाहू संहतौ निषेधति । आत्मनइति न परस्य । अतश्चान्येन संहताभ्यांकण्डूयतोनदोषः । शिरोग्रहणात्पृष्ठादावदोष. । न स्पृशेच्चैवशिरोहस्तेनात्मनोऽन्यहस्तेन वाऽवयवेनेतिकेचित् । तत्र पाणिभ्यामितिप्रकृतत्वात् । न च स्नायाच्छिरसा विना । नित्यनैमित्तकयोः स्नानयोरयंविधिः । ननु स्विन्नस्य लौकिकेस्नानेकुतएतत् । स्नानविधिनैकवाक्यत्वात् । विहितस्नानापेक्षा प्रत्यासत्त्या युक्तिर्मतिर्लोके तुविधेरभावादप्राप्तिः । स्नातिश्चायसर्वाङ्गसबन्धिनिसलिलगोमूत्रादिप्रक्षालने वर्तते शिरोवर्जिते च तत्र चण्डालादिस्पर्शनेशिरोवर्जितमपियस्च्छापसक्तंनिवार्यते । न च स्नायाद्विना ततः अस्ति च लौकिकमशिरस्कमपिस्नानमयेनर्शिर.स्नानं शिरः स्नातस्तुतैलेनेति ॥ ८२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । सहताभ्यामयुक्ताभ्यां एतच्छिरः । ततः शिरसोविना शिरोवर्जितागैर्न स्नायादित्यर्थः । अशिरस्कंभवेत्स्नानंस्नानाशक्तौ तु कार्मिणामित्यन्यत्रोक्तं ॥ तेनायमशिरःस्नानशक्तविषयोनिषेधः ॥ ८२ ॥

(३) कुल्लूकः । संश्लिष्टाभ्यांपाणिभ्यांन कण्डूयेदात्मनः शिरः । उच्छिष्टश्चशिरोन स्पृशेत् । शिरसा विनोन्मज्जनव्यतिरेकेण नित्यनैमित्तिकस्नाने न कुर्यात् दृष्टार्थं शिरोव्यतिरिक्तगात्रप्रक्षालने न दोषः । स्नानशक्तस्य चायंनिषेधः अशक्तस्यतु । अशिरस्कंभवेत्स्नानंस्नानाशक्तौ तु कार्मिणामिति जाबालिना विहितमेव ॥ ८२ ॥

(४) राघवानन्दः । किंचनेति एतच्छिरः । ततः शिरसः शिरोवर्जं न स्नायात् शक्तस्यायंनिषेधः । न त्वशक्तस्य । अशिरस्कंभवेत्स्नानंस्नानाशक्तोतु कार्मिणां । आर्द्रेण वाससा वापिर्दैहिकमार्जनंविदुरिति याज्ञवल्क्योक्तेः ॥ ८२ ॥

(५) नन्दनः । आत्मग्रहणात्परस्याप्रतिषेधः शिरोग्रहणादवयवान्तराणाम् । एतच्छिरः । असंहताभ्यामप्युच्छिष्टेन स्पृशेत् । ततः शिरसोविनान च स स्नायात् । नित्यनैमित्तिकयोः कर्मणोरदृष्टार्थस्नानविषयमेतत् ॥ ८२ ॥

(६) रामचन्द्रः । उच्छिष्टः सन् एतत् शिरः न स्पृशेदित्यर्थः ॥ ८२ ॥

केशग्रहान्प्रहारांश्च शिरस्येतान्विवर्जयेत् ॥ शिरःस्नातश्च तैलेन नाङ्गंकिंचिदपि स्पृशेत् ॥ ८३ ॥

(१) मेधातिथिः । आत्मनः परस्यवेत्यविशेषेणकेचिदिच्छन्ति । अन्येत्वात्मनइतिप्रकृतमभिसंबध्नन्ति । क्रोधनिमित्तश्चायंप्रतिषेधः । सुरतसंभोगे तु कामिन्या केशग्रहः सन्निषिध्यते । शिरःस्नानक्षालितमनेनेतिराजदन्तादेराकृतिगणत्वात्परनिपातः । शिरःस्नातइतिबाहुल्केनसमासः । नाङ्गमात्मीयम् ॥ ८३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । क्रोधमहान्परेण स्वशिरः केशग्रहणप्रहारान् शिरसि स्वयमपि शिरःस्नातः सन्स्वाङ्गं यदपि तैलेन न स्पृशेत् । न भक्षयेत् । एतच्च तद्दिवसएव न रात्राविति शिष्टाचारात् ॥ ८३ ॥

(३) कुल्लूकः । कोपेन केशग्रहप्रहारौ शिरसि वर्जयेत् । कोपनिमित्तं चात्मनः परस्य च प्रतिषेधः । अतएव सुरतसमये कामिनाकेशग्रहस्यानिषेधः । सशिरस्कस्नातश्चतैलेन न किंचिदप्यङ्गं स्पृशेत् । अथवा तैलेनेति काकाक्षिवदुभयत्र संबध्यते तैलेन शिरःस्नातः तैलेन पुनः किंचिदप्यङ्गं न स्पृशेत् अतोरात्रौ शिष्टानामतैलशिरःस्नातानां तैलेन पादाभ्यङ्गसमाचरणमविरुद्धम् ॥ ८३ ॥

(४) राघवानन्दः । केशग्रहानिति शिरस्येवकेशपदमुत्कर्षधम्मिल्लपरं भुक्त सन्निति शेषः । अतः सुरतसमयेकामिनीकेशप्रदेशग्रहे न दोषः । शिरः स्नातस्तुशिरसितैलंदत्वा नान्येष्वङ्गेषुदद्यादिति केचित् । वस्तुतस्तु कृतशिरस्नानस्तैलाभ्यक्तो न स्यात् । तैलस्नाने स्नानशब्दस्य भाक्तत्वात् । युगपत्सर्वाङ्गीणजलसंबन्धस्य तत्वात्स्पर्शनस्य करणापेक्षत्वाच्च । दाक्षिणात्यानामातुलकन्यापरिणयवत् रात्रौ गौडीयानां पादाभ्यङ्गोदेशाचारः ॥ ८३ ॥

(५) नन्दनः । शिरःस्नातः कृतकेशवापनः ॥ ८३ ॥

न राज्ञः प्रतिगृह्णीयादराजन्यप्रसूततः ॥ सूनाचक्रध्वजवतां वेशेनैव च जीवताम् ॥ ८४ ॥

(१) मेधातिथिः । उक्तराजतोधनमविच्छेदिति । राजशब्दश्चायंक्षत्रियजातावक्षत्रियेऽपिजनपदेश्वरे दृष्टप्रयोगाब्राह्मणानाराज्यमिति । तत्र प्रतिग्रहविधौ तन्निषेधेचजनपदेश्वरवचनोगृह्यतेयेनाह अराजन्यप्रसूततइति । जनपदेश्वर्यैर्हि सर्ववर्णसंभवि लिप्सया । अतोविशेष्यते । राजन्या क्षत्रियाधस्यप्रसूतिरुत्पत्तिनास्ति । तस्मादाज्ञाजनपदेश्वरान्

गृह्णीयात् । क्षत्रियादपि लुब्धादुच्छास्त्रवर्तिनोवक्ष्यमाणेन प्रतिषेधेन । सूनापशुमारणसंज्ञकपूर्वकेणमांसक्रमेणयोजीवतिससूनावान् । खट्टिकइतिलोके प्रसिद्धः । ध्वजी मद्यपण्यस्तत्क्रयविक्रयजीवी । वेशःपण्यवृत्तिस्तयायोजीवतिस्त्रीवापुमान्वा ॥ ८४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । राज्ञोजनपदपालकस्य अराजन्यप्रसूतेर्विप्रादेः । सूनेतिदशमहाप्राणिवधस्थानसूनातत्प्रवर्तकःसूनावान् तिलनिष्पीडकश्चक्रवान् शौण्डिक सुराध्वजवत्तया ध्वजवान् वेशनाद्रोपस्कारेण जीवन्वेश्याजनः । एषामपि न ग्राह्यमापद्यपि ॥ ८४ ॥

(३) कुल्लूकः । राजन्यशब्दःक्षत्रियवचनः । अक्षत्रियप्रसूतस्य राज्ञोधनंनप्रतिगृह्णीयात् राजतोधनमन्विच्छेदित्युक्तस्यायविशेषउक्तः । सूनाचक्रध्वजवतामिति सूनावतांचक्रवतांध्वजवतांच । सूना प्राणिवधस्थानंतद्यस्यास्तीति ससूनावान्पशुमारणपूर्वकमांसविक्रयजीवी । चक्रवान्बीजवधविक्रयजीवी तैलिकः । ध्वजवान्मद्यविक्रयजीवी शौण्डिकः । वेशःपण्यस्त्रियाश्चवृत्तिस्तयायोजीवति स्त्रीपुमान्वा सवेशवान् । एतेषांच न प्रतिगृह्णीयात ॥ ८४ ॥

(४) राघवानन्दः । राजतोधनमन्विच्छेदिति सीदत्कुटुम्बस्य राजप्रतिग्रहस्योक्तत्वात् प्रजापालनकर्तरिअतज्जातौराजपदभाक्त्वमिति मीमांसास्तबकेस्थापितं अतोतज्जातेःप्रतिग्रहोनिषिद्धइतिसार्धवादमाहनेतिअष्टभिः । सूना स्वयंनिहत्यमांसविक्रयः । चक्रंतिलादिपेषणं । ध्वजोमद्यएतद्वतां । वेशः सम्भोगार्थस्त्रीपुंसयोर्भृतिः ॥ ८४ ॥

(५) नन्दनः । राजतोधनमन्विच्छेदिति यदुक्तंतत्र नियममाह नेति । राज्ञोऽपत्यंराजन्यः क्षत्रियइतियावत् । तस्मात्प्रसूतिर्यस्यसराजन्यप्रसूतिः । अराजन्यप्रसूतितोऽराजन्यप्रसूतेः । पञ्चम्यर्थेतसिर्द्रष्टव्यः । तस्यद्रव्यंनप्रतिगृह्णीयात् । सूनाचक्रध्वजवताम् सूना हिंसातद्वान्सूनावान् चक्रं तैलयन्त्रं तद्वांश्चक्रवान् । सुरायाउत्पादक सुराध्वजस्तद्वान्ध्वजवान् सुराकारीत्यर्थः । वेशोवेश्याकर्म ॥ ८४ ॥

(६) रामचन्द्रः । अराजन्यप्रसूतितः न राजवंशोद्भवः तस्य अक्षत्रवंशप्रसूतितः राज्ञः सकाशात् प्रतिग्रहं न गृह्णीयात् । सूनी हिंसकः । चक्री तैलिकः । ध्वजी मद्यकर्ता । एतेषां वेशेनैवजीवतांप्रतिग्रहं न च गृह्णीयात ॥ ८४ ॥

दशसूनासमं चक्रं दशचक्रसमोध्वजः ॥ दशध्वजसमोवेशो दशवेशसमोनृपः ॥ ८५॥

(१) मेधातिथिः । उत्तरस्योत्तरस्य दोषगुरुत्वज्ञापनार्थमेतत् । आपद्युपायोवक्ष्यते ॥ ८५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण. । दशसूनासमं तावत्पापयुक्तं । सूनादिपदानि तद्वल्लक्षकाणि वेश्यांतु स्वपदेनैवोपात्तां तत्रापि वेशइति पठन्ति । नृपोऽराजन्यप्रसूतिस्तत्प्रक्रमात् । एवराजेत्यत्रापि ॥ ८५ ॥

(३) कुल्लूकः । गोविन्दराजस्तु दशवेश्यासमोनृपइतिपठति । मेधातिथिप्रभृतयःप्राञ्चोदशवेशसमोनृपइतिपठन्ति । सूनादिशब्दैस्तद्वानुपलक्ष्यते । दशसूनावत्सु यावान्दोषस्तावानेकस्मिंश्चक्रवति तैलिके । यावान्दशसु तैलिकेषु दोषस्तावानेकध्वजवति शौण्डिके । यावान्दशसु ध्वजवत्सु दोषस्तावानेकत्र वेशवति । यावान्दशसु वेशवत्सु दोषस्तावानेकत्र राजनि उत्तरोत्तरनिन्दार्थेयपूर्वदानसम्भवे सत्युत्तरवर्जनार्थमपेक्षया योज्यते ॥ ८५ ॥

(४) राघवनन्दः । एतेषांसौनिकादिचतुर्णामपि प्रतिग्रहोन कार्यं दोषवत्त्वेप्येतेषांनाराजन्यनृपतुल्यतेत्याह दशेति । सूनायादोषप्रायश्चित्तार्थसंकरीकरणखरोष्ट्रगोभ्राणामित्युक्तं । तद्दशगुणश्चक्रिणि तद्दशगुणःशौण्डिके तद्दशगुणोवेश्यायां ।

(८५) दशध्वजसमोवेशोदशवेशसमोनृप =दशध्वजसमा वेश्यादश वेश्यासमोनृप. (ज, झ, ट, ठ, ड, ढ)

तदष्टगुणोनृपइति आपदिपूर्वपूर्वालाभउत्तरोत्तरस्य धनग्राह्यमितितात्पर्यं उत्तरोत्तरस्य दोषाधिक्यात् । गोविन्दराजस्तु दशवेश्यासमइति पठति ॥ ८५ ॥

(५) नन्दन । एतेषांतारतम्यमाह दशेति । नृप अराजन्यप्रसूतिरिति विभक्तिपरिणमय्यानुषज्यते । राजनिन्दार्थोदशसूनादीनामुपन्यासइतिकेचित् ॥ ८५ ॥

(६) रामचन्द्र । चक्री तैलिक दशसूनासम ॥ ८५ ॥

दशसूनासहस्राणि योवाहयति सौनिकः ॥ तेन तुल्यः स्मृतोराजा घोरस्तस्य प्रतिग्रहः ॥ ८६ ॥

(१) मेधातिथि । सूनया चरति सौनिक । वाहयति स्वार्थसाधने व्यापारयति । घोर भीषणोनरकादिहेतुत्वात् अवयुत्यवादेनराजप्रतिग्रहेनिन्दा ॥ ८६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । दशसूनासहस्राणीत्युक्तार्थसङ्क्षेप ॥ ८६ ॥

(३) कुल्लूक । सूनया चरतीति सौनिक एवसकलनया यत्सौनिकोदशसहस्राणि स्वार्थे व्यापादयति तेन तुल्या राजा मन्वादिभि स्मृत । तस्मात्तस्य प्रतिग्रहोनरकहेतुत्वाद्भयानक क्षत्रियस्यापि च ॥ ८६ ॥

(४) राघवानन्द । सूनया चरति सौनिक एवसकलनया यानि सूनादशसहस्राणि वाहयति स्वार्थेव्यापारयति य ससौनिक तेन तुल्योराजा अराजन्यस्तस्य प्रतिग्रहोघोरोभीषण ॥ ८६ ॥

(५) नन्दन । वाहयति प्रवर्तयति राजाअराजन्यप्रसूतिरित्येव ॥ ८६ ॥

(६) रामचन्द्र । दशेति । दश सूनासहस्राणि य वाहयति तेन तुल्य स्मृतोराजा सौनिक । सूना प्राणिहिंसा अराजन्यप्रसूतित राज्ञ प्रतिग्रहोघोर ॥ ८६ ॥

योराज्ञः प्रतिगृह्णाति लुब्धस्योच्छास्त्रवर्तिनः ॥ सपर्यायेण यातीमान्नरकानेकविंशतिम् ॥ ८७ ॥

(१) मेधातिथि । लुब्धआदानशील सामन्तकादिभ्य श्रुतशीलचविज्ञायेत्यादि । उच्छास्त्रवर्तीशास्त्रमतिक्रम्य व्यवहरति । असद्दण्डपरस्त्रीहरणादिना पर्यायेणैकत्र फलमनुभूयान्यत्र गच्छति । नरकशब्दोनिरतिशयदुःखवच । केवलदुःखश्रवणार्थापत्त्या वादेशविशेषवचन । एकविंशतिसंख्याऽर्थवाद ॥ ८७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । राज्ञोराजयजातीयस्यापि लुब्धस्यवा शास्त्रविरुद्धाचरणशीलस्यवा योगृह्णाति तस्य वक्ष्यमाणोदोष । पर्यायेण क्रमेण ॥ ८७ ॥

(३) कुल्लूक । योराज्ञ कृपणस्य शास्त्रोल्लङ्घनेन प्रवर्तमानस्य प्रतिग्रहङ्करोति सक्रमेणैतान्वक्ष्यमाणैकविंशतिनरकान्गच्छति ॥ ८७ ॥

(४) राघवानन्द । उक्तदूषणमाह योराज्ञइत्यनुवादमात्र घोरनरकसम्बन्धाय । लुब्धस्य परधनगर्धिन कृपणस्यवा । एकविंशतिनरकलक्षणमार्कण्डेयपुराणोक्तज्ञेयम् । याति भोगाय गच्छतीत्यर्थ ॥ ८७ ॥

(५) नन्दन । राजन्यप्रसूतेरपि लुब्धस्योच्छास्त्रवर्तिनोधनप्रतिग्रहे दोषमाह यइति । इमान्वक्ष्यमाणान् ॥ ८७ ॥

(६) रामचन्द्र । एतादृशस्य राज्ञ य प्रतिग्रहगृह्णाति स पर्यायेण क्रमेणइमान् एकविंशतिनरकान् याति॥८७॥

तामिस्रमन्धतामिस्रमहारौरवरौरवौ ॥ नरक कालसूत्रच महानरकमेव च ॥ ८८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । नरकमितिकालसूत्रविशेषणम् ॥ ८८ ॥

(३) कुल्लूकः । पूर्वश्लोके सामान्यतोनरकानिमानेकविंशतिमित्युक्तमिदानींतानेव नामतोनिर्दिशति तामिस्रमिति त्रिभिः । एतेषांनरकाणांस्वरूपमार्कण्डेयपुराणादिषु विस्तरेणोक्तंतत्रैवावगन्तव्यम् ॥ ८८ ॥ ८९ ॥ ९० ॥

(५) नन्दनः । नरकानाह तामिस्रमिति ॥ ८८ ॥

(६) रामचन्द्रः । नरकाणांनामान्याह तामिस्रमितित्रिभिः ॥ ८८ ॥

संजीवनं महावीचिं तपनं संप्रतापनम् ॥ संहातं च सकाकोलं कुड्मलं प्रतिमूर्तिकम् ॥ ८९ ॥

लोहशङ्कुं मृजीपं च पन्थानं शाल्मलीनदीम् ॥ असिपत्रवनं चैव लोहदारकमेव च ॥ ९० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । पन्थानसदा वर्त्मवह्नेनश्रमहेतु नदींवैतरणीं । लोहचारकं यत्र तप्तलौहोपरि गम्यते । तामिस्रादयोऽन्य संज्ञानरकभेदाः ॥ ९० ॥

एतद्विदन्तोविद्वांसोब्राह्मणाब्रह्मवादिनः ॥ न राज्ञः प्रतिगृह्णन्ति प्रेत्य श्रेयोऽभिकाङ्क्षिणः ॥ ९१ ॥

(१) मेधातिथिः । पूर्वस्यप्रतिग्रहनिषेधविधेरुपसंहारएषः । राज्ञःप्रतिग्रहोविविधदुःखनरकादिहेतुरितिजानन्तो विद्वांसोब्राह्मणान राज्ञः प्रतिगृह्णीयुः । प्रेत्यभवान्तरे । श्रेयः कल्याणम् । येकाङ्क्षन्ति कामयन्ते । प्रेत्येति तु ल्यबन्तप्रति रूपकशब्दान्तरम् । ब्रह्मवेदस्तंवदन्ति पठन्ति । विद्वद्ग्रहणब्रह्मवादिग्रहणचदुःखातिशयदर्शनार्थम् । तेषांचातीव प्रतिग्रहादोषः । वक्ष्यति तस्मादपि विद्वान्बिभीयादिति ॥ ९१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । विद्वांसोवेदार्थज्ञाः ब्रह्मवादिनोवेदाध्येतारः राज्ञोराजमात्रस्य लुब्धत्वादिदोषाशङ्कया ॥ ९१ ॥

(३) कुल्लूकः । प्रतिग्रहोविविधनरकहेतुरितिजानन्तोब्राह्मणाधर्मशास्त्रपुराणादिविदोवेदाध्यायिनोजन्मान्तरेश्रेयः कामयन्तोन राज्ञः प्रतिगृह्णीयु विदुषोहि प्रतिग्रहेनातीव दोषः । यतोवक्ष्यति तस्मादविद्वान्बिभीयादिति । तेषामपि निषिद्धोराजप्रतिग्रह मधुमत्स्यवायफलकं इतिदर्शयितुंविद्वद्ग्रहणंब्रह्मवादिग्रहणंच ॥ ९१ ॥

(४) राघवानन्दः । एतदुक्तनरकसाधनत्वं । विद्वांसोधर्मशास्त्रपुराणादिविदः । ब्रह्मवादिनोवेदार्थनिपुणाअपि प्रेत्य श्रेयोभिकाङ्क्षिणः अराजन्यप्रसूतेराज्ञोम प्रतिगृह्णन्तीत्यर्थः ॥ ९१ ॥

(५) नन्दनः । उक्तंनिगमयति एतदिति । एतदेकविंशतिनरकपतनम् । राज्ञः क्षत्रियस्याक्षत्रियस्यचलुब्धस्योच्छास्त्रवर्तिनः ॥ ९१ ॥

(६) रामचन्द्रः । ब्रह्म वेद वदन्ति ते ब्रह्मवादिनः एतत् नरकस्वरूपं विदन्तः जानन्तः । राज्ञः प्रतिगृह्णन्ति । कीदृशा ब्राह्मणाः प्रेत्य परलोके श्रेयोभिकाङ्क्षिणः ॥ ९१ ॥

ब्राह्मे मुहूर्ते बुध्येत धर्मार्थौ चानुचिन्तयेत् ॥ कायक्लेशांश्च तन्मूलान्वेदतत्त्वार्थमेव च ॥ ९२ ॥

(१) मेधातिथिः । त्रियामा रात्रिस्तस्याः पश्चिमोब्राह्मोमुहूर्तस्तत्र निद्रांत्यजेत् । विबुद्धश्च तस्मिन्कालेधर्मार्थावनुचिन्तयेत् । यस्मिश्चधर्मआसेव्यमाने यादृशः शरीरक्लेशोभवतितमपि चिन्तयेत् । स्वल्पश्चेद्धर्मोमहान्तेकायक्लेशजनमति

(८९) कुड्मलप्रतिमूर्तिकम्=कुड्मलपूतिमृत्तिकम् (क, ख, ग, घ, च, ण, अ, द)
संहातम्=संघातम् (ळ, न, ब, य, र, श)

योधर्मान्तरविरोधी तंपरिहरेत् । अर्थोऽपि सेवादिरतिक्लेशकर । सोऽपि वर्ज्य । सर्वतएवात्मानगोपायेदिति । अनिश्चित्य न किंचित्कुर्यात् । न च मनोराज्यादिविकल्पान्कुर्यात् । स्वभावो ह्ययपुरुषाणामसति बाह्ये व्यापारे मनसोविकल्पा परद्रव्याभिलाषादिरूपा समुद्भवन्ति । तन्निवृत्त्यर्थमिदपुरुषार्थम । तस्यावेलायासाध्यसाधनभावेन चिन्त्योवेदस्य तत्त्वार्थ । रहस्यमात्मज्ञानचिन्तयेद्वेदान्तविधिनाऽभ्यस्येत । अथवा कर्मकाण्डेऽपियोवेदस्तस्यार्थस्तन्निरूपयेत् । अयविधिरयमर्थइदेकर्मैवरूपमियमवेवेतदद्रव्यमयमत्राधिकारीयमितिकर्तव्यतेत्यादिस्वबुद्ध्यानिश्चिनुयात् । व्याख्यातृणामतभेदाद्धेतून्निरूपयेदस्य सम्यग्ज्ञानमस्यभ्रान्तिरिति ॥ ९२ ॥

(२) **सर्वज्ञनारायण** । ब्राह्मोमुहूर्तउष काल । धर्मार्थौ धर्मार्थसाधने अनुचिन्तयेदूहापोहाभ्याविविच्य निर्धारयेत् । एतद्रागिण कार्यमुक्त । विरक्तस्यचाह कायक्लेशानिति तन्मूलास्तथा वेदस्य तत्वतात्पर्यविषयमर्थब्रह्म ॥ ९२ ॥

(३) **कुल्लूक** । ब्राह्मोमुहूर्तोरात्रे पश्चिमोयाम ब्राह्मी भारती तत्त्वबोधहेतुत्वात् । मुहूर्तशब्दोऽत्र कालमात्रवचन । तत्र बुध्येत । दक्षेणापि मदोपपश्चिमौ यामौ वेदाभ्यासेन तौ नयेत् । यामद्वयशयानोहि ब्रह्मभूयाय कल्पतइतिब्रुवता ॥ तत्र प्रबोधोऽभ्यनुज्ञात । गोविन्दराजस्तु रात्रे पश्चिमे मुहूर्ते बुध्येतेत्याह । धर्मार्थौ च परस्पराविरोधेनानुष्ठानार्थमवधारयेत् । तथा धर्मार्थार्जनहेतून्कायक्लेशान्निरूपयेत् । यदि महान्कायक्लेशोऽल्पौ च धर्मार्थौ वा तदा तपरिहरेत् । वेदस्य तत्त्वार्थं ब्रह्मकर्मात्मकनिश्चिनुयात्तस्मि समये बुद्धिप्रकाशात् ॥ ९२ ॥

(४) **राघवानन्द** । स्नातकस्य कृत्यमतिआनीतेब्राह्मेति रात्रे पश्चिमोयामोब्राह्ममुहूर्त ब्राह्मी भारती तत्त्वबोधहेतुत्वात् । मुहूर्तशब्दोत्र कालमात्रवचन तत्र बुध्येत । दक्षेणापि मदोपपश्चिमौ यामौवेदाभ्यासेन तौ नयेत् । यामद्वयशयानोहि ब्रह्मभूयाय कल्पतइति ब्रुवता तत्र बोधोऽभ्यनुज्ञात । गोविन्दराजस्तुरात्रे पश्चिमे मुहूर्ते बुध्येतेति तन्मूलान् धर्मार्थाश्रयहेतून् । तत्रापि स्वल्पफलबह्वायासास्त्यजेदित्यर्थ । वेदतत्त्वार्थं ब्रह्म चिन्तयेदिति भाव ॥ ९२ ॥

(५) **नन्दन** । अथस्नातकस्यनित्यकर्तव्यमाह ब्राह्मइति । ब्राह्मोमुहूर्तो रात्रे पश्चिमोयाम ॥ ९२ ॥

(६) **रामचन्द्र** । तन्मूलान्धर्मार्थमूलान् कायक्लेशान् चिन्तयेत् । तत्त्वार्थमेव चिन्तयेत् ॥ ९२ ॥

उत्थायावश्यकं कृत्वा कृतशौच समाहितः ॥ पूर्वां सन्ध्यां जपंस्तिष्ठेत्स्वकाले चापरां चिरम् ॥ ९३ ॥

(१) **मेधातिथि** । अनन्तरप्रभातायांशयनरात्रौ अज्ञात । आवश्यकमूत्रविट्त्याग । प्रायेणतस्यावेलायापुरुषस्तकुर्वीत । तत्र आवश्यकस्त्यागउच्यते मुखदन्तधावनादिश्च तंकृत्वाकृतशौच एकालिङ्गेत्यादिविधिनाऽऽचान्त । समाहितोविकल्पान्तरतिरस्कारेण सन्ध्यातिष्ठेत् । जपन्सावित्रीभगवतिसवितरि मनोदध्याच्चिर । अर्कदर्शनावधि कालउक्त सन्ध्यासमय । ततोऽप्यधिककालजपेदायु कामइत्येवमर्थमयमागुक्त सान्ध्योविधिरन्तर्हित । अपराचसन्ध्यास्वेकालेभस्त मयसमयादारभ्यतारकोदयादूर्ध्वमपि ॥ ९३ ॥

(२) **सर्वज्ञनारायण** । आवश्यकमूत्रत्यागादि । जपंस्तिष्ठेदितिष्ठजपेदित्यर्थ । स्वकाले स्वीये अपरासायन्तनी चिरमितिपूर्वसन्ध्यातोधिकजपकरणमुक्त । एतच्चासीनेनेति ब्रह्मचारिप्रकरण उक्तमेव ॥ ९३ ॥

(३) **कुल्लूक** । ततउष काले शय्यायाउत्थाय सति वेगे मूत्रपुरीषोत्सर्गकृत्वाअत्रकृतवक्ष्यमाणशौचोऽनन्यमना पूर्वांसन्ध्याचिरगायत्रीजपकुर्वन्वर्तेताकदर्शनात् । अयविधिप्रात सन्ध्यायामुक्त । उदयादूर्ध्वमपिजपेदायुरादिकामइतिविधानार्थोयमारम्भ । अपरामपि सन्ध्यास्वकाले मारभ्य तारकोदयादूर्ध्वमपि जपन्नासीत ॥ ९३ ॥

(४) राघवानन्दः । उत्थाय शय्यातः । विण्मूत्रोत्सर्गादिकमाचरेदित्यावश्यकम् । कृतशौचः एकाग्निरित्यादिना । समाहितआचान्तःपूर्वामासूर्योदयाज्जपंस्तिष्ठेत् । अपरां सायन्तनीं स्वकाले तारकोदयादूर्ध्वमपि जपन्नासीतेति चिरं सम्यगृक्षविभावनादित्यत्रोक्तम् ॥ ९३ ॥

(५) नन्दनः । स्वकालेऽर्धास्तमितभास्करे । चिरमासीतेत्यध्याहार्यम् ॥ ९३ ॥

(६) रामचन्द्रः । उत्थाय आवश्यकं मूत्रपुरीषादि कृत्वा । कृतशौचः पूर्वां सन्ध्यां गायत्रीं जपन् स्वे काले सूर्योदयपर्यन्तं तिष्ठेत् । अपरां सायंकाले चिरं तिष्ठेत् । नक्षत्रदर्शनपर्यन्तं जपंस्तिष्ठेत् । आतारकोदयात् ॥ ९३ ॥

ऋषयोदीर्घसन्ध्यत्वाद्दीर्घमायुरवाप्नुयुः ॥ प्रज्ञां यशश्च कीर्तिंच ब्रह्मवर्चसमेव च ॥ ९४ ॥

(१) मेधातिथिः । यदर्थोऽयंपुनर्विधिस्तद्दर्शयति । आयुरादिफलकामोदीर्घकालसन्ध्याजपंकुर्यात् । सत्यपि नित्यत्वे दैर्घ्याद्गुणात्फलमिदंअनधिकृत्यमोपितस्यैतत्संभवति । अन्यस्य त्वाग्निहोत्रकालोपरोधोदीर्घसन्ध्याविधिसंपादनात् । दीर्घसन्ध्यागुणतउच्यते । सन्ध्यासहचरितेजपादिविधौ सन्ध्याशब्दोवर्तते । दीर्घासन्ध्यैषामितिबहुव्रीहिः । ऋषिग्रहणमर्थवादः ॥ ९४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अवाप्नुयुरवाप्नुवन् । यशः परैःस्वगुणानांज्ञानं कीर्तिस्तेषांपरैःकीर्तनम् ॥ ९४ ॥

(३) कुल्लूकः । आयुरादिकामाधिकारोऽयमितिदर्शयन्नाह ऋषयइति । सन्ध्याशब्दोऽत्र सन्ध्यानुष्ठेयजपादिपरः यस्मादृषयोदीर्घसन्ध्यानुष्ठानाद्दीर्घमायुर्जीवन्तःप्रज्ञांयशोऽमृतांच कीर्तिमध्ययनादिसंपन्नंयशश्च प्राप्नुयुः तस्मादायुरादिकामश्चिरंसन्ध्यामुपासीत ॥ ९४ ॥

(४) राघवानन्दः । तत्रार्थवादमाह ऋषयइति । दीर्घसन्ध्यत्वात्सन्ध्याशब्दोत्रानुष्ठितजपसङ्ख्यापरःसहस्रपरमामित्युक्तेः ॥ ९४ ॥

(५) नन्दनः । सन्ध्योपासनं प्रशंसति ऋषयइति । दानधर्मकृताख्यातिर्यशः । त्यागकृताकीर्तिः ॥ ९४ ॥

(६) रामचन्द्रः । प्रज्ञादिसर्वं अवापुः ॥ ९४ ॥

श्रावण्यां प्रौष्ठपद्यां वाप्युपाकृत्य यथाविधि ॥ युक्तश्छन्दांस्यधीयीत मासान्विप्रोऽर्धपञ्चमान् ॥ ९५ ॥

(१) मेधातिथिः । श्रवणयुक्ता पौर्णमासी श्रावणी । एवंप्रौष्ठपदी । तत्रोपाकृत्योपाकर्माख्यंकर्मकृत्वा यथाविध्यधीयीत । प्राक्कूलानित्यादिप्रागुक्तोविधिः स्मर्यते । युक्तस्तत्परः । छन्दांसिवेदान् । छन्दः शब्दोऽयंवेदवचनोन गायत्र्यादिवचनस्तेनब्राह्मणादीनप्यधीयानस्यैषपरमविधिः । उभयत्रापि चायंयुक्तएवमत्ययाविशेषात् । अयंविकल्पोव्यवस्थितः । छन्दोगाः प्रौष्ठपद्यामुपाकुर्वन्ति बह्वृचाअध्वर्यवः श्रावण्याम् ॥ ९५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । श्रावणस्य पूर्णिमाश्रावणी । भाद्रपदस्य प्रौष्ठपदी उपाकृत्य वेदमारभ्य यथाविधि गृह्योक्तविधिना युक्तःसर्वदा युक्तः । अध्यापयेदितिवाच्ये अधीयीतेति अध्येतुर्ब्रह्मचारिणोप्ययमेवाध्ययनकालइतिदर्शयितुमुक्तम् । अध्ययनपदेन वाच्याध्यापनमपिगृह्यते नः त्वध्यापनपदेनाध्ययनमिति स्नातकप्रकरणे त्वस्याभिधाने । उपाकर्मोत्सर्गहोमयोराचार्यस्योपासने करणार्थम् । अर्धपञ्चमान्पञ्चमस्यार्धेन सहितांश्चतुरोमासान् । श्रावण्यांचेत् ॥ ९५ ॥

(३) कुल्लूकः । श्रावणस्य पौर्णमास्यांभाद्रपदस्य वा स्वगृह्यानुसारेणोपाकर्माख्यकर्म कृत्वा सार्धांश्चतुरोमासान्ब्राह्मणउद्युक्तोवेदानधीयीत ॥ ९५ ॥

(४) राघवानन्द । श्रावण्यां भाद्रपदपौर्णमास्यांवा स्वगृह्यानुसारेण उपाकर्म कृत्वा छन्दांसिमन्त्रब्राह्मणादीनि छन्दःशब्दस्यात्र वेदवचनत्वात् सार्धचतुरोमासानधीयीत ॥ ९५ ॥

(५) नन्दन । इदानीमुपाकरणविधिमाह श्रावण्यामिति । श्रवणेनयुक्तापौर्णमासीश्रावणी । तथाप्रौष्ठपदनक्षत्रयुक्ताप्रौष्ठपदी । अथछन्दांसिमन्त्रान्गायत्रीजगत्यादिरूपान् उभयत्रार्धपञ्चमान् ॥ व्यवस्थितविषयोऽयंविकल्पः ॥ ९५ ॥

(६) रामचन्द्र । द्वाभ्यामाह श्रावण्यामिति । यथाविधि स्वगृह्योक्तविधिना उपाकृत्य वेदमारभ्य उपाकरणसंज्ञं कर्म कृत्वा श्रावण्यां प्रौष्ठपद्यांवा छन्दोगा प्रौष्ठपद्यांबह्वृचा अथर्वणं श्रावण्यां कुर्युः विप्रः अर्धपञ्चमोमासोयेषांसार्धचतुष्टयानित्यर्थः अधीयीत पठेत् ॥ ९५ ॥

पुष्ये तु छन्दसां कुर्याद्बहिरुत्सर्जनं द्विजः ॥ माघशुक्लस्य वा प्राप्ते पूर्वाह्णे प्रथमेऽहनि ॥ ९६ ॥

(१) मेधातिथि । अर्धपञ्चमेषु मासेषु गतेषु यः पुष्योनक्षत्रंतत्रोत्सर्जनंकर्तव्यम् । उत्सर्गोत्तकर्म गृह्यकारैराम्नातम् । बहिरित्यनावृतेदेशे । अनयोरुपाकर्मोत्सर्गयोर्गृह्यात्स्वरूपंज्ञातव्यम् ॥ ९६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । तिष्ये पौषमासे पुष्यर्क्षे भाद्रयाचेन्माघस्य शुक्लप्रतिपदिशुक्लः शुक्लपक्षः । प्रथमेहनि प्रतिपदि एवंचदशाग्तोमासोमनोरपेक्षितइतिगम्यते । उत्सर्जनंनिरन्तरवेदाध्ययनत्यागार्थंकर्म ॥ ९६ ॥

(३) कुल्लूक । ततः पक्षाधिकेषु चतुर्षुमासेषुयः पुष्यस्तत्र ग्रामाद्बहिर्गत्वा । स्वगृह्यानुसारेणोत्सर्गाख्यंकर्म कुर्यात् । अथवा माघशुक्लस्य प्रथमेहनि पूर्वाह्णे कुर्यात् । माघशुक्लेत्व विधिः प्रौष्ठपद्यायेनोपाकर्म न कृतंतद्विषयः ॥ ९६ ॥

(४) राघवानन्द । तत्र मासे यःपुष्यो नक्षत्रंतत्र स्वगृह्यानुसारेण ग्रामाद्बहिर्गत्वा उत्सर्गाख्यंकर्म कुर्यात् शुक्लस्यपक्षस्येति शेषः । प्रथमेहनि प्रतिपदि ॥ ९६ ॥

(५) नन्दन । बहिर्ग्रामाच्छन्दसामुपाकृतानामुत्सर्जनमुत्सर्जनाख्यंकर्म । प्रथमेऽहनि प्रथमायांतिथौ । पुष्येऽध्वर्यूणां माघेच्छन्दोगानाम् ॥ ९६ ॥

(६) रामचन्द्र । बहिः ग्रामाद्बहिः । अर्धपञ्चमेषु गतेषु पुष्ये नक्षत्रे पौर्णिमायां छन्दसां वेदानां उत्सर्जनं वदसमाप्तिं द्विजः कुर्यात् ॥ ९६ ॥

यथाशास्त्रं तु कृत्वैवमुत्सर्गंछन्दसांबहिः ॥ विरमेत्पक्षिणीं रात्रिं तदेवैकमहर्निशम् ॥ ९७ ॥

(१) मेधातिथि । उत्सर्गंकृत्वा द्वेअहनीरात्रिरियन्तनाधीयीततदहर्निशंद्वितीयंचाहरेव न रात्रिरित्येतावन्तकालं विरमेन्नाधीयीत । उभयतोहः पक्षौरात्रिः पक्षिणी । तद्वा यस्मिन्नहन्युत्सर्गः कृतस्तदहः सैवचरात्रिः । अनध्याये द्वितीयस्मिन्नहन्यध्येतव्यम् । आद्ये तु पक्षे द्वितीयमहरनध्यायोरात्रौ त्वध्ययनमुच्यते ॥ ९७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । आगामिवर्तमानाहर्युक्तायांनिशिपक्षिणीत्यमरः ॥ पक्षिणींरात्रिमुत्तरदिवसास्तपर्यन्तं विरमेदध्यापनात् । तदेकमहर्निशंयस्मिन्नहनि उत्सर्गःकृतः तिष्यमाघोत्सर्गयोः क्रमादध्ययनपक्षद्वयान्वयः ॥ ९७ ॥

(३) कुल्लूक । एवमुक्तशास्त्रानुसारेण ग्रामाद्बहिश्छन्दसामुत्सर्गाख्यंकर्म कृत्वा पक्षिणींरात्रिं विरमन्नाधीयीत । द्वे दिने पूर्वापरे पक्षाविव यस्यामध्यवर्तिन्यारात्रेः सा पक्षिणी रात्रिः । अस्मिन्पक्षे तूत्सर्गाहो रात्रे द्वितीयदिने चाह्नि नाध्ये

---

(९७) तदेवैकमहर्निशम्=तद्वाप्येकमहर्निशम् (क, ख ग, घ, च, म)

तच्चद्वितीयरात्रौ त्वध्येतव्यम्। अथवा तमेवैकमुत्सर्गाहोरात्रमनध्यायकुर्यात्। विद्यानैपुण्यकामस्त्वयमहोरात्रानध्यायविधि ॥ ९७ ॥

(४) राघवानन्दः। विरमेत् नाधीयीत पक्षिणी अहर्द्वयुतारात्रि। तथाचामरः। आगामिवर्तमानहर्युक्तायां निशि पक्षिणीति। यद्वा यस्मिन्नहनि उत्सर्ग-कृतस्तदहस्तारात्रिं च विरमेदित्यनुषज्यते ॥ ९७ ॥

(५) नन्दनः। आगामिवर्तमानाहर्युक्तायांनिशि पक्षिणीत्यमरः। विरमेद्वेदाध्ययनात् ॥ ९७ ॥

(६) रामचन्द्र। यथाशास्त्रं यथाविधि छन्दसां वेदानां उत्सर्गंबहिः कृत्वा पक्षिणींरात्रिं विरमेत् ॥ ९७ ॥

अतऊर्ध्वंतु छन्दांसि शुक्लेषु नियतः पठेत् ॥ वेदाङ्गानि च सर्वाणि कृष्णपक्षेषु संपठेत् ॥ ९८ ॥

(१) मेधातिथिः। अतोऽस्मादुत्सर्गकर्मणः कृतादूर्ध्वंपरतः शुक्लपक्षेषु छन्दांसि मन्त्रब्राह्मणसमुदायात्मका वेदाग्पठेत्। अङ्गानि शिक्षयेत्सूत्रव्याकरणादीनि कृष्णपक्षेषु संपठेत् ॥ ९८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण। छन्दांसि वेदान् ॥ ९८ ॥

(३) कुल्लूकः। उत्सर्गानध्ययनादूर्ध्वमन्त्रब्राह्मणात्मकवेदशुक्लपक्षेषु संयत पठेत्। सर्वाणि तु वेदाङ्गादीनि शिक्षाव्याकरणादीनि कृष्णपक्षेषु पठेत् ॥ ९८ ॥

(४) राघवानन्दः। शुक्लेषु द्वितीयादित्रयोदश्यन्तासु शुक्लपक्षतिथिषुवेदावेदाङ्गानीतिवेदाङ्गानि शिक्षाकल्पोव्याकरणनिरुक्तछन्दोज्योतिषमितिषट्। तदुक्तं छन्दः पादौतु वेदस्य हस्तौ कल्पोऽथपठ्यते। ज्योतिषामयनचक्षुर्निरुक्तं श्रोत्रमुच्यते। शिक्षाघ्राणंतु वेदस्य मुखंव्याकरणंस्मृतम् ॥ ९८ ॥

(५) नन्दन। अतऊर्ध्वमुत्सर्गादूर्ध्वम् ॥ ९८ ॥

(६) रामचन्द्रः। अत ऊर्ध्वं उत्सर्गानन्तरं। शुक्लेषु पक्षेषु छन्दांसि पठेत् वेदाङ्गानि कृष्णपक्षेषु पठेत् शिक्षाकल्पादीनि ॥ ९८ ॥

नाविस्पष्टमधीयीत न शूद्रजनसन्निधौ ॥ न निशान्ते परिश्रान्तो ब्रह्माधीत्य पुनः स्वपेत् ॥ ९९ ॥

(१) मेधातिथिः। यत्रवर्णस्वराभिव्यक्तिः स्फुटा नभवति तदविस्पष्टम्। तच्चद्रुतायावृत्तौ प्रायेण भवति। निशान्ते पश्चिमरात्रिभागे। सुप्तोत्थितोयदाधीयीते पुनःश्राम्येत्तदा न शयीत न निशान्ते। परिश्रान्तोब्रह्माधीत्य शयीततु एवयुक्तः पाठः ॥ ९९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण.। शूद्रसन्निधौ न च अन्यानां बहूनांसन्निधौ निशान्ते ब्रह्माधीत्य परिश्रान्तोपि न स्वपेदित्यन्वय ॥ ९९ ॥

(३) कुल्लूक। स्वरवर्णाद्यभिव्यक्तिशून्यशूद्रसन्निधौ च नाधीयीत। तथा रात्रे पश्चिमे यामे सुप्तोत्थितोवेदमधीत्य श्रान्तोन पुन स्वप्यात् ॥ ९९ ॥

(४) राघवानन्द। किंच नेति निशान्ते पश्चिमे यामे ब्रह्माधीत्य अन्ते श्रान्त पुनर्न स्वपेत् ॥ ९९ ॥

(५) नन्दन.। ब्रह्माधीत्यपरिश्रान्त परिश्रान्तात्माऽपि ॥ ९९ ॥

(६) रामचन्द्र। शूद्रजनसमूहसन्निधौ नाधीयीत। अविस्पष्टं वेदं नाधीयीतनिशान्ते निशाशान्ते ब्रह्म वेदं अधीत्य पठित्वा परिश्रान्त सन् पुन न स्वपेत् ॥ ९९ ॥

यथोदितेन विधिना नित्यं छन्दस्कृतं पठेत् ॥ ब्रह्मच्छन्दस्कृतं चैव द्विजोयुक्तोह्यनापदि ॥१००॥

(१) मेधातिथि । छन्दांसि गायत्र्यादीन्यभिप्रेतानि तैः कृतयुक्त ब्रह्मवर्साम, । अनेकार्थत्वात्करोतेरयमत्रार्थो-व्याख्यायते । यथागोमयान्कुर्वितिसहारेपृष्ठकुर्वित्युन्मर्दने एवमत्र युजेरर्थे वर्तते । ब्रह्मचछन्दश्चब्रह्मच्छन्दसी ताभ्या युक्त ब्रह्मछन्दस्कृतम् । यजूंषि गायत्र्यादियुक्ताश्चमन्त्रा । एकस्मिन्नेवावस्थानके पठन्ति । न यथाबाह्वृच्ये छान्दोग्ये चविभागेनैकस्मिन्यन्थेमन्त्राअन्यत्र ब्राह्मणम् । एवमकार भेदाद्वेदानामेवयुक्तमितिपूर्वं व्याख्यातवन्त । यथोदितेन पूर्वो-विधिनापद्युपसन्ह्रियते । आपदि अध्यापकस्यासन्निधानबहुदेवताविभागमपेक्षमाणस्य तत्रागुणवत । सहविस्मृत्य-स्यात् । तस्मान्नापचयविभागोनादरणीय ॥ १०० ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । ब्रह्म ब्राह्मण तत्र वेदत्वाविशेषेप्यापत्कालएकदेशमात्राध्ययने कर्तव्ये छन्दस्कृतमेव विधिना गुरुकुलवासादिपूर्वकपठेत् । न तु ब्राह्मणभाग । मन्त्राणासाक्षात्कर्माङ्गतयान्तरङ्गत्वात् । यथा विधिगृहीतानामेव च विनियोगार्हत्वात् । ब्राह्मणतूपदेशमात्रार्थत्वाद्बहिरङ्गम् । अतोनियमेनाधीतादप्यर्थप्रतिपत्तिविरोध । अनापदितुकृत्स्न स्यवेदस्य नियमेनाध्येतव्यत्वात् । ब्रह्मछन्दस्कृतयुक्तउद्युक्तोनियमेनैव पठेदित्यर्थ । यदप्यनध्ययनादिकमध्ये तु ब्रह्मचा-रिण प्रकरणे वक्तुयुक्त । कथचित्सन्ध्यादिवत्स्नातकव्रतत्वमप्याविष्कर्तुमत्रसक्षेपत पुनरुच्यते । तथापि गहनत्वादस्यार्थ स्य ब्रह्मचारिणश्चाव्युत्पन्नत्वात्स्नातकएव ज्ञातुमेतच्छक्नोतीतिदर्शयितुमत्रैवोक्त । म–नशौचादिकत्वस्यापि तत्कालएव वेद्यमित्याशयेन तत्रोक्तम् ॥ १०० ॥

(३) कुल्लूक । यथोक्त विधिना नित्यछन्दस्कृतगायत्र्यादिछन्दोयुक्तमन्त्रमात्रपठेत् मन्त्राणामेव कर्मान्तरङ्गत्वात् । अनापदि सम्यक्करणादौ सति ब्रह्म ब्राह्मणमन्त्रजातच यथोक्तविधिना युक्त सन्द्विज पठेत् ॥ १०० ॥

(४) राघवानन्द । ब्रह्मात्र वेद । कृतगायत्र्यादिछन्दोयुक्त मन्त्रजात । अनापदि धारणशक्तौ ॥ १०० ॥

(५) नन्दन । उपसहरति यथेति । यथोदितेन विधिनाऽर्धपञ्चमासान्पठेदित्युक्तेन विधिना । छन्दस्कृतगायत्र्या-दिछन्दोनुगत मन्त्रभागम् । नित्यमापद्यनापदि च । अनापदि ब्राह्मणभागछन्दस्कृत चोभयपठेत् । एतदुपाकृत्याध्ययन स्नातानाभवेति प्रकरणसामर्थ्याद्विशेष ब्रह्मचारिणमित्यभिधानाच्च ॥ १०० ॥

(६) रामचन्द्र । छन्दस्कृत मन्त्रभाग पठेत् ब्रह्मब्राह्मणछन्दस्कृतमन्त्रभागसहित पठेत् ब्राह्मछन्दस्कृत ब्राह्मणभाग पठेत् ब्रह्मछन्दसी ताभ्यायुक्त अनापदि युक्त नियमवान् द्विज ॥ १०० ॥

इमान्नित्यमनध्यायानधीयानोविवर्जयेत् ॥ अध्यापन च कुर्वाण· शिष्याणां विधिपूर्वकम् ॥ १०१ ॥

(१) मेधातिथि । इमान्वक्ष्यमाणाननध्यायानधीयानोविवर्जयेत् । अध्यापनचकुर्वाण अध्यापनग्रहणमनधीय-तोग्रहणार्थमभ्यासार्थंच । नित्यम् नोत्सर्गादेवप्रभृति किंतर्ह्यर्धपञ्चमेष्वपिमासेषूपाकर्मण प्रभृति । शिष्याणाम् अनुवाद ॥१०१

(२) सर्वज्ञनारायण । अधीयानोगुरो । स्नतोवा पठन् ॥ १०१ ॥

(३) कुल्लूक । इमान्वक्ष्यमाणाननध्यायान्सर्वथा यथोक्तविधिनाऽधीयान शिष्याध्यापनच कुर्वाणोगुरुर्वर्जयेत्१०१

(४) राघवानन्दः । इमान्वक्ष्यमाणान् ॥ १०१ ॥

(५) नन्दनः । इमान्वक्ष्यमाणान् । नित्यंब्रह्मचर्याश्रमेऽपीत्यर्थः ॥ १०१ ॥

(६) रामचन्द्रः । अथ अनध्यायानाह इमानिति । इमान् वक्ष्यमाणलक्षणान् अनध्यायान् । द्विजः । विसर्जयेत् कीदृशः विधिपूर्वकंशिष्याणामध्यापनंकुर्वाणः ॥ १०१ ॥

कर्णश्रवे ऽनिले रात्रौ दिवा पांसुसमूहने ॥ एतौ वर्षास्वनध्यायावध्यायज्ञाः प्रचक्षते ॥ १०२ ॥

(१) मेधातिथिः । अनिलोवायुः । वेगेन वाति वायौ वाय्वन्तरसंघर्षाद्ध्वनिःश्रूयते यत्र सकर्णश्रवोवायुः । कर्णाभ्यांश्रूयते यः सकर्णश्रवः । साधनंकृतेतिसमासः । अवस्थाविशेषोपलक्षणार्थंकर्णग्रहणम् । श्रूयतेकर्णाभ्यामेव । तेन यदेवंवायुशब्दः श्रूयते । तदानाध्येतव्यम् । पांसून्समूहति पांसून्समाहरति पांसुसमूहनः । पांसुर्धूलिः । उपलक्षणंचैतत् । तथाभूतस्य वायोर्वा पतस्ततश्चवृष्टे देवे यदि वायुरीदृशोवाति तावत्कालोऽनध्यायः । अध्यायज्ञाअध्यापनविधिज्ञाः॥१०२॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । रात्रौ श्रवणोद्वेजकशब्दकारिणि दिवा च पांसुसमूहनसमर्थवेगवति वायौ वात्यनध्यायः सच वक्ष्यमाणा ऽकालिकरूपः एतावेतावेव नतु वक्ष्यमाणानि विद्युत्स्तनितादीनि । अध्यायज्ञाः अध्ययनधर्मज्ञाः॥१०२॥

(३) कुल्लूकः । रात्रौ कर्णश्रवणयोग्यशब्दजनके वायौ वाति । गोविन्दराजस्तु कर्णाभ्यामेव श्रवणोपपत्तेरतिशयविवक्षया कर्णश्रवइत्युक्तम् तेनातिशब्दवति वायौ वातीत्यभिहितवान् । दिवाच धूलिपटलोत्सारणसमर्थे वायौ वहति एतौ वर्षाकालेऽनध्यायौ तात्कालिकावध्यापनविधिज्ञामुनयःकथयन्ति ॥ १०२ ॥

(४) राघवानन्दः । कर्णश्रवणयोग्यशब्दजनके वायाविति केचित् । कर्णाच्छब्दंश्रावयति ध्यावर्तयतीति प्रतिकूले महावायाविति रात्रौ नाधीयीत । तथादिवापि पांसुसमूहने पांसूनसमूहयति वर्तुलीकुर्वति वायौ न ग्रीष्मादिषु तत्र वायुकृतपांसूनां सातत्यात् । अध्यायज्ञाः अध्यापनविधिज्ञाः मन्वादयइति ॥ १०२ ॥

(५) नन्दन । कर्णश्रवेसशब्दे । पांसुसमूहने पांसुसमुत्थापने ॥ १०२ ॥

(६) रामचन्द्रः । दिवा पांसुसमूहने पांशूत्कर्षे । रात्रौअनिले कर्णश्रवे श्रवणोद्वेगशब्दकारिणि काले वर्षासु एतौ अनध्यायौ । अध्यायज्ञाः अध्यापनधर्मज्ञाः ॥ १०२ ॥

विद्युत्स्तनितवर्षेषु महोल्कानां च संप्लवे ॥ आकालिकमनध्यायमेतेषु मनुरब्रवीत् ॥१०३॥

(१) मेधातिथिः । विद्युत्तडित् । स्तनितंगर्जितम् । द्वन्द्वनिर्देशाद्युगपदेतेषु समुच्चितेष्वनध्यायः । महोल्का दिवः पततांज्योतिषांप्रभास्तासांसंप्लवोऽमुत्र च पतनम् । आकालिकशब्दोनिमित्तकालादारभ्यान्येद्युर्यावत्सएवकालःसउच्यते । मनुग्रहणंश्लोकपूरणार्थम् विकल्पार्थमन्ये ॥ १०३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । विद्युदादित्रयस्य सन्ध्याकालादन्यदासंप्लवे मिलितानांत्रयाणामुत्पत्तौ तथा महोल्कानांसंप्लवे विद्युदाद्यन्यतरेण सह युगपत्पाते आकालिकं यत्र काले निमित्तमुत्पन्नं दिनान्तरेतत्कालोत्पत्तिपर्यन्तम् । एतच्च वर्षाव्यतिरिक्तंकालएव ॥ १०३ ॥

(३) कुल्लूकः । विद्युद्गर्जितवर्षेषु द्वन्द्वनिर्देशाद्युगपदुपस्थितेषु महतीनांचोल्कानांसंप्लवइतस्ततःपाते सति । आकालिकमितितु निमित्तकालादारभ्यापरेद्युर्यावत्सएव कालस्तावत्पर्यन्तमनध्यायमेतेषु मनुरुवाच ॥ १०३ ॥

(४) राघवानन्दः । किंचनैमित्तिकमनध्यायमाह । विद्युदितिद्वाभ्यां द्वन्द्वनिर्देशाद्युगपत्संपातेषु विद्युदादिषु आकालिकं निमित्तकालादारभ्य परेद्युस्तावन्तंकालंवर्षास्वपि ॥ १०३ ॥

(५) नन्दन । वर्षास्वित्यनुषज्यते । विद्युदादिप्रादुर्भावकालादारभ्यनाडिकाषष्टिरकालः । तत्र भवमाकालिकमनध्यायविद्यात् । येयमुक्ताविद्युदादिप्रवृत्तिः सासन्ध्ययोर्भेदाकालिकानध्यायनिमित्तभवति ॥ १०३ ॥

(६) रामचन्द्र । एतेषु आकालिक काल मर्यादीकृत्येत्याकालिक तावत्कालपर्यन्त अनध्याय ॥ १०३ ॥

एतांस्त्वभ्युदितान्विद्याद्यदा प्रादुष्कृताग्निषु ॥ तदा विद्यादनध्यायमनृतौ चाभ्रदर्शने ॥ १०४ ॥

(१) मेधातिथि । नायमनध्यायोयस्याकस्यांचन वेलायामुपजातेष्वेतेषु किंतर्हि प्रादुष्कृताग्निषु सन्ध्याकालइत्यर्थः । तदा ह्यग्नयोजहूषयानियमतः प्रादुष्क्रियन्ते । प्रादुः शब्द प्राकाश्ये । अनृतौऋतुर्वर्षास्ताभ्योऽन्य शरदादि । तत्राभ्रदर्शने प्रादुष्कृताग्निष्वित्यपेक्ष्यते ॥ १०४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । यउक्तकालिकोनध्यायस्तं तदैव विद्याद्यानेतानविद्युदादीनत्रीन् सम्भूतान्महोल्काअसंभूता । प्रादुष्कृताग्निषु उद्धृताग्निहोत्रेषु कालेष्वभ्युदितानुत्पन्नान् विद्यादुपलभेत। तथानृतौ वर्षातोनृतावभ्रदर्शने वृष्टिहेतुमेघदर्शने आकालिकोनध्याय सोपि प्रादुष्कृताग्निकालएव ॥ १०४ ॥

(३) कुल्लूक । एतान्विद्युदादीन्यदाहोमार्थप्रकटीकृताग्निकालेषु सन्ध्याक्षणेषु युगपदुत्पन्नाञ्जानीयात। तदानध्यायवर्षासु कुर्यात् न सर्वदा तथाऽनृतौ प्रादुष्कृताग्निकालेषु मेघदर्शनमात्रे सत्यनध्यायोन वर्षासु ॥ १०४ ॥

(४) राघवानन्द । एतान्विद्युदादीन्सन्ध्याकालेष्वेव विजानीयाद्यदातदापरेद्युरपि तावत्कालपर्यन्तमनध्ययनकुर्यान्न यदाकदाचिद्विद्युदादीनासमुच्चयइत्याह एतानिति । प्रादुष्कृताग्निषु प्रादुष्कृत प्रकटीकृतोहामार्थमग्निर्येषु सन्ध्याकालेष्वित्यर्थः । अनृतौ वर्षाभ्योन्यत्राभ्रदर्शनेच ॥ १०४ ॥

(५) नन्दन । अन्यदा चेन्नेत्याह एतांस्त्विति। प्रादुष्कृताग्निषु विहृतेष्वग्निषु सन्ध्ययोरितियावत् । एतान्विद्युदादीन्यदाप्रादुष्कृतान्विद्यात्प्रत्यक्षेत्तदाऽऽकालिकमनध्यायविद्यात् । अनृतौवर्षर्तुव्यतिरिक्तेचर्तौ । अभ्रसम्भव आकालिकमनध्यायविद्यात् ॥ १०४ ॥

(६) रामचन्द्र । एताननध्यायान् अभ्युदितसञ्ज्ञान् यदा प्रादुष्कृताग्निषु उद्धृताग्निहोत्रकालेषु प्रजागरिताग्निषु तदा अनध्यायविद्यात् । अनृतौ अकाले अभ्रदर्शने अनध्यायम् ॥ १०४ ॥

निर्घाते भूमिचलने ज्योतिषा चोपसर्जने ॥ एतानाकालिकान्विद्यादनध्यायानृतावपि ॥ १०५ ॥

(१) मेधातिथि । निर्घातआन्तरिक्षउत्पातध्वनि । ज्योतिषाचन्द्रादित्यगुरुप्रभृतीनाउपसर्जनंपरिवेषणमितरेतरपीडनच । ऋतावपि अपिग्रहणवर्षासु किल नोत्पातागण्यन्तइत्यभिप्रायेण ॥ १०५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । उपसर्जनेउपसर्जनहेतौ विकारे युद्धच्छिद्रादौ एताननिर्घातादीन् ऋतौ वर्षास्वपि एतच्चाप्रादुष्कृतेष्वप्यग्निषु वाक्यान्तरोपात्तत्वात् ॥ १०५ ॥

(३) कुल्लूक । अन्तरिक्षभवोत्पातध्वनौ भूकम्पे सूर्यचन्द्रतारागणानाचोपसर्गेसत्यनध्यायानिमानाकालिकाञ्जानीयात् । आकालिकशब्दार्थोव्याकृतएव । ऋतावपिवर्षासु किलभूकम्पादयोन दोषावहाइत्यभिप्रायेणर्तावपी युक्तम् । अपिशब्दाद्यत्रापि ॥ १०५ ॥

(४) राघवानन्द । किंचान्यदित्याह निर्घातइति त्रिभि । निघाते अनभ्रगर्जिते । उपसर्जनेसूर्याद्युपरागे । एतान् निर्घातादित्रीन् आकालिकान् तेषाकालानियमात् । इदमपि निर्घातादिघटितमाकालिकऋतावपिवर्षास्वपि । ऋतावपीत्यनुवादमात्रम् ॥ १०५ ॥

(५) नन्दन । उपसर्जनउपप्लवे । वैवर्ण्यचलनादावपिशब्दादनृतावर्षीति गम्यते ॥ १०५ ॥

(६) रामचन्द्र । ज्योतिषा चन्द्रादित्यग्रहप्रभृतीनां उपसर्जने उपसर्गहेतुभूते महयुद्धे । परिवेषणे अन्योन्यपीडनेन ॥ १०५ ॥

प्रादुष्कृतेष्वग्निषु तु विद्युत्स्तनितनिःस्वने ॥ सज्योतिः स्यादनध्यायः शेषे रात्रौ यथा दिवा॥१०६॥

(१) मेधातिथिः । त्रिसंनिपाते पूर्वेणाकालिकमुक्तम् । अनेनद्वयोः । सन्निपातेऽपिसज्योतिरुच्यते । स्तनितच तन्निःस्वनश्चासौस्तनितनिःस्वनः । विद्युच्चस्तनितनिःस्वनश्चविद्युत्स्तनितनिःस्वनम् । समाहारद्वन्द्वः । तस्मिन् सन्ध्यायामुपजाते द्वये सज्योतिरनध्यायः । सूर्योज्योतिः दिवा । नक्तमग्निर्ज्योतिः । प्रातःसन्ध्यायामुत्पन्नेदिवैवानध्यायोरात्रौ तु नास्ति । एवपश्चिमसन्ध्यायारात्रावनध्यायोनप्रातरध्ययनदोषः । विद्युत्स्तनितवर्षाणात्रयाणामुक्तानांविद्युत्स्तनितयोर्विभज्य निर्देशोभवति । वर्षा शेषस्तस्मिंस्तृतीये दृश्यमाने पूर्वोक्तआकालिकोऽनध्यायः । प्रसिद्धतरज्योतिष्टोमादि तदपेक्षयोक्तमादिवातथारात्रावपि । शेषमितिपाठः । शेषद्वयमानमदृरनध्यायहेतुर्भवतीति । अथकस्मान्नैवमुक्तःशेषं वाकालिकस्पष्टमिति विचित्राःलोकानांकृतिर्मनो ॥ १०६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । प्रादुष्कृताग्निकाले च विद्युत्सहिते स्तनितनिःस्वने वृष्टिशून्ये सज्योतिर्यदि प्रातस्तदायावदादित्यदर्शनं । यदि सायंतदा यावन्नक्षत्रस्थितिः शेषं प्रागुक्ते वक्ष्यमाणे चानध्यायनिमित्ते सति यथा दिवाआकालिकादिनियतोनध्यायस्तथा रात्रावपिनिमित्तपाते माभूत् । एतच्च दिवसस्यवाध्ययनमुख्यकालत्वात् रात्रौनिमित्तपातेऽपि नाध्ययनशङ्कानिरासार्थमुक्तं शेषमिति क्वचित्पाठः । तत्राप्येवज्ञेयम् ॥ १०६ ॥

(३) कुल्लूकः । होमार्थमकाशितेष्वग्निषु सन्ध्यायामदा विद्युद्गर्जितश्च द्वावेव भवतोनतु वर्षंतदा सज्योतिरनध्यायः स्यात् नाकालिकं तत्र यदिप्रातः सन्ध्यायाविद्युद्गर्जितशब्दौ तदा यावत्सूर्यज्योतिस्तावदनध्यायोदिनमात्रमेव यदि सायसन्ध्यायामतो स्यात्तदायावन्नक्षत्रज्योतिस्तावदनध्यायोरात्रिमात्रमिति रात्रौ स्तनितविद्युद्वर्षैस्त्रितयाणांपूर्वोक्तानांशेषं वर्षाख्येत्रितयेजाते यथादिवानध्यायस्तथा रात्रावप्यहोरात्रएवेत्यर्थः ॥ १०६ ॥

(४) राघवानन्दः । सन्ध्यायांविद्युच्छब्दयोरेव सन्निपातोनिमित्तान्तरमित्याह प्रादुरिति । सज्योतिः । यदि प्रातःसन्ध्यायांविद्युत्स्तनितशब्दौ तदा यावत्सूर्यास्तदर्शनं तावदनध्यायः । शेषं सायंतदा रात्रौ यथादिवासज्योतिस्तथेत्यर्थः ॥ १०६ ॥

(५) नन्दन । प्रादुष्कृतेष्वग्निषु सन्ध्याकालेष्वीरित्यर्थः । विद्युत्स्तनितनिःस्वने रात्रौ तथा दिवा च सज्योतिर्नक्षत्रसूर्यसहितराज्यहोः शेषमनध्यायः स्यात् । सन्ध्याकालाभ्यामुत्तरमेघांतरोधानाभावेऽपि यथाऽनध्यायः स्यादित्युक्तं सज्योतिरिति । विद्युत्स्तनितवर्षेष्वित्यादिश्लोकोक्तस्तनितशब्दोमन्दगर्जितविषयः । अस्मिञ्छ्लोकेस्तनितग्रहणं महागर्जितविषयमित्यपुनरुक्तिः ॥ १०६ ॥

(६) रामचन्द्र । सज्योतिः आवत्कालपर्यंतअनध्यायः स्यात् । प्रातरारभ्यानध्यायः यथा दिवा तथा रात्रौ सायंसन्ध्यामारभ्य रात्रावनध्यायः । शेषतात्कालिकः ॥ १०६ ॥

+ त्रितये=तृतीय (अ)

नित्यानध्यायएव स्याद्ग्रामेषु नगरेषु च ॥ धर्मनैपुण्यकामानां पूतिगन्धे च सर्वदा ॥ १०७॥

(१) मेधातिथि । निपुणधर्मर्येकामयन्तेते ग्रामनगरयोर्नाधीयीरन् । धर्मशब्दश्च स्वर्गादौ धर्मफले वर्तते । यद्विाऽ-धर्मेणाननुवेधोधर्मस्यनैपुण्यमतेन सुपरिपूर्णोविध्यर्थोऽनुष्ठितोभवति । अतश्चाशक्तस्यानुज्ञानमवति । पूतिगन्ध कुत्सितगन्ध-स्तस्मिन्नासिकापथगच्छत्यनध्याय । सर्वश सर्वस्मिन्नशवगन्धेऽपि ॥ १०७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । व्रतपारणमात्रेण विद्यामसमाप्यैव य स्नास्यति सधर्मनैपुणकाम । विद्यानिरपेक्षब्रह्मचा-रिधर्ममात्रानुरोधकत्वात् । यस्तु विद्यासमाप्यैव व्रतमसमाप्यैव स्नास्यति सविद्यानैपुणकाम । तत्राद्यस्य ग्रामादिमध्येऽन-ध्यायोनित्यमत्राध्ययनसभवेऽपि यस्तु द्वितीयस्तस्य न तत्रानध्याय तत्परित्यागे तस्य विद्याधिगमनियमानिष्पत्तेः । नगरेषु चेतिखेटखर्वटादिसमहाशेषाकार । पूतिगन्धेतूपलभ्यमाने सर्वश सर्वेषाविद्यानैपुणकामानामपी यर्थ ॥ १०७ ॥

(३) कुल्लूक । नैपुण्यविषयोधर्मातिशयार्थिनोग्रामनगरयो सर्वदानध्याय स्यात् । कुत्सितगन्धे च सर्वस्मिन्नपि गम्यमाने धर्मनैपुण्यकामग्रहणस्य विद्यानध्यायोपदेशोविद्यानैपुण्यकामस्य कदाचिदध्ययनमनुजानाति ये शिष्या के-चिद्गृहीतवेदाध्ययनजन्मादृष्टश्चवस्तेधर्मनैपुण्यकामा केचित्प्रथमाध्येतारोविद्यातिशयमात्रार्थिनस्ते विद्यानैपुण्य-कामा ॥ १०७ ॥

(४) राघवानन्द । अध्यापनहि प्रत्यवायपरिहारार्थंकमोद्वबोधनार्थधर्मार्थेवेदरक्षार्थंच तत्रोद्यमुपनीतमात्र स्यत्य द्वितीयमुपकुर्वाणस्य विद्यानिपुणकामानामस्वाध्यायोन विद्यतइति उक्ते कामवेदाद्वानीति न्यायाचतृतीयस्नातक-स्य । चतुर्थंतु त्रयाणामेवब्राह्मोऽज्ञनेति निन्दाश्रवणात् स्वाध्याये चैव नित्यकइतिषत्र धर्मकामानाविशेषमाहनित्या नध्यायइतित्रिभि । ग्रामनगरयो पूतिगन्धेवानध्याय एवमग्रामेश्चचोधीत इत्यादिप्रयोगात्फलार्थिनामेतेषु नाध्यय नमित्यन्वय ॥ १०७ ॥

(५) नन्दन । धर्मनैपुण्यकामानामित्यनेनात्राध्ययनेदोषमात्रसूचित ॥ १०७ ॥

(६) रामचन्द्र । धमनैपुण्यकामाना धर्मराद्धस्वर्गादौ धर्मकालेष नैपुण्य कामयन्ते तेषा धर्मनैपुण्यकामाना निपुणधर्मज्ञात्वा तत्र स्थिताना ग्रामेषु च पुन नगरेषुनित्यमनध्यायएव स्यात् । एतद्व्रतस्नातकविषयम् ॥ १०७ ॥

अन्तर्गतशवे ग्रामे वृपलस्य च सन्निधौ ॥ अनध्यायोरुद्यमाने समवाये जनस्य च ॥ १०८ ॥

(१) मेधातिथि । अन्तर्गत शवोयस्मिन्ग्राममध्येस्थितायावन्न निर्हृत । वृषलस्य नात्र शूद्रोवृषलस्तस्यप्रागे-व निषिद्धत्वात् । नशूद्रजनसंनिधाविति किंतर्हि तत्मायिकेणाधर्मेणाधार्मिक वल्क्ष्यते । तेन च पापाचारस्तत्सनिधा-नाच्च तेन निषेध । रुद्यमाने रुदनशब्दे सति । भावमात्रेरुद्यमानशब्द । समवायोजनस्य यत्रबहवोजनाकार्यार्थमेक-त्रसघटिताभवन्ति तादृशे देशे नाध्येयम् । अथवा जनस्य समवाये रुद्यमाने रुदतीत्यर्थ । बहुपुरुषस्तुप्रतिषेध । छा-न्दसकर्तर्यात्मनेपदम् ॥ १०८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । अन्त स्थितेन्तस्थानगते भूम्युपरिभागसंयुक्ते ग्रामे गतपदंग्राममध्ये निवातस्य नानध्या यहेतुत्वेत्येतदर्थम् । एतदेषाग्रामेध्ययनप्रामिस्तद्विषयम् । वृषलस्याचारशून्यस्य न शूद्रमात्रस्य शूद्रसंनिधौ पुरा निषेधोक्ते स्तत्संनिधौ श्रवणयोग्यदेशे रुद्यमाने जने रोदनश्रवणइत्यर्थ । समवाये बहुतरसघायमेल्के ॥ १०८॥

---

(१०७) सर्वदा = सर्वश (मे)०

(१०८) रुद्यमाने = रुध्यमाने (नन्दन.)

(३) कुल्लूक । अन्तर्गत शवोयस्मिन्ग्रामे ज्ञायते तत्र । वृषलोऽधार्मिकस्तस्य सन्निधौनतु शूद्र तस्यन शूद्रजनसन्निधावितिनिषेधात् । रुद्यमाने रोदनध्वनौ । भावेल्कार । कार्यान्तरार्थबहुजनमेल्के सत्यनध्याय ॥ १०८ ॥

(४) राघवानन्द ।अन्तर्गतशवेअन्तर्गतत्वेन ज्ञात शवोयस्मिन् वृषलोत्राधार्मिक्न शूद्रजनसन्निधावितिनिषेधो-क्तेः रुद्यमानइति भावसाधनरोदनेसति क्रियमाणे वा। जनानासमवाये निमित्तान्तरवशाज्जनानामेलनसमवायस्तस्मिन्॥१०८

(५) नन्दन । अन्तर्गतशवेऽन्तर्मनुष्यशवयुक्ते । पूर्वेणग्रामानध्याये सिद्धेपुनरन्तर्गतशवे ग्रामइतिनिषेधोदोषाति-शयख्यापनार्थं । वृषलस्याधार्मिष्ठस्य । रुध्यमानेराजपुरुषलुण्टाकादिभिर्ग्रामे समवायेसमर्दे ॥ १०८ ॥

(६) रामचन्द्र । अन्त शवे ग्रामे अनध्याय स्यात् च पुन वृषलस्य धर्मछेदकस्य सन्निधौ अनध्याय । च पुन जनस्य समवाये रुद्यमाने अनध्याय ॥१०८॥

उदके मध्यरात्रे च विण्मूत्रस्य विसर्जने ॥ उच्छिष्ट॰ श्राद्धभुक्चैव मनसापि न चिन्तयेत्
॥ १०९ ॥

(१) मेधातिथि । चतुर्मुहूर्तोऽर्धरात्र सैव महानिशा प्रथमादर्धरात्राद्द्वौमुहूर्तावुत्तराद्वौउदके नदीतडागादिस्थ । अन्तर्जलेजपस्त्वनध्यायरूपत्वादघमर्षणादिर्न निषिध्यते । उदयइत्यन्ये पठन्ति । प्रथमोदयकाले सूर्यस्यानध्याय । उच्छिष्टोभुजिसबन्धेनाद्दताचमनेयावत् । कृतमूत्रपुरीषोऽपि आगाचमनादुच्छिष्टउच्यतएव । आचमनार्हमत्ययमात्रवचनइत्यन्ये । तेन कृतनिष्ठीवनादिरपि गृह्यते । मनसाऽपि नान्यत्राध्याये मनसाचिन्तनमभ्यनुज्ञायते । किर्तार्हि दोषगौरवार्थमेतेषानिमित्तानाम् ॥ १०९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । उदके जलमध्ये मध्यरात्रे रात्रेर्मध्यमदण्डदशकमध्ये विण्मूत्रे विष्ठायामूत्रे वा विषम विसर्जने त्यागे चकारादेतासि उच्छिष्टभक्षणात् श्राद्धभुक्तदन्नभुक् । अत्र मनसा चिन्तनस्य निषेधात् अन्यत्र मानसो स्मरणे दोषाभावोगम्यते ॥ १०९ ॥

(३) कुल्लूक । उदकमध्ये मध्यरात्रे च मुहूर्तचतुष्टये च निशायाच चतुर्मुहूर्तमितिगौतमस्मरणात् । गोविन्दराज स्तु रात्रिमध्यप्रहरद्वयइत्युक्तवान् । तथा मूत्रपुरीषोत्सर्गकालेऽन्नभोजनादिना चोच्छिष्टोनिमन्त्रणसमयादारभ्य श्राद्धभोजनाहोरात्रयावन्मनसापि वेदन चिन्तयेत् ॥ १०९ ॥

(४) राघवानन्द । निषेधादरार्थपुन श्राद्धभुग्ग्रहण न चिन्तयेद्वेदमिति शेष ॥ १०९ ॥

(५) नन्दन । पूर्वार्धेऽनध्यायइत्यनुषज्यते । चिन्तयेदित्यत्र ब्रह्मेति परस्मादपकृष्यते । मनसेत्यत्रवचनादन्यस्य मनसाचिन्तनमभ्यनुज्ञातमितिगम्यते ॥ १०९ ॥

प्रतिगृह्य द्विजोविद्वानेकोद्दिष्टस्य केतनम् ॥ त्र्यहं न कीर्तयेद्ब्रह्म राज्ञोराहोश्च सूतके ॥ ११० ॥

(१) मेधातिथि । एकउद्दिश्यतेयस्मिंस्तदेकोद्दिष्टनवश्राद्धम । तत्रनिकेतननिमन्त्रणमतिगृह्यअङ्गीकृत्य त्र्यहम नध्यायआमन्त्रणात्प्रभृति एवराजाचन्द्रमास्तस्यसूतकराहुग्रस्तयसूतत्वण चशब्दात्सूर्यस्यच । अथवा जनपदेश्वरस्य राज्ञःसूतकपुत्रजन्मोत्सव, । राहो सूतकचन्द्रसूर्ययोरुपराग ग्रहणमितिप्रसिद्धम ॥ ११० ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । एकोद्दिष्टनिकेतनप्रेतश्राद्धामन्त्रणप्रतिगृह्य तदा मन्त्रणादि त्र्यहराज्ञश्चन्द्रस्य राहो सकाशात् । सूतके प्रसवेराहुछायाभिभूतस्य पुनरुदय राहोश्चेति चकारोभिन्नक्रमोराज्ञश्चेत्यर्थ । तेन यदितरराहुसूतक

स्य सूर्यग्रहाभिधानस्य सङ्ग्रहार्थं । न तु राज्ञ सूतकइत्यत्र नृपमरणइत्युच्यते तन्मरणे श्रोत्रिये त्वह कृत्स्नमित्याशौच स्य वक्ष्यमाणत्वात् ॥ ११० ॥

(३) कुल्लूक॰ । एकएवोद्दिश्यते यत्र श्राद्धे तदेकोद्दिष्टनवश्राद्धतत्केतननिमन्त्रणंगृहीत्वा निमन्त्रणादारभ्य क्षनियस्य जनपदेश्वरस्य पुत्रजन्मादिसूतके । राहोश्च सूतकचन्द्रसूर्योपराग तत्र त्रिरात्रंवेदनाधीयीत ॥ ११० ॥

(४) राघवानन्द । कालसङ्ख्यार्थमाह प्रतिगृह्येति । केतन निमन्त्रण । नवश्राद्धमत्रैकोद्दिष्ट । राज्ञ सूतकेपुत्रोत्पत्तौराज्ञोराहोश्चसूतके चकारात्समुच्चयइतिकेचित् ॥ ११० ॥

(५) नन्दन । विद्वानविद्वान्ष्येकोद्दिष्टस्य नवश्राद्धस्य केत्यते निमन्त्यते ऽनेनेति केतनद्रव्यमतिगृह्यत्र्यहब्रह्म न कीर्तयेत् । राज्ञ सूतके पुत्रजन्मनिराहो सूतकेग्रहणमुक्तौ च ब्रह्म त्र्यहनकीर्तयेदिति ॥ ११० ॥

(६) रामचन्द्र । एकोद्दिष्टस्य केतन नवश्राद्धनिमन्त्रणप्रतिगृह्य त्र्यह ब्रह्म न कीर्तयेत् । अनध्याय स्यात् ॥ ११० ॥

यावदेकानुदिष्टस्य गन्धोलेपश्च तिष्ठति ॥ विप्रस्य विदुषोदेहे तावद्ब्रह्म न कीर्तयेत् ॥ १११ ॥

(१) मेधातिथि । एकमनुदिश्यआमश्राद्धतस्ययावच्छ्राद्धस्तोगन्धलेपौतिष्ठतस्तावदनध्याय । पूर्वस्माद्विधो विध्यन्तरम् । द्वितीयस्मिन्नहनि कृतस्नानोऽप्नीततद्गन्धोऽध्ययनार्हं । उपलक्षणंचैतद्दन्तयोरपि गन्धलेपयोर्यावद्भुक्तमन्नन जीर्णतावन्नाधीयीत । विदुषइति तस्यैव श्राद्धभोजनाधिकारमनुवदति ॥ १११ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । एकानुदिष्टस्यैकोद्दिष्टगन्धोलेपश्च तत्र दत्तस्यचन्दनादेस्तिष्ठति तत्त्र्यहादूर्ध्वमपि विदुष इतिज्ञानेन काममभिप्रैति अकामेत्वदोषइत्यर्थं ॥ १११ ॥

(३) कुल्लूक । यावदेकस्यानुदिष्टस्यउच्छिष्टस्य सकुकुमादेर्गन्धोलेपश्च ब्राह्मणस्य शास्त्रविदोदेहे तिष्ठति तावत्र्यहोरात्रादूर्ध्वमपिवेदनाधीयीत ॥ १११ ॥

(४) राघवानन्द । निमित्तान्तरमाह यावदिति । एकस्माअनुदिष्टस्योच्छिष्टस्यैकानुदिष्टस्य । तावत्त्र्यहादूर्ध्व मपिवेदनाधीयीत ॥ १११ ॥

(५) नन्दन । एकानुदिष्टस्यैकोद्दिष्टस्य स्नेहस्तैलादिक । गन्धश्चन्दनादिक । विदुष विदुषोपि ॥ १११ ॥

(६) रामचन्द्र । तावद्ब्रह्म वेद न कीर्तयेत् अनध्याय स्यात् ॥ १११ ॥

शयान- प्रौढपादश्च कृत्वा चैवावसक्थिकाम् ॥ नाधीयीतामिषं जग्ध्वा सूतकान्नाद्यमेव च ॥११२॥

(१) मेधातिथि । प्रसारितपाद पादारोपितपादोवा खट्वासनादौ वा सहतपाद । अवसक्थिकावस्त्रादिना जान्वोर्मध्यस्यचबन्ध । आमिषमासम् । सूतकग्रहणंशावाशौचादेरपि प्रदर्शनार्थम् ॥११२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । प्रौढपादआसनारूढपाद । अवसक्थिकापर्यङ्कबन्धनम् । आमिषजग्ध्वातद्दिने सूतकान्नाद्य सूतकिसम्बन्ध्यन्नम् । एतच्चानध्ययनमप्रायश्चित्तकरणात् ॥ ११२ ॥

(३) कुल्लूक । शय्यायापतिताङ्गआसनारूढपाद कृतावसक्थिकोवा मासजग्ध्वा जननमरणाशौचिनाचान्नभुक्त्वा नाधीयीत ॥ ११२ ॥

---

* स्या = मुद्रिस्या (अ) (१११) गन्धोलेपश्च–स्नेहोग-धश्च (नन्दन)

(४) राघवानन्दः । तत्पञ्चकमध्ययनविरोधीत्याह शयानइति पृष्ठजानुद्वयव्यापीबन्धः । आवसक्थिका । सूतकपद मृतकोपलक्षकअशुचित्वाविशेषात् ॥ ११२ ॥

(५) नन्दन. । पादस्योपरिनिहितः पादोयस्यसप्रौढपादः । वस्त्रादिनाकृतपादबन्धोऽवसक्थिकः ॥ ११२ ॥

(६) रामचन्द्रः । अवसक्थिकं कृत्वा न ब्राह्मणः अधीयीत ॥ ११२ ॥

नीहारे बाणशब्दे च सन्ध्ययोरेव चोभयोः ॥ अमावास्याचतुर्दश्योः पौर्णमास्यष्टकासु च॥११३॥

(१) मेधातिथिः । नीहारोदिग्धोहोधूमिकेत्यनर्थान्तरम् । बाष्परजोवृताइवयेन दिशः क्रियन्ते । बाणशब्दःशरनिर्घोषः । दन्त्योष्ठ्यमन्येपठन्ति व्याचक्षते च वीणावाणइति महाव्रतेहि प्रयोगोदृश्यते । शततन्त्रीकोभवतिवीणावितन्त्रीतिच । चतुर्दश्यांउभयोरपि पक्षयो. । अष्टकाश्च सर्वाअष्टम्य. स्मृत्यन्तरसमाचाराभ्याम् । अन्येत्वष्टमीन्वित्येवपठन्ति ॥ ११३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । नीहारे सर्वतोधूम्रिकावृते । बाणशब्दे बाणमोक्षशिक्षादेशाद्युत्पन्ने अमावास्यादिशब्दास्ततिथिकालमात्रपरा. । तत्र शुक्लकृष्णप्रतिपदोरपि दर्शपूर्णमासमेलकत्वाचन्द्रस्यामावास्यापौर्णमासी पदाभ्याग्रहणम् । अष्टकाष्टमी ॥ ११३ ॥

(३) कुल्लूक । नीहारे धूल्किायाम् बाणशब्दे शरध्वनौ । बाणोवीणाविशेषइत्यन्ये प्रात सायसन्ध्ययोरमावास्याचतुर्दशीपौर्णमास्यष्टमीषु नाधीयीत । अष्टकासुतत्र निषेधात्पौर्णमास्यादिसाहचर्यादष्टकाशब्दोऽष्टमीतिथिपर. ॥ ११३ ॥

(४) राघवानन्द । किच नीति । नीहारे व्यापिनि । बाणशब्दे शरादिध्वनौबाणोवीणेति वा ॥ ११३ ॥

(५) नन्दन. । अष्टकास्वष्टमीषु । अत्र नाधीयीतेत्यनुषङ्ग. ११३ ॥

(६) रामचन्द्र. । द्वाभ्यामाह बाणशब्दे वशशब्दे अनध्यायः अष्टकाश्वतम ॥ ११३ ॥

अमावास्या गुरुं हन्ति शिष्यं हन्ति चतुर्दशी॥ ब्रह्माष्टकापौर्णमास्यौ तस्मात्ताः परिवर्जयेत्॥११४॥

(१) मेधातिथि. । पूर्वस्यार्थवादोनित्यार्थ. । तेन यत्र नित्यत्वज्ञापकन किंचित्सविकल्पतेऽनध्यायः । वक्ष्यंनि च द्वावेववर्जयेन्नित्यमिति । ता. परिवर्जयेत् अध्ययनक्रियातः ॥ ११४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण. । अमावास्या तत्र पाठेन ब्रह्म वेद घ्नन्ति ॥ ११४ ॥

(३) कुल्लूक. । विशेषदोषमाह अमावास्येति । यस्मादमावास्या गुरुहन्ति शिष्यहन्ति चतुर्दशी वेदचाष्टमीपौर्णमास्यौ विस्मारयतस्तस्मात्ताअध्ययनाध्यापनयो परित्यजेत् ॥ ११४ ॥

(४) राघवानन्द । तिथौ निषेधति अमेति । अष्टकासु चतसृषु तत्रक्षेत्रस्तिथिसनिषेधुंबलत्वेन न तिथिपरता अतोअमाष्टकासुनाधीयीतेत्यनुपज्यते । तत्रार्थवादमाहअष्टेति । ब्रह्मात्र वेदस्तदधीतनश्यतीतिभाव. ॥ ११४ ॥

(५) नन्दनः । ब्रह्म वेदवीर्यहन्ति ॥ ११४ ॥

(६) रामचन्द्र. । वेदहन्ति विस्मरण प्रापयति ॥ ११४ ॥

पांसुवर्षे दिशां दाहे गोमायुविरुते तथा ॥ श्वखरोष्ट्रे च रुवति पङ्क्तौ च न पठेद्द्विजः ॥ ११५ ॥

(१) मेधातिथिः । गोमायु. शृगाल.तस्यविरुतशब्दकरणं श्वखरोष्ट्राणांपङ्क्त्यवस्थितानाशब्दकुर्वतामनध्याय. । एकैकस्यसमानजातीयपङ्क्तौ ॥ ११५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । गोमायु सृगाल । पङ्क्तौ श्वखरादिपङ्क्तिमध्ये केचिदपाङ्क्त्यपङ्क्तावित्याहुः । केचित्तु पङ्क्तीभूय नाध्येतव्यमित्यस्यार्थमित्याहु ॥ ११५ ॥

(३) कुल्लूक । धूलीवर्षे दिशादाहे सृगालकुकुरगर्दभोष्ट्रेषु च रुवत्सु पङ्क्तौ चोपविश्य प्रकृतत्वात्सृगालश्वखरादीनामेव ब्राह्मणोन पठेत् ॥ ११५ ॥

(४) राघवानन्द । किंचपांसुवर्षे रजसापूर्णे पूर्वपांसुसमहनइतिचक्रवातोक्ते । दिशादाहे दिग्दाहइतिप्रसिद्धे । गोमायुर्हदिनेगोमायो शृगालविशेषस्य विरुद्धरुतो । स्वाभाविकविरुद्धारावेखरादानातेपापङ्क्तौ प्रविश्यचजनसमूहे निषेधस्योक्तत्वात् ॥ ११५ ॥

(५) नन्दन । ब्रह्मेतिशेष । ११५ ॥

नाधीयीत श्मशानान्ते ग्रामान्ते गोव्रजेपि वा ॥ वसित्वा मैथुन वास श्राद्धिक प्रतिगृह्य च ॥११६॥

(१) मेधातिथि । अन्त शब्द सामीप्यवचन श्मशानसमीपे ग्रामसमीपेच । गावव्रजेगावोयत्रचरितुंव्रजन्तिगाष्ठीवा गोव्रज । स्त्रीसंप्रयोगकाले यत्प्रावृतवासस्तदेव प्रावृत्य नाधीयीत । मैथुनशब्द साहचर्यात्तत्कालप्रवृत्ते वाससि वर्तते । श्राद्धिकश्राद्धनिमितशुष्कान्नाद्यर्मपि गृहीत्वा नाधीयीत ॥ ११६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । श्मशानान्तेश्मशानसमीपे ग्रामान्ते ग्रामस्यान्ते समीपे तत्र विद्याधशुचिलेपसंभवात् । गोव्रजे गवामध्ये । मैथुनवासोयत्परिधाय मैथुनकृतम् । एतेषु यावन्निमित्तानुवृत्त्यनध्यायइत्यर्थसिद्धत्वान्नोक्तम् । श्राद्धिक प्रेतश्राद्धव्यतिरिक्तश्राद्धसम्बन्ध्यन्नदक्षिणादि प्रतिगृह्य तद्दिनेऽनध्याय ॥ ११६ ॥

(३) कुल्लूक । श्मशानसमीपे ग्रामसमीपे गोष्ठे च मैथुनसमयधृतवास परिधाय श्राद्धीयच सिद्धान्नादिप्रतिगृह्य नाधीयात ॥ ११६ ॥

(४) राघवानन्द । श्मशानान्तइत्याहअन्तपदसामीप्ये । मैथुनसमये धृतवस्त्रंमैथुनवास । श्राद्धिक सिद्धान्नादिकमेकोद्दिष्टातिरिक्तम् ॥ ११६ ॥

(५) नन्दन । श्मशानान्ते श्मशानसमीपे । गोव्रजे घोषे मैथुनमैथुनसबन्धि । प्रतिगृह्य स्वीकृत्य ॥ ११६ ॥

(६) रामचन्द्र । मैथुनवास मैथुनसबन्धिवास वस्त्र परिधाय । श्राद्धिक वस्तु प्रतिगृह्य अनध्याय स्यात् ॥ ११६ ॥

प्राणि वा यदिवाऽप्राणि यत्किंचिच्छ्राद्धिक भवेत् ॥ तदालभ्याप्यनध्याय पाण्यास्योहि द्विज स्मृत ॥ ११७ ॥

(१) मेधातिथि । श्राद्धनिमित्तदीयमानभक्तादिश्राद्धिकमितिप्रसिद्धतन्निवृत्त्यर्थमिदमुच्यते । न केवलंव्रीहितण्डुलादिप्रतिग्रहएवश्राद्धेऽनध्यायहेतु । यावद यदपिप्राणि वा गवादि तथाऽप्राणिवासोयुगादि तदप्यालभ्य प्रतिग्रहकाले हस्तेन स्पृष्ट्वा नाधीयीत यतस्तदेवतस्यभोजनम् । पाणिरेवास्यमस्येतिपाण्यास्य । श्राद्धभोजनतन्निमित्तच द्रव्यग्रहणतुल्यमितिदर्शयति ॥ ११७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । प्राणि पश्वादि । अप्राण्यन्नादि । आद्धिकं श्राद्धसंबन्धि । आलभ्य प्रतिग्रहार्थं स्पृष्ट्वापि । एतेनापदि सामान्यतउत्सृज्य प्रतिपादनमात्रं श्राद्धिकद्रव्यस्य कृतं । तद्ग्रहणेऽपि तद्दिनेऽनध्यायइत्युक्तम् । पाण्यास्य-इति यथा भुक्त्वा दुष्यति तथा हस्तेन गृहीत्वापि । यथास्यस्य मुखेऽग्निस्तथा पाणावपीति तयोः साम्यम् ॥ ११७ ॥

(३) कुल्लूकः । श्राद्धिकमन्नादिभुक्त्वा तावदनध्यायोभवतीत्युक्तम् । प्राणि वा गवाश्वाद्यप्राणि वा वस्त्रमाल्यादि प्रतिग्रहकाले हस्तेन गृहीत्वाऽनध्यायोभवति यस्मात्पाणिरेवास्यमस्येतिपाण्यास्योहि ब्राह्मणःस्मृतः ॥ ११७ ॥

(४) राघवानन्दः । अतएवाहप्राणीति । प्राणिगवाश्वादिअप्राणिहिरण्यवस्त्रादिकंतत्प्रतिग्रहकाले आलभ्यपृष्ट्वा स्थितस्यानध्यायः तत्र हेतुःपाण्यास्यः तेनास्य दुष्टत्वाद्वेदोच्चारणमयुक्तम् एकाहमितिशेषः ॥ ११७ ॥

(५) नन्दनः । श्राद्धिकं । प्रतिगृह्यचेत्येतत्प्रपञ्चयति प्राणिनेति । आलभ्यदत्तंपाणिना स्पृष्ट्वा । प्रतिग्रहएवभोजनमित्युक्तं पाण्यास्योहीति ॥ ११७ ॥

(६) रामचन्द्रः । प्राणी पश्वादिः । अप्राणि वस्त्रादि यत्किंचित् श्राद्धादिकं भवेत् तत्श्राद्धिकं आलभ्य प्राप्य अनध्यायः । पाणिरेव आस्यंयस्य सः पाण्यास्यः द्विजः । अग्निमान्स्मृतः ॥ ११७ ॥

चौरैरुपप्लुते ग्रामे संभ्रमे चाग्निकारिते ॥ आकालिकमनध्यायं विद्यात्सर्वाद्भुतेषु च ॥ ११८ ॥

(१) मेधातिथिः । उपप्लुतउपद्रुतः यत्र बहवश्चौराग्रामेघातार्थंपतन्ति तत्र नाध्येयम् । संभ्रमे यत्राग्निना संभ्रमोभयंजन्यते गेहदाहादिप्रवृत्तेनादंभेऽपि गेहादावाकालिकोनध्यायः । प्रवृत्तिकालादारभ्य यावदन्येद्युःसएव कालः । अग्नेषुचाद्भुतेषूत्पातेषु दिव्यभौमान्तरिक्षेषु शिलाप्लवादिषु दिवाऽदर्शनादिषु ॥ ११८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । उपप्लुते आकुलिते. अग्निकारितेग्निदाहशङ्कया । संभ्रमे भये एषु श्राद्धिकप्रतिग्रहादिषु पश्चात्ताकालिकं यावद्दिनान्तरीयतत्कालप्राप्तिः । सर्वाद्भुतेषु तन्दुलोत्पतनाद्युत्पातेषु दण्डलोष्टताडनाद्युत्पातेषु ॥ ११८ ॥

(३) कुल्लूकः । चौरैरुपप्लुते ग्रामे गृहादिदाहादिस्कृते भये दिव्यान्तरिक्षभौमेषु चाद्भुतेषूत्पातेष्वाकालिकमनध्यायं जानीयात् ॥ ११८ ॥

(४) राघवानन्दः । किंचचौरेत्यादि त्रिष्वप्याकालिकं निमित्तकालादारभ्य परेद्युस्तावत्कालपर्यन्तम् । सर्वाद्भुतेषूत्पातेषु ॥ ११८ ॥

(५) नन्दनः । सर्वाद्भुतेषु दिव्यान्तरिक्षभौमेषूत्पातेषु ॥ ११८ ॥

(६) रामचन्द्रः । आकालिक दिनान्तरे तावत्कालपर्यन्तं अनध्यायः स्यात् ॥ १८ ॥

उपाकर्मणि चोत्सर्गे त्रिरात्रं क्षेपणं स्मृतम् ॥ अष्टकासु त्वहोरात्रमृत्वन्तासु च रात्रिषु ॥ ११९ ॥

(१) मेधातिथिः । उत्सर्गेपक्षिण्यहोरात्रंच पूर्वमुक्तम् । अनेनत्रिरात्रेण विकल्प्यते । उपाकर्मण्यपूर्वोविधिः । अष्टकाऊर्ध्वमाग्रहायण्यास्तिस्रस्तिस्रपक्षेष्वपरितमश्रतस्रोवा । यद्यपि सर्वास्वष्टमीष्वहोरात्रमुक्तंतथापि नित्यार्थोयमारम्भोयुक्तः । त्रिकल्पम् सर्वथालिप्यकरणेक्तार्थत्वापेक्षः । ऋत्वन्तासुअहोरात्रमित्यनुषज्यते षड्तवः । तेषांयत्रपूर्वोनिवर्तते-परश्च प्रवर्तते तत्रानध्यायः । रात्रिग्रहणमुपलक्षणार्थम् ॥ ११९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । त्रिरात्रक्षपणमिति मुख्यः कल्पः । तावद्विलम्बेनाध्ययनविरोधसंभवे चोत्सर्गेविरमेत्पक्षि-

(११९) क्षेपनम्=क्षपणम (ग, घ, भ, न, र य)

णीमहोरात्रं चेतिपक्षद्वयमुक्तम् । अष्टकासु अष्टकाश्राद्धतिथिषु हेमन्तशिशिरकृष्णपक्षाष्टमीनवमीषु · श्राद्धकरणतदन्नभोजनयोरभावेप्यहोरात्रम् । अष्टमीषु प्रागनध्ययनमुक्तमेव इदंतु नवम्यामप्यन्वष्टकातिथावहोरात्रानध्ययनार्थम् । तथाल्पकालिकतिथिसम्बन्धेप्यन्वष्टकाकर्मयोग्याहोरात्रे कृत्स्नएवानध्यायइत्येतदर्थमष्टकापदम् । ऋत्वन्तासु हेमन्तादीनां षण्णामृतूनामन्त्यायाः षड्रात्रयस्तासु । एतच्चान्द्रमासऋतर्त्वन्तरात्रिषु दशरात्रित्वादेवानध्ययनसिद्धौ वचनं सौरमासद्वयकृतर्त्वन्तदिनेऽनध्ययनसिद्ध्यर्थम् ॥ ११९॥

(३) कुल्लूकः । उपाकर्मणि चोत्सर्गे त्रिरात्रमध्ययनक्षेपणम् । उत्सर्गे पक्षिण्यहोरात्रावनध्यायावुक्तौ । तत्रायंधर्मनैपुण्यकामंमति त्रिरात्रोपदेशः । तथाग्रहायण्याऊर्ध्वकृष्णपक्षाष्टमीषु तिसृषु चतसृषु चाहोरात्रमनध्यायः । दिवाकालमात्रसद्भावेऽपि पौर्णमास्यष्टकासु चेत्यनेन यावदष्टम्येवानध्यायइतराष्टमीपूक्तइत्यपुनरुक्तिः । ऋत्वन्ताहोरात्रिषु चानध्यायः ॥ ११९॥

(४) राघवानन्दः । किंच उपेति । क्षपणंत्यागोऽध्ययनस्य, उत्सर्गे पक्षिण्यादेरुक्तत्वात्उपाकर्मणि उत्सर्गेइव कालाकांक्षायामाहत्रिरात्रमित्यपूर्वविधिःधर्मकामानामुभयत्र त्रिरात्रमितिवा । पक्षिण्यासह विकल्प इतिमेधातिथिः । निषिद्धकालमाहअष्टकास्विति । अष्टकाश्चतस्रोन तु सर्वाष्टम्यः । ऋत्वान्तासु प्रतिपत्सु तिसृष्वेव आद्याःप्रतिपदस्तिस्रोवाइतिहारीतोक्तेः । एतासु समाहोरात्रमनध्यायःएकवाक्यनिर्दिष्टानाममावास्यदीनामपि तथा ॥ ११९ ॥

(५) नन्दनः । त्रिरात्रंक्षपणत्रिरात्रमनध्यायः । प्रथमप्रयोगे त्रिरात्रमन्यत्रपक्षिण्यहर्वा पूर्वोक्तंद्रष्टव्यम् । अष्टकाः श्राद्धकालत्वेन विहिताश्चतस्रस्तिस्रोवाप्रसिद्धास्तासुअहोरात्रंक्षपणमिति ॥ ११९ ॥

(६) रामचन्द्रः । त्रिरात्रक्षपणं अनध्यायःस्मृतः ऋत्वन्तासु रात्रिषु ऋतुसन्धिगतासु । आह्निकंमुक्त्वा तत्प्रतिप्रहदिने अनध्यायः । द्वितीया माघमासस्य ज्येष्ठश्रावणयोस्तथा । मार्गस्य चैत्राश्विनयोर्ऋतुसन्धिःसउच्यते ॥ ११९ ॥

नाधीयीताश्वमारूढोन वृक्षं न च हस्तिनम् ॥ न नावं न खरं नोष्ट्रं नेरिणस्थोन यानगः ॥ १२०॥

(१) मेधातिथिः । इरिणंबहिर्ग्रामंजलतृणवर्जितोदेशऊषरपर्यायः । यानंगन्त्रीशकटशिबिकादि तेनगच्छतोनिषेधः ॥ १२० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । नखरंनोष्ट्रमिति तद्युक्तयानपरं साक्षात्तदारोहणस्य निषिद्धत्वात् । इरिणमूषरभूः । यानमुक्तेभ्योऽन्यत् दोलारथादि तद्वतः ॥ १२० ॥

(३) कुल्लूकः । तुरगतरुकरिनौकाखरोष्ट्रारूढस्तथोपरदेशस्थः शकटादियानेन गच्छन्नाधीयीत ॥ १२० ॥

(४) राघवानन्दः । अश्वाद्यारूढोनाधीयीतेत्याह नेति । नेरिणस्थोनोपरस्थः । यानमत्र शकटादि परिशेषात् ॥ १२० ॥

(५) नन्दनः । इरिणमूषरंस्थलम् । यानमुक्ताश्वादिव्यतिरिक्तम् ॥ १२० ॥

(६) रामचन्द्रः । अश्वादिमारूढः नाधीयीत इरिणस्थः ऊषरभूमिस्थःसन्वेद नाधीयीत ॥ १२० ॥

न विवादे न कलहे न सेनायां न सङ्गरे ॥ न भुक्तमात्रे नाजीर्णे न वमित्वा न शुक्तके ॥ १२१॥

(१) मेधातिथिः । विवादः क्रोशपूर्वकोव्याक्रोशः । कलहोदण्डादिनेतरेतरताडनम् । सेना हस्त्यश्वरथपादातम् । सङ्गरःसङ्ग्रामः । असङ्गरेऽपि सेनास्थस्य निषेधः । भुक्तमात्रयावदार्द्रपाणिरितिस्मृत्यन्तरम् । अजीर्णपूर्वेद्युर्भुक्तमपरेद्युरपरिणतमुच्यते । वमनप्रसिद्धम् । शुक्तकउद्गारेऽसत्यप्यजीर्णे तदहरपरेद्युर्वा ॥ १२१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। विवादे ऋणदानादिविमतिपत्तिशब्दश्रवणे। कलहेऽन्योन्यापेक्षशब्दश्रवणे। सेनायांमध्ये। सङ्करेयुद्धमध्ये। भुक्तमात्रे यावदार्द्रपाणिः। अजीर्णेजीर्णताकालेऽप्यन्नस्याजीर्णौ शुक्तके जीर्णेऽप्यन्नोर्चितादिनाम्लोद्गारे ॥ १२१ ॥

(३) कुल्लूकः। विवादे वाक्कलहे कलहेदण्डादण्डयादौ सेनायामप्रवृत्तयुद्धायां संङ्गरे युद्धे भोजनानन्तरंच यावदार्द्रहस्तो यावदार्द्रपाणिरिति वसिष्ठस्मरणात् तथाऽजीर्णेऽन्ने वमनञ्च कृत्वाऽम्लोद्गारे च न पठेत् ॥ १२१ ॥

(४) राघवानन्दः। किंच विवादाद्यत्सु नाधीयीतेत्यनुषज्यतइत्याह नेति। विवादे वाक्कृते। कलहे दण्डादिजे। सङ्करे युद्धे। वमित्वा उदीर्य च भुक्तान्नं। शुक्तके अम्लोद्गारे ॥ १२१ ॥

(५) नन्दनः। वाग्युद्धविवादः। अङ्गयुद्धकलहः। शस्त्रयुद्धसङ्गरः। समवायेजनस्यचेतिसिद्धेजनसंमर्देदोषातिशयप्रकाशनार्थंसेनाग्रहणम्। सेनायामित्येव सिद्धेयुद्धे द्वयोरपियुद्धसम्भवेदिति सङ्गरग्रहणम्। शुक्तकेशूक्तस्यान्नस्य जातयामस्य गन्धरसाविर्भावे। नाधीयीतेत्यनुवर्तते ॥ १२१ ॥

(६) रामचन्द्रः। वमित्वा छर्दिंकृत्वा नाधीयीत ॥ १२१ ॥

अतिथिं चाननुज्ञाप्य मारुते वाति वा भृशम् ॥ रुधिरे च स्रुते गात्राच्छस्त्रेण च परिक्षते॥ १२२॥

(१) मेधातिथिः। अतिथिग्रहणं शिष्टोपलक्षणार्थम्। अनित्यागमन शिष्टश्चातिथिस्तस्मिन्गृहआगतेऽसावभ्येतव्यमर्हीमहइतिनानुज्ञातोऽधीयीत। तथा च स्मृत्यन्तरं शिष्टेगृहमागतइति। मारुते वायौ वाति वेगेन। ननु कर्णश्रवइत्यायुक्तमेव। सत्यम्। ततोऽधिकतरे ततोवर्षाभ्योन्यत्र वाति प्रतिषेधः। अथवाति परिशुष्यति वातस्यशोषणार्थत्वात्। मारुतग्रहणंचवातमात्रोपलक्षणार्थम्। अध्ययनश्रमेणधातुपुक्षीयमाणेष्वप्यनध्यायः। मारुते वर्धमाने विधायिन्यभ्येतरीतिभिन्नसंबन्धे व्याधिकरणसप्तम्यौ। रुधिरे जलौकादिना परिस्रुतेऽथवा शस्त्रेणचपरिक्षते शरीरेरुधिरेस्रुते। गात्रादित्यन्येनैकवाक्यता ॥ १२२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। अतिथिमभ्यर्हितमभ्यागतं। अतिवायति गृहादिभङ्गकारिणि चातिवाति वर्षाभ्यो यद्यपि। शस्त्रेणक्षते। तथा गण्डादावपि रुधिरे स्रुते यावत्तद्विरामता तावदनध्यायकालः ॥ १२२ ॥

(३) कुल्लूकः। अध्ययनंकरोमीतियावदतिथिरनुज्ञापितोन भवति मारुते चात्यर्थंवाति रुधिरे च गात्रात्स्रुते रुधिरभावविनाऽपि शस्त्रेण क्षतमात्रेऽपि नाऽधीयीत ॥ १२२॥

(४) राघवानन्दः। भृशमत्यर्थं वाति मारुतइत्यन्वयः। रुधिरदर्शनाभावेपि शस्त्रेण परिक्षते। एतच्चतुर्ष्वपि नाधीयीतेत्यनुषज्यते ॥ १२२ ॥

(५) नन्दनः। परिक्षते गात्रइतिशेषः। नाधीयीतेत्येव ॥ १२२ ॥

(६) रामचन्द्रः। अतिथिं अनुज्ञाप्य अधीयीत। च पुनः शस्त्रेण परिक्षते अशुद्धे शुष्के ॥ १२२ ॥

सामध्वनावृग्यजुषी नाधीयीत कदाचन ॥ वेदस्याधीत्य वाप्यन्तमारण्यकमधीत्य च ॥ १२३॥

(१) मेधातिथिः। ऋचोयजुषि सामध्वनौ श्रूयमाणे नाधीयीत। ऋग्वेदयजुर्वेदब्राह्मणयोरप्रतिषेधः। पञ्चविशेषश्रूयमाणऋग्यजुषयोरप्यर्यप्रतिषेधः। वेदस्यान्तोयत्र वेदः समाप्तिमुपैतिमन्त्रान्तोब्राह्मणान्तश्च। आरण्यकानामवैदैकदेशत्तमधीत्याप्येषामन्यानाध्येतव्यः ॥ १२३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । सामध्वनौ श्रूयमाणे । वेदस्यान्तं षड्वाक्यमधीत्य सर्ववेदानध्याय । आरण्यकमरण्येऽध्येतव्य वेदभागमधीत्यायतोऽन्यत्राध्येतव्येऽनध्यायः ॥ १२३ ॥

(३) कुल्लूक । सामध्वनौ च श्रूयमाणेऽऋग्यजुषी कदाचिदध्ययनं न कुर्यात् । वेदं च समाप्य चारण्यकाख्यं च वेदैकदेशमधीत्य तदहोरात्रं वेदान्तरं नाधीयीत ॥ १२३ ॥

(४) राघवानन्द । सामध्वनौ श्रूयमाणे सति । अधीत्य चान्तं अध्यायसमाप्य । आरण्यकमधीत्य ग्रन्थान्तरं नाध्येतव्यमितिशेष ॥ १२३ ॥

(५) नन्दन । सामध्वनौ सामगाने । सामाधीत्य तत्क्षणमेव ऋग्यजुषी नाधीयीत । कदाचमथापद्यपि । अध्यायकालेऽपि वेदस्यान्तमुपनिषदमारण्यकमाश्वकेतुकं चाधीत्य तत् क्षणमेव ऋग्यजुषी नाधीयीत ॥ १२३ ॥

(६) रामचन्द्र । सामध्वनौ सति ऋग्यजुषी नाधीयीत च पुनः वेदस्य अन्तं अधीत्य च पुनः आरण्यकं अधीत्य आरण्यकाध्यायं अधीत्य अनध्याय ॥ १२३ ॥

ऋग्वेदो देवदैवत्यो यजुर्वेदस्तु मानुषः ॥ सामवेदः स्मृतः पित्र्यस्तस्मात्तस्याशुचिर्ध्वनिः ॥ १२४ ॥

(१) मेधातिथि । सामगीतध्वनावृग्यजुषस्यानध्यायस्य । तत्रायमर्थवादः । देवा देवता अस्य देवदैवत्यो देवतास्तुतिपर इत्यर्थं । ऋच प्रायेण स्तुतिप्रधाना । अत उक्तं देवदैव इति । मनुष्याणां कर्मप्रधानत्वाद्यजुर्वेदे च कर्मणां बाहुल्योपदेशादेतेन साम्येन यजुर्वेदो मानुष इत्युच्यते । मानुषशब्दो मनुष्यजातिवचनः । अभेदाध्यासाद्यजुर्वेदो मानुष इत्युक्तम् । पित्र्य पितृभ्यो हितः । पितरो वा देवता अस्येति यथाकथंचित् पितृशब्दसंबन्धेन श्रूयते । त्रयो लोकास्तेषां त्रय एवाधिष्ठातारः दिवो देवता भूमेर्मनुष्या अन्तरिक्षस्य पितरः एवं त्रयो वेदाः । द्वयोर्देवमनुष्यसंबन्धोक्त्वा पारिशेष्यात्पित्र्यः सामवेद । तस्याशुचिर्ध्वनि । नात्र तदीयस्य ध्वनेरशुचित्वं परमार्थतो विज्ञेयम् । किं तर्हि यथाऽशुचिसंनिधाने नाध्येतव्यम् । एवं तत्संनिधानमिति सामान्यमशुचि वालम्बनम् । अयथाध्ययनविधौ प्रकरणात् साम्निगीयमाने ऋग्यजुषप्रतिषेधो नयत्नप्रयोगे ॥ १२४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । सामध्वनावित्युक्तस्यास्योपादनमृग्वेदो देवदैवत्य इति । देवा अधिष्ठात्री देवता अस्येति देवदैवत्य । तस्मात्पितृसंबन्धिना देवसंबन्धिनां चापेक्षया अशुचिः ध्वरत्कर्मादिषु दृष्टत्वात् ॥ १२४ ॥

(३) कुल्लूक । सामगानश्रुतावृग्यजुषोरनध्याय उक्तस्तस्यायमनुवादः । ऋग्वेदे देव एव देवता अस्येति देवदैवत्य । यजुर्वेदो मानुषो मानुषदेवताकत्वात्प्रायेण मानुषकर्मोपदेशाद्वा मानुष । सामवेद पितृदेवताकत्वात् पित्र्य पितृकर्मकत्वाज्जलोपस्पर्शनस्मरति । तस्मात्तस्याशुचिरिव ध्वनिः न त्वशुचिरेव । अतस्तस्मिञ्श्रूयमाणे ऋग्यजुषी नाधीयीत ॥ १२४ ॥

(४) राघवानन्द । सामध्वनेरशुचित्वमाह ऋगिति । देवा देवता अस्येति देवदैवत्य । अशुचिरिति अशुचिरिव पितृपक्षपातित्वात् न त्वशुचिरेव वेदध्वनेरशुचित्वाभावात् वचनात् पितृदेवताकत्वाच्च ऋग्यजुषी नाध्येतव्य इति भाव ॥ १२४ ॥

(५) नन्दन । सामध्वनावृग्यजुषोरनध्यायेऽर्थवादमाह ऋग्वेद इति । पितृकर्मानुष्ठायिनोऽपामुपस्पर्शनस्मरणात् । श्राद्धकर्तृप्रतिग्रहीत्रोरध्ययननिषेधाच्च पित्र्यस्याशुचित्वमुपपन्नम् । सामवेदश्चापि पित्र्यस्तस्मात्तस्य ध्वनिरशुचि । तेन सामाधीत्य तत्क्षणमेव ऋग्यजुषी नाधीयीतेति ॥ १२४ ॥

एतद्विद्वन्तो विद्वांसस्त्रयीनिष्कर्षमन्वहम् ॥ क्रमतः पूर्वमभ्यस्य पश्चाद्वेदमधीयते ॥ १२५ ॥

---

(१२५) एतद्विदन्त = एतद्विदित्वा (नन्दन)

(१) मेधातिथिः । एतत्त्रिलोक्याधिष्ठातृसंबन्धित्वमृग्वेदोदेवदैवत्यइत्यादिविदन्तोविद्वांसः प्राक्त्रय्यानिष्कर्षसारभूतंपूर्वमभ्यस्य प्रणवव्याहृतिसावित्र्याख्यमुक्तेन क्रमेण पश्चाद्वेदमधीयतेपठन्ति । तेन त्रयोलोकास्तिस्रोदेवताएतत्त्रिकाध्ययनेन परिगृहीताभवन्ति । उक्तोऽप्ययमर्थोद्वितीयेऽध्यायेपुनरुच्यते । यथाऽनध्यायेषु पठ्यते । तथा त्रयीनिष्कर्षं प्रागनधीते ॥ १२५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । त्रयीनिष्कर्षं त्रय्यास्तत्त्ववेदत्रयउत्तरापेक्षया पूर्वस्य श्रेष्ठताम् । ऋगादिषुयत्पूर्वं तदभ्यस्यक्रमशः उत्तरोत्तरक्रमेण पश्चाद्वेदंतदनन्तरवेदम् । एवंच यजुर्वेदीयसामवेदीयविधिना संस्कृतेनापिऋग्वेदाध्ययनपूर्वकं ऋग्यजुषामध्ययनपूर्वकंच स्ववेदाध्ययनंकार्यमित्यत्रापेक्षितम् । एतच्चानेकशाखाध्ययनपक्षेएकशाखाध्ययनपक्षे तु स्वशाखाध्ययनमात्रमिति ग्राह्यम् ॥ १२५ ॥

(३) कुल्लूकः । एतद्वेदत्रयस्य देवमनुष्यपितृदेवताकत्वंजानन्तः शाखाशाखीयीनिष्कर्षसारोद्धृतंप्रणवव्याहृतिसावित्र्यात्मकंप्रणवव्याहृतिसावित्रीः क्रमेण पूर्वमधीत्य पश्चाद्वेदाध्ययनकुर्युः । द्वितीयाध्यायोक्तोप्ययमर्थः पुनरनध्यायप्रकरणेऽभिहितः यथैते यथोक्तानध्यायाएवंप्रणवव्याहृतिसावित्रीष्वपठितास्वनध्यायइतिदर्शयितुंशिष्यस्याध्यापनमेवकर्तव्यमितिस्नातकव्रतत्वाख्यमार्थंच ॥ १२५ ॥

(४) राघवानन्दः । एतत्पठनमाह एतदिति । त्रय्यानिष्कर्षसारभूतंबीजभूतंवा प्रणवव्याहृतिसावित्रीः ॥१२५॥

(५) नन्दनः । एवंसति कथमध्येतव्यमित्यपेक्षायामाह एतमिति । एतत्त्रयीनिष्कर्षंदैवमानुषपित्र्यात्मकंपृथक्भावं विदित्वा विद्वांसः पूर्ववेदविदः पूर्वमाद्यामृग्वेदमभ्यस्याधीत्य पश्चात्क्रमशोऽन्वहमधीयते । एकस्मिन्दिनऋचोऽधीत्यपरस्मिन्यजूंषिपरस्मिन्सामान्यधीयीतेत्यर्थः । विद्वद्भिः कृतमन्यैरपिकर्तव्यमित्यभिप्रायः ॥ १२५ ॥

(६) रामचन्द्रः । त्रयी वेदत्रयी निष्कर्षअन्वेषणंमत्पृष्टंकुर्यात् एतद्विद्वांसः विदन्तः जानन्तः पश्चात् अनन्तर वेदंत्रिकोर्य अधीते ॥ १२५ ॥

पशुमण्डूकमार्जारश्वसर्पनकुलाखुभिः ॥ अन्तरागमने विद्यादनध्यायमहर्निशम् ॥ १२६ ॥

(१) मेधातिथिः । अन्तरागमनेऽध्याप्याध्यापकयोर्मध्येनाधीयानानांवा । अहर्निशमहोरात्रम् । गौतमे तु त्र्यहमुपवासोविप्रवासश्चोक्तः । श्मशानाध्ययने च एतदेव । अत्रविकल्पोविशेषः ॥ १२६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । पशुः छागः । अन्तराध्यापकाध्येत्रोः ॥१२६॥

(३) कुल्लूकः । पशुगवादि-मण्डूकबिडालकुक्कुरसर्पनकुलमूषिकैः शिष्योपाध्याययोर्मध्यागमनेऽनध्यायमहोरात्रं जानीयात् ॥ १२६ ॥

(४) राघवानन्दः । किंच पश्वादिभिःसमभिरन्तरागमनेप्यनध्यायइत्याह पश्विति । पशुर्गवादिः ॥ १२६ ॥

(५) नन्दनः । पशुशब्देनात्र ग्राम्याश्चारण्याश्च पशवउच्यन्ते । पशुना यजेतेत्यत्रापि नित्यवदुपादानाच्छागएवेत्यपरे ॥ १२६ ॥

(६) रामचन्द्रः । पशुः छागः । गुरुशिष्ययोः पश्वादीनामन्तरागमने अहर्निशं अनध्यायः ॥ १२६ ॥

द्वावेव वर्जयेन्नित्यमनध्यायौ प्रयत्नतः ॥ स्वाध्यायभूमिं चाशुद्धामात्मानं चाशुचिं द्विजः ॥ १२७ ॥

(१) मेधातिथिः । नित्यग्रहणात्पूर्वेषामनध्यायानांविकल्पः । तत्रापि येषांनित्यत्वमात्रंतत्प्रदर्शितमेव । यत्र नित्यग्रहणमर्थवादोयथाअमावास्यागुरुंहन्तीति भूमेश्चाशुद्धिरशिप्रमगलिङ्गादिकामेध्यादिसंसर्गः । आत्मनस्तूपत्रमेव-

ष्यते । यद्यप्यध्ययनविधिप्रकरणएतावनध्यायौ तथापिनैत्यके भवतः । नह्यशुचिरधिक्रियते तथाचब्राह्मणं -तस्य-द्वा एतस्ययज्ञस्य द्वावनध्यायौयदात्माशुचिर्यद्देशइति ब्रह्मयज्ञश्च नित्योजपः ॥ १२७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । वक्ष्यमाणौद्वावेववर्जयेतनित्यनित्यकर्तव्ये ब्रह्मयज्ञे । अतएव श्रुतौ तस्यवाएतस्य ब्रह्मयज्ञस्यद्वावनध्यायौयदात्माअशुचिर्यद्देशइत्युक्तम् । अत्र नाधीयीतेतिनिषेधे अध्यापनमपि निषिद्धं तत्रापि वेदोच्चारणरूपाध्ययनसंभवात् ॥१२७ ॥

(३) कुल्लूकः । संप्रतिविद्यानैपुण्यकामंप्रतिपूर्वोक्तानध्यायविकल्पार्थमाह द्वावेवेति । स्वाध्यायभूमिंचोच्छिष्टाद्यमेध्योपहतां । आत्मानंच यथोक्तशौचरहितमिति द्वावेवानध्यायौनित्यंप्रयत्नतोवर्जयेत् नतु पूर्वोक्तान् । तेषामपि यत्र नित्यग्रहणमनुवादोवा नित्यत्वख्यापकोवाऽस्ति तानपि नित्यंवर्जयेत् । अन्यत्र विकल्पः ॥ १२७ ॥

(४) राघवानन्दः । पर्युदासाधिकरणन्यायेनभूम्यात्माशुद्धिव्यतिरिक्तेषु निषिद्धेषु नित्याध्ययनंकर्तव्यमिति प्रदर्शनार्थम् द्वावेवेति । वेदरक्षाहेतुत्वात्तस्य वेदोपकरणेचैव स्वाध्यायेचैव नैत्यकइत्युक्तत्वात् । अष्टकासु त्वहोरात्रमिति यद्यप्यत्रस्वाध्यायविचारप्रकरणात्स्नातकस्यतथापि अधीयानइति लिङ्गात्प्रथमाध्यायनेप्ययमतःप्राथमिकाध्यायनमपि मनूक्तसर्ववर्जनपुरःसरमितिभावः । इत्यनध्यायप्रकरणम् ॥ १२७ ॥

(५) नन्दनः नित्यमापद्यपि । अनेनान्येषामनध्यायनिमित्तानामापद्यनुज्ञासूचिता ॥ १२७ ॥

(६) रामचन्द्रः । द्विजः द्वावेव विवर्जयेत् । अशुद्धां भूमिं । च पुनः आत्मानमशुचिम् ॥ १२७ ॥

अमावास्यामष्टमीं च पौर्णमासीं चतुर्दशीम् ॥ ब्रह्मचारी भवेन्नित्यमप्यृतौ स्नातकोद्विजः ॥१२८॥

[षष्ठ्यष्टम्यौ त्वामावास्या मुभयत्र चतुर्दशीम् ॥ वर्जयेत्पौर्णमासींच तैले मांसे भगे क्षुरे ॥१॥]

(१) मेधातिथिः । ब्रह्मचारी भवेद्ब्रह्मचारिधर्मोमैथुननिवृत्तिरतिदिश्यते नपुनर्भिक्षाचरणादिः । अप्यृतावितिसम्बन्धात्तदेवप्रथमंत्दृदयमागच्छति । अन्ये तु मधुमांसनिवृत्तिमपीच्छन्त्येतेष्वहःसु । तत्र स्मृत्यन्तरमुदाहार्यम् । षष्ठ्यष्टमीममावास्यामुभयत्र चतुर्दशीम् । वर्जयेत्पौर्णमासींचतैलेमांसेभगे क्षुरे ॥ अन्येत्वाहुर्ब्रह्मचारीतिविशिष्टाश्रमिणोनामधेयमेतत् । अतआश्रमान्तरवर्तिनिगृहस्थादौ प्रयुज्यमानेवेदग्रहणार्थधर्मलक्षणयाऽतिदेशार्थोभवति । ब्रह्मचारीभवेत् परशब्दोहि परत्र प्रयुज्यमानोवत्यर्थंगमयति । सर्वेषु ब्रह्मचारिधर्मेषु ग्रामेष्वग्नीन्धनभैक्ष्यचरणादयः । आसमावर्तनात्कुर्यादितिवचनात् । गृहस्थ. शेषभुगितिचप्रत्यक्षे विनिवर्तन्ते । केवलंमधुमांसमैथुनप्रतिषेधमात्रमतिदिश्यतइति । प्रसिद्धस्तु ब्रह्मचारिशब्दोमैथुननिवृत्तावेवेतियत्किंचिदेतत् ॥ १२८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । ब्रह्मचारीमैथुनरहित ॥ १२८॥

(३) कुल्लूकः । अमावास्यादिष्वृतावपि स्नातकोद्विजोन स्त्रियमुपगच्छेत् । पर्ववर्जंव्रजेच्चैनामित्यनेनैव निषेधसिद्धौ स्नातकव्रतलोपप्रायश्चित्तार्थमिहपुनर्वर्जनम् ॥ १२८ ॥

(४) राघवानन्दः । अमावास्यामित्यत्र कालकर्म तेनैतेषु स्त्रियमृतावपि न गच्छेत् पर्ववर्जंव्रजेच्चैनामित्यादिना निषेधस्य प्राप्तत्वेपि स्नातकव्रतलोपार्थपुनर्ग्रहण । ऋतावितिलिङ्गात् ब्रह्मचारीति पदमैथुननिवृत्तिमात्रपरम् ॥ १२८॥

(५) नन्दन । अथस्नातकस्यव्रतान्तराण्याह अमेति ॥ १२८ ॥

(६) रामचन्द्रः । स्नातकोद्विजः अमावास्यादिषु नित्यमृतावपि ब्रह्मचारी भवेत् ॥ १२८ ॥

[रामचन्द्र. । षष्ठीति तैले तैलाभ्यङ्गे मांसभक्षणे भगे सुरते क्षुरे श्मश्र्वादिक्रियायां वर्जयेत् ॥१॥]

न स्नानमाचरेद्भुक्त्वा नातुरो न महानिशि ॥ न वासोभिःसहाजस्रंनाविज्ञाते जलाशये ॥ १२९॥

(१) मेधातिथि । नित्यस्य स्नानस्य भुक्तवत प्राप्त्यभावान्नायंप्रतिषेध । स्मृत्यन्तरे हि स्नानमहायज्ञा शेषभोजनमित्यर्थक्रम श्रुत । न चण्डालस्पर्शनादिनिमित्तकस्यापि नाशुचिक्षणमपितिष्ठेदिति विरोधात् । अतइच्छालक्षणस्य धर्माद्यपनोदहेतोरयंप्रतिषेधः । आतुरोव्याधिगृहीत तस्यसर्वप्रकारस्नानप्रतिषेधोऽशुचित्वेऽपिसर्वतएवात्मानगोपायेदिति । का तर्हि तस्य शुद्धिर्मार्जनमन्त्रवत्प्रोक्षणवस्त्रत्यागएवमादिकर्तव्यमहानिशामुन्युक्तउभयतोऽर्धरात्रिकः । ये तु महती निशा यस्मिन्कालेहेमन्तादाविति व्याचक्षते तेषामाघफाल्गुनयो. प्रात स्नानविधिविरोधादपव्याख्यानम् । नापि हैमन्तिकीषु रात्रिषु निषेधइतिप्रमाणमस्ति द्वितीयस्य निशाशब्दस्याभावात् । वासोभिरतिसामर्थ्यलक्षणे शीतादौवाससाबहुत्वे सति प्रतिषेध । एकेन विहितमेव ननग्न स्नायादितिद्वाभ्यामनियमोबहूनांप्रतिषेध । जलाशयोजलाधारोऽविज्ञात. गाधागाधतया ग्राहादिभयेनच । अजस्रंसर्वदेत्यर्थ ॥ १२९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । आतुरोरोगी । महानिशातुविज्ञेयामध्यमप्रहरद्वयमितिस्मृति । न वासोभिर्बहुभि सह सचैलस्नानादन्यत्र । नाजस्रपुन पुनरेकस्मिन्दिने निमित्तान्तरपातविना । अविज्ञातेविशेषतोन्त्यजाद्यखातत्वादिनाऽज्ञाते ॥ १२९ ॥

(३) कुल्लूक. । नित्यस्नानस्य भोजनानन्तरमप्रसक्तेश्चाण्डालादिस्पर्शनिमित्तकस्य मुहूर्तमपि शक्तिविषयेनाप्रयत स्यादित्यापस्तम्बस्मरणान्निषेद्धुमयोग्यत्वाद्यदृच्छास्नानमिदंभोजनानन्तरंनिषिध्यते तथा रोगी नैमित्तिकमपि स्नानं कुर्यात् किंतु यथासामर्थ्यं अशिरस्कमथवेत्स्नानस्नानाशक्तौ तु कार्मणाम् । आर्द्रेण वाससा वा स्यान्मार्जनंदैहिकविदुरित्यादिजाबालाद्युक्तमनुसधेयम् । तथा महानिशातुविज्ञेया मध्यस्थमहरद्वयम् । तस्मिन्स्नानन कुर्वीत काम्यनैमित्तिकादृतइतिदेवलवचनात्तन न स्नायात् । बहुवासाश्चनित्य न स्नायात् । नैमित्तिकचाण्डालादिस्पर्शे सति तु स्नानबहुवाससोऽप्यनिषिद्धम् । ग्राहाद्याक्रान्तागाधरूपतयाचविशेषेणाज्ञाते जलाशये च ॥ १२९ ॥

(४) राघवानन्द । महानिशीति महानिशा तु सा ज्ञेया मध्यमप्रहरद्वयम् । तस्यास्नान न कुर्वीत काम्यनैमित्तिकादृतइति हारीतोक्ते ॥ मुहूर्तमपि शक्तिविषयेनाप्रयत स्यादित्यापस्तम्बस्मरणात् ॥ चण्डालादिस्पर्शेवत्यस्नानमिति यादृच्छिकस्नानविषयोनिषेध । वासोभिर्विशिष्टइति कपिञ्जलाधिकरणन्यायेन त्रित्वविवक्षितम् । अविज्ञाते नक्राद्याक्रान्तेगाधे ॥ १२९ ॥

(५) नन्दन । नस्नानमाचरेत् भुक्त्वेति दृष्टार्थस्नानस्य प्रतिषेध नातुरइत्याद्यदृष्टार्थस्नानस्यच । अन्तर्वासउत्तरवासोवहिर्वासइति त्रीणि वासांसिधार्याणि । तेषु बहिरुत्तरवाससोराप्लवननिषेधोबहुवचनग्रहणाद्गम्यते । अजस्रग्रहणादत्यन्तोपहतयोराप्लवनानुज्ञाच ॥ १२९ ॥

(६) रामचन्द्रः । निमित्तविना वासोभि सह स्नान नसमाचरेत् । अविज्ञाते अन्त्यजादिना खानितत्वा ज्ञाते ॥ १२९ ॥

देवतानां गुरोराज्ञ. स्नातकाचार्ययोस्तथा ॥ नाक्रामेत्कामतश्छायां बभ्रुणोदीक्षितस्य च ॥१३०॥

(१) मेधातिथि । प्रतिकृतयोऽत्रदेवतास्तासाउपासभवात् । गुरु पिता । आचार्यउपनेता । भेदोपादानमातिदेशिकगौरवनिवृत्त्यर्थम् । तेन मातुलादिषु नायंविधिरिति । केचित्समाचारविरोधान्नैतद्युक्तम् गोयन्नीवर्दवद्भेदोविज्ञेयइति

वदन्ति । बभ्रु कपिलोवर्णः । तद्गुणयुक्तद्रव्यवभ्रुः गौ कपिला सोमलतावा । उभयोर्बभ्रुशब्देन वेदे प्रयोगदर्शनात् । कामतइत्यबुद्धिपूर्वमदोषः ॥ १३० ॥

(२) सर्वज्ञनारायण. । देवताना देवतार्चानाम् । बभ्रुण कपिलस्य प्राणिनश्छायाम् । दीक्षितस्य दीक्षाकाले ॥ १३० ॥

(३) कुल्लूक । देवतानापाषाणादिमयीना गुरो पित्रादेर्नृपते स्नातकस्याचार्यस्य च गुरुत्वेप्याचार्यस्य प्राधान्यविवक्षया पृथङ्निर्देश । बभ्रुण कपिलस्य यज्ञे दीक्षितस्यावभृथस्नानात्पूर्वमिच्छया छायानाक्रामेत् चशब्दाच्छाग्रामादीनामपि । कामतइत्यभिधानादबुद्धिपूर्वके न दोष ॥ १३० ॥

(४) राघवानन्द । किंच देवतानामिति । आक्रमणतदुपर्युपवेशनउल्लङ्घनचङ्क्रमणअबुद्धिपूर्वे न दोष नापि स्पर्शे बभ्रुण कपिलस्य दीक्षितस्यकृतयज्ञस्य ॥ १३० ॥

(५) नन्दन । देवतानादेवताप्रतिमानाम् । स्नातकोब्राह्मण । आचार्यउपनेता । बभ्रु कपिलागौ ॥ १३० ॥

(६) रामचन्द्र । देवतादीना छाया कामत नाक्रामेत् बभ्रुणा गवा कपिला छायाम् । च पुन दीक्षितस्य छायानाक्रामेत् ॥ १३० ॥

मध्यंदिनेऽर्धरात्रे च श्राद्धं भुक्त्वा च सामिषम् ॥ सन्ध्ययोरुभयोश्चैव न सेवेत चतुष्पथम् ॥१३१॥

(१) मेधातिथि । मध्यान्हेऽर्धरात्रे महानिशायासमासचश्राद्धभुक्त्वानसेवेत चिरन तत्रासीत । यदिकथचिद्ग्रामादिगच्छतोनान्तरेण चतुष्पथमार्गान्तरमस्ति तदा तावन्मात्रसबन्धोन निषिध्यते । केचित्तुचकारमेवयाजयन्तिश्राद्धभुक्त्वासामिषचान्यदपिभोजनम् । अस्मिश्च सबन्धे समाचारोऽन्वेष्य । नान्यथाव्यवहित सबन्धोलभ्यते ॥ १३१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । श्राद्धभुक्त्वा तथामिषभुक्त्वापि । मध्यन्दिनार्धरात्रयो । सन्ध्ययोश्च । न सेवेत चिरश्च तत्रतिष्ठेत् ॥ १३१ ॥

(३) कुल्लूक । दिवारात्रे च सपूर्णे प्रहरद्वये समासच श्राद्धभुक्त्वा प्रात सायसन्ध्ययोश्च चिरचतुष्पथनाधितिष्ठेत् ॥ १३१ ॥

(४) राघवानन्द । सामिषमामिषमित्यसकृन्निषेधाच्छ्राद्धे तद्दानभक्षणचावश्यकम् ॥ १३१ ॥

(५) नन्दन । सामिषश्राद्धभुक्त्वामध्यन्दिनादिपुचं चतुष्पथनसेवेत ॥ १३१ ॥

(६) रामचन्द्र । चतुष्पथ मध्यदिने मध्यान्हकाल न सेवत ॥ १३१ ॥

उद्वर्तनमपस्नानं विण्मूत्रे रक्तमेव च ॥ श्लेष्मनिष्ठ्यूतवान्तानि नाधितिष्ठेत्तु कामत ॥ १३२ ॥

(१) मेधातिथि । उद्वर्तनमभ्यङ्गमलापकर्षणपिष्टादि । अपस्नानमुपयुक्तमुदकम् । निष्ठ्यूतमश्लेष्मरूपमपि भुक्त्वा त्यक्तताम्बूलवीटिकादि । अधिष्ठानतदुपरिस्थानम् । कामत अज्ञानपूर्वमदोष ॥ १३२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । उद्वर्तनगात्रोद्वर्तनमलम् । अपस्नानमृतनिमित्तस्नानजल मृतस्नात्यादीनाम् । नाऽधितिष्ठेत्-उपरि तेषातिष्ठेत् ॥ १३२ ॥

(३) कुल्लूकः। उद्वर्तनमभ्यङ्गमलापकर्षणपिष्टकादि । अपस्नानंस्नानोदकं मूत्रपुरीषे रुधिरंच श्लेष्माणंनिष्ठ्यूतमश्लेष्मरूपमपि चर्वितपरित्यक्तरूपताम्बूलादि वान्तंभुक्तोद्गीर्णभक्तादि एतानि कामतोनाधितिष्ठेत् । अधिष्ठानंतदुपर्यवस्थानम् ॥ १३२ ॥

(४) राघवानन्दः। उद्वर्तनं गात्रान्निःसारितमलं । अपस्नानं स्नानोदकं । निष्ठ्यूतं मुखनिःसृतं । कफं नाधितिष्ठेत्तदुपरीतिशेषः ॥ १३२ ॥

(५) नन्दनः। उद्वर्तनंशरीरत्यक्तमलं । अपस्नानंमृतस्नानजलम् ॥ १३२ ॥

(६) रामचन्द्रः। उद्वर्तनादिषु कामतः नाधितिष्ठेत् उद्वर्तनं अभ्यङ्गमलापकर्षणं विण्मूत्रेच रक्तमेव श्लेष्मनिष्ठ्यूतवान्तानि एतेषु स्थानेषु कामतः नाधितिष्ठेत् ॥ १३२ ॥

वैरिणं नोपसेवेत सहायं चैव वैरिणः ॥ अधार्मिकं तस्करं च परस्यैव च योषितम् ॥ १३३ ॥

(१) मेधातिथिः। वैरी शत्रुस्तस्यसदैवउपायनप्रेषणान्येकत्रस्थानासने गृहमानादिकथाप्रवृत्तिरित्येवमादि न कार्यम् । अधार्मिकः पातकी यश्च कुत्सत्या वर्तते । तस्करश्चौरः । अस्मादेवच भेदोपादानादधार्मिकोनसर्वः किंतर्हियथाव्याख्यातम् । परस्ययोषितम् । योषिद्ग्रहणान्नपत्न्येवाङ्कितसंवरुद्धापिवैरकरणत्वादुभयोरदृष्टदोषनिमित्तैश्च प्रतिषेधःसांहचर्यात् । उत्तरत्र च दारग्रहणमदृष्टदोषातिशयदर्शनार्थम् । पुनरेवंवक्तव्यंयोषितमितिसामान्यनिर्देशे दारशब्दार्थवादाद्विशेषावगतिः । नायमस्यार्थवादोभिन्नमेवेतद्वाक्यम् ॥ १३३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। अरिंन सेवेत चिरंन तत्समीपे तिष्ठेत् ॥ ३३ ॥

(३) कुल्लूकः । शत्रुतन्मन्त्रिणमधर्मशीलंचौरंपरदारांश्चनसेवेत । चौरस्याधार्मिकत्वेऽप्यत्यन्तगर्हितत्वात्पृथङ्निर्देशः ॥ १३३ ॥

(४) राघवानन्दः। वैरिणःसहायमित्यन्वयोतस्तन्मित्रवर्जयेत् ॥ १३३ ॥

(५) नन्दनः। योषितोदारान् ॥ १३३ ॥

(६) रामचन्द्रः। परस्य योषितं न सेवेत ॥ १३३ ॥

न हीदृशमनायुष्यं लोके किंचन विद्यते ॥ यादृशं पुरुषस्येह परदारोपसेवनम् ॥ १३४ ॥

(१) मेधातिथिः । अजीर्णकारभोजनादि सुवर्णापहरणादिचेदृशमनायुष्यमायुष्यक्षयकरयादृशंपरदारगमनम् । अदृष्टेन दृष्टेन च दोषः ॥ १३४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। अनायुष्यं । लोके इहलोके ॥ १३४ ॥

(३) कुल्लूकः। यस्मादीदृशमनायुष्यमिह लोके पुरुषस्य न किंचिदस्ति यादृशंपरदारगमनम् तस्मादेतन्न कर्तव्यम् ॥ १३४ ॥

(४) राघवानन्दः। तेषु परस्त्रीगमनमत्यर्थनिराकर्तव्यमित्याह नहीति । सेवनं संभोगः ॥ १३४ ॥

(६) रामचन्द्रः। परदारोपसेवनं यादृशंअनायुष्यकरं ततो न्यतरम् ॥ १३४ ॥

क्षत्रियं चैव सर्पं च ब्राह्मणं च बहुश्रुतम् ॥ नावमन्येत वै भूष्णुः कृशानपि कदाचन ॥ १३५ ॥

(१) मेधातिथिः। अवमानअनादरोगौरवाभावस्तिरस्कारश्च । कृशानपि तदात्वे प्रीतिकर्तुमसमर्थानपि ॥ १३५॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । नावमन्येताधिक्षेपादिनाऽवमतान्कुर्यात् भूष्णुर्भूतिशीलइतिभूतिकामिताऽभिप्रेता ॥१३५॥

(३) कुल्लूकः । वृद्धयर्थे भूधातु । भूष्णुर्वर्धिष्णुर्धनगवादिना वर्धनशीलः क्षत्रियंसर्पबहुश्रुतंच ब्राह्मणंनावजानीयात् । कृशानपितत्काले प्रतीकाराक्षमान् ॥ १३५ ॥

(४) राघवानन्दः । किंच क्षत्रियमिति द्वाभ्यां । बहुश्रुतंविद्वांसं । भूष्णुरायुरादिना वर्धनशीलः ॥ १३५ ॥

(५) नन्दनः । क्षत्रियमभिषिक्तम् ॥ १३५ ॥

(६) रामचन्द्रः । भूष्णुः वर्धिष्णुः क्षत्रियादिकं नावमन्येत न तिरस्कुर्यात् ॥ १३५ ॥

एतत्त्रयं हि पुरुषं निर्दहेदवमानितम् ॥ तस्मादेतत्त्रयं नित्यं नावमन्येत बुद्धिमान् ॥ १३६ ॥

(१) मेधातिथिः । अवमन्तारंपुरुषम् त्रयमवमानितम् क्षत्रियः सर्पोऽदृष्टया शक्त्या ब्राह्मणोजपहोमैरदृष्टेन च दोषेण तस्मादेतत्त्रयनित्यमित्युपसंहारः । विधाय दोषदर्शनंपुनरुपसंहारोयत्नेन परिहारार्थः । यत्नातिशयाच्च प्रायश्चित्ते गौरवमप्यनुमीयते ॥ १३६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । तस्मादित्युक्तोपसंहारोदोषाधिक्यज्ञापनार्थः ॥ १३६ ॥

(३) कुल्लूकः । एतत्त्रयमवमानितंसदवमन्तारंविनाशयति । क्षत्रियसर्पौ दृष्टशक्त्या ब्राह्मणश्चाभिचारादिना दृष्टेन तस्मात्कल्याणबुद्धिरेतत्त्रयसर्वदा नावजानीयात् ॥ १३६ ॥

(४) राघवानन्दः । तत्काले अनपकारित्वेपि उदर्केऽनर्थावहमित्याह एतदिति । त्रयंक्षत्रियादि । अवमानितं सत्पुरुषमवमन्तारदृष्टादृष्टाभ्यांदहति ॥ १३६ ॥

(५) नन्दनः । उक्तमर्थंनिगमयति एतदिति ॥ १३६ ॥

(६) रामचन्द्रः । क्षत्रियः ब्राह्मणः सर्पः एतत्त्रयमवमानित तिरस्कृतं निर्दहति ॥ १३६ ॥

नात्मानमवमन्येत पूर्वाभिरसमृद्धिभिः ॥ आमृत्योः श्रियमन्विच्छेन्नैनां मन्येत दुर्लभाम् ॥१३७॥

(१) मेधातिथिः । असमृद्धिर्धनाद्यसंपत्तिःकृष्यादिना धनार्जनावसरे । तत्र नात्माऽवमन्तव्योदुर्भगोऽहमकृतपुण्योनास्मिन्नवसरेधनंमयालब्धंकुतोऽन्यदा प्राप्स्यामीति नावसादोभावनीयः । आमृत्योः श्रियमन्विच्छेत् आन्त्यादुच्छ्वासाद्धनार्जनकामोन त्यक्तव्यः । न चैनांश्रियंदुर्लभांमन्येत । अवश्यमसंपद्यतेमध्यवसायइतिगृहदोःस्थित्याद्यपरिगणय्य तदर्जने प्रवर्तितव्यम् । अस्ति कस्यचित्सुभाषितम् । हीनाःपुरुषकारेणगणयन्तिगृहस्थितिम् । सत्त्वोद्यमसमर्थानांनासाध्यंव्यवसायिनाम् ॥ अनेन चैतद्दर्शयति नाहंदुर्गत क्लेशमाप्यधनआधानादौ नाधिक्रिये ततोऽग्निहोत्रहोमक्लेशादुत्तीर्णोऽस्मीति यस्यबुद्धिःसन सम्यग्भान्यतइति । अतस्तदर्थंप्रयतेत ॥ १३७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । पूर्वाभिः पित्रादिक्रमागताभिः । अन्विच्छेत् प्रयत्नेनानुसंदध्यात् ॥ १३७ ॥

(३) कुल्लूकः । प्रथमंधनार्थमुद्यमे कृते तत्र धनानामसंपत्तिभिर्मन्दभाग्योऽहमितिनात्मानमवजानीयात् । किंतु मरणपर्यन्तंश्रीसिद्ध्यर्थमुद्यमकुर्यात् न त्विमांदुर्लभांबुध्येत् ॥ १३७ ॥

(४) राघवानन्दः । अवमाननमसङ्गेनाह नेति । पूर्वसंपन्नः सांप्रतंन्ष्टधनःकृतोद्यमस्तदप्राप्त्या मन्दभाग्योऽहमि-

---

* धनगवादिना=धनायुरादिना (अ)

स्यात्माननावजानीयादिति । उक्तनिषेधातिक्रमिणस्त्वावमानेनावसन्नमत्याह आमृत्योरिति । एना श्रियपुरुषकारस्या-साध्यत्वाभावात् ॥ १३७ ॥

(६) रामचन्द्र । एना श्रिय दुर्लभानमन्येत नासाध्यव्यवसायिन पूर्वापरसमृद्धिभि पित्रादिक्रमादागताभि ॥ १३७ ॥

सत्यं ब्रूयात्प्रियं ब्रूयान्न ब्रूयात्सत्यमप्रियम् ॥ प्रियं च नानृतं ब्रूयादेषधर्मः सनातनः ॥ १३८ ॥

(१) मेधातिथि । अर्थप्रयुक्तवचन सत्येनियम्यते । यथादृष्टश्रुतंचसत्यप्रियब्रूयात् । द्वितीयोऽयविधि. । औदार्यादिगुणानुकथनपरस्यादृष्टेनापि केनचिदवसरेण । तथा पुत्रजन्मादि ब्राह्मणपुत्रस्तेजातइत्यसत्यपि स्वप्रयोजने यदि सत्यतद्वक्तव्य । यदितस्य तन्नविदितसत्यमप्रियमप्रियवास्ति । प्रियदर्शितब्राह्मणपुत्रइत्यादि । अप्रियथाब्राह्मण कन्याते गर्भिणी तदसत्यन ब्रूयात्सत्यमपि कन्यागर्भग्रहणमप्रियत्वादप्रकाश्यम् । सत्यागतौतूष्णीमासितव्यम् । ननुगर्भिण्यागर्भिणीति वक्तव्यप्रियत्वादतआहप्रियचनानृतब्रूयादिति । एवच यस्यंप्रथम साक्षात्कारस्तेन तनतूष्णीमासितुन लभ्यते । एषसनातनोधर्म । सनातनोनित्योवेदस्तेन विहितत्वाद्धर्मोऽपि सनातन ॥ १३८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । सत्यंब्रूयात् प्रियंब्रूयादिति समुच्चितवाक्यमिति स्फुटयितुम् न ब्रूयादिति व्यतिरेकोपदर्शनम् ॥ १३८ ॥

(३) कुल्लूक । यथादृष्टश्रुततत्त्वब्रूयात् तथा प्रीतिसाधनब्रूयात् पुत्रस्तेजातइति । यथादृष्टश्रुतमप्यप्रियपुत्रस्तेमृत इत्यादि न वदेत् प्रियमपि मिथ्या न वदेत् । एषवेदमूलतया नित्योधर्म ॥ १३८ ॥

(४) राघवानन्द । किंचसत्यमिति । विप्रक्षत्रियवैश्यमहा न । भोभोक्षत्रियदायाद न क्षत्रियाधमेति । क्षत्रियं-ब्राह्मणन ब्रूयात् ॥ १३८ ॥

(६) रामचन्द्र । प्रियमपि अनृत न ब्रूयात् ॥ १३८ ॥

भद्रभद्रमितिब्रूयाद्भद्रमित्येव वा वदेत् ॥ शुष्कवैरं विवादं च न कुर्यात्केनचित्सह ॥ १३९ ॥

(१) मेधातिथि । अत्र प्रथमस्य भद्रशब्दस्यनञ्लोपव्याचक्षते । यदभद्रत भद्रमितिब्रूयात् । इतिकरण प्रदर्शनार्थं । कल्याणमङ्गलसिद्धश्रेयइत्यादय सिद्धा शब्दा प्रयोक्तव्या । पूर्वपदस्यापि प्रदर्शनार्थत्वेऽन्धे चक्षुष्मान्मूर्खे-प्राज्ञइत्यादिवचनलभ्यते । अथवाभद्रमि येयपएवशब्दएवमादिषु वक्तव्य । शुष्कवैरअसत्यर्थादिप्रयोजनआहोपुरुषिकया कथनपर्त पम । एवराजाधिकरणेविवादशुष्कमेवेत्यादिसंपद्यते । केनचिदसमर्थेनापि ॥ १३९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण ।.भद्रंवस्तुतोयच्छोभनं भद्रमित्येववा भद्रमपि । शुष्कवैरंनिर्निमित्तद्वेष विवादविरुद्धवादम ॥ १३९ ॥

(३) कुल्लूक । प्रथमभद्रपदमभद्रपदपरं द्वितीयभद्रशब्दपर्यायपर अभद्रपच भद्रशब्दपर्यायपरमप्रशस्तादिशब्देन नब्रूयात् । तथाचापस्तम्ब । नाभद्रमभद्रब्रूया पुण्यप्रशस्तमितिब्रूयात्भद्रमित्येवेति भद्रपदमेव वा तत्र योग्य । शुष्कनिष्प्रयोजनवैरविवादन केनचित्सह कुर्यात् ॥ १३९ ॥

(४) राघवानन्द । किंचभद्रमिति । भद्रभद्रमितिवीप्सा । शुष्कवैरमितिफलरहितवैरम् ॥ १३९ ॥

(५) नन्दन । शुभाशुभेषु सर्वत्र भद्रंभद्रमितिब्रूयात् । भद्रमितिब्रूयादितियावत् । भद्रमित्येव वा वदेत् । सकृद्भद्रमित्येव वा ब्रूयात् । शुष्कनिरर्थकम् ॥ १३९ ॥

(६) रामचन्द्रः। अभद्रमपि वस्तु भद्रं भद्रमिति ब्रूयात् शुष्कवैरं निष्प्रयोजनं वैरं न कुर्यात् ॥ १३९ ॥

नातिकल्यं नातिसायं नातिमध्यंदिने स्थिते ॥ नाज्ञातेन समं गच्छेन्नैकोन वृषलैः सह ॥ १४० ॥

(१) मेधातिथिः। अतिकल्यशब्दश्चाहर्मुखे वर्तते। उषःकाले नगन्तव्यम्। अतिसायपश्चिमसन्ध्यासमयेऽज्ञानेन पुरुषेण सह न गच्छेत्। असहायश्च वृषलैः शूद्रैश्च सह ॥ १४० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। अतिकल्यमुदयसमये न गच्छेत् पन्थानं। स्थिते वर्तमाने। न वृषलैरेव सह ॥ १४० ॥

(३) कुल्लूकः। उषःसमये प्रदोषे च दिवा सपूर्णप्रहरद्वये चअज्ञातकुलशीलेन पुरुषेण शूद्रैश्च सह न गच्छेत्। नैकःप्रपद्येताध्वानमित्युक्ते प्रतिषेधेऽपि पुनर्नैकइतिप्रतिषेधःस्नातकव्रतलोपप्रायश्चित्तगौरवार्थः ॥ १४० ॥

(४) राघवानन्दः। पदेताध्वर्जयेदित्याह नेति। अतिकल्यंउपसिस्थितेसूर्यइति शेषः। अज्ञातेन कुलशीलादिना वृषलैर्वेष्टितोनैकोविप्र १४०

(५) नन्दनः। अज्ञातेनाविदितस्वभावेन ॥ १४० ॥

(६) रामचन्द्रः। अतिकल्यं प्रातः अज्ञातेन पुरुषेण समं नाधिगच्छेत्। प्रत्यूषोहर्मुखं कल्यमित्यमरः। अतिसायंकाले अतिमध्यदिने स्थिते तथा वृषलैःसह न गच्छेत् ॥ १४० ॥

हीनाङ्गानतिरिक्ताङ्गान्विद्याहीनान्वयोधिकान् ॥ रूपद्रव्यविहीनांश्च जातिहीनांश्च नाक्षिपेत् ॥ १४१ ॥

(१) मेधातिथिः। हीनाङ्गा काणकुणिकुब्जादयः। अतिरिक्तमधिकंअङ्गं येषां श्लीपदादयः। विद्याहीनामूर्खाः। वयोतिगाअत्यन्तवृद्धाः। रूपहीनाद्दुःसंस्थानाश्चिपिटकेकरादयः। द्रविणहीनाःदरिद्रा द्रविणधनतेन हीनावर्जिताः। जात्याहीनानिकृष्टजातयः कुण्डगोलकाद्यास्तान्नाक्षिपेत्। आक्षेपःकुत्सा एतैर्वापतैः शब्दैराह्वानमेव कुत्सा ॥ १४१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। वयोतिगानतिवृद्धान्। द्रविणधनं। जातिर्विशिष्टकुलजन्म माऽऽक्षिपेद्धीनाङ्गत्वाद्युक्तभावेनाक्षेपन कुर्यात् ॥ १४१ ॥

(३) कुल्लूकः। हीनाङ्गाधिकाङ्गमूर्खवृद्धकुरूपार्थहीनहीनजातीनकाणशब्दाह्वानादिना न निन्देत् ॥ १४१ ॥

(४) राघवानन्दः। सज्जपादइतिवा अङ्गहीनान्परुषाधिक्षिपेदित्याहहीनाङ्गानिति ॥ १४१ ॥

(५) नन्दनः। द्रव्यधनम्। जातिराभिजात्यं ॥ १४१ ॥

(६) रामचन्द्रः। हीनाङ्गादींश्च न क्षिपेत् न तिरस्कुर्यात् ॥ १४१ ॥

न स्पृशेत्पाणिनोच्छिष्टोविप्रोगोब्राह्मणानलान् ॥ न चापि पश्येदशुचिःसुस्थोज्योतिर्गणान्दिवि ॥ १४२ ॥

(१) मेधातिथिः। उच्छिष्टोभुक्तवानन्नपानतःकृतमूत्रपुरीषश्च। अशुचिमात्रमिहोच्छिष्टशब्देनोच्यते। तथापोच्छिष्टस्य गवादिस्पर्शः प्रतिषिध्यतेऽशुचिशब्देन। प्रायश्चित्तंवक्ष्यति पाणिग्रहणमतन्त्रम्। अन्येनाप्यङ्गेन स्पर्शोने-

(१४१) वयोऽधिकान्=वयोऽतिगान् (मे०)

व्यते। वस्त्राद्यन्तरिते न निषेधः॥ दिविज्योतिर्गणंनपश्येत्। स्वस्थोनातुरः। दिवीतिवचनाद्भूमौ ज्योतिषोऽग्नेश्चाप्रतिषेधः॥ १४२॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। पाणिना न स्पृशेदिति गात्रान्तरेण स्पर्शे तादृशदोषाभावार्थः। उच्छिष्टइत्यशुचिमात्रोपलक्षणम्॥ १४२॥

(३) कुल्लूकः। कृतभोजनःस्तमूत्रपुरीषादिश्चाकृतशौचाचमनोब्राह्मणोहस्तादिना गोब्राह्मणाग्नीन्न स्पृशेत्। नचाशुचिःसन्नातुरोदिविस्थोत्सूर्यचन्द्रग्रहादिज्योतिर्गणान्न पश्येत्॥ १४२॥

(४) राघवानन्दः। किंच नेति। स्वयमुच्छिष्टोविप्रः पाणिना गोब्राह्मणादीन् न स्पृशेदित्यन्वयः। तथा स्वयंसुस्थोअशुचिःसन्॥ १४२॥

(५) नन्दनः। उच्छिष्टः स्नानाचमनशौच्याशौचयुक्तः। स्वस्थ सावधानः। अत्र दिवीतिविशेषणाज्जलेनुज्ञातंदर्शनमितिगम्यते॥ १४२॥

(६) रामचन्द्रः। सुगमं। न स्पृशेदिति। अशुचिःसञ्ज्योतिर्गणंन पश्येत्॥ १४२॥

स्पृष्ट्वैतानशुचिर्नित्यमद्भिःप्राणानुपस्पृशेत्॥ गात्राणि चैव सर्वाणि नाभिंपाणितलेन तु॥ १४३॥

(१) मेधातिथिः। अविशेषवचनेऽपि प्राणाश्चक्षुरादयएवमूर्धन्याउच्यन्ते। प्राणशब्दश्चक्षुरादिवचनोवेदे प्राणसंवादोपनिषदि दृश्यते। गात्राणिअंसजानुपादादीनि। पाणितलेनापोगृहीत्वा स्पृशेत्॥ १४३॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। एतान्गोब्राह्मणानलान् स्पृष्ट्वा ज्योतिर्गणंच दृष्ट्वेत्यपि। अद्भिःप्राणानिति आचमनंकृत्वा जलसहितेन हस्तेन मूर्धन्येन्द्रियस्थानानिसप्रहस्ततलेन सर्वगात्रंनाभिंच स्पृशेदिति तस्यप्रायश्चित्तमित्यर्थः॥ १४३॥

(३) कुल्लूकः। एतान्गवादीनशुचिःसन्स्पृष्ट्वा कृताचमनःपाणिना गृहीताभिरद्भिःप्राणांश्चक्षुरादीनीन्द्रियाणि शिरःस्कन्धजानुपादान्नाभिंच स्पृशेत्। अत्रकरणे चैदप्रायश्चित्ताभिधानलाघवार्थम्। तत्प्रकरणे गवादिग्रहणमपि कर्तव्यस्यात्॥ १४३॥

(४) राघवानन्दः। दैवाच्चेत्तत्राहस्पृष्ट्वेति। प्राणान्चक्षुरादीन्द्रियाणिजलपूर्वमुपस्पृशेदिति। नाभिंचपाणितलेनकरणेन॥ १४३॥

(५) नन्दनः। अत्र प्रायश्चितमाह स्पृष्ट्वेति। एतानि गोब्राह्मणानलान्पाणिना ज्योतिर्गणांश्चक्षुषा स्पृष्ट्वाअद्भिःसहपाणितलेन प्राणांश्चक्षुरादीनि प्राणस्थानानीति। गात्राण्यवयवांश्चनाभिंचोपस्पृशेत्॥ १४३॥

(६) रामचन्द्रः। एतान् विप्रादीन् अशुचिःसन् स्पृष्ट्वा अद्भिःप्राणान्प्राणेन्द्रियादीन् उपस्पृशेत्। सर्वाणि गात्राणि नाभिंच पाणितलेन स्पृशेत्॥ १४३॥

अनातुरःस्वानि खानि न स्पृशेदनिमित्ततः॥ रोमाणि च रहस्यानि सर्वाण्येव विवर्जयेत्॥ १४४॥

(१) मेधातिथिः। अनिमित्ततः कण्डूयनादिनिमित्तंविना। खानि खानि चक्षुरादीनि छिद्राणि न स्पृशेत्। रह-

* स्थान्॰ष्ठान् (अ)

स्थानि कक्षोपस्थगतानि विवर्जयेत्सकृतेन स्पर्शेन । श्लोकपूरणार्थमाख्यातान्तरोपादानम् । अन्येत्वाहुः आख्याता-न्तरनिर्देशाद्दर्शनमपि निषिध्यते ॥ १४४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अनातुरः कण्डूत्यादिपीडाभावे । तथा ऽनिमित्ततआचमनादिनिमित्तव्यतिरेकेण । खानि इन्द्रियस्थानानि नाभ्यूर्ध्वस्थान्यपि न स्पृशेत् । रहस्यान्युपस्थादिस्थितानि वर्जयेत् । स्पृशेन्नित्यमेवातुरत्वेपि ॥१४४ ॥

(३) कुल्लूकः । अनातुरःसन् खानि खानीन्द्रियछिद्राणिरोमाणि च गोप्यान्युपस्थकक्षादिगतानि निर्निमित्तंन स्पृशेत् ॥ १४४ ॥

(४) राघवानन्दः । अनिमित्ततः । आचमनादिनिमित्तंविना । रहस्यानि कक्षोपस्थगतानिविवर्जयेन्नस्पृशेत् ॥ १४४ ॥

(५) नन्दनः । अनातुरः श्रोत्रादिषु पीडारहितः । खानि श्रोत्रादीनि । वर्जयेत् स्पर्शनइतिशेषः ॥ १४४ ॥

(६) रामचन्द्रः । खानि खानि । छिद्राणि अनिमित्ततः न स्पृशेत् । सरहस्यानिगुह्यस्थानि यानि रोमाणि तानि वर्जयेत् ॥ १४४ ॥

मङ्गलाचारयुक्तःस्यात्प्रयतात्मा जितेन्द्रियः ॥ जपेच्च जुहुयाच्चैव नित्यमग्निमतन्द्रितः ॥ १४५ ॥

(१) मेधातिथिः । अभिलषितायुर्धनादिसिद्धिर्मङ्गलम् । तदर्थमाचारोमङ्गलाचारोगोरोचनातिलकशुभफलादिस्पर्शस्तेन युक्तोनित्यंतत्सेवापरः स्यात् । ननु चाचारस्य प्रामाण्यमुक्तमेवं । सत्यम् । अदृष्टस्यार्थस्यानेनोच्यते । दृष्टबुद्ध्याहि क्रियमाणस्य व्यभिचारदर्शनेनकश्चिदनादरपरः स्यात् । तदर्थपुनरुच्यते यथाप्रस्थानकाले संनिहिते पुनः कथनं दध्यादीवन्दनंशुक्लनिवसनदर्शनंदक्षिणतःकपिञ्जलवासितं फलिते वृक्षे दक्षिणतएव वायसस्य । एवमादिमङ्गलार्थमाचरणीयंविपरीतविपरीतंवर्जनीयम् । जितेन्द्रियोविषयेष्वलोलुपः । पुरुषार्थतयैतदसकृदुक्तमपि विनिपातनिवृत्त्यर्थमुच्यते । अग्नेरन्यथापिहोमसंभवाज्जुहुयादग्निमित्याह । अतन्द्रितइत्युक्तानुवादः ॥ १४५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । मङ्गलाचारः । पापालक्ष्मीनाशहेतुराचारः । नियतात्मा शुचिः । जितेन्द्रियो नियतेन्द्रियः । जपेत्गायत्र्यादि जुहुयात्तेनैव पापशान्त्यर्थम् ॥ १४५ ॥

(३) कुल्लूकः । अभिमतार्थसिद्धिर्मङ्गलंतद्धेतुत्वेन गोरोचनादिधारणमपि मङ्गलम् । गुरुसेवादिकमाचारस्तद्योयुक्तः स्यात् । बाह्याभ्यन्तरशौचोपेतोजितेन्द्रियश्चभवेत् । गायत्र्यादिजपंविहितहोमंचनित्यंकुर्यात् । अतन्द्रितोऽनलसः । अयाचारादीनामुक्तानामपि विनिपातनिवृत्त्यर्थत्वात्पुनरभिधानम् ॥ १४५ ॥

(४) राघवानन्दः । किंचमङ्गलेति । मङ्गल्यं स्वर्णदूर्वादि । प्रयतात्मा शुचिः । जपेद्गायत्रीमिति शेषः ॥ १४५ ॥

(५) नन्दनः । नैमित्तिकानाचारानाह मङ्गलेति । मङ्गलानि सुवर्णचन्दनंरत्नंपञ्चगव्यानिरोचनां । प्रियङ्गुंसर्षपंसौद्रमङ्गलानि प्रचक्षते ॥ आचारोव्याख्यातः ॥ १४५ ॥

(६) रामचन्द्रः । मङ्गलाचारयुक्तः स्याद्वस्त्रालंकारयुक्तःस्याद्गायत्रींजपेत् ॥ १४५ ॥

मङ्गलाचारयुक्तानां नित्यं च प्रयतात्मनाम् ॥ जपतां जुह्वतां चैव विनिपातोन विद्यते ॥ १४६ ॥

(१) मेधातिथिः । विनिपातः प्राकृताशुभनिमित्तकोदैवोपद्रवोव्याधिर्धननाशइष्टवियोगादिः । सएवमाचाराणां-माङ्गल्यकान्निवर्तते । अनेनापि नित्यतैवोक्ता भवति सत्यपि फलार्थत्वे । नहि कश्चिद्दैवोपद्रवानिवृत्तिमिमर्थयते । अतो-

व्यते। वस्त्राद्यन्तरिते न निषेधः॥ दिविज्योतिर्गणंनपश्येत्। स्वस्थोनातुरः। दिवीतिवचनाद्भूमौ ज्योतिषोऽग्नेश्चाप्रतिषेधः॥ १४२॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। पाणिना न स्पृशेदिति गात्रान्तरेण स्पर्शे तादृशदोषाभावार्थः। उच्छिष्टइत्यशुचिमात्रोपलक्षणम्॥ १४२॥

(३) कुल्लूकः। कृतभोजनःकृतमूत्रपुरीषादिश्चाकृतशौचाचमनोब्राह्मणोहस्तादिना गोब्राह्मणाग्नीन्नस्पृशेत्। नचाशुचिःसन्नानातुरोदिविस्थांत्सूर्यचन्द्रग्रहादिज्योतिर्गणान्नपश्येत्॥ १४२॥

(४) राघवानन्दः। किंच नेति। स्वयमुच्छिष्टोविप्रः पाणिना गोब्राह्मणादीन् न स्पृशेदित्यन्वयः। तथा स्वयंसुस्थोऽशुचिःसन्॥ १४२॥

(५) नन्दनः। उच्छिष्टः स्नानाचमनशौच्याशौचयुक्तः। स्वस्थःसावधानः। अत्र दिवीतिविशेषणाज्जलेनुज्ञातंदर्शनमितिगम्यते॥ १४२॥

(६) रामचन्द्रः। युग्मं। न स्पृशेदिति। अशुचिःसज्ज्योतिर्गणंन पश्येत्॥ १४२॥

स्पृष्ट्वैतानशुचिर्नित्यमद्भिःप्राणानुपस्पृशेत्॥ गात्राणि चैव सर्वाणि नाभिंपाणितलेन तु॥ १४३॥

(१) मेधातिथिः। अविशेषवचनेऽपि प्राणाश्चक्षुरादयएवमूर्धन्याउच्यन्ते। प्राणशब्दश्चक्षुरादिवचनोवेदे प्राणसंवादोपनिषदि दृश्यते। गात्राणिअंसजानुपादादीनि। पाणितलेनापोगृहीत्वा स्पृशेत्॥ १४३॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। एतान्गोब्राह्मणानलान् स्पृष्ट्वा ज्योतिर्गणांश्च दृष्ट्वेत्यपि। अद्भिःप्राणानिति आचमनंकृत्वा जलसहितेन हस्तेन मूर्धन्येन्द्रियस्थानानिसमहस्ततलेन सर्वगात्रंनाभिंच स्पृशेदिति तस्यप्रायश्चित्तमित्यर्थः॥ १४३॥

(३) कुल्लूकः। एतान्गवादीनशुचिःसन्स्पृष्ट्वा कृताचमनःपाणिना गृहीताभिरद्भिःप्राणांश्चक्षुरादीनीन्द्रियाणि शिरःस्कन्धजानुपादान्नाभिंच स्पृशेत्। अप्रकरणे चेदप्रायश्चित्ताभिधानंलाघवार्थम्। तत्प्रकरणे गवादिग्रहणमपि कर्तव्यंस्यात्॥ १४३॥

(४) राघवानन्दः। दैवाद्येतत्राहस्पृष्ट्वेति। प्राणान्चक्षुरादीन्द्रियाणिजलपूर्वमुपस्पृशेदिति। नाभिंचपाणितलेनकरयोन॥ १४३॥

(५) नन्दनः। अत्र प्रायश्चित्तमाह स्पृष्ट्वेति। एतानि गोब्राह्मणानलान्पाणिना ज्योतिर्गणांश्चक्षुषा स्पृष्ट्वाअद्भिःसहपाणितलेन प्राणांश्चक्षुरादीनि प्राणस्थानानीति। गात्राण्यवयवांश्चनाभिंचोपस्पृशेत्॥ १४३॥

(६) रामचन्द्रः। एतान् विप्रादीन् अशुचिःसन् स्पृष्ट्वा अद्भिःप्राणान्प्राणेन्द्रियादीन् उपस्पृशेत्। सर्वाणि गात्राणि नाभिंच पाणितलेन स्पृशेत्॥ १४३॥

अनातुरःस्वानि खानि न स्पृशेदनिमित्ततः॥ रोमाणि च रहस्यानि सर्वाण्येव विवर्जयेत्॥ १४४॥

(१) मेधातिथिः। अनिमित्तत कण्डूयनादिनिमित्तंविना। स्वानि खानि चक्षुरादीनि छिद्राणि न स्पृशेत्। रह-

* स्थान्-ग्रान् (ज)

स्थानि कक्षोपस्थगतानि विवर्जयेत्यकृतेन स्पर्शेन । श्लोकपूरणार्थमाख्यातान्तरोपादानम् । अन्येत्वाहुः आख्याता-न्तरनिर्देशाद्दर्शनंप्रतिषिध्यते ॥ १४४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । अनातुरः कण्डूत्यादिपीडाभावे । तथा ऽनिमित्तत आचमनादिनिमित्तव्यतिरेकेण । खानि इन्द्रियस्थानानि नाप्यूर्ध्वस्थान्यपि न स्पृशेत् । रहस्यान्युपस्थादिस्थितानि वर्जयेत् । स्पृशेन्नित्यमेवातुरत्वेपि ॥१४४ ॥

(३) कुल्लूकः । अनातुरःसन् खानि खानीन्द्रियछिद्राणिरोमाणि च गोप्यान्युपस्थकक्षादिगतानि निर्निमित्तं स्पृशेत् ॥ १४४ ॥

(४) राघवानन्दः । अनिमित्ततः । आचमनादिनिमित्तंविना । रहस्यानि कक्षोपस्थगतानिविवर्जयेन्नस्पृशेत् ॥ १४४ ॥

(५) नन्दनः । अनातुरः श्रोत्रादिषु पीडारहितः । खानि श्रोत्रादीनि । वर्जयेत् स्पर्शनइतिशेषः ॥ १४४ ॥

(६) रामचन्द्रः । स्वानि खानि । छिद्राणि अनिमित्ततः न स्पृशेत् । सरहस्यानिगुह्यस्थानि यानि रोमाणि तानि वर्जयेत् ॥ १४४ ॥

मङ्गलाचारयुक्तःस्यात्प्रयतात्मा जितेन्द्रियः ॥ जपेच्च जुहुयाच्चैव नित्यमग्निमतन्द्रितः॥ १४५ ॥

(१) मेधातिथिः । अभिलषितायुर्धनादिसिद्धिर्मङ्गलम् । तदर्थमाचारोमङ्गलाचारोगोरोचनातिलकशुभफलादिस्पर्शस्तेन युक्तोनित्यतत्सेवापरः स्यात् । ननु चाचारस्य प्रामाण्यमुक्तमेव । सत्यम् । अदृष्टस्यार्थस्यानेनोच्यते । दृष्टबुद्ध्याहि क्रियमाणस्य व्यभिचारदर्शनेनकश्चिदनादरपरः स्यात् । तदर्थपुनरुच्यते यथाप्रस्थानकाले सन्निहिते पुनः क्वचन दध्यादौवन्दनशुक्लनिवसनदर्शनदक्षिणतःकपिञ्जलवासिते फलिते वृक्षे दक्षिणतएव वायसरव । एवमादिमङ्गलार्थमा-चरणीयविपरीतविपरीतंवर्जनीयम् । जितेन्द्रियोविषयेष्वलालसः । पुरुषार्थतयैतदसकृदुक्तमपि विनिपातनिवृत्त्यर्थमु-च्यते । अग्नेरन्यथापिहोमसंभवाज्जुहुयादग्निमित्याह । अतन्द्रितइत्युक्तानुवादः ॥ १४५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । मङ्गलाचारः । पापालक्ष्मीनाशहेतुराचारः । नियतात्मा शुचिः । जितेन्द्रियो नियतेन्द्रि-यः । जपेत्गायत्र्यादि जुहुयात्तेनैव पापशान्त्यर्थम् ॥ १४५ ॥

(३) कुल्लूकः । अभिप्रेतार्थसिद्धिर्मङ्गलंतद्धेतुत्वेन गोरोचनादिधारणमपि मङ्गलम् । गुरुसेवादिकमाचारस्तत्रोद्युक्तः स्यात् । प्रयतःसन्स्यात् शौचेदेवोजितेन्द्रियश्चभवेत् । गायत्र्यादिजपंविहितहोमंचनित्यंकुर्यात् । अतन्द्रितोऽनलसः । अथा-चारादीनामुक्तानामपि विनिपातनिवृत्त्यर्थत्वात्पुनरभिधानम् ॥ १४५ ॥

(४) राघवानन्दः । किंचमङ्गलेति । मङ्गल्यं स्वर्णदूर्वादि । प्रयतात्मा शुचिः । जपेद्गायत्रीमिति शेषः ॥ १४५ ॥

(५) नन्दनः । नैमित्तिकानाचारानाह मङ्गलेति । मङ्गलानि सुवर्णचन्दनरत्नपञ्चगव्यानिरोचना । प्रियङ्गुसर्षप सौद्रमङ्गलानि प्रचक्षते ॥ आचारोव्याख्यातः ॥ १४५ ॥

(६) रामचन्द्रः । मङ्गलाचारयुक्तः स्याद्मङ्गलालंकारयुक्तः स्याद्गायत्रींजपेत् ॥ १४५ ॥

मङ्गलाचारयुक्तानां नित्यं च प्रयतात्मनाम् ॥ जपतां जुह्वतां चैव विनिपातोन विद्यते ॥१४६ ॥

(१) मेधातिथिः । विनिपातः मारुताशुभनिमित्तकोदैवोपद्रवोव्याधिर्धननाशइष्टवियोगादिः । सएवमाचाराणां-माहात्म्यान्निवर्तते । अनेनापि नित्यतैवोक्ता भवति सत्यपि फलार्थत्वे । नहि कश्चिद्दैवोपद्रवानिवृत्तिमर्थयते । अतो-

नित्यग्रहणमनुवादः । अथापि कश्चिदनर्थःस्यात्तथापि नित्यएवायंविधिः । एवंचोभयार्थतातस्य नित्याधिकारवृत्ति-विनिपातनिवृत्तिश्च ॥ १४६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । विनिपातइहलोकेपरलोके च ॥ १४६ ॥

(३) कुल्लूकः । अतआहमङ्गलाचारयुक्तानामिति । मङ्गलाचाराभ्यांयुक्तानांनित्यंशुचीनांजपहोमरतानांदैवमानुषोपद्रवोन जायते ॥ १४६ ॥

(४) राघवानन्दः । उक्तानामनुष्ठानेअर्थवादमाह मङ्गलेति । विनिपातोदैवमानुषोपद्रवः जपादिफलराहित्यंवा । मङ्गलाचारयुक्तानामित्याद्यनुवादः ॥ १४६ ॥

(६) रामचन्द्रः । मङ्गलेति । मङ्गलाचारयुक्तादीनांविनिपातोव्याध्यादीभिःचरणदिरनिष्टप्राप्तिर्नविद्यते ॥ १४६ ॥

वेदमेवाभ्यसेन्नित्यं यथाकालमतन्द्रितः ॥ तं ह्यस्याहुः परं धर्ममुपधर्मोऽन्यउच्यते ॥ १४७ ॥

(१) मेधातिथिः । जपेद्यजुहुयाच्चैवेत्युक्तम् । तत्र तावज्जपस्य साधनमाह वेदमेवजपेदिति । अवशिष्टोऽर्थवादः । यथाकालंयस्मिन्यस्मिन्काले वीप्सायामव्ययीभावः । यदैव हैहिकी चेष्टा नातिपद्यते । तदैव जपेत् । अन्यान्य ग्निहोत्रादिकर्माणि नियतकालानि । जपस्यतुशुचित्वमेवकालः । अयंमुख्योधर्मः । उपधर्मोधर्मस्यसमीपेउपधर्मः । समीपप्रधानस्तत्पुरुषोनाव्ययीभावः । उपमानानिसामान्यवचनैरिति यथा । धर्मान्तरनिन्दा वेदजपस्तुत्यर्था न तन्निषेधार्था ॥ १४७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । वेदमेव यथाकालंस्वाध्यायकाले जपेत वेदजपमेव कुर्यात् । नतु तद्विरोधि कर्मान्तरमिति । अभ्युदयसाधन नियतेनास्य स्नातकस्य उपधर्मोऽल्पधर्मः ॥ १४७ ॥

(३) कुल्लूकः । नित्यकर्मावसरे श्रेयोहेतुतया प्रणवगायत्र्यादिकवेदमेवानलसोजपेत् । यस्मात्तंब्राह्मणस्य श्रेष्ठधर्ममन्वादयोवदन्ति । अन्यः पुनस्ततोऽपकृष्टोधर्मोमुनिभिरुच्यते । उक्तस्यैव वेदाभ्यासादेः पूर्वजातिस्मरणद्वारेण मोक्षहेतुत्ववदितुपुनरभिधानम् ॥ १४७ ॥

(४) राघवानन्दः । तवेदजपं उपधर्मः । अपकृष्टधर्मः विधर्मोवा ॥ १४७ ॥

(५) नन्दनः । जपेत्युक्तम् किंजप्यमित्यपेक्षायामाह वेदमिति । तवेदजपम् । अन्योऽवेदजपः ॥ १४७ ॥

(६) रामचन्द्रः । तपरधर्मआहुः । अन्योधर्मउपधर्म उच्यते ॥ १४७ ॥

वेदाभ्यासेन सततं शौचेन तपसैव च ॥ अद्रोहेण च भूतानां जातिं स्मरति पौर्विकीम् ॥ १४८ ॥

(१) मेधातिथिः । अद्रोहोऽहिंसा । भूतानिस्थावरजङ्गमानि । जातिस्मरफलान्येतानि कर्माणिचत्वारियावज्जीवमनुष्ठीयमानानिभवन्ति । जातिर्जन्मान्तरम् । पूर्वभवापौर्विकी ॥ १४८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । एषच वेदाभ्यासः शौचादिभिर्यमैस्तप प्रभृतिभिर्नियमैश्च सहितएवाभ्युदयहेतुरित्याह वेदाभ्यासेनेति । तपसाप्राणायामादिना शौचादिकं यमस्य तपश्च नियमस्योपलक्षणम् । जातिजन्म ॥ १४८ ॥

(३) कुल्लूकः । सततवेदाभ्यासशौचतपोऽहिंसाभि पूर्वभवस्य जातिंस्मरति ॥ १४८ ॥

(४) राघवानन्दः । वेदाभ्यासादिचतुष्टयंजातिस्मृतेरपि हेतुरित्याह वेदेति ॥ १४८ ॥

(५) नन्दनः । योयंवेदजपः सशौचसत्यतपोऽहिंसायुक्तश्चेत्परमोधर्मोभवति नान्यथेत्याह वेदेति ॥ १४८ ॥

(६) रामचन्द्रः । भूतानामद्रोहेणैव पौर्विकींजातिस्मरति ॥ १४८ ॥

पौर्विकीं संस्मरन् जातिं ब्रह्मैवाभ्यसते पुनः ॥ ब्रह्माभ्यासेन चाजस्रमनन्तंसुखमश्नुते ॥ १४९ ॥

(१) मेधातिथिः । ननुचेष्टफलकामः सर्वमीहते जन्मान्तरानुस्मरणमेकतरसुखयेन फलत्वेन वेदाभ्यासादिचतुष्टयस्य वर्ण्यते । ततआह पौर्विकींजातिंस्मरन्पुनस्तदभ्यासे वर्तते । तस्माच्चानेकजन्माभ्यासादनन्तरंब्रह्मप्राप्तिलक्षणं सुखम् । अजस्रमपुनरावृत्ति अश्नुतेप्राप्नोति । अनन्तशब्देन सुखविशेषोलक्ष्यतोऽसाधना परितृप्तिरात्मनस्तस्याजस्रपदेन शाश्वतंप्रतिपाद्यते तादृशंसुखंमाप्यते नचैतत्क्षीयते । समानार्थावथपुनरुक्तौ यथावृत्तकंवहतः पुरीषमिति । वृत्तकमुदकं-पुरीषंच तत्रैकोरूढोऽपरः क्रियाशब्दः । पुरीषंपूरणसमर्थवृत्तकमुदकम् ॥ १४९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण. । अजस्रंसर्वदा ब्रह्मणोवेदस्याभ्यासेन आनन्त्यमनन्तकालस्थायि ॥ १४९ ॥

(३) कुल्लूकः । ततःकिमतआह पौर्विकीमिति । पूर्वजातिंस्मरन् जातिमित्येकत्वमनाकाङ्क्षितत्वाद्विवक्षितम् । बहूनि जन्मानि स्मरंस्तेषु च गर्भजन्मजरामरणदुःखान्यपि स्मरन्संसारे विरज्यन्ब्रह्मैवाजस्रमभ्यसति श्रवणमननध्यानैः साक्षात्करोति तेन चानन्तमविनाशिपरमानन्दाविर्भावलक्षणमोक्षसुखंप्राप्नोति ॥ १४९ ॥

(४) राघवानन्दः । पूर्वजातिस्मृतौकिंस्यादित्यत्राह पौर्विकीमिति । वेदाभ्यासेनैवंमम जातिस्मरता जातेतिरुक्त्वा-ब्रह्मैवाभ्यस्यतेततोऽनन्तमविनाशि मोक्षरूपम् ॥ १४९ ॥

(५) नन्दनः । जातिस्मरणेन किमयोजनमित्यपेक्षायामाह पौर्विकामिति । ब्रह्मवेदमनन्तरं सुखंमुक्तिम् ॥ १४९ ॥

(६) रामचन्द्रः । ब्रह्मैव वेदमेव । पुनरभ्यसेतब्रह्माभ्यासेन अजस्रं निरन्तर आनन्त्यफलअश्नुते ॥ १४९ ॥

सावित्रान् शान्तिहोमांश्च कुर्यात्पर्वसु नित्यशः ॥ पितॄंश्चैवाष्टकास्वर्चेन्नित्यमन्वष्टकासु च ॥ १५० ॥

(१) मेधातिथिः । पूर्वोक्तानांहोमानांस्वरूपमुच्यते । सावित्राः सवितृदेवताकाः । पर्वसुच पौर्णमास्यमावास्ययोः कर्तव्याः शान्त्यर्थंहोमाअनिष्टनिवृत्तिप्रयोजनाः द्रव्यंचात्राज्यमेवानुपात्तद्रव्यविशेषेषु सर्वहोमेषु श्रूयते । सर्वस्मैत्राएत-यज्ञायगृह्यतेयत्ध्रुवायामाज्यमिति । पर्वस्विति च सप्तमीक्षितीयार्थे द्रष्टव्या । अधिकरणमपिहोमस्य न कर्मछचित् । हो-तव्यानि पठन्तेलाजाज्यमांससक्तुदधिपयोधानाः पिष्टमित्यादि । एतेचहोमाअपूर्वाः । यावतीच समाचारादितिकर्तव्यता सा प्राग्दर्शिता । अष्टकाऊर्ध्वमाग्रहायण्यास्तमिस्रपक्षाणांतिस्रोऽष्टम्यः केषांचिद्धेमन्तशिशिरयोश्चतुर्णामपरपक्षाणामितिव-चनम् । तत्र पितॄनर्चयेच्छ्राद्धेन । पितृशब्दः पूर्वमप्रोतपित्रादिवचनः । अन्वष्टकास्ताएवनवम्यः ॥ १५० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः सावित्रान् सावित्रीमन्त्रनिष्पाद्यान् । शान्तिहोमान् पापशान्त्यर्थंहोमान् । पर्वस्वमावास्या-पौर्णमास्योः । नित्यशः सर्वदा अष्टकासु हेमन्तशिशिरकृष्णाष्टमीषु । अन्वष्टकासु तन्नवमीषु ॥ १५० ॥

(३) कुल्लूकः । सावित्रीदेवताकान्होमाननिष्टनिवृत्त्यर्थंचशान्तिहोमान्पौर्णमास्यमावास्ययोः सर्वदा कुर्यात् । तथा-आग्रहायण्याऊर्ध्वंकृष्णाष्टमीषु तिसृषु चाष्टकाख्येन कर्मणाश्राद्धेन च तदनन्तरितकृष्णनवमीषु चान्वष्टकाख्येन परलोकग-तान्पितॄनर्चयेत् ॥ १५० ॥

(१५०') सावित्रान्=सावित्र्या (नन्दनः)

(४) राघवानन्दः । सावित्रान् सवितृदेवताकान् । शान्त्यर्थहोमान् शान्तिहोमान् । सूर्योज्योतिर्ज्योतिःसूर्याय-स्वाहेति मन्त्रलिङ्गादाज्यद्रव्यकान् । सर्वस्मैवाएतद्यज्ञायगृह्यतेयद्ध्रुवायामाज्यमिति । अतस्तेषांरुपसमर्पणमात्रमनेन । पर्वस्विति दर्शादिकालविधिस्तेषां अष्टकान्वष्टकासु च पितॄंश्चार्चयेदित्यन्वयः । आग्रहायण्याऊर्ध्वंचतसृष्वष्टकासु अष्टकाख्येन कर्मणाअन्वष्टकासुअन्वष्टकाख्येनच ॥ १५० ॥

(५) नन्दनः । जुहुयाचैवेत्युक्तम् तत्केन मन्त्रेणेत्यपेक्षायामाह सावित्र्येति । सावित्र्याआज्येन शान्तिहोमान्कुर्यात् । अष्टकासु हेमन्ताद्यष्टमीषु । अन्वष्टकासु नवमीषु ॥ १५० ॥

(६) रामचन्द्रः । सावित्रान्सवितृदेवताकान् गायत्र्यादिमन्त्रान् शान्तिहोमांश्च कुर्यात् । अष्टकासु हेमन्तशिशिरकृष्णनवमीषु अन्वकाष्टकासु पितॄनर्चयेत् ॥ १५० ॥

दूरादावसथान्मूत्रं दूरात्पादावसेचनम् ॥ उच्छिष्टान्ननिषेकं च दूरादेव समाचरेत् ॥ १५१ ॥

(१) मेधातिथिः । पादाववसिच्येते येनोदकादिना तत्पादावसेचनंतद्दूरात्क्षिपेत् । अथवा पादप्रक्षालनमेव दूरात्कुर्यात् । निषेकःपरिषेकः । तैलादिकृतस्नानोदकमपिशक्यते निषेकशब्देनाभिधातुम । उपयुक्तशेषस्य त्याज्यः स्यायंदूरतोनिक्षेपउच्यते । तद्धि निषेकशब्देन प्रसिद्धतरम् ॥ १५१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । उच्छिष्टान्नस्य निषेकंत्यागम् ॥ १५१ ॥

(३) कुल्लूकः । नैर्ऋत्यामिषुविक्षेपमतीत्याभ्यधिकंभुवद्दतिविष्णुपुराणवचनादेवंविधादग्निगृहस्य दूरान्मूत्रपुरीषपादप्रक्षालनसंकलोच्छिष्टान्नानि । निषिच्यतइतिनिषेकंरेतश्चोत्सृजेत् ॥ १५१ ॥

(४) राघवानन्दः । किंच दूरादिति । निषेकंरेतः समाचरेद्दूरे कुर्यात् ॥ १५१ ॥

(६) रामचन्द्रः । उच्छिष्टान्नं निषेकं रेतः दूरादेव समाचरेत् ॥ १५१ ॥

मैत्रं प्रसाधनं स्नानं दन्तधावनमञ्जनम् ॥ पूर्वाह्णएव कुर्वीत देवतानां च पूजनम् ॥ १५२ ॥

(१) मेधातिथिः । अर्थवादेषु पश्वङ्गसंस्तवे मैत्रःपायुरितिश्रूयते । तदिहाभ्येभेदोपचारान्मित्रःपायुस्तत्रभवंशोधनंमैत्रम् । प्रसाधनकेशरचनामुपलेपनादि । अथवाविशेषणविशेष्यपदेमैत्रंप्रसाधनम । अकृतशक्तापि प्रातः पायुप्रक्षालनकर्तव्यम् । यथाहि सुप्तस्य लालास्रावादेरवश्यंभावित्वान्मुखधावनंविहितम् । एवमेतदपि विनैव वा निमित्तेन मुखस्य जघन्ययोरद्वयोः प्रक्षालनमवश्यंकर्तव्यम् । अन्येत्वाहुर्मित्रकार्यमैत्रंतत्सर्वकार्येभ्योन्तरङ्गेभ्योऽपिपूर्वकर्तव्यम् । तत्राप्यशुचेः क्षणमप्यवस्थाभावात्स्वकार्यापेक्षया पूर्वत्वंद्रष्टव्यम । तदाच पूर्वाह्णशब्दः कार्यान्तरेभ्यः पूर्वतामात्रोपलक्षणार्थोनपुनरपराह्णनिषेधार्थः । अथवामित्रआदित्यस्तदुपस्थानंमैत्रम् । नचायमेषविद्वत्तादिगुणसंपन्नःसाध्यते । प्रजायायाहेते गुणाः प्रार्थ्यन्ते । तदुक्तम् ॥ तया गवा किंक्रियते या न धेनुर्नगर्भिणी । कोऽर्थः पुत्रेण जातेन योन विद्वान्न धार्मिकः ॥ अक्षम्यमपि प्रभूतंयदसघसनैरप्यलक्षणंस्कन्धोपरितिलकादिदारिद्र्यादिदौर्भाग्यसूचकं तदप्याचारोहन्ति । तेनह्यधर्मआचारपरत्वेन नश्यति ॥ १५२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । मैत्रं विद्योत्सर्गं मित्रंदेवततया प्रसाध्यत्वात् । वक्ष्यतिच मित्रमुत्सर्गंइति । प्रसाधनपदेनैव चक्षुरंजनस्य प्राप्तत्वात् । अञ्जन तैलाभ्यङ्गम् । पूर्वाह्णएव संभवे असंभवेत्वन्यदापि ॥ १५२ ॥

+ क*ज (ख)

(३) कुल्लूकः । मित्रदेवताकत्वान्मैत्रं पायुस्तद्भवत्वान्मैत्रंपुरीषोत्सर्गम् । तथादेहप्रसाधनमातःस्नानदन्तधावनाञ्जनदेवार्चनादि पूर्वाह्णएव कुर्यात् । पूर्वाह्णशब्देन रात्रिशेषदिनपूर्वभागाविह विवक्षितौ । पदार्थमात्रविधिपरत्वाच्चास्य पाठक्रमोऽपि नादरणीयः । नहि स्नानानन्तरंदन्तधावनम् ॥ १५२ ॥

(४) राघवानन्दः । किंचैतांत्समारुणोदयमारम्य कुर्यादित्याह मैत्रमिति मित्रदेवताकत्वात् मैत्रःपायुःतद्भवत्वान्मैत्रं पुरीषोत्सर्गे । प्रसाधनं केशानां । पूर्वाह्णशब्देन जहल्लक्षणया रात्रिशेषोपात्तः तेनानुदितहोमनिर्वाहः । अत्र पाठक्रमंबाधित्वा अर्थाच्चेति न्यायेन दन्तधावनमादौ बोद्धव्यम् । उदिते पद्मिनीनाथे यःकुर्याद्दन्तधावनम् । सनिर्लज्जः कथंब्रूयान्पूजयामि जनार्दनमिति निन्दास्मरणात् ॥ १५२ ॥

(५) नन्दनः । मैत्रमुच्चारः ॥ १५२ ॥

(६) रामचन्द्रः । मैत्रं मूत्रपुरीषोत्सर्गः । अंजनं प्रसाधनं केशानांकर्मपूर्वाह्णएव कुर्वीत ॥ १५२ ॥

दैवतान्यभिगच्छेत्तु धार्मिकांश्च द्विजोत्तमान् ॥ ईश्वरं चैव रक्षार्थं गुरूनेव च पर्वसु ॥ १५३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । देवतानि । धार्मिकद्विजांश्च नमस्कारार्थम् । ईश्वरंच रक्षार्थंनित्यमभिगच्छेत् । गुरूंस्तु पर्वसु नमस्क्रियार्थम् ॥ १५३ ॥

(३) कुल्लूकः । पाषाणादिमयानि धर्मप्रधानांश्च ब्राह्मणान्रक्षार्थंराजादिकं गुरूंश्च पित्रादीनमावास्यादिपर्वसु तुमभिमुखोगच्छेत् ॥ १५३ ॥

(४) राघवानन्दः । दैवतानि पाषाणादिप्रतिमाः । धार्मिकान् धर्मोपदेष्टॄन् । पर्वसमादिषु ॥ १५३ ॥

(५) नन्दनः । दैवतानि देवताप्रतिमाः । ईश्वरंराजानमन्यवाप्रभुम् ॥ १५३ ॥

(६) रामचन्द्रः । ईश्वरं ग्रामाधिपं योगक्षेमार्थंगच्छेत् । अलब्धलाभोयोगः लब्धस्य परिपालनं क्षेमःतं कुर्वीत । गुरून् आचार्यान् ॥ १५३ ॥

अभिवादयेद्वृद्धांश्च दद्याच्चैवासनं स्वकम् ॥ कृताञ्जलिरुपासीत गच्छतः पृष्ठतोऽन्वियात् ॥१५४॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । वृद्धान् विद्यादिवृद्धान् । पृष्ठतोऽन्वियात् न स्वमतः ॥ १५४ ॥

(३) कुल्लूकः । गृहागतान्गुरूनभिवादयेत्तेषांच स्वीयमासनमुपवेष्टुंच दद्यात् । बद्धाञ्जलिश्च गुरुसमीपआसीत । गच्छतश्च पृष्ठदेशेऽनुगच्छेत् । उक्तोऽप्ययमभिवादनाद्याचारःफलाभिधानाय पुनरुच्यते ॥ १५४ ॥

(४) राघवानन्दः । सम्भ्रमेणासनंदद्यादिति भावः । उपासीत आसीनानिति शेषः । गच्छतस्तस्य पृष्ठतः ॥ १५४ ॥

(६) रामचन्द्रः । स्वं स्वकीयं आसनदद्यात् ॥ १५४ ॥

श्रुतिस्मृत्युदितं सम्यङ्निबद्धं स्वेषु कर्मसु ॥ धर्ममूलं निषेवेत सदाचारमतन्द्रितः ॥ १५५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । श्रुतिस्मृत्युदित सदाचारंच धर्ममूलंधर्मसाधनं स्वेषु स्ववर्णाश्रमकर्मसु निबद्धंसंबद्ध तत्कर्मानुगुणंसेवेत ॥ १५५ ॥

(३) कुल्लूकः । वेदस्मृतिभ्यांसम्यगुक्तंस्वेषु कर्मस्वध्ययनादिष्वङ्गत्वेन संबद्धंधर्मस्य हेतुंसाधूनामाचारमनलसः सन्नितान्तसेवेतेतिसामान्येनाचारानुष्ठानोपदेशः फलकथनाय ॥ १५५ ॥

(४) राघवानन्दः। निबद्ध कर्माङ्गत्वेन। सदाचारं त्वद्भाभिःपूयतेविप्रइत्यादिनाआचमनाद्यनुष्ठानं। धर्ममूल अद्वारपात्रादिधारणलक्षणशिरोव्रतादिधर्महेतुः ॥ १५५ ॥

(८) नन्दन। स्वेषु कर्मसु निबद्धस्थानि कर्माणि· वर्णाश्रमप्रयुक्तानि कुर्वन्धर्ममूलंधर्मस्य मूलम्। धर्ममूलत्वचाचारमभवोधर्मः श्रुत्युक्त स्मार्तएवचेत्यत्रप्रतिपादितम् ॥ १५५ ॥

आचाराल्लभते ह्यायुराचारादीप्सिताः प्रजाः ॥ आचाराद्धनमक्षय्यमाचारोहन्त्यलक्षणम्॥१५६॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। आचाराद्धर्माचरणात् अलक्षणमलक्ष्मीम् ॥ १५६ ॥

(३) कुल्लूकः। आचाराद्दीर्घमायुर्लभतेऽभिमताश्च प्रजाः पुत्रपौत्रदुहित्रात्मिकाः प्रभूतधनम्। अशुभफलसूचकच देहस्थमलक्षणमाचारोनिष्फलयति आचाराख्यधर्मेणालक्षणसूचितारिष्टनाशात् ॥ १५६ ॥

(४) राघवानन्दः। आचारानुष्ठानंस्तौति आचारादिति। आचार· स्मार्ताचमनादि·। अक्षय्य पुत्रपौत्रादि। अलक्षण निन्दितरोगपरदारादिसेवनम् ॥ १५६ ॥

(६) रामचन्द्रः। अलक्षणं अलक्ष्मीम् ॥ १५६ ॥

दुराचारोहि पुरुषोलोके भवति निन्दितः ॥ दुःखभागी च सततं व्याधितोऽल्पायुरेव च ॥१५७॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। दुराचारोदुष्टाचरणशीलः ॥ १५७ ॥

(३) कुल्लूक। यस्माद्दुराचार· पुरुषोलोके गर्हित स्यात्सर्वदा दुःखान्वितोरोगवानल्पायुश्च भवति तस्मात्सदाचारयुक्तःस्यात् ॥ १५७ ॥

(४) राघवानन्द·। विपक्षेबाह दुराचारइति ॥ १५७ ॥

(६) रामचन्द्र। दुराचारः अश्रद्दधानः ॥ १५७ ॥

सर्वलक्षणहीनोऽपि यः सदाचारवान्नरः ॥ श्रद्दधानोऽनसूयश्च शतं वर्षाणि जीवति ॥ १५८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। लक्षण एतज्जन्मशुभसूचक कुलरेखादि। सदाचार· समीचीनाचार· तत्राचारे श्रद्दधान। अनसूय परगुणसहन ॥ १५८ ॥

(३) कुल्लूकः। य सदाचारवान्श्रद्धान्वित· परदोषानभिधाता सर्वशुभसूचकलक्षणशून्योऽपि शतायुर्भवति ॥ १५८॥

(४) राघवानन्दः। सदाचारः सतामाचारे श्रद्दधानः ॥ १५८ ॥

यद्यत्परवशं कर्म तत्तद्यत्नेन वर्जयेत् ॥ यद्यदात्मवशं तु स्यात्तत्तत्सेवेत यत्नतः ॥ १५९ ॥

(१) मेधातिथिः। यत्परप्रार्थनया स्वपरहितादि क्रियते तत्परवशंवर्ज्यतेननुयद्दक्तिमाध्यमाविद्यादि। तद्विषयकमेवश्रुत्यादि·स्वीक्रियते। यत्त्वात्मनोऽवश्यस्वल्पयापनमात्रयापरोपकार·स्वल्पोऽपितत्स्वयमेवकुर्यात्। नचानेनपरवशमपि दीक्षितस्य निषिध्यते। स्मृत्या श्रुतिबाधितुमन्याय्यत्वात् उक्तेचविषयेसावकाशत्वात्स्मृतेर्नित्यकर्मासंपत्तौ गुरुर्योपयोगिनिधनेऽशति कर्तव्येव याञ्चोपायान्तराभावे। किंतुविशेषतोदारयइति सत्यांस्वयाचिंद्धनमात्रायांसंतोषरेणभवितव्यमित्येवमस्यतात्पर्यम् ॥ १५९ ॥

* स·ष (अ)

(२) सर्वज्ञनारायणः। परवश नित्यंपराधीनं कर्म दृष्टार्थम् ॥ १५९ ॥

(३) कुल्लूकः। यद्यत्कर्म पराधीनंपरमार्थनादिसाध्यतत्तद्यत्नतोवर्जयेत्। यद्यत्स्वाधीनदेहव्यापारसाध्यंपरमात्मग्रहादि तत्तद्यत्नतोऽनुतिष्ठेत् ॥ १५९ ॥

(४) राघवानन्दः। नैतादृशदुःखहेतुरित्यनुभवाविरुद्धमाह यदितित्रिभिः। अध्यापनादित्रितयंपरित्यज्य यथालाभेन संतुष्टोवेदानभ्यसेदिति तात्पर्यार्थः ॥ १५९ ॥

(५) नन्दनः। परवशपराधीनम्। अनावश्यकयत्कर्म तत्स्वत्वदपि वर्जनीयमित्यर्थः ॥ १५९ ॥

(६) रामचन्द्रः। यद्यत् परतर कर्म पराधीनकर्म तत्प्रयत्नेन वर्जयेत्। यद्यत् आत्मवशकर्म तद्यत्नेन च सेवेत ॥ १५९ ॥

सर्वं परवशं दुःखं सर्वमात्मवशं सुखम् ॥ एतद्विद्यात्समासेन लक्षणं सुखदुःखयोः ॥ १६० ॥

(१) मेधातिथिः। याच्ञांनिन्दति। यत्परवशंतत्सर्वंदुःखम्। तिष्ठतु तावत्परस्य गृहद्वार्युपस्थानमनुवृत्तिरथवा मुखचश्रमणम्। यत्तु संकल्पएवयाच्ञायांदृदयंनप्रसहते नूनमायामसदिग्धांसृष्टिर्नासौस्वयंभुवः। समासेन सक्षेपेणेतद्दुःखस्यलक्षणयायाच्ञा। सुखचैतद्याऽस्पृहा ॥ १६० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। लक्षणंकारणम् ॥ १६० ॥

(३) कुल्लूकः। अत्रहेतुमाह सर्वपरवशमिति। सर्वंपरप्रार्थनादिसाध्यदुःखहेतुः सर्वमात्माधीनंसुखहेतुः। एतत्सुखदुःखयोःकारणंजानीयात् ॥ १६० ॥

(४) राघवानन्दः। आत्मवशदेहमात्रनिर्वाहं। शारीरंकेवलंकर्म कुर्वन्नाप्नोति किल्बिषमिति गीतोक्तेः। समासेन सक्षेपेण लक्षणगमकम् ॥ १६० ॥

(५) नन्दनः। यस्मादेव तस्मादिदमनसि कर्तव्यमित्याह सर्वमिति ॥ १६० ॥

(६) रामचन्द्रः। सुखदुःखयोः लक्षणं कारणं एतद्विद्यात् ॥ १६० ॥

यत्कर्म कुर्वतोऽस्य स्यात्परितोषोऽन्तरात्मनः ॥ तत्प्रयत्नेन कुर्वीत विपरीतं तु वर्जयेत् ॥ १६१ ॥

(१) मेधातिथिः। आत्मतुष्टेःप्रागुक्तायाः पुनर्वचनस्मरणार्थम्। विषयश्चतस्यादर्शनएव। यत्र कर्मणि क्रियमाणे किंकथिका न भवति तत्कर्तव्यम्। यत्र तु तद्यत् तुष्यति तद्वर्जनीयम् ॥ १६१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। परितोषोधर्मसाधन ममेतदिति बुद्ध्याप्रीतिः। एतच्च बहुषु धर्मप्रकारेषु मध्ये द्वयस्य एतदेव स्वस्यच प्रियमात्मनरति। प्रागुक्तविपरीत यत्र न कदाचित्परितोषः ॥ १६१ ॥

(३) कुल्लूकः। यत्कर्मकुर्वतोऽस्यानुष्ठातुःपुरुषस्यान्तरात्मनस्तुष्टिःस्यात्तत्प्रयत्नतोऽनुष्ठेयमतुष्टिकरंवर्जयेत्। एतच्चाविहितानिषिद्धगोचरवैकल्पिकविषयच ॥ १६१ ॥

(४) राघवानन्दः। किंच परवशमपिपुत्रोत्पादनादिकार्यमन्तरात्मनोमनसः सतोषहेतुत्वात्तद्विपरीतपारदार्यादि नकार्यं। तस्योदर्केऽसतोषहेतुत्वात् ॥ १६१ ॥

(५) नन्दनः। एववर्जनीयचकार्यचयत्तल्लक्षणउक्तम् इदानींलक्षणान्तरमाह यत्कर्मेति। सतामयमुपदेशोनासताम् ॥ १६१ ॥

(६) रामचन्द्रः । अस्य द्विजस्य यत्कर्म कुर्वतः अन्तरात्मनः परितोषः स्यात् तत्कर्म कुर्वीत कुर्यात् ॥१६१॥

आचार्यं च प्रवक्तारं पितरं मातरं गुरुम् ॥ न हिंस्याद्ब्राह्मणान्गाश्च सर्वांश्चैव तपस्विनः॥१६२॥

(१) मेधातिथिः । प्रायश्चित्तप्रवृत्तान्पातकिनोऽपिसर्वग्रहणमविशेषेण सर्वभूतानांतत्र तत्र हिंसानिषिद्धापुनर्वचनमाचार्यादीनामाततायिनामपि निषेधार्थमितिकेचित् । यस्तुगुरुंवाबालवृद्धौवेत्यादिरर्थवादोऽस्यैवमतिप्रसवः । उपाध्यायस्त्वाह नायंप्रतिषेधः पर्युदासोऽयंसंकल्पविधानार्थोनोधन्तमादित्यमीक्षेतेतिवत् । अतः प्रयत्नेनातिक्रान्तंभवति संकल्पप्रतिषेधश्चेति । अथवादुरुक्तभाषणंहिंसावाग्भिस्तैस्तैर्जघानतामितिप्रयोगदर्शनात् । अथवामतिकूलाचरणे हन्तिःप्रयुक्तः ॥ १६२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । आचार्यमुपनीयाध्यापकम् । प्रवक्तारंउपाध्यायं व्याख्यातारंच । गुरुमुपनयनकारिणमन्यंच । तपस्विनस्तपःशीलाः । नाहिंस्यात् प्रतिकूलंतेषांनाचरेत् ॥ १६२ ॥

(३) कुल्लूकः । आचार्यमुपनयनपूर्वकवेदाध्यापकंप्रवक्तारंवेदार्थव्याख्यातारंगुरुमल्पंवा बहुवा यस्मैस्युक्तं । आचार्यादींस्तु न हिंस्यात् प्रतिकूलाचरणेऽत्र हिंसाशब्दः । गोविन्दराजस्तु । सामान्येन हिंसानिषेधादाततायिनोऽप्येतान्न हिंस्यादितिव्याख्यातवांस्तदयुक्तम् । गुरुंवा बालवृद्धौ वेत्यनेनविरोधात् ॥ १६२ ॥

(४) राघवानन्दः । किंच एतानष्टौ कदाचिदपि न पीडयेदित्याह आचार्येति । आचार्यमुपनेतारं । प्रवक्तारमध्यापकं । गुरुं हितोपदेष्टारम् ॥ १६२ ॥

(५) नन्दनः । न हिंस्यान्न प्रतिकूलंकुर्यात् ॥ १६२ ॥

(६) रामचन्द्रः । आचार्यं उपनेतारं । प्रवक्तारं उपाध्यायं व्याख्यातारं । पितरं । मातरं । गुरुं । ब्राह्मणान् । गाश्च । सर्वांश्चैव तपस्विनः । प्रायश्चित्तप्रवृत्तानेतान् आचार्यादीन् न हिंस्यात् । न साक्षाद्धननेनापितु वचनेनापि दुःखंनोत्पादयेत् । प्रतिकूलाचरणं हननं न कार्यम् ॥ १६२ ॥

नास्तिक्यं वेदनिन्दां च देवतानां च कुत्सनम् ॥ द्वेषं दम्भं च मानंच क्रोधंतैक्ष्ण्यं च वर्जयेत् ॥ १६३ ॥

(१) मेधातिथिः । वेदप्रमाणकानामर्थानांमिथ्यात्वाध्यवसायस्यनास्तिक्यशब्देनप्रतिपादनम् । निन्दांपुनरुक्तौ । वेदोऽप्योन्यप्यारतोनायसत्यमस्तीतिभावदोषेण नपूर्वपक्षभङ्गच्या । अग्न्यादयोदेवतास्तासांकुत्सनंनिन्दैव यथा दग्धदेवेन हता : स्मइतिदेवैभर्त्सितं वक्तारः । द्वेषोमात्सर्यादिहेतुकाऽप्रीतिः । स्तम्भोऽहंकारादनम्रता । मानोऽहकारआत्माभिमानः पण्डितोऽहमाढ्योऽस्मीति । अमर्षः क्रोधस्तैक्ष्ण्यंपारुष्यंद्वेषपूर्वकः क्रोधः ॥ १६३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । नास्तिक्यं परलोकनास्तितोपपादनम् । द्वेषोऽपचिकीर्षा । स्तम्भोविनयाभावः । आत्मन्युत्कर्षप्रत्ययोमानम् । द्वेषहेतुरात्मगुणविशेषः क्रोधः । तैक्ष्ण्यंहिंसापरता ॥ १६३ ॥

(३) कुल्लूकः । नास्ति परलोकइतिबुद्धिर्वेदस्य देवतानांच निन्दांमात्सर्यधर्मानुत्साहाभिमानकोपक्रौर्याणि त्यजेत् ॥ १६३ ॥

(४) राघवानन्दः । किंच नास्तिक्यादिवर्जनमनीव सुखहेतुरित्याह नेति । कुत्सनं धिगिन्यादितिरस्करणं । मानं पूजाशंसा । तैक्ष्ण्यं क्रौर्यम् ॥ १६३ ॥

(५) नन्दनः। नास्तिक्यंपरलोकाभावनिश्चयः। वेदनिन्दावेदाप्रामाण्यनिर्णयव्यवहारः। देवताकुत्सनंदेवतानिकर्षवादः। द्वेषोमानसोविकारः। दम्भः परसत्कारेऽनुद्यमः। अलभ्यलाभेपिप्रभुत्वंमानः। क्रोधोबहिर्विकारः। तैक्ष्ण्यंक्रूरता ॥ १६३ ॥

(६) रामचन्द्रः। च पुनः वेदविदांमिथ्यात्वाध्यवसायश्च अन्यत्प्रसिद्धं तैक्ष्ण्यं हिंसाभिरतिः इत्यादि वर्जयेत् ॥ १६३ ॥

परस्य दण्डं नोद्यच्छेत्क्रुद्धोनैव निपातयेत् ॥ अन्यत्र पुत्राच्छिष्याद्वा शिष्ट्यर्थं ताडयेत्तु तौ ॥१६४॥

(१) मेधातिथिः। येनदम्यतेसदण्डः करलगुडशिफारज्जुविदलादिस्तंपरस्यक्रुद्धः सन्नोद्यच्छेन्नोत्क्षिपेत्। महाराशेस्तिर्यगपि न निपातयेत्। निपातनंवेगेनतद्वव्यसंयोगः पुत्रशिष्यावनुताडयेच्छिफावेणुदलचपेटाभिर्यथाष्टमे वक्ष्यति न दण्डेन नौच न क्रोधेन तांहिशिष्ट्यर्थमनुशासनार्थबाल्याद्यदिचापलमाचरतः। तथा। पृष्ठतस्तुशरीरस्यनोत्तमाङ्गे कथंचन। शिष्यग्रहणंदासीदासस्यापिमदर्शनार्थम्। समानकार्यत्वात् ॥ १६४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। दण्ड ताडनार्थंलगुडादि। नोद्यच्छेन्न व्यापारयेत् न निपातयेत् ताडनफलं निष्पादयेत्। शिष्ट्यर्थं शिक्षार्थं नतु द्वेषमात्रेण शिष्यपदंशासनीयपरम्। तथाच भार्यादिशासितिरित्येके ॥ १६४ ॥

(३) कुल्लूकः। परस्य हननार्थंक्रुद्धःसन्दण्डादि नोत्क्षिपेन्नैव परगात्रे निपातयेत्पुत्रशिष्यभार्यादासादेरन्यत्र कृतापराधेतानानुशासनार्थंरज्ज्वा वेणुदलेन वेत्यादिवक्ष्यमाणप्रकारेण ताडयेत् ॥ १६४ ॥

(४) राघवानन्दः। नोपयच्छेत्परस्य हननार्थंनादद्यात्। नएनंदण्डनिपातयेत् शिष्ट्यर्थंशिष्टिरनुशासनंतदर्थम् ॥ १६४ ॥

(५) नन्दनः। एनंदण्डनिपातयेत्। परस्योपरीतिशेषः ॥ १६४ ॥

(६) रामचन्द्रः। परस्येति। परस्य अन्यस्य दण्डनउद्यच्छेत् न कुर्यात्। क्रुद्धःसन्पुत्रात् शिष्यात् अन्यत्रएवदण्डंननिपातयेत्। शिक्षार्थंतु निश्चयेन तौ पुत्र शिष्यौ ताडयेत् ॥ १६४ ॥

ब्राह्मणायावगुर्यैव द्विजातिर्वधकाम्यया ॥ शतं वर्षाणि तामिस्रे नरके परिवर्तते ॥१६५॥

(१) मेधातिथिः। अविशेषेण सर्वविषये ताडने निषिद्धेब्राह्मणेतत्क्रियायादोषातिशयदर्शनार्थंपञ्चश्लोकी। अवगूर्यउद्यम्यचदण्डादि वधकाम्यया ताडनेच्छयाविनैव निपातेन शतवर्षाणि नरके पच्यते परिवर्तते तत्फलमुपभुङ्क्ते ॥ १६५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। वधकाम्यया ताडनार्थतया ॥ १६५ ॥

(३) कुल्लूकः। द्विजातिरपि ब्राह्मणस्य हननार्थंदण्डादिकमुद्यम्यैव नतु निपात्य वर्षशतंतामिस्रादिनरके परिभ्रमति ॥ १६५ ॥

(४) राघवानन्दः। तत्राप्यहोकष्टब्राह्मणताडनमित्याह ब्राह्मणायेति। अवगूर्य वधकाम्यया दण्डाद्युद्यम्य। एतत्रयंकदापि न कुर्यात् द्विजातिश्चातुर्वर्ण्यम् ॥ १६५ ॥

(५) नन्दनः। दण्डोद्यमने ब्राह्मणविषये दोषविशेषमाह ब्राह्मणायेति। अवगुर्य दण्डमुद्यम्य ॥ १६५ ॥

(६) रामचन्द्रः। द्विजातिः वधकाम्यया ब्राह्मणान् अवगूर्यैव दण्डउत्थाप्यैव ॥ १६५ ॥

ताडयित्वा तृणेनापि संरम्भान्मतिपूर्वकम् ॥ एकविंशतिमाजातीः पापयोनिषु जायते ॥ १६६ ॥

(१) मेधातिथिः । संरंभःक्रोधावेशोनतुकर्मणा बुद्धिपूर्वम् । एकविंशतिमाजातीः जातिर्जन्म । आकारोऽनर्थकः-प्रलम्बतइतिवत् । तृणेनापि ताडने दीर्घकालीनरकानुभवः ॥ १६६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । संरम्भात्क्रोधात् नतु कर्मणा । आजातीर्जन्मान्येकविंशतिं पापयोनिषु श्वादिषु । एतन्चत्तामिसेद्दुःखमनुभूय पश्चात् ॥ १६६ ॥

(३) कुल्लूकः । तृणेनापि क्रोधाद्बुद्धिपूर्वकंब्राह्मणंताडयित्वा एकविंशतिजन्मानि पापयोनिषु कुक्कुरादियोनिषु जायते ॥ १६६ ॥

(४) राघवानन्दः । संरम्भात्क्रोधात् । आजातीः जन्मानि । पापयोनिषु शूकरादिषु ॥ १६६ ॥

(५) नन्दनः । ब्राह्मणविषये दण्डपातने दोषविशेषमाह ताडयित्वेति । आजातेराजननात् । जायतेः सकर्मकत्वम्-पितिपातननात् ॥ १६६ ॥

(६) रामचन्द्रः । तृणेनापि ताडयित्वा एकविंशतिजन्मानि प्राप्नोति ॥ १६६ ॥

अयुध्यमानस्योत्पाद्य ब्राह्मणस्यासृगङ्गतः ॥ दुःखं सुमहदाप्नोति प्रेत्याप्राज्ञतया नरः ॥ १६७ ॥

(१) मेधातिथिः । असृग्लोहितम् । तदङ्गतोङ्गाद्यथोत्पादयति ब्राह्मणस्य खड्गप्रहारादिनाऽयुध्यमानस्य न तद्द्रोणाचार्यवत्क्षात्रेण धर्मेण युयुत्सोःसुमहद्दुःखंनरकादि प्रेत्य मृतोजन्मान्तरे । अप्राज्ञतयेत्यनुवादः । प्राज्ञोहिशास्त्रार्थज्ञानात्कथमेवकुर्यात् ॥ १६७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अयुध्यमानस्येति युध्यमानस्य क्षतकरणे दोषाल्पता दर्शिता । अतएव तद्वधेपि प्रायश्चित्ताल्पत्वमुन्नेयम् । सामान्योक्तदुःखपरिमाणाभिधानं । शोणितम् ॥ १६७ ॥

(३) कुल्लूकः । अयुध्यमानस्य ब्राह्मणस्याङ्गे शास्त्रानभिज्ञतया शोणितमुत्पाद्य परलोके महद्दुःखमाप्नोति ॥१६७॥

(४) राघवानन्दः । असृग्रक्तं । अङ्गतोदेहात् । युद्धे तु न दोषः नतुदृश्यते दुःखमिति चेत्तत्राह प्रेत्येति । अप्राज्ञतया अदोषज्ञत्वेन ॥ १६७ ॥

(६) रामचन्द्रः । अयुध्यमानस्य शास्त्रेण धर्मेण युयुत्सोःब्राह्मणस्यअन्ततःमध्यतःअसृक् उत्पाद्य प्रेत्य परलोके अप्राज्ञतया नरः सुमहद्दुःखं प्राप्नोति ॥ १६७ ॥

शोणितं यावतः पांसून्संगृह्णाति महीतलात् ॥ तावतोऽब्दानमुत्रान्यैः शोणितोत्पादकोऽद्यते ॥ १६८ ॥

(१) मेधातिथिः । ईषत्प्रहारेपूर्वफलम् । अधिके तु पांसवोरजांसिधूल्यवयवास्तान्यावतोयत्परिमाणान्गृण्हाति संहन्ति । ब्राह्मणाद्रच्युतंभूमिपतितंलोहितंतावतोऽब्दांस्तावन्ति वर्षाण्यमुत्र परलोके खतेश्वशृगालैर्यःशोणितस्योत्पादकः-प्रहर्ता ॥ १६८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । संगृण्हाति संगृहीतुंशक्नोति । अमुत्र नरके । अद्यते भक्ष्यते ॥ १६८ ॥

(३) कुल्लूकः । खड्गादिहतब्राह्मणाङ्गनिर्गतरुधिरंभूमिपतितंयावतोधूलिपरमाणून्पिण्डीकरोति तावत्संख्यानि वर्षाणि परलोके शोणितोत्पादकः प्रहर्ताअन्यैः श्वशृगालादिभिर्भक्ष्यते ॥ १६८ ॥

---

* एकविंशतिमाजातीः=एकविंशतिमाजातेः (नन्दनः)

(४) राघवानन्दः। संगृण्हाति पिण्डंकरोति पांशुः त्रसरेणुः। तावतस्तत्सङ्ख्याकान्। अन्यैः गृध्रादिभिः॥१६८॥

(५) नन्दनः। अन्यैरिहलोकगतैः॥ १६८॥

(६) रामचन्द्रः। तावतः अब्दान् वर्षान् अमुत्र परलोके अद्यैः अदनीयैःसह शोणितोत्पादकः अद्यते भ-क्ष्यते॥ १६८॥

न कदाचिद्द्विजे तस्माद्विद्वानवगुरेदपि॥ न ताडयेत्तृणेनापि न गात्रात्स्रावयेदसृक्॥ १६९॥

(१) मेधातिथिः। पूर्वस्य क्रियात्रयप्रतिषेधविधेरुद्यमननिपातनविषयस्योपसंहारः। नकदाचिदपिचापीत्यर्थः१६९

(२) सर्वज्ञनारायणः। द्विजे विप्रे। अवगुरेदन्युद्यच्छेदपि॥ १६९॥

(३) कुल्लूकः। तस्मादवगोरणादिदोषाभिज्ञोब्राह्मणे दण्डाद्युद्यमननिपातरुधिरस्रवणानि नापद्यपि कुर्यादिति पूर्वो-क्तक्रियात्रयस्योपसंहारः॥ १६९॥

(४) राघवानन्दः। हिंसाप्रकरणमुपसंहरति नेति। असृगिति द्वितीयान्तम्॥ १६९॥

(५) नन्दनः। उपसंहरति नेति॥ १६९॥

(६) रामचन्द्रः। द्विजे तस्मात्कदाचिदपि विद्वान्नावगुरेत् नदण्डमुत्थापयेदित्यर्थः॥ १६९॥

अधार्मिकोनरोयोहि यस्य चाप्यनृतं धनम्॥ हिंसारतश्च योनित्यं नेहासौ सुखमेधते॥१७०॥

(१) मेधातिथिः। सामान्यतः सर्वहिंसाप्रतिषेधशेषोयम्। अधर्मःशास्त्रप्रतिषिद्धोऽगम्यागमनादिस्तंचरत्यधार्मिकः। यस्यचानृतमेवधनसाक्ष्ये व्यवहारनिर्णयादौचासत्यमुक्त्वोचधनंसाधयति यश्च हिंसारतिर्हिंसायांअभिरतोवैरानुबन्धादर्थ-हेतोर्वापराञ्हिनस्ति नासौसुखमेधतेनरकमाप्नोति। इहास्मिँल्लोके॥ १७०॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। अधार्मिकोऽधर्मवृत्तिः। अनृतं मिथ्यावचनंधनमिवोपादेयम्॥ १७०॥

(३) कुल्लूकः। अधर्मेण व्यवहरतीत्यधार्मिकः शास्त्रप्रतिषिद्धागम्यागमनाद्यनुष्ठाता योमानुषोयस्य च साक्ष्ये व्यवहारनिर्णयादौ च मिथ्याभिधानमेव धनोपायअसत्यमभिधायोत्कोचधनंगृह्णाति यश्च परहिंसाभिरतः नासाविहलोके सुखयुक्तोवर्त्तते तस्मादेतन्न कर्त्तव्यमितिनिन्दयानिषेधःकल्प्यते॥ १७०॥

(४) राघवानन्दः। अधार्मिकः परदारादिरत। अनृतधन मिथ्याभिधानमेव धनोपायः। असाविति परोक्षनि-र्देशादमुत्रापि॥ १७०॥

(५) नन्दनः। एवमधर्मस्य वर्जनीयत्वमुक्तम्। इदानीं न केवलामुत्रिकाद्भयादधर्मोवर्जनीयः किन्त्वैहिकादपी-त्याह अधार्मिकइति। अधार्मिकमानसदोषयुक्तस्योपलक्षणम्। अनृतधनमिति वाचिकदोषयुक्तस्य। हिंसारतइति का-यिकदोषयुक्तस्य। इहास्मिन्नेव लोकेनसुखमेधते। अधार्मिकंवर्जयन्ति सन्तोऽनृतबहुलंवर्जयन्ति द्विषन्ति च हिंसारत-वर्जयन्ति द्विषन्ति हिंसन्ति च। तस्मादैहिकादपि भयादधर्मोवर्जनीयइत्यभिप्रायः॥ १७०॥

(६) रामचन्द्रः। अधार्मिकादीनांमध्ये च पुनः हिंसारतिः असौनेहलोके सुखं वर्धते॥ १७०॥

न सीदन्नपि धर्मेण मनोऽधर्मे निवेशयेत्॥ अधार्मिकाणां पापानामाशु पश्यन्विपर्ययम्॥१७१॥

(१) मेधातिथिः। धर्म शास्त्रमर्यादा तेन वर्तमानःसीदन्नप्यवसादमपि प्राप्नुवन्नाधर्मे मनोनिवेशयेत्। यतअधा-

भिकापचपि चौर्योत्कोचदम्भादिभिर्धनसमृद्धारश्यन्ते तथापि तेषामाशु विपर्ययोदृश्यते धननाशादि। अतोन धर्मादि॰ चलेत्सुतद्रूत्वादृष्टमर्थं दर्शितवान्॥ १७१॥

(२ सर्वज्ञनारायण । धर्मेण धर्मे क्रियमाणेसीदन्नवसीदन्नपि । अधार्मिकाणामधर्महेतुर्हिंसादिकारिणा पापाना- मरृतप्रायश्चित्तत्वया तज्जन्यपापवता आशु परलोके परलोकगमनमात्रेण विपर्ययद्रु सम॥ १७१॥

(३) कुल्लूक । शौस्त्रविहितमनुतिष्ठन्धनाद्यभावेनाऽवसीदन्नपि कदाचिन्नाधर्मे बुद्धिकुर्यात्। यस्मादधर्मव्यवहारि- णोयधर्म्यापाततोधनादिसपद्भागिनोपि दृश्यन्ते तथापि तेषामधार्मिकाणामधर्मचौरादिव्यवहारिणापापिनातज्जनितदुरित शालिनाशीघ्रधनादिविपर्ययोपि दृश्यते। तपश्यन्नाधर्मे धियवध्यादितिशिष्यहितायदृष्टमर्थंदर्शितवान्॥ १७१॥

(४) राघवानन्द । किचनेति। धर्मेण सीदन्नपि मनोऽधर्मे न निवेशयेदित्यन्वय ॥ १७१॥

(५) नन्दन । न केवलमधर्मपकर्षौलोकोपक्रोशभयाद्वर्जनीय किंतु मत्यक्षतोऽनर्थबहुत्वादपीत्याह नेति। मधु- रद्रु खेन परिणामसुखेन भेषजेनेव सेव्यमानेनधर्मेण शास्त्रव्यवस्थारूपेणात्मसकोचाख्येनसीदन्नपि तद्विपरीतरूपेविषमि- श्रेमधुनीवाधर्मेमनोननिवेशयेत्। अत्रहेतुरुत्तरार्धेनोक्त । अधार्मिकाणाधर्मानुपालरहिताना पापानापापकारिणाचौरादी नामाशुसद्योविपर्ययमनर्थराजदण्डादिकपश्यन्निति। न हि पापानापापाचरणानन्तरमेवानर्थउपलभ्यते॥ १७१॥

(६) रामचन्द्र । धर्मेण धर्मशास्त्रमर्यादया सीदन्नपि नर मन अधर्मे न निवेशयेत्। अधार्मिकाणाआशु विपर्ययमपश्यन्। यद्यपि चौर्योत्कोचादिना धनसमृद्धि तथापि तस्या समृद्धेरपिआशुविनाश ॥ १७१॥

नाधर्मश्चरितोलोके सद्य फलति गौरिव॥ शनैरावर्तमानस्तु कर्तुर्मूलानि कृन्तति॥ १७२॥

(१) मेधातिथि । इदानींशास्त्रार्थमाह । अनियतकालत्वाद्वैदिकानाशुभाशुभफलानाकर्मणामेवमुच्यते । नाधर्म- श्चरितोऽनुष्ठित सद्य फलति फलददाति । वेदेहि केवलकर्मणाविहितमतिपिद्धानामुखदु खफलत्वश्रुतम् कालविशेषस्तु नावगमित । कर्मयत्यापारोहि कर्तव्यतावगमपरस्वेऽपि कर्मफलसबन्धबोधमात्रे पर्यवस्यति नकालविशेषमाक्षिपति। प्रन्वताकर्मणानियमानातु फल्त कर्तव्यत्तामतिपिद्धपरिहारेऽपि नैवनरकादिदु खनिवृत्तिकामस्याधिकार किंतु शास्त्रम- तिषेधसामर्थ्यात्। सतु मतिषेधोदु खफलत्वमतिपिद्धानुष्ठानस्य बोधयति। निपुणवएतद्रुच्यमानमतिम यविस्तरमाक्षिपती त्युपरम्यते। गौरिव साधर्म्यवैधर्माभ्यामयदृष्टा त । यथा गौ पृथिवीसुप्तबीजान तदैवानेकसस्यशालिनीभवति किंत- र्हिपरिपाकमपेक्षते तादशवैदिककर्मतिसाधर्म्यम्। वैधर्म्येणापि यथागौ पशुर्वा दोहाभ्यासद्य फलति नैवधर्मोधर्मो। अधर्मेपरणधर्मस्यापिफलदानप्रतिकालनियमप्रदर्शनार्थम्। आवर्त्यमान कालेनोपचीयमान कर्तु मतिपिद्धानुष्ठातु मूला- नि कृन्तति छिनत्ति। मूलकर्मनेन सर्वेण सर्वविनाशउपलक्ष्यते। यथामूलच्छेदादृक्षादिस्थावराणामपुनर्भवस्तद्वदधर्मका रिणाम्॥ १७२॥

(२) सर्वज्ञनारायण । सद्यस्तत्क्षणादेव यथागौर्दुग्धफलति न तथा अधर्म आवर्त्यमान पुन पुन क्रियमाण मूलानिभागस्य साधनानि कर्माणि कृन्तति छिनत्ति तच्छेदान्तरतु स्वफलदु खकरोतीत्यपि द्रष्टव्यम्॥ १७२॥

(३) कुल्लूक । शास्त्रेणानिषिद्धमितकालपरिपाकवात्शुभाशुभकर्माणानाधर्मोऽनुतिष्ठतस्तत्कालएव फलति गौरिव- भूमिपक्षे साधर्म्यदृष्टान्त । यथाभूमिस्सबीजमाप्ता तदैव मधुरपचेन्मिफलमोदिरतमकसतर्गिना न भवति किंतु नियमफल पाकसमयमासाद्य पशुपक्षे वैधर्म्यदृष्टान्त यथा गौ पशुर्वादोहाभ्यासद्यफलति नैवमधर्म किंतु क्रमेणावर्तमान कर्त्तु- र्मुगौभवन्नधर्मकर्तुर्मूलानिछिनत्तिमूलच्छेदेन सर्वनाशात्द्वचयतेदेहपनाद्यन्वितोनश्यति॥ १७२॥

(४) राघवानन्द.। विपर्ययविवृणोति नेति। चरितोऽनुष्ठित। गौ पृथिवी सा यथाविलम्बेनसस्यवती। व्यतिरेके वा धेनुरिव दृष्टान्त आवर्त्यमानोभ्यस्यमान मूलानि देहधनादीनिकृन्तति छिनत्ति॥ १७२॥

(५) नन्दन। तदिष्टविरुद्धमिदमुक्तमित्याशङ्क्यपरिहरति नेति। गौरिवेतिवैधर्म्यदृष्टान्त। लोकेऽस्मिंल्लोके। कर्तुर्मूलानि कर्तुरपेक्षितार्थमूलानि गृहक्षेत्रादीनि। तस्मात्कालान्तरेऽपि फलोपलम्भान्नदृष्टविरोधइत्यभिप्राय॥ १७२॥

(६) रामचन्द्र। चरित अधर्म सद्य गौरिव न फलतिसाधर्म्येण दृष्टान्त। पृथिवी साधर्म्ये पशुवैधर्म्येशनै-आवर्तमानस्तु प्रवर्तमान अधर्मकर्तुर्मूलानिभोगसाधनानि कृन्तति छिनत्ति॥ १७२॥

यदि नात्मनि पुत्रेषु न चेत्पुत्रेषु नप्तृषु॥ नत्वेव तु कृतोऽधर्मः कर्तुर्भवति निष्फलः॥ १७३॥

(१) मेधातिथि। इदमयुक्तं यदन्यकृतस्यकर्मणोऽन्यगामिता फलस्योच्यते। कर्तृ फलदानिवैदिकानि कर्माणि। नवैश्वानरस्यायोस्ति श्रवणाभावात्। नहि पुत्राद्यर्थतात्रश्रुता। सत्यम्। पुत्रे पीड्यमानेपीडितस्यपितुर्धिकतरदु खभवति अत. कर्तुरेवदु खम्। पुत्रस्यापि स्वकृतात्पौर्वदेहिकात्कर्मणस्तत्फलमित्यविरुद्धम्। एवनप्तृष्वपि द्रष्टव्यम्। नप्तार पौत्रा। कृतोधर्मइतिसंहितायास्तुल्यत्वाद्धर्मोधर्मौ द्वावप्युपात्तौ॥ १७३॥

(२) सर्वज्ञनारायण। अस्मिन्नेव तावद्रोगादिदु खजनयतिकथंचिदुत्कटधर्मप्रतिरोधेन साक्षाद्दुःखजननाशक्तौ पुत्रपौत्रादिद्वारेण रोगाद्युत्पादनद्वारापि दु खजनयतीत्यर्थ॥ १७३॥

(३) कुल्लूक। यदि स्वयकर्तुर्देहधनादिनाशफलन जनयति तदा तत्पुत्रेषु नोचेत्पौत्रेषु जनयति ननु निष्फलएव भवति। ननुअन्यकृतस्य कर्मण कथमन्यत्र फलजनकत्व उच्यते। पुत्रादिनाशस्य पितु क्लेशहेतुत्वात्। शास्त्रीयत्वाच्चास्यार्थस्य नाविश्वास॥ १७३॥

(४) राघवानन्द। कर्तर्यदृश्यमानमपि कृत पुत्रादिषु फलतीत्याह यदीति अवश्यमेव भोक्तव्यकृतकर्म शुभाशुभमितिस्मरणात्नात्मनि तच्छरीरावच्छेदेन फलति चेत्पुत्रपौत्रादिरूपशरीरमात्रावपि फलति। वाचनिकातिरिक्तफलस्यान्यत्रासंभवात्। न चैतद्वचनव्यर्थअर्थवादेनाप्युपपत्ते अतएव प्रियेषुस्वेषु सुकृतमप्रियेषु तु दुष्कृतमित्याद्यपि स्तुतिवादोहानौतूपायनमित्यादिसूत्रेनिरस्तं॥ १७३॥

(५) नन्दन। यदातुकर्तारंप्रबलधर्मसहितमधर्म साक्षात्पीडयितुन शक्नोति तदा सन्तानपीडाद्वारेणापि तत्पीडयतीत्याह यदीति। अधर्म कृतआत्मनि कर्तरि यदि न फलति तत पुत्रेषु फलति न चेत्पुत्रेषु ततोनप्तृषु पौत्रेषु फलतीति। पुत्राद्यनर्थकरणस्य कर्तृफलत्व कर्तुस्तथाभिमानात् तत्पीडया पीडोपलम्भाच्चेति॥ १७३॥

(६) रामचन्द्र। यदि आत्मनि पाप अधर्म न फलति तदा पुत्रेषु फलेत् यदि पुत्रेषु न तर्हि नप्तृषु फलेदिति। कर्तु कृतकर्म निष्फल नभवति॥ १७३॥

अधर्मेणैधते तावत्ततोभद्राणि पश्यति॥ तत- सपत्नान् जयति समूलस्तु विनश्यति॥ १७४॥

(१) मेधातिथि। अधर्मेण प्रभुद्रोहादिनैधते वृद्धिलभते तावत्तस्मिन्नेव काले ततोधनग्रामवाप्य ततोभद्राणि बहुभृत्यगवाश्वादिसंपत्तिलक्षणानि पश्यत्यनुभवति। तत सपत्नानरीन्दरिद्राञ्जयति परिभवति। तर्हि धर्मे स्थितान्कुतश्चन कुशतिहीनाल्भन्ते। अतस्तेषादारिद्र्यशब्दऐश्वर्ये परिभव.। समूलश्चकियन्तकालमेवभूत्वा सपुत्रज्ञातिधनबान्धवाउच्छिद्यन्ते। तस्माद्धर्मोन हातव्य॥ १७४॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अधर्मेणापि क्रियमाणेनोपलक्षितोधनादिभिर्वर्धतएव तावद्यावदुत्कटोधर्मोस्ति । तदन्तरं च भद्राणि सुखानि पश्यति । ततः शत्रूनभिभवति ततस्तेन फलदानोपक्षीणेन धर्मेण भोगमूलेन सह नश्यति ॥१७४॥

(३) कुल्लूकः । अधर्मेण परद्रोहादिना तावदापाततोग्रामधनादिना वर्धते । ततोभद्राणि बहुभृत्यगवाश्वादीनि लभते । ततःशत्रून्स्वलादपकृष्टाञ्जयति पश्चात्कियता कालेनाधर्मपरिपाकवशाद्देहधनतनयादिसहितोविनश्यति ॥ १७४॥

(४) राघवानन्दः । किंच प्रभुद्रोहादिनाऽधर्मेण तावद्वर्धते पुत्रपौत्रादिना । भद्राणि गवाश्वादीनिपश्यति च लभतइति । इदमत्राकूतंचित्रायागादिरिवेहामुत्रानियतफलतया कदाचिदपिकुत्रचित्फलनिन्दाभाविअथवा सर्वधर्मस्य-ज्ञानमेव फलप्रसिद्धम् । धर्मात्सुखं ज्ञानंचेति श्रुतेः । माकनकर्मफलंभुञ्जानःऐहिकमन्यते ॥ १७४ ॥

(५) नन्दनः । नन्वधर्मंकुर्वन्कश्चित्क्षेमोदश्यते तेनाभ्युदयहेतुत्वमप्यधर्मस्याभ्युपगन्तुंशक्यते, ततः कथंतस्यैकान्ततोऽनर्थहेतुत्वमित्याशङ्क्यपरिहरति अधर्मेणेति । १७४ ॥

(६) रामचन्द्रः । तावत्अधर्मेणअधर्माचरणेन पूर्वपुण्येनएधते वर्धते । यावदुत्कटोधर्मः ततः तस्माद्भद्राणि पश्यति । च पुनः सपत्नान् जयति । धर्मसर्वस्य दानं ततः धर्मक्षयात्समूलंसपुत्रज्ञातिधनबान्धवादिरूपशर्मसहितो विनश्यति ॥ १७४ ॥

सत्यधर्मार्यवृत्तेषु शौचे चैवारमेत्सदा ॥ शिष्यांश्च शिष्याद्धर्मेण वाग्बाहूदरसंयतः ॥१७५॥

(१) मेधातिथिः । सत्यंयथादृष्टार्थवादिता । धर्मः श्रुतिविषयौ विधिप्रतिषेधौ । सत्यस्य तद्रूप्येऽपिभेदेन निर्देशोऽतिशयार्थः । अनृतंपुरुषाणांस्वभावभूतम् अतोयत्नेन पुनः पुनः प्रतिषिध्यते । आर्यवृत्तंसदाचारः आर्याः शिष्टास्तेषांवृत्तमाचरितंतत्रारमेत् । रतिः परितोषः । एतेष्वर्थेषु परितोषोऽनेन विधीयते । अन्यानप्येवमाचारान्दृष्ट्वा मनःप्रसादंकुर्यात् । शिष्याश्च भार्यापुत्रदासच्छात्राधर्मेणानुशासनीयाः । पृष्ठतः शरीरस्थैर्यादिधर्माः वाग्बाहूदरसंयतः सत्यसतिधर्मप्रयोजने । अबहुभाषितावाक्संयमः । बाह्वोः संयमोबाहुबलाश्रयणेन कस्यचिदप्यपीडनम् । उदरस्यसंयमोऽनौदरिकता औदरिकताभोजित्वंभोज्यविशेषोगर्धयापरगृहे बाहुल्येन भोजनम् । उक्तोप्यर्थः पुनरुच्यतेबहुकृत्वोऽपि पथ्यवदितव्यमितिसर्वत्र पौनरुक्त्यपरिहारः ॥ १७५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । धर्माधर्मसाधन सत्यस्य शौचस्यच धर्मत्वेपि अभ्यर्हिततया पृथगुक्तिः । आर्याः आरादूरंपापेभ्योगताः तेषांवृत्तमाचारोधर्मेणभोगहेतुरपि तत्रैव शौचंबाह्याभ्यन्तरं । आरमेत सर्वदा रतः स्यात् । धर्मेण धर्मोपदेशेन वागादिसंयतश्च स्यात् । वाक्संयमः परुषावचनादिः बाहुसंयमोऽहिंसादिः उदरसंयमः अनदनीयाभक्षणादिः ॥१७५॥

(३) कुल्लूकः । सत्यधर्मसदाचारशौचेषुसर्वदारतिंकुर्यात् शिष्यांश्चानुशासनीयान्भार्यापुत्रदासच्छात्रान्धर्मवाग्वेणुदलेनवेतिमकारेणशासयेत् उक्तानामप्यभिधानादादरार्थवाग्बाहूदरसंयतश्च स्यात् वाक्संयमःसत्यभाषिता. बाहुसंयमोबाहुबलेन कस्याप्यपीडनम् उदरसंयमोयथाल्पभोजनम् ॥ १७५ ॥

(४) राघवानन्दः । मत्कृतजपपुण्यफलंभुञ्जानोपि वा लोकप्रतीत्याअधर्मेण वर्धतइवेत्यनुच धर्मक्षये समूलोनश्यतीत्याह सत्येत्यादि । सत्यंयथाश्रुतस्य यथादृष्टस्य भाषणं । धर्मोफलवदुःखाजनकत्वे सति विधियोध्यः । आर्यवृत्तिःसदाचारः । वाक्संयमः सत्यंब्रूयादितिश्लोकोक्तः । बाहुसंयमोन पाणिपादचपलइत्यादिना वक्ष्यते । उदरसंयमोगर्हितपातिभोजनमित्याद्युक्तः । संयतस्तेषांनिषद्धयुक्तः ॥ १७५ ॥

(५) नन्दनः । एवंदृष्टविरुद्धत्वेनाप्यधर्मस्यवर्जनीयत्वमुक्तम् इदानींप्रतान्तराण्येवाह सत्येति ॥ १७५ ॥

(६) **रामचन्द्रः** । सत्यं यथार्थभाषणं । धर्मः श्रुतिस्मृत्यभिहितः । आर्यवृत्तं सद्वृत्ताचरणं । तेषु सदा रमेत च पुनः शौचे अन्तर्बाह्यशौचे सदारमेत । वाग्बाहूदरसंयतः नियतगात्रः । वाङ्मौनं व्यर्थालापरहितं । बाह्वोः संयमः बाहुबलाश्रयः । उदरं बहुभोजितभवेत् ॥ १७५ ॥

परित्यजेदर्थकामौ यौ स्यातां धर्मवर्जितौ ॥ धर्मं चाप्यसुखोदर्कं लोकविक्रुष्टमेव च ॥१७६ ॥

(१) **मेधातिथिः** । उक्तस्त्रिवर्गः पुरुषार्थः । कश्चित्तुल्यतांमन्यमानोऽर्थकामपरिहारेणयथा धर्मः सेव्यते तद्विरोधी ज्योतिष्टोमादिः । सहार्थविरोधीदक्षिणादिदानेन कामविरोधी दीक्षितस्य ब्रह्मचर्यविधानात् । एवमर्थकामावपि धर्मपरिहारेण न सेवेत । तत्र नाहिंस्याद्भूतानीतियत्रकामोहिंसायावैरानुबन्धायः कश्चिद्धन्तुमिच्छेतत्रसविषयप्रतिषेधाय यत्र तु कस्यचिद्धिंसयार्थकामावाप्येते तत्र नास्तिहिंसादोषइतिप्रवर्ततेतद्भ्रान्तिनिवृत्त्यर्थमिदमुच्यते । परित्यजेत्परिहरेत्तादृशार्थकामौ यत्र धर्मविरोधः । एवंसर्वतोधर्मस्यबलीयस्त्वमुक्त्वा कस्मिंश्चिद्विषये तस्यापि परिहर्तव्यतामाह धर्मंचाप्यसुखोदर्कम् । उदर्कउत्तरकालः सोऽसुखोयस्य । यथासर्वस्वदानंवाददातिधर्मकोयंमहापुण्यइति यथानदीतीरेष्वेकान्तेष्वपि प्राकृतजनाबहवःपश्यन्ति तत्रस्नानभवतीत्यर्थस्नानेधर्मार्जनसमक्षतापेक्षातु साधुवादाय यथाच तीर्थकाकेभ्योदानभवतिदानंधर्मोदातृत्वप्रसिध्युत्पादनार्थत्वात्तेभ्योनिन्द्यते । अथवायदृष्टतयालोकः संक्रोशतियथागोरवध्यस्येयवधोमांसस्यभक्षणंचतद्विगर्हिततरपश्वन्तरेभ्योलोके । दृष्टमूलश्चायमहिस्पर्शवत्प्रतिषेधः । विहितोऽयमर्थत्वेवैधतया प्राकृतजनाअजानानाधार्मिकत्वंयद्युः प्रख्यापयेयुस्तेषांचबहुत्वतः प्रसिद्ध्या शिष्टाअपियेनाप्रसिद्धमूलमनवगच्छन्तः परिवर्जयेयुस्तदुक्तंधार्मिके सतिराजनीति एतदुक्तपूर्वैर्व्याख्यातमित्यनुगतम् । नहि प्रत्यक्षश्रुतिविहितस्य स्मृत्या बाधोन्याय्यः । इदंतु युक्ततरमुदाहरणम् नियोगधर्मः स्मृत्याविहितोलोकसंक्रुष्टत्वान्न क्रियते । तथा यःकश्चिदनाथतरुणीस्त्रियंकारुण्याद्बिभर्ति तत्र यदि लोकसंक्रोशआशङ्क्यते स्त्रीत्वेनैवास्माएषा रोचते सलोकक्रुष्टधर्मः ॥ १७६ ॥

(२) **सर्वज्ञनारायणः** । धर्मवर्जितौ धर्मविरोधिनौ । असुखोदर्कंयावान्धर्मस्तदधिकप्रत्यवायाविनाकृतं यथावात रोगिणउपवासादितीक्ष्णव्रतानुष्ठानमित्यादि । लोकविक्रुष्टंलोकनिन्दितं । कलियुगेसुरापहादि ॥ १७६ ॥

(३) **कुल्लूकः** । यावर्थकामौ धर्मविरोधिनौ भवेतांतौ परिहरेत् । यथा चौर्यादिनार्थोपपादनं दीक्षादिने यजमानस्य पत्न्युपगमः उदर्कउत्तरकालस्तत्रासुखंयत्र धर्मे तद्धर्ममपि परित्यजेत् यथा पुत्रादिवर्गपोष्ययुक्तस्य सर्वस्वदान लोकविक्रुष्टं यत्र लोकानांविक्रोश यथा कलौ मध्यमाष्टकादिषु गोवधादिः ॥ १७६ ॥

(४) **राघवानन्दः** । किंचपरीति । धर्मवर्जितौ धर्मविरोधिनौ । असुखोदर्कं आयत्यामनुतापजननंयेनादि पुत्राद्यर्थपरस्वादानंवा । लोकविक्रुष्टं यत्र लोकानांविक्रोशः । यथा कलौ मध्यमाष्टकासु गोवधादि ॥ १७६ ॥

(६) **रामचन्द्रः** । धर्मं सर्वस्वदान उत्तरकाले असुखोदर्कं । च पुनः लोकसंक्रुष्टधर्मं लोकनिन्दित परित्यजेत् ॥१७६॥

न पाणिपादचपलो न नेत्रचपलोऽनृजुः ॥ न स्याद्वाक्चपलश्चैव न परद्रोहकर्मधीः ॥ १७७ ॥

(१) **मेधातिथिः** । पाणिपादाभ्यांचपलः । तृतीयेति योगविभागात्समासः । चापलंचहस्तेनानुपयुज्यमानस्यापि वस्तुनोग्रहणापसारणे । परस्त्रीक्षणचित्रसंदर्शनादि नेत्रचापलम् । परद्रोहार्थकर्मबुद्धिश्च नकर्तव्या ॥ १७७ ॥

(२) **सर्वज्ञनारायणः** । पाणिपादनेत्रवाक्चापलानि वृथाहस्तकरणोत्प्लवनकुतूहलित्वासंबद्धभाषाः । अनृजुवक्रमतिः । परद्रोहार्थंयत्कर्म तद्धीस्तत्परः ॥ १७७ ॥

(३) कुल्लूकः । पाण्यादिचापलंत्यजेत् अनुपयुक्तवस्तूपादानादि पाणिचापलं निष्प्रयोजनंभ्रमणादि पादचापलं । परस्त्रीप्रेक्षणादि नेत्रचापलं बहुगर्ह्यवादिता वाक्चापलं । अनृजुःकुटिलोन स्यात् परद्रोहोहिंसा तदर्थंचेष्टांधियंच न कुर्यात् ॥ १७७ ॥

(४) राघवानन्दः । किंच नेति । अनृजुः ऋजुभिन्नः कुटिलोनस्यात् । परद्रोहकर्मणि धियोनिषेधोभ्यासस्तस्या निनिन्दितत्वसूचनार्थः "इदमत्राकूतंशतकृत्व·पर्य्यरोचयन्तेसवृद्धाइतिन्यायेननिषिद्धाचरणस्य कायिकादिभेदेनानेकत्वा-त्तस्य दृष्टफलतयाच तदभ्यासस्य प्रबलत्वाच्छतधा निषेधोपि निवर्तयितुमशक्यत्वान्नैतेषु पुनरुक्तिरिति ॥ १७७ ॥

(५) नन्दनः । पाणिपादचपलः पाणिभ्यांपादाभ्यांच कर्तव्यकरणेचागम्यागमने च निरतः । एतेनोत्तरमपिचाप-लंव्याख्यातम् ॥ १७७ ॥

(६) रामचन्द्रः । पाणिपादचपलोन भवेत् । अनियुक्तःपरस्तु न ग्रहणाय । नेत्रे चले परस्त्रीषु । परद्रोहार्थं कर्म न कुर्यात् 'अनृजुः न स्यात् किंतु ऋजुरेवस्यात् ॥ १७७ ॥

येनास्य पितरोयाता येन याताः पितामहाः ॥ तेन यायात्सतां मार्गं तेन गच्छन्नरिष्यते ॥ १७८॥

(१) मेधातिथिः । योधर्मः पित्रादिभिरनुष्ठितो यैश्च सह प्रीतिर्भाविता यैःसहकन्याविवाहादिःकृतोयैश्चशाखाअ-धीता.सएव पन्थाआश्रयणीयः । तथा कुर्वन्न रिष्यति न बाध्यते लोके न निन्द्यते । अन्येत्वविद्वत्पधर्मेष्वहिंसादिषु मन्युपायोयराजपटहइवम्लेच्छादीनाम् अग्निहोत्रादयस्तु स्वमत्यमापेक्षाएव । अत्रचोदयन्ति । यदि निर्मूलः पित्रादिभि रनुष्ठितोऽर्थः कथतस्याधर्मत्वम् अथास्ति मूलंतत्पुत्रस्यापि भविष्यति किंपित्रादिग्रहणेन तदेतत्परिहृतमविदुषां-मूल्मजानानामुपदेशोऽयमिति । अन्येतुयत्र निपुणतोऽपिनिरूप्यमाणे संदेहोन निवर्तत उभयथा वाक्यार्थप्रतिप-त्तिस्तत्रपित्राद्याचरितः पन्थाआश्रयणीयइत्याहुः एतदपिचिन्त्यम् । नहि नित्यसंदिग्धंनाम प्रमाणमस्ति । अवश्यं-हेकार्थनिष्ठेन वाक्येन भवितव्यम् । विकल्पितेषु वापदार्थेषु पित्राद्याचरितंकर्मानुचरणीयम् यतोन्यदाचरितवन्तः । सतांमार्गमिति यदिपितृपितामहादिभिः कैश्चित्कथंचिदधर्मआचरितपूर्वःसनआश्रयणीयइतिसतांमार्गमित्याह ॥ १७८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । येनास्येति यत्रश्रुत्यर्थे अयमर्थोयंवेतिसंदेहे व्याख्यातृविप्रतिपत्त्या. विवादस्तदेकपक्ष-विषयमेतत् । अतएव सतांमार्गसदाचारविषयं यायादित्युक्तम् । नरिष्यते नहिंस्यते ॥ १७८ ॥

(३) कुल्लूकः । बहुविधशास्त्रार्थसंभवे पितृपितामहाद्यनुष्ठितएव शास्त्रार्थोऽनुष्ठातव्यःतेन गच्छन्नरिष्यते नाधर्मेण-हिंस्यते ॥ १७८॥

(४) राघवानन्दः । बहुशास्त्रानभिज्ञस्य शास्त्रवर्त्मानुसारित्वमाह येनेति । सतांमार्गं सद्भिराचरितंपन्थानं । तेन पित्रादिकृतमधपानमातुलकन्यापरिणयनादिषुनातिप्रसङ्गः । नरिष्यति अधर्मेण न हिंस्यते ॥ १७८ ॥

(५) नन्दनः । न रिष्यति न हिंस्यते ॥ १७८ ॥

(६) रामचन्द्रः । येन धर्ममार्गेणास्य पितरोयाताः येन धर्ममार्गेण पितामहाःयाताः । अस्यार्थेये धर्मा.पित्रा-दिभिःकृताःयेतेयेषपितामहादिभिःकृताःतेनिगमाःनानाचरंस्तेन मार्गेण गच्छन् नारिष्यति न नश्यति । तेन सतां-मार्गमाश्रयेदित्यर्थः ॥ १७८ ॥

ऋत्विक्पुरोहिताचार्यैर्मातुलातिथिसंश्रितैः ॥ बालवृद्धातुरैर्वैद्यैर्ज्ञातिसंबन्धिबान्धवैः ॥ १७९ ॥

(१) मेधातिथिः । नसमाचरेदित्येकैकेनसंबध्यते । संश्रिताआश्रयागताउपजीविनः । वैद्याविद्वांसोभिषजोवा-ज्ञातयः पितृपक्षाः । संबंधिनोवैवाह्याः । बान्धवामातृपक्षामातृष्वसीयप्रभृतयः ॥ १७९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । संश्रितैरनुगतैः । आतुरोत्र व्याधितः । कृशश्चान्नाभावादिना । वैद्यैर्विद्यावद्भिः । ज्ञातयः सपिण्डाः । संबन्धिनः आगन्तुसबन्धाः स्यालाद्याः । बान्धवाः आत्ममातृपितृबान्धवाः ॥ १७९ ॥

(३) कुल्लूकः । ऋत्विगितिवचनद्वयम् ऋत्विगादिभिर्वाक्कलहंन कुर्यात् । शान्त्यादिकर्ता पुरोहितः । संश्रिता-अनुजीविनः ज्ञातयःपितृपक्षाः संबन्धिनोजामातृश्यालकादयः बान्धवामातृपक्षाः । जामयोभगिनीस्नुषाद्याः ॥ १७९ ॥ ॥ १८० ॥

(४) राघवानन्दः । सार्थवादमृत्विगादिभिर्विवादपरिहारमाह ऋत्विगितिसप्तभिः । संश्रितैः शरण्यैःअनुजीवि-भिर्वा । संबन्धिनः श्वशुराद्याः । बान्धवामातुलेयाद्याः ॥ १७९ ॥

(५) नन्दनः । वैद्यैर्विद्वद्भिः ॥ १७९ ॥

(६) रामचन्द्रः । त्रिभिराह ऋत्विजइति । ऋत्विगादिभिः सविवादंन कुर्यात् । वेदविद्भिः भिषजैर्वा । ज्ञातिसंब-न्धिबान्धवैःसह विवादंन कुर्यात् । ज्ञातयःपितृपक्षीयाः । सबन्धिनःवैवाह्याः । बान्धवाः मातृपक्षीयाः ॥ १७९ ॥

मातापितृभ्यांजामीभिर्भ्रात्रा पुत्रेण भार्यया ॥ दुहित्रा दासवर्गेण विवादं न समाचरेत् ॥ १८० ॥

(१) मेधातिथिः । जामयोभगिन्यः सवासिनश्च । विवादोविरोधःप्रतिकूलाचरणंवाक्कलहश्च तैर्नकुर्यात् ॥ १८० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । जामी स्वसा । विवादविरुद्धभाषणम् ॥ १८० ॥

(४) राघवानन्दः । यामयोभ्रातृपत्नीभगिनीस्नुषाद्याः । दुहिता कन्या ॥ १८० ॥

(५) नन्दनः । जामिभिर्भगिनीभिः ॥ १८० ॥

(६) रामचन्द्रः । जामिभिः भगिनीभिः ॥ १८० ॥

एतैर्विवादान्संत्यज्य सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥ एभिर्जितैश्च जयति सर्वांल्लोकानिमान्गृही ॥ १८१ ॥

(१) मेधातिथिः । एतैर्विवादैः क्रियमाणैर्यः पापयोगोभवत्यकर्तुस्तेन न संबन्धः । सर्वपापैः प्रमुच्यतइत्युच्य-ते । एतैश्चजितैरुपेक्षितैःक्षमया सर्वांल्लोकाञ्जयति स्वीकरोतीत्यर्थवादः ॥ १८१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । जितोविवादे तैरधिक्षिप्तः सहमानः एतान्जित्वा जयतीतिक्वचित्पाठः ॥ १८१ ॥

(३) कुल्लूकः । एतैःऋत्विगादिभि सह विवादान्परित्यज्यऽज्ञातपापैःप्रमुच्यते तथैतैर्विवादैरुपेक्षितैरिमान्वक्ष्यमा-णान् सर्वल्लोकान्गृहस्थोजयति ॥ १८१ ॥

(४) राघवानन्दः । विवादान् विवादविषयीभूतान् । एतैर्जितोवशीकृतः ॥ १८१ ॥

(५) नन्दनः । इमान्वक्ष्यमाणान् ॥ १८१ ॥

(६) रामचन्द्रः । एतैः ऋत्विगादिदासान्तैः विवादरहितैः उपेक्षितैः इमान् लोकान् जयति स्वीकरोति ॥ १८१ ॥

---

१८० यामीभिः=जामीभिः (मे०)

आचार्योब्रह्मलोकेशः प्राजापत्ये पिता प्रभुः॥ अतिथिस्त्विन्द्रलोकेशोदेवलोकस्य चर्त्विजः॥१८२॥

(१) मेधातिथिः। आचार्योब्रह्मलोकस्येशःप्रभुस्तस्मिन्परितुष्टे ब्रह्मलोकः प्राप्यते। अतोगुणतोब्रह्मलोकेशइत्युच्यते। प्राजापत्येलोके पिता प्रभुः॥ १८२॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। जेतव्यलोकान्दर्शयतिआचार्यइति। आचार्यपदंवैद्यानामुपलक्षणम्॥ १८२॥

(३) कुल्लूकः। आचार्योब्रह्मलोकस्य प्रभुःतेन सह विवादपरित्यागेन तत्संतुष्ट्या तु ब्रह्मलोकप्राभिर्गौणं ब्रह्मलोकेशत्वम् एवंप्रजापत्यलोकेशः प्राजापत्ये पिताच प्रभुः अतिथिरिन्द्रलोके देवलोकस्य चर्त्विजः। एवमुत्तरत्रापितत्तल्लोकेशत्वंबोद्धव्यम्॥ १८२॥

(४) राघवानन्दः। सर्वलोकजयंविवृणोति आचार्यइति। आचार्यदत्तविद्यया ब्रह्मलोकाद्यापत्तेः। पितृभक्तस्य प्राजापत्यत्व। दातारोनोभिवर्धन्तामितिमन्त्रलिङ्गात्। अतिथेरतिपुण्यदत्वेनेन्द्रत्वावाप्तिहेतुत्वादृत्विजोयज्ञद्वारा देवत्वहेतुत्वादित्याद्यूहनीयम्॥ १८२॥

(५) नन्दनः। प्राजापत्योदक्षादीनांलोकः॥ १८२॥

(६) रामचन्द्रः। पूजिताआचार्यादयोब्रह्मलोकादीन्प्रापयन्ति॥ १८२॥

जामयोऽप्सरसांलोके वैश्वदेवस्य बान्धवाः॥ संबन्धिनोह्यपांलोके पृथिव्यांमातृमातुलौ॥१८३॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। अप्सरसां लोके लोकस्य वैश्वदेवस्य विश्वेषांदेवानांलोकस्य संबन्धिपदंज्ञातीनामप्युपलक्षणम्॥ १८३॥

(३) कुल्लूकः। अप्सरसांलोके जामयःप्रभवन्ति वैश्वदेवलोके बान्धवाः वरुणलोके सम्बन्धिनः भूर्लोके मातृमातुलौ॥ १८३॥

(४) राघवानन्दः। जामयः यामयइतिवाक्वचित्पाठः॥ १८३॥

(६) रामचन्द्रः। जामयः भगिन्यः विवासिन्यः॥ १८३॥

आकाशेशास्तु विज्ञेया बालवृद्धकृशातुराः॥ भ्राता ज्येष्ठःसमःपित्रा भार्या पुत्रः स्वका तनुः॥१८४॥

(१) मेधातिथिः। भार्यापुत्रःस्वकीयातनुरात्मीयमेवशरीरम्॥ १८४॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। आकाशमन्तरिक्षलोकः। कृशोऽभोजनादिना। समःपित्राप्राजापत्यलोकेशः। स्वकातनुरतः स्वमात्मलोकेशः॥ १८४॥

(३) कुल्लूकः। कृशश्च धनःसंश्रितोविवक्षितःबालवृद्धसंश्रितातुराअन्तरिक्षे प्रभवन्ति। भ्राता च ज्येष्ठःपितृतुल्यस्तस्मात्सोपि प्रजापतिलोकप्रभुः। भार्यापुत्रौ च स्वशरीरमेवातःकश्चमात्मनैव सह विवादःसंभवति॥ १८४॥

(४) राघवानन्दः। आकाशेशाअन्तरिक्षलोकहेतवः। कृशः संश्रितःभ्राता प्राजापत्येशः पित्रा समत्वात्। स्वका तनुः अर्धमाणप्रआत्मनःपत्नीनाम आत्मावै जायते पुत्रइति श्रुतेः॥ १८४॥

छाया स्वोदासवर्गश्च दुहिता कृपणंपरम्॥ तस्मादेतैरधिक्षिप्तःसहेतासंज्वरः सदा॥ १८५॥

(१) मेधातिथिः। योभृत्यवर्गः सआत्मीयाच्छाया यथा छाया नित्यानुगतान क्रोधविषयएवंभृत्यवर्गोऽपि।

१८३ जामयो=यामयो (मे०)

दुहिता कृपणमनुकम्पा दया। एतैः पूर्वोक्तैरधिक्षिप्तःपरुषवचनैराकृष्टःकोपितःसहेत क्षमेत। असञ्ज्वरोऽविद्यमानज्वरःज्वराभावेन च चित्तस्यासंक्षोभोलक्ष्यते। ज्वरितस्य हि चित्तसंक्षोभोभवति तद्वत्क्रुद्धस्य। अथवापाठान्तरं। असञ्ज्वरः। संतापःसंज्वरःसोऽनेनाप्रतिपिध्यते॥ १८५॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। स्वच्छायातुल्यः। एतेन यत्र स्वयंगच्छति तत्र यथा छाया तथा दासवर्गोपीति स्वल्पोक्के-शतैवोक्ता। कृपणकृपाविषयः। तेन परकरुणया योल्पोकोजीयते सदुहित्रासहाविवादेनेत्यर्थः। असंज्वरोमानसाभिनिवेशेनापि शून्यः॥ १८५॥

(३) कुल्लूकः। स्वदासवर्गश्च नित्यानुगतत्वादात्मच्छायेव न विवादार्होदुहिता च परंकृपापात्रंतस्मादेतैरधिक्षिप्तःसन्न संतापःसहेत नतु विवदेत॥ १८५॥

(४) राघवानन्दः। छायास्वदासवर्गःस्वच्छायावदव्यभिचारित्वात्। दुहिता कृपण कृपापात्रम्। असंज्वरउदर्कसंतापरहितः॥ १८५॥

(६) रामचन्द्रः। योदासवर्गः सः स्वा स्वकीया छायानुगता भवति। दुहिता परकृपास्थानंतस्मात्कारणादेतैराचार्यादिभिः अधिक्षिप्तस्तिरस्कृतः असञ्ज्वरः क्लेशरहितः सन् सहेत॥ १८५॥

प्रतिग्रहसमर्थोपि प्रसङ्गंतत्र वर्जयेत्॥ प्रतिग्रहेण ह्यस्याशु ब्राह्मं तेजः प्रशाम्यति॥ १८६॥

(१) मेधातिथिः। परस्मादृष्टः प्रयुक्तायल्लभ्यते सप्रतिग्रहः। तत्र समर्थःशक्तोऽपिप्रसङ्गपुनःप्रवृत्ति वर्जयेत्। श्रुताध्ययनशीलसंपत्तिर्द्रव्यविधिज्ञताचसामर्थ्यम्। तस्मादविद्वान्न बिभीयादित्यत्रोक्तमप्येतदुत्तरार्थंपुनरनूद्यते॥ १८६॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। प्रसङ्गं पुनःपुन करणम्। ब्राह्मंवेदाध्ययनकृतम्॥ १८६॥

(३) कुल्लूकः। विद्यातपोवृत्तसंपन्नतया प्रतिग्रहेऽधिकार्यपि तत्र पुनःपुनःप्रवृत्तित्यजेत् यस्मात्प्रतिग्रहेणाऽस्यवेदाध्ययनादिनिमित्तप्रभावःशीघ्रमेव विनश्यति। मात्रामात्रप्रसिद्ध्यर्थमित्युक्तेऽपि सामान्येनार्जनसंकोचे विशेषेण प्रतिग्रहस्य ब्राह्मप्रभावप्रशमनफलत्वकथनार्थवचनम्॥ १८६॥

(४) राघवानन्दः। प्रकारान्तरेण जीवनप्रतिग्रहन कुर्यादित्याह प्रतीति। समर्थोविद्यातपोभिः। प्रसंगं प्रसक्तिं। ब्राह्म वेदाध्ययनजम्॥ १८६॥

(५) नन्दनः। प्रतिग्रहविधिज्ञोविद्यादियुक्तश्चप्रतिग्रहसमर्थः। अयावदर्थापुनः पुनः प्रवृत्तिः प्रसङ्गः। ब्राह्मतेजः ब्राह्मीशक्तिः। समर्थोऽपीतिवचनादर्थस्य दोषातिशयः सूचितः॥ १८६॥

(६) रामचन्द्रः। प्रतिग्रह ग्रहीतु समर्थोपि तत्र प्रसङ्गवर्जयेत्। प्रतिग्रहस्वीकारेणाशुब्राह्मतेजःशाम्यति॥ १८६॥

न द्रव्याणामविज्ञाय विधिं धर्म्यं प्रतिग्रहे॥ प्राज्ञः प्रतिग्रहं कुर्यादवसीदन्नपि क्षुधा॥१८७॥

(१) मेधातिथिः। तद्दर्शयति। अविज्ञायकामोपभोगार्थ्यर्थनप्रतिग्रहः कर्तव्यः एतदुक्तभवति। आत्मनः कुटुम्बस्थित्यै नित्यकर्मसपर्यैच प्रतिग्रहः कर्तव्योनान्यथा अवसीदन्नपिक्षुधा। अप्रतिगृह्णन्यद्यप्यवसादंगच्छति। अवसादः शरीरस्यानभिवृद्धिः। अथवा द्रव्याणांविधिंधर्म्यंप्रतिग्रहइत्येवंसंबन्धः क्रियते। कोऽसौधर्म्योविधिः। धर्मप्रयोजनविज्ञायप्रतिग्रहमन्त्रद्रव्याणांचदेवताप्रयोहिरण्यंरुद्रायगामित्यादिः॥ १८७॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। द्रव्याणांप्रतिग्रहे धर्म्यविधिं द्रव्यदेवताज्ञानमन्त्रपाठादिकम्॥ १८७॥

अतपास्त्वनधीयानः प्रतिग्रहरुचिर्द्विजः ॥ अम्भस्यश्मप्लवेनेव सह तेनैव मज्जति ॥ १९० ॥

(१) मेधातिथिः । यस्य तपोनास्त्यनधीयानोनचाधीते । अध्ययनेन प्रकृता विद्वत्ता लक्ष्यते । समुदितेचैते विद्यातपसीप्रतिग्रहाधिकारनिमित्तम् । उभयगुणभ्रष्ट-प्रतिग्रहेचाभिलाषी सतेन सह मज्जत्यधोगच्छति । केनसह अन्यस्यानिर्देशाद्दातुश्च सन्निधानात्तेन सहेतिगम्यते । प्रतिग्रहीतारप्लवमिवात्मोत्तारणायाश्रयते । यस्त्वीदृशोऽपात्रभूतःस दातारमात्मानमुभावप्यधोनयति यथाऽम्भस्य-मश्मप्लवोऽश्मप्लवः । पारंतरतियेन सप्लवोनावादिः । तत्रयथाश्मन्यारूढोनदीतरणार्थमम्भसि मज्जत्यश्मप्लवेनसहदाता हि ब्राह्मणायददावनक्षरश्चतादृशो ब्राह्मणउभावपिनरकंगच्छतः ॥ १९० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अनधीयानोपि अतिशयिततया न मज्जतीत्येतदर्थमतपस्वीति । प्लवोभेद: तेनदात्रासह मज्जति । दातुरपि तादृक्फलाभावान्मज्जनोक्तिः ॥ १९० ॥

(३) कुल्लूकः । यस्तपोविद्याशून्यःप्रतिग्रहेच्छुःब्राह्मणोभवति सप्रतिग्रहाधिकाराभावाद्बुद्धिस्थेनं तेनइतिपराम्रष्टेनैव दात्रैवानर्हप्रतिग्रहादानपापयुक्तेन सह नरके मज्जति यथा पाषाणमयेनोडुपेनाम्भस्तरंस्तेनैव ,सहाम्भसि मग्नोभवति ॥ १९० ॥

(४) राघवानन्दः । किंच अतपाइतिद्वाभ्यां । अश्मप्लवेन पाषाणनावा । सह तेन दात्रा ॥ १९० ॥

(५) नन्दनः । न केवलमविद्वान्प्रतिगृह्णन्नात्मानमेव पातयति किंतु दातारमपीत्याह अतपास्त्विति । अनधीयानोऽविद्वानतपाश्च सन्नम्भस्यश्मप्लवेनेव तेन दात्रा सहैव मज्जति । यथा जले स्वयमेव मज्जन्नश्मा स्वाश्रितमप्यधोनयति एवंस्वयमेव नरके पतन्नविद्वान्स्वाश्रितंदातारमप्यधोनयतीत्यभिप्रायः । अतपाइतिविशेषणात्सतपसोदोषमात्रत्वंगम्यते ॥ १९० ॥

(६) रामचन्द्रः । अतपस्वी तपोरहितः । अनधीयानः मूर्खः । एतादृशः प्रतिग्रहरुचिर्द्विजः यथा अम्भसि अश्मप्लवेन तरति कश्चित्समज्जति तथा तेन दात्रा सह प्रतिग्रहीता द्विजःमज्जति ॥ १९० ॥

तस्मादविद्वान्बिभियाद्यस्मात्तस्मात्प्रतिग्रहात् ॥ स्वल्पकेनाप्यविद्वान्हि पङ्के गौरिव सीदति ॥ १९१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । यस्मात्तस्माद्धिरण्यादिव्यतिरिक्तप्रतिग्रहादपि ॥ १९१ ॥

(३) कुल्लूकः । यस्मादसावल्पद्रव्यप्रतिग्रहेणापि मूर्खः पङ्के गौरिव नरकेऽसमर्थोभवति तस्माद्यतःकुतश्चित्सुवर्णादिव्यतिरिक्तसीसकायसादप्रतिग्रहादपि त्रस्येत् ॥ १९१ ॥

(४) राघवानन्दः । अतोऽविद्वान्प्रतिग्रहीता बिभियात् अल्पकेन हिरण्याद्यन्यतमेन सीदत्येव । अविद्वन्निषेधाभ्यासोनिन्दातात्पर्यकःनविद्वत्प्रतिग्रहतात्पर्यकः प्रतिग्रहसमर्थोपीत्यत्र तन्निषेधोक्तेः ॥ १९१ ॥

(५) नन्दनः । उपसहरति तस्मादिति । न केवलमश्वादिप्रतिग्रहादविद्वान्बिभीयात् किंतु यस्मात्कस्मात्प्रतिग्रहादपि बिभीयात् ॥ १९१ ॥

(६) रामचन्द्रः । तस्मात् विद्वान् बिभीयात् स्वल्पकेनापि प्रतिग्रहेण । अविद्वांस्तु सीदति ॥ १९१ ॥

न वार्यपि प्रयच्छेत्तु बैडालव्रतिके द्विजे ॥ न बकव्रतिके विप्रे नावेदविदि धर्मवित् ॥ १९२ ॥

(१) मेधातिथिः । प्रतिग्रहीतुर्धर्मउक्तः । इदानींदातुरुच्यते । अपिशब्दात्सर्वदेयनिवार्यते । यत्र वारि न कस्मैचिद्दीयते तदपि नैभ्योदातव्यकुतोन्यद्द्रव्यदीयते । अतिशयोक्त्या द्रव्यान्तरदाननिषेधोऽयम् । वारिणस्तुसर्वार्थत्वाद-

निषेध । ननु च बैडालव्रतिकान्वाद्यात्रेणापि नार्चयेदित्युक्तमेव । सत्यम् तत्रार्चा निषिद्धा इहतु दानतच्च धनस्य नान्यस्य । एवद्धि प्रतिषेधोऽर्थवान्भवति । तथाचोत्तरत्र वक्ष्यति विधिनोप्यर्जितधनमिति ।अत पाखण्ड्यादिभ्य सावज्ञमन्नदानतन्निषिध्यते । अत्र कश्चिदाह यद्यवेदविदीतिश्रुततथाप्यनधीयानइत्यपि द्रष्टव्यम् तथाहि केवलवेदाध्यायिभ्यो-दानमुक्तम् । नच दाम्भिकेभ्य काम्ययुक्तम् । सदृद्दृष्टस्य पुनर्वेदाध्यायिमात्राय विद्यारहिताय दानमुक्तम श्रोत्रि-यायैव देयानीतिचेत्तत्त्वर्हत्तमायेत्यप्रासिकत्वादत्रविद्यया विना वाक्यान्तराणि चत्रिवृत दक्षिणेत्यादीयेकप्रकारगतानि सन्त्येव । अतस्तत्पर्यालोचनयोभयविशेषणचेष्टया देयमितिगम्यते । अत श्रोत्रार्थपरित्यागे न किंचि कारणपश्यामोय-स्य तु साम्यमयुक्तमिति । वचनगम्येऽर्थे का नामायुक्तता । बिडालव्रतेन चरति बैडालव्रतिक । बकानाव्रततदस्या-स्तीति बकव्रतिक' । अधिकरणविवक्षायासप्तमी । सम्प्रदानविवक्षायाचतुर्थी युक्ता ॥ १९२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । वार्यपि प्रतिग्रहरूपेण न देयम् । करुणयातु देयमित्यर्थ ॥ १९२ ॥

(३) कुल्लूक । प्रतिग्रहीतुर्धर्ममभिधायाऽधुना दातुराह नवार्यपीति । वायसादिभ्योयद्दीयते तदपि बैडालव्रतिके-भ्याधर्मज्ञेन दद्यादित्यतिशयोक्त्या द्रव्यान्तरदाननिषिध्यते नतु वारिदानमेव पाषण्डिनोविकर्मस्थानित्यनेन बैडालव्र-तिकायाऽतिथित्वेन सत्कृतार्थदानादि निषिद्धम् । इहतु धनदाननिषिध्यते । अतएव विधिनाप्यर्जितधनमितिवक्ष्यति । नावेदविदीति वेदार्थानभिज्ञे एतच्च विद्वत्सम्भवे नावेदविदीतिनिषिध्यते ॥ १९२ ॥

(४) राघवानन्द । निन्दार्थवादसहितंदानपात्रनिन्दति नवार्यपीतिनवभि । अवेदविदि वेदानभिज्ञे ॥ १९२ ॥

(५) नन्दन । दातृप्रतिग्रहीतृप्रसङ्गाद्दातारमप्याह नेति । बैडालबकवृत्तिकौवक्ष्यति । धर्मवित्प्रतिषेधशास्त्रज्ञ ॥ १९२ ॥

(६) रामचन्द्र । वार्यपि जलमपि अवेदविदि ॥ १९२ ॥

त्रिष्वप्येतेषु दत्तंहि विधिनाप्यर्जितं धनम् ॥ दातुर्भवत्यनर्थाय परत्रादातुरेव च ॥ १९३ ॥

(१) मेधातिथि । धनग्रहणादन्नदानन निषिध्यतइत्युक्तम्भवति । विधिनाप्यर्जितसत्प्रतिग्रहत्रयादिना शास्त्रेणानुज्ञातेन प्रकारेण दातुरादातुश्च तादृशदानपरत्रोभयोरनर्थाय ॥ १९३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । अनर्थाय । दोषाय ॥ १९३ ॥

(३) कुल्लूक । एतेषु त्रिष्वपि बैडालव्रतिकादिषु न्यायार्जितमपि धनदत्तंदातु प्रतिग्रहीतुश्च परलोके नरकहेतुत्वा दनर्थाय भवति ॥ १९३ ॥

(४) राघवानन्द । त्रिषु बैडालव्रतिकादिषु । विधिनोपार्जित न्यायोपार्जितमपि अनर्थाय नरकाय ॥ १९३ ॥

(५) नन्दन । न केवलमेतेभ्योदानेन दृष्टे धनहानिरदृष्टे फलहानिश्चभवत किंतु प्रतिषिद्धाचरणाद पापमप्यस्तीति व्यक्तमुक्तमनर्थायेति । आदातु प्रतिग्रहीतु ॥ १९३ ॥

(६) रामचन्द्र । एतषु त्रिषु बैडालवृत्तिबकवृत्त्यवेदवित्सु दत्तं दातु आदातु उभयो अनर्थाय भवति ॥ १९३ ॥

यथा प्लवेनौपलेन निमज्जत्युदके तरन् ॥ तथा निमज्जतोधस्तादज्ञौ दातृप्रतीच्छकौ ॥ १९४ ॥

(१) मेधातिथि । औपलआश्मन । जलसंतरणाय नावादि प्लवस्तेन यस्तरति तरितुप्रवर्तते । सोऽधस्ताज्जलस्य [illegible] तर्धीयते । एवमज्ञौ दातृप्रतीच्छकौ । प्रतीच्छक प्रतीच्छाकरोतीति णिचंकृत्वा ण्वुल्कर्तव्य । प्रतीप्सकइतिपाठात । तत्र सन्नन्तादाप्नोतेर्ण्वुल् । अर्थस्तूभयोरेकएव ॥ १९४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । दातुरज्ञस्य पात्राज्ञानात् दानफलाज्ञानाच्च ॥ १९४ ॥

(३) कुल्लूक । यथा पाषाणमयनौडुपादिना जले तरंस्तेनैव सहाधोगच्छत्येवंदानप्रतिग्रहशास्त्रानभिज्ञौ दातृग्राहकौ नरकंगच्छतः । अतपास्त्वनधीयानइतिप्रतिग्रहीतृबाधा येन निन्दोक्ता । इहतु दातृबाधा येनेत्यपुनरुक्तिः ॥ १९४ ॥

(४) राघवानन्द । औपलेना श्मनिर्मितेन । प्रतीच्छकोधनप्रति लुब्धोग्रहीता ॥ १९४ ॥

(५) नन्दन । उक्तेऽर्थे दृष्टान्तमपश्यति यथेति । अज्ञौअपात्रदानेदोषमविदुषः प्रतिग्रहदोषंचाजानन्तौ । प्रतीच्छकः प्रतिग्राहकः ॥ १९४ ॥

(६) रामचन्द्र । यथा औपलेन प्लवेन पाषाणप्लवेन उदकं तरन् निमज्जति तथा अज्ञौ । दातृप्रतीच्छकौ दातृग्रहीतारौ अधस्तान्निमज्जतः ॥ १९४ ॥

धर्मध्वजी सदालुब्धश्छाद्मिकोलोकदम्भकः ॥ बैडालव्रतिकोज्ञेयोहिंस्रः सर्वाभिसन्धकः ॥१९५॥

[यस्य धर्मध्वजोनित्यंसुरध्वजइवोच्छ्रितः । प्रच्छन्नानि च पापानि बैडालनाम तद्व्रतम् ॥ १* ॥]

(१) मेधातिथि । उपचारेणैतौ शब्दौ प्रयुज्येते । अनेकार्थसाधोपचारहेतौ सएवसभवति । यन्निमित्तप्रयोगस्तदवधारणप्रतिषेधविषयप्रकृत्यर्थम् । धर्मोध्वजमिवव्याघ्रादेराकृतिगणत्वात्समासः । कदाचित्कर्मधारयः सर्वधनाद्यर्थइति । ततः सोऽस्यास्तीति मत्वर्थीयः । ख्यात्यर्थमेव धर्मंकरोति न शास्त्रपरतया सएवमुच्यते । यस्तत्रैव धर्मंकरोति यत्र जनाः पश्यन्ति स्वपुरुषैश्च ख्यापयन्ति धार्मिकत्वप्रसिद्ध्याप्रतिग्रहादिलिप्स्यइति लुब्धोमत्सरीकृपणश्च । लोकदम्भोतिवञ्चयति लोकदम्भकः । छद्मना चरति छाद्मिकः । छद्म व्याजः । प्रकाशधार्मिकोरहसिनिक्षिप्तमपहरत्यप्रकाश्यमकाशयति । धार्मिकोऽयंमतस्ययत्समक्षकभितनान्यथ यातीति । केनु चिह्निश्चस्य कथितदृश्यते यावद्यतएव गोप्यतस्यैवमुखाज्ज्ञातमितिपरद्रोहः । सर्वेषाचाभिसधानाक्षेपकः परगुणान्न सहते । ईदृशोबैडालव्रतिकोज्ञेयः । अभिसधक अभिसंधत्तइति । आतश्चोपसर्गइत्तिकः । तत स्वार्थे कः । सर्वेषामभिसधकइतिषष्ठीसमासः । केचिदत्रश्लोकंपठन्ति । यस्यधर्मध्वजोनित्यं सुरध्वजइवोच्छ्रितः । प्रच्छन्नानि च पापानि बैडालनाम तद्व्रतमिति ॥ एषएवार्थः संक्षेपेण कथ्यते । एकैकगुणसबन्धे बैडालव्रतिकोज्ञेयः । अस्मादेवश्लोकादेवमनुमीयते प्रच्छन्नानि च पापानीतिविशेषाश्रवणात्सर्वेषांचैपापापत्वाद्बहुभयभाचार्येण शिष्या पाठिताः । केचिदिमंश्लोकमध्यापिता केचित्पूर्वम् । उभयंच प्रमाणम् । तेन यद्यपिअश्ववी कुण्डली पीनस्कन्धःपृथुवक्षादेवदत्तइतिसमुदितानांलक्षणत्वप्रतीयते तथापीह प्रत्येकमेतानिलक्षणानि ॥ १९५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । धर्मध्वजी धर्मप्रकाशनशीलः । सदाअतिधनत्वेपि लुब्धः । लोकानादम्भकोहिंस्रोधनग्रहणेन हिंस्रोवधादिहसारतिः । सर्वाभिसधकः सर्वेषु पित्रादिष्वपि लोभकाराभिसधिनैवोपकर्ता ॥ १९५ ॥

(३) कुल्लूक । योबहुजनसमक्षधर्ममाचरति स्वतःपरतश्च लोके ख्यापयति तस्य धर्मोध्वजचिह्नमिवेतिधर्मध्वजी । लुब्धः परधनाभिलाषुकः । छद्मना व्याजेन चरतीति छाद्मिकः । लोकदम्भकःनिक्षेपापहारादिना जनवञ्चकः । हिंस्रः परहिंसाशीलः । सर्वाभिसन्धकः परगुणासहनतया सर्वाक्षेपकः । बिडालव्रतेन चरतीतिबैडालव्रतिकः बिडालोहि प्रायशः मूषिकादिहिंसारुचितया ध्याननिष्ठइव विनीतः सन्नवतिष्ठतइत्युपचाराद्बिडालव्रतशब्दः ॥ १९५ ॥

(४) राघवानन्द । तत्र द्वाभ्यामुक्तबैडालव्रकव्रतिनोर्लक्षणमाह धर्मेति । धर्मध्वजी बहुजनेषु धर्मएव ध्वजवत्प्र

* (ट, ड, ढ, त)

कार्यतया यस्यसः । छाद्मिकः सर्वत्र छद्मना व्यवहरति सर्वाभिसन्धकः परगुणासहनतया सर्वाक्षेपकः ॥ १९५ ॥

(५) नन्दनः । बैडालवृत्तिकमाह धर्मेति । धर्मध्वजोधर्मलिङ्गधारी । छाद्मिको व्याजवृत्तिः । दाम्भिकोविशिष्टवेषेण स्वदोषतिरस्कारी । अभिसन्धको वञ्चकः ॥ १९५ ॥

(६) रामचन्द्रः । धर्मध्वजी धर्मस्थापकः पुरुषेभ्यः ख्यापयन् । छद्मिकः कृतव्याज.प्रकाशधार्मिकः रहसि निक्षिप्तमपिअपहरति । लुब्धः कृपणः प्रसिद्धः । प्रतिग्रहादिलभ्यइत्येतादृशोबैडालव्रतिकसंज्ञः । हिंस्रः हिंसारुचिः । सर्वाभिसन्धिकः परगुणासहनतया सर्वेषु निन्दाकरः ॥ १९५ ॥

अधोदृष्टिर्नैष्कृतिकः स्वार्थसाधनतत्परः ॥ शठोमिथ्याविनीतश्च बकव्रतचरोद्विजः ॥ १९६ ॥

(१) मेधातिथिः । बकव्रतलक्षणमधोनिरीक्षणम् अथवा नीचदृष्टिः नीचोदीनःसर्वदैवव्यापारयतिकथंचित्कुतश्चन लभतेऽधमादपि गृह्णाति । निष्कृतिर्निष्ठुरता तया चरति तत्प्रधानोनैष्कृतिकोऽसम्यग्भाषी । अलीकविनीतःश्रयतिप्रश्रयंनम्रतांकार्ये तु व्याघातकःबिडालोऽलीकनिद्रांकरोत्यामिषलिप्सुक्षन् । एवंसोपाधेर्धर्मचरणोबैडालव्रतिकउक्तः । तथैव बकव्रतचरोपि । बकाहिमत्स्यान्गृह्णन्तोजलचरेष्ववज्ञांदर्शयन्ति । अथचमत्स्यग्रहणबुद्धयएव । व्रतानि शीलितकर्मोच्यते ।.प्रदर्शितंपदानामपौनरुक्तम् । अथापि स्याल्लक्षणत्वाददोषः ।अविज्ञातहि लक्षणंभवति । पौनःपुन्याभिधानेनसुप्रष्ठोऽर्थोभवति । कःपुनः । बैडालव्रतिकबकव्रतिकयोर्भेदः । उच्यते । अयंस्वार्थसाधनपरोनान्यस्यकार्यविहन्ति पूर्वस्तुमात्सर्यात्स्वार्थसिद्धावसत्यामपि परस्य नाशयति ॥ १९६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अधोदृष्टिरुपरोधभयान्मुखानिरीक्षकः । नैकृतिकश्छद्मवृत्तिः । शठोवक्रमतिः । मिथ्याविनीतोवाचादेहे नचविनयंकुर्वन् मनसाविपरीतः । बकव्रतधरोबकवृत्तिः ॥ १९६ ॥

(३) कुल्लूकः । अधोदृष्टिर्निजविनयख्यापनाय सततमधएव निरीक्षते । निष्कृतिर्निष्ठुरता तया चरतीतिनैष्कृतिक स्वार्थसाधनतत्पर.परार्थखण्डनेन । शठोवक्रः मिथ्याविनीतः कपटविनयवान् । बकव्रतंचरतीतिबकव्रतचरः । बकोहि प्रायेण मीनहननरुचितया मिथ्याविनीतः सन्नेवशीलोभवतीतिगौणोबकव्रतशब्दः ॥ १९६ ॥

(४) राघवानन्दः । निजविनयख्यापनाय सततमधोदृष्टिःनिकृत्या । निष्ठुरतया चरति नैकृतिक.निष्ठुरोनिराकृति. । शठोवञ्चक. । मिथ्याविनीतः । धनार्थधर्ममिथ्याविनयी ॥ १९६ ॥

(५) नन्दनः । अधोदृष्टिः परलोकानवेक्षक । वैकृतिकोगूढैरुपायैः परानर्थकारी । शठोनृशसः ॥ १९६ ॥

(६) रामचन्द्रः । अधोदृष्टिः उपरोधभयान्मुखानिरीक्षकः । नैकृतिकः छद्मवृत्तिः । स्वार्थसाधनतत्परः स्वकार्यसाधकः । शठः वक्रमतिः ॥ १९६ ॥

ये बकव्रतिनोविप्राये च मार्जारलिङ्गिनः ॥ तेपतन्त्यन्धतामिस्रे तेन पापेन कर्मणा ॥ १९७ ॥

(१) मेधातिथिः । स्वशब्देश्च व्याख्यातःश्लोकः ॥ १९७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । येविप्रादति विप्राणांहिंसाछद्मप्रधानतयेतद्विधमतिर्दुष्टेत्यर्थः ॥ १९७ ॥

(३) कुल्लूकः । ये बकव्रतंबिडालव्रतंचरन्ति ते ब्राह्मणास्तेन पापहेतुना कर्मणाअन्धतामिस्रनाम्नि नरकेपतन्ति ॥ १९७ ॥

---

* नैष्कृतिकः=नैकृतिकः (अ)

(४) राघवानन्दः । तेन बकादिवृत्त्या पापकर्मणा ॥ १९७ ॥

(५) नन्दनः । अन्धतामिस्रेऽन्धतामिस्राख्ये नरके ॥ १९७ ॥

न धर्मस्यापदेशेन पापं कृत्वा व्रतं चरेत् ॥ व्रतेन पापं प्रच्छाद्य कुर्वन्स्त्रीशूद्रदम्भनम् ॥ १९८ ॥

(१) मेधातिथिः । पापंकृत्वाव्रतं प्रायश्चित्तं न कुर्यात् । धर्मस्यापदेशेन धर्मंमपदिश्यलोके ख्यापयति धर्मार्थमहंव्रतंकरोमि न मे प्रायश्चित्तनिमित्तमस्तीति परमार्थतस्तु प्रायश्चित्तार्थमेव करोति एवंन कर्तव्यम् । पापंप्रच्छाद्यापन्हुत्य तेनव्रतेन स्त्रीशूद्रदम्भनंन कुर्यात् । प्रकटंप्रायश्चित्तंकर्तव्यमन्यत्ररहस्यात् ॥ १९८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । धर्मध्वजित्वं केवलमपि दुष्टमित्याह नधर्मस्येति । अपदेशेन धर्मंसाधयितुमेतत्करोमीति व्यपदेशेन व्रतंचान्द्रायणादिप्रायश्चित्तं न चरेत् । पापंकृतंप्रच्छाद्य निन्हुतंकृत्वातदपगमार्थंकुर्वन्नपि । व्रतेन स्त्रीशूद्रदम्भनं स्त्रीशूद्राद्यज्ञानाद्दम्भनं विप्रलम्भनं कुर्वन् ॥ १९८ ॥

(३) कुल्लूकः । पापंकृत्वा प्रायश्चित्तरूपंप्राजापत्यादिव्रतंपापमपनयति तन्नेदंप्रायश्चित्तं किंतु धर्मार्थमहमनुतिष्ठामीति स्त्रीशूद्रमूर्खादिजनमोहनंकुर्वन्नानुतिष्ठेत् ॥ १९८ ॥

(४) राघवानन्दः । पापनुत्यै व्रतमनुतिष्ठतोधर्मंकरोमीति ख्यापनशीलस्य न शुद्धिःकिंतुदम्भमात्रमित्याह नधर्मस्येति । स्त्रीशूद्रदम्भनं स्त्रीशूद्रौदम्भयतिदम्भेन व्यामोहयतीति ॥ १९८ ॥

(५) नन्दनः । धर्मध्वजित्वादीनांवृत्तान्तमाह नेति । पापंकृत्वा तत्प्रायश्चित्तरूपंव्रतंधर्मव्याजेन न कुर्यात् । पापंप्रच्छाद्य व्रतेन स्त्रीशूद्रदम्भनंकुर्वन् । स्त्रीशूद्रग्रहणमविद्वदुपलक्षणम् । दम्भनंवञ्चनम् ॥ १९८ ॥

(६) रामचन्द्रः । धर्मस्य अपदेशेन व्याजेन व्रतंन चरेत् । स्त्रीशूद्रदम्भनं स्त्रीशूद्रयोर्वंचनं कुर्वन् ॥ १९८ ॥

प्रेत्येह चेदृशाविप्रागर्ह्यन्ते ब्रह्मवादिभिः ॥ छद्मनाचरितं यच्च व्रतं रक्षांसि गच्छति ॥ १९९ ॥

(१) मेधातिथिः । इह पदार्थस्वाभाव्येनान्योद्देशेनापि कृतंयत्फलंततोभवत्येव । तथाहि गुरुनियोगे प्रवृत्तोधर्मोद्देशेन गुरुवचनंकरोमीति नकामहेतोः । अर्थं स्वाभाव्यात्तु कर्मप्रतिजनयति । एवंकश्चिन्मन्यते व्रतानि पापापनोदार्थानि तानिपरोद्देशेनापि क्रियमाणानि न स्वभावजहति एवमेतन्ममप्रायश्चित्तमुभयार्थंभविष्यतिलोकेतपस्वीतिख्यातोभविष्यामिपापंचापनोत्स्यते । तस्यैवंबुद्धिमतोनिवृत्त्यर्थमिदमारभ्यते । तदेतद्व्रतछद्मनाचरितमनुष्ठितंरक्षांसि गच्छतिनिष्फलंभवति न पापमपनुदतीत्यर्थः । न केवलंकार्याकरणंभवति यावदीदृशोविप्राव्रतचारिणोगर्ह्यन्ते निन्द्यन्ते ब्रह्मवादिभिःवेदप्रमाणज्ञैःशिष्टैः ॥ १९९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । प्रेत्य पारलौकिककर्मणि । इहैव लौकिककर्मणि । तच्च व्रतंधर्मध्वजिनाम् ॥ १९९ ॥

(३) कुल्लूकः । प्रेत्येहइतिश्लोकद्वयम् । प्रथमसुबोधम् ॥ १९९ ॥

(४) राघवानन्दः । किंचैतादृशाअतीव पापिष्ठाइत्याह प्रेत्येति । तत्फलंरक्षोगामीति भावः ॥ १९९ ॥

(५) नन्दनः । अत्र कारणमाह । प्रेत्येति ॥ १९९ ॥

(६) रामचन्द्रः । ईदृशा विप्रा गर्ह्यन्ते । छद्मना चरितंव्रतंरक्षांसि प्रतिगच्छति निष्फलं भवति ॥ १९९ ॥

अलिङ्गी लिङ्गिवेषेण योवृत्तिमुपजीवति ॥ सलिङ्गिनांहरत्येनस्तिर्यग्योनौ च जायते ॥२००॥

(१) मेधातिथिः । प्रत्याश्रमलिङ्गधारणंयथाब्रह्मचारिणोमेखलादिधारणं गृहस्थस्य वैणवदण्डकुण्डलकमण्डल्वादि

वानप्रस्थस्य चर्मचीरजटादि परिव्राजकस्य कषायवसनदण्डादि। एतेन वेषेणानाश्रमी योभिक्षाहेतोर्लोके चरति वृत्तिमुपजीवतिसलिङ्गिनामेन पापहरति। तिर्यग्योनौ तिरश्चाश्वशृगालादीनायोनौ जायते। नचाशैतदाशङ्कनीयलिङ्गिना-यत्पापतत्तेभ्योऽपसृत्य तस्मि सचरतीत्यसभाव्यम्। अकर्तव्यतापरलिङ्गाधारणात्प्रतीयते। अश्रुतेऽपि प्रतिषेधे निन्दा-थवादादेव तदवगति ॥ २०० ॥

(२) सर्वज्ञनारायण। अलिङ्गी तत्तदीक्षितस्नातकादिलिङ्गानर्ह। वृत्तिप्रतिग्रहादिना धनोत्पत्तिम् ॥ २०० ॥

(३) कुल्लूक। अब्रह्मचारी योब्राह्मणोब्रह्मचर्यादिलिङ्गमेखलाजिनदण्डादिवेषोपलक्षितस्तद्वृत्त्या भिक्षाभ्रमण दि ना जीवति सब्रह्मचार्यादीनायत्पापतदात्मन्याहरति कुक्कुरादितिर्यग्योनौचोत्पद्यते। तस्मादेतन्न कर्तव्यमितिनिषेध कल्प्यते ॥ २०० ॥

(४) राघवानन्द। किंचस्वयमलिङ्गीलिङ्गिनासन्यास्यादीनाम् ॥ २०० ॥

(६) रामचन्द्र। य अलिङ्गाअनाश्रमी भू वा लिङ्गिवेषेणआश्रमिवेषेण वृत्तिउपजीवतिस लिङ्गिना आश्रमिणा एन पाप हरति आनृण्यतर्पयति स्वर्यातिर्यग्योनौ शृगालयोनौ। प्रजायते ॥ २०० ॥

परकीयनिपानेषु न स्नायाच्च कदाचन ॥ निपानकर्तुःस्नात्वा तु दुष्कृतांशेन लिप्यते ॥ २०१ ॥

[समोद्धृत्य तत पिण्डान्कामस्नायाच्च पञ्चवा ॥ उदपानात्स्वयग्राहाद्बहि स्नात्वा न दुष्यति ॥ १ ॥ ×]

(१) मेधातिथि। निपिबन्त्यस्मिन्नतोवेतिनिपानजलाशय। सच वापीकूपतडागादि तस्मिनन्परकीये परेणयदा-त्मार्थंकृतसवार्थनोत्सृष्टतत्र न कदाचि स्नायात्। नित्यचण्डालादिस्पर्शने च नैमित्तिकधर्मस्त्वेदापनोदार्थंचसर्वस्नानप्रतिषि-ध्यते। अत्र यतिक्रमे दोषमाह। निपानस्य य कर्ता तस्य यत्किंचिद्दुष्कृततस्य केनचिदंशेन लिप्यते सबध्यते। नि-दार्थवादोऽयप्रतिषेध ॥ २०१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण। जलनिपीयते येषु निपानेषु पुष्करिण्यादिषु परकीयेषु परेण खातेषु सर्वार्थमनुत्सृष्टेषु। अंशेन चतुर्थेन ॥ २०१ ॥

(३) कुल्लूक। निपानजलाधार परकृतपुष्करिण्यादिषु न कदाचित्स्नायात्तत्स्नात्वा पुष्करिण्यादिकर्तुर्य पापं-तस्यांशेन वक्ष्यमाणचतुर्थभागरूपणसबध्यते अकर्त्तिमनद्यायसभवे परकृतेऽपि पुष्करिण्यादौ प्राक्पदानात्पञ्चपिण्डा-नुद्धृत्य स्नातव्यम्। तदाह याज्ञवल्क्य। पञ्चपिण्डाननुद्धृत्य न स्नायात्परवारिषु। उद्धृत्य चतुर पिण्डा पारक्ये स्नान माचरेत्॥ स्नात्वा च तर्पयेद्देवान्पितॄंश्चैव विशेषत ॥ २०१ ॥

(४) रघवानन्द। तत्र। नित्यनैमित्तिककाम्यन्क्रियाङ्गमलकर्षणम्। क्रियास्नानतथा षष्ठंषोढास्नानप्रकीर्तितम् ॥ अस्नात पुनरानर्होजप्याग्न्यहवनादिषु। प्रातःस्नानतदर्थंतु नित्यस्नानप्रकीर्तितम् ॥ नित्यस्नानग्रहवैगुण्यशम। का-म्यदेवतार्चाद्यर्थ। क्रियाङ्गअपूर्वंनद्यादिषु स्नानक्रियास्नानं। तत्रापि ॥ तीर्थे प्राप्यानुमार्गेण स्नानतीर्थेसमाचरेत्। -स्नानजफलमाप्नोति तीर्थयात्राफलन चेति शङ्खोक्ति ॥ स्नानाधिकरणविधिनिषेधावाहपरेतित्रिभि। परकीयत्वत स्वर्ति साध्यत्वे सति तदनु सृष्टत्वकूपतडागादिष्वदत्तेष्वदत्तानीत्युत्तरस्मिन्द्वान। अंशेन चतुर्थांशेन तुरीयभागितिवक्ष्यमाणत्वात्।

× (क, ख, घ, ङ, ढ, छ, ट)

पञ्चपिण्डाननुद्धृत्य न स्नायात्परवारिणीति ॥ वाचनिकसर्वसत्वोद्देशेनोत्सृष्टत्वात् । अतएवाह । यदात्मार्थंकृतसर्वार्थंनोत्सृष्टमितिमेधातिथि ॥ २०१ ॥

(५) नन्दन । अत्रांशशब्दश्चतुर्थभागवचन उत्तरत्र तुरीयग्रहणात् ॥ २०१ ॥

(६) रामचन्द्र । स्नानविधिमाह परकीयेति । परकीयनिपानेषु कदाचन न स्नायात् । स्नात्वा निपानकर्तु दुष्कृतांशेन लिप्यते । कूपसमीपप्रनिबद्धपशुपानाय निपानसञ्ज्ञम् ॥ २०१ ॥

यानशय्यासनान्यस्य कूपोद्यानगृहाणि च ॥ अदत्तान्युपभुञ्जानएनस स्यात्तुरीयभाक् ॥२०२॥

(१) मेधातिथि । यानादीनिपरकीयान्यदत्तान्युपयुञ्जानएनसस्तदीयस्य तुरीयभाक्चतुर्थभागमाप्नुयात् । अत्रकश्चिदाह । अदत्तानीतिवचनात्सर्वार्थंतयाप्युपकल्पितानि नोपयोज्यानितदयुक्त । परकीयाधिकारात् । नच तानि परकीयानि । त्यक्तंहि तत्सम्यक् । तुरीयग्रहणमविवक्षितमितिप्रागेवव्याख्यातम् ॥ २०२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । एव परयानाद्युपभोगेपि दोषइत्याह यानशय्येति । अस्य परस्य ॥ २०२ ॥

(३) कुल्लूक । अस्येतिप्रकृत पुन पराकृष्यते । परस्य यानादीन्यदत्तान्युपयुञ्जानस्तदीयपापचतुर्थभागभागी भवति । अदत्तानीतिपरस्यानुमन्यभावश्च विवक्षितस्तेन सर्वार्थोत्सृष्टमठकूपादावुपयोगार्थात्मस्नानादौ न विरोध ॥२०२॥

(४) राघवानन्द । मनुरप्याह । पानेत्यादिअदत्तान्यनुत्सृष्टानीति स्वखात सागरोपमइत्युक्ते खातकृदुत्सृष्टे । विश्वस्याधिकारोवाचनिक ॥ २०२ ॥

(५) नन्दन । अस्य परस्य । तुरीयभाक्तुरीयांशभाक् ॥ २०२ ॥

(६) रामचन्द्र । यानादीनि अदत्तानि भुञ्जान । अस्य एतेषामभो एनस । तुरीयभाक् चतुर्थांशभाक् स्यात् ॥ २०२ ॥

नदीषु देवखातेषु तडागेषु सर स्सु च ॥ स्नानं समाचरेन्नित्यं गर्तप्रस्रवणेषु च ॥ २०३॥

(१) मेधातिथि । सर्वानद्योदेवखाताअतस्तासामुभयथासभवादेवखातग्रहणवाच्यत्वेन तल्लिङ्गपठितव्यम् । तडागादीनि हि देवखातानि मनुष्यखातान्यपि सन्ति । नचदेवैःखन्यन्ते । केवल महत्त्व स्मर्यमाणकर्तृकत्वेन लक्ष्यते॥२०३॥

(२) सर्वज्ञनारायण । देवखातेषु पुष्करादिषुतडागेषु । अन्येन खातेषु उत्सृष्टेषु गर्तेषु नद्यादिकृतह्रदेषु । प्रस्रवणेषु निर्झरेषु ॥ २०३ ॥

(३) कुल्लूक । नद्यादिषु सर्वदा स्नानमाचरेत् । देवखातेष्वितितडागविशेषणम् । देवसबन्धित्वेन प्रसिद्धेषु सरस्सु गर्तेषु अष्टधनु सहस्रेभ्योन्यूनगर्तेषु तदुक्तछन्दोगपरिशिष्टे । धनुःसहस्राण्यष्टौ च गतिर्यासान्न विद्यते । न तानदीशब्दवहागर्तास्ता परिकीर्तिता । चतुर्हस्तप्रमाणधनु । प्रस्रवणेषु निर्झरेषु चानेनैव परकीयनिपानव्यावृत्तिसिद्धौ य पृथग्वचनतदात्मायोत्सृष्टतडागादिषु स्नानाद्यनुज्ञानार्थतदपि नद्याद्यसभवे द्रष्टव्यम् ॥ २०३ ॥

(४) राघवानन्द । किंच देवखातेषु तत्कृतत्वेन प्रसिद्धेषु सर सुसमतात्तसमेपुतटाकेषुविन्ध्यादिगतेषु । अष्टधनुःसहस्रेभ्योन्यूनगतिषु । तदुक्तछन्दोगपरिशिष्टे । धनु सहस्राण्यष्टौतुगतियासांनविद्यते । नतानदीशब्दवहागर्तास्ता परिकीर्तिता धनुर्हस्तचतुष्टयम् । प्रस्रवणेषु निर्झरेषु अत्रपञ्चपिण्डानुद्धरणेऽप्यदोष । अदत्तेऽत्यजकृतेऽपि न दोष । अन्त्यजेनकृते

कूपे सेतौ वाप्यादिके तथा। तत्र स्नात्वा च पीत्वा च प्रायश्चित्तंनविद्यते ॥ जानुदघ्नमदूष्यंस्यादधःस्थमशुचिस्मृतम्। एतेन परकीयवारिनिषेधोऽर्थवादइति मेधातिथिमतम्। यानादिपञ्चकमासद्विकजलाशये दर्शितत्वात् ॥ २०३ ॥

(५) नन्दनः। मनुष्यैरखातोजलाशयोदेवखातः। मनुष्यैः खातस्तडागः ऋषिसेवितंसरः। गतान्हृदः। प्रस्रवणं-निर्झरः ॥ २०३ ॥

यमांन्सेवेत सततं न नित्यं नियमान्बुधः ॥ यमान्पतत्यकुर्वाणोनियमान्केवलान् भजन् ॥२०४॥

[आनृशंस्यं क्षमा सत्यमहिंसा दमंमस्पृहा ॥ ध्यानं प्रसादोमाधुर्यमार्जवं च यमादशा॥१॥*]

[अहिंसा सत्यवचनं ब्रह्मचर्यमकल्पता ॥ अस्तेयमितिपञ्चैते यमाश्चोपव्रतानि च ॥२॥ऽऽ]

[शौचमिज्या तपोदानं स्वाध्यायोपस्थनिग्रहौ॥ व्रतोपवासौ मौनं च स्नानं च नियमादशा॥३॥§]

[अक्रोधोगुरुशुश्रूषा शौचमाहारलाघवम् ॥ अप्रमादश्चनियमाः पञ्चैवोपव्रतानि च ॥४॥‡]

(१) मेधातिथिः। प्रतिषेधरूपायमाब्राह्मणोन हन्तव्यः सुरा न पेयेत्यादयः। अनुष्ठेयरूपानियमाः। वेदमेवजपे-न्नित्यमित्यादयः। न नित्यंनियमान् नाने न नियमानामसेवोच्यते किंतु यमानांनियमेभ्योनित्यत्वम्। तथाचाह यमान्पतत्यकुर्वाणः। ब्रह्महादिर्यमलोपे सति। पतितत्वात्सन्ध्योपासनादिभिर्नाधिक्रियते ननु तथा नियमलोपे। तथाच शिष्टस्मरणम्। पतति नियमवान्यमेष्वसक्तोन तुयमवान्नियमालसोऽवसीदेदिति। ननियमानसमीक्ष्यबुद्ध्यायम-बहुलेष्वतिसदधीत बुद्धिम्। येषामपि पारिभाषिकायमनियमा॥ अहिंसासत्यवचनंब्रह्मचर्यमकल्कता। अस्तेयमपिपञ्चैते यमा श्चेवव्रतानिच ॥ अक्रोधोगुरुशुश्रूषाशौचमाचारलाघवम्। अप्रमादश्चनियमाः पञ्चैवोपव्रतानिच॥ तेषामपि गुरुलाघव-मनेन श्लोकेन प्रतिपाद्यते। अतोनानेन यमानां सेवोच्यते नापि नियमानामसेवा उभयेषातैःशास्त्रैर्विहितत्वात् ॥ २०४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। यमान्नित्यकर्माणि। नियमान् कामनानियतानि काम्यकर्माणि नित्यंनसेवेतेति। किंतु कामनोदयएव। केवलान्कृत्स्नानपि भजन्। अहिंसासत्यास्तेयापरिग्रहेन्द्रियनिग्रहादयः शरीरमात्रापेक्षानियतकर्तव्या-यमाः। तप स्वाध्यायादयोधिकसाधनापेक्षा नियमाअत्रेत्येके ॥ २०४ ॥

(३) कुल्लूकः। नियमापेक्षया यमानुष्ठानगौरवज्ञापनार्थमिदम्। ननु नियमनिषेधार्थं द्वयोरेव शास्त्रार्थत्वात्। यमनियमविवेकश्च मुनिभिरेव कृतः। तदाहयाज्ञवल्क्यः। ब्रह्मचर्यंदया क्षान्तिर्ध्यानसत्यमकल्कता। अहिंसास्तेयमाधु-र्ये दमश्चेति यमा स्मृता ॥ स्नानमौनोपवासेज्यास्वाध्यायोपस्थनिग्रहाः। नियमोगुरुशुश्रूषा शौचाक्रोधाप्रमादता ॥ यम-नियमस्वरूपज्ञःसमस्तस्नानादिनियमत्यागेनाप्यहिंसादिरूपंयममनुतिष्ठेत्। नियमाननुतिष्ठन्नपि यमानुष्ठानरहित पतती-त्ययमस्तुत्यर्थमारम्भइति मेधातिथिगोविन्दराजौ। हिंसादिप्रतिषेधार्थकायमा। वेदमेव जपेन्नित्यमित्यादयोऽनुष्ठेयरूपा-नियमाइतिव्याचक्षते। अहिंसासत्यवचनब्रह्मचर्यमकल्कता। अस्तेयमितिपञ्चैते यमावै परिकीर्त्तिताः। अक्रोधोगुरु-शुश्रूषा शौचमाहारलाघवम्। अप्रमादश्च सततंपञ्चैते नियमाःस्मृताः॥ २०४ ॥

---

* (क, ख, ग, घ, च, ट, ठ, ड, ढ, ण, त, थ, ल, र.)
ऽऽ (ख, ड, ढ, त)
§ (क, ख, घ, च, ट, ठ, ड, ण, त, र, ल)
‡ (ख, ढ, ण, त.)

(४) राघवानन्द । स्नातकस्यापि नियमयमस्यावश्यकत्वमाहयमानिति । अत्र ॥ ब्रह्मचर्यदयाक्षान्तिर्ध्यानंसत्यमवक्रता । अहिंसास्तेयमाधुर्यंदमश्चेतियमादश ॥ स्नानमौनोपवासेज्यास्वाध्यायोपस्थनिग्रहा । नियमोगुरुशुश्रूषा शौचाक्रोधाप्रमादितेति याज्ञवल्क्योक्तयमनियमयहइतिकेचित् । य स्वशाखापरित्यज्येति न्यायात् । अत्रैवोक्ताहिंसानिषेधकोपायसाध्या वेदमेवजपेन्नित्यमित्यादिरूपनियमायाह्याइति तु मेधातिथिगोविन्दराजमतम् । यमानानित्यत्वे पततीत्येव हेतु ॥ २०४ ॥

(५) नन्दन । मतान्तरमाह यमानिति । अत्र व्यास । अहिंसासत्यवचनब्रह्मचर्यमकल्कता । अस्तेयमिति पञ्चैते यमाश्चैव व्रतानिच ॥ अक्रोधोगुरुशुश्रूषा शौचमाहारलाघवम् । अप्रमादश्चनियमा पञ्चैवोपव्रतानिचेति ॥ उभयेषामेष्वादर कर्तव्यइत्युक्त ननित्यनियमानबुधइति । उक्तमर्थमुपपादयत्युत्तरार्धेन । केवलान्यमहीनान् । पतति दोषयुक्तोभवतीतियावत् ॥ २०४ ॥

(६) रामचन्द्र । यमान्नित्यकर्माणि सततसेवेत अनुतिष्ठेत् ॥ २०४ ॥

[रामचन्द्र । यमनियममाह चतुर्भि । प्रसाद ईश्वरप्रसन्नता (१)]

[व्रतस्नातकव्रतादि । उपवासोमासोपवासादि (२)]

नाश्रोत्रियतते यज्ञे ग्रामयाजिकृते तथा ॥ स्त्रिया क्लीवेन च हुते भुञ्जीत ब्राह्मण क्वचित् ॥२०५॥

(१) मेधातिथि । पूर्वेण श्लोकेन व्रताधिकारोविच्छिन्न । इदानींप्रतिषेधप्रकरणमारभ्यते । तत्रभोजनमेव तावद्दर्शितत्वाद्यन्नकुत्रचित्साप्रनिषिध्यते । अश्रोत्रियोऽनधीयानस्तेन ततेमारब्धे यज्ञऋत्विग्भिर्वाऽश्रोत्रियैस्तते न भुञ्जीतब्राह्मण ग्रामयाजीग्रामयाजकस्तेन यत्र हूयते यत्र च स्त्री होमकरोति । छान्दोग्ये हि स्त्रीणागृहस्मृतिकारैरग्निहोत्रहोमउक्तोऽतस्तत्पक्षप्रतिषेधति । अथवा यत्र यज्ञेस्त्रीप्रधानभर्तादारिद्र्यादिदोषैरुपहत स्त्रीचासौदायिकेन धनेन ज्ञातिबलेन च दर्पितातत्राप्रतिषेध । क्लीवोनपुंसकम् ॥ २०५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । अश्रोत्रियैर्धर्मतोऽनधीतवेदैर्ऋत्विग्भिस्तादृशा यजमानेन तते मारब्धे यज्ञे प्रक्रान्ते दर्शपूर्णमासादौसामेवाग्नीषोमीयवपाहोमान्तरमपि यज्ञनिमित्तभोजने न भुञ्जीत । ग्रामयाजीबहूना क्रोशतामुपदेष्टा । स्त्रिया हुते हाविते स्त्रीमात्रयजमानकव्रतादिहोमे निमित्ते । एवक्लीवेन हुतइत्यत्रापि । स्त्रिया शूद्रेणवेति क्वचित्पाठ ॥ २०५ ॥

(३) कुल्लूक । अनधीतवेदेनोपक्रान्ते यज्ञेऽग्नीषोमीयादूर्ध्वमपि भोजनयोग्यसमये ब्राह्मणोन भुञ्जीत तथा बहूनायाजकर्त्विजा स्त्रिया नपुंसकेन च यत्र यज्ञे हूयते तत्र कदाचिन्नभुञ्जीत ॥ २०५ ॥

(४) राघवानन्द । पूर्वश्लोके व्रताधिकारोविच्छिन्नइदानींनिषेधोधिक्रियते नाश्रोत्रियइतित्रयोदशभि । एतैर्हुते यज्ञादिरुक्तेन ब्राह्मणाभुञ्जीत ॥ २०५ ॥

(५) नन्दन । अश्रोत्रियततेऽनधीतवेदबहुले । श्रोत्रियततेऽपि ग्रामयाज्यादिहुते । ग्रामयाजी बहुनायाजक । क्वचित्कर्मण्यभ्युदयश्राद्धादावपि ॥ २०५ ॥

(६) रामचन्द्र । अश्रोत्रिययज्ञे तते विस्तृते ब्राह्मण कर्हिचिन्नभुञ्जीत । ग्रामयाजिना पुरोहितेन । स्त्रीप्रधानस्त्रिया हुते होमे तत्र न भुञ्जीत क्लीवेन हुते होमे तत्र न भुञ्जीत ॥२०५ ॥

अश्लीकमेतत्साधूनां यत्र जुह्वत्यमी हविः ॥ प्रतीपमेतद्देवानां तस्मात्तत्परिवर्जयेत् ॥ २०६ ॥

(१) मेधातिथि । पूर्वस्यप्रतिषेधविधेरर्थवादोऽयम् । अश्लीलमश्लाघ्यसाधूनाम् । यत्रह्येतेहविर्जुह्वतियज्ञकुर्वन्ति देवानामप्रतीपमप्रतिकूलतस्मादीदृशेयज्ञेगमनपरिवर्जयेत् ॥ २०६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । आश्लील पापकरम् । जुह्वति हावयन्तिवा । अमीअश्रोत्रियाद्या । प्रतीपं विपरीत अनिष्टमितियावत् ॥ २०६ ॥

(३) कुल्लूक । पूर्वोक्तावहुयाजकादयोयत्र होमकुर्वन्ति तत्कर्म शिष्टानामश्लीकमश्रीकंश्रीघ्नं रेफस्य स्थानेल्कार । देवानांप्रतिकूल तस्मादेतद्धोमन कारयेत् ॥ २०६ ॥

(४) राघवानन्द । तद्भक्षणेदोषमाह । अश्रीकं श्रीघ्नसाधूनामश्लाघ्यमिति वा । अमी अश्रोत्रियादय । प्रतीप प्रतिकूलअभक्ष्यमित्यर्थ ॥ २०६ ॥

(५) नन्दन । तत्र कारणमाह अश्रीकमिति । अमीयत्र यज्ञे कर्मणि वा जुह्वति तत्रैतद्भोजनसाधुनामश्रीकमम ङ्गलप्रतीपमप्रतिकूलम् ॥ २०६ ॥

(६) रामचन्द्र । अमीचत्वारअश्रोत्रियादय हविर्यत्र जुह्वति तत्राश्लीलदेवानाप्रतीपविपरीतभवति ॥ २०६ ॥

मत्तक्रुद्धातुराणां च न भुञ्जीत कदाचन ॥ केशकीटावपन्नं च पदास्पृष्टं च कामतः ॥ २०७ ॥

(१) मेधातिथि । पावन्मदादियोगएतेषातावदभोज्यता । अन्येबाहुल्यम यन्ते । बाहुल्येन य क्षीबोभवति मद्यशौण्डस्तदन्नन भोक्तव्यम् । एवक्रोधप्रधानस्य भृशकोपनस्य च प्रायण चातुरस्य रोगमयव्याधे । केशकीटैरवपन्नसंसर्गेणदूषितम् । कीटाश्च केचि स्पृताद्दूषयन्ति न जीवन्तोयथामक्षिकागृहगाधाश्च । अन्ये तु जीवन्तएव । कीटग्रहण क्षुद्रजन्तूनाक्रमिपतङ्गानामपिप्रदर्शनार्थम् । केशग्रहणनखरोम्णादूषिकादीनामलानासमाचारात् । पादेनबुद्धिपूर्वकामकारेण स्पृष्टम् । प्रमादतस्तुनदोष ॥ २०७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । मत्तोमद्यादिना क्रुद्धोभोक्तारप्रति । आतुरोरोगी । केशकीटाभ्यामवपन्न मिश्रम् ॥ २०७ ॥

(३) कुल्लूक । क्षीबक्रुद्धव्याधितानामन्न तथा कशकीटसंसर्गदुष्ट पादेन चेच्छात सस्पृष्टमन्नन भुञ्जीत ॥ २०७ ॥

(४) राघवानन्द । किंचमत्तेतिताच्छील्यपर । कामतइति गुर्वाद्यनुज्ञया भुञ्जानोपि प्रक्षेपेण शोधयित्वा भुञ्जीतेति भाव ॥ २०७ ॥

(५) नन्दन । मत्तक्रुद्धातुराणामन्नमितिशेष । कामतइतिविशेषणादकामत पादस्पृष्टमनुज्ञातगम्यते ॥ २०७ ॥

(६) रामचन्द्र । मत्तानां क्रुद्धानां रोगिणां एतेषां च पुन केशकीटादिभि सह अवपन्न पक्व । कामत पदा स्पृष्टअन्न न भुञ्जीत । कदाचन ॥ २०७ ॥

भ्रूणघ्नावेक्षितं चैव संस्पृष्टं चाप्युदक्यया ॥ पतत्रिणावलीढं च शुना संस्पृष्टमेव च ॥ २०८ ॥

(१) मेधातिथि । भ्रूणहा ब्रह्मघ्नस्तेनावेक्षितंनिपुणतोदृष्टम् । प्रदर्शनचैतदन्येषामपि । पातकिना स्पृष्टस्य तु प्रतिषेध स्नानविधानादेवसिद्ध । उदक्या रजस्वला तया स्पृष्टस्य प्रतिषेधोनावेक्षितस्य । ननु च तत्स्पर्शिनोऽपि याव

एतेन शुना सस्पृष्टव्याख्यातम् । अतउक्तपतितानामेवान्येषामदर्शनार्थम् ॥ तदत्रयुक्तपतितसूतिकेत्यादीनाम् । उदक्या ग्रहणसूतिकामानिदर्शनार्थम् । पतत्रिणा पतत्री पक्षी सचक्रव्यादोगृभवायसादि समाचारान्नतु हंसादि ॥ २०८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । भ्रूणहपदमहापातकिपरम् । पतितेक्षितमिति याज्ञवल्क्येनोक्तत्वात् । सस्पृष्टचापीतिच काराद्दृष्टच । पतत्रिणा अनिर्दितेनापि पक्षिणा अवलीढ चञ्च्वास्पृष्टम् । सस्पृष्टमेवचति अवलीढचेत्यपीति ॥ २०८ ॥

(३) कुल्लूक । भ्रूणघ्नेत्युपलक्षणाद्ब्रह्मघ्नेत्यादिपतितावेक्षितरजस्वलया च स्पृष्टं पक्षिणा च काकादिना-खादित कुक्कुरेण च स्पृष्टमन्नं न भुञ्जीत ॥ २०८ ॥

(४) राघवानन्द । किंचैता यतुष्टिकरपर्यन्तानि द्विषष्टिप्रकारा यन्नानि न भुञ्जीतेत्याह भ्रूणघ्नेत्यादि । उदक्यया रजस्वलया । पतत्रिणा काकादिना अवलीढं भक्षितम् ॥ २०८ ॥

(५) नन्दन । अन्नं भुञ्जीतेत्यनुवर्तते ॥ २०८ ॥

(६) रामचन्द्र । भ्रूणघ्नावेक्षितदृष्टं पतत्रिणाअवलीढम् ॥ २०८ ॥

गवां चान्नमुपाघ्रातं घुष्टान्नं च विशेषतः ॥ गणान्नं गणिकान्नं च विदुषां च जुगुप्सितम् ॥ २०९ ॥

(१) मेधातिथि । घुष्टान्नयदुद्घुष्यदीयतऽनामन्त्रिताय कस्मैचिदर्थिनेमठसत्रभक्तादि विशेषाद्द्देशेन यद्वाय्न्यस्मै प्रतिश्रुत्यान्यस्मै दीयते । प्रतिपत्तिज्ञाने ह्ययधातु पठ्यते तदभावे याधितस्मरति यज्ञविवाहादिष्वनामन्त्रितभोजनम् । अयंच गणसघातस्तस्माद्भ्रातृणात्वविभक्तनान गणव्यपदेश । भ्रातृणामविभक्तानामेकोधर्म प्रवर्ततइति वचनादेकश्च धर्मस्तेषामातिथ्यादिष्विर्यैवति नवमेदर्शितम् । ज्येष्ठएव तु गृह्णीयात्पित्र्यधनमशेषतइति । तस्यच ग्रहणमवश्यकर्तव्येष्वधि कारइति दर्शयति साधारणस्यापि । अन्यस्यात मभ्यगतस्य प्रतिषेध । गणिकावेश्या । जुगुप्सितनिन्दितम् । विदुषा वेदार्थविदा भक्ष्यमपिविसखल्यादि ॥ २०९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । उद्घुष्टान्नकोभुङ्क्तइत्युद्घुष्य दत्तम् । गवा अन्नमुपघ्रातं गन्धमुपादाय विमुक्तम् । गणान्न मनेकेषामाम्नान्नमेकचपक्वम् । गणिका वेश्या । विदुषांतद्दोषज्ञाना जुगुप्सितस्वयमदृष्टदोषमपि ॥ २०९ ॥

(३) कुल्लूक । यदन्नगवाघ्रात घुष्टान्नकोभोक्तेत्युपहुष्टान्नसत्रादौ यद्दीयते । विशेषतइतिभूरिदोषतया प्रायश्चित्तगौरवार्थम् । गणान्नशठब्राह्मणसंघान्नम् । गणिकावेश्यातस्याअन्नं शास्त्रविदा चयद्दुष्टमितिनिन्दितम् तच्च न भुञ्जीत ॥ २०९

(४) राघवानन्द । घुष्टान्न कोभोक्तास्तीत्याघुष्ययद्दीयते । गणान्नं मठब्राह्मणसङ्घातान्नं । गणिकान्नं गणिका वेश्या । विदुषा अलौकिकादिज्ञैर्जुगुप्सित निन्दितम् ॥ २०९ ॥

(५) नन्दन । घुष्टबहुश्य ख्यापितम् । विदुषाजुगुप्सितनिषेधशास्त्राभावेऽपि वर्जनीयम् ॥ २०९ ॥

(६) रामचन्द्र । कैश्चिदर्थिने क कोभोक्ते तिउद्घुष्ययत्दत्ततद्घुष्टान्नयज्ञविवाहादौ अनिमन्त्रितभोक्तुरन्नम् ॥ २०९ ॥

स्तेनगायनयोश्चान्नं तक्ष्णोवार्धुषिकस्य च ॥ दीक्षितस्य कदर्यस्य बद्धस्य निगडस्य च ॥ २१० ॥

(१) मेधातिथि । गायनोयोगीतेन जीवति । अन्यस्य वपरान्तकादिगानविहितमेव । कदर्य कृपण । बद्धनिगड योविशेष । एकोवाङ्मात्रणावरुद्ध अपरोरज्वायसनिगडैर्यन्त्रित । विशदस्यचैयन्ये पठन्ति । कष्टञ्चविशदमाचक्षते ॥ २१० ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । स्तेनोऽल्पस्तेयवृत्ति । गायनागानवृत्ति । एव तक्ष्ण काष्ठादितक्षणवृत्ते । वार्धुषि कस्य धनवर्धनेन जीवत । दीक्षितस्य अग्नीषोमीयवपायागा प्राक् । कदर्यस्य क्षपणस्य । बद्धस्य रज्वादिना । निगडस्य निगडबद्धस्य ॥ २१० ॥

(३) कुल्लूकः। चौरगायनजीविनोस्तथा तक्षवृत्तिजीवनस्य वृद्ध्युपजीविनश्चान्नं न भुञ्जीत। तथा यज्ञे दीक्षितस्य प्रागग्नीषोमीयात्। कदर्यस्य कृपणस्य निगडस्येतितृतीयार्थेषष्ठी। निगडेनबद्धस्य। गोविन्दराजस्तु बद्धशब्दस्य बन्धनैर्विना प्ययोनिगडैर्निगडितस्य दत्तायोनिगडस्येतिव्याख्यातवान् ॥ २१० ॥

(४) राघवानन्दः। जात्या तक्षणः। वार्धुषिकस्य वृद्धिमात्रोपजीविनः। यज्ञे दीक्षितस्य प्रागग्नीषोमीयात्। कदर्यस्य कृपणस्य। आत्मनोधर्मकार्यंच पुत्रदारांश्च वर्जयन्नित्याद्युक्तलक्षणस्य वा। बद्धस्य दण्डाद्यर्थमवरुद्धस्य। निगडस्य निगडैर्बद्धस्य। शरैः शातितपत्रवत् ॥ २१० ॥

(५) नन्दनः। बद्धस्य रज्ज्वादिना। निगडस्य निगडवतो निगडितस्येति यावत्। निगडेनेतिसाधु पाठः ॥ २१० ॥

(६) रामचन्द्रः। दीक्षितस्य असंस्थिताग्निषोमीयपशोः। कदर्यस्य बद्धस्य वासमात्रेण विरुद्धस्य निगडादिना ॥ २१० ॥

अभिशस्तस्य षण्ढस्य पुंश्चल्यादाम्भिकस्य च ॥ शुक्तं पर्युषितं चैव शूद्रस्योच्छिष्टमेव च॥२११॥

(१) मेधातिथिः। पुंश्चली यस्य कस्यचिन्मैथुनसंबन्धेन घटते। ननु च गणिकान्नंप्रतिषिद्धमेव नैतदेवम्। अन्या गणिकाऽन्या पुंश्चलीगणिका वेश्यावेशेनजीवतिपुंश्चलीत्विन्द्रियचपला दाम्भिकोवैडालव्रतिकादिःसोपाधियोगधर्मचरणः। प्रायश्चित्तविशेषार्थंशूद्रोच्छिष्टंप्रतिषिध्यते सर्वस्यैवोच्छिष्टभोजनप्रतिषेधात्। अन्ये तु शूद्रोच्छिष्टंस्थालीस्थभोज्यान्नंशूद्रभुक्तशिष्टमुच्छिष्टमुच्यतइत्याहुः। पाठान्तरंतु उच्छिष्टमगुरोस्तथेति। उच्छिष्टमुच्यते यत्परस्यस्पर्शनादशुद्धंभुक्तोज्झितंच। आत्मीये ह्यभुक्तोज्झितएकपात्राशनमेव स्यात्। नचैषशिष्टानांसमाचारोयत्सकृदन्नदत्तंभुक्त्वापुनराचम्यपात्रान्तरेगृहीतंभुज्यते। तथा नाद्यादन्नम्। तथान्तरेऽभ्युत्थानादिक्रियान्तरस्य प्रतिषेधः। अतआभूमेःप्रागाचमनात्पश्चात्स्पर्शनदोषः। सहभोजनंतु सत्यपि परस्य स्पर्शे पदार्थान्तरत्वान्नोच्छिष्टभोजनम्। अत्रपित्रा पुत्रादिभिःशिष्टैःसहभुज्यते। तथा चापस्तम्बादयोदेशग्रहणात्सर्वेनानुपनीतेन सह भोजनंनिन्दन्ति। नोपनीतेन। अस्मिस्तुपक्षे विजातीयैः सह भोजनप्रतिषेधः। व्यवधानान्तरमाश्रयणीयम्। भुक्तोज्झितंतु धात्वर्थयोगादुच्छिष्टमन्यदीयमपि ॥ २११ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। अभिशस्तस्य दोषवत्तया शङ्कितस्य। षण्ढस्य क्लीबस्य। पुंश्चल्याः स्वपतिव्यभिचारिण्याः। शुक्तमनम्लमम्लतांकालवशाद्गतम्। पर्युषितं स्वाभाविकरसगन्धादिविपरिवर्तनकालपर्यन्तस्थितम्। एवंच शुक्तस्य पृथक्ग्रहणंदोषातिशयप्रदर्शनार्थं निगडस्येतिवत्। तथा शूद्रस्य यदन्नतदभक्ष्यम्। उच्छिष्टंचसर्वेषाम् ॥ २११ ॥

(३) कुल्लूकः। महापातकित्वेन संजातलोकविक्रोशस्य नपुंसकस्य नपुंश्चल्याव्यभिचारिण्याअगणिकायाअपि दाम्भिकस्य छद्मना धर्मचारिणोवैडालव्रतिकादेरन्नंन भुञ्जीत। शुक्तं यत्स्वभावतोमधुरदध्यादिसंपर्कवशेनोदकादीनांचाम्लतांभावंगतम्। पर्युषितंरात्र्यन्तरितं शूद्रस्यान्नं न भुञ्जीतेतिसंबन्धः। उच्छिष्टं भुक्तावशिष्टान्नमविशेषात्कस्यापि न भुञ्जीत। गुरूच्छिष्टं विहितत्वाद्दोषदम्। गोविन्दराजस्तु। शूद्रस्योच्छिष्टंतद्भुक्तावशिष्टंच स्थालीस्थमपि न भुञ्जीतेत्याह ॥ २११ ॥

(४) राघवानन्दः। महापातकित्वेनाभिशस्तस्य संजातलोकविक्रोशस्य। षण्ढस्य नपुंसकस्य। पुंश्चल्याः वेश्याभिन्नव्यभिचारिण्याः। शुक्तस्य स्वाभाविकमधुरत्वेपि कालवशादुदकादिरसवशाद्वा यदाम्लीभवति तदपि वर्ज्यं। पर्युषितं रात्र्यन्तरितं मन्त्रिसवधात्प्रबोधितापतितव्ये। शूद्रोच्छिष्टं शूद्रस्यान्नाशुनेनुरोपोक्ते शूद्रभुक्तावशिष्टस्थालीस्थमपि। प्रसरपर्यादिमरणार्थं यच्चूर्णादिनिषेध सपापभिन्नगौरवार्थः ॥ २११ ॥

(५) नन्दन । कालातिक्रमेणरसान्तरमापन्नंशुक्तम् । पर्युषितमेकाहान्तरितम् । शूद्रस्योच्छिष्टशूद्रेणभुक्तान्नस्थाल्या दिस्थम् ॥ २११॥

(६) रामचन्द्र । योऽभिशस्तस्तस्य कन्दूवत पुंश्चली परपुरुषरता । स्वयमेव अथवा कालपरिपाकेन अम्लभवति तन्नशुक्त । राम्य तरित पर्युषितम् ॥ २११ ॥

चिकित्सकस्य मृगयोः क्रूरस्योच्छिष्टभोजिनः॥ उग्रान्नसूतिकान्नच पर्याचान्तमनिर्दशम् ॥ २१२ ॥

(१) मेधातिथि । स्मृत्यन्तरे विशेष श्रूयते । शल्यान्तर्कजीविन । मृगयुर्मृगव्याध । आखेटकार्थमांसविक्र यार्थवा योमृगान्हन्ति । क्रूरअनृजुमकृति दुष्प्रसादउच्छिष्टभोजीनिषिद्धोच्छिष्टभोजी । उग्रोजातिविशेष । राजेत्येत स्यवेदे प्रयोगोदृश्यते । उग्रोमध्यमशीरि वेति वचनस्यान्य प्रतिषेधोऽस्तिदोषप्रदर्शनप्रकरणेपनश्रूयते । राजान्नतेजआ दत्तइत्यर्थवादाच्च प्रतिषेध । सूतिकान्नसूतिकामुद्दिश्य यत्कृततत्कुलीनैरपि तदनाद्यमनिर्दशदशाहानि यावत् । तेन यद्य पि क्षत्रियादीनादशाहादूर्ध्वमाशौचतथापि दशाहानि न भोज्यम् । पाठा तरसूतकान्नमिति । सूतकशब्देन च तद्व त पुरु षालक्ष्य ते । येषाकुले सूतकतेदशाहन भोज्यान्नाहति । यस्मिन्पक्षे सर्वेषादशाहसूतकाशौचतत्रायप्रतिषेध । यदातुमाता पित्रो सूतकमातुर्वेतिपक्षस्तदायावदाशौचन भोज्यम् । अनिर्दशग्रहणमाशौचनिवृत्त्युपलक्षणार्थम् । तेन क्षत्रियादीनायस्य यावदाशौचकाल सतावत्कालमभोज्यान्न । सूतकान्नमनिर्दशमितिपठितव्ये वृत्तानुरोधात्पर्याचा तपदेनव्यवधानम् । अ न्यैस्तुल्यतत्वमनिर्दशग्रहणव्याख्यातम् । सूतकशब्देनाशौचकालोनोच्यते । अनिर्दशवादीनापय पर्याचा तशौ चाचमन व्यपतमर्धभुक्ते केनचित्कारणेन यद्याचामति तदापुनर्भुक्तोदिष्ठतनाशितव्यम् ॥ २१२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । चिकित्सकस्य भिषग्वृत्ते । मृगयोर्मृगव धजीविन । क्रूरस्य हिंसारुचे । उच्छिष्टभो जिन उच्छिष्टभोजनशीलस्य । उग्र क्षत्रियात् शूद्राया जात । सूतिकान्नसूतिकाभोजनार्थपक्वमन्नम् । पर्याचा त त पङ्क्तिभोजिना यत्राचमनंकृतम् । अनिर्दश सूतकिना सूतकमध्ये दत्तम् ॥ २१२ ॥

(३) कुल्लूक । चिकित्साजीविनः । मृगयोर्मांसविक्रयार्थमृगादिपशुहन्तु । क्रूरस्यानृजुमकृते । निषिद्धोच्छिष्टभो कुरन्नन भुञ्जीत । उग्रादारुणकर्मा तस्यान्नम् । गोवि दराजोमन्वर्थमुग्रराजानमुक्तवान् । मनुवृत्तौ च शूद्राया क्षत्रियो पन्न मग्ग्रपात् । मेदोन्तैर्याज्ञवल्कीयेनोग्रोराजेतिवावदत् । आश्चर्यमिदमेतस्यत्वकीयव्दरिभूषणम् ॥ सूतिकान्नसूतिकामुद्दिश्य यन्नक्रियतेतदन्नतत्कुलैरपि न भोक्तव्यम् । एकपङ्क्तिस्थान यानवमन्य यत्रान्ने भुज्यमाने केनचिदाचमनक्रियत त पर्याचा तम् । अनिर्दशसूतिकान्नवक्ष्यमाणत्वान्न भुञ्जीत ॥ २१२ ॥

(४) राघवानन्द । किर्चाचिकित्सकस्य भिषज । मृगयोर्व्याधस्यजातित कर्मतोवा । उच्छिष्टभोजिन निषिद्धो- च्छिष्टभोजिनोन तु गुर्वाद्युच्छिष्टभोजिन ताच्छील्यार्थोवा । उग्रान्नंउग्रोजातिविशेषोदारुणकर्मावा । सूतिकान्नं सूतिकामु दिश्य यत्क्रियतेतदन्न तत्कुलैरपि नभोक्तव्यम् । एकपङ्क्तिस्थानवलम्बिनामन्यस्मिन्भुज्यमाने तंपरित्यज्यकेनाप्याचमन क्रियते तत्पर्याचा तम् । अनिर्दशं सूतकाद्याशौचान्तर्गतम् ॥ २१२ ॥

(५) नन्दन । उग्रोवैश्येन शूद्रायाजात । पर्याचान्तमतिदानपरम्परयानामवमम् । अनिर्दशमूतिकान्नमि त्यन्वय ॥ २१२ ॥

(६) रामचन्द्रः। क्रूरस्य हिंसारुचेः। उग्रान्नं क्षत्रियाच्छूद्रायामुत्पन्नउग्रसंज्ञस्तस्यान्नं। यद्वा वाक्काय-व्यापारेणोद्वेजकउग्रः। पङ्क्तिभोजने यत्र एकेनाचमनंकृतं तत्पर्याचान्त। अनिर्दशं अनतिक्रान्तदशाहं अनिर्गताशौचम्॥ २१२॥

अनर्चितंवृथामांसमवीरायाश्च योषितः॥ द्विषदन्नंनगर्यन्नंपतितान्नमवक्षुतम्॥ २१३॥

(१) मेधातिथिः। अर्चार्हस्य यदवज्ञया दीयते तदनर्चितमननुसुहृदादेः। वृथामांसंदेवाद्यर्चनशिष्टंयन्नभवत्यात्मार्थयत्साधितम्। अवीरा स्त्री यस्या न भर्ता नापिपुत्रः। द्विषञ्छत्रुः। नगरीनगरस्वाम्यराजापि। अवक्षुतमुपरियत्रिक्षवथुःकृतः॥ २१३

(२) सर्वज्ञनारायणः। अनर्चितंसंमानेनादत्तम्। वृथामांसं पशुबन्धव्यतिरेकेण मांसम्। अवीरायाः पुत्रपतिहीनायाः। द्विषतः शत्रोः। नगरी नगरवान् नगराधिपतिस्तदन्नम्। पतितः कृतपापोकृतप्रायश्चित्त। अवक्षुतं यदुपरिक्षुतंकृतम्॥ २१३॥

(३) कुल्लूकः। अर्चार्हस्य यदवज्ञयादीयते। वृथामांसंदेवतादिमुद्दिश्ययन्नकृतं। अवीरायाः पतिपुत्ररहितायाः। शत्रुनगरपतितानांच उपरिकृतक्षुतंचान्नं भुञ्जीत॥ २१३॥

(४) राघवानन्दः। योग्येष्ववज्ञयादत्तमनर्चितं। वृथामांसं देवपित्राद्युद्देशरहितम्। अवीरायाः पतिपुत्ररहितायाः योषितोरूपयौवनशालिन्या अन्नमिति शेषः। नगर्यन्नं नगरस्थस्यान्नं। कर्मतोजातितोवा पतितस्यान्नं। अवक्षुतं यदुपरिक्षुतकृतम्॥ २१३॥

(५) नन्दनः। अनर्चितमवज्ञया दत्तम्। वृथामांसआत्मार्थसंस्कृतमांसम्। अवीरायाः पतिपुत्रहीनायाः नगर्यन्नं देशसम्बन्धेनायमन्नस्यनिषेधः। यस्योपरिक्षुतंतदवक्षुतं॥ २१३॥

(६) रामचन्द्रः। अहरहर्यदवज्ञया दत्तंतदनर्चितम्। अविहितफलसाधनमांसतद्वृथामांसम्। च पुनः अवीराया योषितः अवीरा पतिपुत्ररहिता। द्विषतः अन्नं। नगराधिपतेस्तस्य राज्ञोन्नं। पतितान्नंच महापातकिनोन्नम्। अवक्षुतयस्याघ्रातस्य उपरिक्षुतं तदवक्षुतम्॥ २१३॥

पिशुनानृतिनोश्चान्नंक्रतुविक्रयिणस्तथा॥ शैलूषतुन्नवायान्नंकृतघ्नस्यान्नमेव च॥ २१४॥

(१) मेधातिथिः। पिशुनोयोविश्रब्धमर्मकथितंभिनत्तिपरच्छिद्रवादीयश्चपरोक्षम्। अनृती कृतकौटसाक्ष्यः क्रतुर्यज्ञस्तंकृत्वाविक्रीणीतेक्रतुफलमदीयंतवास्त्विर्तिमूल्येन ददाति यद्यपि परमार्थतः क्रतोर्विक्रयोनास्ति तथापि यस्यैवविषयात्रान्यविप्रलम्भेन वा प्रवृत्तिस्तस्य प्रतिषेधः। शैलूषोनटः आर्यापण्यइत्यपरे। तुन्नवायः सौचिकः। कृतघ्नः कृतमुपकारंयोनाशयति। अत्युतोपकर्तुरपकारे वर्तते नप्रशकःसन्प्रत्युपकारेऽपि॥ २१४॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। पिशुनः परगुणासहनः। क्रतुविक्रयिकः परगतफलमुद्दिश्य क्रतुकारी। शैलूषोनटवृत्तिः। तुन्नवायः सूचीसीवनवृत्तिः॥ २१४॥

(३) कुल्लूकः। पिशुनःपरोक्षे परापवादभाषणपरः अनृतीत्यतिशयेनानृतवादीकूटसाक्ष्यादिः। क्रतुविक्रयिकः

(२१३) नगर्यन्नम्-कदर्यन्नं (ट, ड, त)

मदीययागस्य फलतव भवत्वित्यभिधाय योधनगृह्णाति । शैलूषोनटः । तुन्नवायःसौचिकः । कृतघ्नोय.कृतोपकारस्याप-कारे प्रवतते तस्यान्नन भुञ्जीत ॥ २१४ ॥

(४) राघवानन्दः । विरुद्धमर्थंकथयतीति पिशुन. । अनृती कूटसाक्षी । मत्क्रतुफलंतवैवेतिवदन्धनंगृह्णातियः सक्रतुविक्रयीतस्य । शैलूषोनटः भार्यापण्य. । सौचिकस्तन्तुवाय. कर्मतोन्न.तितोवा । कृतोपकारिणि अपकारी कृतघ्न. ॥ २१४ ॥

(५) नन्दन । परेभ्योभार्यांदत्त्वा योजीवति सशैलूषः । नटइत्येके ॥ २१४ ॥

(६) रामचन्द्र. । पिशुन सूचक. । अनृतीपरछिद्रवादी । च पुन. क्रतुविक्रयी यागविक्रयी यागफलविक्रयी । शैलूषोनटवृत्तिः । तुन्नवाय. सौचिक च पुन. कृतघ्नस्य अन्नमेव ॥ २१४ ॥

कर्मारस्य निषादस्य रङ्गावतारकस्य च ॥ सुवर्णकर्तुर्वेणस्य शस्त्रविक्रयिणस्तथा ॥ २१५ ॥

(१) मेधातिथि । कर्मारोऽयस्कार । निषादोदशमे वक्ष्यते । रङ्गावतरकोनटगायनकेभ्योऽन्योमल्लादिः । अथवाप्रतिरङ्गमुपतिष्ठते कुनूहली । वेणुवादित्रजीवित. । शस्त्रविक्रयी कृतस्य खड्गादेरस्तस्य वायसीविक्रेता ॥ २१५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । कर्मारोलोहकारवृत्ति । निषादोजालवृत्ति. । रङ्गावतारकोवाद्यादिप्रदर्शनवृत्ति. । वेणो-वेणुपिटकादिकरणवृत्ति. । शस्त्र खड्गादि ॥ २१५ ॥

(३) कुल्लूक । कर्मारस्य लोहकारस्य निषादस्य दशमाध्यायोक्तस्य । नटगायनव्यतिरिक्तस्य रङ्गावतरणजीविनः सुवर्णकारस्य वेणोर्भेदनेन योजीवति बुरुडइतिविश्वरुप । शस्त्रलोह तद्विक्रयिणश्चान्नन भुञ्जीत ॥ २१५ ॥

(४) राघवानन्द. । कर्मारोऽयस्कार. । रङ्गावतारकोदशमेवक्ष्यमाण. । वेण. वाद्योपजीवी । बरुड लोहादिनिर्मितशस्त्रविक्रयी ॥ २१५ ॥

(५) नन्दनः । कर्मारोऽयस्कार । वैदेहकादम्बष्ठायामुत्पन्नोवेन ॥ २१५ ॥

(६) रामचन्द्रः । कर्मारस्य लोहकारस्य । च पुन. रङ्गावतरकस्य वाद्योपजीविन. । वैण्यस्य वेणुछेदनजीविन वेणुवादनजीविनोवा ॥ २१५ ॥

श्ववतां शौण्डिकाना च चैलनिर्णेजकस्य च ॥ रञ्जकस्य नृशंसस्य यस्य चोपपतिर्गृहे ॥ २१६ ॥

(१) मेधातिथि । आखेटकार्थंयेशुनोबिभ्रति ते श्ववन्तः । शौण्डिकामद्यव्यसनिनस्तत्पण्यजीविनोवा । चैलवस्त्रतन्निर्णेक्त प्रक्षालय ति । कारुकनामधेयमेतत् । रजकोवाससानीलादिरागकारक । नृशंसोनृमनुष्याञ्छंसति स्तौति यस्लोके बन्दीतिप्रसिद्ध । अथवा निर्दयोनृशंस । उपपतिर्जारोभार्यायागृहेजारोवर्तते ॥ २१६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । श्ववतां श्वपोषकाणाम । शौण्डिकानां मद्यसन्धायकानाम । चैलनिर्णेजकस्य वस्त्रक्षालकस्य । रञ्जकस्य वस्त्ररञ्जनकर्तु । नृशंसस्य वृत्त्यर्थंनरस्तोत्रकर्तु । यस्य गृहे भार्यायानुपपति ॥ २१६ ॥

(३) कुल्लूकः । आखेटकार्थंशुन पोषकाणां । मद्यविक्रयिणां वस्त्रधावकस्य कुसुम्भादिना वस्त्ररागकृत निर्दयस्य यस्य चोपपतिर्गृहे जारश्च यस्याज्ञानतोगृहे स्थितस्तस्य गेहे नाद्यात् ॥ २१६ ॥

(४) राघवानन्द । श्ववतां शुन पोषकाणां । चैलनिर्णेजकस्य वृत्त्यर्थमग्निवस्त्रशोधकस्य । रञ्जकस्य वस्त्ररागकृत । नृशंसस्य निर्दयस्य यस्य चोपपतिर्गृहेतस्याप्यन्नंनाद्यात् । सततदुष्टभार्यत्वात् ॥ २१६ ॥

(५) नन्दनः । श्ववतांश्वपोषकारिणाम् । शौण्डिकानांसुराविक्रयिणाम् । चैलनिर्णेजकस्यवस्त्रशोधकस्य । रञ्जकस्य वस्त्रादीनांनीलादिरागकारस्य । नृशंसस्यनिर्दयस्य । यस्यगृहउपपतिर्जारोवर्तते तस्य चान्नं भुञ्जीतेति ॥ २१६॥

(६) रामचन्द्रः । श्वपचां श्वपोषकाणां । श्ववतांवेति पाठः श्ववतां सारमेयवतां मृगयार्थम् । शौण्डिकानां मद्यकर्तॄणां । च पुनः चैलनिर्णेजकस्य वस्त्रप्रक्षालकस्य । रञ्जकस्य वस्त्रादीनांनीलादिरङ्गकारस्य । नृशंसस्य वृत्त्यर्थंनरस्तुतिकर्तुः । च पुनः यस्यगृहेउपपतिं जारः ॥ २१६ ॥

मृष्यन्ति ये चोपपतिं स्त्रीजितानां च सर्वशः ॥ अनिर्दशं च प्रेतान्नमतुष्टिकरमेव च ॥२१७॥

(१) मेधातिथिः । पूर्वोऽविदितभार्याजारः । अयंतु विदित्वा क्षमते न भार्याया निग्रहंकरोति । नापितस्यअविदितान्यगृहजारस्यभोज्यान्नंनैव । स्त्रीजिताः । एषांभार्यैवगृहेकर्त्रीहर्त्रीचस्वयंपरिजनस्यच नेशस्तेन सर्वत्र तद्वशवर्तिनः । प्रेतान्नमरणाशौचेतत्कुलीनाअभोज्यान्नाः । अनिर्दशग्रहणंकालोपलक्षणार्थम् । यदाऽनिर्दशग्रहणंपूर्वत्रतत्सन्नमाशौचसंबन्धिनामविशेषेणान्नंप्रतिषेधतितदिह प्रेतान्नंकृतंयस्याप्याशौचंनास्ति सुहृद्बान्धवादेः कारुण्याच्चतुर्थीश्राद्धादिप्रवृत्तस्य यदन्नंतन्न भोज्यम् । दशाहिकनावमिकंचतुर्थीश्राद्धमष्टमीत्यादिरामायणेवर्णितमन्यैरपि गृह्यकारैः । अतुष्टिकरयस्मिन्भुज्यमाने चित्ततुष्टिर्नभवेत् ॥ २१७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । मृष्यन्ति न तान्भज्यन्तीत्यर्थः । प्रेतान्नं शवान्नमनिर्दशमनिर्गताशौचम् । अतुष्टिकरंसविचिकित्सया ॥ २१७ ॥

(३) कुल्लूकः । गृहइत्यनुषज्यते गेहे ज्ञातंभार्याजारंये सहन्ते तेषामन्नं भुञ्जीत । तेन गृहान्निःसारिताजारसहनएवदोषः । तथा सर्वकर्मसु स्त्रीपरतन्त्राणां । अनिर्गताशौचंच सूतकान्नं । अतुष्टिकरमेव च न भुञ्जीत ॥ २१७ ॥

(४) राघवानन्दः । मृष्यन्ति ज्ञात्वोपपतितस्करइति कृत्वा अथवा गृहसत्वासत्वभेदेन व्यवस्था । अनिर्दशं मृतकान्नं दशाहाद्यन्तरे दत्त । अतुष्टिकर तथैव प्रयच्छति यथा तोषोन जायते तस्यान्नम् ॥ २१७ ॥

(५) नन्दनः । येस्वभार्यायांवर्तमानमुपपतिं मृष्यन्ति सहन्ते तेषांचान्नम् । सर्वशः सर्वावस्थायाम् । प्रेतान्नंशावाशौचवतामन्नम् । अतुष्टिकरममनः सन्तोषकरम् ॥ २१७ ॥

(६) रामचन्द्रः । येउपपतिंजारंमृष्यन्ति न त्यजन्ति विदित्वाद्मतः । अनिर्दशं अनिर्गताशौचं । च पुनः प्रेतान्नं एकादशाहस्यान्नम् । च पुनः अतुष्टिकरमेव ॥ २१७ ॥

राजान्नं तेजआदत्ते शूद्रान्नं ब्रह्मवर्चसम् ॥ आयुः सुवर्णकारान्नं यशश्चर्मावकर्तिनः ॥ २१८ ॥

(१) मेधातिथिः । अथेदानीमतिक्रमफलंदर्शयति । राजान्नभोजिनस्तेजोनाशः । एवंसर्वत्रद्रष्टव्यम् । सुवर्णकारादयःशब्दाःशिल्पिविशेषजीविनांवाचकाः । येसुवर्णंजीविकार्थंघटयन्ति सुवर्णकाराउच्यन्ते । एवंरजकादिष्वपिद्रष्टव्यम् । चर्मावकृत्यच्छिन्दति चर्मावकर्तिनः । तेनकर्मणायेजीवन्ति तेषामेषारूढिः । इह येषांपूर्वत्र प्रतिषेधोनास्ति केवलंदोषः श्रूयते तेषांतत्एव प्रतिषेधोऽनुमेयः ॥ २१८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । इदानीं शूद्रादीनां प्रक्रान्तानामप्रक्रान्तस्यच राज्ञोऽन्नाशने दृष्टफलमाहराजान्नमिति । तेजस्तपोबलं ब्रह्मवर्चसं वेदबलम् । चर्मावकर्तिनश्चर्मकारवृत्तेः ॥ २१८ ॥

(३) कुल्लूकः । राजान्नतेजोनाशयति इतएव दोषदर्शनात्तदन्नभक्षणनिषेधःकल्प्यते । एवमुत्तरत्रापि पूर्वमनि-

विद्धस्य दोषदर्शनादेव निषेधकल्पनम्। नाद्याच्छूद्रस्य पक्वान्नमितिनिषेधिष्यति तदतिक्रमणफलकथनमिदम्। शूद्रस्य पक्वान्नमध्ययनादिनिमित्ततेजोनाशयति। सुवर्णकारस्यान्नमायुः। चर्मकारान्नंख्यातिंनाशयति॥ २१८॥

(४) राघवानन्दः। एतेषु फलवादेन निषेधोन्मुखव्यावर्तयति राजेतिचतुर्भिः। अत्र येषांराजादीनामन्नभक्षणनिषेधोनोक्तस्तेषामपि फलवादेन निषेधःकल्पनीयः। तेजःप्रागल्भ्यं सौन्दर्यंवा। ब्रह्मवर्चसं वृत्तस्वाध्यायजंतेजः। चर्मावकर्तिन.चर्मकारस्य यशआदत्तइत्यनुषङ्गः॥ २१८॥

(५) नन्दनः। अत्रोक्तोपादानंनिन्दातिशयार्थम्। अनुक्तोपादानंवर्जनार्थम्॥ २१८॥

(६) रामचन्द्रः। एतेषांअन्नभक्षणे दोषमाह। राजान्नं तेजः तपोबलं आदत्ते॥ २१८॥

कारुकान्नं प्रजांहन्ति बलं निर्णेजकस्य च॥ गणान्नं गणिकान्नं च लोकेभ्यः परिकृन्तति॥२१९॥

(१) मेधातिथिः। कारुकाः सूपकारानातिगर्हितकर्माणः। एषएतेषांशिल्पिभ्योभेदः। प्रजायाविघातोऽनुत्पत्तिः॥ २१९॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। कारुकः सूपकारादिवृत्तिः। बलंदेहबलं। लोकेभ्यः स्वर्गात्परिकृन्तति छिनत्ति ततः पातयतीत्यर्थः॥२१९॥

(३) कुल्लूकः। कारुकस्य सूपकारादेरन्नंप्रजामपत्यनिहन्ति। चर्मकारादेःकारुकत्वेऽपि गोबलीवर्दन्यायेन पृथङ्निर्देशः। निर्णेजकस्यान्नंबलंहन्ति। गणगणिकयोरन्नंच कर्मान्तरार्जितेभ्यःस्वर्गादिलोकेभ्यआच्छिनत्ति॥ २१९॥

(४) राघवानन्दः। कारुकः शिल्पी। निर्णेजकोवस्त्रधावकः। लोकेभ्यस्तज्जन्यानि तद्भक्षणादूर्ध्वंपुण्यसाध्यस्वर्गादिभ्यःतत्फलनभवतीत्यर्थोन्यथानवस्थितिः॥ २१९॥

(५) नन्दनः। कारुकान्नंकर्मकारान्नम्। लोकेभ्यःस्वर्गादिभ्यः॥ २१९॥

(६) रामचन्द्रः। कारुकान्नसूपकारान्नंप्रजांहन्ति। असंतोषकरमेव। च पुनः लोकेभ्यः स्वर्गादि। लोकेभ्यः परिकृन्तति॥ २१९॥

पूयं चिकित्सकस्यान्नं पुंश्चल्यास्त्वन्नमिन्द्रियम्॥ विष्ठा वार्धुषिकस्यान्नं शस्त्रविक्रयिणोमलम्॥ २२०॥

(१) मेधातिथिः। पूयतुल्यचिकित्सकस्यान्नंभोजनम्। इन्द्रियंशुक्रम्। विष्ठामलमेकमेव॥ २२०॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। इन्द्रियं शुक्रम्। मलंगात्रमलम्॥ २२०॥

(३) कुल्लूकः। चिकित्सकस्यान्नंपूयंपूयभक्षणसमदोषम्। एवंपुंश्चल्याअन्नंइन्द्रियंशुक्रम्। वार्धुषिकस्यान्नंपुरीषम्। लोहविक्रयिणोऽन्नविष्ठाव्यतिरिक्तश्लेष्मादि। गोविन्दराजस्तु। चिकित्सकान्नभक्षणेन तथा विधायांजातौ जायते यत्र पूयभुग्भवतीत्याह॥ २२०॥

(४) राघवानन्दः। इन्द्रियं तन्निसृतंरेतः। इन्द्रियं पुंस्त्वंनिरस्यतीति वा। मलं विष्ठा। चिकित्सकान्नादनेन तथाविधायांजातावुत्पद्यते यत्र पूयभुग्भवति गोविन्दराजः। पूयादिभक्षणप्रायश्चित्तार्थमेवेतितुतत्त्वम्॥२२०॥

(५) नन्दनः। पूयंपूयवदभक्ष्यमित्यर्थः। एवमुत्तरत्रापि। इन्द्रियरेतः॥ २२०॥

(६) रामचन्द्रः। पूयतुल्य। पुंश्चल्याअन्न इन्द्रिय गुह्येन्द्रियसम शुक्रसमंवा वार्धुषिकस्य परनिन्दकः-आत्मप्रशंसी तस्यान्नं विष्ठासमम्॥ २२०॥

यएतेन्ये त्वभोज्यान्ना· क्रमश· परिकीर्तिता· ॥ तेषां त्वगस्थिरोमाणि वदन्त्यन्नं मनीपिण·॥ २२१ ॥

[अमृत ब्राह्मणस्यान्नं क्षत्रियान्नं पयः स्मृतं । वैश्यान्नमन्नमित्याहु शूद्रस्य रुधिरं स्मृतम ॥१॥[1]]

(१) मेधातिथि । प्रतिपदनिर्दिष्टेभ्योयेऽन्येप्यभोज्यान्नाअस्मिन्प्रकरणे पठितास्तेषामदन्नत्त्वगस्थिरोमादि । य स्तदीयायास्त्वचोभुक्तायादोष सएवान्नस्यापि ॥ २२१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । यएतेक्रमश कीर्तिता येचान्येस्मृत्य तरसिद्धा । अत्र पूयत्वाद्यभिधान तद्भक्षणे कृ तप्रायश्चित्तार्थम । तथाच वक्ष्यमाणप्रायश्चित्तेन तस्य विकल्प ॥ २२१ ॥

(३) कुल्लूक । प्रतिपदनिर्दिष्टेभ्योयेऽन्ये क्रमेणाभोज्यान्नाअस्मिन्प्रकरणे पठितास्तेषामदन्नंत्वगस्थिरोमाणि यास्तदीयास्त्वच कीकशस्य रोम्णाच भुक्तानायोदोष सएव तदन्नस्यापि भुक्तस्य बोद्धव्य ॥ २२१ ॥

(४) रामचन्द्र । एते अन्ये त्वभोज्यान्ना । मया भृगुणावा मनुनावा पक्षा तरम ॥ २२१ ॥

भुक्त्वाऽतोऽन्यतमस्यान्नममत्या क्षपण त्र्यहम् ॥ मत्या भुक्त्वाचरेत्कृच्छ्रं रेतोविण्मूत्रमेव च ॥२२२॥

(१) मेधातिथि । त्र्यहक्षपणमभोजन । अमत्याबुद्धिपूर्वम । यद्बिपूर्वं तु कृच्छ्रंचरेत । तच्चकृच्छ्रस्मृत्यन्तरेकवा· क्यत्वात्तनकृच्छ्रम । तत्ररेतोविण्मूत्रमाशनेतमकृच्छ्रमाम्नातम । मत्यापानेपयोघृतमुदकवायु प्रतित्र्यहतप्तानिकृच्छ्र । ततो- ऽस्यसस्कारइति । अप्रकरणेच प्रायश्चित्तवचनदोषातिशयदर्शनार्थम । अ यतमस्येतिषष्ठीनिर्देशात्परिग्रहदुष्टएवेदप्रायश्चित्तं मन्यते न कालस्वभावससर्गदुष्टे । शुक्तपर्युषितादौ चतुर्विधमभोज्यम । कालदुष्टशुक्तपर्युषितादि । ससर्गदुष्टमद्यानुगता- दि । स्वभावदुष्टलशुनादि । परिग्रहदुष्टप्रकृताभोज्यान्नानायत । अत्रोच्यते । सत्यम चतुर्विधमभोज्यभवति । षष्ठीनिर्दे- शोऽप्यस्ति । किंतु यदिशुनादेनैतत्प्रायश्चित्तस्यात्तदिह प्रकरणे तेषामुपादानमनर्थकमेवापद्येत । पञ्चमे हि तयो प्र· तिषेधोनास्ति तस्मादिह प्रायश्चित्तार्थमेवैवमादीनामुपादानम । तत्रतर्हिकिमर्थतत्रैववक्ष्याम । यद्यपिगर्हितानाद्ययोर्ज िध अभोज्यानातुभुक्त्वान्निमितिच तत्सवमेकादशेविभागतोनिर्णेष्यते ॥ २२२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । अतएवमध्ये क्षपणमुपवासेन कृच्छ्र प्राजापत्यम । अवय स्मृत्य तरदर्शनेन गुरुत्वलघुत्वा वधारणेन यथोक्तप्रायश्चित्तद्वयमयथायथं द्वैगुण्यत्रैगुण्यादिना व्यवस्थाप्यम । रेतोविण्मूत्रं नरस्य ॥ २२२ ॥

(३) कुल्लूक । एषामध्येऽन्यतमसत्र यान्नमज्ञानतोभुक्त्वा त्र्यहमुपवास । ज्ञानतस्तु कृच्छ्रम । एवरेतोविण्मू त्रभोजनेऽपि एतच्चा यतमस्येतिषष्ठीनिर्देशाच्चत्तादिसबन्धिन परिग्रहदुष्टान्नस्यैव प्रायश्चित्त न ससर्गदुष्टस्य कृशकी- टावपन्नादे । नाऽपिकालदुष्टस्य पर्युषितान्नादे नाऽपि निमित्तदुष्टस्य घुष्टादे । एकप्रकरणोपदेशश्चेपालातक वज्ञाप नार्थम । प्रायश्चित्तचैतेन्वेकादशे वक्ष्यति । यदितु सर्वेष्वेवप्रायश्चित्तस्यात्तदा भुक्त्वातो यतमस्यान्नदुष्टमि यन्यथास्यत । न त्व यतमस्य तु भुक्तेति ॥ तस्मादेकप्रकरणात्व मेधातिथिरभ्यधात । प्रायश्चित्तमिदयुक्तशुनादौ तदसुन्दरम ॥ अप्रक- रणे च प्रायश्चित्तस्याभिधानलाघवार्थतत्र क्रियमाण मत्तादिग्रहणमपि कर्तव्यस्यात ॥ २२ ॥

---

१ (ङ, ढ)

(४) राघवानन्दः । अतएव प्रायश्चित्तभेदमाह भुक्तेति । भुक्त्वातोऽन्यतमस्यअमत्या अज्ञानेन क्षपणमुपोषणं । कृच्छ्रं वक्ष्यमाणलक्षणम् ॥ २२२ ॥

(५) नन्दनः । एषामन्यतमस्य । अमत्याऽज्ञानेन । क्षपणमभोजनं तुल्यप्रायश्चित्तत्वात् । तदुक्तं रेतोविण्मूत्रमेवेति । अत्रप्रकरणे प्रायश्चित्तोपदेशोनिन्दातिशयार्थः ॥ २२२ ॥

(६) रामचन्द्रः । अन्यतमस्यान्नं अनुक्तस्यान्नं अमत्या अज्ञानेन भुक्त्वा त्र्यहं त्रिदिनपर्यन्तं क्षपणं अन्नपरित्यागं उपोषणमित्यर्थः मत्या ज्ञानेन चेत् भुक्त्वा कृच्छ्रसन्तप्तं चरेत् कुर्यात् । यः पुनः रेतोविण्मूत्रमेव मत्या भुक्त्वा कृच्छ्रं चरेत् ॥ २२२ ॥

नाद्याच्छूद्रस्य पक्वान्नं विद्वानश्राद्धिनोद्विजः ॥ आददीतामभेवास्मादवृत्तावेकरात्रिकम् ॥२२३॥

[चन्द्रसूर्यग्रहे नाद्यादद्यात्स्नात्वा तु मुक्तयोः ॥ अमुक्तयोरस्तगतयोरद्याच्चैव परेहनि ॥ १ ॥ +]

(१) मेधातिथिः अविशेषेण शूद्रान्नंप्रतिषिद्धतस्येदानीं विशिष्टविषयतोच्यते । अश्राद्धिनः कः पुनः शूद्रान्नप्रतिषिद्धं शूद्रस्योच्छिष्टमेवचेत्यत्र । ननु च तत्रशूद्रस्योच्छिष्टंप्रतिषिद्धनान्यदन्नम् । नेतिब्रूमः । एवतत्तत्त्वम् । शूद्रस्यान्नानाद्यादुच्छिष्टमन्यस्यापि । यत्तु प्राग्व्याख्याततत्पूर्वेपादर्शनमित्यस्माभिरपिसवर्णितम् । अश्राद्धिनः श्राद्धशब्देन पाकयज्ञादिक्रिया शूद्रस्य विहिता लक्ष्यते ततस्तत्क्रियानुष्ठायिनः । सच्छूद्रादन्यस्य यत्पक्वमन्नंतन्नाद्यात् । अश्रद्धिनइतिवा पाठः ।अश्रद्धावानित्यर्थः । तथाचोत्तरश्लोकेश्रद्धाया प्राधान्यमेवाह । आमशुष्कधान्यतण्डुलादितथैकरात्रिकमेकस्मिन्नहनिपर्याप्तमनबहु ॥ २२३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अश्राद्धिनः श्रद्धारहितस्य एकरात्रिकमेकाहपर्याप्तम् । एवं श्राद्धिनः पायसादिपक्वमामपि बहुदिवसवृत्तियोग्यमाहमितिलभ्यते । केचित्तु श्राद्धकर्मशीलोन श्राद्धीत्याहुः । तत्रापि श्रद्धास्तुतिरसंगतिरिति हेयमेवैतत् ॥ २२३ ॥

(३) कुल्लूकः । अविशेषेण शूद्रान्नंप्रतिषिद्धतस्येदानींविशिष्टविषयतोच्यते अश्राद्धिनः श्राद्धादिपञ्चयज्ञशून्यस्य शूद्रस्य शास्त्रविद्द्विजःपक्वान्नं न भुञ्जीत किंत्वन्नान्तराभावे सत्येकरात्रनिर्वाहोचितमाममेवान्नमस्मादृह्णीयात् नतुपक्वान्नम् ॥ २२३ ॥

(४) राघवानन्दः । शूद्रोच्छिष्टनिषिद्धमिति चेदन्यदन्नमश्नीयात्तत्राह नाद्यादिति । अश्राद्धिनः श्राद्धं पञ्चयज्ञस्तच्छून्यस्य अवृत्तौ अन्नान्तराभावेसति तेनाश्राद्धिनोघृतपक्वादिकंग्राह्यम् । तदुक्तं ॥ कन्दुपक्वं स्नेहपक्वं पायसंदधिसक्तव । एतानि शूद्रान्नभुजोभोज्यानि मनुरब्रवीदिति ॥ २२३ ॥

(५) नन्दनः । अश्रद्धिनः श्रद्धाहीनस्य । अश्राद्धिनइतिविशेषणाच्छ्रद्धायुक्तस्य पक्वान्नमनुज्ञातमितिगम्यते । आमस्याभ्यनुज्ञानात्पूर्वोक्तेषु मत्तक्रुद्धादिष्ववचनात्पक्वामयोरुभयोरपि वर्जनीयत्वम् ॥ २२३ ॥

(६) रामचन्द्रः । विद्वान् शूद्रस्य पक्वान्नं नाद्यात् । अश्राद्धिनः श्रद्धाहीनस्य पञ्चयज्ञश्राद्धरहितस्यवा । अस्मात् शूद्रात् आममेव आमान्नं अवृत्तौभोजनाभावे एकरात्रिकं एकदिनपर्याप्तम् ॥ २२३ ॥

+ (ख)

(२२३) विद्वानश्राद्धिन=विद्वानश्रद्धिन (नन्दन)

[रामचन्द्रः । चन्द्रेति । चन्द्रसूर्ययोः मुक्तयोः स्नात्वा अद्यात् । अमुक्तयोः परेहनि अद्यात्]

श्रोत्रियस्य कदर्यस्य वदान्यस्य च वार्धुषेः ॥ मीमांसित्वोभयं देवाः सममन्नमकल्पयन् ॥२२४॥

(१) **मेधातिथिः** । योब्राह्मणः सर्वगुणोपेतः श्रोत्रियग्रहणस्य प्रदर्शनार्थत्वात् । श्रोत्रियोविद्वान्विहितधर्मानुष्ठानपरः । किंतु कदर्यःकृपणोमित्रंज्ञातिमतिथिमर्थिनंनाभिनन्दतिन कस्मै किंचिदपि दातुमीहते इतरोवार्धुषिर्दुष्टकर्मा वृद्धिजीवो । अथ वदान्यउदारः श्रद्धधानोगृहागतेषुपरितुष्यतिश्रद्धया भोजनादिना पूजयति । तयोरन्नंदेवाःसमंतुल्यमकल्पयन्व्यवस्थापितवन्तःयदिनामैकोगुणवान्साधुचरणरतथापि कर्मदोषादप्रशस्तएवंमीमांसित्वा विचार्य देवैर्व्यवस्था कृतातुल्यमेतदिति ॥ २२४ ॥

(२) **सर्वज्ञनारायणः** । श्रोत्रियस्येति भोज्यान्नोपलक्षणम् कदर्यस्य कृपणस्यवार्धुषेरिति अभोज्यान्नोपलक्षणम् वदान्यस्यदानशीलस्य । सममकल्पयन् अमानद्वयोरेकैकगुणैकैकदोषसाम्यात् ॥ २२४ ॥

(३) **कुल्लूकः** । एकोऽधीतवेदःकृपणश्च परोदाता वृद्धिजीवो च तयोरुभयोरपि गुणदोषवत्त्वविचार्य देवास्तुल्यमन्नमनयोरितिनिरूपितवन्तः उभयोरपि गुणदोषसाम्यात् ॥ २२४ ॥

(४) **राघवानन्दः** । वार्धुषिकस्यान्नशुध्यर्थमितिहाससमाह श्रोत्रियस्येतिद्वाभ्यां । मीमांसित्वा विचार्य ॥ २२४ ॥

(५) **नन्दनः** । बलाबलपरीक्षारूपपुराकल्पोपन्यासद्वारेण श्रद्धाप्रशंसांप्रसङ्गादाह श्रोत्रियस्येति । श्रोत्रियशब्दः श्रेष्ठस्योपलक्षणम् । कदर्यशब्दः श्रद्धाहीनस्य । वदान्यशब्दः श्रद्धायुक्तस्य वार्द्धुषिकशब्दोऽधर्मस्य ॥ २२४ ॥

(६) **रामचन्द्रः** । कदर्यस्य कदर्यरूपस्य च श्रोत्रियस्य च पुनः वार्धुषेर्वदान्यस्य उदारस्य एतदुभयंदेवा मीमांसित्वा विचारयित्वा उभयोरन्नं सममकल्पयन् व्यवस्थापितवतः ॥ २२४ ॥

तान् प्रजापतिराहैत्य माकृध्वं विषमं समम् ॥ श्रद्धापूतं वदान्यस्य हतमश्रद्धयेतरत् ॥ २२५ ॥

(१) **मेधातिथिः** । देवान्प्रजापतिरागत्याचष्ट माकुरुतेवम् विषमसमीकरणमन्याय्यम् क पुनरनयोरधिकइतिदेवा ऊचु । पुन प्रजापतिराह वदान्यस्य श्रद्धावतोयदन्नतत्पूतपवित्रश्रद्धया वार्धुषेः । इतरयदन्नंश्रोत्रियस्य तत्कर्मणोपहतमप्रशस्तम् । देवप्रजापतिसंवादोऽर्थवादः । अश्रद्धानस्यगुणवतोऽपि न भोक्तव्यमादरेण शूद्रस्यापि भोक्तव्यम् ॥ २२५ ॥

(२) **सर्वज्ञनारायणः** । कृध्वं कुरुध्वम् । विकरणलोपश्छान्दसः । वैषम्ये हेतुः श्रद्धापूतमिति । श्रद्धापूतं दानश्रद्धापूतम् । कृपणत्वस्य श्रद्धानियतत्वात् । तेन श्राद्धिनः शूद्रस्यापि पायसादिपकान्नं भोज्यमितितात्पर्यम् यथा स्मृत्यन्तरे । कन्दुपक्वशूलपक्वपायसदधिसक्तवः । एतानि शूद्रान्नयाह्याणि भोज्यानिमनुरब्रवीदिति ॥ २२५ ॥

(३) **कुल्लूकः** । तान्देवानागत्य ब्रह्मा प्रोवाच विषममन्नमासमकुरुत । विषमसमीकरणमनुचितक पुनरनयोर्विशेषइत्यपेक्षायामिदमेवावोचत् । दानशीलवार्धुषिकस्यापि श्रद्धयान्नपवित्रंभवति कृपणान्नंपुनरश्रद्धया हतदूषितमधर्म मार्गभयमतिषेधेऽपि श्रद्धादत्तविद्वद्वार्धुषिकान्नविशुद्धियोधनपरमिदम् ॥ २२५ ॥

(४) **राघवानन्दः** । तान्देवानेत्य प्रजापतिराह । विषमयततत्समंमाकृद्ध्वमाकुरुतेति । विषमेमवाहश्रद्धापूतमिति ज्ञानपूतमिति यावतंदितरत् कदर्यान्नं हतंदुष्टम् ॥ २२५ ॥

(५) **नन्दनः** । विषममुभयोरन्नसममाकृध्वमिति प्रजापतिराह । उत्तरार्धेन वैषम्यमुपपादयति ॥ २२५ ॥

(६) **रामचन्द्रः** । तान्देवान्प्रति प्रजापतिरित्याह विषममन्नं सममाकुरुध्वं वदान्यस्य श्रद्धापूतमन्नमाह्यं अश्रद्धयादत्त इतरत् श्रोत्रियस्यान्नं हतं नष्टभवति ॥ २२५ ॥

श्रद्धयेष्टं च पूर्तं च नित्यं कुर्यादतन्द्रितः ॥ श्रद्धाकृते ह्यक्षये ते भवतः स्वागतैर्धनैः ॥२२६॥

(१) मेधातिथिः । इष्टमन्तर्वेदि यत्क्रियते । यज्ञादिकर्म । पूर्तंततोऽन्यत्रसंमानाद्यदृष्टार्थम् । ते श्रद्धया कर्तव्ये । तथास्वागतैश्च धनैः शोभनेनागच्छन्ति यानि धनानिश्रुतशौर्यतपःकन्यादीनि । एवमक्षयेऽक्षयफले भवतः । यानि तु न स्वागतानि नाक्षयफलानि न पुनर्निष्फलानि । तथाहि तैरपि साम्यमुत्पद्यते । तेन च यागादयः कर्तव्याः । न-ष्यागदानादि प्रकरणेकुसीदादिप्रतिषेधः श्रुतोयेन तदङ्गंस्यात् । तस्माद्यावन्न स्वर्गोत्पत्तिहेतवतैरर्जितेन धनेन यागादयः कर्तव्याः । फलस्य तु प्रकर्षाप्रकर्षौ भवतः । के पुनस्ते प्रशस्तधनोपायाअतउच्यते ॥ श्रुतशौर्यतपःकन्यायाज्यशिष्यान्वयागतम् । धनंसप्तविधंशुद्धंउभयोऽप्यस्य तद्विधः ॥ तत्र श्रुततपसी प्रतिग्रहनिमित्तंएकोपिप्रतिग्रहोनिमित्तभेदाद्भेदेनोक्तः । प्रतिग्राह्यगुणाअपि सामर्थ्यात्तत्र द्रष्टव्यायदि नात्यन्तदुष्टोदाताभवति दायागतंशुद्धंभवति । याज्यशिष्यशब्दाभ्यांयाजनाध्यापने गृह्येते । अन्वयागतपितृपैतामहादि । कन्यादानकालेश्वशुरगृहाल्लब्धम् । शौर्येण क्षत्रियस्य । कन्यान्वयौ सर्वसाधारणौ । कुसीदकृषिवाणिज्यशिल्पसेवानुवृत्तितः । कृतोपकारादाप्तंचशबलसमुदाहृतं ॥ सेवा प्रैष्यकरत्व । यथेच्छविनियोज्यताऽनुवृत्तिःप्रियतानुकूला । तत्र कुसीदकृषिवाणिज्यान्यवैश्यस्यवैश्यस्यप्रशस्तान्येव । सेवाद्विजातीनांशुश्रूषा शूद्रस्य प्रशस्तैव । अन्या तु तस्य निन्दिता शबलग्रहणेनाचिरस्थायिता फलस्योच्यते । यावज्जीवतत्फलंभवति । पार्श्विकद्यूतशौर्यार्तिप्रतिरूपकसाहसैः । व्याजेनोपार्जितयच्चतत्कृष्णंसमुदाहृतम् ॥ पार्श्वस्थः उत्कोचादिना धनमर्जयति । ज्ञात्वाधनागमंकस्यचिदहंते दापयामि मह्यंत्वयार्किचिद्दातव्यमितियोगृह्णाति सपार्श्विकः । न कर्ता कारयिता तटस्थो न चाज्ञया गृह्णाति । यथाच गृहीत्वाऽधमर्णाय प्रतिभूत्वेनावतिष्ठते । प्रतिरूपकोदाम्भिकःकुसुम्भाद्युपहितकुङ्कुमादिविक्रयोव्याजः । आर्तिःपरपीडा । प्रच्छन्नहरणंचौर्यम् । प्रसभंसाहसम् । ननुचौर्यसाहसाभ्यांस्वाम्यमेव नास्ति तन्निमित्तेष्वपठितत्वात् । स्वामीरिक्थक्रयसंविभागपरिग्रहाधिगमेष्विति । तथाविद्याशिल्पश्रुतिमिवेत्यादि । तथासप्तवित्तागमाधर्म्याइतिच । अथास्मादेव वचनात्स्वाम्यकारणत्वमनयोरिति । कथंतर्हिबलाद्भुक्तनजीर्यतीति । केचित्तावदाहुः नैवायंपाठोऽस्तिद्यूतशौर्यार्तीत्यपितु चौर्यार्ता तिवैरिणः सकाशादागते सधानकाले यद्येतावद्ददासि तदा त्वया संधिंकरोमि शक्तिविहीनतया ददाति । साहसमपि नप्रसह्यहरणं किंतर्हि यत्प्राणसंदेहेनार्ज्यतेपोतयात्रया रहति राजप्रतिपिद्धप्रतिक्रयेणच । अन्येतुमन्यन्ते । नैवबलादपहरणेस्वाम्यंभोगेन वा जरणंविरुध्यतेयतोबलप्रथमप्रहारकाले स्वसत्त्यपिबलउपेक्षया भोगस्तत्रस्वाम्यम् । यत्र त्वारम्भात्प्रभृतिसर्वकालिकोबलोपभोगस्तत्रजीर्यतीति कथ्यते । तस्माद्द्वयमविरुद्धम् । इदंयुक्तंयच्चौर्यसाहसाभ्यांस्वत्वानुत्पत्तिः पाठविभागकृतां । अन्यैश्च स्मृतिकारैः स्वत्वहेतुष्वपरिगणनात् ॥ २२६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । इष्टं यागः । पूर्तं पुष्करिण्यादि । अक्षयेचिरस्थायिफले । एतेनाश्रद्धाकृतयोरपि फलमस्तीतिगम्यते । स्वागतैर्धनैर्निषिद्धवृत्त्यनुपात्तैः ॥ २२६ ॥

(३) कुल्लूकः । अतएवाह श्रद्धयेति इष्टमन्तर्वेदियज्ञादि कर्म पूर्तंततोन्यत्पुष्करिणीकूपप्रपारामादि । तदेवमनलसःसन्नित्यकाम्यस्वर्गादिफलरहितश्रद्धया कुर्यात् यस्मात्तेइष्टापूर्ते न्यायार्जितधनेन श्रद्धया कृतेऽक्षये मोक्षफले भवत ॥२२६

(४) राघवानन्दः । तस्मात्श्रद्धयैव सर्वकार्यमित्याह श्रद्धयेतिद्वाभ्यां । इष्टापूर्तं स्वागतैः स्ववृत्त्योपार्जितैः । तत्रेष्टं यागादि । पूर्तं खातादि ॥ २२६ ॥

(५) नन्दन । यतएवमत सर्वेधर्मा श्रद्धयाकर्तव्यादित्याह श्रद्धयेति । इष्टदैवम् । पूर्तपित्र्यम् स्वागतैर्विहितोपार्जितै ॥ २२६ ॥

(६) रामचन्द्र । श्रद्धया इष्टयागादि पूर्तकूपादि नित्यकुर्यात् । इष्टापूर्ते श्रद्धाकृते श्रद्धया कृते स्वागतैर्धनै स्वकर्मोपार्जितैर्धनै श्रुतशौर्यकन्यादिनागते अक्षये भवत । श्रुतशौर्यतप कन्यायाज्यशिष्यान्वयागत । धनसमविध शुद्धमुदयोयस्य तद्विध ॥ श्रुत अध्ययन । शौर्यं क्षात्रधर्मेण लब्धम् ॥ २२६ ॥

दानधर्मनिषेवेत नित्यमैष्टिकपौर्तिक ॥ परितुष्टेन भावेन पात्रमासाद्य शक्तित ॥ २२७ ॥

[पात्रभूतोहि योविप्र प्रतिगृह्य प्रतिग्रहम् । असत्सु विनियुञ्जीत तस्मै देयं न किंचन ॥ १ ॥]

[सचय कुरुते यस्तु प्रतिगृह्य समतत । धर्मार्थनोपयुङ्क्ते च न तं तस्करमर्चयेत ॥ २ ॥]

(१) मेधातिथि । दानधर्मश्चतडागादि । समाहारद्वद्व । अथवादानचतद्धर्मश्चासाविति । धर्मग्रहणेन प्रीत्या विना नियमभावमाह । भावे तुष्टेन प्रसन्नेन चित्तेन पात्रमासाद्य व्रतादिदानच । एवपौर्तिकयर्हिवैदिकम् ॥ २२७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । दानधर्मदानरूपधर्मसाधनम् । ऐष्टिकयागदक्षिणारूपम् । पौर्तिक पूर्तसगतम् । परितुष्टेन नोपरोधेन ॥ २२७ ॥

(३) कुल्लूक । दानाख्यधर्ममैष्टिकपौर्तिकम तद्वैदिकयर्हिवैदिकच सर्वदा विद्यातपोयुक्तब्राह्मणमासाद्य परितोषाख्येनान्त करणयुक्तयथाशक्ति कुर्यात् ॥ २२७ ॥

(४) राघवानन्द । किंच दानेति दानधर्म दान यथाशक्तिअभिप्रायोद्द्यविभाग तद्रूपधर्मम् ऐष्टिक इष्टिस्वरूप । पौर्त पूर्तस्वरूपवाप्यादि । योग्यपात्रमिति भाविन भावनाश्रयेणमनसा प्रसन्नेन ॥ २२७ ॥

(५) नन्दन । इष्टे भवमैष्टिकम् । परितुष्टेन भावन श्रद्धायुक्तेनान्तरदयेन ॥ २२७ ॥

(६) रामचन्द्र । सार्धेनाह दानेति । नित्य ऐष्टिकपौर्तिक कुर्यात् । प्रतिपदेष्टिपूर्तास्पद पौर्तिक पात्र आसाद्य प्राप्य शक्तित ॥ २२७ ॥

यत्किंचिदपि दातव्य याचितेनानसूयया ॥ उत्पत्स्यते हि तत्पात्र यत्तारयति सर्वत ॥ २२८ ॥

(१) मेधातिथि । यत्किंचित्स्वल्पमपि याचितेनाभ्यर्थितेन दातव्यम् । पात्रापात्रसदेहेअसतिनिश्चयेकिंचिद्दात य नातिबहु । वचनाच्च सदहेनदातव्यम् । उत्पत्स्यते कदाचि पात्रमसौभविष्यतिकिंभूतयत्पात्रतारयति रक्षति सर्वतो नरकपातहतो सवस्मादेनस । यदुक्तवेदतत्वार्थविदुषेब्राह्मणायति तत्रायसदहाश्रयइद्दद्व यविषयोऽपवाद ॥ २२८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । अनसूयया अद्वेषेण । सवत पापात् बहुषु दीयमानेषु हि तादृक्पात्र मिलतीत्यर्थ ॥ २२८ ॥

(३) कुल्लूक । मार्गितेन परगुणाभसरेण ल्पमपि यथाशक्ति दातव्यमस्मात्सवदा दानशीलस्य कदाचित्तादृशपात्रमागमिष्यति तत्सर्वस्मान्नरकहेतोर्मोचयिष्यति ॥ २२८ ॥

(४) राघवानन्द । तत्रापि दानम यर्थमुररीकरोति यदितितथाच श्रुति ह्रियादेयभियादेयश्रद्धयादेय अश्रद्धयादेयं

इति याचितेन याञ्चाविषयेणापि ह्रियस्मात्सर्वदा दानशीलस्य तादृशपात्रमुत्पत्स्यतेआगमिष्यति। वार्धुषिकमपि सर्वस्माद्दोषात्तारयतीत्याहसर्वतइति ॥ २२८ ॥

(५) नन्दनः। अनसूयया श्रद्धया। अत्रहेतुरुत्तरार्धेनोक्तः। उत्पत्स्यतेसेत्स्यति। सर्वतोदु ख्वादितिशेषः ॥२२८॥

(६) रामचन्द्रः। यत्किंचिदपि दातव्य। हिं निश्चयेन यत्पात्रंउत्पत्स्यते समिलति तत्पात्र सर्वतः पापात्तारयति उद्धरति ॥ २२८ ॥

वारिदस्तृप्तिमाप्नोति सुखमक्षय्यमन्नदः ॥ तिलप्रदः प्रजामिष्टां दीपदश्चक्षुरुत्तमम् ॥ २२९ ॥

(१) मेधातिथिः। तृप्तिः क्षुत्पिपासाभ्यामपीडनम्। तथाढ्यस्यारोगस्यच भवति तेन बहुधनत्वमरोगताच फलमुक्तंभवति।.अक्षय्यंसुखम्। अविशेषितत्वान्नोपकरणसुखप्रतीयते। अक्षय्ययावज्जीविकमित्यर्थः। अन्नद.सक्त्वोदनादिसिद्धमन्नमामचतण्डुलादि। दीपस्यदानंचतुष्पथे ब्राह्मणसमायांच ॥ २२९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। तृप्तिं पिपासादुःखाभावम् ॥२२९॥

(३) कुल्लूकः। जलद क्षुत्पिपासविगमात्तृप्तिम्। अन्नदोऽत्यन्तसुख। तिलप्रदईप्सितान्यपत्यादीनि। दीपदोविप्रवेश्मादौ निर्दोषचक्षु.प्राप्नोति ॥ २२९ ॥

(४) राघवानन्दः। प्रसङ्गाद्देयद्रव्यभेदेन तत्फलभेदमाह वारिदइतिचतुर्भिः। तृप्तिं क्षुत्पिपासाद्यपीडनं। तेन बहुधनत्वारोग्येइति मेधातिथिः। अक्षय्य यावज्जीवमाप्नोतीत्येवसर्वत्रानुषङ्गः ॥ २२९ ॥

(५) नन्दन.। द्रव्यविशेषात्फलविशेषमाह वारिदइति ॥ २२९ ॥

(६) रामचन्द्र.। तिलप्रदः प्रजां सततिं इष्टां आप्नोति ॥ २२९ ॥

भूमिदोभूमिमाप्नोति दीर्घमायुर्हिरण्यदः॥ गृहदोऽग्र्याणि वेश्मानि रूप्यदोरूपमुत्तमम् ॥ २३० ॥

(१) मेधातिथिः। भूमेराधिपत्यमाप्नोति। हिरण्यंसुवर्णम्।.रूप्यदउत्तमंरूपंलभते ॥ २३० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। भूमिं भूमिपतित्वम् ॥ २३० ॥

(३) कुल्लूकः। भूमिदोभूमेराधिपत्य सुवर्णद चिरञ्जीवित्वं गृहद.श्रेष्ठानि वेश्मानि। रूप्यदःसकलजननयनमनोहररूपंलभते ॥ २३० ॥

(४) राघवानन्दः। रूप्यं रजतम् ॥ २३० ॥

(६) रामचन्द्र.। भूमिदः भूमिं आप्नोति राज्यं आप्नोति। गृहदः अग्र्याणि श्रेष्ठानि वेश्मानि प्राप्नोति ॥ २३० ॥

वासोदश्चन्द्रसालोक्यमश्विसालोक्यमश्वदः॥ अनडुहःश्रियं पुष्टां गोदोब्रध्नस्य विष्टपम् ॥२३१॥

(१) मेधातिथि.। चन्द्रइवलोक्यतेसर्वस्यप्रियदर्शनोभवति। इतिहासदर्शने चन्द्रलोकोनामस्वर्गस्थानविशेषस्तमाप्नोति। अश्विनामश्ववता सालोक्यबव्हश्वतांमाप्नोति। दर्शने पुनरश्विनोर्लोकमाप्नोति। अनड्वान्पुङ्गवः शकटवहनसमर्थस्तददत. पुष्टा महती श्रीर्गोजाविधनधान्यादिसपद्भवति। ब्रध्नआदित्यस्तस्यविष्टपस्थानमाप्नोति। महातेजा सर्व-

(२३०) भूमिमाप्नोति=सर्वमाप्नोति (ठ)
(२३१) अश्विसालोक्यम=सूर्यसालोक्यम (ञ)

स्योपरिभवति । स्वर्गो वा अभविष्टपंस्मृत्यन्तरेऽनसोविशेषाश्रयः फलविशेषः श्रूयते । हेमशृङ्गीरूप्यखुरासुशीलावस्त्रसंवृता । सकांस्यपात्रा दातव्याक्षीरिणी गौः सदक्षिणा ॥ सुदक्षिणेतिपाठेऽन्यदपि सुवर्णादि तत्र दातव्यम् । शोभनार्थे वा सुशब्द पठितव्यः । सागौः शोभनादक्षिणादीनाम् । कांस्योपदोहेतिपाठान्तरम् । कांस्यंनामपरिमाणविशेषः । तत्रोपदुह्यते बहुक्षीरेत्यर्थः । लाङ्गलभूषितांभूमिंतुरूपसंछन्नांकृत्वेत्यादिस्मृत्यन्तरदृष्टोविधिः फलविशेषार्थिनाश्रयणीयः । तथा । कपिला चेत्तारयति भूयआसप्तमात्कुलात् । वत्सवत्या. कपिलायादानएतत्फलंरोमतुल्यानि युगानि उभयतोमुखी दीयमाना रोमतुल्यानि वर्षसहस्राणि स्वर्गः प्राप्यते तारयति पापान्मोचयति । भारते सर्वफलगोदानमुक्तम् । वार्यादीन्यपि स्वर्गफलानिश्रूयन्ते । भूमिपश्वन्नवस्त्राम्भस्तिलसर्पिष्प्रतिश्रयान् । नैवेशिकस्वर्णधुर्यादत्वा स्वर्गेमहीयते । नैवेशिकंवेश्म ॥ २३१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अभ्रस्य सूर्यस्य विष्टपं लोकम् ॥ २३१ ॥

(३) कुल्लूकः । वस्त्रदश्चन्द्रसमानंलोकान्प्राप्नोति । चन्द्रलोके चन्द्रसमविभूतिर्वसतीति एवमेवाश्विलोकघोटकदः । बलीवर्दस्य दाता प्रचुरांश्रिय स्त्रीगवीमदःसूर्यलोकंप्राप्नोति ॥ २३१ ॥

(४) राघवानन्द । तावत्पर्यन्तऐहिकामुष्मिकफल । तदुत्तरेषामामुष्मिकमेव । अनडुत् बलीवर्दः । पुष्टिमहती ऐश्वर्यप्रभुत्व महतोश्रीयुक्तस्यापि नियम्यत्वदृष्टेः । अभ्रस्य सूर्यस्य विष्टपं लोकम् ॥ २३१ ॥

(६) रामचन्द्रः । गोदः गवांदाता अभ्रस्य विष्टप सूर्यलोकम् भास्कराहस्करब्रध्नइत्यमरः ॥ २३१ ॥

यानशय्याप्रदोभार्यामैश्वर्यमभयप्रदः ॥ धान्यदः शाश्वतं सौख्यं ब्रह्मदोब्रह्मसार्ष्टिताम् ॥२३२॥

(१) मेधातिथिः । ऐश्वर्यमीश्वरत्वंप्रभुत्वम् । सुखित्वंसौख्यम् । धान्यानिव्रीहिमाषमुद्गादीनि । तिलानांफलान्तरमुक्तम् । ब्रह्म वेदः तद्ददाति योऽध्यापयति । व्याख्यातिच । ब्रह्मसार्ष्टिताअर्पणष्टि. । समानऋष्टिर्यस्य असौसार्ष्टिः । छान्दसत्वात्समानस्यसभावः । ऋषिगतौ । अर्पणंवा सार्ष्टिः । तद्भवासार्ष्टिता । उभयथापि ब्रह्मणःसमानगतित्वमेततुल्यत्वमित्युक्तभवति ॥ २३२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । ब्रह्मदोवेदाध्यापकः ब्रह्मणा हिरण्यगर्भेण सहसार्ष्टितांसमानायुधत्व तुल्याकारतामितियावत् । ऋष्टिशब्दआयुधपर्याय. ॥ २३२ ॥

(३) कुल्लूकः । रथादियानस्य शय्यायाश्च दाता भार्या । अभयप्रदःप्राणिनामहिंसकःप्रभुत्वं । धान्यदोव्रीहियवमाषमुद्गादिसस्यानांदाता चिरस्थायि सुखित्वं । ब्रह्मवेदस्तत्प्रदोवेदस्याध्यापकोव्याख्याता च ब्रह्मणःसार्ष्टितांसमानगतितांतत्तुल्यतांप्राप्नोति ॥ २३२ ॥

(४) राघवानन्दः । भार्यांप्रकृष्टां । अभयप्रदोऽहिंसकः । ब्रह्मदोवेददः । ब्रह्मसार्ष्टितां ब्रह्मसमानगतिं तत्तुल्यतांप्राप्नोतीत्यनुषज्यते । ऋषिर्गतिः । ऋषीगतौ समाना ऋष्टिः सार्ष्टिः ॥ २३२ ॥

(५) नन्दनः । ब्रह्मदोवेददः ब्रह्मसार्ष्टितांपरमात्मसायुज्यम् ॥ २३२ ॥

(६) रामचन्द्रः । ब्रह्मदः वेदस्याध्यापकः ब्रह्मसाम्यं तादात्म्य प्राप्नोति ॥ २३२ ॥

सर्वेषामेव दानानांब्रह्मदानं विशिष्यते ॥ वार्यन्नगोमहीवासस्तिलकाञ्चनसर्पिषाम् ॥ २३३॥

(१) मेधातिथिः । पूर्वस्यविधेरर्थवादः । दीयन्तइति दानानि देयद्रव्याणि । दानक्रियैव वा दानम् । ब्रह्मदानवेदाध्ययनव्याख्याने । वार्यादीनांसर्वदानोत्तमत्वाद्ग्रहणम् ॥ २३३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। दीयतइति दान। वार्यादीनि यानि यानि दानानि तेषांदानानामध्ये ब्रह्मवेदस्तद्रूपम् ॥ २३३ ॥

(३) कुल्लूक'। उदकान्नधेनुभूमिवस्त्रतिलसुवर्णघृतादीनांसर्वेषामेव यानि दानानि तेषामध्यात्वेददानविशिष्यते प्रकृष्टफलदभवति ॥ २३३ ॥

(४) राघवानन्द.। वार्याद्यष्टादशदानानामध्ये वेददानश्रेष्ठमित्याहसर्वेषामिति। वारीत्यादि दिक्प्रदर्शन। अष्टादशाना सर्वदायेनगृहीत उभयलोकसाधनत्वाद्वेदस्य ॥ २३३ ॥

(५) नन्दन । सर्वेषांवार्यादीनांप्रदानानांप्रदेयानामध्ये ॥ २३३ ॥

(६) रामचन्द्र । ब्रह्मदान वेदाध्ययन विशिष्यते ॥ २३३ ॥

. येन येन तु भावेन यद्यद्दानं प्रयच्छति ॥ तत्तत्तेनैव भावेन प्राप्नोति प्रतिपूजित. ॥ २३४ ॥

(१) मेधातिथि । भावशब्दोऽयचित्तधर्मे वर्तते। यादृशेन भावेन प्रसन्नेनचित्तेनश्रद्धयाऽऽदरेणददाति तादृशेनैव लभते। अथाऽश्रद्धयाऽवज्ञयाक्लिष्टपरिभूय ददाति सोऽपि तथैव प्राप्नोति। यद्यदपि न द्रव्यजात्यभिप्रायम्। किंतर्हिफलएतदुच्यते। तातामीतितत्तद्द्रव्यसाध्यांप्राप्नोति। जात्यभिप्राये ह्यातुरायौषधवत्। औषधएव लभ्यतेतत्तद्दाव्या तस्यानुपयोगीतिसोऽप्याक्षिपेत्। तथायादृश्युल्लासायस्य प्रीतिस्तादृशींचैव प्राप्नोति। अतश्चसर्वदैवौषधदानआरोगित्वमुक्त भवति। अथवाइदमेस्यादिति या फलकामना सभाव यत्फलमभिसंधाय यद्यद्द्रव्यददाति तत्तत्प्राप्नोति। तेनैव भावेन तयैवेच्छया यदेवेच्छतितदेवलभतइत्युक्त भवति। सर्वफलत्वसर्वद्रव्याणांप्रदर्शितभवति ॥ २३४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । येनयेन भावन सात्त्विकराजसादिना तेन भावेन तादृक्भावयोग्येन देवादिदेहेन प्रतिपूजितस्तत्तल्लोके ॥ २३४ ॥

(३) कुल्लूक । अवधारणे तु शब्द । येन येनैव भावेनाभिप्रायेण फलाभिसन्धिक स्वर्गोमेस्यादितिमुमुक्षुर्मोक्षाभिप्रायेण निष्कामोयद्यद्दानददाति तेनैव भावेनोपलक्षितस्तत्तद्दानफलद्वारेण जन्मान्तरे पूजित सन्प्राप्नोति ॥ २३४ ॥

(४) राघवानन्द ।'श्रद्धयैव देयमित्युपसहरन्विपर्यये दोषमाह येनेतिद्वाभ्या। भावेन सात्त्विकादिना ॥२३४ ॥

(५) नन्दन । न केवलवार्यादिप्रदाने तृप्त्यादिर्लाभ । किंतु सर्वस्याप्यभिलषितस्येत्याह येनेति ॥ २३४ ॥

योऽर्चित प्रतिगृह्णाति ददात्यर्चितमेव च। तावुभौ गच्छत स्वर्ग नरक तु विपर्यये ॥ २३५ ॥

(१) मेधातिथि । पूजापूर्वकदातव्यतादृशमेवचप्रतिग्रहीतव्यनावज्ञयादातव्यमितिश्लोकस्यतात्पर्यम्। अर्चितमितिक्रियाविशेषणम् ॥ २३५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । अर्चितयथाभवति तथा यद्दीयते पात्रपूजापूर्वकमित्यर्थ । अत्र दातुरर्चितानर्चितदानयो स्वर्गनरकौ प्रतिग्रहीतस्तु अर्चितएव मयाग्राह्यमितिनियमे फलम्। अनर्चितग्रहणेतु दोषोस्त्येव ॥ २३५ ॥

(३) कुल्लूक । योर्चापूर्वकमेव दाता ददाति यश्च प्रतिग्रहीताऽर्चापूर्वकमेव दत्तप्रतिगृह्णाति तावुभौ स्वर्गगच्छतोऽनर्चितदानप्रतिग्रहणे नरक। पुरुषार्थे तु प्रतिग्रहेऽनर्चितमेव मयागृहीतव्यनान्यथेतिनियमात्फलाभावेन विरुद्ध ॥२३५॥

(४) राघवानन्द । भावमेव व्यनक्ति यइति। अर्चितादिद्वयद्रव्यविशेषणक्रियाविशेषणचनेन सत्कृत्य दत्तसत्कारपुरःसरंमवाप्नोति। तदुक्त। दातव्यमितियद्दानदीयतेनुपकारिणे। देशे काले च पात्रेच तद्दानसात्त्विकस्मृतम् ॥ यत्तुप्रत्यु-

पकारार्थफलमुद्दिश्य वा पुनः। दीयते च परिक्लिष्टंतद्राजसमुदाहृतम् ॥ अदेशकाले यद्दानमपात्रेभ्यश्च दीयते॥ असत्कृतमवज्ञाततत्तामसमुदाहृतमिति ॥ २३५ ॥

(५) नन्दन.। अर्चितद्रव्यमितिशेषः ॥ २३५ ॥

(६) रामचन्द्र.। अर्चित विधिना विष्युक्तप्रकारेण संकल्पितं गृह्णाति ददातिच ॥ २३५ ॥

न विस्मयेत तपसा वदेदिष्ट्वा च नानृतम् ॥ नार्तोऽप्यपवदेद्विप्रान्नदत्वा परिकीर्तयेत् ॥ २३६ ॥

(१) मेधातिथिः। तपसाऽनुष्ठितेन विस्मयंन कुर्यादति तीव्रंतपोमयाकृतंमुदुश्चरमित्येवमनसिनकर्तव्यम्। इष्ट्वा यागंकृत्वाऽनृतन वदेत्। अविशेषेणप्रतिषिद्धस्यापि पुरुषार्थतया पुनः प्रतिषेधोयागाङ्गत्वज्ञापनार्थः। प्रतिषेधातिक्रमे हि ज्योतिष्टोमादेरङ्गहीनता भवति। आर्त. पीडितोऽपि ब्राह्मणैर्नतानपवदेन्ननिन्देत । दत्त्वागवादिद्रव्यन कस्यचिदग्रतः परिकीर्तयेदिदंमयादत्तम् ॥ २३६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। नविस्मयेतअभिमानंन कुर्यात्। इष्ट्वा सोमयागंकृत्वा नानृतंवदेत्। आर्तोऽप्यतिपीडितोऽपि अपवदेत् निन्देत् ॥ २३६ ॥

(३) कुल्लूकः। चान्द्रायणादितपसा कृतेन कथंमयेददुष्करमनुष्ठितमितिविस्मयंन कुर्यात्। यागंच कृत्वा नास्त्यवदेत् कृतेपि पुरुषार्थतयाऽनृतवदननिषेधे क्रत्वर्थोयपुनर्निषेधः ब्राह्मणै.पीडितोपि न तान्निन्दयेत। गवादिकंच दत्वा ममेददत्तमितिपरस्य न कथयेत् ॥ २३६ ॥

(४) राघवानन्दः। विस्मयादिचतुष्टयकर्तव्यतांसार्थवादंनिषेधति नविस्मयेतिद्वाभ्यां। विस्मयेत कथंमयेदुष्करंकृततपइति। यद्वा। अहंतपस्वीति गर्वी न स्यात्। व्रीहिभिर्यागंकरोमीति सकल्प्य यवैर्न कुर्यात्। नानृतंवदेदिति श्रुतेरयमर्थोनिर्णीतः। नानिष्ट्वा वाहमयेति न ब्रूयात्। सरस्वतीयज्वाऽनृतवादी न स्यात्। आर्तः विप्रैःपरिपीडितोपि तान्न निन्देत् रोगार्तोवा ॥ २३६ ॥

(५) नन्दन.। बहुभ्य कीर्तनस्ववाचा परिकीर्तनम् ॥ २३६ ॥

(६) रामचन्द्र.। तपसा न विस्मयेदभिमानं न कुर्यात्। इष्टायागंकृत्वा अनृत मृषा न वदेत्। आर्तोब्राह्मणैः पीडितोपि विप्रान्पण्डितः। नापवदेत् अपवादं न कुर्यात् न वदेत् विप्रान्दत्वा दानंन कीर्तयेत् ॥ २३६ ॥

यज्ञोऽनृतेन क्षरति तपःक्षरति विस्मयात् ॥ आयुर्विप्रापवादेन दानं च परिकीर्तनात् ॥ २३७ ॥

(१) मेधातिथिः। पूर्वस्य प्रतिषेधस्यार्थवादोऽयम्। अनृतेन हेतुनायज्ञः क्षरतिस्रवति निष्फलोभवति यदर्थंकृतं तन्न संपद्यते। एवंसर्वत्र ॥ २३७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। क्षरति तादृशफलशून्योभवति ॥ २३७ ॥

(३) कुल्लूकः। अनृतेन हेतुना यज्ञः क्षरति सत्येनैव सफलं साधयति एवंतपसि दानेच योज्यम्। विप्रनिन्दया चायुःक्षीयते ॥ २३७ ॥

(४) राघवानन्दः। कृते किंस्यात्तत्राह यइति। क्षरति फलमदत्त्वैव नश्यति तच्चतुष्टयमित्यर्थः ॥ २३७ ॥

(६) रामचन्द्रः। यज्ञो ऽनृतेन क्षरति नश्यति निष्फलोभवति ॥ २३७ ॥

धर्मं शनैः संचिनुयाद्वल्मीकमिव पुत्तिकाः ॥ परलोकसहायार्थं सर्वभूतान्यपीडयन् ॥ २३८ ॥

(१) मेधातिथिः । महति दाने महति च तपसि महति च यज्ञे ज्योतिष्टोमादौ यद्यसमर्थस्तदा नोदासीनेन भवितव्यम् । किंतर्हि शनैः शनैः स्वल्पेन दानेन स्वल्पेन तपसा यथाशक्तिपरोपकारेण जपहोमाभ्यांस्मार्ताभ्यांधर्मः संचेतव्यो यथामृत्संघातपुत्तिकाः पिपीलिका संचिन्वन्ति । परलोकसहायार्थमितिधर्मफलानुवादः । सर्वभूतान्यपीडयन् याञ्चया धर्मार्थयाभूतानांपीडा न कर्तव्या ॥ २३८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । वल्मीकंमृत्कूपम् । वल्मीकामृत्करकीटः । पुत्रिकेतिकचित्पाठः । सहायः सहगामी । भूतान्यपीडयन्निर्तिहिंसाद्यधर्मेषु नात्यन्त प्रसज्येतेत्यर्थः ॥ २३८ ॥

(३) कुल्लूकः । सर्वप्राणिनांपीडांपरिहरन्परलोकसहायार्थंयथाशक्ति शनैः शनैर्धर्ममनुतिष्ठेत् । यथा पुत्तिका पिपीलिकाप्रभेदाः शनैः शनैर्महान्तंमृत्तिकाकूटसंचिन्वन्ति ॥ २३८ ॥

(४) राघवानन्दः । धर्मस्यावश्यकर्तव्यतामाहधर्ममितिपञ्चभिः । पुत्तिकाः स्वमूत्रेण भूमिमार्द्रीकृत्य सच्छिद्रमृत्पुञ्जंसंचिन्वन्तियाः पिपीलिकाविशेषास्ताः । वल्मीकं प्रसिद्धं । तत्किमर्थंतत्राहपरेति । अपीडयन् वैधेतरहिंसामकुर्वाणः अहिंसन्सर्वभूतान्यन्यत्र तीर्थेभ्यइतिश्रुतेः ॥ २३८ ॥

(६) रामचन्द्रः । पुत्तिकाः कृमयः पिपीलिकाः । वल्मीकमिव संचिनुयात् ॥ २३८ ॥

नामुत्र हि सहायार्थं पिता माता च तिष्ठतः ॥ न पुत्रदारान ज्ञातिर्धर्मस्तिष्ठति केवलः ॥ २३९ ॥

(१) मेधातिथिः । भूतानुवादोऽयम् । अमुत्र जन्मान्तरे सहायार्थंनरकादिदुःखादुद्धरणार्थंन कस्यचित्सुहृद्बान्धवादेः शक्तिरस्ति । केवलएव जीवतां योधर्मः कृतः सतमुद्धरति ॥ २३९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । धर्मस्तिष्ठतिकेवलः कृतः ॥ २३९ ॥

(३) कुल्लूकः । यस्मात्परलोके सहायकार्यसिद्ध्यर्थंन पितृमातृपत्नीज्ञातयस्तिष्ठन्ति । किंतु धर्मएवैकोद्वितीयभावेनोपकारार्थमवतिष्ठते । तस्मात्पुत्रादिभ्योपि महोपकारकंधर्ममनुतिष्ठेत् ॥ २३९ ॥

(४) राघवानन्दः । अमुत्र परलोके । अतोन धर्मतुल्यः कश्चित् । पुत्राश्च दाराश्च तत्पुत्रदारम् ॥ २३९ ॥

(६) रामचन्द्रः । अमुत्र परलोके सहायार्थं पित्रादयोन तिष्ठन्ति केवलः एकः धर्मः साहाय्यार्थंतिष्ठति ॥ २३९ ॥

एकःप्रजायते जन्तुरेकएव प्रलीयते ॥ एकोऽनुभुङ्क्ते सुकृतमेकएव च दुष्कृतम् ॥ २४० ॥

(१) मेधातिथिः । यथा जन्तुः प्राण्येकएवजायते न सुहृद्बान्धवादिना सहैकएवप्रलीयते न सुहृदोबान्धवाः सहमरणमनुभवन्ति । यद्यपिनामभार्याऽन्योवा भक्तोजनस्तन्मरणकालआत्मानहन्यात्तथापि पृथगेवासौ मरणक्रिया । अनयानयैक्यमत्रिवदनुभवन्ति एवंसुकृतदुष्कृतेअपि पृथगेवानुभवन्ति । ननु च नपुत्रदारमित्युक्तंयावता पुत्रःश्राद्धादिक्रियया पितुरुपकरोत्येवमृतस्यैव भार्यापि । सत्यम् । धार्मिकस्यैव तादृशः पुत्रोभवतीति तत्परमेतत् । यथाजीवतः कस्यचिद्धस्तयाहिकया कश्चित्सहायोभवत्येवंमृतस्य पुत्रोधर्मद्वारेणैवोपकरोति ॥ २४० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । प्रसूयते जायते । प्रलीयतेम्रियते ॥ २४० ॥

(३) कुल्लूकः । एकएव प्राण्युत्पद्यते न बान्धवैःसहितः । एकएव च म्रियते । सुकृतफलमपि स्वर्गादिकंच दुरितफलंच नरकादिकमेकएव भुङ्क्ते न मात्रादिभिःसह तस्मान्मात्राद्यपेक्षयाऽपि धर्मंन त्यजेत् ॥ २४० ॥

(४)राघवानन्दः । एकोऽसहायी । प्रमीयतेम्रियते । सुकृतभोगेपि सहायोनास्ति किंदुष्कृतभोगइत्याहएकइति ॥२४०॥

मृतं शरीरमुत्सृज्य काष्ठलोष्ठसमं क्षितौ ॥ विमुखाबान्धवायान्ति धर्मस्तमनुगच्छति ॥२४१॥

(१) मेधातिथिः । सह गच्छति । इदमप्यक्षसिद्धप्रसंख्यानार्थमुच्यते । मृतस्य शरीरक्षितावुत्सृज्य काष्ठमिव निष्प्रयोजनविमुखाबान्धवाः प्रतिगच्छन्ति । धर्मस्तु केवलस्तंपुरुषमनुगच्छति ॥ २४१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । काष्ठसमं दाहपक्षे । लोष्ठसमं भूमिप्रापणपक्षे ॥ २४१ ॥

(३) कुल्लूकः । मृतशरीरमनःप्राणादित्यक्तकाष्ठलोष्ठवदचेतनंभूमौ त्यक्त्वा पराङ्मुखाबान्धवायान्ति न मृतजीवमनुयान्ति । धर्मस्तु तमनुगच्छति ॥ २४१ ॥

(४) राघवानन्दः । क्षितौ प्रक्षेपाधारे । यान्ति स्वगृहंप्रति । तत्रापि विमुखाःअहोकष्टंवर्तते ॥ २४१ ॥

(६) रामचन्द्रः । तं मृतं धर्मः अनुगच्छति ॥ २४१ ॥

तस्माद्धर्मं सहायार्थं नित्यं संचिनुयाच्छनैः ॥ धर्मेण हि सहायेन तमस्तरति दुस्तरम् ॥ २४२॥

(१) मेधातिथिः । उपसंहारोऽयम् । दुस्तरंतमः कृच्छ्रेण यत्तीर्यते तमोदुःखंतदपि धर्मेण सहायेन सुतरंभवति । नंहितादृशे तमसि मज्जतीत्यर्थः ॥ २४२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । शनैरितिनात्यन्तमात्मानमवसादयेदित्यर्थः ॥ २४२ ॥

(३) कुल्लूकः । यस्माद्धर्मेण सहायेन दुस्तरंतमोनरकादिदुःखंतरति तस्माद्धर्मसहायभावेन सततंशनैरनुतिष्ठेत् ॥ २४२ ॥

(४) राघवानन्दः । स्वौत्सुक्यमाह तस्मादिति । तमः नरकं अविद्यां । अन्तःकरणशुद्धिद्वाराज्ञानावाप्त्या ॥२४२॥

(६) रामचन्द्रः । तमः नरकं तरति ॥ २४२ ॥

धर्मप्रधानं पुरुषं तपसा हतकिल्बिषम् ॥ परलोकं नयत्याशु भास्वन्तं खशरीरिणम् ॥२४३॥

(१) मेधातिथिः । धर्मः प्रधानयस्यासौ धर्मप्रधानो धर्मपरायणोयथाविहितकर्मानुष्ठायी । तपसाहतकिल्बिषंकथंचित्प्रमादकृतव्यतिक्रमें तपसा प्रायश्चित्तेन हतकिल्बिषः शास्त्रव्यतिक्रमे जातोसौदोषस्तस्मिंस्तत्प्रायश्चित्तेन नष्टे परलोकं नयति भास्वंतंपरलोकेदेवस्थानंस्वर्गादि नयति प्रापयतिकः प्रकृतत्वाद्धर्मएव । शरीरिणंपुरुषंखेन शरीरिणशरीरी । नयथाऽन्येषांपुरुषाणांपाञ्चभौतिकशरीरमेवंतस्य । किंतर्हि खमेवशरीरंब्रह्मविभुत्वमनेनोच्यते ॥ २४३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । तपसा चान्द्रायणादिना । नयति धर्मः खशरीरिणं आकाशवत्क्वचिदप्यप्रतिहतदेहम् ॥ २४३ ॥

(३) कुल्लूकः । धर्मपरंपुरुषंदैवादुपजाते पापे प्राजापत्यादितपोरूपप्रायश्चित्तेन हतपापंदीप्तिमन्तंप्रकृतोधर्मएवशीघ्रंब्रह्मस्वर्गादिरूपंपरलोकंनयति । खंब्रह्मेत्याद्युपनिषत्सुखशब्दस्य ब्रह्मणि प्रयोगः खस्वरूपशरीरिणंब्रह्मस्वरूपमित्यर्थः । यद्यपि लिङ्गशरीरावच्छिन्नोजीवएव गच्छति तथापि 'ब्रह्मांशत्वाद्ब्रह्मस्वरूपमुपपन्नधर्मएव चेत्परलोकनयति ततोधर्ममनुतिष्ठेत् ॥ नहि वेदाःस्वधीतास्तु शास्त्राणि विविधानि च । तत्र गच्छन्ति यत्रास्य धर्मएकोनुगच्छति ॥ २४३ ॥

(४) राघवानन्दः । अहोधर्मस्यासाध्यंनास्तीत्याह धर्मेति । 'धर्मप्रधानं फलप्रधानंपरलोकंपरंब्रह्मैव लोकंआत्मा येषांनोयमात्मायंलोकइति श्रुतेः । खशरीरिणं आकाशशरीरं ब्रह्मभूतंआकाशोवै नामरूपयोर्निर्वहितेत्यादौ ब्रह्मण्याकाशशब्दप्रयोगात् । नयति प्रापयति धर्मएव परंपरयेति शेषः ॥ २४३ ॥

(६) रामचन्द्रः । कीदृश पुरुषं खशरीरिणं आकाशवदप्रतिहतगतिम् ॥ २४३ ॥

उत्तमैरुत्तमैर्नित्यं संबन्धानाचरेत्सह ॥ निनीषुः कुलमुत्कर्षमधमानधमांस्त्यजेत् ॥ २४४ ॥

(१) मेधातिथिः । बहुप्रकारत्वादुत्तमस्य तदपेक्षावीप्सा । कश्चिज्जात्योत्कृष्टः कश्चिद्विद्यया कश्चिच्छीलेनाथ संबन्धिभेदाद्यः कश्चित्संबधः केनचिदुत्तमेन योग्यः । उत्तमैरुत्तमैर्जात्यादिभिरुत्कृष्टैः कन्यादानादिलक्षणान्संबन्धानाचकुर्यान्निनीषुर्नेतुमापयितुमिच्छुः कुलमुत्कर्षश्रैष्ठ्यमधमानधमांस्त्यजेत् । उत्तमैश्चविधानादधमानांत्यागे सिद्धउत्तमासमभ्यमानुज्ञानार्थं त्यागवचनम् । अधमानिकृष्टाः ॥ २४४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । संबन्धान्विवाहयाजनमैत्र्यात्रीन् ॥ २४४ ॥

(३) कुल्लूकः । कुलमुत्कर्षनेतुमिच्छन्विद्याचारजन्मादिभिरुत्कृष्टैःसह सर्वदा कन्यादानादिसंबन्धानाचरेत् । अपकृष्टांस्तु संबन्धांस्त्यजेत् । उत्तमविधानादेवाधमपरित्यागे सिद्धे यत्पुनरधमांस्त्यजेदित्यभिधानतदुत्तमासभवे स्वतुल्यानुज्ञानार्थम् ॥ २४४ ॥

(४) राघवानन्दः । कुलस्योत्कर्षोपायमाह उत्तमैरितिद्वाभ्याम् । वेदाचारनिष्ठैः । संबन्धान्याज्ञान् । यौनांनिनीषुः मापयितुमिच्छुः । वीप्सात्र जात्युत्कर्षविद्योत्कर्षधर्मोत्कर्षाद्यपेक्षया । त्यजेदित्यन्यत्यागस्यार्थिकत्वेऽप्युत्तमलाभेऽधमोऽपि ग्राह्यइत्यर्थः ॥ २४४ ॥

(६) रामचन्द्रः । उत्तमैः कुले सह संबन्धान्कुर्वन् आचरेतकुलं उत्कर्षं निनीषुः मापयिषुः अधमांस्त्यजेत् ॥ २४४

उत्तमानुत्तमान् गच्छन् हीनान् हीनांश्च वर्जयन् ॥ ब्राह्मणः श्रेष्ठतामेति प्रत्यवायेनशूद्रताम् ॥ २४५ ॥

(१) मेधातिथिः । उत्तमान्गच्छन्तैः सहसंबन्धंकुर्वन्ब्राह्मणः श्रेष्ठतामेति । ब्राह्मणग्रहणंक्षत्रियवैश्ययोरपिप्रदर्शनार्थम् । प्रत्यवायेन विपरीताचरणेन हीनैः सह संबन्धिनः प्रातिलोम्येन शूद्रतांगच्छति । जातेरनपायस्तत्तुल्यतांप्राप्नोतीत्युक्तंभवति ॥ २४५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । प्रत्यवायेन प्रतिकूलगमनेनाधम्यसंबन्धेनेतियावत् ॥ २४५ ॥

(३) कुल्लूकः । उत्तमान्गच्छंस्तैःसह संबन्धंकुर्वन्ब्राह्मणःश्रेष्ठतांगच्छति । प्रत्यवायेन विपरीताचारेण हीनैः सह संबन्धे जातेरपकर्षतया शूद्रतुल्यतामेति ॥ २४५ ॥

(४) राघवानन्दः । धर्मानुष्ठानेन ब्राह्मणोब्रह्मबन्धुः श्रेष्ठतामेति । हीनानधरान् । हीनस्त्रीपाखण्डादिगमनंप्रत्यवायस्तेनावरसंबन्धेनः ॥ २४५ ॥

(५) नन्दनः । प्रत्यवायेनोक्तविपर्ययेणक्रियायाम् । शूद्रतांशूद्रसमताम् ॥ २४५ ॥

(६) रामचन्द्रः । उत्तमैः सहसंबन्धान्कुर्वन्ब्राह्मणः श्रेष्ठतामेति । एवंक्षत्रियवैश्ययोरपि प्रत्यवायेन प्रतिकूलाचरणेनशूद्रतां ब्राह्मणएति । स्वधर्मेण श्रेष्ठतांएति ॥ २४५ ॥

दृढकारी मृदुर्दान्तः क्रूराचारैरसंवसन् ॥ अहिंस्रोदमदानाभ्यांजयेत्स्वर्गंतथाव्रतः ॥ २४६ ॥

(१) मेधातिथिः । कर्तव्येषु दृढनिश्चयोदृढकारी । यत्करोति तदवश्यसमापयति न पुनःकार्यमारभ्यासमाप्य निवर्तते नानवस्थितइत्यर्थः । तद्दुष्कमारब्धस्यान्तगमनम् । मृदुरनिष्ठुरः क्रूराचारैस्तेनादिभिर्नसंबन्धः । तैः सह संबन्धंकुर्वन्यथादमदानाभ्यांस्वर्गंजयेत्प्राप्नुयात् । तथाव्रतःएतद्व्रतनियमंधारयन् । दमस्य पृथगुपादानाद्दान्तोद्वन्द्वसहिष्णुर्द्रष्टव्यः ॥ २४६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । दृढकारी यद्धर्मसाधनंकर्तुमवृत्तस्ततोनविरतः मृदुर्मृदुवाक् दान्तः क्लेशसहः । असंवसन् सहावसन्दमदानाभ्यामिति दमशब्देन तपःक्लेशसहत्वाभिधायिना तपोलक्ष्यते । व्रतैर्निषिद्धानाचरणनियमैः क्वचित्तथाव्रत इतिपाठस्तत्रतादृक्गृहीतनियमइत्यर्थः ॥ २४६ ॥

(३) कुल्लूकः । प्रारब्धसंपादयिताद्दृढकारी मृदुरनिष्ठुरः । दमस्य पृथगुपादानाद्दान्तइतिशीतातपादिद्वन्द्वसहिष्णुर्गृहीतव्यः । क्रूराचारैःपुरुषैःसंसर्गपरिहरन्परहिंसानिवृत्तः । तथाव्रतएवंनियमदमेन्द्रियसंयमाख्येन च दानेन स्वर्गमाप्नोति ॥ २४५ ॥

(४) राघवानन्दः । किंचदृढकारीति । प्रारब्धकर्मसमापयिता । क्रूराचारैः क्रूरआचारोविमर्हिंसादिर्येषां तथाव्रतः उक्तसाधननिष्ठः । अयेत् गमयात् । केन दमदानाभ्यां दमोबाह्येन्द्रियनियमः । दानम् प्रसिद्धम् ॥ २४६ ॥

(५) नन्दनः । धर्मसमुच्चयमाह दृढेति ॥ २४६ ॥

(६) रामचन्द्रः । क्रूराचारैः पुरुषैःस्तेनादिभिः असंवसन् वसेत् । दमः इन्द्रियनिग्रहः । समाहितः । तथाव्रत इतिपाठः ॥ २४६ ॥

एधोदकंमूलफलमन्नमभ्युद्यतंच यत् ॥ सर्वतः प्रतिगृह्णीयान्मध्वथाभयदक्षिणाम् ॥२४७॥

(१) मेधातिथिः । एधइन्धनंकाष्ठादि । अन्नंपक्वमामंवा । अभ्युद्यतमभिमुखमुपनीतम् । एतत्सर्वतःप्रतिग्रहीतव्यं पतिताभिशस्तचण्डालादिप्रतिलोमवर्जंशूद्रादन्यस्माद्वैश्यपापकर्मणःमधु माक्षिकंअभयदक्षिणेव दृष्टान्तार्थमेतत् । प्रतिग्रहोहि परकीयस्यद्रव्यस्य तदिच्छया स्वीकारोन चान्तरसता । न ह्यत्र कस्यचित्स्वाम्यनिवर्तते नच कस्यचिदुपजायते । अतः स्तुत्यादक्षिणाशब्दप्रयोगः । यथाचण्डालादिभ्योऽप्यरण्ये कान्तारे वा रक्षा चौरादिभ्योह्रीक्रियमाणानदोषायैवमेतदेधादिगृह्यमाणंन दोषाय । अनापदि चायंविधिः । आपदितुचण्डालादिभ्योऽपि वक्ष्यति । अभ्युद्यतशब्दश्चान्नेनैव सह संबध्यतेप्रत्यासत्त्या नैधादिभिः । अतएधादिपुयाच्ञाऽविरुद्धा । धार्मिकेभ्योद्विजातिभ्यःकर्तव्यस्तुपरिग्रहइत्यधार्मिकेभ्यो द्विजेभ्य शूद्राच्चाप्राप्त । इष्यतेचद्रव्यविशेषोपयाञ्चा । तदर्थमिदम् ॥ २४७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अत्राभयदक्षिणाव्यतिरिक्तेष्वभ्युद्यतमिति सर्वत्र संबध्यते । अभ्युद्यतमप्यर्थ्य दत्तम् । सर्वऽतोप्रतिग्राह्यवित्तादपि प्रतिगृह्णीयात् प्रतिग्रहीदवृत्तौ नतु तन्निवृत्तोपि याचित्वा ग्रहणेतु दोषः । अभयरूपांदक्षिणाम् ॥ २४७ ॥

(३) कुल्लूकः । काष्ठजलफलमूलमधूनि अन्नंचाभ्युद्यतमयाचितोपनीतम् । अन्यत्र कुलटाषण्ढपतितेभ्यस्तथाद्विषइति याज्ञवल्क्यवचनात्कुलट्यादिवर्जंसर्वतः शूद्रादिभ्योपि प्रतिगृह्णीयात् । आममेवाददीतास्मादित्युक्तत्वादाममेव शूद्रात्प्रतिग्राह्यं अभयंचात्मत्राणात्मकमीतिहेतुत्वाद्दक्षिणातुल्यचण्डालादिभ्योपि स्वीकुर्यात् ॥ २४७ ॥

(४) राघवानन्दः । द्रव्याभावे कथंदानमिति चेत्तत्रेदशीभिक्षांसार्थवादांसर्वतोग्राह्यामाह एधेतिचतुर्भिः । अभ्युद्यतंअयाचितोपपन्नं । एधआदिवर्ण्यानांविशेषणं । अन्यत्रकुलटाषण्ढपतितेभ्यस्तथाद्विषइतियाज्ञवल्क्यवचनात्तदन्येभ्यः । शूद्रादिभ्योपिगृह्णीयात् । अभय स्वात्मत्राणं तदेव दक्षिणा प्रीतिहेतुत्वात् ॥ २४७ ॥

(५) नन्दनः । अथानापद्यपि प्रतिग्राह्याण्याह एधइति । अभयदक्षिणामभयदानम् ॥ २४७ ॥

(६) रामचन्द्रः । ग्राह्यवस्तून्याह गन्धेति गन्ध सुगन्धं कर्पूरादिकं । यदभ्युदित अभ्यर्थ्यदत्तं । च पुनः उदकादिकं सर्वं प्रतिगृह्णीयात् ॥ २४७ ॥

आहृताभ्युद्यतां भिक्षां पुरस्तादप्रचोदिताम् ॥ मेने प्रजापतिर्ग्राह्यामपि दुष्कृतकर्मणः ॥ २४८ ॥

(१) मेधातिथिः । एधादतिरेकेण यदन्यद्द्रव्यतस्यांप्यनेन विशेषेण ग्राह्यतोच्यते । भिक्षाशब्दश्च प्रशंसायांप्रयुक्तोन भिक्षैव विवक्षिता यद्यप्ययसिद्धान्नाल्पतावचनः । भिक्षा किल स्वल्पत्वान्नातीव दोषावहा । ब्रह्मचारिणश्च सार्ववर्णिकी विहिता । एवमन्यदप्यनेनविशेषेण सतुल्यंद्रष्टम् । भिक्षाशब्दस्यैवविधार्थविवक्षया प्रयोगः । तथाहि महाभारते । गत्वाहुभौभार्गवकर्मशालांपार्थौपृथाभाग्यमहानुभावौ । तौयाज्ञसेनींपरमप्रतीतौ भिक्षेद्यथावेदयतांनराग्र्याविति । आहृतोपहृता तद्देशमानीता यत्र प्रतिग्राहीस्थितः । अभ्युद्यताऽग्रेस्थापिता वचनेनेङ्गितेन वा गृह्यतामिति निवेदिता । पुरस्तात्पूर्वमप्रचोदिताऽयाचिता प्रतिग्रहीत्रा । स्वयंपरमुखेन वा दात्रा पूर्वेनोक्तमिदमेद्द्रव्यमस्ति तत्प्रसादमाश्रित्य गृह्यतामिति केवलमतर्कितोपपादिता तत्कालएवदर्शिताभिप्रायां तादृशींभिक्षांप्रजापतिर्हिरण्यगर्भोमेनेमन्यतेस्म । किमिति दुष्कृतकर्मणोऽपिसकाशाद्ग्राह्येति । दुष्कृतपापकर्मयस्यासौ दुष्कृतकर्मा ॥ २४८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । भिक्षां आहृतांसंगृहे अभ्युद्यतांप्रयत्नोपहृतां पुरस्तात्पूर्वमप्रचोदितां दास्यामीत्यनिवेदिताम् ॥ २४८ ॥

(३) कुल्लूकः । आहृतांसंप्रदानदेशमानीताम् । अभ्युद्यतामाभिमुख्येन स्थापिताम् । अप्रचोदितांप्रतिग्रहीत्रास्वयमन्यमुखेनवा पूर्वमयाचितांदात्राच तुभ्यमिदददानीतिपूर्वमकथितांहिरण्यादिभिक्षां । ननु सिद्धान्नरूपां अन्नमभ्युद्यतचेत्युक्तत्वात्पापकारिणोपि पतितादिवर्जंग्राह्याइतिविरिञ्चिरमन्यत ॥ २४८ ॥

(४) राघवानन्दः । किंच आहृतां संप्रदानदेशमानीतांअभ्युदितां आभिमुख्येन स्थापितांअप्रचोदितां प्रतिग्रहीत्रा स्वयमन्यमुखेन वाऽयाचितांदात्रा तुभ्यंददामीति पूर्वमकथितांचगोहिरण्यादिरूपाम् ॥ २४८ ॥

(५) नन्दनः । न केवलमभ्युद्यतमन्नप्रतिग्राह्यमेव किंतुभोज्यमपीत्याह .आहृतेति । आहृतांदात्राप्रतिग्रहीत्रेदातुमानीताम् । उद्यतांदेयत्वेनोत्क्षिप्ताम् । भिक्षामन्नम् ॥ २४८ ॥

(६) रामचन्द्रः । आनीतां अभ्युदितां अभ्यर्च्य प्रार्थ्य दत्तां भिक्षां नोदितां ग्राह्यां प्रजापतिः मेने अपि दुष्कृतकर्मणः सकाशात् ॥ २४८ ॥

नाश्नन्ति पितरस्तस्य दशवर्षाणि पञ्च च ॥ न च हव्यं वहत्यग्निर्यस्तामभ्यवमन्यते ॥ २४९ ॥

[चिकित्सककृतघ्नानां शिल्पकर्तुश्च वार्धुषेः ॥ पण्ढस्य कुलटायाश्च उद्यतामपि वर्जयेत् ॥ १ ॥ ‡]

[न विद्यमानमेवंवै प्रतिग्राह्यं विजानता ॥ विकल्प्याविद्यमाने तु धर्महीनः प्रकीर्तितः ॥ २ ॥ §]

(१) मेधातिथिः । अथाग्रहणनिन्दार्थवादः । अभयोयत्रैतामवधीरयति तस्य पितरःश्राद्धनाश्नन्ति नप्रतीच्छन्तीति । अग्निश्च देवेभ्योहव्यंन वहति पित्र्याद्दैवाच्चकर्मणोनफलंलभ्यतइत्यर्थः । अत्र कश्चिदाह अनुपयुज्यमानमपिदातुरनु-

‡ (क, ख, ग, घ, ञ, ट, ड, ण, त, थ, छ.) । (ट, ड.) चिन्हितपुस्तकयोः सएव श्लोकोवर्तते परतु तन्मध्ये-केचनशब्दाभिन्ना सन्ति अर्थस्तु एकएव ।

§ (छ) ।

प्रहार्थमवश्यमीदृशग्रहीतव्य तत्त्वयुक्तम् । निर्दोषताऽस्यायाचितप्रतिग्रहस्योच्यते । प्रतिप्रसवोऽयम् प्रतिषिद्धस्यचप्रतिप्रसवोभवति । लौकिक्याचार्थितया प्राप्ति-प्रतिषिद्धा सैवप्रतिप्रसूयते ॥ २४९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । पञ्चदशवर्षाणि पिण्यं दैवंच तस्य वृथा भवति यस्तामवमन्यतेप्रतिक्षिपतीति निन्दार्थवादः । पूर्वविधिविशेषोदोषानांदृढीकरणार्थः ॥ २४९ ॥

(३) कुल्लूकः । तेनोपकल्पितंश्राद्धेषु कव्यंपञ्चदशवर्षाणि पितरोन भुञ्जते । नच यज्ञेषु तेन वत्तंपुरोडाशादिहव्यमग्निर्वहति देवान्प्रापयति यस्तांभिक्षांन स्वीकरोति ॥ २४९ ॥

(४) राघवानन्दः । ईदृशींपरित्यजनहव्यकव्ययो-फलंनप्राप्नोतीत्याह नेति । अभ्यवमन्येत न स्वीकरोति ॥२४९॥

(५) नन्दनः । तस्यदीयमानांभिक्षामभ्यवमन्यते प्रत्याख्याति ॥ २४९ ॥

(६) रामचन्द्रः । यः पुरुष. एतादृशींभिक्षां अवमन्यते तस्य पुरुषस्य पितरः नाश्नन्ति अग्निः हव्यंन वहति न स्वीकरोतीत्युच्यते । भिक्षाशब्दः प्रशंसायांप्रयुक्तोन भिक्षैव भिक्षैव चेद्ब्रह्मचारिणः सार्ववर्णिकी अभिहिता तस्मादर्थविरोधे भिक्षाशब्दः अपरत्रच ॥ २४९ ॥

[(६) रामचन्द्रः । चिकित्सकेति । चिकित्सकादिभिः उद्यतांभिक्षांवर्जयेत् ॥ १ ॥]

[(६) रामचन्द्रः । नविद्येति । गन्धादिव्यतिरेकेण यदन्यद्रव्यतस्याप्यनेन विशेषेण न ग्राह्यत्वम् ॥ २ ॥]

शय्यांगृहान्कुशान्गन्धानपः पुष्पं मणीन्दधि ॥ धानामत्स्यान्पयोमांसं शाकं चैव न निर्णुदेत् ॥ २५० ॥

(१) मेधातिथिः । शय्यादीन्यनाहृतान्यपि न निर्णुदेन्न प्रत्याचक्षीत यदि गृहेऽवस्थितानि द्रव्याणि कश्चिदुच्यतेचैदमिदमाहराम्येतत्प्रगृष्यतां तदान प्रत्याख्येयानि ॥ २५० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । पयोदुग्धं न निर्णुदेन्नपरिहरेत् । एतत्सर्वप्रतिग्राह्यद्रव्याद्यागतं प्रयोजनाभावादिप्रतिसंधानेन न त्याज्यं त्यागेतु दोषइत्यर्थः ॥ २५०

(३) कुल्लूकः । गन्धाग्गन्धवन्ति कर्पूरादीनि । धानाभृष्टयवतण्डुलान् । पय क्षीरं । पूर्वमाहरणोपायनिबन्धेन गवादीनामप्रत्याख्यानमुक्त शय्यादीनि स्वयाचिताहृतान्यपि दाप्रा, स्वगृहस्थितान्ययाचितोपकल्पितानि न प्रत्याचक्षीत ॥ २५० ॥

(४) राघवानन्दः किंच गुर्वादीनांपोष्टा नैतान्परित्यजेदित्याह शय्यामिति । मणीन् मरकतादीन् । धानाभृष्टयवान् एतान्ननिर्णुदेत् न त्यजेत् । गुर्वाद्युपजीवनार्थंसर्वमादेयम् ॥ २५० ॥

(५) नन्दनः । अन्यदप्यभ्युद्यत प्रतिग्राह्यमाह शय्यामिति । निर्णुदेन्निराकुर्यात् । निर्णुदेदितिवचनाद्दातुमभ्युद्यतमितिगम्यते ॥ २५० ॥

(६) रामचन्द्रः । ग्राह्याण्याह शय्यामिति । शय्यागृहादीन्ननिर्नुदेत् न त्यजेदित्यर्थः ॥ २५० ॥

गुरून्भृत्यांश्चोज्जिहीर्षन्नर्चिष्यन् देवतातिथीन् ॥ सर्वतः प्रतिगृह्णीयान्न तु तृप्येत्स्वयं ततः ॥२५१॥

(१) मेधातिथिः । गुरवउपदेशातिदेशैर्बहवः । श्रुत्याद्याश्रिताः स्मृत्यन्तरे तु संख्याताः । वृद्धौ तु मातापितरौ भा-

(२५०) मणीन्दधि=फलंदधि (ज, झ, ढ)

र्या साध्वी सुतः शिशुः । तानुद्धर्तुमिच्छु क्षुधावसन्नान्देवतातिथींश्चार्चिष्यन्नित्यकर्मसंपत्यर्थंसर्वतः प्रतिगृह्णीयात्साधुभ्योऽसाधुभ्यश्च । नतु तृप्येत्स्वयततः तृप्तिःक्षुन्निवृत्तिरुपभोगश्च तन्न कुर्यात् । गुर्वादिप्रयोजनमेवतद्गृहीतव्यंनत्वात्मार्थम् ॥ २५१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । गुरून् मातृपित्राचार्योपाध्यायादीन् । उज्जिहीर्षन्नवृत्त्या नश्यतउत्तरिष्यन् । देवताअतिथींश्चार्चिष्यन्निति प्राक्संकल्पितकत्वे सत्यर्चनस्य सर्वतोनिन्दितादपि । तृप्येदुपयुञ्जीत तस्यांशेन ॥ २५१ ॥

(३) कुल्लूकः । मातापित्रादिगुरून्भृत्यांश्च भार्यादीन् क्षुधावसन्नानुद्धर्तुमिच्छन्पतितादिवर्जंसर्वतःशूद्रादेरसाधुभ्यश्च प्रतिगृह्णीयात् । नतु तेन धनेन स्वयंवर्तेत ॥ २५१ ॥

(४) राघवानन्दः । अतः कुलटादिभ्योऽपि प्रतिगृह्णीयादित्याह गुरूनिति । गुरूनुपदेष्टॄन् भृत्यानाश्रितान् भार्यादींश्चोज्जिहीर्षन् क्षुधाधिभ्यउद्धर्तुमिच्छन् अदृष्टार्थमर्चिष्यन् न तु तृप्येत्तद्धनंस्वभोगाय नाददात् ॥ २५१ ॥

(५) नन्दनः । एवंद्रव्यविशेषतः सर्वात्माप्रतिग्रहउक्तः इदानीमुपयोगविशेषतोऽप्याह गुरूनिति । गुरवः पित्रादयः । भृत्याःपुत्रदारादयः । उद्धरिष्यन्नापदइतिशेषः । तत्र स्वयं न तृप्येत्तेनप्रतिगृहीतेन द्रव्येण स्वशरीरं न पोषयेत् ॥ २५१ ॥

(६) रामचन्द्रः । गुरून्भृत्यांश्च उज्जिहीर्षन्अवृत्त्या नश्यतः उद्धरिष्यन्सर्वतः प्रतिगृह्णीयात् ततःप्रतिग्रहात्स्वयं न तृप्येत् ॥ २५१ ॥

गुरुषु त्वभ्यतीतेषु विना वा तैर्गृहे वसन् ॥ आत्मनोवृत्तिमन्विच्छन् गृह्णीयात्साधुतः सदा ॥२५२॥

(१) मेधातिथिः । कथतर्ह्यात्मायापयितव्योऽतआह । अभ्यतीतेष्वतीतेषुविना वा तैर्जीवन्तोऽपि यदि पृथग्वसन्ति । गुरुग्रहणंसर्वेषांचभृत्यानामपि प्रदर्शनार्थम् । आत्मनोवृत्तिजीवनंप्रतीच्छन्नर्थयमानः साधुभ्योधार्मिकेभ्यःप्रतिगृह्णीयात् । जातेरत्रानुपादाच्छूद्रादपिधार्मिकादस्ति प्रतिग्रहः । तदुक्तं नाद्याच्छूद्रस्येत्यादि ॥ २५२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अत्यतीतेषु मृतेषु विनातैस्तेषु जीवत्स्वपि । वृत्तिजीवनं साधुतः प्रतिग्राह्यएव ॥ २५२ ॥

(३) कुल्लूकः । मातापित्रादिषु मृतेषु तैर्वा जीवद्भिरपि स्वयोगावस्थितैर्विना गृहान्तरे वसन्नात्मनोवृत्तिमन्विच्छन्सर्वदा साधुभ्योगृह्णीयादेव ॥ २५२ ॥

(४) राघवानन्दः । गुर्वाद्युपरते तु न तथा कुर्यादित्याह गुरुष्विति । पितृमात्राचार्येष्वभ्यतीतेषु प्रव्रज्यामरणमहापातकाद्यैरसंबद्धेषु ॥ २५२ ॥

(५) नन्दनः । आत्मार्थंसाधुभ्यएव प्रतिगृह्णीयान्नासाधुभ्यइत्याह गुरुष्विति । तैर्विनागुरुभिर्विना स्वप्रतिगृहीतन्द्रव्यनिरपेक्षेषु गुरुष्वित्यर्थः । सदाआपद्यपि ॥ २५२ ॥

(६) रामचन्द्रः । गुरुषु अभ्यतीतेषु नष्टेषु सत्सु तैर्गुर्वादिभिर्विना गृहे वसन्साधुतः सकाशात् आत्मनो वृत्तिमन्विच्छन् सदा गृह्णीयात् ॥ २५२ ॥

आर्धिकः कुलमित्रं च गोपालोदासनापितौ ॥ एते शूद्रेषु भोज्यान्नायश्चात्मानं निवेदयेत् ॥ २५३ ॥

(१) मेधातिथिः । अर्धसीरी आर्धिकः कुटुम्बीभूमिकर्षकइतिप्रउच्यते । गोपाल्दासौ संबन्धिशब्दौ योयस्यगाः पा-

त्मयति स तस्य भोज्यान्नः। यश्चात्मानंनिवेदयेत्। अहंत्वच्छरणःत्वयिविश्रब्धोवत्स्यामीत्येवंयआत्मानमर्पयति सो-ऽपि भोज्यान्नः॥ २५३॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। आर्धिकोर्धभागेनतस्यभूमौकर्षिकुर्वन्। कुलमित्रं कुलपरंपरमित्रसंततिः। गोपालः स्वी-यगवांपालकः। दासोगर्भदासः। नापितोपिमुण्डनादिकर्मकारी। आत्मानंनिवेदयेत्त्वाहमिति। भोज्यान्नाएषां कन्दुपक्वशूल्यपक्वपायसदधिसक्तवः स्मृत्यन्तरोक्ताभोज्याः॥ २५३॥

(३) कुल्लूकः। आर्द्धिकःकार्षिकःसंबन्धिशब्दाश्चैते योयस्य कर्षिकरोति सतस्य भोज्यान्नः। एवंस्वकुलस्य मित्रं योयस्य गोपालोयोयस्यदासोयोयस्य नापितःकर्म करोति योयश्चात्मानंनिवेदयति दुर्गतिरहंत्वदीयसेवांकुर्वन्नितिच त्वत्समीपे वसामीतियःशूद्रस्तस्य भोज्यान्नः॥ २५३॥

(४) राघवानन्दः। स्वार्थंशूद्रेभ्योयदि गृह्णीयात्तदा एभ्यः षड्भ्यएवेत्याह आर्धिकइति। आर्धिकः कर्षकः। कुलमित्रं कुलपरंपरया मित्रतांगत। दासः क्रीतः। यआत्मानमतिदुर्गतिरहंत्वदीयसेवामेव कुर्वंस्त्वत्समीपे वत्स्यामीति निवेदयेत्तस्मादपि ग्राह्यम्॥ २५३॥

(५) नन्दनः। शूद्रेष्वपि च कानिचिद्भोज्यान्नान्याह आर्धिकइति। परस्य क्षेत्रधनादिकमाश्रित्य कृषिवाणिज्यादिना धनमुत्पाद्य तदर्धंक्षेत्रादिस्वामिने दत्त्वा योऽर्धेन जीवति स आर्धिकः। यश्चात्मानंनिवेदयेत् आत्मनिवेदकोनामत्वद्वशः कर्मकरः सोऽपि भोज्यान्नः॥ २५३॥

(६) रामचन्द्रः। भोज्यानाह आर्धिकइति। आर्धिकः स्वकृषिफलभागी। कुलमित्रंपितृपितामहादिक्रमागत। दासः गर्भदासः। नापितः एते शूद्रेषु भोज्यान्नाः। यःपुरुषः आत्मानंनिवेदयति प्रयच्छति वाङ्मनःकायकर्मभिः। गृहस्थाश्रमप्रकरणम्॥ २५३॥

यादृशोस्य भवेदात्मा यादृशं च चिकीर्षितम्॥ यथा चोपचरेदेनं तथात्मानं निवेदयेत्॥२५४॥

(१) मेधातिथिः। आत्मनिवेदनमेव व्यक्तीकरोति। अस्य शूद्रस्य यादृशआत्मा भवेत्यत्कुलीनोयद्देशोयच्छिल्पयच्चिकीर्षितं। अनेन कार्येण त्वामहमाश्रितोधर्मेणअन्येनवाप्रयोजनेनराजकुलरक्षादिना। यथावोपचरेच्छिल्पेनानेन त्वांसेवे पादवन्दनादिगृहकृत्यकरत्वे सर्वस्मिन्निवेदितआत्मानिवेदितोभवति। अन्येतु आत्मावैपुत्रनामासीत्यपत्यवचनमात्मशब्दमन्यमानाः यस्य शूद्रस्य कामतः प्रवृत्तादुहिता विवाहस्ते तस्पानेन भोज्यान्नतोच्यत इत्याहुः तदयुक्तम्। न तावदयमात्मशब्दोदुहितरि विस्पष्टप्रयुक्तः। पुत्रशब्दोहिपुंस्येवप्रसिद्धतरः। नचपरोक्षशब्दोपदेशोनांकिंचित्प्रयोजनम्। एतावदेववक्तुयुक्तंयद्यादुहितरंचयइति। अन्येत्वार्धिकादिग्रहणशूद्रोपलक्षणार्थंवर्णयन्ति। तेन पारशवस्य श्वशुरस्य च भोज्यान्नता सिद्धाभवति॥ २५४॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। आत्मनिवेदनप्रकारमाह यादृशइति। आत्मदेहोजनितः कुलतः धर्मतश्च। चिकीर्षितं तदीयकर्म। यथायावद्वृत्तिलाभेन निवेदयेन्मांपरिगृहाणेति॥ २५४॥

(३) कुल्लूकः। यथात्मनिवेदनंशूद्रेण कर्तव्यंतदाह यादृशइति। अस्य शूद्रस्य कुलशीलादिभिर्यादृशआत्मास्वरूपंयच्चास्य कर्मकर्तुरीप्सितंयथाचानेन सेवा कर्तव्या तेन प्रकारेणात्मानंकथयेत्॥ २५४॥

(४) राघवानन्दः। निवेदनप्रकारमाह यादृशइति। आत्मा कुलशीलादिः। तथा चोपचरेत् कर्षि करिष्यामि गृहादिपरिचर्यांवेति॥ २५४॥

(५) नन्दनः । शूद्रस्यात्मनिवेदनप्रकारंप्रसङ्गादाह यादृशइति । अस्य शूद्रस्य । आत्मायादृशः कुलीनोऽकुलीनो दक्षोऽदक्षोऽपि वा भवेत् । यादृशमस्यचिकीर्षितमात्मनोरक्षणादिप्रयोजनंदृष्टमदृष्टंवा । पुनस्तामिनंयथोपचरेदेधोदकाहरणादिना यथा सेवेत तथाऽऽत्माननिवेदयेत् ॥ २५४ ॥

(६) रामचन्द्रः । आत्मनिवेदनमित्याह यादृशेति । अस्य शूद्रस्य यादृशः, मज्जातिविशिष्ट० कुलतः कर्मतः आत्मा मनः । आत्मा पुत्रोवा यस्य भवेत् यादृशचिकीर्षितं । तदीय कर्म वाञ्छितं यथा एनद्विज उपचरेत् तथात्माननिवेदयेत् ॥ २५४ ॥

योन्यथासन्तमात्मानमन्यथा सत्सु भाषते ॥ सपापकृत्तमोलोके स्तेनआत्मापहारकः ॥२५५॥

(१) मेधातिथि । अन्यथाभूतमधार्मिकसन्तसत्सुशिष्टेष्वन्यथाभाषते धार्मिकोऽहमिति । अन्येन वा प्रयोजनेन चाश्रितोऽन्यद्दर्शयति ससर्वेषांपापकृतामधिकतमः पापकृत् । स्तेनश्चौरः । आत्मापहारकोन्यश्चौरोद्रव्यमपहरत्ययपुनरात्मानमेवेतिनिन्दाशय. ॥ २५५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । यस्तु जातिमपन्हुते तस्यदोषमाह योन्यथेति । आत्मापहारकः स्वजातेरात्मन्यपन्हवकर्ता अतस्तेन. अत. पापकृत्तमः ॥ २५५ ॥

(३) कुल्लूक । यइतिसामान्यनिर्देशात्प्रकृतशूद्रोऽन्योपि यःकश्चित्कुलादिभिरन्यथाभूतमात्मानमन्यथा साधुप्रकथयति सलोकेऽतिशयेन पापकारीचौरः । यस्मादात्मापहारक. । अन्यःस्तेनोद्रव्यान्तरमपहरत्ययतु, सर्वप्रधानमात्मानमेवापहरेत् ॥ २५५ ॥

(४) राघवानन्द. । अहोअन्यथाभाषणान्नाधिकंपापमस्तीति मिथ्योक्तौ साक्रोशदोषमाह यइति द्वाभ्यां । अन्यथासन्तकुलादिभिः । सत्स्वितिविशेषणाद्राजदण्डादौ मिथ्यापि कुर्यात् । आत्मापहारक. । तदुक्तम् । किंतेन न कृतपापंचौरेणात्मापहारिणा । योन्यथासन्तमात्मानमन्यथा प्रतिपद्यतइति ॥ २५५ ॥

(५) नन्दनः । आत्मनिवेदने शूद्रेण यथार्थमेव वक्तव्यं नान्यथेत्याहयइति ॥ २५५ ॥

(६) रामचन्द्रः । यःअन्यथासन्तमात्मानम् स्वयसत्सु साधुष्वन्यथा भाषते स.स्तेन आत्मापहारकः ॥ २५५ ॥

वाच्यर्थानियताः सर्वे वाङ्मूलावाग्विनिःसृताः ॥ तांस्तु यःस्तेनयेद्वाचं ससर्वस्तेयकृन्नरः ॥२५६॥

(१) मेधातिथि । शब्दार्थयोर्नित्यसम्बन्धाद्वाचिशब्देऽर्थानियताउच्यन्ते । वाङ्मूलावक्तुः स्वाभिप्रायप्रकाशनस्य तदधीनत्वात्तन्मूलाउच्यन्ते । वाचोविनिःसृताः संभूताः श्रोतुरपि प्रतिपत्तेस्तत्तुल्यत्वाद्वाग्विनिःसृताउच्यन्ते । न चात्र चौमरस्तयाशङ्कापरिहारे प्रयतितव्यम् । अनुवादत्वादस्ययथाकथंचिद्वस्तुपरिहारत्वात् । तावाचयश्चोरयति पुण्यात्यप्यदुष्काऽन्यदनुतिष्ठत्यन्येनाभिप्रायेण सगच्छतेऽन्यच्चदर्शयति ससर्वस्तेयकृत् । नास्तितद्द्रव्यंसुवर्णादियत्तेन नापहृतंभवतीतिनिन्दार्थवादोनृतवचनस्य ॥ २५६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । वाचि नियताअविनाभूता. । सर्वेषांशब्दानुविद्धतयैव प्रतीतेः । वाङ्मूलावाचा सूक्ष्मशब्दब्रह्मणा जनिता वाग्विनिसृताः । वाक्सहकृतैः स्वकारणैर्जन्याः. वागधीनत्वात्सर्वव्यवहाराणाम् । स्तेनयेन्मिथ्याभिधानेनान्यथाकुर्वीतपारदयात् ॥ २५६ ॥

(३) कुल्लूकः । सर्वेऽर्था शब्देषु नियतावाच्यत्वेन नियताः वाङ्मूलाश्च शब्दास्तेषांप्रतिपत्तौ शब्देभ्यएवप्रतीयन्ते । प्रतीतिद्वारेण शब्दमूलत्वंशब्देभ्यएवावगम्य चानुगीयन्तइतिवाग्विनिर्गताइत्युच्यन्ते । अतएव वेदशब्देभ्यएवादाविति ब्रह्मणोपि सृष्टिर्वेदशब्दमूलैवोक्ता । अतोयस्तांवाचंस्तेनयेत्तत्वार्थव्यभिचारिणींवाचयति सनरःसर्वार्थस्तेयकृद्भवति ॥ २५६ ॥

(४) राघवानन्दः । किंच वाचीति । वागर्थयोर्नित्यसंबन्धात्तंविना तैस्तत्प्रयोगायोगाद्वाङ्मूलाः । तदधीनत्वंवक्तुरभिप्रायादेःतएवार्थावाग्विनिःसृता परबुद्धौ संक्रान्ताभवन्ति । अतस्तांयस्तेनयेत्ससर्वस्तेनएवेति भावः ॥ २५६ ॥

(५) नन्दनः । पापकृत्तमत्वमेवोपपादयति वाच्यर्थाइति । वाचि शब्देसर्वेऽर्थानियता अभिधेयतयासंबद्धाः । वाङ्मूलावाक्परिणामभूताः । वाग्विनिःसृताः वाचा प्रतिपादिताः । एतैर्हेतुभिः सर्वार्थावाङ्मयाइत्यर्थः । तांसर्वार्थमयींवाचयः स्तेनयेत्स्ववचनंतिरस्कृत्यानर्थंब्रूयात्ससर्वस्तेयकृत्सर्वार्थचोरः ॥ २५६ ॥

(६) रामचन्द्रः । वाग्विनिःसृतावागिन्द्रियाद्विनिःसृतांमुखान्निर्गताः वाचःवाच्यार्थाः । वाच्यांश्च तेअर्थाश्च वाच्यार्थाः । वाङ्मूलाः वचनमूलाः नियताः तथंथायः वाच्यार्थः सएव मुखान्निःसरतीति भावः । तुपुनः यः पुरुषः तांवाचंस्तेनयेत् विपरीतं वदेत् अन्यदुक्त्वा अन्यदनुतिष्ठति स सर्वस्तेयकृच्चौर्यकृत् ॥ २५६ ॥

महर्षिपितृदेवानांगत्वानृण्यंयथाविधि ॥ पुत्रे सर्वं समासज्य वसेन्माध्यस्थमाश्रितः ॥ २५७ ॥

(१ मेधातिथिः । गृहस्थस्यैवेदंप्रकारान्तरमुच्यते । महर्षीणामानृण्यंस्वाध्यायेन पितृणामपत्योत्पादनेन देवानां यज्ञैर्यथोक्तैस्त्रिभिरृणैरृणवानितिमत्वा कृत्वैतत्त्रयंपुत्रे सर्वव्यवहारंसर्वगृहकुटुम्बव्यवहारंसमासज्य संन्यस्य वसेद्गृहएव माध्यस्थ्येनास्थितस्त्यक्ताहंकारइदंमेधनमिदंमेपुत्रदारमिदमेदासीदासमितिस्वबुद्धिंसंत्यज्यासीत । नाहंकस्यचिन्न कश्चिन्ममेतित्यक्तस्वनृणतामाध्यस्थ्यम् । अयंचसंन्यासःकामानांचदृष्टानांचकर्मणांनसर्वेषामुत्तरत्रदर्शयिष्यामः ॥ २५७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । महर्षीणामध्ययनेन पितृणांशुद्धसंतानोत्पादनेन देवानांयज्ञेन माध्यस्थंप्रवृत्त्यौदासीन्यमास्थितोवेदसंन्यासिकोभूत्वेत्यर्थः ॥ २५७ ॥

(३) कुल्लूकः । गृहस्थस्यैव संन्यासप्रकारोयमुच्यते । महर्षीणांस्वाध्यायेन पितृणांपुत्रोत्पादनेन देवतानांयज्ञैर्यथाशास्त्रमानृण्यंगत्वा योग्यपुत्रे सर्वकुटुम्बचिन्ताभारमारोप्य माध्यस्थमाश्रितःपुत्रदारधनादौ त्यक्तममत्वोब्रह्मबुद्ध्या सर्वत्र समदर्शनोगृहएव वसेत् ॥ २५७ ॥

(४) राघवानन्दः । सर्वाश्रमसाधारणंभक्ष्याभक्ष्यंवक्तुंगृहस्थस्य हितमुपदिशन्कृतकृत्यतामाह महर्षीति चतुर्भिः । आनृण्यमुक्तेन वेदाध्ययनेन ऋषीणां । पुत्रोत्पादनेनश्राद्धेनपितृणां । यज्ञेनदेवानामितिसमासज्यत्वंब्रह्मात्वंयज्ञस्त्वंलोकइत्यादिसमाप्यमाध्यस्थमुदासीनताम् ॥ २५७ ॥

(५) नन्दनः । पुत्रवतोगृहस्थस्याश्रमान्तरासमर्थस्योत्तरे वयसि कर्तव्यमाह महर्षीति । माध्यस्थ्यंशोकहर्षादिराहित्यम् ॥ २५७ ॥

(६) रामचन्द्रः । माध्यस्थं प्रवृत्त्यौदासीन्य आस्थितो वसेत् । वेदाध्ययनेन सुतोत्पादनेन यज्ञैः आनृण्यंगत्वा वनंप्रविशेदित्यर्थः ॥ २५७ ॥

एकाकी चिन्तयेन्नित्यं विविक्ते हितमात्मनः ॥ एकाकी चिन्तयानोहि परं श्रेयोधिगच्छति ॥२५८॥

(१) मेधातिथि । कृते सर्वकर्मसन्न्यासइदतस्य विशेषत कर्तव्यम् । एकाक्यसहाय.सन्नविद्यमानसभाषणोऽनाकुले विविक्ते निर्जने रहसि चिन्तयेद्ध्यायेद्धितमात्मन्युपनिषत्सु या ब्रह्मोपासना विहितास्ताअभ्यसेत् । तच्चिन्तया तदभ्यासे परश्रेयोमोक्षाख्यमधिगच्छति प्राप्नोति ॥ २५८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । विविक्ते शुद्धस्थाने । आत्मनोहित आत्मनोहितसाधनम् । श्रेयोब्रह्म ॥ २५८ ॥

(३) कुल्लूक । काम्यकर्मणाऽधनार्जनस्य च कृतसन्न्यास. षष्ठाध्याये वक्ष्यमाण पुत्रोपकल्पितवृत्तिरेकाकी निर्जनदेशआत्महितजीवस्य ब्रह्मभाववेदान्तोक्तसर्वदा ध्यायेत् । यस्मात्तद्ध्यायन्ब्रह्मसाक्षात्कारेण परश्रेयोमोक्षलक्षण माप्नोति ॥ २५८ ॥

(४) राघवानन्द । तत किंतत्राह एकाकीति । आत्मनेहित यत्त्वहिततममृत्यसइति श्रुतेर्हितमोक्ष तदुपायमित्यर्थ ॥ २५८ ॥

(५) नन्दन । एकाकीइन्द्रियमन.प्रभृतिबाह्यसहायनिरपेक्ष । चिन्तयान परमात्मानमितिशेष । परश्रेय मोक्षम ॥ २५८ ॥

(६) रामचन्द्र । एकाकी चिन्तयेदित्यर्थ । आत्मन हित हितरूप । ऐश्वर्यं चिन्तयेद्यतिरित्यर्थ ॥ २५८ ॥

एषोदिता गृहस्थस्य वृत्तिर्विप्रस्य शाश्वती ॥ स्नातकव्रतकल्पश्च सत्त्ववृद्धिकर शुभः ॥ २५९ ॥

(१) मेधातिथि । अध्यायार्थोपसहारएषावृत्तिर्विप्रस्य गृहस्थोक्ता । शाश्वती नित्या । अनित्याह्यापदिवक्ष्यते । विप्रग्रहणाद्ब्राह्मणस्यैव स्नातकव्रतानाकल्पोविधि । सत्त्वनामात्मगुणस्तस्यवृद्धिकर. । शुभ प्रशस्त । प्रशसैषा ॥२५९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । वृत्तिर्जीवनोपाय । स्नातकव्रतस्य कल्प प्रकार । सच प्रकाश ॥ २५९ ॥

(३) कुल्लूक । अयमध्यायार्थोपसहार । एषाफलताविवृत्तिर्गृहस्थस्य ब्राह्मणस्योक्ता शाश्वती नित्या आपदि त्वनित्या वक्ष्यते । स्नातकव्रतविधिश्चसत्त्वगुणस्य वृद्धिकरणप्रशस्तउक्त ॥ २५९ ॥

(४) राघवानन्द । विप्रस्येतिश्रुतेरुक्तस्नातकव्रतकल्पोब्राह्मणस्यैवासाधारण ॥ २५९ ॥

(५) नन्दन । विप्रस्य वृत्तिरद्रोहेणैव भूतानामित्यादिनोक्ता । स्नातकव्रतकल्पश्चवेदोदितस्वककर्मइत्यादिनोक्त ॥ २५९ ॥

अनेन विप्रोवृत्तेन वर्तयन् वेदशास्त्रवित् ॥ व्यपेतकल्मषोनित्यं ब्रह्मलोके महीयते ॥ २६० ॥

इति मानवे धर्मशास्त्रे भृगुप्रोक्तायांसंहितायांचतुर्थोध्याय ॥ ४ ॥ ॥ ७ ७ ॥

(१) मेधातिथि । सर्वस्यास्य फलकथनमेतत् । अनेनविप्रोवर्तयन्वर्तमानोवेदशास्त्रविद्व्यपेतकल्मष प्रतिषेधापराधजपापकल्मषतःअपेतव्यपनीतप्रायश्चित्ते. । तेनैतदुक्तभवति विहितकरणात्प्रतिषिद्धस्यानासेवनात्कथचित्कृतस्य प्रायश्चित्तैर्निष्क्रीतत्वात् । ब्रह्मलोके महीयते स्थानविशेषेमहिमानप्राप्नोति । दर्शनान्तरब्रह्मरूप सपद्यतइतिसिद्धम् ॥ २६० ॥

॥ इति भट्टवीरस्वामिसूनोर्भट्टमेधातिथिविरचिते मनुभाष्ये चतुर्थोध्याय ॥ ४॥ ॥ ७ ॥ ॥ ७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । वृत्तेनाचरणेन। विप्रइतितस्य प्राधान्यादुक्तम्। वेद श्रुतिः शास्त्रंधर्मशास्त्रम्। अत्र-स्नातकव्रतमध्ये केषाञ्चिदन्यत्रोक्तानामपि पुनरभिधान स्नातकव्रतलोपनिमित्तकाहन्यहभोजनप्रायश्चित्तप्राप्त्यर्थमिति द्रष्टव्यम् ॥ २६० ॥

व्याल्दतमनुतात्पर्यप्रतिहतकुनिबन्धदर्शितव्याख्याम्। नारायणस्यसूक्तिं सर्वज्ञस्यानुसपत्ते ॥ १ ॥

॥ इति सर्वज्ञनारायणकृतौ मन्वर्थविवृतौ चतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥ ॥५॥

(३) कुल्लूक । सर्वस्योक्तस्य फलकथनमिद। अनेन शास्त्रोक्ताचारेण वेदविद्ब्राह्मणोवर्तमानोनित्यकर्मानुष्ठानात्क्षीणपाप सन्ब्रह्मज्ञानप्रकर्षेण ब्रह्मैव लोक तस्मिन्लीनोमहिमानसर्वोत्कर्षंप्राप्नोति ॥ २६० ॥

इति कुल्लूकभट्टविरचितायामन्वर्थमुक्तावल्याचतुर्थोऽध्याय. ॥ ४ ॥ ॥ ५ ५ ॥

(४) राघवानन्द । अनेन क्रमेण मोक्षोपायचिन्तनपर्यन्तेन वृत्तेन कृतेनानुष्ठितेन व्यपेतकल्मष विगतनिषेकापराधजकल्मषपापयस्य स । महीयते पूज्यतया व्यवतिष्ठतेइतिभाव ॥ २६०॥

॥ इति श्रीराघवानन्दविरचिताया मन्वर्थचन्द्रिकाया चतुर्थोऽध्याय. ॥ ४ ॥

(५) नन्दन । अनेनोक्तेन चरितेन। वर्तयन्देहयात्रायापयन्। व्यपेतकल्मष. विमुक्तपुण्यपाप. । ब्रह्मलोके परब्रह्मसाक्षात्कारे सति। महीयतेआप्यायमकैरितिशेष ॥ इति श्रीनन्दनविरचितेमानवव्याख्याने चतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥

॥ श्री ॥

॥ श्रीगणेशायनमः ॥

॥ अथ पञ्चमाध्यायप्रारम्भः ॥

श्रुत्वैतानृषयो धर्मान् स्नातकस्य यथोदितान् ॥ इदमूचुर्महात्मानमनलप्रभवं भृगुम् ॥ १ ॥

(१) **मेधातिथिः** । ब्रह्मचारिगृहस्थयोरध्यायत्रयेये धर्मा विहितास्ताञ्छ्रुत्वा ऋषयो मरीच्यादयो भृगुमाचार्यमिदं वक्ष्यमाणं वस्त्वब्रुवन् पृष्टवन्तः । ननु चात्र स्नातकस्येति श्रूयते तत्र ब्रह्मचारिग्रहणं किमर्थम् । उच्यते । वृत्तसंकीर्तनमेतत् । ब्रह्मचारिणो धर्मा उक्ता एव । महात्मानमनलप्रभवमिति च भृगुविशेषणम् । अनलादग्नेः प्रभव उत्पत्तिस्तस्य । ननु प्रथमेऽध्याये अहं प्रजाः सिसृक्षुरित्यत्र मनोरपत्यं भृगुरुक्तः । सत्यमर्थवादः । अमुत्र अग्नेः सकाशाद्भृगोर्जन्मश्रुतं तद्दर्शने नैवमुक्तम् । तथाच नामनिर्वचनम् । भृष्टाद्रेतसः प्रथममुददीप्यत तदसावादित्योऽभवत् यद्द्वितीयमासीत्तद्भृगुरिति । उपचारतो वैतदुच्यते । तेजस्वितासामान्यादग्नेरिव प्रसवइति । नचात्राभिनिवेष्टव्यं कतरः पक्षो युक्तइति । अनिदंपरत्वादस्य शास्त्रस्य सर्वएवायं प्रश्नप्रतिवचनसंदर्भो वक्ष्यमाणस्यान्नदोषस्य गौरवज्ञापनार्थं परिग्रहदुष्टादन्नस्य भावदुष्टं गुरुतरमिति । संबन्धिदोषात्स्वरूपदोषो बलवानन्तरङ्गत्वात् । ननुच पूर्वं बहुतरं प्रायश्चित्तं श्रूयते अमत्याक्षपणां व्यहमिति इदं तु शेषेषूपवसेदहरितिः तत्कथमस्य गुरुतरत्वमुच्यते । लशुनाद्यपेक्षमेतत् । तेषु हि मत्या जग्ध्वा पतेदिति पतितप्रायश्चित्तं भवति ॥ १ ॥

(२) **सर्वज्ञनारायणः** । अथ भक्ष्याभक्ष्यविवेकं प्रस्तौति श्रुत्वैतानिति । अनलप्रभवमिति द्वितीयसृष्टौ तस्यानलरूपाद्ब्रह्मशुक्राद्युद्भूतत्वात् यथा यद्द्वितीयमासीत्तद्भृगुरभवदित्यैतरेयब्राह्मणे ॥ १ ॥

(३) **कुल्लूकः** । ऋषयः स्नातकस्यैतान्यथोदितधर्मान्श्रुत्वा महात्मानं परमार्थपरं भृगुमिदं वचनमब्रुवन् । यद्यपि प्रथमाध्याये दशप्रजापतिमध्ये भृगुं नारदमेव चेति भृगुसृष्टिरपि मनुत एवोक्ता तथापि कल्पभेदेनाग्निप्रभवत्वमुच्यते । तथाच श्रुतिः तस्य यद्रेतसः प्रथमं देदीप्यते तदसावादित्योऽभवत् यद्द्वितीयमासीद्भृगुरिति । अतएव भ्रष्टाद्रेतस उत्पन्नत्वाद्भृगुः ॥ १ ॥

(४) **राघवानन्दः** । वर्तिष्यमाणार्थं वृत्तं कीर्तयति श्रुत्वेति । श्रोतॄणां मेधावित्वे वक्तुः शास्त्रकथने श्रद्धा स्यादिति सूचनार्थमध्यायत्रयेण ब्रह्मचारिगृहस्थयोर्विदितान्धर्मान्मरीच्यादयोऽनुवदन्ति श्रुत्वेत्यादिना । अनलप्रभवं भृगुमिति तदुक्तं शान्तिपर्वणि ॥ शुक्रे हुतेऽग्नौ तस्मिंस्तु प्रादुरासुस्त्रयः प्रभो ॥ पुरुषा वपुषा युक्ताः स्वैः स्वैः प्रसवजैर्गुणैः ॥ भृगुत्वेन भृगुः पूर्वमङ्गारेभ्योऽङ्गिराभवदित्यादि ॥ १ ॥

(५) **नन्दनः** । मनुपुत्रस्यैव भृगोर्वरुणयज्ञेऽनलप्रभवत्वं पुराणे श्रूयते । तस्मान्न पूर्वापरविरोधः ॥ १ ॥

(६) **रामचन्द्रः** । अथ भक्ष्याभक्ष्यप्रकरणमाह श्रुत्वेति कांचित्पवित्रतां दृष्ट्वा ब्रह्मणः शुक्रमपतत् ब्रह्मा तदा तच्छुक्रमग्निकुण्डेऽक्षिपत् तदग्निकुण्डाज्जातो भृगुः । अनलप्रभवं भृगुमृषय इदमूचुः द्वितीयसृष्टावनलरूपत्वात् ॥ १ ॥

एवं यथोक्तं विप्राणां स्वधर्ममनुतिष्ठताम् ॥ कथं मृत्युः प्रभवति वेदशास्त्रविदां प्रभो ॥ २ ॥

(१) मेधातिथिः । यन्महर्षिभिः पृष्टतदिदानीदर्शयति । एवमिति शास्त्रव्यापारपरामर्शः । यथोक्तमिति शास्त्रार्थं परामृशति । एतेन शास्त्रसंदर्भेण यादृशोधर्मउक्तस्तत्पुनस्तमनुतिष्ठतांद्विजातीनां । विप्रग्रहणस्य दर्शनार्थत्वाद्वक्ष्यत येतदुक्तं द्विजातीनामिति । कथमृत्युः प्रभवति स्नातकावस्थायांब्रह्मचर्यावस्थायांवा यत.परिपूर्णायुर्भिस्तैर्भवितुंयुक्तंपुरुषाणुपजीविभिः शतवर्षं पुरुषाणामायुस्ततः पुरा मृत्युर्मरणमेषांन युक्तं यतउक्तमाचाराल्लभतेह्यायुर्जपतांजुव्हतामिति ॥ २ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । कथंमृत्युरिति कस्मिन्नल्पातकव्रते त्यक्ते मृत्युभयमित्यर्थः । वेदशास्त्रविदामिति स्वधर्मज्ञानसाधनोपदर्शनेन तत्ज्ञानदर्शितम् ॥ २ ॥

(३) कुल्लूकः । एवंयथोक्तस्वधर्मकुर्वतांब्राह्मणानांश्रुतिशास्त्रज्ञानांवेदोदितायुषः पूर्वंकथंमृत्युःप्रभवति । आयुरल्पत्वहेतोरधर्माचरणस्याभावात् । सकलसंशयोच्छेदनसमर्थत्वात्प्रभोइतिसंबोधनम् ॥ २ ॥

(४) राघवानन्दः । आश्रमचतुष्टयसाधारणत्वादस्याध्यायस्य चातुर्वर्ण्यचातुराश्रम्यसाधारणधर्ममतितादकत्वमाह एवमिति । शास्त्रोक्तंस्वधर्ममनुतिष्ठतां । कथमिति प्रकारे विप्रपदमुपलक्षणम् । चातुर्वर्ण्यस्य वेदशास्त्रविदामपीति भाव. ॥ २ ॥

(५) नन्दनः । आचारवान्पुरुष.शतंवर्षाणिजीवतीति भवता पूर्वमुक्तम् । तेनस्वधर्ममनुतिष्ठतामकालमृत्युर्नोपपद्यतइति ॥ २ ॥

(६) रामचन्द्रः । विप्राणां यथोक्तमेवमनुतिष्ठतांमृत्युःकथंप्रभवति ॥ २ ॥

सतानुवाच धर्मात्मा महर्षीन्मानवोभृगुः ॥ श्रूयतां येन दोषेण मृत्युर्विप्रान् जिघांसति ॥ ३ ॥

(१) मेधातिथिः । ननु च स्वधर्ममनुतिष्ठतामिति प्रश्नेन युक्तं येन दोषेणेति उत्तरश्च ग्रन्थोनैवोपपद्यते ॥ ३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । मानवः प्रथमजन्मनि मनुसुतत्वात् ॥ ३ ॥

(३) कुल्लूकः । समनो.पुत्रोभृगुर्धर्मस्वभावोयेन दोषेणाल्पकाले विप्रान् हन्तुमिच्छति मृत्युः श्रूयतामित्येवंतान्महर्षीञ्जगाद ॥ ३ ॥

(४) राघवानन्दः । तत्रापि चतुरप्रकारानाह सतानिति द्वाभ्यां । जिघांसति नेरकान्ते ॥ ३ ॥

(६) रामचन्द्रः । भृगुस्तान्महर्षीनुवाचयेन दोषेण विप्रान्मृत्युर्जिघांसतीति श्रूयताम् ॥ ३ ॥

अनभ्यासेन वेदानामाचारस्य च वर्जनात् ॥ आलस्यादन्नदोषाच्च मृत्युर्विप्रान् जिघांसति ॥ ४ ॥

(१) मेधातिथिः । उच्यते । अनभ्यासेनेत्यादिदृष्टान्तत्वेनोच्यते । यथा भवद्भिः प्रतिपन्नंवेदानभ्यासादयःपुरायुषोमरणहेतवः । एवंवक्ष्यमाणोऽन्नदोषः । सत्स्वपि वेदाभ्यासादिषु नतावत्स्वधर्मोय.पूर्वत्रकथितः किंत्वयमन्नदोषोगरीयस्तरः पृथक्प्रकरणाच्चैतदभिधीयते । नास्नातकस्यविज्ञानलेशमात्रमधर्मोयम् ॥ ४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अनभ्यासेनेति .एतेनैते प्रतिनियताः स्नातकधर्माः सर्वस्यां नातिक्रमणीयाइतिदर्शितम् । अनभ्यासेनानध्ययनेनाधीतानांच त्यागेन । आचारस्य च शिष्टाचरितस्य मङ्गल्यालम्भनादेः । आलस्यात् अलसतया भ्रियमाणेषु कर्मसु शक्तयाद्यानुपसंहारात् । अन्नदोषाद्दुष्टान्नाशनात् । तत्र केचित्संसर्गदुष्टान्नदोषागणान्नमित्यादिना पूर्वाध्याये उक्ता. ॥ ४ ॥

(३) कुल्लूकः वेदानामनभ्यासात्स्वीयाचारपरित्यागात् । सामर्थ्ये सत्यवश्यकर्तव्यकरणानुत्साहलक्षणादालस्यात् । अन्नीयदोषाच्च मृत्युर्विप्रान् हन्तुमिच्छति । एतेषामधर्मोत्पादनद्वारेणायुःक्षयहेतुत्वात् ॥ ४ ॥

(४) राघवानन्दः । तानाह अनभ्यासेनेति । अनधीतेन अधीतविस्मरणेन च । आलस्यात्तत्पूर्वकस्वधर्माननुष्ठानात् ॥ ४ ॥

(५) नन्दनः । अन्नदोषाद्भक्ष्यदोषात् । अन्नदोषस्यैवाकालमृत्युहेतुत्वमत्रप्रतिपाद्यम् । वेदानभ्यासादीनामुपन्यासोदृष्टान्तार्थः ॥ ४ ॥

(६) रामचन्द्रः । अन्नदोषाद्भक्ष्याभक्ष्यान्नदोषान्मृत्युर्विप्राञ्जिघांसति ॥ ४ ॥

लशुनंगृञ्जनं चैव पलाण्डुं कवकानि च ॥ अभक्ष्याणि द्विजातीनाममेध्यप्रभवानि च ॥ ५ ॥

(१) मेधातिथिः । लशुनादयःपदार्थालोके प्रसिद्धाएव । कवकशब्दोजातिशब्दः । क्वचित्कुयाकुरितिप्रसिद्धेऽर्थेमन्यते । छत्राकानि कवकान्येव तथाहि कवकशब्देन प्रतिषिद्धं छत्राकशब्देन प्रायश्चित्तंवक्ष्यति छत्राकविड्वराहचेति । नच छत्राकंनाम पदार्थान्तरंप्रसिद्धम् । नचाक्षरवर्णसामान्येन योयश्छत्राकारस्तत्तच्छत्राकमिति युक्तं प्रतिपत्तुम् । तथासति सुवर्चलादीनांसमाचारविरोधी प्रतिषेधः प्राप्नोति । तस्माद्यान्येव कवकानि तान्येव छत्राकाणि । तथाच निरुक्तकारः क्षुण्णमहिछत्रकंभवति यत् क्षुधतइति । तेन पादप्रहारेण यान्येतानि भूमावकृष्टायामनुपूर्वजायांचसितवर्णानि जायन्ते तानि च कवकानि । वक्ष्यतिच भौमानिकवकानीति । दर्शितंचपदाक्षुण्णमिवेति । पादप्रहारेण यानि क्षुद्यन्ते । यतोमानि वृक्षाद्गुल्माज्जायन्ते तेषांतदाकाराणामप्रतिषेधः । कुकुण्डानि कवकानि वैद्यके व्याख्यातानि । एतच्च व्याख्यानं न गवादिवद्धवत् । कवकशब्दोलोके च प्रयुज्यते अतोस्य समाचारादैद्यकादिशास्त्रार्थेनिश्चयः । प्रदर्शितश्चासौ लशुनादीनां तु संमानवर्णगन्धाअपि विष्णुना प्रतिषिद्धाः । पाराशरिकायांतु शब्देनैव निषेधः प्रायश्चित्तविशेषार्थउक्तःचान्द्रायणमिति । तेन लवतककर्णिकारादीनांप्रतिषेधः । अमेध्यप्रभवान्यमेध्यजातानि च संसर्गजातानि । अन्येत्वाहुर्मूलवास्तूकवत्केवलामेध्यप्रभवानांयुक्तः प्रतिषेधः ततश्च यान्यधिकपुरुषार्थधान्यशाकादीन्यमेध्यक्षेत्रजातानि संसृज्यन्ते तानि न दुष्यन्तीति । तदयुक्तं । अस्तिहि तत्र पुनः श्रुतेनवृत्तौसर्वस्याप्यभक्ष्यत्वादिहापिच । यद्यमेध्यसंसर्गमन्तरेण न किंचिद्वस्तूत्पद्यते तेन स्यादपि यतस्तु किंचिन्मेध्याज्जायते किंचित्सहृष्टालतोयप्रतिषेधः । केवलेऽमेध्यप्रभवे न सस्पृष्टेऽवतिष्ठते मांसस्य सत्यपि शुक्रशोणितामेध्यप्रभवत्वे नायप्रतिषेधः । पृथक्प्रकरणारम्भात्तस्य ॥ ५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अधुनाऽवशिष्टान्नजातिदुष्टान्नदोषानाह लशुनमिति । श्वेतकन्दोबृहत्पत्रोलशुनं । गृञ्जनं शुद्रपत्रः । क्लीबलिङ्गता छान्दसी । पलाण्डूरक्तकन्द कवक छत्राक । अमेध्यप्रभवाणि विष्ठादिपुजातानिकन्दादीनि ॥५ ॥

(३) कुल्लूकः । वेदानभ्यासादेरुक्तत्वादनुक्तमन्नदोषमाह लशुनमिति । लशुनगृञ्जनपलाण्डुाख्यानि त्रीणिस्थूलकन्दशाकानि । कवकंछत्राकममेध्यप्रभवानि विष्ठादिजातानि तण्डुलीयादीनि । द्विजातीनामितियाज्ञवल्क्यवचनादेतानि द्विजातीनामभक्ष्याणि । द्विजातिग्रहणंशूद्रपर्युदासार्थम् ॥ ५ ॥

(४) राघवानन्दः । अन्नदोषादित्याद्युक्तत्वाद्दौ दुष्टान्नान्याह लशुनमित्येकादशभिः । लशुनादीनि त्रीणि स्थूलकन्दशालीनि तत्रापि लशुनं शुद्धमूलं गृञ्जनं रक्तमूलकं पलाण्डुं रक्तवर्तुलमूलं । कवकं छत्राकं भूमिज वार्क्षभूजच । अमेध्यं मूत्रपुरीषादि तज्जातानि ॥ ५ ॥

* द्विजातीनामिति = विड्जातानीति (अ)

(५) नन्दनः। अन्नदोषस्यैवोपरिष्टाद्दुष्टान्यन्याह, लशुनमिति । लशुनंसूक्ष्मरक्तकन्दनालंरसोनं । गृञ्जनंशाकविशेषः पलाण्डुःस्थूलश्वेतकन्दनालोलशुनानुकारी । कवकंकुरवण्डकम् । अमेध्यप्रभवानिमाषवराकादीनि । द्विजातिग्रहणंशूद्रपर्युदासार्थम् ॥ ५ ॥

(६) रामचन्द्रः । लशुनं श्वेतकन्दोबृहत्पत्रः । गृञ्जनं क्षुद्रपत्रोलोहितसूक्ष्मकन्दः । पलाण्डुः स्थूलरक्तकन्दः । कवकानिछत्राकसर्पछत्रशिलीन्ध्राणि । एतानि द्विजानामभक्ष्याणि । च पुनः अमेध्यस्थानप्रभवानि ॥ ५ ॥

लोहितान् वृक्षनिर्यासान् व्रश्चनप्रभवांस्तथा ॥ शेलुं गव्यं च पेयूषं प्रयत्नेन विवर्जयेत् ॥ ६ ॥

(१) मेधातिथिः । वृक्षकोटरस्रावेण हेत्वन्तरेण वा बहिर्यन्मूलस्कन्धपत्रपलाशशाखाकुसुमव्यतिरिक्तंवृक्षलग्नंजायते सवृक्षनिर्यासः । लोहितग्रहणात्कर्पूरादीनामप्रतिषेधः । व्रश्चनाच्छेदनाद्येषांप्रभवोजन्म एवंवृक्षादेर्वल्कलप्रदेशस्तत्रैव जायन्ते तेषामलोहितानामप्रतिषेधः । शेलुः श्लेष्मातकः प्रसिद्धोवैद्यकादिशास्त्रेभ्यः । ननु सूतस्य क्षीरस्य संतानिकाप्रसिद्धत्वात् यत्तु पियूषसाहचर्यात्संतानिकायुक्तेति भवति साहचर्यविशेषहेतुरुभयत्र प्रयोगे सति न पुनः साहचर्यमदृष्टप्रयोगाणांप्रयोगज्ञापकम् । गव्यंच गव्यग्रहणान्माहिषादेरप्रतिषेधः अनार्धयदि तदग्निमात्रसंयोगात्पिण्डीभूतमप्रासक्तंच । सद्यः प्रसूतायागोः क्षीरंपीयूषशब्देनोच्यते । ननुच क्षीरस्य सविकारस्य दशाहंचाभक्ष्यतांवक्ष्यति । त्रिचतुराणिवाहानि तादृशंक्षीरंभवति । सत्यं यदि कथंचित्कस्यापिदशाहात्परेण भवति तदिदमशंवत् । प्रयत्नेनेत्यादिपदद्वयं श्लोकपूरणार्थम् अभक्ष्याणीत्यनुवर्तते ॥ ६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । लोहितान् व्रश्चनजानपि क्वथनादिनाकृष्टान् । व्रश्चनप्रभवान् वृक्षक्षतजानलोहितानपि निर्यासान् । शेलुः श्लेष्मातकफलं । गव्यं गोसंबन्धिपेयुषंनवप्रसूतायागोर्मासपर्यन्तंपयः । महिष्यादिक्षीराणांतु दशाहोर्ध्वमेव भक्ष्यत्वम् ॥ ६ ॥

(३) कुल्लूकः । लोहितवर्णान्वृक्षनिर्यासान्वृक्षान्निर्गतरसान्कठिनतांयातान् । व्रश्चनच्छेदनंतत्प्रभवानलोहितानपि । तथाच तैत्तिरीश्रुतिः अथोखलु यएवलोहितोयोवाव्रश्चनान्निर्येषतितस्यनाश्यंकाममन्यस्येति । शेलु बहुवारकफलं । गोभवपेयूषन्नवप्रसूतायागोः क्षीरमग्निसंयोगात्कठिनंभवत्येतान्यत्नतस्त्यजेत् । अनिर्दशायागोः क्षीरमित्यनेनैव पेयूषस्यापि निषेधसिद्धावधिकदोषत्वात्प्रायश्चित्तगौरवज्ञापनार्थपृथङ्निर्देशः अतएव प्रयत्नइत्युक्तम् ॥ ६ ॥

(४) राघवानन्दः । वृक्षनिर्यासान् वृक्षकोटरेभ्योजातान् लोहितानितिकर्पूरवारणार्थम् । व्रश्चनंछेदनंतत्प्रभवम् । तथाच तैत्तिरीयकश्रुतिः । अथो खलु यएवलोहितोयोवा व्रश्चनान्निर्येषति तस्यनाश्यकाममन्यस्येति । अयमेव लोहितोयोव्रश्चनान्निसृतस्तस्यनाश्यंकाममन्यस्येतितस्यनाश्यमभक्ष्यमन्यस्यानिषिद्धस्यकामंभक्षणमितिश्रुतेरर्थः । व्रश्चनप्रभवानामलोहितोपि निषिद्धः । शेलुं बहुवारकं । पेयूषं नवप्रसूतायागोःक्षीरं अनिर्दशायाइत्यनेनैव प्राप्तत्वेप्यत्यन्तनिषेधार्थम् । गर्भादारभ्य स्तनस्थकठिनतादुग्धंवा ॥ ६ ॥

(५) नन्दनः । व्रश्चनप्रभवान्हिङ्गुप्रभृतीन् । शेलुःश्लेष्मातकः । गव्यपेयूषंतत्क्षणप्रसूताया गोःप्रथमदुग्धम् । पीयूषोऽभिनवंपयःइत्यमरः ॥ ६ ॥

(६) रामचन्द्रः । लोहितान् आरक्तान्वृक्षनिर्यासादीन्विवर्जयेत् । व्रश्चनप्रभवान् वृक्षछेदजातान् । लोहितग्रहणात् हिङ्गुकर्पूरादीनामनिषेधः । शेलुं श्लेष्मातकफलं । गव्यं गोरिदं गव्यं । नवप्रसूताया दुग्धविकारपेयूषंपेयूषीति संज्ञं । एतानि प्रयत्नेन वर्जयेत् ॥ ६ ॥

वृथाकृसरसंयावं पायसापूपमेव च ॥ अनुपाकृतमांसानि देवान्नानि हवींषि च ॥ ७ ॥

(१) मेधातिथिः । अत्र कृसरसंयावमिति समाहारद्वन्द्वः । तिलैः सह सिद्ध ओदनः कृसरशब्देनोच्यते । सयावो भोज्यविशेषः सर्पिर्गुडतिलादिकृतः पुरेषु प्रसिद्धः । येतु यौतिर्मिश्रणार्थत्वाद्यानि मिश्रीकृत्यान्नानि साध्यन्ते मुद्गमकुष्ठकादिभिस्तानि संयावशब्देनोच्यन्तइति तेषांकृसरग्रहणमनर्थकम् । सोपि ह्यनेन प्रकारेण सयावएव । वृथाशब्दःसर्वत्रानुषज्यते । यदात्मार्थंक्रियते न देवपित्रतिथ्यर्थंतदाकृसरादीनामुपदेशइति । तदुक्तम् । नहिगृहस्थाः केनार्थतः पठन्ति हविष्इवा व्रापात्प्रभृति तादर्थ्येनोद्देश. । अत्रहि कस्य पाकःस्यात् । किंतर्हि अनुद्दिष्टविशेषस्यसामान्यतः कृतस्यान्नस्य पञ्चयज्ञानुष्ठानविहितम् । तत्राकृतवैश्वदेवस्य भोजने विहितातिक्रमोनपुनः प्रतिषेध. समस्ति तथाहि द्वेप्रायश्चित्ते भवतः विहितातिक्रमात्प्रतिषिद्धसेवनाच्च । कृसरादयस्तु देवताविशेषवास्तुयज्ञादिविषयमनुदिश्य कृताकृतत्वादाह्निकविधयोपि प्रतिषिध्यन्ते । यच्चापि नात्मार्थंपचेदितितन्न सोप्यवश्यकर्तव्यत्वात् । कृताक्रमस्य भोजनप्राप्तमनुवादोन पुनः प्रतिषेधः । तथासति द्विमूलकल्पनाप्रायश्चित्तस्यादित्युक्तम् ।'न चान्यार्थत्वेनापि कृतस्यात्मार्थता पाकस्य निषेद्धुंशक्यते । भक्ष्यमानार्थोहिपाकस्तस्य तद्वारिका नशक्या आत्मार्थता निषेद्धुं तेनैव वृत्तिविधानात् नहि वृत्यादिशिष्टभोजनगृहस्थस्य शेषसंस्कारोन चात्र सकल्पःश्रुतोयेन मदर्थपच्यतामिति पाककाले सकल्पमात्रंनिषिध्यते । आत्मार्थचोत्तरकालम विचार्येत्युच्यते । मिथ्यासकल्पदोषश्च स्यात् । देवतार्थतया सकल्पितस्यात्मार्थतयायोगइति । तस्मादयमनुवादोयत्पचेत्नात्मार्थमेवोपयोज्यमाग्विधेवैश्वदेविकादिति । तथाच पक्वान्नभोजनेपि विधिमेतस्मरन्ति । यदन्नः पुरुषोराजस्तदन्नास्तस्य देवताइति । नच बुभुक्षमाणस्यैवाधिकारोगार्हस्थ्यमतिपत्तिनिमित्तत्वात् । तेन यदहर्नभुञ्जीत तदहरप्यकुर्वन्प्रत्यवैति । एतदुक्तंभवति । स्वार्थंवा पचतु परार्थवा पाक्षीदिति, सर्वथा कृतवैश्वदेवातिक्रमणप्रताअपि न प्रवर्तन्तेइति नित्यतामनुवदति । यच्चापि पठति ॥ लौकिके वैदिके वापि हुतोत्सृष्टे जले क्षितौ । वैश्वदेवस्तु कर्तव्यः पञ्चसूनापनुत्तयेइति ॥ अनेनापि नित्यतैवोच्यते । नहि वैदिके वैश्वदेवसभवः । नच स्मार्तवचने प्रमाणमस्ति । पायसापूपमिति पयसा सिद्धओदनः पायसोन दध्यादिपयोविकारः । अपूपा पुरोडाशा । देवान्नानि समाचारप्रमाणकानि । हवींषि श्रुतिविहितानिहोतव्यानि प्राग्महहोमाद्यतोहवि शेषस्य भक्ष्यतांवक्ष्यति । अनुपाकृतस्य अयज्ञहुतस्य पशोर्मांसानि उपाकरणं पशो. सस्कारविशेष सपशुयागेषु विहितः । एतेन च यज्ञोपयुक्त,शेषभक्ष्यता मांसस्य लक्ष्यते । वृथाशब्दाधिकारेप्यनुपाकृतग्रहणमतिथ्यादिशिष्टस्यापि गोव्यजमांसस्य प्रतिषेधार्थं गोव्यजमांसमेव वानुपाकृतशब्देन विवक्षितम् । गोव्यजंस्यैव तत्रालम्भश्रोदितो यतः । शिष्टप्रोक्तम् ॥ ७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । वृथा विप्रेभ्योदेवेभ्यश्चादत्वा । कृसरस्तिलमुद्गमाषसहसिद्धओदन । सयावोगुडक्षीरघृतादिसाधित पेयविशेषस्तत्करिकेतिप्रसिद्धः । अनुपाकृतानि पशुबन्धाद्गभूतमन्त्रवद्दर्भस्पर्शरूपसंस्कारेणासस्कृतानि । एतत्पूर्वोद्धृयायस्थवृथामांसपदव्याख्यानम् । तथाच श्राद्धादावपि मांसभक्षणे दोषइतिगम्यते । देवान्नानि देवेभ्योनिवेदितान्नानि । हवींषि हवि. शेषाः । ऋत्विग्यजमानव्यतिरिक्तानामभक्ष्या. ॥ ७ ॥

(३) कुल्लूकः । देवताद्युद्देशेनात्मार्थंयत्पच्यते तद्वथाकृसरस्तिलेन सह सिद्धओदनः । तथाच छन्दोगपरिशिष्टम् तिलतण्डुलसपक्व कृसर. सोभिधीयते । सयावोघृतक्षीरगुडगोधूमचूर्णसिद्धस्तत्करिकेतिप्रसिद्ध. । क्षीरतण्डुलमिश्रः पाय-

(७) पूपमेवच= पूपशष्कुली (८)

सः । अपूपः पिष्टकः एतान्वृथापकान्विवर्जयेत् । पशुयागादौमन्त्रवत्कुलेन पशोः स्पर्शनमुपाकरणंतद्रहितः पशुरनुपाकृतस्तस्यमांसानि देवान्नानिनैवेद्यार्थमन्नानि प्राङ्निवेदनात् । हवींषि च पुरोडाशादीनिहोमात्प्राग्वर्जयेत् । अनुपाकृतमांसानीत्येतद्विशेषनिषेधदर्शनादनर्चितंवृथामांसमितिसामान्यनिषेधोयत्नीवर्दन्यायेनानुपाकृतमांसेतरश्राद्धाद्यनुद्देश्यमांसभक्षणेपर्यवस्यति ॥ ७ ॥

(४) राघवानन्दः । कृसरस्तिलेन सह सिद्धओदनः । संयावः घृतक्षीरगुडगोधूमचूर्णसिद्धः । एतच्चतुष्टयंदेवतेभ्योदत्त्वैव भोज्यम् । अनुपाकृतमांसानि पशुयागादौ मन्त्रेण पशोः स्पर्शनमुपाकरणंतद्रहितपशोर्मांसानि । देवान्नानि देवपूजार्थं संचितानि । हवींषि होमार्थंपित्रर्थंवा संचितानि ॥ ७ ॥

(५) नन्दनः । आत्मार्थमुपादानंवृथात्वम् । तिलमिश्रमोदनंकृसरः । संयावंपिष्टविकारोऽपूपादि । उपाकृतंयज्ञविशिष्टम् । देवस्वामिकमन्नंदेवान्नम् । हविस्तु देवतायै निवेदयिष्यमाणंस्थापितद्रव्यम् । विवर्जयेदित्यनुवर्तते ॥ ७ ॥

(६) रामचन्द्रः । वृथाकृसरः देवताद्युद्देशमन्तरेण साधितःकृसरः तिलमुद्गतण्डुलमिश्रितान्नसिद्धःकृसरसंज्ञः । संयावः गुडक्षीरघृतादिगोधूमचूर्णविकारः । पायसं अपूपमेव अनुपाकृतमांसानि यज्ञेसंस्कृतस्य पशोर्मांसानि । देवान्नानि देवतोद्देशेन संकल्पितान्नानि हविर्हवनीयद्रव्यं ऋत्विक्‌यजमानव्यतिरिक्तानाम् ॥ ७ ॥

अनिर्दशायागोः क्षीरमौष्ट्रमैकशफं तथा ॥ आविकं सन्धिनीक्षीरंविवत्सायाश्च गोः पयः ॥ ८ ॥

[क्षीराणि यान्यभक्ष्याणि तद्विकाराशने बुधः ॥ सप्तरात्रव्रतंकुर्यात्प्रयत्नेन समाहितः ॥ १]+

(१) मेधातिथिः । यदीहानिर्दशाहंगोः क्षीरमितिपाठः उष्ट्रादीनामपि दशाहादिकःप्रतिषेधआशङ्क्यते । अनिर्दशाग्रहणानुवृत्त्या तत्र समाचारआत्यन्तिकंप्रतिषेधार्थंआश्रयणीयः । अनिर्दशायाइति तु स्त्रीलिङ्गपाठेआशङ्कैव नास्ति नहि तद्धितान्तैरनिर्दशायाऽऽउष्ट्रमित्यादिभिः सम्बन्धोपपत्तिरुत्तरत्र । चपुनः क्षीरग्रहणात्समाचाराच्च उष्ट्रैकशफाविकानिर्दशगवीक्षीराणि सविकाराणि प्रतिषिध्यन्ते । सन्धिनीविवत्सयोस्तु क्षीरमेव । अनिर्दशाच गौरुच्यते यस्याः प्रसूताया दशाहान्यनतिक्रान्तानि । सन्धिनी याऽभयोः प्रातर्दोहा कथंचिदन्यतरस्मिन्दुह्यते । सायमपदुग्धासायंदुह्यते । सातु स्वल्पक्षीरत्वादेकस्मिन्नेव काले सासौसंधिनी कश्चिदाह । या मृतवत्सा परकीयवत्स संचार्यदुह्यते सा सन्धिनी । विवत्सातु या सत्येववत्से विनाकृतवत्सा वत्सप्रस्रवणमनपेक्ष्य मकुष्टकयवशालितुषादिना भोजनविशेषेण दुह्यात् । विवत्सायाइति तेनैव वत्सग्रहणे नावत्साधेनुरानीयतामितिवद्गौरितिलब्धे गोग्रहणमजामहिष्योरप्रतिषेधार्थं । नपुनरनिर्दशायाइत्यत्र अतश्च गोग्रहणंतत्राजाद्युपलक्षणार्थम् । तथाच गौतमः । गोश्चक्षीरमनिर्दशायाः सूतकेऽजामहिष्योश्चेत्याह । पयोग्रहणंसन्धिनीक्षीरमिति समासान्तर्वर्तिनः क्षीरपदस्य नातिसुकरः संबन्धोयतः ॥ ८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अनिर्दशायाइति पेयूषान्तराद्दोषाधिक्यप्रदर्शनार्थम् । गोरित्यजामहिष्योरप्युपलक्षणम् । उष्ट्रैकशफाविकपदैरुष्ट्रादिपयांस्युच्यन्ते । सन्धिनी वृषाक्रान्ता गौः ॥ ८ ॥

(३) कुल्लूकः । प्रसूतायाअनिर्दशायागोर्दुग्धम् । गोरितिपेयक्षीरपशूपलक्षणार्थं तेनाजामहिष्योरपि दशाहमध्ये प्रतिषेधः । तथाच यमः अनिर्दशाहगोक्षीरमाजंमाहिषमेवच । तथौष्ट्रंभव । अश्वाद्येकखुरसम्बन्धि । मेषभव । सन्धिनी याऋतुमती वृषमिच्छन्ती तस्याः क्षीरम् । तथाच हारीतः । सन्धिनी वृषस्यन्तीतस्याः पयोन पिबेत् ऋतुमत्तद्भवति । वि-

+ (ण)

वत्सायामृतवत्सायाः। असन्निहितवत्सायाश्च क्षीरंवर्जयेत्। धेन्वधिकरणन्यायेन वत्सग्रहणादेव गविलब्धायांपुनर्गोग्रहणेरेव नत्वजामहिष्योरितिज्ञापनार्थम्॥ ८॥

(४) राघवानन्दः। ऐकशफं एकशफागर्दभाश्वादयस्तेषामिदं दुग्धादि। आविकं अविर्मेषस्तस्येदं। सन्धिनी-ऋतुमती॥ ८॥

(५) नन्दनः। अनिर्दशाया अनिर्गतदशाहायाः। एकशफाः अश्वादयः। सन्धिनी गर्भिणी॥ ८॥

(६) रामचन्द्रः। अनतिक्रान्तदशाहमस्या अनिर्दशाया गोःक्षीरं। औष्ट्रपयः ऐकशफं वडवादीनांपयः। अवेः आविकंपयः। सन्धिनीक्षीरं वृषेण सन्धीयते या सासन्धिनी। मृतवत्सायाःपयः॥ ८॥

आरण्यानां च सर्वेषां मृगाणां माहिषं विना॥ स्त्रीक्षीरं चैव वर्ज्यानि सर्वशुक्तानि चैव हि॥ ९॥

(१) मेधातिथिः। आरण्यागोहस्तिमर्कटादयः पुंसांक्षीराभावः सर्वेषांमृगाणामिति जातिमात्रविवक्षायांपुल्लिङ्गनिर्देशासामर्थ्यात्स्त्रीभिः संबन्धः मृगक्षीरंकुक्कुटाण्डमितिवत्। दर्शितचैतत्पुम्भावविधौ महाभाष्यकारेण। माहिषविना पयोऽपेक्षया नपुंसकनिर्देशः। स्त्री मानुषी। यद्यपि स्त्री गोः सोमक्रयणीत्यादौ सालादिमत्यर्थप्रयोगदर्शनं तथापि जात्यन्तरस्याप्रतीतत्वात् प्रसिद्धतरत्वात् तत्रप्रयोगःस्यात्। स्त्रियोमधुरमिच्छन्ति स्त्रियोरत्नमनुत्तममिति नार्थैव प्रतीयते। एवकारमञ्जनादिप्रतिषेधे व्याचक्षते। न केवलंस्त्रीक्षीरभक्षणे वर्ज्यांकितर्हिंयात्त्वप्येवंविधासु क्रियासु। एषतु स्मृत्यन्तरसमाचारसापेक्षएव शब्दः सूचको युक्तोनत्वस्यार्थस्य वाचकः॥ ९॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। आरण्यानां मृगव्यतिरिक्तानामप्यरण्यजानाम्। तथा मृगाणां मृगजातीनां गवयादीनां संबन्धि पयः। स्त्रीक्षीरं मानुषीक्षीरम्। अत्र क्षीरप्रक्रमे पुनः क्षीरग्रहणमस्याः क्षीरमेवाभक्ष्यं न तु घृतादीतिदर्शयितुमिति-केचित्। शुक्तस्य पुनरत्राध्याये निषेधोदध्यादिप्रतिप्रसवार्थं॥ ९॥

(३) कुल्लूकः। मृगशब्दोत्र महिषपर्युदासात्पशुमात्रपरः माहिषक्षीरंवर्जयित्वा सर्वेषामारण्यप्रभवपशूनांहस्त्यादीनांक्षीरंस्त्रीक्षीरंच सर्वाणि शुक्तानिवर्जनीयानि। स्वभावतोमधुररसानियानिकालवशेनोदकादिनाचाम्लीभवन्तितानि शुक्तशब्दवाच्यानि। शुक्तपर्युषितचैवेतिचतुर्थे कृतेपि शुक्तप्रतिषेधे दध्यादिप्रतिप्रसवार्थंपुनरिहोच्यते॥ ९॥

(४) राघवानन्दः। माहिषं दुग्धादि विनारण्यानां। स्त्रीक्षीरं स्वभार्यायाअन्यस्त्रियोवा। एतानि त्रीणि वर्ज्यान्येव॥ ९॥

(५) नन्दनः। सर्वासांमृगीणां महिषींविनेतिपाठः। कालातिपत्त्या स्वरसविहाय रसान्तरगतंशुक्तम्॥ ९॥

(६) रामचन्द्रः। स्त्रीक्षीरं द्विस्तनीनाम्॥ ९॥

दधिभक्ष्यं च शुक्तेषु सर्वं च दधिसंभवम्॥ यानि चैवाभिपूयन्ते पुष्पमूलफलैः शुभैः॥ १०॥

(१) मेधातिथि। अविशेषेण सर्वशुक्तेषु प्रतिषिद्धेषु केषुचिदयमर्थवादः। शुक्तान्युच्यन्ते यानि मामलरसावस्थानिकालात्ययेन द्रव्यान्तरसंसर्गेण वाम्लतामापद्यन्ते। यथाम्रातकादीनि मधुराणि चिरकालअतिरसत्वाच्छुक्तानिभवन्ति निष्पीडितोमधुररसः कालतोम्लतामेतीत्यादिना एवंविधानि तु यानि तु स्वभावतोम्लानि दाडिमामलकजम्बीरादीनि तानि नैव शुक्तानि यानि च शाम्यकालोत्पत्त्यादीनि। नह्ययमाम्लपर्यायः शुक्तशब्दस्तत्र केवलानि पाकतः शुक्तानि प्रतिषिध्यन्ते। द्रव्यान्तरैश्चपुष्पमूलकादिभिर्योजितान्यत्र ज्ञायन्ते। तथाच गौतमः। शुक्तंकेवलमदधि। अभिपूयन्ते अभिषवउदकेन संसृज्य परिवासनम्। यद्येव कालएव तत्राम्लताहेतुः सत्यम्। एतान्यपि द्रव्याणि तृतीयाच करणे सहयोगे वा।

पुष्पादिभिरुदकेन सह अभिषूयन्ते सन्धीयन्ते। केचित्त्वाहुः यत्र पुष्पमूलान्यम्लतांजनयन्ति। यानि दाडिमामलकादीनि शुक्तानि तानि भक्ष्याणि यानि द्राक्षादिभिर्मधुरैरभिषूयन्ते सन्धीयन्ते तानि न भक्ष्यन्ते। अभिषवोऽप्युच्यते शुक्तताजननं यानि पुष्पादिभिः शुक्तीक्रियन्ते नच द्राक्षादीनि शुक्ततापादकानि किंतर्हिकेवलएव कालः। एतत्तुन सम्यक्। अभि-ष्वार्थत्वान्नहि सोममभिषुणोतीतिशुक्तकरोतीतिप्रतिपत्तिः। किंतर्हि यएवप्राग्व्याख्यातोऽर्थः। दधिसंभवं उदश्विन्मस्तु-किलाटकूर्चिकादि ॥ १० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। दधिसंभवं तक्रनवनीतादि। यानि काञ्जिकादीनि अभिषूयन्ते मिश्रीक्रियन्ते। शुभैरनि-षिद्धैः ॥ १० ॥

(३) कुल्लूकः। शुक्तेषु मध्ये दधिभक्ष्यं दधिसंभवंचसर्वतक्रादि। यानितु पुष्पमूलफलैरुदकेन संधीयन्ते तानि-भक्षणीयानि। शुभैरितिविशेषणोपादानान्मोहादिविकारकारिभिः कृतसंधानस्य प्रतिषेधः। तथाच बृहस्पतिः॥ कन्दमूलफ-लैः पुष्पैःशस्तैः* शुक्तान्न वर्जयेत्। अविकारि भवेद्भक्ष्यमभक्ष्यंतद्विकारकृत् ॥ १० ॥

(४) राघवानन्दः। दधिसंभवं दध्युपादानकं दधिमिश्रं च तेनामिक्षादिग्रहः। शुभैरिति विशेषणान्निषिद्धेतरैरभि-षूयन्ते रसगन्धादीनि तान्यपि भक्ष्याणीत्यन्वयः॥ कन्दमूलफलैःपुष्पैःशस्तैर्युक्तंतुवस्तुयत्। अविकारिभवेद्भक्ष्यमभक्ष्यं तद्विकारकृत् ॥ इतिबृहस्पतिः ॥ १० ॥

(५) नन्दनः। शुक्तेषु वस्तुषु कानिचित्प्रतिप्रसूते दधीति ॥ १० ॥

(६) रामचन्द्रः। भक्ष्यमाह दधीति। पुष्पमूलफलैः शुभैरसैर्यान्यभिषूयन्ते मिश्रीक्रियन्ते तानि मेध्यानि ॥ १०॥

क्रव्यादान् शकुनीन् सर्वान् तथा ग्रामनिवासिनः ॥ अनिर्दिष्टांश्चैकशफांष्टिट्टिभं च विवर्ज-येत् ॥ ११ ॥

(१) मेधातिथिः। क्रव्याद आममांसभक्षकाः कङ्कगृध्रादयः। अभक्ष्यवत्केवलाममांसभक्षकागृह्यन्ते। तत्रोभय रक्तामपूरादयः। ग्रामनिवासिनः अक्रव्यादाअपि । एकशफाअश्वाश्वतरगर्दभादयः । अनिर्दिष्टास्तुनाभक्ष्यत्वेनो कास्ते न भक्ष्याइति। ये नुक्ता स्तेनैव भक्ष्या ये त्वौष्ट्रवडवऋक्षगोवानरगर्दभाअजाकामस्तेषांचमांसंनाश्नीयादिति। ननुच श्रुतितएव तत्र भक्ष्यावाप्तिः प्रत्युत निर्दिष्टग्रहणे सति श्रुतौ चोदितानामन्यत्र भक्ष्यताशङ्का अनिर्दिष्टान्वर्जयेन्न निर्दिष्टानिति वाक्यार्थप्रतिपत्तेः। नच स्मृतौ केचिद्भक्ष्यत्वेननिर्दिष्टाः येन तद्व्यतिरिक्तविषयमनिर्दिष्टग्रहणंव्याख्यायेत। अतः श्रुतौ ये निर्दिष्टास्ते न भक्ष्या इति प्राप्नोति। उच्यते । श्रौताराविरोधी सस्मृत्यर्थः । अनिर्दिष्टग्रहणमनुवादः। टिट्टिभः शकुनिरेव टिट्टीतियोवाशते । प्रायेण शब्दानुकरणनिमित्तंशकुनीनांनामधेयप्रतिलम्भस्तदुक्तनिरुक्तकारेण काकइतिशब्दानुकृतिस्तदिदंशकुनिषु बहुलमिति ॥ ११ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। क्रव्यं मांसं तन्मात्रादः क्रव्यादः। ग्रामनिवासिनोग्राममात्रचरान्। अनिर्दिष्टान् भक्ष्य-त्वेनानुक्तान्। तथैकशफानश्वादीन् ॥ ११ ॥

(३) कुल्लूकः। आममांसंये भक्षयन्ति ते क्रव्यादास्तान्सर्वान्गृध्रादीन्पक्षिणोवर्जयेत् । तथा ग्रामनिवासिनश्च पक्षिणः पारावतादीन्। तथाश्रुतौ केचिदेकशफाभक्ष्यत्वेन निर्दिष्टाः तथाचोष्ट्रवाडवमालभेत तस्य चर्मांसमश्नीयादिति।

* शस्तैः शुक्तान्नवर्जयेत् = शस्तैर्युक्तंतुवस्तुयत् (अ)

केचिद्यानिर्दिष्टारासभादयस्तेषांमांसंवर्जयेत् । येपि यज्ञाङ्गत्वेन विहितास्तेषामपि यज्ञएव मांसभक्षणंन सर्वदा । टिट्टिभाख्यंच पक्षिणंवर्जयेत् ॥ ११ ॥

(४) **राघवानन्दः** । किंचैतानेकोनत्रिंशतोनाद्यादित्याह । क्रव्यादानाम मांसभोजिनः । शकुनीन् पक्षिणः । ग्रामनिवासिनः पारावतादीन् । अनिर्दिष्टेतिविशेषणात् त्वाष्ट्रंवाडवमालभेतेति तन्मांसंभक्ष्यमिति । एकशफानिति पक्षिविशेषणम् ॥ ११ ॥

(५) **नन्दनः** । अथ भक्ष्येष्वभक्ष्यानाह क्रव्यादानिति । क्रव्यंमांसंतदत्तिभक्षयतीतिक्रव्यात् गृध्रादयः क्रव्यादः । ग्रामनिवासिनः पारावतादयः । अनिर्दिष्टाननुपदिष्टान् ॥ ११ ॥

(६) **रामचन्द्रः** । वर्ज्यानाह क्रव्यादानिति । क्रव्यंमांसंतद्भक्षयन्ति ये क्रव्यादास्तान्गृध्रादीन् । तथा सर्वान्ग्रामनिवासिनः पारावतप्रभृतीन् नर्निर्दिष्टाननिर्दिष्टान् भक्ष्यत्वेनाकथितानेकशफादीन् । टिट्टिभः शब्दानुकारी एतादृशान्वर्जयेत् ॥ ११ ॥

कलविङ्कं प्लवं हंसं चक्राह्वं ग्रामकुक्कुटम् ॥ सारसं रज्जुवालं च दात्यूहं शुकसारिके ॥ १२ ॥

(१) **मेधातिथिः** । कलविङ्कोग्रामचटकोनिगमेषूक्तः ग्रामवासित्वात्तस्य सिद्धे प्रतिषेधे पुनः प्रतिषेधः स्त्रियाश्चटकायाअभ्यनुज्ञानार्थः । पुंशब्दोह्ययंतृपभवत् । अन्येत्वारण्यस्य निवृत्त्यर्थमन्यन्ते । तेहि वर्षासु वनवासिनोभवन्ति । बाहुल्यव्यपदेशाच्च ग्रामचटकाउच्यन्ते । यथामहिषाआरण्याः । प्लवहंसचक्रवाकानां वक्ष्यमाणजालपादप्रतिषेधात्सिद्धे प्रतिषेधे नित्यार्थग्रहणम् । अतश्चाव्यादीनांविकल्पेन भक्षणंगम्यते । ग्रामकुक्कुटं । ग्रामग्रहणादारण्यस्याभ्यनुज्ञानम् । कुतः पुनरारण्यस्याभक्ष्यताशङ्का । स्मृत्यन्तरेहि कुक्कुटोविकिराणामितिपठ्यते अतश्चाविशेषेणाभक्ष्यतामाप्ता वचनेन तस्य सामान्यप्रतिषेधस्यविशिष्टविषयतामज्ञायते । ननुविकल्पःकस्माद्भवत्यनेनशास्त्रेणास्याभ्यनुज्ञानाच्छास्त्रान्तरेण चाविशेषेणतस्यापि प्रतिषेधात् । नायंविकल्पस्य विषयः विरोधेहि तुल्यबलानांविकल्पोन चात्र विरोधोस्ति । नह्यनयोःस्मृत्योःशास्त्रभेदेपि । सामान्यस्य विशेषउपसंहर्तुंन्याय्यत्वात् । शाखान्तरतस्तृतीयस्याप्येकशास्त्रस्य दर्शितत्वात् । यद्येवंजालपादप्रतिषेधस्यापि हंसादिविशेषएवोपसंहारोयुक्तोनाविशेषेणकाकजालपादानांसर्वेषांप्रतिषेधोभवेदेवयद्यपौरुषेयोग्रन्थःस्यात् भिन्नकर्तृकेत्वपौरुषेयत्वेनसामान्यस्यनकिंचित्प्रयोजनम् । हंसादिविशेषमात्रपर्यवसाने भिन्नकर्तृकश्च पौरुषेयत्वे सति सामान्यदर्शिनोविशेषविषयमज्ञानमभवति विशेषदर्शिनोपि सामान्यविषयः उभयोश्चमूलकल्पनायामेकस्य सामान्यवेदनवचनमूलकल्प्यते । अन्यस्य विशेषवचनं तयोश्च वैदिकयोर्भिन्नशाखाधीतयोरसति शास्त्रभेदे एकवाक्यतैव न्याय्या । न च वेदे पर्यनुयोगोस्ति । किंसामान्येन यदि विशेषनिष्ठता तस्य कर्तुरभावात् । श्रुतान्वितत्र प्रतिपत्तिकेवलशब्दशक्तिसमाश्रिता । न प्रयोजनवशेनार्थान्तरकल्पनं । रज्जुदालादयः शाकुनिकेभ्यउपलब्धव्याः ॥ १२ ॥

(२) **सर्वज्ञनारायणः** । कलविङ्कोवन्योग्राम्यश्चेति वन्यनिषेधार्थंपृथक्प्रतिषेधः । प्लवोजलकाकः । चक्राह्वश्चक्रवाकः । रज्जुवालोजलचरपक्षिभेदः ॥ १२ ॥

(३) **कुल्लूकः** । कलविङ्कंचटकंतस्य ग्रामारण्योभयवासित्वादेवनिषेधः इत्यारण्यस्याप्यभक्षत्वार्थंजातिशब्देन निषेधः । प्लवाख्यंपक्षिणं तथा हंसचक्रवाकग्रामकुक्कुटसारसरज्जुवालदात्यूहशुकसारिकाख्यान्पक्षिणोवर्जयेत् । वक्ष्यमाणजालपादनिषेधेनैव हंसचक्रवाकयोरपि निषेधसिद्धौ पृथङ्निषेधोऽन्येषामपि जालपादानांविकल्पार्थः सच व्यवस्थितोविज्ञेयः।

आपदि भक्ष्यानत्वनापदि इच्छाविकल्पस्यरागतएव प्राप्ते । ग्रामकुक्कुटेतु ग्रामग्रहणमारण्यकुक्कुटाभ्यनुज्ञानार्थं न त्वेतद्व्यति- रिक्तग्रामवासिविकल्पार्थम् । आपदर्थे गतंप्रयोजनभवति । वाक्यान्तरगतविशेषावधारणपरत्वस्यान्याय्यत्वात् ॥ १२ ॥

(४) राघवानन्दः । कलविङ्कोग्रामचटकः । ग्रामवासित्वात्तस्य प्रतिषेधे सिद्धे पुनर्ग्रहणमष्टकासु स्त्रीणामारण्या- नांचानुमत्यर्थम् ॥ १२ ॥

(५) नन्दनः । कलविङ्कोग्रामचटकः । प्लवोहंसविशेषः ॥ १२ ॥

(६) रामचन्द्रः । कलविङ्कं ग्रामचटकं । प्लवंजलकुक्कुटं । हंसं चक्रवाकं ग्रामकुक्कुटं सारसं रज्जुदालवृक्षकुक्कुटं दात्यूहं । दात्यूहः कालकण्ठकइत्यमरः । एतादृशांश्च वर्जयेत् ॥ १२ ॥

प्रतुदान् जालपादांश्च कोयष्टिनखविष्किरान् ॥ निमज्जतश्च मत्स्यादान् सौनं वल्लूरमेव च ॥१३॥

(१) मेधातिथिः । प्रतुद्य भित्त्वा चञ्च्वा ये भक्षयन्ति । स्वभावएषएषांपक्षिणां । प्रतुदाः शतपत्रादयः । जाल- पादाआन्यादयः । तेषाविकल्पउक्तोननुच यत्र विकल्पउच्यते तत्रेच्छातः प्रवृत्तिः । साचाप्रतिषिद्धेष्वपि स्थितैव लौकिकहि भक्षणं तत्सत्येवार्थित्वे न शास्त्रीय येन नियमतः स्यात् । तत्र विकल्पितस्य प्रतिषेधस्य न किंचित्प्रयोजनपश्यामः । उच्यते । दत्तोत्तरमेतत् । यत्राबुद्धिपूर्वप्रयोगाच्छब्दादेवार्थावगतिः । पौरुषेयः लयग्रन्थः समाहितचेतसा प्रयत्नवता शत- साहस्रिकसक्षेपमाचार्येण प्रणीतोयत्राशक्यमनर्थकंप्रयोक्तुं अतआचार्याभिधानदृश्यीयते नूनं जालपादे प्रति षेधेत्वसति येन तद्विशेषहंसलशब्देन निषेधयति । यतएतदपिस्मरणमेव अन्येत्वन्येनजालपादस्त्वितिप्रमादपाठः स्यात् उक्तचैतदिङ्गितेन चेष्टितेन महतावासूत्रप्रणयनेनाचार्याणामभिप्रायालक्ष्यन्ते विशेषश्चाप्यनुमीयते । अप्रापद्धिनभक्षये दितिवक्ष्यति सामान्यप्रतिषेधउभयोरर्थवत्वाय । यत्रमांसविक्रयार्थाः पशवोहन्यन्ते सासूना आपणोमांसस्येत्येके । वल्लू र मांससशोष्य चिरस्थापित । नखैर्विकीर्य भक्षयन्ति ते नखविष्किराः । मयूरबलाकादयः । आपत्स्विति वचनात्तु तेषांपाक्षिकी भक्ष्यताप्यस्ति सहि पठति कुक्कुटोविकिराणामिति नचास्य मानवस्य वचनस्य कुक्कुटोपसंहारः शक्योव- क्तुं कुक्कुटनामग्रहणस्यानर्थक्यप्रसङ्गात् ॥ १३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । प्रतुदान् चञ्च्वाप्रतुद्य कर्मीन्भक्षयतः । जालपादानुक्तहंसादिव्यतिरिक्तानपि तेषांतु पृथग्व- चनदोषाधिक्यार्थम् । नखविष्किरान् नखैर्भूमिविकीर्य कमीनुत्पाद्य भक्षयतः । निमज्जतोनिमज्ज्यनिमज्ज्य मत्स्यादान् मत्स्यान्भक्षयत । सूना अनेकप्राणिप्राणवियोजनस्थान ततोगृहीतसौन । वल्लूरं शुष्कमांसम् ॥ १३ ॥

(३) कुल्लूक । प्रतुद्य चञ्च्वा ये भक्षयन्ति तान्दार्वाघाटादीन् । जालपादानिति जालाकारपादान् शरारिप्रभृतीन् । कोयष्ट्याख्यपक्षिणं नखविष्किरान्नखैर्विकीर्य ये भक्षयन्ति तानभ्यनुज्ञातात्कुक्कुटादिव्यतिरिक्तान्श्येनादीन् । तथा निमज्ज्य ये मत्स्यान्खादन्ति तान्मद्गुप्रभृतीन् । सूना मारणस्थान तत्र स्थितयन्मांसं भक्ष्यमपि । वल्लूरशुष्कमांसं एतानि वर्जयेत् ॥ १३ ॥

(४) राघवानन्दः । प्रतुदान् दार्वाघाटादीन् । जालपादान् शरारिप्रभृतीन् । हंसचक्रवाकयोर्जालपादत्वेपि पृथग्- ग्रहणमतिनिन्दार्थम् । नखविष्किरान् कुक्कुटाद्यतिरिक्तत्वे सति नखैर्विकीर्य ये भक्षयन्ति तान् । मत्स्यादान् मद्गुप्रभृतीन् । सौनं वधस्थलस्थितमज्ञातमांसम् । वल्लूर शुष्कमांसम् ॥ १३ ॥

---

* आपदर्थेगतप्रयोजनंभवति=त्वपदानुगतेप्रयोजनसंभवेसति (अ)

(५) नन्दनः कोयष्टिष्टिट्टिभकः। नखैर्विकीर्य ये भक्षयन्ति ते नखविष्किराः। निमज्जन्तो मत्स्यादा जलव्याळादयः। सौनं सूनास्थानम्। वल्लूरं शुष्कमांसम्। उत्तमं शुष्कमांसं स्यात्तद्वल्लूरं त्रिलिङ्गकमित्यमरः॥ १३॥

(६) रामचन्द्रः। प्रतुदः शब्दं कुर्वाणांस्तित्तिरादीन्। जालपादांश्च जालाकारपादांश्च। नखैर्विकीर्य ये भक्षयन्ति तान् नखविष्किरान् श्येनादीन्। तथा निमज्जतः मत्स्यादीन्पक्षिणः। सूनास्थाने मांसं सौनं। वल्लूरं शुष्कमांसम्॥१३॥

बकं चैव बलाकां च काकोलं खञ्जरीटकम्॥ मत्स्यादान् विड्वराहांश्च मत्स्यानेव च सर्वशः॥१४॥

(१) मेधातिथिः। बकबलाकाकाकोलादीनां मत्स्यादग्रहणात्सिद्धे प्रतिषेधे तदन्येषां विकल्पार्थं पुनर्वचनम्। मत्स्यादा अपक्षिणोपि मत्स्यादग्रहणादभक्ष्या विज्ञेयाः नक्रादयः क्रियानिमित्तत्वान्मत्स्यादशब्दस्य। काकोलश्च श्येनो देशान्तरप्रसिद्धेरयं बाह्लीकेष्वेवमुच्यत इति प्रसिद्धम्। विड्वराहप्रतिषेधाच्चारण्याभ्यनुज्ञायामप्रतिषेधश्च पूर्वसूत्रे प्रकरणाच्छकुनिविशेषणार्थो विज्ञेयः। एवंहि चेह विड्वराहग्रहणमर्थवद्भवति ग्रामवासी शूकरो विड्वराहः। ननु च यदि तत्र प्रकरणाद्ग्रामवासिनः पक्षिणो गृह्यन्ते। इहापि मत्स्यादाः पक्षिण एव गृहीतुं न्याय्याः। नैव न चात्र शकुनीनां प्रकरणमस्ति विड्वराहमत्स्यानामपक्षिणामपि निर्देशार्थम्। सर्वशः सर्वदा। उत्सर्गोयं अस्यापवादं वक्ष्यामः॥ १४॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। बलाका बिसकण्ठी। काकोलो द्रोणकाकः तेन काकमात्रोपलक्षणम्। मत्स्यादान् मत्स्यभक्षिणोन्यानपि वराहान् तथा विड्वराहान् विष्ठाभक्षकान्। मत्स्यानेव च सर्वशः सर्वे मत्स्या न भक्ष्या इत्यर्थः॥ १४॥

(३) कुल्लूकः। बकबलाकाद्रोणकाकखञ्जनांस्तथा मत्स्यादान्पक्षिव्यतिरिक्तानपि नक्रादीन्विड्वराहांश्च। विडिति विशेषणमारण्यसूकराभ्यनुज्ञानार्थम्। मत्स्यांश्च सर्वान्वर्जयेत्॥ १४॥

(४) राघवानन्दः। काकोलं द्रोणकाकं। खञ्जरीटं खञ्जन इति प्रसिद्धम्। मत्स्यादान् नक्रादीन्। बकबलाकयोः मत्स्यादत्वेन प्रतिषिद्धत्वेपि पुनर्ग्रहणमेषां विकल्पार्थमिति मेधातिथिः॥ १४॥

(५) नन्दनः। बलाका बकविशेषः। काकोलो द्रोणकाकः। मत्स्यादा नक्रादयः। मत्स्यादनिषेधे सामान्यतः सिद्धेऽपि विशेषेण केषांचिदुपादानं दोषातिशयसूचनार्थम्॥ १४॥

(६) रामचन्द्रः। द्रोणकाको काकोलः। विड्वराहं ग्रामशूकरं। सर्वशः मत्स्यानेव वर्जयेत्॥ १४॥

योयस्य मांसमश्नाति स तन्मांसाद उच्यते॥ मत्स्यादः सर्वमांसादस्तस्मान्मत्स्यान् विवर्जयेत्॥ १५॥

(१) मेधातिथिः। पूर्वस्य मत्स्यप्रतिषेधविधेरर्थवादोयम्। यत्संबन्धिमांसं योश्नाति स तन्मांससंबन्धिन्याशनक्रियया व्यपदिश्यते। यथा सर्पादो नकुलो मार्जारो मूषकाद इत्यादि। यस्तु मत्स्यादः स सर्वमांसाशी भवति। गोमांसादइत्यपि व्यपदेष्टुं युक्तः। अतो निन्दातिशयान्मत्स्यान्विवर्जयेत्॥ १५॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। एतदुपपादयति योयस्येति। यस्य मांसं छागादेः यो नरोऽश्नाति स तन्मांसाद इत्येवोच्यते लोकैः। यस्तु मत्स्यादः स सर्वमांसाद इति। मत्स्यानां सर्वमांसाशित्वेन तदशने सर्वमांसाशनदोषात्॥ १५॥

(३) कुल्लूकः। मत्स्यभक्षणनिन्दामाह योयस्येति। योयदीयं मांसं खादति स तन्मांसाद एव परैर्व्यपदिश्यते यथा मार्जारो मूषिकादः। मत्स्यादः पुनः सर्वमांसभक्षकत्वेन व्यपदेष्टुं योग्यस्तस्मान्मत्स्यान्न खादेत्॥ १५॥

(४) राघवानन्दः। मत्स्यस्य सर्वप्राणिभक्षणयोग्यत्वात्तद्भक्षकस्यापि सर्वमांसादत्वमित्याह य इति॥ १५॥

(६) रामचन्द्रः । योयस्य जीवस्य मांसमश्नाति सतन्मांसादउच्यते मत्स्यान्वर्जयेत् ॥ १५ ॥

पाठीनरोहितावाद्यौ नियुक्तौ हव्यकव्ययोः ॥ राजीवान् सिंहतुण्डांश्च सशल्कांश्चैव सर्वशः॥ १६॥

(१) मेधातिथिः । पाठीनरोहितौ मत्स्यजातिविशेषौ तयोर्हव्यकव्यनियोगेन श्राद्धादौ भक्ष्यताऽभ्यनुज्ञायते । नान्वाहिके भोजने । राजीवासिंहतुण्डसशल्कानां सर्वशः हव्यकव्याभ्यामन्यत्राप्यनिवृत्तिर्भोजने । राजीवाः। पद्मवर्णाःकैश्चिदिष्यन्ते । अपरैस्तु राजयोरेपायेषांसन्ति । सिंहतुण्डाः सिंहाकृतिमुखाः । सशल्काः शकलिनः ॥ १६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अत्रविशेषमाह पाठीनेति । पाठीनोवदालः । आद्यावदनार्हौ । हव्यकव्ययोः श्राद्धस्य दैवपित्र्यभागयोर्नियुक्तौ । नियोगेसति तेन श्राद्धे पाठीनरोहितयोराजीवादीनांच वक्ष्यमाणानांचभक्षणे न मत्स्यभक्षणदोषः । ततोन्यत्रतुभक्षणे मत्स्यांश्च कामतोजग्ध्वा सोपवासस्त्र्यहंवसेदिति स्मृत्यन्तरोक्तंप्रायश्चित्तमित्यर्थः । एतेनैतदव मत्स्याः श्राद्धेयाह्यत्यपिदर्शितम् । नियुक्तौरितिकचित्पाठः । राजीवोराजमीवाख्योमत्स्यः । सिंहतुण्डाः सिंहसदृशवक्का- मत्स्यभेदामद्गुराद्ययोशल्काअपि । सशल्कान्खण्डत्वग्युक्तान् रोहितादिभ्योन्यानपि सर्वान् । सर्वत्र चात्र नियुक्ताविल्यनुवर्तते पूर्वमत्स्यान्विवर्जयसर्वशइति सर्वमत्स्यानांरागप्राप्तभक्षणनिषेधात् ॥ १६॥

(३) कुल्लूकः ।इदानींभक्ष्यमत्स्यानाह पाठीनरोहिताविति । पाठीनरोहितौ मत्स्यभेदौ भक्षणीयौ । हव्यकव्ययोर्नियुक्ताविति समस्तवक्ष्यमाणभक्षणनिषिद्धोपलक्षणार्थं तेन माणात्ययादावदोषः । तथा राजीवाख्यान्सिंहतुण्डांश्चसशल्कांश्च सर्वान्वक्ष्यमाणलक्षणोपेतानद्यात् । मेधातिथिगोविन्दराजौतु पाठीनरोहितौदैवपित्र्यादिकर्मणि नियुक्तावेवाद्नीयौ नत्वन्यदा राजीवसिंहतुण्डसशल्कमत्स्यास्तु हव्यकव्याभ्यामन्यत्राऽपि भक्षणीयाइत्याचक्षतुः । न तन्मनोहरं । पाठीनरोहितौ श्राद्धेनियुक्तौ श्राद्धभोक्त्रैव भक्षणीयौ नतु श्राद्धकर्त्रापि राजीवादयोहव्यकव्याभ्यामन्यत्राऽपि भक्ष्याइत्यस्याप्रमाणत्वात् । मुन्यन्तरैश्च रोहितपाठीनराजीवादीनांतुल्यत्वेनाभिधानात् । तथाच शङ्खः ॥ राजीवाः सिंहतुण्डाश्च सशल्काश्च तथैव च । पाठीनरोहितौ चाऽपि भक्ष्यामत्स्येषु कीर्तिताः ॥ याज्ञवल्क्यः ॥ भक्ष्याः पञ्चनखाः श्वाविद्गोधाः कच्छपशल्यकाः । शशश्च मत्स्येष्वपितु सिंहतुण्डकरोहिताः ॥ तथापाठीनराजीवसशल्काश्च द्विजातिभिः ॥ हारीतः सशल्कान्मत्स्यान्व्यायोपपन्नान्भक्षयेत् । एवंच ॥ भोक्त्रैवाद्यौ न कर्त्रापि श्राद्धे पाठीनरोहितौ । राजीवाद्यास्तथा नेति व्याख्या न मुनिसंमता ॥ १६ ॥

(४) राघवानन्दः । उक्तेषु प्रतिप्रसवमाह पाठीनेत्यादि । हव्यकव्ययोर्नियुक्तौ विनियुक्तौ सन्तावाद्यौ भक्ष्यौ । राजीवादिष्वन्येवयोजना । मेधातिथिगोविन्दराजौ तु राजीवादयोऽन्यदापि भोक्तव्याइत्याहतुः ॥ राजीवाः सिंहतुण्डाश्च सशल्काश्च तथैव च ॥ पाठीनरोहितौ चापि भक्ष्यामत्स्येषु कीर्तिताः इति शङ्खवचनात् ॥ तत्रसहस्रदंष्ट्रः पाठीनः राजीवः शकुलः सिंहतुण्डः सिंहस्येव मुखयस्य सप्राणिभेदः । सशल्काः सवल्काः । रोहितराजीवयोः सशल्कत्वेपि पुनर्ग्रहणमत्यादरार्थम् ॥ १६ ॥

(५) नन्दनः । अत्रापवादमाह पाठीनेति । पाठीनश्चकाख्योमत्स्यविशेषः । आद्यौ भक्ष्यौ । सर्वावस्थंनभक्ष्याविन्युक्तं नियुक्तौहव्यकव्ययोरिति । राजीवान्पद्मवर्णान् । सिंहतुण्डान् सिंहमुखान् । सहशल्कैर्वल्कैर्वर्तन्तइतिसशल्काः । एतान्राजीवादीन्मत्स्यविशेषानाद्यादितिशेषः । सर्वशोहव्यकव्ययोरनियुक्तानपीत्यर्थः ॥ १६ ॥

(६) रामचन्द्रः । पाठीनादीन्मत्स्यानाह पाठीनेति । पाठीनरोहितौ रोहितसंज्ञोलोहितवर्णाः । हव्यकव्ययोः कार्ये

आर्यौ भक्ष्यौ । राजीवान् पद्मवर्णान् सिंहतुण्डांश्च सिंहमुखान्मत्स्यान् सशल्कान् शल्कैः सह वर्तन्ते सशल्कास्तान् भक्षयेत् ॥ १६ ॥

न भक्षयेदेकचरानज्ञातांश्च मृगद्विजान् ॥ भक्ष्येष्वपि समुद्दिष्टान् सर्वान् पञ्चनखांस्तथा ॥ १७ ॥

(१) मेधातिथिः । एकचराः सर्पोलूकादय एकाकिनश्चरन्ति । अज्ञातान्नामतोजातिविशेषतश्च । मृगद्विजान् मृगाःपक्षिणश्च न भक्ष्याः । भक्ष्येष्वपि समुद्दिष्टान् ये प्रतिषिद्धास्ते तद्रूप्ये असति भक्ष्यतांप्राप्ताः समुद्दिष्टाइव भवन्ति। ननु भक्ष्याणांसमुद्देशोस्ति । परिहर्तव्यतया विशेषतोऽविज्ञातान् भक्ष्यपक्षपतितान् भक्षेष्वपि समुद्दिष्टाइत्येवमुच्यन्ते । पञ्चनखाश्च वानरशृगालादयः । सर्व ग्रहणं पादपूरणार्थम् ॥ १७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । एकचरान् संघचारिजातीयान्देवादेकाकिनश्चरतः भक्ष्येषु समुद्दिष्टान् गणितानपि । अज्ञातांश्चाप्रसिद्धान्मृगद्विजान् द्विजाः पक्षिणः । सर्वान् पञ्चनखान् वक्ष्यमाणव्यतिरिक्तान् ॥ १७ ॥

(३) कुल्लूकः । यएकाकिनःप्रायेण चरन्ति सर्पादयस्तानेकचरान् तथा यअभियुक्तैरपि नामजातिभेदेनावधार्य विभागतश्च मृगपक्षिणोन ज्ञायन्तेतान् भक्ष्येष्वपि समुद्दिष्टानितिसामान्यविशेषनिषेधाभावेन भक्ष्यपक्ष*निक्षिप्तान्भक्ष्यत्वेन समुद्दिष्टांश्च तथा सर्वान्पञ्चनखान्वानरादीन्न भक्षयेत् ॥ १७ ॥

(४) राघवानन्दः । प्रकृतमनुसरति नेति । एकचरान् सर्पादीन् भक्ष्येष्वपि समुद्दिष्टान् समुद्दिश्यमानान् एकचरान् तत्स्वामिनि वा न भक्षयेत् । मृगाश्च द्विजाः पक्षिणश्च तान् अज्ञातान् जातितोनामतश्च पञ्चनखान्वानरादींश्च न भक्षयेदित्यनुषङ्गः। श्वाविधादीन्पञ्चनखान्पञ्च वर्जयित्वाऽन्यान्न भक्षयेदित्यर्थः ॥ १७ ॥

(५) नन्दनः । एकचरान् सर्पादीन् । अज्ञातान्मनुष्यैर्नामतोजातितश्च। भक्ष्येषु सामान्यतोऽभक्ष्यतया न ज्ञातेष्वपि समुद्दिष्टान्विशेषतः । शास्त्रान्तरेण भक्ष्यतया निर्दिष्टान्भक्षयेत् ॥ १७ ॥

(६) रामचन्द्रः । एकचरान्न भक्षयेत् । अज्ञाताश्च मृगद्विजान् जातितोये अज्ञातामृगाः पक्षिणश्च तान्नभक्षयेत् । सर्वान्पञ्चनखान्भक्ष्येषु समुद्दिष्टानपि नभक्षयेत् ॥ १७ ॥

श्वाविधं शल्यकं गोधां खड्गकूर्मशशांस्तथा ॥ भक्ष्यान् पञ्चनखेष्वाहुरनुष्ट्रांश्चैकतोदतः॥ १८ ॥

(१) मेधातिथिः । पञ्चनखानांमध्याच्छ्वावित्कादयोभक्ष्याः । स्मृत्यन्तरे तु खड्गे विकल्पः । तथाच वसिष्ठ. । खड्गे तु विवदन्तइति ।.उष्ट्रवर्जिताएकतोदतोगोव्यजमृगाभक्ष्याः । ननुच श्वावित्प्रभृतीनांपञ्चनखानांभक्ष्यत्ववचनादन्येषामभक्ष्यतासिद्धेः सर्वान्पञ्चनखानिति प्रतिषेधवचनमनर्थकम् ।नैषदोषः सर्वशब्देन प्रतिषेधे स्पष्टा प्रतिपत्तिर्भवति। भक्ष्यविशेषनिर्देशेन तदन्येषांयाअभक्ष्यताप्रतिपत्ति साआनुमानिकीप्रतिपत्तिः । गौरवंहितथास्यात् ॥ १८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण. । श्वावित् कण्टकी प्राणिभेद. य. श्वानस्वगात्रकण्टकैर्विध्यति । शल्यकस्तत्सदृशोपरः । एकतोदतः एकदन्तपङ्क्तियुक्तान् ॥ १८ ॥

(३) कुल्लूकः । अप्रप्रतिप्रसवमाह श्वाविधमिति । श्वाविधसेधाख्यप्राणिभेदं शल्यकं तत्सदृशंस्थूललोमानम् । तथा गोधागण्डककच्छपशशान्पञ्चनखेषु भक्ष्यान्मन्वादय. प्राहुः । तथा उष्ट्रवर्जितानेकदन्तपङ्क्त्युपेतान् ॥ १८ ॥

(४) राघवानन्दः । पञ्चनखानामध्ये पञ्चानामेव हव्यकव्यार्थत्वम् । तत्र श्वाविधः शुनोविध्यतीति दन्तुर. ।

* पक्ष=कुक्षि (अ)

शल्यकं शल्यानिकण्टकाकाराणि रोमाणि सन्ति यस्यत। गोधा कृकलासाकारा। देवान्पितॄंस्समभ्यर्च्य खादन्मांसंन दुष्यतीत्युक्तेः। अनुष्ट्रान् उष्ट्रभिन्नान्। एकतोदतः एकपङ्क्तिदन्तयुक्तान्गवादीन्॥ १८॥

(५) नन्दनः। पञ्चनखेष्वपि केषांचिद्भक्षणंप्रतिप्रसौति श्वाविधमिति। शल्यकः शल्ली। गोधा कृकलासानुकारिणी। खड्गः विन्ध्यप्रशस्तोमृगविशेषः। अनुष्ट्रानुष्ट्रवर्जितान्। एकतोदतोऽजप्रभृतीन्॥ १८॥

(६) रामचन्द्रः। श्वाविधं सेधाख्यं। गोधा कृकलासानुकारिणी। खड्गमृगंशशांस्तथा भक्ष्यानाह। अनुष्ट्रान् उष्ट्रव्यतिरिक्तान्॥ १८॥

छत्राकं विड्वराहं च लशुनं ग्रामकुक्कुटम्॥ पलाण्डुं गृञ्जनं चैव मत्या जग्ध्वा पतेद्द्विजः॥ १९॥

(१) मेधातिथिः। छत्राकं कवकानि। विड्वराहः ग्रामशूकरः स्वतन्त्रविहारः एतानिभक्षयित्वापतितोभवेत् पतितप्रायश्चित्तंकुर्यात्। वक्ष्यति च। गर्हितान्नाद्ययोर्जग्धिःसुरापानसमानि षट्॥ १९॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। जग्ध्वा एकैकं प्रत्येकमेव स्मृत्यन्तरे निषेधात्। पतेत् द्विजातिकर्मभ्योहानिः पतनमिति गौतमोक्तपातित्यता भवति। तेन प्रायश्चित्तचरणात्प्राक् संध्यादावनधिकारउक्तः। एवमन्यत्रान्यदोषे पातोक्तिस्तत्र द्रष्टव्या॥ १९॥

(३) कुल्लूकः। कवकग्रामसूकरलशुनादीनामन्यतममबुद्धिपूर्वकं गुरुप्रायश्चित्तोपदेशादभ्यासतो भक्षयित्वा द्विजातिः पतति। ततश्च पतितप्रायश्चित्तकुर्यात्। गर्हितान्नतथा जग्धिः सुरापानसमानिषड्ति॥ १९॥

(४) राघवानन्दः। प्रायश्चित्तार्थंपुनश्छत्राकादिग्रहणम्। मत्या ज्ञानेन जग्ध्वा भक्षयित्वा पतेदत पतितस्यैव प्रायश्चित्तकुर्यादिति॥ १९॥

(५) नन्दनः। प्रतिषिद्धेष्वपिकेषांचिद्वर्जनीयतामन्वाह छत्राकमिति। छत्राकद्विविधं भूमंवृक्षजचेति॥ १९॥

(६) रामचन्द्रः। भक्षणे प्रत्यवायमाह छत्राकमिति। मत्या ज्ञात्वा जग्ध्वा भक्षयित्वा द्विजः पतति पतितोभवेत्। पुनर्लशुनादिग्रहणमायश्चित्तातिशयार्थम्॥ १९॥

अमत्यैतानि षड् जग्ध्वा कृच्छ्रं सान्तपनं चरेत्॥ यतिचान्द्रायणं वापि शेषेषूपवसेदहः॥ २०॥

(१) मेधातिथिः। अमत्याऽबुद्धिपूर्वषटजग्ध्वापण्णामन्यतमस्यापि भक्षणस्यअविधेयत्वनिमित्ततया साहित्यस्याविवक्षा। शेषेषु अभक्ष्येषु भक्षणे लोहितव्रश्चनिर्यासादिषु एकमहोरात्रमभुञ्जीत। अह शब्दोरात्रावपि दृष्टप्रयोगः। अहश्च कृष्णमहरर्जुनचेति। येषु चात्र प्रकरणे प्रतिषिद्धेषु प्रायश्चित्ताधिकारे प्रतिपदप्रायश्चित्तमन्यद्वक्ष्यति क्रव्यादशूकरेत्यादि तत्र तदेव द्रष्टव्य प्रतिपदविहितत्वात्। अस्य चोपवासस्यान्यत्र चरितार्थत्वात्॥ २०॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। मतिरिच्छा तदभावोऽमतिः। षट् षण्णांमध्ये यत्किंचिदेकम्। अज्ञत्वमत्या भक्षणेविहितमदकामानांकामात्तद्द्विगुणमितिवचनात् मतिभक्षणप्रायश्चित्तद्विगुणमूह्यम्। सांतपनं द्व्यहसाध्यं वक्ष्यमाणमत्रेष्टे। सम्यग्भक्षणेतु यतिचान्द्रायणम्। शेषेषु अभक्ष्येष्वमेध्यप्रभवकन्दादिष्वमत्याभक्षितेषु। मत्या द्व्यहोपवासः। एतच्च तन्मध्यपतितात्पप्रत्यवायहेतुभक्षणे पेयूषपानमत्स्यभक्षणादौ स्मृत्यन्तरे प्रायश्चित्ताधिक्यविधानात्॥ २०॥

(३) कुल्लूकः। एतानि छत्राकादीनि षट् बुद्धिपूर्वकमेव भक्षयित्वाऽभिधेयभक्षणस्यनिमित्तत्वेन साहित्यस्याविवक्षितत्वात्। एकादशाध्यायवक्ष्यमाणलक्षणमाहसाध्यंसान्तपनं यतिचान्द्रायणं वाचरेत्। एतद्व्यतिरिक्तेषु लोहित-

वृक्षनिर्यासादिषु प्रत्येकंभक्षणादहोरात्रोपवासंकुर्यात् । छत्राकादीनांच प्रायश्चित्तादकर्मोवर्जनादरार्थः । शेषेपूपवसेदहरिति लाघवार्थं तत्र हि क्रियमाणे लोहितनिर्यासग्रहणमपि कर्तव्यंस्यात् ॥ २० ॥

(४) राघवानन्दः । शेषेषु छत्राकादिषड्वर्जितेष्वमेध्यप्रभवादिपञ्चनखान्तेषूपवासमात्रम् । कामतोभक्षणे प्रायश्चितम् ॥ २० ॥

(६) रामचन्द्रः । एतानि छत्राकादीनि षडमत्याऽज्ञानेन जग्ध्वा भक्षयित्वा कृच्छ्रं कृच्छ्रसंज्ञं व्रतं चरेत् । यतीनांचचान्द्रायणंतच्चरेत् । शेषेषु छत्राकादिव्यतिरिक्तेषु वस्तुषु भुक्तेषु सत्सु अहः उपवसेत् ॥ २० ॥

संवत्सरस्यैकमपि चरेत्कृच्छ्रं द्विजोत्तमः ॥ अज्ञातभुक्तशुद्ध्यर्थं ज्ञातस्य तु विशेषतः ॥ २१ ॥

(१) मेधातिथिः । भोज्यशूद्रगृहभोजिनोब्राह्मणस्येदमुच्यते । यस्य शूद्रस्य गृहे यानि ब्राह्मणानामभोज्यान्यन्नानि संभवन्ति नदूरत परिन्हियन्ते तादृशस्य गृहेयोब्राह्मणोऽन्नभुङ्क्ते तस्य प्रतिषिद्धान्नभोजनाशङ्कायांप्राजापत्यकृच्छ्रचरणमुपदिश्यते । अविशेषचोदनायांप्राजापत्यंकृच्छ्रमतीयतइति वक्ष्यामः । अज्ञातभुक्तशुद्ध्यर्थमज्ञातदोषशङ्कायामाह । दोषोयदिभुङ्क्ते तस्यशुद्ध्यर्थं । ननुच ईदृशस्य शुद्धिवक्ष्यति अदृष्टमद्भिर्निर्णिक्तमिति तस्य विषयंतत्रैव दर्शयिष्यामः । ज्ञातस्यतुदोषस्यविशेषतः वैशेषिकंप्रायश्चित्तंकर्तव्यम् । यस्य यद्विहितंप्रतिपदम् ॥ २१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । संवत्सरस्येतिषष्ठ्या तन्मध्यइतिविवक्षितम् । कृच्छ्रं प्राजापत्यं । द्विजोत्तमोविप्रः । अपिशब्देन शक्तस्याधिककरणमुक्तम् । अज्ञातभुक्तशुद्ध्यर्थं अज्ञायमानदुष्टसंसर्गभुक्तान्नदोषनिवृत्त्यर्थम् । ज्ञातस्यतु विशेषतोयत्र यथोक्ततदेव ॥ २१ ॥

(३) कुल्लूकः । द्विजोत्तमपदद्विजातिपरं त्रयाणांप्रकृतत्वात् एतदुक्तं द्विजानामित्युपसंहाराच्च । द्विजातिःसंवत्सरमध्ये एकमपि कृच्छ्रंप्रथमाम्नानात्प्राजापत्याख्यमज्ञातभक्षणदोषोपशमनार्थमनुतिष्ठेत् । ज्ञातस्य पुनरभक्ष्यभक्षणदोषस्यविशेषतोयत्र यद्विहितंतदेव प्रायश्चित्तंकुर्यात् । यत्तु । त्रीणि देवाः पवित्राणि ब्राह्मणानामकल्पयन् । अदृष्टमद्भिर्निर्णिक्तंयच्च वाचा प्रशस्यतइति ॥ तद्द्रव्यशुद्धिप्रकरणपठितप्रायश्चित्तव्यतिरिक्तद्रव्यशुद्धिविशेषेऽवतिष्ठते ॥ २१ ॥

(४) राघवानन्दः । तेषामज्ञानतोभक्षणे त्वाह समिति । अज्ञातभुक्तिशुद्ध्यर्थमिदंकृच्छ्रमात्रमिति शेषः । विशेषतः विशेषाकारेण छत्राकादीनामुक्तत्वात् ॥ २१ ॥

(६) रामचन्द्रः । अज्ञातभुक्तशुद्ध्यर्थमेकंकृच्छ्रं संवत्सरस्य संवत्सरपर्यन्तंचरेद्द्विजोत्तमः । ज्ञातस्य ज्ञानपूर्वभक्षितस्य विशेषतः ॥ २१ ॥

यज्ञार्थं ब्राह्मणैर्वध्याः प्रशस्तामृगपक्षिणः ॥ भृत्यानांचैव वृत्त्यर्थमगस्त्योह्याचरत्पुरा ॥ २२ ॥

(१) मेधातिथिः । भक्ष्यप्रसंगेन हिंसाभ्यनुज्ञायते । अत्यर्थक्षुत्पीडायांभृत्यादेर्भोजनान्तरासंभवे भक्ष्यमृगपक्षिवधःकर्तव्यः । भृत्याःप्राग्व्याख्याता । अगस्त्यस्तथाकृतवानित्यगस्त्यग्रहणप्रशंसार्थम् । यज्ञार्थमित्यादर्धश्लोकोऽर्थवादएव । तत्रहि वधः प्रत्यक्षश्रुतिविहितत्वादेव प्रसिद्धः । प्रशस्तायेभक्ष्यतयाऽनुज्ञाताः । एषएवार्थउत्तरश्लोके विस्तरतः कर्मार्थवादतया कथ्यते ॥ २२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अत्र मांसेषु भक्ष्याणि कानिचिदुक्तानि मांसोत्पादनंच प्राणिनोहत्वा हतानांवा मांस-

* शेषे=पये (अ)

भवन्तीति वसन्तायकपिञ्जलानालभेतेत्यादिश्रुतेर्यज्ञार्थंतेषांपुरोडाशाइत्याह बभूवुरिति। ऋषीणां यज्ञेषु ब्रह्म ब्राह्मणजातिः तथा क्षत्रं तयोः सर्वेषु यागेषु मृगाणांपक्ष्यादीनांपुरोडाशादयोबभूवुरिति पुराणेषु श्रूयतइतिशेषः ॥ २३ ॥

(५) नन्दनः। मृगपक्षिणां मांसानीतिशेषः। ब्रह्मक्षत्रसवेषु ब्राह्मणानांक्षत्रियाणांच यज्ञेषु ॥ २३ ॥

(३) रामचन्द्रः। भक्ष्याणांमृगपक्षिणामगस्त्येन प्रोक्षितानांमांसैः पुरोडाशाबभूवु.। ब्रह्मक्षत्रसवेषु ब्राह्मणक्षत्रियैर्मिलित्वा कृतेषु। तद्यथा ब्राह्मणक्षत्रियौ गृहपती कृत्वा ब्राह्मणैर्ऋत्विग्भूतैः सत्रभवति तत्रतरसाःपुरोडाशाभवन्तीति श्रुतात्। तरसामांसमयाः। तत्प्रकारश्च संस्थिते गृहपतिर्मृगयामेतीत्यादिनोक्तः। ब्राह्मणस्य मृगयाप्रकाराज्ञानात्क्षत्रियस्यब्राह्मणमिलितस्याधिकारः ॥ २३ ॥

यत्किंचित्स्नेहसंयुक्तं भक्ष्यं भोज्यमगर्हितम् ॥ तत्पर्युषितमप्याद्यं हविःशेषं च यद्भवेत् ॥२४॥

(१) मेधातिथिः। भक्ष्ययत्किंचित्स्नेहसंयुक्तं। भोज्यमोदनादि। भुक्तिभुज्योरेकार्थत्वेपि पृथगुपादानाद्विषयभेदो-[illegible]ने अगर्हितं शुक्ततामनापन्नं तत्पर्युषितमप्याद्यम्। राञ्यन्तरे पर्युषितमुच्यते। पूर्वेद्यु.सिद्धमप्यपरेद्युः पर्युषितंभवत्। स्नेहसंयुक्तमिति एवंसंदिह्यते कियत्स्नेहसयुक्तसत्पर्युषितंरसमिश्रशाकादितत्पर्युषितमशितव्यम्। उक्तशुक्तस्यापि पर्युषितस्यभक्षणम्। कालेस्नेहसयोगःकर्तव्यः। भक्षापूपाद्यपि पर्युषितंभोजनकाले स्नेहेन सयोज्य भक्षयितव्यमिति। अतःसंदिह्य यावता यत्स्नेहयुक्तानांभक्ष्यतोच्यते तत्पर्युषितमाद्यमिति। उद्दिश्यमानंस्नेहसयुक्तमिदमितिन पुनर्विधेयार्थे न-रैतच्छब्दसबन्धोस्य श्रुतोयत्पर्युषितस्नेहासंयुक्तमाद्यमिति। उच्यते। हवि.शेषाणांपर्युषितानामस्नेहसंयुक्तानांतेषांवचनमनर्थम्। नच तेषांस्नेहसंयुक्तानांपरिवासःसभवति। एवंच तेषांवचनमर्थवद्भवति यदि भोजनकाले तेषांस्नेहसंयोगोनापेक्ष्यते। अतस्तेषांताव[द्भो]जनकालएव स्नेहसयोगनिरपेक्षतया वचनस्यार्थवत्वम्। यद्येवंतथापि न संदेहोऽर्थवत्वाद्धिशेषपदस्य विधेयार्थता स्नेहसंयुक्ताशब्दस्यन्याय्या। उच्यते एतावदत्रसंन्देहेबीज यथाश्रुतसंबन्धस्यबलीयस्त्वात्कि हवि.शेषपदमनुवादोस्तु उतानर्थनकत्वंमाभापदितियत्पर्युषितं तेन स्नेहसंबन्धः क्रियताम्। तत्रानर्थक्याद्व्यवहितकल्पना ज्यायसी। संभाषारान्निर्णयः। सर्पिस्तैलवसामज्जानःस्नेहाः ॥ २४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। पर्युषितेविशेषमाह यत्किंचिदिति। यत्किंचित्स्नेहसयुक्तं येनकेनचित्स्नेहेन संयुक्तं सर्वतोभावेनत्वेकदेशस्नेहसबन्धादपि हविः शेषस्य पर्युषितस्य पृथग्भक्ष्यत्वाभिधानात्। एवहि हविषोभिघारणादवश्यंस्नेहैनैकदेशसंबन्धोव्याप्तिस्तन्नास्तीतितस्यपृथगभिधानंयुज्यते। भक्ष्यंलड्डुकादि। भोज्यमोदनादि ॥ २४ ॥

(३) कुल्लूकः। इदानींपर्युषितप्रतिप्रसवार्थमाह यत्किंचिदिति। यत्किंचित्खरविशदमभ्यवहार्यं मोदकादि भोज्यपायसादि अगर्हितमुपघातान्तररहिततत्पर्युषितराञ्यन्तरितमपि घृततैलदध्यादिसंयुक्तंकृत्वा भक्षणीयम्। ननु प्रागेव यत्स्नेहसंयुक्तंतत्पर्युषितंभक्षणीयमितिव्याख्येयं तथाच सति हविःशेषस्य स्नेहसयोगावश्यभावाद्यत्किंचित्स्नेहसयुक्तमित्यनेनैव भक्षणे सिद्धे हविःशेषच यद्भवेदित्यनर्थकस्यात्। स्मृत्यन्तरेऽपि भक्षणकालएवाभिघारणमुपदिश्यते। तथाच यमः। मसूरमाषसंयुक्तंतथा पर्युषितंचयत्। तत्तु प्रक्षालितंकृत्वा भुञ्जीत ह्यभिघारितम् ॥ हविःशेषंतु चरुपुरोडाशादि पर्युषितमपि भोजनकाले स्नेहसंयोगशून्यमेव भक्षणीय पृथगुपदेशात् ॥ २४ ॥

(४) राघवानन्दः। एतानि पर्युषितान्यप्यदनीयानीत्याह यदितिद्वाभ्यां। आद्यं भक्षणीयं अस्निग्धंभक्ष्यंभोज्यंस्नेहसयुक्तंकृत्वा। तथाच यमः॥ मसूरमाषसयुक्तंतथापर्युषितंचयत्। तच्च प्रक्षालितंकृत्वा भुञ्जीताज्याभिघारितमिति ॥२४॥

(५) नन्दनः । पर्युषितमभक्ष्यमित्युक्तंतस्यापवादंश्लोकद्वयेनाह यदिति । अगर्हितमनिषिद्धयत्किंचिद्द्रव्यमपूपादि । भोज्यमन्नादि । तदुभयस्नेहसंयुक्तंघृतादिना संयुक्तंचेत्पर्युषितमप्याद्यमदनीयम् । स्नेहयुक्तंहविःशेषयत्तदप्यदनीयम् ॥ २४ ॥

(६) रामचन्द्रः । भक्ष्यं मोदकादि भोज्यं ओदनादि तत्पर्युषितमप्याद्यमभक्ष्यम् । यत् हविःशेषं तदाद्यंभक्ष्यंभवेत् ॥ २४ ॥

चिरस्थितमपि त्वाद्यमस्नेहाक्तं द्विजातिभिः ॥ यवगोधूमजं सर्वं पयसश्चैव विक्रिया ॥ २५॥

(१) मेधातिथिः । चिरस्थितं द्विरात्राद्यन्तरितं अपिशब्दादाक्तमित्यत्रापिसंबन्धयितव्यम् । स्नेहाक्तमपि यवगोधूमजं सक्तुपूपादि । पयसोविक्रियाविकारादधिमथितादयः ॥ २५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । चिरस्थितंपर्युषितमस्नेहाक्तमप्याद्यं भोज्य यवगोधूमयोर्विकारजातमित्यर्थः ॥ २५॥

(३) कुल्लूकः । अनेकरात्र्यन्तरिताअपि यवगोधूमदुग्धविकाराः स्नेहसंयोगरहिताअपि द्विजातिभिर्भक्षणीयाः ॥ २५ ॥

(४) राघवानन्दः । पयसश्चैव विक्रियाः पर्युषिताभक्ष्याइत्यन्वयः । अगर्हितंचेद्भक्ष्यमिति स्वतोगर्हितंस्नेहसंयुक्तमपि न भोक्तव्यम् ॥ २५ ॥

(५) नन्दनः । अस्नेहाक्तमसंयुक्तंघृतादिभिः ॥ २५ ॥

(६) रामचन्द्रः । द्विजातिभिः अस्नेहाक्तयवगोधूमजचिरस्थितमपि आद्यं भक्ष्यभवति । च पुनः दुग्धस्य विक्रिया ॥ २५ ॥

एतदुक्तं द्विजातीनां भक्ष्याभक्ष्यमशेषतः ॥ मांसस्यातः प्रवक्ष्यामि विधिंभक्षणवर्जने ॥ २६ ॥

(१) मेधातिथिः । आद्येन श्लोकार्धेन पूर्वप्रकरणमवच्छिनत्ति । तदेतदनन्तरमनुक्रान्तंप्रकरणमेतद्द्विजातीनां न शूद्राणाम् । इत्युत्तरत्तु यद्वक्ष्यते त च्छूद्राणामपीति प्रकरणव्यवच्छेदप्रयोजनम् । अतश्च मांसभक्षणे प्रकारोवक्ष्यते । यश्च तद्वर्जनेन फल तच्छूद्रस्यापि भवतीत्यन्यथा अभक्ष्याणिद्विजातीनामित्यधिकाराल्लशुनादिष्वव शूद्रस्य मांसभक्षणेपि कामचार स्यात । यद्येवंदेवाद्यर्चने शिष्टस्य मांसस्य भक्ष्यता वक्ष्यते । देवान्पितृंश्चार्चयित्वा खादन्मांसंन दुष्यतीति देवाद्यर्चनमेध्येन मांसेन । येच द्विजातीनांप्रतिषिद्धामृगशकुन्तास्तेऽमेध्याः अतश्च तेषांमांसेन देवार्चनासंभवादतच्छेष भक्ष्यत्वादन्येपि प्रकरणभेदाद्यथाब्राह्मणादीनांमृगपक्षिणः प्रतिषिद्धास्ते शूद्रस्यापि प्रकारान्तरेण प्रतिषिद्धाभवन्ति । तत्र प्रकरणभेदेन केनचिदुच्यते । लशुनादिप्रतिषेधः शूद्रस्य न भवति । अस्तितावत्प्रकरणभेदेन प्रयोजनलशुनादिप्रतिषेधे [illegible] दिति मांसेपि देवाद्यर्चने गृहस्थस्याधिकारादगृहस्थस्य शूद्रस्य यथाकाम्यम् । ननुच पाकयज्ञे शूद्रस्याधिकारतःस्थितस्य भोजनंगृहस्थानां च विहितम् । नच लशुनादिभिः पाकयज्ञाःक्रियन्ते । ततश्च नापि शूद्रस्य यथाकाम्य । लशुनादयोभक्ष्या स्युः । कोदोषः । द्विजातिग्रहणमनर्थकम् । परिस्तुतमेतदगृहस्थस्य प्रोषितस्य वा कामचारः नचगृहस्थेन यदहुततन्न भोक्तव्य शेषभुग्भवेदित्यस्यायमर्थः । अकृतवैश्वदेवक्रियेण नभोक्तव्यम् । तत्र यस्यैव यागसाधनता द्रव्यस्य तदेव मेध्यहोतव्यम् । अन्येतु भोजनकाले कुतश्चिदाहृत्यमध्यगेहेवाभुञ्जते तच्च हुतशेषमपि न प्रतिषिद्धं मांसेतु पुनर्वचनान्नियमः । न कदाचिद्देवानुपयुक्तंभोज्यमिति । यदि चातुर्वर्ण्यस्यात्राधिकारस्तदा यद्वक्ष्यति

परस्तात्तु शुद्धविधौ चतुर्णामपि वर्णानामिति तदनर्थकम्। तत्रैव तस्य प्रयोजनंवक्ष्यामः। अथ श्वमांसाद्यपि शूद्रस्य भक्ष्यं प्राप्नोति द्विजातिग्रहणात्पूर्वत्र। किन्त्वेकादशे विड्वराहखरोष्ट्राणामित्यादिश्लोकत्रयनिर्दिष्टा शूद्रस्यापि न भक्ष्याइतिज्ञापकंदर्शयिष्यामः॥ २६॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। इहखलु मांसेषु सर्ववर्णाविशेषेण भक्ष्याभक्ष्यविवेकोदर्शितः तत्र द्विजातीनांत्रयाणांयादृशेन नियमेन भक्ष्यमांसानामपि भक्षणं तत्कथयितुमवतारयति एतदुक्तमिति। द्विजातीनांत्रयाणांसामान्यात्तदुक्तम्। भक्षणे वर्जने च विधिं प्रकारं द्विजातीनामेव॥ २६॥

(३) कुल्लूकः। एतद्विजातीनांभक्ष्याभक्ष्यमुक्तम्। अतऊर्ध्वंमांसस्य भक्षणेवर्जने च विधानंनिःशेषंवक्ष्यामि॥ २६॥

(४) राघवानन्दः। अशेषतःशेष प्रायश्चित्तंसोपि परिशिष्टोविद्यते न यत्र तेन प्रायश्चित्तसहितंभक्ष्यमुक्तमिति सूचीकटाहन्यायेन प्रायश्चित्ताभिधानमेकादशोक्तम्। द्विजस्यैवात्र प्रायश्चित्तमुक्तं न तुशूद्राणामिति मेधातिथिः। तत्र-शूद्राणांमांसभक्षणे दोषएव नास्तीति जग्ध्वा मांसमित्युपक्रम्योपसंहारेऽसकृद्द्विजइति तत्रोक्तेः। स्थानभ्रष्टाएते भवन्तीति भावः। प्रतिज्ञान्तरमाह मांसस्येति। भक्षणवर्जने यथा भक्षितव्यंयथा वा नेति॥ २६॥

(५) नन्दनः। विधिं प्रकारम्॥ २६॥

प्रोक्षितं भक्षयेन्मांसं ब्राह्मणानां च काम्यया॥ यथाविधि नियुक्तस्तु प्राणानामेव चात्यये॥ २७॥

(१) मेधातिथिः। अग्नीषोमीये पशौ हुतशिष्टमांसं लक्षणया प्रोक्षितमुच्यते। ननु प्रोक्षितशब्दोयौगिकउक्षसेचनइत्यस्यधातोःप्रक्षालनक्रियानिमित्तकः तथाच प्रोक्षणीरासादय घृतंप्रोक्षणीयमिति प्रोक्षणीभिरद्भिर्जितास्थइति सर्वत्र क्रियायोगात्प्रयुज्यते। यद्यासेचनसाधनं तत्र कुतोवैदिकसंस्कारनिमित्तकानांत्वसंबन्धे पशुलक्षणाद्वारेणमांसे प्रवर्तते। मुख्यच शब्दार्थमतिक्रम्यकिमितिलक्षणाश्रीयते अतःप्रक्षालितमुदकादिना मांसंक्रियादिना युक्तम्। सत्यं यद्यत्र वाक्यान्तराण्यर्थवादाश्चेति निःशेषंभुञ्जाने स्युः अनुपाकृतमांसानि असंस्कृतान्पशून्मन्त्रैरिति। अतस्तत्पर्यालोचनयायमेवार्थोवतिष्ठते। यद्येवततएव सिद्धत्वात्किमनेन केचिदाहुः अनुवादोयम्। मांसेच्छया भक्षणस्य विधिस्तावदयं न भवति क्षुत्प्रतिघातार्थिनोलिप्सया प्रवृत्त्युपपत्तेः। सहि विधिरुच्यते। यःपुरुषस्यदृष्टेन प्रयोजनेन प्रवृत्तावसत्यांप्रवृत्त्यवबोधकोयावज्जीवमग्निहोत्रंजुहुयादिति। शास्त्रमेवात्र प्रमाणं। तत्राग्मिन्कृते इदमभिमतमभिनिवर्तते अकृतेवायमनर्थआपतत्येवमन्वयव्यतिरेकाभ्यामवगम्यते तत्र शास्त्रमेव मृग्यते। यत्रतु नायमन्यतोवगतःकेवलागमैकगोचरेर्थःसविधिरितिचोच्यते। इहतु भोजने कृते पुष्टिरुपजायते यद्दुःखंतन्निवर्ततइति। बालाअपि रतनपायिनोनुपदिष्टमवयन्ति। नियमोपि भवति तद्रूपानवधारणात्। यदितावत्प्रोक्षितच भक्षयेदेवेति नियमस्तदा कालविशेषावच्छेदाभावादाहारविहारकालाअप्यवसंदियुरनवरतमश्नन्नेवासीत अशक्यश्चार्थउद्दिष्टःस्यात् दर्शोक्तमश्राद्धभोजीति। यदहरेव प्रत्यवेयादिति महाभाष्यकारेण विधिविशेषएव च नियमउक्तः। असम्भवति च विधौ कुतोनियमः न चान्येन प्रोक्षितमन्येन लभ्येत तेलादयमर्थः। अथप्रोक्षितमेवेति अप्रोक्षितनेतिपरिसंख्या। नहि प्रोक्षिताप्रोक्षितोभयभक्षणस्य त्यागादशनाया निवृत्तौ युगपत्पर्यायेणवा प्रवृत्त्या परिसंख्यात्क्षणस्य विद्यमानत्वात्। तथाप्यनुपाकृतमांसानीत्येव सिद्धम्। अप्येत्वस्य पक्षस्यैवदोषमुपपादयन्ते। विशेषेण सर्वाप्रोक्षितप्रतिषेधःशकुनीनामप्रतिषेधःप्राप्नोति। न च येषामेव प्रोक्षणविहितंतेषांतु प्रतिविधानाद्यभावादितिनविशेषपरिग्रहेप्रमाणमस्ति तदयुक्तमन्यन्ते एवंसति भेदेन शकुनीनांप्रतिषेधानुक्रमेण गमक-

मापदिप्राणस्य कल्पितम् । अतःसर्वमेतस्य भोजनम् । तथाच प्राणसंवादोपनिषदि श्रूयते । सहोवाच किंमेत्वंभविष्य-सीति । यदिदंकिंचित् आश्वभ्यआकीटपतङ्गेभ्यइति ॥ २८॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अत्रापरेषांमतमुत्थापयति प्राणस्यान्नमिति । प्राणस्य जीवात्मनः । यतोकल्पयदतस्तस्य भोजन भोज्यम् ॥ २८ ॥

(३) कुल्लूकः । प्राणात्यये मांसभक्षणानुवादमाह प्राणस्यान्नमिति । प्राणितीति प्राणोजीवः शरीरान्तर्गतोभोक्ता तस्यादनीयसर्वमिदंब्रह्मा कल्पितवान् । कितदाह जङ्गमं पश्वादि स्थावरं व्रीहियवादि सर्वंतस्य भोजनं तस्मात्प्राणधार-णार्थजीवोमांसंभक्षयेत् ॥ २८ ॥

(४) राघवानन्दः । अत्रार्थे भूतार्थवादमाह प्राणस्येति । भोजनं भक्ष्यम ॥ २८ ॥

(५) नन्दन. । प्राणानामेव चान्ययहत्यस्यार्थवादंश्लोकत्रयेणाह प्राणेति । प्राणस्य प्राणिनः ॥ २८ ॥

(६) रामचन्द्रः । प्राणस्यान्नमित्यारभ्य यज्ञायेति पर्यन्तंचार्वाकपूर्वपक्षोनिरूप्यते प्राणस्येति । प्राणस्य क्षुत्पि-पासे इति श्रुतिः । प्रजापतिरिदंसर्वमन्नंप्राणस्याकल्पयत् । सर्वंस्थावरंजङ्गमंप्राणस्य भोजनस्मृतम् ॥ २८ ॥

चराणामन्नमचरादंष्ट्रिणामप्यदंष्ट्रिणः॥ अहस्ताश्च सहस्तानां शूराणांचैव भीरवः ॥ २९ ॥

(१) मेधातिथिः । चराश्चरणपतनरणोत्साहयोगिनःश्येननकुलादयः तेषामचराः सर्पकपोतादयः अन्नम् । एव दंष्ट्रिणां सिंहव्याघ्रादीनां अदंष्ट्रिणः रुरुपृषतादयोमृगाः । अहस्ताःसर्पमत्स्यादयः सहस्तानां नकुलनिषादादीनाम् । शूराणां महोत्साहयुक्तानांजीवितनिरपेक्षाणांभीरवः प्रियजीविताः । अल्पसत्वाअन्नत्वेन हन्यन्ते ॥ २९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । शूराणां सिंहादीनां भीरवोमृगाद्याः ॥ २९ ॥

(३) कुल्लूकः । प्राणस्यान्नमिदसर्वमित्येव प्रपञ्चयति चराणामिति । जङ्गमानांहरिणादीनां अजङ्गमास्तृणादय. । दंष्ट्रिणां व्याघ्रादीनामदंष्ट्रिणोहरिणादयः । सहस्तानांमनुष्यादीनामहस्तामत्स्यादयः । शूराणांसिंहादीनां भीरवोहस्त्या दयोऽदनीयाएतादृश्यांविधातुरेव सृष्टौ ॥ २९ ॥

(४) राघवानन्दः । एतमेवानुभवशास्त्राभ्यांस्त्वहरतयति चराणामित्यादिना । चराणांजङ्गमानां अचराः स्थावरा.। शूराणां सिंहादीनां भीरवोहस्त्यादय. ॥ २९ ॥

(५) नन्दनः । सर्वंप्राणस्यभोजनमित्येतद्विवृणोति चराणामिति । चराणांमनुष्यादीनामचरावृक्षौषध्यादि । दंष्ट्रिणां-व्याघ्रादीनामदंष्ट्रिणोमृगादयः । सहस्तानां मृगनकुलादीनां अहस्ता सर्पादयः ! शूराणांशक्तिमत्तराणांभीरवोऽशक्ताअन्नम-॥ २९ ॥

(६) रामचन्द्रः । अचराः मत्स्यागोधूमादयः चराणांप्राणिनामन्नम् । दंष्ट्रिणां व्याघ्रादीनां अदंष्ट्रिणोमृगादयः अन्नं-भोज्यम् । अहस्तामत्स्यादय. सहस्तानांमनुष्याणामन्नम् । शूराणां सिंहादीनां भीरवोमृगादय अन्नम् ॥ २९॥

नात्ता दुष्यत्यदन्नाद्यान् प्राणिनोहन्यहन्यपि ॥ धात्रैव सृष्टाह्याद्याश्च प्राणिनोऽत्तारएव च ॥३०॥

(१) मेधातिथि. । अत्ताभक्षयिता । आद्यान्प्राणिनः अनुशक्यान् प्रतिदिवसंभक्षयन्नदुष्यति धात्रैव प्रजापतिना अत्तारआद्यांउभयेपि सृष्टास्तस्मात्प्राणात्ययेमांसमवश्यभक्षणीयमिति त्रिश्लोकी विधेरस्यार्थवादः ॥ ३०॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अहन्यहन्याहारबुध्याऽदन्नपि न दुष्यति न पापंलभते । इति तन्मतोपसंहारः ॥ ३० ॥

(३) कुल्लूकः । भक्षयिताभक्षणार्हान्प्राणिनः प्रत्यहमपि भक्षयन्न दोषमाप्नोति । यस्माद्विधात्रैव भक्षणार्हाभक्षयितारश्च निर्मिताइति । त्रिभिः श्लोकैः प्राणात्यये मांसभक्षणस्तुतिरियम् ॥ ३० ॥

(४) राघवानन्दः । किंच नेति । अत्ता भक्षयिता । आद्यान् भक्षणार्हान् । आद्यात्तृसृष्टेर्ब्रह्मकृतत्वेन स्वाभाविकत्वात् सापेक्षत्वाच्च न दोषइति भावः ॥ ३० ॥

(६) रामचन्द्रः । अहन्यहनि आद्यान् भक्ष्यान् प्राणिनः अत्ता भोक्ता न दुष्यति । धात्रैव आद्याः भक्ष्याः प्राणिनः च पुनः अत्तारएव भक्षकाएव सृष्टाः ॥ ३० ॥

यज्ञाय जग्धिर्मांसस्येत्येषदैवोविधिः स्मृतः ॥ अतोन्यथाप्रवृत्तिस्तु राक्षसोविधिरुच्यते ॥ ३१॥

(१) मेधातिथिः । यज्ञार्थमांसस्य पिण्डमाशिश्रादि जग्धिरशनं । एषदैवोविधिर्देवैरेतद्विहितम् । अन्यथातु मांसाशी यतः शरीरपुष्ट्यर्थकमांसाशने प्रवृत्तिः सराक्षसोविधिःपिशाचानांमांसभक्षणेस्थितिरितिनिन्दा ॥ ३१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । स्वमतमाह यज्ञायेति । यज्ञाय यज्ञाङ्गशेषप्रतिपत्तिसिद्धये । जग्धिर्भक्षणं दैवोविधिः देवतार्थप्रवृत्तत्वात् । अतोन्यथा उपाकृतमांसव्यतिरेकेण । राक्षसोराक्षसान्नाशनरूपत्वात् अतएवाग्रे वक्ष्यति॥ यक्षरक्षःपिशाचान्नंमद्यंमांससुरासवम् । तद्ब्राह्मणेन नात्तव्यंदेवानामश्नता हविरिति॥ देवानांहविर्देवतार्थमुपात्तंमांसहविरश्नताऽन्यमांसंन भक्ष्यमित्यर्थः । अत्रच वचने ब्राह्मणेनेतिवचनाद्ब्राह्मणस्यानुपाकृतमांसाशने क्षत्रियाद्यपेक्षया दोषभूयस्त्वंप्रतीयते । एवं च ब्राह्मणैर्मांसभक्षणंयज्ञएव कार्यं तत्राप्यल्पः प्रत्यवायोनतु प्रत्यवायाभावएव तथाच महाभारते ॥ प्रोक्षिताभ्युक्षितमांसं तथा ब्राह्मणकाम्यया । अल्पदोषमितिज्ञेयंविपरीते तु लिप्यतइत्युक्तम्॥प्रोक्षितं पशुबन्धार्थं । अभ्युक्षितं श्राद्धार्थं । ब्राह्मणानांकाम्ययेति व्याख्यातमेव । अत्रच प्रोक्षितव्यतिरिक्तोपादानं प्रोक्षितापेक्षयाधिकपापहेतुत्वेपि वृथामांसाशनापेक्षयाऽल्पदोषत्वोपवर्णनार्थम् । अतएवानुपाकृतमांसानीत्यभक्ष्यगणे श्राद्धादावपि मांसस्याभक्ष्यत्वाभिधानम् । तथा प्रोक्षितंभक्षयेदित्यादिनान्येषामपि प्रकाराणांभक्षणाभ्यनुज्ञानच न विरुध्यते । लिप्यते संपूर्णपापेन युज्यते । यत्तु पुराणादिषु पितृकल्पे समानांद्विजानांभक्षणोद्देशेन गांहत्वा श्राद्धकरणंतेन च जन्मान्तरे जातिस्मरत्वमुक्तम् तत्र प्राचीनभाष्यसहितश्राद्धप्रभावाज्जातिस्मरत्वं मांसभक्षणात्त्वनेकतिर्यग्योनिगमनमिति न काचिदनुपपत्तिः । अतएवयत्स्वार्थपक्वमपि पितृकार्यादि कृत्वा भुज्यते तद्ब्राह्मणानामतिगर्हितं क्षत्रियादीनांतु न तादृग्दोषकरदेवपित्रादिकार्यमकृत्वा तु भक्षणं सर्वेषांगर्हितमिति व्यवस्था द्रष्टव्या ॥ ३१ ॥

(३) कुल्लूकः । अथ प्रोक्षितभक्षणनियमार्थवादमाह यज्ञायेति । यज्ञसंपत्त्यर्थतदङ्गभूतमांसस्य जग्धिर्भक्षणमेतद्दैवमनुष्ठानं । उक्तव्यतिरिक्तप्रकारेण पुनरात्मार्थमेव पशुंव्यापाद्य तन्मांसभक्षणेषु प्रवृत्तीराक्षसोचितमनुष्ठानमित्युत्तरार्धंवृथामांसभक्षणनिवृत्त्यनुवादः ॥ ३१ ॥

(४) राघवानन्दः । जग्धिर्भक्षणं । यज्ञाय यज्ञार्थम् । मांसस्य तद्विना रागतोभक्षणे दोषमाह अतइति अन्यथा उक्तविधिंविना । राक्षसआसुरोनरकायैव ॥ ३१ ॥

(६) रामचन्द्रः । मांसस्य जग्धिर्भक्षणं यज्ञाय यज्ञविषयएव पुरोडाशपात्रमित्येषदैवोविधिः । अतः अन्यथा अविधिना प्रवृत्तिःमांसभक्षणे राक्षसोविधिरुच्यते । तद्यथा प्रोक्षितंभक्षयेन्मांसंतथा ब्राह्मणकाम्यया । अल्पदोषमिति ज्ञेयंविपरीते तु लिप्यतइति महाभारतवचनेन । यज्ञाङ्गशेषप्रतिपत्तिसिद्ध्येऽपि मांसभक्षणं स्वल्पप्रत्यवायहेतुः ॥ ३१ ॥

यनियम । अतश्चेदर्शेनिमित्ते मासमश्नन्नात्महा सपद्यते । आत्मवधश्च सर्वतएवात्मानगोपायेत्तस्मादुहनपुरायुष स्व कामीयादित्येक्यतद्रवतीत्यादिश्रुतिभिर्मन्त्रार्थवादैश्चतैर्दोषवान्नेतिज्ञापित । तथाहि मन्त्र । असूर्यानाम ते लोकाअन्धेन तमसा वृता । तास्ते प्रेत्याभिगच्छन्ति येकेचात्महनोजनाइति ब्रह्मचारिणोपि प्राणात्यये भक्षणमिष्यते । तस्यैवाल्याद्वरथानिमित्तवाचनिकप्रायश्चित्तभविष्यतीति । ब्रह्मचारीतु योश्नीयान्मधुमासकदाचनेति । क्षुधातु प्राणात्ययाशङ्काया-प्रतिषिद्धमासाशनमपीतिव्यास.। जानातीतिदर्शनेनैकाहिकचेष्यते । एतावता कान्तार अतीतव्याधौ तु न शक्यमेतत् ज्ञातु मवश्यमशितेनानेन जीवतीति । तत्रतु प्रतिषिद्धग्राम्यकुक्कुटादिमासभक्षणमिष्यते । प्रोक्षणदेवाभ्यर्चनसहितस्य तु प्रकृतत्वादस्त्यनुज्ञान । व्याधेश्च न केवलमुत्पन्नस्य निवृत्त्यर्थयावत्क्षशक्ष्यातुरदुर्बालादीनासर्वकालमासाशन नियमतइष्यते । स्त्रीमद्यनित्या क्षयिण श्रमव्याध्याचकर्शिता । नित्यमासरसाहाराआतुराश्चापिदुर्बला ॥ अप्रोक्षितस्यापि छागमासस्य देवताद्यर्चनतु तैरवश्यकर्तव्यम । असभवेतु कस्मिश्चिदहनि न दोष ॥ २७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । प्रोक्षितमुपाहृत भक्षयेत् यजमान । तथा बहूनाब्राह्मणाना यत्र मासभक्षणे सतोषस्तत्र ब्राह्मणाना काम्यया इच्छया भक्षयेत् । यथाविधि वरणादिना नियुक्त ऋत्विक् श्राद्धीच । प्राणानामत्यये तदभक्षणे मरणनिश्चये । अत्रच भक्षयेदिति न विधीयते किंतु रागप्राप्तभक्षणमनूद्य परिसख्यायते । यथा मन्वर्थानुवादी बृहस्पति ॥ रोगा नियुक्तोविधिना हुत विप्रवृतस्तथा । मासमद्याच्चतुर्ध्देषा परिसख्या प्रकीर्तिता ॥ अतोन्यथा तु योश्नीयाद्विधिहित्वा पिशाचवत् । यावन्ति पशुरोमाणि तावत्प्राप्नोति मारणमिति॥ अतएवात्र परिसख्यादोषोपि न दोषाय स्मृत्यैव स्मृतेस्तथा व्याख्यातत्वात् ॥ २७ ॥

(३) कुल्लूक । प्रोक्षितभक्षयेदिति परिसख्या वा स्यात् नियमविधिर्वा । तत्र परिसख्यात्वे प्रोक्षितादन्यन्न भक्षणीयमितिवाक्यार्थ स्यात । सचानुपाकृतमासानीत्यनेनैव निषेधात्प्राप्तस्तस्मान्मन्त्रकृतप्रोक्षणाख्यसंस्कारयुक्तयज्ञहुतपशुमासभक्षणमिदयज्ञाङ्ग विधीयत । अतएवासस्कृतान्पशून्मन्त्रैरित्यस्यानुवादवक्ष्यति । ब्राह्मणानाच यदा कामना भवति तदावश्यमासभोक्तव्यमिति तदापि नियमतएकवारभक्षयेत्सकृद्ब्राह्मणकाम्ययेतियमवचनात । तथा श्राद्धे मधुपर्केच समासोमधुपर्कइतिगृह्यवचनात् । नियुक्तेन नियमान्मासभक्षणीयमिति । अतएव नियुक्तस्तु यथान्यायमित्यतिक्रमदोषवक्ष्यति । प्राणात्यये चाहारान्तराभावनिमित्के व्याधिहेतुके वा नियमतोमासभक्षयेत् ॥ २७ ॥

(४) राघवानन्द । प्रोक्षितमग्नीषोमीयादिपशुवशिष्टम । यथाविधिनियुक्त श्राद्धादौ । अ यये मासैकनिवर्तरोगेइतिचतुष्टये नियमविधि ॥ २७ ॥

(५) नन्दन । अभक्ष्यमपि मासप्रोक्ष्यैव भक्षयेत । काम्यया प्रार्थनया । यथाविधिनियुक्तोदैवपित्र्ययोर्निमन्त्रित । प्राणानामत्यय क्षुधादिपीडायाम । एवंचतुर्धा मासभक्षणे विधिरुक्त ॥२७॥

(६) रामचन्द्र । मासभक्षयेत्प्रोक्षितादन्यन्न भक्षयेदित्यन्यनिषेधपरम । य पुन नियुक्त सन् निमन्त्रित सन्ब्राह्मणानाकाम्यया भक्षयेत् । य पुन प्राणानामत्यये नाशे उपस्थिते मासभक्षयेत् औषधार्थमित्यर्थ ॥ २७ ॥

प्राणस्यान्नमिदं सर्वंप्रजापतिरकल्पयत् ॥ स्थावरं जङ्गमं चैव सर्वं प्राणस्य भोजनम् ॥ २८ ॥

(१) मेधातिथि । प्राण कौष्ठोवायु जीवबीजभूत पञ्चवृत्तस्योदानादिकस्यशरीरस्थित्यर्थ । इदसर्वंजगत्प्रजापतिरेकत्वेनाकल्पयत् । इदमितिसामान्यतोनिर्दिश्य विशेषेणनिर्दिशति स्थावरजङ्गममिति । अतोहेतो सर्वप्राणस्य भोजनम । तिर्यक्पक्षिमनुष्यसरीसृपावस्थाहेतुभेदेदर्निर्देशात् । द्वितीयसर्वग्रहणमपुनरुक्तम । यत प्रजापतिना सर्व

मापदिप्राणस्य कल्पितम्। अतःसर्वमेतस्य भोजनम्। तथाच प्राणसंवादोपनिषदि श्रूयते। सहोवाच किमेत्वंभविष्य-सीति। यदिदंकिंचित आश्वभ्यआकीटपतङ्गेभ्यइति॥ २८॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। अत्रापरेषांमतमुत्थापयति प्राणस्यान्नमिति। प्राणस्य जीवात्मनः। यतोकल्पयदतस्तस्य भोजन भोज्यम्॥ २८॥

(३) कुल्लूकः। प्राणात्यये मांसभक्षणानुवादमाह प्राणस्यान्नमिति। प्राणितीति प्राणोजीवः शरीरान्तर्गतोभोक्ता तस्यादनीयंसर्वमिदंब्रह्मा कल्पितवान्। किंतदाह जङ्गमं पश्वादि स्थावरं व्रीहियवादि सर्वतस्य भोजनं तस्मात्प्राणधार-णार्थंजीवोमांसंभक्षयेत्॥ २८॥

(४) राघवानन्दः। अत्रार्थे भूतार्थवादमाह प्राणस्येति। भोजनं भक्ष्यम्॥ २८॥

(५) नन्दनः। प्राणानामेव चात्ययइत्यस्यार्थवादंश्लोकत्रयेणाह प्राणेति। प्राणस्य प्राणिनः॥ २८॥

(६) रामचन्द्रः। प्राणस्यान्नमित्यारभ्य यज्ञायेति पर्यन्तंचार्वाकपूर्वपक्षोनिरूप्यते प्राणस्येति। प्राणस्य क्षुत्पि-पासे इति श्रुतिः। प्रजापतिरिदंसर्वमन्नंप्राणस्याकल्पयत्। सर्वंस्थावरंजङ्गमंप्राणस्य भोजनस्मृतम्॥ २८॥

चराणामन्नमचरादंष्ट्रिणामप्यदंष्ट्रिणः॥ अहस्ताश्च सहस्तानां शूराणांचैव भीरवः॥ २९॥

(१) मेधातिथिः। चराश्चरणपतनरणोत्साहयोगिनःश्येननकुलादयः तेषामचराः सर्पकपोतादयः अन्नम्। एव दंष्ट्रिणां सिंहव्याघ्रादीनां अदंष्ट्रिणः रुरुपृषतादयोमृगाः। अहस्ताःसर्पमत्स्यादयः सहस्तानां नकुलनिषादादीनाम्। शूराणां महोत्साहयुक्तानांजीवितनिरपेक्षाणांभीरवः प्रियजीविताः। अल्पसत्वाअन्नत्वेन हन्यन्ते॥ २९॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। शूराणां सिंहादीनां भीरवोमृगाद्याः॥ २९॥

(३) कुल्लूकः। प्राणस्यान्नमिदंसर्वमित्येव प्रपञ्चयति चराणामिति। जङ्गमानांहरिणादीनां अजङ्गमास्तृणादयः। दंष्ट्रिणां व्याघ्रादीनामदंष्ट्रिणोहरिणादयः। सहस्तानांमनुष्यादीनामहस्तामत्स्यादयः। शूराणांसिंहादीनां भीरवोहस्त्या दयोऽदनीयाएतारक्ष्यांविधातुरेव सृष्टौ॥ २९॥

(४) राघवानन्दः। एतमेवानुभवशास्त्राभ्यांसहरतयति चराणामित्यादिना। चराणांजङ्गमानां अचराः स्थावराः। शूराणां सिंहादीनां भीरवोहस्त्यादयः॥ २९॥

(५) नन्दनः। सर्वप्राणस्यभोजनमित्येतद्विवृणोति चराणामिति। चराणांमनुष्यादीनामचरावृक्षौषध्यादि। दंष्ट्रिणां-व्याघ्रादीनामदंष्ट्रिणोमृगादयः। सहस्तानां मृगनकुलादीनां अहस्ता सर्पादयः। शूराणांशक्तिमत्तराणांभीरवोऽशक्ताअन्नम्॥ २९॥

(६) रामचन्द्रः। अचराः भक्ष्यागोधूमादयः चराणांप्राणिनामन्नम्। दंष्ट्रिणां व्याघ्रादीनां अदंष्ट्रिणोमृगादयः अन्नं-भोज्यम्। अहस्तामत्स्यादयः सहस्तानांमनुष्याणामन्नम्। शूराणां सिंहादीनां भीरवोमृगादयअन्नम्॥ २९॥

नात्ता दुष्यत्यदन्नाद्यान् प्राणिनोहन्यहन्यपि॥ धात्रैव सृष्टाह्याद्याश्च प्राणिनोऽत्तारएव च॥३०॥

(१) मेधातिथिः। अत्ताभक्षयिता। आद्यान्प्राणिनः अत्तुंशक्यान् प्रतिदिवसंभक्षयन्नदुष्यति धात्रैव प्रजापतिना अत्तारआद्याउभयेपि सृष्टास्तस्मात्प्राणात्ययेमांसमवश्यंभक्षणीयमिति विश्लोकी विधेरस्यार्थवादः॥ ३०॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अहन्यहन्याहारबुध्याऽदन्नपि न दुष्यति न पापंलभते । इति तन्मतोपसंहारः ॥ ३० ॥

(३) कुल्लूकः । भक्षयिताभक्षणार्हान्प्राणिनः प्रत्यहमपि भक्षयन्न दोषमाप्नोति । यस्माद्विधात्रैव भक्षणार्हाभक्षयितारश्च निर्मिताइति । त्रिभिः श्लोकैः प्राणात्यये मांसभक्षणस्तुतिरियम् ॥ ३० ॥

(४) राघवानन्दः । किंच नेति । अत्ता भक्षयिता । आद्यान् भक्षणार्हान् । आद्यात्तृसृष्टेर्ब्रह्मकृतत्वेन स्वाभाविकत्वात् सापेक्षत्वाच्च न दोषइति भावः ॥ ३० ॥

(६) रामचन्द्रः । अहन्यहनि आद्यान् भक्ष्यान् प्राणिनः अत्ता भोक्ता न दुष्यति । धात्रैव आद्याः भक्ष्याः प्राणिनः च पुनः अत्तारएव भक्षकाएव सृष्टाः ॥ ३० ॥

यज्ञाय जग्धिर्मांसस्येत्येषदैवोविधिः स्मृतः ॥ अतोन्यथाप्रवृत्तिस्तु राक्षसोविधिरुच्यते ॥ ३१॥

(१) मेधातिथिः । यज्ञार्थमांसस्य पिण्डप्राशित्रादि जग्धिरशनं । एषदैवोविधिर्देवैरेतद्विहितम् । अन्यथातु मांसाशी यतः शरीरपुष्ट्यर्थकमांसाशने प्रवृत्तिः सराक्षसोविधिःपिशाचानांमांसभक्षणेस्थितिरितिनिन्दा ॥ ३१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । स्वमतमाह यज्ञायेति । यज्ञाय यज्ञाङ्गशेषप्रतिपत्तिसिद्धये । जग्धिर्भक्षणं दैवोविधिः देवतार्थप्रवृत्तत्वात् । अतोन्यथा उपाकृतमांसव्यतिरेकेण । राक्षसोराक्षसान्नाशनरूपत्वात् अतएवाग्रे वक्ष्यति॥ यक्षरक्षःपिशाचान्नंमद्यंमांससुरासवम् । तद्ब्राह्मणेन नात्तव्यंदेवानामश्नता हविरिति॥ देवानांहविर्देवतार्थमुपात्तंमांसहविरश्नतान्यमांसंन भक्ष्यमित्यर्थः । अत्रच वचने ब्राह्मणेनेतिवचनाद्ब्राह्मणस्यानुपाकृतमांसाशने क्षत्रियाद्यपेक्षया दोषभूयस्त्वमतीयते । एवं च ब्राह्मणैर्मांसभक्षणंयज्ञएव कार्यं तत्राप्यल्पः प्रत्यवायोनतु प्रत्यवायाभावएव तथाच महाभारते ॥ प्रोक्षिताभ्युक्षितंमांस तथा ब्राह्मणकाम्यया । अल्पदोषमितिज्ञेयंविपरीते तु लिप्यतइत्युक्तम्॥प्रोक्षित पशुवन्धार्थं । अभ्युक्षितं श्राद्धार्थं । ब्राह्मणानांकाम्ययेति व्याख्यातमेव । अत्रच प्रोक्षितव्यतिरिक्तोपादानं प्रोक्षितापेक्षयाधिकपापहेतुत्वेपि वृथामांसाशनापेक्षयाऽल्पदोषत्वोपवर्णनार्थम् । अतएवानुपाकृतमांसानीत्यभक्ष्यगणे श्राद्धादावपि मांसस्याभक्ष्यत्वाभिधानम् । तथा प्रोक्षितंभक्षयेदित्यादिनान्येषामपि प्रकाराणांभक्षणाभ्यनुज्ञानच न विरुध्यते । लिप्यते संपूर्णपापेन युज्यते । यत्तु पुराणादिषु पितृकल्पे समानांद्विजानांभक्षणोद्देशेन गांहत्वा श्राद्धकरणंतेन च जन्मान्तरे जातिस्मरत्वमुक्तम् तत्र प्राचीनभाग्यसहितश्राद्धप्रभावाज्जातिस्मरत्वं मांसभक्षणात्त्वनेकतिर्यग्योनिगमनमिति न काचिदनुपपत्तिः । अतएवयत्स्वार्थंपक्वमपि पितृकार्यादि कृत्वा भुज्यते तद्ब्राह्मणानामतिगर्हितं क्षत्रियादीनांतु न तादृग्दोषकरंदेवपित्रादिकार्यमकृत्वा तु भक्षणं सर्वेषांगर्हितमिति व्यवस्था द्रष्टव्या ॥ ३१ ॥

(३) कुल्लूकः । अथ प्रोक्षितभक्षणनियमार्थवादमाह यज्ञायेति । यज्ञसंपत्त्यर्थंतदङ्गभूतमांसस्य जग्धिर्भक्षणमेतद्दैवमनुष्ठानं । उक्तव्यतिरिक्तप्रकारेण पुनरात्मार्थमेव पशुव्यापाद्य तन्मांसभक्षणेषु प्रवृत्तीराक्षसोचितमनुष्ठानमित्युत्तरार्धेवृथामांसभक्षणनिवृत्त्यनुवादः ॥ ३१ ॥

(४) राघवानन्दः । जग्धिर्भक्षणं । यज्ञाय यज्ञार्थम् । मांसस्य तद्विना रागतोभक्षणे दोषमाह अतइति। अन्यथा उक्तविधिंविना । राक्षसआसुरोनरकायैव ॥ ३१ ॥

(६) रामचन्द्रः । मांसस्य जग्धिर्भक्षणं यज्ञाय यज्ञविषयएव पुरोडाशमात्रमित्येषदैवोविधिः । अतः अन्यथा अविधिना प्रवृत्ति.मांसभक्षणे राक्षसोविधिरुच्यते । तद्यथा प्रोक्षितंभक्षयेन्मांसतथा ब्राह्मणकाम्यया । अल्पदोषमिति ज्ञेयविपरीते तु लिप्यतइति महाभारतवचनेन । यज्ञाङ्गशेषप्रतिपत्तिसिद्ध्येऽपि मांसभक्षणं स्वल्पप्रत्यवायहेतुः ॥ ३१ ॥

क्रीत्वा स्वयं वाप्युत्पाद्य परोपकृतमेव वा ॥ देवान्पितृंश्चार्चयित्वा खादन्मांसं न दुष्यति ॥३२॥

(१) मेधातिथिः । मृगपक्षिमांसविषयमिदंशास्त्रम् । रुरुपृषतादीनां शशकपिञ्जलादीनांमांसंदेवानांपितृणांचार्चनंकृत्वा खादतोन दोषः । यथा गृहे वैश्वदेवाद्यर्थंकृते सविधानं विनापिवैश्वदेवेनोदनादिभोजनमस्ति न तथा मांसस्याएवमर्थमेतत्पुनर्वचनं देवान्पितृंश्चार्चयित्वेति । अन्यथा गृहस्थस्य पूर्वमेव भोजनमेवंरूपंदेवेभ्यइति । तेन शब्देनोद्दिश्य शुचौ देशे मांसस्य प्रक्षेपः । यदिवा अग्नये वायवे सूर्यायजातवेदसइति देवार्चनंकर्तव्यम् । फलैर्वा वर्तयन्नग्नौ जुहुयादाहुतय.कृत्वाऽग्निमतोन्यत्रनभवन्ति । नचाग्नौ होमेन विना बलिहरणं कर्तव्यम् । कर्मान्तरस्य प्रयोगान्तरस्यच प्रतिपादितत्वात् । आस्तांतावदेतत् । अन्येतु श्राद्धंच पितृणामर्चनमाहुः । दृष्टश्च श्राद्धेऽर्चनप्रयोगः । पितृंश्चैवाष्टकान्वदन्ति ततश्च सर्वस्मृतिकारैःश्राद्धमेव विहितं न पुनरन्या काचिदेवक्रिया । कथंपुनर्मांसस्य क्रयसंभवः यावता आपणभूमेः मांसक्रियमाणंसोनमापद्यते । अथोच्यते । सौनिकैरहृतस्य स्वयमृतस्य पशोर्मांसमभक्ष्यमनारोग्यकरत्वात् । उच्यते व्याधशाकुनिकादिभिराहृतं क्रेष्यते नच ते सौनिकाइतिप्रसिद्धास्तैश्च विक्रयार्थमाम्यद्भिर्गृहआनीतभवति तदा संभवति क्रयः नहि तत्सौनमुच्यते । स्वयंवाप्युत्पाद्य ब्राह्मणोयाच्ञयाक्षत्रियोमृगयाकर्मणा ॥ ३२ ॥

.(२) सर्वज्ञनारायणः । तत्र क्षत्रियादीनामत्यनिषिद्धमांसभक्षणप्रकारमाह क्रीत्वेति । स्वयमुत्पाद्य मृगयादिना हत्वा । परोपकृतं लब्धं । स्वयमुत्पादनसाहचर्याच्च क्षत्रादिपरमेवैतत् ब्राह्मणस्य यज्ञोद्देशंविना पशुहिंसाया.पूर्वमेव निषेधात् ॥ ३२ ॥

(३) कुल्लूकः । क्रीत्वा आत्मना चोत्पाद्य अन्येन वा केनाप्यानीय दत्तंमांसं देवपितृभ्योदत्वा शेषंभक्षयन् पापमाप्नोति । अतः प्रोक्षितादिचतुष्टयभक्षणवन्नेदंनियतंभक्षणं नदुष्यतीत्यभिधानात् । वर्षेवर्षेऽश्वमेधेनेत्यादिवक्ष्यमाणमांसवर्जनविधिरप्येतद्विषयएवाविरोधात् ॥ ३२ ॥

(४) राघवानन्द. । उपकृतं दत्तम् ॥ ३२ ॥

(५) नन्दनः । एवंविधात्वविहितत्वात्तल्लक्षणत्वाच्च धर्मस्य प्राणापेक्षेमांसभक्षणे नदोषइत्याह नात्तेतिपञ्चभिः । यज्ञामजग्धिरेषदैवो विधिः । इतरमपिविधिमाह क्रीत्वेति । अर्चयित्वा मांसेन । मांस दैवपित्र्यशिष्टम् ॥ ३२॥

(६) रामचन्द्रः । क्रीत्वा स्वयमुत्पाद्य मृगयादिना परोपहृतमेव च परेणान्येनोपहृतमानीतंमांसं देवान्पितॄनर्चयित्वा खादन्नदुष्यति । एतत्क्षत्रियविषयम् ॥ ३२ ॥

नाद्यादविधिना मांसं विधिज्ञोऽनापदि द्विजः॥ जग्ध्वा ह्यविधिना मांसं प्रेत्य तैरद्यतेऽवशः॥३३॥

(१) मेधातिथिः । पूर्वोक्तादेवाद्यर्चनशिष्टात् ब्राह्मणकामनादिनिमित्तान्तरंयद्भक्षणंयोविधिस्तेनेनाश्नीयात् मांसं । उक्तानुवादोयं।आपदि प्राणात्यये देवाद्यर्चनमपि नापेक्ष्यम् । ननुचैतदपि निमित्ततयोक्तमेव ततश्चविधिरेवायनाविधिःसत्य प्रोक्षितसंबन्धाद्व्रीह्यजस्यैव तत्र सन्निधानमाशङ्कायांशशादिविषयेऽभ्यनुज्ञानार्थमनापदीत्युच्यते । किंतर्हि विध्यर्थानुष्ठानपरोविधिज्ञउच्यते तथालौकिकानुष्ठानेपि जानातिरुपचारात्प्रयुज्यते । एषसतज्जानातीति अनुष्ठानपरे प्रयुञ्जते अत्रफलकथायांजग्ध्वा अशास्त्रीयेणनिमित्तेन प्रेतोमृतस्तै.प्राणिभिरवशोद्यते येनविषयेणयोयेषांमांसमश्नाति तस्य विविधा पीडा भवति ।

(३२) परोपकृत = परोपहृतं (ज, झ, ञ, ढ)

एतावन्मात्रपरमेतत् । अन्यथा प्रायेण छागादिमांसमश्नन्ति लोकानचछागादयोमांसाशिनः । अथवा तत्कृतेनापायेनक्रव्याद्भिरभ्यद्यमानस्तैरद्यतइत्युच्यते ॥ ३३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । प्रकृतंब्राह्मणविषयमुपसंहरति नाद्यादिति । अविधिना उपाकरणव्यतिरेकेण । विधिज्ञो-मांसाशनविधिज्ञः द्विजोब्राह्मणः ॥ ३३ ॥

(३) कुल्लूकः । मांसभक्षणानुष्ठानदोषज्ञोद्विजातिरनापदि तत्तद्देवाद्यर्चनविधानंविना न मांसंभक्षयेत् । यस्मादविधानेन योमांसमादति सम्रृतःसन्नवश्यांसतेन भक्षितैस्तैः प्राणिभिः परलोके स्वरक्षणाक्षमःखाद्यतइति सर्वश्लोकानुवादः ॥ ३३ ॥

(४) राघवानन्दः । अनापदि रोगाद्यसंपत्तौ । तैर्भक्षितैः अवशोरक्षणाक्षमः प्रेत्य मृतः अत्तायते ॥ ३३ ॥

(५) नन्दनः । योऽयंमांसभक्षणेषोढाविऽधिरुक्तस्तद्विपर्ययेण भक्षणे दोषमाह नाद्यादिति ॥ ३३ ॥

(६) रामचन्द्रः । तैः पशुभिः द्विजः ब्राह्मणः अद्यते भक्ष्यते अवशः पराधीनःसन् ॥ ३३ ॥

न तादृशं भवत्येनोमृगहन्तुर्धनार्थिनः ॥ यादृशं भवति प्रेत्य वृथामांसानि खादतः ॥ ३४ ॥

(१) मेधातिथिः । प्रसिद्धार्थःश्लोकः ॥ ३४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । आहारबुद्ध्या तु भक्षणमतिनिन्दितंतरयेत्याह नतादृशमिति । धनार्थिनइतिवदंस्तस्य मांसविक्रयजीविनस्तदेकवृत्तितया नातिशयितदोषतेतिच दर्शयति ॥ ३४ ॥

(३) कुल्लूकः । मृगवधजीविनोव्याधादेर्धननिमित्तमृगाणांहन्तुर्न तथाविधंपापंभवति यादृशमदेवपितृशेषभूतमांसानि खादतःपरलोके भवतीति पूर्वानुवादएव ॥ ३४ ॥

(४) राघवानन्दः । अहोकष्टंवर्ततइत्याह नेति । एनोदुःखं । मृगहन्ता देहयात्रार्थंप्रवर्तते अयंतु भोगार्थमित्यस्ति विशेषः ॥ ३४ ॥

(५) नन्दनः । वृथाऽविधिना ॥ ३४ ॥

(६) रामचन्द्रः । धनार्थिनः क्रेतुः मृगहर्तुः तादृशं एनः पापं न भवति वृथामांसानि खादतः प्रेत्य यादृशमेनोभवति ॥ ३४ ॥

नियुक्तस्तु यथान्यायं योमांसं नात्ति मानवः ॥ सप्रेत्य पशुतां याति संभवानेकविंशतिम् ॥ ३५ ॥

(१) मेधातिथिः । जन्मानि अवश्यंप्राणात्ययसंभवे देवार्चनंयोनकरोति अथच मांसमश्नाति सदुष्यत्येव ॥ ३५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । न चार्त्विज्यश्राद्धभोजनादौ प्रवृत्तोमांसभक्षणदोषदर्शनात्ततोनिवर्ततेतत्कालेमांसाभक्षणस्यैवातिदोषहेतुत्वात् । अतआदावेव याजनादेर्निवर्ततेत्याह नियुक्तस्त्विति । यथान्यायं वरणादिना ॥ ३५ ॥

(३) कुल्लूकः । श्राद्धे मधुपर्के च यथाशास्त्रनियुक्तसन्योमनुष्योमांसंन खादति सम्रृतःसन्नेकविंशतिजन्मानि पशुर्भवति । यथा विधिनियुक्तस्त्वित्येतन्नियमातिक्रमफलविधानमिदम् ॥ ३५ ॥

(४) राघवानन्दः । यथाविधि नियुक्तइत्युक्तंतत्रार्थवादमाह नेति । नियुक्तः श्राद्धादौ । संभवान् जन्मानि उत्तरत्नब्रह्मारणविना ॥ ३५ ॥

(५) नन्दनः । दैवे पित्र्ये च नियुक्तस्य मांसाभक्षणे दोषमाह नियुक्तइति ॥ ३५ ॥

(६) रामचन्द्रः । प्रतिप्रसवमाह नियुक्तइति यथान्याय विधिना नियुक्तः आर्त्विज्यादौ निमन्त्रित मानवः ब्राह्मणः मांसनात्ति न भक्षयति स. प्रेत्य भवे जन्मनिएकविंशतिपर्यन्तपशुतांयाति । एतद्ब्राह्मणविषयम् ॥ ३५ ॥

असंस्कृतान्पशून्मन्त्रैर्नाद्याद्विप्रः कदाचन ॥ मन्त्रैस्तु संस्कृतानद्याच्छाश्वतं विधिमास्थितः ॥३६॥

(१) मेधातिथिः । प्रोक्षणादय-पशुबन्धेमन्त्रवन्त संस्कारास्तिहितास्ते येषांक्रियन्ते पशूनांवैदिकयागशेषाणांमांसभक्षात् । सीतायज्ञादिषु च सत्यपि सामयाचारिकयागशेषत्वे मन्त्रसंस्काराभावादभक्ष्यता । शाश्वतंशाश्वतोनित्योवैदिकइत्यर्थ. । आस्थित आश्रितः ॥ ३६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । न्यायादविधिनेतियत्प्रागुक्तंतत्र विधिशब्दार्थंनिरुक्त्या तदेव स्पष्टयति असंस्कृतानिति । मन्त्रैरुपाकरणनियोजनप्रोक्षणादिमन्त्रैः । एतेनोपाकरणादिसंस्कारसंस्कृतस्यैव पशोर्मांसविप्रेण भक्ष्यम । सचान्वष्टकायां पशुकल्पे मधुपर्के सोमे हविर्यज्ञविशेषेचास्तीति तत्रैव मांसाशनविप्रेण कार्यम् । तदपि पूर्वैर्मुनिभिः कृतत्वात्क्रियते मनु सर्वथादोषाभावादिति दर्शयितुंशाश्वतविधिमास्थितइत्युक्तम । शाश्वतंविधिं प्रवृत्तिप्रकारपूर्वेषांणाम । आस्थितआश्रित. । एवचतदाविप्रेण कर्तव्यमितिपार्वणप्रकरणोक्तमपि क्षत्रियादिपरमेव ॥ ३६ ॥

(३) कुल्लूकः । वेदविहितमन्त्रवत्प्रोक्षणादिसंस्कारशून्यान्पशून्विप्रादिः कदाचिन्नाश्नीयात् । शाश्वतंप्रवाहानादितया नित्यपशुयागादिविधिमास्थितोमन्त्रसंस्कृतानेवाश्नीयादिति । प्रोक्षितंभक्षयेन्मांसमित्येतस्यानुवादार्थमेतत् ॥ ३६ ॥

(४) राघवानन्दः । विधिनिषेधप्रकारौ निगमयति असंस्कृतानिति । शाश्वतं शास्त्रोक्तम ॥ ३६ ॥

(५) नन्दनः । सप्रमप्रतिविधिमाह असंस्कृतानिति । असंस्कृतान्याजुषैरुपाकरणपर्यग्निकरणादिप्रयुक्तैर्मन्त्रैरसंयुक्तान् । मन्त्रैस्तु संस्कृतानद्यात् । अभक्षणाहानिपिपशून्मन्त्रै संस्कृतान्कृत्वाऽद्यादिति ॥ ३६ ॥

(६) रामचन्द्रः । मन्त्रैः उपाकरणप्रयोजनप्रोक्षणादिभिः असंस्कृतान्पशून् । विप्रइत्युपलक्षणमात्रं अन्योपि कश्चननाद्यात् न भक्षयेत् । मन्त्रैः संस्कृतान्पशूनद्यात् । शाश्वतविधिमास्थितः शाश्वतमित्यनेन मुनिकृतत्वमुक्तम । तेनान्यैः कृतमिति तेन तु सर्वथा दोषाभावः ॥ ३६ ॥

कुर्याद्घृतपशुं सङ्गे कुर्यात्पिष्टपशुं तथा ॥ नत्वेव तु वृथा हन्तुं पशुमिच्छेत्कदाचन ॥३७॥

(१) मेधातिथिः । यथेषाबुद्धि-स्यात्सीतायज्ञश्वभ्रिकायज्ञखण्डिकायागादिषु समाचारप्रमाणेषु पशुवध.फलकामस्य त्याज्यः दृष्टाहि पशुवधोपयाचितकेनातिशयवती सस्यसंपत्तिरिति तन्निषेधार्थमाह । सङ्गे प्रस्तावात्पशुवधप्रसङ्गे घृतपशुंकुर्याद्घृतपशुमेव कुर्यात । पशुना यष्टव्ये तत्स्थाने घृतेन यजेत देवताः । तद्धि सामान्येनयागद्रव्यम अथवा पिष्टपशुं पिष्टमयपशुमतिकृतिंकृत्वा देवताभ्यउपहरेत्पिष्टेन वा पुरोडाशादि कृत्वा । कथमप्रवृथा पशुवधः । उच्यते । शिष्टानांसमाचार प्रमाणम । ननु स्त्रीशूद्रजनानामवैद्यत्वान्नात्रवेदमूलता शक्या कल्पयितुम । देवताराधनार्थंनह्येतदाचरन्ति नच देवताराधनार्थानि वैदिकानि कर्माणि गुणत्वेन देवताश्रुतेः । अन्वयव्यतिरेकमूलतांचात्रेच्छन्ति । दृश्यते पशुवधोपयाचितकेन फलसंपत्तिरितिमन्यमानाः । अतोनवेदमूलता अन्वयव्यतिरेकावपि भ्रान्तिमात्रप्रसङ्ग्व्यभिचारात् । अतोऽयंश्लोकोन्यायप्राप्तार्थानुवादएव सौहार्दाचार्येण पठित. ॥ ३७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। यदातु सर्वथात्यन्तोत्कटरागता पशुभक्षणे भवति तदापि प्रकारेण तदाकाङ्क्षा निवर्तनीया न तु पशुहिंसा युक्तेत्याह कुर्यादिति। घृतपशुर्घृतविकारः पशुमांसतुल्यरूपत्वात्पशुः। एवंपिष्टपशुः। संगेऽत्यन्तेच्छायां। भूताद्यभिभवः संगइतितु केचित् तत्तु न लोकप्रसिद्धमितिहेयमेव ॥ ३७ ॥

(३) कुल्लूकः। सङ्गआसक्तौ पशुभक्षणानुरागेण घृतमयींपिष्टमयींवा पशुमतिकृतिंकृत्वा खादयेत् न पुनर्देवताद्युद्देशविनैवपशून्कदाचिदपि हन्तुमिच्छेत् ॥ ३७ ॥

(४) राघवानन्दः। घृतपशु घृतमयींपशुप्रतिकृतिं। संगे पशुबलिप्रसक्तौ आसक्त्यां भोजनेरागप्रसक्तौवा आवश्यकेस्मार्तकर्मणिवा न तु वैदिककर्मणि घृतपश्वादावेकादशावदानबाधापत्तेः। तस्माद्यज्ञेवधोऽवधइत्युक्तम् ॥ ३७ ॥

(५) नन्दनः। हिंसामविधिना न कुर्यादित्याह कुर्यादिति। सङ्गेसंगतउत्सवादिनिमित्तेज्ञात्यादिसमवायइतियावद्घृतपशुमुपाकुर्यात्। पशुस्थानेप्रभूतघृतंपिष्टमपूपादिकंचदद्यादिति ॥ ३७ ॥

(६) रामचन्द्रः। घृतपशुं सङ्गे आसक्तौ कुर्यात्। पिष्टपशु तथा कुर्यात्। वृथा पशुंहन्तुंकदाचन नेच्छेत् ॥ ३७ ॥

यावन्ति पशुरोमाणि तावत्कृत्वोह मारणम्॥ वृथापशुघ्नः प्राप्नोति प्रेत्य जन्मनि जन्मनि ॥ ३८ ॥

(१) मेधातिथिः। तावतीर्जन्मना मावृत्तीर्मरणंप्राप्नोति। वृथापशुघ्नःश्रुतिस्मृत्योरचोदितंपशुवधंयःकरोति। तच्च प्रकरणान्महानवम्यादिषु लौकिकैर्यत्क्रियते। पशुघ्नइतिकमत्ययेपछान्दसंरूपम् ॥ ३८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। तावत्कृत्वस्तावत्संख्यान्वारान्। वृथा उपाकरणादन्यत्र पशुघ्नः ॥ ३८ ॥

(३) कुल्लूकः। देवताद्युद्देशमन्तरेणात्मार्थंयः पशून्हन्ति सवृथापशुघ्नोमृतःसन्यावत्संख्यानि पशुरोमाणि तावत्संख्याभूतंजन्मनि जन्मनि मारणंप्राप्नोति तस्माद्वृथापशुंन हन्यात्। तावत्कृत्वइति वस्वतात् क्रियाभ्यावृत्तिगणने कृत्वसुच्प्रत्ययः। इह हशब्दआगमप्रसिद्धिसूचनार्थः ॥ ३८ ॥

(४) राघवानन्दः। विपक्षेदण्डमाह यावन्तीति। अत्रहशब्दःप्रसिद्धार्थद्योती ॥ ३८ ॥

(५) नन्दनः। तावत्कृत्वः स्तावतोवारान्। हशब्दोनुकम्पायाम् ॥ ३८ ॥

(६) रामचन्द्रः। वृथापशुघ्नःपुरुषः इहलोके अधर्मान्मारणंकृत्वा यावन्ति पशुरोमाणि अष्टकोटिरोमाणि तावन्ति पशुमायतंप्रेत्यसंप्राप्नोति जन्मनिजन्मनि ॥ ३८ ॥

यज्ञार्थं पशवः सृष्टाः स्वयमेव स्वयंभुवा ॥ यज्ञस्य भूत्यै सर्वस्य तस्माद्यज्ञे वधोऽवधः ॥ ३९ ॥

(१) मेधातिथिः। नायमनन्तरोक्तोदोषः। श्रुतिस्मृतिचोदिते वधे यज्ञाद्भूते याभूतिस्तन्निवृत्त्यर्थमेव। स्वयंभुवा प्रजापतिना पशवः सृष्टाउत्पादिताः। स्वयमेवेत्यर्थवादः। अस्य जगतोविश्वस्य यज्ञोज्योतिष्टोमादिः। भूत्यै भूतिर्विभवः पुष्टिःस्फीतिः तस्मात्तत्र योवधः सोऽवधोविज्ञेयः। हिंसाजन्यस्यपापस्यनिवृत्तेरेवमुच्यते ॥ ३९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। अत्र यज्ञार्थहनने कुतंतादृग्दोषाभावइत्याशङ्कामपनयति यज्ञार्थमिति। लोकस्य भूत्यै जन्मने आहुत्या सूर्याप्यायनवृष्टिबीजपरंपरया शस्योत्पत्तौ प्राण्युत्पादात्। एतेनैकपशुहिंसयाऽनेकप्राणिनिस्तारात्तादृशदोषाभावउक्तः ॥ ३९ ॥

---

(३८) तावत्कृत्वोह=कृत्वेह (क, ख, ग, ण, घ)

(३) कुल्लूकः । यज्ञार्थेतु पशुवधे न दोषइत्याह यज्ञार्थपशवइति । यज्ञसिद्ध्यर्थंप्रजापतिनाऽऽत्मनैवादरेण पशवः सृष्टाः । यज्ञश्चाग्नौ प्रास्ताहुतिन्यायात्सर्वस्यास्य जगतोविवृद्ध्यर्थः । तस्माद्यज्ञे वधोऽवधएव । वधजन्यदोषाभावात् ॥३९॥

(४) राघवानन्दः । अस्य जगतोभूत्यैउद्भूत्यै । तथाचगीता यज्ञाद्भवति पर्जन्यः पर्जन्यादन्नसंभवः । अन्नाद्भवन्तिभूतानीत्यादि ॥ ३९ ॥

(५) नन्दनः । यज्ञार्थे पशुवधे न दोषोऽस्तीत्याह यज्ञार्थमिति । यज्ञेऽवधोवधकार्याभावादवधः ॥ ३९ ॥

(६) रामचन्द्रः । यज्ञः अस्य द्विजस्य सर्वस्य क्षत्रियादेः भूत्यै ऐश्वर्याय भवति तस्माद्यज्ञे वधोऽवधएव । पशोर्वधइति पाठः ॥ ३९ ॥

ओषध्यः पशवोवृक्षास्तिर्यञ्चः पक्षिणस्तथा ॥ यज्ञार्थं निधनं प्राप्ताः प्राप्नुवन्त्युच्छ्रितीः पुनः ॥४०॥

(१) मेधातिथिः । कथंपुनर्यज्ञे हिंसादोषोनास्ति । उच्यते । हिंसा हिंस्यमानस्य महानपकारः । प्राणवियोगेन पुत्रदारधनविभवादिवियोगेन सर्वानर्थोत्पत्तेर्दुष्कृतस्यंच समनन्तरंनरकादिफलविपाकस्य प्रत्यासत्तेः । यज्ञेतुहतानामुपकारोनापकारः नरकादिफलानुत्पत्तेः । यतोयज्ञे निधनंविनाशंगताउच्छ्रतीरुत्कर्षजातितोदेवगन्धर्वयोनित्वद्वीपान्तरेषूत्तरकुरुप्रभृतिषु वर्षसहस्रादिजीविषु वर्षान्तरे वा जन्मप्राप्नुवन्ति । अर्थवादश्चायम् । नह्यत्र विधिः श्रूयते प्राप्नुवन्तीतिवर्तमानोपदेशात् । न चार्थवादात्प्रतितिष्ठन्तीतिवद्विधिप्रतिपत्तिर्युक्ता । विध्यन्तरस्याभावादसंभवाच्च सर्वोयमविधिमांसभक्षणप्रतिषेधशेषः । ऐहलौकसंपाद्यतयाप्ययप्रतिषेधोनत्वेवतुवृथाहन्तुंपशुमिच्छेदिति । यच्चाभ्यनुज्ञानं यज्ञार्थंपशवः सृष्टाइति तत्सर्वभक्षणंप्रतिषेधतया प्रतीयते । तथाच वक्ष्यति नाकृत्वा प्राणिनांहिंसामित्यादि । नचात्रविधेरस्ति संभवः । नतिरश्चामधिकारः संभवति विशेषविज्ञानाभावात् । न चानधिकृतस्यकर्तृत्वम् । नाप्यकर्तृत्वे शास्त्रीयात्कर्मणः फलोत्पत्तिः । नह्यत्र दृष्टवस्तुस्वाभाव्येन फलोत्पत्तिः यथा विषमविदुषोऽपि पीतवतोजनयत्येवस्वफलम् । नैवंवैदिकार्थाः । अचेतन्याच्चौषधादीनामृत्विङ्न्यायोऽपि नास्ति । दृष्टकिल कुतश्चन कर्मणः परप्रयुक्तादप्यृत्विजांफलम् यः कामयेत पापीयान्स्यादित्यादि तत्र विध्यन्तरशेषत्वाभावात्स्पृष्टत्वाच्च विधिप्रतिपत्तेर्मनुष्याधिकारत्वाच्च । शास्त्रस्य युक्ताद्व्यापारसमाश्रितोवाचनिकस्तावन्मात्रोधिकारः । यथा परकीयाश्वमेधावभृथे ब्राह्मणस्य प्रायश्चित्तमुक्तम् इहत्वधिकारएव नास्तीत्युक्तम् । औषध्योदर्भादयः । पशवश्छागादयः वृक्षाः यूप्याः । तिर्यञ्चोऽपशवोऽपिपशवोयेषांहविष्येन चोदना कपिञ्जलानालभतइति । भीमग्रहणादनड्वाहस्तिर्यञ्चोवाजपेयादौ तिर्यञ्चइति व्यपदिश्यन्ते । यद्यपि तेषांतत्र निधनंनास्ति तथापि यावती च पीडा क्रियतइति सा निधनशब्देन लक्ष्यते । पक्षिणः कपिञ्जलादयोयद्यपि ते पशुत्वेन चोद्यन्ते । अप्रसिद्धतरप्रयोगात्तु सप्तग्राम्याः पशवः सप्तारण्याइति । गवाद्योपक्षिणश्चतुष्पाज्जातिवचनः पशुशब्दः । गोबलीवर्दवद्भेदोद्रष्टव्यः ॥ ४० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । तथाचवध्यस्याप्युपकारोभवेदित्याह ओषध्यइति । पशवश्छागा । तिर्यञ्चस्ततोन्ये चतुष्पदाः । उच्छ्रितीरुत्तमजातीः ॥ ४० ॥

(३) कुल्लूकः । किंच ओषध्यइति । ओषध्योव्रीहियवाद्याः पशवश्छागाद्याः वृक्षायूपाद्यर्थाःतिर्यञ्चःकूर्मादयः । पक्षिणःकपिञ्जलाद्याः । यज्ञार्थविनाशंगताः पुनर्जात्युत्कर्षंप्राप्नुवन्ति ॥ ४० ॥

(३९) यज्ञस्य=यज्ञोऽस्य (क, ख, ग, घ, च, ञ, ढ, ण,)।

(४) राघवानन्दः । ननु कथमवधस्तत्राह ओषध्यइति। तिर्यञ्चोगोकूर्मादयः। उच्छ्रितीर्जात्युत्कर्षं। नवधोऽनुपकारायपश्वादेरयमुपकारक इत्यवधइतिभाव. ॥ ४० ॥

(५) नन्दनः । यज्ञार्थे वधे न केवलंयजमानस्यैवाभ्युदयः किंतु पश्वादीनामपीत्याह ओषध्यइति। उच्छ्रितीः उच्छ्रयानभ्युदयानितियावत् ॥ ४० ॥

(६) रामचन्द्रः । तिर्यञ्चः तिर्यग्योनय यज्ञार्थनिधनंप्राप्ताः उच्छ्रितीः उत्कृष्टजातीः उत्कृष्टजातित्वं प्राप्नुवन्ति ॥ ४० ॥

मधुपर्के च यज्ञे च पितृदैवतकर्मणि ॥ अत्रैव पशवोहिंस्यानान्यत्रेत्यब्रवीन्मनुः ॥ ४१ ॥

(१) मेधातिथिः । यावत्यः काश्चिच्छास्त्रचोदितहिंसास्ताः संक्षिप्य दर्शयति। मधुपर्कोव्याख्यात. तत्र गोवधोविहितः। यज्ञोज्योतिष्टोमादिस्तत्र सवनीयैकादशिन्यादि। पशुवधोनिरूढपशुवधादि. स्तत्रत्रएवच। पितृदैवतं पितरोदेवतायस्मिन्कर्मण्यष्टकादौ नतु श्राद्धम्। तद्धि सिद्धेन मांसेन विहितम् नच पशुवधश्चोदित.। नचेदमेवावधायकयुक्तम् उत्पत्तौ श्राद्धस्य हिंसायाअचोदितत्वात्। अस्यच विस्पष्टविधानादष्टकापशुवधेनापि नेतुंशक्यत्वाद्विधिविचारस्य मूलकल्पनामसङ्गाद्विध्यन्तरशेषतायाश्च वक्ष्यमाणत्वात्। येषांतु मतं पितृणांदेवतानांच कर्म महायज्ञादि। ब्राह्मणैर्वैभ्याभृत्यानांचैववृत्त्यर्थमापदि पशुहिंसनमप्रमाणात्ययेऽभ्यनुज्ञायते। अवेदविहितहिंसाप्रतिषेधोऽयम्। नचवेदविहिताऽभ्यनुज्ञायते ॥ ४१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । उपसहरति मधुपर्केचेति। यज्ञे पशुबन्धसौत्रामणीसोमेषु। पितृकर्मण्यष्टकायां। दैवतकर्मणि आश्वलायनगृह्याद्युक्तपशुकल्पे अत्रैव ब्राह्मणेन हिंस्याइत्येवकारेण व्यवच्छिद्यापि नान्यत्रेति पुनर्वदनभ्यासे भूयांसमर्थमन्यन्तइतिन्यायेन निमित्तान्तरेण पार्वणादावपि हिंसायांऽतिशयितमत्यवायहेतुतांदर्शयति ॥ ४१ ॥

(३) कुल्लूकः । समासोमधुपर्कइति विधानान्मधुपर्के च यज्ञे च ज्योतिष्टोमादौ पित्र्ये दैवे च कर्मणि श्राद्धादौ पशवोहिंसनीयानान्यत्रेति मनुरभिहितवान् ॥ ४१ ॥

(४) राघवानन्दः । हिंसास्थलगणयति मध्विति। अत्रैवेति। तथाच श्रुति.। न हिंस्यात्सर्वभूतान्यन्यत्र तीर्थेभ्य. ॥ ४१ ॥

(५) नन्दनः । त्रिष्वेव पशुवधइत्याह मध्विति। पितृदैवत्यकर्मश्राद्धम् ॥ ४१ ॥

(६) रामचन्द्रः । अत्र मधुपर्के पशुवध सत्ययुगपरोज्ञेयः ॥ ४१ ॥

एष्वर्थेषु पशून् हिंसन्वेदतत्त्वार्थविद्द्विजः ॥ आत्मानं च पशुं चैव गमयत्युत्तमां गतिम् ॥ ४२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । वेदतत्वार्थविदिति वेदस्य तात्विक तात्पर्यविषयमर्थ यदि जानाति यदि तत्कर्म साङ्गकरोतीतितियावत्। गमयत्युत्तमांगतिमतउपकाराधिक्यादद्दोषइत्यर्थः ॥ ४२ ॥

(३) कुल्लूकः । एषु मधुपर्कादिषु पदार्थेषु पशून्हिंसन्नात्मानपशुंचोत्तमांगतिंस्वर्गाद्युपभोगयोग्यविलक्षणदेहदेशादिसंबन्धंप्रापयति। वेदतत्त्वार्थविदिति विद्वदधिकारबोधनार्थम्। नन्वन्याधिकारिके कर्मणि कथमनधिकृतस्य पश्वादेरुत्तमगतिप्राप्तिफलं उच्यते। शास्त्रप्रमाणकत्वात् अस्यार्थस्य पित्रधिकारिकायांजातेष्टावनधिकारिणोऽपि पुत्रस्य परमाभिमगतिप्राप्तिफल

दिहापि पश्वादिगतफलसंभवाद्यजमानएव कारुणिकतया पशुगतफलविशिष्टमेव फलंकामयिष्यति अतएवात्मानंच पशुंचे-वेत्यभिधानात् यजमानव्यापारादेव पशुगतफलसिद्धिरुक्ता ॥ ४२ ॥

(५) राघवानन्दः । अतआह एष्विति । आत्मनःस्वर्गकामोयजेत वायव्यंश्वेतमालभेतेति श्रुतेः । पशूंश्चेति यज्ञार्थंनिधनंप्राप्ताइत्युक्तम् ॥ ४२ ॥

(६) रामचन्द्रः । एष्वर्थेषु मधुपर्कादिषु पशून्हिंसन्सद्द्विजआत्मानंपशूंश्चोत्तमांगतिं गमयति प्रापयति ॥ ४२ ॥

गृहे गुरावरण्ये वा निवसन्नात्मवान्द्विजः ॥ नावेदविहितां हिंसामापद्यपि समाचरेत् ॥ ४३ ॥

(१) मेधातिथिः । नच गुरौ वसतोब्रह्मचारिणोऽरण्ये यतपरस्यतोन्या काचाद्धिंसास्ति । अवकीर्णिनोब्रह्म-चारिणः स्यादपिवानप्रस्थस्यतु नैवास्ति । ब्रह्मचारिणोऽन्यात्मोपेक्षणनैवंष्यते । अतोऽयंविधिरेवश्राद्धे गृहइत्यनुवा-दएव । यदिचायं विधिःस्यादरण्यआपद्यपीतिकिमालम्बनमेतत्स्यात् । नच वानप्रस्थस्य साग्निकस्यापि पशुयागोऽस्ति पुरोडाशांश्चरूंश्चैवेत्यत्र दर्शयिष्यामइति केचित् । उपाध्यायस्त्वाह युक्तंब्रह्मचारिणोवानप्रस्थस्यत्वपराजितांवास्थायेत्या-दिनात्मत्यागोपि विहितस्तस्य नास्ति जीवितार्थाहिंसेति स्फुटतरं तत्रैव निरूपयिष्यते । ननुचापद्यथंप्रतिषेधउच्यते । तत्कृतस्तत्रैवानुज्ञानंव्याख्यायते । सत्यम् । अन्यथा न किंचिदनेन कृतंस्यात् । अर्थवादार्थंप्रतिचेदर्थवादस्याप्यालम्ब-नमन्वेषणीयम् । अतोनापद्यर्थंप्रतिषेधोविधिश्चापद्यविरुद्धः । यद्बुभेवादापदामल्पीयस्यामापदिमासिकमर्धमासिकंवा भोजनंभविष्यतीति बुद्ध्याप्रवृत्तिर्निषिध्यते । यदां त्वेपाबुद्धिरधुनैवानश्नन् जीवामि यदानाभिमुखागतउद्यतशस्त्रआ-ततायी तदापद्यनुज्ञा । एवसर्वतएवात्मानगोपायेदितिश्रुतिरनुगृहीताभवति ॥ ४३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । गृहे गार्हस्थ्ये । गुरौ ब्रह्मचर्ये । अरण्ये वनस्थत्वभिक्षुत्वयोः । एतेन यथा ब्रह्म-चार्यादीनांहिंसादोषस्तादृगेव गृहिणोपीत्युक्तम् ॥ ४३ ॥

(३) कुल्लूकः । गृहाश्रमे ब्रह्मचर्याश्रमे वानप्रस्थाश्रमे च प्रशस्तात्मा द्विजोनिवसन्नापद्यपि नाशास्त्रीयांहिंसांस-माचरेत् ॥ ४३ ॥

(४) राघवानन्दः । गृहइत्यादि त्रयमाश्रमत्रयसंग्राहकम् । ब्रह्मचारिगृहस्थयोःस्वतोमांसाभोजित्वेपि गुर्वाद्यर्थं-हिंसासंभवात् ॥ ४३ ॥

(५) नन्दनः । गृहेगृहाश्रमे । गुरौब्रह्मचर्याश्रमे । अरण्येवानप्रस्थाश्रमे ॥ ४३ ॥

(६) रामचन्द्रः । आत्मवान् यत्नवान् द्विजः अवेदविहितांहिंसांन समाचरेत् । गृहे गृहस्थाश्रमे । गुरौब्रह्मचर्या-श्रमे । अरण्येवानप्रस्थाश्रमइति । ब्रह्मचारिवनस्थसाहचर्याद्गृहस्थस्यापि हिंसायांदोषः ॥ ४३ ॥

या वेदविहिता हिंसा नियताऽस्मिंश्चराचरे ॥ अहिंसामेव तां विद्याद्वेदाद्धर्मोहि निर्बभौ ॥ ४४ ॥

(१) मेधातिथिः । वेदविहितोयः प्राणिवधः सोऽस्मिञ्जगति चराचरेस्थावरजङ्गमे नियतोनित्योऽनादिः । यस्तु तन्त्रादिः सोन्वयव्यतिरेकप्राप्त्याइदानींतनः अतोवैदिकीमहिंसामेव विद्यात् अमुत्र प्रत्यवायाभावात् । अहिंसेति कार्य-तउच्यते न स्वरूपतः । ननुच सैव हिंसारूपाभेदात्कथंकार्यभेदः । उच्यते । वेदाद्धर्मोहिनिर्बभौ धर्मस्याधर्मस्य च यत्प्रमा-यनंतद्वेदादेवपौरुषेयप्रमाणामप्रामाण्यात् । वेदस्यस्वतएवाभ्युदयहेतुत्वकचित्तज्ञापयति । स्वरूपाभेदोपिनास्ति । क्रत्वर्थपुरु-षार्थत्वेन भेदाराशयभेदेन प्रवृत्तेः । लौकिक्यांमांसयतोद्विषाणस्यचाप्रवृत्तिः वैदिक्यांतु शास्त्रेण चोदितमिदंक्रत्वर्थमिति । निर्बभौ निःशेषेण भातः प्रकाशतांगतइतियावत् ॥ ४४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । नियता सर्वैरनुष्ठीयमाना । अहिंसामेव ता तामेवाहिंसा अहिंसासाम्याभिधानेएवकार स्यानुपयोगात् । निर्बभौ प्रकाशगत ॥ ४४ ॥

(३) कुल्लूक । कथतर्हिंतुल्येहिंसात्वेवैदिकीदैक्षादिपशुर्हिंसानाधर्मायेत्यतआह यावेदविहितेति । या श्रुतिविहिता कर्मविशेषदेशकालादिनियताऽस्मिञ्जगति स्थावरजङ्गमात्मन्यर्हिसामेव ताजानीयात् हिंसाजन्याधर्मविरहात् । दैक्षपशुहननमधर्म प्राणिहननत्वात् ब्राह्मणहननवत् इत्याद्यनुमानमुपजीव्यशास्त्रबाधादेव न भवर्तते दृष्टान्तीकृतब्राह्मणहननस्याप्यधर्मत्वे शास्त्रमेवोपजीव्यम् । वेदाद्धर्मोहि निर्बभौ यस्मादनन्यप्रमाणकोधर्मोवेदादेव नि शेषेण प्रकाशतागत ॥ ४४ ॥

(४) राघवानन्द । किंच वेदविहिता हिंसा न हिंसेत्याह येतित्रिभि । हिंसातोऽधर्मोयथावेदप्रमाणकस्तथा यत्रे हिंसातोधर्मस्तत्प्रमाणक इति भाव । कर्म ब्रह्मोद्भवविद्धीति स्मृते ॥ ४४ ॥

(५) नन्दन । वेदाद्धर्मोहि निर्बभौ न प्रमाणान्तरात् । तेनवेदविहितहिंसा हिंसात्वेन वक्तुनयुक्तेत्यभिप्राय ॥ ४४ ॥

(६) रामचन्द्र । अस्मिश्चराचरे या वेदविहिता हिंसा विभ्युक्ताहिंसा ताहिंसामहिंसामेव विद्याजानीयात् । धर्मोवेदान्निर्बभौ नितरांबभौ प्रकाशतइत्यर्थ ॥ ४४ ॥

योऽहिंसकानि भूतानि हिनस्त्यात्मसुखेच्छया ॥ सजीवश्च मृतश्चैव न क्वचित्सुखमेधते ॥ ४५ ॥

(१) मेधातिथि । अकारोत्रप्रतिषेधार्थीय प्रश्लिष्टोद्रष्टव्य । अहिंसकानाच प्रतिषेधा सर्पव्याघ्रादीनामप्रति षेध ॥ ४५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । अहिंसका यनपकारिणीत्यपकारिवधे दोषाल्पतोक्ता । आत्मसुखेच्छया आत्ममात्रसुखार्थं नान्येषावध्यस्य चोपकाराय ॥ ४५ ॥

(३) कुल्लूक । योऽनुपघातकान्प्राणिनोहरिणादीनात्मसुखेच्छया मारयति सइहलोके परलोके च न सुखेन वर्धते ॥ ४५ ॥

(४) राघवानन्द । अहिंसकानि मृगमीनादीनि । न क्वचिदिहामुत्र पूर्वकृतहिंसादुरदृष्टवशादिहापि ॥ ४५ ॥

(५) नन्दन । अहिंसकानीति विशेषणाद्व्याघ्रादिहिंसायादोषभाव सूचितम ॥ ४५ ॥

(६) रामचन्द्र । यान्यहिंसकानि भूतानि तानि यआत्मसुखेच्छया हिनस्तिसजीवत्स मृतसन्न जीवन्मृतकइत्यर्थ । क्वचि कस्मिंश्चिल्लोके सुखनैधते न प्राप्नोतीत्यर्थ ॥ ४५ ॥

योबन्धनवधक्लेशान् प्राणिना न चिकीर्षति ॥ ससर्वस्य हितप्रेप्सु सुखमत्यन्तमश्नुते ॥ ४६ ॥

(१) मेधातिथि । बन्धनवधाएव क्लेशा । अथवा वित्ताशनादय तान्योन कर्तुमिच्छति वित्ताशनमेव येन नष्टत तद्विषयेच्छैव यस्य निवृत्ता न केवलपीडान करोति यावद्धित्तंमेप्सितुमिच्छति सर्वस्य ससुखमत्य तमश्नुते ॥ ४६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । नचिकीर्षयेतादृक्संकल्पोत्पादनेन ॥ ४६ ॥

(३) कुल्लूक । योब धनमारणक्लेशादी प्राणिनाकर्तुनेच्छति ससर्वहितप्राभीप्सुरन तसुखप्राप्नोति ॥ ४६ ॥

(४) राघवानन्द । अहिंसकस्य गुणानाह यइतिद्वाभ्या । बन्धनवधाभ्याय क्लेशस्त । अ य त कल्पस्थायि ॥ ४६ ॥

यद्ध्यायति यत्कुरुते धृतिं बध्नाति यत्र च ॥ तदवाप्नोत्ययत्नेन यो हिनस्ति न किंचन ॥ ४७ ॥

(१) मेधातिथिः । यच्चिन्तयति शुल्कमर्हणादि यत्र च रतिमभिलाषं बध्नात्यभिमेत्यवस्तुनि तदयत्नेन स्वल्पेनैव कालेनावाप्नोति । यत्तु कुरुते कर्मणा तत्कर्मनिष्पत्तिसमनन्तरमेवाविघ्नेन प्राप्नोति ॥ ४७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । ध्यायति चिन्तयति । रतिमिच्छाम् ॥ ४७ ॥

(३) कुल्लूकः । अन्यच्च यद्ध्यायतीति । यच्चिन्तयति धर्मादिकमिदं मेऽस्त्विति यच्च श्रेयःसाधनं कर्म करोति यत्र च परमार्थध्यानादौ धृतिं बध्नाति तत्सर्वमक्लेशेन लभते । यउपघातनिमित्तदंशमशकाद्यपि न व्यापादयति ॥ ४७ ॥

(४) राघवानन्दः । न केवलमेवं किंतु सत्यसंकल्पःस्यादित्याह यद्ध्यायतीत्यादि । अमतिपद्धंतस्य कर्म फलतीति भावः । रतिर्विजिगीषा तेन वाचिककर्म लक्ष्यते ॥ ४७ ॥

नाकृत्वा प्राणिनां हिंसां मांसमुत्पद्यते क्वचित् ॥ न च प्राणिवधः स्वर्ग्यस्तस्मान्मांसं विवर्जयेत् ॥ ४८ ॥

(१) मेधातिथिः । सर्वस्य हिंसाप्रतिषेधश्लोकसंघातस्य मांसभक्षणशेषतां दर्शयति । यावत्प्राणिनो न हतास्तावन्मांसं नोत्पद्यते हिंसा चातिशयेन दुःखावहा तस्मान्मांसं विवर्जयेत् । ननु च स्वयंमृतानां भवत्येव मांसं किमिदमुच्यते नाकृत्वेति । अर्थवादोयं । स्वयंमृतानां च मांसं रोगहेतुत्वादप्राह्यमेव नहदत्वामांसं भक्ष्यते न च रोगहेतोर्दानमस्ति । अन्यच्च तद्वतिमांसस्य हिंसानिमित्तत्वात्कर्तृव्यपदेशसमानकर्तृकत्वं भवत्येवाविरुद्धम् । अथवोत्पद्यतइति । न च स्वर्ग्यइति न स्वर्गानुत्पत्तिहेतुमात्रमभिमतमपितु नरकादिदुःखहेतुनाम ॥ ४८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । एवं प्रपञ्चेन मांसभक्षणे तद्रक्षणदोषो हिंसादोषश्चेति दर्शितम् तत्र स्वयं हिंसामकृत्वा क्रीतस्य लब्धस्य वा मांसस्य भक्षणेऽपि हिंसादोषोऽस्तीत्याह नाकृत्वेति । क्रीतलब्धादौ साक्षादहननेपि क्रेतृग्रहीतृउद्देशेन हननादस्तिहिंसादोषइत्यर्थः ॥ ४८ ॥

(३) कुल्लूकः । मांसभक्षणप्रसङ्गेन हिंसागुणदोषावभिधाय पुन प्रकृतमांसाभक्षणमाह नाकृत्वेति । प्राणिहिंसाव्यतिरेकेण न क्वापि मांसमुत्पद्यते प्राणिवधश्च न स्वर्गनिमित्तं नरकहेतुरेव यस्मात्तस्मादविधिना मांसं न भक्षयेदिति ॥ ४८ ॥

(४) राघवानन्दः । प्राणिप्रसूतस्यैव मांसत्वमित्याह नेति । मांसमविधिसंपादितं वर्जयेत् न भक्षयेत् ॥ ४८ ॥

(५) नन्दनः । पुनरपि मांसभक्षणवर्जनमेवोपक्रमते नाकृत्वेति । स्वर्ग्यः स्वर्गाय हितः ॥ ४८ ॥

समुत्पत्तिं च मांसस्य वधबन्धौ च देहिनाम् ॥ प्रसमीक्ष्य निवर्तेत सर्वमांसस्य भक्षणात् ॥ ४९ ॥

(१) मेधातिथिः । अशुचिस्थाने कुक्षौ गर्भवृद्धिः शुक्रशोणिताभ्यां वाऽशुचिभ्यां प्रभवः । तथा च वधबन्धौ शरीरवतां तत्कृतौ एतत्सर्वमसमीक्ष्य निपुणबुद्ध्या तत्त्वतो निरूप्य निवर्तेत सर्वमांसस्य भक्षणात्सर्वस्या मतिषिद्धस्यापि किंपुनः प्रतिषिद्धस्य । अर्थवादोयम् । न पुनस्तत्त्वतः अशुच्येव मांसं हि न हि तदशुचित्वविधिपरं वाक्यम् ॥ ४९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । समुत्पत्तिं शुक्रशोणितप्रभवतया कुत्सिताम् । वधबन्धौ परलोकविरुद्धौ ॥ ४९ ॥

-(४७) तदवाप्नोति=तदेवा (क, ख, ण)=तत्तदा. (घ)
धृतिं=रतिं (ट, ठ, ड, थ)

(३) कुल्लूकः । शुक्रशोणितपरिणामात्मिकांसमुत्पत्तिंघृणाकरींविज्ञाय प्राणिनांवधबन्धौचक्रूरकर्मरूपौ निरूप्य विहितमांसभक्षणादपि निवर्तेत किमुताविहितमांसभक्षणादित्यविधिना मांसभक्षणनिन्दानुवादः ॥ ४९ ॥

(४) राघवानन्दः । मांसभक्षितारधिगस्त्वित्याह समिति । समुत्पत्तिं शुक्रशोणितपरिणामत्वाज्जुगुप्सितमेव्य । मेधविशेषस्य बन्धनंकृत्वामांसंगृह्णतेनम्रियतेसइत्यपि ॥ ४९ ॥

(५) नन्दनः । समुत्पत्तिर्मातापित्रोः शोणितशुक्राभ्यां विण्मूत्रादिभिर्दूषिते कुक्षौ संभवः ॥ ४९ ॥

न भक्षयति योमांसं विधिं हित्वा पिशाचवत् ॥ सलोके प्रियतांयाति व्याधिभिश्च न पीड्यते ॥ ५० ॥

(१) मेधातिथिः । विधिर्देवार्चनं तद्धित्वा योन भक्षयति किंतर्हि विधिना भक्षयति सलोकस्य प्रियतांप्राप्नोति प्रिय सर्वस्य भवति । व्याधिभिश्च चशब्दादुर्बलादेर्मांसमश्नतोव्याधिरुपजायते तेनापि विधिनैवाशितव्यम् । तथाभक्षय न्व्याधिभिर्नपीड्यते । अन्यथा अश्नन्नपिमांसं पीड्यतएव व्याधिभिः । पिशाचवदितिपिशाचास्तिर्यग्जातिविशेषा एते विधिमनपेक्ष्यमांसमश्नन्ति ततोन्योपि तथा भक्षयन्पिशाचसदृशोभवतीति निन्द्यते ॥ ५० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । सर्वमांसस्याभक्ष्यत्वेनोक्तस्यापि पिशाचवदिति विधिहानौ दृष्टान्तः ॥ ५० ॥

(३) कुल्लूकः । उक्तविधिव्यतिरेकेण योन मांसभक्षयति । पिशाचवदिति यथा पिशाचोभक्षयति तथा नेति व्यतिरेके दृष्टान्तः । सलोकस्य प्रियोभवति रोगैश्च न बाध्यते । तस्मादवैधमांसभक्षणाद्व्याधयोभवन्तीति दर्शितम् ॥ ५० ॥

(४) राघवानन्दः । मांसाभक्षिणमलंकरोति नेति । पिशाचवदिति व्यतिरेकेणदृष्टान्तः ॥ ५० ॥

(५) नन्दनः । पिशाचवद्विधिहित्वेत्यन्वयः ॥ ५० ॥

अनुमन्ता विशसिता निहन्ता क्रयविक्रयी ॥ संस्कर्ता चोपहर्ता च खादकश्चेति घातकाः ॥ ५१ ॥

(१) मेधातिथिः । अन्येनहन्यमानंस्वप्रयोजनतोयदन्योनुमोदते साध्वयंहन्ताकरोतीत्यनुमन्ता विशसिता हतस्याङ्गविभागकारः । उपहर्तापरिवेषकः । खादकइत्येतेसर्वेघातकाः । अघातकेषु खादनसंस्कारनिक्रयादिकर्तृषु घातकत्वेध्यारोपिते निन्दा न पुनस्तत्वतएते घातकाएव लौकिकी हि वधक्रिया प्राणत्यागफला तस्यकर्ता घातकः इतितोगम्यते । स्वतंत्रःकर्तेति विशेषशास्त्रादिना यःप्राणवियोजनंप्राणिनांकरोति सहन्तोच्यते क्रयविक्रयादाभ क्रियास्ततोन्या एव । ननुचेयमपि स्मृतिरेव । एते अनुमन्तृप्रभृतयोघातकाइति नेदंशब्दार्थसंबन्धे प्रमाणम् । किंतर्हि धर्माधर्मयोरभियुक्ततरोहि तत्र भवान्पाणिनिः मन्वादयश्च लोकप्रसिद्धैः पदार्थैर्व्यवहरन्ति न शब्दार्थसंबन्धविधिंस्मरन्ति प्रयोक्तारोह्येते न स्मर्तारः । ननुच तथापार्थप्रयक्षतइत्यादे-स्मरन्त्येते । सत्यं । न तत्र शास्त्रस्मृतिविरोधः । न च तेषांवाक्यानामन्यत्प्रयोजनमस्ति । इहतु गौणेनापि प्रयोजनेनार्थवादतयाप्युपपत्तेर्न घातकत्वंदयमपरा-धः । । न च तेषांवाक्यानामन्यत्प्रयोजनमस्ति । इहतु गौणेनापि प्रयोजनेनार्थवादतयाप्युपपत्तेर्न घातकत्वं तु । येप्याहुर्भक्षकश्चेन्न विद्यते वधकोपि न विद्यतइति भक्षणप्रयुक्तएव वधः प्रयोजकश्च कर्ता स्मर्यते । ततोद्रष्टव्यमेव घातकत्वमतोघातकसापाश्चत्तमेव खादकस्य युक्तमिति ब्रूमः । इयत्क्रमापभित्तहतानांरसास्वादकस्य नाम्प्रामांगमप्रवत्स्यंधेति । यदि प्रयोजकत्वेन कर्तृत्वमुक्तं तदपि नैवास्ति । इदहि तस्य लक्षणं । प्रेरणाध्येषणाभ्यांतु य इदतप्र इव पोदकः सकर्ता सएव हेतुश्च मुख्योपर इति । वधकोहि जीवनप्रयुक्तया प्रवर्तते मांसविक्रयेण जीविष्यामीति नतु खादकेन विनियुज्यते । अथ तु समर्थाचरणंप्रयोजकत्वम् । पापक्रियांकर्तुंमप्यप्रसिनस्तस्यानुकूल्येन प्रः हीरापि-

त्तुः सम्प्रयोजकइति । एतदप्यत्र नैवास्ति साधनोपनिधानं ग्रसतः पशोरस्वतन्त्रीकरणंखड्गोपनयनमित्येव संविधानशब्द-वाच्यंयुक्तम् । तेन विना क्रिया न निष्पद्यते । अथ यदर्थ.क्रियारम्भः सम्प्रयोजकश्चेतिचेन्माणवकमध्यापयतीत्यध्याप-नेहेतुकर्तृसंज्ञामतिलम्भेन ह्यध्ययनमध्यापयति । नचासौ किंचिदुद्दिश्य हनने प्रवर्तते । येनास्य तदर्थनिरूपणाय भ-क्षणेऽनर्था प्रवृत्तिः स्यात् । सर्वइमे स्वभूत्यै यतन्ते न केनकश्चित्परोनुग्रहीतव्यइति मुहूर्तमप्यवतिष्ठतइत्यपि पूर्णकामः अथ स्वार्थप्रवृत्तस्य भक्षयितारमन्तरेण प्रवृत्तिरनर्थिका तस्मिस्तु सति फलवती फलंच प्रयोजकम् तच्च खादका-धीनमिति पारंपर्येण खादक प्रयोजकइति । एवंतर्हि योद्विषाद्बध्यते सहन्तुः प्रयोजकः स्यात्तत्श्च हन्यमानएव ह-न्ता संपद्यते । नहि द्वेषेण विना हन्तृत्वोपपत्तिरिति । तथा ब्रह्महत्यायामपि सर्वलंदद्यात्पातकसंप्रयोजकं नहि प्रति-ग्राहयितारमन्तरेण प्रतिग्रहोपपत्तिस्ततश्च प्रतिग्राही न केवलंप्रत्यवेयाद्‌पितु दातापि । रूपवती च स्त्री स्मरशरदह्य-मानहृदयेन रागिणा दर्शितस्पृहातिशयेनशीलंरक्षन्ती प्रत्यवेयात् तस्मान्नेदंप्रयोजकलक्षणम् । तौहि वधकखादकौ स्वा-र्थप्रवृत्तौ नष्टाश्वदग्धरथवदितरेतरोपकारमनुभवन्तौ न पुनरन्यतरप्रयोजकस्मृतिविशङ्कया च शूद्रविट्क्षत्रविप्राणामित्यत्र श्लोके निपुणमेतन्निर्णीतम् ॥ ५१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । क्रीत्वा लब्ध्वा वा भक्षयितुरपि हिंसादोषइत्युक्तं तदुपपादयन्भक्षणोचितव्यापारान्तर करणेऽपि हिंसायांदोषइति दर्शयति अनुमन्तेति । अनुमन्ता यदनुमत्या विना न वधः । विशसिता मांसविभागकारी । निहन्ता प्राणव्यापादकः । क्रयविक्रयीति क्रयाय परार्थंक्रेता विक्रेता परनिहतपशोर्मांसक्रीत्वा तद्विक्रयणकारी । सं-स्कर्ता पाचकः । उपहर्ता परिवेषकः । खादकोभक्षकः । एतेर्व्यापारैर्विना चदेश्याभावाद्घातकोपि न घातयतीत्येतेपि हिंसकाइत्यर्थः ॥ ५१ ॥

(३) कुल्लूकः । यदनुमतिव्यतिरेकेण हननंकर्तुंन शक्यते सोऽनुमन्ता । विशसिता अङ्गानि य.कर्तनादिना पृथ-क्पृथक्करोति । क्रयविक्रयी मांसस्य क्रेताविक्रेता च । संस्कर्ता पाचकः । उपहर्तापरिवेषकः । खादकोभक्षयिता । गोवि-न्दराजस्तु यः क्रीत्वा विक्रीणाति सक्रयविक्रयीत्येकमेवाह तदयुक्तं । हननेन तथा हन्ता धनेनक्रायकस्तथा । विक्रयी तु धनादानात्सस्कर्तातत्प्रवर्तनादिति प्रमवचनेन पृथङ्निर्देशात् । घातकत्ववचनचेदमशास्त्रीयपशुवधेनुमत्यादयोऽपि न कर्त-व्याइत्येवपरविधिनिषेधपरत्वाच्छास्त्रस्य खादकादीनांपृथक्प्रायश्चित्तदर्शनात् ॥ ५१ ॥

(४) राघवानन्दः । नैतादृशंपापमस्तियद्दृष्टौ दूषयतीत्याह अनुमन्तेति । सम्यक्कृतमित्यनुमन्यते यः सोनुमन्ता । पश्वङ्गानि कर्तनादिना य पृथक्पृथक्करोति सविशसिता संस्कर्ता पाचकः । उपहर्ता परिवेषकः ॥५१॥

(५) नन्दन. । खादके हि सत्यनुमन्त्रादयोभवन्ति । तेन वधमकुर्वतोऽपिखादकस्यातोदोषोभूयान्भवति । तस्मा-न्न खादकः स्यादित्यर्थ ॥ ५१ ॥

(६) रामचन्द्रः । अनुमन्ता यदनुज्ञया हत' । विशसिता अवयवमांसविभागकर्ता ॥ ५१ ॥

स्वमांसं परमांसेन योवर्धयितुमिच्छति॥ अनभ्यर्च्य पितॄन्देवांस्ततोऽन्योनास्त्यपुण्यकृत् ॥५२॥

(१) मेधातिथिः । अधिकपुष्ट्यर्थंयोमांसमश्नाति तस्येयनिन्दा नतु रोगोत्पत्तिभयाशङ्कया यतआह योवर्धयितु मिच्छतीति तस्याप्यनभ्यर्च्यपितॄन्देवान् । नतु रोगहेतोस्त्वर्चनमकुर्वतोपि कथंचिदसंभवान्न दोषः ॥ ५२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण. । अनभ्यर्च्य पितॄन्देवानिति पितॄनन्वष्टकायां देवान्पशुबन्धादौ ॥ ५२ ॥

(३) कुल्लूकः । स्वशरीरमांसंपरमांसेन देवपित्राद्यर्चनविना योवृद्धिनेतुमिच्छति तस्मादपरोनापुण्यकर्तास्तीत्यविधिमांसभक्षणनिन्दानुवादः ॥ ५२ ॥

(४) राघवानन्दः । किंच स्वेति । अपुण्यकृत्पातकी ॥ ५२ ॥

(६) रामचन्द्रः । ततस्मात्पूरुषात् अपुण्यकृत् पापकर्ता नास्ति ॥ ५२ ॥

वर्षे वर्षेऽश्वमेधेन योयजेत शतंसमाः ॥ मांसानि च न खादेद्यस्तयोः पुण्यफलं समम् ॥ ५३ ॥

[सदा यजति यज्ञेन सदा दानानि यच्छति । सतपस्वी सदा विप्रोयश्च मांसं विवर्जयेत् ॥ १ ॥]+

(१) मेधातिथिः । देवार्चनशिष्टस्य शशादिमांसस्य भक्षणमनुज्ञातं। ततोनिवर्तमानो ऽश्वमेधफलमश्नुते अश्वमेधस्य फलं सर्वान्कामानश्यं सर्वाविजितीरित्यादि । न चात्र चोदनीयम् कथंमहायासेन बहुधनव्ययेन च तुल्यफलता मांसनिवृत्तेः स्यात् । यतएषोपि संयमोतिदुष्करः । किंच लोकवत्परिमाणतःफलविशेषः स्यादित्ययंन्यायोनृम्भतएव । अतः फलविधौ न दोषः वयंतु ब्रूमः । अर्थवादएवायं यतोवर्षे शतसमाइतिवार्थवादपक्षेसुघटम् । नहि प्रतिवर्षमश्वमेधस्य विधेयत्वमंभवः । नापि वर्षे शतं तावतः कालस्याधिकारिणोजीवनायसंभवात् । पुण्यंच फलंच पुण्यफलम् । समाहारद्वन्द्वः । षष्ठीसमासेप्यसामर्थ्यम् ॥ ५३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अधुना यस्य वर्णस्य यादृशंमांसभक्षणंनिषिद्धंतदकरणे फलमाह वर्षेवर्षे इति । शतंसमा इति यावदायुः प्रतिवर्षमश्वमेधफलमित्यर्थः ॥ ५३ ॥

(३) कुल्लूकः । इदानीमनियमितामतिषिद्धमांसभक्षणस्य निवृत्तिर्धर्मायेत्येतद्दर्शयितुमाह वर्षेवर्षइति । योवर्षशतयावत्प्रतिवर्षमश्वमेधेन यजेत यश्च यावज्जीवंमांसंन खादति तयोःपुण्यस्य फलंस्वर्गादि तुल्यम् ॥ ५३ ॥

(४) राघवानन्दः । मांसवर्जनादधिकंपुण्यंनसंभाव्यमित्याह वर्षइति । तयोर्मांसाभक्षकाश्वमेधयाजिनोः प्राणिवधाकरणात्समम् ॥ ५३ ॥

फलमूलाशनैर्मेध्यैर्मुन्यन्नानां च भोजनैः ॥ न तत्फलमवाप्नोति यन्मांसपरिवर्जनात् ॥ ५४ ॥

(१) मेधातिथिः । मेध्यैर्देवार्हैः । मुन्यन्नानि नीवाराद्यन्नान्यकृष्टपच्यजनितानि । अयमर्थवादएव ॥ ५४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । फलमूलाशनैःतन्मात्रभक्षणैः । मुन्यन्नानां नीवारादिमुन्यन्नानां भोजनैर्भक्षणैः ॥ ५४ ॥

(३) कुल्लूकः । पवित्रफलमूलभक्षणैर्वानप्रस्थभोज्यानांच नीवाराद्यन्नानांभोजनैर्न तत्फलमवाप्नोति यच्छास्त्रानियमितामतिषिद्धमांसवर्जनाल्लभते ॥ ५४ ॥

(४) राघवानन्दः । फलमूलाशनैरनयोरेव भोजनैः मेध्यैर्देवयोग्यैः मेधोयज्ञस्तत्तुल्यफलैः । न भक्षयामीति संकल्पपूर्वकमांसपरिवर्जनात् ॥ ५४ ॥

मांसभक्षयितामुत्र यस्य मांसमिहाद्म्यहम् ॥ एतन्मांसस्य मांसत्वं प्रवदन्ति मनीषिणः ॥ ५५ ॥

(१) मेधातिथिः । नामधेयनिर्वचनमर्थवादः । मांसभक्षयिता सइतिसर्वनाम सामान्यापेक्षं योग्येनार्थेनमतिरांकांक्षीकरोति यस्य मांसमभ्राति ॥ ५५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अनिष्टफलमाह मांसभक्षयितेति । अमुत्रजन्मान्तरे ॥ ५५ ॥

+(ज, ड, ढ)

(३) कुल्लूकः । इहलोके यस्य मांसमहमश्नामि परलोके मां सभक्षयिष्यतीत्येतन्मांसशब्दस्य निरुक्तंपण्डिताः प्रवदन्ति । इतिमांसशब्दस्य निर्वचनमवैधमांसभक्षणपापफलकथनार्थम् ॥ ५५ ॥

(४) राघवानन्दः । मांसपदव्युत्पत्तिमाह मांसेति । सपशुर्मांसस्य भक्षकममुत्र परलोकेभक्षयिता यस्य पशोर्मांस महमिहाद्मीति ॥ ५५ ॥

(५) नन्दनः । मांसभक्षणस्य वर्जनीयतांमांसशब्दनिर्वचनेनाप्याह मांसइति । भक्षयिता भक्षयिष्यति ॥ ५५ ॥

(६) रामचन्द्रः । यस्य मांसमहमिहाद्मि अमुत्र परलोके मां सभक्षयिता भक्षयिष्यति । एतन्मांसस्यमांसत्वंमनीषिण.प्रवदन्ति ॥ ५५ ॥

न मांसभक्षणे दोषोन मद्ये न च मैथुने ॥ प्रवृत्तिरेषा भूतानां निवृत्तिस्तु महाफला ॥ ५६ ॥

(१) मेधातिथिः । प्राणस्यान्नमित्यतआरभ्य यावदयंश्लोकोर्थवादसंघातएव छिन्नाः श्लोकाविषयार्थाः । नमांसभक्षणेदोषोयथाक्रीत्वास्वयंचाप्युत्पाद्येति तथायमपि श्लोकः । निवृत्तिस्तुमहाफलेत्येतदत्र श्रूयते । बहुभिर्निन्दार्थाकरैरीदृशः संस्कारोजातोयन्न किंचिन्मांसमशितव्यम् । भूतानांवृत्त्यर्थमाह न मांसभक्षणेदोषइति । देवार्चनशिष्टे ब्राह्मणकाम्यादिषु निमित्तेषु प्रागुक्तेषु न दोषः किंचिदशितुमिच्छन्ति । निवृत्तिर्नभक्षयामीतिसंकल्पपूर्विका महाफला । फलविशेषाश्रुतेःस्वर्गः फलमितिमीमांसकाः एवंमद्ये क्षत्रियादीनां मैथुनेतु सर्ववर्णानां दिवोदक्यापर्वकालादन्यत्र । अल्पत्वत्वा प्रवृत्तिरेषा शास्त्रीया भूतानां शरीरस्थितिहेत्वर्था प्रवृत्तिः तथाचायुर्वेदस्थ । आहारोब्रह्मचर्यंच निद्राचेति त्रयंमतम् । मादकंचस्त्रियश्चैव ह्युपस्तम्भनमायुषइति । यस्तु तेन विनापि शक्नोति जीवितुं तस्य निवृत्तिर्महाफला । प्रदर्शनार्थंचैतदशिष्टाप्रतिषिद्धविषयाणामन्यासामपिनिवृत्तीनामेवमेव । यत्र विधानंपुरुषस्य प्रवर्तमानस्य प्रीत्यतिशयोत्पत्तिप्रयोजनमनिन्द्यंगर्हितवा यतोनिवृत्तिःफलाय यथा मध्वशनंसंपन्नभोजनंराङ्कवंपरिधानमित्येवमादि तथाच शिष्टसमाचारः व्यासश्च भगवानेवमेवाह । ये तुसंसक्तितोऽशिष्टाप्रतिषिद्धाअपि यथा हसितकण्डूयनादयस्ततोनिवृत्तिर्धर्माय ॥ ५६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । उक्तमर्थमुपसंहरति नमांसभक्षणइति । अनुपाकृतमांसभक्षणे श्राद्धादिष्वपि अदोषोनास्ति किंतु दोषोस्त्येवेति व्यतिरेकनिषेधमुखेनान्वयप्रदर्शनमवधारणार्थम् तेन सर्वेष्वेव मांसभक्षणेषुच सर्वेषांदोषोस्तीत्येवेत्यर्थः । यथा येषांक्षत्रियादीनां मद्यमनिषिद्धं येषांच ब्राह्मणानां निषिद्धं तेषांसर्वेषांमद्यपानेनादोषोज्ञेयः गुरुलघुत्वाभ्यांतु निषेधानिषेधौ तथा पर्ववर्जंव्रजेच्चैनामित्यनृतुमैथुने विहितेपि न दोषः यतःप्रवृत्तिरेषा भूतानांरागवशात्सर्वसाधारणा प्रवृत्तिर्न वैधी । पाठीनरोहितावाद्यावित्यादिविधानामपि परिसङ्ख्यादिपरत्वेन मांसभक्षणविधित्वाभावात्सामान्यतश्च मांसमद्यमैथुनानांहिंसामदकामरागहेतुत्वात्तेषांच निषिद्धत्वादित्यर्थः । नन्वेवं मांसादेः सामान्यतोनिषिद्धत्वात् लशुनादेरिव ततोनिवृत्तिर्नाभ्युदयहेतुः स्यादतआह निवृत्तिस्तु महाफलेति । एतादृशमेवैतत् यत्सामान्यतोनिषिद्धत्वेपि ततोनिवृत्तिर्महाफलेति । एतच्च वेदैकसमधिगम्यत्वान्न विपरीतदृष्टान्तमात्रेणान्यथा संभावयितुंशक्यमितितात्पर्यम् । एषएव मनुवचनार्थोयमेन स्फुटीकृतः यदाह ॥ सर्वेषामेव मांसानांमहान्दोषस्तु भक्षणे । निवर्तने महत्पुण्यमितिप्राह पितामहः ॥ तथा बृहस्पतिः मद्यंमांसंमैथुनंच भूतानांलक्षणंस्मृतम् । तदेव विधिना कुर्वन्स्वर्गमाप्नोति मानवः ॥ अभूम्मांसपुरोडाशोभक्ष्याणांमृगपक्षिणाम । पुराणेष्वपि यज्ञेषु ब्रह्मक्षत्रसवेषु च ॥ सौत्रामण्यांतथा मद्यं श्रुतौ भक्ष्यमुदाहृतम । क्रतौ च मैथुनंधर्म्यंपुत्रोत्पत्तिनिमित्ततः ॥ स्वर्गमाप्नोति नैवंतु प्रत्यवायेन युज्यते ॥ यमेन सर्वेषामित्युक्त्वात् । तथापमांसभक्षस्य भारतेप्युक्तम् । भक्षणस्य महान्दोषोनिवृत्त्या पुण्यमुच्यतइति ॥ तथा बृहस्पतिना मां-

समवायाच्चतुर्द्धेषा परिसंख्येत्युक्त्वा रोगार्तोभ्यर्थितोवापि योमांसंनात्त्यलोलुपः । फलंप्राप्नोत्ययत्नेन सोश्वमेधशतस्य चेत्युक्तम् ॥ अतोविहितादपि भक्षणान्निवृत्तिर्महाफलेति गम्यते । तथा तद्भक्षणे दोषोप्यस्ति उक्तंच महाभारते अल्पदोषमिह ज्ञेयमिति । अतएव देवान्पितॄंश्चार्चयित्वा खादन् मांसंन दुष्यतीति । अत्रापि न तादृक्संपूर्णदोषभाग्भवतीत्यर्थः। यत्तु मांसभक्षणे दोषोनास्तीत्यैतत्परतयैतच्छ्लोकव्याख्याननिबन्धांतरेषु कृतं तत्कथमप्यसंगतत्वात् प्रवृत्तिरेषा भूतानामित्याद्यनन्वयाच्च नोवाप्येतेन दुष्यते कामधेनुदीपिकायांचैतद्बहुविचारितमितिनेह भूयःप्रतिपाद्यते ॥ ५६ ॥

(३) कुल्लूकः । ब्राह्मणादीनांवर्णानांयथाधिकारमविहितामतिषिद्धभक्षणादौ न कश्चिद्दोषोयस्मात्प्राणिनांभक्षणपानमैथुनादौ प्रवृत्तिःस्वाभाविकीयंधर्मः वर्जनंपुनर्महाफलं । अविहितामतिषिद्धमद्यमैथुननिवृत्तेर्महाफलकथनार्थोयमुक्तस्यैव मांसवर्जनमहाफलकथनस्यानुवादः ॥ ५६ ॥

(४) राघवानन्दः । विहितमांसभक्षणे न दोषोयद्यपि तथापि ततोपि निवृत्तिःकार्येत्याह न मांसेति । अग्नीषोमीयंपशुमालभेतेति तन्मांसं सुराग्रहांश्च गृह्णातीति वाजपेयादौ मद्यं क्रतौ भार्यामुपेयादिति मैथुनंच विधिमाप्तं तन्निवृत्तिर्मयेदंभोक्तव्यं नपातव्यं न गन्तव्यमिति निःशेषेणनिवृत्तिर्नियमस्ततःफललाभसंभवात् । इत्यभक्ष्यप्रकरणम् ॥ ५६ ॥

(५) नन्दनः । मांसभक्षणेऽनुज्ञातमांसभक्षणे । मद्ये मदकरद्रव्ये । अविहितामतिषिद्धे ताम्बूलादौमैथुने चाविहितामतिषिद्धेऽनृतौ स्वदारगमने ॥ ५६ ॥

(६) रामचन्द्रः । मांसभक्षणे दोषोन यज्ञादौ पुरोडाशमात्रे । न मद्ये मद्यपाने दोषः सौत्रामण्यां सुराग्रहान्गृह्णातीति श्रुतेः । रागवशात्सर्वसाधारणमवृत्तिर्नचैतत्सात्पुण्यं । आघ्राणंन तु पानं पानात्पतितोभवेदिति वचनात् । मैथुने न दोषोविवाहितास्वेव व्यवायःकार्योनान्यस्त्रीषु । भूतानां मनुष्याणां एषा प्रवृत्तिर्ज्ञेया निवृत्तिस्तर्हिमहाफलेत्यत्र किमुवक्तव्यं । इतिमांसप्रकरणम् ॥ ५६ ॥

प्रेतशुद्धिं प्रवक्ष्यामि द्रव्यशुद्धिं तथैव च ॥ चतुर्णामपि वर्णानां यथावदनुपूर्वशः ॥ ५७ ॥

(१) मेधातिथिः । चतुर्णामपीतिवचनंसामान्यविहिताधर्माः शूद्रस्यनेदृशंयत्नमन्तरेण भवन्तीति ज्ञापनार्थम् । प्रेतेषु जीवतांशुद्धिः । सुप्सुपेतिसमासः । प्रापणंचाप्रेतवन्निमित्ता शुद्धिरियंविशेषस्य । अतश्च यद्यपि शुद्धिवचनेप्रतिज्ञायते तथाप्यशुद्धिसापेक्षत्वाच्छुद्धेः । शास्त्रप्रत्ययकारकत्वादुभयोरप्रतिज्ञातापि प्रथममशुद्धिरुच्यते ॥ ५७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अथ देहद्रव्याशौचंप्रक्रमते प्रेतशुद्धिमिति । प्रेतशुद्धिः प्रेतनिमित्ता शुद्धिः शोधनं कालादि चतुर्णामिति ब्राह्मणादीनां प्रेतशुद्ध्यान्वितम् ॥ ५७ ॥

(३) कुल्लूकः । ब्राह्मणादीनांचतुर्णामपि वर्णानांप्रेतेष्वपिपित्रादीनां शुद्धिब्राह्मणादिक्रमेण या यस्येति । द्रव्यादीनांच तैजसादीनांशुद्धिमभिधास्यामि ॥ ५७ ॥

(४) राघवानन्दः । अशौचंप्रतिजानीते प्रेति । अपिना नानासंकरजातिग्रहः ॥ ५७ ॥

(५) नन्दनः । अथप्रकरणान्तरमारभते प्रेतेति । प्रेतशब्दोऽत्र जातस्याप्युपलक्षणार्थम् ॥ ५७ ॥

(६) रामचन्द्रः । अथप्रेतशुद्धिमाह प्रेतशुद्धिमिति । प्रेतशुद्धिं देहद्रव्याशौचं । चतुर्णामपिवर्णानां । अनुपूर्वशः ब्राह्मणादिवर्णक्रमेण ॥ ५७ ॥

दन्तजातेऽनुजाते च कृतचूडे च संस्थिते ॥ अशुद्धा बान्धवाः सर्वे सूतके च तथोच्यते ॥ ५८ ॥

(१) मेधातिथिः । अनुजातो दन्तजाताद्बालतर इति स्मरन्ति । तथा विभागेनोद्देशमात्रमिदं यतस्तदपेक्ष आशौचकालभेदो भविष्यति । तद्यथा स्मृत्यन्तरे आदन्तजन्मनः तथा बाले देशान्तरस्थे चेत्यादिना सद्यःशौचं श्रुतम् । बालश्च जातदन्तो विज्ञेयः । एवं च नृणामकृतचूडानामित्येतदेकरात्रिकमाशौचं दन्तजातेऽप्यवस्थाप्यते । एवमेते स्मृतिविषयव्यवस्थाया अविरोधिन्यौ बालविषये भवतः । नैशिकी च शुद्धिराचूडाकरणात् यतो निवृत्तमुण्डकानां त्रिरात्रं वक्ष्यति । तच्च त्रिरात्रं प्रागुपनयनात्परतः शुद्ध्येद्विप्र इत्यादि । ये तु दशाहं शावमाशौचमित्येतान्पक्षान्वयोविभागेन वर्णयन्ति स्मृत्यन्तरात्समाचाराच्चव्युत्क्रमेण संबन्धयन्ति दशाहमुपनीतस्य अनुपनीतस्य चतुरहं कृतमुण्डस्य त्र्यहं जातदन्तस्यैकाहमनुजातस्य सद्यःशौचिकादयस्तु विकल्पाः एवं त्र्यहचतुरहयोः कृतचूडस्य तेषां मते स्मृत्यन्तरप्रसिद्धो वृत्तस्वाध्यायापेक्षेण विकल्पः प्रतिपादितः स्यात्तच्चोत्तरत्र दर्शयिष्यामः । सर्वव्यापारनिवृत्त्या मृत उच्यते । संपूर्वस्य तिष्ठतेर्व्यापारोपरमदर्शनात् । बान्धवाः सपिण्डाः समानोदकाः । सूतके च पुत्रजन्मादौ तथोच्यते अशुद्धा बान्धवाः सर्व इत्येतेनास्य संबन्धः । कथं पुनरत्र वयोभेदप्रतिपत्तिर्यावता कृतमुण्ड इति संस्कारसंबन्धो गम्यते । कृतोपनयने चेत्यत्र श्रुतमेव । अत एव कृतचौडः कियन्तं कालमुच्यत इति नैव श्रूयते । उच्यते । दन्तजातानुसाहचर्यात्कृतमुण्डः काललक्षणार्थो विज्ञायते स च कालोऽत्र प्रथम तृतीय इत्येषः यद्यपि प्रथमे वर्षे वैकल्पिकं मुण्डीकरणं तस्मिन्समय आदन्तजन्मनः सद्य इत्येतद्बाधितं भवति । तदप्ययुक्तं कियानवधिः कृतमुण्ड इति चशब्दात्कृतमुण्डे चेति कृतोपनये चेति लभ्यते । संस्कारान्तरप्राप्तौ व्यपदेशान्तरप्रवृत्तेः । एवं चैतया स्मृत्या एकवाक्यता भविष्यत्यादन्तजन्मनः सद्य इत्यत्रापि त्रिरात्रमाव्रतादेशादिति । व्रतादेशग्रहणं कालोपलक्षणार्थमेव प्राग्ब्राह्मणस्यानित्योऽष्टमवर्षे एवं क्षत्रियवैश्ययोर्यश्च कालः तदा शूद्रस्य न कश्चित्काल उक्तः स्यात् । तत्राप्यतीतशैशवस्य परिपूर्णसर्वथामिति वचनादतश्चाष्टमाद्वर्षादूर्ध्वं चतुर्णामपि वर्णानां सर्वाशौचं शूद्रस्यापि तस्य कालस्य सद्भावात् । यस्मिंस्तु पक्षे एकादशे वर्षे क्षत्रियवैश्ययोरुपनयनं लक्ष्यते तदा शूद्रस्य न कश्चित्काल उक्तः स्यात् । तत्राप्यतीतशैशवस्य परिपूर्णं सर्वाङ्त्रिरात्रं । शैशवस्य निवृत्तेश्च । स्मृत्यन्तरे प्रागष्टमाच्छिशुः प्रोक्तः अन्यैस्तु आषोडशाद्भवेद्बाल इति । येऽपि षोडशाद्बाल्यनिवृत्तिमाहुस्तेषामप्यष्टमादूर्ध्वं मासिक्येव शुद्धिः । एवं पठ्यते । ऊर्ध्वं तु षड्भ्यो वर्षेभ्यः शुद्धिः शूद्रस्य मासिकी । अन्यत्र पतितमहर्षस्य मास इति । ननु वक्ष्यमाणेभ्य एव वाक्येभ्य एषा वयोभेदव्यवस्था लभ्यते किमनेन दन्तजात इत्युद्देशेन सत्यं सुखावबोधार्थम् ॥ ५८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । दन्तजाते जातदन्ते । अनुजाते जातदन्तादनु पश्चाज्जाते अजातदन्त इत्यर्थः । कृतचौले चेति चकारादुपनीते च संस्थिते मृते सर्वे बान्धवाः सपिण्डसमानोदकाः । सूतके बान्धवस्य जन्मनि । तथोच्यत इत्यशुद्धाः सर्वे बान्धवा इत्यर्थः ॥ ५८ ॥

(३) कुल्लूकः । तत्र शुद्धेरशुद्धिसापेक्षत्वात्तन्निरूपणार्थमाह दन्तजात इति । दन्तजाते जातदन्त इत्यर्थः । आहिताग्न्यादिष्वित्यनेन जातशब्दस्य परनिपातः । अनुजाते जातदन्तानन्तरे कृतचूडाकरणे च चकारात्कृतोपनयने च संस्थिते मृते सति बान्धवाः सपिण्डाः समानोदकाश्चाशुद्धा भवन्ति प्रसवे च तथैवाशुद्धा भवन्तीत्युच्यते । वयोविभागेनोद्देशमात्रमिदं वक्ष्यमाणाशौचकालभेदादिसुखावबोधनार्थम् ॥ ५८ ॥

(४) राघवानन्दः । तत्र जातकाद्याशौचशुद्धीराह दन्तेत्यष्टाविंशत्या । दन्तजाते उत्पन्नदन्ते । अनुजाते पूर्वस्य-

पतनानन्तरंपश्चाद्वाविन्यनुत्पन्नदन्ते आदन्तजन्मनः । कृतचूडेत्यत्रचकारउपनयनोपलक्षकः । संस्थिते मृते । सूतकं जन्म ॥ ५८ ॥

(५) नन्दनः । आशौचनिमित्तान्याह दन्तेति । दन्तजान्ते जातदन्ते षाण्मासाधिकइतियावत् । अनुजाते पुनर्जातउपनीतइतियावत् प्रागष्टवर्षइत्यर्थः । कृतचौले प्राक्तृतीयवर्षइतियावत् । संस्थितेमृते । बान्धवाः सपिण्डाः सर्वे सन्निकृष्टाअसन्निकृष्टाश्च अवस्थाविशेषोपन्यासोऽशुद्धिवैषम्यात् ॥ ५८ ॥

(६) रामचन्द्रः । दन्तजाते जातदन्ते । सर्वेबान्धवाअशुद्धाभवन्ति । च पुनः अनुजातःअनुपश्चाज्जातोऽनुजातः परस्य विशेषणंदन्तोत्पत्तिकालपर्यन्तमित्यर्थः । च पुनः कृतचूडे अनुपनीते चकारादुपनीतेपि संस्थिते मृते सतिसर्वेबान्धवाअशुद्धाभवन्ति । तथा सूतके जननाशौचे बान्धवाअशुद्धाः योगीश्वरः आदन्ताजननात्सद्यआचूडान्नैशिकीस्मृता । त्रिरात्रमाव्रतादेशाद्दशरात्रमतःपरम् ॥ ५८ ॥

दशाहं शावमाशौचं सपिण्डेषु विधीयते ॥ अर्वाक्संचयनादस्थ्नां त्र्यहमेकाहमेव वा ॥ ५९ ॥

(१) मेधातिथिः । सापिण्ड्यलक्षणंवक्ष्यते । अर्वाक्संचयनादिति चतुरहोपलक्षणंवक्ष्यति । आहिताग्नेः संचयनंचतुर्थ्यामितिवचनमस्ति । अयंच विकल्पोवृत्तस्वाध्यायापेक्षोवृत्तापेक्षोवा । तथाच स्मृत्यन्तरम् । एकाहाद्ब्राह्मणः शुद्धोयस्तु ब्रह्माग्निसंयुतः । त्र्यहात्केवलवेदस्तुनिर्गुणोदशभिर्दिनैः । तत्र त्रिवेदस्याग्निमतएकाहः । द्विवेदस्य तु त्र्यहं । निर्गुणस्य दशाहम् । गौतमेनपठितंसद्यः शौचं तच्च विशेषएव ब्राह्मणस्य स्वाध्यायानिवृत्त्यर्थे तत्रक्रियान्तराणि उभयत्र दशाहानि कुलस्यान्नंन भुज्यते । दानंप्रतिग्रहोहोमः स्वाध्यायश्चनिवर्ततइत्याद्याः क्रियानिवर्तन्ते । केवलंबहुवेदस्यागुण्यमानंप्रणश्यतीति स्वाध्यायोननिवर्तते । तथावृत्त्यपेक्षोयुक्तोविकल्पः । षट्कर्मजीविनोदशाहः त्रिभिरन्यइत्यस्य चतुरहोऽहाभ्यामेकइत्यस्यत्र्यहः । दाशाहिकआशौचे प्रतिग्रहादावनधिकारात्प्राणयात्रैव दुर्लभा येतु वयांसि चत्वारि चत्वारश्चाशौचकालाः अतोयथावयोयथासंख्येन संबन्धः तेषांदन्तजाते दशाहः प्राप्नोति उपनीतेतु मृतेएकाहएव तत्र स्मृत्यन्तरसमाचारविरोधः । अथविरोधपरिहारार्थंप्रातिलोम्येन संबन्धः क्रियते । उपनीते दशाहः कृतमुण्डे चतुरहः त्र्यहोदन्तजाते एकाहोनुजातइति । अत्रापि निवृत्तचौडकानांतुत्रिरात्रादितिविरोधेन विकल्पोयुक्तः स्तशब्देन त्रिरात्रस्यानुविधानात् । चतुरहस्य वृत्तिभेदेन संचयभेदेन विषयत्वसिद्धेः स्मृत्यन्तरेणैवमेकवाक्यता भवति एकाहादित्यनेन । अन्यथा वयोभेदेन विकल्पे व्याख्यायमाने वृत्तस्वाध्यायापेक्षोमानवे शास्त्रे केन विकल्पोलभ्यते । अतोगौतमवचनाद्यस्य प्रात्यहिकेन प्रतिग्रहेण विनापि वृत्तिरस्ति कुसूलधान्यादेस्तस्य बहुस्वाध्यायस्य स्वाध्यायाध्ययनमात्रे सद्यःशुद्धिः । येपि त्र्यहादयःकल्पास्तत्रापि त्र्यहैहिकादीनांतावन्मात्रएव विशुद्धिर्वृत्त्यर्थे प्रतिग्रहेऽनेनैव गौतमदर्शनेन । अन्यथा ब्राह्मणस्य स्वाध्यायिनइत्येवावक्ष्यन् न स्वाध्यायानिवृत्त्यर्थमिति । अतोयद्यप्यविशेषेणैकाहाच्छुद्धिरित्यादि श्रुतं तथापि निपनक्रियाविषयंविज्ञेयम् । येननित्यवद्ब्राह्मणस्य दशाहमाह शुद्ध्येद्विप्रोदशाहेनेति । न ह्यन्यत्पुनर्वचने प्रयोजनमस्ति तस्मा द्विकल्पोयंयुक्तेन मार्गेण व्याख्येयः । यत्र पुनर्बालादौ सद्यःशौचं निवृत्तमुण्डकादौ त्रिरात्रं तत्र विकल्पाभावात्सर्वक्रियासु शुचित्वम् ॥ ५९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । दशाहमितिगुणरहितब्राह्मणविषयम् । सपिण्डेषु मृतेषु । अर्वाक्संचयनादिति विप्राणांचतुर्थेऽह्नि संचयनस्य प्रायिकत्वाच्चतुरहोपलक्षण एतदेकशाखीयमन्त्रमात्रमधीतवतोदशाहस्थाने । त्र्यहः संपूर्णैकशाखाध्येतुः । एकाहोवेदत्रौताग्निमतः ॥ ५९ ॥

(३) कुल्लूकः । सप्तपुरुषपर्यन्तंसपिण्डतांवक्ष्यति । सपिण्डेषु शवनिमित्तमाशौचंदशाहोरात्रंब्राह्मणस्योपदिश्यते शुध्येद्विप्रो दशाहेनेतिवक्ष्यमाणत्वात् । अर्वाक्सचयनादस्थ्नामितिचतुरहोपलक्षणम् । चतुर्थे दिवसेऽस्थिसचयनंकुर्यादितिविष्णुवचनात् । त्र्यहमेकाहंवा अहःशब्दोऽहोरात्रपरः । अयंचाग्निवेदादिगुणापेक्षोव्यवस्थितविकल्पः । यथाह दक्षः एकाहाच्छुध्यते विप्रो योऽग्निवेदसमन्वितः । हीने*हीनंभवेचैव त्र्यहश्चतुरहस्तथा ॥ श्रौताग्निमतो मन्त्रब्राह्मणात्मककृत्स्न शाखाध्यायिन एकाहाशौचम् । तत्र श्रौताग्निवेदाध्ययनगुणयोरेकगुणरहितोहीनस्तस्यत्र्यहः । उभयगुणरहितस्तु हीनतरः केवलस्मार्ताग्निमांस्तस्यचतुरहः । सकलगुणरहितस्य दशाहः । तदाहपराशरः निर्गुणो दशभिर्दिनैरिति ॥ ५९ ॥

(४) राघवानन्द. । शवनिमित्तं शावं मृतोमनुष्य.शवः । सकलगुणरहितस्य तु दशाहतथाह पराशरः । निर्गुणोदशभिर्दिनैः । अनाहिताग्नेःसंचयनचतुर्थ्यामिति स्मृतेश्चतुर्थदिवसेऽस्थिसचयनंकुर्यादिति विष्णुवचनाच्चतुरहोपलक्षणमिदम् । वाशब्दोत्र छन्दसि व्यवहिताश्चेति समः पूर्वः तेन हीनतरस्याचतुरहमाशौचमितिभावः । अर्वाक्संचयनादिति मेधातिथिः । अहःशब्दोवाहोरात्रपरः । तथोक्त ॥ एकाहाच्छुध्यते विप्रोयोग्निवेदसमन्वितः । हीने हीनतरे चैव त्र्यहश्चतुरहस्तथा ॥ एवंचसाग्नि.शाखायुक्तोविप्र.। तथाशाखाध्याय्यग्निहीनोहीनस्तस्य त्र्यहं । स्मार्ताग्निमात्रेणहीनतरस्तस्य चतुरहं । उक्तसकलगुणहीनस्य दशाहमितिचतुर्णांव्यवस्थितविकल्पइति । उक्तषट्कर्मा दशाहेन शुध्यति तथा त्रिभिर्जीवी चतुर्भिः । द्वाभ्यांजीवी त्र्यहैः । एकेन जीव्येकाहेनेति मेधातिथिः ॥ ५९ ॥

(५) नन्दन. । दशाहमनिर्गुणेषु सपिण्डेषु बान्धवेषु । अस्थामासचयनाद्वेति चतुरहोपलक्षणं चतुर्थेऽह्नि संचयनमितिवचनात् । चतुरहंगुणवत्स्वित्यर्थ. । त्र्यहंगुणवत्तरेषु । एकाहमग्निहोत्रनित्यस्वाध्यायवत्सु । स्मृत्यन्तरानुरोधादेवंव्याख्यानम् ॥ ५९ ॥

(६) रामचन्द्रः । आशौचनिमित्तकालनियममाह दशाहमिति । शावमाशौचदशाहपर्यन्तंसपिण्डेषु विधीयते गुणरहितब्राह्मणविषयम् । अस्थिसचयनादर्वाक् त्र्यह वेदैकदेशाध्येतृविषयम् । एकाहवा साङ्गसमग्रशाखाध्येतृपरम् । तदग्ना सञ्चयश्चब्राह्मणानांप्रायेण चतुर्थेऽहनि भवत्यतोदिनचतुष्टयमेकशाखामन्त्रमात्रमधीतवतोदशाहस्थाने । त्र्यहः संपूर्णकशाखाध्येतुः । एकाहोवेदश्रौताग्निमतः ॥ ५९ ॥

सपिण्डता तु पुरुषे सप्तमे विनिवर्तते ॥ समानोदकभावस्तु जन्मनाम्नोरवेदने ॥ ६० ॥

(१) मेधातिथि. । अन्वर्थसंज्ञाविज्ञानाद्बान्धवग्रहणानुवृत्तेश्चान्वयजाः सप्तमपुरुषावधयः सपिण्डाउच्यन्ते । येभ्यश्चास्य पिता दद्यात्तेभ्य. पुत्रददतिजीवत्पूर्वपित्रादेर्विधानात् षट् तावद्योग्यतया सपिण्डा भवन्ति । यद्यपिपितृभ्योदीयते आत्मना सप्तमअत.पितामहप्रपितामहाद्याःपूर्वमन्वयजातास्तेसपिण्डाइतिव्यपदिश्यन्ते । पूर्वे षट् सपिण्डा. । अपरे पुत्रादयः षडेव यतएकस्याःपिण्डदानक्रियायाः सहभावात्सपिण्डाद्युपदेशोलभ्यते । पुत्रादेरपिसहभावः पौत्रादिनाक्रियमाणोऽयम् तेनयेभ्योदीयते येभ्य सह संप्रदानवाम्भविष्यति सर्वे ते सपिण्डाव्यपदिश्यन्ते । यतोन तत्र पिण्डदानमभ्युपलक्षणत्वाच्छद्रववेलायामागन्तव्यमिति । तेन यावद्बुकस्यात् प्रपितामहस्य यःप्रपितामहस्तदन्वयजाये यावत्सप्तमास्ते सपिण्डाएव स्वसन्ततौपित्रादिसन्ततौ द्रष्टव्यम् । यतएव भेदस्तमुपादाय गणना कर्तव्या यावत्सप्तमावधि । यथा पितामहोयेषामेकस्तत आरभ्य सप्तमावधय.सपिण्डाएवेव सर्वत्र तदन्वयजत्वे चोपलक्षणे जातिरनाश्रयणाद्विजातीयाअपि क्षत्रियादयोब्राह्मणादीनांसपिण्डाभवन्ति । अतएव तज्जननाशौचे ब्राह्मणस्यदशाहएव तेषांतुस्वकालएव द्वादशाहादिः ।

* हीनंभवे=हीनतरे (अ)

अत सर्वस्यविजातीयनिमित्तेविजातीयसपिण्डनिमित्तेवाजन्मादौस्वकालएवशुद्धिः । क्षत्रियादीनांब्राह्मणापेक्षया त्रिपुरुषंसापिण्ड्यं तथाच शङ्खः । यद्येकजाताबहव पृथक्क्षेत्रा पृथग्जनाः । एकपिण्डाःपृथक्शौचा पिण्डस्त्वावर्तते त्रिषु ॥ पृथक्क्षेत्राः भिन्नजातीयासुस्त्रीष्वित्यर्थः । पृथग्जनाः पृथक्क्षेत्राः समानजातीयाअप्यनेकमातृकाभवन्ति तदर्थमुभयोरुपादानम् । एकपिण्डाःसपिण्डाभवन्ति किंतु पृथक्शौचाः स्वजातिनिमित्तएव तेषांशुद्धिकालः । ब्राह्मणस्य क्षत्रियादेः सूतकादौ दशाहः । ब्राह्मणसूतके तेषां द्वादशाहश्च । तथाचान्योपि विशेष पिण्डस्त्रिष्वावर्तते त्रिष्वेव भवति पुरुषेषु । समानजातीयापेक्षया क्षत्रियादीनांब्राह्मणवत्षट्पुरुषस्य सापिण्ड्यं एकजाताःपृथक्क्षेत्राइत्यादिविशेषणोपादानादसमानजातीयापेक्षंत्रिपुरुषत्वमनेन वाक्येनशक्यते प्रतिपादयितुम् । एषएवार्थोऽनया स्मृत्या स्पष्टीक्रियते । क्षत्रविट्शूद्रदायादा ये स्युर्विप्रस्यबान्धवाः । तेषामाशौचे विप्रस्य दशाहाच्छुद्धिरिष्यते ॥ षड्भिस्त्रिभिरथैकेनेत्यादिच ॥ स्त्रीणांतु विजातीयानांभर्तृकालेन जीवति भर्तरि शुद्धिः । आह च । सूतौ मृते तु दासानां पत्नीनांचानुलोमतः । स्वामितुल्यंभवेच्छौचं मृते स्वामिनि पैतृकम् ॥ अन्ये पठन्तिअसवर्णासुतानामिति प्रथमपादंयद्ययमस्तिपाठस्तदा पुत्राणामपि शूद्राणांपितृगृहे व्यवस्थितानांतत्परतन्त्राणांपितृजात्यपेक्षया दशाहादिरेव शुद्धिकालः । दासाश्चात्र वैतनिकागृह्यन्ते येतु गर्भदासास्तेषांविष्यन्तरंश्रूयते । कारवः शिल्पिनोवैद्यादासीदासंतथैवच । राजानोराजभृत्याश्च सद्यःशौचाः प्रकीर्तिताइति ॥ स्पर्शनेचैवमेतेषांशुचित्वंविज्ञेयं न पुनर्दानभोजनादिक्रियासु यत कर्मनिमित्ताएते शब्दाअत किंविपर्यये शुद्धि किंसर्वा क्रियाः प्रतिप्रसवाउतकाश्चिदेवाभ्यनुज्ञायन्ते । यतोराज्ञश्च कार्याविघातार्थमत्याकांक्षायांयान्येव कर्माणि तान्येव हृदयमागच्छन्ति । तथैवच समाचारः । ननुच नात्र स्पर्शप्रतिषेधः श्रुतोयावता स्मृत्यन्तरे पठ्यते । अस्थिसंचयनादूर्ध्वमङ्गस्पर्शोविधीयते । तथान्यच्चत्रिभिश्चतुर्भिर्वाहोभिर्ब्राह्मण स्पृश्यतामियात् । एकादशेन शुद्धि स्यान्मृतके सूतके तथा । राज्ञ पष्ठे सप्तमे वा स्पर्शोद्वादशाहेनान्नशुद्धिः । वैश्यस्य स्पर्शनमष्टमे नवमे वा पक्षेणान्नशुद्धि । शूद्रस्य स्पर्शनमेकादशे द्वादशे वा मासेनान्नशुद्धिः । हारीतस्तथा वाक्यान्तरमपि । स्पर्शक्रमेण वर्णानांत्रिचतु पञ्चषैर्दिनैः । भोज्यान्नोदशभिर्विप्र शेषाद्विनिपक्षैरितरैः । एतेच विकल्पाः । प्रयोजनापेक्षया गुणवद्गुणापेक्षया व्यवस्थापनीया । सर्वेषांतावद्ब्राह्मणस्य भक्तदासास्त्रिचतुरैरहोभिःस्पर्शनेन दूषयन्ति । गर्भदासास्तु सद्यः । एवमितरेषामपि वर्णानांयत्रेदंसद्यःशौचतत्र सर्वत्रस्नानंवाससा च । अन्यस्य शुद्धिर्यायस्य विहितेतिज्ञापयिष्यते । कन्यानामपि त्रिपौरुषेयी सपिण्डता । सपुत्राणांतुस्त्रीणांत्रिपुरुषविज्ञायतइतिवसिष्ठः । आशौचएवैतत् । विवाहे तु विधिर्दर्शितः । स्थितमेतत् । सप्तमपुरुषोमर्यादा षट्पुरुषा सपिण्डाइति । सप्तमे साप्तविनिवर्तते । समानोदकभावः समानोदकव्यपदेश जन्मनाम्नोरवेदने जन्मथायमस्मत्कुले जातः नाम अमुष्मादिद नामकात्पितृपितामहादेरुभयोरवेदने । निवृत्तिरतश्चान्यतरज्ञानेप्यनिष्टोदकज्ञेयम् । अवतीर्य नदीमन्यद्वा जलाशयनाभिदघ्नप्रभुग्नोदक्षिणाभिमुखः सव्योत्तराभ्यांपाणिभ्यामुदकंकृत्वानवेक्षमाणाः प्रत्याव्रजेयुरिति ॥ ६० ॥

(२) **सर्वज्ञनारायणः** । सप्तमे स्वविहाय स्वापेक्षया त्वष्टमे निवर्तते । अत्रच सप्तमे पुरुषइतिसामान्याभिधानस्य स्वापेक्षयार्वाचीनेषु षट्सु पराचीनेष्वपि षट्सु तेषामपिच सन्ततौ सप्तसङ्ख्यावच्छिन्नायांसपिण्डतानुवर्तते । तत्रैतदुक्तमाशौचमितितात्पर्यम् । सप्तमे देयपिण्डेपि पिण्डभोजितया त्रयाणालेपभागितया च त्रयाणांसमानपिण्डसम्बन्धात्सापिण्ड्यमितितुमत्स्यपुराणादिषूपलक्षणमात्रमुक्तम् । जन्मस्वार्वाचीनपराचीनधारामध्यउत्पत्तिः । नामामुकशर्मेति । एतयोरुभयोरवेदनेज्ञानाभावे निवर्तते । एतत्सञ्ज्ञाकरणमाशौचविध्यर्थम् ॥ ६० ॥

(३) कुल्लूकः । सपिण्डलक्षणमाह । यंपुरुषंप्रतियोगिनंकृत्वा निरूप्यते तस्य पितृपितामहप्रभृतीन्षट्पुरुषानतिक्रम्य सप्तमे पुरुषे प्राप्ते सपिण्डत्वंनिवर्तते । एवंपुत्रपौत्रादिष्वप्यवगन्तव्यम् । पिण्डसंबन्धिनिबन्धनाचेयंसपिण्डता । तथाहि पितृपितामहप्रपितामहेभ्यस्त्रिभ्यःपिण्डदानंप्रपितामहस्य पित्रादयस्त्रयःपिण्डलेपभुजश्च तत्पूर्वस्य तु सप्तमस्यपिण्डसंबन्धोनास्तीत्यसपिण्डता । यस्य चैते षट्पुरुषाःसपिण्डाःसोऽपि तेषांसपिण्डः पिण्डदातृत्वेन तत्पिण्डसंबन्धात् । अतःसाप्तपौरुषीयंसपिण्डता । तदुक्तंमत्स्यपुराणे लेपभाजश्चतुर्थाद्याःपित्राद्याःपिण्डभागिनः । पिण्डदःसप्तमस्तेषांसापिण्ड्यंसाप्तपौरुषम् ॥ सगोत्रत्वे चेयंसपिण्डता । अतएव शङ्खलिखितौ सपिण्डता तु सर्वेषां गोत्रतः साप्तपौरुषी । तेन मातामहादीनामेकपिण्डसम्बन्धेऽपि न सपिण्डता । समानोदकत्वपुनरस्मत्कुलेऽमुकनामाभूदितिजन्मनाम्नोभयापरिज्ञाने निवर्तते ॥ ६० ॥

(४) राघवानन्दः । सपिण्डेष्वित्युक्तंसप्रतियोगिकतल्लक्षणमाह सपिण्डतेति । तदुक्तं मात्स्ये ॥ लेपभाजश्चतुर्थाद्याःपित्राद्याःपिण्डभागिनः । पिण्डदः सप्तमस्तेषांसापिण्ड्यंसाप्तपौरुषम् ॥ पिण्डभागिनःप्रपितामहान्तास्तत्तत्परे त्रयोलेपभुजइति षट् सपिण्डता तु सर्वेषांगोत्रतःसाप्तपौरुषीति शङ्खोक्तेःअतोमातामहादीनामेकपिण्डसंबन्धेऽपि न सपिण्डता गोत्रभेदात् अस्मत्कुलेऽमुकनामाजातआसीत्तावत्पर्यन्तंसमानोदकभावःतदवेदने तदज्ञाने समानोदकता निवर्ततइत्यन्वयः ॥ ६० ॥

(५) नन्दनः । सपिण्डानाह सपिण्डतेति । पित्रादिषु पूर्वेषु षट्सु पुत्रादिष्वपरेषु सत्सु सपिण्डता वर्तते सप्तमादौ निवर्तते । पुरुषग्रहणंस्त्रीद्वारसंबन्धिनिवृत्त्यर्थम् । उत्तरार्धेविनिवर्ततइत्यनुषञ्जनीयम् ॥ ६० ॥

(६) रामचन्द्रः । सप्तमे स्वंविहाय स्वापेक्षयाऽष्टमेनिवर्तते सप्तमे पुरुषइति सामान्याभिधानात्स्वापेक्षयार्वाचीनेषु षट्सुतेषामपि च संततौ जन्मनाम्नोरवेदनेऽज्ञाने समानोदकभाव् समानोदकसंज्ञो भवति । शवस्पर्शे विशुध्यन्ति त्र्यहादुदकदायिनइत्यादिवाक्यैः ॥ ६० ॥

यथेदं शावमाशौचं सपिण्डेषु विधीयते ॥ जननेऽप्येवमेवस्यान्निपुणं शुद्धिमिच्छताम् ॥ ६१ ॥

[उभयत्र दशाहानि कुलस्यान्नं न भुज्यते । दानं प्रतिग्रहोयज्ञः स्वाध्यायश्च निवर्तते ॥ १॥][1]

(२) सर्वज्ञनारायणः । यथेदंदशाहादि एवमेव दशाहचतुरूयेकाहाशौचं गुणापेक्षया व्यवस्थितं सपिण्डानाम् । निपुणं सर्वप्रकारमन्नादिविषयामपि । शावाशौचेतिगुणापेक्षया भर्तुश्चतुरहाद्याशौचापकर्षात्पत्न्याअप्याशौचापकर्षः । मृतकेतु नाशौच सूतकेपुंसः संसर्गश्चेन्न गच्छति । रजस्तत्राशुचिज्ञेयतच्च पुंसि न विद्यतइत्यङ्गिरोवचनात् रजः प्रवृत्तिनिमित्तकंस्त्र्याशौचंपुंसआशौचापकर्षपिलियादशाहमेव तथाचान्नादावप्याशौचशङ्काभूदित्येतदर्थंनिपुणमित्युक्तम् ॥६१॥

[सर्वज्ञनारायणः । उभयत्र सूतके मृतके च दशाहानीत्याशौचकालोपलक्षणम् । दशाहग्रहणंतु ब्राह्मणस्य प्राधान्यात् तदाशौचेषु च दशाहस्याप्युत्कृष्टत्वात् । कुलस्य तत्कुलस्यान्नंनभुज्यतेऽन्यैः । दानप्रतिग्रहादयश्चाशौचिभिः क्रियमाणाः । होम स्मार्त ॥ १ ॥]

(३) कुल्लूकः । यथेदंदशाहादिकंशवनिमित्तमाशौचंकर्मानर्हत्वलक्षणंसपिण्डेषु दशाहंशावमाशौचमित्यनेन विधीय

(६१) निपुणं=निपुणां (क, ख, ग, च, ञ, ज, झ, ड.)

१ (क, ग, ट, त.)

ते। प्रसवेऽपि सम्यक्शुद्धिमिच्छतांसपिण्डानांतादशमेवाशौचंभवेत् ॥ ६१ ॥

(४) राघवानन्दः। सूतकनिर्दिशति यथेदमिति। एवंवृत्तिभेदेपि दशाहाद्युन्नेयम् ॥ ६१ ॥

(५) नन्दनः। एवमेवस्यात् पूर्ववदेवस्यात्। दशाहंनिर्गुणेषु चतुरहंगुणवत्सु त्र्यहंगुणवत्तरेष्वेकाहंगुणवत्तमेष्वित्यर्थः ॥ ६१ ॥

(६) रामचन्द्रः। यथेदं आशौच शावाशौचंदशाहपर्यन्तंसपिण्डेषु विधीयतेजननेपि एवंदशाहंस्यात्। निपुणां यथोदितांशुद्धिमिच्छताम् ॥ ६१ ॥

[रामचन्द्रः। उभयत्रेति। उभयत्र शावाशौचे जननाशौचेच दशाहंतत्कुलस्यान्नं भुञ्जते न भुञ्जीत। दानप्रतिग्रहौयज्ञौ यज्ञंवर्जयेत् यज्ञाहुतितत्र हावयेन्न तु हापयेत्। स्वाध्यायोवेदाध्ययनं न भवेत्।]

सर्वेषां शावमाशौचं मातापित्रोस्तु सूतकम् ॥ सूतकं मातुरेव स्यादुपस्पृश्य पिता शुचिः ॥ ६२॥

[सत्रधर्मप्रवृत्तस्य दानधर्मफलैषिणः ॥ त्रेताधर्मापरोधार्थमरण्यस्यैतदुच्यते ॥ १ ॥] ‡

(२) सर्वज्ञनारायणः। सर्वेषामिति। सपिण्डानांसर्वेषामस्थिसंचयनात्प्राक्शावमाशौचमङ्गाशौचमस्पृश्यताहेतु स्मृत्यन्तरोक्तम्। सूतकतुप्रसवनिमित्तमङ्गाशौचंमातापित्रोरेव। सूतकंयावद्दशरात्रमङ्गाशौचं। पिता तु स्नातएव स्पर्शे शुचिरित्यर्थः ॥ ६२ ॥

(३) कुल्लूकः। अनिर्देशेन तुल्यतायांप्राप्तायां विशेषमाह सर्वेषामिति। मरणनिमित्तमस्पृश्यत्वलक्षणमाशौचं सर्वेषामेव सपिण्डानांसमानम्। जननिमित्तु मातापित्रोरेव भवति तत्राप्ययंविशेषः जननिमित्तमस्पृश्यत्वमातुरेव दशरात्रं पिता तु स्नानात्स्पृश्योभवति। अयमेवसंबन्धःसंवर्तेन व्यक्तीकृतः॥ जाते पुत्रे पितुःस्नानंसचैलंतु विधीयते। माता शुध्येद्दशाहेन स्नानात्तु स्पर्शनंपितुः ॥ ६२ ॥

(४) राघवानन्दः। किंच सर्वेषामिति। मरणनिमित्तमस्पृश्यत्वलक्षणमाशौचंसर्वेषामेव सपिण्डानांसमानं जन्मनिमित्तमस्पृश्यत्वमातापित्रोरेव स्यात् तत्रैव विशेषान्तरमाहसूतकंमातुःसूतकनिमित्तमस्पृश्यता दशरात्र पिता तु स्नातःस्पृश्यो भवति तथाच संवर्तः॥ जाते पुत्रे पितु स्नानसचैलतु विधीयते। माता शुध्येद्दशाहेन स्नानात्तु स्पर्शनंपितुरिति ॥ तस्मात्तद्दिवसःपुण्यःपितॄणांप्रीतिवर्धनइत्यपि संगतम् ॥ ६२ ॥

(५) नन्दनः। मातापित्रोरेवसूतकं नसपिण्डानाम्। उत्तरार्धेन पक्षान्तरमाह सूतकंमातुरेवेति। उपस्पृश्य पिता शुचिरित्युत्तरार्धेनोपपादयति ॥ ६२ ॥

(६) रामचन्द्रः। सपिण्डानांशावमाशौच सूतक जननिमित्तं अस्पृश्यत्वमाशौचमातापित्रोरेव नसपिण्डानां अस्पृश्यत्वंसूतकंमातुरेव च उपस्पृश्य स्नात्वा पिता शुचिःस्यात् ॥ ६२ ॥

[रामचन्द्रः। सत्रेति। सत्रकर्म बहुकर्तृकयज्ञकर्म तथा त्रेताधर्मः। उपलक्षणंतृतीयो धर्मोयस्येति त्रेताधर्मः वानप्रस्थः अरण्यवासी वानप्रस्थस्यएतद्विधिरुच्यते।]

---

‡ (क, ख, ट, ण)।

निरस्य तु पुमाञ्छुक्रमुपस्पृश्यैव शुध्यति ॥ बैजिकादभिसंबन्धादनुरुन्ध्यादघंत्र्यहम् ॥ ६३ ॥

[जननेऽप्येवमेवस्यान्मातापित्रोस्तुसूतकम् ॥ सूतकंमातुरेवस्यादुपस्पृश्यपिताशुचिः ॥ १ ॥]

[मेधातिथि । एवमेतत्सपिण्डानांजनने यथैव दशाहादय. कल्पा षट्कर्मादिवृत्त्यपेक्षया स्वाध्यायाल्पमहत्वानेक्षयाच व्यवस्थितामरणे तथैव जननेपिशौचमात्रमतिदिश्यते कालानवच्छिन्न । सामर्थ्याच्चागृह्यमाणविशेषतयतत्सबन्धसकल्लाभ । कालावच्छिन्नातिदेशे तु एकेनैव मुख्यत्वाद्दशाहेन सबन्ध स्वाध्यायादिष्वपाठमत्यासत्या दशाहाद्यपेक्षया एकाहेनत्र्यहेणैवच निराकाङ्क्षत्वादन्यैर्त्र्यहादिभिर्नेसबन्ध स्यात् । तत्रेयस्मृतिरविशेषेण वृत्तिस्वाध्यायापेक्षायांव्यवस्थायामृतसूतकयोर्विदधती जनने गुणाद्यनपेक्षया जातिमात्रे स्थाप्यमानाविरुध्येत समाचारश्च बाधित. स्यात् । नन्वेवस्त्रीणामपि व्यहेकाहादय कल्पा सूतिकानांमामुवन्ति समाचाराविरोधिनः । अत्रोच्यते । यद्ययविकल्पस्यात्तदैव व्यवस्थितएवासीद्विकल्प । तथाहि तुशब्दउपपन्नतरोभवति । सूतकशब्दश्च नाशौचे वर्तते । लक्षणया सूतकसपर्कमशौचलक्षयेत् । लक्षणायामाहत्यांदस्पृश्यतैव लक्षयितुंयुक्ता यदिच सर्वमाशौचमभिप्रेतस्यादाशौचग्रहणमेवाकरिष्यत् अशौचमातुरेवेति । अतश्चस्मृत्यन्तरे त्रिरात्रमस्पृश्यतोक्त्वा इह तदभावस्तयोर्विकल्प. सूतकमातुरेव । मातापित्रोर्मातुरेवेतिपितुर्विकल्प. उपस्पृश्यस्नात्वा शुचिर्भवतीति उपक्रममात्रमिदवक्ष्यमाणेन श्लोकेन पितुरपित्र्यहमेव ॥ ६१ ॥]

(१) मेधातिथि । संतुकत्र्यहमुपदिशन्नुपस्पर्शनशुद्धिपूर्वोक्तामनुमन्यते । किमर्थमुच्यतइतिचेत् तत्पत्रिविधितयार्थवादार्थं नविधेयतया जर्तिलयवाग्वाजुहुयादितिवत् । निरस्यतुशुक्र मैथुनधर्मेण समयुज्य शुक्रोत्सर्गादनन्तरउपस्पृश्य स्नात्वा शुचिर्भवति । अतोबैजिकादभिसबन्धात् । बीजनिमित्तोबैजिक. । अभिसबन्ध अपत्योत्पत्ति अतस्तत्कथनानुरुन्ध्यान्नानुवर्तेत । अघमाशौच त्र्यहं यादृशंच शुक्रनिरसनेन । कृतस्नानस्याशुचित्व न तादृशमेव मतत्रे । अपितु त्र्यह पूर्वश्लोकात्त्र्यहशेपतयाऽनूद्यते । अतएवो पस्पृश्येति स्नानमुच्यते । स्नानमैथुनिन स्मृतमितिवचनात्तत्पत्नीनु जाते तदर स्पृश्यतैवति केचित् । तथाच शङ्खआह । कुमारप्रसवे नाड्यामच्छिन्नायागुडतिलहिरण्यवस्त्रप्रावरणगोधान्यमतिषद्दे स्वदोषस्तदहरित्येके ॥ तस्मात्सदिवस पूण्य पितृणाप्रीतिवर्धन । स्मरणाच्चैव पूर्वेपातदहर्न प्रदुष्यतीति ॥ तथाश्राद्धमप्येके कुर्वन्तीत्यन्ये । अन्ये त्र पित सर्वथा [illegible] । तदेते स्मृती पूर्वतद्दत्तिसदसद्भावापेक्षया विकल्पेते ॥ ६१ ॥

(२) रायवानारायण । निरस्य स्वस्त्रीव्यतिरिक्तस्त्रीषु [illegible] प्य उपस्पृश्यस्नात्वा । एतच्च शुद्धेर्हेतुमात्रम । भार्याभिर्तवयम्पर्द्रेन । एतच्च स्नान यथोक्तमृत्स्नाशौचकृत्वा कर्तव्यम । मरणयोर्बीजसबन्धात्त्र्यहमघमाशौचमनुरुन्ध्यात् । बैजिकादितिदशाहाशौचाद्दिति स्वस्त्रीव्यतिरिक्तस्त्रीषु जनितानामसंबन्धरहितानामयंपर्णोक्तम ॥ ६३ ॥　　बैजमातासबन्धोनतु स्वभार्याद्दारापि

(३) कुल्लूक । स्नानमैथुनिन स्मृतमिति मैथुने स्नानविधास्यति । तेन मैथुनस्या पुमाञ्छुद्धोभवति । अकामतस्तु स्वप्नादौ रेत.पाते मुत्रवदेतस्य संग्रहत्यापस्तम्बोऽपि कामतोरेत स्वप्ने स्नानमिति । ब्रह्मचारिणश्चकामतोऽपि स्वप्न सिक्त्वा ब्रह्मचारीत्यनेन स्नानादिना शुद्धिरुक्ता । बैजस्नानविनाऽपि गृहस्थस्यपात्रधर्मोपत्नी त्र्यहमाशौचमर्हति । तथाच विष्णु । परपूर्वभार्यासु त्रिरात्रम । रेत पातिनाच तु सबन्धे परपूर्वभार्याप्रसूते ब्राह्मणस्तु कुलनपोतम । यत्र रेत पातमात्रेण स्नानंतत्राप यो पत्नी त्रिरात्रमुचितम ॥ ६२ ॥ एवमहतमपि जनन-

(४) राघवानन्दः । स्नानमैथुनिनःस्मृतमित्यृतुकालमैथुने स्नानंविधास्यति तद्वते तु कामतोरेतःस्कन्दने स्नानं-स्वप्ने तु न स्नानंगृहस्थस्यसूत्रवदितिवदन्यत्किंचिद्विधत्ते निरस्यत्विति । निरस्य मैथुनेन योनावृत्तौ नियोग्योपस्पृश्य-स्नात्वा अन्यत्रमूत्रवद्रेतउत्सर्गइत्यापस्तम्बोक्तेः । परभार्यायामपत्योत्पत्तौ त्र्यहमाशौचंस्यादित्याह बैजिकादिति । सपिण्डतादिसंबन्धासत्वेन बीजरेतः संबन्धे हेतुर्यत्रापत्योत्पत्तौतस्मादघमशौचमनुरुध्यात्कुर्यात्तथाच विष्णुः । पर-पूर्वासु भार्यासु त्रिरात्रंरेतःपाते तुमूत्रवदिति ॥ ६३ ॥

(५) नन्दनः । शुक्रंनिरस्य गर्भाधानंकृत्वेतियावत् । उपस्पृश्य स्नात्वा । पुमान्पिता शुचिःस्याच्छुध्यति । ग-र्भाधानंकृत्वातदानीमेव स्नातस्यापि जननाशौचसंबन्धोनभवतीत्यर्थः । सूतिकामस्पृशतोऽयंपक्षउक्तः । स्पृशतस्तु गुणव-त्तमस्याऽपि दशरात्रमेवैतदित्यवगन्तव्यम् । स्मृत्यन्तरानुरोधात्पक्षान्तरमाह बैजिकादिति अघमाशौचम् । अनुरुन्ध्या-त्कुर्यात् ॥ ६३ ॥

(६) रामचन्द्रः । पुमान् शुक्रंनिरस्य योनौ पातयित्वा उपस्पृश्य स्नात्वा शुध्यति ऋतुशंकित्वात् । बैजिका-... स्वस्त्रीव्यतिरिक्तस्त्रिषु जनितानांजननमरणयोर्बीजसंबन्धात् त्र्यहं त्रिदिनपर्यन्तं अघं आशौचं अनुरुन्ध्यात् । ...दिति दशाहाशौचाभावार्थं बीजमात्रसंबन्धः । नतुस्वभार्याद्वारासंबन्धइति तात्पर्यार्थः ॥ ६३ ॥

अन्हा चैकेन रात्र्या च त्रिरात्रैरेव च त्रिभिः ॥ शवस्पृशोविशुध्यन्ति त्र्यहादुदकदायिनः॥६४॥

(१) मेधातिथिः । त्र्यस्त्रिरात्रानवाह्नानि एकेनच । अन्हा एकयाच रात्र्या अहोरात्रः एवं दशाहोवृत्तानुरोधा-देवमुपदिष्टः । शवस्पृशः शवस्य स्नानालंकारादिकारिणः । अन्येषांस्नानमात्रंवक्ष्यति तन्नियामकांश्च । तथाच मकरी-करिष्यति मेताहारैःसममित्यत्र एतच्च समानोदकानां मूल्येनवा निर्हरतां । अनाथनिर्हरणे तु स्मृत्यन्तरे ॥ नतेषामशुभं-किंचिन्नाशौचंशुभकर्मणाम् । जलावगाहनात्तेषांसद्यः शौचंविधीयते ॥ यत्तु असपिण्डंद्विजमिति तत्रवे वक्ष्यामः । उदकदा-यिनः समानोदकाःतेषांच पृथक्पिण्डेचसंस्थितइति सद्यःशौचमपि वक्ष्यते । तत्र विकल्पः । सपिण्डेष्वेतदरवाध्यायाद्य-पेक्षम् ॥ ६४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अन्हैकेनरात्र्याअहोरात्रेणेत्यर्थः । त्रिरात्रैस्त्रिभिर्नवरात्रेणेत्येवंदशभिर्दिनैः शवस्पृशोध-नाभिसंधिनाशवस्पृशोवहनादिकर्तारोविशुद्ध्यन्ति । एतदाशौचमुक्तम् । प्रायश्चित्तंतु स्मृत्यन्तरोक्तम् । उदकदायिनः समानोदकाः । समानोदकमरणे त्र्यहाच्छुध्यन्ति ॥ ६४ ॥

(३) कुल्लूकः । एकेनान्हेकया च रात्र्येत्यहोरात्रेण त्रिरात्रैस्त्रिभिरितिनवाहोरात्रैर्मिलित्वा दशाहेनेतिवैदग्ध्येनो-क्तम् । ननु दशाहेनेतिवक्तव्ये किमर्थायंवाग्विस्तरः । उच्यते ॥ बंहीयसीलघिष्ठांवा गिरंनिर्माति वाग्मिनः । न चाव-श्यत्वमेतेपालघुत्वयेव नियम्यते ॥ वृत्तस्वाध्यायगुणयोगेन ये सपिण्डाएकाहाद्यल्पाशौचयोग्यास्ते यदि स्नेहादिना शव-... भवन्ति तदा दशाहेनैव शुध्यन्ति उदकदायिनःपुनःसमानोदकास्त्र्यहेण । गोविन्दराजस्तु धनग्रहणपूर्वकशवनिर्हा-... ॥ ६४ ॥

(४) राघवानन्दः । अन्हाचेति स्वाध्यायगुणयोगिनोऽसपिण्डास्ते शवस्पृशः शवस्य स्नानालङ्कारकारिणोऽन्हाए-काहोरात्रेण हीनतराश्च त्रिरात्रैःनिर्गुणाश्च दशरात्रेण शुध्येयुरिति । उदकदायिनःसमानोदकाःत्र्यहादिनि । दशरात्रैर्धनप-

(६४) त्र्यहादुद०=त्र्यहात्तूदक ०(ख)

किंतु विशुध्यतीति प्रकृते पुनः साध्वीतिवचनादनिवृत्ते रजसि वैदिककर्माधिकारानुप्रवेशोनास्ति न पुनः स्पर्शादिनिषे-धपूर्वकशवस्पृशोऽल्पशौचयोग्याअपि शुध्येयुरिति गोविन्दः । त्रिरात्रैस्त्रिभिरिति नवाहोभिःरात्र्या चेत्येकं तथाचदशरात्रयः तैः शुध्येयुरिति मेधातिथिः ॥ ६४ ॥

(५) नन्दनः । रजन्योऽन्हैवचैकेनेत्यहोरात्रस्य निर्देशः । त्रिरात्रैरेवचत्रिभिरिति नवरात्रस्य संहृत्य दशभिरहोरात्रैरितियावत् । उक्तिवैचित्र्यमिदम् । शवस्पृशश्चेद्गुणवत्तमाअपिसपिण्डादशाहेनैव शुध्यन्तीति । उदकदायिनःसमानोदकाः ॥ ६४॥

(६) रामचन्द्रः । एकेनान्हा रात्र्याचैकया एवमेकंदिनं त्रिरात्रैःतिसृभीरात्रिभिस्त्रिगुणितैःएवंनवभिःएवंदशदिनपर्यन्तशवस्पृशःमौल्येन शववाहकाः विशुध्यन्ति उदकदायिनः सपिण्डाः त्र्यहाच्छुध्यन्ति ॥ ६४ ॥

गुरोः प्रेतस्यशिष्यस्तु पितृमेधंसमाचरन् ॥ प्रेतहारैःसमंतत्र दशरात्रेण शुध्यति॥६५॥

(१) मेधातिथिः । पितृमेधः चरमेष्टिः अन्येतु सर्वं कर्मैवलक्ष्यतइतिप्राहुः । तत्कुर्वन् शिष्योदशरात्रेण शुध्यति । ब्रह्मचारिणोप्ययंविधिरस्त्येव । प्रेताहारैःसमः प्रेतंहरन्ति निर्यापयन्ति यथा तेषांदशाहएवंशिष्यस्यापीत्यर्थः ॥ ६५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । गुरोराचार्यस्य सपिण्डपुत्राद्यभावे पितृमेधंब्रह्मकुर्वन् दशाहमाशौचंकुर्यात् । ईदृशे चासपिण्डशिष्यकर्तृके संस्कारे ये प्रेतहाराः प्रेतवाहकास्तेपि धनाद्यभिसंधिशून्यत्वेपि तावदाशौचिनइति प्रेतहारैः सममित्यनेनोक्तम् ॥ ६५ ॥

(३) कुल्लूकः । गुरोराचार्यादेरसपिण्डस्य मृतस्य शिष्योऽन्त्येष्टिंकृत्वा प्रेतनिर्हारकैर्गुरुसपिण्डैस्तुल्योदशरात्रेण शुद्धोभवति ॥ ६५ ॥

(४) राघवानन्दः । किंच गुरोरिति । यद्यसपिण्डस्य प्रेतस्य मृतस्य पितृमेधमन्त्योष्टिंस्कृत्वा शिष्यः प्रेतहारैः सपिण्डैः । सम तुल्यः अतोदशरात्रेण शुध्यति ॥ ६५

(५) नन्दनः । शिष्योऽसपिण्डोऽपि प्रेताहारैः प्रेतान्नभोजिभिः सपिण्डैरितियावत् । एवंवदता गुणवत्तमानामपि प्रेताहाराणांदशाहमेवाशौचमितिसूचितम् ॥ ६५ ॥

(६) रामचन्द्रः । शिष्यःप्रेतस्य गुरोः पितृक्रियांसमाचरेत् प्रेताहारैः प्रेतवाहकैः सममिलित्वा ॥ ६५ ॥

रात्रिभिर्मासतुल्याभिर्गर्भस्रावे विशुध्यति ॥ रजस्युपरते साध्वी स्नानेन स्त्री रजस्वला ॥ ६६ ॥

(१) मेधातिथिः । गर्भस्रावे गर्भमासरात्रीस्त्रियाएव शुद्धिर्युक्ताइहवाक्येतस्याः श्रुतत्वात् । सपिण्डानांतुस्मृत्यन्तरसमाचारावन्वेषणीयौ । वसिष्ठेन तु सपिण्डानां त्र्यहः समाम्नातः । ऊनद्विवर्षे प्रेते गर्भपतने सपिण्डानांत्रिरात्रमशौचम् । स्रावस्तु गर्भस्य मासत्रयादूर्ध्वंप्राग्दशमान्मासात् । केचित्तु प्राङ्नवमादित्याहुः । अप्रामकालस्य पातः स्रावउच्यते । न पुनर्द्रवरूपस्यैव । तथा गौतमेन गर्भविस्रंसने गर्भमाससमारात्रीरितिपठितम् । सप्तमास्याश्च जीवन्ति । अतः सप्तमे मासे पूर्णमाशौचं एतत्तु जीवतोजातस्य युक्तमन्यथातु गर्भमाससमाइत्येव । इह रजस्वलायारजस्युपरते स्नानेन शुद्धिराम्नातास्मृत्यन्तरे त्र्यहादूर्ध्वं तत्रैवंव्यवस्था । प्राक्त्र्यहाद्रजोनिवृत्तावपि नास्ति शुद्धिरूर्ध्वमनुपरतेपि भवति ।

(६५) समाचरन्=समाचरेत् (ख, च)

(६५) प्रेतहारैः=प्रेताहारैः (नन्दनः)

धः । उक्तमाचार्यश्वतस्रोनिन्दिताइति । रजस्वला स्त्री रजस्युपरते स्नानेन साध्वी भवति शुद्धा कर्मयोग्येत्येवंपदयोजना। स्त्रीग्रहणंवर्णमात्रत्वार्थम् । पूर्वंतु श्लोकाब्राह्मणविषयाव्याख्यातास्तदाशङ्कानिवृत्त्यर्थंस्त्रीग्रहणम्। उत्तरत्रापि यत्र विशेषप्रमाणंनास्ति तत्रापि वर्णमात्रविषयतैवयथा नृणामकृतमुण्डानामिति ॥ ६६ ॥

(२) **सर्वज्ञनारायणः** । अर्वाक् पण्मासतःस्त्रीणामितिब्राह्मवचनात्पण्मासमध्यएव स्रावः तत्र मासतुल्याभिः स्रावसंबन्धिमाससमसङ्ख्याभि स्त्री शुद्धयति । शुचिकर्त्रीकाङ्क्षायांस्त्रीपदस्योत्तरार्धस्थस्यान्वयात् । अतएव सपिण्डान्तराणांसद्यः शौचम् । रात्रिभिरितिबहुवचनाच्चाद्यद्वितीयमासयोरपि स्रावे त्रिरात्राशौचम् । तत्रतु मासतुल्याभिरितिनान्वीयते अयोग्यत्वात् । रजस्वला तु स्त्री रजस्युपरते स्नाता सती धर्मकार्येषु शुध्यतियदि सा साध्वी भवतिमनसापि पतिन व्यभिचरतिअन्यथात्वागामिरजःपर्यन्तमेव तस्याआशौचमित्यर्थः । रजस्युपरतइतिवचनादनुपरते रजसि चतुर्थेन्हि स्नातापि न धर्मकृत्ये शुध्यतीत्युक्तम् ॥ ६६ ॥

(३) **कुल्लूकः** । अत्र रात्रिभिरितिविधेयगामिनोबहुत्वस्य विवक्षितत्वात्तृतीयमासात्प्रभृति गर्भस्रावे गर्भमासतुल्याहोरात्रैर्विशेषाभिधानाच्चातुर्वर्ण्यस्त्री विशुध्यति । एतच्चपण्मासपर्यन्तम् । यथोक्तमादिपुराणे । पण्मासाभ्यन्तरंयावद्गर्भस्रावो भवेद्यदि । तदामाससमैस्तासादिवसैःशुद्धिरिष्यते ॥ अतऊर्ध्वंतु जात्युक्तमाशौचंतासु विद्यते ॥ मेधातिथिगोविन्दराजादयस्त्वादिपुराणे वचनादर्शनात्सप्तमासादर्वाग्गर्भस्रावे मासतुल्याहोरात्रैः स्त्रीणांविशुद्धिरित्यतिदिशन्ति । प्रथमद्वितीयमासीयगर्भस्रावे स्त्रीणांत्रिरात्रम् । यथाह हारीतः । गर्भस्रावे स्त्रीणांत्रिरात्रंसाधीयोरजोविशेषत्वात् । पित्रादिसपिण्डानांत्वत्र सद्यःशौचम् । यथाह सुमन्तुः गर्भमासतुल्यादिवसागर्भसंस्रवणे सद्यःशौचंवा । भवति । गर्भमासतुल्याइतिस्त्रीविषय सद्यःशौचंवेतिपित्रादिसपिण्डविषयमितिव्यवस्थितविकल्पः । रजस्वला च स्त्री रजसि निवृत्ते सति पञ्चमे दिने स्नानेनाद्दष्टार्थकल्पनयोग्या भवति । स्पर्शयोग्या तु त्रिरात्रव्यपगमे चतुर्थेऽहनि कृतस्नाने नैव शुद्धा भवति ॥ ६६ ॥

(४) **राघवानन्दः** । किंच रात्रिभिरिति । मासद्वयाभ्यन्तरे त्रिरात्रंबहुवचनवशात् तृतीयमासप्रभृति पण्मासपर्यन्तंमासतुल्याहोरात्रैः स्त्री शुध्यति अतऊर्ध्वंस्वजातिक्रमेण । सप्तमे मासि जीवेन सयुक्तोभवतीतिगर्भोपनिषच्छ्रुतेर्जीवावेशात्पूर्णाशौचम्। अतः पण्मासाभ्यन्तरंयावद्गर्भस्रावोभवेद्यदि । तदा माससमैस्तासांदिवसैः शुद्धिरिष्यते॥ अतऊर्ध्वंस्वजात्युक्तमाशौचतासु विद्यतइत्यादित्यपुराणोक्तेः तथा गर्भमासतुल्यादिवसागर्भस्रावेसद्यःशौचंवा भवतीतिसुमन्तूक्तेः । गर्भमासतुल्येति सर्ववर्णस्त्रीसाधारणम् । सद्यइति पितृसपिण्डानामितिशेषः सपिण्डानांतु त्रिरात्रंवृत्ते गर्भपतने सपिण्डानांत्रिरात्रमाशौच मितिवसिष्ठोक्तेः । ऋतु स्वाभाविकइत्यत्राशुद्धिरुक्ता न शुद्धिस्तत्राहरजसि उपरतेनिवृत्ते स्नानेन मैथुनयोग्या साध्वीति विशेषणात् पञ्चमेऽहनि तासामदृष्टार्थाशुद्धिः ॥ शुद्धाभर्तुश्चतुर्थेन्हि स्नानेनस्त्री रजस्वला । दैवे कर्मणि पित्र्ये च पञ्चमेऽहनि शुध्यतीति याज्ञवल्क्योक्तेः ॥ ६६ ॥

(५) **नन्दनः** । प्रथमद्वितीययोर्मासयोरार्तवंतृतीयादिषुचतुर्षुगर्भस्रावःसप्तमादिषुमासेषु प्रसवइतिप्रसिद्धम् तत्र तृतीये मासे गर्भस्रावे तिस्रोरात्रयआशौचंचतुर्थेचतस्र पञ्चमेपञ्च पष्ठेषट्उत्तरार्धेन रजस्वलाशौचमुच्यते । रजस्युपरते त्रिरात्रेऽतीतइत्यर्थः । स्नानेनविशुध्यतीत्यनुवर्तते ॥ ६६ ॥

(६) **रामचन्द्रः** । गर्भमासतुल्याभिः रात्रिभिरिति बहुवचनात्प्रथमद्वितीयमासयोरपि स्रावे त्रिरात्रंस्त्रियाएवाशौच अन्येषांतु सद्यः पुनःरजसिउपरते निवृत्ते पुनःरजोद्गमे स्नानेन साध्वीशुद्धा भवेत् । असाध्वी चेदृत्वन्तरपर्यन्तमशुद्धा स्यात् ॥ ६६ ॥

नृणामकृतचूडानांविशुद्धिर्नैशिकी स्मृता ॥ निर्वृत्तचूडकानां तु त्रिरात्राच्छुद्धिरिष्यते ॥ ६७ ॥

[प्राक्संस्कारप्रमीतानां वर्णानामविशेषतः । त्रिरात्रात्तु भवेच्छुद्धिःकन्यास्वह्नोविधीयते ॥१॥][1]

[अदन्तजन्मनःसद्यआचूडान्नैशिकी स्मृता । त्रिरात्रमाव्रता देशात्दशरात्रमतःपरम् ॥ २ ॥][1]

[परपूर्वासु भार्यासु पुत्रेषु कृतेषु च । मातामहे त्रिरात्रंतु एकाहंत्वसपिण्डतः ॥ ३ ॥][1]

(१) मेधातिथिः । इमाः षष्ठीः कर्तृकर्मणोः कृतीति कर्तृलक्षणाः केचिद्व्याचक्षते । अकृतचूडएकाहेन शुध्यति । तथाच योवस्थापेक्षोपिविकल्पइत्येकीयमतमुक्तम । तस्यैव श्लोकस्य व्यवस्थावाक्ये इमेअन्येत्वध्याहारेण संबन्धलक्षणाआहुः । अकृतमुण्डानांमृतानांये सपिण्डास्तत्रोत्तरपक्षः । समाचाराभिमतः । स्मृत्यन्तरेसद्यः शौचमप्याम्नातंविषयस्तत्रैव दर्शितः । आदन्तजन्मनः सद्यः आचूडान्नैशिकी निवृत्तचूडकानांत्रिरात्रमिति ॥ ६७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अकृतचूडानांमरणे नैशिकी निशाव्यापिनीएकाहोरात्रमशुद्धिरित्यर्थः । अत्र चादन्तजातमरणेपि प्रागाशौचमात्रस्योक्तत्वादेकाहापकर्षः । सद्यः शौचमेवाशौचंतच्च स्नानपर्यन्ताशौचम् । निवृत्तचूडकानां प्रागुपनयनान्मरणेत्रिरात्रंऊनद्विवार्षिकमित्यग्रे वक्ष्यमाणत्वात् कृतचूडापदंपूर्णद्विवर्षतोपलक्षणम् ॥ ६७ ॥

(३) कुल्लूकः। अकृतचूडानांबालानांमरणे सपिण्डानामहोरात्रेण शुद्धिर्भवति । कृतचूडानांतुमरणेप्रागुपनयनकालात्त्रिरात्रेण शुद्धिः ॥ ६७ ॥

(४) राघवानन्दः । किंच नृणामिति नैशिकी एकाहोरात्रनिर्वर्त्यायदाह याज्ञवल्क्यः ॥ आदन्तजननात्सद्यआचूडान्नैशिकी स्मृता । त्रिरात्रैमाव्रतादेशाद्दशरात्रमतःपरमिति सर्वमेतत्कुचितकालपरम् ॥ ६७ ॥

(५) नन्दनः । अकृतचौलानामप्राप्ततृतीयवर्षाणांपश्चमासादूर्ध्वंमरणे ज्ञातीनांशुद्धिर्नैशिकी । आशौचमेकरात्रंनिवृत्तचौलकानां प्राप्ततृतीयवर्षाणांसप्तमवर्षात्प्राङ्मरणेत्रिरात्रमाशौचम् ॥ ६७ ॥

(६) रामचन्द्रः । नृणां बालानां अकृतचूडानांनैशिकी स्मृता निवृत्तचूडकानां आव्रतादेशात् आव्रतबन्धात् त्रिरात्राच्च शुद्धिरिष्यते ॥ ६७ ॥

ऊनद्विवार्षिकं प्रेतं निदध्युर्बान्धवाबहिः ॥ अलंकृत्यशुचौ भूमावस्थिसंचयनादृते ॥ ६८ ॥

(१) मेधातिथिः । ऊने असंस्कृतस्यद्वेवर्षे यस्य जातस्य उच्यते ऊनद्विवार्षिकस्तमेतबान्धवाबहिर्ग्रामंनिदध्युर्भूमौ निखातायांस्थापयेयुः । स्मृत्यन्तरे निखनेदितिपठ्यते । अलंकृत्य प्रेतालंकारैः । ऊनद्विवर्षेपि श्रूयमाणो ऽलंकारः समाचारात्कृतोपनयनादावपि विज्ञेयः । शुचौ यत्रास्थीनि भूप्रदेशे न सन्ति अस्थिसंचयरहितत्वेन या शुद्धा तत्र निखाय स्थाप्यः । श्मशाने किलास्थीनि संचितानि भवन्ति । अतएव तेन वचनेन ततोन्यत्र विधानमुच्यते । न पुनस्तादृशस्यास्थिसंचयोन कर्तव्यइत्येव वाक्यार्थः । अग्निसंस्काराभावादेवतदभावः ॥ ६८ ॥

---

१ सप्त-नव (अ) १ निदिशति-भिदधाति (अ)

(६७) विशुद्धि-मशुद्धि ॥ (क, ख, ग ण)

१ (क)

(२) सर्वज्ञनारायणः । बहिर्ग्रामाद्भूमौ निदध्युरिति निखननमुक्तम् । अलंकृत्य स्रगादिना । अस्थिसंचयनादृते मांसापगमानन्तरमपि तन्न कार्यमित्यर्थः ॥ ६८ ॥

(३) कुल्लूकः । असंपूर्णद्विवर्षबालंमृतकृतचूडं माल्यादिभिरलंकृत्य ग्रामाद्बहिःकृत्वा विशुद्धायांभूमौ कालांतरे शीर्णदेहतया शक्यमस्थिसंचयनवर्जंबान्धवाः प्रक्षिपेयुः । विश्वरूपस्तु । यस्यां भूमावन्यस्यास्थिसंचयनंन कृतंतस्यां निदध्युरिति व्याचष्टे ॥ ६८ ॥

(४) राघवानन्दः । असंपूर्णद्विवर्षस्यकृत्यमाहऊनेतिद्वाभ्यां । अलंकृत्य माल्यादिभिः । अस्थिसंचयनादृते दाहाभावादस्थिसंचयनाप्रसक्तेःशुद्धायांभूमौनिक्षिपेदितिविग्रहरूपः ॥ ६८ ॥

(५) नन्दनः । ऊनद्विवार्षिकमसंपूर्णद्वितीयवर्षम् । निदध्युर्निखनेयुः । बहिर्ग्रामसीम्नःअस्थिसंचयनादृतेअस्थिसञ्चयनरहितायांभूमावित्यर्थः ॥ ६८ ॥

(६) रामचन्द्रः । ऊनद्विवार्षिक ऊने अपरिपूर्णे द्वे वर्षे यस्यासौऊन द्विवार्षिकः तंप्रेतंशुचौ भूमौ अवटगर्तंकृत्वा गन्धमाल्यादिभिरलंकृत्य श्मशानादेर्बहिर्निदध्युः स्थापयेयुः बान्धवाः अस्थिसञ्चनादृते अस्थिसञ्चयनंन कर्तव्यम् । ब्रह्मपुराणे ॥ विप्रे द्विवर्षन्यूने तु मृते शुद्धिस्तु नैशिकी । द्व्यहा तु क्षत्रिये शुद्धिस्त्रिभिर्वैश्ये मृते सति ॥ निवृत्तचूडकेविप्रे त्रिरात्राच्छुद्धिरिष्यते । निवृत्तेक्षत्रिये षड्भिर्वैश्ये नवभिरेव च ॥ शूद्रे द्विवर्षन्यूने तु मृते शुद्धिस्तुपञ्चभिः । अतऊर्ध्वमृते शूद्रे कल्प्याहा द्विशुध्यति ॥ षड्वर्षान्तमतीतोयःशूद्रश्चेन्म्रियतेयदि ॥ मासिकंचे त्याहिरसभाषितम् ॥ ६८ ॥

नास्य कार्योऽग्निसंस्कारोन च कार्योदकक्रिया ॥ अरण्ये काष्ठवत्त्यक्त्वा क्षपेयुस्त्र्यहमेव च ॥६९॥

(१) मेधातिथिः । काष्ठवदिति निरपेक्षतामाह । श्राद्धमपि न कर्तव्यंनचोदकं उदकक्रियानिषेधेन श्राद्धनिषेधः सिद्धः अङ्गाङ्गिभावात् । अतः समाचारप्रसिद्धः । श्राद्धनिषेधोलिङ्गेन साधयितव्यः अन्येतु स्मृत्यन्तरदृष्टनिखननप्रतिषेधार्थंवर्णयन्ति । ततश्च विकल्पः । क्षपेयुः उदासीयुः शास्त्रचोदितंव्यापारंन कुर्यात् ॥ ६९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । उदकक्रिया पिण्डमप्युपलक्षयति काष्ठवदिति । यमसूक्तपाठादिस्मृत्यन्तरसिद्धमनुमेतस्य कार्यमपि न कर्तव्यमित्यर्थः । आरण्यदतिचारण्यमध्यएव निखननंमुख्यं तदभावे बहिर्ग्रामादितिदर्शितम् । क्षपेयुः क्षपयेयुरुत्र्यहमाशौचेन तच्छवनिखननकारिणःसपिण्डाः इतरसपिण्डानांतु यथोक्तमेव ॥ ६९ ॥

(३) कुल्लूकः । अस्योनद्विवार्षिकस्याग्निसंस्कारोन कर्तव्यः । नाप्युदकक्रिया कर्तव्या । उदकदाननिषेधोऽयंश्राद्धादिसकलप्रेतकृत्यनिवृत्त्यर्थः । किंत्वरण्ये काष्ठवत्परित्यज्य काष्ठवदितिशोकाभावोऽभिहितः । यथाऽरण्ये काष्ठंपरित्यज्य शोकोन भवति । एवंत्यक्त्वा त्र्यहंक्षपेत् त्र्यहाशौचंकुर्यात् । अयंचाकृतचूडस्य त्र्यहाशौचविधिः । पूर्वोक्तैकाहाशौचविकल्पपरः सच व्यवस्थितोवृत्तस्वाध्यायादियुक्तस्यैकाहः । तद्रहितस्य त्र्यहः । यद्यपि मनुना परित्यागमात्रंविहितं तथाप्यूनद्विवार्षिकंनिखनेदिति याज्ञवल्क्यवचनाद्विशुद्धभूमौ निखायैव त्यक्तव्यः ॥ ६९ ॥

(४) राघवानन्दः । तदेवाह नेति । अरण्ये काष्ठवदितिस्थानविकल्पउपेक्षायां दृष्टान्तोवा । ऊनद्विवर्षस्य कृतचूडस्य त्र्यहमाशौचमित्यर्थः ॥ ६९ ॥

(५) नन्दनः । अस्योनद्विवार्षिकस्यनिखातस्य प्रेतस्यनकेवलंनिखननमेव संस्कारः किंतु त्यागोऽप्युत्तरार्धेनोच्यते । नियमैःकालयापनक्षपणम् । त्र्यहमाशौचवाम्भवेदित्यर्थः ॥ ६९ ॥

(६) रामचन्द्रः । अस्य ऊन द्विवर्षस्य अग्निसंस्कारो न कर्तव्यः । उदकक्रिया जलाञ्जलिक्रिया न कर्तव्या । अरण्ये काष्ठवदमन्त्रपूर्वकत्यक्त्वाव्यहत्रिदिनपर्यन्तं आशौचं क्षपेरन् क्षपेयुः ॥ ६९ ॥

नात्रिवर्षस्य कर्तव्या बान्धवैरुदकक्रिया ॥ जातदन्तस्य वा कुर्युर्नाम्निवापि कृते सति ॥ ७० ॥

(१) मेधातिथिः । आत्रिवर्षस्येति आतृतीयाद्वर्षान्नतिषेधः न पुनश्चतुर्वर्षादेरेवमर्थमेवादिशब्दं केचित्पठन्ति । नात्रिवर्षस्य कर्तव्या त्रिवर्षादेरिति । समाचारश्चैवमेव । जातदन्तस्य वा कुर्युः उदकक्रियासाहचर्यादग्निसंस्कारोऽभ्यनुज्ञायते । ननु च विकल्पे कामचारः तत्र कः प्रयासस्तस्याभ्यनुज्ञानपक्षमाश्रयेत व्यर्थस्तदुपदेशः । उच्यते । सर्वविलक्षणोयमविचारोऽधिकारः । प्रेतोपकारार्थमेतत्क्रियते न नैमित्तिकत्वादवश्यकर्तव्यमित्येतन्मार्गेणोक्तम् । तत्रावश्यकर्तव्यतामतिषेधोऽस्तीतीहनिश्चीयते । प्रेतोपकारार्थत्वमस्तीत्यभ्यनुज्ञानेन ज्ञाप्यते । तत्राकरणे नास्ति विध्यतिक्रमः । प्रेतोपकारस्त्वनुष्ठानाद्भवतीतिविधिप्रतिषेधयोर्नासमञ्जस्यम् ॥ ७० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । नात्रिवर्षस्येति अत्रोनद्विवर्षस्योदकक्रियानिषिद्धामनूद्य प्रेताभ्युदयार्थत्वेन सा पुनर्न विधीयते । अत्रिवर्षः अप्रविष्टतृतीयवर्षः । जातदन्तस्यवा कुर्युरिति स्त्रीविषयम् । तेन स्त्रियां जातदन्तायांमृतायां तदभ्युदयार्थत्वेउदककार्यम् । अनिर्दिष्टविशेषत्वाच्च नपुंसकलिङ्गेनाभिधानं शवविशेषणतयाचेति । नाम्नि वापीतिपुत्रविषयं तस्य जन्ममात्रेणातिशयितोपकारकारित्वात् । नामव्यतिरेकेणचोदकदानानुपपत्तेर्नामकरणानन्तरंप्रेताभ्युदयार्थमुदकदानं कार्यं ॥७०॥

(३) कुल्लूकः । अप्राप्ततृतीयवर्षस्य पित्रादिसपिण्डैरुदकक्रिया न कर्तव्येति पूर्वत्र निषिद्धाप्युत्तरार्थम् ते । जातदन्तस्य वा उदकदानं कर्तव्यं । नामकरणे वा कृते उदकक्रिया साहचर्यादग्निसंस्कारोऽप्यनुज्ञामात्रं । प्रेतपिण्डश्राद्धादिकञ्च । यद्यप्यकरणसंभवे करणं क्लेशावहं । तथापि करणाकरणयोराज्ञानाज्जातदन्तकृतनाम्नो करणे प्रेतोपकारोभवत्यकरणे प्रत्यवायाभावइत्यवगम्यते ॥ ७० ॥

(४) राघवानन्द । अप्राप्ततृतीयवर्षस्य जातदन्तस्य कृतनाम्नउदकक्रियास्ति । तयाचाग्निसंस्कारप्रेतश्राद्धे उपलक्षिते तेषांकरणाकरणयोराज्ञातत्वात्करणे प्रेतोपकारोऽकरणे न प्रत्यवायइति भावः । तत्रोदकक्रिया अपनः शोशुचदघमित्येनेन मन्त्रेण । एवमातामहाचार्यप्रेतानामुदकक्रिया ॥ कामोदकंसखिप्रत्तास्वस्त्रीयश्वशुरर्त्विजाम् इतियाज्ञवल्क्योक्तेः ॥ ७० ॥

(५) नन्दन । त्यागपक्षे किमुदकक्रिया कार्या नवेतिचोदनायामाह नात्रिवर्षस्येति । उत्तरार्धेनोदकक्रियाकार्येतिग्रस्ते कुर्युरुदकक्रियामितिविभक्तिविपरिणाम ॥ ७० ॥

(६) रामचन्द्रः । अत्रिवर्षस्य अपरिपूर्णत्रिवर्षस्य बान्धवैरुदकक्रिया न कर्तव्या । जातदन्तस्य स्त्रीशवस्य ॥ ७० ॥

सब्रह्मचारिण्येकाहमतीते क्षपणंस्मृतम् ॥ जन्मन्येकोदकानांतु त्रिरात्राच्छुद्धिरिष्यते ॥ ७१ ॥

(१) मेधातिथि । सब्रह्मचारी समानचरणोऽतएकोदकाअप्यासपिण्डेभ्य परिगृह्यन्ते तेषामितरेतरजन्मनि सूतके त्रिरात्रम् । सद्यःशौचमपि स्मृत्यन्तरादुदकदायिनांविकल्पितद्रष्टव्यम् ॥ ७१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । सब्रह्मचारिणि स्वाध्ययनसमकालस्वगुरुणोपनीताध्यापिते । एकोदकाः समानोदकाः ॥ ७१ ॥

(३) कुल्लूकः । सहाध्यायिनि मृते एकरात्रमाशौचंकतर्व्यम् । समानोदकानांपुनः पुत्रजनने सति त्रिरात्रेण शुद्धिर्भवति । त्र्यहानुदकदायिनइति मरणविषयमुक्तम् ॥ ७१ ॥

(४) राघवानन्दः । किंचसेति । सब्रह्मचारिणि सहाध्यायिनि अतीतेमृते क्षपणमशौचस्य निवृत्तिः । सपिण्डानांदशाहत्वेपि समानोदकानांसूतके तन्न्यूनतामाहजन्मनीति त्र्यहादुदकदायिनइति मरणेउक्तत्वात् ॥ ७१ ॥

(६) रामचन्द्रः । ब्रह्मणासहचरतीति सब्रह्मचारी सवेदाध्यायी सहाध्यायी अतीते मृते एकाह आशौचं क्षपणस्मृतम् जन्मन्येकोदकानांत्रिरात्राच्छुद्धिः ॥ ७१ ॥

स्त्रीणामसंस्कृतानां तु त्र्यहाच्छुध्यन्ति बान्धवाः॥ यथोक्तेनैव कल्पेन शुध्यन्ति तु सनाभयः॥७२॥

[परपूर्वासु पुत्रेषु सूतके मृतकेषु च । मातामहे त्रिरात्रंस्यादेकाहंतु सपिण्डने ॥ १ ॥] +

(१) मेधातिथिः । असंस्कृतायावाग्दत्ता प्रतिगृहीतानच विवाहितास्तासांमरणे बान्धवा.पतिपक्षास्त्रिरात्रेण सनाभयस्तु सपिण्डाःस्वपितृपक्षायथोक्तेन कल्पेन निवृत्तचौडकानामितिजातेरधिकारात्त्रिरात्रेण । अन्येस्त्वत्रसोदर्यास्त्रिरात्रेणेति तेषांचाभिप्रायः अष्टवर्षायाःकन्यायादानविहित अदत्तायाश्च निवृत्तचौडकव्यपदेशाभावात्पुत्सइवोपनीतस्य तदानींकल्पान्तरस्याम्नानाद्दशाहएव युक्तः । अन्येस्तु पठितम् । अहस्त्वदत्तकन्यासुबालेषुच विशोधनमिति । तत्र व्याख्यातारःपश्चाद्दशाब्ददेशीयापि याऽप्रदत्ता कन्या निश्चेतदहरेवाशौचम् । यतोमुख्यमाम्नानमतिक्रम्य कालक्षपणे प्रमाणाभावात् । तत्रोच्यते । बालेषुचेतिकोस्यार्थोयावताऽत्तमेव योगविभागे आदन्तजन्मनःसद्यइति नचैतेनतद्बाधितुयुक्तंसामान्यरूपत्वादस्य तस्यच विशेषव्यवस्थापनरूपत्वादतोयमेक्याह.पृथगुक्तोपि आचूडादेव व्यवतिष्ठते । सामान्यस्य विशेषापेक्षत्वात्तस्मादनापेएवायमर्धश्लोकः प्रतिपद्यते स्पर्शविषयतया नेयम् । स्पर्शप्रतिषेधोहि मृतकसूतकयोर्बालस्यापि युक्तःम - तदर्थमेतदुक्तस्यात् अहस्त्वदत्तकन्यासुबालेषुचविशोधनमिति । एवच विषयसमभ्याश्रिताभवति साच युक्ताकारकविभक्तित्वात् । इतरथा अध्याहृत्य भावलक्षणा सप्तमी व्याख्यायेत बालेषु मृतेषु जीवतांशुद्धिरिति नच तदुस्पर्शनादाशौचमेतेनैतत्सिध्यतीति विषयान्तरे तस्य च चरितार्थत्वात् भूमौपरिवृत्तत्वात् भूमौ परिवृत्तस्य च स्पर्शनसंभवात् । अविशेषोक्तौ कुतोविशेषप्रतिपत्तिरितिचेत् तस्याधमनकल्पोविधतइत्येतत्सन्निधौ तादृशस्यैवस्पर्शस्यप्रतीयमानत्वात् । तथाच रजस्वलास्पृष्टिनोबालस्य ग्रहणं निनेच्छन्ति । अथास्य विशेषेणस्यात् । तथा गौतमेन तदुक्तत्वस्यात्स्मृतौयुक्तमेवाधातुमेतस्य तस्माद्युक्तेवाधानकालक्षणा ॥ ७२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । असंस्कृतानां अपरिणीतानां वाग्दत्तानां । बान्धवाः पतिपक्षाः । यथोक्तेन त्र्यहेण कल्पेन.प्रकारेण वाग्दत्तानामेव स्त्रीणां सनाभयोज्ञातयः ॥ ७२ ॥

(३) कुल्लूकः । स्त्रीणामकृतविवाहानावाग्दत्तानांमरणेबान्धवाः भर्त्रादयस्त्र्यहेन शुध्यन्ति । वाग्दानंविना भर्तृसंबन्धाभावात् । आश्रुतमपि वाग्दानान्तपर्यन्तबोद्धव्यम् । सनाभय पितृपक्षावाग्दत्तानाविवाहादर्वाग्मरणे यथोपदेशमेव कल्पेनेत्येतच्छ्लोकपूर्वार्धोक्तेन त्रिरात्रेणैव शुध्यन्तीत्यर्थः । तदुक्तमादिपुराणे आजन्मनस्तु चूडान्तंयत्र कन्या सद्यःशौचभवेत्तत्र सर्ववर्णेषु नित्यशः ॥ ततोवाग्दानपर्यन्तंयावदेकाहमेव हि । अत.परमवृद्धानांत्रिरात्रमिति

+ (ण)

(६) रामचन्द्र.। सर्वान्धवान्धवैरित्युभयत्र तन्निमित्ताशौचमध्ये श्रवणे आशौचशेषेणैव शुद्धिः ॥ ७५ ॥

अतिक्रान्ते दशाहे च त्रिरात्रमशुचिर्भवेत् ॥ संवत्सरे व्यतीते तु स्पृष्ट्वैवापो विशुध्यति ॥ ७६ ॥

(१) मेधातिथिः। यस्य य कृतआशौचकालोदशाहादिस्तस्यतदूर्ध्वंत्रिरात्र। यस्यतु त्र्यहैकाहादिस्तस्य तत ऊर्ध्वंसवासस स्नानमात्रमेव। तथाचोत्तरत्रवक्ष्यति। सवासाइत्यादि। संवत्सरे अतीते अतिक्रान्ते स्पृष्ट्वैवाप स्नात्वा शुध्येदित्यर्थ। हस्तेनचस्पर्शनेत्यादिवचनात्सर्वाङ्गस्पर्शन प्रतीयते तच्च स्नानमेव ॥ ७६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण.। अतिक्रान्ते दशाहइतितु दशाहपदमुपलक्षक। अतिक्रान्ते शृणुयादित्यनुषङ्ग. एवव्यतीतइत्यत्रापि। स्पृष्ट्वाप स्नात्वा। एतद्दशाहाशौचिनासपिण्डनाम्। समानोदकादीनान्त्वाशौचमध्येश्रवणे। आशौचशेषेणैवेति विगतन्त्वित्यत्र सिद्धम् ॥ ७६ ॥

(३) कुल्लूक। नाशौचमसवस्यास्ति व्यतीतेषु दिनेष्वपि ॥ इतिदेवलवचनान्मरणविषयवचनमिदम्। सपिण्डमरणे दशाहाशौचेऽतिक्रान्तेत्रिरात्रमशुद्धोभवति संवत्सरे पुनरतीते स्नात्वैव विशुध्यति। एतच्चाविशेषणाभिधानाच्चातुर्वर्ण्यविषयम् ॥ ७६ ॥

(४) राघवानन्द। दशाहादुत्तीर्णे त्र्यहं अतीत इति ॥ नाशौचमसवस्यास्ति व्यतीतेषु दिनेष्वपीति देवलवचनान्मरणविषयत्विदम्। सपिण्डमरणेदशाहोत्तरंत्रिरात्रवर्षोत्तरतुस्नानं। दशाहादुत्तीर्णेसंवत्सराभ्यन्तरेसमानोदकानांस्नानम्। एतच्चातुर्वर्ण्यसाधारणम् ॥ ७६ ॥

(५) नन्दन। दशाहेऽतिक्रान्तेवत्सरादर्वाक्त्रिरात्रमशुचिर्भवेत्। अत्रापिदशाहग्रहणमेकाहादीनामुपलक्षणम्। अप स्पृष्ट्वैवस्नात्वैव ॥ ७६ ॥

(६) रामचन्द्र। दशाहादिमामशौचस्यापवादमाह अतिक्रान्तइति। दशाहे अतिक्रान्ते त्रिरात्रमशुचिर्भवेत्। व्यतीते संवत्सरे अप स्पृष्ट्वा स्नानेन शुध्यति। तथा देवल ॥ नाशुद्धिः प्रसवाशौचे व्यतीतेषु दिनेष्वपि। प्रोषिते कालशेष स्यात्पूर्णे दत्वोदकंशुचि ॥ सर्वेषा द्विजाना तत्राह ॥ मासत्रये त्रिरात्रस्यात्षण्मासे पक्षिणी तथा। अहस्तु नवमादर्वागूर्ध्वंस्नानेन शुध्यति ॥ पितरौ चेन्मृतौस्याता दूरस्थोपि हि पुत्रक.। श्रुत्वा तद्दिनमारभ्य दशाहसूतकी भवेत् ॥ ७६ ॥

निर्दशं ज्ञातिमरणं श्रुत्वा पुत्रस्य जन्म च ॥ सवासाजलमाप्लुत्य शुद्धोभवति मानव. ॥ ७७ ॥

(१) मेधातिथिः। समानोदकानामयविधिस्त्र्यहैकाहपक्षेष सपिण्डानामपि। सवासावाससा सहित। जलमाप्लुत्य स्नात्वेत्यर्थ ॥ ७७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण। ऊर्ध्वंत्र्याहन्निर्दशमिति। निर्दशमतीततदाशौचकाल। ज्ञाति समानोदक। पुत्रस्य स्वपुत्रस्य जन्म निर्दशमेव। शुद्धोऽपगताशौच। एवमन्येषामपि त्रिरात्रपक्षिण्याद्याशौचिनामूहम्। ज्ञातिपदस्यासपिण्डोपलक्षणार्थत्वात्। एवदशाहव्यतिरिक्ताशौचनिमित्तस्य तन्मध्ये श्रवणे शेषेण शुद्धिरूर्ध्वंतु श्रवणे स्नानमात्रमिति सिद्धम् ॥ ७७ ॥

(३) कुल्लूक। दशाहाशौचव्यपगमे ज्ञातिमरणंश्रुत्वा त्र्यहाशौचस्योक्तत्वात्तदन्यस्पर्शविषयम्। निर्गतदशाहसपिण्डमरणश्रुत्वा पुत्रस्य जन्म च सचैलस्नात्वा स्पृश्योभवति ॥ ७७ ॥

(४) राघवानन्दः । दशाहादुत्तीर्णेसपिण्डमरणे पुत्रजन्मनि च स्नानमात्रमितिमेधातिथिः । मानवइति विशेषणान्निर्देशमिति स्वस्वजात्युचिताशौचपरशुद्धः स्पृश्यः । कर्माधिकारिता तु त्र्यहोत्तरमितिकुल्लूकः ॥ ७७ ॥

(५) नन्दनः । निर्दशंज्ञातिमरणंसंवत्सरादर्वागपिश्रुत्वा । अयपूर्वोक्तस्य त्रिरात्राशौचस्य विकल्पः ॥ ७७ ॥

(६) रामचन्द्रः । मानवः समानोदकः ॥ ७७ ॥

बाले देशान्तरस्थे च पृथक्पिण्डे च संस्थिते ॥ सवासाजलमाप्लुत्य सद्यएव विशुध्यति ॥ ७८ ॥

(१) मेधातिथिः । बालेदन्तजाते सूनौ देशान्तरस्थे पृथक्पिण्डे । चसहितइत्येकार्थानि पदानि । पृथक्पिण्डः समानोदकइतियावत् । तस्मिन्देशान्तरस्थे संस्थिते सद्यः शुद्धिः । संनिधौ त्र्यहात्मूदकदायिनइत्युक्तम् ॥ ७८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अत्र बालमरणे विशेषमाह बालेइति । यदि सपिण्डेदेशान्तरस्थोबालोऽकृतचौलोम्रियते यदि वाबालएव पृथक्पिण्डः समानोदकमातुलतत्तुल्यस्यालान्यः सबन्धी म्रियते तदा सचैलस्नानमात्रमित्यर्थः । बालपदस्योभयत्रान्वयार्थचकारद्वयम् ।

इहच दशाहमक्रमेण तदतिक्रमे संवत्सरमध्ये श्रवणे तत्त्रिभागन्यहाशौचविधानात्तदनुसारेणगुणोत्कर्षादिष्टतचतुरहाद्याशौचान्तश्रवणेपि तत्त्रिभागेनाशौचव्यवस्थायाह्या तेषांदशाहाशौचस्थानपतितत्वात् ॥ ७८ ॥

(३) कुल्लूकः । बालेऽजातदन्ते मृते जातदन्ते नृणामकृतचूडानामित्येकाहोरात्राभिधानाद्देशान्तरस्थे च सपिण्डे मृतइत्येकाहाशौचविषयम् । पूर्वश्लोके दशाहाशौचिनत्र्यहविधानात्पृथक्पिण्डे समानोदके त्रिरात्रमुक्तम् । तत्र त्रिरात्रव्यपगमे सर्वेष्वेषु सचैलस्नात्वा सद्योविशुद्धोभवति ॥ ७८ ॥

(४) राघवानन्दः । जातदन्तबाले देशान्तरस्थेदशाहाभ्यन्तरेपिसद्यः शौचमित्याह बालेति । पृथक्पिण्डे सपिण्डातिरिक्ते समानोदके । सन्निधौ तु त्र्यहादुदकदायिनइत्युक्तम् ॥ ७८ ॥

(५) नन्दनः । बालेऽजातदन्ते । सप्तमासइत्यर्थः । संस्थितेमृते । सपिण्ड सद्यएवस्नानेन शुध्यति । देशान्तरस्थे च सपिण्डे पृथक्पिण्डे समानोदके च संस्थितेदशाहादूर्ध्वश्रुत्वा सद्य शुध्येत्स्नानेन ॥ ७८ ॥

(६) रामचन्द्रः । बालेऽजातदन्ते । अकृतचूडे देशान्तरस्थेच पुनः पृथक्पिण्डेऽस्यसपिण्डे समानोदकमातुलतत्तुल्यबालकादौ ॥ ७८ ॥

अन्तर्दशाहे स्यातां चेत्पुनर्मरणजन्मनी ॥ तावत्स्यादशुचिर्विप्रोयावत्तत्स्यादनिर्दशम् ॥ ७९ ॥

(१) मेधातिथिः । अत्रापिदशाहग्रहणमाशौचकालोपलक्षणार्थम् । यस्य यआशौचकालस्तस्मिन्ननिवृत्ते यदिपुनरन्यदाशौचनिमित्तमुत्पद्यते तदा पूर्वशेषेणैव शुद्धिर्नत्वन्तरानिपतितंयत्तदीयादन्ह-प्रभृतिदशाहादिगणना कर्तव्या । तथाच गौतमः । तच्चेदन्त पुनरापतेत्तच्छेषेण शुध्येयुरिति । मरणजन्मनी इतिसमासे चत्वमन्तरेण क्रमाप्रतिपत्तेरर्थान्तरेणाप्युपनिपातनमाशौ समाचारात्समानजातीयएवेतिद्रष्टव्यम् । पुनःशब्दश्च समानजातीयापेक्षया समर्थतरोभवति । विप्रग्रहणमप्याशौचिनामुपलक्षणार्थं स्मृत्यन्तरेतु विहित रात्रिशेषे द्वाभ्यांप्रभाते तिसृभिरिति । एतस्य ब्राह्मणस्य प्रेतस्पर्शे दशरात्रमाशौचमिति । प्रकृत्य नचेदन्तरा म्रियेत जायेत वा शिष्टैरेव दिवसैःशुद्ध्येतेतीयंस्मृतिः समानजातीमासमानजातीयभेदंनानुमन्यते ॥ ७९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अन्तर्दशाहे पुनर्मरणमेकं दशाहाशौचमध्ये तादृङ्मरणानन्तरं 'पुनर्जननंतु तादृग्जनने जननान्तरं तद्यदि पूर्वाशौचदशमदिनात्प्राक्पतेत्तदा यावत्पूर्वाशौचमनिर्दशमनतीतं तावदेवाशुचिः । पुनर्मरणं पुनर्जन्मचपुनर्मरणजन्मनी । अत्रापिदशाहपदंसंपूर्णशौचोपलक्षणं तेन क्षत्रियादीनामपिस्वशावाशौचमादायैवमेव व्यवस्था । किंचात्र सर्वत्र विष्ण्वादिस्मृतिदर्शनात्पूर्वाशौचशेषदिनआशौचान्तरपाते दशाहोर्ध्वमपि दिनद्वयमाशौचं तद्दिवसीयाष्टमयामे त्वाशौचान्तरपाते ' दिनत्रयमिति प्रपञ्चितंचैतच्छुद्धिदीपिकायाम् विस्तरभयान्नात्र लिख्यते ॥ ७९ ॥

(३) कुल्लूकः । दशाहादिमध्ये यदि पुनर्मरणे मरणंजनने जननंस्यात्पुनःशब्दात्सजातीयावगमात् तदातावत्कालमेव विप्रादिरशुद्धःस्यात् । यावत्पूर्वजातदशाहाद्यशौचंनापगतंस्यात्तावत्पूर्वाशौचव्यपगमेनैव द्वितीयेऽपि मृतके सूतके चशुद्धिरित्यर्थः ॥ ७९ ॥

(४) राघवानन्दः । किंच दशाहादिमध्ये यदि मरणंजननंतदा पूर्वाशौचनिवृत्तावनयोर्निवृत्तिरित्याह अंतर्दशाहेति । तत्पूर्वाशौचं अनिर्दशंयावत्तावद्विप्रोऽशुचिः स्यादित्यन्वयः । विप्रपदंचातुर्वर्ण्यपरम् ॥ अन्तराजन्ममरणे शेषाहोभिर्विशुध्यतीति याज्ञवल्क्योक्तेः ॥ ७९ ॥

(५) नन्दनः । तत्पूर्वाशौचम् ॥ ७९ ॥

(६) रामचन्द्रः । पुनर्दशाहाद्याशौचमाप्तौ तदपवादमाह अन्तरिति । अन्तर्दशाहेमरणजन्मनीमरणे स्यातांचेत् यावदनिर्दशंस्यातावद्विप्रोऽशुचिःस्यात् । जनने मरणे जाते पूर्वाशौचावशिष्टैरहोभिर्विशुध्यति । उशनाअप्याह ॥ स्वल्पाशौचस्य मध्ये तु दीर्घाशौचंभवेद्यदि । न पूर्वेणैव शुद्धिःस्यात्स्वकालेनैव शुध्यति ॥ तथा अङ्गिराअप्याह ॥ सूतके मृतकंचेत्स्यान्मृतके त्वथ सूतकम् । तत्राधिकृत्य मृतकंशौचंकुर्यान्न सौतकं ॥ षट्त्रिंशन्मतेपि ॥ शावाशौचे समुत्पन्ने सूतकतु यदाभवेत् । शावेन शुध्यते सूतिर्नसूतिःशावशोधिनी ॥ यदि स्यात्सूतके सूतिर्मरणे वा मृतिर्भवेत् । शेषेणैवभवेच्छुद्धिरहःशेषे त्रिरात्रिकमिति ॥ अपवादमाह ॥ मातर्यग्रेप्रमीतायामशुद्धौम्रियते पिता । पितुःशेषेण शुद्धिःस्यान्मातुर्मानृकपक्षिणी ॥ कौशिकः ॥ पितुर्दशाहमध्ये तु मातुश्चेन्मरणंयदि । न तिलोदकादिकंकर्म दाहमन्त्राहुतिंविना ॥ पितृकर्म समाप्याथ माआशौचंच पक्षिणीम् । मातृ.क्रियांततःकुर्यात्तिलाञ्जल्यादिकंच यत् ॥ पितुराशौचंसमाप्य सपिण्डीकरणान्तंकृत्वा पश्चान्मातुः पक्षिणीं पक्षिणीमध्ये सर्वाःक्रियाः कार्याः । अथवा ॥ आर्यंहिषोडशश्राद्धंसपिण्डीकरणान्त हि । मातुः ततःकुर्यात्पितुः पुनः षोडशंत्रा सपिण्डनम् । अग्रेकस्मिन्दिने चाथ सपिण्डीकरणंतयोरिति ॥ ७९ ॥

त्रिरात्रमाहुराशौचमाचार्ये संस्थिते सति ॥ तस्य पुत्रे च पत्न्यांच दिवारात्रमिति स्थितिः॥८०॥

(१) मेधातिथिः । आचार्यउपनेता तस्मिन्संस्थिते त्रिरात्रंशिष्यस्य तस्याचार्यस्य पुत्रे पत्न्यांच संस्थितायामहोरात्रम् ॥ ८० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । आचार्ये उपनीयाध्यापके ॥ ८० ॥

(३) कुल्लूकः । आचार्ये मृते सति शिष्यस्य त्रिरात्रमाशौचंवदन्ति । तत्पुत्रपत्न्योश्च मृतयोरहोरात्रमित्येषा शास्त्रमर्यादा ॥ ८० ॥

(४) राघवानन्दः । आचार्यउपनेतरि । ज्ञातिभिन्ने त्रिरात्रंस्यात्याशौचंशिष्यस्येत्याहुः ॥ ८० ॥

(५) रामचन्द्रः । आचार्ये संस्थिते मृते त्रिरात्रमाशौचं । आचार्यपुत्रे आचार्यपत्न्यांवा मृते दिवारात्रं अहोरात्रमित्यर्थः ॥ ८० ॥

श्रोत्रिये तूपसंपन्ने त्रिरात्रमशुचिर्भवेत् ॥ मातुले पक्षिणीं रात्रिं शिष्यर्त्विग्बान्धवेषु च ॥ ८१ ॥

(१) **मेधातिथिः** । वेदशाखाध्यायी श्रोत्रियः । उपसंपन्नः मैत्र्या प्रयोजनेन वा केन चित्संगतः शीलेन युक्तो वा । पूर्वंतु सब्रह्मचारिण्येकाहमगृहीतवेदे दृष्टम् । अभिधानकोशे तु उपसपन्नोमृतपर्यायः । बहुकालत्वादाशौचस्य पूर्वेण व्याख्याज्यायसी । अन्येतु श्रोत्रिये मातुले त्रिरात्रमित्येव संबध्नन्ति पक्षिणीरात्रिमिति शिष्यादिभि. । बान्धवाः शालकमातृष्वस्रेयादयः । यदातु मातुले पक्षिणीमितिसंबन्धस्तदा मातुलबान्धवत्वादेव सिद्धा पक्षिणी पुनर्वचननित्यार्थं तेनान्येषु बान्धवेषु यथाकामम् ॥ ८१ ॥

(२) **सर्वज्ञनारायणः** । उपसंपन्ने प्रातिवेश्ये श्रोत्रिये मृते । पक्षिणीं पक्षाविव दिनद्वयेनोभयतोयुक्तांरात्रिम् । शिष्ये मृते आचार्यस्य पक्षिणी । आगामिवर्तमानाहर्युक्तायांनिशि पक्षिणीति मालाकारः । एवमृत्विजि याज्यस्य तथा बान्धवेष्वात्मबन्धुषु मातुलपितृष्वसृमातृष्वसृसुतेषु ॥ ८१ ॥

(३) **कुल्लूकः** । वेदशाखाध्यायिनि उपसपन्ने मैत्रादिना तत्समीपवर्तिनि तद्गृहवासिनीत्यर्थः । तस्मिन्मृते त्रिरात्रेण शुद्धोभवति । मातुलर्त्विक्शिष्यादिषु पक्षिणीरात्रिंव्याप्याशौचं द्वेअहनी पूर्वोत्तरे पक्षाविव यस्या.सा पक्षिणी ॥ ८१ ॥

(४) **राघवानन्दः** । किंच श्रोत्रियइति । उपसंपन्ने मैत्रादिना समीपवर्तिनि स्वशाखाध्यायिनि वा । पक्षिणी पक्षाविवाहनी यस्यादिवसद्वयसदर्शिनीरात्रिस्तांबान्धवेषुपैतृष्वस्रीयादिषु ॥ ८१ ॥

(५) **नन्दन.** । उपसपन्नः स्वगृहेवासी । संस्थितइत्यनुषङ्ग. । बान्धवा मित्राणि ॥ ८१ ॥

(६) **रामचन्द्रः** । श्रोत्रिये प्रातिवेश्ये स्वगृहपार्श्ववर्तिनि साङ्गवेदाध्येतरि उपसपन्नेमृते त्रिरात्रमशुचिः । मातुले पक्षिणीं रात्रिंच पुनः शिष्यर्त्विग्बान्धवेषु पितृष्वस्रादिपुत्रादिषु पक्षिणीम् ॥ ८१ ॥

प्रेते राजनि सज्योतिर्यस्य स्याद्विषये स्थितः ॥ अश्रोत्रिये त्वहः कृत्स्नमनूचाने तथा गुरौ॥८२॥

(१) **मेधातिथिः** । राजशब्दोयमभिषेकादिगुणयोगिनि वर्णमात्रे लक्षणया वर्तते यतआह । यस्यस्याद्विषयेस्थितः । जातिविशेषावच्छिन्नविषयेश्वरवचनत्वे लक्षणा नच शब्दार्थः । सज्योतिः सह ज्योतिषा वर्तते दिवा प्रेते दिवैव रात्रौतु तन्नास्ति । एवरात्रौ रात्रिरेव नाहः इदमेव ज्ञापकमन्यत्र रात्रिग्रहणेहर्ग्रहणेप्यहोरात्रप्रतिपत्तेः । यथा रात्रिभिर्मासतुल्याभिरुपहमेकाहमिति । अन्हाचैकेनेत्यत्र तु रात्रिग्रहणंपादपूरणार्थं रात्रावग्निर्ज्योतिः । एवह्यग्निहोत्रब्राह्मणे अग्निनावै तेजसातेजोस्त्यन्यादित्येन तेजसा भवति । अश्रोत्रियेऽवेदाध्यायिनि अनूचाने कृत्स्नमहः । रात्रौ... उत्पन्नेऽपि रात्रौ निमित्ते कथपुनरश्रोत्रियेनूचाने एवहि स्मर्यते प्रवरे साङ्गेधीतीति सत्य प्रवक्ताप्यनूचानउच्यते । तेनैवंकथंचिद्ङ्गादिग्रन्थार्थान्यः प्रवक्ति तस्मिन्नयमहर्विधिः । उपसन्नेवा उपसन्ने च गुरौ पूज्यत्वेन मुख्येआचार्येवा विध्यन्तरभावात् केचित्तु अश्रोत्रियेत्वित्यत्र नञ्संबध्नन्ति इह नञ्प्रश्लेषेण योन्येषामुपाध्यायस्तस्य च न कश्चित्तत्रेमविधिमाचक्षते ॥ ८२ ॥

(२) **सर्वज्ञनारायणः** । राजन्ये क्षत्रिये स्वनिवासदेशाधिपतौ मृते सज्योतिः सूर्यनक्षत्रयोरन्यतरेण येनोप-

---

८२ यस्य स्याद्विषये स्थित=यस्य यद्विषये स्थितिः (ख)

=यस्य स्याद्विषये स्थितिः (घ, च,) । (ख) चिन्हितपुस्तके टीकायामपिएवमेव ।

लक्षिते काले निमित्तोत्पत्तिस्तज्ज्योतिरवस्थानपर्यन्तम् अश्रोत्रिये उपसन्नइति व्यवहितेनान्वय तेन श्रोत्रिये मातिवेश्ये मृते एकरात्रमित्यर्थ । अनूचाने साङ्गवेदाध्येतरि गुरौ वेदार्थव्याख्यातरि ॥ ८२ ॥

(३) कुल्लूक । यस्य देशेब्राह्मणादि स्थित तस्मिन्राजनि कृताभिषेके क्षत्रिये मृते सज्योतिराशौचस्यात् । सह ज्योतिषा वततइति सज्योति । यदि दिवा तदा यावत्सूर्यज्योतिस्तावदाशौच । यदि रात्रौ मृतस्तदा यावत्तारकाज्योति स्तावदाशौचम् । श्रोत्रिये त्रिरात्रमुक्तम् । अश्रोत्रिये पुनस्तद्गृहे मृते कृत्स्नदिनमात्रमाशौच । नतु रात्रावपि । रात्रौमृते रात्रावेव यवगन्तव्यम् । साङ्गवेदाध्यायिनि स्वल्पवा बहु वा यस्येत्येतन्निर्दिष्टे गुरावप्यहर्मात्रमेव ॥ ८२ ॥

(४) राघवानन्द । राजादित्रयमरणे आशौचमाह मेतइति । विषये देशेइति लिङ्गात्प्रजापालनकर्तरि चातुर्वर्ण्येन ज्योतिर्मरणावधि यावत्सूर्योनक्षत्रवा परेद्युस्तावदाशौच अश्रोत्रिये सपन्ने कृत्स्नमित्यहोरात्रम् । अनूचाने साङ्गवेदा ध्यायिनि गुरौ वेदातिरिक्ते अल्पवा बहुवायस्य श्रुतस्योपकरोतियइत्युक्तलक्षणे ॥ ८२ ॥

(५) नन्दन । यस्य राज्ञोविषये देशेस्थितिस्तस्मिन्राजनि मेते तस्य सज्योतिर्ज्योति सहितमाशौचम् । दिवाचे ज्योति शब्द सूर्यवचन नक्तचेन्नक्षत्रवचन । अश्रोत्रियउपसपन्ने श्रोत्रियेऽगुरावनुपसपन्नेऽनूचाने चैकाहम् ॥ ८२ ॥

(६) रामचन्द्र । राजनि मेते सति सज्योति सूर्यनक्षत्रयोरन्यतरेणयेनोपलक्षिते काले निमित्तोत्पत्तिस्तज्ज्योति रवस्थानपर्यन्त । यस्य स्याद्विषये स्थिति यस्य विषये देशे स्थिति । अश्रोत्रिये मृतेऽह कृत्स्न । समय अनूचाने सा ङ्गवेदाध्येतरि तथा गुरौ वेदशास्त्रार्थव्याख्यातरि मृते अह कृत्स्नआशौम् ॥ ८२ ॥

शुध्येद्विप्रोदशाहेन द्वादशाहेन भूमिप ॥ वैश्य पञ्चदशाहेन शूद्रोमासेन शुध्यति ॥ ८३ ॥

[क्षत्रविट्शूद्रदायादास्युश्चेद्विप्रस्य बान्धवा । तेषाम् शौचं विप्रस्य दशाहाच्छुद्धिरिष्यते ॥ १ ॥[§]

राजन्यवैश्ययोश्चैवं हीनयोनिषु बन्धुषु । स्वमेव शौचं कुर्वी विशुद्ध्यर्थमिति स्थितिः ॥ २ ॥[§]

विप्र. शुध्येद्दशाहेन जन्महानौ स्वयोनिषु । षड्भिस्त्रिभिरथैकेन क्ष त्रविट्शूद्रयोनिषु ॥ ३ ॥[§]

सर्वेचोत्तमवर्णास्तु शौच कुर्युरतन्द्रिता । तद्वर्ण विधिदृष्टेन स्व तु शौच स्वयोनिषु ॥ ४ ॥[‡]]

(१) मेधातिथि । क्षत्रियादीनामागुक्तवृत्ताद्यपेक्षत्र्यहचतुरहादिकल्पव्यावृत्त्यर्थं कल्पान्तरव्युदासार्थमिदम् । ब्राह्मणे दशाहस्त्वनूदित एव । अत्र द्विदशाहकेन क्षत्रियादीना द्वादशाहेन नियतकालमाशौचन कल्पान्तरव्युदासार्थमिदम् । ब्राह्मणे दशाहस्त्वनूदित एव । अत्र दशाहोयमाशौचकालस्तदुपलक्षणार्थौ विज्ञायते ... नियतकालस्य बाधकसंभवात्ससमस्तत्र दशाहोयमाशौचकालस्तदुपलक्षणार्थौ विज्ञायते वृत्त्यर्थतावगम्यते । इयमेवशेषो पलक्षणार्थता सत्यपि चातुर्वर्ण्याधिकारे यस्यैव दशाहउक्तस्तस्यैवेतरेकल्पाइति । स्मृत्य ते । ननुच सत्यप्यसमस्तस्यो पकाशद्ब्राह्मणस्यस्यात्स्वाध्यायेयादि । तेषातु स्मृत्यन्तरे यानि कल्पान्तराण्याम्नातानि न्तरेच ब्राह्मणविवक्षयैवोक्त । चकाल कश्चिद्विवरणकारआह । शुध्येद्विप्रोदशाहेनेति अत्राहर्ग्रहणविवक्षित तेन दश मृतएवकल्पते । एकादशे आद्यौ पूर्वेद्युर्निमन्त्रणादि युक्त । अग्निचयाधारयत पौर्वाह्णिकजागरणादिनाशौचउपक्रान्तं ... स्यारात्रौ नास्त्याशौच । तत यामाद्यात्परित्रि रात्रिपुनस्यादाशौचम् । अथ दशाहशावमिति एतस्मात्तत्र भविष्यति । अत्राविप्र शुध्यति । तदयुक्त अहर्विवक्षा शब्दोऽयमहोरात्रवचनइतिप्रदर्शितम् । तथाच पूर्वश्लोके ऽह कृत्स्नमिति रात्रिनिवृत्त्यर्थक स्यादह ... शायांकिममाण तस्मादह प ॥ ८३ ॥

§ द, इ, ‡ (अ, इ) चिन्हितपुस्तकेचत्वारएव ।

(२) सर्वज्ञनारायणः । दशाहस्थाने क्षत्रियादिषु विशेषाभिधानार्थं विप्रसंबन्धेन विहितदशाहमनूद्य विशेषमाह शुध्येद्विप्रइति ॥ ८३ ॥

(३) कुल्लूकः । उपनीतसपिण्डमरणे संपूर्णकालीनजनने च वृत्तस्वाध्यायादिरहितब्राह्मणोदशाहेन शुद्धोभवति । क्षत्रियोद्वादशाहेन वैश्य पञ्चदशाहेन । शूद्रोमासेन तस्य चोपनयनस्थाने विवाहः ॥ ८३ ॥

(४) राघवानन्दः । संप्रति क्षत्रियादित्रयस्याशौचमाह शुध्येदिति । दशाहेन निर्गुणविप्रःशुध्येत् । इतिद्वादशाहा- दिना शुध्येयुरित्यन्वयः । नेतेषु गुणवदगुणवत्त्वापेक्षा ॥ ८३ ॥

(५) नन्दनः । अथशावाशौचयोर्वर्णविशेषात्कालविशेषमाह शुध्येदिति ॥ ८३ ॥

(६) रामचन्द्रः । पूर्णाशौचमित्यर्थः ॥ ८३ ॥

न वर्धयेदघाहानि प्रत्यूहेन्नाग्निषु क्रियाः ॥ न च तत्कर्म कुर्वाणः सनाभ्योऽप्यशुचिर्भवेत् ॥८४॥

(१) मेधातिथिः । यस्यैषाबुद्धिः । यउक्ताश्रयहादय कल्पास्तुल्यदशाहेन विकल्प्यन्ते । न वृत्ताद्यव्यवस्थयेति ततश्चिरतरकालमन्यस्यसंभवे किमित्येकाहपक्षनित्यस्वाध्यायाक्लेशकरमतिपत्स्ये । दशाहमपाश्रयामि । निष्कर्मसुखमा- सिष्यइतितंप्रति सौहार्देन सा व्यवस्था स्पष्टीक्रियते । नैते तुल्याअपितु व्यवस्थिताएव । व्यवस्था च प्राग्दर्शिता । अन्यथा यस्याशौचकालोविहितस्तस्य तत कालावधिकस्य कुतोवृद्धिमापि । येनैवमर्थवत्स्यादित्यपष्टार्थत्वे कोदोषः । अन्येत्वाहुरतीतेष्वप्यह सु यावत्स्नानादिक्रियानष्टतावन्नैव शुद्धिः विप्र शुध्यत्यपइत्यादि वक्ष्यतितत्राशुचित्वादनुष्ठानेन शुध्यामीति स्नानादिषु शुद्धये न प्रवर्तते तत्रैवमुच्यते न वर्धयेन्नानुतिष्ठन् सुखाशाशौचेविलम्बितव्यम् । येत्वहःशब्दादः- शमस्याह्नोयागनिरस्तस्यामाशौच न भवतीति ते न सम्यङ्मन्यन्तइत्युक्तम् । तथाच गौतम । आशौचमध्यआशौचा- न्तरउत्पन्ने तच्छेषेण शुद्धिरित्युक्त्वा एकस्यारात्रौ शेषायां तयैव शुद्धिमन्यमानआह रात्रिशेषे द्वाभ्यामिति । प्रत्यूहेन्नाग्निषु क्रिया. अशुचित्वे सर्वश्रौतस्मार्तक्रियानिवृत्तौ प्राप्तायामिदमुच्यते । अग्निषुया क्रिया सायंहोमाद्यास्तान प्रत्यूहेत् मन्यस्येति प्रायश्चित्तंह्रासअननुष्ठान । नच स्वयंकुर्याच्चतआह नच तत्कर्मकुर्वाण सनाभ्योपीति । सनाभ्योपिनाशुचि स्वी- त्किंपुनरन्यस्तत्र ऋत्वामुपोष्यानिनिवर्तेरन्वैतानवर्जं शालाग्नौचैकइत्युक्त्वा आह अन्यएतानि कुर्युरिति । नच यदग्न्याधानं होममात्रमेवक्रियते शुनश्चयत्साङ्गप्रयोगस्तत्रैव कर्तुर्नरस्य संभवात्प्रधानहोमस्यतु द्रव्यत्यागरूपत्वात्स्वयंकर्तृतैव । श्रौ- तोहोमवैश्वदेवव पित्तदैवस्ताद्यानिवर्तन्ते । अन्येषातु जपसंध्योपासनादीनानिवृत्तिर्नदर्शिता तानिचनित्यानि अतोअन्ये- षामेवाप्यनुज्ञान [illegible] स्मृत्यन्तरे श्रौतोपि होमस्वाध्यायौ निवर्तेतइति । अतोनित्यकाम्यभेदेन व्यवस्था । काम्यानि नैव कर्तव्यमशुचि त्वाधिकारापगमात् । ननुच नित्येष्वपि नैवाशुचेरधिकार ॥ नचशौचमङ्गं यदि विगुणनित्यमनुष्ठीयते अ- काम्यमित्युच्यते [illegible] त्वारम्भाद्वचनाद्भवति । नैव । इहयदपि मानतदस्यान्यएतानि कुर्युरितिपरकर्तृकत्वमभ्यनुज्ञायते तच्च- विगुणत्वान्नित्येषूक्तं यते न काम्येषुवैश्वदेवे तु विवदन्तेस्मृत्यन्तरचोदाहरन्ति ॥ होमंतत्र न कुर्वीतशुष्कधान्यफलैरपि । पञ्चयविधानतु न कुर्यान्मृत्युजन्मनोः ॥ अतःसन्ध्याहोमौ दर्शपूर्णमासौ सावत्सरिकचाश्वयुज्यादिकर्तव्यम् । उपाकरणं नक्षत्र अयमेव न प [illegible] र्णमास्याश्रयम् ॥ ८४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । नवर्धयेदिति । नि कर्मतासुखाभिसंधिना गुणवत्तया चतुरहाद्याशौचाहीन दशाहादिपरिग्रहंकुर्यादित्यर्थ । प्रत्यूहेद्विघ्नता कुर्यात् । अग्निषु श्रौतेषु होमादि क्रियानित्या । तच्छ्रौताग्निसंबन्धि कर्मसनाभ्यःसपिण्डो- भ्योपि य साग्नि सोपि स्ततोहोमेसंभवःस्याग्निषु होमकुर्वाणोनाशुचि किमुत स्वयमित्यर्थः ॥ ८४ ॥

नारंस्पृष्ट्वास्थिसस्नेहं स्नात्वा विप्रोविशुध्यति॥ आचम्यैव तु निःस्नेहं गामालभ्यार्कमीक्ष्यवा॥८७॥

(१) मेधातिथिः । नरोमनुष्यस्तस्येदंनारं सस्नेहं मांसमज्जादिग्धम् । गोरालभनंस्पर्शः । अर्कदर्शनगवालम्भौ विकल्पेते ॥ ८७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । सस्नेहमदग्धमशुष्कञ्च निःस्नेहं दग्धंशुष्कंवा । आचाम्यैवेत्याचमनंकृत्वा गोस्पर्शन-सूर्येक्षणयोरन्यतरत्कार्यमित्यर्थः ॥ ८७ ॥

(३) कुल्लूकः । मानुषास्थि स्नेहसंयुक्तंस्पृष्ट्वा ब्राह्मणादिः स्नानेन विशुध्यति । स्नेहशून्यंपुनः स्पृष्ट्वाऽऽचम्य गोस्पर्शार्कवीक्षणयोरन्यतरत्कृत्वाविशुद्धोभवति ॥ ८७ ॥

(४) राघवानन्दः । नारं नरस्येद । गोस्पर्शोरवेरीक्षणंवा ॥ ८७ ॥

(६) रामचन्द्रः । नराज्जातंनार सस्नेहमस्थि स्पृष्ट्वा स्नात्वा शुध्यति द्विजात्यस्थिविषयं शूद्रस्यास्थिस्पर्शने त्रिरात्रमाशौचम् । निःस्नेह शुष्क अस्थि स्पृष्ट्वा पादौ प्रक्षाल्याचम्य गामालभ्य स्पृष्ट्वा अर्कमीक्ष्य वा शुद्धोभवेत् ॥ ८७ ॥

आदिष्टी नोदकं कुर्यादाव्रतस्य समापनात् ॥ समाप्ते तूदकं कृत्वा त्रिरात्रेणैव शुध्यति ॥ ८८ ॥

(१) मेधातिथिः । आदेश आदिष्टं व्रतादेशनसंबन्धाद्रूढिरूपेण ब्रह्मचार्युच्यते तस्यब्रह्मचर्याश्रमस्थस्य सतोये सपिण्डा.म्रियन्ते तेषामयमनिष्टोदकदानप्रतिषेधः । प्राक्प्रमीतानांतु विहितमन्वाहिककुर्यादेवपितृतर्पणमिति । आव्रतस्येति आसमावर्तनादित्यर्थः । न पुनरान्तराह्निकसाहसिकादित्यर्थः । व्रतचरणसमाप्तेः समावृत्तःससर्वेषामेकैकस्योदकंदत्वै-कस्मिन्नहनि त्रिरात्रमाशौचंकुर्यात् । मातुस्तूदकदानंव्रतिनोपीष्यते नचव्रतलोपः । स्मृत्यन्तरमुदाहरन्ति । अपराध्य आदिष्टीनोदकदाति ॥ ८८ ॥

हन्ते । यत्वस्माभिरुक्तंतत्सुखोपायमात्रं नातिमहतीव्युत्पत्तिरत्रोपयुज्यते इयदेववक्तव्यसारइंयतीसाविद्यानुष्ठानोपयोगिनी यदधिकमाहोपुरुषिकामात्रतदर्थवादएव । तत्र ह्यर्थवादाद्विशेषावगतिर्भवति यत्राकांक्षाविधेरनिवृत्तिरिति यथोक्तमुपदधाती-ति । यद्वत्सु भोजनसाधनेषु सर्पिस्तैललवणादिषु सत्सु केनेत्यनवसाये घृतेनेति गम्यते यथातु रात्रिष्वनुष्ठानाश्रवणदाकांक्षा-यांप्रतितिष्ठन्तीत्यर्थवाद । अत प्रतिष्ठाकामस्येतिगम्यते । इह पुनर्ब्राह्मणादतिपरिसमाप्तत्वात्पदार्थस्य निवृत्तकांक्षेति । स्तु-तिमात्रापेक्षयार्थवाद. । अथलिङ्गदर्शनमात्रतयोपन्यस्यते देवानामश्नता हविरितितस्माच्छ्रेयःसंपन्नमापीयानन्वेतीतिवत्त-दपिपुंसःप्रतिषिद्धत्वात्प्राशकेनानुवादेन साक्ष्यनमितिन किंचित् । स्त्रीणामपि देवान्नशेषमाज्यादिप्राशनमस्त्येव वेदो-दाहरश्च दर्शपूर्णमासादिषु प्रैषश्चरेषिकमासीतेति । नचश्राद्धस्य कर्तुःसुरांपाययेदितिचोदनया तासांपानमनुमीयते । ब्रह्म-हत्यादाविव । नैवंप्रतिप्रहस्तस्माज्जातिमात्रस्यप्रतिषेधइत्येषएतस्यांविप्रतिपत्तौ निर्णयः ॥ ९० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । पाषण्डं बौद्धादिदर्शनं तल्लिङ्गवा आश्रितानां पुंसांस्त्रीणांचकामतश्चरन्तीनां सवर्ण-व्यभिचारिणीनामपि । गर्भद्रुहां गर्भानुत्पत्त्यर्थकलौषधीनां । भर्तृद्रुहां भर्तृताडनादिकारिणीनां । सुरापीनामिति ब्राह्मणी-विषयेणान्यदप्यपुनातीयांतापि महापातकमुपलक्ष्यते । वृथासंकरजातानामित्यादौ पुल्लिङ्गमत्र च स्त्रीलिङ्गं योषितामि-तिपद चाविवक्षितार्थम् ॥ ९० ॥

(३) कुल्लूकः । वेदबाह्यरक्तपटमौञ्ज्यादिव्रतचर्यां पाषण्डस्तदनुतिष्ठन्तीनां स्वच्छन्दमेकानेकपुरुषगामिनीनां गर्भपात-नभर्तृवधकारिणीनांद्विजातिस्त्रीणां सुरापीनामुदकक्रियौर्ध्वदेहिकंनिवर्ततइति पूर्वेण संबन्धः ॥ ९० ॥

(४) राघवानन्दः । अशास्त्रीयबन्धनादिना प्राणस्य त्यागिनांचरन्तीनां कामतः कामशान्त्युपशमनार्थं कुलटानां । योषितां सुरापीनां द्विजातिस्त्रीणाम् ॥ ९० ॥

(५) नन्दन । पाखण्डम्वेदबाह्यंकर्म । कामचारोऽभिचारः । निवर्ततोदकक्रियेत्यनुषङ्गः ॥ ९० ॥

आचार्यं स्वमुपाध्यायं पितरं मातरं गुरुम् ॥ निर्हृत्य तु व्रती प्रेतान्न व्रतेन वियुज्यते ॥ ९१॥

(१) मेधातिथिः । स्वग्रहणमाचार्यविशेषणमुच्यते । गुरोर्गुरौ ॥निर्हितइत्यतिदेशात्सदाचार्येपि प्राप्तप्रतिषेधः । अ-न्येतु स्वशब्दमाप्तवचनमाचक्षते । अत्रतु पितरमातरमितिनवक्तव्य नित्यार्थत्वमभिधानमिति । गुरुत्वपंचायहुवाणां न्यनेन यदुक्त. । एतान्निर्हृत्यव्रतवियोगोनास्तीति श्रुतसामर्थ्याद्दर्शयति । अन्यान्निर्हृत्यानेन वियुज्यतइति पदार्थ-सिद्धिः ॥ ९१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । आचार्यमुपनायक । उपाध्याय वेदाध्यापक । गुरु वेदार्थव्याख्यातारं । निर्हृत्य निर्हरण-दाहादितेषांकृत्वा । एतस्मान्यस्मिन्कर्तव्यमस्ति । अर्थादन्यस्मिन्नस्ति तत्राचार्यादिभ्योऽन्यस्य निर्हरणादिकरणे व्रतलोपस्त-थाच पुनः संस्कार. ॥ ९१ ॥

(४) राघवानन्दः । उक्तलक्षणाचार्यादिपञ्चकंमत्युदकादिकृद्ब्रह्मचारी न व्रतलोपीस्यादित्याह आचार्यमिति । आदिष्टीत्यस्य प्रतिप्रसवः तेषांपुत्राद्यभावे ॥ ९१ ॥

(५) नन्दनः । स्वमुपाध्यायमितिवचनाद्गुरोरुपाध्याये प्रतिषेधः । व्रतीब्रह्मचारी । निर्हृत्य पितृमेधकर्मणासंस्कृत्य । एभ्योऽन्यान्निर्हृत्य व्रतेन वियुज्यतइत्यभिप्रायः ॥ ९१ ॥

(६) रामचन्द्रः । व्रती ब्रह्मचारी आचार्यादीन् निर्हृत्य दग्ध्वा व्रतेन न वियुज्यते ॥ ९१ ॥

दक्षिणेन मृतं शूद्रं पुरद्वारेण निर्हरेत् ॥ पश्चिमोत्तरपूर्वैस्तु यथायोगं द्विजन्मनः ॥ ९२ ॥

(१) मेधातिथिः । पुरद्वारेणेतिपुरग्रहणंग्रामादीनामप्युपलक्षणार्थम् । यत्रानेकद्वारसंभवस्तत्रायंनियमः । योयत्रैष्टतस्यायमुपदेशः । अमङ्गल्यत्वाच्च शूद्रादारभ्यक्रमेणोपदिष्टम् । अतश्च यथायोगमितिवैश्यक्षत्रियब्राह्मणाःपश्चिमादिभिर्यथासंख्यंसंबन्धनीयाः ॥ ९२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । यथायोगं यथार्हं वैश्यक्षत्रियविप्रक्रमेणेत्यर्थः ॥ ९२ ॥

(३) कुल्लूकः । अमाङ्गलिकत्वादत्यन्तापकृष्टशूद्रक्रमेणाभिधानम् । शूद्रंमृतंदक्षिणपुरद्वारेण निर्हरेत् । द्विजातीन्पुनर्यथायोगंयथायुक्त्यापकृष्टवैश्यक्षत्रियक्रमेणैव पश्चिमोत्तरपूर्वद्वारेण निर्हरेत् ॥ ९२ ॥

(४) राघवानन्दः । शावाशौचप्रसंगेनाह दक्षिणेनेति । यथोपयोगमपकृष्टवैश्यादिक्रमेण । पूर्वेण विप्रमित्येव संभवद्विषयत्वात् । पुरादन्यत्रानियमः ॥ ९२ ॥

(५) नन्दनः । पश्चिमेन वैश्यं उत्तरेण क्षत्रियं पूर्वेण ब्राह्मणं यथायोग यथाक्रमं हारयेत् ॥ ९२ ॥

(६) रामचन्द्रः । दक्षिणेन पुरद्वारेण मृतंशूद्रं निर्वहेत् निष्क्रामयेत् । यथायोगं यथाक्रमं द्विजन्मानः द्विजातयः तद्यथा पश्चिमेन वैश्यं उत्तरेण क्षत्रियं पूर्वेण ब्राह्मणमिति ॥ ९२ ॥

न राज्ञामघदोषोस्ति व्रतिनां च सत्रिणाम् ॥ ऐन्द्रंस्थानमुपासीनाब्रह्मभूताहि ते सदा ॥ ९३ ॥

(१) मेधातिथिः । राजशब्दोयद्यपि क्षत्रियजातौ वर्तते । तथापीह ऐन्द्रस्थानमुपासीनाइतिकारणस्योपादानाज्जनपदेश्वरवचनोलक्षणया विज्ञायते । उत्तरश्लोके निपुणंवक्ष्यामः । व्रतिनोव्रतचारिणः चान्द्रायणादिस्थाश्च । सत्रिणोगवामयनिका अन्यस्मिन्वा यज्ञे दीक्षिताः । तथाच गौतमः । ऋत्विग्दीक्षितब्रह्मचारिणामिति । अत्रार्थवादः । ऐन्द्रस्थान माधिपत्यपदंप्रजैश्वर्यमुपासीनाःकुर्वाणाराजानोब्रह्मत्वमाप्ताः । व्रतिनः सत्रिणश्च । अघदोषमाशौचं । अन्येतु सततदानप्रवृत्तान्सत्रिणोमन्यन्ते । मुख्ययानुवृत्त्या क्रतुविशेषे वर्तते ॥ ९३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । न राज्ञां राजकर्मणि न व्रतिनां व्रते न सत्रिणां सत्रइति स्मृत्यन्तरेभिधानात् । राजब्रह्मचारियजमानानां व्यवहारदर्शनाद्यसाधारणराजकार्याध्ययनसंध्योपासनादिब्रह्मचारिकृत्ययागतदङ्गमन्त्रपाठादियजमानकृत्येष्वेवाशौचाभावः । अघदोषआशौचकृतमनधिकारित्वम् । सत्र यज्ञ तद्वतां यजमानानामित्यर्थः । ऐन्द्रं स्थानं परलोकमुपासीनाअकाङ्क्षमाणाएतत्कर्मकुर्वन्तोब्रह्मभूताब्रह्मवच्छुद्धाः । ब्रह्मपूताइतिपाठे ब्रह्मवत्पूताइत्यर्थः ॥ ९३ ॥

(३) कुल्लूकः । राज्ञामभिषिक्तक्षत्रियाणांसपिण्डमरणादावाशौचदोषोनास्ति यतोराजानऐन्द्रंस्थानराज्याभिषेकाख्यमाधिपत्यकारणंप्राप्ताः । व्रतिनोब्रह्मचारिणश्चान्द्रायणादिव्रतकारिणश्च । सत्रिणोगवामयनादियागप्रवृत्ताः । यतो ब्रह्मभूतास्ते ब्रह्मेव निष्पापाः । आशौचाभावश्चायंकर्मविशेषे । तदाहविष्णुः आशौचंन राज्ञांराजकर्मणि नव्रतिनांव्रते नसत्रिणांसत्रे राजकर्मणि व्यवहारदर्शनशान्तिहोमादिकर्मणि ॥ ९३ ॥

(४) राघवानन्दः । अयमपि प्रतिप्रसवः नराज्ञामिति । प्रकरणादघपदमाशौचपरं इदमाशौचराहित्यं कर्मविशेषे तदाह विष्णुः आशौचं नराज्ञां राजकर्मणि न व्रतिनां व्रते न सत्रिणां सत्र इति । ऐन्द्रमिन्द्रवदधिकृतं । ब्रह्मभूताः ब्रह्मेव तत्तत्कर्मसु निष्पापाः आरब्धत्वेन श्रौताहोमवदावश्यकत्वादितिभावः ॥ ९३ ॥

(५) नन्दनः । राज्ञामभिषिक्तक्षत्रियाणाम् । व्रतिनामारब्धवेदपारायणकृच्छ्रादीनाम् । सत्रिणामारब्धयज्ञानाम् । उत्तरार्धेन हेतुरुक्तः । ऐन्द्रस्थानमुपासीनाः देवतायजनपरत्वात् तथाहि श्रुतिः एषवाएतर्हीन्द्रोयोयजत इति । ब्रह्मभूताघमंत्वहपिण्ड इत्यर्थः । हियस्मात् ॥ ९३ ॥

(६) रामचन्द्रः । राज्ञां राजकर्मणि अघदोषः आशौचदोषः नास्ति । व्रतिनां पूर्वसंकल्पितव्रते दोषोनास्ति स्नातकव्रतादिकानां वा । सत्रिणां सत्रकर्मणि दोषोनास्ति । अघदोषः आशौचकृतमनधिकारित्वम् । ऐन्द्रस्थानं परलोके उपासीनाः आकाङ्क्षमाणाः एतत्कर्म कुर्वन्तोब्रह्मभूताः ब्रह्मवच्छुद्धाः हि निश्चये । न तेषांशौचाभावः ॥ ९३ ॥

राज्ञोमाहात्मिके स्थाने सद्यः शौचं विधीयते ॥ प्रजानां परिरक्षार्थमासनं चात्रकारणम् ॥ ९४॥

(१) मेधातिथिः । महानात्मा यस्य स्थानस्य तन्माहात्मकं महास्थाने स्थितस्य पुंसः प्रजानांपरिरक्षा । महात्मतदेवमुच्यते तच्चप्रजैश्वर्यं । यदाह आसनंचात्रकारणमिति । तदुक्तं । नाव जातिमात्रंकितु . प्रजापालनाधिकारः । आसनशब्दोपीह नासनशय्यादिवचनः अपितु तत्पदंप्राप्तवतोयत्कर्तव्यंतदाह अतश्चक्षत्रियोपियदिप्रजापालनेसमर्थंतस्याप्याशौचाभावएवपूर्वेणोक्तयातः प्रजानांपरिरक्षार्थमिति । न सर्वेण सर्वाशौचनिवृत्तिः किंतर्हि प्रजापालनविरोधि यदाशौचधारणंतन्निवर्तते । यथा दुर्भिक्षादौ स्वकोशादन्नदानेन प्रजाभरणं । तथादिव्यान्तरिक्षभौमेषूत्पातेषु शान्तिः । अकालोत्सन्नैः कर्तव्येन राज्ञा अथवा अन्येषु द्विजातीनांधर्मेषूपायसत्त्वेन प्रथमेऽप्यादावप्यस्ति प्रवक्तृत्वेतदपि प्रयोजनम् ॥ ९४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । उक्तमर्थमेकदेशेनविवृणोति राज्ञइति । यत्रस्थितस्य महानात्माभवति तद्व्यवहारदर्शनादिस्थान माहात्मिकंतत्र स्थानेनक्षापि धर्माश्रितया तत्करणे आशौचाभावः किंतु प्रजारक्षोद्देशेन करणमित्याह प्रजानामिति । आसनमवस्थानं अत्र सद्यःशौचकारणम् ॥ ९४ ॥

(३) कुल्लूकः । महात्मनइदंस्थानंमाहात्मिकराज्यपदाख्यसर्वाधिपत्यलक्षणंमहात्मैवमाधीनपुण्यराज्यमासादयतितत्रावर्तमानस्य सद्यःशौचमुपदिश्यते । ननु राज्यप्रच्युतस्य क्षत्रियजातेरपि । अथ जातिरविवक्षितेत्यनेन श्लोकेन कारणम् । तथाक्षत्रियाणामपि तत्कार्यकारिणोविश्वैः शूद्राणामपिशिष्टम् । अतएव सोमकार्यकारिणोपरत्र्यमसे सोमधर्मा अतएव धर्मान्वितत्याश्रुतमप्यनधातादितत्कार्यकारिणस्य विवक्षितत्वात्प्रकृतौ यवे विकृतौ च नीवारादिषुसंबन्धतदनिवर्मीमांसायां तत्तदधिकरणेषु निरणायि ॥ ९४ ॥

(४) राघवानन्दः । अतएवाह राज्ञइति । माहात्मिके माहात्म्ये प्रजैश्वर्ये तेन राज्यरक्षायस्य दशान्तिहोमादिके सर्वाधिपत्यआसने भूतवधानुबंधंराजसाधारणम् अस्थानसम्भूतिविकृतिसाधारणनियमविधिप्रमात् ॥ ९४ ॥

(९४) ०र्थमासन०=०र्थेमासनं (घ, ङ)

(५) नन्दन.। महात्माइन्द्रस्तस्येदं माहात्मिकं तस्मिन्स्थानआसीनस्येतिशेषः। अथ सद्यःशौचे ॥ ९४ ॥

(६) रामचन्द्रः। परिरक्षार्थमित्युक्ते महात्मिके स्थाने। धनार्थितया व्यवहारदर्शने नाशौचाभावः। आसनं सिंहासनं अत्र शौचे कारणं सिंहासनस्थस्याभावः ॥ ९४ ॥

डिम्बाहवहतानां च विद्युता पार्थिवेन च ॥ गोब्राह्मणस्य चैवार्थे यस्य चेच्छति पार्थिवः॥९५॥

(१) मेधातिथिः। डिम्बोबहुजनसकुलःअशास्त्रकलहोवा। आहवः सग्रामोयुद्धं तत्र हतानांसद्यःशौचम्। विद्युदशनिःएतद्याख्यात। पार्थिवः पृथिव्याईश्वरश्चातुर्वर्ण्यस्य यःकश्चित्। ब्राह्मणार्थेगवार्थेच युद्धादन्यत्रापि जलाग्निदग्धिहतस्य। यस्यचेच्छतिपार्थिवः स्वकार्यार्थपरिपालनाधिकृतस्य कुतएतधतोराज्ञांपरिपालनएवाशौचनिवृत्तिस्तत्र कुतोन्यस्याविशेषेण तदिच्छयाविनिवृत्तिःस्यात् ॥ ९५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। डिम्बाहवहतानां ये बान्धवास्तेषांसद्यःशौचमित्यर्थः। एवमुत्तरेष्वपि। अत्रच कानिचिन्मरणान्यतिनिन्दितत्वेनाशौचाभावकारणानिकानिचिदतिशस्तत्वेनेतिविवेचनीयम्। डिम्बाहवोऽराजकंयुद्धं। विद्युता हतानां पार्थिवैः क्षुद्रापराधेन हतानां द्विजैरभिचारादिना तदभिचारनिमित्तंतद्विषियकरणएव। गोब्राह्मणस्येति गवां ब्राह्मणस्य वा प्राणरक्षार्थं हतानां। यस्य च स्वपरिचारकस्यानन्यसाध्यव्यापारेष्वाशौचाभावराजेच्छति ॥ ९५ ॥

(३) कुल्लूकः। डिम्भाहवोनृपरहितयुद्धं तत्र हतानां विद्युता वज्रेण पार्थिवेन वधार्हे ऽपराधे हते गोब्राह्मणरक्षणार्थंविनापि युद्धजलाग्निव्याघ्रादिभिर्हतानां यस्य पुरोहितादेःस्वकार्याविघातार्थंनृपतिरशौचाभावमिच्छति तस्यापि सद्यः शौचम् ॥ ९५ ॥

(४) राघवानन्दः। किंच डिम्भेति। डिम्भाहवोनृपतिरहितयुद्धंतेन हतानां युद्धंविना हतानामपिगोविप्रार्थजलादिव्याघ्राद्यैश्च हतानां। पार्थिवोवा यस्य पुरोहितादेः स्वकार्यपरिपालनार्थमाशौचाभावमिच्छति तस्यापि सद्यः शौचम् ॥ ९५ ॥

(५) नन्दनः। डिम्भोबाळः। महाजनसंमर्दइतिकेचित्। विद्युताअशन्या। गोब्राह्मणहेतोर्हतानांच। अत्रापि सद्यःशौचमित्यनुपज्यते ॥ ९५ ॥

(६) रामचन्द्रः। डिम्भाहवहतानां डिम्भाहवोराजकंयुद्धं अशास्त्रकलहः तत्र हतानां। विद्युत्पातेन पार्थिवेनच हतानां। गोब्राह्मणरक्षार्थंविपन्नानां हतानां सबन्धिनां ये सपिण्डास्तैरप्याशौचंन कार्यम्। यस्य पार्थिवः शुद्धत्वमिच्छति सएव शुद्धः स्वस्याधिकारस्थःपौरोहित्यादौ ॥ ९५ ॥

सोमाग्न्यर्कानिलेन्द्राणांवित्ताप्पत्योर्यमस्य च ॥ अष्टानां लोकपालानां वपुर्धारयते नृपः ॥९६॥

(१) मेधातिथिः। वपुस्तेजोंशः। वित्तपतिर्वैश्रवणः। अपांपतिर्वरुणः। अत्रैव द्वितीयोर्थवादः ॥ ९६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। सोमादीनामष्टानांलोकरक्षकाणाम्। वपुस्तेजोंशः। सोमउत्तरस्याधिपतिः। अर्कस्त्वैशान्यारुद्रमूर्तित्वात्तस्य। वित्तपतिः कुबेरोनैर्ऋत्याः। कालपतित्वात्। अप्पतिर्वरुणः। अन्येषांतु लोकपालानां दिशः प्रसिद्धाः। राजधर्मेषु चैतद्रुपपादयिष्यति ॥ ९६ ॥

(३) कुल्लूकः। चन्द्राग्निसूर्यवायुशक्रयमानांवित्तस्यापांच पत्योःकुबेरवरुणयोरेवमष्टानांलोकपालानांसबन्धिवपुरिदं राजा धारयति ॥ ९६ ॥

(९५) डिम्बाहव=डिम्भाहव (न०)

(४) राघवानन्द. । अयमपि प्रतिप्रसवः नराज्ञामिति । प्रकरणादघपदमाशौचपरं इदमाशौचराहित्यं कर्मविशेषे तदाह विष्णुः आशौच नराज्ञाराजकर्मणि नव्रतिनांव्रते न सत्रिणांसत्रइति । ऐन्द्रमिन्द्रवदधिकृतं । ब्रह्मभूताः अत्रैव तत्तत्कर्मसु निष्पापा आरब्धत्वेन श्रौताहोमवदावश्यकत्वादितिभावः ॥ ९३ ॥

(५) नन्दन । राज्ञामभिषिक्तक्षत्रियाणाम् । व्रतिनांप्रारब्धवेदपारायणकृच्छ्रादीनाम् । सत्रिणांप्रारब्धयज्ञानाम् । उत्तरार्धेन हेतुरुक्त । ऐन्द्रस्थानमुपासीना. देवतायजनपरत्वात् तथाहि श्रुतिः एषवाएतर्हीन्द्रोयोयजतइति । ब्रह्मभूताधर्मरूपिणइत्यर्थ । हियस्मात् ॥ ९३ ॥

(६) रामचन्द्रः । राज्ञां राजकर्मणि अघदोष आशौचदोष नास्ति । व्रतिनां पूर्वसंकल्पितव्रते दोषोनास्ति स्नातकव्रतादिकानावा । सत्रिणां सत्रकर्मणि दोषोनास्ति । अघदोषः आशौचकृतमनधिकारित्वम् । ऐन्द्रंस्थानं परलोक उपासीना. आकाङ्क्षमाणा. एतत्कर्म कुर्वन्तोब्रह्मभूताः ब्रह्मवच्छुद्धा हि निश्चये । न तेषांशौचाभावः ॥ ९३ ॥

राज्ञोमाहात्मिके स्थाने सद्यः शौचं विधीयते ॥ प्रजानां परिरक्षार्थमासनं चात्रकारणम् ॥ ९४॥

(१) मेधातिथि. । महानात्मा यस्य स्थानस्य तन्माहात्मिकं पतिस्थाने स्थितस्य पुसः प्रजानांपरिरक्षा । महात्मतदेवमुच्यते तच्चप्रजैश्वर्यं । यदाह आसनचात्रकारणमिति । तदुक्त । नात्र जातिमात्रंकिंतु प्रजापालनाधिकार । आसनशब्दोपीह नासनशय्यादिवचन अपितु तत्पदप्राप्तवतोयत्कर्तव्यंतदाह अतश्चक्षत्रियोपिप्रदिप्रजापालनेसमर्थंतस्याप्याशौचाभावएवपूर्वेणव्याख्यातः प्रजानांपरिरक्षार्थमिति । न सर्वेण सर्वाशौचनिवृत्तिः किंतर्हि प्रजापालनविरोधि यदाशौचधारणंतन्निवर्तते । यथा दुर्भिक्षादौ स्वकोशादन्नदानेन प्रजाभरण । तथादिव्यान्तरिक्षभौमेषूत्पातेषु शान्तिः । अकस्मात्सम्भै. कर्तव्येन राज्ञा अथवा ग्रामेषु द्विजातीनाधर्मेश्वरायसत्वेन प्रथमेज्यादावप्यस्ति प्रवक्तृत्वेतदपि प्रयोजनम् ॥ ९४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण. । उक्तमर्थमेकदेशेनविवृणोति राज्ञइति । यत्रस्थितस्य महानात्माभवति तद्व्यवहारदर्शनादिस्थान माहात्मिकंतत्र स्थानेतत्रापि धनार्थितया तत्करणे आशौचाभावः किंतु प्रजारक्षोद्देशेन करणइत्याह प्रजानामिति । आसनप्रवस्थान अत्र सद्य शौचकारणम् ॥ ९४ ॥

(३) कुल्लूकः । महात्मनइदंस्थानमाहात्मिकंराज्यपदाख्यसर्वाधिपत्यलक्षणमहात्मैवप्राचीनपुण्यराज्यमासादयति तस्मिन्वर्तमानस्य सद्य.शौचमुपदिश्यते । ननु राज्यप्रच्युतस्य क्षत्रियजातेरपि । अत्र जातिरविवक्षितेत्यनेन श्लोकेन दर्शितं । यतोऽप्यापनिरूपणेन दुर्भिक्षेऽन्नदानेनोपसर्गेषु शान्तिहोमादिना प्रजारक्षार्थंराज्यासनेप्ववस्थानमाशौचाभावे कारणम् । तच्चाक्षत्रियाणामपि तत्कार्यकारित्वाविशिष्टं…शूद्राणामविशिष्टम् । अतएव सोमकार्यकारिणिफलचमसे सोमधर्माअतएव व्रीहिधर्मान्वितत्वयाश्रुतमप्यवघातादितत्कार्यकारित्वस्य विवक्षितत्वात्प्रकृतौ यवे विकृतौ च नीवारादिषु प्रवर्त्यतइतिकर्ममीमांसाया तत्तदधिकरणेषु निरणायि ॥ ९४ ॥

(४) राघवानन्द. । अतएवाह राज्ञइति । माहात्मिके माहात्म्य प्रतलैश्वर्यं तेन राज्यरक्षाव्यवहारदर्शशान्तिहोमादिके सर्वाधिपत्यआसने एतच्चचातुर्वर्ण्यराजसाधारणम् अवघातवत्प्रकृतिविकृतिसाधारणनियमविधित्वात् ॥ ९४ ॥

---

(९४) ०र्थमासन=०र्थेशासन (ज, झ)

(५) नन्दनः । महात्माइन्द्रस्तस्येदं माहात्मिकं तस्मिन्स्थानआसीनस्येतिशेषः । अत्र सद्यःशौचे ॥ ९४ ॥

(६) रामचन्द्रः । परिरक्षार्थमित्युक्ते महात्मिके स्थाने । धनार्थितया व्यवहारदर्शने नाशौचाभावः । आसनं सिंहासनं अत्र शौचे कारणं सिंहासनस्थस्याभावः ॥ ९४ ॥

डिम्बाहवहतानां च विद्युता पार्थिवेन च ॥ गोब्राह्मणस्य चैवार्थे यस्य चेच्छति पार्थिवः ॥९५॥

(१) मेधातिथिः । डिम्बोबहुजनसकुल.अशस्त्रकलहोवा । आहवः समामोयुद्ध.तत्र हतानांसद्यःशौचम् । विद्युदशनि.एतद्याख्यात । पार्थिव.'पृथिव्याईश्वरश्चातुर्वर्ण्यस्य य.कश्चित् । ब्राह्मणार्थेगवार्थेच युद्धादन्यत्रापि जलाग्निदंष्ट्रिहतस्य । यस्यचेच्छतिपार्थिवः स्वकार्यार्थपरिपालनाधिकृतस्य कुतएतद्यतोराज्ञांपरिपालनएवाशौचनिवृत्तिस्तत्र कुतोऽन्यस्याविशेषेण तदिच्छयाविनिवृत्तिःस्यात् ॥ ९५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । डिम्बाहवहतानां ये बान्धवास्तेषांसद्य.शौचमित्यर्थः । एवमुत्तरेष्वपि । अत्रच कानि चिन्मरणान्यतिनिन्दितत्वेनाशौचाभावकारणानिकानिचिदतिशस्तत्वेनेतिविवेचनीयम् । डिम्बाहवोऽराजकंयुद्धं । विद्युता हतानां पार्थिवैः क्षुद्रापराधेन हतानां द्विजैरभिचारादिना तदभिचारनिमित्तंतद्विप्रियकरणएव । गोब्राह्मणस्येति गवां ब्राह्मणस्य वा प्राणरक्षार्थं हतानां । यस्य च स्वपरिचारकस्यानन्यसाध्यव्यापारेष्वाशौचाभावंराजेच्छति ॥ ९५ ॥

(३) कुल्लूकः । डिम्भाहवोनृपरहितयुद्ध तत्र हतानां विद्युता वज्रेण पार्थिवेन वधार्हेऽपराधे हते गोब्राह्मण रक्षणार्थंविनापि युद्धजलाग्निव्याघ्रादिभिर्हतानां यस्य पुरोहितादे स्वकार्यविघातार्थंनृपतिरशौचाभावमिच्छति तस्यापि सद्य. शौचम् ॥ ९५ ॥

(४) राघवानन्दः । किंच डिम्भेति । डिम्भाहवोनृपतिरहितयुद्धंतेन हतानां युद्धंविना हतानामपिगोविप्रार्थंजलादिव्याघ्राद्यैश्च हतानां । पार्थिवोवा यस्य पुरोहितादेः स्वकार्यपरिपालनार्थमाशौचाभावमिच्छति तस्यापि सद्यः शौचम् ॥ ९५ ॥

(५) नन्दनः । डिम्भोबालः । महाजनसंमर्दइतिकेचित् । विद्युताअशन्या । गोब्राह्मणहेतोर्हतानांच । अत्रापि सद्यःशौचमित्यनुषज्यते ॥ ९५ ॥

(६) रामचन्द्रः । डिम्भाहवहतानां डिम्भाहवोराजकंयुद्धं अशस्त्रकलहः तत्र हतानां । विद्युत्पातेन पार्थिवेनच हतानां । गोब्राह्मणरक्षार्थविपन्नानां मृतानां संबन्धिनां ये सपिण्डास्तैरप्याशौचन कार्यम् । यस्य पार्थिवः शुद्धत्वमिच्छति सएव शुद्धः स्वस्वाधिकारस्थस्यपौरोहित्यादौ ॥ ९५ ॥

सोमाग्न्यर्कानिलेन्द्राणांवित्ताप्पत्योर्यमस्य च ॥ अष्टानां लोकपालानां वपुर्धारयते नृपः ॥९६॥

(१) मेधातिथिः । वपुस्तेजोंशः । वित्तपतिर्वैश्रवणः । अपांपतिर्वरुणः । अत्रैव द्वितीयोर्थवादः ॥ ९६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । सोमादीनामष्टानांलोकरक्षकाणाम् । वपुस्तेजोंऽशं । सोमउत्तरस्याअधिपतिः । अर्कस्त्वैशान्यारुद्रमूर्तित्वात्तस्य । वित्तपतिः कुबेरोनैर्ऋत्याः । कालपतित्वात् । अप्पतिर्वरुणः । अन्येषांतु लोकपालानां दिशः प्रसिद्धाः । राजधर्मेषु चैतदुपपादयिष्यति ॥ ९६ ॥

(३) कुल्लूकः । चन्द्राग्निसूर्यवायुशक्रयमानांवित्तस्यापांच पत्योःकुबेरवरुणयोरेवमष्टानांलोकपालानांसबन्धिदेहं राजा धारयति ॥ ९६ ॥

---

(९५) डिम्बाहव=डिम्भाहव (न०)

(४) राघवानन्दः । राज्ञआशौचसंकोचेतद्वाक्यतस्तत्संकोचेचार्थवादमाह सोमेतिद्वाभ्यां । वित्ताप्पत्योः कुबेरवरुणयोः वपुस्तेजस्तत्तत्कर्मणि ॥ ९६ ॥

(५) नन्दनः । राज्ञामाशौचाभावंश्लोकद्वयेनोपपादयति सोमेति । वित्तपतिर्वैश्रवणः । अप्पतिर्वरुणः ॥ ९६ ॥

(६) रामचन्द्रः। कुतोराज्ञामाशौचाभावइत्यपेक्षायामाह सोमेति । सोमादीनामष्टानांलोकपालानांवपुर्नृपोधारयते। वित्ताप्पत्योः कुबेरवरुणयोः ॥ ९६ ॥

लोकेशाधिष्ठितोराजा नास्याशौचंविधीयते ॥ शौचाशौचं हि मर्त्यानां लोकेशप्रभवाप्ययम् ॥ ९७ ॥

(१) मेधातिथिः । एतैर्लोकेशैरधिष्ठितोराजा नास्यशौचाशौचं । यतोमर्त्यानांमनुष्याणामाभ्यामधिकारः । तयोश्च प्रभवाप्ययौ प्रवृत्तिनिवृत्ती लोकेभ्यःसकाशान्मर्त्यानां नतु लोकेशानामेव ॥ ९७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । नास्याशौचमसाधारणंलोकेशकर्मणि । शौचाशौचंहि मितिर्मर्त्यानामेव न देवानां तेषां शौचमात्रत्वात् । लोकेशप्रभवोह्ययमतोनास्याशौचमित्यर्थः । लोकेशप्रभवोऽप्ययइतितुक्वचित्पाठस्तत्र लोकेशप्रभवे नृपेशौचाशौचयोरप्ययोऽप्यपनयोऽतोयस्य शौचमाशौचंवाऽपनेतुमिच्छति तस्य तदपनयोभवतीत्यर्थः ॥ ९७ ॥

(३) कुल्लूकः । ततः किमतआह लोकेशेति । यतोलोकेशांशाक्रान्तोनृपतिरतोनास्याशौचमुपदिश्यते यस्मान्मनुष्याणांयच्छौचमशौचंवा तल्लोकेशेभ्यः प्रभवति विनश्यति च अप्ययोविनाशः । एतेनान्यदीयशौचाशौचोत्पादनविनाशशक्तस्य लोकेश्वररूपस्य नृपतेः कुतः स्वकीयाशौचमिति पूर्वोक्ताशौचाभावस्तुतिः ॥ ९७ ॥

(४) राघवानन्दः । लोकेशाधिष्ठितः उक्तैः सोमाद्यैर्लोकपालैरधिष्ठितः स्वांशेनानुगृहीतः । लोकेशप्रभवात्ययं लोकेशेभ्यः प्रभवतितद्वाक्यतआशौचंभवति पुनरतेभ्योत्ययः अभावोपि तद्वाक्यादेव यस्य शौचाशौचंविशेष्यंअस्यापि लोकेशत्वादयमेव परकीयाशौचसंकोचे हेतुर्युक्तः । लोकेशप्रभवाप्ययावितिक्वचित्पाठस्तदा तयोः प्रवृत्तिनिवृत्ती लोकेशेभ्यः सकाशान्मर्त्यानां नतु लोकेशानामितिमेधातिथिः ॥ ९७ ॥

(५) नन्दनः । अयंराजालोकेशप्रभवोदेवइत्यर्थः ॥ ९७ ॥

(६) रामचन्द्रः । राजा लोकेशाधिष्ठितः तस्मात्कारणादस्य राज्ञः आशौचंन विद्यते । अयं राजा लोकेशेभ्यः । प्रभवोयस्य सलोकेशप्रभावः ॥ ९७ ॥

उद्यतैराहवे शस्त्रैः क्षत्रधर्महतस्य च॥ सद्यः संतिष्ठते यज्ञस्तथाऽऽशौचमिति स्थितिः ॥ ९८ ॥

(१) मेधातिथिः । येन शस्यते हन्यते तच्छस्त्रम् । अतः पाषाणलगुडादिनापि हतस्य यज्ञसंस्था निष्पद्यतेनायुधैरेव खड्गादिभिः । आहूयन्ते यत्रेतरेतरस्पर्धमानायुद्धाय सआहवः संग्रामः । क्षत्रधर्मः अपराङ्मुखत्व भर्त्रर्थं प्रभुप्रयुक्तस्य सद्यःसंतिष्ठते समाप्तिमेति । यज्ञोज्योतिष्टोमादिस्तत्पुण्येन युज्यतइति यावदाशौचमपि सद्यएव । अत्रकेचित् क्षत्रधर्महतस्येत्यनेन सद्यइत्यभिसंबध्नन्ति । ततश्च यःसंग्रामभूमौ मृत तस्यैवायविधिर्नतु योन्येद्युस्ततोन्यत्र गतस्तदेतद्विचार्यम् ॥ ९८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । उद्यतैः शस्त्रैरिति कूटशस्त्रादिघातव्यवच्छेदः । आहवे नृपतिकर्तृके युद्धे क्षत्रधर्मेणापराङ्मुखत्वादिना हतस्य यज्ञः । पितृयज्ञोऽस्थिसंचयनदशाहपिण्डादिसहितः सद्यः संतिष्ठते समापनीयस्तदाशौचंच सद्यस्त्यर्थः ॥ ९८ ॥

(३) कुल्लूकः। उद्यतैः शस्त्रैः खड्गादिभिर्नतु लगुडपाषाणादिभिरपराङ्मुखत्वादिक्षत्रियधर्मयुक्तसंग्रामे हतस्य तत्क्षणादेव ज्योतिष्टोमादियज्ञः संतिष्ठते समाप्तिमेवेति तत्पुण्येन युज्यतइत्यर्थः। तथाशौचमपि तत्क्षणादेव समाप्तिमेति इयशास्त्रे मर्यादा॥ ९८॥

(४) राघवानन्दः। किंच उद्यदस्त्रायपराङ्मुखयुद्धहतस्य क्षत्रियादेर्ज्योतिष्टोमादियज्ञः समाप्तिगच्छतिआशौचंचेत्याह उद्यतैरिति। अस्त्रैरस्यतेघात्यतेयैर्लगुडाद्यैरपि आहवे संग्रामे। ज्योतिष्टोमादिपुण्येन युज्यतइतिमेधातिथिः। प्रकरणात्पुत्राद्याशौचाभावपरवा॥ ९८॥

(५) नन्दनः। संतिष्ठते समाप्नोति। युद्धस्य यज्ञत्वसंस्तवः परधर्मत्वप्रतिपादनार्थः। तथाशौचमपिसद्यः संनिष्ठते॥ ९८॥

(६) रामचन्द्रः। आहवे संग्रामे उद्यतैःशस्त्रैः कूटशस्त्रैः व्यवच्छेदरूपैः सत्रधर्महतस्य च सद्यःशौचं यज्ञः पितृयज्ञः सद्यःसंतिष्ठते भवति। तथा अशौचं सद्यः अशौचशौचाभावः। इति स्थितिः मर्यादा॥ ९८॥

विप्रः शुध्यत्यपःस्पृष्ट्वा क्षत्रियोवाहनायुधम्॥ वैश्यः प्रतोदं रश्मीन्वा यष्टिं शूद्रः कृतक्रियः॥९९॥

(१) मेधातिथिः। दशाहादीनांकल्पानांपरिपूर्णआशौचकालइदमपरंकर्तव्यम्। अपःस्पृष्ट्वेतिस्नानमुपदिश्यतइतिव्याख्यातम्। कृतक्रियइतिक्षत्रियादिभिरभिसंबध्यते। क्रियाच स्नानमेव अन्यस्याश्रुतत्वात्। स्नानत्वावाहनादीनि शोधुकः। अन्येतु श्राद्धक्रियामाहुः। श्राद्धादिकृत्वा सर्वएव विशुध्यति। तत्रापि ब्राह्मणउदकंहस्तेन स्पृष्ट्वा क्षत्रियास्तु[illegible]वाहनादिभिः॥ ९९॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। एकादशेन्हि मातःशुध्यर्थं स्नात्वा जलस्पर्शखड्गास्वादिस्पर्शप्रतोदरश्म्यन्यतरस्पर्शयष्टिस्पर्शःक्रमाच्छुद्धिरित्यर्थः। कृतक्रियोतीतदशाहस्त्यकालइत्यर्थः॥ ९९॥

(३) कुल्लूकः। अशौचान्ते कृतश्राद्धादिकृत्योब्राह्मणोऽपः स्पृष्ट्वेति जलस्पर्शमात्रंदक्षिणहस्तेन कृत्वा शुद्धोभवतु संवत्सरे व्यतीते तु स्पृष्टैरद्भिर्विशुध्यतीतिवत् स्नात्वा वाहनादिस्पर्शसाहचर्यात् स्पृष्ट्वेत्यस्य च सकृदुच्चरितभेदस्याप्याप्यत्वात्क्षत्रियोहस्त्यादिवाहनखड्गाद्यस्त्रंच वैश्योबलीवर्दादितोदलोहमेतायं योक्त्रंवा शूद्रोयष्टिंवंशदण्ड॥ ९९॥

(४) राघवानन्दः। कृतश्राद्धादिब्राह्मणादिचतुष्टयमाशौचान्तेऽबादिचतुर्णांस्पर्शनेनैव शुध्येदित्युत्तराद्धमाह विप्र प्रतोदं सूक्ष्मलोहाग्रदण्डं। रश्मीन् योक्त्ररज्जुं। कृतक्रियः कृतोर्ध्वदैहिकक्रिया येन सविप्रादिः। इतिदैहिककौ[illegible]:॥ ९९॥

(५) नन्दनः। कृतक्रियः समापितसमस्ताशौचक्रियइत्यर्थः॥ ९९॥

(६) रामचन्द्रः। सूतकान्ते कृतक्रियः कृतश्मश्रुवपनादि तैलेन पिण्याकेन सह कृतस्नानः विप्रःअपःस्पृष्ट्वा कृताचमनः शुध्यति। एवकृतशौचोक्षत्रियः वाहनायुधंस्पृष्ट्वा शुध्यति। एवंकृतशौचोवैश्यः प्रतोदंरश्मीन्वा स्पृष्ट्वा शुध्यति। एवंशूद्रःकृतशौचोयष्टिस्पृष्ट्वाशुध्यति॥ ९९॥

एतद्वोऽभिहितं शौचं सपिण्डेषु द्विजोत्तमाः॥ असपिण्डेषु सर्वेषु प्रेतशुद्धिं निबोधत॥१००॥

(१) मेधातिथिः। पूर्वोत्तरवस्तुपसंहारोपक्रमप्रदर्शनार्थौपूर्वोत्तरावर्धश्लोकौ॥ १००॥

(२) सर्वज्ञनारायण । सपिण्डेषु मृतेषु तन्मरणनिमित्तकाशौचे सति शौच । असपिण्डेषु प्रेतशुद्धिं प्रेतवहनादिनिमित्ताशौचशुद्धिम् ॥ १०० ॥

(३) कुल्लूक । भोद्विजश्रेष्ठाएतच्छौचसपिण्डेषु प्रेतषु युष्माकमुक्तम् । इदानीमसपिण्डेषु प्रेतशुद्धिंशृणुत ॥ १०० ॥

(४) राघवानन्द । वर्तिष्यमाणशुत्थ्यर्थंवृत्तमुपसहरति एतदितित्रिभि ॥ १०० ॥

असपिण्डं द्विजं प्रेतंविप्रोनिर्हृत्य बन्धुवत् ॥ विशुध्यति त्रिरात्रेण मातुराप्तांश्च बान्धवान् ॥१०१॥

(१) मेधातिथि । बन्धुवदिति धर्मेण न मूल्येन । मातुराप्तांश्च आप्तग्रहणप्रत्यासन्नबान्धवमातुलादिग्रहणार्थम् । अतएवाचानुमीयते असपिण्ड असमानोदकौन सर्वसपिण्डादन्य ॥ १०१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । निर्हृत्य दाहाङ्गनिर्हरणान्यतम दाहवा कृत्वा । बन्धुवत् धनमगृहीत्वा त्र्यहमात्रेण तद्गृहवासे नचेत्सन्निलित्येकाहे वक्ष्यमाणत्वात् । मातुश्च बान्धवान् चकारात्पितुश्चासमोत्रबन्धून् तथा आप्तानागन्तुना सबन्धेन माता स्यालादीन् ॥ १०१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । इच्छया न धनादिना । ज्ञातिं सपिण्डादिसंबन्धिनम् । अज्ञातिमसंबन्धिनम् घृतप्राशनं नान्नान्तरनिवर्तकम् । विशुध्यति अनुगमदोषात् ॥ १०३ ॥

(३) कुल्लूकः । ज्ञातिमज्ञातिंवा मृतमिच्छातोऽनुगम्य सचैलस्नानंच कृत्वा ततोऽग्निस्पृष्ट्वा पश्चाद्घृतप्राशनं कृत्वा अनुगमननिमित्ताशौचाद्विशुध्यति ॥ १०३ ॥

(४) राघवानन्दः । ज्ञातिमिवाज्ञातिमनुगम्य बुद्धिपूर्वं अनुगमननिमित्तस्यौपाधिकस्याशौचस्य स्नानादित्रयंगयश्चित्तं नाधिकाशौचे मानमस्तीति, भावः । अनुगमननिमित्ताद्वाशौचात् अग्न्यादित्रयेण सर्वे शुध्येयुः शुद्धेः कर्तृणि देहिनामिति वक्ष्यमाणत्वात् । ज्ञातिपक्षेउक्तमाशौचमस्त्येव ॥ १०३ ॥

(५) नन्दनः । अनुगम्यनीयमानेन शवेन सहगत्वा ॥ १०३ ॥

न विप्रं स्वेषु तिष्ठत्सु मृतं शूद्रेण नाययेत् ॥ अस्वर्ग्या ह्याहुतिः सा स्याच्छूद्रसंस्पर्शदूषिता॥१०४

तायांनियमार्थोविधिरितिचेत् अदृष्टकल्पेन विहितांशातिरेकेण विधिनियमानुपपत्तेः । प्रतिषेधाख्यापरिसंख्येतिचेत् युक्तमेतत् विभागकालएव यः कश्चिदधिकमंशंभ्रातृभिरनुज्ञातमाददीत स्मृत्यवेयात्सत्यामप्यनुज्ञायामेकवत्वांशः । नच स्वत्वंज्ञाप्येतग्रहणविधौहि स्वत्वापत्तिरुपात्ता । तस्य यदन्यत्तदस्वमितिविज्ञायते प्रतिषेधः । पुनस्तदतिक्रमेणापि परिग्रहे स्यादेव स्वाम्यं अतश्च चौर्यादिनापीष्यते न तदा इदमस्य स्वमिदनेति परिग्रहादते निश्चीयते तस्माद्विधिनियमपरिसंख्यानामसंभवादियत्यंशेऽयंस्वामीयत्यंशेऽयमिति । एतावान्विभागार्थः । अतोयमर्थान्तरेलिङ्ग भजेरन्निति । ग्रामकालतायां हरेयुरित्यादिषु लौकिकप्रवृत्त्यनुवादोयथा क्षुधितोभुञ्जीत योगक्षेमार्थमीश्वरमभिगच्छेदिति । गौतमश्च स्पष्टमेवाह । रिक्थक्रयेत्यादि । तस्मादष्टकादिस्थलेःशुध्य्शुद्धिवचनस्यसंस्कारविधितैव शिष्यते । विधिमूलत्वाद्विधिशिष्टैव । अतः शुध्यशुद्धौउभेअपि शास्त्रावसेये ततः शुद्धिरपि वाच्या । उच्यते । उक्तैवतर्हि वसाशुक्रमिति । नृहयणंचतत्र स्मृत्यन्तरदर्शनेन प्रदर्शनार्थं । श्वमार्जारखरोष्ट्रकपिकाकविड्वराहग्राम्यकुक्कुटाखुश्रृगालक्रव्यादमृगशकुन्तनखिनकुलानांवसादिग्रहणंच । रोममांसानांशुद्धिवचनाच्चाशुद्धानांमूत्राद्युपहतानामयंसंस्कारःकर्तव्योन पुनरेवमेवमप्रयुज्यमानानाम् । नहि सुवर्णादयोभावाःस्वरूपेणाशुद्धायेन प्रयोगकालेशुद्धिमपेक्षेरन् । अथवा दृष्टार्थोदृष्टप्रयोगाश्रयःसंस्कारोविधीयते । प्राङ्मुखेनैव भोजने तत्र शुद्धिवचनंविरुध्यते । येतु पात्राणांभोजनारम्भसंमार्जनप्रक्षालनेते समाचारतःन पुनरस्याःशुद्धिःस्मृतेः । यदप्यन्यदस्पृश्यं पुरुषस्य पतितचाण्डालादि तथा लशुनपलाण्डुसुरामांसादि तदपि द्रव्याणामुपघातकम् । तत्र कस्मिन्नुपघाते का शुद्धिरिति स्मृत्यन्तरसमाचारावन्वेषणीयौ । उक्तश्च विशेषोहारीतापस्तम्बपराशरमुनिभिः । तानितु वचनान्यस्माभिरिह सर्वाणि न परिवर्तितानि । लेखकविशेषप्रसंगाच्चन्द्रगोपतन्त्रकारवत् ॥ १११ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । तैजसानां सुवर्णादीनां । मणीनां माणिक्यादीनाम् । अश्ममयस्य प्रस्तरमयस्य । भस्मनेति भस्ममृदोरन्यतरेणाद्भिश्च सलेपोपघाते शुद्धिः ॥ १११ ॥

(३) कुल्लूकः । तैजसानांसुवर्णादीनांमरकतादिमणीनांपाषाणमयस्य च सर्वस्य भस्मना जलेन मृत्तिकया च मन्वादिभिः शुद्धिरुक्ता । निर्लेपस्य जलेनैवान्तरंशुद्धेर्वक्ष्यमाणत्वादिदमुच्छिष्टघृतादिलिप्तविषयम् । तत्र मृद्गसनोर्गन्धक्षयैककार्यत्वाद्विकल्पः । आपस्तूभयत्र समुच्चीयन्ते ॥ १११ ॥

(४) राघवानन्दः । तामाह तैजसानामिति । पञ्चत्रिंशता तैजसानां ताम्रकांस्यादीनां मणीनां मरकतादीनां अश्ममयस्य पात्रादेः उच्छिष्टघृतादिसलेपानांतेषांभस्मादित्रिभिरेव शुद्धिरुक्तेत्यन्वयः ॥ १११ ॥

(५) नन्दनः । तैजसानांलोहविकाराणांमणीनांरत्नादीनां भस्मादिभिस्त्रिभिर्द्वाभ्यामेकेन वा यथायोगंशुद्धिःप्रोक्ता ॥ १११ ॥

(६) रामचन्द्रः । अथ पात्रद्रव्यशुद्धिमाह तैजसानामिति । तैजसानां सुवर्णादीनां मणीनां मुक्तादीनां सर्वस्याश्ममयस्य दृषदुपलादीनां तेषां सौवर्णादीनां सोच्छिष्टानां मृज्जलवारिणा शुद्धिरुक्ता ॥ १११ ॥

निर्लेपं काञ्चनं भाण्डमद्भिरेव विशुद्ध्यति ॥ अब्जमश्ममयं चैव राजतं चानुपस्कृतम्॥११२॥

(१) मेधातिथिः । तैजसविशेषयोः काञ्चनराजतयोर्निर्लेपयोरयंविधिः । अन्येषांतु ताम्रादीनामयमोच्छिष्टस्पर्शधावनादिष्टकादिभिःक्षीरंवा पानीयंवा पीतंतत्र न भवति लेपः । यत्र मांसघृतक्षीरादिभिरुच्छिष्टैःसंश्लिष्यन्त्यवयवास्तत्र वक्ष्यति तमात्नयोःस्वयोर्न्यैवेति लेपगन्धापकर्षणवचनाच्च योलेपोयेनैवापकर्तुंशक्यते तत्र तदेवोपादेयम भस्मवारिणीएव । तथाच हारीतः गोधूमकुष्ठकक्कसाययवमुद्गमसूरचूर्णैरित्यादिपठति । श्वचाण्डालोदक्यादिस्पर्शेतुनिर्लेपो-

(२)र्थयोर्भेदादाकारवत्वादर्थस्य विषयाकारेण च परिणामासिद्धिर्निर्विकारत्वनिश्चयाद्बुद्धिशुद्धिः पूर्वत्रचविद्यावेदा-
(३)त्र । तस्याश्चहेतुत्व यथैधांस्तेजसा वन्हिरितिविदिति । एवशुद्ध पूतोब्रह्मलोकमवाप्नोतीत्येषा सा चतुर्विधा शुद्धिः।
हा तत्परश्रद्धयः परपुरुषार्थहेतवस्तजननादिष्वियमितिप्रशसा । ॥ १०९ ॥
॥१०६॥ २) सर्वज्ञनारायण. । अद्भिः स्नानेन शुध्यन्ति कर्माधिकारंलभन्ते । मनः शुध्यति मनसा यत्पापंस्तत्स-
ाभिधानेननश्यति । विद्या वैश्वानराद्युपासना तपोऽनाशकं भूतात्मा स्थूलः सूक्ष्मश्चदेहः बुद्धिः क्षेत्रज्ञईश्वर-
अयत्नेन ॥ १०९ ॥
इति (३) कुल्लूकः । स्वेदाद्युपहतान्यङ्गानि जलेन क्षालितानि शुध्यन्ति । मनश्च निषिद्धचिन्तादिना दूषितंसत्याभि-
धानेन शुध्यति । भूतात्मा सूक्ष्मादिलिङ्गशरीरावच्छिन्नोजीवात्मा ब्रह्मविद्यया पापक्षयहेतुतया तपसा च शुद्धोभवति ।
द्धः परमात्मरूपेणावतिष्ठते । बुद्धिश्चविपर्ययज्ञानोपहता यथार्थविषयज्ञानेन शुध्यति ॥ १०९ ॥
श्च (४) राघवानन्दः । किंचअद्भिरिति । गात्राणिकरचरणादीनि । मनः निषिद्धचिन्ताद्यशुद्धंसत्येनसत्याभिधा-
मेवन । सर्वदा सत्यमनाप्यवहरे न्न मिथ्याभाषेतेति । विद्यातपोभ्यां भूतात्मासचित्कोदेहः स्थूलोहमित्यभिमानात् शुध्य-
ते विद्याआत्मानात्मविवेकधीः तपश्चान्द्रायणादि विपर्ययज्ञानोपहताबुद्धिर्यथार्थज्ञानेन । वस्तुतस्तु" विद्या सगुणोपास-
ना तपोनित्यनैमित्तिकप्रायश्चित्तंकर्म ताभ्यांविशुद्धो भूतात्मा ब्रह्मसाक्षात्काराहः । ज्ञानेन बुद्धिर्जीवोपाधिरन्तःकरण-
शुध्यति । तत्वंपदार्थद्वयनिश्चयवती तदुपहितचैतन्यस्य ब्रह्ममात्रत्वे तस्याअपि तन्मात्रताशुद्धिरात्यन्तिकी नान्या ।
तपसा कल्मषहन्ति विद्यांचाविद्यांच यस्तद्वेदोभयसह अविद्यया मृत्युतीर्त्वाविद्ययामृतमश्नुतइति श्रुतेः एवच सगुणब्र-
विदोपि न श्राद्धादि । नाशौचंच तथाचश्रुतिः यदस्मिञ्छव्यंकुर्वन्ति यदुच नतेचिषमतिसम्भवतीति अस्यार्थः कब्रह्मसर्व-
ज्ञेत्येवंविद्यस्मिन्पुरुषे यदिशव्यंकुर्वन्ति शवसम्बन्धिदाहश्राद्धादिकंकर्म कुर्वन्ति यदुचनयदिवानउभयथाअर्चिरादिमा-
ा ब्रह्मलोकमच्छन्तीत्यनेनाप्यविदुषस्तदकरणे भेतत्वमस्तीति भावः । इतिभेतशुद्धिः ॥ १०९ ॥
(५) नन्दनः । गात्राणि शरीरमितियावत् । रजस्तमोदूषितंमनः सत्त्वेन सत्त्वगुणेन शुध्यति । विद्यातपोभ्यांज्ञान-
ाध्यायाभ्याम् । भूतात्मा चेतः । बुद्धिरध्यवसायनिमित्तमन्तःकरणम् । ज्ञानेनशास्त्रार्थज्ञानेन ॥ १०९ ॥
(६) रामचन्द्रः । गात्राणि अङ्गानि हस्तपादादीनि अद्भिःप्रक्षालनेन शुध्यन्ति । मनः सत्याचारेण शुध्यति ।
भूतात्मा विद्यातपोभ्यांशुध्यति । तद्यथा भूतशब्देन तद्विकारभूतोदेहेन्द्रियसंघोलक्ष्यते तत्र स्थूलोऽहंकृशोऽहमित्येवतदभि-
मानित्वेन योयमात्मा वर्तते सभूतात्मा तस्य तपोविषे शुद्धि निमित्ते । तपः ब्रह्मजिज्ञासुश्चेति पञ्चकोशव्यतिरेकमतिपा-
तिर्नकार्यं । विद्याशब्देन चौपनिषदस्थूलमनण्वह्रस्वमसंगोह्ययमात्मेत्यात्मपदार्थनिरूपकवाक्यजन्यज्ञानं विद्या वैरा-
॥ १०१सना वा तपः अनशनादि । भूतात्मा जीवात्मा । बुद्धिः सूक्ष्मदेहः । ज्ञानेन आत्मज्ञानेन शुध्यति शरीरादिष्व-
(५)ाशयविपर्ययरूपत्वेन स्वरूपज्ञानविशेषणम् ॥ १०९ ॥

(६)एषशौचस्य वः प्रोक्तः शारीरस्य विनिर्णयः ॥ नानाविधानां द्रव्याणां शुद्धेः शृणुत शुद्धेर्निर्णयम् ॥ ११० ॥

ःरुतशौ) मेधातिथिः । नानाविधानांद्रव्याणांबहुप्रकाराणांतैजसपार्थिवद्रवकठिनघनस्तसंहतकार्यद्रव्यादिभेदैर्द्रव्याणा-
द्वोऽभिहित नांपूर्वस्याःशुद्धेर्भेदमेतेनाह । तत्र बुद्ध्यात्मनःप्रधानता शुद्धिः । द्रव्याणांतु तत्संपरिग्रहात् । इतु विपरी-
र्णाणांस्यासांकार्यार्थः श्लोकः ॥ ११० ॥
१) मेधातिथि. । ३

(२) सर्वज्ञनारायणः । शारीरस्य बाह्यद्रव्यविषयस्येत्यपि । द्रव्याणां बाह्यानां नानाविधानां प्रकारविशेषोपाधिभिन्नानां तत्तदुपाधिभेदनियततयाऽशुद्धेः ॥ ११० ॥

(३) कुल्लूकः । अयं शारीरसंबन्धिनः शौचस्य युष्माकं निश्चय उक्तः । इदानीं नानाप्रकारद्रव्याणां येन यच्छुध्यति तस्य निर्णयं शृणुत ॥ ११० ॥

(४) राघवानन्दः । तामुपसंहरन् द्रव्यशुद्धिं प्रतिजानीते एवेति । शारीरस्य देहद्वयसंबन्धिनः ॥ ११० ॥

(६) रामचन्द्रः । नानाविधानां पात्राणां तथा द्रव्याणां शुद्धेर्निर्णयं शृणुत ॥ ११० ॥

तैजसानां मणीनां च सर्वस्याश्ममयस्य च ॥ भस्मनाद्भिर्मृदा चैव शुद्धिरुक्ता मनीषिभिः ॥ १११ ॥

(१) मेधातिथिः । तैजसान्युच्यन्ते यान्यग्निसंयोगाद्द्रवीभवन्ति रजतसुवर्णताम्रायसत्रपुसीसादीनि । मणयः स्फटिककल्पाः अश्मा पाषाणः तद्विकारः पात्रमश्ममयम् । सर्वस्येति पादपूरणार्थं । पर्वतप्राप्यो नदीस्थस्य चेत्यालंबनम् । भस्मनएकार्यत्वान्मृद्भस्मनी विकल्प्येते । आपः समुच्चीयन्ते । किं पुनरत्र कार्यं लेपगन्धापमार्जनं । उक्तं लेपगन्धापकर्षणे शौचममेध्यस्य । इहापि यावन्नापैत्यमेध्याक्तादिति तत्र रूपतोऽपारुष्यं समानं पृथग्भस्मनोःस्नेहलनमित्तकार्यभेदे शुद्धिः । अशुचेः शुचित्वापादनमन्यथाऽपनयेन संव्यवहारयोग्यता । यथैवमशुद्धिर्व्याख्या इदमनेन संपृक्तमशुचीति । ननु लौकिकाः पदार्थास्तत्र लोका एव ज्ञास्यन्ते । नैकसामान्यपात्रं लोकाज्ज्ञायते । यज्जुगुप्सितं मूत्रपुरीषशोणितसंसर्गेण तादृशं लोके शुचीत्याह । यदमेध्यैः स्पर्शनादिक्रियासु तदशुचि । कथं च तस्यायोग्यतेत्येतच्छास्त्रादेव विवेक्तव्यम् । किं च परद्रव्यादौ येन स्खलति स शुचिरुच्यते । अतोऽन्यथा पदार्थमसिध्येह किंचित्सिध्यति अपहतमशुचीति सिद्धेऽपीदमनेनापहन्यत इति । शास्त्रान्तरेण शास्त्रविशेषः सिध्यति कथं पुनः शास्त्रात्पदार्थविशेषावसायो यावता कर्तव्यतापरत्वेन शास्त्रं प्रमाणं न पदार्थप्रसिद्धौ पाणिनिवत् । वेदमूलत्वाभ्युपगमान्मन्वादिस्मृतीनामुच्यते । अनेन द्रव्येण यद्दुष्टं तेन न व्यवहर्तव्यमित्यपर एव विध्यनुमानम् । यत्संसर्गेण व्यवहारप्रतिषेधः स उपघातहेतुरित्यवगमो न विरुध्यते । एवं शुद्धावपि यदुपहतं द्रव्यं तेन यथाविहितकृतप्रक्षालनादिक्रियेण व्यवहर्तव्यमिति शक्यते विधिमूलतां प्रतिपत्तुम् । न च शुद्धिः कर्तव्येति विध्यर्थः तथा ह्यकुर्वन्प्रत्यवेयात् । किं तु दृष्टार्थे व्यवहारे येन केनचित्पात्रेण शुचिनाऽन्येन वा कर्तव्ये प्राप्ते नियमः शास्त्रीयः । इत्थंभूतेन व्यवहर्तव्यं सत्यर्थित्वे नानित्थंभूतेन । ननु च नियमपक्षेऽभ्युदयार्थिनोऽधिकारः अन्यस्य तु कामप्रसंगः । यथा कुसाधुत्वचिन्तायां वाक्यादिविशेषेऽपि नियमः पुण्यपापयोरिति । सत्यं । यद्यशुद्धे पात्रस्य प्रतिषेधो न स्यात् । प्रतिषेधे तु सति कुतोऽकृतशुद्धिना व्यवहारः । शुद्धिविधिस्तु प्रतिप्रसवमात्रम् । प्रतिप्रसवे कुतोऽभ्युदयः केवलं प्रतिषेधातिक्रमो न भवति । भवतु पदार्थाधिगमपरैव स्मृतिरियं साध्वसाधुविवेकवत्स्वल्पस्मृतिवत्प्रयत्नकार्यमूलत्वं मन्वादिवाक्यानामिति । केनैतदुक्तं यत्प्रमादस्यं मूलत्वेन शक्यते वगन्तुं तत्र तदेवाभ्युपगम्यते । अप्रकाशकार्यरूपे तादृशमेव वाक्यं मूलं सिद्धार्थमेव पदार्थव्यवस्थापनमिदं प्रथमता व्यवहारमूलेति न कदाचित्क्षतिः । इह तु न कथंचिद्व्यवहारमूलं संभवति वैदिकमन्त्रसाध्यायाः शुद्धौ का व्यवहारमूलता शक्या विधिश्चानर्थकः स्यात् । ननु च पाणिनेरपि विधिरस्ति साधुभिर्भाषितव्यं नासाधुभिरिति नैषा पाणिनेः स्मृतिः । साक्षेतावति पर्यवसिता साधुरयमयं नेति एतत्तु धर्मसूत्रकारिणा प्रयत्नोऽस्ति । 'अभिधानसाराच्चैतत्' निपुणतोऽवगन्तव्यम् । ननु तत्स्मृतावपि विधिः श्रूयते । दायादाः एव परिभजेरन् चतुरोंशान्हरेज्ज्येष्ठः ज्येष्ठ एव तु गृह्णीयादिति । किं विध्यर्थ एव सिद्धान्तोऽमैषादौ स्मर्यते । पदार्थविधिरूपा विधिशेषा मैषादयः सर्वत्र प्रवर्तनाप्रतिपत्तेरिति चेत् ।

त्यायांनियमार्थोविधिरितिचेत् अदृष्टकल्पेन विहितांशातिरेकेण विधिनियमानुपपत्तेः । प्रतिषेधाख्यापरिसंख्येतिचेत् युक्तमेतत् विभागकालएव यः कश्चिदधिकमशभ्रातृभिरनुज्ञातमाददीत समत्वमेवास्त्वस्यामप्यनुज्ञायामेकवस्त्रांशः । नच स्वत्वंज्ञाप्येतग्रहणविधौहि स्वत्वापत्तिरुपाचा । तस्य यदन्यत्तदस्वमितिविज्ञायते प्रतिषेधः । पुनस्तदतिक्रमेणापि परिग्रहे स्यादेव स्वाम्य अतश्च चौर्यादिनापीष्यते न तदा इदमस्य स्वमिदनेति परिग्रहात्ते निश्चीयते तस्माद्विधिनियमपरिसङ्ख्यानामसंभवादियत्यंशेऽयंस्वामीयत्यंशेऽयमिति । एतावान्विभागार्थः । अतोयमर्थान्तरेऽलिङ्ग् भजेरन्निति । प्राप्तकालतांयां ह्वरेयुरित्यादिषु लौकिकप्रवृत्त्यनुवादोयथा क्षुधितोभुञ्जीत योगक्षेमार्थमीश्वरमभिगच्छेदिति । गौतमश्च स्पष्टमेवाह । रिक्थक्रयेत्यादि । तस्मादष्टकादिस्मृते-शुध्यशुद्धिवचनस्यसंस्कारविधितैव शिष्यते । विधिमूलत्वाद्विधिशिष्टैव । अतः शुध्यशुद्धीउभेअपि शास्त्रावसेये ततः शुद्धिरपि वाच्या । उच्यते । उक्तैवतर्हि वसाशुक्रमिति । गृहग्रणंचतत्र स्मृत्यन्तरदर्शनेन प्रदर्शनार्थं । श्वमार्जारखरोष्ट्रकपिकाकविड्वराहग्राम्यकुक्कुटाखुशृगालक्रव्यादमृगशकुन्तनखिनकुलानांवसादिग्रहणंच । रोममांसानांशुद्धिवचनाचाशुद्धानांमूत्राद्युपहातानामयसंस्कार-कर्तव्योन पुनरेवमेवमप्रयुज्यमानानाम् । नहि सुवर्णादयोभावा-स्वरूपेणाशुद्धायेन प्रयोगकालेशुद्धिमपेक्षेरन् । अथवा दृष्टार्थोदृष्टप्रयोगाश्रय-संस्कारोविधीयते । प्राङ्मुखेनैव भोजने तत्र शुद्धिवचनविरुध्यते । येतु पात्राणांभोजनारम्भसमार्जनप्रक्षालनेते समाचारत न पुनरस्या शुद्धि स्मृते- । यदप्यन्यदस्पृश्यं पुरुषस्य पतितचाण्डालादि तथा लशुनापलाण्डुसुरामांसादि तदपि द्रव्याणामुपघातकम् । तत्र कस्मिन्नुपघाते का शुद्धिरिति स्मृत्यन्तरसमाचारावन्वेषणीयौ । उक्तश्च विशेषोहारीतापस्तम्बपराशरमुनिभिः । तानितु वचनान्यस्माभिरिह सर्वाणि न परिवर्तितानि । लेखकविशेषप्रसङ्गाच्चन्द्रगोपतत्प्रकारवत् ॥ १११ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण- । तैजसानां सुवर्णादीनां । मणीनां माणिक्यादीनाम् । अश्ममयस्य प्रस्तरमयस्य । भस्मनेति भस्मपृदोरन्यतरेणाद्भिश्च सलेपोपघाते शुद्धि- ॥ १११ ॥

(३) कुल्लूकः । तैजसानांसुवर्णादीनामरकतादिमणीनांपाषाणमयस्य च सर्वस्य भस्मना जलेन मृत्तिकया च भस्मादिभिः शुद्धिरुक्ता । निर्लेपस्य जलेनैवान्तरशुद्धेर्वक्ष्यमाणत्वादिदमुच्छिष्टघृतादिलिप्तविषयम् । तत्र मृद्भस्मनोर्गन्धक्षयैककार्यत्वाद्विकल्पः । आपस्तूभयत्र समुच्चीयन्ते ॥ १११ ॥

(४) राघवानन्दः । तामाह तैजसानामिति । पञ्चभिश्शता तैजसानां ताम्रकयाहारीनां मणीनां मरकतादीनां अश्ममयस्य पात्रादेः उच्छिष्टघृतादिसलेपानातेषाभस्मादिभिस्त्रिभिरेव शुद्धिरुक्तेत्यन्वयः ॥ १११ ॥

(५) नन्दनः । तैजसानांलोहविकाराणांमणीनांरत्नादीनां भस्मादिभिस्त्रिभिर्द्वाभ्यामेकेन वा यथायोगशुद्धि मैत्ता ॥ १११ ॥

(६) रामचन्द्रः । अथ पात्रद्रव्यशुद्धिमाह तैजसानामिति । तैजसानां सुवर्णादीनां मणीनां मुक्तादीनां सर्वस्याश्ममयस्य दृषदुपलादीनां तेषां सौवर्णादीनां सोच्छिष्टाना मृद्भस्मवारिणा शुद्धिरुक्ता ॥ १११ ॥

निर्लेपं काञ्चनं भाण्डमद्भिरेव विशुध्यति ॥ अब्जमश्ममयं चैव राजतं चानुपस्कृतम् ॥ ११२ ॥

(१) मेधातिथिः । तैजसविशेषयोः काञ्चनराजतयोर्निर्लेपयोरयविधि । अन्येषांतु ताम्रादीनांयथोच्छिष्टस्पर्शधावनादिष्टकादिभिःक्षीरवा पानीयंवा पीततत्र न भवति लेपः । यत्र मांसघृतक्षीरादिभिरुच्छिष्टे संश्लिष्यन्त्यवयवास्तत्र वक्ष्यति तस्मात्त्रयो-समीन्यैवेति लेपगन्धापकर्षणवचनाच्च योलेपोयेनैवापकृष्टुशक्यते तत्र तदेवोपादेयन भस्मवारिणीएव । तथाच हारीतः गोपूमकुष्टककसायपनमुद्गमसूरचूर्णैरित्यादिपठति । स्वपाण्डालोदक्यादिस्पर्शेतुनिर्लेपयो-

रपि भस्मना त्रिःसप्तकृत्वः परिमार्जनमिति हारीतः। शङ्खस्तु तैजसानां कुणपरुधिररेतोमूत्रपुरीषोपहतानामावर्तनमुल्लेखनं भस्मना वा त्रिःसप्तकृत्वः परिमार्जनमिति। तत्र चिरकालमूत्रादिवासितानामावर्तनम्। नामाकृतिमुपमृद्येच्छातस्तदाकृतिसंपादनमावर्तनम्। उल्लेखन तीक्ष्णेन शस्त्रेणाश्मना वा निघर्षः। स्मृत्यन्तरे त्वाकारदाहावचूलनान्याम्नातानि तत्रसुवर्णकारैर्वर्णीकृतस्य शुद्धिः। दाहःअग्नौ सुवर्णकारैर्निष्टपनम्। अवचूलनं दाहेनातीतानां सुवर्णकाराणां सुवर्णघनभाण्डे तेन सर्वतस्त्रिहननम्। तस्मिन्स्वर्णाकारे। तथाचोक्तं। आकराःशुचय सर्वइति। अब्ज शङ्खस्फोटनादि। शङ्खस्यतु सलेपस्य गौरसर्षपकल्केन गोमूत्रोदकाभ्यांक्षीरेणच। स्मृत्यन्तरेहि पठ्यते। अद्भिःशङ्खस्येति क्षीरोदकाभ्यांगौरसर्षपकल्केनोच्छिष्टस्नेहयुक्तस्येति। अनुपस्कृतमखातपूरितमथवात्यन्तानुपहत। सर्वशेषश्चायम्। तेन शुष्कामेध्यचण्डालादिस्पर्शे सत्यपि निर्लेपत्वे मार्जनादिनैव शाखान्तरीयाशुद्धिः ॥ ११२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। निर्लेपं शुष्कविष्ठादिस्पृष्टं उच्छिष्टनरादिस्पृष्टंच। अब्जंशङ्खादि। अश्ममयपदेन मणीनामपि ग्रहणम्। अनुपस्कृतमनुत्कीर्णकाञ्चनाब्जादि। उत्कीर्णे रेखान्तर्मलावस्थानसंभवादधिकशौचम्। रजतपदं ताम्रादिव्यवच्छेदार्थम् ॥ ११२ ॥

(३) कुल्लूकः। उच्छिष्टादिलेपरहितसौवर्णभाण्डं जलभवंच शङ्खमुक्तादि पाषाणमयंच राजतमनुपस्कृतंरेखादिगुणान्तराधानरहितं तथाविधमलासंभवाज्जलेनैव भस्मादिरहितेन शुध्यति ॥ ११२ ॥

(४) राघवानन्दः। अब्ज शङ्खशुक्त्यादि अनुपस्कृत रेखादिरहित निर्लेपचेज्जलेनैव ॥ ११२ ॥

(५) नन्दनः। भाण्डपात्रम्। अब्जशङ्खशुक्त्यादिकम्। अनुपस्कृतंनिर्लेपमित्यर्थः। निर्लेपमित्यत्रविशेषणात्सलेपविषयाः पूर्वोक्ताः ॥ ११२ ॥

(६) रामचन्द्रः। अब्ज मुक्ताफलशङ्खशुक्त्यादि राजतंच अनुपस्कृतरेखादिरहित अन्नादिना असंस्पृष्ट अद्भिः प्रक्षालनेन शुध्यति ॥ ११२ ॥

अपामग्नेश्च संयोगाद्धैमं रौप्यं च निर्बभौ ॥ तस्मात्तयोः स्वयोन्यैव निर्णेकोगुणवत्तरः ॥ ११३ ॥

(१) मेधातिथिः। अर्थवादोयम्। अग्निर्वरुणानीत्यारभ्याकामयतेत्याद्यर्थवादेषु हैम्नसुवर्णस्यरूप्यस्यचोत्पत्तिःश्रुता। पुरुषधर्मेणाग्निर्वरुणानीरपोऽकामयतमैथुनधर्मेण समयुज्यत ततएतद्द्वयंनिर्बभौ उद्भूतअतस्तयो स्वयोन्या स्वेनोत्पत्तिकारणेनाग्निना अत्यन्तोपघातउदकेनच। सयोन्येतिपाठे समानोत्पत्तिना भस्मनेति व्याख्येयम्। तद्दर्शनाच्च मृदोपि कदाचिदनुज्ञायन्ते। निर्णेकःशोधन गुणवत्तरः ॥ ११३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। अत्यन्तोपघातित्वाह अपामग्नेश्चेति। अप्सुअग्नितेजोरूपवीर्यविसर्गात्सौवर्णराजतोर्ध्वाध शाकलद्वयमब्रह्माण्डोत्पत्तिरितितात्पर्येणेदमुक्तम्। स्वयोन्या अग्नौ भताप्य आवर्त्यवा जलप्रक्षेपेणेत्यर्थ। निर्णेकः शोधनं गुणवत्तरः शोधनान्तरेभ्यः ॥ ११३ ॥

(३) कुल्लूकः। अग्निर्वै वरुणानीरकामयतइत्यादिवेदे श्रूयते तथाग्नेः सुवर्णमिन्द्रियवरुणानीनां रजतमित्यादिश्रुतिश्चऽपाप संयोगात्सुवर्णरजतयोरुद्भूतंयस्मादतस्तयोः स्वेनकारणेनैव उदकेनात्यन्तोपघातेनाग्निना निर्णेक शुद्धिहेतुः गुणवत्तर श्रेष्ठतरः ॥ ११३ ॥

(४) राघवानन्दः। किंच अपामग्नेश्चेति। अत्यन्तोपघाते तयोःसुवर्णरजतयो। अग्निजलजत्वश्रौतमाश्रित्याह तदागमर्पाणिम्। सुवर्णरेताहुतभुक् सोरोदीयदरोदीत्तद्रजतमभूदिति श्रवणादग्निजलरूपया स्वयोन्या निर्णेकःशुद्धिर्गुणवत्तर श्रेष्ठतर ॥ ११३ ॥

(११३) गुणवत्तरः=भवत्तरः (नन्दनः)

(५) नन्दनः । आग्नेयंहिरेतोगंगाजलसंयोगात्सुवर्णरजतंचाभवदितिहासपुराणेषु स्मर्यते तेनोक्तमग्नेश्चापांचसंयोगाद्धेमरूप्यंचनिर्बभाविति । बलवत्तरशब्देनात्यन्तोपहतहेमरूप्यमिदमितिगम्यते ॥ ११३ ॥

(६) रामचन्द्रः । हैमं हेमविकारं रौप्यं रौप्यविकारं जलाग्निसंयोगान्निर्बभौ तयोन्यैव जलाग्निसंयोगेनैव निर्णेकः शुद्धिगुणवत्तरः उत्कृष्टः ॥ ११३ ॥

ताम्रायःकांस्यरैत्यानां त्रपुणः सीसकस्य च ॥ शौचं यथार्हं कर्तव्यं क्षाराम्लोदकवारिभिः॥११४॥

(१) मेधातिथिः । यथार्हं यस्ययदर्हति येन यस्य मलमपकर्षुंशक्यतइत्यर्थः । अतएव स्मृत्यन्तरोक्तमपि लभ्यते वाहनीयास्त्रपुसीसकविकारागोमयंतुषैरिति । यथा गवामातानि कांस्यानि शूद्रोच्छिष्टानि यानि च । शुध्यन्ति दशभिः क्षारैः श्वकाकोपहतानि चेति । अतएव क्षारभेदाश्च काञ्जिकदाडिमादियोजिता.सिद्धाभवन्ति ॥ ११४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । रैत्यं पैत्तलं । त्रपुरङ्गं । अत्ररैत्यानामितिविकारमुक्त्वा त्रपुणइति प्रकृत्यभिधानात्तत्प्रकृतिविकारयोस्तुल्यंशौचमित्युक्तम् । यथार्हं येन यस्य मलापगमः । क्षारसहितेन वारिणा ताम्ररैत्यव्यतिरिक्तानाम् द्वयोस्तु अम्लोदकेनअम्लरसेन वारिणाचेत्यर्थः ॥ ११४ ॥

(३) कुल्लूकः । अयोलोहं रीतिःपित्तलं तद्भवंपात्ररैत्यं त्रपुरङ्गम् एषांभस्माम्लोदकैः शोधनंकर्तव्यं यथार्हंयस्ये यदर्हति ॥ अम्भसा हेमरौप्यायःकांस्यंशुध्यति भस्मना । अम्लैस्ताम्रंच रैत्यंच पुनः पाकेन मृन्मयम् ॥ इति बृहस्पत्यादिवचनाद्विशेषोऽत्र बोद्धव्यः ॥ ११४ ॥

(४) राघवानन्दः । ताम्रादिपण्णांशुद्धिमाह ताम्रेति । अयोलोहं रीतिः पित्तलं तदुद्भवरैत्यं त्रपु रङ्गं यथार्हं यस्य यदिति ॥ अम्भसा हेमरूप्यायःकांस्यंशुध्यति भस्मना । आम्लावैस्ताम्ररैत्येच पुनः पाकेन मृन्मयम् ॥ इति बृहस्पतिवचनात् । मद्योपहतत्वेऽल्पोपहतत्वे च वारिणैव अत्यन्तोपहतत्वेभस्मक्षारादिनाशुद्धिः ॥ ११४ ॥

(५) नन्दनः । क्षारोभस्मोषोवा । अम्लोदकंचिञ्चाफलादिरसः । गन्धवर्णादिदूषितविषयमेतत् । कुतः यथार्हमिति लोकदृष्टिसामर्थ्यानुसारोपदेशात् । इह रूप्यस्य पुर्नग्रहणमम्लोदकार्थम् ॥ ११४ ॥

(६) रामचन्द्रः । रैत्यं पैत्तलं । त्रपुणः रङ्गस्य च पुनः सीसकस्य पात्रस्य ताम्रादेः क्षाराम्लोदकेन शुद्धि ॥ ११४ ॥

द्रवाणांचैव सर्वेषांशुद्धिरुत्पवनंस्मृतं ॥ प्रोक्षणंसंहतानांच दारवाणांच तक्षणम् ॥ ११५ ॥

(१) मेधातिथिः । क्षरणधर्माणोद्रवाः । घृततैलोदश्वित्प्रभृतयस्तेषांश्वकाकाद्युच्छिष्टानांप्रस्थमात्रपरिमाणानामुत्पवनं कस्यचिदंशस्यापनयनंपूर्वभागस्थितस्य । स्मृत्यन्तरेत्वेवमाम्नातम् ॥ कुशाग्राभ्यांपवमानःसुवर्जनइत्यनुवाकेन । अन्येतुप्लावनमुत्पवनमाहुरन्यत्समानजातीयं तावदासिच्यते यावत्पूर्णे भाण्डे काश्चिन्मात्राश्रवन्ति । साक्षादुपघातएतत् अल्पानांत्यागएव । भाण्डोपघातेतु पात्रान्तरनयनमुच्छिष्टस्पर्शे तु तैलसर्पिषी उदकेवधायजपेदित्युक्तम् । तत्रार्थापात्रोत्क्षेपः । नहि तैलस्य उदके क्षिप्तस्य पात्ररहितस्योपयोगःसभवति साहचर्यात् घृतस्यापि । एतच्चोत्पवनंद्रवाणाम् । मद्यामेध्यसंसर्गकृतौ गन्धवर्णौ नदृश्येते तयोस्तु सत्योस्त्यागएव सर्वंचैतद्बौधायनस्मृतौ परिगृहीतम् । पक्वानांतु द्रव्याणांपुनःपाकोपि श-

(११४) रैत्यानां=रौप्यानां (क, ख, नन्दनश्च)

द्रवेनाम्नातः। सर्वेषां येप्यमेध्यामद्यादयस्तेषामप्येवं शूद्रादीन्प्रति शुद्धिः। अत्रनूत्पवनंप्लावनमेव । यथा वसिष्ठेनोक्तं। भूमिष्ठानांतूदकवत्। संहताः कठिनाः शातंघृतं आमिक्षागुडपर्पटकादयस्तेषांयःप्रदेशउपहतस्तमपनीयशेषस्य शुद्धिः। उक्तचशब्देन शुष्काणामुद्धृतदोषाणामिति। अथवासमुदायादवयविनः संहता-शयनासनसरणादय-सजातीयविजातीयद्रव्यसंघातात्मकाः। उद्धृतदोषाणामितिसर्वत्र द्रष्टव्यम्। शवशुष्कामेध्यसंसर्गेषु यःप्रदेशोवृत्तसंसर्गस्तस्य प्रक्षालनमवशिष्टस्यप्रोक्षणम्। दारवाणां केवलदारुकृतानां बृशीफलकादीनांकाष्ठमयानांच शवचण्डालपुरीषसंसर्गे तक्षणम्। अन्येतु पुरीषसंसर्गएवेच्छन्ति। तक्षणेनगन्धलेपायपनेतव्यम्। अवशिष्टस्य मृद्वारिभ्यांप्रक्षालनंप्रोक्षणवा। श्वाद्युपघाते तु प्रक्षालनमेव। पुरीषवत्खट्वाशय्यादीनांच दारुचर्मसूत्रघटितानांसंहतत्वेन शुद्धिः॥ ११५॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। उत्पवनं वस्त्रेण पावनं कठिने चोपघाते संहतानामेकत्र स्यूतानामनेकेषांपटचर्मादीनाम्। दारवाणां तक्षण मलाद्युपघाते॥ ११५॥

(३) कुल्लूकः। द्रवाणांघृततैलानांकाककीटाद्युपहतानांबौधायनादिवचनात्प्रसृतिमात्रप्रमाणानांप्रादेशप्रमाणकुशपत्रद्वयाभ्यामुत्पवनेन शुद्धिः। संहतानांच शय्यादीनामुच्छिष्टाद्युपघाते प्रोक्षणं। दारवाणांचात्यन्तोपघाते तक्षणेन॥ ११५॥

(४) राघवानन्दः। किंच। द्रवाणां काकाद्युपहतघृतादीनां उत्पवनं प्रस्थमात्रपरिमाणानांप्रादेशपरिमितकुशपत्रद्वयाभ्यामुत्पवनेनशुद्धिरिति बौधायनोक्तेः। संहतानांसूत्रादिसंयुक्तानां उच्छिष्टाद्युपघाते तद्देशंप्रक्षाल्य प्रोक्षणं स्पर्शेतु प्रोक्षणमात्रं। दारवाणांदारुनिर्मितानां तक्षण छेदनं अवयवस्य॥ ११५॥

(५) नन्दनः। संहतानाम् अपृथक्कृत्यसमवायरूपाणां शयनादीनाम्। तथा चाङ्गिराः॥ शयनासनयानानिरोमबन्धानि यानि च। वस्त्राणि तानि सर्वाणि संहतानि प्रचक्षतेइति॥ उत्पवनंस्वल्पोपघाते तक्षणमत्यन्तोपघाते॥ ११५॥

(६) रामचन्द्रः। सर्वेषांद्रवाणां द्रवभूतानांघृतादीनां अल्पस्य प्रमाणाधिकस्य काकाद्योपहतस्य अमेध्यसंस्पृष्टस्य सर्वद्रव्यस्य उत्प्लवन सजातीयेन द्रवद्रव्येण भाण्डस्यातिपूरयावन्निःसरणं शुद्धिः संहतानांसूत्रपटचर्मादीनांबहूनांधान्यवासप्रोक्षणं शुद्धिः। दारवाणां काष्ठपात्राणां अमेध्यलिप्तानां तक्षणं शुद्धिः॥ ११५॥

मार्जनंयज्ञपात्राणांपाणिना यज्ञकर्मणि॥ चमसानांग्रहाणांच शुद्धिःप्रक्षालनेन तु॥११६॥

(१) मेधातिथिः। श्लोकद्वयश्रुतिसिद्धार्थानुवादेन दृष्टान्ततया नेयम्। ग्रहचमसादीनांयज्ञपात्राणांप्रयोगान्तरे प्रयुज्यमानानां पूर्वप्रयोगलग्नाज्यहविर्लेपादिसंसर्गपरिहारार्थमुष्णेन वारिणा लेपापकर्षः कर्तव्यः। ततोयथाश्रुति क्वचित्पाणिना क्वचिद्दर्भैः क्वचिद्दशापवित्रेण समार्गः कर्तव्यः। इयंप्रायोगिकीशुद्धिःउच्छिष्टाद्युपघातेतुलौकिकपात्रवत्। न सोमेनोच्छिष्टाभवन्तीतिविशेषश्रुतेरन्यत्रोपघाते सामान्यशुद्धिरस्तीति ज्ञायते। ग्रहचमसस्वपर्यायाज्ञिकेभ्यआकारविशेषेणावसातव्याः॥ ११६॥ ११७॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। शम्यास्प्याजिनादियज्ञपात्राणां मलेपोपघाते यज्ञमध्ये मार्जनम्। चमसानां ग्रहाणांच ऋत्विगादिभिस्तद्गतशेषपाने क्षालनमात्रम्॥ ११६॥

(३) कुल्लूकः। चमसानांग्रहाणांचान्येषांयज्ञपात्राणांपूर्वपाणिना मार्जनंकार्यं पश्चात्प्रक्षालनेन यज्ञे कर्तव्ये शुद्धिर्भवति॥ ११६॥

(४) राघवानन्दः। मार्जन चमसातिरिक्तयज्ञपात्राणां चमसानां ग्रहाणांच यज्ञकर्मणि कर्तव्ये पूर्वपाणिना संस्कृत्य प्रक्षालनमन्यदा मार्जनमात्रम्॥ ११६॥

(५) नन्दनः । यज्ञकर्मणीतिविशेषणात्कार्यान्तरेषु जातिनिमित्तैवशुद्धिर्द्रष्टव्या ॥ ११६ ॥

(६) रामचन्द्रः । यज्ञपात्राणांस्रुक्स्रुवादीनां यज्ञकर्मणि प्रयुज्यमानानां दक्षिणेन पाणिना कुशसहितेन कर्माङ्गतया मार्जनं प्रक्षालनं कर्तव्यम् । चमसानां जलपात्राणां ग्रहाणां सोमपात्राणां षोडशीप्रभृतीनां जलप्रक्षालनेन शुद्धिः ॥ ११६ ॥

चरूणांस्रुक्स्रुवाणांच शुद्धिरुष्णेन वारिणा ॥ स्फ्यशूर्पशकटानांच मुसलोलूखलस्य च॥११७॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । चरूणामित्यादि सलेपयज्ञभाण्डपरम् । स्फ्यादीनां प्रोक्षणं मलोपघाते ॥ ११७ ॥

(३) कुल्लूकः । स्नेहाक्तानांचरुस्रुगादीनामुष्णजलेन शुद्धिः स्नेहाद्ययुक्तानांतु जलमात्रेणैव शुद्धिर्यज्ञार्थम् ११७॥

(४) राघवानन्दः । उष्णेनेतीति विशेषणादन्यत्र शीतोदचरूणांचर्वर्थपात्रस्यस्फ्यः खड्गाकारकाष्ठम् ॥ ११७ ॥

(५) नन्दनः । स्रुक्स्रुवाणामाज्यसपृक्तानामुष्णेन वारिणा शुद्धिः । अत्र यज्ञकर्मणीत्यनुवर्तते ॥ ११७ ॥

(६) रामचन्द्रः । चरूणां चरुस्थाली स्रुक्स्रुवौ प्रसिद्धौ सस्नेहानि पात्राणि एतानि लेपरहितानि उष्णेन वारिणा शुध्यन्ति । स्फ्यः वज्रः यज्ञाङ्गकाष्ठखड्गः प्रसिद्धः शकटानां रथानां उष्णेन वारिणा मुसलोलूखलस्य च ॥ ११७ ॥

अद्भिस्तु प्रोक्षणंशौचंबहूनांधान्यवाससाम् ॥ प्रक्षालनेन त्वल्पानामद्भिःशौचंविधीयते ॥ ११८ ॥

[त्र्यहकृतशौचानांतु वायसी शुद्धिरिष्यते । पर्युक्षणाद्धूपनाद्वा मलिनामतिधावनात् ॥ १ ॥][1]

(१) मेधातिथिः । बहुत्वधान्यानांद्रोणाधिक्ये स्मर्यते । अन्येतु पुरुषापेक्षयादेशकालापेक्षयाचवर्णयन्ति । कस्यचिद्दुर्गतस्य कुडवार्धमपि बहु भवति । तथा कस्यांचिदवस्थायांवर्धितकोशोबहुतामेति । यथाहबौधायनः । देशकालतयात्मानद्रव्यद्रव्यप्रयोजनम् । उपपत्तिमवस्थांतु ज्ञात्वा शुद्धिंप्रयोजयेत् । एवंवाससामपि केचिदाहुस्त्रिभ्यऊर्ध्वंबहूनियद्यपि त्रिप्रभृतिषु बहुत्वं यतोल्पानामिति बहुवचनश्रुतमतस्त्रिपर्यन्तान्यल्पानि । अद्भिरित्युपलक्षणम् । तेन यत्रवाससोयेनैव दीपसंसर्गोव्यपैति तदपि द्रष्टव्यम् । तच्च प्राग्दर्शितम् । प्रोक्षणसबद्धोऽभ्यहणनियमार्थः । उदकेनैव प्रोक्षणंकर्तव्यं । एतेनैवच भेदेन द्विःपाठः । एतच्च महत्युपघाते शवपुरीषचाण्डालादिस्पर्शे अन्यथा स्वल्पानामिति प्रोक्षणमेव । यदि पर्यवस्यतीपि लेपादिवाससानापैति तदा तम्मात्रच्छेदनमुत्सर्गोवितिगौतमेनोक्तम् ॥ ११८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । बहूनां द्रोणाधिकधान्यानाम् । तत्समभिव्याहाराच्च वाससामपि तावद्गुरुत्वयोग्ये बहुत्वे प्रोक्षणम् । अल्पानां धान्यवाससामेव । अत्र सर्वत्राद्भिरितिपद द्रव्यान्तरेण गोमूत्रादिना क्षालनादि निवृत्त्यर्थम् ॥११८॥

(३) कुल्लूकः । बहूनांधान्यानांवस्त्राणांच चाण्डालाद्युपघाते जलेन प्रोक्षणाच्छुद्धिः । बहुत्वंच पुरुषभारहार्याधिकत्वमिति व्याचक्षते । तदल्पानांतु प्रक्षालनाच्छुद्धिर्मन्वादिभिरुपदिश्यते ॥ ११८ ॥

(४) राघवानन्दः । किंच पुरुषग्राह्यातिरिक्तत्वेन बहुत्व तदुक्तानांधान्यानांचाद्भिः प्रोक्षणं उत्तानहस्तेन जलक्षेपः ॥ तिरश्चाभ्युक्षणप्रोक्तंन्यञ्चता वोक्षणमतम् । उत्तानेन तु हस्तेन प्रोक्षणंसमुदाहृतमिति गौतमीतन्त्रवचनात् । तथा वाससांच पुवाद्यन्यूनानामल्पानां धान्यवाससामद्भिःप्रक्षालनम् ॥ ११८ ॥

---

1 (ज, झ)

(५) नन्दनः । धान्यानांबहुत्वंद्रोणाधिकत्वम् । वाससांबहुत्वंदशाधिकत्वम् ॥ ११८ ॥

(६) रामचन्द्रः । बहूनां धान्यवाससां द्रोणाधिकधान्यानां राशीकृतानां प्रोक्षणेनैव शुद्धिः चाण्डालादिस्पृष्टत्वान् ॥ ११८ ॥

चैलवच्चर्मणांशुद्धिर्वैदलानांतथैवच ॥ शाकमूलफलानांच धान्यवच्छुद्धिरिष्यते ॥ ११९ ॥

(१) मेधातिथिः । चर्मणां वर्माणोऽस्पृश्यानां नतु श्वशृगालादिसमन्वितानां स्वभावाशुचीनां उपानत्कवचादीनामपि तद्विकाराणामेषएव विधिः । अत्र हि प्रकरणे प्रकृत्यापि विकृतिर्गृह्यते । विकृत्यापि प्रकृतिः । तथाच दारवाणामित्यत्र दारुणामप्येषैव शुद्धिः । वसिष्ठेन हि दारवाणांशुद्धिमभिधाय दार्वस्थिभूम्यानीत्युक्तम् । यदिच विकृत्या प्रकृतिर्न गृह्येत तदनुक्तशुद्धिविधानेन दारुणांकथमतिदेशःक्रियेत । मस्तैस्तु विकारग्रहणं तदुध्यनपामापुक्तमेव । वैदलानि वार्क्षत्वगादीनि । स्मृत्यन्तरे पक्षणविषचर्मचामरतृणवेत्रवालवल्कलानांचेत्यादिनैव शुद्धिर्विहिता । तत्र मयूरादिपक्षास्तन्निर्वृताश्च छत्रपिच्छिकादयोगृह्यन्ते । पवित्रदर्भस्तेषां दर्भमयानांच वाससां । तृणशब्देन तालपत्राण्युच्यन्ते । तृणराजविदुस्तालमिति स्मर्यते । तत्रैकदेशात्समुदायप्रतिपत्तिर्देवशब्दादिवदेवदत्ते । वालागवाश्वानां न मनुष्याणां तेषांच्युतानामस्पृश्यत्वात् । सर्वाचेयद्रव्यान्तरोपघाते शुद्धिरुच्यते न स्वभावोपहतौ चेलधान्ययोरेकत्वत्वाच्छुद्धेः शाकादिधान्यवद्वचनम् । यथा धान्यानामवघातादिसंस्कारान्तररहितानांधान्यावस्थानामेव प्रोक्षणमक्षालने शुद्धिहेतुस्तद्वच्छाकादीनामपि । तेनापक्वानामयंविधिः पक्वानांतु सत्यपि शाकादिशब्दवाच्यत्वे शुद्ध्यन्तरमं ग्रहणीयम् । यथोक्तम् । सुवर्णवारिणा पावकज्वालयावेत्यादि । आकरादाहृतानांतु शाकादीनामुदश्विद्दधिक्षीरादीनां क्षणपर्यन्तकरणेविशेषतोहारीतेनाम्नाते । तथा शिम्बीधान्यानामुद्वर्णगदखनपेषणादि । एतच्च धावस्वो शङ्कानिवृत्त्यर्थं तदुक्तम् आकराः शुचयःसर्वइति ॥ ११९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । चैलवद्बहुत्वे प्रोक्षणमल्पत्वे क्षालनम् । वैदलानां वेणुवंशादिभिर्दलकृतानां शाकादीनामपि । चैलवदित्यनेनान्वयसंभवे धान्यवदितिवचनं धान्यानामत्यल्पानां बहुमलोपघाते त्यागइति स्मृत्यन्तरसिद्धस्यार्थस्य शाकादावपि मास्त्वर्थम् ॥ ११९ ॥

(३) कुल्लूकः । स्पृश्यपशुचर्मणांवंशादिदलनिर्मितानांच चैलवच्छुद्धिर्भवति । शाकमूलफलानांच धान्यवच्छुद्धिः ॥ ११९ ॥

(४) राघवानन्दः । किंच चैलवद्बहुत्वे प्रोक्षणं अल्पत्वे क्षालनंवैदलानांवंशदलादिनिर्मितानाम् ॥ ११९ ॥

(५) नन्दनः । चैलवत् वासोवत् । वैदलानांवेणुदलनिर्मितानाम् । शाकमूलफलानामपक्वानाम् ॥ ११९ ॥

(६) रामचन्द्रः । चर्मणां शुद्धिः चैलवद्वस्त्रवत् शुष्के चर्मणि वस्त्रवदिति वचनात् । चर्म अजादिचर्मविकारछत्रचामरादीनामुपलक्षणम् । वैदलानां वेणुवेणवादीनां धान्यवत्प्रोक्षणेन शुद्धिः ॥ ११९ ॥

कौशेयाविकयोरूषैः कुतपानामरिष्टकैः ॥ श्रीफलैरंशुपट्टानां क्षौमाणां गौरसर्षपैः ॥ १२० ॥

(१) मेधातिथिः । ऊषा काश्मनमृदः । अरिष्टकादयःप्रसिद्धाःलेहादिलेपे सत्युदकेनैतेषांद्रव्याणांचूर्णसमिश्रेणावलेपनीच्छेदनादि कर्तव्यम् । कौशेय पट्टविशेषः । एवमंशुपट्टमाविकमूर्णामयतस्य हारीतेनोर्ण आदित्येनोर्णामयानांतन्नित्यमर्दियमाणानामनेकपुरुषस्य शरीरसंस्पर्शेदृष्टव्यनान्यत्विनुपघातेवासस्त्वादे तेषांकेवलयोःप्रोक्षणप्रक्षालनयोःप्राप्तयोःलेहादिलेपापकर्षणेअतिदिश्यते । क्षौमग्रहणं शाणादीनामपि प्रदर्शनार्थम् ॥ १२० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । ऊपैरूषरमृद्भिर्जलेनचेत्यर्थात् । कुतपानां नेपालकम्बलानां अरिष्टकैर्बिम्बसदृशैः । अंशूनां नाडीवादिवल्कलजातीनांसूत्राणां । पट्टानां कौशेयविशेषाणांच । क्षौमाणामतसीत्वग्जनितानाम् ॥ १२० ॥

(३) कुल्लूकः । कृमिकोशोद्भवस्य वस्त्रस्य मेषादिलोमप्रभवस्य कम्बलादेरूषैः क्षारमृत्तिकाभिः कुतपानांनेपालकम्बलानामरिष्टकैररिष्टचूर्णैः अंशुपट्टानांपट्टशाटकानांबिल्वफलैः क्षौमाणांदुकूलानांक्षुमावल्कलभवानांवस्त्राणांतु पिष्टश्वेतसर्षपप्रक्षालनाच्छुद्धिः ॥ १२० ॥

(४) राघवानन्दः । पट्टसूत्रातिरिक्तकृमिजः कौशेयः । आविकोमेषलोमजः । ऊषैःक्षारमृत्तिकादिभिः । स्यादूषः क्षारमृत्तिकेत्युक्तेः । अरिष्टैररिष्टफलचूर्णैः । कुतपोनेपालदेशज.कम्बलः । अंशुपट्टः पट्टशाटी । क्षुमा वल्कलसूत्रं तज्जानाम् ॥ १२० ॥

(५) नन्दनः । कौशेयम् कृमिकोशप्रभवम् । आविकमूर्णामयम् । ऊषोमृत्तिकाविशेषः क्षारवान् । पर्वतसंभवाश्चगरोमनिर्मितकम्बलविशेषः कुतपः । अरिष्टः फेनकः । श्रीफलंबिल्वफलम् । अंशुपट्टोवल्कलविशेषः । अतसीत्वग्योपमितंक्षौमम् । मलगन्धादिदूषितानामियंशुद्धिः न स्पर्शमात्रोपहतानाम् ॥ १२० ॥

(६) रामचन्द्रः । कौशेयं कृमिकोशोत्थमित्यमरः । कौशेयं कोशप्रभवं । आविक ऊर्णामयं । ऊष.स्यात्क्षारमृत्तिभेदः क्षारमृत्तिकासहितोदकेन प्रक्षालनंशुद्धिः । कुतपं नेपालकम्बलं अरिष्टफलसहितोदकैः अंशुपट्टं वल्कलं तन्तुकृतं फलैर्बिल्वफलोदकैः । क्षौमाणां अतसीवल्कलजानां अतसीसूत्रनिर्मितंक्षौमं गौरसर्षपसहितोदकैः शुध्यति ॥ १२० ॥

क्षौमवच्छङ्खशृङ्गाणामस्थिदन्तमयस्य च ॥ शुद्धिर्विजानता कार्या गोमूत्रेणोदकेन वा ॥ १२१ ॥

(१) मेधातिथिः । अस्थिशृङ्गदन्ताः स्पृश्यानांगोमेषहस्त्यादीनां नत्वगर्दभादीनाम् । गोमूत्रोदकयोर्विकल्पः । गौरसर्षपकल्कस्तु समुच्चीयते ॥ १२१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । क्षौमवद्गौरसर्षपकल्कसहितजलैः शङ्खशृङ्गाणां सलेपबहूपघाते । अस्थिमयस्य हस्त्यादिदन्तमयस्य क्षौमवदेव गोमूत्रोदकाभ्यांप्रोक्षणेन ॥ १२१ ॥

(३) कुल्लूकः । शङ्खस्य पशुशृङ्गाणांस्पृश्यपश्वस्थिभवस्य गजादिदन्तस्य च क्षौमवत्पिष्टश्वेतसर्षपकल्केन गोमूत्रजलयोरन्यतरयुक्तेन शास्त्रविदा शुद्धिः कर्तव्या ॥ १२१ ॥

(४) राघवानन्दः । क्षौमवदिति गौरसर्षपातिदेशः । पुनः शङ्खग्रहणमत्यन्तोपहत्यर्थम् । शृङ्गं कृष्णसारादेः । अजगोमेषयोः । दन्तोगजवराहयोर्नतु गर्दभादेरिति मेधातिथिः । विजानता अत्यन्तोपहतानुपहतभेदविदा ॥ १२१ ॥

(५) नन्दनः । गौरसर्षपाणामतिदेशः । गोमूत्रेणोदकेनवेतिशोध्यमलविशेषापेक्षोऽयंविकल्पः ॥ १२१ ॥

प्रोक्षणात्तृणकाष्ठं च पलालं चैव शुध्यति ॥ मार्जनोपाञ्जनैर्वेश्म पुनःपाकेन मृन्मयम् ॥ १२२ ॥

(१) मेधातिथिः । व्रीह्यादिकाण्डंलूनतरादिप्रयोजनं पलालम् । तृणानि कुशशाद्वलादीनि । ननुच दारवाणामित्यत्र कृतिप्रकृतेर्ग्राहिकेत्युक्तं किमर्थंकाष्ठग्रहणं । नियमार्थं । प्रोक्षणमेव तेन यावन्न महानुपघातस्तावद्दारूणि तक्ष्यन्ते । चण्डालादिस्पर्शेतु सोमसूर्यांशुमारुतैरित्यनेनैव शुद्धिः । तद्विकाराणांतु दर्व्यादीनांप्रक्षालनतक्षणेस्वल्पोपघातेऽन्नाद्युपयोगिकर्तव्ये । मार्जनं शोधनं गृहस्यधूमांधकाराद्यपनयनम् । उपाञ्जनं सुधागोमयादिभिर्भूमिविलेपनम् । एतच्चशवचण्डा-

(१२२) णात्तृण=णात्पर्ण (च)

ल्योदक्यादिभिर्भित्तिसंस्पर्शेव्यापिनिद्रष्टव्यम् । अव्याप्तौतु तावन्मात्रस्यैव । उर्ध्वशवोपघातेतु भित्तितक्षणं सूर्यरश्म्यनुमवेशोऽग्निज्वालाभिमर्शनम् । कचित्पुनर्नवीकरणमित्यादिपठितंसंमार्जनम् । मृन्मयानांपुनःपाकः । पर्यग्निकरणमुच्छिष्टपुरुषसंस्पर्शादौ द्रष्टव्यम् । पुनःपाकस्तु मद्यभाण्डादिसंस्पर्शे द्रष्टव्यःसाक्षात्स्पर्शेतु त्यागएव । यथोक्तम् ॥ मद्यैर्मूत्रपुरीषैर्वा ष्ठीवनैः पूयशोणितैः । संस्पृष्टनैव शुध्येत पुन.पाकेन मृन्मयमिति ॥ १२२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । तृणानि काष्ठानि बहूनि पलालस्य तृणत्वेपि पृथग्ग्रहणं तद्वद्धान्यानामपि तावन्मात्रेण शुद्धिरित्येतदर्थम् । मार्जनम् संमार्जन्या मृद्भागकाष्ठभागयोः । उपाञ्जनं सजातीयेन लेपोभूमिकुड्यभागयोः । पुनःपाकेन चाण्डालादिमद्यादिस्पर्शव्यतिरिक्तलेपोपघाते मृन्मय स्थाल्यादि ॥ १२२ ॥

(३) कुल्लूकः । तृणकाष्ठपलालंच चाण्डालादिस्पर्शदूषितमोक्षणेन शुध्यति । तृणपलालसाहचर्यादिदमिन्धनादिकाष्ठविषयम् । दारवाणांच तक्षणमितिनिर्मितदारुमयगृहमात्रविषयम् । गृहमुदक्यानिवासादिदूषित मार्जनगोमयानुलेपनेन मृन्मयभाण्डमुच्छिष्टादिस्पर्शदूषितपुनः पाकेन शुध्यति । १२२ ॥

(४) राघवानन्दः । तृणंकाष्ठानि शुध्यन्तीत्यनुषज्यते । मार्जनं संमार्जन्या ॥ १२२ ॥

(५) नन्दनः । उपाञ्जनमुपलेपनम् ॥ १२२ ॥

(६) रामचन्द्रः । पलाल सस्यलग्नधान्यं वेश्म मार्जनगोमयादिलिम्पनैः । मृन्मयं पुनःपाकेन शुध्यति ॥ १२२ ॥

मद्यैर्मूत्रैः पुरीषैर्वा ष्ठीवनैः पूयशोणितैः ॥ संस्पृष्टंनैव शुध्येत पुनःपाकेन मृन्मयम् ॥ १२३ ॥

(३) कुल्लूकः । मद्यादिभिस्तु संस्पृष्टमृन्मयपात्रंपुनः पाकेनापि न शुध्यति । ष्ठीवनंश्लेष्मा पूयंशोणितविकारः ॥ १२३ ॥

(४) राघवानन्दः । मद्यादिपङ्क्ति.स्पृष्टंमृन्मयंपुन.पाकेपि न शुध्यतीत्याह मद्यैरिति ॥ १२३ ॥

(६) रामचन्द्रः । मद्याद्यैरुपस्पृष्टमृन्मयपुनःपाकेन न शुध्यति ॥ १२३ ॥

संमार्जनोपाञ्जनेन सेकेनोल्लेखनेन च ॥ गवां च परिवासेन भूमिः शुध्यतिपञ्चभिः ॥ १२४ ॥

(१) मेधातिथिः । सेकोगोमूत्रेणोदकेनवा क्षीरेणापि कश्चिदुक्तः । उल्लेखन शस्त्रादिना लेखाकरणं आवापनंच । आवापनश्च भूमेरितिगौतमनिर्देशादेव । पञ्चभिरितिपुनर्वचनमभिघातापेक्षया व्यस्तसमस्तप्रयोगदर्शनार्थम् । तत्र समार्जनशून्यं शोधनमुपाञ्जनत्वाकाररहिताया केवलमपि मूत्रपुरीषादिलेपे । उल्लेखनसमार्जनसेकानदीपुलिनवनादिषु । गवांपरिवास.एकाहमात्रगोष्ठीकरणम् । एतच्च श्मशानभुव.सर्वंकर्तव्यम् । आवपनन्तु यत्र पूर्वमस्थिकपालिकाद्यस्ति तदुद्धृत्यमृदामन्यासांप्रक्षेपोयत्र चान्तर्हितमेवमादिकालान्तरेणाशङ्क्यमानसद्भावमित्यादिवत्तत्रापि ॥ १२४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । सेकन जलस्य । उल्लेखनेन कुद्दालादिनोद्धरणेन । परिवासेन सर्वतोव्याप्य शयनेन .पञ्चभिरुपघाताल्पबहुत्वापेक्षया व्यस्तैः समस्तैश्च ॥ १२४ ॥

(३) कुल्लूकः । अवकरशोधनेन गोमयाद्युपलेपनेन गोमूत्रोदकादिसेकेन खात्वा कतिपयमृदपनयनेन गवामहोरात्रनिवासेन पञ्चभिरेकैकशोभूमिः शुध्यति । एषांचोच्छिष्टमूत्रपुरीषचण्डालनिवासाद्युपघातगौरवलाघवाभ्यांसमुच्चयविकल्पाववगन्तव्यौ ॥ १२४ ॥

(४) राघवानन्दः । किंच समार्जनेनेति । संमार्जनं संमार्जन्या अञ्जनं गोमयेन सेकोजलेन उल्लिखनं खात्वा पुनर्मृत्पूरण गवामहोरात्रवासेन पञ्चभिरिति । एषांचोच्छिष्टमूत्रपुरीषचाण्डालनिवासाद्युपघातगौरवलाघवाभ्यांसमुच्चयविकल्पौ ज्ञेयौ ॥ १२४ ॥

(५) नन्दनः । मार्जनेनाञ्जनेनवाशुचित्वतारतम्यवशेन समस्तैर्व्यस्तैर्वा शुद्धिः ॥ १२४ ॥

(६) रामचन्द्रः । भूमिशुद्धिमाह संमार्जनेति । संमार्जनादिना पञ्चधा पञ्चप्रकारेण भूमिःशुध्यति । पांशुतृणादीनामोत्सारणं मार्जनं उपाञ्जनेन गोमयादिलेपेन । सेकः क्षीरगोमूत्रगोमयवारिभिः । उल्लेखनेन तक्षणेन भूमिःशुध्यति । गृहं मार्जनानुलेपनाभ्यांशुध्यति । गृहस्य पृथग्ग्रहणंसंमार्जनलेपनयोःप्रतिदिवसेनिमित्तम् ॥ १२४ ॥

पक्षिजग्धं गवा घ्रातमवधूतमवक्षुतम् ॥ दूषितं केशकीटैश्च मृत्प्रक्षेपेण शुध्यति ॥ १२५ ॥

(१) मेधातिथिः । अत्र अग्निपदाल्लिङ्गादन्नविषयतास्य श्लोकस्य प्रतीयते । पक्षिभिस्तु शुकादिभिर्यैश्च कैश्चिद्यदन्नमुच्छिष्टीकृतम् नतु काककङ्कगृध्रादिभिस्तत्र हि महत्प्रायश्चित्तं पतत्रिणावलीढमितितदेतदुक्तम् । प्रकृतशुद्धौ भोगायश्चित्तम् । तथाच तत्तुल्यप्रायश्चित्तस्य गवाघ्रातस्य नैव शुद्धिः । भवेदयंन्यायः । तथापि स्मृत्यन्तरसमाचारावन्वे ... । एवंहि शिष्टादशशरावाधिककाकादिक्रव्यादोपहततावन्मात्रमपनीयावशिष्टंशोधयित्वोपयुञ्जते अर्वाक्तनस्त्यजन्ति । ...त्राप्यवस्थाविशेषोपेक्ष्यः । स्मृत्यन्तरेतु कृष्णशकुनिनोपहतमपि निषिद्धम् । अवधूतं मुखश्वासेनावकम्पितंवाससावा । ...स्योपरि रजोपनयनार्थमुत्क्षेपणादि क्रियते आकाशदेशात् । अवक्षुतंयस्योपरि क्षुतंतदेव । केशामनुष्याणांच्युताः । ...टाः क्षुद्रजन्तवःकृमयः । तेकेचित्स्वेदान्नाद्यजास्तेजीवन्तोमक्षिकावन्नोपघ्नन्ति मृतानांतेषामन्नसंस्पर्शे शुद्धिरिष्टम् । ...ध्यमेध्यसंसर्गजास्तेविड्भोजिनश्च तेषांजीवतामपि । गौतमीयम् नित्यमभोज्यंकेशकीटावपन्नमिति । बहुष्यामौ सर्वत्र ...गः । महाराशावशुचिकीटससर्गेपिस्वल्पे तन्मात्रापनयनमवशिष्टस्यशुद्धिः । काञ्चनरजतदर्भमणीनां वारिसहितानां ...ः स्मृत्यन्तरे केशाद्यवपन्नेहित । अवज्वलनमपि क्वचित् । येतु भूमेरिमांशुद्धिमाहुस्तैःस्मृत्यन्तरसमाचारोवाक्यार्थ... ...युक्तः ॥ १२५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । पक्वान्नफलादिविषयेचाह पक्षिजग्धमिति । पक्षिस्पर्शोत्र ग्राह्यः । अवधूतं वस्त्राद्युत्पा...दिवातेन । अवक्षुतं यदुपरि क्षुतंकृतं । केशैः । कीटैश्च मृतैश्च तत्क्षणपतितैः । एतादृशमोदनाद्यन्नं मृत्प्रक्षेपेणाल्पमृत्प्रक्षे...नन्तरंच प्रोक्षणेन स्मृत्यन्तरप्रसिद्धेन शुध्यति ॥ १२५ ॥

(३) कुल्लूकः । भक्ष्यपक्षिभिर्नतु काकगृध्रादिभिः कश्चिद्भागोयस्य भक्षितः गवा यस्य घ्राणंकृतं पदाचावधूतं ...रिकृतक्षुत केशकीटदूषितं जग्धशब्दलिङ्गादन्नमल्पंमृत्प्रक्षेपेण शुध्यति ॥ १२५ ॥

(४) राघवानन्दः । किंच पक्षीति । अवधूतंपादेन धूनितं । अवक्षुतंयदुपरिक्षुतंकृतं केशकीटोपपन्नंच पक्वा... ...काभावेप्यादि स्वल्पकाकाणे शुद्धिविधानादेतदक्तरणेन प्रायश्चित्तमिति । मृद्दिव्युपदशात्र जलसे...र्भ्यांशुद्धिः ॥ १२५ ॥

(५) नन्दनः । पक्वान्नशुद्धिमाह । पक्षिजग्धमिति । अवधूतंसंमार्जनरजःकुक्कुटपक्षपादादिदूषितम् । अवा...ेन यस्योपरि क्षवथुः कृतस्तदवक्षुतम् ॥ १२५ ॥

(६) रामचन्द्रः । पक्षिभिर्जग्धमन्नं गवाघ्रातंगोनिश्वासोपहतमन्नं अवधूतं अवधूतान्नं यस्योपरि क्षुतंकृत केशकीटैर्दूषितं एतादृशमन्नं मृत्प्रक्षेपेण शुध्यति ॥ १२५ ॥

यावन्नापैत्यमेध्याक्ताद्गन्धोलेपश्च तत्कृतः ॥ तावन्मृद्वारिचादेयं सर्वासु द्रव्यशुद्धिषु ॥ १२६ ॥

(१) मेधातिथिः । अमेध्यमस्पृश्यं तच्च यद्यस्य यदभोज्यंतस्य तदशुद्धिहेतुर्यथा ब्राह्मणस्य सुरा मद्यशूद्रस्य ...दयुक्तम् । प्राग्घोमाद्दर्वीव्यभोज्यानि नच तान्यस्पृश्यानि सुरामद्यादीनि तु स्पर्शेपिप्रतिषिद्धानि ब्राह्मणस्य । तस्माद्

स्यैव स्पर्शःप्रतिषिद्धःसएव संसर्गेणाशुचित्वमापादयति । अतोनायंनियमोयदभोज्यंतदस्पृश्यंयत्त्वस्पृश्यंतदभोज्यमिति । आक्तंलिप्तंउपदिग्धं तावदित्यावृत्तिविधानं मृद्वारि सति प्रयोजने प्रयोजनंच गन्धलेपापनयनं शुष्कामेध्यसंसर्गे चिरवृत्तसंसर्गेवा कालेनापि तयोर्गन्धलेपयो सकृदेव मृद्वारिभ्यामार्जनम । ननु मृद्वार्यादीनांशुध्यर्थमादानंदृष्टार्थं तत्रैव शुध्यत्यपगतेलेपइति किमनेन यावन्नापैतीति उच्यते । एकालिङ्गइत्यादौ सङ्ख्यातिक्रमार्थम् । उक्तया संख्यया अशक्ये पुरीषादिलेपापनये अनादृत्याश्रुतसंख्याऽधिकाप्याश्रयणीया । सङ्ख्यावचनंतु ततोन्यूनतयाप्यपनीते लेपे संख्यापूरयितव्येत्येवमर्थम् । मृद्वारिग्रहणशुद्धिसाधनोपलक्षणार्थंवर्णयन्ति । अतश्च यद्यप्यशुद्धिहेतुभूतंवारिणाक्षालितमपि क्षीरादिना संमार्ष्टव्यमन्यथा नपश्यत। अपैति अपगच्छति निवर्ततइति । यावत्तस्तस्तेनामेध्येन क्तः । अतश्च कस्तूरिकादिवत्तद्गंधोनापैति नैव दुष्येत । कुङ्कुमाद्यनुलिप्तस्य यःप्रदेशोऽमेध्येन संसृज्येत्तत्र कुङ्कुमाद्यप्यपमार्जितव्यम् । अमेध्यसंसृष्टं हितत् तत्रापि गन्धलेपग्रहणात । यदिगात्ररूढः कुङ्कुमवर्णोनिघृष्यमाणोन शक्येतापक्रष्टुं स्यादेव शुद्धिः ॥ १२६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । यावन्नापैतीत्युक्तानुक्तशुद्धिकपक्वान्नद्रवद्रव्येतरद्रव्यवदेहगतलेपतदुपघातविषया शुद्धिः ॥ १२६ ॥

(३) कुल्लूकः । विष्ठादिलिप्ताद्द्रव्याद्यावत्तत्संबन्धिनौ गन्धलेपौ तिष्ठतस्तावद्द्रव्यमुद्धृत्य मृद्वारिप्रक्षिप्यग्रहीतव्यम् । यत्र वसामज्जादौ मृदा शुद्धिस्तत्र मृत्सहितंजलग्रहणंकर्तव्यम् । यत्र कर्णमलादौ जलेनैव शुद्धिस्तत्र जलमात्रमित्यवगन्तव्यम् ॥ १२६ ॥

(४) राघवानन्दः । किंच । अमेध्याक्तात्द्रव्यात् । तत्कृतोऽमेध्यकृतः । आदेयमासमन्ताद्देयं कर्तव्यासु शुद्धिषु ॥ ॥ १२६ ॥

(५) नन्दनः । तत्कृतोऽमेध्यकृतः । मृद्ग्रहणंगन्धलेपक्षयकराणांद्रव्याणामुपलक्षणार्थम् ॥ १२६ ॥

(६) रामचन्द्रः । अमेध्याक्तः अमेध्याः शरीरजामलाः वसाशुक्रादयः तैर्वसादिभिः अक्तः लिप्तःतत्कृतो गलेपोयावन्नापैति तावन्मृद्वारि देयं स्यात मृदा तोयेन शुद्धिः कर्तव्या सर्वासु द्रव्यजातिषु ॥ १२६ ॥

त्रीणि देवाः पवित्राणि ब्राह्मणानामकल्पयन् ॥ अदृष्टमद्भिर्निर्णिक्तं यच्च वाचा प्रशस्यते ॥१

(१) मेधातिथिः । पवित्राणि शुद्धानि देवग्रहणंस्तुतिः । ब्राह्मणग्रहणमपि समाचारात्तत्सर्ववर्णार्थम् । यदनारक्षप्रदेशस्थद्रव्यमदुष्टश्वकाकादिसंसर्गनचसद्भावमात्रेण तदुपघाताशङ्का निष्प्रमाणिका कर्तव्या । एवंमहानसेसूदादिभिरकृतशौचैर्व्यवहरद्भिःपाक्यंद्रव्यमदृष्टंपरिभोक्तुन दुष्यति न पुनरियमाशङ्का कर्तव्या उत्तरकाले तत्प्रागविदुपघाते न दोषः । तथाह्यमत्यैतानिचेत्यादिविरुध्येत । एवतावद्यत्र दोषसम्बन्धोन केन चित्प्रमाणेनावगम्यते तच्छुद्धं स्वपुनरसत्यपि निश्चायके प्रमाणे कुतर्केण सभाव्यते तत्राद्भिर्निर्णेक्तव्यम् । यथा समानदेशस्थालीपीठरादिश्वकाकादिभिरुपहन्यमानदृष्टम् । अन्यददृष्टमप्यद्भिर्निर्णेक्तव्य । तथैवविधमेव वाचा प्रशंसनीयम् । शुद्धमेतदस्त्वितिशिष्टावाचयितव्याः ब्राह्मणवचनाच्छुद्धिर्भवतीत्याहु । प्रशस्यतइतिलङयविधौद्रष्टव्यः । येत्वाहुर्दृष्टोपघातयत्तस्यव्यवहर्त्रां साक्षाच्छुद्धौक्रियमाणायामदृष्टायांशिष्टाश्चेदाहुः कृतमस्य शौचमिति तत्प्रत्येतव्यमिति वाक्प्रशस्तस्यार्थंस्तदयुक्तं । आप्तवचनस्य सर्वत्रैवाप्रामाण्यस्यानङ्गीकृतत्वात्पौनरुक्त्यप्रसङ्गः । अन्येत्वद्भिर्निर्णिक्तमिति दृष्टान्ततया व्याख्यानयन्ति । अदृष्टवाक्प्रशस्ते विधीयते । यथाद्भिर्निर्णिक्तंशुद्धमेवनदृष्टंवाक्प्रशस्तंविधीयते । ननुच यद्यदृष्टदोषंप्रत्यक्षानुमानागमैःशुद्धंतत्कथंसंवत्सरस्यैकमपीति भक्ष्यविषयं तत्स्पृश्यविषयाशुद्धिरिय गुरुलघुतयावाआपदनापद्भेदेन वा व्यवस्था ॥१२७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । अदृष्टवस्तु उपघातेसत्यप्यज्ञातोपघात एतच्च पश्चादप्यज्ञाने ज्ञानेतुयथोक्तमायश्चित्त कार्यम् । भक्ष्यादन्यतमभक्षणेतु संवत्सरस्यैकमपी युक्तत्वात्कृच्छ्रब्राह्मणेन कर्तव्यमेव । अद्भिर्निर्णिक्त क्षालितमल्पदोषत्वे । वाचा प्रशस्यते ब्राह्मणै शुद्धमस्त्वित्युच्यते । वाचेति मनसा तादृशाशङ्कायामपि दोषानपगमउक्त एतदप्यल्पोपघाते । ब्राह्मणानामित्युक्तत्वादन्येषाद्रव्यस्य यथोक्तमेव शोधनम् । तदभावे चाज्ञानेपि पूर्णएव दोष ॥ १२७ ॥

(३) कुल्लूक । केनापि प्रकारेणादृष्टोपघातहेतुसंसर्गमदृष्ट सजातोपघातशङ्कायांजलेन प्रक्षालितम् । तदाह हारीत. यद्यन्मीमांस्यस्यात्तदद्भि स्पर्शाच्छुद्धं भवति । उपघातशङ्कायामेव पवित्रभवत्विति ब्राह्मणवाचा यत्प्रशस्यते तानि त्रीणि पवित्राणि देवा ब्राह्मणानाकल्पितवन्त ॥ १२७ ॥

(४) राघवानन्द । किंच त्रीणीति । ब्राह्मणानामित्यन्येषामपि । अदृष्टकेनापि मानेनानिर्णीतसंदिग्धंच निर्णिक्त क्षालितयन्मीमांस्यस्यात्तदद्भि स्पर्शाच्छुध्यतीति हारीतोक्ते । वाचा विप्रस्यैव ॥ १२७ ॥

(५) नन्दन । अथ सर्वद्रव्यसाधारणाञ्छुद्धिहेतूनाह त्रीणिदेवाइति । ब्राह्मणग्रहणमन्येषामप्युपलक्षणम् । अदृष्टमज्ञातोपघातम् । अल्पदोषशङ्काविषयोऽयश्लोक ॥ १२७ ॥

(६) रामचन्द्र । स्पृष्टास्पृष्टमदृष्टयद्वस्तु अद्भिर्यन्निर्णिक्त प्रक्षालित शुद्धिसन्देहे यद्वाचा शुद्ध भवतीति ब्राह्मणवचनेन प्रशस्यते ॥ १२७ ॥

आप.शुद्धाभूमिगतावैतृष्ण्य यासु गोर्भवेत् ॥ अव्याप्ताश्चेदमेध्येन गन्धवर्णरसान्विताः ॥१२८॥

(१) मेधातिथि । भूमिग्रहणमुपलक्षणार्थ तेन प्रणालिकागताअपि शुचयएव । स्वभावशुचयोह्यापोभूमिगताआकाशगताश्च । किंतु भूमेरमेध्यद्रव्यसंसर्गात्किंचिदशुचित्व तत्र गतानासर्गतोऽशुचित्वप्रामौ यावतीनाच शुद्धिस्तदर्थमिद वैतृष्ण्ययासुगोर्भवेदिति । वैतृष्ण्यपिपासाविच्छेद परिमाणोपलक्षणार्थचैतत् । तत्र चिरन्तनैर्व्याख्यात लिङ्गदर्शनेन यथा- यै गो सास्नाम्भसिप्लाव्येति । यत्र गो सास्नादिमज्जति तृष्णाच विच्छिद्यते तावत्य । यास्तु मेध्यभूमिगतास्ता स्वल्पा- अपि शुद्धा । कथपुनरमेध्यवाप्तिरवसेया गन्धवर्णरसान्विता । अमेध्येनेति तृतीयान्तपदव्याख्या विपरिणम्यते । अमेध्य- सबन्धिभिर्गन्धादिभिर्यद्यन्विता सयुक्ताभवन्ति । ततोऽव्याप्ताउच्यन्ते । एवच कृत्वा पानीयतडागादिषु यद्येकस्मिन्प्रदेशे- ऽमेध्यदृश्यते प्रदेशान्तरेगन्धादिशून्यशुध्यदेव ॥ १२८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । भूमिगता नतु शिलाकाष्ठादिस्था तासादिनान्तरावस्थानेनाशुद्धत्वात् गोरेकस्या पाने वैतृष्ण्य जलेच्छाविगम । अव्याप्ता अवेष्टिता सर्वतोबहिर्गन्धादयोयत्र देश जलस्य यादृशास्तैरन्विता ॥ १२८ ॥

(३) कुल्लूक । यत्परिमाणास्वप्सुगो पिपासाविच्छेदोभवति ताआपोगन्धवर्णरसशालिन्य सत्य यद्यमेध्यलिप्ता न भवन्ति तदा विशुद्धभूमिगताविशुद्धा स्यु । भूमिगताइतिविशुद्धभूमिसबन्धप्रदर्शनाय न त्वन्तरिक्षगतानानिवृत्त्यर्थम् ॥ १२८ ॥

(४) राघवानन्द । आपइति स्वाभाविकगन्धादियुक्ता अमेध्यमूत्रादिनाऽनुपहता यावत्योगोर्वैतृष्ण्यकारिण्य अन्याश्च । उद्धृताश्चापि शुध्यन्तिशुद्धे पात्रे समुद्धता । एकरात्रोषिताआपस्त्याज्या शुद्धाअपि स्वयमित्यतोऽन्तरिक्षगा अपि ॥ १२८ ॥

(५) नन्दनः । भूमिगताइतिविशेषणात्तु वर्षाधारावस्थानांशुद्धिर्गम्यते । अमेध्येनाशुद्धेन द्रव्येणाध्यासा असंबद्धाः । गन्धवर्णरसान्विताः चेदित्यत्रापि संबध्यते ॥ १२८ ॥

(६) रामचन्द्रः । भूमिस्थाआपोयासुगोर्वैतृष्ण्यंभवेत् चाण्डालादिभिरसंस्पृष्टाश्चेत् ॥ १२८ ॥

नित्यं शुद्धः कारुहस्तः पण्ये यच्च प्रसारितम् ॥ ब्रह्मचारिगतं भैक्ष्यं नित्यं मेध्यमिति स्थितिः ॥ १२९ ॥

(१) मेधातिथिः । कारवः शिल्पिनः सूदरजकतन्तुवायादयस्तेषांहस्तोनित्यंशुद्धः । अतश्च जननमरणाशौचयोरस्पृश्यतास्ति नतु पुरीषादिलेपे दृश्यमाने शुद्धता विज्ञेया । यदुक्तं सद्यःशौचाः प्रकीर्तिताइतितदेवेदम् । अत्र चापौनरुक्त्यंमनुशास्त्रेऽस्यानुपदेशात् । विषयान्तरमप्यस्ति । अनाचान्तास्तन्तुवायावयन्ति तन्तूनांस्तम्भविश्लेषणार्थंयत्पिष्टमण्डादि दीयते तद्भाजनंच यत्र तत्र भूमौ निधीयते तावती याऽशुद्धिः सानेन निवर्त्यते । ननु स्वभावाशुचीनांस्पर्शस्तैस्तस्य शुद्धता विज्ञेया नहि तेषांतत्कारुकर्मविहितम् । एवंचैषैवोपपत्तिरितिम्लेच्छस्पृष्टानामपि नाशुचित्वं । तत्र शाङ्खवचनात्प्रोक्षणाभ्युक्षणे । तत्रहि पठितं । कारुहस्तःशुचिस्तथा करद्रव्याणीति । पण्यं व्यवहाराय यद्द्रव्यंतत्पण्यैर्विक्रीयतेऽन्येनवा द्रव्येण मीयते तत्पण्यं तच्च प्रसारितमापणभूमौ शुचि अनेकक्रेतृसंस्पर्शाद्भूमौच लेपनादिरहितायांस्थापनादुपघातस्तेन नाशुचि । पुनःपुनर्दृश्यमानोपघातम् । प्रसारितग्रहणादृष्टावस्थितस्य शुद्धौस्थितेपि पण्येनशुद्धिः सिद्धान्नानांतु सक्तुपूपादीनांसत्यपि शुचित्वेऽभक्ष्यता शाङ्खवचनादेव आपणीयान्यभक्ष्याणीति । ब्रह्मचारिगतमस्मादेव ज्ञाह्यर्यात्पूर्वोक्ताशुद्धिरीदृशाउपघाते विज्ञायते । भिक्षमाणस्य रथ्याक्रमणमशुचिदर्शनश्वशुनिष्ठीवनमनेकहस्तसंपातोभिक्षायाइत्याद्युपघातःसंभाव्यते ॥ १२९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । शुद्धः संभाव्यमानदोषतया न दुष्टः किंतु निश्चितदोषतयैव । पण्यं विक्रेयं प्रसारितमापणे नतु तद्गृहस्थम् । ब्रह्मचारिपदं भिक्षावृत्तिपरं तद्गतं भैक्ष्यं रथ्याक्रमणकालसंभावितदोषेणादुष्टम् ॥ १२९ ॥

(३) कुल्लूकः । कारोर्मालाकारादेर्देवब्राह्मणाद्यर्थेऽपि माल्यादिग्रथने द्रव्यप्रयोजनाद्यपेक्षया शुद्धिविशेषाकरणेऽपि स्वभावादेव हस्तः सर्वदा शुद्धः । तथा जननमरणयोरपि स्वव्यापारे शुद्धः । नत्वाशौचंकारूणां कारुकर्मणीतिवचनात् । तथा यद्विक्रेतव्यपण्यवीथिकायांप्रसारितनापणनीयमन्नमश्नीयादितिशाङ्खवचनात् सिद्धान्नव्यतिरिक्तं तदनेकक्रेतृकरस्पर्शेऽपि शुद्धमेव तथाच ब्रह्मचार्यादिगतभैक्ष्यमनाचान्तस्त्रीदत्तमपि रथ्यादिक्रमणेऽपि सर्वदा शुद्धमिति शास्त्रमर्यादा ॥ १२९ ॥

(४) राघवानन्दः । कारुहस्तइति कारुर्मालाकारादिः । तद्धस्तस्थंशुद्धमिति । न त्वशौचं कारूणांकारुकर्मणीति वचनात् । जननाद्याशौचाभावः । प्रसारितवीथिकायांविक्रयार्थम् ॥ १२९ ॥

(५) नन्दनः । अशुद्धयपवादमाह नित्यमिति । नित्यमाशौचेऽपि । कारवोरजकादयः । हस्तग्रहणादङ्गान्तरस्पृष्टानामशुचित्वम् । पण्येयत्प्रसारितं तच्चण्डालादिस्पृष्टमपि शुद्धम् । अशुद्धदेशाक्रमणादुपघातेऽपि ब्रह्मचारिगतं भैक्ष्यंच नित्यमनापद्यपि मेध्यम् ॥ १२९ ॥

(६) रामचन्द्रः । कारुहस्तः कारवोरजकचेलधावकसूपकाराद्याः तेषांहस्तः शुचिः शुचित्वेतत्साध्ये कर्मणि वस्त्रधावनादौ सूतकादिसम्भवेपि पण्यंपण्यार्हविक्रेयं वस्त्रादि तच्छुद्धं । भिक्षाणांसमूहोभैक्षंब्रह्मचारिगतं ग्राम रथ्याक्रमणादिनापि न दुष्यति ॥ १२९ ॥

नित्यमास्यं शुचि स्त्रीणां शकुनिः फलपातने ॥ प्रस्रवे च शुचिर्वत्सः श्वा मृगग्रहणे शुचिः ॥१३०॥

(१) मेधातिथिः । मेध्यतयाशुचित्वमाह । सर्वस्त्रीणामास्य शुचि परिचुंबनादौ स्त्रियश्च रतिससर्गइति स्मृत्यन्तरम्। रतिसंबन्धिनीष्वेव न मातृभगिन्यादिषु । अत्रउच्छिष्टप्रतिषेधोयन मन्तव्योयोषित सत्यपि रतिसंबन्धित्वेनाश्नीयाद्भार्यया सार्धमितिवचनान्न भुञ्जीतेतिसिद्धंचतुर्थाध्याये। नित्यग्रहणान्नसयोगवेलायामेव किंतर्हि तदर्थायामन्यप्रवृत्तौ। शकुनि.फलपातने पक्षिमात्रवचनेपि शकुनिशब्द.काककङ्कादीनांविट्भुजांनेष्यते। समाचारात्पातनग्रहणाद्वृक्षस्थस्य फलस्यायविधिः। प्रस्रवे दुह्यमानायागोर्वत्स.पयःक्षरणार्थस्तनेषु संश्लिष्यते। अथवोच्यते । गावोमेध्यामुखादतइतिवचनादशुचित्वे प्राप्ते तन्निवृत्त्यर्थवचनमतरतदीयास्यसस्पर्शस्य। नतु श्वा शुचिः मृगंतु यदाखेटकादौ गृह्णाति हन्तुंतदाशुचिः। ॥ १३० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । आस्यं रतिकाले चुम्बनादौ । फलस्य पातने पातनार्थं चञ्च्वा वृन्ताघाते नतु फलघातेपि। प्रस्रवे प्रस्रवार्थस्तनोच्छिष्टतायां। मृगग्रहणे दन्तैरुच्छिष्टीकृत्य जीवतोग्रहणे ॥ १३० ॥

(३) कुल्लूकः । सर्वदा स्त्रीणांमुखंशुचि । तथा काकादिपक्षिणांचञ्चूपघातपतितफलंशुचि वत्समुखच दोहसमये क्षीरप्रक्षरणेशुचि । श्वाच यदा मृगादीन्हन्तुगृण्हाति तदा तत्र व्यापारे शुचि. स्यात ॥ १३० ॥

(४) राघवानन्दः । किंच नित्यमास्यमिति । चुम्बनादौ आस्यमुपलक्षणम् ॥ सोमः शौचददौ स्त्रीणांगन्धर्वाश्च शुभांगिरम्। पावकः सर्वमेध्यत्वमेध्यावै योषित सदेति याज्ञवल्क्योक्तेः। शकुनिः फलपातने चञ्च्वाघातेन काकादीनां पतितफलशुचिः। प्रस्रवे दुग्धक्षरणार्थेचोषणे। श्वा मृगग्रहणे शुचिरिति ॥ १३० ॥

(५) नन्दनः । कार्यविशेषापेक्षया शुचीत्याह नित्यमिति । नित्यग्रहणं सर्ववर्णस्त्रीणांविशेषणार्थम् ॥ १३० ॥

(६) रामचन्द्रः । स्त्रीणां आस्यं मुख संभोगकाले चुम्बनादिविषये शुचि ॥ १३० ॥

श्वभिर्हतस्य यन्मांसं शुचि तन्मनुरब्रवीत् ॥ क्रव्याद्भिश्च हतस्यान्यैश्चण्डालाद्यैश्च दस्युभिः॥१३१॥

[शुचिरग्निःशुचिर्वायुः प्रवृत्तोहि बहिश्चरः । जलं शुचि विविक्तस्थं पन्था संचरणे शुचिः ॥१॥]+

(१) मेधातिथिः । पूर्वंश्वामृगग्रहणादतिमृगवधेश्वाशुचिरित्येतावदेवविवक्षित इहतु तेन गृहीतोन्यैर्वादण्डादिघातेनेतिविशेषः। उत्तरार्धश्लोकार्थोविधीयते । क्रव्याद्भि. श्येनजम्बूकप्रभृतिभिः चण्डालाद्यैः । आदिग्रहणंश्वापदादीनामवबाधाय । दस्यवोनिषादव्याधादय.प्राणिवधजीविनः ॥ १३१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । श्वभिर्हतस्य दन्ताघातादिना मृतस्य । क्रव्याद्भिर्व्याघ्राद्यैः । चाण्डालाद्यैर्हत्वा स्पृष्टस्य न तत्स्पर्शदोष. ॥ १३१ ॥

(३) कुल्लूकः । कुक्कुरैर्हतस्य मृगादेर्यन्मांसंतच्छुचि मनुरवोचत् तच्छ्राद्धाद्यतिथिभोजनादावेव द्रष्टव्यम् । अन्ये श्वाममांसादिभिर्व्याघ्रश्येनादिभिश्च० याधादिभिश्च मृगवधजीविभिर्हतस्य ॥ १३१ ॥

(४) राघवानन्दः । तत्रोपलक्षणंक्रव्यादादीनामित्याह श्वभिरिति । दस्युर्जातिविशेषः वक्ष्यमाणः ॥ १३१ ॥

(६) रामचन्द्रः । क्रव्याद्भिः व्याघ्रादिभि. एतैर्हतमांसशुचि ॥ १३१ ॥

[रामचन्द्रः । शुचिरिति । पन्थाः संचरणे सोमसूर्याशुभिः शुचि. । बहिश्चरः वायुः ।]

+ (ख, ट, ण, त.)

ऊर्ध्वं नाभेर्यानि खानि तानि मेध्यानि सर्वशः ॥ यान्यधस्तान्यमेध्यानि देहाच्चैव मलाश्च्युताः ॥ १३२ ॥

(१) मेधातिथि । खशब्दोयमिन्द्रियवचनः । तेन कर्मेन्द्रियाणिपादयोर्ग्रहणे यान्यधस्तान्यमेध्यानिबहुवचनएतदयुक्तं ऊर्ध्वंनाभेरित्यनेन विरोधात् । तत्रनाभेरूर्ध्वंमेध्यतरत्वमुक्तम् । प्रकर्षश्च । यद्यधस्तान्मेध्यत्वंभवति ततउपपद्यते । नहि भवति शुक्लः कृष्णतरइति । न चायमिन्द्रियवचनः किंतर्हिछिद्रार्थोयम् । तदुक्तं समशीर्षण्या प्राणाइति । अधश्छिद्रे स्त्रीपुंसोपस्थभेदाद्बहुवचनं । एवंसत्यन्तरास्पर्शेपि हस्तादेः शुद्धता । यदितद्गतश्लेष्मसम्बन्धोनभवति ॥ १३२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । खानि चक्षुरादिरन्ध्राणि । यान्यधः पायुलिङ्गमिति अतस्तत्संस्पर्शे प्रायश्चित्ताधिक्यमित्यर्थः । बहुवचनंव्यक्त्यपेक्षया । देहात् यत्रदेहदेशेश्लेष्मादिमलानानित्यावस्थानं तस्माच्च्युताअतएवामेध्याः । तत्रस्थास्तु तेनैवाह्नेन स्पृश्यमानान् दोषाय अद्धा नरेणाकर्षे देहाच्च्युतेरप्यावश्यकत्वात् ॥ १३२ ॥

(३) कुल्लूक । यानि नाभेरुपरीन्द्रियच्छिद्राणि तानि सर्वाणि पवित्राणि भवन्ति अतस्तेषांस्पर्शने नाशौचम् । यानि नाभेरधस्तान्यशुचीनि भवन्ति अधश्छिद्रेषु च बहुवचनंव्यक्तिबहुत्वापेक्षया वक्ष्यमाणाश्च वसादयोदेहमलादेहान्निःसृताअशुद्धाभवन्ति ॥ १३२ ॥

(४) राघवानन्द । किंच ऊर्ध्वमिति खानि इन्द्रियाणि देहात् स्वस्वस्थानात् च्युताभ्रष्टामलाविण्मूत्रदूषिकादयः ॥ १३२ ॥

(५) नन्दन । खानिचक्षुरादीनीन्द्रियाणि । मला वक्ष्यति । मलादेहच्युताश्चेदमेध्यानदेहस्थाः । अमेध्यानाद्यस्पर्शोनकर्तव्यइतिभावः ॥ १३२ ॥

(६) रामचन्द्र । देहच्च्युतामलाः अमेध्याः ॥ १३२ ॥

मक्षिका विप्रुषश्छाया गौरश्वः सूर्यरश्मयः ॥ रजोभूर्वायुरग्निश्च स्पर्शे मेध्यानि निर्दिशेत् ॥ १३३ ॥

(१) मेधातिथि । तथा दूषिकादुष्टेन पुनश्चासंस्पर्शनाय स्वेदजानाम् । गोग्रहणमजैडकस्य । अश्वग्रहणाद्धस्त्यश्वतराणाम् । सूर्यग्रहणंज्योतिषाम् । विप्रुषउदबिन्दवः स्पर्शमात्रानुभवनयाअदृश्यमानरूपविशेषाः छाया चण्डालादीनां । भूश्चण्डालादिस्पृष्टा पद्भ्यामाक्रम्यमाणाशुद्धा । अयस्यास्तु समार्जनादिविहितम् । एते मक्षिकादयः पुरीषादिस्पृशन्तोन दूषयन्ति ॥ अजाश्वमुखतोमेध्यगावोमेध्यामुखादृते ॥ मार्जारनकुलौ स्पृश्यौ शुभाश्च मृगपक्षिणइति स्मृत्यन्तरे ॥ १३३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । मक्षिका जीवनकालेऽन्नाद्याक्रमणे । विप्रुषोल्पजलकणाउच्छिष्टभूताअपि न स्नानपर्यन्तशोध्यदोषहेतवः यद्वा आचामयतोये तोयबिन्दवः पादाद्युपस्पृशन्ति तत्परमेतत् । छाया वृक्षादेः । सूर्यरश्मयो गवाश्वौ रजोभूमिर्वायुरग्निश्चाण्डालादिस्पर्शेपि स्वेन स्पर्शने कर्तव्ये मेध्यानीत्यर्थः । अनाकरस्थोयंश्लोकइतिकेचित् ॥ १३३ ॥

(३) कुल्लूक । मक्षिकाअमेध्यस्पर्शिन्योऽपि विप्रुषोमुखनिःसृताअल्पाजलकणाः छायापतितादेर्हीनस्पर्शस्यापि गवादीनि चाग्निपर्यन्तानि चण्डालादिस्पृष्टानि स्पर्शे शुचीनि जानीयात् ॥ १३३ ॥

(४) राघवानन्द । किंच । एतानिमेध्यानीत्याह मक्षिकेति । विप्रुषोमुखनिःसृताबिन्दवः अनवच्छिन्नजलधारावा । मक्षिकास्ततधाराइत्युक्ते । छाया वृक्षादेः । स्पृष्टा चण्डालादिभिः । एवंगवादिसमः । अन्यच्च ॥ अजाश्वमुखतोमेध्यागावो

(१३२) न्यधस्तानि=न्यधस्तादमेध्यानि (क, ग, घ, च, ण)

मेध्यामुखास्ते। मार्जारनकुलोऽस्पृश्यो शुभाश्च मृगपक्षिणइति स्मृत्यन्तरात्। मार्जारनिषेधाचारस्तुकर्मण्येव ॥१३३

(५) नन्दनः। उपहतान्यपि कानि मेध्यानीत्याह मक्षिकेति,। विप्रुषोबिन्दवः। छाया वृक्षादिच्छाया। चण्डालादिस्पृष्टानामपि मक्षिकादीनांस्पर्शोनानुपपन्नइत्यर्थः ॥ १३३ ॥

(६) रामचन्द्रः। एतानि मक्षिकादीनि चाण्डालस्पर्शकृतानि स्पर्शे मेध्यानि निर्दिशेत् विप्रुषः अल्पजलकणाउच्छिष्टभूताः। छाया वृक्षादेः गोः अश्वः भूः भूमिः ॥ १३३ ॥

विण्मूत्रोत्सर्गशुद्ध्यर्थंमृद्वार्यादेयमर्थवत् ॥ दैहिकानां मलानां च शुद्धिषु द्वादशस्वपि ॥ १३४ ॥

(१) मेधातिथिः। देहाच्चैव मला च्युताइत्यशुद्धतायामिदमुच्यते। विण्मूत्रे उत्सृज्येते येन सविण्मूत्रोत्सर्गः पाय्वादिस्तस्य शुद्ध्यर्थंमृद्वार्यादेयमर्थवत् अनादृत्यसंख्यांयावतीभिर्गन्धलेपावपसर्पतस्तावतीरपोमृदश्चगृह्णीयात्। देहेभवा-दैहिकामलाअशुचित्वापादका.। तदर्थास्वपि शुद्धिषु मृद्वारिणी उभे अप्यर्थवती आदेये। स्मृत्यन्तरे पठ्यते ॥ आददीत मृदोऽपश्च षट्सु पूर्वेषु शुद्धये वसादिषु। उत्तरेषु तु षट्स्वद्भि केवलाभिस्तुशुध्यति। विशुद्धेषु श्लेष्मादिषु स्मृत्यन्तरे पठित स्नेहविलसननासिक्यश्लेष्माचक्षते तेषामेवसत्यप्युत्तरषट्कतयानमृदआदातव्याएव ॥ १३४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण.। उत्सर्गंउत्सृष्टशेषः। मृद्वारीत्यविवक्षितः शब्दक्रमोवारिण प्रथममादेयत्वात्। अर्थवत् प्रयोजनवत्तया यावतागन्धलेपक्षय.। दैहिकानां वसाशुक्रमित्यादिना वक्ष्यमाणानां द्वादशानां तत्रेद्वाद्वादशासु शुद्धिषु तत्र पूर्वमलषट्के मृद्वारिणी उत्तरषट्के तु वारिमात्र बौधायनवचनात् अत्रोत्तरषट्केपि मृद्विधानलेपबाहुल्यापेक्षयेति ग्राह्यम् ॥ १३४ ॥.

(३) कुल्लूकः। विण्मूत्रमुत्सृज्यते येन सविण्मूत्रोत्सर्गः पाय्वादिस्तस्य शुद्ध्यर्थंमृद्वारि ग्रहीतव्यमर्थवत्प्रयोजनवद्यावता गन्धलेपक्षयोभवति। तथा शारीराणावसादिमलानासम्बन्धिषु द्वादशस्वपि गन्धलेपक्षयार्थंमृद्वारि ग्राह्यम्। तत्र स्मृत्यन्तरात्पूर्वषट्के मृज्जलग्रहणम्। उत्तरषट्के जलमात्रग्रहणम्। तदाह बौधायनः ॥ आददीत मृदोऽपश्च षट्सु पूर्वेषु शुद्धये। उत्तरेषु च षट्स्वद्भि केवलाभिर्विशुध्यति। ततश्च द्वादशस्वपीति मानवमृद्वारिग्रहणवचन व्यवस्थयामृद्वारिणोग्रहणे सति न विरुध्यते। गोविन्दराजस्तु मनुबौधायनवचनसदर्शनादुत्तरषट्केऽपि विकल्पमाह। सच व्यवस्थितोदैवपित्राद्यदृष्टकर्मप्रवृत्तेउत्तरेष्वपि मृदमादद्यानान्यदा ॥ १३४ ॥

(४) राघवानन्द.। किंच विण्मूत्रेति। अर्थवत्। यावतागन्धलेपक्षयोभवेत्तावदुपादेयमित्यर्थः। गन्धलेपक्षय करशौच कुर्यादिति याज्ञवल्क्योक्तेः। शुद्धिषु शोधनकर्तव्यासु तदुक्तं ॥ आददीत मृदोपश्च षट्सु पूर्वेषु शुद्धये। उत्तरेषुतु षट्स्वद्भि केवलाभिर्विशुध्यतीति बौधायनोक्तेर्व्यवस्था। अतोगोविन्दराजोक्तविकल्पोऽनवसर. ॥ १३४ ॥

(५) नन्दनः। विण्मूत्रयोरुत्सर्गे तल्लेपाद्यभावेऽपि शुद्धयेमृद्वार्यादेयम्। अर्थवत्प्रयोजनवत् गन्धलेपक्षयकरमितियावत्। दैहिकानांमलानां द्वादशसु शुद्धिषु द्वादशमलानांशुद्धिषु। अत्रापिमृद्वार्यादेयमित्यनुषङ्गः ॥ १३४ ॥

(६) रामचन्द्रः। विण्मूत्रोत्सर्गे तयो शुध्यर्थंमृद्वारि अर्थवत् प्रयोजनवत्। गन्धादिदूरीकरमित्यर्थः ॥ १३४ ॥

वसाशुक्रमसृङ्मज्जामूत्रविट्घ्राणकर्णविट् ॥ श्लेष्माश्रुदूषिकास्वेदोद्वादशैते नृणां मलाः ॥१३५ ॥

(१) मेधातिथिः। यान्येतानि द्वादशमलानि दर्शितानि नृग्रहणंपश्चनखानांप्रदर्शनार्थं। श्वशृगालादीनांत्वस्पृश्यत्वादेव सिद्धम्। विण्मूत्रे तु सर्वस्याजाविकगवाश्वेभ्योन्यत्र ॥ १३५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । शुक्रपदं रजसोऽप्युपलक्षणम् । असृक्पदं पूयस्नायुमांसादेः । विट् विष्ठा । कर्णविट् कर्णमलं तदास्यमलस्यापिष्ठीवनादेरुपलक्षणम् । नखपदं केशलोमादेरपि । श्लेष्म नासामल । दूषिका नेत्रमल । स्वेदपदेन गात्रमलानामपि ग्रहणम् ॥ १३५ ॥

(३) कुल्लूकः । वसा कायस्नेहः शुक्रं रेतः असृग्रक्तं मज्जा शिरोमध्ये पिण्डितस्नेहः दूषिकाऽक्षिमलः स्वेदःश्रमादिना देहनिःसृतजलं वसादयोद्वादशनराणांदैहिकामलाभवन्ति ॥ १३५ ॥

(४) राघवानन्दः । तन्मलान्याह वसेति । वसा कायस्नेहः । मज्जा अस्थिगतस्नेहः । अश्रु नेत्रमलं । दूषिका तद्द्रवःपूयविशेषः ॥ १३५ ॥

(५) नन्दनः । द्वादशमलानाह वसेति । कर्णविट्कर्णमलम् । मलग्रहणमन्येषामपि तत्तुल्यानामुपलक्षणार्थम् । अर्थान्तरितेन येन कार्यं पादावनेजनं मृत्पूर्वकं यथा तोयमशुचिक्षालनायच ॥ १३५ ॥

(६) रामचन्द्रः । वसादयोद्वादश नृणां मलाः मज्जा पूयस्नायुमांसत्वगादेरुपलक्षणम् । कर्णविट् स्वदेहमात्रमलानामुपलक्षणम् । दूषिका नेत्रमलम् ॥ १३५ ॥

एका लिङ्गे गुदे तिस्रस्तथैकत्र करे दश ॥ उभयोः सप्त दातव्यामृदः शुद्धिमभीप्सता ॥ १३६ ॥

(१) मेधातिथिः । विण्मूत्रोत्सर्गानन्तरं मेढ्रस्य शुध्यर्थमेकामृद्दातव्या वामेन । स्मृत्यन्तरे शुद्धिविधानाद्यावती तस्मिन्हस्ते याति तावती सोदका ग्रहीतव्या । अर्द्धं तु ब्रुवे । अर्थवदिति वचनेनोक्तमेव परिमाणम् । केचित्तु पठन्ति । प्रथमा प्रसृतिर्ज्ञेया द्वितीयातु तदर्धिका । तृतीया मृत्तिका ज्ञेया त्रिभागकरपूरणे । एतच्च परिमाणपाद्यावेव । अन्यत्र त्वर्थवदित्येकोत्सर्गपीपत्येव संख्या । आवृत्तिविधानचैव मृद्भेदे गवादिवत् । तथाचात्रोच्यते । वल्मीकाद्दूरतरादश्वस्थानाद्याम्येत्यादि । एवमिह सिताकृष्णालोहितेत्याद्यपि नादरणीयम् । अभीप्सता इच्छतेति ॥ १३६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । तत्र विशेत्सर्गे शौचप्रकारमाह एकालिङ्ग इति । एकाग्रन्थिपर्वपूरिका । गुदाल्लोपेन मलमपहत्य तिस्रः प्रसृतितदर्धतदर्धमानाः स्मृत्यन्तरात् । करादीत्वामलकमात्रास्तित्वत्युपक्रमे शौचार्थंचैवमृतिका इति स्मृत्यन्तरेऽभिधानात्तावत्प्रमाणतोमृदः । एकत्र वामे । उभयोर्वामदक्षिणयोः ॥ १३६ ॥

(३) कुल्लूकः । मूत्रपुरीषोत्सर्गे सति शुद्धिमभीप्सता मृद्दार्द्रादेयमर्थवदित्युक्तत्वाज्जलसहिता मृदेका लिङ्गे दातव्या । गुदे तिस्रोमृदः । तथैकस्मिन्करे वामे । शौचविद्दक्षिणंहस्तंनाधःशौचे नियोजयेत् । तथैव वामहस्तेन नाभेरूर्ध्वं न शोधयेदिति देवलवचनात्तस्यैवाधःशौचसाधनत्वात्तत्रैव दशमृदोदातव्यास्ततउभयोःकरयोःसमदातव्याः । यदातूक्तशौचेनापि गन्धलेपक्षयोन भवति तदा यावदपैत्यमेध्याक्तादितिवचनादधिकसंख्याऽपि मृद्दातव्या । एतद्विषयाण्येव मुनीनामधिकसंख्यावचनानि । मृत्परिमाणमाह दक्षः ॥ लिङ्गेऽप्यत्रसमाख्याता त्रिपर्वी पूर्यते यया । द्वितीया च तृतीया च तदर्धार्धा प्रकीर्तिता इति यदातूक्तसंख्यायाअल्पेनापि गन्धलेपक्षयोभवति तदा संख्यावाक्यारम्भसामर्थ्यात्संख्या पूरयितव्यैव ॥ १३६ ॥

(४) राघवानन्दः । किंचैकेति । एकत्र करे वामकरे उभयोरिति शुध्यधिकारणद्वित्वोपलक्षणं तेन पाणिपादद्वय शौचमिदिरतमाह ॥ शौचविद्दक्षिणंहस्तंनाधःशौचेनियोजयेत् । तथैव वामहस्तेन नाभेरूर्ध्वंन शोधयेदिति देवलोक्तेः । दक्षि-

(१३६) तथैकत्र करेदश (क, ग, घ, ण) =तथावामकरे दश (ख, च)

णकरशौचं संसर्गजलेपक्षयार्थम्। अत्रसङ्ख्याऽदृष्टार्था अधिकेनन्यूनेनवा गन्धलेपक्षयस्यावश्यंभावित्वात् ॥ गन्धलेपक्षयं कर शौचंकुर्यादतन्द्रितइति याज्ञवल्क्योक्तेः ॥ १३६ ॥

(५) नन्दनः। एकालिङ्गे विभक्तिविपरिणामः । एकस्मिन्वामेकरे । उभयोः करयोः संहतयोः ॥ १३६ ॥

(६) रामचन्द्रः। मूत्रपुरीषशौचाय मृत्परिमाणमाह एकेति । शुद्धिमभीप्सता पुंसा मृदोदातव्याः । उभयोर्हस्तयोः ॥ १३६ ॥

एतच्छौचं गृहस्थानां द्विगुणं ब्रह्मचारिणाम् ॥ त्रिगुणं स्याद्वनस्थानां यतीनां तु चतुर्गुणम् ॥१३७॥

(१) मेधातिथिः। शौचविधिराश्रमविशेषेण अनाश्रमिणस्तु मृद्धार्यदेयमर्थवदित्येतदेव शूद्रस्यापि गार्हस्थ्येऽधिकारोस्त्येवेत्येषा संख्या ॥ १३७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। द्विगुणमित्यादि संख्यातोन स्मृत्यन्तरसिद्धपरिमाणतः अत्र तस्याएव मन्त्रमात्मकतार्थत्वात्सर्वनाम्नां वारत्रयगृहीताधिकानांतु मानापेक्षायामन्त्यमानस्य मसूत्यर्धार्थस्य ग्रहणम् ॥ ३७ ॥

(३) कुल्लूकः। एका लिङ्गइत्यादियच्छौचमुक्तंतद्गृहस्थानामेव ब्रह्मचारिणांद्विगुणं वानप्रस्थानांत्रिगुणं यतीनांपुनश्चतुर्गुणम् ॥ १३७ ॥

(४) राघवानन्दः। तत्र व्यवस्थितिमाह एतदिति। यतीनां त्रिदण्डिनां आश्रमसमभिव्याहारात्नैकदण्डिनां नोच्छिष्टोनाशुचिर्भवेत् अन्याश्रमस्थइत्यादिश्रुतेः। तत्रच ॥ यच्छौचंदिवसेप्रोक्तंतदर्धंनिशिसन्ध्ययोः। तदर्धमातुरेकाले पथि शूद्रवदाचरेदिति पठन्ति। तेन शूद्रे सङ्ख्यानेष्टा किंतु गन्धलेपक्षयमात्रम् ॥ १३७ ॥

कृत्वा मूत्रं पुरीषं वा खान्याचान्तउपस्पृशेत् ॥ वेदमध्येष्यमाणश्च अन्नमश्नंश्च सर्वदा ॥ १३८ ॥

(१) मेधातिथिः। मूत्रोत्सर्गदेशान्मूत्रादिसंबन्धात् कृत्वा शोधयित्वा यथोक्तेन विधिना आचान्तः खानि इन्द्रियाणि उपस्पृशेत् । वेदमध्येष्यमाणश्च द्वितीयेस्वाध्यायविधौमायमिकार्थत्वात्करोतेः कृत्वा उत्सृज्येति प्रतीयते । उत्सृज्य मूत्रपुरीषचपायूपस्थंक्षालयित्वाआचामेद्वेदमध्येष्यमाणश्च स्वाध्यायविधेर्धर्मतयोक्तमध्येष्यमाणस्त्वाचान्तइति। इदंत्वध्यापयतोऽन्यतोवाअन्यथा वेदमुदाहरन्तउच्यन्ते। लौकिकानि क्रियान्तराणि कृत्वा नानाचान्तोवेदाक्षराण्युच्चारयेत्। अन्नमश्नंश्च। ॥ १३८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। आचान्तइति त्रिर्जलंपीत्वा द्विःप्रमृज्यादिति वक्ष्यमाणमाचमनंकृत्वेत्यर्थः । खानि आस्यप्राणचक्षुश्श्रोत्रनाभिहृदयब्रह्मरन्ध्राणि स्पृशेदिति साङ्गमाचमनंदर्शितम् । वेदमध्येष्यमाणोऽध्यापयिष्यन्नध्येष्यमाणोवा। अश्नन्नशनादौ। अत्र कृत्वामूत्रंपुरीषंवेत्यशायत्यातिशयमानोपलक्षणम् । अध्येष्यमाणोन्नमश्नन्नित्यत्यन्तप्रयतसाध्यकर्मारम्भोपलक्षणम् । तेनाप्रयत्यनिवृत्त्यर्थंप्रयतसाध्यकर्मारम्भयोग्यतार्थंचाचमने कार्ये । गृहस्थानामिन्द्रियादिस्पर्शनसहितमाचमनमितिदर्शितम् ॥ १३८ ॥

(३) कुल्लूकः। मूत्रपुरीषंकृत्वा एतयथोक्तशौचस्त्रिराचान्तइन्द्रियच्छिद्राणि शीर्षण्यन्यानि च स्पृशेद्वेदाध्ययनंचिकीर्षन्नन्नवाऽश्नन्। यत्तु द्वितीयाध्याये अध्येष्यमाणस्त्वाचान्तोनियेद गुरवेक्षीयादाचम्येत्युभयमुक्तं तद्व्रताङ्गत्वार्थम्। इदंतु पुरुषार्थशौचायेत्यपुनरुक्तिः ॥ १३८ ॥

(४) राघवानन्दः। किंच कृत्वेति वेदमध्येष्यमाणइति द्वितीयाध्यायोक्ताचमनधर्मंगपरत्वार्थम् ॥ १३८ ॥

तैर्वपनमुण्डनमासिककर्तव्य तृतीयार्थेषष्ठी । अथवा ब्राह्मणाश्रितास्तत्परतन्त्राब्राह्मणै कार्यम् । अनेकार्थत्वात्करोतेरुपदिष्टव्यमितिप्रतिपत्ति । वैश्यवत् शौचकल्पविशेषा । सूतकादावाचमनेच । द्विजोछिष्टंच भोजन एतत्प्राग्व्याख्यातम् ॥ १४० ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । न्यायवर्तिनास्ववर्णधर्माऽच्युतानाशूद्राणा मासिकमासिमासिमुण्डन कार्यम्। भोजनच द्विजोच्छिष्ट द्विजपाकभाण्डावशिष्ट एवविधवृत्तवताशूद्राणावैश्यवच्छौचकल्पमाशौचादिशुद्धि तेन पञ्चदशाहान्ते सूतकमृतकशुद्धि । आचमनञ्च वैश्यवदेवतत्र अद्भि प्राश्निताभिरित्यादि प्रागुक्तम् ॥ १४० ॥

(३) कुल्लूक । शूद्राणाकार्यमितिकृत्यानाकर्त्तरिवेति कर्तरि षष्ठी । यथाशास्त्रव्यवहारिभिर्द्विजशुश्रूषकै शूद्रैर्मासिमासि मुण्डनकार्यं वैश्यवच्च मृतसूतकादौ शौचकल्पोऽनुष्ठातव्य द्विजोच्छिष्टंच भोजन भुज्यतइतिभोजन कार्यमिति ॥ १४० ॥

(४) राघवानन्द । किंच शूद्राणामपि । कृत्याना कर्तरीति तृतीयार्थे षष्ठी। वपनंमुण्डनरूप मासिकमिति । प्रासगिक । नोच्छिष्टन हविष्कृतमिति सेवकेतराणामतिषेध ॥ १४० ॥

(५) नन्दन । न्यायवर्तिनाशूद्राणामितरेभ्याविशेषमसङ्गादाह शूद्राणामिति । मासिक मासिश्राद्धकार्यं प्रतिमासंवपनकार्यमितिवा । शौचाचमनादिकल्प ॥ १४० ॥

(६) रामचन्द्र । शूद्रधर्ममाह शूद्राणामिति । न्यायवर्तिना शूद्राणां मासिक माससबन्धि श्राद्ध कार्यम् । न्यायवर्तिना शूद्राणा वपनं क्षौरं कार्यम् । वैश्यवच्छौचकल्प पञ्चदशदिनपर्यन्त । द्विजपाकभाण्डावशिष्ट द्विजोच्छिष्ट भोजन द्विजैर्दत्त कार्यम् । शूद्रस्तु द्विजसेवयेति वाक्यैन ॥ १४० ॥

नोच्छिष्टं कुर्वते मुख्याविप्रुषोऽङ्गे पतन्ति याः ॥ न श्मश्रूणि गतान्यास्य नदन्तान्तरधिष्ठितम् ॥१४१॥

[अजाश्च मुखतोमेध्यं गावोमेध्याश्चपृष्ठत ॥ ब्राह्मणा पादतोमेध्या स्त्रियोमेध्याश्च सर्वतः॥१॥

गौरमेध्या मुखेप्रोक्ता अजा मेध्या तत स्मृता ॥ गो पुरीष च मूत्रच मेध्यमित्यब्रवीन्मनु ॥२॥][१]

(१) मेधातिथि । निष्ठीव्योक्त्वानृतानिचेतिनिष्ठीवनआचमनविधानादनाघातस्याशुद्धिता ज्ञापिता । विप्रुषामपि मुखान्निष्क्रमणनिष्ठीवनमेव । अतोविप्रुषाश्लेष्मनिरसनरूपनिष्ठीवनादाचमनमाशङ्कितमिदमाह । मुखेभवामुखनिर्गतावामुख्या विप्रुषइत्यनुच्छिष्टकुर्वन्ति नचेदङ्गे निपतन्तीति । ननुच विप्रुष शुद्धाइत्युक्तमुखजाविप्रुषइत्यत्रउक्त । दैहिकमलव्यतिरेकेणान्यत्र । इदमेवज्ञापक न सर्वोविषय सर्वत्र । श्मश्रूणि दाढिकालोमानि । आस्यगतानि प्रविष्टानि नोच्छिष्टकुर्वन्तीत्यनुषङ्ग । अतश्चायत्पूगफलादि जनयत्येव । तथा दन्तान्तरधिष्ठितञ्च । स्मृत्यन्तरे विशेष । दन्तश्लिष्टेतु दन्तवदन्यत्र जिह्वाविमर्शनात् । प्राक्च्युतेरित्येके । च्युतेष्वास्राववद्विद्यान्निगिरन्नेवतच्छुचिरितिच्युतेष्वजिह्वयोतविधात् जिह्वासंस्पर्शे शुचित्वनिषेधात् । ॥ १४१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । मुख्या मुखजा विप्रुषोद्रप्सनिन्दवोतिशुद्धायाऽऽसद्रव्येषु पतिताअपिनोच्छिष्टत्वजनयन्ति-

---

(१४१) विप्रुषोऽङ्गे पतन्तिया =विप्रुषोऽङ्ग नयन्ति या (स, ण, च)

१(ट)

वान्तोविरिक्तः स्नात्वा तु घृतप्राशनमाचरेत् आचामेदेव भुक्त्वान्नं स्नानं मैथुनिनः स्मृतम्॥१४४॥
[अनृतौ तु मृदा शौचं कार्यं मूत्रपुरीषवत् ॥ ऋतौ तु गर्भशङ्कित्वात्स्नानं मैथुनिनः स्मृतम् ॥१॥]+

(१) मेधातिथिः। वमनविरेचने प्रसिद्धे। अशितमन्नयेन मुखेनोद्गीर्णंसवान्तः पुरुषः। यस्योच्चारवेगाअष्टसंख्यायाऊर्ध्वंजाताहरीतक्यादिभक्षणेन व्याधिनावा सविरिक्तः। तौ स्नानप्रथमकुर्याताम्। ततोन्तेघृतप्राशनंकृत्वैतदन्यदन्नमश्नाताम्। नचानेन घृतप्राशनेन भोजनान्तरनिवृत्तिः। प्रायश्चित्तेषुद्रव्यशुद्धिरियं भस्मोदकमार्जनवद्घृतप्राशनं। आचामेदेव भुक्त्वान्नं। अन्नंभुक्त्वा तदहरेव यदि वमनविरेचने स्यातां तदाचमनमेव केवलं न स्नानघृतप्राशने। अपरैस्तुस्नातव्यमित्याख्यायते। भुक्त्वाचामेदेव भोजनानन्तरमाचमनविहिततस्यैवायमपवादः। मैथुनिनः स्त्रियाङ्कृतशुक्रोत्सर्गः स्नानेन शुध्यति॥ १४४॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। वान्तोवमनंकृत्वा विरिक्तः कोष्ठमल्पमतिसार्य स्नानं घृतप्राशनंच कामतः अकामतः स्नानमात्रम्। आचामेदेव नतु तदुच्छिष्टतापगमेपिस्नायात्। मैथुनिनः ऋतुकालेमैथुनकरणे अनृतौ तु मैथुने आचमनमात्रं स्मृत्यन्तरे उक्तम्॥ १४४॥

(३) कुल्लूकः। कृतवमनःसजातविरेकः स्नात्वा घृतप्राशनंकुर्यात्। दशविरेकैर्विरिक्तइतिगोविन्दराजः। यदि भुक्त्वाअनन्तरमेव वमति तदाऽऽचमनमेव कुर्यान्न स्नानघृतप्राशने। मैथुनंच कृत्वा स्नायात्। इदंत्वृतुमतीविषयम्॥ १४४॥

(४) राघवानन्दः। किंच वान्तइति वान्तः कृतवमनः विरिक्तः सजातविरेकः। भुक्तान्नसद्योवमने त्वाचमनमित्याचामेदिति गोविन्दराजः। मैथुनिनः ऋतुमत्या सह अन्यत्र मूत्रवदित्युक्तम्। सन्निधेर्भोजनाव्यवहितमैथुनिनोवा॥ १४४॥

(५) नन्दनः। वमनविरेचनयो समुच्चितयोः स्नात्वाघृतमश्नीयात्। अन्नंभुक्त्वा तदानीमेव वान्तोविरिक्तश्चेदाचामेदेव नतु स्नानघृतप्राशने कुर्यात्॥ १४४॥

(६) रामचन्द्रः। विरक्तःकृतविरेकः कृतपुरीषः मैथुनिनः मैथुनकर्तुः ऋतावपि गमनेन शुध्यति यज्ञादिकार्या-

(२) सर्वज्ञनारायण । क्षुत्वा क्षुतस्त्वा निष्ठीव्य सश्लेष्मवक्त्ररसनिरस्य प्रयतोपिसन्नेकेनाचमनेनापरमप्या चामेदितिद्विराचमनमुक्तम् । अध्येष्यमाणइ यध्ययनार्थप्रायत्यहेतुतया द्विराचमनविहितम् ॥ १४५ ॥

(३) कुल्लूक । निद्राक्षुद्भोजनश्लेष्मनिरसनमृषावादजल्पानादि कृत्वाऽध्ययनचिकीर्षुः शुचिरप्याचामेत् । यत्तु भुक्त्वाचोपस्पृशेत्सम्यगिति तथा अध्येष्यमाणस्त्वाचा तईति द्वितीयाध्यायोक्तद्ब्रताङ्गत्वेन । इहतु भुक्त्वाचमनविधान-पुरुषार्थमध्ययनाङ्गतयाचमनविधानगृहस्थादीनामपीति ॥ १४५ ॥

(४) राघवानन्दः । किंचैतेष्वपि पुनराचामेदित्याह सुप्त्वेति । आचमनं द्विविधं प्रायश्चित्तार्थं कर्माङ्गञ्चआचान्तेन कर्तव्यमिति गोभिलस्मरणात् प्रयतोपि येन कर्मार्थमाचान्त एतेषु जातेष्वाचामेदित्यर्थः । यत्त्वयमनुक्तरथ्योपसर्प णाद्यर्थम् । प्रयतोप्यध्येष्यमाणआचम्याधीयीतेति मेधातिथिः । तत्राप्यध्येष्यमाणश्चाचामेदित्यनेन प्रत्याचमनस्य पूर्वाङ्गत्वप्राप्तेरतेनाचान्त पुनराचामेदित्यपिव्याख्या ॥ १४५ ॥

(५) नन्दन । पुनरध्येष्यमाणग्रहणमादरातिशयार्थम् ॥ १४५ ॥

एषशौचविधिः कृत्स्नोद्रव्यशुद्धिस्तथैव च ॥ उक्तोवः सर्ववर्णानां स्त्रीणां धर्मान्निबोधत ॥१४६॥

(१) मेधातिथि । आद्येनपादत्रयेण शुद्धिप्रकरणोपसंहारश्चतुर्थेन वक्ष्यमाणसंक्षेपवचनम् । शौचविधिशब्द सामान्यशब्दोपि द्रव्यशुद्धिसन्निधानाद्गोबलीवर्दवदितरविशेषपरः संपद्यते । स्त्रीणांधर्माअसाधारणस्त्रीकर्तृकाएव । यस्तु साधारणोयागादि सइह नोच्यते ॥ १४६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । शौचविधिः देहस्यसर्ववर्णानां याः स्त्रियस्तासां धर्मम् ॥ १४६ ॥

(३) कुल्लूक । एषवर्णानांजननमरणादौ दशरात्रादिरशौचविधिः समग्रोद्रव्याणांतैजसादीनांचैलादीनाच जलादि-ना शुद्धिविधिर्युष्माकमुक्त । इदानींस्त्रीणामनुष्ठेयधर्मंशृणुत ॥ १४६ ॥

(४) राघवानन्द । प्रतिज्ञा तरमेषइति त्रयोदशभिः । स्त्रीणां स्त्रीकर्तृकं धर्मम् ॥ १४६ ॥

(५) नन्दन । शौचविधिं शरीरमलशोधनविधिं ॥ १४६ ॥

बालया वा युवत्या वा वृद्धया वापि योषिता ॥ न स्वातन्त्र्येण कर्तव्यं किंचित्कार्यंगृहेष्वपि ॥१४७॥

(१) मेधातिथि । स्वातन्त्र्यस्त्रीषु कस्यांचिदवस्थायांनास्तीत्युपदेशार्थं । वयोविभागवचनंतु यथावस्था पारतन्त्र्य तत्प्रदर्शनार्थमविवक्षिततत्स्वरूपम् । तथाचोक्तं ॥ न सपिण्डेषु वा सत्सु पितृपक्षे प्रभुस्त्रियाः । पक्षद्वयावसानेतु राजा भर्ता-स्त्रियामतः ॥ १४७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । योषिता स्वातन्त्र्येण भर्त्राद्यननुज्ञया किंचिदणुमात्रमपि न कार्यं कार्यम् ॥ १४७ ॥

(३) कुल्लूक । बाल्ये यौवने वार्धके च वर्तमानया किंचिदल्पमपि कार्यंभर्त्राद्यननुमतं न स्वातन्त्र्येण कर्त-व्यमिति ॥ १४७ ॥

(५) नन्दन । गृहेष्वपीत्यर्थप्राप्तस्यानुवादोनविशेषणं सर्वेषुकृत्येष्वस्वातन्त्र्यस्येष्टत्वात् । किंचिदपीत्यर्थ ॥ १४७ ॥

---

(१४७) गृहेष्वपि-गृहेष्वपि (ल, र, ब, न, म)

वान्तोविरिक्तः स्नात्वा तु घृतप्राशनमाचरेत् आचामेदेव भुक्त्वान्नं स्नानं मैथुनिनः स्मृतम्॥ १४४॥

[अनृतौ तु मृदा शौच कार्यं मूत्रपुरीषवत् ॥ ऋतौ तु गर्भशङ्कित्वात्स्नानं मैथुनिनः स्मृतम् ॥ १॥]+

(१) मेधातिथि । वमनविरेचने प्रसिद्धे । अशितमन्नयेन मुखेनोद्गीर्णंसवान्त पुरुष । यस्योच्चारवेगाअष्टसख्याया ऊर्ध्वंजाताहरीतक्यादिभक्षणेन व्याधिनावा सविरिक्त । तौ स्नानप्रथमकुर्याताम् । ततोन्तेघृतप्राशनकृत्वैतदन्यदन्नमश्नाताम । नचानेन घृतप्राशनेन भोजनान्तरनिवृत्ति । प्रायश्चित्तेषुद्रव्यशुद्धिरिय भस्मोदकमार्जनवद्घृतप्राशन । आचामेदेव भुक्त्वान्न । अन्नभुक्त्वा तदहरेव यदि वमनविरेचने स्याताम् तदाचमनमेव केवल न स्नानघृतप्राशने । अपरैस्तु त्वतन्नव्याख्यायते । भुक्त्वाचामेदेव भोजनानन्तरमाचनविहिततस्यैवायमपवाद । मैथुनिन स्त्रियाङ्कृतशुक्रोत्सर्ग. स्नाने न शुध्यति ॥ १४४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । वान्तोवमनकृत्वा विरिक्त काष्ठमरमतिसार्यं स्नान घृतप्राशनच कामत अकामत स्नानमात्रम् । आचामदेव नतु तदुच्छिष्टतापगमेपिस्नायात् । मैथुनिन ऋतुकालेमैथुनकरणे अनृतौ तु मैथुने आचमनमात्रं स्मृत्यन्तरे उक्तम् ॥ १४४ ॥

(३) कुल्लूक । कृतवमन सजातविरेक स्नात्वा घृतप्राशनकुर्यात् दशविरेकानविरिक्तइतिगोविन्दराज । यदि भुक्त्वाअनन्तरमेव वमति तदाऽऽचमनमेव कुर्यान्न स्नानघृतप्राशने । मैथुनच कृत्वा स्नायात् । इदत्वृतुमतीविषयम् ॥ १४४॥

(४) राघवानन्द । किंच वान्तइति वान्त कृतवमन विरिक्त सजातविरेक । भुक्तान्नसद्योवमने त्वाचमनमित्याचामेदिति गोविन्दराज । मैथुनिन ऋतुमत्या सह अन्यत्र मूत्रवदित्युक्तम् । सन्निधेर्भोजनाव्यवहितमैथुनिनोवा ॥ १४४ ॥

(५) नन्दन । वमनविरेचनयो समुच्चितयो स्नात्वाघृतप्राश्नीयात् । अन्नभुक्त्वा तदानीमेव वान्तोविरिक्तश्चेदाचामेदेव नतु स्नानघृतप्राशने कुर्यात् ॥ १४४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। क्षुत्वा क्षुतंकृत्वा निष्ठीव्य सश्लेष्मवक्त्ररसनिरस्य प्रयतोपिसन्नेकेनाचमनेनापरमप्याचामेदितिद्विराचमनमुक्तम्। अध्येष्यमाणइत्यध्ययनार्थमायत्यहेतुतया, द्विराचमनविहितम् ॥ १४५ ॥

(३) कुल्लूकः। निद्राक्षुद्भोजनश्लेष्मनिरसनमृषावादजलपानादि कृत्वाऽध्ययनचिकीर्षुः शुचिरप्याचामेत्। यत्तु भुक्त्वाचोपस्पृशेत्सम्यगिति तथा अध्येष्यमाणस्त्वाचान्तइति द्वितीयाध्यायोक्तं तद्व्रताङ्गत्वेन। इहतु भुक्ताचमनंविधानपुरुषार्थमध्ययनाङ्गतयाचमनविधानंगृहस्थादीनामपीति ॥ १४५ ॥

(४) राघवानन्दः। किंचैतेष्वपि पुनराचामेदित्याह सुप्त्वेति। आचमन द्विविधं प्रायश्चित्तार्थं कर्माङ्गंचआद्यान्तेन कर्तव्यमिति गोभिलस्मरणात् प्रयतोपीत्यनेन कर्मार्थमाचान्त एतेषु जातेष्वाचामेदित्यर्थः। चत्रयमनुक्तरथ्योपसर्पणाद्यर्थम्। प्रयतोप्यध्येष्यमाणआचम्याधीयीतेति मेधातिथि। तत्राप्यध्येष्यमाणश्चाचामेदित्यनेन प्रत्याचमनस्य पूर्वाङ्गत्वप्राप्तेरेतेनाचान्तःपुनराचामेदित्यपिव्याख्या ॥ १४५ ॥

(५) नन्दन। पुनरध्येष्यमाणग्रहणमादरातिशयार्थम् ॥ १४५ ॥

एषशौचविधिः कृत्स्नोद्रव्यशुद्धिस्तथैव च ॥ उक्तोवः सर्ववर्णानां स्त्रीणां धर्मान्निबोधत ॥१४६॥

(१) मेधातिथि। आद्येनपादत्रयेण शुद्धिप्रकरणोपसंहारश्चतुर्थेन वक्ष्यमाणसंक्षेपवचनम्। शौचविधिशब्द सामान्यशब्दोपि द्रव्यशुद्धिसंनिधानाद्गोबलीवर्दवदितरविशेषपरःसंपद्यते। स्त्रीणांधर्माअसाधारणस्त्रीकर्तृकाएव। यस्तु साधारणोयागादिःसइह नोच्यते ॥ १४६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण। शौचविधि देहस्यसर्ववर्णानां या. स्त्रियस्तासां धर्मम् ॥ १४६ ॥

(३) कुल्लूकः। एषवर्णानांजननमरणादौ दशरात्रादिरशौचविधिः समग्रोद्रव्याणांतैजसादीनांचेलादीनांच जलादिना शुद्धिविधिर्युष्माकमुक्त। इदानींस्त्रीणामनुष्ठेयधर्मंशृणुत ॥ १४६ ॥

(४) राघवानन्द। मतिज्ञान्तरमेषइति त्रयोदशभि। स्त्रीणां स्त्रीकर्तृक धर्मम् ॥ १४६ ॥

(५) नन्दनः। शौचविधिःशरीरमलशोधनविधि। ॥ १४६ ॥

बालया वा युवत्या वा वृद्धया वापि योषिता ॥ न स्वातन्त्र्येण कर्तव्यं किंचित्कार्यंगृहेष्वपि ॥१४७॥

(१) मेधातिथिः। स्वातन्त्र्यंस्त्रीषु कस्यांचिदवस्थायांनास्तीत्युपदेशार्थः। वयोविभागवचनंतु यथास्याःपारतन्त्र्यंतत्प्रदर्शनार्थमविवक्षितलरूपम्। तथाचोक्त ॥ तत्सपिण्डेषु वा सत्सु पितृपक्षे प्रभुस्त्रियाः। पक्षद्वयावसानेतु राजा भर्ता स्त्रियामतः ॥ १४७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। योषिता स्वातन्त्र्येण भर्त्राद्यननुज्ञया किंचिदणुमात्रमपि न कार्यं कार्यम् ॥ १४७ ॥

(३) कुल्लूकः। बाल्ये यौवने वार्धके च वर्तमानया किंचित्सूक्ष्ममपि कार्यंभर्त्राद्यननुमतं न स्वातन्त्र्येण कर्तव्यमिति ॥ १४७ ॥

(५) नन्दन। गृहेष्वपीत्यर्थमात्रस्यानुवादोनविशेषणंसर्वेष्वप्यर्थेष्वस्वातन्त्र्यस्येष्टत्वात्। किंचिदपीत्यन्वय ॥ १४७ ॥

---

(१४७) गृहेष्वपि=गृहेष्वपि (क, र, ब, न, म)

(६) रामचन्द्रः । स्त्रीधर्मानाह बाल्येति । न स्वातन्त्र्य स्त्रियाः कचिदित्यर्थः ॥ १४७ ॥

बाल्ये पितुर्वशे तिष्ठेत्पाणिग्राहस्य यौवने ॥ पुत्राणां भर्तरि प्रेते न भजेत्स्त्री स्वतन्त्रताम् ॥१४८॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । बाल्यइत्यादि पित्रादिगृहवासकालोपलक्षणम् ॥ १४८ ॥

(३) कुल्लूकः । किंतु बाल्ये पितुर्वशे तिष्ठेत । यौवनेभर्तुः भर्तरि मृते पुत्राणां ॥ तदभावे तत्सपिण्डेषु चासत्सु पितृपक्ष.मभुःस्त्रिय. । पक्षद्वयावसाने तु राजा भर्ता स्त्रियामतः । इतिनारदवचनात् ज्ञातिराजादीनामायत्ता स्यान्कदाचिन्न स्वतन्त्रा भवेत् ॥ १४८ ॥

(४) राघवानन्दः । स्वातन्त्र्याभावव्यनक्ति बाल्यइति । पाणिग्राहस्य भर्तुः पुत्राणामिति बहुवचनंसपिण्डादिग्रहणार्थं सर्वत्र तिष्ठेद्वशे इत्यनुषज्यते पितारक्षतीत्युक्तपोषकाभावविषयम् ॥ १४८ ॥

(५) नन्दनः । पाणिग्राहस्य भर्तुः ॥ १४८ ॥

(६) रामचन्द्रः । पाणिग्राहस्यभर्तुर्वशेयौवने तिष्ठेत् । भर्तरि प्रेते पुत्राणांवशे तिष्ठेत् ॥ १४८ ॥

पित्रा भर्त्रा सुतैर्वाऽपि नेच्छेद्विरहमात्मनः ॥ एषां हि विरहेण स्त्री गर्ह्ये कुर्यादुभे कुले ॥ १४९ ॥

(१) मेधातिथिः । तत्सपिण्डेष्वित्यादिना चासतित्स्वामिनि कर्तव्यं । अव्यवस्थानंवचनीयताहेतुःकथितोगर्ह्ये-कुर्यादिति । एषाहि विरहेण निवसन्ती गच्छन्तीवा ग्रामान्तरमित्यध्याहार्यम् ॥ १४८ ॥ १४९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । गर्ह्येकुर्यात् व्यभिचारेण उभे कुले पितुर्भर्तुश्च ॥ १४९ ॥

(३) कुल्लूकः । पित्रा पत्या पुत्रैर्वा नात्मनोविरहंकुर्यात् यस्मादेषावियोगेन स्त्रीवन्धकीभावंगतापि पतिपितृकुले निन्दिते करोति ॥ १४९ ॥

(४) राघवानन्दः । किंचान्यत् पित्रेपि । विरहं वियोगं विरहेदण्डमाह तेषामिति गर्ह्ये गर्हायोग्ये ॥ १४९ ॥

(५) नन्दनः । उभे कुले पितृभर्तृकुले ॥ १४९ ॥

(६) रामचन्द्रः । पित्रादीनामेषांविरहेण स्त्री उभेकुले गर्ह्ये कुर्यात् ॥ १४९ ॥

सदा प्रहृष्टया भाव्यंगृहकार्येषु दक्षया ॥ सुसंस्कृतोपस्करया व्यये चामुक्तहस्तया ॥ १५० ॥

(१) मेधातिथिः । आभीक्ष्णवचनःसदाशब्दोनित्यशब्दवत् । नित्यप्रहसितयेइतिसत्यप्यन्यत्र. क्रोधशोकवेगे भर्तुर्दर्शनेमुखप्रसादस्मितनर्मवचनादिनाप्रहर्षोदर्शनीयः । कुमार्याभर्तृमत्याश्चायमुपदेशः । गृहकार्येच दक्षया । अर्थसंग्रहव्ययादिरीमनिष्पाद्यम् । सुसंस्कृतोपस्करया उपस्कर गृहोपयोगिभाण्डघटिकादि तत्सुसंस्कृतसुसमृष्टशोभावत्कर्तव्यम् । व्ययेच मित्रज्ञात्यतिथ्यभोजनार्थे धने अमुक्तहस्तया उदारया नभवितव्यम् । नबहुव्ययितव्यमित्यर्थः । सुसंस्कृतान्युपस्कराणि यस्याइति बहुव्रीहिः पूर्वमुक्तोहस्तोपस्यादतिविग्रहः पश्चान्नञ्समासः । रूढ्या उदारवचनोमुक्तहस्तशब्द ॥ १५० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । उपस्करोगृहोपकरणतत्सुसंस्कृतं निर्णिक्तंकार्यम् । अमुक्तहस्तया संयतहस्तया ॥ १५० ॥

(१४८) पितुर्वशे-पितुर्गृहे (ग)

(३) कुल्लूकः । सर्वदा भर्तरि विरुद्धेऽपि प्रसन्नवदनया गृहकर्मणि चतुरया सुशोधितकुण्डकटाहादिगृहभाण्डया व्ययेचाबहुमदया स्त्रिया भवितव्यम् ॥ १५० ॥

(४) राघवानन्दः । तस्याःकृत्यमाह सदेति । प्रहृष्टया प्रहृष्टवदनया सुसंस्कृतोपस्करया सुष्ठु संस्कृतानि कुण्डकटाहपात्राणि यया तया तथा अमुक्तौ हस्तौ बहुव्यये कर्तव्ये यस्याः साऽमुक्तहस्ता तया ॥ १५० ॥

(५) नन्दनः । उपस्करोगृहोपकरणवर्गोधटपिठरशरावपानभोजनभाजनमुसलोलूखलादि ॥ १५० ॥

(६) रामचन्द्रः । व्यये द्रव्यस्य आयव्यये अमुक्तहस्तया संयतहस्तया व्ययपराङ्मुख्या भाव्यमित्यर्थः ॥१५०॥

यस्मै दद्यात्पिता त्वेनां भ्राता वानुमते पितुः॥ तं शुश्रूषेत जीवन्तं संस्थितं च न लङ्घयेत्॥१५१॥

(१) मेधातिथिः । भ्रातावानुमतेपितुः यथैव पित्रानुज्ञातस्य भ्रातुर्दातृत्वमेवपितुर्निरपेक्षस्यापि दातृत्वश्रुतौ भार्यायाअनुमतेसति दानंबोद्धव्यम् । सर्वत्र सहाधिकाराद्रुभयोश्च दुहितरि स्वाम्यात् । असति पितरि मात्रापि देयेति नवमे दर्शितम् । मातापित्रोरपत्यंतन्निमित्तंच स्वाम्यमिति युक्ता इतरेतरापेक्षा । शुश्रूषेत आराधयेत् । संस्थितंच मृतंच न लङ्घयेत् लङ्घनमतिक्रमणंन स्वातन्त्र्येणातीतेत्यर्थः । यथा जीवति भर्तरि तत्परवती एवंमृतेपि तदैव तत्परतन्त्रया भवितव्यम् । यतआह प्रदानंस्वामिकारकम् । यदैवपित्रा दत्ता तदैव पितुःस्वाम्यंनिवर्तते । यस्मैदीयते तस्योत्पद्यतेअतश्च न विवाहकालएवदानंमागपि विवाहाद्वरणकालेअस्तिदानंकिमर्थस्तर्हिविवाहः ॥ १५१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । भ्रातावेतिदानाधिकार्यन्तरोपलक्षणम् । अनुमतेपितुरितिप्रायिकत्वात् । तंसंस्थितं मृतश्च न लङ्घयेन्न व्यभिचरेत् ॥ १५१ ॥

(३) कुल्लूकः । यस्मै पितैनां दद्यात्पितुरनुमत्या भ्रातावा तंजीवन्तंपरिचरेन्मृतंच नातिक्रामेद्व्यभिचारेण तदीयश्राद्धतर्पणादिविरहितया पारलौकिककृत्यखण्डनेन च ॥ १५१ ॥

(४) राघवानन्दः । किंच यस्माइति । न लङ्घयेत् मृतंच नातिक्रामेत् व्यभिचारेण तदीयश्राद्धतर्पणादिविहितपारलौकिकखण्डनेन च ॥ १५१ ॥

(५) नन्दनः । संस्थितंच नलङ्घयेत् । मृते पत्यौ पुरुषान्तरंनभुञ्जेदित्यर्थः ॥ १५१ ॥

(६) रामचन्द्रः । संस्थितं मृतं तत्कर्म न लङ्घयेत् न व्यभिचरेत् ॥ १५१ ॥

मङ्गलार्थंस्वस्त्ययनंयज्ञश्चासांप्रजापतेः॥ प्रयुज्यते विवाहेषु प्रदानं स्वाम्यकारणम् ॥ १५२ ॥

(१)मेधातिथिः । अभिलषितार्थनिष्पत्तिर्मङ्गलं तत्साधनंतदर्थंप्रयुज्यते । तत्र प्रजापतेर्यज्ञइतिक्रियाविशेषणत्वान्नपुंसकम् । स्वस्तिइंयते प्राप्यते येन तत्स्वस्त्ययनं । यदस्य प्रियंवस्तुविद्यते तन्न नश्यतीत्यर्थः । आसांस्त्रीणां । तेषुविवाहेषु । यज्ञःप्रजापतेः । प्रजापतेर्देवतायाः क्रियते प्रजापतिनत्वदेताम्यइतिविवाहे आज्यहोमाः केषांचिदाम्नाताः । उपलक्षणंचैतदन्यासामपिदेवतानांपूषवरुणार्यम्णाम् । तथाहि । तत्र मन्त्रवर्णाः-पूषणंनुदेवंवरुणंनुदेवमित्यादयोदेवतान्तरप्रकाशनपराः । प्रदानादेवास्त्यपि विवाहे स्वाम्यमुत्पद्यतइत्येतदत्रज्ञाप्यते । विवाहयज्ञस्तु मङ्गलार्थइत्याद्यविवक्षितम् । दारकरणहि विवाहइतिस्मर्यते । सत्यपि स्वाम्ये नैवान्तरेण विवाहंभार्याभवतीति ॥ १५२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । यत्र केनाप्यधिकारिणा यदि न दत्ता बलाद्धोमादिना ब्राह्मणेन स्त्री संस्क्रियते तदापि विप्रस्य तत्रस्वाम्यमस्तीति प्रसंगाद्दर्शयतिमङ्गलार्थमिति । यत्पुण्याहवाचनादि स्वस्त्ययनं तन्न स्वाम्यकारकं मङ्गलार्थत्वेनान्यार्थत्वात्तन्नवेतल्पमितिश्रुतेः कन्यायामन्वक्षितत्वेप्रजापतिदैवतत्वात्कन्याविवाहे योहोमरूपोयज्ञः सम-

जापतेर्यज्ञोभवति सोपि मङ्गलार्थं सप्रयुज्यते नतु तत स्वत्वं किंतु सत्स्वधिकारिषु तैर्दानमसत्सु स्वयवा स्वस्य दान-विप्रस्य स्वाम्यकारकमतोयस्मै दत्ता तमेव नव्यभिचरेदित्यर्थ ॥ १५२ ॥

(३) कुल्लूक । यदासांस्वस्त्ययनशान्त्यनुमन्त्रवचनादिरूप यश्चासाप्रजापतियाग प्रजापत्युद्देशेनाज्यहोमात्मको-विवाहेषु क्रियते तन्मङ्गलार्थमभीप्सपत्यर्थकर्म । यत्पुन प्रथमप्रदानवाग्दानात्मकतदेव भर्तु स्वाम्यजनक ततश्च वाग्दा-नादारभ्य स्त्रीभर्तृपरतन्त्रा तस्मात्तश्रयेतति पूर्वोक्तशेष. । यत्तु नवम वक्ष्यते । तेपानिष्ठा तु विज्ञेया विद्वद्भि सप्तमेपदेइति तद्भार्यात्वसस्कारार्थमित्यविरोध ॥ १५२ ॥

(४) राघवानन्द । किंच मङ्गलेति । पूषणनु देव वरुणनु देवमित्यादिमन्त्रवाचनादिपुर सरप्रजापत्युद्देशेनाज्यहोमात्मकोविवाहेषु क्रियते योयज्ञ तन्मङ्गलार्थमभीप्सपत्यर्थ स्वस्ति मङ्गलमीयतेऽनेनेति स्वस्त्ययन यथास्यात्प्रदान वाग्दानतद्भर्तु स्वाम्यकारणविवाहविना न स्वाम्यमात्रेण भार्यात्वमिति भाव ॥ १५२ ॥

(५) नन्दन । कदाय भर्ता भवतीतिचेत्प्रदानात्प्रभृत्येवेत्याह । मङ्गलार्थमिति । स्वस्त्ययनवैवाहिकमन्त्रक्रियारु-पम् । प्रजापतर्यज्ञ प्राजापत्योहोमश्चयद्द्वयमासांस्त्रीणांविवाहेषु मङ्गलार्थप्रयुज्यत नत्स्वामित्वार्थम् । स्वाम्यकारणस्वामित्व-कारकप्रदानमेवप्रदानात्प्रभृतिस्वामिपारतन्त्र्ययुक्तमितिभाव ॥ १५२ ॥

(६) रामचन्द्र । स्वस्त्ययन स्वस्तिवाचन आसायज्ञ विवाहहोम प्रजापते कन्यायाअधिदेवताया स्वाम्य-कारक स्वामित्वकारकम् ॥ १५२ ॥

अनृतावृतुकाले च मन्त्रसस्कारकृत्पति ॥ सुखस्य नित्य दातेह परलोके च योषित ॥१५३ ॥

(१) मेधातिथि । सर्वत्रैवामतिषिद्धवर्जमिति अनृतावपिसुखस्य दाता । मन्त्रसस्कारोविवाहविधिस्तस्य कर्ता मन्त्रसस्कारकृत् । परलोकेच पत्यासह धर्माधिकाराच्च तत्फलावाप्ते परलोकसुखस्य दातेत्युच्यते ॥ १५३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । योदानानन्तर मन्त्रत पाणिग्रहणादिसस्कारकृत्पति साऽनृतौ मैथुनेनेह सुखस्यकृतौ च प्रजोत्पादनद्वारा परलोके सुखस्य दाता । उपपतिस्त्विहैव सुखस्य दातेति न भर्तारव्यभिचरेदित्यर्थ ॥ १५३ ॥

(३) कुल्लूक । यत मन्त्रसस्कारोविवाहस्तत्कर्ता भर्तर्तावुपेयात्सर्वत्र वा प्रतिषिद्धवर्ज्यमिति गौतमवचनादृतु-कालेऽन्यदाच नियमिहलोके च सुखस्य दाता तदाराधनेन च स्वर्गादिप्राप्ते परलोकेऽपि सुखस्य दातेति ॥ १५३ ॥

(४) राघवानन्द । अनृतौ मन्त्रसस्कारोविवाहस्तस्य कर्ता ऋतावपि गर्भधेहिसिनीवालीत्यादिमन्त्रेण य सस्कारस्तस्यापि कर्ता अतऋतावुपगच्छेदिति शेष । उभयत्रगच्छेद्वा । ऋतावुपेयात्सर्वत्रवा प्रतिषिद्धवर्ज्यमिति गौतमवचनात् । अत्रापि तद्रतौरतिकाम्येत्युक्त पतिविनोभयत्र सुखप्राप्तिरित्याह सुखस्येति ॥ १५३ ॥

(५) नन्दन । अनृताद्वृतुकालेच सवदेत्यर्थ ॥ १५३ ॥

विशील कामवृत्तोवा गुणैर्वा परिवर्जित ॥ उपचर्य स्त्रिया साध्व्या सतत देववत्पतिः ॥ १५४ ॥

[दानप्रभृति यातु स्याद्यावदायु. पतिव्रता ॥ भर्तृलोक न त्यजति यथैवारुन्धती तथा ॥१॥]+

(१) मेधातिथि । द्यूतादिसक्तोविशील । कामप्रधानवृत्तमस्येति कामवृत्त । गुणैर्वा परिवर्जित । श्रुतधनादिगुण-विहीन । उपचार्य आराधनीय ॥ १५४ ॥

+ (क, ख, ग) ~

(२) सर्वज्ञनारायण. । विशीलोनिष्ठुरः । कामवृत्तः अप्रतिनियतस्त्र्यन्तरसक्तः । गुणैर्विद्यादिभिः ॥ १५४ ॥

(३) कुल्लूकः । तस्मात्तविशील इति । सदाचारशून्यः स्त्र्यन्तरानुरक्तोवा विद्यादिगुणहीनोवा तथापि साध्व्या स्त्रिया देववत्पतिराराधनीयः ॥ १५४ ॥

(४) राघवानन्दः । किंच विशील इति । कामवृत्तः निवृत्तकाम. परदाररतोवा । उपचर्यः सेव्यः ॥ १५४ ॥

(५) नन्दन । देववद्देवतेव । दानात्मभृतिसततमापद्यपिसमाहिताभर्तृलोकानामोतीत्युत्तरत्रसबन्ध. ॥ १५४ ॥

(६) रामचन्द्रः । विशील शीलरहितः निष्ठुरइत्यर्थ. । कामवृत्तः अन्यस्त्रीसक्तः गुणैः विद्यादिभिः परिवर्जितः ॥ १५४ ॥

[(६) रामचन्द्रः । दानेति । दानप्रभृति कन्यादानप्रभृति ॥]

नास्ति स्त्रीणां पृथग्यज्ञोन व्रतं नाप्युपोषणम् ॥ पतिशुश्रूषते येन तेन स्वर्गे महीयते ॥ १५५ ॥

[पत्यौ जीवति यातु स्त्री उपवासं व्रतं चरेत् ॥ आयुष्यं हरते भर्तुः नरकं चैव गच्छति ॥ १ ॥]

(१) मेधातिथि. । भर्त्राविना कृतानांयज्ञाधिकारोनास्तीत्येतदसकृत्प्रतिपादित तेनव्रतोपवासावपि । कुर्वती तदनुज्ञांगृह्णीयात् । व्रत मद्यमांसादिनिवृत्तिसंकल्पः नतु कृच्छ्राणि । तत्र जपहोमयोरङ्गत्वात्तदभावाच्च स्त्रिया. । नच वकृयुक्त । जपहोमविकलंकृच्छ्रानुष्ठानमस्याभविष्यति नहि स्वेच्छयाङ्गत्यागोयुक्तः सर्वाङ्गकल्पयुक्तस्य कर्मणोभ्युदयसाधनत्वेनावगतत्वात् । नहि पुरुषशक्तिभेदापेक्षयाङ्गानामुपचयापचयौ भवतः । सन्तिच सर्वाङ्गोपसंहारेण सवर्णास्त्रैवर्णिका. प्रयोगमनुष्ठातुम् । अतोन स्त्रीशूद्रस्याभ्युदयकामस्य कृच्छ्रेष्वधिकारः प्रायश्चित्तेषु विशेषंवक्ष्याम. । उपोषित उपवासः आहारनिच्छेदएकरात्रद्विरात्रादिषु । शुश्रूषते परिचरति ॥ १५५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण. । पृथक् भर्त्रा विना । न यज्ञः तथा व्रत चान्द्रायणादि । उपोषण देवताप्रीत्यर्थमुपवासः । पृथक् स्वातन्त्र्येण पत्यौ जीवति नास्ति । येन कर्मणा पतिशुश्रूषते सेवते तेन कर्मणा ॥ १५५ ॥

(३) कुल्लूकः । यस्माच्च नास्तिस्त्रीणामिति । यथा भर्तुः कस्याश्चित्पत्न्याराजोयोगादिनाअनुपस्थितावपि पत्न्यन्तरेण यज्ञनिष्पत्तिः तथा न स्त्रीणांभर्त्राविना यज्ञसिद्धिः । नापि भर्तुरनुमतिमन्तरेण व्रतोपवासौ किंतु भर्तृपरिचर्ययैव स्त्री स्वर्गलोके पूज्यते ॥ १५५ ॥

(४) राघवानन्दः । किंच नास्तीति । न व्रतमुपोषितमुपवासः भर्तुराज्ञांविना व्रतोपवासौ [illegible] ॥ १५५ ॥

(५) नन्दन. । पतिशुश्रूषांविना । स्त्रीणांयज्ञोनास्ति । शुश्रूषैव यज्ञः स्त्रीणामित्यर्थ. । तेन शुश्रूषणेन यज्ञमतिनिषिद्धनेत्यभिप्रायः ॥ १५५ ॥

पाणिग्राहस्य साध्वी स्त्री जीवतोवा मृतस्य वा ॥ पतिलोकमभीप्सन्ती नाचरेत्किंचिदप्रियम् ॥ १५६ ॥

(१) मेधातिथिः । पत्युर्लोकः पत्या सह धर्मानुष्ठानेन योऽर्जितः स्वर्गादिःसपतिलोकस्तंमभीप्सन्तीमाप्तुकामा-

१ (क, ख, ग) * पोषणम्=पोषितम् [(अ), मेधा०]

नाचरेत्किंचिदप्रियपरपुरुषसंसर्गादिशास्त्रप्रतिषिद्धम् । नहि मृतस्य प्रियमप्रियं चाशक्यमवसातुं । नच जीवतोयत्प्रियतदेव मृतस्य भवान्तरोपपन्नानातु प्रीतिभेदात् तस्माद्यत्प्रतिषिद्धस्मात्तद्यतदेवाप्रियं तन्नाचरेत् ॥ १५६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । मृतस्यापि तदप्रियं यज्जीवनकाले न प्रियम् ॥ १५६ ॥

(३) कुल्लूक । पत्यासह धर्माचरणेन योजित स्वर्गादिलोकस्तमिच्छन्ती साध्वी स्त्री जीवतोवा मृतस्य वा भर्तुर्न किंचिदप्रियमर्जयेत् । मृतस्याप्रियव्यभिचारेण विहितश्राद्धखण्डनेनच ॥ १५६ ॥

(४) राघवानन्द । तदेवाह नाचरेत्किंचिदप्रियमिति अविनय आद्याद्यभावम् ॥ १५६ ॥

कामं तु क्षपयेद्देहं पुष्पमूलफलैः शुभैः ॥ नतु नामापि गृह्णीयात्पत्यौ प्रेते परस्यतु ॥ १५७ ॥

(१) मेधातिथि । तदेवसविशेषदर्शयति । पुंवत्स्त्रीणामपि प्रतिषिद्धआत्मत्यागोयदप्यङ्गिरसापतिमनुम्रियेरन्नित्युक्त तदपि नित्यवदवश्य कर्तव्यं फलस्तुतिस्तत्रास्तिफलकामायाश्चाधिकारेऽश्येनतुल्यता । तत्रैव श्येनेन हिंस्याद्भूतानीत्यधिकारस्यातिप्रवृद्धतरद्वेषान्धतया सत्यामपि प्रवृत्तौ न धर्मत्वमेवमिहाप्यतिप्रवृद्धफलाभिलाषायां सत्यपि प्रतिषेधे तदतिक्रमेण मरणे प्रवृत्त्युपपत्तेर्नशास्त्रीयत्वमतोस्त्येव पतिमनुमरणेपि स्त्रिया प्रतिषेध । किंच तस्माद्दुहनपुरायुष प्रेयादिति प्रत्यक्षश्रुतिविरोधीयस्मृतिरप्येषाशक्यते कल्पयितुम् । यथा वेदमधीत्य स्नायादित्यध्ययनानन्तरमकृतार्थोधर्मोपस्य स्नानस्मरणमतोमृतपतिकायाअनपत्यायाअसति भर्तृधनादौ दायिकेच कर्तनादिना च केनचिदुपायेन जीवन्त्याजीवितस्यातिप्रियत्वात्तदुपेक्षणस्याशास्त्रत्वात्प्रतिषिद्धत्वादापदि सर्वाभिचाराणाविश्वामित्रआचनीमित्यादिनानुज्ञातत्वाद्यभिचारोपजीविताप्राप्ताविदमुच्यते काममस्यामवस्थायाशरीरंक्षपयेत् क्षपयेत्पुष्पमूलफलैर्यंशोपपाद्यवृत्तिंविदधीत । नतु नामापि गृह्णीयात्प्रतिमंत्रमयेत्यन्यस्य यत्तु । नष्टे मृते प्रव्रजिते क्लीबेऽथपतिते पतौ । पञ्चस्वापत्सु नारीणांपतिरन्योविधीयतइति । तत्र पालनात्पतिमन्यमाश्रयेत सैरन्ध्रकर्मादिनात्मवृत्त्यर्थं नवमेव निपुणैर्निर्णेष्यते । प्रोषितभर्तृकायाश्च सविधि । कामशब्दप्रयोगोऽर्थचित्तसूचनार्थम् । देहक्षपणमप्यकार्यमिदंत्वन्यत्कार्यतरमदन्येन पुरुषेण समयोग ॥ १५७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । यद्यस्याजीवनोपायमविधायैव भर्ता मृतस्तदापि जीवमोचितधनाद्यर्थेन व्यभिचरेदित्यर्थं । न नामापि गृह्णीयात् वचसापि तवाहमितिन ब्रूयात् ॥ १५७ ॥

(३) कुल्लूक । वृत्तिसभवेऽपिपुष्पमूलफलै पवित्रैश्च देहक्षपयेदल्पाहारेण क्षीणंकुर्यात् । नच भर्तरि मृते व्यभिचारधिया परपुरुषस्य नामाप्युच्चारयेत ॥ १५७ ॥

(४) राघवानन्द । किंच काममिति । तद्देहक्षपयेदित्यन्वय । नामापीति व्यभिचारधिया श्रवणंकीर्तनकेलिरित्यत्र नामग्रहणस्यापि मैथुनाङ्गत्वोक्ते ॥ १५७ ॥

(५) नन्दन । आपद्यपि नान्यंभजेदित्याह काममिति । शुभैरनिषिद्धै कदल्यादिपुष्पमूलफलैर्देहक्षपयेद्यापयेत् ॥ १५७ ॥

(६) रामचन्द्र । परस्य अन्यस्य नामापि न गृह्णीयात् किंपुन अत्यल्पशीलाचरणादि ॥ १५७ ॥

आसीतामरणात्क्षान्ता नियता ब्रह्मचारिणी ॥ योधर्मएकपत्नीनां काङ्क्षन्ती तमनुत्तमम् ॥ १५८ ॥

(१) मेधातिथि । एषएवार्थोविस्पष्टीक्रियते । आमरणाद्ब्रह्मचारिण्यासीत अस्यामापदि न व्यभिचारेणात्मान-

जीवयेत् । क्षान्ता तत्कृतंदुःखमवधीरयन्तीनब्रह्मचर्यक्षुदुपसृष्टयेनचित्तंकल्लोलेनखण्डयेत् । एकः पतिर्यासांताएकस्य वा पत्न्यः एकपत्न्यस्तासांसावित्रीप्रभृतीनांयोधर्मो यस्यफलं वरदानाभिशापादिषु शक्तता तंकांक्षन्ती कामयमाना ब्रह्मचर्येनजह्यात् । अस्यामवस्थायां मूलफलाशिन्यायदि भवति मरणंततोन दोषः ॥ १५८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । आमरणात् स्वस्य । क्षान्ता क्लेशसहा । नियता भोजनादिसयमव्रती । ब्रह्मचारिणी अनुत्पन्नापत्यवत्यपि त्यक्तमैथुना नतु पत्युरात्मनैवोपकारबुध्या पुत्रोत्पत्यर्थपुरुषान्तरगच्छेदित्यर्थः । योधर्मएकपत्नीना-मेकपतिनियमे योलभ्यः । अनुत्तम प्रजोत्पादनलभ्याद्धर्माच्छ्रेष्ठंधर्मम् ॥ १५८ ॥

(३) कुल्लूकः । एवंचसति आसीतेति । क्षमायुक्ता नियमवत्येकभर्तृकानांयोधर्मःप्रकृष्टतमस्तमिच्छन्ती मधुमांस-मैथुनवर्जनात्मकब्रह्मचर्यशालिनी मरणपर्यन्ततिष्ठेत् । अपुत्रापि पुत्रार्थंन परपुरुषंसेवेत ॥ १५८ ॥

(४) राघवानन्दः । क्षान्ता उद्रिक्तकामापिक्षमाशीला । नियता नियमवती पुंवार्ताविरहिता ब्रह्मचारिणी । ताम्बूलविधवास्त्रीणांयतीनामूर्ध्वरेतसाम् । प्रत्येकंमांसतुल्यंस्यात्मिलितंतु सुरासमम् इत्युक्तमधुमांसताम्बूलादिनिषेधपरा । एकपत्नीनामेकभर्तृकाणांयोधर्मस्तं अनुत्तमं न विद्यतेउत्तमोधर्मोयस्मात् सोऽनुत्तमस्तम् ॥ १५८ ॥

(५) नन्दनः । क्षान्ता दुःखसहिष्णुः ॥ १५८ ॥

(६) रामचन्द्रः । एकपत्नीनांपतिव्रतानांपतिधर्मपरायणानांयोधर्मः तंधर्मअनुत्तमं कांक्षन्ती ॥ १५८ ॥

अनेकानि सहस्राणि कुमारब्रह्मचारिणाम् ॥ दिवं गतानि विप्राणामकृत्वा कुलसंततिम् ॥१५९॥

(१) मेधातिथिः । पूर्वेणापदि जीविकार्थःपरपुरुषसंसर्गोनिषिद्धोऽनेन पुत्रार्थमिवृत्तिर्विधीयते । एवंकिल श्रूय-ते । नापुत्रस्य लोकोस्तीतिलिङ्गंच तत्राविवक्षितमतःपुत्रार्थे प्रसङ्गइदमुच्यते । बहूनि सहस्राणि कुमाराएव ब्रह्मचारिणो-ऽकृतदारानैष्ठिकास्तेषामनेकानि सहस्राणि दिवंगतानि स्वर्गमाप्नुवन्ति । नियोगस्तु नवमे वक्ष्यते विहितोनात्मत-न्त्रतया पुत्रार्थिन्याः । अकृत्वा कुलसंततिं कुलवृध्यर्थासंततिस्तामकृत्वा पुत्रानजनयित्वेत्यर्थः । अनेकानीति नञ्स-मासस्योत्तरपदार्थप्राधान्येन बहुवचनंचिन्त्यम् । सत्यप्येकत्वप्रतिषेधेद्यादिसख्यावचनंदुर्लभम् । तथाह्ययंनञ्धर्मोविशेनप-रित्यक्तस्वगतिकत्वेनाच्छादिततद्रूपोन्यतिदीर्घसंख्याविशेषानाचष्टे यथा गोदौग्रामइति । उक्तंच चूर्णिकाकारेण अनेक-स्मादितिसिध्यतीति । एकवचनप्रयोगशिष्टिसिद्धिदर्शितवान् असहायवचनोवायमनेकशब्दः । असहायानि गतानिभार्या-सहायभूताप्यनासीदित्यर्थः ॥ १५९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । एतदेवप्रपंचयतिबहूनिहीति । कौमारादारभ्य ब्रह्मचारिणाम् । कुलस्य स्वकुलजस्य संहतिं परंपराम् ॥ १५९ ॥

(३) कुल्लूकः । यस्मात् अनेकानीति । बाल्यतएव ब्रह्मचारिणामकृतदाराणांसनकवालखिल्यादीनांब्राह्मणानां बहूनि सहस्राणिकुलवृद्ध्यर्थसंततिमनुत्पाद्यापि स्वर्गगतानि ॥ १५९ ॥

(४) राघवानन्दः । ऊर्ध्वरेतसांयेलोकास्तेलोकाअस्याइत्याह अनेकेति द्वाभ्याम् । अकृत्वाकुलसन्ततिं विरक्तनै-ष्ठिकानांदाराकरणे न दोषइति ध्वनितं तान्फलवादेनावर्जयति ते यथास्वर्गलोकंगच्छन्ति ब्रह्मचर्येण विन्दतइति श्रुतेः । तथेयमपीत्यन्वयः ॥ १५९ ॥

(५) नन्दनः । मृतभर्तृका पुत्रहीनापि ब्रह्मचर्येणस्वर्गंगच्छतीतिनिदर्शनंश्लोकद्वयेनाह अनेकानीति । कुमारब्र-ह्मचारिणांकौमारात्प्रभृत्यामरणंब्रह्मचारिणाम् ॥ १५९ ॥

(६) रामचन्द्रः । द्वाभ्यामाह अनेकेति । कौमारब्रह्मचारिणां विप्राणामनेकानि सहस्राणि अकृत्वा कुलसन्ततिं दिवंगतानि ॥ १५९ ॥

मृते भर्तरि साध्वी स्त्री ब्रह्मचर्ये व्यवस्थिता ॥ स्वर्गं गच्छत्यपुत्राऽपि यथा ते ब्रह्मचारिणः॥ १६०॥

(१) मेधातिथिः । एष एवार्थो भूयउच्यते प्रतिपत्तिदार्ढ्यार्थम् ॥ १६० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । साध्वी मनसाप्यव्यभिचारिणी । अतः पुत्रेण विनाप्युक्तमलोकलाभान्न प्रजार्थमपि व्यभिचरेदित्यर्थः ॥ १६० ॥

(३) कुल्लूकः । साध्वाचारा स्त्री मृतेभर्तर्यस्तपुरुषान्तरमैथुना पुत्ररहिताऽपि स्वर्गं गच्छति यथा ते सनकवालखिल्यादयः पुत्रशून्याः स्वर्गं गताः ॥ १६० ॥

(४) राघवानन्दः । एतादृश्याः पुत्रेणालमित्याह अपुत्रापीति ॥ १६० ॥

(६) रामचन्द्रः । साध्वी स्त्री मृते भर्तरि ब्रह्मचर्येऽवस्थिता अपुत्रापि स्वर्गं गच्छति यथा ते ब्रह्मचारिणः स्वर्गं गताः ॥ १६० ॥

अपत्यलोभाद्या तु स्त्री भर्तारमतिवर्तते ॥ सेह निन्दामवाप्नोति पतिलोकाच्च हीयते ॥ १६१ ॥

(१) मेधातिथिः । पुत्रो मे जायतामित्यभिलाषः सोऽपत्यलोभस्तत्तो हेतोर्या भर्तारमतिक्रम्य वर्ततेऽन्येन संप्रयुज्येत सा इहलोके निन्दां गर्हां प्राप्नोति स्वर्गं च न प्राप्नोति ॥ १६१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अतिवर्तते व्यभिचरति । पतिलोकात् पतिशुश्रूषालभ्यलोकात् ॥ १६१ ॥

(३) कुल्लूकः । पुत्रो मे जायतां तेन स्वर्गं प्राप्स्यामीति लोभेन या स्त्री भर्तारमतिक्रम्य वर्तते व्यभिचरतीत्यर्थः सेह लोके गर्हामाप्नोति परलोकं च स्वर्गं तेन पुत्रेण न लभते ॥ १६१ ॥

(४) राघवानन्दः । विपरीते दण्डमाह अपत्येति । गुर्वनुज्ञां विनेति शेषः स्वर्गलोकवत् प्रापयति लोकात् ॥ १६१ ॥

(५) नन्दनः । अपत्यहेतोः स्त्रीणामन्यपरिग्रहे दोषमाह अपत्येति ॥ १६१ ॥

(६) रामचन्द्रः । पुत्रस्य लोभाद्या स्त्री भर्तारमतिवर्तते अतिक्रम्यान्यत्र गच्छति सा निन्दामाप्नोति ॥ १६१ ॥

नान्योत्पन्ना प्रजास्तीह न चाप्यन्यपरिग्रहे ॥ न द्वितीयश्च साध्वीनां क्वचिद्भर्तोपदिश्यते॥ १६२॥

(१) मेधातिथिः । अन्येन भर्त्रा याऽुत्पादिता प्रजा सा नैव तस्याः प्रजा । अन्यदारेषु च या पुंसोत्पादिता सापि तस्य न भवति ॥ १६२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अन्येन भर्तुरन्येनोत्पन्नोत्पादिता न प्रजास्ति स्त्रियाः । नचान्यस्य परिग्रहे भार्यायामुत्पन्ना प्रजा पुरुषस्यास्तीति प्रसंगादुक्तम् । नचैकस्मादन्योपि भर्ता भवति येनतदुत्पन्नाप्रजापिनान्योत्पन्नेत्याह नद्वितीयइति ॥ १६२ ॥

(३) कुल्लूकः । अत्रैव हेतुमाह नान्योत्पन्नेति । यस्माद्भर्तृव्यतिरिक्तेन पुरुषेणोत्पन्ना सा प्रजा तस्याः शास्त्रीया न भवति न चान्यपत्न्यामुत्पादितोत्पादकस्य प्रजा भवति । एतच्चानियोगोत्पादितविषयम् । बहुभर्तृकेयमिति लोकप्रसिद्धेः

(१६१) पति=पर (मेधा०)

द्वितीयोपि भर्त्तैव तस्मादन्योत्पादितत्वमसिद्धमित्याशङ्क्याह नेति । लोके गर्हाप्रसिद्धावपि साध्वाचाराणान क्वचिच्छास्त्रे द्वितीयोपभर्त्तोपदिश्यते एवच सति पुनर्भूत्वमपि प्रतिषिद्धम् ॥ ६२ ॥

(४) राघवानन्द । साध्वीति विशेषणान्नास्यानियुक्तता कुतोऽस्या साध्वीत्वतत्रहेतुर्नान्येति । नाप्यन्यस्य परिग्रहे अन्यस्य परिग्रहे न वर्तते अन्योस्या परिग्रहीता न भवतीति भर्ता गर्भस्येति शेष ॥ १६२ ॥

(५) नन्दन । अपत्यहेतो स्त्रीणामन्यपरिग्रहवर्जने हेतुमाह नान्योत्पन्नेति । अन्योत्पन्ना प्रजेह स्त्रीषु नास्ति स्त्रीणामन्योत्पन्ना प्रजा कार्याय न कल्पतइत्यर्थ । अन्यपरिग्रहेऽन्यस्याभार्यायामन्योत्पन्नाप्रजानास्युत्पादकस्य प्रजाकार्यायन कल्पतइत्यर्थ । अस्योपन्यासोदृष्टान्तार्थं । क्वचिच्छास्त्रे साध्वीनाद्वितीयोभर्ता नोपदिश्यते । आभ्याम पिहेतुभ्यामप्रजसापि स्त्रिया ऽन्यपरिग्रहोन कर्तव्यइति ॥ १६२ ॥

(६) रामचन्द्र । अन्यात्पन्ना परपुरुषोत्पन्ना स्त्रीणाप्रजा न भवेत् युक्ता न भवेदित्यर्थ । च पुन अन्यपरिग्रहेऽपि न प्रजायुक्ता भवेत् ॥ १६२ ॥

पतिंहित्वाऽपकृष्टंस्वमुत्कृष्टंया निषेवते ॥ निन्द्यैव सा भवेल्लोके परपूर्वेति चोच्यते ॥१६३॥

(१) मेधातिथि । न केवलनिन्दामेव येन ॥ व्यभिचारात्तुभर्तुस्त्री लोके प्राप्नोति निन्द्यता । शृगालयोनिंचाप्नोति पापरोगैश्चपीड्यते ॥ अतोनातिचरेद्भर्तारंदृष्टादृष्टफललोभेन स्त्रीधर्मोपसहारश्श्लोकाकृजवश्चस्त्रीधर्मादित्यतोमया न व्याख्या नादर कृत एतावत्तत्रोपदेशार्थ यथापुसो यथासह पुन प्रवृत्तिकर्म नेह सस्थितच नलङ्घयेदित्यनेन न्यायेन पुन सहमव्रत्तिरिति । तथा स्वर्गंगच्छत्यपुत्रापीत्यनेनापत्यजननमापदि प्रतिषिध्यते नियोगस्मृत्या तु तत्पुनरभ्यनुज्ञायते । तदेतदपत्योत्पादनमुक्तप्रतिषिद्धत्वाद्विकल्प्यते । अनयोस्तुस्मृत्यो कतमा स्मृतिर्ज्यायसीति न शक्यकर्तुमतिशयावधारण येनैकत्रापत्यमन्यत्रास्या सयम उभयोरपि वस्तुनिर्वहति ॥ १६३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । नच यस्मै दत्ता तस्यापकृष्टकुलत्वे उत्कृष्टकुलभर्त्राश्रयणकार्यमित्याह पतिमिति । वर्तमानभर्तु परोन्य पूर्वोभर्ता यस्या सा परपूर्वा ॥ १६३ ॥

(३) कुल्लूक । अपकृष्टक्षत्रियादिकस्वकीयपतित्यक्तोत्कृष्टब्राह्मणादिकयाऽऽश्रयति सा लोके गर्हणीयैव भवति । परोऽन्य पूर्वोभर्तास्याअभूदितिच लोकैरुच्यते ॥ ६३ ॥

(४) राघवानन्द । किंच पतिमिति । स्वपतिधनादिहीनतयानिकृष्टमपि । परापूर्वा परभर्त्रा तत्पूर्वमिति कारिस्या सा ॥ १६३ ॥

(५) नन्दन । अपकृष्टोऽपिसाध्व्यापतिर्नहातव्यइत्याह पतिमिति ॥ १६३ ॥

(६) रामचन्द्र । या स्त्री स्वपतिमपकृष्ट पुस्त्वरहित हित्वा उत्कृष्टमन्य निषेवते सा परपूर्वेत्युच्यते ॥ १६३ ॥

व्यभिचारात्तुभर्त्तु स्त्री लोके प्राप्नोति निन्द्यताम् ॥ शृगालयोनिंप्राप्नोति पापरोगैश्च पीड्यते ॥१६४॥

(२) सर्वज्ञनारायण । तत्रपरपूर्वात्वे दोषमाह व्यभिचारादिति । लोके परलोके ॥ १६४ ॥

(३) कुल्लूक । व्यभिचारफलमाह व्यभिचारेति । परपुरुषोपभोगेन स्त्रीहलोके गर्हणीयतालभते मृताच शृगाली-भवति कुष्ठादिरोगैश्च पीड्यते ॥ १६४ ॥

(४) राघवानन्द । किंच भर्तुर्व्यभिचाराद्धुल्लङ्घनात् पापरोगैः कुष्ठश्वित्रादिभिः ॥ १६४ ॥

(६) रामचन्द्र । भर्तु सकाशात् ॥ १६४ ॥

पतिंया नाऽभिचरति मनोवाग्देहसंयता ॥ सा भर्तृलोकमाप्नोति सद्भिः साध्वीति चोच्यते १६५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । नाभिचरति न व्यभिचरति । मनः सयमोमनसः परपुरुषस्याऽस्मरणम् । वाक्सयमः तस्य स्वभर्तृतोगुणातिशयानभिधानम् । देहसंयमः तदसस्पर्शः ॥ १६५ ॥

(३) कुल्लूक । मनोवाग्देहसयतेतिविशेषणोपादानाद्यामनोवाग्देहैरेव भर्तारंन व्यभिचरति सा भर्तृमात्रनिष्ठमनोवाग्देहव्यापारत्वाद्भर्त्रासहार्जितांल्लोकान्प्राप्नोति इहच शिष्टै साध्वीत्युच्यते । वाङ्मनसाभ्यामपि पतिनव्यभिचरेदिति विधानार्थंदैहिकव्यभिचारनिवृत्तेरुक्तायाअप्यनुवाद. ॥ १६५ ॥

(४) राघवानन्दः । किंचयथोक्त विधानास्यात्तस्याउभयत्र सुखमित्याह पतिमिति ॥ १६५ ॥

अनेन नारी वृत्तेन मनोवाग्देहसंयता ॥ इहाग्र्यांकीर्तिमाप्नोति पतिलोकंपरत्र च ॥ १६६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । पतिलोकपरत्रचेति परत्र यः पतिलोक पतिपरिचर्यालभ्योलोकस्तमाप्नोति ॥ १६६ ॥

(३) कुल्लूक. । अनेन स्त्रीधर्मप्रकारणोक्तेनाचारेण पतिशुश्रूषाभर्त्रव्यभिचारादिना मनोवाक्कायसयता स्त्रीहलोके प्रकृष्टाकीर्तिपरत्र पत्यासहार्जितंच स्वर्गादिलोकमाप्नोतीति प्रकरणार्थोपसहारः ॥ १६६ ॥

(४) राघवानन्दः । किंच अनेनेति । नारीवृत्तेन नार्युक्तशीलेन । अग्र्यां श्रेष्ठां परत्रमृतौ पतिलोकमाप्नोतीत्यन्वय. ॥ १६६ ॥

(६) रामचन्द्रः । अनेन वृत्तेन भर्तृशुश्रूषणेन ॥ १६६ ॥

एवंवृत्तांसवर्णांस्त्रींद्विजातिः पूर्वमारिणीम् ॥ दाहयेदग्निहोत्रेण यज्ञपात्रैश्च धर्मवित् ॥ १६७ ॥

(१) मेधातिथि. । न्यायप्राप्तानुवादःश्लोक. । एवतस्याः साध्वीत्वात्युक्तएवात्राग्निहोत्रिण. सस्कार.नवाग्नयोह्याएतेपत्न्यांप्रमीतायांधार्यन्तइति ॥ १६७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण. । एववृत्ता साध्वीं सवर्णां पूर्वमारिणीं स्वस्मात्पूर्वंमृतां दाहयेत्तस्या. पुत्रेण कर्त्रा । अग्निहोत्रेण स्वीयेन यज्ञपात्रैस्तद्यत्रोचितैः ॥ १६७ ॥

(३) कुल्लूक । द्विजाति समानवर्णांयथोक्ताचारयुक्तांपूर्वमृतांश्रौतस्मार्ताग्निभिर्यज्ञपात्रैश्च दाहधर्मज्ञोदाहयेत् ॥ १६७ ॥

(४) राघवानन्दः । पूर्वमारिणीं पूर्वं मृताम् ॥ १६७ ॥

(६) रामचन्दः । पूर्वमारिणीं स्त्रीं अभ्युत्थापनपात्रसबन्धिनीं मृतां यज्ञपात्रे सह अग्निहोत्रस्याग्निना दाहयेत् ॥ १६७ ॥

भार्यायै पूर्वमारिण्यै दत्वाग्नीनन्त्यकर्मणि ॥ पुनर्दारक्रियांकुर्यात्पुनराधानमेव च ॥ १६८ ॥

(१) मेधातिथि. । तदेतत्पुनरधिकारार्थमुदाह्रियते । इदमप्यन्यपासहाधिकारप्रतिप्रसव । यदात्वर्थप्रयोजनेघमंकर्मानुष्ठानेवा तदाप्यसहायभावाद्वानप्रस्थपारिव्राज्येवाधिकारस्याप्रतिषेध । तथाच श्रुतिः । जरसाहवाएतस्माद्विमुच्यन्तइति । अर्धलोपेन वा । अपरेत्वाहु. अत्र यदेतिकल्पयिष्यते । एतेन यावज्जीवहोमीयश्रुतेरविरोध सिद्धोभविष्यति ॥ १६८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अन्त्यकर्मण्यौर्ध्वदेहिकेकर्मणि । पुनराधानमेव चेत्याहिताग्निर्नानग्निरितिष्ठेदित्यर्थः ॥ १६८ ॥

(३) कुल्लूकः । पूर्वमृतायाअन्त्यकर्मणि दाहनिमित्तमग्नीन्समर्प्य गृहस्थाश्रममिच्छन्नुत्पन्नपुत्रोऽनुत्पन्नपुत्रोवा पुनर्विवाहंकुर्यात् । स्मार्ताग्नीञ्छ्रौताग्नीन्वादध्यात् ॥ १६८ ॥

(४) राघवानन्दः । अनाश्रमी न तिष्ठेत क्षणमेकमपि द्विजः इतिस्मृतिमाश्रित्याह पुनर्दारक्रियामिति । त्वरसाऽप्यन्तरसत्वे आधानमात्रमश्रेयायांविद्यमानायांनाग्नित्यागः ॥ १६८ ॥

(६) रामचन्द्रः । पूर्वमारिण्यै अरणिपात्रसंबन्धिन्यै भार्यायै अन्तकर्मणि अग्नीन् यज्ञादीन् दत्वा पुनः दारक्रियांकुर्यात् । च पुनः आधानं अग्न्याधानमपि कुर्यात् ॥ १६८ ॥

अनेन विधिना नित्यंपञ्चयज्ञान्न हापयेत् ॥ द्वितीयमायुपोभागंकृतदारोगृहे वसेत् ॥ १६९ ॥

इतिमानवेधर्मशास्त्रेभृगुप्रोक्तायांसंहितायांशौचविधिः+पंचमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

(१) मेधातिथिः । उपसंहारश्लोकः । पञ्चयज्ञग्रहणंच सर्वप्रसिध्यर्थमिति ॥ १६९ ॥

इतिश्रीभट्टवीरस्वामिसूनोर्भट्टमेधातिथिस्वामिनःकृतौ मनुभाष्ये पञ्चमोऽध्यायः समाप्तः ॥ ५ ॥ ॥ ५ ॥ ॥ ५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अनेन विधिना स्नातकव्रतादिनियमेन सहितः न हापयेन्न त्यजेत् । द्वितीयमिति द्वितीभागे पुनराधानपुत्रोत्पत्तियज्ञानांच संभवे असंभवे त्वधिकमपिकालं गृहे वसेत् गार्हस्थाश्रमे वर्तेत । ब्राह्मणइतिप्राधान्यादुक्तम् ॥ १६९ ॥

इति सर्वज्ञनारायणकृतौ मन्वर्थविवृतौ भक्ष्याभक्ष्यमेतशुद्धिद्रव्यशुद्धिस्त्रीधर्मोनाम पञ्चमोध्यायः ॥ ५ ॥ श्रीनारायणसर्वज्ञनिर्मितांवीक्ष्य भारतीम् । धर्मस्य निर्णयंब्रूत पदवाक्यसुनिश्चितम् ॥ ॥ ५ ॥ ॥ ५ ॥

(३) कुल्लूकः । अनेन मृतीयाध्यायाद्युक्तविधिना प्रत्यहंपञ्चयज्ञान्न त्यजेत् । द्वितीयमायुर्भागंकृतदारपरिग्रहोऽव यथोक्तविधिना गृहस्थविहितान्धर्माननुतिष्ठेत् गृहस्थधर्मत्वेऽपि पञ्चयज्ञानां प्रकृष्टधर्मज्ञापनार्थंपृथङ्निर्देशः ॥ १६९ ॥

कुल्लूकभट्टविरचितायांमन्वर्थमुक्तावल्यांपञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥ ॥ ५ ॥

(४) राघवानन्दः । गार्हस्थाश्रमकृत्यमुपसंहरति अनेनेति ॥ १६९ ॥

राघवानन्दविरचितायांमन्वर्थचन्द्रिकायांपञ्चमोध्यायः समाप्तः ॥ ५ ॥ ॥ ५ ॥ ॥ ५ ॥ ॥ ५ ॥

(५) नन्दनः । एवंमपञ्चितंगृहस्थाश्रमाचारविधिमुपसंहरति । अनेनेति । अत्र पुनः पञ्चयज्ञग्रहणतेषांप्राधान्यप्रत्यर्थमिति ॥ १६९ ॥ इतिश्रीनन्दनविरचितेमानवव्याख्यानेपञ्चमोऽध्यायः ॥ ५ ॥

(६) रामचन्द्रः । इतिश्रीरामचन्द्रविरचितायांचन्द्रिकायांपञ्चमोध्यायः ॥ ५ ॥

+ शौचविधिः=गृहस्थाश्रमवर्णनं, (ख)

॥ श्री ॥

॥ श्रीगणेशायनमः ॥

॥ अथ षष्ठोऽध्यायःप्रारभ्यते ॥

एवंगृहाश्रमे स्थित्वा विधिवत्स्नातकोद्विजः ॥ वने वसेत्तु नियतोयथावद्विजितेन्द्रियः ॥ १ ॥

[अतःपरंप्रवक्ष्यामि धर्मं वैखानसाश्रमम् । वन्यमूलफलानांच विधिग्रहणमोक्षणे ॥ १ ॥ ऽऽ]

(१) मेधातिथिः । गृहोपलक्षितआश्रमोगृहाश्रमः गृहादाराः तत्र स्थित्वातमनुष्ठायवनेवसेदितिविधिः । स्थित्वेति क्त्वाप्रत्ययेन पौर्वकाल्यंगार्हस्थ्यस्य वनवासाद्दर्शयति । क्रमेणाश्रमःकर्तव्यः कृतगार्हस्थ्योवनवासेऽधिक्रियते । समुच्चयपक्षमाश्रित्यैतदुक्तम् । अन्यथाऽविप्लुतब्रह्मचर्यादपि वनवासोविहितइत्येतदपिवक्ष्यते । विजितेन्द्रियः पक्वकषायः क्षीणरागइत्यर्थः । एवंविधिवद्यथावदितिपदानि वृत्तपूरणार्थानि तानि शाक्तव्रतव्याख्यातानि । एतावद्विधीयते । गार्हस्थ्यकृ... नवासआश्रयितव्यः ॥ १ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । क्रमप्राप्तौ वनस्थयतिधर्मौ वक्तव्यौ तत्र वनस्थधर्मंतावत्प्रक्रमते एवंगृहाश्रमइति । यथावद्वक्ष्यमाणविधिना वने वसेत् नियतस्तपःस्वाध्यायादिनियमाख्ययोगाद्युक्तः । विजितेन्द्रियोब्रह्मचर्यरूपयमवान् । तेनैकदेशेन हिंसास्तेयापरिग्रहसत्यान्यपि यमान्तराणि गृह्यन्ते ॥ १ ॥

(३) कुल्लूकः । आश्रमसमुच्चयपक्षाश्रितोद्विजातिः कृतसमावर्तनउक्तप्रकारेण यथाशास्त्रंगृहाश्रममनुष्ठाय नियतः णस्तनिश्चयोयथाविधानंवक्ष्यमाणधर्मेण यथार्हविशेषेणजितेन्द्रियः परिपक्वकषायइत्यर्थः वानप्रस्थाश्रममनुतिष्ठेत् ॥ १ ॥

(४) राघवानन्दः । एवमितिगृहीभूत्वा वनीभवेदिति श्रुतिसंगतिः । स्नातकःउक्तस्नातकधर्मवान् ॥ न गृहंगृहमित्याहुर्गृहिणी गृहमुच्यते ॥ गृहंच गृहिणीशून्यमरण्यसदृशंविदुः ॥ तयोपलक्षितमाश्रमंस्थित्वा तदुचितधर्मंसंपाद्य ॥ १ ॥

इति [रामचन्द्रः । ब्रह्मचारीगृहस्थयोः धर्माःप्रतिपादिताअतः अधुना वानप्रस्थधर्मानाह अतइति । वैखानसाश्रमेवैखानसऋषिप्रयुक्तआश्रमे । च पुनः वन्यमूलफलादीनांविधिम् ॥]

गृहस्थस्तु यदा पश्येद्वलीपलितमात्मनः ॥ अपत्यस्यैव चापत्यंतदारण्यंसमाश्रयेत् ॥ २ ॥

(१) मेधातिथिः । यदुक्तंत्यक्तविषयोपभोगगर्धोऽधिक्रियतइति तदेवदर्शयति । वली त्वक्शैथिल्यं । पलितकेशपाण्डुर्यम् । अपत्यस्यापत्यं पुत्रस्यपुत्रइत्याहुः सत्यपि दुहितुरपत्ये दौहित्रे कन्यायांपुत्रस्यापि जातायां नैवविधिमिच्छन्तिशिष्टाः । अन्येतु शिरः पालित्यं पौत्रोत्पत्तिंच वयोविशेषलक्षणार्थमाहुः । यस्य कथंचित्पालित्यं न भवेत्सोपि

ऽऽ (ख, नन्दनश्च)

(५) नन्दन । [वैखानसाश्रमवानप्रस्थाश्रमविषयम् । वन्यानांमूलफलानामुपादानेपरित्यागेच कालविधि ।] द्विविधो वानप्रस्थ गृहस्थसमोभिक्षुसमश्चेति । तयोर्गृहस्थसमस्यधर्मांस्तावदाह अग्निहोत्रमिति । गृह्यगृहेविद्यमानम् । अग्निपरिच्छदमरणिपात्रशकटादिकम् । निःसृत्य प्रविश्य ॥ ४ ॥

(६) रामचन्द्र । अग्निहोत्रं वैतानाग्निं गृह्य आवसथ्याग्निं च पुन. अग्निपरिच्छदकृष्णाजिनादि । ग्रामान्नि सृत्यारण्यनिवसेज्जितेन्द्रिय सन् ॥ ४ ॥

मुन्यन्नैर्विविधैर्मेध्यैः शाकमूलफलेन वा ॥ एतानेव महायज्ञान्निर्वपेद्विधिपूर्वकम् ॥ ५ ॥

(१) मेधातिथि । एतानेव ये गृहस्थविहिता निर्वपेदनुतिष्ठेत् विधिपूर्वकमित्यनुवाद श्लोकपूरणार्थ ॥ ५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण. । मुन्यन्नैरकृष्टपच्यै. । विविधैस्तत्तत्कालोपपन्नै मेधोयज्ञस्तदर्हैर्मेध्यैर्यज्ञियै. शाकादिनापि मेध्येनैव । एतानेव गृहस्थकार्यान् चतुरोमहायज्ञान् ब्रह्मयज्ञस्तु नान्नसाध्य ॥ ५ ॥

(३) कुल्लूक । मुन्यन्नैर्नीवारादिभिर्नानाप्रकारै. पवित्रै. शाकमूलफलैर्वारण्योद्भवैरेतानेवेति गृहस्थस्य पूर्वोक्तान्महायज्ञान्यथाशास्त्रमनुतिष्ठेत् ॥ ५ ॥

(४) राघवानन्द । किंच । मुन्यन्नैरिति । मुन्यन्नैर्नीवाराद्यै. यदन्न पुरुषोराजस्तदन्नास्तस्य देवता इतिस्मृतिमाश्रित्याहएतानेवेति । महायज्ञान् वैश्वदेवादीन् निर्वपेत् कुर्यात् ॥ ५ ॥

(५) नन्दन । अन्नैर्नीवारादिभि । एतान्पूर्वाध्यायोक्तान् ॥ ५ ॥

(६) रामचन्द्र । मुन्यन्नै. अकृष्टक्षेत्रोद्भवैर्नीवारवेणुश्यामाकशाकादिभि. एतान्पञ्चमहायज्ञान्विधिपूर्वकनिर्वपेदेव ॥ ५ ॥

वसीत चर्मचीरंवा सायंस्नायात्प्रगे तथा ॥ जटाश्चबिभृयान्नित्यंश्मश्रुलोमनखानि च ॥ ६ ॥

(१) मेधातिथि । चर्म गोमृगादीनाम् । चीर वस्त्रखण्ड । सायं दिवसावसानसमय । प्रगेचान्ह प्रथमोदये । एवंसायमस्नानविधानाद्रात्रौभोजनमप्याहु भुक्तेस्नानप्रतिषेधात् । तदयुक्तमित्यन्ये यत स्नातकव्रतमत स्नानमाचरेद्भुक्तेनि । महाभारते तु पुरुषमात्रधर्मतया स्मर्यते । त्रैकालिकमप्यस्य स्नानभविष्यति वैकल्पिकम् । जटाश्मश्रुलोमनखानि न कर्तयेत् ॥ ६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । चीर तृणवल्कलादिकृतवास । प्रगे प्रातः । बिभृयात् नछिन्द्यात् ॥ ६ ॥

(३) कुल्लूक । मृगादिचर्म वृक्षवल्कल्वाआच्छादयेत् । हारीतेन तु वल्कलशाली चर्मचीरकुशमुञ्जफलकवासाइतिविदधता वल्कलादिकमप्यनुज्ञातम् । सायंप्रात स्नायात् जटाश्मश्रुलोमनखानि नित्यंधारयेत् ॥ ६ ॥

(४) राघवानन्द । चीर खण्डितवस्त्र एतदुपलक्षकवल्कलादे । तदुक्तंहारीतेन वल्कलशाणचीरचर्मकुशमुञ्जफलवासाइति । प्रगे प्रात । जटाश्च कृत्रिमाअकृत्रिमावा ॥ ६ ॥

(५) नन्दन । चीरकुशमयतन्तुस्यूतवस्त्रम् । प्रगे उषसि ॥ ६ ॥

(६) रामचन्द्र. । चर्म कृष्णाजिनादि । चीर वल्कलस्त्रत । प्रगे प्रात समये ॥ ६ ॥

---

* वल्कलवा=वस्त्रखण्डंवा (अ)

यद्भक्ष्यंस्यात्ततोदद्याद्बलिंभिक्षांचशक्तितः॥ अम्मूलफलभिक्षाभिरर्चयेदाश्रमागतान् ॥ ७ ॥

(१) **मेधातिथिः** । मुन्यन्नैरित्युक्तं तानि च नीवारादीनि वन्यानि धान्यानि तथा शाकादीनि वन्यान्येव । अन्नशब्दोबाहुल्येन धान्यविकारे भक्तसक्तुपिष्टादौ प्रयुज्यते ततःशाकादीनांसत्यपि मुन्यन्नत्वे पृथगुपादानम् । मुनयस्तापसास्तेषामन्नानि मुन्यन्नानि । अग्नौपाकधर्मान्महायज्ञान्निर्वपेत् । यदा कालपक्वफलाशी तदा न निर्वपेदित्याशङ्कायामाह यद्भक्ष्यं स्यात् यदेव भक्षयेत्तदेव पिष्टादि यथासामर्थ्यंदद्यात् । बलिं अग्निहोत्र इन्द्रायेन्द्रपुरुषेत्यादि मद्विहितम् । अग्नौत्वग्निन्पक्षे होमोनास्ति तदयुक्तं बलिशब्दस्य चेज्यामात्रवचनत्वादभावनयोप तुल्यमेतत् अथाप्ययंपक्षः स्याद्यदेवभक्षयेत्तदेव । अग्नावेव पक्वेनाग्नौ होमः कर्तव्यस्तथापि तावन्मात्रप्रयोजनंशाकादिवक्ष्यति स्वयंकालपक्वभोक्ष्यते । सर्वथा कालपक्वाशिनोप्यस्ति वैश्वदेवोऽग्नावेव । अबादिभिर्द्वन्द्वोयम् । अद्भिर्मूलफलैः भिक्षयाच नीवारादिनाऽर्चयेदाश्रमागतपान्थम् ॥ ७ ॥

(२) **सर्वज्ञनारायण** । बलिपदंमहायज्ञोपलक्षणम् । भिक्षां भिक्षमाणेभ्यः । अन्नाभावेऽम्मूलादिरूपाभिः भिक्षाभि. भैक्ष्यभूताभि ॥ ७ ॥

(३) **कुल्लूकः** । यद्भुञ्जीत ततोयथाशक्ति बलिभिक्षांच दद्यात् । बलिमितितु वैश्वदेवनित्यश्राद्धयोरुपलक्षणम् एतानेव महायज्ञानितिविहितत्वात् । आश्रमागताञ्जलफलमूलभिक्षादानेन पूजयेत् ॥ ७ ॥

(४) **राघवानन्दः** । किंच यदिति । भक्ष्यं स्वनियमप्राप्तशाकादि । बलिं वैश्वदेवम् । आश्रमागतार्चनमावश्यकमित्याह अद्भिरिति । अद्भिर्जलै.अतोन्ननीवारादिभिर्भिक्षितैः ॥ ७ ॥

(५) **नन्दनः** । बलिंवैश्वदेवान्त्यिष्टभूतबलिंवा । आश्रमागतानतिथीनितिशेषः ॥ ७ ॥

(६) **रामचन्द्र** । ततोभक्ष्याद्बलिंदद्यात् बलिपदंमहायज्ञोपलक्षण । च पुनः शक्तितोभिक्षांदद्यात् ॥ ७ ॥

स्वाध्याये नित्ययुक्तः स्याद्दान्तोमैत्रः समाहितः ॥ दाता नित्यमनादातासर्वभूतानुकम्पकः ॥ ८ ॥

(१) **मेधातिथिः** । आश्रमबुद्ध्या स्वाध्यायादीनांनिवृत्तिमाशङ्कमानआश्रमान्तरत्वादस्यानिवृत्त्यर्थमाह । नित्ययुक्तः न यथागार्हस्थ्ये तत्रहि गृहचेष्टार्थाअपि व्यापाराः सन्ति तेष्वनुष्ठीयमानेषु नास्ति स्वाध्यायः । दान्तोदमयुक्तः मदवर्जित. । मैत्र मित्रकर्मप्रधानः प्रियहितभाषी । सन्निहितस्य चित्तानुकूलतापरस्समाहितः नासम्बद्धनामाकर्णितकचक्रुपराधीनोभिब्रूयात् । दाता अपांमूलभिक्षाणांच । अनादातापथ्यौषधाद्यर्थमाश्रमान्तरादागतन याचेत् । सर्वभूतानुकम्पकः अनुकम्पा कारुण्य सत्यपि कारुणिकत्वे नपरार्थमन्ययाचेत ॥ ८ ॥

(२) **सर्वज्ञनारायण** । स्वाध्याये जपादौ । दान्तोजितमना. । मैत्रोमैत्रीपरः । सर्वत्र समाहित. । आत्मविषयनिहितचित्त । दाता नित्यं सततदानशीलः । अनादाता अप्रत्युपलिप्सुशीलः आदातृत्वशून्यः । सर्वभूतानुकम्पक. सर्वभूतदुःखप्रहरणेच्छावान् ॥ ८ ॥

(३) **कुल्लूक.** । वेदाभ्यासे नित्ययुक्तःस्यात् शीतातपादिद्वन्द्वसहिष्णुः सर्वोपकारक· संयतमना. सततंदाता प्रतिग्रहनिवृत्त. सर्वभूतेषु कृपावान्भवेत् ॥ ८ ॥

---

(७) यद्भक्ष्यस्मात्=यद्भक्ष.स्यात् (मेधा०)
आश्रमागतान्=अश्रमागतम (")

(४) राघवानन्दः । किंच स्वाध्यायइति । तद्विस्मरणे ब्रह्मोज्झतेतिचतुर्णामाश्रमाणामत्यवायसाधारण्यात् । अनादाता अप्रतिग्रहः । सर्वभूतानुकम्पकः सर्वोपकारकः ॥ ८ ॥

(५) नन्दनः । मित्रभावोमैत्री तद्वान्मैत्रः ॥ ८ ॥

(६) रामचन्द्रः । दान्तः जितेन्द्रियः स्यादिति सर्वत्र सबन्धः । मैत्रः मैत्रीपरः । समाहितः । नियतचित्तः । नित्यं दातादानपरः ॥ ८ ॥

वैतानिकं च जुहुयादग्निहोत्रं यथाविधि ॥ दर्शमस्कन्दयन्पर्व पौर्णमासं च योगतः ॥ ९ ॥

(१) मेधातिथिः । वितानोविहारस्तत्रभवंवैतानिकम् । त्रेताग्निविषयं कर्म श्रौतं तज्जुहुयात्कुर्यात् । अग्निहोत्रशब्दोयवाग्वादौ होमसाधनद्रव्ये वर्तते न कर्मनामधेयम् । ततश्च तज्जुहुयादाहवनीयेऽग्निहोत्रादिभिर्जुहोतीत्यर्थः । उपपन्नः प्रथमपक्षेऽग्निहोत्रशब्दोजुहोतिनाऽभिन्नार्थः । ननु च पुत्रेषु भार्यानिक्षिप्यंतिपक्षान्तरमुक्तं तत्र कथतया विना श्रौतेष्वधिकारः प्रोषितस्य यथेतिचेत् यथा प्रोषितोवा यजमानः सविधानादिना दूरस्थोप्यधिक्रियते सविधानेएवभवति कर्ता तद्वत्पत्न्यपि वनंप्रतिष्ठमानमनुज्ञास्यति न सहाधिकारोविरोत्स्यतइति तदपिवार्तम् । दैवाभ्मानुषाद्वा प्रतिबलात्कश्चित्प्रवासोपपत्तेः युक्तमीदृशमनुष्ठानं न स्वेच्छया । सत्यांशक्तौ बहूनि चाङ्गानि परिलुप्येरन् । दर्शपौर्णमासयो वेदोसि वित्तिरसीत्यादिपत्नींवाचयेदित्युक्तं तद्धीयेत अधीष्येत सहप्रस्थानपक्षे विधिरयंभविष्यतीत्येतदपि न विशेषस्याऽश्रुतत्वात् विनिक्षेपपक्षेचाग्नीनामतिपत्त्यन्तरमनाम्रातं किंचसहत्वपक्षेपीदंविरुध्यते ॥ वासन्तशारदैर्मेध्यैर्मुन्यन्नैः स्वयमाहृतैः । पुरोडाशांश्चरूंश्चैवविधिवन्निर्वपेत्पृथगिति॥ आरण्यानि मुन्यन्नानि नीवारादीन्यभिमतानि ग्राम्यस्य परिच्छदस्य त्यागविधानात् । व्रीह्यादिभिश्च वेदे पुरोडाशाविहितास्तेच ग्राम्याः नच स्मृतिश्रुतिषु उत्पन्नन्यायेन व्रीहिशास्त्रविधिन्यायेनवा केनचिन्मेध्येनारण्येनान्नेन प्रयोगः परिसमाप्येतनिक्षेपे । तेच भार्ययादुरुपपादाः । कथयावज्जीवश्रुतौ सत्यामग्नीनात्यागोभार्यापावा तस्मादाश्रमान्तरविधानवैतानिकानांच कर्मणामनुष्ठानन सवदेत् । कर्तव्योऽत्र यत्न केचिदाहुः वैतानिकशब्दः स्मार्तेष्वेव कर्मसु स्तुत्या प्रयुक्तः नच स्मार्तेषु व्रीह्यादिनियमशास्त्रमस्ति तत्रह्याम्नायते ॥ यदन्नः पुरुषोराजस्तदन्नास्तस्यदेवताइति । अतश्च मुन्यन्नैरनुष्ठानमविरुद्धभवेद्व्रीह्यादिशास्त्रविरोधः परिहृत स्यात् । सहाधिकारस्तत्रापि विद्यते तस्यकः परिहारः उभयोःस्मार्तत्वादस्यामवस्थायांबाधिष्यते यत्तु श्रौतवचन पत्न्यासह यष्टव्यमिति तच्छ्रौतेष्वेव अथवा नैवायंविधिर्गृहस्थाग्ने किंतर्हि श्रावणिकेनाग्निमाधायेतिगौतमेन पठितं इहापि वक्ष्यति वैखानसमतेस्थितइति तस्माच्छास्त्रविहितानि कर्मान्तराण्येवैतानि । दर्शपूर्णमासादयस्तु शब्दा भक्त्या तत्र प्रयुक्ताअतस्तत्रतदाधानमभार्यस्यैव । गार्हस्थ्योपात्तानाप्रतिपत्तिरुक्ता अग्नीन्त्वात्मनि वैतानानिति । यत्तु यावज्जीवश्रुतौ सत्यां कथमग्नीनांत्यागइति एतच्चातुराश्रम्यानुक्रमणप्रकरणे निरूपयिष्यते । अन्ये पुनराहुः होमोग्राम्यानामन्नानांप्रतिषिद्धोनतु दैवतार्थउपयोगः ननुच यजमानप्रश्नमाइडांभक्षयन्तीति तत्रापि विद्यते भक्ष सत्य सतु शास्त्रीयोन लौकिक लौकिकस्यच प्रतिषेधः सत्यन्येति ग्रामप्रवेशश्च तस्य तदर्थोन विरुध्यते यथा वक्ष्यति ग्रामादाहृत्यवाश्नीयादिति तदेव सत् मुन्यन्नैरितिविधानात् तदेवंश्रावणिकेनाग्निमाधायेत्यादिसर्वमुपपन्नम् । तथाह्यग्निहोत्रसमाधायेति पठ्यते नतु सत्यज्येति । समारोपणमपि मुमूर्षोस्तमतपसो वक्ष्यते प्रथमप्रवासिन नतुरागादिशब्दानाश्रवणिकाग्निविषयत्वे कथंचिदुपपत्तिः कृतभार्यस्य तदाधानंवाचनिकंभविष्यति यदावा ब्रह्मचर्यादेव वनवासमिच्छेत्तदा श्रावणिकाधानं तस्मादाहिताग्नेः सहाग्निभिर्वनप्रस्थानसभार्यस्य । तत्रच प्रथा-

विधि व्रीह्यादिना श्रौतकर्मानुष्ठानम् । व्रीह्यादीनामपि मुन्यन्नता कथंचिदुपपाद्या व्रीहियवावपि पवित्र । भार्यानिक्षेप-श्चानाहिताग्ने कथंचित्स्मार्तेऽग्नौ गतिरुभयो स्मार्तत्वात् । यस्यचद्वे भार्येजाते एकयाचाग्नमोनीतास्तस्य द्वितीयांभार्यानि-क्षिप्येतिवचनम् । अस्कन्दयन् स्कन्दन विध्यतिक्रम यथाविहितस्यानुष्ठानस्यासपादन एतच्च पादपूरण योगइत्येतदपि योगतअस्कन्दयन् युक्त्याऽविनाशयन् । युक्तिर्विधिरेव ॥ ९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण. । वैतानिक विततेष्वग्निषुकार्यमग्निहोत्रहोम । दर्श पर्वदर्शाख्य पर्वङ्त्यमस्कदयन्नपात-यन् । योगतउद्योगत ॥ ९ ॥

(३) कुल्लूक । गार्हपत्यकुण्डस्थानामग्नीनामाहवनीयदक्षिणाग्निकुण्डयोर्विहारोवितानतत्रभववैतानिकमग्निहोत्रंयथा-शास्त्रमनुतिष्ठेत् । दर्शपौर्णमासच पर्वैतिश्रौतस्मार्तदर्शपौर्णमासौयोगतः स्वकालेऽस्कन्दयन्नपरित्यजन् । भार्यानिक्षेपपक्षे-च रजस्वलायामिव भार्यायामेतेषामनुष्ठानमुचित विशेषाश्रवणात् ॥ ९ ॥

(४) राघवानन्द. । वैतानिक गार्हपत्यकुण्डस्थिताग्नेराहवनीयदक्षिणाग्निकुण्डयोर्विहारोवितान तत्र भववैता-निकमग्निहोत्र यथाशास्त्रमनुतिष्ठेत् । अस्कन्दयन्नपरिलोपयन्पर्वपर्वसबन्धि दर्शाख्यकर्म एवपौर्णमासाख्य योगत. श्रौत-स्मार्तदर्शादि काले ॥ ९ ॥

(५) नन्दन । वैतानिकमित्यनुवाद. । योगत आमित मामकालइतियावत् । अस्कन्दयन्ननतिक्रामन् ॥ ९ ॥

(६) रामचन्द्र. । तथा वैतानिक अग्निनयसाध्य । च पुन. अग्निहोत्र यावदन्नादिकहोमद्रव्यसाध्य । दर्शश्चा-स्वअस्कदयन्नलुम्पयन् । च पुन योगत. पौर्णमासपर्वास्कदयन् ॥ ९ ॥

ऋक्षेष्ट्याग्रयणं चैव चातुर्मास्यानि चाहरेत् ॥ तुरायणं च क्रमशोदाक्षस्यायनमेवच ॥ १० ॥

(१) मेधातिथि । दर्शेष्टिश्च आग्रहणचेति समाहारद्वन्द्व । चातुर्मास्यतुरायणदाक्षायणा श्रौतकर्मविशेषवचना नित्याएवतुरायणादय केषांचित् ॥ १० ॥

(२) सर्वज्ञनारायण. । ऋक्षेष्टयोऽग्निर्वाअकामयतेत्यादितैत्तिरीयेकृत्तिकादिनक्षत्रेष्टयआम्नाताः तुरायण सवत्सर सवनत्रिपाद्दष्टीरित्यादिनापस्तम्बेनोक्त । दक्षस्यायन दाक्षायणयज्ञेन स्वर्गकामोयजेतेतितैत्तिरीयआम्नातम् । अत्र यद्यपि वन्यैरेवाकृष्टपच्यैर्नीवारादिभि पुरोडाशादि तथापि दर्शादेर्घृतविना दाक्षायणादीनांक्षीरविनाऽसिद्धेर्गवामपि परिग्रह ॥ १० ॥

(३) कुल्लूक । ऋक्षेष्टिर्नक्षत्रेष्टि. आग्रयणनवसस्येष्टि. ऋक्षेष्ट्याग्रयणचेतिसमाहारद्वन्द्व तथाचातुर्मास्यतुरायण-दाक्षायणानि श्रौतकर्माणि क्रमेण कुर्यात् । अत्र केचित् सर्वमेतच्छ्रौतदर्शपौर्णमासादिकर्म वानप्रस्थस्य स्तुत्यर्थमुच्यते मन्वस्यानुष्ठेयमाम्यव्रीह्यादिसाध्यत्वादेषाच नचस्मृति श्रौताद्बाधनेशक्तेत्याहुस्तदसत वासन्तशारदैरित्युत्तरश्लोके मु-न्यन्नैर्नीवारादिभिर्वानप्रस्थविषयतया स्पष्टस्य चरुपुरोडाशादिविधेर्बाधनस्यान्याय्यत्वात् । गोविन्दराजस्तु व्रीह्यादिभि-रेवकर्यचिदरण्यजातैरेतान्निर्वर्तयिष्यतइत्याह ॥ १० ॥

(१०) ऋक्षेष्ट्याग्रयणच=दर्शेष्ट्याग्रहण (मे०)

(१०) दाक्षस्यायनमेवच=दक्षिणायनमेवच (क, ग,)

=दक्षस्यायनमेवच (ख, ग, घ, च, ड, ण, त,)

(४) राघवानन्द । ऋक्षेष्टिर्नक्षत्रेष्टि । आग्रहायण नवसस्येष्टि । चातुर्मास्य वैश्वदेववरुणप्रघाससाकमेध शुनासीरेतिचतुष्कम् । अथ तुरायणमित्याश्वलायनोक्ते । केषांचित् श्रौतकर्मविशेषास्तुरायणादय । पशवभावादयनाद्यु-पपत्ते । एते यागभेदाव्रीह्यभावेपि कार्या नीवारादे सत्वादावश्यके मुख्यालाभे प्रतिनिधेरावश्यकत्वात् ॥ १० ॥

(५) नन्दन । ऋक्षेष्टिर्नक्षत्रेष्टिम् । आग्रयणमिति जातावेकवचनम् । श्यामाकव्रीहियवाग्रयणानि । चातुर्मास्यानि वैश्वदेवादीनि । तुरायणसवत्सरसाध्यक्रतुविशेष । दाक्षायणदर्शेष्टिविकृति । क्रमश तत्र तत्रकाले ॥ १० ॥

(६) रामचन्द्र । ऋक्षेषु कृत्तिकादिषु आग्रयणेच पुन उत्तरायण सवत्सरेष्टिविशेष दक्षस्यायन तैत्तिरीय शाखायादाक्षायणसज्ञम् ॥ १० ॥

वासन्तशारदैर्मेध्यैर्मुन्यन्नै स्वयमाहृतै. ॥ पुरोडाशांश्चरूंश्चैव विधिवन्निर्वपेत्पृथक् ॥ ११ ॥

(१) मेधातिथि । यदा मुन्यन्नैरिति न पूर्वेण सबध्यते तदा नास्ति चोद्य वैतानिकानि कथन्नीह्यादिचोदितानि क्रियेरन् । अत्र चरुपुरोडाशावैखानसशास्त्रोक्काएव वेदितव्या । वस ते जायन्ते पच्यन्तेवा वास तानि । एवशारदैर्मेध्यैरित्यनुवाद । स्वयमाहृतै प्रतिग्रहादीनि वृत्तिकर्माणि निषिध्यन्ते । स्मार्तानामुक्तानाकर्मणामनुष्ठानार्थपुनरुत्त्यादि नाप हरणम् । विधिवत्पृथगितिपूरणे ॥ ११ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । शारदपदवार्षिकश्यामाकादेरप्युपलक्षणम् ॥ ११ ॥

(३) कुल्लूक । वसन्तोद्भवै शरदुद्भवैर्मेध्यैर्यागार्ह भूतैर्मुन्यन्नैर्नीवारादिभि स्वयमानीतै पुरोडाशाश्चरू यथाशास्त्रतत्त यागादिसिद्धयेसपादयेत् ॥ ११ ॥

(४) राघवानन्द । अतआह वासन्तेति । वास तशारदैस्तत्रोद्भूतै मेध्यै यागार्ह ॥ ११ ॥

(५) नन्दन । पृथक्नवे सस्ये प्राप्ते पुराणस्य त्यागेनेत्यर्थ ॥ ११ ॥

(६) रामचन्द्र । वास तादिशारदैर्वार्षिकश्यामाकाद्युपलक्षके ॥ ११ ॥

देवताभ्यस्तुतद्धुत्वा वन्य मेध्यतर हवि ॥ शेषमात्मनि युञ्जीत लवणंच स्वयं कृतम् ॥१२॥

(१) मेधातिथि । पर्वसु यद्देवताभ्योदत्तंतच्छिष्टमेवभक्षयेन्नशाकमूलफलादि । शेषमात्मनि युञ्जीत आत्मनि नित्तमुपयोजयेत् । आत्मार्थं शरीरस्थित्यर्थमित्यर्थ । स्वयंकृतच लवणसैन्धवादिनिषेवेत ॥ १२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । देवताभ्योहुत्वाग्रयणेष्टौ मेध्यतर ग्राम्यापेक्षयापि मेध्यत्वात् । स्वयकृत लवण वृक्षा-दिक्षारकृतम् ॥ १२ ॥

(३) कुल्लूक । तद्वनोद्भवनीवारादिकसाधितमतिशयेनयागार्हहविर्देवताभ्यउपकल्प्यशेषान्नमुपभुञ्जीत आत्मना च कृतलवणमूषरलवणाद्युपभुञ्जीत ॥ १२ ॥

(४) राघवानन्द । किंचा यदित्याह देवेति । देवताभ्योग्रे सोमयमाभ्यामित्याद्युक्ताभ्य युञ्जीत । स्वयकृतल-वणच भुञ्जीतेत्यर्थ ॥ १२ ॥

(५) नन्दन । आत्मनिवेदनभोजनम् ॥ १२ ॥

(६) रामचन्द्र । च पुन स्वयकृत लवण वृक्षादिक्षारकृत युञ्जीतभुञ्जीत ॥ १२ ॥

* शेषान्न=शेषमात्मार्थं (अ)

स्थलजौदकशाकानि पुष्पमूलफलानि च ॥ मेध्यवृक्षोद्भवान्यद्यात्स्नेहांश्च फलसंभवान् ॥ १३॥

(१) मेधातिथि । स्थलजानि उदकजानि अद्यात् तथा पुष्पमूलफलानि च ॥ १३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । स्थलजानि वास्तुकादीनि औदकानि हिल्मोचिकादीनि शाकानि फलसंभवान् वन्यफलजान् ॥ १३ ॥

(३) कुल्लूकं । स्थलजलोद्भवशाकान्यरण्ययज्ञियवृक्षोद्भवानिपुष्पमूलफलानीङ्गुद्यादिफलोद्भवांश्च स्नेहानद्यात् ॥ १३ ॥

(४) राघवानन्द । किंच स्थलजेति । स्नेहान्घृतस्थानीयान् इङ्गुदीफलादिभ्य संभवो येषाम् ॥ १३ ॥

(५) नन्दन । मेध्यो यज्ञार्हः ॥ १३ ॥

(६) रामचन्द्र । स्थलज वास्तुकादि उदकशाकानि मोचकादीनि च पुन फलसंभवांश्च स्नेहान् अद्याद्भक्षयेत् ॥ १३ ॥

वर्जयेन्मधु मांसं च भौमानि कवकानि च ॥ भूस्तृणं शिग्रुकं चैव श्लेष्मातकफलानि च॥१४॥

(१) मेधातिथि । भौमानि कवकानि कवकशब्द मागव्याख्यात छत्राकपर्याय । तानिच कवकानि भूमौ जायन्ते वृक्षकोटरादावपि अतो विशेषणार्थं भौमग्रहणम् । समाचारविरोधो गृहस्थधर्मेषु चाविशेषेण कवकानामप्रतिषेध । वानप्रस्थस्य च नियमातिशयो युक्त तस्माद्भौमानीतिस्वतन्त्रपद तत्र गोजिह्विकानामकश्चित्पदार्थो वनेचराणांप्रसिद्धस्तद्विषयं बोद्धव्यम् । ननु यत्किंचिद्धुविजातमात्रस्य । कवकानामप्रतिषिद्धत्वात्पुन प्रतिषेधो भूस्तृणादीनातत्समप्रायश्चित्तार्थं । भूस्तृणशिग्रुकशब्दौ शाकविशेषवचनौ वाहीकेषु प्रसिद्धौ ॥ १४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । मधुमांसमिति ब्रह्मचारिवर्जनीयोपलक्षणम् । भौमानि भूमिजानि । कवकानि छत्राकानि । चकारात्काष्ठजानि । भूस्तृण शाकभेद । शिग्रु सौभाञ्जन । श्लेष्मातको बहुवार । एतेन गृहस्थानामपि याम्यभक्ष्यत्वेनोक्तानि तानि सर्वाण्युपलक्ष्यन्ते ॥ १४ ॥

(३) कुल्लूक । माक्षिकमांस भौमानीतिप्रदर्शनार्थम् भौमादीनि कवकानि छत्राकान्भूस्तृणमालवदेशेप्रसिद्धशाक शिग्रुकवाहीकप्रसिद्धशाकश्लेष्मातकफलानिवर्जयेत् । गोविन्दराजस्तु भौमानि कवकानीत्यव्यवच्छेदकविशेषणमिच्छन्भौमानांकवकानानिषेध वार्क्षानातु भक्षणमाह तदयुक्तम् मनुनैवपञ्चमेद्विजातेरेव कवकमात्रनिषेधाद्वनस्थगोचरतया नियमातिशयस्यापि तत्वात् । यमस्तु भूमिजवृक्षजंवापिछत्राकभक्षयन्तिये । ब्रह्मघ्नांस्तान्विजानीयाद्ब्रह्मवादिषुगर्हितान् इति विशेषेणवृक्षजस्यापिनिषेधमाह । मेधातिथिस्तु भौमानीतिस्वतन्त्रपदवद्गोजिह्विकानाम कश्चित्पदार्थोवनेचराणाप्रसिद्धस्तद्विषयनिषेधमाह तदपि बहुष्वभिधानकोशादिष्वप्रसिद्धंनश्रद्दधीमहि कवकानाद्विजातिविशेषेपाश्चमिके निषेधे सत्यपि पुनर्निषेधोभूस्तृणादीनानिषेधेपिचसमप्रायश्चित्तविधानार्थं ॥ १४ ॥

(४) राघवानन्द । किंच वर्जयेदिति । कवकादीनापुनर्ग्रहणंभूस्तृणादितुल्यप्रायश्चित्तार्थम् । भौमानीतिविशेषणे गोजिह्वाकाराणीति मेधातिथि । भूस्तृण मालवदेशप्रसिद्धशाक । शिग्रुक वाल्हीके प्रसिद्धम् ॥ १४ ॥

(५) नन्दन । भौमानि कवकानि भूमिजानि छत्राकाणि । वृक्षकोटरजातानांकवकानामप्यभक्ष्यत्वे भौमानामदरणवर्जनार्थंविशेषणनिषेधनम् । भूस्तृणंतृणजातिविशेष । शिग्रुकसौभाञ्जनकद्रव्यम्ये ॥ १४ ॥

---

* हो दि (अ)

(६) रामचन्द्र । कवकानि छत्राकाणि शिग्रुक सौभाञ्जनं भूस्तृण श्लेष्मातकफलानि च वर्जयेत् । मालातृणक-भूस्तृणेइत्यमर ॥ १४ ॥

त्यजेदाश्वयुजे मासि मुन्यन्नं पूर्वसंचितम् ॥ जीर्णानि चैव वासांसि शाकमूलफलानि च ॥ १५ ॥

(१) मेधातिथि । षण्मासनिचयसमानिचयपक्षयोराश्वयुजे त्याग ननुमुन्यन्नंतावदेव सचेय यत्कर्मपर्याप्तं तत्र नैवाधिकमस्ति कस्यत्याग उच्यते न शक्या तुल्यमहीतुमर्जनकाले अतोयत्किंचिदवशिष्टमस्ति तस्याश्वयुजे त्याग । जीर्णानि चैव वासांसि अजीर्णानामास्ति त्याग ॥ १५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । पूर्वसंचित पूर्ववर्षे शरदि वसन्तेवा परिगृहीतम् । वासास्यजिनानि चीराणिवा जीर्णानीति यदिजीर्णानि तदेवाश्वयुजेमासित्याज्यानीत्यर्थं । शाकेति शाकादीन्यप्याहारार्थंशोषयित्वा स्थापितान्याश्वयुजे त्याज्यानीत्यर्थ ॥ १५ ॥

(३) कुल्लूक । संवत्सरनिचयपक्षे पूर्वसंचितनीवाराद्यन्नं जीर्णानि च वासांसि शाकमूलफलानिचाश्विने मासि त्यजेत् ॥ १५ ॥

(४) राघवानन्द । वक्ष्यमाणसमानिचयस्य त्यागकालमाह त्यजेदिति । आश्वयुजे नीवारादे प्राप्तिकाले । वासांसीति विशेषणान्न चर्मणात्याग । संचितशाकादित्रितयमपि त्यजेदित्यन्वय ॥ १५ ॥

न फालकृष्टमश्नीयादुत्सृष्टमपि केनचित् ॥ न ग्रामजातान्यार्तोऽपि मूलानि च फलानि च ॥ १६ ॥

(१) मेधातिथि । आरण्यस्यापि फालकृष्टस्य प्रतिषेध । ग्रामजातान्यफालकृष्टान्यपि सत्यन्यग्राम्यप्राहारमि त्यनेन प्रतिषेध । पुष्पफलानाक्रियते नोपयोग ग्राम्याणादेवताभ्यर्चनादौ पुष्पफलानानिषेध । आर्तोपि अन्यासभवेऽन्यवश्यकर्तव्यत्वाद्देवताद्यर्चनस्य प्रतिनिधिपक्षेऽपि नोपादेयमित्यर्थ । अपिशब्दोभिन्नक्रमादृष्टव्य । पुष्पाण्यपिनोपादेयानि किंपुनर्धान्यानि ॥ १६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । फालकृष्टानि वनजान्यपि । न ग्रामजातान्यफालकृष्टान्यपि । आर्तोरोगी फलादीनीति व्रीह्यादेरप्युपलक्षणम् ॥ १६ ॥

(३) कुल्लूक । अरण्येऽपिफालकृष्टप्रदेशे जातस्वामिनोपेक्षितमपि व्रीह्यादि नाद्यात् । तथाग्रामजातान्याफलकृष्ट भूभागेऽपि लतावृक्षमूलफलानि क्षुत्पीडितोऽपि न भक्षयेत् ॥ १६ ॥

(४) राघवानन्द । किंच नेति । उत्सृष्ट वानप्रस्थाद्युद्देशेनत्यक्त । पुष्पाणीति मेधातिथि । फलानि नारिकेलादीनि ॥ १६ ॥

(५) नन्दन । धान्यमपिधान्यहलकर्षणोत्पादितनारनीयात् । केनचिदुत्सृष्टपूर्वंपरिगृहीतपश्चादनादरेणत्यक्तम् ॥ १६ ॥

(६) रामचन्द्र । फालकृष्ट हलोत्कृष्ट केन चिदुत्सृष्टमपि नाऽश्नीयात् ॥ १६ ॥

अग्निपक्वाशनोवा स्यात्कालपक्वभुगेव वा ॥ अश्मकुट्टोभवेद्वापि दन्तोलूखलिकोपिवा ॥ १७ ॥

(१) मेधातिथि । अग्निना भक्ष्यं शाकौदनादि तदशनंयस्य सोऽग्निपक्वाशन । काले स्वयमेव यत्पक्वंतदेव भुञ्जी

त नार्द्रफलं अथवा धान्यानामेव नीवारादीनां निष्पिष्येदभक्षणम् । अश्मभिः पाषाणैः कुट्टयित्वा पिष्टरूपंकृत्वा भुञ्जीत । यद्वा यद्तूपपन्नवृतकादिभिर्बहिस्तुषकपाटकतदश्मभिरपनीय कवाटमन्तः फलमक्षयेत् । दन्ताउलूखलम् अस्यदन्तोलूखलिक दन्तैस्तुषकवाटमपनीय भक्षयेत् । असत्यपि सस्कारे सनकर्तव्य यदिवा पूर्ववदशनविशेषोपरक्षण तादृशमश्नीयाचदस्य दन्ताएव उलूखलकार्यमवघातसपादयन्ति ॥ १७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । कालपक्व परिणामपक्व । अश्मकुट्टोऽश्म यश्मना तुषमोक्षंकृत्वाऽश्नन् । दन्तोलूखलिकः स्वदन्तैरेव तुषमोक्षकृत्वा भुञ्जान । अत्रचान्यतरस्यैव परिग्रह कार्य, तत्राप्युत्तरोत्तरस्य श्रेष्ठत्वमितिक्रमोक्तिफलम् ॥ १७ ॥

(३) कुल्लूक । अग्निपक्वमन्यमन्नकालपक्वा फलादियद्वानोलूखलमुसलाभ्याकितुपाषाणेनचूर्णीकृत्यापक्वमेवाद्यात् दन्ताएवोलूखलस्थानानि यस्य तथाविधोवा भवेत् ॥ १७ ॥

(४) राघवानन्द । वानप्रस्थस्य नियमविशेषानाह अग्नीति द्वाभ्या । दन्तोलूखलिक दन्ताएवउलूखलाभक्ष्यसाधनानि यस्यस । अग्निपक्वादिचतुष्टयभक्षणमकारनियम ॥ १७ ॥

(५) नन्दन । फलान्यश्मना निष्पीड्य योभक्षयति न दन्तादिना सोऽश्मकुट्टक । दन्तैरेवमुसलोलूखलकार्यमस्यसदन्तोलूखलिक । प्राधान्यादुलूखलस्यैवग्रहणम् । सतुषाभ्यवहारीत्यर्थ । अनेन व्रतेन परिग्रहपराङ्मुखत्वमुक्तम् ॥ १७ ॥

सद्यः प्रक्षालकोवा स्यान्माससंचयिकोऽपि वा॥षण्मासनिचयोवा स्यात्समानिचयएव वा॥१८॥

(१) मेधातिथि । यत्पूर्वमशनमुक्ततदैकाह्निकभोजनपर्याप्तमेवाभवेत् । मासोपयोगीवा सचयोमासपर्याप्त सचयोमाससचय सोऽस्यास्तीतिठन्कर्तव्य, यदिवा माससचयकइति बहुव्रीहिसमासोन कर्तव्य मासपर्याप्तसचयोस्येति एवमुत्तरयोरपि ॥ १८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । अथ सञ्चयेविशेषमाह सद्य प्रक्षालकइति । सद्यएव सचयभाण्डंप्रक्षालयतीति प्रक्षालनेन तदव्यभिचरिता रिक्तता लक्ष्यते । समानिचय सवत्सरार्थान्नादसञ्चयकारी सवत्सरोर्ध्वकालार्थसंचयस्तु नास्त्याश्वयुजे त्यागस्योक्तत्वात् । पक्षचतुष्टयनु पूर्वपूर्वप्राशस्त्यार्थमुक्तम् ॥ १८ ॥

(३) कुल्लूक । एकाहमात्रजीवनोचितमासवृत्त्युपचितवा षण्माससवत्सरनिर्वाहसमर्थवा नीवारादिकसचिनुयात् । यथापूर्वनियमातिशय मासवृत्तियोग्यसचयोमाससचय सोऽस्यास्तीतिअतइनिठनाविति ठन्प्रत्यये नमाससचयिकइतिरूपम् ॥ १८ ॥

(४) राघवानन्द । सद्य प्रक्षाल्किादिचतुष्टय सचयनियम । नियमभङ्गे प्रायश्चित्ती स्यात् । सद्य प्रक्षालिकएकाहनिर्वाहकसचितभक्त । निचय सचयस्तेन षण्मासव्यापी सचयोयस्य एवंसमाअब्दंव्याप्यनिचयोयस्येति ॥ १८ ॥

(५) नन्दन । प्रतिदिनमन्नसपाद्यातिथिशेषभुक्ताश्वस्तनिकोद्धरतप्रक्षालनय करोतिससद्य प्रक्षालक ॥ १८ ॥

(६) रामचन्द्र । सद्य प्रक्षालकोवास्यात् तदह पर्याप्तक स्यात् सञ्चयरहितइत्यर्थ । च पुन. समानिचयएववा वर्षपर्याप्तान्नोवा । हायनोऽस्त्री शरत्समाइत्यमर । वर्षपर्याप्तान्नसचयइत्यर्थ ॥ १८ ॥

नक्तंचान्नंसमश्नीयाद्दिवा वाहृत्य शक्तित ॥चतुर्थकालिकोवा स्यात्स्याद्वाप्यष्टमकालिक ॥१९॥

(१) मेधातिथि । द्विर्भोजनमस्य पुरुषार्थतया विहितत्वादन्यतरस्मिन्काले निवृत्तिर्विधीयते । यथाप्रथा वयोया-

ति तथातथाभोजनकालंजह्यात् । चतुर्थमष्टमावधितयाऽऽश्रयेत् । त्रीण्यहोरात्राण्यतीत्य चतुर्थेहनि सायंभुञ्जानोष्टमकालिकोभवति । भोजनस्य प्रकृतत्वात्तद्विषयश्चतुर्थकालसंबन्धःप्रतीयते ॥ १९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । नक्तमेव दिवैववा भोजनं तत्र शक्तितः,शक्तौसत्यांनक्तमेव यदातु दिवा तदा । नित्यमाहृत्य सद्यःप्रक्षालकवृत्तौ स्थित्वैव भोजनमित्यर्थः । चतुर्थकालिकोवेत्याद्यपि शक्तावेकस्मिन्दिने दिवा नक्तंवा भुक्त्वा द्वितीयदिनेऽभुक्त्वा तृतीये दिवा नक्तंवा भोजनमिति चतुर्थकालभोजनम् । सामान्यतोहि सायंप्रातःकालयोर्भोजनकालत्वात्प्रत्यहंद्वौ कालौ भवतः एवमष्टमकालिकत्वमप्युन्नेयम् ॥ १९ ॥

(३) कुल्लूकः । यथासामर्थ्यमन्नमाहृत्य प्रदोषेभुञ्जीत । अहन्येव वा चतुर्थकालाशनोवास्यात् ॥ सायंप्रातर्मनुष्याणामशनंदेवनिर्मितमिति विहितम् । तत्रैकस्मिन्नहन्युपोष्यापरेद्युःसायंभुञ्जीत । अष्टमकालिकोवाभवेत्त्रिरात्रमुपोष्यचतुर्थस्याह्नो रात्रौभुञ्जीत ॥ १९ ॥

ग्रीष्मे पञ्चतपास्तु स्याद्वर्षास्वभ्रावकाशिक ॥ आर्द्रवासास्तु हेमन्ते क्रमशोवर्धयंस्तप ॥ २३ ॥

(१) **मेधातिथि** । पञ्चभिरात्मानतापयेत् चतसृषु दिक्षु अग्नीं सन्निधाप्यमध्येतिष्ठेदुपरिष्टादादित्यतापंसेवेत । प्रावृष्यभ्राण्येवावकाशाऽऽश्रयोयस्मिन्देशे देवोवर्षति तमदेशमाश्रयेद्वर्षनिवारणार्थंछत्रवस्त्रादि न गृह्णीयात् । हेमन्ते शीतोपलक्षणार्थे । एतेन शिशिरेप्येषएव विधि । आर्द्रवासस्त्व क्रमश क्रमेण ॥ २३ ॥

(१) **सर्वज्ञनारायण** । शक्तावपि तीव्रतप प्रकारानाह ग्रीष्मइति । चतुर्दिक्स्थवह्निचतुष्टयेन सूर्येण चेति पञ्चभिस्तापनात्पञ्चतपा । अभ्रावकाशकोमेघप्रेक्षकोऽनावृतदेशस्थइत्यर्थं । ग्रीष्मादिपदानि चतुर्मासर्तुपराणि ॥ २३ ॥

(३) **कुल्लूक** । आत्मतपोविवृद्ध्यर्थंग्रीष्मे चतुर्दिगवस्थितैरग्निभिरूर्ध्वंचादित्यतेजसात्मानतापयेत् वर्षास्वभ्रावकाशमाश्रयेत् यत्र देशे देवोवर्षति तत्र छत्राद्यावरणरहितस्तिष्ठेदित्यर्थं हेमन्तेचार्द्रवासाभवेत् । ऋतुत्रयसंवत्सरावलम्बेनायंसांवत्सरिकएव नियम ॥ २३ ॥

(३) कुल्लूकः । श्रौतानग्नीन्वैखानसशास्त्रविधानेन भस्मपानादिनात्मनि समारोप्य लौकिकाग्निगृहशून्योयथा वक्ष्यति वृक्षमूलनिकेतनइति । मुनिर्मौनव्रतचारीफलमूलाशनएवस्यात् नीवाराद्यपिनाश्नीयात् एतच्चोर्ध्वंषण्मासेभ्योऽप्युपरि अनग्निरनिकेतनइतिवसिष्ठवचनात् षण्मासोपर्यनग्नित्वमनिकेतत्वंच ॥ २५ ॥

(४) राघवानन्दः । तत्राप्यपरितुष्यन्तंविरक्तमत्याह । अग्नीनित्यर्द्धभि. । अग्नीन् भस्मात्मकान् पीत्वा भैक्ष्यमाहरेदितितृतीयेनान्वयः । ऊर्ध्वंषण्मासेभ्योऽनग्निरनिकेतइति वसिष्ठोक्तेः षण्मासवानमस्थ कृत्वा यथाविधि वैश्वानसशास्त्रविधानेन ॥ २५ ॥

(५) नन्दन. । एवगृहस्थसमस्य वानप्रस्थस्य धर्माउक्ताः अथ भिक्षुकस्य धर्मानाह अग्नीनिति । अनग्नि त्यक्तपञ्चाग्नि । मुनिर्मौनी ॥ २५ ॥

(६) रामचन्द्र. । वैतानानग्नीनात्मनि समारोप्य अनग्नि पाकादिरहित. अनिकेत स्यात् गृहरहितःस्यात् ॥२५॥

अप्रयत्नःसुखार्थेषु ब्रह्मचारी धराशयः ॥ शरणेष्वममश्चैव वृक्षमूलनिकेतनः ॥ २६ ॥

(१) मेधातिथि । सुखप्रयोजनेषु वस्तुषु यत्नंन कुर्यात् आतपपीडित छायांनोपसर्पेत् शीतार्दितोनाग्निसमिन्धीत यदितु दैवोपपादितादित्यतापादिना शीतादिदुःखनिवृत्तिर्भवतीत्यनेव तद्दुःखापनोद क्रियते न निषिध्यते वर्षादिकालादन्यत्रैतद्विधीयते तत्र प्रतिपन्नस्य धर्मस्य विधानात् । अथवा व्याधितस्यौषधप्रयत्नोनिवार्यते व्याधिनिवृत्तिरपिसुखमुच्यते अतस्तन्निवृत्त्यर्थंयत्नंकुर्यात् । धराशय. केवलैस्तृणैराच्छादिते स्थण्डिले शयीत शरणेष्वाश्रयेषु गृहवृक्षमूलादिषु ममकारमात्मीयाभिनिवेश न कुर्यात् । वृक्षमूलानि निकेतनं गृहस्थानीय कुर्यात् तदसंभवे शिलातलगुहादयोपि विहिता ॥ २६ ॥

(३) कुल्लूक । फलमूलासंभवेचवानप्रस्थेभ्योब्राह्मणेभ्य प्राणमात्रधारणोचितभैक्षमाहरेत् तदभावेचान्येभ्योवनवासिभ्योगृहस्थेभ्योद्विजेभ्य ॥ २७ ॥

(४) राघवानन्द । यात्रिक प्राणधारणोचित । गृहमेधिष्वित्यनेन वने ये गृहस्था स्युस्तेभ्योपि ॥ २७ ॥

(५) नन्दन । तापसेषु वानप्रस्थेषु । तदलाभेगृहमेधिषु ॥ २७ ॥

(६) रामचन्द्र । यात्रिकयात्रामात्र यावत्प्राणधारणतावद्भैक्ष्य आहरेत् आचरेत् । च पुन अन्येषु गृहमेधिषु बनवासिषु भैक्ष्यआचरेत् ॥ २७ ॥

ग्रामादाहृत्य वाश्नीयादष्टौ ग्रासान्वने वसन् ॥ प्रतिगृह्य पुटेनैव पाणिना शकलेन वा ॥२८॥

(१) मेधातिथि । असंभवेतु । ग्रासग्रहणान्नमूलफलभिक्षैव ग्राम्यालाभानमन्यासंभवेऽनेनानुज्ञातम् । गृहीत्वा पत्रपुटेनैव पाणिना भाजनरहितेन शकलेन शरावाद्येकदेशखण्डेन ॥ २८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । ग्रामादाहृत्येतिविधिना तन्मात्रार्थंग्रामंप्रविशेत् । पुटेन पर्णपुटेन । पाणिनेतिदक्षिणपाणिना । वनंप्रतिभैक्ष्यानयनविधानादष्टौग्रासानितिपुटशकलाहरणपक्षयोरेवान्वितम् । शकलेन स्थालीकर्परेण ॥ २८ ॥

(३) कुल्लूक । तस्याप्यसंभवे ग्रामादानीय ग्रामस्यान्तस्याष्टौग्रासान्पर्णशरावादिखण्डेन पाणिनैव वा गृहीत्वा वानप्रस्थोभुञ्जीत ॥ २८ ॥

(४) राघवानन्द । तदलाभे प्रकारान्तरमाह ग्रामादिति । तादृशस्यभिक्षापात्रमपि नास्तीत्याह । पुटेनेति । पत्रस्यानियतत्वादञ्जलिनावा पाणिपात्रमिति श्रुतेश्च । शकलेन अर्धेन पाणिना ॥ २८ ॥

(५) नन्दन । तदलाभे किंकर्तव्यमित्यपेक्षायामाह ग्रामादिति । पुटेन पत्रघटितेन पात्रेण । शकलेन भिन्नभाण्डखण्डेन ॥ २८ ॥

(६) रामचन्द्र । पाणिना दक्षिणेन प्रतिगृह्य अष्टौ ग्रासानश्नीयात् । शकलेन शरावखण्डेनवा ॥ २८ ॥

एताश्चान्याश्च सेवेत दीक्षाविप्रोवने वसन् ॥ विविधाश्चौपनिषदीरात्मसंसिद्धये श्रुती ॥ २९ ॥

(१) मेधातिथि । एतादीक्षा नियमानन्याश्चाऽन्तर्जलस्थानचक्षुर्निमीलनादिक सेवेत । श्रुतीरौपनिषदी रहस्याधिकारपठितानि वेदवाक्यानि अधीयीत चिन्तयेद्वावर्येच्चाऽऽत्मसंसिद्धये ब्रह्मणस्पर्यायाउपासनाउक्ता । विविधाइत्यनुवाद ॥ २९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । अन्या स्मृत्यन्तरोक्तामासोपवासाद्या दीक्षा नियमानुपनिषण्णायोध्यातद्रत्युपनिषद्रहस्य तादृगर्थाऔपनिषदी श्रुती सेवेतेत्यनुषङ्ग । आत्मन संसिद्धिर्विवेक ॥ २९ ॥

(३) कुल्लूक । वानप्रस्थएतादीक्षाएतान्नियमानन्याश्चवानप्रस्थशास्त्रोक्तानभ्यसेत् । औपनिषदीश्चश्रुती उपनिषत्पठितब्रह्मप्रतिपादकवाक्यानिविविधान्यस्यात्मनोब्रह्मसिद्धये यन्यतोऽर्थतश्चाभ्यसेत् ॥ २९ ॥

(४) राघवानन्द । किंच एताश्चेति । दीक्षाशब्दोनियमवचन । औपनिषदी रहस्याधिकारपठिता परीक्ष्य लोकान्कर्मचितान्ब्राह्मणोनिर्वेदमायादित्यादिका । आत्मसंशुद्धये मोक्षाय साक्षेवात्मनोवास्तवी शुद्धि ॥ २९ ॥

(५) नन्दन । एताश्चेत्यादिश्लोकद्वयमेकान्वयम् । दीक्षानियमान् ॥ २९ ॥

(६) रामचन्द्र । युग्म एतानिति । एतान्पूर्वोक्तान्व्रतान् । च पुन अन्यान् मासोपवासव्रतादीन् विप्रवने वसन् सेवेत । च पुन दीक्षावानप्रस्थदीक्षा सेवेत ॥ २९ ॥

ऋषिभिर्ब्राह्मणैश्चैव गृहस्थैरेव सेविताः ॥ विद्यातपोविवृद्ध्यर्थं शरीरस्य च शुद्धये ॥ ३० ॥

(१) मेधातिथिः । अविशेषेणोक्ताअन्याश्च सेवेत । शाक्यपाशुपतादिदीक्षादिसेवनमपि प्राप्तंतन्निषेधति ऋषिभिर्महाभारते सतप्यवनेन्द्वाद्यैः सेवितावर्ण्यन्ते । ब्राह्मणैश्च गृहस्थैर्याः सेविताः तदुक्तमुत्तरेषाचैतदविरोधीति । विद्या आत्मैकत्वविज्ञानं तच्छ्रुतिसेवनेन वृद्धिनयेत् दृढीकुर्यात् । शरीरस्य च शुद्धये आहारनियमदीक्षाः सेवेत ॥ ३० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । ताश्चविद्या वैश्वानराद्युपासना तपः स्वाध्यायस्तयोर्वृद्ध्यर्थं तथा तासामेव पवित्राणांजपेन शरीरस्य शुद्धिः पापक्षयस्तदर्थंच ऋष्यादिभिः सेविताःश्रुतीः सेवेतेत्यन्वयः ऋषिभिर्ज्ञानपरैर्यतिभिः ब्राह्मणैस्तथागृहस्थैरेव ब्राह्मणैर्गृहस्थत्वेपिसेविताः । अतोद्वयोर्मध्यवर्तिनोवनवासिनोऽतिप्रशस्ताएव ताइत्यर्थः ॥ ३० ॥

(३) कुल्लूकः । यस्मादेताऋषिभिर्ब्रह्मदर्शिभिः परिव्राजकैर्गृहस्थैश्च वानप्रस्थैर्ब्रह्माद्वैतज्ञानधर्मयोर्विवृद्ध्यर्थमुपनिषच्छ्रुतयः सेवितास्तस्मादेताः सेवेतेतिपूर्वस्यानुवादः ॥ ३० ॥

(४) राघवानन्दः । तास्तौति ऋषिभिरिति । ब्राह्मणैर्ब्रह्मतत्त्वदर्शिभिः सेविताअभ्यस्यमानाः । शरीरस्य च शुद्धये लिङ्गशरीरे यत्पापतत्त्वज्ञानप्रतिबन्धक स्थूलदेहे यत्पापतयोर्नाशाय ॥ ३० ॥

(५) नन्दनः । सेविताइतिदीक्षाणांचश्रुतीनांचविशेषणम् । विद्या ज्ञानम् ॥ ३० ॥

(६) रामचन्द्रः । च पुनः ब्राह्मणैः ब्रह्मचारिभिः च पुनः गृहस्थैः वानप्रस्थैः सेविताः धर्माविद्यातपोविवृद्ध्यर्थं । च पुनः शरीरस्य शुद्धये सेवेतेति सर्वत्र सम्बन्धः ॥ ३० ॥

अपराजितां वास्थाय व्रजेद्दिशमजिह्मगः ॥ आनिपाताच्छरीरस्य युक्तोवार्यनिलाशनः ॥ ३१ ॥

(१) मेधातिथिः । प्राच्याउदीच्याश्चदिशोरन्तरालमपराजितादिक् लोकेप्वैशानीत्युच्यते दिशमास्थाय चेतसि निधायैषामयागन्तव्येति ततस्तामेवव्रजेत् अजिह्मगः अकुटिलगामी श्वभ्रनदीस्रोतांसि न परिहरेत् । आनिपाताच्छरीरस्य युक्तोवार्यनिलाशनः । प्राच्याउदीच्याश्च गमनविधिरयम् । यावन्नपतति तावद्वायुभक्षोम्बुभक्षश्च स्यात् । युक्तः योगशास्त्रात्मानयुक्तः तदेतन्महाप्रस्थानमुच्यते ॥ ३१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अथ तपसा खिन्नस्याप्रत्यवायमृत्युप्रकारमाह अपराजितामिति । अपराजितैशानी आस्थायोद्दिश्य । अजिह्मगोभिकण्टकजलादीनावर्त्मनि दर्शने तत्परिहारार्थं वक्रगतिमकुर्वन् । युक्तोनियतचित्तवृत्तिः । वार्यनिलाशनस्तदन्यतराशनः ॥ ३१ ॥

(३) कुल्लूकः । अचिकित्सितव्याध्याद्युद्भवेऽपराजितामैशानींदिशमाश्रित्याकुटिलगतिर्युक्तोयोगनिष्ठोजलानिलाशनआशरीरनिपाताद्गच्छेत् । महाप्रस्थानाख्यशास्त्रेविहितचेदंमरणम् तेन न पुरायुषः स्वःकामी मेयादितिश्रुत्यापि नविरोधः यत कामियस्द्मयोगादवैधमरणमनया निषिध्यते नशास्त्रीयम् ॥ ३१ ॥

(४) राघवानन्दः । उपायान्तरमाह अपराजितामिति । ऐशानीं दिशमाश्रित्याजिह्मगोऽकुटिलगतिः युक्तोयोगशास्त्रनिष्ठिनमहाप्रस्थानः शरीरस्यानिपाताद्गच्छेत् म्रियेतेत्यर्थः ॥ ३१ ॥

(५) नन्दनः । प्रकारान्तरमाह अपराजितामिति । अपराजितां प्रागुदीचीम् । अजिह्मगऋजुगतिः । शरीरस्यानिपाताद्गच्छेदित्यन्वयः ॥ ३१ ॥

(६) रामचन्द्रः । अपराजितां ईशानीं आस्थाय अजिह्मग.सन्व्रजेत् । कीदृशोवानप्रस्थः शरीरस्यानिपातात् । युक्तः नियतचित्तः । पुन.कीदृश- वार्यनिलाशनः वार्याधारोवा अनिलाधारोवा ॥ ३१ ॥

आसां महर्षिचर्याणां त्यक्त्वान्यतमया तनुम् ॥ वीतशोकभयोविप्रोब्रह्मलोके महीयते ॥३२॥

(१) मेधातिथिः । पूर्वोक्तानि तपांसि महाप्रस्थानंचानन्तरोक्तं महर्षिचर्या आसामन्यतमया नदीप्रवेशेन भृगुप्रपतनेनाग्निप्रवेशेनानाहारनिवृत्त्यावा शरीरंत्यजेत् । अस्य च फलं वीतशोकभयस्य ब्रह्मलोकप्राप्तिः । नरकादिदुःखानुभवशोकः भयं नरकंगमिष्यामीति तदस्य व्येति । अव्यवधानेनैवार्चिरादिक्रमेण ब्रह्मलोकमाप्नोति इहस्थानविशेषोब्रह्मलोकः स्वर्गादिभिर्निरतिशयस्तत्र महीयते पूज्यमानआस्ते नतु ब्रह्मणः स्वाराज्यमाप्नोति लोकग्रहणात् । चतुर्थेह्याश्रमे मोक्षवक्ष्यति न केवलकर्मकृतोमोक्षइत्याहुः । ननुचाप्युक्तं विविधाश्चौपनिषदीरात्मससिद्धयेश्रुतीरिति आत्मसंसिद्धिश्च आत्मोपासनया तद्भावापत्तिः नह्यन्यः ससिद्धिशब्दस्यार्थउपपद्यते औपनिषदीषु श्रुतिषु तद्धाप्ययोगिनामात्मानब्रह्मसंस्थोऽमृतत्वमेतीतिच । अथसायुज्यंगच्छतीत्यादि अथोच्यते अन्याअपि तप.सिद्धयःश्रूयन्ते यस्तपति पितृलोकवासोभवतीत्यादिसु कल्पितार्थोपपादितासार्ष्टितासालोक्यच पुरुषस्य भविष्यति न पुनर्मोक्षइति तदयुक्तं विशेषाभावात् । यथैव परिमितफलाद्रूपासनास्वधिक्रियन्ते एवममृतत्वप्राप्तावपि । नच क्वचिच्छ्रूयते परिव्राजकेनैवोपासनायद्वैतविषयाणि कर्तव्यानि । ननुच त्रयोधर्मस्कन्धाइत्युपक्रम्य यज्ञोऽध्ययनंदानमित्यनेन गृहस्थधर्माउक्तास्तपएवेत्यनेन वानप्रस्थोब्रह्मचार्याचार्यकुलवासीत्यनेन नैष्ठिकोब्रह्मसंस्थइत्यनेन परिव्राजक । एतेषांत्रयाणांपुण्यलोकाउक्ताः पारिशेष्यादेतद्यतिरिक्तस्यामृतत्वम् । नैव ब्रह्मणिसंतिष्ठते । प्रयतते तत्परस्यब्रह्मसंस्थस्य यौगिकत्वादस्य शब्दस्य । ननुच यदि सर्वेषामधिकारस्तद्वैतावदेव वक्तव्यंब्रह्मसंस्थोऽमृतत्वमेतीति । नैव आश्रमाणांत्वविधिवाक्यावगतफलसपत्प्राप्तिपिणः पुण्यलोकाभवन्तीति ब्रह्मसंस्थस्य तदाश्रमावस्थितस्यैवामृतत्वमपुनरावृत्तिलक्षणविधीयते । ननुचाद्वैतरूपब्रह्मेत्यात्मविदः सर्वनिवृत्तकर्मारूयः । आश्रमाश्च प्रवृत्तमार्गाख्याः क्रियाकारकफलभेदानुष्ठानात्मकाः । तत्राद्वैतात्मविज्ञानेसमानभेदाश्रयाणि च गृहस्थाद्यग्निहोत्रकर्मादीनीति परस्परविरोधः । अत्रोच्यते । समानमेतत् पारिव्राज्येपि यमनियमानामिष्टत्वात्तेच भेदाश्रयाः । अथाप्युच्येतकर्मसन्यासिनोनिवृत्तिमार्गावस्थायिनोनैव केचिच्छास्त्रार्थविधयःसन्ति । नायंशास्त्रार्थः अहंकारममकारत्यागएव संन्यासोवक्ष्यते नाशेषशास्त्रार्थत्यागः तस्यापि क्षुधाद्युपहतस्य भिक्षादौ प्रवर्तमानस्यास्त्येव क्रियाकारकसंबन्धः तत्र लौकिके दृष्टार्थभेदे प्रवर्तमानस्य अद्वैतात्मविज्ञानभावनमविरुद्धम् । शास्त्रीये त्वग्निहोत्रादौ विरोधादिति कोयुक्तकार्येववदेत् । अथोच्यते क्षुधाद्युपहतस्याप्यद्वैतत्यागोविरोधिना भोजनेन तावत्कालएव । यथान्धतमसि चलितस्य गच्छतः कण्टकप्रदेशे पादन्यासः सवितरि पुनरुदिते लब्धप्रकाशस्य पुनर्न्याय्यमेवाध्वन्यस्याकण्टकेवस्थानम् । तथा क्षुधाद्युपघाते विच्छिन्नात्मविज्ञानस्य क्षणमालोकस्थानीयायाक्षुन्निवृत्तौ पुनर्दृढसंस्कारवशादिवावस्थानमिति । तत्रापसेऽप्यविरुद्धम् । गृहस्थस्यापि पुत्रदारादितयोपासनमविरुद्धं बहुव्यापारः । ततस्तु भेदसात्म्यतागतस्य कुतोऽद्वैतसंस्कारोत्पत्तिः । उक्तंच गृहस्थधर्मेष्वेकाकीचिन्तयेदिति । तथा पुत्रे सर्वंसमासज्येति । ननुच तस्मादुह्नपुरायुषः स्वः कामीप्रेयादितिश्रुतिस्तत्र कुतोवानप्रस्थस्य शरीरत्यागः नहिंसाश्रुतिर्वानप्रस्थादन्यत्रानयास्मृत्या विषयउपस्थापयितुंशक्यते । बलीयसी हिश्रुतिः साच स्मृत्यनुरोधेन न संकोचमर्हति । उच्यते जरसा विशीर्णस्यानिष्टसदर्शनादिना वा विदिते प्रत्यासन्ने मृत्यौ मुमूर्षतोन

श्रुतिविरोध । एवहि तत्र श्रूयते नपुरायुषइति शवस्थाविशेषेहनभिमेते मरणे एतावदेवावश्यन्नात्र कामीभियादिति अरिष्टोपदेशश्चोपनिषत्स्वेवमर्थवान्भवति । यस्यन्वेतन्निमितमरणनास्ति ॥ ३२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । आसा पञ्चतप प्रभृतीनां मरर्णय प्रथमसर्गजाऋषयस्तेषां चर्या आचार. । शोकोद्.ग ततोभय शोकभयम् ॥ ३२ ॥

(३) कुल्लूकं । एषापूर्वोक्तानुष्ठानानामन्यतमेनानुष्ठानेन शरीरत्यक्त्वाऽपगतदुःखभयोब्रह्मलोकस्तत्र पूजांलभते मोक्षमाप्नोतीत्यर्थः । केवलकर्मणोवानप्रस्थस्यकथमोक्षइतिचेन्न । विविधाश्चोपनिषदीरात्मसंशुद्धयेश्रुतीरित्यनेनाध्यात्मज्ञानसंभवात् ॥ ३२ ॥

(४) राघवानन्द । आसामुक्तानां दीक्षाणामध्येऽन्यतमया तनुन्त्यक्त्वेत्य यपः । महीयते पूजामाप्नोति ॥ ३२ ॥

(५) नन्दन । आसां महर्षिचर्याणामुक्तानानियमानाम् ॥ ३२ ॥

(६) रामचन्द्र । आसां महर्षिचर्याणां पञ्चतप प्रभृतीनामध्ये अन्यतमया या चर्यया तनुन्त्यक्त्वा विप्रोब्रह्मलोके महीयते । कीदृशोविप्र. वीतशोकभयोऽपारलौकिकभय ॥ ३२ ॥

वनेषु च विहृत्यैवं तृतीयं भागमायुषः ॥ चतुर्थमायुषोभागं त्यक्त्वा सङ्गान्परिव्रजेत् ॥ ३३ ॥

(१) मेधातिथि । इत प्रभृतिचतुर्थाश्रमप्रकृति. । तृतीयभागमिति । कश्चित्कालस्थित्वेत्यर्थ । यावता कालेन तप.सुतप्तंभवतिविषयाभिलाषश्च सर्वोनिवृत्त । नहि मुख्यस्तृतीयआयुषोभागएवानेन शक्योज्ञातुम् । नहि वर्षशतापेक्षाऽऽश्रमाणा यतोवलीपलितापत्योत्पत्तीन्तृतीयाश्रमप्रतिपत्तौ कालउक्त नच सर्वस्य पञ्चाशद्वर्षदेशीयस्यतदुत्पद्यतेउक्तं धाय्यन्त तपसि ऋद्धे परिव्रजेदिति । ननुच यथान्येषामाश्रमाणाकालेविवृतोग्रहणान्तब्रह्मचर्यं वलीपलितावधि गार्हस्थ्य । नैवमिह कश्चित्परिच्छेदे हेतुरस्ति यदि यथाश्रुततृतीयोभाग.समाश्रियेत । यच्च तपसिऋद्धइति तत्रापि कालापेक्षायुक्तैव न ज्ञायते कियता तपसातद्धिर्भवति अत कालपरिच्छेदो न वचनार्हः । उक्तमत्र न शतवर्षापेक्षया तृतीयायुर्भागनिश्चयस्संभवति । उक्तश्च काल कषायपाके प्रव्रज्या प्रतिपत्तव्या । यावता तपसा यावतिषवयसि पुनर्मदवृद्धिर्नाशंक्यते तदा परिव्रजेत । विहृत्यासित्वायथोक्तविधिमनुष्ठायेतियावत् । सङ्गत्यागश्च ममतापरिग्रह एकारामता ॥ ३३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण. । अथ यतिधर्मानाह वनेष्विति । ,विहृत्य क्षपयित्वेत्युक्तप्रयोगेण पक्वकषायस्य वानप्रस्थचर्यया । कष्टावपाकेसत्येव यत्याश्रमेऽधिकारइतिदर्शित अप्रापि तृतीयंभागमिति तावता कालेन तावद्वैराग्योत्पत्तिसंभवे अन्यथातु यावज्जीवमपि वनएव वसेत् सङ्गान् परिग्रहान् । परिव्रजेत् गृहादिपरित्यज्य प्रजेत् ॥ ३३ ॥

(३) कुल्लूक । यस्यतुमरणाभावस्तस्याह वनेष्वित्यादि । अनियतपरिमाणत्वादायुषस्तृतीयभागस्य दुर्विज्ञानात्तृतीयमायुषोभागमितिरागक्षयावधि वानप्रस्थकालोपलक्षणार्थम् । अतएवशङ्खलिखितौ वनवासादूर्ध्वंशान्तस्य परिणतवयस पारिव्राज्यमित्याचक्षताम् । एववनेषु विहृत्यैवविधिवद्भूरतपोऽनुष्ठानप्रकारेण वानप्रस्थाश्रमविषयरागोपशमनाय कञ्चि कालमनुष्ठाय चतुर्थमायुषोभागमितिशेषायु.काले सर्वथा विषयसङ्गांस्त्यक्त्वा पारिव्राजकाश्रममनुतिष्ठत् ॥ ३३ ॥

(४) राघवानन्द । अविरक्तस्यापि । चतुर्थेवयस्यवश्यसन्यासइत्याह वनेष्विति । चतुर्थमायुषोभागमाप्य परिव्रजेदित्यन्वय वनी भूत्वा प्रव्रजेदिति श्रुते । विरक्तस्यतुक्रमोत्क्रमाभ्यासन्यास अव्रतीवाव्रतीवा उच्छिन्नाग्निरनुच्छि-

न्नाग्निकोवायदहरेव विरजेत्तदहरेव प्रव्रजेत्। यदि चेतरथा ब्रह्मचर्यादेव व्रजेद्वनाद्वा गृहाद्वेत्यादि श्रुतिशतैश्च सन्यासस्य विहितत्वात्। अयत्वविरक्तात्रह्मलोकेप्सु सन्यासाद्ब्रह्मण स्थानमितिश्रवणात्॥ ३३॥

(५) नन्दन । अथसन्यासाश्रमप्रस्तौति वनेष्विति। विहृत्य चरित्वा॥ ३३॥

(६) रामचन्द्र । अथ सन्यासाश्रमप्रकरण वनेष्विति । एवमायुषस्तृतीयभागनीत्वा चतुर्थमायुषोभागज्ञात्वा सगान्सर्वास्त्यक्त्वा परिव्रजेन सन्यसेत्॥ ३३॥

आश्रमादाश्रमं गत्वा हुतहोमोजितेन्द्रिय.॥ भिक्षाबलिपरिश्रान्त. प्रव्रजन् प्रेत्य वर्धते॥ ३४॥

(१) मेधातिथि । समुच्चयपक्षमुपोद्बलयति । आश्रमादाश्रममिति। गृहस्थाश्रमाद्वानप्रस्थाश्रमगत्वा हुतहोमउभयोरप्याश्रमयोर्यदा जितेन्द्रियस्तदा परिव्रजेत् प्रेत्य वर्धते मृत्वा विभूत्यतिशयेन। भिक्षाबलिदानेन परिश्रान्त। द्विराश्रमधर्मानुवादोयम्॥ ३४॥

(२) सर्वज्ञनारायण । अत्र वनवासानन्तरपारिव्राज्याभिधानेन गृहस्थस्य पारिव्राज्याधिकारोनास्तीतिप्रसञ्जिताशङ्कानिराचष्टे आश्रमादिति। नकेवलब्रह्मचर्ये वर्तमानस्य तादृशवैराग्यादि तस्य चर्णत्रयापाकरणसभवात्तमाश्रम त्यक्त्वा गृहस्थाश्रमगमनमवश्य नतु गृहस्थस्य ऋणापाकरणमाश्रमान्तरसाध्यमतोस्य विरागस्यानन्तरमेव पारिव्राज्यसभवतीति तात्पर्यम्। हुतहोमइति यज्ञैकदेशाभिधानेन यज्ञलाध्यायापत्यैर्ऋणत्रयापाकरणमुक्तम्। जितेन्द्रियोप्युस्थापितवैराग्य तेन जितेन्द्रियोहमिति यदि गृहस्थोमन्यते तदा तदैव परिव्रजेदन्यथा वनवासेन जितेन्द्रियताप्राप्त्यर्थ । भिक्षादानबलिदानाभ्याकर्मकलापोलक्ष्यते तेन श्रान्तस्तत्करणासमर्थ । एतेन तच्छक्तौ तत्कुर्वतैवात्मा जिज्ञास्यइतिदर्शितम्। प्रेत्य वर्धते लिङ्गदेहावच्छिन्नस्तदवच्छेदन्यासोद्रवविभुत्वलभते॥ ३४॥

(३) कुल्लूक । पूर्वपूर्वाश्रमादुत्तरोत्तराश्रमगत्वा ब्रह्मचर्याद्गृहाश्रमततोवानप्रस्थाश्रममनुष्ठायेत्यर्थ । यथाशक्तिगताश्रमहुतहोमोजितेन्द्रियोभिक्षाबलिदानचिरसेवयोश्रान्त परिव्रज्याश्रममनुतिष्ठन्परलोके मोक्षलाभाद्ब्रह्मभूतदुर्द्धर्षतिशयंप्राप्नोति॥ ३४॥

(४) राघवानन्द । आश्रमाद्वानप्रस्थान्तादाश्रमतेष्वन्तर्गतब्रह्मचर्यादन्यतमतेषु हुतोहोमोबहुधा श्रौतलौकिकाग्निषु येन स अत परन होष्यतीत्यर्थ । भिक्षाबलिपरिश्रान्त ब्रह्मचर्ये भिक्षया गार्हस्थ्य वानप्रस्थयोर्बलिदानेन परिश्रान्त भिक्षारूपबलेरभिमतत्वाद्वाश्रान्त व्युत्थायाथ भिक्षाचर्यमस्तीति श्रुते । तथाविधएव प्रेत्य सुखी स्यात्॥ ३४॥

(५) नन्दन । इयमेवाश्रमग्रामिरुचिता नान्येत्याह आश्रमादिति । हुतहोम कृतसमिदाधानाग्निहोत्रहोम । भिक्षाबलिपरिश्रान्त भिक्षाहरणवैश्वदेवबलिहरणाभ्याक्षीणदेह । आभ्याविशेषणाभ्यामाश्रमत्रयविहितकर्म लक्ष्यते। आश्रमादाश्रमगत्वा ब्रह्मचर्याश्रमाद्गार्हस्थ्य ततोवानप्रस्थाश्रमगत्वा॥ ३४॥

(६) रामचन्द्र । भिक्षाबलिपरिश्रान्त भिक्षाबलिभ्यारहित सचयरहित हुतहोम । शिखासूत्रपरित्यागे हुतहोम एतादृश प्रव्रजेत प्रेत्य परलोके वर्धते मोक्षप्राप्नोति। लिङ्गदहाद्यनवच्छिन्नविभुत्वमोक्षत्वएवयत्तत्प्राप्नोतीत्यर्थ॥ ३४॥

ऋणानि त्रीण्यपाकृत्य मनोमोक्षे निवेशयेत्॥ अनपाकृत्य मोक्ष तु सेवमानोव्रजत्यध.॥ ३५॥

(१) मेधातिथि । अपाकरणम् ऋणसंशुद्धि । मनोमोक्षेनिवेशयेत्। मोक्षशब्देन प्रव्रज्याश्रमोलक्ष्यते। तत्र प्राधान्येन मोक्षैकफलत्वोच्यते। न तथाऽन्येष्वाश्रमेषु अतोमोक्ष परिव्राज्यकेन॥ ३५॥

(२) सर्वज्ञनारायण । उत्तमर्णस्फुटयति ऋणानीति । मोक्षे मोक्षसाधने चतुर्थाश्रमे । अधोव्रजति प्रत्यवायोत्पत्त्या पूर्वाश्रमेऽप्यनधिकृतोभवति । नचैव ब्रह्मचर्यादेवप्रव्रजेद्वनाद्गृहाद्वेतिश्रुत्याविरोध तस्याः पूर्वजन्माभ्यासवशादिन्यात्यन्तिकवैराग्यपुरुषविषयत्वात् । तदाहदेवल यस्यैतानि सुगुप्तानि जिह्वोपस्थोदरगिर । सन्यसेदकृतोद्वारोब्राह्मणोब्रह्मचर्यवानिति ॥ यस्तुनात्यन्तवीतराग समन्दाधिकारः । तद्विषयाणिच अनपाकृतर्णत्रयसन्यासनिषेधकमन्वादिवचनानि यथा भारते ॥ कषायपाचयित्वा च श्रेणिस्थानेषु च त्रिषु । प्रव्रजेच्च परस्थानयत्र गत्वा न शोचतीति ॥ यस्तुन्क्षरागस्तद्विषयमैकाश्रम्यमाचार्याः प्रत्यक्षविधानाद्गार्हस्थ्यस्येति ऐकाश्रम्य गार्हस्थ्यरूपैकाश्रमित्वमेव रागिणायुक्तमित्याचार्या । रागिणामधिकृत्य गार्हस्थ्यस्य प्रत्यक्षतः श्रुतौ विधानादित्यर्थ ॥ ३५ ॥

(३) कुल्लूकः । आश्रमसमुच्चयपक्षमाश्रितोब्राह्मणउत्तरश्लोकाभिधेयानि त्रीण्यृणानि सशोध्य मोक्षे मोक्षान्तरङ्गे परिव्रज्याश्रमे मनोनियोजयेत् । तान्यृणानि त्वसशोध्य मोक्षचतुर्थाश्रममनुतिष्ठन्नरकव्रजति ॥ ३५ ॥

(४) राघवानन्द । किंच वेदाध्ययनपुत्रोत्पादनयज्ञानुष्ठानैर्ऋषिपितृदेवानामृणान्यपाकृत्यशोधयित्वा मोक्षे संन्यासे मोक्षसाधनत्वान्मनोनिवेशयेदित्यविरक्तशिक्षयन्नाह ऋणानीति । तदकरणे दोषमाह अनपाकृत्येति । अधोनरकव्रजेदेव ॥ ३५ ॥

(५) नन्दन । ब्रह्मचर्यगार्हस्थ्येच्छया यानप्रस्थमकृत्वापिसन्यास कर्तव्योनान्यथेत्याह ऋणानीति । ऋणानि त्रीण्यध्ययनप्रजननयजनाख्यानि । मोक्षे मोक्षसाधने सन्यासाश्रमे । अनपाकृत्य ऋणानीत्येव ॥ ३५ ॥

(६) रामचन्द्र । त्रीणि ऋणानि अपाकृत्य परित्यज्य मनो मोक्षे निवेशयेत् । देवर्षिपितृणानि यज्ञेन देवऋणं वेदाध्ययनेनार्ष पुत्रोत्पादनेन पैतृक एतदृणत्रयमपाकृत्य परित्यज्य परिव्रजेत् । तुपुन त्रीणि ऋणानि अनपाकृत्य अनपाकृत्य मोक्ष सवमान अधोव्रजति पतति ॥ ३५ ॥

अधीत्य विधिवद्वेदान्पुत्रांश्चोत्पाद्यधर्मत. ॥ इष्ट्वा च शक्तितोयज्ञैर्मनोमोक्षे निवेशयेत् ॥ ३६ ॥

(१) मेधातिथि । कानि पुनस्तानिऋणान्यतआह त्रिभिर्ऋणैर्ऋणवान् जायते । यज्ञेन देवेभ्य प्रजया पितृभ्य स्वाध्यायेनर्षिभ्यइति श्रुत्यनुवादिनी स्मृतिरियम् । ननुच गृही भूत्वा प्रव्रजेदथवेतरथा ब्रह्मचर्यादेव प्रव्रजेदिति जाबालश्रुतिरुच्यते । उत्पत्तिमात्रमाश्रित्योक्तमुदाहरति तत्रेद विरुध्यते अनुत्पाद्य तथा प्रजामिति । यद्येषाश्रुतिरस्ति किंतर्हि इदमुच्यते । प्रत्यक्षविधानाद्गार्हस्थ्यस्येति प्रव्रजेदिति । ननु प्रव्रजितेनेमानि कर्माणि कर्तव्यान्यनयावेतिकर्तव्यतयेत्येतन्नास्ति गृहस्थस्य त्वग्निहोत्रादीनि साङ्गकल्पान्याम्नातानीत्येतदभिप्रायमेतत् । येत्वेताश्रुतिमदृष्ट्वाम्नाताएव नैष्ठिकादपरनेच गृहस्थाश्रमेण प्रत्यक्षश्रुतिविधानेन बाध्यन्ते । येच क्लीबाद्यनधिकृतविषयतया स्मृतिवाक्यानामर्थवत्तां वर्णयन्ति तेषामभिप्रायन विद्म । यदि तावदाज्यावेक्षणविष्णुक्रमाद्यद्धाशक्तौ श्रौतेषु नाधिक्रियते यतस्तथा विधाद्ययुक्तकर्म सपादयितुसमर्थस्तमत्यधिकारश्रुतीनामर्थवत्त्वे जाते न तदसमर्थमपि कुर्वीतेति । यद्येव स्मार्तेष्वपिनैष्ठिकस्य गुर्वर्थमुदकुम्भाद्याहरणभैक्षपरिचरणम् पारिव्राजोपि न द्वितीयामपि रात्रिग्रामे वसेदिति कुत पङ्ग्वन्धयो स्मार्तकर्मत्रमाधिकार उपनयनचैषामस्ति लिङ्ग ततएषाविवाहार्थमनयर्थायितातुदारैरिति । यद्यप्युपनयनमादित्यदर्शनमग्निप्रदक्षिणंपरीत्येतिच विहित यतोनानुपनीतस्यविवाहसभवोनात्यन्त्वात । अतोयावच्छक्य गुरुशुश्रूषणविगुणमपि ब्रह्मचर्यमेवमर्हति । क्लीबस्य तु प्रकृतेऽनुपनेयतैव यच पतितश्च न क्वचिदधिकृत तस्मादनधिकृतविषयपारिव्राज्यनैष्ठिकताचेति

ममन परितोषमादधाति। सत्य उदितहोमेन तावद्भविष्यति समुच्चयपक्षमाश्रित्य। अनपाकृत्येति निन्दावचनं न पुनः प्रतिषेधएव अथवा यदाऽकृतदारपरिग्रहस्य प्रव्रज्यायामधिकारइत्येवमेतन्नेयम् ॥ ३६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । ऋणत्रयापाकरणस्वरूपमाह अधीत्येति । धर्मतोयथोक्तकन्याविवाहादनुगमनादित्यर्थः ॥ ३६ ॥

(३) । कुल्लूकः । तान्येवऋणानि दर्शयति अधीत्येति । जायमानोब्राह्मणस्त्रिभिर्ऋणैर्ऋणवाजायते यज्ञेन देवेभ्य प्रजयापितृभ्य स्वाध्यायेनऋषिभ्यइतिश्रूयते । अतोयथाशास्त्रंवेदानधीत्य पर्वगमनवर्जनादिधर्मेण च पुत्रानुत्पाद्य यथासामर्थ्यंज्योतिष्टोमादियज्ञांश्चानुष्ठाय मोक्षान्तरङ्गे चतुर्थाश्रमे मनोनियोजयेत् ॥ ३६ ॥

(४) राघवानन्द । ऋणानीत्युक्तंविवृणोति अधीत्येति । धर्मतोधर्मेण ब्राह्मादिना विवाहेन यदिनिवेशयेदेतान्कुर्वे-वेत्यर्थ ॥ ३६ ॥

(५) नन्दन । उक्तमेवार्थमादरार्थंश्लोकद्वयेन प्रपञ्चयति ॥ ३६ ॥

(६) रामचन्द्र । मोक्षे मोक्षसाधने सन्यासे मनो निवेशयेत् ॥ ३६ ॥

अनधीत्य द्विजोवेदाननुत्पाद्य तथा सुतान् ॥ अनिष्ट्वा चैव यज्ञैश्च मोक्षमिच्छन् व्रजत्यध ॥३७॥

(१) मेधातिथि । यज्ञैराहितामिर्नित्यै पशुसोमै ॥ ३७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । अस्यव्यतिरेकमाह अनधीत्येति । मोक्षगार्हस्थ्ये तिष्ठन्नेव स्वाध्याये यज्ञादिषुचर्णत्र-यापाकरणबुद्ध्याऽप्रवर्तमानोब्रह्मचर्यान्मोक्षइत्यभिमानादनुगमनादिगार्हस्थ्यनियतधर्मेभ्योनिवृत्त प्राणायामादियोगाद्या-न्यनुतिष्ठन्नित्यर्थ ॥ ३७ ॥

(३) कुल्लूक । वेदाध्ययनमकृत्वा पुत्रमनुत्पाद्य यज्ञांश्चाननुष्ठाय मोक्षमिच्छन्नरकंव्रजति ॥ ३७ ॥

(४) राघवानन्द । विपक्षेत्वाह अनधीत्येति । उक्तानननुष्ठायाधोव्रजतीत्यन्वय । अर्थवादात्मकश्लोकद्वयम् ॥ ३७ ॥

(६) रामचन्द्र । द्विज न क्षत्रियादि तथाच श्रुति ब्राह्मणप्रव्रजतीति ॥ ३७ ॥

प्राजापत्यांनिरूप्येष्टिंसर्ववेदसदक्षिणाम् ॥ आत्मन्यग्नीन्समारोप्य ब्राह्मण प्रव्रजेद्गृहात् ॥ ३८ ॥

(१) मेधातिथि । प्राजापत्याऽध्वर्युवेदे विहिता तस्यांच सर्वस्वदानविहित तांकृत्वाऽऽत्मन्यग्नय समारोप्यते। समारोपणेपि विधिस्ततएवावगन्तव्य । सार्ववेदसदक्षिणाऽस्यास्तीत्यन्यपदार्थ । वेदोधनंतत्सर्वदेयम । इदमर्थे विहित स्वार्थिकोवा प्रज्ञादेराकृतिगणत्वात । अन्येतु पुरुषमेधप्राजापत्यामिष्टिमाहु । तत्र ब्रह्मणेब्राह्मणमालभतइति प्रथम पशु-र्ब्रह्मा च प्रजापति मुख्येन व्यपदेशप्रवृत्ते प्राजापत्य पुरुषमेध सर्वस्वदानमग्निसमारोपण प्रव्रज्याच तत्रैव विहिता । एवहि तत्र श्रुति अथात्मन्यग्नीन्समारोप्य तत्रारोपणेनादित्योपस्थानादपेक्षमाणेरण्यमभिप्रयात्तदेव देवमनुष्येभ्य स्थिरोभवतीति । येत्वात्मन्यग्नीन्समारोप्य प्रव्रज्ययाव्यपदिष्टा अयाह एतएवआत्मनोयज्ञास्यतस्तन्मरणात्तस्यै दत्ता आत्मन्येव समारोपिताभवन्ति । अतोभार्यामरणपक्षे प्रव्रज्या नावश्या पुनर्दारक्रियेति तत्र किंतु तस्या पूर्वमरणेभार्याये दत्वाग्नीनन्त्यकर्मणीतिपठितमिति वक्तव्यमितिपौरुषेयोह्ययन्योनवेदोयेनोक्तमुपालम्भमर्हतीतिपरिहारस्यात् ॥ ३८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । प्राजापत्या प्रजापतिदैवतपुरोडाशहविष्का वेदइति धननाम सर्ववेदोदक्षिणा यत्र सातया

सर्वस्वदक्षिणामित्यर्थः । सर्ववेदएव सर्ववेदस । पुत्राणांच सविभजनीयत्वादवशिष्ट स्वीयोभाग सर्वोदेयइतियावत् । स-मारोप्य यातेअग्नेयज्ञियातनूरितिमन्त्रेण । ब्राह्मणइतिपदस्यानन्यपरत्वात्क्षत्रियादीनांन पारिव्राज्यमस्तीतिगम्यते अतए व श्रुतिरपि ब्राह्मणाः प्रव्रजन्तीति । प्रकर्षेण व्रजेदपुनरावर्तनाय ॥ ३८ ॥

(३) कुल्लूक । यजुर्वेदीयोपाख्यानग्रन्थोक्तासर्वस्वदक्षिणाप्रजापतिदेवताकामिष्टिंकृत्वा तदुक्तविधिनैवात्मन्यग्नी न्समारोप्य गृहादित्यभिधानाद्गृहस्थाश्रममनुष्ठायैव चतुर्थाश्रममनुतिष्ठेत् । एतेन मनुना चातुराश्रमस्य समुच्चयो-ऽपि दर्शितः श्रुतिसिद्धाश्चएकद्वित्रिचतुराश्रमाणांसमुच्चयाविकल्पिता । तथाजाबालश्रुतिः ब्रह्मचर्यंसमाप्य गृहीभवेद्गृही-भूत्वा वनीभवेद्वनीभूत्वा प्रव्रजेत् इतरथा ब्रह्मचर्यादेव प्रव्रजेद्गृहाद्वा वनाद्वा ॥ ३८ ॥

(४) राघवानन्द । प्रव्रजनप्रकारमाह प्रेति । प्राजापत्या प्रजापतिदेवताका यजुर्वेदविहिता सर्ववेदसदक्षिणा सर्वस्वदक्षिणा । अग्नीन् श्रौतान् स्मार्तंच । गृहादित्याश्रमत्रयोपलक्षकं कुटीचकादिसन्न्यासिचतुष्टयसाधारणं तत्रैकदण्डिना-तु शिखायज्ञोपवीतवेदानांत्यागः सशिखवपनंकृत्वा बहिःसूत्रंत्यजेदिति श्रुतेः । सत्यानृतेसुखदुःखेवेदानिमंचलोकममुं-चलोकंपरित्यज्यात्मानमन्विच्छेदित्यापस्तम्बोक्तेः । ॐभूः सावित्रींप्रविशामीत्युपक्रम्य ॐभूर्भुवः स्वरोंयज्ञोपवीतंजुहोमीत्या-दिश्रौनकेनधृतत्वात् ॥ ३८ ॥

(५) नन्दन । प्रव्रज्याप्रकारमाह प्राजेति । सर्ववेदससर्वस्वम् ॥ ३८ ॥

(६) रामचन्द्र । प्राजापत्या प्रजापतिदैवतसंज्ञा इष्टिं निरूप्य कृत्वा सर्ववेदसदक्षिणा सर्वं वेदोधनं दक्षिणा यस्याःसा सर्ववेदसमेव सार्ववेदसं सर्वस्वदक्षिणा आत्मनि अग्नीन् वैतानाग्नीन् श्रुत्युक्तविधानेन समारोप्य ब्राह्मणएव गृहात्प्रव्रजेत् न तु क्षत्रियादि ॥ ३८ ॥

योऽदत्त्वा सर्वभूतेभ्यः प्रव्रजत्यभयं गृहात् ॥ तस्य तेजोमयालोकाभवन्ति ब्रह्मवादिनः ॥ ३९ ॥

(१) मेधातिथि । गार्हस्थ्यनिन्दया चतुर्थाश्रमप्रशंसा । यद्वेहि भवाबोह्यग्ने । मरोहधर्मकाश्चेतनाइतिदर्शने तृणौषधीना छेदस्येत तद्भूतभयं । तद्गृहात्प्रव्रजितस्य समारोपिताग्नेर्नास्तीत्युक्तम् अभयंसर्वभूतेभ्योदत्वेति अनेनाशु-ष्काणांतृणपलाशानामनुपादानमाह । तेजोमयानित्यप्रकाशाउदयास्तमयौ यत्रादित्यस्य न विभाव्येते यथोक्तमतऊर्ध्व-मादित्योनैवोदेति नवास्तमेतीत्युपनिषत्स्वेतमेवमाहुर्वचांसि ॥ ३९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । गृहादिति ग्रामस्थितादरण्यस्थिताद्वेत्यर्थः । तेजोमयालोकाब्रह्मलोकगतास्तदेकदेशाः । सन्यासाद्ब्रह्मणः स्थानमितिपुराणेष्वभिधानात् । ब्रह्मवादिनोब्रह्मविषयश्रौतज्ञानवतः । तेनात्मन्यसाक्षात्कृतेऽपि सन्यास-मात्राद्ब्रह्मलोकप्राप्तिरुक्ता ॥ ३९ ॥

(३) कुल्लूक । यः सर्वेभ्योभूतात्येभ्यः स्थावरजङ्गमेभ्योऽभयंदत्वा गृहाश्रमात्प्रव्रजति तस्य ब्रह्मप्रतिपाद-कोपनिषन्निष्ठस्य सूर्याद्यालोकरहिताहिरण्यगर्भादिलोकास्तत्तेजसैव प्रकाशाभवन्ति तानाप्नोतीत्यर्थः ॥ ३९ ॥

(४) राघवानन्द । तादृशे सन्यासे योदत्वेति फलवादः । अभयं दत्वेत्यन्वयः । तस्माद्ब्रह्मास्मीति ब्रह्मवा-दिनस्तेजोमया स्वप्रकाशालोका ॥ ३९ ॥

(५) नन्दन । गृहनिष्क्रमणात्पूर्वमेव सर्वभूतेभ्योऽभयंदातव्यमित्याह योदत्वेति ॥ ३९ ॥

यस्मादण्वपि भूतानां द्विजान्नोत्पद्यतेभयम् ॥ तस्य देहाद्विमुक्तस्य भयं नास्ति कुतश्चन ॥४०॥

(१) मेधातिथि । एषएवार्थ । पुनरुक्त । देहाद्विमुक्तस्य वार्तमानिकशरीरतस्य पततीत्यर्थ ॥ ४० ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । एतत्प्रपञ्चयति यस्मादिति । देहाद्विमुक्तस्य मृतस्य भयनास्ति नित्याभयत्वाद्ब्रह्मलोकस्य ॥ ४० ॥

(३) कुल्लूक । यस्माद्द्विजात्सूक्ष्ममपिभयभूताना न भवति तस्य देहाद्विमुक्तस्यवर्तमानदेहनाशे कस्मादपिभयनभवति ॥ ४० ॥

(४) राघवानन्द । येषानोयमात्मायलोकइतिश्रुते किमुवाच्यपरत्र तेजोमयाल्लोकाइतीहैवजीवन्मुक्त सइत्याह यस्मादिति । द्विजात् कृतसन्यासात । कुतश्चन यमाद्राजादेश्च नबिभेतिकुतश्चनेति श्रुते ॥ ४० ॥

(५) नन्दन । अभयप्रदानस्य फलान्तरमाह यस्मादिति । न केवलमिदमभयदानसन्यासिनएव धर्म. किन्तु सर्वस्यापीतिसूचितम् ॥ ४० ॥

(६) रामचन्द्र । यस्माद्द्विजाद्भूतानामण्वपिभय न उत्पद्यते नजायते तस्य द्विजस्य देहाद्विमुक्तस्य कुतश्चन कस्मिन्नपि लोके भयनास्ति ॥ ४० ॥

आगारादभिनिष्क्रान्त पवित्रोपचितोमुनि' ॥ समुपोढेषु कामेषु निरपेक्षः परिव्रजेत् ॥ ४१ ॥

(१) मेधातिथि । पवित्रैमन्त्रजपैदर्भकमण्डलुकृष्णाजिनैरुपचितोयुक्त । अथवापावनै कृच्छ्रै । मुनिरकिंचिद्वादी । समुपोढेषु केनचित्कामेषु स्पृहणीयेषु मृष्टभोजनादिषु यदृच्छातोगीतादिशब्देषु सन्निहितेषु पुत्रादिषुवासमुपस्थितेषु निरपेक्षोभवेत । नैताश्चिरलिप्सेन चक्षुषा पश्येन्नाकर्णयेन्नतैस्सहासीत ॥ ४१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । पवित्रोपचित पवित्रैस्तपोजपादिभिर्गार्हस्थ्यकालकृतै उपचित उत्तमतांनीत । मुनि मननिरत । समुपोढेषु सम्यग्भुक्तेषु तथाच भोगाभ्यासीभूतायातृष्णाया निरपेक्षस्तादृगिच्छाशून्य । यत्तु न जातु काम कामानामुपभोगेन शाम्यतीति ॥ तस्योपभोगमात्रेण न शाम्यतीतितात्पर्यम । धर्मपरिव्राजकधर्मसाधारण्मि यानिकिचित्पाठ ॥ ४१ ॥

(३) कुल्लूक । गृहान्निर्गत पवित्रैर्दण्डकमण्डल्वादिभिर्युक्तोमुनिर्मौनी समुपोढेषु कामेषु केनचित्सम्यक्समीपंप्रापितेषु स्वाद्वन्नादिषु विगतस्पृह परिव्रजेत । मेधातिथिस्तु पवित्रैर्मन्त्रजपैरथवा पावने कृच्छ्रैर्युक्तइतिव्याचष्टे ॥ ४१ ॥

(४) राघवानन्द । पवित्रेण ज्ञानेनोपनिषदावोपचितोयुक्त । समुपोढेषु सम्यक्तया प्रीतिजनकत्वेनोपस्थितेषु दारान्नादिषु निरपेक्ष विगतस्पृह ॥ ४१ ॥

(५) नन्दन । गृहनिष्क्रमणकाले कर्तव्यमाह आगेति । समुपोढेषु गृहसंचितेषु भोगेषु । पवित्रमत्पवित्रम । एतच्छिक्यकमण्डल्वादेरप्युपलक्षणम उपचितग्रहणात् । मुनिर्मितवादीननामसत्यन्नगारादपि निष्क्रान्त परिव्रजेत्सर्वंवर्जयित्वागच्छेत् ॥ ४१ ॥

(६) रामचन्द्र । आगारादगृहादभिनिष्क्रान्त पवित्रोजपयज्ञादिभि संपूर्ण समुपोढेषु कामेषु सम्यगनुभूतेषु कामेषु मुनि परिव्रजेत् ॥ ४१ ॥

एकएव चरेन्नित्यंसिद्ध्यर्थमसहायवान् ॥ सिद्धिमेकस्य संपश्यन्न जहाति न हीयते ॥ ४२ ॥

(१) **मेधातिथिः** । यतआह । एकाकितांऽनेन विधीयते । एकएवेत्यनेन पूर्ववस्तु परित्यागउच्यते । असहायवानिति भृत्यादेः पूर्वस्यापि परिग्रहोन कर्तव्यः संविद्रागद्वेषविनिर्मुक्तस्य सर्वसमता एवंभवति । अन्यथा एषएव भृत्यादिरन्तिकस्य तत्रैवं बुद्धिः स्यादयंमदीयोनायमिति । एषएव संगोऽवधिहेतुर्मशान्तेवसंपत्स्यते यदा न जहाति न कश्चित्पुत्रादिस्तेनत्यक्तोभवति । अतोन हीयते न वियुज्यते पुत्रादिभिस्तद्वियोगदुःखंनासादयति । इतरथा संगात्पुनस्त्यागे महद्दुःखं न तस्य कश्चिन्म्रियते सनकस्यचिदिति ॥ ४२ ॥

(२) **सर्वज्ञनारायणः** । सिध्यर्थं शमनार्थं । एकएवेत्यसहकारिणांमेलकेनिषिद्धे असहायवानिति तद्धर्मानुगुणतयाऽपि द्वितीयस्य ग्रहणनिवर्तयितुमुक्तम् । एकस्यैव सिद्धिरिति सिद्धिमेकस्यासहायस्य पश्यन् हेयस्य द्वितीयस्याग्रहणान्नकिंचित्त्यजति नच त्यज्यतेऽनेनेतियोगदुःखाभावउक्तः ॥ ४२ ॥

(३) **कुल्लूकः** । एकस्य सर्वसङ्गविरहिणोमोक्षावाप्तिर्भवतीतिजानन्नेकएव सर्वदापि मोक्षार्थंचरेत् । एकएवेत्यनेन पूर्वपरिचितपुत्रादित्यागउच्यते । असहायवान् इत्युत्तरस्यापि । एकाकीयदि चरति सांकिंचिन्नत्यजति न कस्यापि त्यागेन दुःखमनुभवति नापि केनापि त्यज्यते न कोऽप्यनेन त्यागदुःखमनुभाव्यते । ततश्चसर्वत्रनिर्ममत्वः सुखेन मुक्तिमाप्नोति ॥ ४२ ॥

(४) **राघवानन्दः** । किंचैकइति । सिद्धिमिति सिध्यर्थंमोक्षार्थंत्यक्तव्याभावादेकाकिनस्त्यागान्न दुःखंत्यक्तुरभ्यभावाच्च न हीयते ॥ ४२ ॥

(५) **नन्दनः** । अभिनिष्क्रान्तस्य धर्मानाह एकएवेति । एकस्यसिद्धिंपश्यन्नसहायस्य सिद्धिर्भवतीति जानन्सिद्धिनजहाति ॥ ४२ ॥

(६) **रामचन्द्रः** । एकएव एकाकीसन्मोक्षार्थं संचरेत् ॥ ४२ ॥

अनग्निरनिकेतः स्याद्ग्राममन्नार्थमाश्रयेत् ॥ उपेक्षकोऽशंकुसुकोमुनिर्भावसमाहितः ॥ ४३ ॥

(१) **मेधातिथिः** । श्रौतानामग्नीनांपूर्वमभावउक्तोऽनेन गार्हस्थ्यस्योच्यते । अथवा पाकप्रतिषेधोयमग्न्यर्थस्य चेन्धनस्य शीतादिनिवृत्तिप्रयोजनस्य । निकेतोगृहं । ग्राममेकांरात्रिमन्नार्थमाश्रयेत् । कृतप्रयोजनोरण्ये शेषकालं । एवंचैकरात्रिग्रामे गौतमेनोक्ता तत्र यदि समयाचाभवत्तदान्नार्थएवप्रवेशः । अथदूरतस्तदैकांरात्रिंवसेत् । द्वितीयामरण्ये संभावयेत् । उपेक्षकः अचेतनेष्वपि भावेषु कमण्डल्वादिषु न तन्निजायत्नकुर्यात् । अथवा शरीरस्य व्याधिप्रतिकारं न कुर्यात् । अन्येत्वशङ्कुसुकइतिपठन्ति अस्थिरः शङ्कुसुकः तन्निषेधेनचित्तवृत्तिधैर्यमुपदिशति । मुनिःसंयतवागिन्द्रियः । भावेन चित्तेन समाहितः मनसा विकल्पान्वर्जयेत् । भावेनैव समाहितोन वाङ्मात्रेण ॥ ४३ ॥

(२) **सर्वज्ञनारायणः** । अनग्निः पाकसाधनाग्न्यर्थमप्यपरिग्रहीता निकेतोगृहं तत्परिग्रहशून्योऽनिकेतः उपेक्षकः ग्रामस्यापि भोगसाधनस्याऽभोक्ता असंचयिकः प्राणयात्रार्थमधिकधनसंग्रहमकुर्वन् । क्वचिदशङ्कुसुकइतिपाठस्तत्रात्मतत्त्वापवर्गसाधनेषु स्थिरमतिरित्यर्थः । भावसमाहितोमनसा सदा समाधिपरः ॥ ४३ ॥

---

(४३) संकुसुको=सचयिको (क, ख, ग, ट, ठ, ड, ण, त, ल, प
=संकसुको (च, थ)

(३) कुल्लूकः । अनग्निर्लौकिकाग्निसंयोगरहितःशास्त्रीयाग्निसमारोप्येतिपूर्वमुक्तत्वात् । अनिकेतोगृहशून्य उपेक्षकःशरीरस्यव्याध्याद्युत्पादेतत्प्रतीकाररहितः । अशंकुसुक-स्थिरमतिः असंचयिकइत्यन्येपठन्ति मुनिर्ब्रह्ममननान्मौनस्य पूर्वोक्तत्वात् भावेन ब्रह्मणि समाहितः तदेकतानमनाअरण्ये च दिवारात्रौ वसन्भिक्षार्थमेव ग्राममविशेत् ॥ ४३ ॥

(४) राघवानन्दः । किंच अनग्निरिति । अनिकेतः निकेतआभरणं तद्रहितःसन्ग्राममाविशेत् । उपेक्षकः शरीरस्य व्याध्याद्युत्पत्तौ प्रतीकाररहितः । क्वचिदसकुसुकइतिपाठस्तदात्वसंश्रयः । भावसमाहितः भावेनब्रह्मणि समाहित- ॥ ४३ ॥

(५) नन्दनः । अनग्निस्त्यक्तपचनाग्निः । भावसमन्वितोविधेयान्तःकरणः ॥ ४३ ॥

(६) रामचन्द्रः । उपेक्षकः ग्रामे भोगसाधन उपेक्षाशीलः । असंचयिकः प्राणयात्रार्थं अगृहीतधनः ॥ ४३ ॥

कपालं वृक्षमूलानि कुचेलमसहायता ॥ समता चैव सर्वस्मिन्नेतन्मुक्तस्य लक्षणम् ॥ ४४ ॥

(१) मेधातिथिः । भिक्षाभोजनपात्रंकपालम् । निकेतोवृक्षमूलानि । कुचेलं स्थूलजीर्णवस्त्रखण्डम् । समता शत्रौ मित्रे उभयरूपरहिते स्वात्मनि च । मुक्तस्य लक्षणं अविलम्ब्याप्यतो मोक्षस्त्वोच्यते न पुनरियतैव मुक्तोभवति ॥ ४४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । कपालं स्थाल्यादिखण्डोभिक्षार्थम् । वृक्षमूलं निवासार्थम् । कुचेलं जीर्णकर्पटचर्मादि परिधानार्थम् । असहायताएकाकिता । समता मैत्रीप्रवृत्तिः शत्रावपि मुक्तस्य संगान्निर्गतस्य लक्षणं चिन्हम् । एतेन त्रिदण्डेन यतिश्चेति लक्षणानीति स्मृत्यन्तरोक्तं लक्षणमनावश्यकमितिदर्शितम् मन्दाधिकारसन्यासिपरत्वात्तस्येति ॥ ४४ ॥

(३) कुल्लूकः । कपालमित्यादिमृन्मयकर्परादिभिक्षापात्रंवासार्थंवृक्षमूलानि स्थूलजीर्णवस्त्रंकौपीनकन्थासर्वत्र ब्रह्मबुद्ध्या शत्रुमित्राभावः । एतन्मुक्तिसाधनत्वान्मुक्तस्यलिङ्गम् ॥ ४४ ॥

(४) राघवानन्दः । भावसमाहितंलक्षयति कपालमिति । कपालं भिक्षापात्रं । वृक्षमूलानीत्यनेन सर्वदानैकवृक्षाश्रयः । समता निर्वैरता । मुक्तस्यात्मनिष्ठस्यजीवन्मुक्तस्य वा ॥ ४४ ॥

(५) नन्दनः । कपालंभिक्षार्थमलाबुपात्रम् । वृक्षमूलानि वृक्षमूलनिवासइतियावत् । कुचेलजीर्णमलिनवस्त्रधारित्वम् । मुक्तस्य संन्यासिनः ॥ ४४ ॥

(६) रामचन्द्रः । कपालंस्थाल्यादिखण्डसमता मैत्रीवृत्तिः मुक्तस्यैतल्लक्षणं अतिवैराग्यमित्यर्थः ॥ ४४ ॥

नाभिनन्देत मरणं नाभिनन्देत जीवितम्॥ कालमेव प्रतीक्षेत निर्देशं भृतकोयथा ॥ ४५ ॥

[यस्मान्हैमन्तिकान्मासानष्टौभिक्षुर्विचक्रमेत् ॥ दयार्थं सर्वभूतानां वर्षास्वेकत्र संवसेत् ॥ १ ॥

नासूर्यं हिव्रजेन्मार्गं नादृष्टां भूमिमाक्रमेत् । परिभूताभिरद्भिस्तु कार्यं कुर्वीत नित्यशः ॥ २ ॥

सत्यां वाचमहिंसां च वदेदनपकारिणीम् । कल्कापेतामपरुषामनृशंसामपैशुनाम् ॥ ३ ॥] +

+ (ख, घ, ञ, ट, ठ, ड, ण, ब,) । (र) चिन्हित पुस्तके प्रथमौ द्वौ स्तः (त) चिन्हिते प्रथम एव । (र) चिन्हितपुस्तकेद्वितीयश्लोकस्यपूर्वार्धे (नादृष्टाम्) इत्यत्र (नाज्ञाताम् (इति पाठोदृश्यते ।

(१) मेधातिथि । अनेनाक्लेशिताभिहिता न मरणकामयेत । नाप्यतिशयलाभार्थीजीवित कालमेव प्रतीक्षेत यद्यदा भविष्यति तत्तदैवास्त्विति चिन्तयेत्। यथा भृतकोनिर्वेशार्थंतिगृहीत्वा कालपरिपालयति । आरंभस्य मया कर्त्तव्यमिति नान्तरा विच्छेदे मूल्यलाभ । एवमसारक्षयाच्छरीरपाते मोक्षोभवत्येतेन विधिना न स्वेच्छावृत्तेन ॥ ४५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । अभिनन्देताशंसेत् । काल स्वत सिद्धजीवनकालप्रतीक्षेतानुपालयेत् । निर्देशमाज्ञा । निर्वेशमितिपाठे निर्वेश भृति भृतिशोधनावाधिमितियावत् ॥ ४५ ॥

(३) कुल्लूक । मरणजीवनच द्वयमपि न कामयेत्किंतु स्वकर्माधीनंमरणकालमेव प्रतीक्षेत । निर्दिश्यतइति निर्देशोभृतिस्तत्परिशोधनकालमिवभृतक ॥ ४५ ॥

(४) राघवानन्द । जीव मुक्तश्चेत्स्वतदेहस्थित्या तत्राह नेति । भृतक भृतिमुपजीव्यकर्मकर्ता सयथाकाललयेउपरतव्यापार स्यादेवकालमारब्धम ॥ ४५ ॥

[राघवानन्द । ग्रीष्मेति । तेषुमासेषुक्षुद्रजन्तूनानविशेषत सचरण इतरेषुतेषाबाहुल्यमिति भावः ॥ १ ॥]

(५) नन्दन । निर्देश भृतिम । भृतकसादृश्यात्म्रियमाणकर्मफलनैरपेक्ष्यमुक्तम ॥ ४५ ॥

(६) रामचन्द्र । निर्देशोभृति ॥ ४५ ॥

[रामचन्द्र । ग्रैष्मानिति । वर्षासु चतुर्मासेषु एकत्र एकस्मिन्ग्रामे सवसेत् ॥ १ ॥]

[रामचन्द्र । असूर्य सूर्यादर्शनमार्गे न गच्छेत् रात्रौ न गच्छेदित्यर्थ ॥ २ ॥]

[रामचन्द्र । सत्यामिति । कस्यापि अपकारिणीवाचन वदेत् । कल्कान्विता सपापान वदेत् । कल्कोऽस्त्रीशमलैनसो इत्यमर । च पुन परपावाचन वदेत्। चकार समुच्चयार्थ च पुन हिंसावाचन वदेत् । च पुन नृशंसाभिधान वदेत्। तथा पैशुन्यावाचन वदेत्। असत्यावाचन वदेत् ॥ ३ ॥]

दृष्टिपूत न्यसेत्पाद वस्त्रपूत जल पिबेत् ॥ सत्यपूता वदेद्वाचं मन:पूतं समाचरेत् ॥ ४६ ॥

(१) मेधातिथि । चक्षुषा मार्गनिरूप्य यस्मिन्प्रदेशे प्राणिन पीडान गच्छन्ति तत्र पादनिदध्यात्। सत्यावाचवदेदितिसिद्धे पूतग्रहणसत्यशब्दस्योपलक्षणतादर्शयति । तेनापविद्धभवति । मनसा पूतोमन पूत सदा स्यात्परद्रव्याभिध्यानादि न कुर्यात् ॥ ४६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । दृष्टिपूत दृष्ट्या पवित्रत्वेन पदनिधानस्थानयदाज्ञातभवतितदेत्यर्थ क्रियाविशेषणचैतत् । वस्त्रपूत वस्त्रेणोत्पूयापनीतजन्तुजातम। सत्यपूता सत्यार्थत्वेन शुद्धा । मन पूत मनसा समीचीनत्वेन ज्ञातम ॥ ४६ ॥

(३) कुल्लूक । केशास्थ्यादिपरिहारार्थदृष्टिशोधितभूमौ पादौ क्षिपेत् । जलेषु क्षुद्रजन्त्वादिवारणार्थंवस्त्रशोधितजलंपिबेत् । सत्यपवित्रावाचवदेत् । ततश्च मौनेन सह सत्यस्य विकल्प प्रतिषिद्धसकल्पशून्यमनसा सर्वदा पवित्रात्मा स्यात् ॥ ४६ ॥

(४) राघवानन्द । किंच दृष्टेति । भूतानामनुकम्पार्थे दृष्टिपूतमित्यादिचतुष्टयम। अयाचादपि यद्गृह्णते तद्व्याधानिरित्तिनाद्यतातिमन पूतता। परद्रव्यानभिलाषिता वा प्रतिषिद्धसकल्पशून्यता वा योगान्निरुद्धता ॥ ४६ ॥

अतिवादांस्तितिक्षेत नावमन्येत क चन ॥ न चेम देहमाश्रित्य वैर कुर्वीत केनचित् ॥ ४७ ॥

(१) मेधातिथि । शास्त्रमतिक्रम्य य कश्चिद्वदति सोऽतिवाद अप्रियाक्रोश । तितिक्षेत क्षमेत नच मनसा

क्रुध्येदित्यतोवक्ष्यत्याक्रुष्टः कुशलंवदेदिति । अनेन मनसः क्षोभोविनिवार्यते न कुशलशब्दाभिधानंविधीयते । तथाहि मिथ्यावादी स्यादन्यद्धृदयेऽन्यत्तु वाचा वदन्नावमन्येतेति । अवज्ञानेन कस्यचित्कुर्यात् गुर्वादिपूजनंनातिक्रामेत् । नचेमंदेहं यदि कश्चित्प्रहरेच्छरीरं तेनसह वैरंकुर्यात् । किमनेन मे शरीरेण नष्टेनानष्टेन वा तेजोमयंमे शरीरंभवत्विति ध्यायेत् ॥ ४७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । अतिवादानतिक्रमवादानानिष्टभाषणानि तितिक्षेत क्षमेत । इमंदेहमाश्रित्य एतद्देहसंवर्धनोत्साहेनात्मानत्वाश्रित्य दुःखसाधनैरधर्माद्यैः योगविघ्नकारिभिश्चराक्षसाद्यैर्वैरनविरोधीत्यनेनदर्शितम् ॥ ४७ ॥

(३) कुल्लूकः । अतिक्रमवादान्परोक्तान्सहेत न कंचित्परिभवेत् । नेमदेहमस्थिरंव्याध्यायतनमाश्रित्य तदर्थं केनचित्सह वैरंकुर्यात् ॥ ४७ ॥

(४) राघवानन्दः । किंचातिवादानन्येनोक्तान्सहेतेत्याह अतिवादानिति । देहनिमित्तंतद्रक्षार्थम् ॥ ४७ ॥

(५) नन्दनः । इमंदेहं विनश्वरमितियावत् ॥ ४७ ॥

(६) रामचन्द्रः । अतिवादं अनिष्टभाषणं तितिक्षेत सहेत ॥ ४७ ॥

क्रुध्यंतं न प्रतिक्रुध्येदाक्रुष्टः कुशलं वदेत् ॥ सप्तद्वारावकीर्णां च न वाचमनृतां वदेत् ॥४८॥

(१) मेधातिथिः । सप्तद्वाराणि धर्मार्थौ धर्मकामावर्थकामौकामार्थौकामधर्मौअर्थधर्मौत्रिवर्गइति अत्राऽवकीर्णाविक्षिप्तामेतद्विषयांन वाचवदेदनृतां भेदाश्रयत्वादितेषां भेदस्य सर्वस्यासत्यत्वादनृतामित्युक्तम् । किंतर्हि मोक्षाश्रयामेव वदेत् । अथवा सप्त शीर्षण्याः प्राणास्ते वाचोद्वाराणि अथवा षडिन्द्रियाणि बुद्धिः सप्तमी एतैर्गृहीतेष्वर्थेषुवाक्प्रवर्तते सप्तविभक्तयइत्यन्ये ॥ ४८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । सप्तसु द्वारेषु करणेषु चक्षुस्त्वक्श्रोत्रघ्राणरसनामनोहंकारेषु अवकीर्णां विक्षिप्तां वाचं तद्विषयेषु विक्षिप्तत्वात् । एतेनचक्षुरादिगृहीतेषु विषयेषु वाचमुच्चारयन्नानृतांवदेदित्यर्थः । बुद्धेरध्यवसायव्यापाराराहंकारादेद विवक्षयासतेत्युक्तम् ॥ ४८ ॥

(३) कुल्लूकः । सजातक्रोधाय कस्मैचित्प्रतिक्रोधं न कुर्यात् । निन्दितश्चान्येन वाचंभद्रांवदेत् नतुनिन्देत । सप्तद्वारावकीर्णामितिचक्षुरादीनिपञ्चबहिर्बुद्धीन्द्रियाणिमनोबुद्धिरित्यन्तःकरणद्वयम् । वेदान्तदर्शनएतैर्गृहीतेष्वर्थेषुनाचारप्रवृत्तेरेतानि सप्तद्वाराणीत्युच्यन्ते । एतैरवकीर्णांनिक्षिप्तांतद्गृहीतार्थविषयांवाचं न वदेत् किंतुब्रह्ममात्रविषयांवदेत् । ननु मनसैव ब्रह्मोपास्यते । ब्रह्मविषयवागुच्चारणमपिमनोव्यापारः तत्कथंसप्तद्वारावकीर्णत्वविशेषेऽपिब्रह्मविषयांवदेदित्यस्यविषयांन वदेदितिलभ्यते । उच्यते । अतएवानृतामितिविशेषयतिस्म । अनृतमसत्यविनाशीतियावत्तद्विषया वागप्यनृतोच्यते । तेनविनाशिकार्यविषयांवाचंनोच्चारयेत् । अविनाशिब्रह्मविषयांतु प्रणवोपनिषदादिरूपांवदेत् । गोविन्दराजस्तु धर्मः-अर्थःकामोधर्मार्थावर्थकामौधर्मार्थकामाइत्येतानि सप्तवाग्विषयतया वाक्प्रवृत्तेर्द्वाराणि तेष्ववकीर्णांविक्षिप्तांसर्वस्यभेदस्यासत्त्वात्तद्विषयामसत्यरूपांवाचंन वदेत् । अन्ये तु सप्तभुवनान्येव वाग्विषयत्वात्सप्तद्वाराणि तेषांभेदादिनाशित्वादसत्यतया तद्विषयांवाचमसत्यांन वदेत्केवलंब्रह्मविषयांवदेत् ॥ ४८ ॥

(४८) सप्तद्वारा=अष्टद्वारा० (नं०)

(४) राघवानन्द । आकुष्ट परेण तमाक्रोशार । सप्तभिश्चक्षु श्रोत्रत्वग्जिह्वाघ्राणमनोबुद्धिभिरिन्द्रियैरवकीर्णा तत्तद्विषयविषयिणीअतएवानृतामनृतविषयत्वात्तैर्गृहीतेर्थे वाक्प्रवर्तते यन्मनसा ध्यायति तद्वाचा वदतीति श्रुते । ऋतच मनृता वाणी तद्भिन्नरुक्षा अनसक्त सर्वेन्द्रियक्षाभकारिणीतावाचन वदेदिति । सत्यस्य सत्यमित्यादिसत्यब्रह्म तद्विषयणीवाचकुर्यादिति मौनकुर्यादिति तात्पर्यार्थ ओमित्येवध्यायत्यथात्मानम याावाचोविमुञ्चथेत्यादिश्रुते ॥ ४८ ॥

(५) नन्दन । बोध्यध्यवसाय प्रथम आहकारिकोभिमानाद्वितीय मानससकल्पस्तृतीय पञ्चेन्द्रियनिवृत्तिरूपमालोचनपञ्चकपञ्चइत्यष्टौवाचोद्वाराणिनिर्गमनमार्गावाचोनिमित्तानीतियावत् । अष्टद्वारावकीर्णावा हमन्याध्यवसायसहितत्वात् । अहङ्कारादिसमद्वारावकीर्णावाक्सत्याध्यवसायरहित वात् । तानवदेत् स्वयमनध्यवसितम र परस्मै न वदेदित्यर्थ । धर्मोर्थ कामोधर्माथोधर्मकामावर्थकामौधर्मार्थकामाश्चेतिये केचित्सप्तद्वाराण्याहुस्तेषापदे नमर्थ । मोक्षाश्रितामव वाचवदेन्नत्रिवर्गाश्रितामिति । अपरे सप्तद्वाराणि सप्तविभक्तयइति व्याचक्षते । चक्षुषी नासिके श्रोत्रे आस्यचेत्यन्ये ॥ ४८ ॥

(६) रामचन्द्र । आकुष्ट कुशलशुभवदेत सप्तद्वारावकीर्णां चक्षुस्त्वक्श्रोत्रघाणरसनामनोहंकारेषु विवक्षिता तद्विषयाधीना वाचमनृतान वदेत् ॥ ४८ ॥

अध्यात्मरतिरासीनोनिरपेक्षोनिरामिषः ॥ आत्मनैव सहायेन सुखार्थी विचरेदिह ॥ ४९ ॥

(१) मेधातिथि । आत्मतत्वमतिबोधापादनपरमेकायत्वमध्यात्म तद्रतिस्तदर्थचिन्तापरआसीत। निरपेक्षइत्युक्तानुवादोविषयान्येभ्योधर्मेभ्योनुष्ठानार्थ । निरामिषानि स्पृह । मासमामिषम् । तेनस्पृहालक्षयित्वा प्रतिषेधस्तत्रातिशायवतीप्राणिनास्पृहा । अन्यत्प्रागुक्तमेव ॥ ४९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । अध्यात्मरतिरात्मविषये रुरति । सुखार्थी नित्यसुखार्थी ॥ ४९ ॥

(३) कुल्लूक । आत्मानब्रह्माधिकृत्य रतिर्यस्य सोऽध्यात्मरति सर्वदा ब्रह्मध्यानपर आसीनइति स्वस्तिकादियोगासननिरु निरपेक्षोदण्डकमण्डल्वादिष्वपि विशेषापेक्षाशून्य निरामिष आमिषविषया तदभिलाषरहित आत्मनादेहेनैव सहायेन मोक्षसुखार्थीह ससारे विचरेत् ॥ ४९ ॥

(४) राघवानन्द । अतएवाध्यात्मरति आत्मानमधिकृत्यप्रवर्ततेऽध्यात्मतस्य ध्यानतद्वाचकशब्दोवा । आत्मा वा रे द्रष्टव्य श्रोतव्यो मन्तव्योनिदिध्यासितव्यइति तत्रैव रति श्रद्धायस्यसतथा । निरामिष आमिषविषय मनोमत्स्याकर्षणवात्तत्र हेतु आत्मनैवदेहेन परमात्मना वा शरीरसुखार्थी मोक्षसुखान्वेषी वा ॥ शारीरकेवल कर्म कुर्वन्नाप्नोति किल्विषमित्युक्त ॥ ४९ ॥

(५) नन्दन । ज्ञानेन्द्रियाणि कर्मेन्द्रियाणि विषयात्मनोऽहंकारोबुद्धिरव्यक्तजीव परमात्मा चेतिषड्विंशतिरध्यात्मम् । एकपदचोद्दर्मपि यन्नासहायत्वस्य प्रतिपादितत्वादासीनोऽध्यात्मरतिस्स्यात् विचरश्च परमात्मपर स्यादित्यर्थ ॥ ४९ ॥

(६) रामचन्द्र । निरामिषो निष्प्रतिग्रह ॥ ४९ ॥

न चोत्पातनिमित्ताभ्यां न नक्षत्राङ्गविद्यया ॥ नानुशासनवादाभ्यां भिक्षां लिप्सेत कर्हिचित् ॥ ५० ॥

(१) मेधातिथि । उत्पातादिष्वान्तरिक्षभौमाउपरागग्रहोदयकेतूदयदिग्दाहावनिचलनादयस्तत्फलन कथयेद्भिक्षालिप्सया । निमित्तगृहादौ रिष्टत्यादि । नक्षत्रविद्यावकृत्तिकाकर्मण्याया न्नक्षत्रमित्यादि । अङ्गविद्या हृ-

स्तलेख्यादिलक्षणम् । अनुशासनंराज्ञस्तत्प्रकृतीनां एवंयुक्तंवर्तितुं एतेन सन्धिरनेन विमर्द्दस्त्वया किमिति एतन्मिदंकिन्न करोषीतिवादोऽभिमानहेतुकः शास्त्रार्थविमतिपत्तौ साधनदूषणाद्युपन्यासः ॥ ५० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । उत्पातउल्कापातादिरशुभसूचकः निमित्तमुल्कादिचेष्टितंशुभसूचकं ताभ्यां तत्सूचनोपदेशेन । नक्षत्रविद्या नक्षत्रगुणदोषज्ञानं अङ्गविद्या व्याकरणादिवेदाङ्गज्ञानं । अनुशासनं वेदाध्यापनादि वादोविगृह्यकथांकृत्वाजयः ॥ ५० ॥

(३) कुल्लूकः । भूकम्पाद्युत्पातचक्षुःस्पन्दादिनिमित्तफलकथनेनाचाभिवनीहस्तरेखादेरीदृशंफलमितिनक्षत्राङ्गविद्यया ईदृशोनीतिमार्गइत्थं वर्तितव्यं अनुशासनेन शास्त्रार्थकथनेन च कदाचिन्न भिक्षांलब्धुमिच्छेत् ॥ ५० ॥

(४) राघवानन्दः । एतादृशस्य भिक्षोरुपाधिनिराह नेति । नचोत्पातनिमित्ताभ्यां उत्पातोभूमिकम्पचक्षुरादिस्फन्दोनिमित्तं तयोःफलकथनेन नक्षत्रविद्या ग्रहसचारादिनिर्णयः अङ्गविद्या व्याकरणादि ताभ्याच । नानुशासनवादाभ्यामनुशासनमुपदेशः वादश्छलवितर्कात्मकःताभ्यामपि न भिक्षां लिप्सेत कर्हिचिदत्यन्तकष्टदशापामपीत्यन्वयः ॥ ५० ॥

(५) नन्दनः । उत्पातोऽद्भुतम् । निमित्तं वायसस्वरादिः । नक्षत्रविद्या ज्योतिःशास्त्रम् । अङ्गविद्या सामुद्रिकम् । चिकित्सावा । अनुशासनशिष्यपरिग्रहः । वादस्तर्कः ॥ ५० ॥

(६) रामचन्द्रः । नक्षत्राङ्गविद्यया ज्योतिर्विद्यया ,षडङ्गया अनुशासनवादाभ्यां वेदाध्ययनकथामवर्तिताभ्यां न भिक्षांलिप्सेत ॥ ५० ॥

न तापसैर्ब्राह्मणैर्वा वयोभिरपि वा श्वभिः ॥ आकीर्णं भिक्षुकैर्वान्यैरागारमुपसंव्रजेत् ॥ ५१ ॥

(१) मेधातिथिः । आकीर्णं यत्र बहवोन्नार्थाय संघटितास्तंदेशंभिक्षार्थंवर्जयेत् ॥ ५१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । तापसैः व्रतस्थैः अन्नार्थं वने चरद्भिः ग्रामेवार्थविष्टेःब्राह्मणैः तदर्थैर्भिक्षार्थिभिर्विप्रैः । तथान्यैः पाषण्ड्यादिभिः पूर्वोक्तव्यतिरिक्तैर्भिक्षुकैः आकीर्णं ग्रामं नोपसंव्रजेत् तेषामेवोपरोधभिया ॥ ५१ ॥

(३) कुल्लूकः । वानप्रस्थैरन्यैर्वा ब्राह्मणैर्भक्षणशीलैः पक्षिभिः कुक्कुरैर्वा व्याप्तंगृहंभिक्षार्थंन प्रविशेत् ॥ ५१ ॥

(४) राघवानन्दः । सोपि श्वादिभिराकीर्णगृहंभिक्षार्थं न गच्छेदित्याह नेति । तापसैर्विरक्तवानप्रस्थैः ब्राह्मणैः ब्रह्मनिष्ठैः भिक्षुकैः सन्यासिभिः अन्यैः चातुर्वर्ण्यसाधारणदुःखितैः आक्रान्तागारंभिक्षार्थंसंन्यासी नोपसंव्रजेदित्यन्वयः ॥ ५१ ॥

(६) रामचन्द्रः । तापसादिभिराकीर्णं आगारंगृहं नोपसव्रजेत् । वयोभिः पक्षिभिः शुकादिभिः अन्यैर्वाध्वांक्षादिभिः आकीर्णम् ॥ ५१ ॥

कॢप्तकेशनखश्मश्रुः पात्री दण्डी कुसुम्भवान् ॥ विचरेन्नियतोनित्यं सर्वभूतान्यपीडयन् ॥ ५२ ॥

(१) मेधातिथिः । पात्राणि वक्ष्यति । दण्डास्त्रय त्रिदण्डी हि सः । कुसुम्भः कमण्डलुः न महारजनम् । उत्तरश्लोकार्धस्यार्थः प्राग्विहितएव ॥ ५२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । नीचकेशादिर्मासिमासि क्षौरादिकर्मणा । क्वचित् कॢप्तकेशनखश्मश्रुरितिपाठस्तत्रकॢप्तहर

छिन्नमानपरम्। छेदनच क्षुरेणैव केशानां स्मृत्यन्तरदर्शनात् । पात्री भिक्षापात्रवान्। दण्डी एकेनत्रिभिर्वा। कुसुम्भ कमण्डलु । नित्यविचरेन्नैकत्र तिष्ठेत् ॥ ५२ ॥

(३) कुल्लूक । क्लृप्तकेशनखश्मश्रुभिक्षापात्रवान्दण्डीकुसुम्भ कमण्डलुस्तद्युक्त सर्वप्राणिनोऽपीडयन्सर्वदा परिभ्रमेत् ॥ ५२ ॥

(४) राघवानन्द । ऋतुसन्धिषु वापयेदिति श्रुतिमाश्रित्याह क्लृप्तेति। क्लृप्तानि छिन्नानि केशादीनि यस्य स । कुसुम्भ कमण्डलुरुदकाधार स च मृदादिविकार मृत्पात्रअलाबुपात्रदारुपात्रचेति श्रुते । भिक्षापात्र निदण्डिनामेव नैकदण्डिनाम् पाणिपात्रमुदरपात्रवेतिश्रुते ॥ ५२ ॥

(५) नन्दन। क्लृप्तकुत्सुतमितियावत्। केशश्मश्रुधरणाद्यतोरोमवपननिषेध । पात्रभाजनतद्वान्पात्री। कुसुम्भवान्कुसुम्भकर ॥ ५२ ॥

(६) रामचन्द्र । कुसुम्भ कमण्डलु तद्वान् ॥ ५२ ॥

अतैजसानि पात्राणि तस्य स्युर्निर्व्रणानि च ॥ तेषामद्भिः स्मृतं शौचं चमसानामिवाध्वरे ॥५३॥

(२) सर्वज्ञनारायण । अतैजसानि सुवर्णाद्यघटितानि पात्राणि भिक्षापात्रजलस्यच निर्व्रणान्यछिद्राणि। अद्भिरम्भमात्रेण चमसानामिव निर्लेपत्वे लेपसभवेतु तदपनयोऽपि द्रव्यान्तरेण कार्यइतियाहम् ॥ ५३ ॥

(३) कुल्लूक । सौवर्णादिवर्जितानि निश्छिद्राणि भिक्षोर्भिक्षापात्राणि भवेयु । तथायम ॥ सुवर्णरूप्यपात्रेषु ताम्रकास्यायसेषुच। गृह्णन्भिक्षानधर्मोस्ति गृहीत्वा नरकंव्रजेत् ॥ तेषाच यतिपात्राणाजलेनैव तु शुद्धि यज्ञेचमसानामिव ॥ ५३ ॥

(४) राघवानन्द । किंच अतैजसानीति। निर्व्रणानि निश्छिद्राणि। तैजसेतु ॥ सुवर्णरूप्यपात्रेषु ताम्रकास्यायसेषु च। भिक्षादत्वा न धर्मोस्ति गृहीत्वा नरकव्रजेदिति यमवचनात् । तैजसपात्रास्वीकृति । तत्र भक्षणे न दोष । मानमाप्नभज मुनिरितिस्मरणात्। अद्भिरिति। गोवालच्छेददाहानास्नातकादिपाने प्राप्तानान्निवृत्त्यर्थं चमसानाग्रहणाच शुद्धि प्रक्षालनेनेत्युक्ते ॥ ५३ ॥

(५) नन्दन । अतैजसायलोहमयानि । शौचभोजनकृते ॥ ५३ ॥

(६) रामचन्द्र । तस्य यते अतैजसानि अधातुकानि तेषां पात्राणा अद्भि शौच प्रक्षालन स्मृतम् ॥ ५३ ॥

अलाबु दारुपात्र च मृन्मय वैदल तथा ॥ एतानि यतिपात्राणि मनु स्वायम्भुवोऽब्रवीत् ॥५४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । वैदल वशादिविदलकृत। यतिपात्राणि भिक्षार्थंजलार्थंच ॥ ५४ ॥

(३) कुल्लूक । तान्येवदर्शयति अलाबुमित्यादि। अलाबुदारुमृत्तिकावशादिखण्डनिर्मितानि यतीनाभिक्षापात्राणि स्वायम्भुवोमनुरवदत्। वैदलतरुत्वङ्निर्मितमितिगोविन्दराज ॥ ५४ ॥

(४) राघवानन्द । अतैजसानीत्युक्तं विवृणोति अलाबुमिति। वैदल वशपर्वात्मक विशिष्टपत्रनिर्मितवा ॥ ५४ ॥

(५) नन्दन । वैदलवेणुदलनिर्मितम् ॥ ५४ ॥

(६) रामचन्द्र । वैदलवैणवम् ॥ ५४ ॥

---

* गृह्णन्दत्वा (अ)

एककालंचरेद्भैक्ष न प्रसज्जेत विस्तरे ॥ भैक्षे प्रसक्तोहि यतिर्विषयेष्वपि सज्जति ॥ ५५ ॥

(१) मेधातिथि । भैक्षकार्यस्य भोजनस्यैककालता विधीयते न पुनर्भैक्षचरणस्यैव । द्विर्भोजनप्रतिषेधोऽयं ऽभि सहितस्तत्र सकृच्चरित्वा द्वितीयस्मिन्काले शेषयित्वा न भुञ्जीत तदर्थोभोजनप्रतिषेध । अतएवाह न प्रसज्जेत विस्तरइति । द्वितीयभोजनार्थितया हि विस्तर प्राप्नोति । एकारामस्य न भृत्यार्थेन भैक्षविस्तरइति हेतुन्नुवन्सह्द्भोजनेपि सौहित्यंनिषेधति ॥ ५५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । विस्तरे विस्तारे भिक्षाबहुत्वे न प्रसज्येतैककालचरन्नपि । प्रसक्तिनिषेधाद्दैवादधिमात्रौ दोषाभाव । विषयेषु स्त्र्यादिषु आकाङ्क्षायाअवकाशलाभेन प्रसारात् ॥ ५५ ॥

(३) कुल्लूक । एकवारमाणधारणार्थंभैक्षंचरेत् । तत्रापि प्रचुरभिक्षाप्रसङ्ग न कुर्यात् यतोबहुतरभिक्षाभक्षणप्रसक्तोयति प्रधानधातुवृद्ध्या स्त्र्यादिविषयेष्वपि प्रसज्जते ॥ ५५ ॥

(४) राघवानन्द । भिक्षाकालस्य नियममाह एकेति । बहुभिक्षणे बहुवारभिक्षणेच दोषमाह भैक्षइति । विषयेषु स्त्रीभोगाद्यनर्थेषु ॥ ५५ ॥

(५) नन्दन । विस्तरे भिक्षाबहुत्वे ॥ ५५ ॥

(६) रामचन्द्र । विस्तरे भिक्षाविस्तरे न प्रसज्जेत न ससक्तोभवेत् ॥ ५५ ॥

विधूमे सन्नमुसले व्यङ्गारे भुक्तवज्जने ॥ वृत्ते शरावसंपाते भिक्षां नित्यं यतिश्चरेत् ॥ ५६ ॥

(१) मेधातिथि । भुक्तवन्तोजनायस्मिन्काले सभुक्तवज्जन । एवंविधूमादयोपि । शरावाणासपातउच्छिष्टाना भूमौत्याग सयदाऽतीतोभवति । सर्वमेतेन प्रथमे पाककालेभिक्षादानावसरोनिवृत्तोयदा भवति तदा भिक्षितव्यमित्याह विधूमइत्यादिना द्वितीयपाकप्रवृत्तिमाह । सन्नोमुसलोऽवघट्टनान्निवृत्ता स्थापिता ॥ ५६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । विधूमइति न पाककालइत्यर्थ । सन्नमुसलइति न पाकार्थमन्ननिष्पादन काले । व्यङ्गारे न पाकनिष्पत्त्यनन्तरकालएव । भुक्तवज्जने न भुञ्जानेषु । वृत्ते शरावसंपाते भुक्तवत्स्वपि जनेषु न भिक्षुकेभ्योभिक्षा यादीयमानापाशरावसङ्घट्टशब्दे वर्तमानइत्यर्थ । एतेन तत्तदुत्तरकालप्रतीक्षणासंभवे तत्तदव्यवहितपूर्वकाले भैक्ष्यचरण नियमउक्त । मुख्यभिक्षाकालप्रतीक्षायाघापर्युषिताला भे पर्युषितमप्यादद्दीतेतिगम्यते ॥ ५६ ॥

(३) कुल्लूक । विगतपाकधूमेनिवृत्तावहननमुसलेनिर्वाणपाकाङ्गारे गृहस्थपर्यंतभुक्तवज्जनउ सृष्टशरावेषु व्यतेषु सर्वदा यतिर्भिक्षांचरेत् । एतच्च दिनशेषमुहूर्तत्रयरूपसाया ह्नोपलक्षणम् । तथाह याज्ञवल्क्य । अप्रमत्तश्चरेद्भैक्ष्य सायाह्नेनाभिसंधित ॥ ५६ ॥

(४) राघवानन्द । एककालेपि प्रातरादिनिवर्तयन्नाह विधूमेत्यादि । गतपाक धूमे सन्नमुसले निवृत्तावघातमुसले व्यङ्गारे पाकाङ्गारनिवृत्तौभुक्तवज्जने गृहस्थस्यापि भोजननिवृत्तौ वृत्तेशरावसंपाते परिवेषणनिवृत्तौ । एतेषामेकमप्य दाययोरननुगमात् परकालैकभोजनेतात्पर्यम् तदाह याज्ञवल्क्य ॥ अप्रमत्तश्चरेद्भैक्ष्यसायाह्नेनाभिलक्षितइति । इदमपि याचितपरतश्चमाधुकरअसक्लृप्तात्कालिकोपपन्नमिति त्रिविधं । असकृत्करपात्रमिति प्रसिद्धं । अयाचितंद्विविध प्राक्प्रणीतमयाचितमिति । प्राक्प्रणीतनिमन्त्रितं अत्र तु दातुरनुरोधात्कालनियमो-याचितपितया ॥ ५६ ॥

(५) नन्दन । भक्षणे कालनियममाह विधूमइति । विधूमत्वादिविशेषणैरपराह्णकालोऽन्यते ॥ ५६ ॥

(४) राघवानन्दः । वैराग्यंविना नमोक्षइति वैराग्योपायमाह अवेक्षेति पञ्चभिः । अवेक्षेत शास्त्राद्दृष्टोपपत्तिभिः । कर्मदोषेति कर्म पुण्यापुण्यं दोषोरागादिः तदुद्भवागतीर्जन्मानि । निरये असिपत्रादिनरके यातना असह्यदुःखं यमक्षये यमपुर्याम् ॥ ६१ ॥

(५) नन्दनः यातनानरकपतनात्पूर्वमेवानुभवितव्यःपीडाविशेषः ॥ ६१ ॥

(६) रामचन्द्रः । वक्ष्यमाणगतागतीरवेक्षेत । यमक्षये यमलोके ॥ ६१ ॥

विप्रयोगं प्रियैश्चैव संयोगं च तथा ऽप्रियैः ॥ जरया चाभिभवनं व्याधिभिश्चोपपीडनम् ॥ ६२॥

(१) मेधातिथिः । अवेक्षेतेति क्रियापदसंभवात् द्वितीया । प्रियाः पुत्रादयोबान्धवास्तैर्वियोगोप्राप्तकाले मृतिः । अप्रियैः शत्रुसंग्रहगमनादिभिः संयोगः । जरया चतुर्थे वयस्य वस्था विशेषोजरा तयाभिभवनं शरीराकारनाशः । अशक्तिः इन्द्रियवैकल्यकासश्वासादि व्याधिबाहुल्यं सर्वेषामकाम्यता उपहास्यतेत्यादिज्वराभिभवः । व्याधिभिः प्रागपि जरसा उपपीडनं केषांचित् । अथ महती तृष्णा एवंस्थितस्यापि भवति एवंतर्हि स्वयमप्रतीकारोनिच्छतोप्युत्पद्यते ॥ ६२ ॥

(३) कुल्लूकः । इष्टपुत्रादिवियोगमनिष्टहिंसकादियोगंजराभिभवनंव्याध्यादिभिश्चपीडनंकर्मदोषसमुद्भवमनुचिन्तयेत् ॥ ६२ ॥

(४) राघवानन्दः । किंचात्र विप्रयोगं वियोग प्रियैः पुत्रादिभिरिहामुत्राऽप्रियैः । शात्रवादिभिः ॥ ६२ ॥

(५) नन्दनः । अवेक्षेतेत्यनुवर्तते ॥ ६२ ॥

(६) रामचन्द्रः । संसारस्वरूपमाह विप्रयोगमिति चतुर्भिः । जरयाचाभिभवनं जरया वलीपलिताद्यभिभवंरूपविपर्ययं अवेक्षेत पश्येत् । व्याधिभिः उपपीडनं अवेक्षेत । प्रियैःपुत्रादिभिः अप्रियैः चौरव्याघ्रादिभिः ॥ ६२ ॥

देहादुत्क्रमणं चास्मात्पुनर्गर्भे च संभवम् ॥ योनिकोटिसहस्रेषु सृतीश्चास्यान्तरात्मनः ॥ ६३ ॥

(१) मेधातिथिः । प्राणानामुत्क्रमणमन्तर्विच्छेदः दुःसहा च प्राणपीडा । गर्भे संभवः । तत्र नानाविधदुःखं इन्द्रियाणामनुद्रेकभाङ्भयतः कुक्षिस्थस्य मातृसंबंधिनाऽऽहारेण अतिशीतोष्णेन हीनातिमात्रेण चोक्ता पीडा । योनिकोटिसहस्रेषु सृतीः सरणानि ग्रामादिस्तिर्यक्प्रेतकृमिकीटपतङ्गश्वादाः क्षेत्रज्ञस्य । ननुच विभुरन्तरात्मेष्यते निष्पश्च तस्य सकलजगद्व्यापिनः कुतउत्क्रमणं क्व च योनिसरणं संभवोपि गर्भे नित्यस्यानुपपन्नः उच्यते अस्ति केषांचिद्दर्शनंयथाप्रमन्तः शरीरमंगुष्ठमात्रः पुरुषस्तिष्ठति तस्मात्रमनोबुध्यहंकारात्मकः सयावत्संसारमेति धर्मस्तस्य चोपचितस्य चैतन्यशक्तिर्गर्भेभवति । अतस्तद्रीयधर्माअन्तरात्मन उपचर्यन्ते । अथवा तस्य भावार्थाये प्राणादयस्तेषूत्क्रामत्सुसमुत्क्रामतीत्युच्यते । एवंसंभवोपि द्रष्टव्य पुनश्चैतान्नादशैवक्ष्यामः किं बहुना ॥ ६३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । उत्क्रमणमात्मनः । योनिर्जातिः । सृतीः संसरणानि ॥ ६३ ॥

(३) कुल्लूकः । अस्माद्देहादस्यजीवात्मन उत्क्रमणंतथा च मर्मभिद्भिर्महारोगपतितस्य श्लेष्मादिदोषनिरुद्धकण्ठस्य महतींवेदनांगर्भेचोत्पत्तिदुःखबहुलांश्वशृगालादिनिकृष्टजातियोनिकोटिसहस्रगमनानि स्वकर्मबन्धान्यनुचिन्तयेत् ॥ ६३ ॥

(४) राघवानन्दः । अस्मात् स्थूलदेहात् । सृतीर्जन्मानिअन्तरात्मनः लिङ्गदेहस्यअवेक्षेतेत्यनुषङ्गः ॥ ६३ ॥

(५) नन्दनः । सृतिःसंसृतिः । अन्तरात्मनोजीवस्य ॥ ६३ ॥

(६) रामचन्द्रः। अस्माद्देहात् प्राणभाण्डात्। क्रमणं निष्क्रमणं अवेक्षेत। अभ्यन्तरात्मनः जीवस्य सृतीः गतीः जन्मानि योनिकोटिसहस्रेषु अवेक्षेत तद्यथा श्वशूकरखरोरगाद्यनेकजातिषु जन्मानि पश्येदित्यर्थः ॥ ६३ ॥

अधर्मप्रभवं चैव दुःखयोगं शरीरिणाम् ॥ धर्मार्थप्रभवं चैव सुखसंयोगमक्षयम् ॥ ६४ ॥

(१) मेधातिथिः। अधर्मात्प्रभव उत्पत्तिः। दुःखेन योयोगः पीडानुभवः। धर्मउक्तलक्षणोय पदार्थस्तत सुखेनाक्षयेन संयोगः। एतदप्यन्त्यपारिव्राज्यंच मुख्योधर्मइत्यभिप्रायः ॥ ६४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। धर्मार्थप्रभवं धर्मरूपादर्थादर्थ्यमानादनुष्ठीयमानात्प्रभूतं तत्र प्रवृत्तंख्यातं सुखसंयोगंस्वर्गादौ तथानिवृत्ताधर्मादक्षयसुखसंयोगमितिविवेकः ॥ ६४ ॥

(३) कुल्लूकः। शरीरवताजीवात्मनामधर्महेतुकदुःखसम्बन्धंधर्महेतुकोऽर्थोब्रह्मसाक्षात्कारस्तत्प्रभवंमोक्षलक्षणमक्षयंब्रह्मसुखसंयोगचिन्तयेत् ॥ ६४ ॥

(४) राघवानन्दः। धर्मार्थप्रभवमिति धर्मप्रभवोयोर्थः ब्रह्मसाक्षात्कारस्तत्प्रभवंमोक्षलक्षणं अन्यसुखस्य मुख्यत्वाक्षयत्वानुपपत्तेः ॥ ६४ ॥

(५) नन्दनः। धर्मानुष्ठानज्ञानमेवप्रधानं न लिङ्गमित्याह अधर्मेति ॥ ६४ ॥

(६) रामचन्द्रः। अधर्मप्रभवं अधर्मस्य उत्पन्नं अवेक्षेत्। धर्मार्थयोः प्रभवंअवेक्षेत ॥ ६४ ॥

सूक्ष्मतां चान्ववेक्षेत योगेन परमात्मनः ॥ देहेषु च समुत्पत्तिमुत्तमेष्वधमेषु च ॥ ६५ ॥

(१) मेधातिथिः। योगश्चित्तवृत्तिस्थैर्यं यथा पतञ्जलिना दर्शितं तेनात्मनः क्षेत्रज्ञस्य सूक्ष्मतामन्ववेक्षेत शरीरादौ प्राणादौवानात्मबुद्धिःकर्तव्या। किंतर्हि योगजेन ज्ञानातिशयेन सर्वेभ्यएतेभ्योऽतर्बहिस्तत्वेभ्योव्यतिरिक्तोबोद्धव्यइत्येवपरमेतत्। ननु स्थूलादिविकल्पाआत्मनस्सन्ति। यथा चोत्तमेषु देवादिशरीरेष्वस्योपपत्तिः। शरीराधिष्ठातृतया फलोपभोगः सर्वगतस्यापि सतः एवमधमेषु तिर्यक्प्रेतपिशाचादिषु। एकत्वपक्षे परमात्मविभुतयएव क्षेत्रज्ञाइति। अतःपरमात्मनोगतीरन्ववेक्षेतेत्युक्तम् ॥ ६५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। योगेन ध्यानेन। सूक्ष्मतामतियत्नाधिगम्यतामवेक्षेत सदा चिन्तयेत् तेनहीनाभ्यासप्रध्येविच्छिनत्ति। उपपत्तिमुत्पत्तिम् ॥ ६५ ॥

(३) कुल्लूकः। योगेन विषयान्तरचित्तवृत्तिनिरोधेन परमात्मनः स्थूलशरीराद्यपेक्षया सर्वान्तर्यामित्वेन सूक्ष्मतांनिरवयवतांतस्यागादुत्कृष्टापकृष्टेषु देवपश्वादिशरीरेषु जीवानांशुभाशुभफलभोगार्थमुत्पत्तिमधिष्ठानमनुचिन्तयेत् ॥ ६५ ॥

(४) राघवानन्दः। किंच सूक्ष्मतामिति। योगेन चित्तवृत्तिनिरोधेन। परमात्मनः सूक्ष्मतानिरवयवतयासङ्गतां। उत्पत्तिं घटाकाशवदभ्यासवशात्तत्प्रतीतिम्। उत्तमेषु देवादिषु अधमेषु पश्वादिषु उत्तमाधमेषु नृष्वपि ॥ ६५ ॥

(६) रामचन्द्रः। संसारस्वरूपापेक्षानन्तरंकिंकार्यमित्यतआह सूक्ष्मतामिति। योगेन योगाभ्यासेन परमात्मनः सूक्ष्मतांदुर्ग्रहतामवेक्षेत ॥ ६५ ॥

दूषितोऽपि चरेद्धर्मं यत्र तत्राश्रमे रतः ॥ समः सर्वेषु भूतेषु नलिङ्गं धर्मकारणम् ॥ ६६ ॥

---

(६६) दूषितोपि=भूषितोपि (क, ग, घ, च)
=गृहस्थोपि (ख)

(६) रामचन्द्र । शरावसपातेवृत्ते निवृत्ते प्रक्षालितेत्यर्थः । एतादृशे कालेयतिर्भिक्षाचरेत् ॥ ५६ ॥

अलाभे न विषादी स्याल्लाभे चैव न हर्षयेत् ॥ प्राणयात्रिकमात्रः स्यान्मात्रासङ्गाद्विनिर्गतः॥५७॥

(१) मेधातिथि । ईदृशे काले कुतश्चिन्न लभ्यते तदा विषादश्चित्तपरिखेदोन ग्रहीतव्य । लाभालाभयोर्हर्षविषादौ न ग्राह्यौ प्राणयात्रिकी प्राणधारणार्था मात्रा परिमाणं भैक्षस्य । अनेनैतद्दर्शयति भैक्षासंभवे प्राणयात्रा मूलफलमूलोदकादिभिरप्यनन्यपरिगृहीतैः कर्तव्या मात्रा पात्रदण्डादि तत्र सङ्गः प्रयत्नेनोपार्जनम् । ततोविनिर्गतोनिवृत्तः अकाम इतियावत् ॥ ५७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । प्राणयात्रिकमात्रः प्राणस्थित्यर्थमात्रप्रवृत्तः । मात्रा परिच्छदः कम्बलादि तत्र सङ्गाद्विनिर्गतोबहिर्भूतः ॥ ५७ ॥

(३) कुल्लूक । भिक्षादेरलाभे न विषीदेत् लाभे च हर्षं न कुर्यात् । प्राणस्थितिमात्रोपचितान्नभोजनपरः स्यात् । दण्डकमण्डलुमात्रासमीदमशोभनंत्यजामीदरुचिरंगृह्णामीत्यादिमसङ्गंन कुर्यात् ॥ ५७ ॥

(४) राघवानन्द । तस्मिन्समयेऽपि लाभालाभयोरौदासीन्यमाह अलाभइति । लाभे प्राप्तिरपि । न हर्षयेन्न मोदयेत् । एनमिति । प्राणयात्रिकमात्रस्स्यात् प्राणस्य यात्राव्यवहारसामर्थ्यंयावन्मात्रेणतत्प्राणयात्रिकंतावन्मात्रस्वीकर्तयेन स । मात्रासङ्गाद्विवर्जितः मात्रातु दण्डकमण्डल्वादि तेष्वपि इदमशोभनं त्यजामि इदशोभनंगृह्णामीत्यभिनिवेशरहितः इन्द्रातीतोवा ॥ ५७ ॥

(५) नन्दन । उदरपूरणविधिः । मात्रा तत्र सङ्गोमात्रासङ्गः ॥ ५७ ॥

(६) रामचन्द्र । अलाभे भिक्षालाभे न विषादीस्यात् । प्राणयात्रिकएवस्यात् । यावदन्नेन प्राणानांयात्रानिर्वाहःस्यात्तावदेव प्राशनाधिकमित्यर्थः । मात्रासङ्गात् मात्रा परिच्छदः दण्डकमण्डलुकम्बलादि । शब्दस्पर्शरूपरसगन्धावा तस्मात् विनिर्गतः विरहितः भवेदित्यर्थः ॥ ५७ ॥

अभिपूजितलाभांस्तु जुगुप्सेतैव सर्वशः ॥ अभिपूजितलाभैश्च यतिर्मुक्तोऽपि बध्यते ॥ ५८ ॥

(१) मेधातिथि । अभ्यर्च्ययद्दाति सोऽभिपूजितलाभः तज्जुगुप्सेतेति निन्देद्धेतः अतश्चनिन्दितंनसमाचरेत् सर्वशः सर्वकालएकमप्यहस्तादृशंभैक्षं न गृह्णीयात् । उत्तरेऽर्थवादः । नहिमुक्तस्यबन्धसंभवः ॥ ५८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । अभिपूजिताः ससमानालाभाः । जुगुप्सेतेति त्यजेदित्यर्थः । बध्यते अभिपूजितदातरि प्रत्युपकाराभिसन्धिना ॥ ५८ ॥

(३) कुल्लूक । पूजापूर्वकभिक्षालाभंसर्वकालंनिन्देन्नस्वीकुर्यादित्यर्थः यस्मात्पूजापूर्वकलाभस्वीकारे दातृगोचरस्नेहममत्वादिभिरासन्नमुक्तिरपि यतिर्जन्मबन्धाल्लभते ॥ ५८ ॥

(४) राघवानन्द । पूजापूर्वकंभैक्ष्यमसक्तिरतीवानर्थायेत्याह अभीति । अजुगुप्सिनेत्याह । मुक्तोपि जीवन्मुक्तोपि बध्यते । गर्वासक्तिभ्यामिति शेषः ॥ ५८ ॥

(५) नन्दन । मुक्तोऽसक्तः ॥ ५८ ॥

(६) रामचन्द्र । अभि सर्वतः पूजितान् लाभान् जुगुप्सेत ॥ ५८ ॥

अल्पान्नाभ्यवहारेण रहःस्थानासनेन च ॥ क्रियमाणानि विषयैरिन्द्रियाणि निवर्तयेत् ॥ ५९ ॥

(१) मेधातिथिः । रहोनिर्जनोदेशस्तत्र स्थानासने कर्तव्ये एकारामतायाः फलमिन्द्रियजयोऽनेन प्रदर्श्यते । अथवा निष्कुतूहलतानेनोच्यते । यत्र बहवोजनसंघाताःस्त्रीपुंसात्मकाविचित्राभरणादृश्यते न तत्र क्षणमपि तिष्ठेत् ॥५९॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । रहएकान्ते यत्स्थानं तत्रासनेन ॥ ५९ ॥

(३) कुल्लूकः । आहारलाघवेन निर्जनदेशस्थानादिना च रूपादिविषयैराकृष्यमाणानीन्द्रियाणि निवर्तयेत् ॥५९॥

(४) राघवानन्दः । तत्रैव दृष्टार्थमाह अल्पान्नाभ्यवहारेणेति । तथाच गीता । विविक्तसेवी लघ्वाशी यतवाकायमानसइत्यादि ॥ विषयैःक्रियमाणानीइन्द्रियाण्याकृष्यमाणानि विषयेभ्योनिवर्तयेदित्यन्वयः ॥ ५९ ॥

(६) रामचन्द्रः । अल्पान्नानामभ्यवहारेण च रहःस्थानासनेन विषयैः शब्दादिभिः क्रियमाणानीन्द्रियाणि निवर्तयेत् ॥ ५९ ॥

इन्द्रियाणांनिरोधेन रागद्वेषक्षयेण च ॥ अहिंसया च भूतानाममृतत्वाय कल्पते ॥ ६० ॥

(१) मेधातिथिः । निरोधः स्वविषयप्रवृत्तिप्रतिबन्धः । अमृतत्वाय कल्पते अमृतत्वाय समर्थोयोग्योभवतीत्यर्थः । ६० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । इन्द्रियाणांनिरोधेन च कृतोरागद्वेषक्षयस्तेन ॥ ६० ॥

(३) कुल्लूकः । यस्मात् इन्द्रियाणामित्यादि । इन्द्रियाणांनिग्रहणं रागद्वेषाभावेन च प्राणिहिंसाविरतेन च मोक्षयोग्योभवति ॥ ६० ॥

(४) राघवानन्दः । तत्कारणमन्येन समुच्चित्य तत्र फलमाह इन्द्रियेति । एतैस्त्रिभिरमृतत्वाय मोक्षाय कल्पते समर्थः स्यात् ॥ ६० ॥

(६) रामचन्द्रः । इन्द्रियाणांनिरोधोनिग्रहः ॥ ६० ॥

अवेक्षेत गतीर्नॄणां कर्मदोषसमुद्भवाः ॥ निरये चैव पतनं यातनाश्च यमक्षये ॥ ६१ ॥

(१) मेधातिथिः । आत्मज्ञानमेतदपीतिदर्शयति । परमार्गभावनाप्रसंख्यानासंख्यानमिदमुच्यते दुःखात्मकसंसारस्वरूपनिरूपणम् । कथन्नामायं प्रव्रज्याभैक्षचर्यादिशरीरक्लेशांस्तु सुतस्वजनेभ्योपुत्रदारधनविभवत्यागदुःखहेतुपरीगमय्य विरोधतःस्वच्छन्दतश्चाविगुणमनुष्ठास्यति । मनुष्याणांगतिर्दुःखबहुला कर्मदोषेभ्यः प्रतिषिद्धसेवनेभ्योहिंसास्तेयपारदार्यपारुष्यापैशुनानिष्टसंकल्पादयः समुद्भवन्ति इहैव जीवलोके दारिद्र्यव्याधिपरिभवाद्या विकल्पादयोरागप्रयोगभोगाः । अमुत्र निरये नरके पतन मूत्रपुरीषायमेध्यस्थाने कृमिकीटादिजन्म यमगृहे च यातना कुम्भीपाकादयः दमपरमवेक्ष्यम् ॥ ६१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । गतीर्व्याचष्टे निरयइति । निरये नरके यातनास्तीव्रदुःखानि । यमक्षये यमगृहे ॥ ६१ ॥

(३) कुल्लूकः । इदानींइन्द्रियनियमोपायविषयवैराग्याय संसारतत्त्वचिन्तनमुपदिशति अवेक्षेतेत्यादि । विहिताकरणनिन्दिताचरणरूपकर्मदोषजन्यांमनुष्याणांपश्वादिरूपगतिनरकेषु पतनयमलोके नरकस्थस्य निशितनिस्त्रिंशच्छेदनादिभवास्तीव्रवेदनाः श्रुतिपुराणादिभ्यश्चिन्तयेत् ॥ ६१ ॥

(१) मेधातिथि । भूषित कुसुमकटकाद्याभरणे धर्मं परिव्राजकस्ययद्विहितमात्मोपासनादि तदनुतिष्ठेत् । यस्मिन्नाश्रमेयोविहितस्तच्चरेत् । नत्रिदण्डादिलिङ्गधारणमात्राधतिमात्मानमन्येत अपितु समःसर्वेषु भूतेषु स्यात् । रागद्वेषलोभान्यनल परिहरेदितितात्पर्यम् । न लिङ्गत्यागे नभूषणाभ्यनुज्ञानम् ॥ ६६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । भूषितोपि स्रगादिना गृहस्थोपीत्यर्थः । धर्मयोगधर्मं यत्रतत्रेति वानप्रस्थब्रह्मचर्याश्रमस्थोपि । सम सर्वत्रं मैत्रीप्रवृत्त । लिङ्गं परिव्राजकलिङ्गदण्डकरकादि । धर्मस्य योगधर्मस्य कारणम् ॥ ६६ ॥

(३) कुल्लूक । यस्मिन्कस्मिंश्चिदाश्रमे स्थितस्तदाश्रमविरुद्धाचारदूषितोऽप्याश्रमलिङ्गरहितोऽपि सर्वभूतेषु ब्रह्मबुद्ध्या समदृष्टिः स्वधर्ममनुतिष्ठेत् । नहि दण्डादिलिङ्गधारणमात्रधर्मकारणं किंतु विहितानुष्ठानम् । एतच्च धर्मप्राधान्यबोधनायोक्तं नतुलिङ्गपरित्यागार्थम् ॥ ६६ ॥

(४) राघवानन्द । किंच दूषितोपीति । आश्रमलिङ्गराहित्येन दूषितोभ्रष्टः अभिशस्तोवा स्त्र्यादिना । समस्तुल्योवृषकेष्वपि धर्मंचाश्रमधर्मंचरेत् यत्र कुटीचकबहूदकहंसपरमहंसेषु ब्रह्मचर्याद्याश्रमेषु वा । स्वत्वेनधर्मंनत्यजेदिति । यद्वा स्त्र्यादिसङ्गदोषयुक्तोपि धर्ममधिष्ठानतया सर्वधारणाद्ब्रह्म तच्चरेत्ध्यायेत् । अतएवाह । समइति ब्रह्मैव सर्वभूतेषु धारकतया वर्तमानत्वात् । नाहमस्म्यधिकारीति पुरुष्पातस्यकाश्रमान्तराभावश्चित्ताश्रयतया नाश्रयेत् । तथोक्तं ॥ यदि दैवात्प्रमादेन योगी कुर्याद्विगर्हितं । योगेनैव दहेदंहोनान्यत्किंचित्समाचरेत् ॥ उपपातकेषु सर्वेषु पातकेषु महत्सु च । प्रविश्य रजनीपादंब्रह्मध्यानात्पापोहतीति ॥ कुसुमकटकमुकुटादिभूषितइति मेधातिथि तन्नासति । समइत्यादि न चाह ॥ ६६ ॥

(६) रामचन्द्र । सर्वेषु भूतेषु सम सर्वत्र मैत्रीपर लिङ्ग आश्रमलिङ्ग स्वरूप धर्मकारणं न भवेत् ॥ ६६ ॥

फलंकतकवृक्षस्य यद्यप्यम्बुप्रसादकम् ॥ न नामग्रहणादेव तस्य वारि प्रसीदति ॥ ६७ ॥

(१) मेधातिथि । कलुषितमुदकंकतकवृक्षफले निक्षिप्ते प्रसीदति स्वच्छ शुद्धरूपतामापद्यते । किंतु न तस्य फलस्य नामग्रहणेन तन्निर्मलीभवति अपित्वनुष्ठानमपेक्षते एवंलिङ्गधारणफलनामस्थानीय न तावन्मात्रात्सिद्धिर्यावद्वेदाभ्यासात्मोपासनसर्वसमतादिधर्मोनानुष्ठित । पूर्वशेषार्थवाद ॥ ६७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । नन्वेवं सन्यासोविफलस्तंविनाप्यपेक्षितसिद्धेरतआह फलमिति । यथा कतकमानयेति कतकनामग्रहणे प्रयोजकेन कृते यदि प्रयोज्येन तदानीय पिष्ट्वा दीयते ततोजलंप्रसीदति तथात्र लिङ्गधारणं नामग्रहणस्थानीय प्रधानसाधनंतु कतकावयवप्रक्षेपस्थानीय कर्मफलसन्यासएवेति प्रधानत्यागे न लिङ्गधारणमात्रप्रयोजक । तथा यद्यपि जलस्य कलुषितस्य विक्षिप्तस्य चित्तस्य व्याक्षेपप्रसादरूपहेतुतया सन्यासस्य तदङ्गतयाच लिङ्गधारणस्याप्त्यत्रोपयोगोयथा कतकसन्निधिन तदाहरणार्थं नामग्रहणस्य तत्प्रक्षेपस्य च जलप्रसादने नतु सर्वत्र गार्हस्थ्ये वर्तमानस्यापि शुद्धाशयतया चित्ते व्याक्षेपशून्ये जलइव स्वतःप्रसन्ने कतकप्रक्षेपस्य सन्यासतल्लिङ्गधारणयोरनुपयोगादित्याशयेनाम्बुप्रसादादिपदोपादानेनोदाहरणंकर्तमितिमन्तव्यम् ॥ ६७ ॥

(३) कुल्लूक । अत्रदृष्टान्तमाह फलमिति । यद्यपि कतकवृक्षस्य फलंकलुषजलस्वच्छताजनकंतथापि तन्नामोच्चारणवशान्न प्रसीदति किंतु फलप्रक्षेपेण एवंनलिङ्गधारणमात्रधर्मकारणंकिंतुविहितानुष्ठानम् ॥ ६७ ॥

(४) राघवानन्द । धर्मचरणंविनाऽऽश्रमाभिमानोऽप्यप्रइत्याह फलमिति । कतकफलचूर्णपङ्किल पायसि क्षिप्त

कर्दमन्नाशयति । स्वयच नश्यति न तु तत्फलनामेत्यभिप्राय लिङ्गधारणाय प्रयोजकमव्याजेन धर्मानुष्ठानमेव परलोकहेत रिति ॥ ६७ ॥

(५) नन्दन । अत्रदृष्टान्तमाह फलमिति । यथा कतकतरुफलमलनिर्हरणेन जलप्रसादयति एवधर्मोऽनादिकर्म मलनिर्हरणेनात्मानमसादयति । यथा कतकफलनामग्रहणादेव न वारिप्रसीदति तथा धर्मलिङ्गधारणादेवात्मा न प्रसीदती त्यभिप्राय ॥ ६७ ॥

(६) रामचन्द्र । तत्र दृष्टान्तमाह फलमिति । तस्य फलस्य नामग्रहणादेव वारि न प्रसीदति न निर्मलभवति तथा-श्रमधारणाद्धर्मन भवतीत्यर्थ ॥ ६७ ॥

सरक्षणार्थं जन्तूना रात्रावहनि वा सदा ॥ शरीरस्यात्यये चैव समीक्ष्य वसुधा चरेत् ॥ ६८॥

(१) मेधातिथि । यदुक्तदृष्टिपूतपादन्यसेदिति तस्यप्रयोजनप्रदर्शनश्लोकोयम् । शरीरस्यात्ययेपि शरीरपी डायामपि सत्या रात्रावहनि वा तृणास्तरणे शयनार्थमास्तीर्णेपि शरीरनिपद्मोऽनवेक्ष्याद्धृा कर्तव्योऽस्मिन्न्यतिक्रमे प्रायश्चित्तम् । अथवा अल्पा सूक्ष्मा केचन क्षुद्रजन्तव सर्वशरीरावयवसवरनमात्रेणैव नश्यन्ति तदर्थमिदम् ॥ ६८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । सरक्षणार्थं चरणाभिघातेन हिंसायानिवृत्त्यर्थशरीरस्यात्ययेऽप्यस्येति अस्य स्वशरी रस्यात्यये पीडायामपीत्यर्थ ॥ ६८ ॥

(३) कुल्लूक । शरीरस्यापि पीडायासूक्ष्मपिपीलिकादिप्राणरक्षार्थरात्रौ दिवसे वा सदा भूमिनिरीक्ष्य पर्यटेत् । पूर्वकेशादिपरिहारार्थदृष्टिपूत न्यसे पादमित्युक्तम् इदतुहिंसापरिहारार्थमित्यपुनरुक्ति ॥ ६८ ॥

(४) राघवानन्द । दृष्टिपूतमित्यस्यानुवाद समिति । स्वशरीरस्यात्यये पीडाप्रसक्तौतरयापीडायामपिभूतपी-डानकार्यतिभाव ॥ ६८ ॥

(५) नन्दन । अत्ययेऽप्य तदौर्बल्ये सत्यपि ॥ ६८ ॥

(६) रामचन्द्र । शरीरस्यात्यये शरीरपीडायामपि जन्तूनासरक्षणार्थं समीक्ष्य वसुधाचरेत् । क्वचित्सद्विजइति पाट ॥ ६८ ॥

अह्ना रात्र्या च याञ्जन्तून्हिनस्त्यज्ञानतोयति ॥ तेषा स्नात्वा विशुद्ध्यर्थं प्राणायामान् षडाचरेत् ॥ ६९ ॥

(१) मेधातिथि । जन्तून् क्षुद्रजन्तूनितिद्रव्य तेषाहिंसायाय पापतद्विशुध्यर्थमितिसम्ब ध ॥ ६९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । अह्नारात्र्याचेतिविग्रहएकैककालीनहिंसादोषोपशमार्थत्रित्रि प्राणायामकरणार्थे षट्प्रा णायामान् । प्रणवव्याहृतिसहितगायत्र्या त्रिरायतप्राणेन पाठादेक प्राणायाम इतिक्रमेण । यथा वसिष्ट ॥ सव्याहृतिंस प्रणवागायत्रींशिरसा सह । त्रि पठेदायतप्राणा प्राणायाम सउच्यतइति ॥ ६९ ॥

(३) कुल्लूक । अत्रप्रायश्चित्तमाह अह्नेति । यतिर्यानज्ञानतोदिवसे रात्रौ वा प्राणिनोहन्ति तद्धननजनितपाप नाशार्थस्नात्वा षट्प्राणायामा कुर्यात । प्राणायामश्च सव्याहृतिसप्रणवागायत्रींशिरसा सह । त्रि पठेदायतप्राण प्रा णायाम सउच्यते इतिवसिष्ठोक्त्याऽत्र द्रष्टव्य ॥ ६९ ॥

(४) राघवानन्दः । योदत्वेति भूताभयदस्याज्ञानकृते किंस्यात्तत्राह अह्नेति ॥ ६९ ॥

(५) नन्दनः । तेषांजन्तूनाम् । शुद्ध्यर्थंहिंसादोषप्रायश्चित्तार्थम् ॥ ६९ ॥

प्राणायामाब्राह्मणस्य त्रयोऽपि विधिवत्कृताः ॥ व्याहृतिप्रणवैर्युक्ताविज्ञेयं परमं तपः ॥७०॥

(१) मेधातिथिः । ब्राह्मणशब्देनजातिर्मता तामाह । न परिव्राजकस्यैवविधिरयम् । त्रयोपि त्रिभ्यऊर्ध्वंकर्त्ताधिक्यं-त्रयस्त्ववश्यंकर्तव्याः । व्याहृतयः ओंकारपूर्विकाइत्यत्रयाउक्ताः प्रणवओंकारस्तैर्युक्ताः । प्राणायामकालएतद्ध्यातव्यम् । एते त्रिविधाः कुम्भकरेचकपूरकाख्याः । तत्रच मुख्यस्य नासिकयस्यच वायोर्बहिर्निष्क्रमणनिरोधेन कुम्भकपूरकाख्याः अनुच्छ्वसतोबहिर्नैरन्तर्येण वायोरुत्सर्गेण रेचकोभवति । अवधिर्द्वितीयाध्याये निदर्शितः । यदिवा तपसा पुनर्भाविता कालेन न पीडोपजायते ॥ ७० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । षट्प्राणायामाशक्तवाह प्राणायामाइति । व्याहृतिप्रणवैरित्येकदेशोक्त्यावसिष्ठोक्तप्राणायामोपलक्षणम् ॥ ७० ॥

(३) कुल्लूकः । ब्राह्मणस्येतिनिर्देशाद्ब्राह्मणजातेरयमुपदेशोन यतेरेव । त्रयोऽपि प्राणायामाः सप्तभिर्व्याहृतिभिर्दशभिःप्रणवैर्युक्ताविधिवदित्यनेन सावित्र्या शिरसा च युक्ताः पूरककुम्भकरेचकविधिना कृताब्राह्मणस्य श्रेष्ठतपोज्ञातव्यम् । पूरकादिलक्षणंस्मृत्यन्तरेषु ज्ञेयम् । तथा योगियाज्ञवल्क्यः ॥ नासकोत्कृष्टउच्छ्वासोध्मातः पूरक उच्यते । कुम्भकोनिश्चलश्वासोमुच्यमानस्तु रेचकः ॥ त्रयोऽपीत्यपिशब्देन त्रयोऽवश्यंकर्तव्याः । अधिककरणेत्वधिकपापक्षय. ॥ ७० ॥

(४) राघवानन्दः । प्राणायामलक्षणाकांक्षायांसार्थवादंतल्लक्षणमाह प्राणेति । व्याहृतीति गायत्र्युपलक्षणं तृचावसिद्धः । सव्याहृतिंसप्रणवांगायत्रींशिरसासह । त्रिःपठेदायतप्राणःप्राणायामःसउच्यतइति ॥ ब्राह्मणस्येति प्रकरणात्संन्यासिनः तथापि त्रिदण्डिनोव्याहृत्यादित्रिभिः एकदण्डिनस्तु प्रणवेनैव तदुक्तं योगियाज्ञवल्क्येन ॥ ओंकारेण तु कर्तव्यः प्राणायामोयथीदितइति ॥ ७० ॥

(५) नन्दनः । अथप्राणायामप्रसङ्गादाह प्राणायामइति । ब्राह्मणस्य द्विजस्य ॥ सव्याहृतिंसप्रणवांगायत्रींशिरसा सह । त्रिः पठेदायतप्राणःप्राणायाम सउच्यते इत्युक्तविधिमनुवदति विधिवदिति ॥ ७० ॥

दह्यन्तेध्मायमानानां धातूनां हि यथा मलाः॥ तथेन्द्रियाणांदह्यन्ते दोषाः प्राणस्य निग्रहात् ॥७१॥

(१) मेधातिथि. । धातवस्सुवर्णादयः तेषांध्मायमानानांसुवर्णमेवावशिष्यते तथेन्द्रियाणांविषयदर्शने यौ प्रीतिपरितापौ जायेते तयोर्मत्पापत्वस्यदाहः प्राणनिरोधात् । प्रीतिपरितापोत्पत्तिर्मुमुक्षोर्निषिद्धा सातु शरीरिणः त्यक्तसंगस्यापि यादृच्छिकशब्दाद्युपनतौकसाचिन्मात्रया वस्तुसामर्थ्येन नियतेन्द्रियस्याप्युपजायते अतस्तद्दोषनिवृत्त्यर्थाः प्राणायामाः ॥ ७१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण. । धातूनां लोहादीनां इन्द्रियाणांदोषाः स्वस्वविषयाभिषङ्गाः ॥ ७१ ॥

(३) कुल्लूकः । धातूनांस्वर्णरजतादीनांयथाभृषायामग्निना ध्मायमानानांमलद्रव्याणि दह्यन्ते एवंमनसोरागाद्यश्चक्षुरादेश्च विषयप्रवणत्वादयोदोषा प्राणायामेन विषयानभिध्यानाद्दह्यन्ते ॥ ७१ ॥

(४) राघवानन्दः । प्राणायामेन पापक्षये दृष्टान्तमाह दह्यन्तइति । ध्मायमानानां वह्निनेति शेषः ॥ ७१ ॥

(५) नन्दनः । प्राणस्य निग्रहात्प्राणायामात् ॥ ७१ ॥

(६) रामचन्द्रः । तथा दोषाः विषयाभिषङ्गाः प्राणस्य वायोर्निग्रहाद्दह्यन्ते ॥ ७१ ॥

प्राणायामैर्दहेद्दोषान्धारणाभिश्च किल्बिषम् ॥ प्रत्याहारेण संसर्गान्ध्यानेनानीश्वरान्गुणान् ॥ ७२ ॥

(१) मेधातिथिः । प्राणायामैरित्येतत्पूर्वश्लोकेनदर्शितम् । अपरेत्वाहुः । दोषारागादयस्तान्दहेत् । कथमप्राणायामैर्दग्धुमेतेशक्यन्ते युक्तःपापस्यतैर्दाहः । अदृष्टाचतस्योत्पत्तिःशास्त्रलक्षणं तथानिवृत्तिरपि । रागादयस्तुप्रत्यक्षवेद्या तेषांप्राणायामानांनिवर्त्यनिवर्तकभाव प्रत्यक्षादिविषयएवयुक्तोभवितुंनशास्त्रीयः । यदिशास्त्रमेवंवदेद्धिमेनशीतंनिवर्तयेदितिकिंप्रमाणिभवेत् । तस्माद्रागादिनिमित्तमशुभाचरणंदोषशब्देनोच्यते । तस्यकार्यंदाहोदाहः तद्रूपतोहित्वरसतएवकर्मणांक्षणिकत्वान्नाशः । एषएवचदाहोनत्वन्यस्येवभस्मीभावः एवच पूर्वश्लोकार्थोनुवादः । धारणाभिश्च ननुचकिल्बिषपापदोषश्चेत्तत्रैतावद्वक्तव्यम् प्राणायामैर्धारणाभिश्चदोषान्दहेत् किंकिल्बिषमित्यनेन किल्बिषमितिवास्तु किंदोषग्रहणेन उच्यते दोषग्रहणमवश्यकर्तव्यविशिष्टस्यपापस्य प्राणायामैर्दाहोयथाविज्ञायेत न सर्वस्येति । दोषशब्देन हि रागादयउच्यन्ते अतस्तन्निमित्तएव पापेउपचारोयथोक्तः । एवं तर्हि तदेव क्रियतांकिंकिल्बिषमित्यनेन पादपूरणार्थमित्यदोषः । तत्रोत्पन्नस्य पापस्य प्राणायामाद्दहनाउच्यन्ते । धारणास्तु दोषानुत्पत्तिमेव कुर्वन्ति काः पुनरेताधारणा शमयमादिभिर्नियमाद्विषयदर्शनाभिलाषेण प्रकृष्यमाणमनोधार्यते तत्रैव स्थाने नियम्यते । ताश्चविषयगतदोषभावनाअस्थिरस्थूणामित्याद्याः कान्तिलावण्यतारुण्यसंस्थानशौर्यादयः स्त्रीषु दृश्यमानाअभिलाषहेतवः तेच सविकल्पप्रत्यक्षग्राह्याः । विकल्पाश्च मनोधाराः अतोविकल्पान्तरैर्मूत्रपुरीषपूर्णानामेति तस्मिन्विषयगतदोषभावे कटककर्मदाम्बितस्त्रीद्रव्यंनामाधिकंमाणिनोयत्नमयत्नतःपरिहर्तव्यमभिलषन्ति यान्येषा सुखलेशभ्रान्तिः सा क्षणभङ्गिनी तदासेवनेन घोरादीर्घकालाश्च यमयातनाइत्यादिभिः शक्यन्तेनिरोद्धुम् । एतदेव तत्प्रसंख्यानमुच्यते । एवंभोजनादिष्वपि भावयितव्यम् । यदेतच्छर्कराघृतपूरैर्यद्भवीनपायसादि तच्च भैक्षकदन्नादिभिः सममेतच्छरीरधारणतया विशेषाभावात्कस्यचित्प्रकृतौजिह्वामेक्षणलवमात्रवर्तमानस्य विशेषोयरसविशेषतया प्रतिभासेत गन्धर्वनगरप्रख्योयंक्षणिकावभासइति । एवमन्यत्रापि स्पर्शदोषोभावयितव्यइत्येवमुपदिशति । अन्येत्वाहुः । कौष्ठ्यस्य वायोर्मुखनासिकासंचारिणःशरीरैकदेशान्तर्हृदयाकाशादभ्यासवशात्तो धारणंधारणा । ननुच प्राणायामेभ्यएतासांसाधारणानांकोभेदः वाह्यकुम्भकादावपि यथेच्छंव्याहृत्यादिध्यानसहितधारणा प्राणायामारेचनेनाधिक्रियन्तइतिविशेषः । अन्येतु मैत्रीमुदिताकरुणाउपेक्षाएताधारणाइति मन्यन्ते । मैत्रीदया मुदोपेक्षा सर्वप्राणिष्ववस्थिता । ब्रह्मलोकनयन्त्याशु ध्यातारंधारणास्त्विमाः । तत्र मैत्री द्वेषाभावोनतु सुहृत्स्नेहस्तस्य बन्धात्मकत्वात् । कृपाकरुणाचित्तधर्मः दुःखितजनदर्शनेन कथमयमस्माद्दुःखादुद्धियेतेति समुद्धरणकामना । न स्वर्हिंसानुग्रहयोरनारम्भइत्युक्त अतएवेदमुच्यते चित्तधर्मोयमभ्यसितव्यः । मुदिताशोकव्यावृत्तिर्व्याध्यादिनिमित्तेदुःखे नरकादिभयजेवा नतु हर्षः तस्य रागहेतुत्वात् । उपेक्षा विषयअनुग्राहकेषु उपघातेच । प्रसिद्धैव । मनसोवातहृदयाकाशे ब्रह्मचिन्तापरतयानिश्चलता धारणा । प्रत्याहारेण संसर्गमिन्द्रियाणांविषयैस्सह सम्बन्धस्तत्र प्रवृत्तिःसंसर्गस्तन्दहेत्प्रत्याहारः ततोहरणमिन्द्रियाणांप्रतिबन्धकरणंवा । आश्चर्यरूपेण न कटकादौ रूपवत्स्त्रीसदर्शनेवाप्यथगयितव्ये चक्षुषी अन्यत्र वा दृष्टिरुपनेया । एवंसर्वेन्द्रियेषु । एवच समाधानयोगिनोऽप्रतिबद्धभवति । ध्यानेनानीश्वरान्गुणान् । गुणान्सत्वरजस्तमांसि तेचानीश्वराः परतन्त्राःचेतनाधीनमूर्तयः पुरुषस्यानतस्यसुखादिरहितस्य योभिमानोहं सुख्यह॰

दुःखीति निर्गुणस्य गुणिताभिमानस्सगुणपुरुषविवेकध्यानेन दग्धव्यः । चिद्रूपःपुरुषोनिर्गुणोगुणमयी प्रकृतिरित्येवंगुणपुरुषविवेकःकर्तव्यः ॥ ७२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । धारणाभिःसाकारोकारोलम्बिदृष्टिध्येयेचित्तनिवेशनैः किल्बिषं योगप्रतिबन्धकपापं । प्रत्याहारेण विषयेभ्योमनसआकर्षेण संसर्गान्विषयेणसह ज्ञानस्य सम्बन्धान् । ध्यानेन निराकारानुचिन्तनेनानैश्वरान् शुद्धविषयज्ञानस्थैर्यरूपैश्वर्यविरोधिनोगुणान् रजस्तमोविकारान् तन्द्रादीन् ॥ ७२ ॥

(३) कुल्लूकः । एवंसति अनन्तरोक्तप्रकारेण प्राणायामैरागादिदोषान्दहेत् । अपेक्षितदेशे परंब्रह्मादौ यन्मनसोधारणंसा धारणा तया पापंनाशयेत् । प्रत्याहारेण विषयेभ्यइन्द्रियाकर्षणैर्विषयसंपर्कान्वारयेत् । अतःध्यानेनेतिसोऽहमस्मीतिसंजातीयप्रत्ययप्रवाहरूपेणानीश्वरान्गुणानीश्वरस्य परमात्मनोये गुणानभवन्ति क्रोधलोभासूयादयः तान्निवारयेत् ॥ ७२ ॥

(४) राघवानन्दः । प्राणायामप्रसङ्गेन प्रत्याहारादित्रीण्याह प्राणेति । धारणा षट्चक्रमध्ये पृथिव्यादिचिन्तनं । देशबन्धश्चित्तस्य धारणेति । किल्बिषंविषयशोध्यानाभ्यासं पादपूरणार्थमितिमेधातिथिः । प्रत्याहारेणेति प्रत्याहारोविषयेभ्यइन्द्रियाकर्षणं । तथाचपतञ्जलिसूत्रम् ॥ स्वविषयासंप्रयोगे चित्तस्यस्वरूपानुकारइवेन्द्रियाणांप्रत्याहारइति । संसर्गान् विषयसंपर्कजान् प्रीतिपरितापान् । ध्यानेनेश्वरस्यअनीश्वरान् ईश्वरानाश्रितान्कामक्रोधादीन् ॥ ७२ ॥

(५) नन्दनः । अथ योगाङ्गानि प्राणायामप्रसङ्गादाह प्राणायामैरिति । दहेत्त्यजेत् । दोषान्रागादीन् । इन्द्रियप्राणमनोबुद्ध्यात्मनामेकत्रावस्थापनंधारणा । कृष्टस्य मनसः पुनः प्रत्यानयनार्थं प्रयोजनंप्रत्याहारइतिदेवलः । इन्द्रियाणां विषयैःसंबन्धः संसर्गः । अनैश्वरान्प्राकृतान् । गुणान्सत्वरजस्तमांसि । एवंयोगउक्तः ॥ ७२ ॥

(६) रामचन्द्रः । प्राणायामैः दोषान् बाह्येन्द्रियजान् दहेत् । धारणाभिः चित्तस्यअवस्थापकाभिः किल्बिषं योगप्रतिबन्धकं दहेत् । प्रत्याहारेण विषयेभ्योमनसःप्रकर्षेण संसर्गान् विषयान् दहेत् । ध्यानेन निराकारानुचिन्तनेन अनीश्वरान् ऐश्वर्यप्रतिबन्धकान् शुद्धिविषयज्ञानस्वरूपैश्वर्यविरोधिनोगुणान् तन्द्रादीन् दहेत् ॥ ७२ ॥

उच्चावचेषु भूतेषु दुर्ज्ञेयामकृतात्मभिः ॥ ध्यानयोगेन संपश्येद्गतिमस्यान्तरात्मनः ॥ ७३ ॥

(१) मेधातिथिः । सकथकर्तव्योध्यानेन किंपुनर्ध्येयमतआह । अन्तरात्मान्तर्यामी पुरुषस्तस्य गतिः स्वरूपं यथावद्विज्ञेय सुखदुःखाभिमानीन केवलं मनुष्यजन्मनि किंतर्हि उच्चावचेषु नानाविधेषु भूतेषु तिर्यक्प्रेतपिशाचादिष्वहंममेति प्रत्ययोऽविद्याकृतोनिवर्त्यः । अथवा कथमयंविभुरन्तरिक्षाख्यायानदिवोज्यानेभ्योलोकेभ्यः सर्वकामः सर्वरसः सर्वगन्धः सर्वस्पर्शइदमभ्यस्यतोविजिघत्सोविपिपासोः । एवंविधेपि सुखे दुःखे शरीरस्य शरीरेष्वसर्वभोगतया सोढनामाहोकर्मणांमहात्म्यं यदयं सर्वात्मकः स्वतन्त्रः परतन्त्रीक्रियते कर्मभिर्नैतानि करिष्येदुष्टस्वामिस्थानीयानि भृतकइवकर्माणि प्रतिपालयिष्ये यथा भृतकः कश्चित्स्वामिनंनिबन्धेनाराधयितुं प्रविष्टः सन्यंमन्यते यावद्दुराधर्षइव नोदण्डशीलभ्तर्जनापरः परुषभाषी नैनंभूयः परिचरिष्यामि । यन्मयास्मात्किंचिद्भृत्यादि गृहीतं तदेवास्य कर्मकरणेन शोधयामि एवंध्यायन्नासीत । कृतानांकर्मणांफलोपभोगेनान्तंयास्यामि अन्यानिचनकरिष्यामीत्येवमादिध्येयम् । तथाकिमेतेक्षेत्रज्ञाःपरमात्मनोविभूनयउतस्वतन्त्राः नैवपरवान्यकश्चिदस्तीति वेदान्तनिषेवणादिना निश्चित्यध्यातव्यम् । अन्ये पुनराहुः ध्यानंचयोगश्च ध्यानयोगौ तेनांतरात्मनःगतिंसंपश्येन्निरुध्योप्यासीत गतिंध्यानेन योगेन च । अथवा ध्यानार्थोयोगः

चित्तस्थैर्येतत्कृत्वाऽऽत्मनोगतिंसंपश्येदुपासनाभिरनेणावृतादिगुणविशिष्टवेदान्ताभिहितरूपनिष्कल्मषमभिमुखीकुर्यात्। अ *कृताअसंस्कृताःशास्त्रेणाऽऽत्मानोयैस्तैर्नशक्य ज्ञातुम् ॥ ७३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । उच्चावचेष्वनेकविधेषु भूतेषु गतिंगामिअस्य जीवस्यान्तरात्मनः ध्यानयोगेन ध्यानाभ्यासेन सम्यक्पश्येत् । अकृतात्मभिरसंस्कृतमनोभिः ॥ ७३ ॥

(३) कुल्लूकः । अस्य जीवस्योत्कृष्टापकृष्टेषुदेवपश्वादिषु जन्मगामिमकृतात्मभिः शास्त्रैरसंस्कृतांतःकरणैर्दुर्ज्ञेयां ध्यानाभ्यासेन सम्यक्सकारणकंजानीयात् । ततश्चाविद्याकाम्यनिषिद्धकर्मनिर्मितेयंगतिरितिज्ञात्वा ब्रह्मज्ञाननिष्ठोभवेदितितात्पर्यार्थः ॥७३ ॥

(४) राघवानन्दः । किंचोचेति। उच्चावचेषु उत्कृष्टापकृष्टेषु । देवमनुष्यतिर्यक्षुगतिंदुर्ज्ञेयां अप्यकृतात्मभिरजितेन्द्रियैःअन्तरात्मनोजीवस्य ध्यानयोगेन। एकएवायमुपायः परम् अथवाएकएवतुभूतात्माभूतेभूतेव्यवस्थितइतिचित्ताभ्यासेन अहोकर्मफलमाहात्म्यं यदेवंकर्मणानीश्वरोपिईश्वरःक्रियतेऽथवागतिमैकात्म्यलक्षणां सपादितवतोयोनिकोटिसहस्रेषु सृतीर्विमोचयतीतिकिमुवक्तव्यमित्यत्र चिन्तनस्यतात्पर्यं । तथाचतन्त्रे तत्सूत्रे तत्र प्रत्ययैकतानताध्यानमिति ॥ ७३ ॥

(५) नन्दनः । अथतत्त्वसङ्ख्यानंसांख्यमाह उच्चावचेष्विति । उच्चावचेषूत्कृष्टापकृष्टेषु भूतेषु शरीरेष्वन्तरात्मनोऽन्तःपुरुषस्य ज्ञानपञ्चविंशतितत्त्वज्ञानंतस्य योगेनाभ्यासेन संपश्येत्सम्यक्पश्येत् ॥ ७३ ॥

(६) रामचन्द्रः । उच्चावचेषु ब्रह्मादिकीटपर्यन्तेषु अस्यान्तरात्मनः गतिं व्याप्तिं ध्यानयोगेन संपश्येत् ॥ ७३ ॥

सम्यग्दर्शनसंपन्नः कर्मभिर्न निबध्यते ॥ दर्शनेन विहीनस्तु संसारं प्रतिपद्यते ॥ ७४॥

(१) मेधातिथिः । आन्तरस्य विधेःफलमाह । सम्यग्दर्शनमनन्तरोक्तमात्मनोयथार्थज्ञानतेन संपन्नः कृतसाक्षात्कारः कर्मभिर्ननिबध्यते । संसारंनानुवर्तते कृतानांकर्मणांभोगेन क्षयादन्येषामकरणात् । न पुनरनेन केवलात् ज्ञानान्मोक्षउक्तोभवति । दर्शनेनाऽऽध्यात्मिकेन वेदान्तोपदिष्टेन योविरहितःकेवलकर्मकारी संसारमेति ॥ ७४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । ज्ञानी कर्मभिर्धर्माधर्मरूपैरुत्पन्नैर्ननिबध्यते न फलानुभवेन संबद्ध क्रियते । दर्शनेन सम्यगात्मदर्शनेन ॥ ७४ ॥

(३) कुल्लूकः । ततश्चतत्त्वतोब्रह्मसाक्षात्कारवान्कर्मभिर्न निबध्यते कर्माणि तस्य पुनर्जन्मने नमभवन्ति पूर्वार्जितपापपुण्यस्य ब्रह्मज्ञानेन नाशात् । तद्यथा इषीका तूलमग्नौप्रोतंप्रदूयेत एवंह्यस्यसर्वेपाप्मानः प्रदूयन्तेउभौह्यैवैषभवतीतिश्रुत्या । तथा क्षीयन्ते चास्य कर्माणि तस्मिन्दृष्टेपरावरइति अविशेषश्रुत्या पुण्यसंबन्धोऽपि बोध्यते । उत्तरकाले चदैवात्पापेकर्मणि कृतेऽपि न पापसंश्लेषः । तथाचश्रुतिः पुष्करपलाशआपोन श्लिष्यन्तएवमेवविदिपापकर्म न श्लिष्यतइति । देहारम्भकपापपुण्यसंबन्धःपरनश्यति । अयमेवचार्थोब्रह्ममीमांसायांतदधिगमउत्तरपूर्वाघयोरश्लेषविनाशौ तद्यपदेशादितिसूत्रेणबादरायणेन निरणायि । ब्रह्मसाक्षात्कारशून्यस्तु जन्ममरणप्रबन्धंलभते ॥ ७४ ॥

(४) राघवानन्दः । अतस्तदेव दर्शनंस्तौति सम्यगिति । दर्शनेन ज्ञानेन संपन्नस्यैव सर्वपापविरहात् ॥ भिद्यते हृदयग्रन्थिश्छिद्यन्तेसर्वसंशयाः । क्षीयन्ते चास्यकर्माणि तस्मिन्दृष्टे परावरे ॥ सर्वेपाप्मानोतोनिवर्तन्ते इत्यादिश्रुतेः । तदसपत्नौ दोषमाह दर्शनेनेति ॥ ७४ ॥

* उभेतेवैष (अ)

(५) नन्दनः । सम्यक्पश्यतः फलमाह सम्यगिति । कर्मभिर्न निबध्यते संसारमुक्तो भवति । दर्शनेन सम्यग्दर्शनेन ॥ ७४ ॥

(६) रामचन्द्रः । सम्यक् ईश्वरस्य दर्शनेन संपन्नःसंयुक्तःकर्मभिर्ननिबध्यते ॥ ७४ ॥

अहिंसयेन्द्रियासङ्गैर्वैदिकैश्चैव कर्मभिः ॥ तपसश्चरणैश्चोग्रैः साधयन्तीह तत्पदम् ॥ ७५ ॥

(१) मेधातिथिः । इदन्तु ज्ञानकर्मणोःसमुच्चयान्मोक्षइतिश्लोकद्वयंज्ञापकम । पूर्वेण ज्ञानमुक्तमनेन कर्माण्युच्यन्ते । कानि पुनर्वैदिकानि कर्माणि येषांफलंतत्पदमाप्नोतीत्युच्यते । यानि तावत्काम्यानि तेषांस्वविधिवाक्येश्रुतमेव स्वर्गादिफलम् । तद्व्यतिरेकेण फलान्तरकल्पनायामतिप्रसंङ्गः । संकीर्णफलताश्रयणंवानर्थकरस्यात् । तावता च वाक्यार्थस्य समाप्तेर्विध्यनपेक्षिततत्पदप्राप्तिलक्षणफलेन कथंसंबन्धः । श्रुतैनैवान्वयिना विध्यर्थेसंपन्ने विधिर्नापेक्षते अथोच्यते अस्त्येवात्र वाक्यान्तर यज्ञेन तदाप्नोतीति रहस्याधिकारे । ततश्च संयोगपृथक्त्वात्फलद्वययुक्तं अतश्च सर्वेषामेव काम्यानामविच्छिन्नफलयोगिता परमपदप्राप्त्यर्थता च न विरोत्स्यते । तत्रयागद्वयेन प्रयोगभेदेन स्वर्गापवर्गौ भवतः नच तत्र यज्ञविशेषः श्रुतोयेन नित्यानामेतत्फलस्यान्न काम्यानाम् । अथोच्यते नित्येष्वश्रुतत्वात्फलावच्छेदस्याविरोधात्तद्विषयता युक्ता न काम्येषु तावतैव यज्ञेनेत्यस्य सर्वविषयत्वालाभादितिचेत् किमत्र फलश्रवणेन कर्तव्यतानित्यानिच वैदिकानि काम्यानि । साचकर्तव्यताऽन्तरेण वैदिक फलपदयावज्जीवादिपदेन गमितेति तत्रापि फलसबन्धोनऽपेक्षितएव कल्प्यमानोऽधिकत्वान्नैकार्थ्यंयायात् । अतोयज्ञेनेति वाक्यमप्रतिष्ठमानविविक्तं विषयेसर्वयज्ञशब्दवाच्यनित्यंकाम्यंच गोचरयति । न चैतत्फलंकाम्यानां अपवर्गकामइत्यश्रुतत्वात् । एतदभिप्रायमेवोक्तं कामात्मतानप्रशस्तेति । महाभारतेपि माकर्मफलहेतुर्भूर्मातेसङ्गोस्त्वकर्मणीति ॥ अतश्च भेदग्राहपरिवेष्टितान्तःकरणस्य तृष्णाविद्यावतोऽनिर्मुक्ताहंकारममकारस्याभिसंहितपरिमितफलप्राप्तिः । इतरस्य त्वनभिसंधायफलविशेषचोदितत्वात्कर्तव्यमितिबुद्ध्या वर्तमानस्यापरिमितनिरतिशयानन्दरूपब्रह्मावाप्तिः । न चैतच्चोदनीयं एकसमप्रतंत्रं तयोर्यावन्तोवा तेषां सर्वेषामनुष्ठानस्याशक्यत्वादनारम्भोपदेशतास्यादिति । यतोदर्शनसंपत्त्यैवात्रानुष्ठानरःभ्नितिरिति । सर्वेच क्रतवोदर्शनसंपादनीयाः तथाचोक्तं ज्ञानैनैवापरे विप्रायजन्तइति । अथवा याल्लौकानितीत्यवच्छेदनिर्देशः स्वर्गकाम पुत्रकामइति । अतीतानादिभेदग्रहवासितान्तरात्मानोदृष्टफललाभेनासत्यैनैवप्रधाने पुरुषार्थे प्रवर्तन्ते । यथा बाल पुष्ट्यर्थे औषधेन शिखाते वर्ध्यतइत्यसत्येनैव शिखावृद्ध्याप्रवर्त्यन्तइति केचित । अपरंमतं नित्यान्यत्रकर्माण्यभिप्रेतानितान्यत्र प्रमाणानि प्रत्यवायहेतुतया प्रतिबंधकानि अतस्तैरनुष्ठीयमानैरसति प्रतिबन्धे उक्तं वैदिकैश्चैव कर्मभिरिति । यद्यपि तानि नमोक्षार्थतया चोदितानि उभैरत्यन्तशरीरतापहेतुभिः तस्य ब्रह्मणः पदस्थानं ब्रह्मलोकंसाधयन्ति स्वीकुर्वन्ति । अथवा तदीयपदप्राप्तस्तस्याधिकारः सर्वेश्वरत्वंस्वात्मस्पतद्रूपप्राप्तिरितियावत् ॥ ७५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । इन्द्रियासङ्गैरिन्द्रियार्थेषु रागहान्या वैदिकैःकर्मभिर्नित्यनैमित्तिकैः । तपसश्चान्द्रायणादेश्चरणैः प्रतिबन्धकपापक्षयार्थंकृतैः । तत्पर ब्रह्म साधयन्ति जानन्ति ॥ ७५ ॥

(३) कुल्लूकः । निषिद्धहिंसावर्जनैरिन्द्रियाणांच विषयसङ्गपरिहारेण वैदिकैर्नित्यैः कर्मभिः काम्यकर्मणांबन्धहेतुत्वात् उक्तंच कामात्मतानप्रशस्तेति तपसश्चयथासंभवमुपवासकृच्छ्रचान्द्रायणादेरनुष्ठानैरिहलोके तत्पदब्रह्मात्यन्तिकलयलक्षणमाप्नुवन्ति पूर्वश्लोकेन ब्रह्मदर्शनस्य मोक्षहेतुत्वमुक्तम् । अनेन तत्सहकारितया कर्मणोऽभिहितम् ॥ ७५ ॥

(४) राघवानन्द । सम्यग्दर्शनस्य सर्वसाध्यत्वस्वीकुर्वन्नास्युपायमाह अहिंसयेति । तत्पद तत्त्वज्ञान ब्रह्मणो-साध्यत्वात् ॥ ७५ ॥

(५) नन्दन । न केवलसाख्ययोगाविवसन्यासिन परमगतिमास्युपाय किंतु पूर्वाश्रमस्तानि कर्माण्यपीत्याह अहिंसेति । अहिंसयेन्द्रियासङ्गैरिति ब्रह्मचर्यधर्मोलक्ष्यते । वैदिकश्चैवकर्मभिरितिगृहस्थधर्म । तपसश्चरणैश्चेतिवान-प्रस्थधर्म । इन्द्रियाणाविषयेसङ्गदिन्द्रियासङ्ग । वैदिककर्माग्निहोत्रहोमस्नातकव्रतादिकम् ॥ ७५ ॥

(६) रामचन्द्र । अहिंसया इन्द्रियाणामसगै वैदिके कर्मभि अष्टचत्वारिंशत्संस्कारै उग्रैस्तपश्चरणै तत्पद ब्रह्म-साधयन्तीह जानन्तीत्यर्थ ॥ ७५ ॥

अस्थिस्थूणं स्नायुयुतं मांसशोणितलेपनम् ॥ चर्मावनद्धं दुर्गन्धिपूर्णं मूत्रपुरीषयोः ॥ ७६ ॥

(१) मेधातिथि । वैराग्यजननमेतत् । तिष्ठन्तु तावत् कृमिकीटपतङ्गादिशरीराणि जलौकोभूमिस्वेदजादीना अन्यदिदमानुषशरीरस्पृहणीयत्वेनाभिप्रेतम् । यत्राशङ्किनोनित्यमितामनुष्यास्तन्मूत्रपुरीषकुटीगृहकमिव तदिदानींकुटी-गृहकेन निरूपयति । अस्थीनिस्थूणाइव तैर्वष्टब्ध स्नायुना बद्ध मासशोणिताभ्यादेहचर्मणाअवनद्धततउपरि अथवा आच्छादित पूर्ण मूत्रपुरीषयो । ओदनस्य पूर्णइतिवत्षष्ठी ॥ ७६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । स्नायुभिर्युत मिश्रित बद्धमितियावत् चर्मणाऽवनद्ध बहिश्छादित । भूतममावासभूता-वासमिति श्लेषेण भूताख्यमेतानावासतुल्यतादर्शयन्नस्थिस्थूणत्वादिकमपियुक्तमिति कथयति अतएव दुर्गन्धीत्या-दिविशेषण पूर्णमूत्रपुरीषयो मूत्रेण पुरीषेण चान्तर्व्याप्तमित्यर्थ ॥ ७६ ॥

(३) कुल्लूक । इदानींमोक्षान्तरङ्गोपायसत्यवैराग्याय देहस्वरूपमाह श्लोकद्वयेन अस्थीत्यादिजरेत्यादिच । अस्थीन्येव स्थूणाइव यस्य तमस्थिस्थूण स्नायुरज्जुभिराबद्धमासरुधिराद्युपलिप्तचर्माच्छादितमूत्रपुरीषाभ्यापूर्णमतएवदुर्ग-न्धि ॥ ७६ ॥

(४) राघवानन्द । तदर्थपुनर्वैराग्योपायमाह अस्थीति । नाविरक्तस्य ज्ञानेधिकारोयत निर्वेदमायादिति । अत अस्थीनि स्थूलसूक्ष्माणि स्थूणास्तम्भोयस्य भूतावासमिमत्यजेदिति द्वितीयेनान्वय । स्नायुयुतस्नायव शिरा ताभिरेव बद्धमन्तरे बहिश्चर्मावनद्ध पूर्णमूत्रपुरीषयोस्ताभ्यापूर्णमित्यर्थ ॥ ७६ ॥

(५) नन्दन । साख्ययोगयोरुभयो साधारणधर्मान्पञ्चभि श्लोकैराह अस्थीति । अस्थिस्थूणमितिश्लोकद्वय-मेकान्वयम् ॥ ७६ ॥

(६) रामचन्द्र । शरीरस्यस्वरूपमाह युग्मेन अस्थीति । मूत्रपुरीषयो पूर्ण सबन्धे षष्ठी ॥ ७६ ॥

जराशोकसमाविष्टं रोगायतनमातुरम् ॥ रजस्वलमनित्यं च भूतावासमिमं त्यजेत् ॥ ७७ ॥

(१) मेधातिथि । जराचरमे वयसि शरीरापचयहेतुरवस्थाविशेष । आतुरनित्यगृहीत रोगै । रज-स्वल स्पृहयालु सर्वपदार्थेषु तदसपत्याच महद्दु ख सर्वस्मिन्सोऽप्रतीकारमनिवर्त्यसर्वगतत्वात्तस्य अतस्त्वमताशरीरेण र्तव्या ॥ ७७ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । आतुर दु खवत् रजस्वल रजोगुणेन दूषितम् ॥ ७७ ॥

(३) कुल्लूक । जरोपतापाभ्यामाक्रान्तविविधव्याधीनामाश्रयमातुरक्षुत्पिपासाशीतोष्णादिकातरमाभेणरजोगुण-

युक्तविनश्वरस्वभावञ्च आवासोगृहपृथिव्यादिभूतानि तेषामावासदेहमेव जीवस्यगृहत्वेन निरूपितत्यजेत् । यथापुनर्देहसंबन्धोन भवेत्तथा कुर्यात् गृहसाम्यमेवोक्तमस्थीत्यादिना ॥ ७७ ॥

(४) राघवानन्द । आतुरक्षुत्पिपासाशीतादियुक्त । रजस्वल मायेण रजोगुणयुक्तपापजनकत्वात् त्यजेत् । अनात्मतयाजानीयात् आयुष क्षये स्वतएव नष्टत्वात् जीवापेतवावकिलेदम्रियते नजीवइतिश्रुतेः । इमंदेहजीवतस्त्यक्तुमशक्यत्वात् ॥ ७७ ॥

(५) नन्दन । रजस्वलरजोगुणबहुलभूतावासशरीरगृहत्यजेत् अस्मिन्नहन्तानकुर्यात् यथा गृहे तिष्ठन्गृहीगृहम-योन भवत्येवदहे तिष्ठन्देहम्मन्योन स्यादित्यभिप्राय ॥ ७७ ॥

(६) रामचन्द्र । रजस्वलं मलिन भूतावासं पञ्चमहाभूतानामावासस्थानं एतादृशशरीरज्ञानेन त्यजेत् ॥ ७७ ॥

नदीकूलं यथावृक्षोवृक्षं वा शकुनिर्यथा ॥ तथा त्यजन्निमं देहं कृच्छ्राद्ग्राहाद्विमुच्यते ॥ ७८ ॥

(१) मेधातिथि । यस्तावस्यकुटीरूपकोदेहस्तस्य दृष्टान्तोनदीकूलवृक्षइति न स्वेच्छयाप्रिमवेशादिनात्यक्तव्य किन्तु तृष्णा तत्र न कर्तव्या । अनुद्दिष्टोऽपूर्वंआपातस्तदा भविष्यतिकर्मक्षयात् वृक्षस्येव कूलस्थस्य न प्रयुक्तनाभिनन्दितमरणमिति यस्तु स्वधर्म्योतिर्वशीकृतप्राणसञ्चारोमोहविकारनिगृहीतमनास्तेन पूर्वमुक्तमपाकर्तव्य यथा शकुनिर्वृक्षंत्यजति ग्राहइव ग्राह दु खहेतुत्वसाम्यात् तद्ग्राहकृच्छ्रात मामिपूर्विकस्यापियावच्छरीरवस्तुसामर्थ्याद्भवत्येव कृच्छ्रपूर्वंविमलितपक्षावेतदुच्यते ॥ ७८ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण नदीकूलमिति उत्पन्ने ज्ञानेऽपि यदि देहारम्भककर्माणि भोग्यानि भवन्ति तदा कर्मक्षयक्रमेण कालान्तरे देहत्यागस्तमपेक्ष्य नदीकूलयथावृक्षइत्युक्त नद्यभिघाताद्वृक्षस्य क्रमादेव पातात् । यदातु न तादृशकर्मावशिष्टमस्ति तदा सद्योदेहत्यागोभोग्यकर्माभावात् तमपेक्ष्य वृक्षवा शकुनिरित्युक्त तत्क्षणादेव तस्य वृक्षविभागात् कृच्छ्रात् ग्राहात् दु खात् ग्राहात् ग्राहसदृशात् भयहतो ॥ ७८ ॥

(३) कुल्लूक । अलोपासकस्य देहत्यागसमयेमोक्ष आरब्धदेहस्य कर्मणोभोगेनैवनाशात् । तत्रदेहत्यक्तुर्द्वैविध्यमाह । य कर्माधीनदेहपातमवेक्षते सनदीकूलयथावृक्षस्त्यजतिस्वपातमजानन्नव नदीरयेण पात्यते तथा देहत्यजन् यश्चज्ञानकर्मकपाद्ग्रीष्मादिवत्स्वाधीनमृत्यु सयथा पक्षी वृक्षस्वेच्छया त्यजति तथादेहमिमन्यजन्संसारकष्टाद्ग्राहादिव जलचरप्राणिभेदाद्विमुच्यते ॥ ७८ ॥

(४) राघवानन्द । अवश्यमुक्तिंयास्यतीत्यत्र दृष्टान्तमाह नदीति । नदीवेगेन प्रशिथिलमूलोपथावृक्ष कृच्छ्ररूपग्राहात्संसारात् नदनिविद्यस्य भाजीर्यद्दर्हेभावड मनुभव ॥ ७८ ॥

(५) नन्दन । उक्तमेवार्थमुदाहरणार्थं दृष्टान्ताभ्यामपञ्चयति नदीति । नदीकूलस्थोयथावृक्षोनदीकूलमात्मानममन्यते यथा वृक्षस्थ शकुनिर्वृक्षमात्मानमन्यते एवदेहस्थोदेहीदेहमात्मानंनमन्यतइत्यभिप्राय । कृच्छ्राद्ग्राहात्संसारात् ॥ ७८ ॥

(६) रामचन्द्र । तथा इमपुरोवर्तिनदेह त्यजन् दु खग्राहात् ग्राहसदृशात्कृच्छ्राद्विमुच्यते ॥ ७८ ॥

प्रियेषु स्वेषु सुकृतमप्रियेषु च दुष्कृतम् ॥ विसृज्य ध्यानयोगेन ब्रह्माभ्येति सनातनम् ॥ ७९ ॥

(१) मेधातिथि । प्रीतिपरितापकृतश्चित्तसंक्षोभोहर्षशोकादिलक्षणोऽनेनोपायेन परिहर्तव्य यत्किञ्चिन्मित्रकरोति यन्मम सुकृतविशेषस्तस्यैदफलंनिष्पन्न अहंमतां मम स्नेहबुध्या प्रिय न चायमेव शक्नोति कर्तुं यममायमप्रिय-

करोति तन्ममैव दुष्कृतपीडाकरमित्येवंविमृश्य ध्यानयोगेन चित्ते भावयेत् अतोऽस्य न प्रियकारिणि रागोनाप्रियकारिणि द्वेषोजायते। एवंकुर्वाणः सनातनशाश्वतब्रह्माभ्येति अभिमुखमाप्नोति अचिरादिपथेन न व्यवधीयते। शाश्वतपदग्रहणादनावृत्ति प्रतीयते ॥ ७९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः। प्रियेषुस्वेष्विति एतेनब्रह्मविदएतादृशीशक्तिर्यत कर्माण्यपीच्छन्संचारयत्यतस्तस्यापिविप्रियनकार्यमित्यत्रतात्पर्यम् ध्यानयोगेन ध्यानाभ्यासेन ब्रह्माभ्येति ॥ ७९ ॥

(३) कुल्लूक। ब्रह्मविदात्मीयेषु प्रियेषु हितकारिषु सुकृतमप्रियेष्वहितकारिषु दुष्कृतनिक्षिप्य ध्यानयोगेन नित्यंब्रह्माभ्येति ब्रह्मणि लीयते। तथाचश्रुतिः तस्यपुत्रादायमुपयन्ति सुहृदः साधुकृत्यद्विषन्त पापकृत्यमिति। अपराश्रुतिः ततस्तेषु सुकृतदुष्कृतेविधुनुते तस्य प्रियाज्ञातयः सुकृतमुपयन्त्यप्रियादुष्कृतमिति। एवमादीन्येव वाक्याभ्युदाहृत्य सुकृतदुष्कृतयोर्हानिमात्रश्रवणेप्युपायनप्रतिपत्तव्यमितिब्रह्ममीमांसायाम्। हानौ तूपायनशब्दशेषत्वात् कुशाच्छन्द स्तुत्युपगायनवत्तदुक्तमित्यादिसूत्रैर्बादरायणेन निरणायि। ननु परकीयसुकृतदुष्कृतयोः कथपरत्रसंक्रान्ति। उच्यते। धर्माधर्मव्यवस्थायाशास्त्रमेव प्रमाणम् सक्रामोऽपि तयोः शास्त्रप्रमाणकएव। अत शास्त्रात्सक्रमणयोग्यावेतौसिध्यतः। अत शास्त्रेण बाधान्न प्रतिपक्षानुमानोदय शुचिनरशिरःकपालप्राण्यङ्गत्वात्शङ्खादिवदितिवत्। मेधातिथिगोविन्दराजौ तु स्वेषु प्रियेषु केनचित्कृतेषु ध्यानाभ्यासेनात्मीयमेवसुकृतम् तत्रकारणत्वेनारोप्य एवमप्रियेष्वपि केनचित्कृतेष्वात्मीयमेवप्राग्जन्मार्जितदुष्कृतकारणत्वेन प्रकल्प्योद्धृत्य तत्सपादयितारौ पुरुषौ रागद्वेषाख्यौ त्यक्त्वा नित्यब्रह्माभ्येति ब्रह्मत्वभावमुपगच्छतीतिव्याचक्षाते। तन्न विसृज्येतिक्रियायासुकृतदुष्कृतमितिकर्मद्वयत्यागेन तत्सपादयितारावित्यश्रुतकर्माध्याहारात्कर्मद्वयेचश्रुतक्रियात्यागेनकारणत्वेनप्रकल्प्येत्याद्यश्रुतक्रियाध्याहारात्। किंच व्यासव्याख्यातवेदार्थमेवमस्यामनुस्मृते। मन्ये न कल्पितगर्वार्दर्वाचीनविचक्षणैः ॥ ७९ ॥

(४) राघवानन्दः। सुहृदःसाधुकृत्यद्विषन्त पापकृत्यमित्यादिश्रुतिमाश्रित्यविद्वत्सत्कारनिन्दाविधानार्थस्तुतिमाह प्रियेष्विति। प्रियेषु स्वेषु ज्ञातिषु अप्रियेषु द्विषत्सु च ध्यानेन निदिध्यासनेन युज्यते जन्यतइति ध्यानयोगोब्रह्मसाक्षात्कारस्तेन ततस्तत पश्यन्ध्यायमानइति श्रुतेर्ध्यानसाध्याब्रह्मधीरिति कृतसक्षात्कारस्य ज्ञानेन पुण्यापुण्ययोर्दाहादन्यागामित्वस्य न्यायविरोधाद्धानौतूपायनमित्यादिन्यायेन निर्णीतत्वाच्च स्तुतिमात्रम् ॥ ७९ ॥

(५) नन्दन। पुरातनयोश्च पुण्यपापयोस्त्यागोपायमाहप्रियेष्विति। प्रियेषु मित्रेषु। ध्यानयोगेन ब्रह्माभ्येतीत्यन्वयः ॥ ७९ ॥

(६) रामचन्द्र। स्वेषु प्रियेषु पुत्रेषु बन्धुषु वा सुकृतंसुख अप्रियेषु शत्रुषु दुष्कृतं ध्यानयोगेन विसृज्य सनातनब्रह्माभ्येति प्राप्नोति ॥ ७९ ॥

यदा भावेन भवति सर्वभावेषु निःस्पृहः ॥ तदा सुखमवाप्नोति प्रेत्य चेह च शाश्वतम् ॥ ८० ॥

(१) मेधातिथि। चित्तधर्मोपदेशोय न स्पृहा कार्याभिप्रेतवस्तूपादानपरिहारेण निःस्पृहत्वं अपितु तत्कारणत्यागेन भावश्चित्तधर्मोवान्मनोवाभिलाषलक्षणः सर्वभावेषु पदार्थवचनोद्वितीयोभावशब्द। सर्वग्रहणेनावश्यकर्तव्येष्वपि पानभोजनादिषु शरीरस्थितिहेतुष्वभिष्वङ्गोनिषिध्यते न पुनरिच्छा। सा ह्यस्य भाविनीवस्तु सामर्थ्यजा बुभुक्षा पिपासा च भिन्ना येच्छा स्पृहातो रागानुबन्धिनी द्रव्यनिमित्ता स्पृहा इच्छातु भोजनादौ भुक्तपीताहारपरिणामसमनन्तरस्वयमुपजायते ॥ ८० ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । यदा भावेन मनसा सर्वभावेषु सर्वपदार्थेषु निःस्पृहो भवति । इह च जीवन्मुक्तिकाले ॥८०॥

(३) कुल्लूक । यदापरमार्थतोविषयदोषभावनया सर्वविषयेषु निरभिलाषोभवति तदेहलोकेसंतोषजन्यसुखपरलोके चमोक्षसुखमविनाशि प्राप्नोति ॥ ८० ॥

(४) राघवानन्द । सुखप्राप्तिप्रकारमाह यदाभावेनेति । संसारदोषभावनया परमात्मभावनया वा भावेषु विषयादिषु । तदुक्तम् ॥ रसवर्जंरसोऽप्यस्य परंदृष्ट्वा निवर्तततइति ॥ ८० ॥

(५) नन्दन । अथसर्वसङ्गत्यागमाह यदेतिभावेनान्तःकरणेन । सर्वभावेषु सर्वविषयेषु । इह सुखविषयार्जनभयदुःखाभावः । शाश्वतसुखंपरपदम् ॥ ८० ॥

(६) रामचन्द्र । सर्वभावेषु विषयेषु उपरोधेषु भावेन मनसा यदा निःस्पृहोभवति ॥ ८० ॥

अनेन विधिना सर्वांस्त्यक्त्वा सङ्गाञ्छनैः शनैः ॥ सर्वद्वन्द्वविनिर्मुक्तोब्रह्मण्येवावतिष्ठते ॥ ८१ ॥

(१) मेधातिथि । सङ्गांस्त्यक्त्वासर्वान् । गवाश्वहस्तिहिरण्यदासभार्याक्षेत्रायतनादिषु ममेदमिति बुद्धिः सङ्गः । तत्त्यागादेकारामतायापरिग्रहः ग्रहणेन च एवमथममुपाश्रित्यैनप्राधान्येन । ततोऽनेन विधिना पूर्वोक्तेन क्रियाकलापेन बाह्याध्यात्मिकेनानुष्ठितेनब्रह्मणि चिद्रूपेऽवतिष्ठतेकर्माणि वक्ष्यति । सर्वद्वंद्वैः शुभाशुभकर्मभिः सुखदुःखैर्विनिर्मुक्तोभवति ॥ ८१ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । सङ्गान् विषयरागान् । द्वन्द्वमशनापिपासे शोकमोहौ जरामृत्यूच द्वे द्विसमुदायत्वात् ब्रह्मण्येवावतिष्ठतेब्रह्मभवतीत्यर्थः ॥ ८१ ॥

(३) कुल्लूक । पुत्रकलत्रक्षेत्रादिषु ममत्वरूपान्क्रमेण सङ्गान्सर्वांस्त्यक्त्वा द्वन्द्वैर्मानापमानादिभिर्विमुक्तोऽनेन यथोक्तेन ज्ञानकर्मानुष्ठानेन ब्रह्मण्येवात्यन्तिकलयमाप्नोति ॥ ८१ ॥

(४) राघवानन्द । ब्रह्मण्यवसानप्रकारमाह अनेनेति । शनैः शनैरित्ययमभिप्रायः आदौ क्रमप्राप्तत्रिदण्डीस्यात्ततएकदण्डी ततोऽदण्डीति अतएवाहब्रह्मलीनेति ब्रह्मणावस्थानम् । तथाचश्रुतिः दण्डानूलोकाग्नीन्विसृजेदितीत्युपक्रम्य वैणवदण्डकौपीनपरिग्रहेत्न तथा न दण्डं न शिखा न कमण्डलुयज्ञोपवीतचरति परमहंसः तथात्मन्येवावतिष्ठतइति ॥ ८१ ॥

(५) नन्दन । अनेनविधिनोक्तेन चातुराश्रम्यकर्मणा शनैः शनैर्गुरुसेवया स्नातकइतरस्तत्रश्रयं याचेत्यर्थः । चतुर्थाश्रमे सर्वद्वन्द्वविनिर्मुक्तः ॥ ८१ ॥

(६) रामचन्द्र । सर्वान् सङ्गाञ्छनैः शनैः त्यक्त्वा सर्वद्वन्द्वः क्षुत्पिपासे शोकमोहौ एतादृशैर्विनिर्मुक्तः । ब्रह्मण्यवतिष्ठते ब्रह्मस्वरूपमाप्नोति ॥ ८१ ॥

ध्यानिकं सर्वमेवैतद्यदेतदभिशब्दितम् ॥ न ह्यनध्यात्मवित्कश्चित्क्रियाफलमुपाश्नुते ॥ ८२॥

(१) मेधातिथि । ध्याने सति भवति ध्यानिकं ध्याने क्रियमाणे लभ्यते किंतद्यदेतदनन्तरमभिशब्दितमुक्तमाभिमुख्येन तात्पर्येण प्रतिपादितम् । सुखतदुःखतयोस्तयो प्रियाप्रियहेतुत्वंन्यास पुरुषस्य यदप्रियकर्तृ वतन्नरस्यैव पीडाहेतुत्वमग्निरिवदुरुपसर्पणदग्धत्व । यथानाऽपिदग्धोपिद्वेष्टि एवंपुरुषमप्यप्रियकारिणम् मते न प्रतिषेद्धा स्यात् । एतच्च

ध्याने सति भवति । एकाग्रे चित्ते भवति सर्वकालमेतद्धृदयेनाभ्यसितव्यम् । यथा सुखदु खे । इमैकर्मण फल न राजा सुखस्य मामादेर्दाता अपितु मदीयायासेन प्रथमोपसर्पणलाभ । पूर्वकृतपुण्य कर्म दातृ न राजा । एव दण्डोनोद्वेजयिता- कर्माणि मामुद्वेजयन्ति न राजा नापि शत्रोन्य कश्चित् एतत्सर्वदा ध्यातव्य चिन्तयितव्य यदपि ससारवैराग्यजनना- योत्तमस्थिस्थूणमित्याद्यपि नित्यभावनीय नह्यनध्यात्मवित् । अध्यात्मचित्तमत्रोच्यते । यदेतदभिशब्दित नवेत्ति ननि- श्चिनोति नाभ्यासेन भावयति । अन्नक्रियार्थदल्पेषु परितुष्टपरिव्राजकस्य या भैक्षचर्याक्रिया ग्रामैकरात्रवासादिश्च न तत्फलमोक्षाख्यलभते । यावदस्थिस्थूणादिभावनया भावेनैव निरभिलाषता सर्वत्र नोत्पन्ना यावच्च कर्मसु फलन्यासेन रागद्वेषप्रहाणन कृतमित्यर्थ । तच्च नित्ययदा एवचित्तयुज्यते तदा भवति नाकस्मादिति अथवा ब्रह्मण्येवावतिष्ठतइति । एतस्य यदेतदभिशब्दितमिति परामर्शनम् । ब्रह्मण्यावस्थानध्यानिक नतु क्रियानुष्ठानमात्रलभ्य किंतद्ध्येयमित्यतआह नह्यनध्यात्मविदिति । आत्मानमधिकृत्य योग्रन्थोवेदान्तादि सोध्यात्म नवेद । अथवाऽऽत्मन्यधियोनिर्वृत्तस्तदध्यात्म । य थायमात्मा देहेन्द्रियमनोबुद्धिप्राणादिव्यतिरिक्त नैषानाशनेश्यति । कर्ताकर्मणाप्राग्भोक्ता तत्फलाना भेदप्रहाकृष्टस्य सर्व- मेतद्भवति । यदा त्वयमपहतपाप्मा नदोषैर्नकार्यै स्पृश्यतएकत्वादेषएव सर्वमिदन ततोन्यद्व्यतिरिक्तिमस्ति । प्रभासमानि पृथक्त्व । हरिसवर्णसोदकादिकाउपनिषदोयोन वेदध्यानेनैकाग्रया सततया मत्या न दार्ढ्यमुत्पादयति सन यथोक्त क्रियाफललभते । अतआत्मा वेदान्ताभिहितस्वरूपोनित्यमाहारविहारकालवर्जयित्वा ध्येयइतिश्लोकार्थ । अथवा यद्यपि मन्त्रज्याधिकारस्तथापि गृहस्थस्यापि क्रियाफलग्रहेणनिर्देश यदिक्रियाप्रधान । अतएतदुक्त भवति यद्यप्यग्निहो- त्रादानि कर्माणि कुर्वते गृहस्थारहस्यविद्याविदश्च नभवन्ति याविद्या कर्मसूपविष्टाउद्गीथाअथवा यावतीउद्गीथम वय त- इत्यादिना तेन निपुणा कर्मकाण्डज्ञाअपि न तत परिपूर्णफलचिरकालभाविलभन्ते । एषोर्थोवाजसनेयके छान्दोग्येच श्रु- तिद्वये निर्दर्शित । योवा एतदक्षरगार्ग्यविदित्वा यजते जुहोति तपस्तप्यते बहून्यपि वर्षसहस्राणातदेतद्भवतीति । तथा यदेव विद्यया करोति श्रद्धया परिषदा तदेव वीर्यवत्तर भवति । छन्दोगोक्तयस्तु यथोक्तामध्यात्मोपदिष्टाविद्याविदि वा करोति तस्यैव फलातिशय उक्तच तद्यइत्थविदुर्यइमेरण्ये श्रद्धातपइत्युपासत इति यमभिसंभवतीत्यादिविजानताकर्म कारिणामर्चिरादिमार्गेण ब्रह्मलोकप्राप्तिमेषाश्रुतिराह ॥ ८२ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । यदेतदभिशब्दितमुक्तपूर्वाध्यायेषु कर्मकाण्डफल तदपि सर्व ध्यानिक ध्यानजम् । ब्रनध्यात्मविदात्मविषयज्ञानशून्य । क्रियाफल सपूर्ण तथाच श्रुति योवाएतदक्षरंगार्ग्यविदित्वाऽस्मिँल्लोके जुहोति यजते तपस्तप्यते बहूनिवर्षसहस्राण्यन्तवदेवास्यतद्भवतीति ॥ ८२ ॥

(३) कुल्लूक । यदेतदित्यत्यन्तसन्निधानात्पूर्वश्लोकोदितपरामृश्यते । यदेतदुक्तपुत्रादिमम त्यागोमानापमाना- दिहानिर्ब्रह्मण्येवावस्थानंसर्वमेवैतद्ध्यानिकमात्मन परमात्मत्वेन ध्याने सति भवति । यदात्मानपरमात्मेति जानाति तदा सर्वसत्त्वान्न विशिष्यते । तस्यनकुत्रचिन्ममत्वमानापमानादिकवा भवति तथाविधज्ञानात् ब्रह्मात्मत्वच जायत ध्यानिकविशेषात् । ध्येयविशेषलाभे परमात्मध्यानार्थमाह नह्यनध्यात्मविदिति । यस्मादात्मानजीवमधिकृत्य यदुक्तत स्यपरमात्वतद्योन जानाति न ध्यायति समस्तध्यानक्रियाफलममत्वत्यागमानापमानादिहानिमोक्षंच न प्राप्नोति ॥ ८२ ॥

(४) राघवानन्द । ननुविद्यमाने जगति कथब्रह्मण्यवावस्थानतत्राह ध्यानिकमिति । अभिशब्दित शब्दबोध्य शब्दज्ञानानुपातीवस्तुशून्याविकल्प । तथा वाचारम्भणविकारोनामधेयमृत्तिकेत्येवसत्यमत सर्वंजगद्ध्यानिक साक- ल्पिक अत सकल्पाद्यधिष्ठाननित्यात्मेति ज्ञाने कर्मफलप्राप्तिरपीत्याह नहीति । अथयोहवास्माल्लोकात्स्वलोकमदृष्ट्वाप्रैतिसए-

वमविदितोन भुनक्तीति श्रुते । उक्तंच नाविदित्वाऽऽत्मन परलोकसबन्धकर्मत्वाधिक्रियतइति । अतएव मेधातिथि ध्यानिक ध्याने क्रियमाणे छन्यते किंतथदेतदनन्तरमभिशब्दिततात्पर्येणोक्तब्रह्मण्यवस्थानतदविदोन क्रियाफलमपीत्याह् नहाति । अथवैतमेवात्मानवेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति यज्ञेन दानेन तपसेति ॥ सर्वकर्माखिलपार्थज्ञानेपरिसमाप्यते इतिश्रुतिस्मृतिभ्यासर्वकर्मणामात्मविधोपयोगिनिर्दिध्यासने पर्यवसानार्थमाह अनध्यात्मविदिति ॥ ८२ ॥

(५) नन्दन 'एवमत्त्विसादितमध्यात्मज्ञानस्तौति ध्यानिकमिति । यदेतदभिशब्दितचातुराश्रम्यकर्म एतत्सर्वध्यानकर्मात्मज्ञानसाध्यमित्यर्थ । हिशब्दोहेत्वर्थ' । कश्चिदाश्रमीतिशेष ॥ ८२ ॥

(६) रामचन्द्र । एतत्सर्वध्यानिक ध्यानीय यदेतदभिशब्दित कथित । अनध्यात्मवित्कश्चित्क्रियाफलनोपाश्नुत ॥ ८२ ॥

अधियज्ञं ब्रह्म जपेदाधिदैविकमेव च ॥ आध्यात्मिकं च सततं वेदान्ताभिहितं च यत् ॥ ८३ ॥

(१) मेधातिथि । एवमात्मज्ञानार्थंध्येयेविहितेवेदजपे प्राप्ते तत्साधनतयातस्तविधत्ते । जपमात्रमस्याभ्यनुज्ञायते न पुनर्गृहस्थादिवदभ्यासार्थमध्ययनम् । यज्ञेष्वधियज्ञ विध्यायकर्मब्राह्मणमाधिदैविकमधिदेवमवेदेवतामकाशकमन्त्रास्तेषामेव विशेषआध्यात्मिकमिति । अहमनुरभवमहम्भवमहरुद्रेभिरित्यादि ॥ वेदान्तइति यदभिहित तदपि कर्मज्ञानसमुच्चय ब्रह्मत्वादर्शयति ॥ ८३ ॥

(२) सर्वज्ञनारायण । ध्यानाद्विरतस्य यत्कार्यतदाह अधियज्ञमिति । अधियज्ञ यज्ञमधिकृत्य प्रवृत्तभाग । ब्रह्म वेद । आधिदैविक । देवताश्रुतिमधिकृत्य प्रवृत्तमन्त्रभाग । आध्यात्मिक आत्मविषयमुपनिषद्भाग । वेदान्ताभिहित वेदान्तेपुजप्यत्वेनोक्तमोंकाररूपंब्रह्म इदवेदान्ताभिहितम् ॥ ८३ ॥

(३) कुल्लूक । पूर्वंब्रह्मध्यानलरूपमुपासनमुक्तम् इदानींतदङ्गतया वेदजपविधत्ते । तथाचश्रुति तमेतवेदानुवचनेनब्राह्मणाविविदिषन्तीतिविध्याङ्गतया वेदजपमुपदिशति अधियज्ञमिति । यज्ञमधिकृत्य प्रवृत्तब्रह्मवेदंतथादेवतामधिकृत्यप्रवृत्ततया जीवमधिकृत्य तथावेदान्तेपूक्त सत्यज्ञानमनन्तब्रह्मेत्यादिब्रह्मप्रतिपादकसर्वदा जपेत् ॥ ८३ ॥

(४) राघवानन्द । अतएवाह अधीति । अधियज्ञ यज्ञमधिकृत्य प्रवृत्तंकर्मकाण्डंइषेत्वोर्जेत्वेत्यादि । ब्रह्म वेद जपेत् आधिदैविक देवताईश्वरादितद्विषयक सहस्रशीर्षादिसंकर्षणकाण्ड । आध्यात्मिक तत्वमसि सत्यज्ञानमनन्तब्रह्मेत्यादि वेदान्ताभिहित वेदान्तपदवाच्यं जपेदित्यनुषज्यते ॥ ८३ ॥

(५) नन्दन । यतएवतस्माद्विदस्य य कश्चिद्देश सन्यासिनोऽध्यात्मज्ञानसहितोजप्यइत्याह अधीति । अधियज्ञयज्ञमधिकृत्यप्रवृत्तवेदब्राह्मणभागमाधिदैविकब्रह्मादिदेवानधिकृत्य प्रवृत्तमन्त्रभागमाध्यात्मिकब्रह्मोपनिषद्भागवेदान्ताभिहितं ब्रह्मप्रणवंजपेत् । अध्यात्मज्ञानसहितमितिभाव । सच्छब्दआध्यात्मिकप्रणवजपयोरादरातिशयसूचक ॥ ८३ ॥

(६) रामचन्द्र । अधियज्ञ यज्ञमधिकृत्य ब्रह्म जपेत् यज्ञप्रतिपादकवेदभाग च पुन आधिदैविक देवतामधिकृत्य तत्स्वरूपप्रतिपादक मन्त्रभाग च पुन अध्यात्मिक आत्मस्वरूपप्रतिपादक एतत्रय जपेत् । च पुन यद्वेदान्ताभिहित वेदान्तकथितमोंकारसततजपेत् ॥ ८३ ॥

(८३) यत्=सत् (म०)

इदं शरणमज्ञानामिदमेव विजानताम् ॥ इदमन्विच्छतां स्वर्गमिदमानन्त्यमिच्छताम् ॥ ८४ ॥

(१) मेधातिथिः । इदमितिवेदाख्यंब्रह्माचष्टे सोपि ब्रह्मैव । तथाचोक्तं ॥ द्वे ब्रह्मणी वेदितव्ये शब्दब्रह्म परंच यत् । शब्दब्रह्मणि निष्णातः परंब्रह्माधिगच्छति इति । अध्ययनविज्ञानंतदर्थानुष्ठानेन निष्णातता । पूर्वस्य विधेरयमर्थवादः । अज्ञानामतदर्थविदां जपादिष्वनधिकारेण तथाच भगवता व्यासेन सिद्धिर्जापकानांदर्शिता । अथवा अज्ञाअनात्मज्ञाः शास्त्रादनवगतात्मतत्वात्मत्वात् । अपि तदुपासना पराअलब्धचित्तस्थैर्यास्तेषांवेदशरणंजपेन कर्मानुष्ठानेन वा वृत्त्या च विद्यया नरकेषु कीटपतङ्गादियोनिषु चानुपपत्तेः इदमेव विजानतांकथपुनर्विदुषांशरणमतआह । इदमन्विच्छतांस्वर्गं एतावदेतेकर्मकाण्डज्ञाआत्मन्यलब्धमनःप्रतिष्ठावा तेषांकर्मानुष्ठानात्स्वर्गादिफलंलभ्यते । इतरे त्यक्तसद्ब्रह्मेक्षणीयरागादिदोषज्ञाआत्मतत्त्वोपासनापरास्तेषामानन्त्यमपुनरावृत्तिरिति सर्वेषांवेदएव शरणं नान्यःपन्थाअस्तीत्यर्थः ॥ ८४ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । ब्रह्मशरणं रक्षकं । अज्ञानां ध्यानोचितज्ञानशून्यानां । विजानतां तादृक्ज्ञानवतां । आनन्त्यं मोक्षम् ॥ ८४ ॥

(३) कुल्लूकः । इदंवेदाख्यंब्रह्म तदर्थानभिज्ञानामपि शरणंगतिःपाठमात्रेणापि पापक्षयहेतुत्वात् सुतरांतज्ज्ञानतांतदर्थाभिज्ञानांस्वर्गमपवर्गंचेच्छतामिदमेव शरणं तदुपायोपदेशकत्वेन तत्प्राप्तिहेतुत्वात् ॥ ८४ ॥

(४) राघवानन्दः । सर्वसाध्ये वेदस्यैवसाधनत्वमाह इदमिति । इदं वेदरूपं अज्ञानां वेदार्थानभिज्ञानां पाठमात्रेण ऋचोधीतेइत्यादिफलहेतुत्वावगमात् । विजानतां कर्मकर्तव्यतया विदुषांतदुपायभूतम् । इदमेवस्वर्गमिच्छतांयागाद्यनुष्ठायिनामपीदंसाधनं यागादिबोधहेतुत्वात् । आनन्त्यंमोक्षमिच्छतांमुमुक्षूणां तदुपायतत्वज्ञानजनकत्वादिति तदुक्तमत्रैव । ब्राह्मणेषु च विद्वांसोविद्वत्सु कृतबुद्धयः । कृतबुद्धिषु कर्तारःकर्तृषु ब्रह्मवेदिनइति । उपवीतंवातत्प्रधानत्वादिति न्यायाद्वा सर्वसाधनस्तुत्याआत्मध्यानंविधत्ते इदमिति निवीतंमनुष्याणांप्राचीनावीतंपितॄणामुपवीतंदेवानामित्यत्रोपवीतमेव निवीतादिपदाभ्यांश्रूयते उपव्ययते देवलक्ष्ममेव तत्कुरुतइत्युपवीतस्य प्राधान्यवतइति न्यायार्थः । अथवाऽज्ञानामित्यादिपदचतुष्टयेन ब्रह्मचर्यादिचतुर्णांग्रहणम् ॥ ८४ ॥

(५) नन्दनः । आध्यात्मिकज्ञानमेवप्रकारान्तरेणस्तौति इदमिति । इदमध्यात्मज्ञानम् ॥ ८४ ॥

(६) रामचन्द्रः । इदमाध्यात्मिकादित्रयमज्ञानांपुंसांशरणम् ॥ ८४ ॥

अनेन क्रमयोगेन परिव्रजति योद्विजः ॥ सविधूयेह पाप्मानं परं ब्रह्माधिगच्छति ॥ ८५ ॥

(१) मेधातिथिः । क्रमेण योगोऽनुष्ठानं आत्मज्ञानकर्मणोःसमुच्चयेयःक्रमउक्तस्तेनऋणापाकरणकृत्वेत्यर्थः । विधूय पाप्मानमश्वइवरोमाम्भांसितथैवात्मविद्यया । यथोक्तंयथापुष्करपलाशआपोनश्लिष्यन्त्येवमेतद्विदि पापं कर्म नश्लिष्यतीति । परंब्रह्माधिगच्छति तद्रूपंसंपद्यते । निवृत्तभेदग्रहइतिविद्याश्रमफलविधिः ॥ ८५ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । क्रमयोगेन ऋणत्रयापाकरणपूर्वकम् ॥ ८५ ॥

(३) कुल्लूकः । अनेन यथाक्रमोक्तानुष्ठानेन यः प्रव्रज्याश्रममाश्रयति सइहलोके पापंविसृज्य परंब्रह्म प्राप्नोति । ब्रह्मसाक्षात्कारेणोपाधिशरीरनाशाद्ब्रह्मण्यैक्यंगच्छति ॥ ८५ ॥

(४) राघवानन्दः । अतआह अनेनेति ब्रह्मचर्यसमाप्य गृहीभवेत्, गृहीभूत्वा वनीभवेत् वनीभूत्वा प्रव्रजेदिति ॥ ८५ ॥

(५) नन्दनः । एवंप्रतिपादितस्य यत्याश्रमस्य फलमाह अनेनेति अनेनोक्तेन यत्याश्रमधर्मकर्मानुष्ठानेन चातुराश्रम्यक्रमपर्ययेनेति ॥ ८५ ॥

(६) रामचन्द्रः । इह शरीरं विधूय परंब्रह्माधिगच्छति ॥ ८५ ॥

एषधर्मोनुशिष्टोवोयतीनां नियतात्मनाम् ॥ वेदसंन्यासिकानां तु कर्मयोगं निबोधत ॥ ८६ ॥

(१) मेधातिथिः । वेदस्य संन्यासः त्यागः सएषामस्तीति वेदसंन्यासिकाः । वेदशब्देन यागहोमादेःकर्मणस्त्यागउच्यते न पुनर्जपत्यागः । आत्मचिन्तनंतु विहितमेव केवलंअतः स्वाध्यायः शरीरक्लेशसाध्याश्च तीर्थयात्रादयउपवासादयश्च निषिध्यन्ते । यानि त्वात्मैकसाधनसाध्यानि सन्ध्याजपादिककर्माणि तेषामनिषेधः । तदेतत्स्वस्थानएव दर्शयिष्यामः । आद्येनार्धेन प्रव्रज्याश्रमोपसंहारः उत्तरेण वेदसंन्यासिकस्य कर्मोपदेशप्रतिज्ञा ॥ ८६ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । यतीनां यमवतां । नियतात्मनां नियमवतां । पक्वकषायाणां परिव्राजकानामिति यावत् । वेदसंन्यासिकानां अपक्वतया कषायस्य ध्यानप्रवृत्तावशक्तानां गृहस्थानां मोक्षहेतौ वेदाभ्यासएवात्मानं संन्यस्तानां । कर्मयोगं कर्तव्यमुच्यमम् ॥ ८६ ॥

(३) कुल्लूकः । एषःयतीनांयतात्मनांचतुर्णामेव कुटीचरबहूदकहंसपरमहंसानांसाधारणोधर्मोवोयुष्माकमुक्तः इदानींयतिविशेषाणांकुटीचराख्यानांवेदविहिताग्निहोत्रादिकर्मयोगिनामसाधारणंवक्ष्यमाणंपुत्रैश्वर्यसुखंवसेदिति कर्मसंबन्धंशृणुत । भारते चतुर्धाभिक्षवउक्ताः ॥ चतुर्धाभिक्षवस्तु स्युः कुटीचरबहूदकौ । हंसःपरमहंसश्चयोयःपश्चात्सउत्तमइति ॥ कुटीचरस्यायंपुत्रभिक्षाचरणरूपासाधारणकर्मोपदेशः । गोविन्दराजस्तु गृहस्थविशेषमेव वेदोदिताग्निहोत्रादिकर्मत्यागिनंज्ञानमात्रसंपादितवैदिककर्माणंवेदसंन्यासिकमाह । तन्न यतोगृहस्थस्याहिताग्नेरन्त्येष्टौ विनियोगश्चतुर्थाश्रमाश्रयणे चात्मनि समारोपः शास्त्रेणोच्यते तदुभयाभावेसत्येवमेवाग्नीनांत्यागः स्यात् । गोविन्दराजोगृहस्थवेदसंन्यासिकमुक्तवान् । एवमेवाहिताग्नीनांत्यागमर्गांदुपेतवान् वेदसंन्यासिकंमेधातिथिःप्राहनिराश्रमम् । तन्मतेचातुराश्रम्यनियमोक्तिः कथंमनोः ॥ ८६ ॥

(४) राघवानन्दः । यतिधर्ममुपसंहरति एषइति । यतीनां त्रयाणां बहूदकहंसपरमहंसभेदेन । वेदसंन्यासिकानां कुटीचकानां वेदोक्ताग्निहोत्रादिकर्मत्यागिनां नतु तज्जपत्यागिनामितिमेधातिथिः ॥ ८६ ॥

(५) नन्दनः । एवंप्रतिपादितस्य संन्यासउपपद्यते नान्यस्येत्याह एषइति । एतच्छब्देनाचरणाभिव्यक्तिविधियुक्तं कर्मविवक्षितम् । तस्य त्यागीवेदसंन्यासस्तद्वान्वेदसंन्यासिकः । नहि वेदस्य शब्दराशिरूपस्य संन्यासउपपद्यते । वेदसंन्यासिकानांप्रकृतत्वेन नियतैर्वेदमभ्यस्यन्निति वक्ष्यमाणत्वात् । कर्मयोगंवक्ष्यमाणंदयालक्षणधर्मात्मकम् ॥ ८६ ॥

(६) रामचन्द्रः । हे द्विजाः नियतात्मनां नियमवतां पक्वकषायाणांयतीनां एषधर्मअनुशिष्टः कथितः । वेदसंन्यासिकानां अपक्वकषायतया मोक्षहेतौवेदाभ्यासरतात्मनांकर्मयोगंनिबोधत ॥ ८६ ॥

ब्रह्मचारी गृहस्थश्च वानप्रस्थोयतिस्तथा ॥ एते गृहस्थप्रभवाश्चत्वारः पृथगाश्रमाः ॥ ८७ ॥

(१) मेधातिथिः । ननु संन्यासिकर्माणि वक्ष्यामीति प्रतिज्ञायाऽऽश्रमानुक्रमणमप्रस्तुतं केचिदाहुर्वेदसंन्यासआश्रमान्तरमेवेत्यन्तर्भावोस्येतिदर्शयितुम् । सच कश्चिद्गृहस्थोऽन्तर्भावितः गृहेहि वासात्तद्य । अन्येस्तु प्रव्रज्यापासिगत्यागसा-

क्रियते वेदश्रुत्यां।धानादित्यभिसंबन्धः सत्यपिचैतान्विविधाने गृहस्थस्य
पाद्यते। तत्र वक्तव्यंकथमाश्रमान्तराणांश्रुतत्वात् श्रौतत्वे च स्पष्टेयं स्मृतिर्विरुध्यते।
यः संबन्धान्तरसंभवः। अथोच्यते गृहीभूत्वावनीभवेत् वनीभूत्वाप्रव्रजेदिति जाबालश्रुतिमपेक्ष्य
स्मृतिविरोधस्तावदपरिहृतएव। किंच नैषाश्रुतिर्विधात्री न ह्येतच्छ्रुतं एवंवने वा परिहर्तव्यानीमानि वनस्थेनैव
णिकर्तव्यानीमानि प्रव्रजितेनेति। यथाऽऽधानात्प्रभृत्याचरमेष्टिसर्वंगृहस्थकर्म
गृहीभूत्वेत्यादि तस्मात्पूर्वापरविरुद्धंगार्हस्थ्यंवेदमूलमाश्रमाणांचोपदेशम्। अत्रोच्यते सत्यमाधानात्प्रभृति
प्रत्यक्षश्रुतानि कृतदारपरिग्रहस्य तत्र विवाहे प्रयुक्तिनिरूपणात्किकर्म श्रुतिभिः प्रयुज्यते अग्निहोत्रादिभिः
श्रुतेरथापत्योत्पत्तिविधिनाउतदृष्टेन पुरुषार्थेन अनुरागःस्त्रीमात्रंप्रयुङ्क्ते न विवाहं येन विनायत्ननिष्पद्यते तत्तस्य प्र
मिति न्यायः। रागिणांच स्त्रीमात्रेण गृहकर्मनिर्वृत्तिः किमिति विवाहमपेक्षेरन् सत्यं यदि वचनान्तरे
द्धंस्यात्। समानेपि सर्वत्र वेदाधिगमे शास्त्रतोगम्यागम्यविवेकः। अतश्च धीरप्रकृतीनां न विवाहमन्तरेण
तियुक्तेरेव वेदस्य प्रयोजकाशङ्का यद्येवं सर्वस्य न प्रयोजकानि सन्ति सर्वेषांतर्हिस्वत्पर्यनिवृत्तौ किंतेन
योस्ति विवाहप्रयोजकः सोस्तु आश्रमान्तराणि प्रत्यक्षविधाने गार्हस्थ्यस्य
विनातु केन संगच्छते। उच्यते यावदुक्तंसर्वेषामर्थसिद्धिरिति सत्यं एकेन प्रयुक्तावन्यस्य प्रसंगादुपकारसिद्धौ न पृथक्
प्रयोक्तृत्वकल्पना यथाव्रीयहःपुरुषार्थेन जीवनेन प्रयुक्ताःकर्मसु विनियुज्यन्ते। न कर्मणि धनार्जनप्रयुज्यते यथा वाणिज्या
सत्यपि वेदस्यानधिकारे न प्रयुज्यते स्वाध्यायविधिनैवतत्सिद्धेः। एवमिह कामतःप्रवृत्तिसिद्धेर्नकर्मश्रुतयःप्रयोक्त्र्यः
तेनाकृतविवाहमपि कृत्यकर्मविषयउपपत्स्यन्ते अतश्च योव्रतचर्यएवकथंचित्परिपक्वकषायस्सन विवक्षते ततस्तद्विरोधि-
यत्वाभावान्नाधिकरिष्यते। अतश्च श्रौतेष्वनधिकारात्तादृशस्याश्रमान्तरतापत्स्येत। अन्ये मन्यन्ते नायंधनतुल्योविवा-
हः यथा धनेन विना जीवनमनुपपन्नमिति सर्वे जीवेद्धनतः एवं न स्त्रियमन्तरेण जीवनाभावइत्यतएव न दृष्टनिमित्तः
प्रयोजनंसंभवतीतिधर्माधिकारार्थोपि युक्तोविवाहः अवश्यंचैतदेवविज्ञेयमधिकारोत्पत्त्यर्थेयत्नः कर्तव्यइति। इतरथा
हि कृतोत्सर्गस्याशुचित्वादधिकारापनये जननादि शुद्धकालावस्थे च संपादयतीन नित्यकर्मातिक्रमः स्यात्। ततश्च
केनार्थेन मृतादि शुद्धयवधिक्लेशमादध्यात् तदपि विहितमेवेतिचेत् एवतावन्मात्रस्यातिक्रमोनपुनर्विधिसहस्य। अथोच्य-
न कस्य पुनर्विधेरयंव्यापारोयदपि कृतत्वसंपत्त्यर्थमधिकृतः स्यामिति पुरुषेण यत्नः कर्तव्यइत्युपदिशति। एतावदपि
त्रादिविषयस्तैरस्याप्राप्तस्तद्विषयकर्तव्यतागमयन्ति न त्वमानिमुत्पादनेप्रयुञ्जते। अप्रयोगेपि काम्येषु
ानेन तदधिकारसिध्यर्थमाधीयन्ते। तथाहि तेषु जातेष्वाहिताग्निर्वेयावज्जीवश्रुतयः। भार्यावतश्चाधानेऽधिकार
र्थेवाधिकारिणमात्मानकर्तुमयोनाधः भार्यामप्युपयच्छते अतोन कस्यचिद्विधेरर्थोविहितोयदिनाग्निहोत्रादिष्वधिका
जनयितव्यः नचविवाहविधिरेवस्व,० ॥ यतामवगमयति नित्याग्निहोत्रादिश्रुतिवत्संस्कारकर्मत्वादधिकारश्रवणाभावा
। अत्र पूर्ववदन्ति। ऋणत्रयापाकरण॥ इति चायमा ब्राह्मणस्त्रिभिर्ऋणैर्ऋणवान्प्रजायतइत्यादि। एषा श्रुतिर्जात-
त्रनिबन्धना। नचात्र जन्मद्वितीयमुपनयनाख्यंप्रलक्षण कततस्तिर्यक्समानधर्मत्वात्। आधानेजन्मनि सति यावता

श्रमस्यैव श्रैष्ठ्यमुक्तंभवति त्रीनेतानिति । इदमपरंश्रैष्ठ्यकारणंयदन्येषामाश्रमाणांभरण । तदुक्त ज्ञानेनान्नेन ति ॥ ८९ ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । तदेव प्रस्तुतमाह सर्वेषामिति । वेदेश्रुतितः शब्दाभिधानवृत्त्या गृहस्थस्य धर्माणामेव बाहुल्येन विधानदर्शनादितरधर्माणांतुक्वचिदेव विधानाद्दृढवत्तात्पर्य गार्हस्थ्यधर्मएव श्रुतेरित्यर्थः । श्रेष्ठत्वेहेत्वन्तराह सत्रीनिति । त्रीनाश्रमान् बिभर्ति पुष्णाति तस्माद्गृहस्थाश्रमे परोपकारबाहुल्यात्तस्य च सत्त्वशुद्धित्वाद्गृहस्थएव श्रेष्ठ. ॥ ८९ ॥

(३) कुल्लूक । प्रकृतवेदसन्यासिकस्य गृहे पुत्रैश्वर्यैसुखेवासंवक्ष्यति तदर्थंगृहस्थोत्कर्षमाह सर्वेषामिति । सर्वेषामेतेषांब्रह्मचार्यादीनांमध्ये गृहस्थस्यश्रूयमाणत्वेन मायशोऽग्निहोत्रादिविधानाद्गृहस्थोमन्वादिभिः श्रेष्ठउच्यते । तथा यस्माद्ब्रह्मचारिवानप्रस्थयतीनसौ भिक्षादानेन पोषयति तेनाप्यसौश्रेष्ठ. यथोक्त यस्मात्त्रयोऽप्याश्रमिणोज्ञानेनान्नेनचान्वहमिति ॥ ८९ ॥

(४) राघवानन्द. । किंच सर्वेषामिति । विधानमाचरंस्तेभ्यस्त्रीनेतान्बिभर्तीति कृत्वा श्रेष्ठ. । वानप्रस्थस्यापि गृहस्थकालीनविद्याद्युपजीवित्वात् ॥ ८९ ॥

(५) नन्दन । तथापिवेदसन्यासिकस्य गृहस्थाश्रमश्रेष्ठतरइत्याह सर्वेषामिति । वेदस्यस्मृत्या प्रत्यक्षेण विधानत.वैदिकानामाधानादीनांकर्मणांगृहस्थमधिकृत्य विधानस्य प्रत्यक्षश्रुतिमूलत्वादित्यर्थः ॥ ८९ ॥

(६) रामचन्द्रः । सगृहस्थः त्रीनेतानाश्रमान्बिभर्ति ॥ ८९ ॥

यथा नदीनदाः सर्वे सागरे यान्ति संस्थितम् ॥ तथैवाश्रमिणःसर्वे गृहस्थेयान्ति संस्थितम् ॥९०॥

(१) मेधातिथि. । एषएवार्थोदृष्टान्तेनदृढीक्रियते । नद्योगङ्गाद्योभिद्याद्योनदाः केनचिदाधारसन्निवेशभेदेन रसभेदेन च नदीनदयोर्निर्देशभेदः एकत्वविधानतु रुढ्या लिङ्गभेदेभावादारशब्दवत् । संस्थितिराश्रम समुद्रोयथासर्वजलाश्रयएवंगृहस्थः सर्वधर्माधिकृतवान् ॥ ९० ॥

(२) सर्वज्ञनारायणः । हेत्वन्तरमाह यथेति । संस्थितिमवस्थान ब्रह्मचर्यपूर्वकत्वादाश्रमान्तराणा तस्थच गृहस्थाश्रयणनियतत्वात् अतोविश्वस्याश्रयणीयत्वादपि श्रेष्ठइत्यर्थ ॥ ९० ॥

(३) कुल्लूकः । यथा सर्वे नदीनदागङ्गाशोणाद्या समुद्रेऽवस्थितिंलभन्ते एवगृहस्थादपरे सर्वाश्रमिणस्तदधीनजीवनत्वाद्गृहस्थसमीपेऽवस्थितिंलभन्ते ॥ ९० ॥

(४) राघवानन्द । किंच यथेति । संस्थितिं गृहस्थसमीपेइति कुल्लूक. । संस्थितिं घृति प्राप्य गृहस्थेष्वेव यान्तिजायन्तइति वार्थ । गृहस्थे सति सम्यक्स्थितिर्वा तएव गृहस्थप्रभवाइत्युक्त । गृहस्थसर्वधर्मेष्वधिकृतस्यधर्ममर्यादाइतिमेधातिथिः ॥ ९० ॥

(५) नन्दन. । संस्थितिम् प्रतिष्ठाम् ॥ ९० ॥

(६) रामचन्द्र. । संस्थितिं एकत्रस्थितिम् ॥ ९० ॥

चतुर्भिरपि चैवैतैर्नित्यमाश्रमिभिर्द्विजैः ॥ दशलक्षणकोधर्मः सेवितव्यः प्रयत्नतः ॥ ९१ ॥

(१) मेधातिथि. । वक्ष्यमाणोपन्यासार्थ श्लोक. । दशलक्षणानि यस्येति बहुव्रीहिः । लक्षणस्वरूप । सेवि-